

Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

ΜΕΓΑ ΛΕΞΙΚΟΝ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

Δ Η Μ Ο Τ Ι Κ Η
Κ Α Θ Α Ρ Ε Υ Ο Υ Σ Α
Μ Ε Σ Α Ι Ω Ν Ι Κ Η
Μ Ε Τ Α Γ Ε Ν Ε Σ Τ Ε Ρ Α
Α Ρ Χ Α Ι Α

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

ΤΟΜΟΣ Ι Β

«Τό πρώτον διβλίον παντός
Ἑλλήνος εἶναι τὸ Λεξικόν
τῆς γλώσσης του».

Κοραῖς

ΕΚΔΟΣΕΙΣ - Δ Ο Μ Η - Α.Ε.

Ναυαρίνου 20 τηλ. 637 389-612 056

ΑΘΗΝΑΙ

νεώτ.
 νομ.
 νομοκ.
 δδ.
 οίκουγ.
 δμ.
 δμοιογ.
 δν.
 όνομαστ.
 όρ.
 όρθότ.
 όριστ.
 όρυκτολ.
 ούδ.
 ούσ.
 π.
 παθ.
 Πάπ.
 παράγ.
 παραθ.
 παρακ.
 παράλλ.
 παρατ.
 παρριμ.
 παρισ.
 παροιμ.
 περίφρ.
 περσ.
 πθ.
 πλάγ.
 πλθ.
 ποι.
 πρ γμ.

=νεώτερ -ος
 =νομική,-ικώς
 =νομοκάνων
 =δδεν
 =οίκουγένεια
 =δμοιος,-δμοίως
 =δμοιογένεια
 =δνομα
 =δνομαστική
 =δρος
 =δρθότερον,-ος
 =δριστική
 =δρυκτολογία,-ικός
 =δυδέτερον
 =δουσιαστικό
 =παρα
 =παθητικός,-ικώς
 =Πάπυρος
 =παράγωγον, -α
 =παράθεσις,-ετικός
 =παρακείμενος
 =παράλληλος,-ον
 =παρατατικός
 =παρρημική
 =παριστοιχία
 =παροιμία
 =περίφρασις,-ικώς
 =περσική,-ός
 =πθάνος,-ώς
 =πλάγιος
 =πληθυντικός
 =ποιητικός,-ικώς
 =πράγμα,-ατα

πρβλ.
 πρόσ.
 προσηγ.
 προστ.
 πρότασ.
 ρ.
 ρηματ.
 ρηματ. π.
 ρητορ.
 ρίξ.
 ρ.
 σ.
 σασοκρ.
 σαστυρ.
 σημ.
 σημιτ.
 σκώλ.
 σλαβ.
 σπαν.
 στερ.
 στρ.
 στρατ.
 συγγ.
 συγκ.
 συγκακ.
 συγκρ.
 συλλ.
 Συναξ.
 σύνδ.
 συνεκδ.
 συνεκφ.
 συνήθ.
 συνηρ.
 συνθ.

=παράβαλα
 =πρόσωπον,-α
 =προσηγορικός,-ώς
 =προστακτική
 =πρότασις
 =ρήμα
 =ρηματικός,-ή,-δν
 =ρημαϊκά παράγωγα*
 =ρητορικός,-ικώς
 =ρίζα
 =σελις
 =σανοκριτικός
 =σαστυρικός,-ικώς
 =σημασία
 =σημιτιός
 =σκώλιον
 =σλαβική,-ικός
 =σπάνιος,-ως
 =στερητικόν
 =στροφή
 =στρατιωτικός,-ώς
 =συγγενικός,-ώς
 =συγκοπή
 =συγκακοιμένος,-ως
 =συγκριτικός,-ικώς
 =συλλαβή
 =Συναξαριον,-ιστής
 =σύνδεσμος
 =συνεκδοχική,-ικώς
 =συνεκφορά
 =συνήθης,-ως
 =συνηρημένος
 =σύνθεσις, συνθετικός

σύντ.
 συχν.
 σχόλ.
 Σχολ.
 τ.
 τμ.
 τελικ.
 τοπογρ.
 τουρκ.
 τροπ.
 Τυπικ.
 ύπερθ.
 ύπερσ.
 ύποδθ.
 ύποκ.
 ύποκειμ.
 ύποκορ.
 ύποτ.
 φαρμακ.
 φαρμακτυτ.
 φιλοσ.
 φρ.
 φυσ.
 χειρόγρ.
 χημ.
 χρ.
 χρν.
 χρησμ.
 χρον.
 Χρονογρ.
 ψ.
 ψήφ.
 ώσ.

=σύνταξις
 =συχνάκις
 =σχόλιον,-α
 =Σχολιαστής
 =τύπος
 =τμήσις
 =τελικός
 =τοπογραφία,-ικός
 =τουρκική,-ικός
 =τροπός,-ώς
 =Τυπικόν Μοναστηρίων
 =ύπερθετικόν,-ώς
 =ύπερσυντελικός
 =ύποθετικός
 =ύποκειμενον
 =ύποκειμενικός,-ώς
 =ύποκοριστικόν,-ώς
 =ύποτακτική
 =φαρμακολογία,-ικός
 =φαρμακωτικός,-δν
 =φιλοσοφία,-ικός
 =φράσις
 =φυσικός,-ώς
 =χειρόγραφον,-α
 =χημεία,-ικός
 =χρήσις
 =χρόνος
 =χρησμός
 =χρονικός,-ώς
 =Χρονογραφία,-φος,-οι
 =Ψευδο-
 =ψήφισμα
 =ώσαυτως

* Τά ρηματ. π. τίθενται έν.τέλει του έρμηνεύματος υπό ίδιου άριθμόν πρός εύχέρειαν της άναζητήσεως .
 Αί λοιπαί έν τῷ κειμένῳ συντετυμημένοι λέξεις είναι εύδιόγνωστοι.

4,28,16, Διδόξ. Σ 14,25 παραγεννηθένε μετά της πολυαριθμού δυνάμειος, Ἀραβ. Μοθ. Χαλ. 1,71, Καισάρ. Δομ. ἐν Σόδ. 3,180 ἐφεγοβολοῦσαν οἱ νύκτες διὰ τὰ πολυαριθμὰ φώτα, Κάλδ. Ψδ. 79,1, Πισαντ. Ἀγ. Ὀρ. 63 ἄν φαντασδοῦμε τὴν πολυαριθμὴν μοναχικὴ στρατιά.

πολυαριθμότης-πτος (ή) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ πολυαριθμοῦ, τὸ νὰ εἶναι τὸ πολυαριθμὸν.

πολυαρκή-ους-ές (ἀρκι-έω) ὁ εἰς πολλὰς ἀνάγκας ἢ εἰς πολλοὺς ἐπαρκῶν, ἐξορκῶν, ὁ πολὺ ἢ εἰς πολλοὺς ἀρκετός: Ἦρ. 4,53 ὅς ἐστι μῆγιστός τε μετὰ Ἰστρον τοῦτον καὶ πολυαρκεστάτος, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 1,36, Πλουτ. Ἀλέξ. 26 πολυαρκεστότην γὰρ οἰκίζεσθαι πόλιν ὑπ' αὐτοῦ, Αἰλ. Ζι Προσίμ. πολυαρκήος λογισμός. 2) τὸ αὐτὸ, τὸ πολυαρκὲς ἡ διάρκειος: Λοκκ. Νεκρομ. 15 διὰ τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχεύσεως. 3) τὸ ἄρα πολυαρκὲς ὅς οὐσ, ὁ ἀσφάδελος βλλ. : Γλωσσ.

πολυαρκεύ-ους (ἀρ-έω) ἡ γνῆ: ὁ διὰ πολλῶν δικτύων γνόμενος: Ὀππ. Κυν. 4,10.

πολυαρκός Ἦσ. «τελεῖος ἀρκῶν».

πολυαρματο-ος ὁ ἔχων πολλὰ ἄρματα: Σοφ. Ἀντ. 149 ἄ μεγαλύνουσι ἡθῶ. Νίκα τῆ πολυαρμάτων ἀντιχαρεῖσα Θέληα.

πολυαρμόνιος-ος ὁ πολλὰς ἄρμονίας ἔχων, πολύφωνος: Πλάτ. Πολ. 399D πολυαρμόνια καὶ πολύχορδα ὄργανα.

πολύαρνι δοτ. ἐπ. τοῦ πολύρρην βλλ. : Ἰλ. Β 106.

πολύρρους-ος ὁ ἐκ πολλῶν ἀργῶν συνιστάμενος, ὁ πολλὰς ἀρούρας ἔχων, ὁ πλούσιος: Ἦσ. ἐν λ. πολύρρος.

πολύάρτυτος-ος ἡ γν. κ. μων. ὁ μετὰ πολλῶν ἀρτυμάτων, κορυκευμάτων παρεσκευασμένος: Σωρ. 1,94, Στουδ. Θεόδ. cod. Reg. 891, ε, 215B ὄψων πολυάρτυτων.

πολυαρχία (ή) κ. μων. κ. νεώτ. τὸ νὰ ἀρχεισὶ πολλοί, κοβεστάς ἢ κατάστασις καθ' ἣν ἡ ἀρχὴ εὐρίσκειται εἰς χεῖρας πολλῶν προσώπων: Ὀσοκ. 6,72 τὸ πλῆθος τῶν στρατηγῶν καὶ ἡ πολυαρχία, Ξεν. Ἀν. 6,1,18, Πλουτ. Κάρ. 18 οὐδένας δ' ἦπταν ἐτάρτην ἡ πολυαρχία τὰ πρῶτὸ μνησά.

πολυαρχικός-ή-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πολυαρχίαν.

πολύαρχιος-ος ἡ γν. ὁ ἐπινοηθεὶς ἐφευρεθεὶς ὑπὸ τοῦ φυσικοῦ Πολυάρχου: Σωρ. 2,32 πολυάρχιον μάλαγμα, Γαλ. 13,184.

πολύαρχος-ος ἡ γν. ὁ ἐπὶ πολλῶν ἀρχῶν, ἐξουσιαζών, δικαίωκ, κυβερνῶν πολλοὺς: Κορνοῦτ. Φύσ. Θε 35. 2) τὸ αὐτὸ, πολύαρχον ὡς οὐσ, ἡ πολυαρχία βλλ. : Γρηγ. Ναζ. 3,414A.

πολυαρχῶ-έω ἡ γν. ἀρχῶν, κυβερνῶν πολλοὺς, ἐν χρ. μ. τὸ παθ. ἀρχομαι, κυβερνῶμαι ὑπὸ πολλῶν, ἔχω πολυαρχίαν: Εὐσ. Εὐαγγ. Προν. 10B.

πολύασπης-ιδος (ἀ-σπ-έω) ἡ γν. ὁ ἔχων πολλὰς ἀσπίδας, πολλοὺς ἀσπιδοφόρους.

πολύασπερος-ος ἡ γν. γενικ. ἐτερόκλιτ. πολυάσπερος (Χρῆσμ. π. Εὐσ. Εὐαγγ. Προν. 3,15), ὁ πολυάστρος βλλ. : Μαν. 4,26.

πολυαστράγαλος-ος ἡ γν. ὁ πολλοὺς ἀστραγάλους ἔχων, ὁ ἐκ πολλῶν ἀστραγάλων ἀμύμων συγκείμενος ὄθ. μάλιστα πολυαστράγαλος ἀστραγαλωτὴ βλλ. : Ἐρῆκ. ΑΠ 6,234.

πολύαστρον-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων πολλοὺς ἀστέρας, πολλὰ ἀστρα, ἀστέροεις: Εὐρ. Ἰων 870 οὐ τὸ Διὸς πολυάστρον ἔδος, Σολωμ. Ἡ σκία τοῦ Ὀμήρου 13 κ' αὐτὸς εἰς τὸ ἀστρον τοῦ αἰθέρος τὰ μῆτια ἀστροφυοῦρε ἐσθασμένα.

πολύασχολος-ος ἡ γν. μων. κ. νεώτ. ὁ ἔχων πολλὰς ἀσχολίας, πολυμύθμων, περὶ πολλὰ ἀσχολεῖσθων, πλήρης ἀσχολιῶν: Ψάκου Φιλῶν. 25 τὴν πολυάσχολον μαθηματικῆν, Κατ. Ἀστ. Κ 813,93, Οἰκωμ. Ἀποκ. 216,14 τὴν πολυάσχολον. Ζωήν.

πολυαυγής-ους-ές μων. ὁ καθ' ὑπερβολὴν λαμπρός, ὑπερλαμπρός, φωτοδόλος, ἀκτινοδόλος: Εὐσ. Ἐγκώμ. Κωνστ. 616C συγκρ. -γέτορος-ος-ον ὁ εἰς ἐπιτάρον βαθύον λαμπρός: Μιχ. Ἀκου. 2,235,1. **πολυαυθαλής-ακος** (ἀ-θ-ή) ἡ γν. ἐπὶ χώρας ἡ ἀγροῦ, ὁ ἔχων πολλὰς ἀθαλάσσας, ὄθ. συνειδ., ὁ πλούσιος ἀρδευόμενος: Ἀπολ. Κωνστ. ΑΠ 6,238 ὄθ παθῶν πολυαυθαλῶος εἰμ' ὁ γεροῖσι (Σουῖθ. «μεγάλο, πλατῆος»).

πολυαυθόν ὄργανον φθοισαίῳ μων. τὸ ἐν ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς ὄργανον, γινώσκον π. Βυζαντινοῖς ἀπὸ τοῦ δ' αἰῶνος, οὐ τὸ σχῆμα καὶ ἡ ἐνέργεια περιγράφει ἐν τῇ ἐπιγράμματι 1ΑΠ 9,3651 ἀποδιδουμένῳ εἰς τὸν Ἰουλιανὸν Καίσαρα: Νικ. Χων. 6,674, II' πρὸλ. Κομμαν. Ἀθῆν. ἐν λ.

πολυαυθός-ους-ές ἡ γν. ὁ πολὺ ἠρῆθιμος, εὐμείγθης, εὐμήκης, ἰσχυρός: Νικ. Οπρ. 73 πολυαυθῆς μύσχος, οὐτ. 576 πολυαυθῆς μαρῶθου βίττα ἰδ. γρ. πολυαυθῆς πρὸλ. εὐαχῆς.

πολυαυθόνος ἡ γν. ἰσχυρῆς ἡ γν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων πολλοὺς αὐχένος, πολυκέφαλος: ΑΠλ. 4,92 πολυαυχένος ὄδρα. 1) νεώτ. ἐπὶ ὄρειων. 2) ὁ ἀναφερόμενος εἰς πολλοὺς αὐχένος, ὄθ. πολυαυθῆς ἀνὰ αἶμα αἶμα προσελθὼν ἐκ ἰσραηλῆϊ πολλῶν αὐχένων, ἀπὸ πολλὰ κεφάλια: Νόν. Δ 2,352 πολυαυχένον αἶμα νέων μακράων.

πολυαυχνη-ενος (ἀ-θ-ή) μων. κ. νεώτ. πολυαυχένος βλλ.: 2) μων. ὁ πολὺν, εὐτροφῆ αὐχῆνα ἔχων: Γεωπ. 19,22 ἄγκρῖνοισι δὲ καὶ τοὺς μέγα τὸ χῆσμα ἔχοντας, ὄμοιος δὲ καὶ τοὺς πολυαυχῆνας καὶ τοὺς πολυτραχίλους.

πολυαυχής-ους-ές σχόλ. ὁ γρ. ἀντὶ πολυαυχῆς-ές βλλ. : Σχόλ. Νικ. Οπρ. 73.

πολυαυφωρός-ος ἡ γν. ὁ ἔχων πολλὰς ἀφωρούς πρὸς τὴν, ὁ περιέχων πολλὰς ἀφωφῆρας πρὸς τὴν: Εὐστ. 5,4 πολυαυφωρῶν γραφαῖ ἰπερὶ τῆς ἐν τῇ Ὀδ. θαφίλοος ὄλης πρὸς ῥητορείαν.

πολυαυθίτης-ος ὁ δωρ. ἀντὶ πολυηθῆτος-ος βλλ.

πολυαυθός-ους-ές ἡ γν. ὁ λιαν ἐπαθῆς, καταπονητικός, καταβληπτικός, δάειρος: Κόιντ. 3, 421 πολυαυθῆς Τρώων παθῶν, αὐτ. 10,38 πολυαυθῆς λιμῶς, Σχόλ. Νικ. Ἀλέξ. 322.

πολυαυφωρός-ος ὁ ἔχων πολὺ ἄχυρον: Θεόδωρ. Φιλ. 4,11,4.

πολυδάδωτος-ος ἡ γν. σχόλ. πολυδάτος βλλ. : Σχόλ. Ὀππ. Ἀλ. 3,502.

πολυδαθός-ους-ές σχόλ. μων. ὁ λιαν βαθῆς, ὁ πολὺ βάθος ἔχων: Σχόλ. Ὀππ. Ἀλ. 1,633, αὐτ. 5,61, Οἰκωμ. Ἀποκ. 312,18 ἀδυσσον γὰρ τὸ πολυδαθῆς.

πολυδάδαρος-ος ἡ γν. ὁ λιαν βάβαρος: Χρῆσμ. Στδ. 3,520 πολυδάδαρον ἔθνος.

πολυδασσανισμένος-η-ο δημ. ὁ πολὺ βασιανωμένος, πολυπαθῆς: Βολωμ. Ποιήμ. κ' Ἀποσάσι. 1,1 δὲ σ' ἐληρομένησα, γλυκίστα, πολυδασσανισμένη πατρίδα μου.

πολυδάσανος-ος ἡ γν. ὁ μετὰ πολλῶν βασιάνων γνόμενος, ὑπὸ πολλῶν βασιάνων χαρακτηριζόμενος: Στουδ. Θεόδ. 1484 πολυδ-μαρτύριον.

πολυδαπτός-ος ἡ γν. ὁ πολυάπτης, πολυαυχάνατος: Πινδ. ἀπ. 75,3 πολυδαπτον ἄστεος ὄμφαλον.

πολυδαφής-ους-ές ἐπὶ τῶν ἐπιπλεόντων σωματίων πηγνῶν ἀνθρώπων, ὁ πολλὰς βυθισθεὶς εἰς τὸ ὄδωρ: Αἰοχ. Περσ. 275 φιλων ἀλίδωνα μέλας πολυδαφῆ ἰδ. γρ. παυσαφῆ κατανόωντα.

πολυδάδαλλουσα βασιλεία (ή) ἀντὶ πολὺ βδάλλουσα, μῆρ. πολὺ ἀμέλγουσα, ἐμμεζῶσα, καρπομένη, ἐπορῶτασσα: Παχυμ. Γ 2,70,5' πρὸλ. Πλάτ. Θεαιτ. 174D πολὺ βδάλλουσα.

πολυδαλέμωνος ἡ γν. ὁ πολυδαλέμωνος: Τραγ. Ἀδῆσπ. 597. **πολυδαλέφης-ους-ές** ἡ γν. ὁ ἔχων ἡ τοξέων πολλὰ βέλη: Εὐστ. Προν. 267,59 πολυδαλέφεις τοξόται ἰπερὶ τῶν διαβόλων.

πολυθενής-ής ὁ πολὺ βαθὺς, ὁ μεγάλου βάθους: Ἰλ.Α 432 ὅτε δὴ λιμένας πολυθενέας ἐντός Ἴκοντο, Ὀδ.Δ ἀπονείσσω· ἄλλος πολυθενέος ὁδῶν, αὐτ.Π 324 λιμένας πολυθενέος ἐντός Ἴκοντο, Ἀπολλ.Ρ 4,599 πολυθενέες λιμνη.

πολυθήμετος-ον Ἡσ. ἐν λ. πολυσκάρθρωμο, ὁ κείμενος πολλὰ βήματα.

πολυθίβλος-ος κ. νεώτ. ἐπὶ συγγραφῶν, ὁ ἐκ πολλῶν βιβλίων συσταμένος, ἀποτελούμενος: Ἀθην.δ,249Α πολυθίβλος ἱστορία, Γολλ.1,409 πολυθίβλος πραγματεία, - πολυθίβλος σύγγραμμα.

πολύθιος-ον μτγ. κ. μον. ὁ ἔχων πολὺν βίον, ζῶην, μακρόβιος: ΑΒ 323· 2) ὁ ἔχων πλὴν βίον βλ.λ.2) πολλὴν περιουσίαν, πολὺ βίος, ὁ λίαν εὐπόρος: Κατ.Ἀστρλ.Κ 2,209· 3) ὁ πολλὴν βίαν βλ.λ. δύναμι, ἰσχύον ἔχων: Εὐστ.916,21 «πολύθιοι ὁ ἐστὶ πολυδύναμοι ἀνδρείοι γάρ».

πολυθλαβής-ής μτγ. ὁ λίαν ἐπιθλαβής, βλαβερὸς ἐκλήριμος: Σχολ.Ἀπολλ.Ρ 2,232, Σχολ.Ἰλ.Ξ 271, ΕΜ 1,22· 2) ὁ εἰς πολλὰς βλάβδας ὀπωκίμενος ὄθ. τὸ οὐδ. ὡς οὐα. τὸ πολυθλαβής ἡ ἰδιότης ἡ κατάστασις καθ' ἣν τὸ ὑπόκειται εἰς πολλὰς βλάβδας, βλάπεται ἐνδολώς: Πλάστ.Ἠθ.1090Η τὴ τῆς σαρκὸς ἐπικροῦν καὶ πολυθλαβές.

πολυθλαστής-αδής ὁ πολὺ θλαστάνων, ὁ ἔχων ζωηράν θλάστην, ἐκείνος ποῦ θρασυμανεῖ: Θεόφρ.ΦΑητ.3,74, αὐτ.ΦΑητ.3,192 ἰδ.γρ.1.

πολυθλαστία ἡ τὸ νὰ θλαστάνῃ φυτὸν τὴ πολὺ, ζωηρῶς, τὸ θρασυμάνειν: Θεόφρ.ΦΑητ.3,75.

πολυθλέπων-οντος ἰδὲ μτγ. ὁ πολὺ θλέπων ὄθ. κτ. εὐφρομιῶν, ὁ οὐδόλοχος βλέπων, τυφλός: Ἰω.Χρυσ.5,175Β καθάπερ γάρ τοις τυφλοῦς καταλοῦσιν οἱ πολλοὶ πολυθλέποντας.

πολυθλέφαρος-ον μσῆ. ὁ ἔχων πολλὰ, μεγάλα, μικρὰ θλέφαρα ἢ βλεφαρίδας: Νόνν.Δ 20,65.

πολυθλής-ήτος ἰδ.ἡ Ἀπολλ.Λεξ. Ὀμ ἐν λ. ἀβλήτα «πολυθλήτα οἶον πολλοῦς βεβληκίτας».

πολυθλιος-ον μτγ., ἐπ. θηλ. πολυθλίος ὁ διὰ πολλῶν βοῶν δερμάτων κεκαλυμμένος: Κόϊντ. 3,239 [ἰθ.ἀνάγλ.].

πολυθλοσία ἡ μτγ. ἔσφ. γρ. ἀντὶ περιθλοσία βλ.λ.: Ἀρτεριδ.Δαλδ.2,30.

πολυθλιος-ον γλῶσσα. ὁ περὶ οὗ ἐγένετο πολὺ λόγος, διαδοχῆς, περιθλοῦς, περιθλοῦς γλῶσσα, τοῦ παλαιώτατος ἐν Σχολ.Αισχ.Ἰκ.532· 2) ὁ πολλὴν βοήν προκαλῶν, ὁ λίαν ἠχηρὰς, γλῶσσα, τοῦ πολυάχτητος ἐν Σχολ.Εὐρ.Ἀлк.918.

πολυθλοαρχία ἡ μτγ. ἀντὶ στρατ. ἄ. λέχος πολυθλόων βλ.λ. μονὰς δυνάμεως λόχου παρεμπερῆς πρὸς αὐτὸν ἄς καὶ πρὸς τὴν πυροβολοαρχίαν, ἀπορτιζομένη ἐκ τεσσάρων διμοιρίων πολυθλόων ἦτοι περιλαθάνουσα δεκαεὶ πολυθλόα.

πολυθλόων (τὸ) οὐδ. τὸ ἐπιθ. πολυθλόος βλ.λ. (ἐνν. ὄλων) ὄθ. ὡς οὐα. νεώτ. στρατ. ὄλων ἐκ τῶν κυριωτέρων καὶ τοῦ συγχρόνου πολέμου ἔχον αὐτόματον τὴν γέμισαν καὶ τὴν βολήν, δύναμιον δ' αὐτὴ νὰ βάλλῃ μέγαν ἀριθμὸν βολιδῶν ἐν βραχεῖ χρόνῳ, μικρὸν ἀριθμὸν χρ. αὐτὸς ὡς ὄλων τοῦ πεζικοῦ, μικρὸν διαμέτρημα, ὄλων τὸ τῶν τυφειῶν, σχετικῶς μέγα βεληκεῖς, βάλλον ἀπὸ κλιβαντος ἰτριπόδος καὶ ἀναλόγως τοῦ εἶδους καὶ τοῦ προορισμοῦ αὐτοῦ διακρινόμενος ὡς ἐλαφρόν ἢ σὺνθετο, βαρῦ, ἀντιπροσωπικόν, ἀεροπορικόν· 3) ὄδῃον πολυθλόων τὸ κατὰ τὴν ἱεμύεσαν ἰδ. ἰβλην πολυθλοαρχίας ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ στόχου σκοπευόμενον κατὰ διευθύνων πολυθλόων, ρυθιζόν τὴν σκόπευσιν καὶ τῶν λοιπῶν.

πολυθλόων ὀν μτγ. κ. νεώτ. ὁ βάλλων πολλὰ βήματα: Φιλ.Βελιστ.73,34 πολυθλόος καταπάλητος· 2) νεώτ. τὸ οὐδ. πολυθλόων βλ.λ.

πολύθλο(ω)ς (η)-ο[ν] μσῆ. κ.θμ. ὁ πολλὴν βοήν ἐκπέμπων: πολυθλόος ἀγορά, πολυθλόος θάλασσα.

πολύθλος-ος ὁ πολλὰ βιθρόσκων, καταβροχιζών, πολυπράγος, ἀσθηπράγος: Ἰνπ.Ἀερά.4 (ἐν ἀντιδ. πρὸς τὸ πολυθλοῦς), Πλάτ.Κριτ.115Α ζῶην, μεγίστην περικητοῖ καὶ πολυθλορῶντων, Γολλ.Χρ.Μιορ. 4,18 πολυθλόα ζῶα.

πολύθλοσκα-ον (βόσκω) ὁ παρέχων πολλὴν ἢ πολλοὺς βοσκήν, ὁ πολλοὺς βόσκων, τρέφων, πολυτρόφος: Πινδ.Ο 7,63 πολυθλοσκος γαίτα.

πολύθλοτα-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων πολλήν, ἀφθονὴν βοτάνην: Εὐστ.1624,10, Κάλδ.Ῥ.δ.4,7 ἐπὶ τὸ μέγα προσῶπων τῆς γῆς πολυθλοτάων.

πολύθλοταίρα ἡ ἰθὶ (βόσκω) ἐπιθ., ἐπ. πολυθλόταίρα ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ πολλοὺς τρέφουσα, πολυτρόφος: Ἰλ.Γ 89 ἐπὶ χθονί πολυθλοτάιρα, αὐτ.Γ 195, αὐτ.Ζ 195 ὡς ἐπιθ. τοῦ Ἀχαιῆς: αὐτ.Λ 1770 Ἀχαιΐδα πολυθλοτάιραν.

πολύθλοτος-ος (βόσκω) ὁ πολλοὺς βόσκων, τρέφων, πολυτρόφος: Αισχ.Ἐπιτ.774 πόλιος ὁ πολυθλοτός τ' ἄγων βροτῶν [σχολ. ἐντὶ τοῦ πολυκλήμων λαγίσταν· ἢ ὁ πολλοὺς βόσκων]· 2) ὁ ἔχων πολλὴν βοσκήν, πολλὰς νομάς: Τιμόδ.Πέρα. 153 πολυθλότων Κελαιῶν οἰκητόρα, Διον.Ἀλ.Ρωμ. 1,37 γὰν πολυθλοκρον καὶ πολυθλότων.

πολύθλοτρος-ος ἰδ.ἡ ἐπὶ τόπων, ὁ ἔχων πολλοὺς βότρους, ἀφθονίαν σταφυλοῦς: Ἠσιοδ.ἀ.122 πολυθλότρος ἀντ' Ἀμύροιο, Σιμων.37 πολυθλότρος ἐξ Ἰωλκοῦ, Εὐρ.Βάκχ.651 πολυθλότρος ἀμπελος, Θεόκρ.25 ἰθὶ Βουπραστίου πολυθλότρος.

πολυθλοῦζή δημ. βουίξω πολὺ, προκαλῶ πολλὴν βοήν, θόρυβον, βοήτῃ: Σολωμ.Δόμνηρ.9,4 καὶ τῆς βροντῆς πολυθλοῦζει· ὁ κρότος.

πολυθλοῦλια ἡ μσν. τὸ ἔχειν πολλὰς βουλάς: Μάε.Μορμ.ἐν ΜΙ 91,192.

πολύβουλος-ον ὁ πολὺ συνετὸς, σώφρων, πρόμικτος: Ἰλ.Ε 250 αἶ καὶ μοι πολυβούλος Ἀθήνη κῶδος εἰρήνη, Ὀδ.Π 282 ὄμ. ἐπὶ τῆς Ἰσιδοῦς: Ὑμν.Ἰα.26 ὄμ. πολυβούλος γνῶμα λίαν συνετὴ, φρόνιμος: Πινδ.Ι 413,72.

πολύβουος (ὁ)ἡ γλῶσσα κ. νεώτ. ὁ ἔχων πολλοὺς βοῦς: Εὐστ.562,40 γλῶσσα, τοῦ ἡριβόσκου ἢ παρὰ τὴν βοῦν γίνεται, θηλοῦν δοκεῖ.. τὴν.. ἐρίδων ἢ τὴν παλῶδων.

πολυβούτης-ου ἰδὲ (βοῦς), ἐπ., Ναυπηκτ. πολυβούτης ὁ ἔχων πολλοὺς βοῦς, πολυβός τις βοῦς: Ἰλ.1154 ἀνδρῆς.. πολυβόρητος, πολυβούται, Ἠσιοδ.ἀ.134,3, Ναυπηκτ.ἐπ.2 (ἐνικ.ἀ.199) οἰκία ναυεταῖσασκε πολυβόρη, πολυβούτης.

πολυβόρος-ον ἰβρμῶν) σχόλ. ὁ πολὺ, ἰσχυρῶς βρέμων, ὁ λίαν βροντώδης: Σχολ.Ἰλ.Ν 41.

πολυβόρος-ον (βρέω) μτγ. ὁ πολὺ βραχεῖς, πολλοῦς, κατ' ἐναντίον βραχεῖς, ὑγρανθεῖς, πολὺ νωπιόμενος: Διοσκ.1,128,6.

πολυβόρος-ον (βρόσκι) ὁ ἐκ πολλῶν βρόχων συγχευόμενος, ὁ ἔχων πολλὰς θηλειάς, πολυθλόκος: Εὐρ.Ἠρ.1035 πολυβόρος ἄρματα ἕρπαιματα.

πολυβρωτός-ος ὀν σχόλ. ὁ ἐκ πολλῶν βρωμάτων, φαγητῶν ἀποτελούμενος: Σχολ.Ὀμπ.Ἀλ.2,221.

πολυβρωμος-ον μσν. ὁ ἔχων, ἀνάδυσον πολλῶν βρωμάτων, διασπασίαν, ὁ λίαν διαωδῆς: Ἰγνάτ. Βλ.Νικηφ.Κωνήνης 21,25 (ἐκδ. Βε Βοστ).

πολύβρωτος-ον μτγ. καταδεδρωμένος, κατασφραγμένος, κατασπαρμαγμένος: Νόνν.Δ 5,502 πολυβρωτα μέλα τῶν Ἀιτωλῶνσι.

πολύβυβλος-ον ἄ. πολυβύβλος βλ.λ.

πολύβυβλος-ον μτγ. πολυβυβλής βλ.λ.: Φιλ.Ι 6.

πολύβυρρος-ον γλῶσσα. ὁ ἔχων πολλὰς βύρρος, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ πολλῶν δερμάτων: Σχολ.Ἀπολλ.Ρ 3,1231 γλῶσσα, τοῦ πολυβύρρος.

πολύβυλαξ-ακος (ὁ)ἡ πολυβύβλος βλ.λ.: Κύρηρ. 7,11 Ἠπειρον πολυβύλακα· πρβλ. ἐριβύλαξ.

πολύβυλος-ον ἐπὶ τόπων, ὁ ἔχων πολλοὺς βώλους, ὁ ἐκ παχέος λιπαροῦ χύματος ἀποτελούμε-

νος, εὐφορος, γόνιμος, καρπερός: Εὐρ.ἀν.229 (λυρ.) βασιλεὺς χώρας τῆς πολυδύλου· πρβλ. ἐριθώλος.
πολύδωμος-ον ὁ ἔχων πολλοὺς βωμούς: Καλλ. Διηλ.266 ὡς μεγάλη πολύδωμος πολυτοῖσι πολλὰ φέρουσα, αὐτ.Δηλ.316 Ἄσπεριη πολύδωμη.
πολύδωτος-ον (πθ. ἐκ τοῦ βόσκω) ὁ πολλοὺς βόσκων, τρέφων, εὐφορος, γόνιμος, ὡς εἰρων. ἔπιθ. τῆς ἀγόνου νήσου Σερσίφου: Κρατίν.21.
πολυγαθής-ος-ές (δωρ. ἀντί πολυγυθής βλλ. πολυγαλακτοειδῆ) νεώτ. βοταν. οἰκογένεια δικυτολήδων φυτῶν ἐκ τῶν γερανικῶν περιλαμβάνουσα δέκα γένη.
πολυγάλακτος-ον κ. νεώτ. ἐπὶ ζῴων, ὁ ἔχων πολὺ γάλα: Ἄριστλ.ΖΜ 688β,3 πολυγάλακτον ζῶων· μτγν. ποι. ὑπερβ. πολυγαλακτοτάτη ἡ ἔχουσα ἀφθονώτατον γάλα: Κρινογ.ΑΠ 9,224.
πολυγαλακτῶ-έω μτγν. ἔχω, φέρω ἀφθονον γάλα, εἶμαι πολὺ γαλακτερός: Πλούτ.Ἠθ.640Ε, Σωρ.1,97 ζῶα πολυγαλακτοῦντα.
πολύγαλον(τὸ) (γλόσι) μτγν. κ. νεώτ. τὸ φυτὸν πολύγαλον τὸ πικρὸν: Διοσκ.4,142, Πλῆν.Φ1 27, 121· || νεώτ. γένος ποσῶδων, ἐπίσιων ἢ πολυετῶν, κοσμητικῶν ἢ φαρμακευτικῶν φυτῶν, αὐτὴ ἐῖδη πολύγαλον τὸ κοινόν, τὸ πικρὸν, τὸ εὐειδές κ.ά.
2) τὸ φυτὸν πέπλιον βλλ.: ΨΔιοσκ.4,168.
πολύγαλος-ον μτγν. πολυγλακτός: Ἄετ.2,17.
πολυγαμία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. εἶδ. ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν, ἡ μετὰ πολλῶν ταυταχρόνως γυναικῶν σύζευξις: Φάι.1,568· || νεώτ. κ. ἐπὶ γυναικῶν.
2) τὸ νυμφεῖσθαι πολλὰς φορές: Βέττ.Βάλλ.119,22, Κλήμ. Ἄλ.1,1184Α· **3)** νεώτ. βοταν. ἡ συνύπαρξις ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ φυτοῦ μονογέμων (ἀρρῆνων ἢ θηλέων) ἀνθέων καὶ ἔρμαφοδιῶν.
πολυγαμικός-ή-ον νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἀνήκων ἡ ἰδιῶζων εἰς τὴν πολυγαμίαν βλλ.11.
πολύγαμος-ον κ. νεώτ. ἐπὶ ἀνδρῶν, ὁ μετὰ πολλῶν συγχρόνως ἐρχόμενος εἰς γάμον, ὁ ἐν πολυγαμίᾳ ζῶν ἢ ὁ πολλὰς συζευχθείς, ὁ πατρεμῆμος πολλὰς φορές: Πολυδ.3,48, Πτολ.Τετράβ. 183, Γρηγ.Νύσσ.1,90Δ τὴν πολύγαμον ἐκείνην γυναικα· || νεώτ. κ. ἐπὶ γυναικῶν.
2) νεώτ. ζωολ. πολύγαμος ζῶα τὰ θηλαστικὰ καὶ πτηνὰ ἰδιῶτα, τὰ ζῶντα καθ' ἑαυτὰς ἀποτελούμενος ἐξ ἐνὸς ἀρρένου καὶ πολλῶν θηλέων ὡς ἡ ἔλαφος, ὁ ἀλέκτωρ κ. ἄ.
3) νεώτ. βοταν. πολύγαμος φυτὰ τὰ φέροντα καὶ ἀναφορῶδη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ποδίσκου τῶν μονογέμων ἀνθέων.
πολυγαμῶ-έω μτγν. λαμβάνω πολλὰς ἢ πολλὰς σύζυγους, συζευγνύμαι μετὰ πολλῶν ταυταχρόνως: Εὐσ.Εὐαγ.Προπ.280Α οὕτε εἰς Παρθία Χριστιανοὶ πολυγαμοῦσιν, αὐτ.Εὐαγ.Προπ.278Β.
πολύγαλμος (ὁ,ἡ) μτγν. ὁ πολὺ γελῶν, ὁ ὑπερβολικῶς ἀρσεκόμενος εἰς τὸν γέλωτα· κτ. γεν. πλθβ. πολυγέλωτον ἐν Πλούτ.Ἠθ.552Α σὺφωρονas.. ἐκ πολυγέλωτον καὶ ἄλλων κατασκευασάντες (ἰσάφ.γρ. ἀντί πολυτελῶν διὰθρ. Cobei).
πολυγενέας-ον γλωσσ. ὁ ἔχων πολλὰ γένητα.
πολυγενής-ος-ές (ἡνέσι) μτγν. ὁ πολλῶν γενῶν, ὁ ἀνήκων εἰς πολλὰ γένη: Πολυδ.9,21 πολυγενής πόλις Πάπ. πολυγενὴ τὸν Δία προσηγόρευσε.
πολυγέωργος-ον μτγν. ὁ ἐκτιμῶν πολλὰς γαίας, ὁ πᾶσι κτήματα: Βέττ.Βάλλ.69,26.
πολυγυθής-ος-ές (ἡθῆω), δωρ.πολυγυθῆς κλητ. πολύγυθη (ἴως ἐκ τ. πολύγυθος ἐν Ὀρφ. Ὑμν.10,10), ὁ πολλὴν τρέφων, εὐφροσύνην, χαρὰν προκαλῶν, ὁ λῶν τερινός, χαρμόσυτος, φαιδρός: Ἰλ.Φ 450 μισθοῦ τέλος πολυγυθῆς ὦραι εἰξέφωρον, Ἠσίοδ. Θ 941 πολυγυθῆς Διώνυσος, αὐτ.Εργ.614, Πίνδ. ἀν.29,5, αὐτ.Π 2,28 τὰν Ἰ᾽ Ἡοῦν Διὸς ἐνοῖα λάχον πολυγυθῆας, ΑΠ 9,189 πολυγυθῆς ὀρχηστῆς.
πολυγύρας-ον ὁ ἐν πολλῷ, βαθεῖ γήρατι, ὁ παλὸ γέρων: Ἄσιπ· πρβλ. πολύγυρος, πολυγύρας.

πολυγυρία (ἡ) μτγν. τὸ φθάνει εἰς πολλὰ, βαθὴ γήρας, τὸ παλὸ γέρασμα: Μετ.ἀμν.470.
πολύγυρος-ον μτγν. πολυγύρας, πολυγύρας βλλ.: Βέττ.Βάλλ.62,5.
πολυγύρας (ὁ,ἡ), ὄνομαστ. πλθβ. πολυγύρας τοῖσι, ὁ πολυγύρας βλλ. πολὺ γέρων, μακρόβιος: Πλάτ. Ἀξ 3671 ὁ πολυγύρας (ἰδ.γρ. οἱ πολλοὶ γήρως) ἀπακαύζουσι καὶ τῷ νῷ.
πολύγυρος (ὁ) μτγν., ἐπιθ. τοῦ Ἐρμού ἐν Τροίῃ: Πaus.2,31,13 καὶ Ἐρμῆς ἐνταῦθα ἐστὶ Πολύγυρος καλοῦμενος.
πολυγυθής-ος-ές (ἡγάγι) μσν. πολυγυθικός βλλ.: Ἄρατ.1100 πολυγυθῆς ἔνιαυτός, Νόνν.Δ 9,176 πολυγυθαεῖς μαζοί.
πολύγυλευκος-ον μτγν. ὁ περιέχων, ἀποδίδων πολὺ γλευκός, πλούσιος εἰς γ-γλευκός, σέ μούστο, κραστάτος: Ἀπολλωνίδ.ΑΠ 6,238 οὐδὲ πολυγυλευκὸν γαιομορῶς (εἰμὶ) βότρυος.
πολύγυλος-ον μτγν. ὁ ἔχων πολλοὺς ὀφθαλμούς, πολλὰ μάτια, πολυόμματος: Νόνν.Δ 3,272, Παυλ.Σιλ.ΑΠ 5,261 πολύγυλον βουκόλον Ἰναχίης· **2)** μτφ. ὁ ἔχων πολλὰς ὀπές, ἀνοήματα, τρήσεις: Ὀππ.Κυν.1,157 πολύγυλος σαγήνη.
πολυγυφής-ος-ές (ἡγυφίω) μτγν. ἐπὶ ἀρχιτεκτονικῆς ἢ γλυπτικῆς ἀντικειμένου, ὁ ἔχων πολλὰς γυφῶς, ὁ πεποικιλμένος διὰ γλυπτικῶν κοσμημάτων: Νόνν.Δ 3,316 πολυγυφῆτων πτελέων, αὐτ.4,204.
πολυγλωσσία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ χρῆσις πολλῶν ποικίλων γλωσσῶν: Κύριλλ.2,8011 διελέγει εἰς πολυγλωσσίαν τὸς ἐπὶ τῆς γῆς, - εἰς τὴν νεοελληνικὴν λογοτεχνίαν ὑπάρχει πολυγλωσσία.
πολύγλωσσος-(ἡ)-ο(ν) κ. μσν, νεώτ. κ. δημ., ἀπτ. πολύγλωττος-ον ὁ ἔχων πολλὰς γλώσσας, ὁ λαλῶν διὰ πολλῶν γλωσσῶν· || μτφ. εἰς τῆς μαθητικῆς δροῦς τῆς Δωδωνῆς, ἡ διὰ τὸν πλῆθος τῶν φύλων χρησιμοποῦσας: Σοφ.Τραγ.1168 Σελεύθω εἰσελθὼν ἄλλος.. πρὸς τῆς πατρῶος καὶ πολυγλώσσου δροῦς· **2)** πολυγλωσσος βοή ἡ πολλῶν ἡμέσασα, πολυκόλλητος ἀδιόκοπη, πολυάκουστη κραυγή: Σοφ.Ἠλ.641 μὴ εἶν φθῶν τε καὶ πολυγλώσσω βοῇ θῆσι μταίαν· Βαξίν εἰς πᾶσαν πόλιν, αὐτ.Ἠλ.798 εἰ τήνδ' ἐπουσας τῆς πολυγλώσσου βοῆς· **3)** μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ πολλὰς γλώσσας ἢ διαλεκτικούς ὀμιλῶν, κατέχων: Λυκόφρ.1377, Λουκ.Ζ Τραγ.13 ἐγὼ δὲ οὐ πολυγλωττὸς εἰμι, ὥστε καὶ Σκύθασι καὶ Πέρσασιν καὶ Θραξί.. ξυνετὰ κρηπίται, Γαλ.8,585, Τρωφιδ.24 πολυγλώσσοι ἐπίκοροι· || μσν. κ. δημ. ὁ εἰς πολλὰς γλώσσας ἀναφερόμενος, ὁ παρουσιάζων ποικίλων γλωσσῶν: Κασάρ.Δαν. ἐν Σάβ.3,94 ἔθνη δὲ τε μυρία.. καὶ πολυγλωττα, - πολυγλώσσον λεγίκο· || νεώτ. κ. δημ. ὁ διὰ πολλῶν γλωσσῶν, εἰς πολλὰς γλώσσας ρροεῖς: πολυγλώσσον ἔγγραφον - κείμενον, - πολυγλώσσον ἐπιγραφή.
πολυγλώχινος (ὁ,ἡ) μτγν. ὁ ἔχων πολλὰς γλώσσας, αἰμάς, ἀκείβος: Ἄνθ.Εμψ.Πόλ.582 ἀκωτίω πολυγλώχινι, Διον.Περ.479 πολυγλώχινι σιδήρω [σχόλ. ἐπολυγνώφω]· || ἐπὶ τῶν κεράτων ἐλάφου, ὁ ἔχων πολλοὺς κλάδους: Νικ.Θηρ.36 πολυγλώχιν ἐλάφου κεραπί.
πολυγυθία (ἡ) νεώτ. ἀνοτ. τερατογυθική δυσμορφία, καθ' ἣν τὸ ἔμβρυον φέρει εἰς τὴν μίαν τῶν γνάθων αὐτοῦ καὶ ἄλλας αἰσάνας.
πολύγυθαός (ὁ) νεώτ. ὁ ἔχων πολυγυθίαν βλλ.
πολύγυμπος-ον πολυγυμπος, ποικιλόμοιτος, ὁ παρουσιάζων πολλὰς κλίσεις, διακοδῶσεις: Πίνδ.Θ 3,27 πολυγυμπῆτων μῶμων; ΑΠ 9,191 πολύγυμπος λαβύρινθος· || ἔλκειοδῆς, αγουρός, καταρρός: Θεόφρ.7,68 πολυγυμπῆτων σέλινον.
πολυγυμνός ἐπίρρ. μτγν. συνετώς, ἐμυρβῆς, φρονίμως: Πολυδ.4,23.

πολύγυμος-ος μτν. κ. δημ. πολυγύμων βλλ.: Δίον Κ 76,16 (δ.γρ. πολυγύμων). 2) δημ. ὁ ἔχων πολλὰς, διαφόρους γύμους ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος ἢ θέματος, ἀνοηφότος: πάρε μίαν ἀπόφασι, μὴν εἶσαι πολύγυμος.

πολυγυμοσύνη (ἡ) μτν. πολυγυμία, πολυμία-θια: Πολυδ.4,22.

πολυγύμων-ονος ἰδ., ἡ-γυμων (τῷ) λίαν περι-ωσ, σφόδρα, συνετός, γνωστικός: Πλάτ.Φαίδρ. 275α πολυγύμων γὰρ σοφὸν γενόμενον ἀνευ διδασ-χῆς πολυγύμωνες εἶναι δόξουσι, Δίον Κ 76,16 πολυγύμων μάλλον ἢ πολύλογος ἦν (δ.γρ. πολ-ύγυμος). 2) μτν. ὁ πλήρης γυμνικῶν: Φι-λόστρ.Σοφ.1,16,4 δογματίας... καὶ πολυγύμων.

πολυγυριστός-ον Εὐστ.1421,48 ὁ ὑπὸ πολλῶν ἀναγνωρίζομενος, δθ. εὐκολογώριστος.

πολύγυρος-η-ο δημ. ὁ πολλὰ γυρίζειν, πολ-υμῆθς, πολυκάτερος, πολύζυρος: Βλαστ.Συνμ. 126 ἐν λ. μαθός.

πολύγυρος-ον μτν. κ. μω. πολύγυρος βλλ.: Βέττ.Βαλ.15,9, Παύλ.Ἀλ.3, πολυγυρόσους, μεγαλοφίλους, Τζέτ.Χιλ.13,507.

πολύγυρος-ον ὁ πολὺ γνωστός, ὁ εἰς πολλούς γύμους, διάσημος, ἐπίσημος: Πλνδ.Ν 10,37 (μθ.).

πολύγυρος-ον Ἐπιγρ., ἐπ. πολυγύρος-ον πολ-υδρήνητος, πολυκάουτος: Ἐπιγρ.Κινίδου.

πολύγυρος-ον ὁ ἔχων πολλούς γόμους ἡ-λους, καρφί, καλῶς συνηρησμένος, γερά, στερε-ρὰ καρφημένος: Ἡσιόδ.Ἐργ.660 πολύγυρος ναῦς, Ἰδωκ.Ἀν.ΟΞ1790,118, Αἰσχ.Πέρσ.71 πολ-ύγυρον ὄδισμα, Σοῦιδ. ἄγριφα, δικέλλα, σκεῖας γεωργικῶν πολύγυρον.

πολύγυρος-ον Εὐστ.17412 πολύγυρος βλλ.

πολύγυρος-ον μτν. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχων πολ-λὰ γόντα (μτφ.), πολλούς κόμβους: Δίον κ.1,14.

2) τὸ οὐδ. ὡς οὐα. πολυγύρον τὸ φυτὸν πο-λυγύρον τὸ πολυανθές, αὐτ.4,6 εὐάμων μελιών ηπήμες, φάλλα ἔχων ὄμοια δάφνη... γευσασμένη ὁμοῖον τὴ μῆλα κιδωνία ἢ ροδι... προσοβαλλεῖν.

3) ὄμ. τὸ φυτὸν λευκάνθησα βλλ.: Διοσκ.3,19, Πλκ.Φι 22,40.

4) ὄμ. τὸ φυτὸν πολυγόνον βλλ. τὸ ἄρρεν: Ψιδασκ.4,4.

5) ὄμ. τὸ φυτὸν πολυ-κνημον βλλ.: Διοσκ.3,94.

6) νεώτ. βοταν. γέ-νος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν λειρινοειδῶν περιλαβάν-ων παύση, πολυεπὶ φυτῶ, ὡν σμυθέστερα ἐν Ἑλ-λάδι πολυγύρον τὸ κρινόν κ. π.-τὸ πολυανθές.

πολυγονία (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ πολυγύ-ον βλλ., τὸ νὰ γενῶν τις πολλὰ (τέκνια), ἡ μεγάλη γονιμότης: Πλάτ.Πρωτ.321β τοῖς μέν ὀλιγογονίαν προσήψα τοῖς δ' ἀναλικομομένης ὀπὸ τούτων πολυγονίαν, Ἀριστλ.2158b,27 αἰ γαλαί αἱ ἀραιαὶ μάλιστα ἀναίροισι (τοῦς μῦθ) ἀλλ' οὐ καταροῖσι τῆς πολυγονίας καὶ τοχυγονίας Φιλ.2,211.

πολυγονοειδής-οὺς-ές μτν. κ. νεμ. ὁ ὅμοιος πρὸς τὸ πολυγόνον βλλ., ὁ ἀνήκων εἰς τὴν τάξιν αὐτοῦ: τὸ οὐδ. ὡς οὐα. πολυγονοειδές τὸ φυτὸν κληρικῆς βλλ.: Διοσκ.4,7.

2) ὄμ. πολυγονοει-δές τὸ φυτὸν δασφωοειδές βλλ.: Γαλλ.12,31.

3) νεώτ. βοταν. πολυγονοειδῆ (τῶν) ὀμοιογενῆ διακοτυλι-θῶσαν φυτῶν ἐκ τῶν πολυγόνων, ὧν τὰ πλείστα εἶναι πόαι, ἔχουσαι κολοειδές παράφυλλον.

πολύγονος-ον κ. νεώτ., ἐπ. πολύγονος-ον (ἰ)Νικ. Ἀλεξ.264, Ὀππ.Κυν.3,519) ὁ πολλὰ ὄμοιο ἢ πολλὰς κ. γενῶν, παράγων, ὁ γόνιμος: Ἀριστλ.2158b,26 ἰσπύονος διχῶς, οἱ μὲν τὸ πολλὰς... οἱ δὲ τὸ πολλὰς: Ἦρ.3,108 οὐτως δὲ τὴ πολυγόνον ἴασι (τὸ λογιό), Ἰνπ.Ἀέρ.19, Αἰσχ.Ἰκ.692 πρόγονα δὲ βοτὰ τοῖς πολύγονα τελέθει κ. κηπεύθ. πολυγονώστατος γονιμώτατος: Φιλ.1,519.

|| μτφ. μτ. γενικ., πολύ-γονος (βιοδοτήτο) πνός ὁ εἰς μέγαν βαθμόν παρ-έχων: Φιλ.2,399 πολύγονος ἀρετήθ. κ. ἀναλ.: Ἀδίσκ. 2,16βλ.Πυθ.17,77, Θεοφρ.Φαίτ.4,1,5 πολυγονώτε-

ρος. 2) ἐπὶ τοῦ Νεῖλου, ὁ πολλὰ παράγων διὰ τῆς γονιμοποιήσεως τῆς γῆς, ὁ λίαν γονιμοποιός, παραγωγικός: Θεοφρ.ἀν.159 (ὑπερβ.). Διόδ.Σ 1,10 τοῦτον γὰρ ἰένε. τὸν Νεῖλον φασὶ πολύγονον ὄντα καὶ τὰς τροφὰς αὐτοφειδῆ παρεχόμενον ῥάδιος ἐκτρέφει τὰ ζωογονηθέντα. 3) τὸ οὐδ. ὡς οὐα. πολύγονον ἄρρεν τὸ φυτὸν πολύ-γονον τὸ ἄρρεν, ἂ. πολυγονία: Διοσκ.4,4, Νικ. Ἀλεξ.264. || πολύγονον θῆλυ τὸ φυτὸν πολύ-γονον τὸ παράλιον: Διοσκ.4,5. 4) νεώτ. βοταν. πολύγονον (τῷ) γένος ποωδῶν φυτῶν, οὐ γνωστό-τητα ἐν Ἑλλάδι εἶδη πολύγονον ἢ περιλοκάκας ἄγρια περιλοκάδα, περικοκλάδα.

πολυγνώ-τω μτν. ἐπὶ ζῶων, γεννῶ πολλὰ τέ-κια, εἰμαι πολυγόνος βλλ., πολυτικός: Γρηγ.Νύκτα. 1,92c τὰ πολυγονοθέντα τῶν ζῶων. 2) παθ. πολυγονοῦμαι-έσμαι ἐπὶ νόσων, ἐξαπλοῦμαι, με-ταδίδουμαι: Διοσκ.3,94.

πολύγονος-ον μτν. ἐπ. ἐπὶ φυτῶν, πολυγύ-ονος βλλ., ὁ ἔχων πολλούς κόμβους: Νικ.Θηρ.872.

πολύγράμματος-ον ὁ διὰ πολλῶν γραμμάτων ἐσχημένος, σημαδεμένος, μαρκωρισμένος, ὁ στι-γμάτιος βλλ.: Ἀριστ.ἀπ.64. πρβλ. Δουρ.661.

2) ἐπὶ λέξεων, ἡ ἐκ πολλῶν γραμμάτων συνστα-μένη, ἀποτελούμενη: Φιλῶδ. ἐν Ἑρακλ.994,32 κ. ἄλλ.

3) ὁ πολλὰ γράμματα, πολλὴν παιδείαν κερτήμενος, πολυμαθής, πεπαιδευμένος, πολὺ γραμματισμένος: Πλάυτ.Ἦθ.1121F πολυγράμματος-καὶ μερυσωμένος κ.συμγρ.πολυγραμμάτωπος-α-ον, Φιλόστρ.Σοφ.2,27,4.

πολύγραμμος-ον (γραμμῆ) κ. νεώτ. ὁ σημει-οῦμενος διὰ πολλῶν γραμμῶν, ὁ συνιστάμενος ἐκ πολλῶν γραμμῶν: Ἀριστλ.ἀπ.298.

πολύγραφο-ον πολυγράφος, φράγας: Ἰνπ.η.Γαλ.19,132.

πολυγραφέα (ἡ) μτν. κ. νεώτ. τὸ γράφειν πολλὰ, τὸ νὰ εἶναι τις πολυγράφος βλλ.: Φιλῶδ.Ρητ.1, 1438 (ἀμφ.), Διοσκ.10,26 ἔζηλον δ' αὐτὸν Χρῆ-σπιππος ἐν πολυγραφέα (περὶ τοῦ Ἐπικούρου).

πολυγραφέας-ῆ-ἰν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα-φερόμενος εἰς τὸν πολυγράφον βλλ.: || ἐπίγρ. πολυγραφεῖκος κατὰ τρόπον πολυγραφικός.

πολυγράφος-ον μτν. κ. νεώτ. ὁ γράφων πολ-λὰ ἰδ. ἐπὶ συγγραφέαν, ὁ συγγραφεὺς πολλῶν ἔρ-γων, παραγωγικός: Φιλῶδ.Στοικ.32, Ἀθην.Μηχ.6,2 ὑπερβ. πολυγραφέατος-η-ον ὁ συγγράφος πάρα πολλὰ: Κικ.Ἀττ.13,18, Διογ.Λ 10,26 γέγονε πολυ-γραφέατος ὁ Ἐπίκουρος. 2) ὡς οὐα. πολυ-γράφος (οἱ) κ. δημ. πολύγραφο (τῶ) συσκευῆ δι' ἧς λαμβάνομεν πολλὰ ἀντίτυπα ἐξ ἐνὸς πρωτοτύ-που γραφομένου διὰ χημικῆς μελάντης καὶ ἀποτυ-πομένου ἐπὶ τῆς ἐκ ρευτῆς ζελατίνης, ἣτις κινεῖ-ται ἐντὸς ὀδωθοῦς κειωτίου, δημιουργουμένης λείας καὶ ἐπιπέδου ἐπιφανείας, ἐφ' ἧς κατόπιν ἐ-πικολλωμέν διαδορμικῶς τὰ πρὸς γραφὴν φύλλα χάρτου. 3) νεώτ. ζωολ. πολυγράφος (οἱ) γένος κολοεπτερίων ἐντόμων ἐκ τῶν βοστρυγίδων.

πολυγραφέω-έω μτν. κ. νεώτ. γράφω πολλὰ ἢ πολλὰ: Ἀθην.Μηχ.4,9 οὐτως πολυγραφεύθη. 2) νεώτ. ἀνατύπη διὰ τοῦ πολυγράφου βλλ.21.

πολύγυμναστος-ον μτν. ὁ πολὺ γυμνασμέ-νος, ἡσκημένος, πολυάπειρος: Λοκκ.Τοξ.14 ποικίλων τὴ καὶ πολυγυμναστων κακῶν ἰεπὶ ἑταίρας.

πολύγυμναστος (οἱ) μτν. ὁ ἔχων πολλὰς γυμνασ-κὰς: Πτολ.Ἐπράδ.72, Ἀθην.13,556F πολυγυμναστος δὲ ἐ-γνετο καὶ Αἰγυῶς.

πολύγυμναστος (οἱ) μτν., ὄν. πληθ. πολυγυμναστικ-ῶς ἐξ ἐνικ. πολυγυμνάει ἐν Στράβ.17,3,191 πολυγύ-ωνος βλλ.: Πολυδ.6,171.

πολυγυμνία (ἡ) νεώτ. ἡ ὀλυγυμία βλλ. τὸ νὰ ἐξη σὴρ τις πολλὰς γυμνασκάς.

πολυγυμνικός-η-ο δημ. ἔκείνος τὸν ὄποιον πολλοὶ γυρεύουν ἰδ. περὶ γυμνικός ἦν πολλοὶ ζη-

γοσαν εις γάμον, πολυζήτητός: Γρην. Σκ. Terr. 23,3 γαιρηρά της φύσης μας της πολυγυμμένης.

πολυόρυτος (η-οιν) μαν. κ. δηρ. εκείνος τόν όποιον γυρεύουν πολλοί ή πολύ, περιζήτητός: Σταυθ. Θεόδ. 198Α ού σχολής τού πολυπρόδοον καί πολυόρυτον άνευ άνάγκης ήγκαταλήψάντων τού οικείου ποιήμιον, αὐτ. 66D.

πολύγυρος-ον μγν. ό διά πολλών γύρων, κάκλων, έλλυμων, στρωφών χαρακτηριζόμενος: Ψ'Ψω. Χρυσ. 7,551 ή πολύγυρος όρχησις.

πολυγωνικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή αναφερόμενος εις τού πολύγωνον βλλ. 2): πολυγωνικών σχήμα, - πολυγωνικών οικόπεδον || νεώτ. στρατ. πολυγωνικών μέτρων μέτρον άχωρωμένων κατά πολυγωνικήν γραμμήν.

πολυγωνός-ον κ. νεώτ. Πολύγωνος βλλ.: Θεόδωρ. Αισθ. 66, αὐτ. Φ. Αισθ. 61, 6, Πολύγων, 4, 161.

πολυγωνοκίδης-οός-ές ό όμοιος προς πολύγωνον βλλ.: Αριστ. Πρ. 911β, 19.

πολυγωνομετρία ή νεώτ. γεωλ. ό κλάδος της κατωτέρας γεωδασίας, ό πραγματευόμενος τόν τρόπον της έκτελέσεως τών προς ύποτύπων έκτάσεώς τινος κοτομετρήσεων.

πολυγωνομετρικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή αναφερόμενος εις τήν πολυγωνομετρίαν βλλ.: πολυγωνομετρικός κόμβος, - πολυγωνομετρική όδευσις.

πολύγωνος-ον κ. νεώτ. ό έξων πολλάς γωνίας, πολυγωνικός βλλ.: Αριστ. Αισθ. 42β, 20, Πλοούτ. Η8 ΙΙ 21C πολύγωνον σχήματα, Πολυδ. 4, 160 πολύγωνον δακτύλιον 2) νεώτ. τού ούδ. ως ούς.

πολύγωνον τού διά πολλών γωνιών περατούμενον σχήμα: Αντιφ. Σοφ. 13, Γαλ. Ψυχ. Παθ. 2, 3 || νεώτ. μαθ. εὐθύγραμμον γεωμετρικόν σχήμα έχον πλείον των τεσσάρων γωνίας, ό διά έξιδος καί της σχέσεως τών όποιων προς άλλλους χαρακτηρίζεται ως πολύγωνον κυρτόν κ. πολύγωνον κανονικόν || νεώτ. μαθ. ή έπιπέδος έπιφάνεια ή όριζόμενη υπό της πολυγωνικής γραμμής: 3) νεώτ. στρατ. πολύγωνον (βολή) εύρεση έπιπέδου έδαφική έκτασις χρησιμοποιουμένη ως πεδίων βολής τού πεζικού ή τού πυροβολικού 4) νεώτ. φυσ. πολύγωνον δυνάμεων ή σχηματική άπεικόνισις της συνθέσεως δυνάμεων ενεργουσαν επί ταύτο σημείω 5) νεώτ. άνατ. πολύγωνα όστά τού καρπού τά ούδω μικρά όστά τού δευτέρου στούχου τού καρπού μέζων πολύγωνων ή τραπέζιον σχήματος κύβου καί έλασσον πολύγωνον ή τραπέζοειδές σχήματος πυραμίδος.

πολυδάερ-ερος ή ή ίσαήρι μγν. ή έξουσα 20, 12 βολές άνδραδέλφους: Γερμαν. 1, 48, Αρκάδ. 20, 10.

πολυδαίδαλος-ον επί άντικείμενον τέχνης, ίδ. έκ μετάλλου καί ξύλου, ό μετά πολλές τέχνης επρασιμένος, ποικίλος διακοσμητικής περιπέτης, πολυσηκίλος: Ψ' Γ 358 πολυδαίδαλος θύρη ή αὐτ. Α 32 πολυδαίδαλος άσπίς, Όδ. Σ 295 πολυδαίδαλος όρυμα αὐτ. Ζ 15 πολυδαίδαλος θάλαμος αὐτ. Ν ΙΙ πολυδαίδαλος χρυσός άμ. επί φρασημάτων, κεντημάτων κτ.: Ησιόδ. Έργ. 64 πολυδαίδαλον Ι-στόν ύφαίνειν, Όπν. Κυν. 2, 194 κερών πολυδαίδαλον ένος 2) ενεργ. επί τεχνιτών, καλλιτεχνών κτ., ό μετά πολλή τέχνης εργαζόμενος, έμπειρος, δεξιός, δεξιοτέχνης: Ψ' Φ 743 Σιδόνες πολυδαίδαλοι εὐ ήκιστα Ιδρύτησαν κρατήρῃ || μαν. επί ύποκριτών, μύμων κτ., Μαν έπιτήδωριαι, Ικανός επίδεδξιός: Άγαθ. ΑΓλ. 4, 80.

πολυδαίμων-ονος-ον έσφ. άνάγν. άντί πολυέγγων έν Όρφ. Ύμν. ΙΒ, 11.

πολυδαίσια ή ή Σουιδ. έν λ. Άπικώς τού πολύ τρώγειν, πολυφαγία πρβλ. πολυκοψία.

πολυδακρύξ ό δηρ. δακρύξ πολύ, κύμα πολλά δάκρυα, θρήνη πολύ: Πολιτ. Έκλ. Τραγ. 5, 11 σίπασα, κυρά Δάσπασα, καί μήν πολυδακρύξ.

πολυδάκρυος-ον πολυδάκρυς βλλ. ή: Ψ' Π 192 στάς 3' άπάνευθε μάχης πολυδακρύου έντε: άρειθεν ίδιορθ. ως καί έν Εὐρ. Ψρ. 427 άντί πολυδάκρυτος ένθα τού είναι μακρόν, Τυρτ. 977, 7 Ίστε γάρ Άρνος πολυδακρύου έργ' άδηλα, Βακχ. 3, 30 πολυδάκρυον άμαρ, Εὐρ. Ψρ. 427 πολυδάκρυος Άΐδα, Κόιντ. 7, 263 πολυδάκρυον Ίλιον, Έπιρρ. πολυδάκρυον εις Άχέροντα 2) πολυδάκρυς βλλ. 2): Άπολλ. Ρ 296 πολυδάκρυος φυχή.

πολυδάκρυτος-ος (ό. ή) (δακρυί κ. νεώτ. ό υπό πολλών δακρύων, θρήνων χαρακτηριζόμενος, ό μετά πολλών δακρύων συμβάλων, ό δι' άν χώνται πολλά δάκρυα, πολύθρηνος, πολύκλυτος, θλιβερός: Ψ' Γ 132 πολυδάκρυος Άρης Ιπόμενος, αὐτ. Γ 165 πολυδάκρυος πόλεμος, αὐτ. Ρ 544 κρατερή ύσμην άργαλή πολυδάκρυος Βακχ. 15, 24 πολυδάκρυος μήτις, Άριστ. Όρν. 212 οὐς διά θείου στόματος θρηνης τόν έμόν καί σόν πολυδάκρυον Ίτυν 2) ή πλήρης δακρύων, λυγμών, θρηνητικός, γεμάτος δάκρυα: Αισχ. Πέρα. 940 πέφυκ πολυδάκρυον Ιαχών, αὐτ. Χο. 449 γέουσα πολυδάκρυον γόν κεκρυμμένον, Εὐρ. Ψρ. 126 άναγε πολυδάκρυον άδώναν 2) επί προσώπων, ό πολύ δακρύων, ό κλαίων, ό πνιγμένος στά δάκρυα, στό κλάμα: Εὐρ. Φοίν. 366 πολυδάκρυς δ' άφικόμην, χνόσιος ίδών μέλαθρα καί βρωμιάς θεών.

πολυδάκρυτος-ον κ. νεώτ. ό δι' έν πολλά χόνται δάκρυα, ποδ στοιχίζει πολλά δάκρυα, πολυθρήνητος, πολυδάκρυτος: Ψ' Ο 620 φίλον πατέρα κλαίσιον Ίλιον ελισσάμενον πολυδάκρυτος δέ τι έσται 2) πλήρης δακρύων, θρήνων, υπό

ύφαίνων δακρύων συνοδουόμενος, γεμάτος δάκρυα: Όδ. Τ 213 ή δ' έπειούνη τάρπη πολυδάκρυτος γόοιο, Αισχ. Χο. 333 κάλυψέ νύν, ά πάτερ, έν μρείη πολυδάκρυτα πένθη, Άριστ. Θεσμ. 1040 πολυδάκρυτον Άΐδα γόν φλέγουσαν 3) ενεργ. πολυδάκρυς βλλ. 2): Εὐρ. Έκ. 651 στένει δέ τις . . Λάκαινα πολυδάκρυτος, αὐτ. Τρ. 1105 (ισθ.).

πολυδακρύτως έπιρρ. σχόλ. κατά πολυδάκρυτον, πολυθρήνητον, άξιοθρήνητον τρόπον, μετά πολλών δακρύων: Σχόλ. Σοφ. ΟΚ 1717.

πολυδακτυλία ή ή νεώτ. άνατ. ά ύπερδακτυλία, κληρονομική δυσμορφία τών δακτύλων της χειρός ή τού ποδός καθ' ήν ούτοι ύπερβαίνουν τόν κανονικόν άριθμόν, όντες συνήθως έξ, σπαιώτ. δέ όκτώ ή δέκα, τών ύπερριθμών άπαντώντων ως πρώτων ή τελευταίων καί σπανιώτατα μετωξύ τών κανονικών.

πολυδακτύλιος κ. νεώτ. ό έχων πολλούς δακτύλους: Άριστ. ΖΜ 659α, 23 πολυδακτυλία ζφα, αὐτ. ΖΙ 499β, 8 || νεώτ. άνατ. ό έξων δακτύλους ύπερβαίνουσα γόν κανονικόν θρηβύον πρβλ. πολυδακτυλία.

πολυδάμων-ον λέξ. έσθ. ή ή πολλούς δαμάμων, έξημερώνων Ψω, 3' χόλ. Όδ. Δ 228, 2.

πολυδαπάνος-ον κ. νεώτ. ό πολλής δαπάνης χόζων, ό απαιτών, προξενών πολλήν δαπάνην: Ψρ. 2, 137 μέζω μόν γάρ έλλάα καί πολυδαπανώτερά έστι Ιρά, Ξεν. Λακ. 5, 3 ώστε ούτε έρημός ποτε ή τράπεζα βρωτών γίνεται . . ούτε πολυδαπάνος, Πορφ. Αποχ. 2, 15, - πολυδαπάνος οίκοδομή - έπιχειρήσις 2) κ. νεώτ. επί προσώπων, ό πολύ δαπανών, άναλόικων, έξοδαίων, απαιτών, πολυέξοδος, απαιτάλος: Ξεν. Απολ. 19 έξ εύδαίτου πολυδαπάνων ή έκ μετροπιστότου σινόφλου, Βέττ. Βόλ. 90, 15.

πολυδαπάνης έπιρρ. μγν. κατά πολυέξοδον τρόπον, άφειδώς, με απαλήν: Αιδ. Σ 1, 52 άνοιγόμενον τού στόματος ή της διάρρηξης καί πάλιν κλειόμενον φιλοτέχνως καί πολυδαπάνης, Πλωτ. Ι. 47 2) διά πολλής δαπάνης, με πολλά έξοδα, άκριβολληρωμένα: Έπιρρ.

πολυδέσματος δημ. ὁ λίαν δασώδης, δασωμένος, σύλλογος : Βλαστ. Συμμ. 67 ἐν λ. δασωμένος.
πολύδαφνος-ον σγλό. ὁ ἔχων πολλὰς δάφνας, κατάφυτος ἀπὸ δάφνας : Σχόλ. Ἱασιδ. Θ 30 ἐπὶ πολυδάφνος ὁ Ἐλικῶν.
πολυδάμνων-ονος-ον(ἰ)ῶ(ἡ)τό(ῖ) (ἰδέσθαι) ὁ πολλοὺς (πολλὰ) δεχόμενος ἢ περιλαμβανών, χωρῶν : Λυκόφρ. 700. 2) ὡς οὐσα. προσωμίμα τοῦ Ἄδου ὡς δεχομένου τοῦ ἀναριθμήτου θνητοῦς πρὸς πολυδέκτης : Ὑμν. Δῆμ. 17, 31. Ὀρφ. Ὑμν. Β. 11.
πολυδάμνης-οὔς-ές (ἰδέσθαι) μγν. ὁ πολλὸν δεχόμενος, ἔχων ἀνάγκην, πολλὰ χρειαζόμενος : Μάξ. Τύρ. 2, 4 ἢ τοῦ σώματος χρεῖα πολυμέρης τε οὐσα καὶ πολυδέκεις.
πολυδαίματος-ον μγν. ὁ πολλὸν φθὸν ἐμβόλων, ἐμποῶν, τρομερῶς, δεινός : Χρησμ. Σιβ. 5, 95 πολυδαίματος, ἄφρονα λυσάων.
πολυδαίρας-ἄδος (ἰ)ῶ(ἡ) (δεῖραι) ὁ ἔχων πολλὰς ἐξοχὰς, κορυφὰς : Ἰλ. Α 499 ἀκροτάτη κορυφή πολυδαίραδος Οὐλύμποιο, αὐτ. Ε 754.
πολυδαίρας-ἄδος (ἰ)ῶ(ἡ) (ἰδεῖραι) μγν. πολυδούδης βλλ., παλιτάριχος, πολυκέφαλος : Κόντιν. 6, 212 πολυδαίραδος θέρης.
πολυδαίριος-ον μγν. ὁ ἔχων πολλὰς τραχιλοὺς, λαιμοὺς, κεφαλὰς, πολυκέφαλος : Νόνν. Δ 25, 199.
πολυδέκτης-ου(ἰ) πολυδέγγων βλλ. 2) Ὑμν. Δῆμ. 9.
πολυδένδρος-ον ἐπ. ἀπὶ πολυδένδρος βλλ. : Ὀδ. Δ 737 καὶ μοι κίλον ἔχει πολυδένδρον, αὐτ. Ψ 139, Σχόλ. 13, 47 ἄλλο γνη τέρμων πολυδένδρον εἰς ἐνιαυτὸν λατρεῖται.
πολυδένδρος (-ῆ)-οἶν(κ) κ. νεώτ. κ. δημ., δοτ. πληθ. ἐτερὸν πολυδένδρον (Ἐφρ. Βάκχ. 560), ἐπὶ τόπων, ὁ ἔχων πολλὰ δένδρα, κατάφυτος, δασώδης : Εφρ. Βάκχ. 560 πολυδένδρον τὸ Ὀλύμπου θαλάμου, Στράβ. 17, 34 μεγαλόδενδρος τε καὶ πολυδένδρος ὑπερβαλλόντως ἐστὶ καὶ πάμφωρος, Κάβ. Ὀδ. 6, 2 ὡς μῆσα εἰς τὰ πολυδένδρα ὄσση... εἰσπνέει τὸ... φύσσητα.
πολυδερκής-οὔς-ές ὁ πολὺ λάμπων, ρίπτων φῶς, πολὺ φωτίζων : Ἱασιδ. Θ 451 φάος πολυδερκής Ἦος, αὐτ. 755 πολυδερκής φάος πρὸς πολυδερκής.
πολυδέματος-ον EM 395, 56 πολυδέματος.
πολύδεμος-ον μγν. πολύρριος βλλ. EM 395, 56 ἰδ. γρ. πολυδέματος. 2) ἐπὶ τῶν τοχυματίων τῆς κοιλίας ὁ ἔχων πολλὰ, ἀλλεπάλληλα δέρματα : Γαλ. 8, 952.
πολύδεμος-ον κ. νεώτ. ὁ διὰ πολλῶν δεσμῶν, ἀρρήκτως, ἰσχυρῶς δεθείς, πολὺ ἔχει πολλὰ δεσμίματα, στερεός, ἀσφαλής : Ὀδ. Ε 33 ἐπὶ σχεδὴς πολυδέμου (ἰδ. γρ.), αὐτ. Ε 338. 2) νεώτ. Ἐφρ. γένος μυριασδῶν ἐκ τῶν χηλοσδῶν οὐ συνθεσάτων εἰδος πολυδέσμων ὁ ὄμαλος.
πολυδέσποτος-ον μγν. ὁ ἔχων πολλὸν δεσπότης, ὁ ὑπὸ πολλῶν ἐξουσιαζόμενος : Ψευδ. 3, 960Α τὴν πολυδέσποτον τῶν δαιμόνων δουλεύει, αὐτ. 5, 687 Β.
πολύδετος-ον μγν. ὁ δια πολλῶν δεσμῶν ἢ πολλὰς δεθείς, γερὰ, στερεὰ δεμένος, ἄλιτος : Ἐδ. Ἐκκλ. Ἰστ. 10, 3, 5 τὰς πολυδέτους τῶν ἀσεδημάτων ἡμῶν σειρὰς διελεύσατο.
πολυδέκτης (ἰ) νεώτ. ὄρυκτο, παραλλαγή τοῦ ὄρυκτοῦ ἑκτικτοῦ εἰς τοὺς γρανίτας τῆς Ἐλβας.
πολυδέκτης-οὔς-ές ἀμφ. σμ. ἐν Ὀδ. 1 521 πολυδέκτης φωνῆν (ἰδ. γρ. πολυδέκτη) | Αλ. Ζ 1, 538 «ἤδη μένοι τινὲς καὶ πολυδέκτης φωνῆν γράφουσι τὴν ποικίλας μεμνημένην» Ἦσ «πολλὰς ἐσκικύσαν» 2) ποικίλος βλλ. : Νικ. Θρη 209 πολυδέκτης μορφῆ (πθ. ἀπὶ πολυδερκής βλλ.). 3) (ἰδεοκί) πολὺ γλυκός : Νικ. Θρη 625 ἐλκίσχουσι πολυδέκτης (σγλό. «τοῦ γλυκέος».)
πολύδημος-ον μγν. ὁ πλήρως λαοῦ, πολυάνθρωπος, γεμάτος κόσμος : Πολυδ. 9, 21 π- πόλις

πολυδημῶδης-οὔς-ές μγν. πολύδημος βλλ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσα. πλῆθος ἀνθρώπων : Διογ. Λ 7, 14 ἐξεκλίνα δὲ τὸ πολυδημῶδες ἰδ. γρ. πολὺ δημῶδες.
πολυδῆν γ-ές (ἰδέσθαι) Ἦσ. «πολύδουκος».
πολύδηριος (ἰ)ῶ(ἡ) πολυδῆριτος βλλ. : Παρμ. 1, 36 πολύδηριος ἔλεγχος.
πολυδῆριτος-ον μγν. περιμάχτος, διὰ πολλῶν ἐρίων ἀμφισβητούμενος, πολυφιλονικητός : Ὀππ. Ἀλ. 5, 328 πολυδῆριτος πελῶρου.
πολυδαιρέτως-ον Εὐστ. 425, 27 ὁ μετὰ πολλῶν διαίρεσων.
πολυδαίκριτος-ον μγν. ὁ διαίρεθείς, διαχωρισθείς εἰς πλείστα μικρὰ μέρη : Δαμάσκ. Ἄρχ. 56.
πολυδαίφθορος-ον σγλό. ὁ λίαν διασφθερόν, πολὺ καταστρεπτικός, φθοροποιός : Σχόλ. Ἰλ. Δ 171.
πολυδαίχυτος-ον λεξ. ὁ εὐρέως διάχυτος βλλ. Ἦσ. ἐν λ. γάγγρανα πολυδαίχυτον πάθος.
πολυδαίχυτος-ον μγν. ὁ ὑπερβολικῶς περὶ τὰς δίκας ἀσχολούμενος, ὁ φιλόδικος : Στράβ. 15, 1, 53 ἐν τοῖς νόμοις δὲ καὶ συμβολαίοις τὴν ἀπλοτητα ἐλέγχεσθαι ἕκ τοῦ πολυδαίχυτος εἶναι, **πολυδαίχυτος** ἔγω ἔχω πολλὰς δίκας, ἀσχολοῦμαι πολὺ μὲν τὰς δίκας, εἶμαι φιλόδικος : Πλάτ. Νόμ. 938 Β παρὰ καιρὸν πολυδαίχυται.
πολυδινής-οὔς-ές μγν. ὁ πολὺ στροβιλιζόμενος, περιδουόμενος, ὁ κόμων πολλοὺς στροβίλους, πολλὰς στροφάς, γόρως : Ὀππ. Ἀλ. 4, 585 μινθῶ πολυδινεῖ, Ἄρχ. Α 17, 6, 39 ἀραχνίονοι μίτου πολυδινεῖα λάτριν, Νόνν. Δ 5, 156 ἐλισσομένη κεφαλὴ πολυδινεῖ παλμῶ.
πολυδινέτος-ον μγν. ὁ ἔχων πολλὰς κάμψεις, πολύκαμπτος : Διον. Περ. 407 φύλλω δ' ἠπειρος πολυδινέτω περιέρπος ἰπερὶ τῆς Πελοποννήσου ἐξοχῆς στήμα ὄμοιον πρὸς φύλλον πλατάνου.
πολυδοικητός-ον μγν. ὁ λίαν διακεχυμένος, διεσπῶν : Ξενοκ. 3 πολυδοικητόν πνεῦμα.
πολυδοίφα (ἡ) νεώτ. ἱστρ. ἡ ὑπερβολικῶς ἐξοριστοῦ τοῦ αἰσθηματος τῆς διψῆς, χαρακτηριστικὸν σύμπτωμα τοῦ διαδιδῶ.
πολυδοίφος-ον ἐπὶ τόπων, ὁ πολὺ διψῶν, διψαλός, διψασμένος, ἀνυδρὸς, ξηρός : Ἰλ. Δ 171 πολυδοίφον Ἄργος Ἰκοῖμην (σὶ Στράβ. 8, 6, 7 κ. Ἀθῆν. 10, 433 Β ἐρημνεύουσι ἐπολυδοίφον) λίαν θοσούμενον ὑπὸ τῶν μακρῶν ἐρισσομένων Ἑλλήνων ὄμ. ὁ Στράβ. προτείνει πολυδοίφος ἰὲκ τοῦ ἰπτι πολὺ ὀλέθριος, καταστρεπτικός, διότι δὲν ἦτο ὀλυγρόδρον τὸ Ἄργος.
πολύδοφος-ον μγν. ὁ πολλὴν διψῶν προξενῶν : Ξενοκρ. Ὀρειβ. 2, 58, 91.
πολυδόναξ-ακος μγν. ὁ ἔχων πολλοὺς αὐλοὺς καλαμίτους, σφῆρας : Ἰω. Χρυσ. 6, 674 C.
πολυδόνητος-ον σμ. ὁ πολὺ θοσούμενος, κλαυόμενος, κινούμενος : Πλαν. Ὀβιδ. Μεταμ. 15, 396.
πολύδονος-ον ὁ πολὺ δονηθείς, πολυδονήτης, πολυκλονήτης, ὄθ. μτφ. πολυκλάνητος : Αλαξ. Πρ. 788 πολυδονον πλάσνη φῶσων πρὸς ἀλδιονος.
πολυδοξαστος-ον σγλό. ὁ πολὺ δοξασθείς, περιφηρὸς, περιλάττης : Σχόλ. Πινδ. Ο 6, 120.
πολυδοξία (ἡ) μγν. ποικιλία, πλῆθος γνώμων, δοξασῶν, ὀνταλφῶν περὶ τινος : Δαμάσκ. Ἰασιδ. 37 τῶν βιβλίων τὸν ὄμαδὸν παρρητίω, πολυδοξίας μάλλον αἴτιον ὄντα ἢ πολυνοίας.
πολύδοξος-ον μγν. ὁ ἔχων ποικίλας γνώμας, παντοειδὲς ἀντιλήψεις : Στράβ. 27, 4α, ΑΠ Παρδ. 21 πολυδοξοὶ διδάχα! 2) ὁ περιφηρὸς, ἔακροστός : Τίμων Φλ. 44.
πολυδουλεία (ἡ) μγν. ὄργ. πολυδουλεία, πληθὺς, πλησμονὴ δούλων : Πολυδ. 3, 80.
πολυδούλευτος (-ῆ)-οἶν(κ) γλῶσσο κ. δημ. ἐπὶ τοῦ ἀτμίνου ἐν Σχόλ. Νικ. Ἀλεξ. 178 ὁ μετὰ πολλοῦ κόπου ἢ διὰ πολλῶν δούλων γινόμενος 2) ὁ λίαν ἐπεξεργασμένος, ὁ πολυδουλεύμενος.

πολύδουλος-ον *μτν.* ὁ ἔχων, ἐξουσιάζων πολλοὺς δούλους: Παλ.δ.3,80, αὐτ.6,171.

πολυδραστία (ή) ἰδρατῶν *μτν.* ἡ πολλὰ δρῶσα, καταρθῶσα: Κορ.οὐτ.Φ.σ.Ε.13.

πολύδριον (τό) σχολ. λεξ. ὑποκορ. τοῦ πάλις, μικρὰ πόλις, πόληνη: Σχολ.Διον.Ορ.227Η. ἰδ.γρ.1. Ἦσ. γλῶσσα. τοῦ πολήνια.

πολυδρομή (ή) Ἐπιγρ. πολὺς δρόμος περὶπάθημα. **πολυδρομος**-ον *ποικιλῶν ἢ δρομαίος:* Αλφ. 1.κ.737 πολυδρόμου φηγὸς θελος εἴ τι μοι.

πολυδρασος-ον *μτν.* κ. νεώτ. ὁ πολὺ δρασερός: Ποσειδ. Ἐπιγρ. ΑΠ.5,133 ὄνατες λάγουν πολυδρασον ἰκμάδα βᾶκχου. 2) νεώτ. ἔφωλ. ὡς οὖσ. πολυδρασος γένος κολεοπτερῶν ἐντόμων ἐκ τῶν κορυκοιλιονιδῶν.

πολύδρομος-ον *μτν.* ἔχων πολλὰς δρομάς, δάση ἐκ δρομῶν ἢ ἐν γένει δάση, λίαν δρασιώδη, κατάφυτος: Ριν.20.

πολυδύναμος-(η-οἶν) *μτν.* κ. δημ. ὁ ἔχων πολλὰς δυνάμεις ἢ πολλὰς ἰκανότητας: Παρφ. Σ. Στοδ.1,49,25Α, Ἐρμει.Ἀλ.Φαίδρ.139Α, Πρόκλ.Κρατ. 75Ρ. || κ. δημ. ὁ πολλὰ δυνάμενος, πανίσχυρος: Ἰω.Χρυσ.5,906 ἔστι σταυρὸς πολυδύναμος δύναμος, ἔστι.1390,16 τὴ πολυδύναμῶ σοφίᾳ || δημ. ὁ ἔχων πολλὴν δύναμιν.

πολυωρία (ή) τὸ πολλὰ δωρεῖσθαι, χαρίζειν, ἢ γενναίωδωρία, ἐλευθεριότης, κουβαρισσύνη: Ξεν. ΚΠ.8,27, Πολυδ.3,118.

πολύδωρος-ον ὁ πλουσιώτης δωρηθεὶς, πλούσια δῶρα λαθῶν: Ἰλ.Ζ.394 ἄλοχος πολυδωροισ πολύπρωκος, πολύφρωνος περὶ τῆς Ἀνδρομάχης· σχολ. ἐὶ πολλὰ δῶρα λαθῶσα παρὰ τοῦ μη-στευσαμένου ἢ ἢ πολλὰ δῶρα ἐπενεγκαμένη τοῦ ἀνδρὸς οἰκω·, Ὀδ.Ω.294 ἄλοχος πολυδωρος, ἐμέφρων Πηνελόπεια. 2) γενναϊώδωρος, ἐλευθερίος, κουβαριστὴς: Ἀρετ.Χρον.Παθ.1,5.

πολύδωρος-ον Ἦσ. ἐν λ. πολυδωρος, ἢ πολλὰ ἔδνα, γαμήλια δῶρα, λαθῶσα.

πολυδερικός-ή-όν *νεώτ. μαθ.* ὁ ἔχων σχῆμα πολυδέρου βλλ.: πολυδερικὴ κρύσταλλος.

πολύδερος-ον *μτν.* κ. νεώτ. ὁ ἔχων πολλὰς ἔδρας καθίσματα: Πλούτ.Περ.13 τὸ φάειον πολυδερων καὶ πολυστυλον. 2) νεώτ. μαθ. τὸ αὐθ. ὡς οὖσ. πολυδερων ἀτερεθὲν περατοῦμενον πανταχόθεν εἰς ἐπίπεδα πολύγωνα καλυόμενα ἔδρας, ὡς αἰ πλευραὶ ἐνοόμεναι ἀποτελοῦσι τὰς ἀκμᾶς, αἱ δὲ κορυφαὶ τῶν στερεῶν μεταξύ τούτων γωνίων τὰς κορυφὰς αὐτοῦ.

πολυδηνός-αὐς-ές *μτν.* ὁ ἐκ πολλῶν ἔθνων ἀποτελούμενος, πολυληθὴς, πολυδριθμος: Ἰονόμ.π. Εὐσ.Εὐαγγ.Προν.529 πολυδηνάσων, Ὀρφ.Ἰγν. 78,11 ἐθναίων πολυδηνῶν, αὐτ.Ἀργ.430 ἀνθρώπων πολυδηνέα φύλην.

πολυειδία (ή) ὄγρ. ἀντὶ πολυειδία βλλ.

πολυειδήμων-ον (ό,ή), -ον (τό) *μτν.* ὁ πολλὰ εἰδῶς, γνωρίζων, πολυμαθής, πολύερος: Σέξτ. Ἐμ.Μαθ.1,63 πολυειδήμονα τινα καὶ πολυμαθῆ βούλεται εἶναι τὸν γραμματικόν.

πολυειδής-αὐς-ές *κνεωτ.* συγκρ.πολυειδέστερος -α-ον, ὑπερβ. πολυειδέστατος-η-ον, ὁ πολλῶν, διαφόρων εἰδῶν ἢ μορφῶν, ποικίλος, ποικιλόμορφος, λογῆς λογῆς, κάθε λογῆς: Θουκ.7,71 ὄσα ἐν μεγάλῃ κινδύνῳ μέγα στρατόεσδον πολυειδῆ ἀναγκαζοίτο φθέγγεσθαι, ἱππὶδ πολυειδῆς λόγος, Τίμ.Λοκρ.101Β πολυειδέστατον καὶ ποικιλότατον γένος. Πλάτ.Πολ.590Α τὸ δεινόν... καὶ πολυειδῆς θρέμμα, αὐτ.Φαίδρ.80Ρ, Πολύδ.24,9,3 πολυειδῆς πολιτεύμα, Διον.Ἀλ.Συνθ.19 πολυειδέστερα, Φιλὸδ.Μουσ.64Κ, Λοκρ.Συρ.32 ἢ δὲ Ἥρη σκοπεῖσσι σοὶ πολυειδῆ μαρθῆν ἔκφαναι, αὐτ. Ὀνειρ.13, Μηναι.12,6 Συναεὶ πολυειδῆ μετὰ τοῦ συζόγου γῆ πνεύματι δέδωκε καρπὸν, Ἀραδ.

Μοθ.Χαλ.1,71 δάση πολυειδῶν δένδρων καὶ ἀνεθῶν ἐν ἀντῆ. πρὸς τὸ μονοειδῆς: Πλάτ.Πολ. 612Α ἐν ἀντῆ. πρὸς τὸ ἀπλοῦς: αὐτ.Φαίδρ.238Α ἰκμάδ. || τὸ οὐδ. ὡς οὖσ. τὸ πολυειδῆς ἢ πολυειδία βλλ.: Ἀριστ.Χρυσ.792β,33 τὸ πολυειδῆς τῶν χρωμάτων. 2) πολυειδῆς τροχίσκος (ὁ) ὄνομασιν τροχίσκου, ποστίλλας: Ἄετ.12,64 θῆς ἰδ.ἀνάγη. Πολυειδῶν.

πολυειδία (ή), ὄγρ. πολυειδία ἢ ἰδιότης τοῦ πολυειδοῦς, ποικιλία, πολυμορφία: Πλάτ.Πολ.580(1) διὰ πολυειδῶν ἐνὶ οὐκ ἔαχοναν ὄνοματι προσεῖπεν. Θεόφρ.Π.3,2,5, Κλήμ.Ἀλ.Στρωμ.6,120 ἢ κατὰ τὰς διαθέκας πολυειδία.

πολυειδός-ον *μτν.* πολυειδῆς βλλ.: Ζώσ.Ἀλφ. 113Β. 2) ὡς οὖσ. πολυειδός (ὁ) ἄν. διαφόρων φυτῶν, ὡς κρόμμυον βλλ.: Ψιδασκ.2,151' || κἀπορις βλλ.: αὐτ.2,173.

πολυειδῶς ἔπιρρ. *μτν.* κ. νεώτ. κατὰ πολλὰ εἶδη ἢ μορφὰς, πολυμορφῶς, ποικίλως, ποικιλοτρόπως: Διον.Ἀλ.Συνθ.261' αὐτ.10,113, Ἰάμβλ.Μυστ.1,1.

πολυειλητός-ον *μτν.* πολυειλητός βλλ.: Ροσφ. Ἄνατ.44 πολυειλητὰ ἔντερα.

πολυειμων-ονος (ό,ή), -ον (τό) *μτν.* ὁ ἐκ πολλῶν ἐνομήτων ἀποτελούμενος: Μεσσμ. Ἠλ.25 ἰδ. γρ. πολυειμων.

πολυειλαίος-ον *κ. νεώτ.* ὁ παράγων πολὺ ἔλαιον: Ξεν.Προσ.53'. 2) ἔσφ. γρ. ἀντὶ πολυέλαος βλλ.

πολυέλεος-οἶν) *μτν.* μων. νεώτ. κ. δημ. ὁ πολλὸ ἐλεῶν, εὐπολιτικῶς ἐνομενος, πολυεσπλαγχνος, πολλὸ σπλαγχνικός, πονετικός, συνήθ. ὡς ἐπιθετον τοῦ Θεοῦ: Πά. ἘΞ.34,6 κύριος ὁ Θεός οἰκτιρῶν... μακροθύμος καὶ πολυέλεος, αὐτ.Ἀρ.14,18, Κάλβ. Ὁδ.13,12 πλην πολυέλεος εἶσαι καὶ βοηθὸν σὲ κρῶν. 2) νεώτ. κ. δημ. ὡς οὖσ. πολυέλεος (ὁ) πολυτελεῖς κρημαστὸν πολυκάνοηλον ἢ πολυκρίων χρησιμοποιοῦμενον εἰς τοὺς ναοὺς: φρ. εἶρων. Ἦσ. ἐν τὸν πολυέλεο (ἰδρὸς κομπορρήματα ἢ καυχημάτων ἢ ἀλοκῶνα).

πολυελεκτός-ον, ἔπ. πολυελεκτός-ον ὁ λίαν ἐλεκτός, πολλὰκις ἐλασόμενος, πολυτίμητος: Γαλ.2,572 πολυελεκτὸν ἔντερον, αὐτ.Χρ.Μορ.9,13'. 2) ὁ τελούμενος μετὰ ἢ προερχόμενος ἐκ πολλῶν ἐλεγίων, γῶνων, ἀτροφῶν Ἦσ. «πολυελεκτὸν πόλυκω-ἔλων»: Ἐδρ.Φοιν.314 πολυελεκτὸν ἀδύνα, Νόνν.Δ. 2,185 πολυελεκτὸς χρεῖν.

πολυελεῖς-ικός (ό,ή) *μτν.* πολυελεκτός βλλ.: Φωβάρ. ἐν λ. τετραελεῖ.

πολυελέκη-οὐς-ές ἔλεκος *μτν.* ὁ ἔχων πολλὰ ἄκη, πολλὰς πληγὰς: Ἀρετ.Χρον.Παθ.1,14.

πολυεμυρονομία (ή) *νεώτ. ἀνατ.* ὁ σχηματισμὸς πολλῶν ἐμβρῶν ἐξ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ γονιμοποιηθέντος (ζωικοῦ) φηρίου γερμῶνος εἰς πολλὰ κύτταρα, ὅπου μεταβάλλονται εἰς ἐμβρυα. 2) νεώτ. βοταν. ὁ ἐν τῷ αὐτῷ ἐμβρυακῷ ἀσφῶ φυτοῦ σχηματισμὸς πολλῶν ἐμβρῶν ἀνευ προ-ἀρρέξεως πολλῶν ψωφοφόρων καὶ γονιμοποιησῶς αὐτῶν, ὡς εἰς τὴν ἀμύγδαλιν, τὴ ἐσπεριδοειδῆ κ.ά.

πολύεμος-ον (ἔνος) Σαοιδ. «πολυετής».

πολυέμοδος-ον ἔξοδοσ *μτν.* ὁ ἔχων πολλὰς ἐξόδους, θύρας, πόλυπορος: Νικ.Χων. ἐν κώδ. Γραικοβαρδορφ.132,23, αὐτ.226,19.

πολυεμοδός-(η-οἶν) ἔξοδοσ *μτν.* μων. κ. νεώτ. ὁ πολλὰ ἐξοδεύων, πολυπόνητος, σπάταλος: Πρόκλ.Τετράθ.96,25 περὶ τὰς στολάς πολυέμοδοι. || ὁ δι' ὃν ὄνομαίονται ἢ ἔχων πολλὰ ἐξόδοσ, μεγάλη δαπάνη: Ἀραδ.Μοθ.Χαλ. 1,102 τὴν πολυέμοδον ἐτοιμασάν τῆς τραπέζης.

πολυεμπίετος-ον ὁ πολὺ ἐπιπνοῦμενος, ἐγκωμισζόμενος: Ξεν. Ἀγασ.6,8 πολυεμπίετώτατος ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων.

πολυέπεια (ή) *μτν.* πολυλογία, φλυαρία: Ἰω. Κλημ.192,32 συγκλείουσι τὴν πολυέπειαν.

πολυπλής-ους-ές ὁ πολυλόγος, πολυλαγός, λαγός, φλόγος: Αἰσχ. Ἀγ. 1134 κακῶν γὰρ διαί πολυπλής τέχνηα θεσιφθόνον φθόνον φέρουσι μαθεῖν. **πολυπλάστος-ον** ὁ πολὺ ἐρωμένος, ἀγαπώμενος, πολυαγάπητος κ. ἄερβ. : Ξεν. Ἀγχα. 6, 8 πολυπλάστατος δὲ καὶ πολυαινεύτατος.

πολυπλάστος-ον σχολ. πολυέργος βλλ. 2: Σχολ. Νικ. Ἀλεξ. 178.

πολυπρήγος-ους-ές μτγ. πολυέργος βλλ. 1: Σεραπο. Ἐπιγρ. ΑΠ7, 400. 2) πολυπρήγος βλλ. 2: Ἀντίοχ. Ἀστρ. ἐν Κατ. Ἀστρ. Κ. 1111.

πολυπρηγία (ή) ἡ ιδιότης τοῦ πολυπρήγου, τὸ νὰ ἐργάζεται τις πολὺ: Φιλ. 1, 38.

πολυπρόγος-ον ὁ πολὺ ἐργαζόμενος, πολλὴν ἐργασίαν ἔχων ἢ ἐκτελῶν: Θεοκρ. 25, 27 οὐρανος μὴν ἴσασι φαιτοκάροισι αὐτοῦργοιο [μῦθ. ὄγρ. ἀντὶ ἀμπελοεργοῖι, Νικ. Θρα. 4. Κατ. Ἀστρ. Κ. 2, 179. 2] παθ. ὁ πολὺ, ἐπιμελῶς, εἰργασμένος, ἐντεχνος, δουκόμενος πολὺ: Φιλ. 1, 665 σίτων ἀμυθῆτων πολυπρόγους καὶ παιμοικίλους κρᾶσεις.

πολυπρός-ον σχολ. ὁ ἔχων πολλὰ ἔρια, πολὺ μολύ: Σχολ. Θεοκρ. 10, 10.

πολυπρόμιμος-ον μσν. ὁ πολὺ, ὑπὸ πολλῶν ἐρωμένων, ἀγαπώμενος: Διουμ. 326 Κ.

πολυπρόμιτος-ιως [ἰ] μτγ. ὁ πολὺ ἐρών ἢ ἔχων πολλὰς ἐρωτάς: Ἱερουδ. Ἐπιμ. 206.

πολυπρόσθος-ον Ἐπιγρ. ὁ πολὺ ἐσθλός, ἐξοχώτατος, διαπρεπέστατος.

πολυπταίρος-ον μτγ. ὁ ἔχων πολλοὺς ἐταίρους, φίλους, συντρόφους: Πολυδ. 3, 62.

πολυπτηγίς-ιδος [ή] μσν. πολυτηγίς χρονική περίοδος, διάστημα πολλῶν ἐτών: Μεγ. Ἀκρω. 1, 25, 16.

πολυπτηγρός-ον μτγ. ἐπ. πολυπτηγρός-ον πολυπτηγίς βλλ. : Νόνν. Εἰογ. 1, 58 [ἄμφ.].

πολυπτηγός-ους-ές κμων. κ. νεώτ. ὁ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὑπάρχων ἢ συμβαίνων, ὁ διαρκείας πολλῶν ἐτών, μακροχρόνος: Φιλ. 2, 364 πολυπτηγίς ζῶν, αὐτ. 1, 677 πολυπτηγίς πόλεμος, Σωφ. 1, 33 πολυπτηγίς χρόνος, Ἐπιγρ. πολυπτηγίς βίος, -πολυπτηγίς ὄντως - προσπᾶθειαι, -πολυπτηγίς πέτρα - παιδεία. 1] ὁ περιέχων, περιλαμβάνων πολλὰ ἔτη, ὁ πλήρης ἐτών: ΠΔ Σοφ. Σολ. 4, 16 νεότης τελευτήσια ταχέως πολυπτηγίς γῆρας ἀδίκου. 2] ὁ ἠλικίως πολλῶν ἐτών, γέρων, παλαιός, ἀπὸ πολλῶν ἐτών χρονολογούμενος: Πολυδ. 1, 58 χρόνος δὲ πολυπτηγίς ἡ ἀνδρωπικὸς ἡ οἶκος καὶ οἰοῖστος ἀμνηστῆρα: Διουμ. 2, 76 πολυπτηγίς οἶκος, Ἡλιόδ. Α38, 10, 25 πολυπτηγίς ἔλεψας, Ἀέρ. 9, 24. 2] ὁ μετὰ πολλὰ ἔτη συμβαίνων: Εὐρ. Ὀρ. 473 ἔκλυον ὡς ἐπὶ Ναυπλίου ἦκοι σὺν ἀλόχῳ πολυπτηγί, αὐτ. Ἐλ. 651.

πολυπτηγία [ή] μτγ. κ. νεώτ. αὐτοῖαν πολλῶν ἐτών, μακρὰ χρονική περίοδος: Φιλ. 1, 393, Γαλ. 6, 357, Διουμ. Α 1, 72, Διουμ. Κ 66, 18. - ἐπιθόσος πολυπτηγίς ἐν τῇ ὑπέρσσει, - σπουδασαί ἐπὶ πολυπτηγί.

πολυπτηγί-έως πᾶν, μσν. εἶμαι πολυπτηγί, ἔγω πολλῶν ἐτών ἠλικίαν, διαρκῶς πολλὰ ἔτη: Πάπ. 2] μσν. παρέχω εἰς τὴν πολλὰ ἔτη μακροβιότητα, καθιστῶ τινα μακροβίον πρὸς πολυπτηγίω: Κασάρ. Δαν. ἐν Σὸβ. 3, 125 ὁ θεός νὰ τὸν πολυπτηγί.

πολυπτηγός-ον κ. νεώτ. ὁ πολὺ εὐκότος, δι' ὃν τις πολὺ εὐχεται, λίαν ἐπιθυμητός, πολυπόθητος: Χροσ. μ. η. Ἡρ. 1, 85 μὴ βούλει πολυπτηγόν τὴν ἀνά δώματ' αὐκοῦσιν παιδὶς φθειγόμενον, Αἰσχ. Εὐμ. 537 ἐκ δ' ὕγιαιος φρενῶν ὁ πάμφιλος καὶ πολυπτηγός ὄλλος [ἴτεκος ἐστίν, Ξεν. ΚΠ 1, 6, 45 Ἀλλοὶ δὲ τὸν πολυπτηγόν πλοῦτον καταστραφόμενον, Ἰμῆρ. Λόγ. 23, 20 πολυπτηγόν παιδίον. 2] μτγ. ὁ μετὰ πολλῶν ἐτών, διὰ πολλῶν ἐχῶν γηρόμενος: Νόνν. Δ 40, 66.

πολυπύστος-ον μσν. ἐπὶ γυναικός ὁ μετὰ πολλῶν ἐνόσζόμενος, συγκοιμώμενος: Τέτις Ὀρ. 152 πολυπύστος κλεφτιγαρούσας.

πολυπυπλάγνη [ή] μτγ. ἡ ἰδιότης τοῦ πολυπυπλάγνου, ἡ μεγάλη εὐπολιγνία: Ἐρμάς ἐν ΜΕ 2, 936 [ὄγρ. πολυπυπλάγνη].

πολυπυπλάγνος-ον μτγ. κ. νεώτ., δημ. πολυπυπλάγνος. λίαν εὐπολιγνός, σπλαγχνικός, ποικητικός: Ἰδ. ὡς ἐπιθ. τοῦ Θεοῦ: Κλήμ. Ἀλ. 2, 645 Α.

πολυπυπλάγνος-ον πλδευκτός βλλ. : Ὑμν. Δῆμ. 165.

πολυπυπτός-ον μτγ. πολυεφέτος: Διουμ. 2, 124.

πολυπυπτός-ον σχολ. πολὺ ἢ καλῶς ἐφθήμενος, κλοφθήμενος: Σχολ. Νικ. Ἀλεξ. 130.

πολύζαλος-ον [ζ] ἰσάμτγ. ὁ πλήρης ζήλῳ, τρικυμῶδης, ταραχώδης: Κασάρ. 835 τὴν πολυζαλον τοῦ βίου διαπλέειν θάλασσαν.

πολυζηλεμένος-η-ο δημ. ἐπιθ. ἰεκ τοῦ πολὺ κ. τῆς παθ. μτγ. τοῦ ζήλεως πολυζήλευτος βλλ.

πολυζήλευτος-η-ο [ν] νεώτ. κ. δημ. ἐκείνος ὃν πολὺ ἢ πολλοὶ ζήλεύουσι, πολὺ ζηλεύτος, ζηλεμένος βλλ. : Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. 280 καὶ χῶρα πολυζήλευτος μετὰ τὸν πόλεον λογάριον.

πολυζήλος-ον ὁ πλήρης ζήλου, ἀμύλλης, ἀνταγωνισμοῦ: Σοφ. ΟΤ 381 τέχνη τέχνης ὑπερφέρουσα τῷ πολυζήλῳ βίῳ. 2] ὁ πολὺν ζήλον ἔχων, πολυθαύματος, ζηλεμένος, ποῦ τὸν καμαρώνουν, τὸν ζηλεύουν: Βασιλ. 10, 63 πολυζήλος Βασιλεύς. 3] ὁ πολυπόθητος, πολυαγαπημένος, ποῦ τὸν λαχταροῦν: Σοφ. Τραγ. 185 τάχ' ἐπὶ δόμους σοῦς τὸν πολυζήλον πᾶσιν ἤξειν ἰέναι, εἰποι.

πολυζήλωτος-ον, δημ. πολυζήλωτος-ον πολυζήλος βλλ. 2], πολυσεβαστος: Βασιλ. 7, 10, Εὐρ. 1ημ. 168 καὶ μοι πολυζήλωτος αἰεὶ σὺν θεοῖσι φοιτῶ, Ὑμν. Ἰσ. 16 πολυζήλωτος.

πολυζήλιος-ον γλωσσ. ὁ προξενῶν πολλὴν ζήλιαν, ὁ πολλὴν βλάβην ἐπιφέρειων.

πολυζήτησις [ή] μσν. πολλή, ἐπιστομένη ζήτησις, ποικίλη ἔρευνα: Στουδ. Θεοδ. 600 πέρας δέχοιο τῆς πολυζήτησιος.

πολυζήτησις-ος μσν. κ. νεώτ. ὁ πολὺ ζητούμενος, ὑπὸ πολλῶν ζητούμενος, περιζήτητος: Ψα. Κίνας. Ἰστ. 170 Α πολλὰ τῶν πολυζήτητων, Ψα. Χρυσ. 8, 746 Α, -πολυζήτητος θέσις.

πολύζωμος-ον κ. νεώτ., ἐπὶ πλοῖου, ὁ ἔχων πολλὰ ζυγὰ βλλ. 4], πολλὰ ἐδῶλια κρηπλητών: Ἰλ. Β 293 καὶ γὰρ τὸ β' ἔνα μῆνα μένων ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο ἀγαλάφῃ σὺν νηὶ πολυζώμῳ, Μαίσιτ. 9, Ὀππ. Ἀλ. 5, 312. 2] νεώτ. τοῦ οὐδ. πολυζώμων ὡς οἶα. ἔξιλον γυμναστικὸν ὄργανον ἐκ δύο παραστάδων ὑψους τριῶν μέτρων συνδεαμένων δι' εἰκοσι ζυγῶν ἀπεκυσσῶν ἀλλήλων 0,090 τὸ μέτρον.

πολυζώματος-η-ο [ν] μσν. κ. δημ. κ. πολυζώπος ὁ πολυζώπος, ὁ πολυβίος βλλ. : Ἀγμ. Ὀνειροκρ. 15, 9, αὐτ. 184, 34. 2] ὁ ζῆσας πολλὰ ἔτη, πολυπτηγί, ἀγὰν ἠλικιωμένος: πρβλ. κορακοπόθητος.

πολύζωμος-ον μσν. ὁ ἔχων ἀσθονὸν χυμὸν, ζῶμων, ζουμερός, ζουμάτος. 3] πολυζώματος δῖαιτα ἡ ἐκ φαγητῶν ἐχόντων ἀσθονὸν ζῶμων: Ἀναστ. Σπ. ἐν ΜΕ 89, 732 πολυζώματος καὶ πολυζώματος δῖαιτα.

πολύζωνος [ἰθ] ἰθ] μτγ. πολύτιμος λθός ἔχων πολλὰς ζῶνας, φέβας: Πλήν. Φι 37, 189.

πολύζωνος-ον μτγ. ὁ πολυβίος, μακροβίος: Ὀππ. Κυν. 3, 117. 2] ὁ ἔχων ἥσει πολλὸ, ἠλικιωμένος, πολυζώματος: δθ. πολυζῶμων κακὸν ἐπὶ ἀνθρώπου τὰ μάλιστα ἠλικιωμένου: Κωμ. Ἀδέσπ. 892.

πολύζωπος-ον μτγ. ὁ ἐκ πολλῶν ζῶνων ἀποτελούμενος ὁ ἔχων πληθὺν ζῶνων: Φιλ. 1, 20 πολυζώπος ἀγέλα. 2] ὁ ἐκ πολλῶν ζῶνων λαβὼν τὸ ὄνομα, πολλῶν ζῶνων ἐπιώντος: Μαν. 4, 516 πολυζῶμα ἀστρα [ἐπὶ τοῦ ζῶνδιακοῦ]. 3] τὸ οὐδ. πολυζῶμων ὡς οἶα. πολυπυπθονὸν ζῶνον: Πλατιν. 2, 37.

πολύζωστος-ον ἀρχ. λεξ. ὁ στενός, ἐζωσμένος, ὁ σφικτὸς ζῶσμένος: Ἡσ. ἐν λ. ἀείρου, ΕΜ 23, 1.

πολυζωά-εύ Ἐπιγρ. εἶμαι πλήρης ζωῆς, ἐπὶ τῆς ἴσιδος.

πολυηρέεος [οἰ] δ. ἀνόγει. τοῦ τηλεκλήτου ὄν' Ἀριστάρχου ἐν Ἰλ.Α. 564.

πολυήρεος-ον ὁ πολυλόγος, πολυλογάς · Φιλισκ. π.Πλούτ. Η8.836C, Ὀρφ. Ἀργ. 489.

πολυήρης-οῦς-ές μτγν. ὁ λίαν ἡδύς, παραπολύ γλυκύς, εὐχάριστος · Ἡρωΐδιαν. 2.689.

πολυήρης-οῦς-ές ὁ πολλῶς χαρακτήρας λαμβάνων, ὁ διαρκῶς μεταβαλλόμενος, πολύτροπος, πεντάγωνμος · Εὐστ. 1301, 41.

πολυκοῖα (ή) μτγν. κ. μsn. τοῦ πολλά ἀκόθεν καὶ μsnθάνει, μεγάλη μᾶθσις, πολυμάθεια, εὐρύμαθεια · Ὀλυμπ. Πλάτ. 1W, Εὐστ. 1459.43.

πολυκοός-ον (ἀκούω) ὁ πολλὰ ἀκούων, ὁ ἐξ ἀκοῆς πολλά γνωρίζων · Πλάτ. Νόμ. 810E πολυήκοος ἐν ταῖς ἀναγνώσκων καὶ πολυμαθεῖς.

πολυλάκτατος-ον ποι. ὁ ἔχων πολλὰς ἡλακτάτος βλ. λ. 2, πλῆθος καλῶν, πολλὰ νεροκάλαμα · Αἰσχ. ἄν. 8 πολυηλάκτατοι ποταμοί.

πολυλάκτος-ον μτγν. ποι. ἐτερόκοι. δασ. πολυήλατος, ὁ λίαν ἐλάτος, εὐκόλως σφυρηλατούμενος · Χρυσμ. Σιδ. 5. 217.

πολυλόγος-ον σχόλ. ὁ πολλὸν ἕλιον ἔχων. λίαν εὐλόγος, πολὺ λαλόμενος · Σχόλ. Εὐρ. Ἀνδρ. 634.

πολυμερέω μτγν. ἐπιτυχεῖν, ἀποκτῶ ἐπέκτασι τῶν ἡμερῶν τοῦ βίου, ζῶ μακρὰν ζωὴν · Πά. Δευτ. 11, 21 ἵνα πολυμερέσητε, καὶ αἱ ἡμέραι τῶν υἱῶν ὑμῶν . . . καθῶς καὶ αἱ ἡμέραι τοῦ σουρανῶ ἐπὶ τῆς γῆς [δ. ἀνάγει. μακρομερέωσηται.

πολυμερία (ή) μτγν. διάρκεια πολλῶν ἡμερῶν.

πολυμέρος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀπαιτῶν πολλὰν ἡμερῶν χρόνον, ὁ πολλὰς ἡμέρας διαρκῶν, ἀντιβ. ὀλιγομέρος · Ἰππ. Ἀρβ. 69 πολυμέρος δυσενεργῶν, Πλούτ. Λοῦκ. 21 καὶ πολυμέρος ὀδῶν διὰ τῆς ἀνω χώρας ἀγόμενος, Γαλ. 10. 587, πολυμέρος πολιορκία - νησιεία - πορείαι.

πολυμέρατος-ον (ἐράω-σῶ) ὁ λίαν ἐρατός, πολὺ ἀγαπητός, πολυπόθητος · Ὀδ. 126 δῶρον . . . τοῦτα δίδωμι, μνήμῃ Ἐλένης ἡγεῖται, πολυμέρατος ἐς γάμου ὤρην, Ἡσιόδ. Ὀ. 404, αὐτ. 908.

πολυμέρατος, ἀξίερατος · Ὀμ. Ἀφρ. 225 πολυμέρατος ἡβῆ· || κ. ἐπὶ ὕδατος, ὁ λίαν ἐπιθυμητός · Ἡσιόδ. Ἐργ. 739 χείρας νηθέμενος πολυμέρατος ὕδατι λευκῷ· || κ. ἐπὶ τόπων · Ὀδ. Α. 275 ἐν Θῆβη πολυμέρατος ἡσασσε, Βασκ. 18, 9, Χρυσμ. π. Ηρ. 4, 159, Ἀριστ. Νεφ. 301 εὐσανδρον γὰν Κέκροπος ἀφάμενοι πολυμέρατος κ. ἐπὶ πρσ. · Ἡσιόδ. ἄν. 1921, Πλούτ. Η8. 767F πολυμέρατος Λαῖς, Ὀμπ. ἄν. 1, 2 φέγγος πολυμέρατος Αἰνεαδῶν.

πολυήρης-οῦς-ές ποι. μsn. ὁ πολὺκωπος βλ. λ. Ἀγαθ. 5, 22 πολυήρης ἐπακτιόριος.

πολύηρος-ον (ἐρα) Ἡσ. ἐπολιάρουρος, πλοῦσιος.

πολυήσυχος-ον σχόλ. ὁ εἰς μέγιστον βαθμὸν ἡσυχος, πολὺ ἡσυχος · Σχόλ. Αἰσχ. Πρ. 139.

πολυήης-οῦς-ές ὁ παραγῶν μέγαν ἕλιον, πολὺ ἡλιον, ἰσχυρῶς, δυνατὰ ἀνηχῶν · Ἠλ. Δ. 422 δτ' ἐν αἰγιαλῶ πολυήης κύμα θαλάσσης ὄρνυτ', Ἀπολλ. Π. 4, 963 πολυήης πῆτρας· || ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, ὁ θορυβῶδης · αὐτ. 609· 2) ἐπὶ τοῦ ἡσυχίου τῆς ἀπῆδος, ὁ μετὰ ποικίλων τόνων ἕλιον, ὁ πολλῶς κωμωσιμῶς ἔχων · Ὀδ. Τ. 521 ἂ πε ἰσῆδῶν ἰθαμὰ τρωπῶσα χεῖρι πολυήης φωνήν· -) μτγν. ὁ πολὺφωνος, ποικιλόφωνος · ΑΠ 9, 504 χορδὸ πολυήης φωνῆ.

πολυήηςτος-ον ποι., δασ. πολυάηχτος-ος ὁ πολυήης βλ. λ. 1, πολὺφωνος, θορυβῶδης · Εὐρ. Ἄκ. 918 πολυάηχτος δ' εἶπετο κώμος.

πολυήης (ή) μτγν. ποικιλία ἕλιον · Δημήτρ. 73.

πολυήης-αν μτγν. κ. νεώτ. ὁ πολυήης βλ. λ. 3: Φιλ. 1, 373 πολυήης γῆρυς· || κ. μτγν. αὐτ. 372.

πολύηχον τῆς φωνῆς· 2) ὁ θορυβῶδης, πο-

λυτάρηχος · Σχόλ. Σοφ. Α1. 695 πολυήχος θάλασσα· || κ. μτγν. Ἐπίκ. Γνωμ. 1 βίος . . . πολυήχος.

πολυήης ἐπίρρ. διὰ πολλῶν ἕλιον, με πολυφωνίαν ἐν χρ. μ. ἐν φρ. πολυήης ἕλιον · Αἰλ. Ζ. 12, 28.

πολυθάβητος-ον ποι. τ. τοῦ πολυθάβητος βλ. λ. Ἐπιγρ. π. Παισα. 6, 3, 14 ἐν πολυθάβητῳ τέμνει Διὸς ὑψιμέδοντος ἔσπικ'.

πολυθάβητος-ον μsn. κ. νεώτ. ὁ ἔχων πολλὰς θαλάμους · Φιλ. Καρπασ. 133 [ἐκδ. Μί.] πολυθάβητος καὶ πολύκοκκος ὁ τῆς βοῖδας κορνῆς· || νεώτ. ἐν χρ. ἐπὶ οἰκίας.

πολυθάβητος-ον μτγν. ὁ τρέφων, ζωογονῶν πολὺ ἢ πολλοὺς, πολύτροπος · Ὀρφ. Ὀμ. 68, 1.

πολυθαλήης-οῦς-ές μτγν. ὁ πολὺ θάληων, λίαν θαλπερός, λίαν θερμαντικός, θερμῶς Νόνων. Δ. 14, 424.

πολυθαμῆης-οῦς-ές μτγν. ὁ πολὺ ἐκθαμβος, ὁ ἐκ πολλοῦ θαύματος εὐδρόνητος, ἐπιοχημένος, καταπληκτικός · Νόνων. Δ. 14, 418.

πολυθαροῦς-οῦς-ές ἐπ. ὁ πολὺ θάρρος, μεγάλην πεπθῆσθον ἔχων, ὁ θαρρῶν πολὺ ἐπὶ τι · Ἰλ. Π. 156 αἱ γὰρ νῦν ἱρώεσσι μένος πολυθαροῦς ἐνάει, Ὀδ. Ν. 387· 2) ὁ πολὺ θαρραλέος, εὐθαρσῆς γεννητός· δδ. ἐπὶ πολέμου, ὁ μετὰ μεγάλου θάρρους διεσπῶντος· Ἀπολλ. Ρ. 2, 912.

πολυθαύματος-ον ἀρχ. λεξ. κ. μsn. ὁ ὑπὸ πολλῶν ἢ πολὺ θαυμάζομενος, θαυμαστικός· Σουδ. ἐν λ. Ἰπποκράτης, Στουδ. Θεοδ. 545C.

πολυθεάμενος-ον ὁ πολὺ θεασάμενος, ἐκείνος ποῦ εἶδε πολλά · Πλάτ. Φαῖδρ. 251A ὁ δὲ ἀρτιπέλης, ὁ τῶν τῶν θεῶν πολυθεάμενος.

πολυθεάτος-ον Ἡσ. ἀπειροπτος, πολύσποτος, ὁ ὑπὸ πολλῶν ὀρώμενος.

πολυθεῖα (ή) μτγν., μsn., νεώτ. κ. δημ. ἡ εἰς πολλοὺς θεοὺς πίστις, λατρεία πολλῶν θεῶν · Φιλ. 1, 609, Προκ. Καρπ. 4, 2. Μηνσι. 12, 13 Ἐσπερ. τὴν πολυθεῖαν . . . καταργουμένην ὑπὸ τῆς πίστεως.

πολυθεῖσμός (ὁ) περιλήπτ. τὸ σύνολον τῶν πολυθεῖων θρησκειῶν· || ἀντι πολυθεῖα βλ. λ.

πολυθεῖστος (ὁ) νεώτ., θηλ. -ιστρια ὁ ἀσποζόμενος τὸν πολυθεῖσμόν, τὴν πολυθεῖαν, ὁ πιστεύων εἰς πλείονας τοῦ ἑνός, εἰς πολλοὺς θεοὺς.

πολυθεῖστος-οῦς-ές μτγν. ὁ πολὺ θέλιγος, κατατομαγεύων · Ὀμ. Ἰα. 104 [ἀμφ.].

πολυθεῖλγνητος-ον νεώτ. ὁ ἔχων πολλὰ θέλιγνητρα, λίαν θελκτικός, ἀξίερατος, χαριτόδωτος· πολυθεῖλγνητος κορασίος - νεάνης - νύμφη.

πολυθεῖλγης-οῦς-ές μsn. ὁ πολὺ θέλιγος ἢ ὁ πολλὴν θέλιγην ἔχων · Βλ. Μάξ. Ὀμ. 1, 61.

πολυθεοαθέωτης-ητος (ή) μτγν. ἡ πολυθεῖος ἀθεῖος ἢ ἀθεος πολυθεῖα · Ὀμ. 1, 604A.

πολύθεος κ. μsn. κ. νεώτ. ὁ ἔχων πολλοὺς θεοὺς ὁ εἰς πολλοὺς θεοὺς ἀνήκειν · Αἰσχ. Ἰκ. 424 πηδ' ἴδως μ' ἐξ ἑδρῶν πολυθέων ῥυσιπαστῶν ἰδ. γρ. πανθέων, Λοκ. Ζ. 70α, 14 πολυθεωτῆται γὰρ, ὡς ὀρέξ ἡ ἐκκλησία· 2) ὁ πιστεύων εἰς πολλοὺς θεοὺς, πολυθεῖστος· Προκ. Μισσ. 11' ἰδῶσα πολυθεῖα ἡ πολυθεῖα, ὁ πολυθεῖσμός· Φιλ. 1, 41· 3) ὁ ἐκ πολλῶν θεῶν ἀποτελεσόμενος · αὐτ. 609 πολυθεῖος θίασος, αὐτ. 426 πολυθεῖον στίφος.

πολυθεῖστος-ητος (ή) μτγν. ἡ πολυθεῖα, ὁ πολυθεῖσμός· Ὀμ. 1, 653, 1, Ἀθαν. 1, 560B.

πολυθεῖστος-οῦς-ές σχόλ. γλώσσα τοῦ βουθετήρος, ὁ πολλῶς τρέφων, ὁ πολὺ ἢ πολλὰ ζῶα τρέφων, πολυθεστικός · Σχόλ. Σοφ. Τρ. 188.

πολυθεῖστος-ον μτγν. ὁ πολὺ θερμῶς ἢ καυσῶδης, πολὺ ζεστός · Πλούτ. Ἀλέξ. 4, Ἡσιόδ. Χερ. π. Ὀρεβ. 4, 9, 11, Γαλ. 17 [2], 201, Ὀμ. 1, 187E.

πολυθεστικός-ον μsn. ποι. ὁ πολὺ ἐπιθυμητός, πολυπόθητος, πολυαγάπητος · Καλλ. ἄμ. 48 τέκνον πολυθεστέε τοκέσσι· || Ἡσ. ἐπολιάρουρος.

πολυθεστικός-ον μsn. ὁ πολὺ ἢ πολλῶς θεωρούμενος · Θεοφάν. Κερ. 812 [ἐκδ. Μί.].

πολυθεώς γγί. με πολλούς θεούς, κατά τρόπο πολυθεϊστικών : Γρη.Ναζ. Ομ. 57, 611C, 3.
πολυθηλία (ή) νεώτ. Ιστρ. ή ύπαρξή περιστατικών της μέσ θηλιών επί του αυτού ρασατό.
πολυθηρία (ή) γγί. μεγάλη άφθονια θηριών, θηραματών άφθονα κυνήγ : Πολυδ. 5, 13.
πολύθηρος-ον ό έχουν πολλούς θήρας, πολλά άγρια ζώα, πολλά άγρια : Εύρ.Φαν. 801 ή ζαθέων πετάλων πολυθηράτατον φανόν. 2) ό πολυθεός θήρας φονεύων, επιτηδείατος κατά ίσχυρός κυνήγος, επιθ. τής δικιτώνης : αὐτ. Ίνπ. 145 οὐδ' άμφί τάν πολυθηρον Δικτυννα άμπλακίας, τ' τρυχή. 3) ό άλιεύων, συλλαβάνων πολλούς ίχθύος : Ίλιουδ. ΑΙθ. 5, 18 εὐβολόν τι χρήμα και πολυθηρον.
πολυθιόμενος-ους ές γγν. ποι. ό πολυ διεζόμενος, στενωχωρούμενος όδ. μτφ. ό λιαν τεθλιμμένος : Νών. Δ 2, 494.
πολυθλιόμενος-ον γγν. κ. μον. δημ. ό πολυθλιβής βλ. : Άχμ. Ονειροκ. 77, ΑΙθ Ραδ. 3448 πληροφορήθησαι όπ' έμν, πολυθλιβε καρδια.
πολυθλιπτος-ον μον. ό πολυθλιβος, πολυθλιβής : Στουδ. Θεόδ. 928Α.
πολυθλόλιτος-η-ο δημ. ό έχουν πολλούς θλόλιος : πολυθλόλιτη εκκλησία, **πολυθόρυβος**-ος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ό πολύν θόρυβον προζέων παράγων ή έχουν : πολυθόρυβος συνοικία, Παλας. Τάφ. 74, 5 στον πολυθόρυβο δρόμο τό σπίτι μου στεγνεται.
πολύθουρος-ον γγν. επί ζώων, ό πολυ ή συχνά όχεύων : Όπλ.Καν. 3, 516.
πολύθραυστος-ον ό πολυ θτραυσμένος ή εβθραυστος, εύκολοστακίτος : ΕΜ 1, 52.
πολυθρέματα-ον γγν. ό πολλά θρέματα, κτήνη τρέφων, ό έχουν πολλά θρέματα, άφθονα βοσκήματα : Ίώσ. ΑΙ 6, 13, 5.
πολυθρέμνυονος-ον ό τρέφων πολλούς : Αλαγ. Πέρα. 33 άλλος δ' ό μέγας και πολυθρέμνυον Νετίλος έπεμφεν, Όρφ. Ύμν. 51, 13.
πολυθρήπτερος (ή) μον. ή καλυπτός, ή πολλούς τρέφουσα : ΚΜανασα. Χρον. 30.
πολύθρηπτος-ον ό πόλλοιώς ή πολύ τρέφόμενος αύξανόμενος : Όρφ. Ύμν. 43, 6 2) ό πολυ ή πολλούς τρέφων, πολυθρηπτικός Χριστός, Έκφρ. 376.
πολυθρήνητος-ον γγν. κ. νεώτ. ό πολυ θρηπόμενος, ό πολυ άθροιστήτος, πολύκλιστος : ΑΠ 7, 334, 15 πολυθρήνητος γενετή, Έπιγρ. Θάσου 2) γλώσσα του άδώνος βλ. : Σχόλ. Σοφ. Τρ. 848.
πολύθρηνος-ον ό εκ πολλών θρηνηών ή διακρών συντάμενος πολλούς θρηνηών, πολλά άκρασια έχουν, πολυάκρας : Αισγ. Άγ. 714 πολυθρήνοσ αιών άμφί πολιτών μέλεον αιμ' ανατάλασ, αὐτ. 711, Νικ. Θηρ. 902, Λουκ. Ακκ. 1 2) πολυθρήνητος : Ίνερ. Λόγ. 23, 30 πολυθρήνητερον παιδιον.
πολυθριδαί-ακος μον. ό έχουν άφθονίαν θριδαίων βλ. : Διομ. 326Κ.
πολύθριξ-τριχος γγν. κ. μον. ό έχουν πολλός τριχος επί προσ : Αντίπ. Θεσα. ΑΠ 6, 276 ή πολυθριξ ούλας άνειθήσατο παρθένος Ίππη χαίρας 7) μον. κ. επί πραγμ. : Ήσαπ. 17, 2 2) τό άρσ. ώς οσα, τό φυτόν άδιαντον : Πικ. ΦΙ 25, 132.
πολυθρόνα (ή) (γαλλ.) δημ. έίδος έδρας μετ' έρεισινάτων και θρονονών δι' έν μόνον άτομον.
πολυθρόνιος-ος (ήθρονος) γγν. ό πολυθρόνιος : Άνδρόμ. π. ολλ. 14, 32.
πολύθρονος-ον γγν. ή νεώτ. ό πολυθρόνος βλ. : Νικ. Θηρ. 875 πολυθρόνα φάλλα κονούλης.
πολυθρόσος-ος-ου-ον ό πολύν θόρυβον έχουν, πολυθόρυβος, θορυβώδης : Αισγ. Ίκ. 820 μάταια πολυθρόσος βίαια διζνεται λοθεΐν, Τρυφιδός. 236
πολυθρυλής-ους-ής γγν. ό έν πολλούς θρούλος ών ή άνοφερόμενος, πολυθρύλητος βλ. : Πιολ. Τετρόδ. 170.

πολυθρύλητος (-η)-ο(ν) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ό πολυ θρυλούμενος ήτοι φημιζόμενος, ό περι ό γίνεται πολλός λόγος, περιήρως, περιλόγως διαόσημος, περιήρως, όνομαστός : [Θαλ. 33, Πλάτ. Πολ. 566β, αὐτ. Φαίδ. 100β και έμμ. Πάλλ. έπ' έκνετα τό πολυθρύλητα; Πολυδ. 9, 31, Απολλ. 1, 4, 5.
πολυθρύλητος άπέρρ. γγν. κ. νεώτ. διαοθητός, όνομαστός : Βέττ. Βαδ. 285, 31, Πολυδ. 6, 207.
πολύθρυπτος-ον μον. ό πολυ συντεριμμένος, όδ. μτφ. πολυ έξησθημένος, έκτεθλημένος, κατανενημένος : τό οσα, πολυθρυπτον ώς οσα, ή μεγάλη συντριβή, κατανούης : Πράξ. Συνοδ. 2, 850C.
πολύθρυπος-ον (θύρα) κ. νεώτ. ό έχουν πολλός θήρας ή παρόθυρα : Πλούτ. Ήθ. 99Β πολυθρύπους αύλάς περιεβαλόμενος 2) μτφ. ό έχουν πολλός όπός : Λουκ. Νεκρ. Δ 1, 2 γέρων φαλακρός, τριδώνος έχουν πολυθρύπων. 3) ό έχουν πολλά έλάσματα ή φύλλα : Εύρ. ΠΤ 727 δέλιτου μέν αιθε πολυθρύποι διαπυχάι.
πολυθυσανος-ον κ. νεώτ. ό έχουν πολλούς θυσάνους : Ήα. Άρτεμι. πολυθυσανος κούρα.
πολυθυσίαστος-ον ό πρώηνος δια πολλών θυσιών 7) Ηα. έν λ. πολυθυσανος.
πολύθυτος-ον ποι. ό πλήρης θυσιών, ό μετά πολλών θυσιών : Πινδ. Π 5, 77, αὐτ. Ν 7, 47. ήρωϊσας δέ νομπατς θεμισκόποισ οικεινήτα πολυθυσίος εύώνυμον ές θίκαν, Σοφ. Τρ. 756, Εύρ. Πρωκλ. 777 θέσις σοι πολυθυσος άαι τιμά κέρηται.
πολυθύστος-ον Ήα. ό μετά μεγάλης όρμής επιτήθευσης, έργμ. του πολυθυσανος βλ.
πολυΐαχος-ον γγν. ό πολλήν ίαχην, κραυγήν έκβάλλων : Απολλ. Σοφ. Λεξ. Όμ. έν λ. άθροισμ.
πολυΐαμνυονος-ον ποι. ό πολυσίτωρ, ό πολλά γιγνώσκων, πολυμαθής, πολύεργος : Όρφ. ΑΙθ. 697 πολυΐαμνυονος μάγοσ, αὐτ. 715.
πολυΐαρκία (ή) ποι. ή γνώσις, πολλών πραγμάτων, έμπειρία πολλών, πλησιερία, πολυμάθεια, πολλή σύνεσις : Όδ. Β 546 ή πάντ' έφύλασας νόου πολυΐαρκισσ, αὐτ. Ψ 77, Όείων. 703, Καλλ. Αιτ. 3, 1, 8.
πολυΐαριδας (ή) πολυΐαρις : Σοφ. Ίγν. έν Πιδπ.
πολυΐαρις-εως (ή), Ιων. γενικ. -ιος, όδ. πολυΐαρις (Σαμφ. Ιάδ), ό πολλά είδός πολυΐαμνυον, πολλά γιγνώσκων, πολυμαθής, πολυ συνετός, όδ. πασύργος : Όδ. Ο 459, αὐτ. Ψ 82 μάλα περ : πολυΐαρις έούσαν, Ήσιόδ. Θ 616, Άλκ. Συμπλ. 7, 7, Άριστοφ. Ίνπ. 1068 λαΐθαρνον, ταχούπων, δολίαν κερδών, πολυΐαριν, Άριστολ. Ζ 616β, 24 και λέγεται φαρμακία είναι, δια τό πολυΐαρις είναι.
πολυΐνιος-ον ό έχουν πολλός ίνιος : Θεόφρ. ΦΙ 3, 10, 3.
πολυΐππία (ή) γλώσσα, άφθονία Ιππων.
πολυΐππος-ον ό έχουν άφθονίαν Ιππων, πλούσιος εις Ιππους : Ίλ Ν 171 Ήβριον αρχητήν, πολυΐππον Μέντορος υιόν, Διον. Περ. 308, Τρυφιδός. 171.
πολυΐστωρος-ον οχάλο ό πολυσίτωρ βλ. : Σχόλ. Λυκόφρ. 5.
πολυΐστορία (ή) γγν. πολυΐστρία βλ., πολυγλωσσία, σοφία : Φιλ. όδ. Ρητ. 1, 1433 (πθ.).
πολυΐστωρ-ορος (ή) γγν. ό πολλά έπιστόμενος, πολλή γνώριχος, πολυμαθής, πολύεργος : Διον. Αλ. Δεικ. 1, Στράβ. 3, 212 ό δε ποιητής πολυφώνος τις ών και πολυσίτωρ, Γαλ. 1711, 605 : ή κ. ώς επιθ. του Άλεξάνδρου του Πολυΐστωρος : Ίώσ. ΑΙ 1, 15, 1 2) κ. επί πραγμ., ό περιεχωρ πολλός γνώσις, πολλά πράγματα : Απολλωνιδ. ΑΠ 9, 280.
πολυΐχθυσος-ον ό πολυΐχθυσ βλ. : Ύμν. Απολλ. 417.
πολυΐχθυσος (ή) γγν. ό έχουν πληθος ίχθύων : Στράβ. 3, 31, πολυΐχθυσός ό ποταμός.
πολυΐψιος-ον (πται) γγν. ό πολυ καταστραυμένος : Στράβ. 8, 67, τούτο δ' ήτοι άντί του πολυέμβητον και ή χωρις τού δ' πολυΐψιον.
πολυκαγκής-ους-ής (καγκή) ποι. ό πολυ έπρωτων, στεγνώνων, φλογέρως : Ίλ. Α 642 τώ δ' άφεί-

την πολυκαγκία δίδων 2] ὁ Μαν Ξηρός, κατά-
 Ξηρος, κατάστενος : ΑΠ 9,678 πολυκαγκής χώρα.
πολυκαθία (ή) μτγν. πολλοί κάδοι ἐν σειρά, ἐν
 συνδέσει : Ἡρώμ Διοτρίδ.

πολυκαθής-ους-ές [καίω] μτγν, 3ος. πολυκαθῆ, ὁ
 ποδὸ καίωμ, Μαν κοιαντικός : Λεωμ, ΑΠ 7,648.

πολυκαθέδρος (ή) σχόλ. ὁ πολυζυγος βλλ :
 Σχόλ. Ίκ. Β 74, Ευστ.17,430.

πολυκαθία (ή) νεώτ., δημ. κ. πολυκαθιαῖά
 κρόν χρονικὸν διάστημα : ἡ καρτέκλα σκέδρωσε
 ἀπ' τὴν πολυκαθιαῖα.

πολυκαθίζω δημ. διαρκῶ ἐπὶ μακρὸν χρό-
 νον, χρονίζω, ὁθ. συνεκδ. παλαιόμοι, παλιώνω.

πολυκαθινός-ή-ό δημ. ὁ πολὺν χρόνον διαρκ-
 κών, ὁ ἀπὸ πολλοῦ καιροῦ, ὁθ. συνεκδ. πεπαιτω-
 μένος, παλιωμένος : πολυκαθινὸ σπῆτι.

πολυκαθιτικός-αῖκ-η-ο δημ. ὁ ἔωλος, ὁ ἐκ
 πολλοῦ χρόνου, ἀπὸ πολὺν καιρὸν, μαθητικός.

πολυκαίρος-η-ο δημ. ὁ πολυχρόνιος βλλ.

πολυκαίσαρη (ή) μτγν. σύγχρονος βασι-
 λεία, ἀρχὴ πολλῶν Καισάρων, σχηματισθὲν κατὰ
 τὸ πολυκοιρανίη : Ἀρειοί π.Πλοῦτ. Αντ.β1 βουλευο-
 μένων δὲ Καισάρων Ἄρειοι εἰπεῖν λέγουσιν οὐκ
 ἀγαθὸν πολυκαίσαρη.

πολυκάλαμος-ον ὁ πολλοὺς καλάμους ἔχων,
 συνηρμισμένος, σύνθετος ἐκ πολλῶν καλάμων :
 Θεόφρ.Φ1 8,9,2, αὐτ.ΦΑ1τ.4,11,3, Διδόδ.Σ 3,58 τὴν τε
 πολυκάλαμον αὐρίγγα πρῆτην ἐπινοήσασθαι.

πολυκάμητος-ον Φώτ. ἐπολύκμητος, Σουῖδ.
πολυκάμμος-ον μτγν. ποι. ὁ Μαν δυστυχής,
 ἀθλιεστάτος : Αντίφ.Θεσσα.ΑΠ 9,151.

πολυκαμπής-ους-ές ὁ πολυκάμπτος βλλ : Θε-
 όφρ.Αισθ.65, αὐτ.ΦΑ1τ.6,10,3, Φανί.ΑΠ 6,297 ἐπεὶ
 τὰχ' ἀν' ἂ πολυκαμπής ἰδῶς κείς Αἰδῶν ἄφχοτο
 κυφαλὰ || κ. ἐπὶ ὁδοῦ ἐξουσίας παλλὰς καμ-
 πῆ, κὴ εὐθείας : Πλοῦτ.'Ηθ.615C' || τὸ πολυ-
 καμπές (τοῦ κισσοῦ) ἡ ἰδιότης τοῦ κισσοῦ νὰ
 κάμπτεται εἰς πολλὰ μέρη καὶ νὰ περιελίσσεται :
 αὐτ.649B' 2] μτφ. ἐπὶ μουσικῆς, ὁ ἐκ πολλῶν
 στραφῶν ἀποτελούμενος : Φράνκ.π.Πολυδ.4,66.

πολύκαμπτος-ον ὁ παλλὰς, ποικίλος καμπῆς
 ἔχων, παλλὰς ἐστραμμένος, ἀ. πολυκαμπής' ὁθ.
 ἐπὶ μουσικῆς, ὁ παλλὰς, ποικίλος στραφῆς ἔχων,
 πολυστροφος : Παρμ.16,1 μελέων πολυκάμπτων
 ἴδ.ἀνάγν. πολυπλάκτινι.

πολυκάνθηλο [ν] ἰδιὸν νεώτ., δημ. προφ. πολυ-
 κάντηλο λυχνία ἀποτελουμένη ἐκ πολλῶν καν-
 θηλῶν, πολύφωτος λυχνία ἐκ τῶν χρησιμοποιοῦ-
 μένων ἴδ. ἐν τοῖς νεώτ. πρβλ. πολυκήριον, πολυ-
 ἔλεος : Σολωμ.ἀπ.3,8 κί οὐράνων . . τὸ μίγα
 πολυκάνθηλο μέσ' σ'τὸ νὰ τῆς Φύσεως.

πολυκανθής-ους-ές [καίω] ποι. ὁ πολλοὺς κτείνων,
 φωνεῖν ὁ ἢ πολὺ φονικός' ὁθ. θυσία πολυκα-
 νητής ἐν αἷς σφάζονται πολλὰ ζῶα : Αἰσχ.'Ηγ.1169
 θυσία πολυκανητής βοτῶν ποισώνων.

πολυκαίνιος-ον ποι. ὁ πλήρης πολλοῦ, πυκνοῦ
 καπνοῦ : Εὐρ. Ἡλ.1140 φροῦρεῖ δὲ μοι μὴ σ' αἰθα-
 λῶσθαι παλύκαπνον στέγος πέλλου.

πολυκάρινος-ον μτγν, ἐπ. πουλυκάρηνος ὁ
 πολλὰς κάρας ἴτοι κεφαλὰς ἔχων, πολυκέφαλος :
 ΑΠ 4,91.

πολυκαρία (ή) κ. νεώτ. πληθῶς, ἀφθονία καρ-
 πῶν, εὐφορία, πρβλ. ευκαρία : Ξεν. Ἀπομν.3,14,3
 ὄταν . . οἱ . . ἀνθρώποι τοῖς θεοῖς εὐχώνται πολυ-
 καρίασιν, Θεώφρ.4,Β1, Ἐπιγρ. 2] νεώτ. τὸ
 φαινόμενον καθ' ὅ φυτόν τ' ἀνθεῖ καὶ καρποφο-
 ρεῖ πλάστικα κατὰ τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του :
 Πάπ., Σόμμ ΠΔ Πολυμ.64,65,10.

πολυκαρπικός-ή-ον νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος
 εἰς τὴν πολυκαρίασιν, ὁ τῆς πολυκαρίας.

πολυκάριμος-ον μαν. ὁ πολὺ κάρημος : Ίω.
 Γραμματ.Ποήμ.Ματρ.Απ.Ορ.2,636.

πολύκαρπος-ον κ. μον. κ. νεώτ., δημ. -ος-η-ο
 ἐπὶ φυτῶν ἢ τόπων, ὁ καὶ ὁ παράγων πολλοὺς
 ἀφθονῶς καρποῦς, εὐφορίας, ευκαρίας : Ὀδ.Η
 122, αὐτ.Ω 221 ἄσπον ἐν πολυκαρποῦ ἀλάφῃ πι-
 ρητίζων, Πίνω.Π 97 τόθι νιν πολυμῶλον καὶ πο-
 λυκαρποτάτος θῆκε δέσποινον χθονός, Ἰνπ.Ἐν.
 99, Εὐρ.Φοῖν.230 ἂ καθαρῆριον στάσεις τὸν πολυ-
 κάρηνον οἰνάδος ἰεῖα βότρυν, Ἀριστ.Φαῖρ.Βάτρ.
 328, Πλάτ.Τιμ.86C δένδρον πολυκαρπότερον τοῦ
 ζυμμέτρου, Ἐπιγρ. 2] ἐπὶ πρσο., ὁ ἔχων πλοῦ-
 τόν, ἀφθονίαν καρπῶν, ὁ πλούσιος εἰς καρποῦς,
 γεννήματα : Ἡρ.5,49 Φρύγες . . πολυπροδατώτα-
 ται τε ζόντες ἀπάντων . . καὶ πολυκαρπότεροι' 3]
 ἐπὶ θεῶν, ὁ δίδων ἀφθονίαν καρπῶν, παρέχων
 πολλοὺς καρποῦς : Ἐπιγρ. 4] τὸ οὐδ. πολυ-
 κάρηνον ὡς οὐα. τὸ φυτὸν κραταίβογονον βλλ :
 Ἰνπ.Γυκ.1,65, Γαλλ.19,132' 5] μτγν. ὄμ. τὸ φυτὸν
 πολήγονον βλλ. τὸ ἄρρεν : Διοσκ.4,4' 6] δημ.
 τὸ φυτὸν ὀπασιάνωσθαι βλλ. ὁ λάσιος.

πολυκαρπῶ-ω κ. νεώτ. κ. δημ. παράγω, φέ-
 ρω, δίδω ἢ ἔχω πολλοὺς καρποῦς, ἀφθονίαν καρ-
 πῶν : Ἀριστ.Ζ1 750α,22, Θεόφρ.ΦΑ1τ.2,11,3' || δημ.
 ἐν τῷ μέσ. τ. : Ζερβ.Λυρ.Σάτ.3,96 πολυδεντρη,
 πολύφυλλη καὶ πολυκαρπημένη.

πολυκαρπῶν (τῶ) νεώτ. νουτ. τρόχλος ἔχων πολ-
 λὰ κάρσα βλλ 61.

πολύκαρπος-ον σχόλ. ὁ πολλοὺς ἤλους, πολλὰ
 καρπία ἔχων : Σχόλ.Αἰσχ.Πέρα.72.

πολυκαταραστής (ὁ) δημ., θηλ. -αῖσος, ὁ πολ-
 λῆς ἢ διὰ βαρυτάτων ὀντων καταρωμένος.

πολυκατάρτος-η-ο δημ. ὁ πολὺ, διὰ βα-
 ρείας ὀράς καταρτημένος' πρβλ. θεοκατάρτος,
 τρισκατάρτος.

πολυκατασκεύαστος-ον σχόλ. ὁ μετὰ πολλῆς
 ἐπιμελείας κατασκευασμένος, πολὺ ἐπιμελῶς ἐξερι-
 γασμένος : Σχόλ.Ίλ.Γ 358.

πολυκατήγαστος-ον σχόλ. ὁ πολυεῖδος ἢ ὑπὸ
 πολλῶν ἐξεργασμένος : Σχόλ.Ίλ.Δ 135.

πολυκάτηχος-η-ο δημ. ὁ κατέγων, γρωρίζων
 πολλὰ, πολυζῶμων, πολυίστωρ, πολυἔξερτος.

πολύκαυλος-ον κ. νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ πολ-
 λὸς καυλοῦς ἢ μίσχους ἔχων : Θεόφρ.Φ1 4,6,8.

πολύκαυστος-ον κ. νεώτ. ὁ πολὺ κεκαυμέ-
 νος : Θεόφρ.ἐν Schneid.Βελ.Ρυθ.218.

πολυκλάθος-ον μτγν. κ. νεώτ., δημ. -ος-η-ο ὁ
 πολὺ μακρῶν, ἰσχυρῶς θορυβῶν, ἀνηχητῶν, πολυ-
 βόρυθος : Λουκ.Τραγωδ.118 καὶ πολυκλάθος κῶσ-
 σφος ἐπὶ κλάδοισιν ἄδειν' 2] νεώτ. κ. δημ.
 ἐπὶ πτηνῶν, ὁ πολὺ κεκαδῶν' 3] ὄμ. μτφ. ἐπὶ
 ἀνθρώπων, ὁ πολὺ λαλῶν, φλύαρος.

πολύκετος-ον ὁ πολὺ κενὰ διαστήματα, πολλὰ
 χάσματα, πολλὰς διαμέεουσας ὁπὰς ἔχων : Ἀριστ.
 Πρ.940α,4, Ἐπιγρ.Ἐπιστ.2,37, αὐτ.Φύσ.2,9, Διοσκ.
 5,108, Πλοῦτ.'Ηθ.721C, Γαλλ.9,181.

πολυκέννητος-ον μτγν. κ. νεώτ., δημ. -ος-η-ο ὁ
 πολυκεστός βλλ. : Γρηγ.Νύσος.2,189C, Ἡλ.Σουῖδ.,
 ΕΜ 506,49, Ευστ.425,24.

πολύκεντρον (τῶ) μτγν. τὸ ἔχον πολλὰ κέντρα,
 τὸ ζῶον ἐν τῶν ἰθῶτων : Ὑπόθ.τῶν Μανέθ.ἀποτε-
 λεσμ.109 [ἐκδ.Λυδ.ψιχθ].

πολυκερδία (ή) μτγν. κ. πολυκερδία (Γ' ἄδου.2,
 37) ἡ ἰδιότης τοῦ πολυκερδούς βλλ., πολλή, με-
 γάλῃ πανουργίᾳ, δολιότητι : Ὀδ.Ψ 77, αὐτ.Ω 167
 ἄλοχον πολυκερδείῃσιν ἄνωγεν τῶξον μνηστή-
 ρεσσι θέμεν πολίην τε σιδήρον.

πολυκερδής-ους-ές κ. νεώτ. ὁ πολὺ ἀνομο-
 γος, τετραπέρτορος : Ὀδ.Ν 255 αἰὲν ἐν ἀνθεσσι
 νόον πολυκερδέα ψυμῶν' 2] μτγν. -ὸ δειξίς
 περὶ τῆν ἔκτελεσιν ἐργασίας τινός. ὁθ. ὁ πάλλῃ
 κέρδη ἀπολαμβάνων, πολλὰ κερδίζων : Μαν.1,132,
 Πολ.Φυσ.8' 3] μτγν. κ. νεώτ. ὁ πολὺ κέρδος
 ἀποφέρων : Ὀππ.Λ.2,15.

πολυκερδία (ή) μγν. τ. τοῦ πολυκερδέια βλλ. : 'Αδου.Φωκ.2,37.

πολυκερδής-ως (ή) ποι. ό πολλή κέρτα έχων, όθ. πολυκερτάς φόνος φόνος πολλών κερασφώρων κτηνών : Σοφ.Α1.55 ἐνθ' ἔπεσαν ἔκκερ πολύκερον φόνος κύκλω βρήκων.

πολύκετος-ον έπ. ό πολλούς κետούς πολλά κεντήματα έχων, ό παύτως κεντήματος, έρραμμένους πολυκέντητος : 'Ιλ.Γ.371 ἄγχι δέ μιν πολύκετος ἰμάς ἀπαλήν ὑπό δερνῆν.

πολυκευθής-οός-ές μγν. ό πολλά κεύθων, κρύπτων : Κλήμ. 'Αλ.356.Κ.

πολυκέφαλος-ον κ. νεώτ. δημ. -ος-η-ο ό έχων πολλές κεφαλές : Πλάτ.Πολ.588C πλάττε τοῖνυν μίαν μέν ἰδέαν θηρίου ποικίλου καί πολυκέφαλου, αὐτ.Σοφ.240.Κ. 'Αριστολ.Ζ.Γ.769b,27 πολυκέφαλος 'Υδρα' || επέκ.κ. έπ. φυτῶν Διοσκ. 2,152. || νόμος πολυκέφαλος περιφημῶν τ. μέλος εξαιρετός μελωδία τοῦ αὐλοῦ ἀποδιδομένη εἰς τήν Ἀθηνῶν, οὐσα δέ ἀνομιμῆσι τῶν συριγῶν τῶν πολλῶν όφρων τῶν όφροποικάρων κεφαλῶν τῶν Γοργόνων καί καθιερωθεῖσα τῷ Ἀπόλλωνι : Πλούτ. 'Ηβ.Ι.332. || νεώτ. μγφ. ό έχων πολλές κεφαλές, πολλούς άρχηγούς : πολυκέφαλος ἀντιπολίτευσις - πολυκέφαλος κόμμα.

πολυκήθεια (ή) σχλῶ. τῶ έχειν πολλούς φροντιστάς ή θλίψεις : Σχλῶ. 'Απολλ.Ρ.3,298.

πολυκήθης-οός-ές ό πλήρης φροντιστῶν ή θλίψεως, πολυφρόνητος, ή πολλών κακῶν αίσιος : 'Οδ.Ι.38 εἰ δ' ἄγε ται καί νόστον ἔμῶν πολυκήθε' ἐπίστα, αὐτ.Ψ.351, Πλούτ.Εὐγ.2, Κόιντ.3,81' κ. έπ. προσ. : 'Απολλ.Ρ.4,734, Κόιντ.10,390.

πολυκήριον (τό) νεώτ. κρησατός λαμπτήρ ἀποτελούμενος έκ συστήματος πλείστων τοῦ ἐνός κηριῶν, ό. πολυκέρος.

πολυκήριος-ον (κήρι) μγν. ό λίαν θανατηφόρος, πολύ άλέθριος βλαβερός : Νίκω.Όπρ.798, 'Επιγρ.

πολυκήτης-οός-ές μγν. ποι. ό πολλά κητι έμπεριέχων, πλήρης κητῶν : Θεόκρ.17,98 πολυκήτητα Νεῖλον ἐπεμδάς . . ἐπτάστοι κόμμας.

πολυκίνδυνος-ον ό πολλούς κινδύνους έχων, συνηπέρων, όθ. λίαν επικίνδυνος : 'Ισακρ.10,17 τίς ἀνοφείρεται ὑπό Δημήτρ.23' || 2) μγν. ό εἰς πολλούς κινδύνους έκτεθείς, ό ὑπαστάς πολλούς κινδύνους : Τεῖκο Βαδ.έν Κατ. 'Αστρ.Κ.7,198.

πολυκίνηση (ή) μγν., ίων. πολυκίνηση ή ἰσότης τοῦ πολυκινήτου, τῶ κινεῖσθαι πολύ, όθ. πολυπλή κίνησης : 'Αρετ. 'Οξ.Παθ.2,2.

πολυκίνητος(-η-οῦ) κ. νεώτ. κ. δημ. ό πολύ κινούμενος, ό πολλός κινήσεις έπιτελών, κάρμων, κινούμενος πρὸς πολλά μέρη, πρβλ. δεικνήτος : 'Αριστολ.Κόσ.400b,2 τῶ άρχειν πολυκίνητων καί πολυμύριμων || 2) έπ. όφειως ζωηρός, πλήρης κινήσεως, ζωής : Πλούτ. 'Ηβ.681Α, Γολ.Κρ.Μαρ.16,6' || 3) άνήσυχος : αὐτ.Β.131, 'Ιάμβλ.Μυστ.3,2.

πολυκίανος-ον 'Επιγρ. έπ. ναοῦ, ό πολλούς κίανος έχων : 'Επιγρ.Νίνδου.

πολύλαγγος-ον μγν. ό πολυειδή ή Ισχυράν, ήχησαν φωνῶν έχων : Αἰλ.Ζ12,51.

πολυλαδής-οός-ές ό πολλούς κλάδους έχων, πολυκλώνος, ά. πολυλάδαος : Θεόφρ.Φ1 Ι,5,1.

πολύλαθος(-η-οῦ) κ. νεώτ. κ. δημ. ό πολυκλάδης βλλ. : Θεόφρ.Φ1 Ι,3,1 Διοσκ.1,97, Γαλ.14,66, -πολύλαθον δένδρον' || νεώτ. κ. μγφ. : πολυκλάδος έπιχειρήσις - έπιστήμη.

πολύλαρος η-ο δημ. ό πολυκλώδης βλλ.

πολύλαυστός-ον κ. νεώτ. κ. -η-ον (λαχ. 'Αγ.1526), έπ. προσώπων άποδωσάντων, ό ὑπό πολλών ή πολύ κλειόμενος, θρηνηόμενος, ό δι' όν έκλαούσ τις ή πρέπει να κλείσῃ πολύ, πολυδάκρυτος, πολυθρήνητος : 'Όμ. 'Επιγρ.3,5, ΑΙσχ. 'Αγ.1526 άλλ' ἔμῶν έκ τοῦδ' ἔρνος άερθέν, τήν πολυ-

κλαυτόν τ' 'Ιγίγνεϊαν, αὐτ.Πέρο.674, Εδρ.'Ιων.869, - ό άλήθοσ μνήμης καί πολυκλαυστός ά-δελφός όμῶν' || 2) ένεργ. ό πολύ κλαίων, θρηνηών, πολύ κλαυστικός, θρηνητικός : 'Επιγρ.62 πολυκλαυτοῖ γυναικός, 'Επιγρ. || πολυκλαυστα ριτήθρα πολλά, άφρονα δάκρυα : Μόσχ.3,74 μύρεσθαι καλῶν υἱά πολυκλαυσταίσι βέβροισι || πολυκλαυστος ποταμός ποταμός έξογκωθεῖς έκ τῶν δακρῶν : 'Αρατ.360' || πολυκλαυστος πόλεμος ό αίσιος, ό προσκαλῶν άφρονα δάκρυο, πολῶν θρηνων : Κόιντ.10,141.

πολυκλής-οός-ές μγν. ό πολύ κλειζόμενος, περικλής, περιφήμος : Μαν.4,43, Θεμιστ.Λόγ.4,53Β.

πολυκλειθῶτος-ον (κλειθῶ-όω) ό διά πολλῶν κλειθῶν ή καλῶς διά κλειθῶς κεικλισμένος, καλά κλειθωμένος : Εὐστ.174,11.

πολύκλειστος-ον (κλειῶ) μγν. ό καλῶς, στενῶς κεικλισμένος : ΨΦωκ.215.

πολύκλειτος-ον (κλειῶ) 2) περικλειτός, περιφήμος, περιώνυμος, διάσημος : Πίνδ.Ο.671 ἔξ οὐ πολυκλιτων καθ' Ἑλλανας γένος 'Ιαριδῶν.

πολύκλειτος-ον μαν. ό πολύ έπισηροῦς εἰς κλοπήν ή πολύ πανούργος : Τέτις.Χιλ.13,361.

πολυκλήης-εντος-εσσα-εν μγν. ποι. ό περιώνυμος, διάσημος, κλεινός : 'Αγθθ.Α.Π.4,331.

πολυκλήτης-ιδος (ή) έπ. ή πολλά κληθῶς, πολυλούς σκαλοπόδι έχουσα, όθ. ή πολλά ζυγά, πολλά κωπηλατικά βάρβα έχουσα : πρβλ. κλοπόλυτος η

'Όμ. πάντοτε κτ. δοτ. έπίθ. τῆς νεώς : 'Ιλ.Η.88 νηϊ πολυκλήϊδι πλέων έπ. οἶνονα πόντων, αὐτ.Β.74, 'Οδ.Υ.382, 'Ησιόδ.'Εργ.87.

πολυκλήτος-ον μγν. ποι. ό πολλούς θεσμούς έχων, όθ. ό λίαν στερεός, Ισχυρός, πολύ γερός : Νόνν.Δ.28,77.

πολυκλήτω-έω μγν. έχω πολλά κλήματα, πολλούς βλασταούς, κλωνάρια : Φιλ.Ι,301.

πολυκλήρος-ον, δωρ. -αρος-ον ό μέγαν κλήρον, ήτοι μέγα μερίδιον γῆς' έχων, όθ. ό πολλῶν περιουσιῶν έχων, υπερβαλλόντως πλούσιος : 'Οδ.Ξ.211 ήγαθῶν δέ γυναικα πολυκλήρων άνδρῶνων εἶνεκ' έμῆς άρετής, Θεόκρ.16,83 ά μέγαν ματρι πολυκλήρων 'Ευρωπῶν εἴλαχος εἰς σῶμα άστῶ.

πολύκλήτος-ον έπ. ό πολυηγής, ό άπό πολλῶν μέρῶν προσκεκλιμένος, συνηγμένος, έπ. τῶν έπικούρων, τῶν συμμαχῶν τῶν Τρώων : 'Ιλ.Δ.438 πολυκλήται δ' ἔσαν άνδρες, αὐτ.Κ.420.

πολυκλήτης-οός-ές μγν. ό μετά πολλῶν κατακλιόμενος, συγκρατακείμενος : Μαν.3,332' 2) ό εἰς πολλά κλώνων : 'Ιγνάτ.163,27.

πολυκλήνικη (ή) νεώτ. κ. δημ. ἴδρωμα θεραπευτικόν δι' άσθενείας πάσχοντας έκ ποικίλων νοσημάτων πρβλ. πολυκλήνικη.

πολύκλιτος-ον μγν. έπ. οἶκου, ό έχων πολλούς κλώνος ή πολλά άνδύκλιτρα : 'Ηκιάδ.ΑΙθ.5,18.

πολυκλώνητος-ον μγν. ό πολύ κλωνομένος, πολύ ή πάντοτε κωθόμενος πολυκλήτης : Σενέα.98Α.

πολυκλόπος-ον μγν. ό διαπράττων πολλές κλοπές : Όπν.Κιν.3,267.

πολυκλώθωνος-ον μαν. ό πολύ, λίαν παρακώδης : 'Ιγνάτ. έν Βλ. Νικηφ. Κων.πόλεως 162,12.

πολύκλυστος-ον έπ. ό κατακλύζων πολύ, περιλούων, περιβρέθων, κυματίζων σφοδρῶς, όθ. πολυκυματιστός, τρικυμώδης : 'Οδ.Δ.354 υἱόσδε έπειτά τίς έστι πολυκλύστω έπ. πόντω, 'Ησιόδ. 'Ο189' || 2) κ. έν παθ. σμη. ό ὑπό τῶν κυμάτων σφοδρῶς περικλύζομενος, περιλούόμενος, περιδρεχόμενος : αὐτ.199 Κυπρογενεῖα δ', ότι γέντο πολυκλύστω έπ. πόντω, 'Απολλ.Ρ.Ι,597.

πολύκλωνος-ον κ. μαν. κ. νεώτ. ό έχων πολλούς κλώνος, άφρονα κλωνάρια, πολυκλάδος : Θεόφρ.Φ1 6,2,6, άποκ.3,33' 2) μγν. άρτεμισία πολυκλώνος τῶ φυτῶν άμβροσία βλλ.Ψ : Διοσκ.3,

113· 3] μον. τὸ οὐδ. πολύκλωνον ὡς οὐσ. ὄνομα φυτοῦ τίνος: Γεωπ.12,1,2.

πολύκμητος-ος (κῆμησι) ὁ μετὰ πολλοῦ κόπου ἢ φρονιτοῦ εἰργασμένος, ὃν μετὰ πολλοῦ κόπου κατεργάζεται, π. Ὀμ. ἐπιθ. τοῦ σιδήρου, ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸν γαλκόν· ἰλ.Ζ 48 κείται χαλκὸς τε χρυσὸς τε πολυκμητὸς τε σιδήρος· 2] γεν. ὁ τελείως ἐπεξεργασμένος, περισπούστερος: Ὀδ.Δ 718 ἀλλ' ἄρ' ἐπ' οὐδοῦ ἴξε πολυκμητοῦ θαλάσσιου· Ἀπολλ.Ρ 4,1189· 3] μτην. ὁ ἐπίνοστος: ΑΠ9, 656,6, Κόιντ.7,424· 4] ἐπι προσ., ὁ μοχθῶν ἀκλήρωτος, κοπιᾷζων παραπολῦ: αὐτ.9,173.

πολύκμητος-ον (κῆμησι) ὁ ἔχων πολλὰς προσβάσεις ὀρέων, ὀρεινός: ἰλ.Β 497 Ἴχθυον τε Σικυλῶν τε, πολυκμητὸν τ' Ἐτρωῶν· 2] κῆμησι 2] τὸ οὐδ. πολυκῆμητον ὡς οὐσ. τὸ φυτὸν ζιζιφόρος ἢ κεφαλατῆ: ἰπλ.Γυν.1,65, Νίκ.Θηρ.559, αὐτ'. Ἀλεξ. 57, Διοσκ.3,94.

πολύκνηστος-ον μτην. ὁ πολλὴν κνίσαν ἔχων, ἀνοδίθων, παράγων: Ἀπολλ.Ρ 3,580, Τρυφιδά.446.

πολυκοιλίος-ον ὁ πολλὰς κοιλίας, πολλοὺς στομάχους ἔχων: Ἀριστ.ΖΜ 676α, αὐτ.677β,17.

πολυκοίμητος-ον σκόλ. ὁ πολὺ ἢ βαρέως κοιμώμενος: Σχόλ.Αλοχ.Πρ.139.

πολυκοινία (ἡ) μτην. τὸ μετὰ πολλῶν μείγνυσθαι, συνάπτεσθαι: Ἡροιστ'. Ἀστρ.1,1.

πολύκοινος-ον ὁ κοινὸς πολλοῖς ἢ τοῖς πᾶσι, πάγκοινος: Πινδ.Π 2,41 τὰν πολυκόινον ἀνδείξαι ἀγγελίαν, Ἰππ.Φύσ.6, Σοφ.Α1,192 ὄψεαι πρότερον αἰθέρα δόσαι μέγαν ἢ τὸν πολυκόινον Ἀιδον κείνος ἀνήρ, Ἀριστ.Λ.ΗΝικ.1099β,18, αὐτ.ΗΜ 1204β,1, Θερμιστ.Λόγ.1,6D· 2] ὁ ἐκδοτός εἰς τὰς σεξουαλικὰς σχέσεις, ὁ μωρτηρῆρος: Πτολ.Τετράδ.172, Κατ'. Ἀστρ.Κ 8(4),176.

πολυκοιῶ-έω μτην. εἶμαι πολυκόινος βλ.2: Κατ'. Ἀστρ.Κ 8(4),169.

πολυκοινία (ἡ) ἐπ.-ἴη πολυκυριότης, πολυαρχία, ἀρχὴ ἐν ἡ πολλοῖ ἀρχῶν: ἰλ.Β 204 οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· πρὸλ. Ἀριστ.Πολιτ.1292α, 13· 2] ἡ ἐπὶ πολλῶν κυριαρχία: Ρισα.1,10.

πολυκοιρανός-ον ποι. ὁ ἐπὶ πολλῶν ἔχων κυριότητα, ἄρχων πολλῶν, πολλοὺς ἐξουσιάζων: Αἰσχ.ἀπ.238 κῦδισι Ἀχαιῶν Ἀτρώεω πολυκοιρανὸν μάνθανέ μου παῖ.

πολυκότος-ον μτην. ὁ καπτόμενος, πλαγιάζων μετὰ πολλῶν γυναικῶν ἢ ἀνδρῶν: Βέττ.Βάτ.75,9.

πολυκοτῶ-έω μτην. κοιμῶμαι, πλαγιάζω μετὰ πολλῶν γυναικῶν ἢ ἀνδρῶν: Βέττ.Βάτ.118,5.

πολυκόκος-ον μον. ὁ ἔχων πολλοὺς κόκκους: Φιλ.Καρπασ.133(ἐκδ.Μί.) πολυκόταζμος καὶ πολυκόκος ὁ τῆς βοῖδς καρπός.

πολυκόλλητος-ον μτην. ὁ ἐκ πολλῶν τεμαχίων συγκεικλλημένος, κατεσκευασμένος: Γρη. Νύσσ.2,809C χιτῶνα . . πολυκόλλητον.

πολυκόλοπος-ον μτην. ὁ ἔχων πολλοὺς κόλπους: Γαλ.2,890 ἡ τῆς ὄσς μήτρα καὶ εἰ τι ἄλλο ὄμοιο κῦψικαι πολλά, πολυκόλοπος ἐστί· π. κ. ἐπὶ τοῦ συργγίου: Ἡλιόδ.Χειρ.π. Ὀρειδ.4,23,68.

πολυκόλυμος-ον ὁ πολὺ, συγκινῶς κολυμβῶν: Ἀριστ.Φ.Βάτρ.245 χαιρῶντες (οἱ βάρταροι) φῶδες πολυκόλυμοιαι μέλαινα.

πολυκόμματος-η-ο δημ. ὁ ἐκ πολλῶν τεμαχίων ἀποτελούμενος, συμβλητός, οὐχὶ ἐνιαῖος ἀπὸ ἀπόψεως κατασκευῆς, ἀντίθ. μονοκόμματος: ἀρμπουρο πολυκόμματος.

πολυκόμος-ον μτην. ὁ πυκνὴν κόμην ἔχων, ὀθ. ἐπὶ στάχους, ὁ ἔχων πολλὴν ἀβέρα, ἀνθερίκα, παλλὰ ἄγανα: Διοσκ.1,7, αὐτ.4,164,9.

πολυκόμη (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν ἐφέδρα βλ.2.

πολυκόμπος(-η-ο) μτην. κ. δημ. ὁ πολὺν κόμπον βλ.1,1, κρότων, ἴχων παράγων, πολὺ θορυβητικός, μεγάλως ἁχῶν: Πολυδ.4,67 πολυ-

κόμπος αὐλός (δ. ἀνάγν.)· 2] ὁ μετὰ πολλοῦ κόμπου βλ.2,2 φερόμενος, πολὺ μεγαλαυχῶν, μεγαλῶς κομπορημονῶν: Ἐπιφάν.1,598B· 3] δημ. ὁ πολλοὺς κόμβους βλ.2,2, πολλοὺς ὄζους, κόμπους βλ.4,1 ἔχων: Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.16 μετρία κομπορημία εἰς τὴν μὲνην καὶ μετ' βαρεῖαν μαγκυράων πολυκόμπος· 4] ὄμ. δημ. τὸ φυτὸν ἐφέδρα ἢ κοινὴ πολυκόμη.

πολυκόμφορος-ον ἀρχ. λεξ. κ. νεώτ. ὁ πολὺ κόμφορος: ΕΜ 729,29, Σουίδ. ἐν λ. σταμῶλος.

πολύκοπος-ον μτην. ὁ πολὺ κοπτόμενος, σπηλοκοποῦμενος, πολὺ θρηνώδης, λίαν θρηνητικός ἢ ὁ ἐπιφέρων πολλὴν κόπωση, πολὺ κοπῶδης: Ἀθην.1,20E ἦν δὲ ἡ Πυλάδου δρχησις ὀγκώδης παθητικῆ τε καὶ πολυκόπος (δ. ἀνάγν.).

πολυκόπορος-ον μτην. ὁ πολλὴν κόπωση, πολλὴν ἀκαβαρσίαν ἔχων: Ἀθανῶς. ἐν ΜΕ1,28,661.

πολυκορία (ἡ) νεώτ. ὀρθασμικὴ ἀνάμολος κατὰστασις, καθ' ἣν ὑψίστανται πλειότεραι τῆς μῆς κόραι χωρὶς ἀλλήλων ἀλλήλων διὰ στενῆς μοίρας ἰριδικῶν ἰσθμῶν.

πολυκομία (ἡ) νεώτ. κ.δημ. συγκέντρωσις ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πολλοῦ κόσμου, μεγάλου πλῆθους ἀνθρώπων, κομωσυρροή.

πολυκόμοσος-ον Ἡσ. ἐπολυδαίδαλος, πολυποκίλος.

πολύκράνας-ον ποι. ὁ πολλὰς κεφαλὰς ἔχων, πολυκέφαλος: Εὐρ.Βάκχ.1017 φάνησι ταῦρος ἢ πολυκράνασ ἰδῆιν δράκων· 2] μτην. ἐπὶ τῆς ρωμαϊκῆς συγκλήτου, ὁ ἐκ πολλῶν κεφαλῶν, πολλῶν μελῶν ἀποτελούμενος, πολυμελής: Χρησμ.Σιδ.3,176 ἀρχὴ λευκαὶ καὶ πολυκράνασ.

πολυκραισ(σ)τον (τὸ) νεώτ. ἁπάνιον δρυκτὸν τῶν μετὰλλων ὑπέρτιο, δημητρίου καὶ θορίου, ἠλωμένω μετ' πύθωνο καὶ νιόβιο, ρομβικῆς συμμετρίας.

πολυκράτειος-ον ὁ ἀνήγων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Πολυκράτην, ὁ τοῦ Πολυκράτους: Ἀριστ.Πολιτ.1313β,24 τοῦ Ὀλυμπίου ἢ οἰκοδόμησις . . καὶ τῶν πρὸ Ἰάσων, ἔργα Πολυκράτειας.

πολυκράτης-οὺς-ές ποι. ὁ πολὺ ἰσχυρός, ὁ μεγάλην ἰσχίαν, δύναμιν ἔχων, κρατικός: Βαχκ.8,15 πολυκρατῆς Μαίρα, Αἰλοχ.Α.406 νεπτέρων τυραννίδας, ἰδέτε πολυκρατῆς ἀραὶ φθιναμένους.

πολύκράτος-ον Α8 κ. νεώτ. ὁ πολὺ κερκαμένος: Α8 371 ἀκρατος κατὰ τὸ ἐναντίον τῷ πολυκράτος· 2] νεώτ. τὸ οὐδ. πολυκράστον ὡς οὐσ. τὸ πολυκράστον βλ.2.

πολυκρατῶ-έω μτην. ἔχω πολλὴν δύναμιν, μεγάλην ἰσχίαν, εἶμαι πολὺ ἰσχυρός: Εὐνάπ.Β3οφ.493B.

πολυκράτωρ-ορος (ὁ) πάπ. ὁ πολλὴν ἐξουσίαν ἔχων, ὁ πολλῶν κυρίος: πολυκράτωρ εὐσανοῦθ.

πολυκράτος-ον ποι. ὁ πολυκράτος, πολυήχος: Ὀρφ. Ὑμν.34,16.

πολύκρεα-ων μτην, μον. πολυκρεα-ον ὁ ἐκ πολλῶν κρεατέων φαγητῶν συνιστάμενος: Φιλ.π. Εἰσ.Εἰσῆγ.Προπ.8,14 πολυκρεαε εὐωχία, Ἀναστ. Σιν.ἐνΜΕ1,89,732 πολυκρεωμοσ καὶ πολυκρεαε διατα.

πολυκρημνός-ον κ. νεώτ. ὁ πολλοὺς κρημνοὺς ἔχων, πολὺ κρημνώδης: Ἡσ. εἰδούσατος, ὀρεινός, τραχύς: Βαχκ.1,1, Καλλ.ἀπ.477.

πολυκρίβος-ον ὁ πλουσίος εἰς κριθῆν, ὁ ἀφθονῶν κριθῆν ἔχων: Βαχκ.10,70 πολυκρίβος γῆ, Εὐφ.οφ.51,14, Σουίδ. ἐν λ. κριθῶν.

πολυκρίθῶ-έω τρώγ. ἄφθονον κριθῆν, τρέφομαι δι' ἀφθόνου κριθῆς: Εὐστ.658,43 ἐτακστήσαι πολυκρίθισαι.

πολυκρίμνος-ον ἀρχ. λεξ. ὁ ἀφθονῶς κρίμνα, χονδρὰς ἀλληλεμνῶς κριθῶς ἔχων: ΕΜ 1,1,37.

πολυκρίτης-ος ὁ πολυμελὴς διακυρῶμενος, πολὺ διαφόρος: Ὀρφ. Ὑμν.11,18.

πολυκράκαλος-ον μτην. ποι. ὁ πολλὰς κράκαλος, χάλικας ἔχων: Καλλ.ἀπ.ἀνάγν.110.

πολύκροσος-ον μιν. ὁ πολλοὺς κροσσοὺς ἔχων, πλούσιος σὲ κροσσοί: Τζέτζ.Χιλ.10,228.

πολυκρότλος-ον μιν. ὁ πολὺ κροτῶν, ὁ ἰσχυρῶς κρατοῦν: Νόν.Δ.5,255.

πολυκρότης-ον ὄρη. λέξ. ὁ πολὺ ἰσχυρῶς κρατούμενος, κτυπούμενος: Ἡσ. ἐν λ. ἀκρότης.

πολυκροτικός(ὸ) νεώτ. ἰστρο. τὸ φαινόμενον καθ' ὃ παρατηρεῖται σπερμ. ἀπεργασίαν ἐπὶ τῆς γραμμῆς τῆς καθόδου εἰς τὰ ἀπεργογραφικὰ διαγράμματα.

πολύκροτος-ον κ. νεώτ., δημ. κ. ποι. -ος-η-σιν) ὁ πολὺ ἰσχυρῶς κροτῶν ἢ καθαρῶς, εὐκρινῶς ἔχων: Ὑμν.Πάν.37, Ποσειδών.10] κατασαυλούμενοι πρὸς χελωνίδος πολυκρότου φόρον // νεώτ. τὸ οὐδ, πολυκρότον ὄρη οὐδ, τὸ περιστροφον, βλλ. 2] ὄμ. νεώτ. μτρ. ὁ διαδοχῶς περιδρότης: πολυκρότος δίκη 3] ὁ πανάθροτος, πολυκρότος κατεργάτης, ἀνάθρο. ἐν Ὁδ.Α' πρβλ. Ἡσίοδ.ἀπ.94,22 4] ἐπὶ πλοίου, ὁ πολυκωπὸς πρβλ. δίκροτος: Ἀνακ.ἀπ.π. Ἀθήν.10,447Α μηδ' ὤστε κύμα πόντιον ἄλατος τῆ πολυκρότη.

πολύκρουος-ον μιν. μιν. κ. νεώτ. ὁ πολλοὺς κρουοῦς ἔχων ὄθ, στόματ. παλαιοκρουα ἠχοῖ πολυκροῦθεν ἀνοδύλῳσαι: Μοριαν.ΑΠ 9,669, -πολύκρουος κρίνη // 2] ἀ μετὰ πολλῶν στοιχείων: Ἀριστ.δ.λόγ.1715,11 π-φιάλα.

πολυκρουσμένος-η-ον δημ. ποι. προφ. ταῦ πολυκρουσμένος, μτρ. παθ. παρακ. τοῦ πολυκρουοῦσθαι βλλ.: Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.3 κλαίοντες τῆ Ἀντριανόπολη τὴν πολυκρουσεμένη.

πολύκρωτος-ον μιν. ὁ πολὺ ἰσχυρῶς κρώων: Ὀππ.Κυν.3,117 [δ.ἀνάγκη].

πολυκτέανος-ον ποι. ὁ πολυκτέμων βλλ.: Πινδ.Ο.1011,36 ἰδε παρβίβ. πολυκτέανον ὑπὸ στερεῷ πυρὶ .. βαθὸν εἰς ὀχετόν ἄσας Ἴφισσαν, Κολλ. Ἀπολλ.35, Ὀππ.Κυν.239 κ. ἐπὶ πρσα.: Ἐπιγρ. πολυκτέανοι ῥωατοί.

πολυκτέματος-ον μιν. ὁ πολυκτέμων, πολυκτέανος βλλ.: Πτολ.Τετραδ.69.

πολυκτημῶ-ῶ μιν. εἶμαι πολυκτέμων, ἔχω πολλὰ κτήματα: Εὐστ.Παν.229,84 [ἐκδ. Ταξ.].

πολυκτημοσύνη(ἡ) μιν. ἡ ἰδιότης τοῦ πολυκτέματος, τὸ ἔχειν, τὸ κερτῆσθαι μεγάλην περιουσίαν: Πολυδ.3,110, Κατ. Ἀστρ.Κ.2,163, αὐτ.204.

πολυκτέμων-ος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων πολλὰ κτήματα, ὁ υπερβαλλόντως πλούσιος: Ἰλ.Ε.613 ὅς ρ' ἐνὶ Παισῶ ναίει πολυκτέμων πολυλήϊτος, Σοφ. Ἀντ.842 ὦ πόλις, ὦ πόλις, ὦ πόλις πολυκτέμωνος ἀνδρες, Εὐσέδ.Μόνδ.59, Ἄλεξ. Ἀφρ.Τον.147,14 κ. μτ. γενικ.: Εὐρ.Ἰων.581 εὐγενής τε καὶ πολυκτέμων βίος.

πολυκτέμων-ον μιν. ὁ πολλὰ κτήνη ἔχων: Ἄλεξ.Πολ. π. Εὐσ.Εὐσ.Προπ.9,25.

πολυκτησία(ἡ) μιν. πολυκτημοσύνη βλλ.: Ἀθήν. 6,233C μισροίς μύθοις θηρεύσαι τὴν περιβλεπτον ταύτην πολυκτησίαν.

πολύκτητος-ον ὁ ἔχων πολλὰ κτήματα, μεγάλην περιουσίαν, πλούσιος: Εὐρ. Ἀνδρ.769 πολυκτέμων τε δόμων μέτοχος, Σχόλ.Σοφ.Ἠλ.508 [δ.ἀνάγκη].

πολύκτινος-ον ποι. ὁ πολλὰ κτίων, πολλὰ κατασκευάζων: Ὀρφ. Ὑμν.10,2.

πολύκτονος-ον ἰκτενί(α) μιν. ὁ πολλοὺς φωνῶν, φωνικός: Ἀλαξ. Ἀγ.461, αὐτ.734, Εὐρ. Ἐλ.198 Ἰλίω κατασκοπῶν πυρὶ .. τὰν πολυκτόνον.

πολυκτόνης-ος-ῆς μιν. ποι. ὁ πολὺ, μέγα κτύπος, μεγάλην ὄξαν ἔχων, ὁ πολὺ ἐκπαινούμενος, Ἰαν. ἔθοδος: ΑΠ1,84.

πολυκόστιος-ον μιν. κ. -η-ον ὁ μὴν περιφραγμένος, ἄγον ἐνόστος: Ἀγαθ.ΑΠ7,593 κ. ἐπὶ πρσα.: Μοριαν.ΑΠ9,657.

πολυκυβος-ον μιν. ὁ πολυκυβῆς βλλ.: ΚΠορφ. Ἐκθ.765 [ἐκδ. 2ο].

πολυκυβαμία(ἡ) νεώτ. ἡ ἐρυθραιμία βλλ. **πολυκυβος**-ον Ἡσ. ἐν λ. κυθῶν ἐπολύσπερμος **πολύκυβλος**-ον Ἡσ. ἐν λ. πολυέλικτον ἐδ πολυλῶς κύβλους ἔχων.

πολύκυβος-ον ἰκτενί(α) μιν. ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ὁ λίαν τεταραγμένος, τρικυμῶδης: Πορφ. Ἰλ.2,145.

πολυκυλίμβητος-ον ὁ πολὺ ἢ συχνάκις κυλίμβουμένος, κυλιόμενος: Ἡσ. ἐπολλοχοῦ κυλιόμενος: Εὐστ.147,7.

πολυκύματος-ον μιν. κ. νεώτ. ὁ πολὺ ἢ σφοδρῶς κυματίζων, ὁ ὑπὸ πολλῶν κυμάτων σαλευόμενος ὄθ. συνεκδ. λίαν τεταραγμένος: Ἄνν. Κορν.455Α, -πολυκύματος θάλασσα 2] νεώτ. μτρ. ὁ περιπετιώδης, πολυτάραχος: πολυκύματος βίβος - ζωή.

πολυκύματος-ον Ἡσ. ἐν λ. ἀκύματος ἐκ πληθῶν κυμάτων ἔχων [κῶδ. πολυκύματος], EM 545,15.

πολυκύμα(ἡ) μιν. πληθὺς κυμάτων: ΚΜΑ-νασσα.Χρον.5443.

πολυκύμων-ον(α) μιν. ὁ πολυκύματος, πολυκύματος βλλ.ς: Σόλ.1241,19 ὅς πόντου πολυκύμωνος ἀπυμύτοιο πυθμένα κινήσας, Ἐρμ.38,3 2] [κῶδ. ἀγδ. ἔρικμος, πολυτόκος, πολυκύματος: Σχόλ.Αισχ. Ἀγ.19.

πολυκυρότης-τος(ἡ) μιν. ἡ πολυκυροίαν βλλ.: Θεοφύλ. εἰς Κδ Κορ.1,8,6,226.

πολυκutterπλασία(ἡ) νεώτ. βιολ. ὁ τρόπος τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν κυττάρων, καθ' ὃν διασπῶνται πρῶτον οἱ πυρήνες κατ' ἐπανάληψιν σχηματίζοντες ὄρισμένον ἀριθμόν, κατόπιν δὲ ἀρχεται ὁ σχηματισμὸς τῶν μεμβρανῶν καὶ ὁ δι' αὐτῶν χωρισμὸς τῶν κυττάρων.

πολυκύτταρος-ον νεώτ. ὁ ἐκ πολλῶν κυττάρων συγκείμενος, ἀποτελούμενος, ἀντιβ. μονοκύτταρος: πολυκύτταρος ὄργανισμός.

πολυκῶβων-ωνος(ὸ,ἡ) μιν. ὁ πολὺ κωβῶνίζων, ὁ πῆλιν ἀμέτρως οἶνος: Πολ.π. Ἀθήν.10,436D τοῦ πολυκῶβωνος τοῦτ' ἦριον Ἀρκαδίωνος.

πολυκῶβωνος-ον ποι. ὁ πλήρην κωβῶν, βρήμων, λίαν θρηνώδης, πολυβρήνητος, πολυκῶβωστος: Θέλογ.244 ὄσων .. βῆς πολυκῶβιτους εἰς Ἄϊδαο δόρυμος.

πολυκῶλος-ον μιν. κ. νεώτ. ὁ συντακτικῶν περιόδων καὶ ποιητικῶν μέτρων, ὁ συγκείμενος, ἀποτελούμενος ἐκ πολλῶν κώλων: πολυκῶλος περίοδος - πολυκῶλων μέτρον, Δημήτρη.252.

πολυκῶμος-ον μιν. ὁ πολλοὺς κῶμους, πολλὰ συμπόσια καὶ χοροὺς τελεῶν, ὁ πολὺ ἀγαπῶν τὰ συμπόσια καὶ τοὺς χοροὺς, πολὺ διασκεδάζων: ΑΠ9,524,17, Ἄνσκριπ.40(42),14 πολυκῶμους κατὰ δαίτας νεοθήλεσθ' ἄμα κοφείρας ὑπὸ βαρδίτῳ χορεύων 2] ὁ ἔχων πολλὰς κῶμας, πολλὰ χῳρία: Ἀθανάσ.2,304.

πολυκῶπος-ον ὁ ἔχων πολλὰς κῶπας, πλεθῶν, πλήθος κῶπων: Σοφ.Τρ.656 μὴ σταίη πολυκῶπον ὄχημα ναός αὐτῶ, Εὐρ.ἸΤ981, Πάν. πολυκῶπον πλοῖον.

πολυκῶπιλος-ον ποι. ὁ ποικίλος ὄσων: Σίμων. 73 πολυκῶπιλος ἀπῶν.

πολυδάλητος-ον ὄσδλ. κ. μιν. ὁ πολύδαλος, ἀβυρόδοστος: Σχόλ.Σοφ.Φιλ.188 2] μιν. ὁ συχνάκις λεγόμενος ἐπανάλαμβανόμενος: Εὐστ.861,33.

πολυδάλια(ἡ) μιν. ἡ ἰδιότης τοῦ πολυδάλου, τὸ πολλὰ λαλεῖν, φλυαροῖα: Γολ.16,198.

πολυδάλας-ον ὁ πολλὰ λαλῶν, ὀμιλῶν, πολυλόγος φλόρος: Κλεόβ.π.Στοθ.3,1,172, Πλωτίν.6,2,21 οὐ πολυλόλος, ἀλλὰ πολυλόγος, Σύμμ.Πα. Ἰώβ 12,2, Σχόλ. Ἀριστ. Νεφ.1363, Σχόλ.Σοφ. Ἀντ.324.

πολυκαλῶ-ῶ δημ. εἶμαι πολυλόλος, λέγω πολλά, εἶμαι φλόρος.

πολυλαμπής-ος-ῆς μιν. ὁ πολὺ λάμπων, λίαν φωτεινός ἐν χρ. ὡς κύρ, ὄν.: Ἄουκ. Ἄλ. Ἰστ.1,20

πολύλαος-ον μτγν. ὁ πολὺν λαὸν ἔχων, πολυπληθής, πολυάνθρωπος: Φωσφρ. ἐν Λεξικ. Βαρίων ἐν λ. πολυλήτος.

πολύλακτος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἀνάγκην μεγάλης ἀναπότρεως διὰ λόγων: Ζώα. Ἀλκ. 107B.

πολύλεξ-εις ἡ σχόλ. ὁ ἐκ πολλῶν λέξεων συγκεντρωμένος, ἀποτελούμενος: Σχόλ. Διον. Θρ. 25B.

πολύλυκτον Ἦσ. ἐπολυλήκτον, πανταχοῦ περιερέεις.

πολυλήτος-ον λήσιον ποι. ὁ πολλὰ σπάρτα ἔχων, σίτοφόρος ἀγρῶς, ὄθ. ὁ πολλὰ κτήματα ἔχων: Ἰλ. Ε 613 ὅς ρ' ἐνὶ Παισῶ ναίει πολυκλήτων πολυλήτος, Ἰσοδ. ἀπ. 134, Βακχ. 9, 34 (πθ.). 2] ὁ ἀφθόνους, καρποῦς παραύτων, ἔχων: Ἀρατ. 1053 πολυλήτος ἀροισί.

πολύλημος-ατος (ἰδίω νεώτ. φίλος, συλλογισμὸς διηρηματικὸς ἀποτελούμενος ἐκ πολλῶν λημάτων.

πολυλήματος-ον μτγν. ἐπὶ συλλογισμοῦ, ὁ ἔχων πολλὰ λήματα: Γαλ. ἀλλ. δ. 5.

πολυλίμενος-ον μτγν. ὁ πολλοὺς λιμένας ἔχων: Ἀρτεμ. Εὐστ. 287, 34.

πολύλιμνότης-ητος (ἡ) μτγν. ἡ ἰδιότης τοῦ πολυλίμενου, τὸ ἔχειν πολλοὺς λιμένας, ὄθ. ἀληθῆς, πλήθος λιμένων: Μέν. Ρήτ. 352S.

πολύλιμος-ον μτγν. ὁ μέγας, ὑπερβολικὸς λιμῶν, θουμρία: Πλούτ. ἨΒ. 694A (πθ.).

πολύλιμνωτός-ον σχόλ. ὁ πολυλήτιστος βλλ.: Σχόλ. Ὀδ. Ε 445.

πολύλιθος-ον μτγν. ποι. ὁ πλεθὺς λίθων ἔχων, ὁ ἐκ πολλῶν λίθων συγκεντρωμένος: Διον. Ἐπιγρ. ΑΓ 6, 3 Τρηχίνα πολυλίθων δεξ τε καὶ ὀλίγων καὶ βαθῶν εὐδένδρου πρῶνα πατεῖς Φολάδας.

πολύλιθον-ον (Ἰασορην) κ. -η-ον (ἸΟρφ. Ὑμν. 32, 14) κ. πολυλίθιος-ον (Σίμων. Ἀρ. 45, Ἐπιγρ.) ὁ πολὺ ἢ πολλὰς ἰκετεύουσιν, ὡς πολλοὶ ἰκετεύσαν, εἰς δὲ γίνονται πολλοὶ ἰκεταί, πολυέυτος, πολυπρόσitos: Ὀδ. Ε 445 πολυλίθιον δὲ σ' ἰκάνω, φεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνίπαρ' ἢ ναὸς πολυλίθιστος ναὸς πολὺ θαμνίζόμενος, συγκατάθετος ὑπὸ ἰκετών: Ὑμν. Ἀπόλλ. 247 ἢ ὄμ. κ. βωμὸς πολυλίθιστος: Βακχ. 10, 41 2] ἐν ἐνεργ. σμ. ὁ πολλὰς ἰκεσίας ποιῶν: Πρῶκλ. Ὑμν. 7, 51 πολυλίθιστος δὲ σ' ἰκάνω [δ. ἀνάγν.]

πολύλιτος-ον, ποι. ὁ πολυλήτιστος (βλλ. λ.): Καλλ. Ἀπόλλ. 80, αὐτ. Δι. 316 Ἀστερὴ πολυλίθετος πολυλίθιστος, Ὀρφ. Ὑμν. 12, 4.

πολυλίθως ἐπίρρ. σχόλ. πολυμέκτως, πολυποθήτως: Σχόλ. Ὀδ. Ε 445.

πολύλοθος-ον ἐπὶ ἀσπρίων, ὁ πολλοὺς λοθοὺς ἔχων: Θεόφρ. Φιτ. 8, 1 [ἀμφ. ἀνάγν.]

πολυλογία-ού-ούδικα δημ. ὁ πολυλόγος βλλ.

πολυλογία (ἡ) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ πολυλόγου, τὸ πολλὰ λέγειν, ἐκτενῶς ἢ συνεισχωρῶς ὁμιλεῖν, φησαίρη: Ξεν. ΚΠ, 1, 43 ὡστ' ἐκ πάντων τούτων ἡ πολυλογία συνελήγετο αὐτῶν, Πλάτ. Νόμ. 641E, Ἀριστ. Πολιτ. 1295A, ΠΔ Παροιμ. 10, 19 ἐκ πολυλογίας οὐκ ἐφωώθη ἀμάρτια, ΚΔ Ματθ. 6, 7 δοκοῦσι γάρ οτι ἐν τῷ πολυλογίᾳ αὐτῶν εἰσακουσθήσονται, Καισαρ. Δρη. ἐν Σάθ. 3, 171 διὰ τὰ μὴ φανῶν ἄκληρὸς μὲ τὴν πολυλογίαν 2] νεώτ. κ. δημ. τὸ λεγόμενον φησάρως καὶ περιττῶς: αὐτὰ δὲα εἶναι πολυλογίαις.

πολυλογίως σχόλ. πολυλογῶν, φησαρῶν: Σχόλ. Ἀριστ. Πλ. 575.

πολύλογος (-η-οῦ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ πολυλόγος-ον ὁ πολλὰ λέγων, φησάρως, πολυλόγος: Δημόκρ. 44, Ξεν. ΚΠ, 1, 43 καὶ ἦν μὲν ἴσως ὁ Κύριος πολυλογώτερος, Πλάτ. Νόμ. 641E 2] πολυλογος-ον ἐν παθ. σμ. ὁ πολλῶν λόγων δεόμενος, ὁ μετὰ πολυλογίας λεγόμενος: Διον. Ἀρεοπ. 214.

πολυλογῶ-έω μτγν., μον., νεώτ. κ. δημ. εἶμαι πολυλόγος, λέγω πολλὰ, ὁμιλῶ ἐκτενῶς καὶ συνε-

χῶς, φησαρῶ πολλὰ καὶ περιττῶς: Γαλ. 1811, 792, Βέττ. Βάλ. 175, 31, Πολυδ. 10, 51, Ἀλέξ. Ἀφρ. Τοπ. 433, 19 ἢ δημ. φρ. νὰ μὴ σ' ἀπολυοῦμαι ἢ νὰ μὴ τὴν πολυλογώμενος διὰ νὰ εἶμαι ἢ εἴμεθα σύντομος.

πολυλόγως ἐπίρρ. μτγν. διὰ πολλῶν λόγων, οὐχὶ συντόμως, διὰ φησαρῶν: Πολυδ. 4, 24.

πολύλοπος-ον ὁ διὰ πολλῶν λοιπῶν, φλοῶν κεκαλυμμένος: Θεόφρ. Φιτ. 1, 5, 2, αὐτ. 51, 6.

πολυλιμπεῖα δημ. ὄμαθ. κ. πολυλιμπεῖα λιμπεύμαι πολὺ, ὑπερβολικὰ, θηθεομαι λίαν: Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. 221, 11 θὰ φύγω, μάννα, καὶ θὰ βῶν καὶ μὴν πολυλιμπεῖται.

πολύλυπος-ον σχόλ. ὁ πολλὰς λύπας ἔχων, γεμάτος ἀπὸ λύπης: Πλάτ. Εὐρ. Ἐκ. 721.

πολύλυχνον (ἡ) ἐπίρρ. πολυέυτος, πολυκάνδηλον, πολυφωτον: Σαρπείδι. . . Λαμπίδα ἀργυρῶν, βωμοῦς τρεῖς πολυλυχνον, θυμαρτήριον.

πολυμάθεια (ἡ) κ. νεώτ. δ. τ. τοῦ πολυμάθει βλλ.: Ἀριστ. ἀπ. 62, Στροβ. 1, 1, ἡ τε πολυμάθεια . . . οὐκ ἄλλου τινὸς ἐστίν, Φιλ. 1, 652, Λουκ. Ὀρχ. 37 τούτῳ γάρ τῳ διαστήματι περιωρισθὼς ἡμῖν ἢ τοῦ ὀρθήτου πολυμάθειαι: ἢ ὡς κερ. ὄν. ἐπὶ μοῦσης πτόες ἐν Σικυδίῳ: Πλούτ. ἨΒ. 746E.

πολυμάθη προσήνη (ἡ) μτγν., ἐπ. πολυμαθεσύνῃ ἡ πολυμαθία βλλ.: Τίμων Φλ. 20.

πολυμάθης-ους-ες κ. μον. κ. νεώτ. ὁ πολυμάθης, ὁ πολλὰ μαθὼν καὶ γινώσκων: Ἀριστ. Σφ. 1175 ἀνδρῶν παρόντων πολυμαθῶν καὶ δεξιῶν Δημόκρ. 64, Πλάτ. Νόμ. 811A, Ἀριστ. 137, Φιλ. 6, 8 κακ. 35J, ἈΒηλ. 9, 398E, Ἰω. Ἀυτ. Ρωμ. 1, 5, Σιμ. Μακρ. ἐν Σαθ. 3, 224 ἦν δὲ τῶν λογίων καὶ περαιοδευμένων πολυμαθέστατος.

πολυμάθεια (ἡ), ἰων. πολυμάθη ἡ ἰδιότης τοῦ πολυμαθεῦς, τὸ νὰ εἶναι τις πολυμαθής, πολυμαθία, σοφία: Ἡράκλειτ. 40 πολυμαθὴ ὄσον ἔχειν οὐ διδάσκει, Πλάτ. Νόμ. 811A, αὐτ. 819A, Ἀνάξαρξ. 1 ἢ κ. ἐν ἀντιβ. πρὸς τὸ πολυνοήτ. Δημόκρ. 65.

πολυμαθεῖ-έω εἶμαι πολυμαθής, ἔγω πολλὰς γνώσεις: Πλάτ. Ἀντ. 137B οὐδὲ πολυπραγμονοῦντα κυνητίζοντα γῆν οὐδὲ πολυμαθεύοντα.

πολυμαθῶς μτγν. μετὰ πολυμαθείας, διὰ πολυμαθίας: Κλημ. Ἀλ. 805B.

πολυμάκαρ-ατος-ος ἡ, ἡ πολὺ μακάριος, λίαν εὐδαίμων, πολὺ εὐτυχής: Εὐστ. 1542, 19.

πολυμακάριστος-ον μτγν. ὁ πολὺ μακαριστός, ὁ πολυμακάρος: Γρηγ. Νύκτ. 2, 1046C.

πολυμαλλος-ον σχόλ. ὁ ἔχων πολὺν, ἀφθόνον πολλόν: Σχόλ. Θεόδωρ. 1, 10.

πολυμάχος-ον ὁ πλοῦσιος εἰς μάλα, καρποῦς δένδρων: Πίνδ. Ο. 1, 12 ἐν πολυμαλῶ Σικελίᾳ [ἀμφ. ἦρ.]

πολυμάνης-ους-ες μτγν., ἐπ. πολυμάνης ὁ πολὺ μανιῶδης, ἔμμανος: ΑΓ 12, 87.

πολυμάντητος-ον μτγν. ὁ πολλὰς διὰ μαντικής προσηρθεῖς, προμαντευθεῖς ἢ ὁ ἐρμ. χρόνος ἡ τόπος ἐν ᾧ πολλοὶ ἢ συχναὶ μαντεῖα γίνονται: Πλούτ. ἨΒ. 292P.

πολυμαστία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἀνωμαλία περὶ τὴν διάπλασιν, ανισταμένη εἰς τὴν ἐμφάνειν ἢ ὑπαρξίν υστῶν συμπληρωματικῶν, πλειομαστία.

πολυμάσχαλος-ον μτγν. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχων πολλὰς μασχάλας, παραφασάδας, παρακόσμοις: Θεόφρ. Φιτ. 3, 8, 4 πολυμάσχαλος ὄθος αὐτ. 3, 10, 2 πλὴν οὐχ ὀφθαλμῶν οὐτὸς πολυμάσχαλον δέ.

πολυμάταιος-ον μτγν. ὁ ὄλιος μάταιος ὁ μηδαμῶνος: Ἀριστ. ἸΠΔ 276.

πολυμάχητος-ον μτγν. ὁ περὶ οὐ πολλὴ μάχην γίνεται, ὁ περιμῆχτος, ὁ μετὰ πείσματος διαφλοκωμένος: Λουκ. Κιν. 8 καὶ πολυμάχητ᾽ ἐστὶ καὶ ἐπιδοκεῖται ἀλλήλους διὰ ταῦτα.

πολυμάχος-ον σχόλ. ὁ πολὺ μαχόμενος: Σχόλ. Ὀνν. Ἀλ. 5, 328.

πολυμεγέθης-ος-ες συν. ὁ πολλὸς τὸ μέγεθος, ὁ ὑπερμεγέθης: Βλεμμ.233.

πολυμέδιμος-ον ἴστυ, ἐπ. πολυμέδιμος ἐπιθ. τῆς ἀμύγδαλης, ὁ χορηγῶν πολλὰς μεδύνας γεννημάτων: Καλλ.Δημ.2 Δάματερ. . πολυμέδινε.

πολυμεθής-ος-ές ἴστυ, ἐπ. πολυμεθής ὁ πολλὸν οἶνον πίνων, ὁ σφόδρα μέθυος: Ὀνεστ.ΑΠ II,45.

πολυμεθόως ἐπίρρ. συν. διὰ πολλῶν μεθόδων: Εὐστ.Πον.Ι51,91.

πολυμέλαθρος-ον ἴστυ, ἐπ. πολυμέλαθρος ὁ ἔχων πολλὰ μέλαθρα, οἶκος, ναός: Καλλ. Ἀρτ. 225 πόντια πολυμέλαθρα πολύπλοτοι γαῖρες Χιτώνη Μιλήτω ἐπιδήμια, Νόνν.Εὐαγγ.ΐω.14,2.

πολυμέλεια ἰή) ἴστυ, κ. νεώτ. τὸ ἔχειν πολλὰ μέλη σώματος: Μικ. Ἀκουμ.2,172,21.

πολυμέλης-ος-ές ἴμελος, κ. νεώτ. ὁ ἔχων πολλὰ μέλη ἢ μέρη, ὁ πολυμερής, ἀντίθ. ὀλιγομελής: Πλάτ.Φαιδρ.238Α πολυμέλης γὰρ καὶ πολυειδής, προσάπτει πολυμελούς οἰκονομίας, ἐπιτροπὴ πολυμελής 2) συν. ὁ ποικιλοφθογός: Ἄλκμ.1.

πολυμελής-ος-ές ὁ ὁ ἔχειν πολλὰ μέλη, ὁ πολλὰς μεμβράδας ἔχων: Πολυδ.4,67.

πολυμῶς ἐπίρρ. ἴστυ, κ. νεώτ. κατὰ τρόπον πολυμελή βλλ.: Πολυδ.4,67.

πολυμωφής-ος-ές ἴστυ, ὁ πολλὸ μωφόμενος, λίαν φιλόμοφος: Νόνν.Δ.4,35.

πολυμέρεια ἰή) ἴστυ, κ. νεώτ. τὸ ἐκ πολλῶν μερῶν συγκείμεθα: Φιλ.1,506.18 αἴτιον μείζους κρέατος, πολυμερίας, Πλούτ.Ἠ8.910C, Πορφ. Ἀρμον.34 2) νεώτ. κ. τὸ πρὸς πολλὰ κατατείνε, ἀποδέλνειν, προσέχειν, ἀσχολεῖσθαι 3) εἰδ. τὸ εἶς πολλοὺς κλάδους τῆς θεωρητικῆς γνώσεως ἢ τῆς ἐπιστήμης ἐπιδίδειν: πολυμέρεια μορφώσεως - φιλολογικῆς καταρτίσεως.

πολυμερής-ος-ές ἴμερος, κ. νεώτ. ὁ ἐκ πολλῶν μερῶν συγκείμενος, ὁ πολυσύνθετος, ὁ πολυσχιδής, ἀντίθ. εἰς, μονομερής: Ἀριστ.Περ.411b,11 τῆς μουσικῆς ἐπιστήμης πολυμερὸς ἀπαρχοῦσι αὐτ.Ποιητ.1459b,1) περὶ ἑνα χρόνον καὶ μίαν πράξιν πολυμερῆ κ. συγκρ. αὐτ.ΖΜ 683b,5 πολυμερῆτερά γὰρ ἀναγκαῖον εἶναι τῶν ζῶων καὶ κινητικὰ διὰ τὸ εἶναι αὐτῶν πράξεις κ. ὀπερβ.: Πη.Λοκρ.98D ὕδατος στοιχεῖον πολυμερῆτατον, Πλούτ.Ἠ8.427B πολυμερῆτατον τὸ δωδεκάεδρον 2) νεώτ. κ. ὁ εἰς πολλὰ κατατείνων, ἀποδέλνων, προσέχων: πολυμερές ἑνδιαφέρον 3) εἰδ. ὁ εἰς πολλοὺς κλάδους τῆς γνώσεως ἐπιδίδων: πολυμερής μόρφωσις - διάνοια 4) νεώτ.χημ. ὁ παρουσιάζων τὸ φαινόμενον τοῦ πολυμερισμοῦ βλλ.: πολυμερής ἔνωσις.

πολυμερῖνια ἰή) ἴστυ, τὸ ἔχειν πολλὰς μερίμνας: Ὀρη.3110 ἰεὺδ.311,1).

πολυμέριμος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων πολλὰς μερίμνας, ὁ πολύφορος: Ἀριστ.Λοκ.400b,10 τὸ ἄρχην πολυκίνητον καὶ πολυμέριμον, Ἰσρη. Νόσσι.157D τὴν πολυμέριμον ταύτην ζῶαν πρὸς. βέπτ.β4λ.2,2.

πολυμερισμός ἰή) νεώτ. χημ. ἡ μετατροπὴ χημικῆς ἑνώσεως εἰς ἄλλην ἔχουσαν τὴν αὐτὴν στοιχειοκίνησιν σύνθεσιν, ἀλλὰ διηλάσειν ἢ πολλαπλασίαν μοριακῶν βάρων.

πολυμεριστός ἰή) νεώτ. ὁ εἰς πολλὰ μέρη διαιρεμένος ἢ διαίρετός: Σχόλ. Ὀνη. Ἀλ.4,439.

πολυμέριμος ἴστυ, κ. νεώτ. κατὰ πολυμερῆ τρόπον βλλ.ἴ: Πορφ. Ἀρμον.34 2) κατὰ πολλὰς τρέπουσ: Ἠσ. Ἀπομειδία, πολυτρέπος: ΚΔ Ἐβρ.1,1 πολυμερῶς καὶ πολυτρέπος πάσαι ὁ Θεὸς λαλήσας τοῖς πατράσιν ἐν τοῖς προφήταις, Πλούτ.Ἠ8.537D, Μακκαρ. Ὀμ.386,6.

πολυμερῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ πολυμερῆ τρόπον βλλ.ἴ: Πορφ. Ἀρμον.34 2) κατὰ πολλὰς τρέπουσ: Ἠσ. Ἀπομειδία, πολυτρέπος: ΚΔ Ἐβρ.1,1 πολυμερῶς καὶ πολυτρέπος πάσαι ὁ Θεὸς λαλήσας τοῖς πατράσιν ἐν τοῖς προφήταις, Πλούτ.Ἠ8.537D, Μακκαρ. Ὀμ.386,6.

πολυμερῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ πολυμερῆ τρόπον βλλ.ἴ: Πορφ. Ἀρμον.34 2) κατὰ πολλὰς τρέπουσ: Ἠσ. Ἀπομειδία, πολυτρέπος: ΚΔ Ἐβρ.1,1 πολυμερῶς καὶ πολυτρέπος πάσαι ὁ Θεὸς λαλήσας τοῖς πατράσιν ἐν τοῖς προφήταις, Πλούτ.Ἠ8.537D, Μακκαρ. Ὀμ.386,6.

πολυμερῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ πολυμερῆ τρόπον βλλ.ἴ: Πορφ. Ἀρμον.34 2) κατὰ πολλὰς τρέπουσ: Ἠσ. Ἀπομειδία, πολυτρέπος: ΚΔ Ἐβρ.1,1 πολυμερῶς καὶ πολυτρέπος πάσαι ὁ Θεὸς λαλήσας τοῖς πατράσιν ἐν τοῖς προφήταις, Πλούτ.Ἠ8.537D, Μακκαρ. Ὀμ.386,6.

πολυμερῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ πολυμερῆ τρόπον βλλ.ἴ: Πορφ. Ἀρμον.34 2) κατὰ πολλὰς τρέπουσ: Ἠσ. Ἀπομειδία, πολυτρέπος: ΚΔ Ἐβρ.1,1 πολυμερῶς καὶ πολυτρέπος πάσαι ὁ Θεὸς λαλήσας τοῖς πατράσιν ἐν τοῖς προφήταις, Πλούτ.Ἠ8.537D, Μακκαρ. Ὀμ.386,6.

πολυμερῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ πολυμερῆ τρόπον βλλ.ἴ: Πορφ. Ἀρμον.34 2) κατὰ πολλὰς τρέπουσ: Ἠσ. Ἀπομειδία, πολυτρέπος: ΚΔ Ἐβρ.1,1 πολυμερῶς καὶ πολυτρέπος πάσαι ὁ Θεὸς λαλήσας τοῖς πατράσιν ἐν τοῖς προφήταις, Πλούτ.Ἠ8.537D, Μακκαρ. Ὀμ.386,6.

πολυμερῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ πολυμερῆ τρόπον βλλ.ἴ: Πορφ. Ἀρμον.34 2) κατὰ πολλὰς τρέπουσ: Ἠσ. Ἀπομειδία, πολυτρέπος: ΚΔ Ἐβρ.1,1 πολυμερῶς καὶ πολυτρέπος πάσαι ὁ Θεὸς λαλήσας τοῖς πατράσιν ἐν τοῖς προφήταις, Πλούτ.Ἠ8.537D, Μακκαρ. Ὀμ.386,6.

πολυμερῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ πολυμερῆ τρόπον βλλ.ἴ: Πορφ. Ἀρμον.34 2) κατὰ πολλὰς τρέπουσ: Ἠσ. Ἀπομειδία, πολυτρέπος: ΚΔ Ἐβρ.1,1 πολυμερῶς καὶ πολυτρέπος πάσαι ὁ Θεὸς λαλήσας τοῖς πατράσιν ἐν τοῖς προφήταις, Πλούτ.Ἠ8.537D, Μακκαρ. Ὀμ.386,6.

πολυμερῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ πολυμερῆ τρόπον βλλ.ἴ: Πορφ. Ἀρμον.34 2) κατὰ πολλὰς τρέπουσ: Ἠσ. Ἀπομειδία, πολυτρέπος: ΚΔ Ἐβρ.1,1 πολυμερῶς καὶ πολυτρέπος πάσαι ὁ Θεὸς λαλήσας τοῖς πατράσιν ἐν τοῖς προφήταις, Πλούτ.Ἠ8.537D, Μακκαρ. Ὀμ.386,6.

πολυμετάβλητος-ον συν. ἐπὶ τοῦ Πρωτέως, ὁ εἰς πολλὰ μεταβαλλόμενος, μεταμορφώμενος, ὁ πολλὰς μεταμορφώσεως λαμβάνων: Εὐστ.1502,62.

πολυμετάβολος-ον ἴστυ, ὁ πολλὸ μεταβαλλόμενος ὁ πολλὸ ἐμετάβλητος, ὁ πολλὸ ἀστοχῆς: βέπτ.β4λ.9,2, Πρόκλ. Ἀλκ.301, ἴω.Λυδ.Μην.2,7 ὅλη ἀσασταὶ καὶ πολυμετάβολος.

πολυμεταλλίτης ἰή) νεώτ. ὄρυκτο, ὄρυκτον θεοσημειωδὲς καὶ θεωαρσημειωδὲς ἀλας τοῦ χαλκοῦ, ἀργύρου, σιδήρου καὶ φευδαργύρου, περιέχον πολλὰς καὶ ὀδύραγρον.

πολυμέταλλος-ον ἴστυ, συν. ὁ ἐκ πολλῶν μετὰλλων συγκείμενος: Ἀνών. ἐν Ἰδέλει Φυσ.2,233.

πολύμεσος-ον ἴστυ, ὁ ἔχων πολλὰ μέσα: Ὀλυμπ.Κατ.137,31.

πολυμετρία ἰή) συν. ἡ πληθὺς μέτρων, ἰδ. τοῦ μέτρου τῶν συλλαβῶν ἐν τῇ μετρικῇ, τὸ συγκείμεθα στίχων ἐκ πολλῶν συλλαβῶν, μερῶν λόγου, ἀντίθ. ὀλιγομετρία: Εὐστ.353,42 πολυμετρία . . εἶναι κακίαν ἔπους, καθ' ἣν στίχοι ἀπάρτιστα ἐκ πολλῶν μερῶν λόγου συγκείμενος.

πολύμετρος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐκ πολλῶν μέτρων συνιστάμενος ὁ μέγας τὸ μέγεθος, ὁ πολυμεγέθης: Εὐρ.ἀν.520 Ὀνεῖος ποτ' ἐκ γῆς πολυμέτρων λαβῶν στάχυν θῶων ἀπαρχάς 2) ἴστυ, γραμμ. ὁ ἐκ πολλῶν μέτρων, ποιητικῶν στίχων συνιστάμενος: Ἀθην.13,608B ὄπερ ἄραμα πολυμέτρον ἐστὶ 3) νεώτ. τὸ πολυμέτρον ὡς ὄσα βλλ.

πολυμήκας-αδός ἰή) ἐπιθ. τῆς αἰγός, ἡ πολὺ βληχωμένη, βελάουσα: Χρησμ.Βάκιδος π. Ἠρ.8,20 Εὐβοίης ἀπέχειν πολυμήκασα αἰγας.

πολυμήκετος-ον ποι. τ. τοῦ πολυμήκης βλλ.: Κόιντ.2,452 παλάρως λάθειν πολυμήκετον ἀορ.

πολυμήκης-ος-ές ἴμερος ἴστυ, ποι. πολυμήκετος 2) ὁ πολλὸ μακρός: Πολυδ.4,67 πολυμήκετος αἰλός (β.γρ.), Συνέας.73D, EM 191,29 π- σῆσι.

πολυμήχος-ον ὁ ἔχων πολλὰ μέλη, πρῶτος ἡ ἀλμας, ὁ πλοῦσιος εἰς ποῖμα: ἴλ.Β.705 ἴφικλου υἱὸς πολυμήχου Φυλακίδαο, αὐτ.Σ.490, Ἠσίοδ. Ἐργ.306 ἐξ ἔργων ἴλ' ἀνδρες πολυμήχοι τ' ἀφνειοὶ τε 3) ἴστυ, κ. ἐπὶ χωρῶν: ἴλ.Β.605 ἐθέμντο . . Ὀρχομένον πολυμήχον, Πινδ.Π.9,6 τῶσι νιν πολυμήχου καὶ πολυκαρπότητος θῆκε-δέσποιναν χθονός κ. ὀπερβ.: Εὐρ. Ἀλκ.588 πολυμήχοι τὰ ἐσπῖαν οἰκεῖ παρά . . Βοϊβίαν λίμναν.

πολυμήχη ἴστυ, κ. νεώτ. ἡ ἐπιδοῦσα, ἡ ἐπιδοῦσα.

πολυμήχης-ος ἰή) ἴστυ, ὁ πλήρης ὄργης, ὁ πολλὸ ὄργιλος, θυμώδης: Παλλδ.ΑΠ.9,168.

πολυμήχτωρ-ορος ἰή) ἴστυ, ὁ πολυμήτης βλλ., ὁ πολυμήχανος: Ἠρωδίων. Επιμ.192.

πολυμήτης ἰή) ποι. πολυμήτα ὁ πολυμήτης βλλ.: Ὀνη. Ἀλ.5,6 ῥίς μεγάλη σμῆλον πολυμήτου.

πολυμήτης-ος ἰή) ἴστυ, ὁ πολυμήτης βλλ.: Ὀνη. Ἀλ.5,6 ῥίς μεγάλη σμῆλον πολυμήτου.

πολυμήτης-ος ἰή) ἴστυ, ὁ πολυμήτης βλλ.: Ὀνη. Ἀλ.5,6 ῥίς μεγάλη σμῆλον πολυμήτου.

πολυμήτης-ος ἰή) ἴστυ, ὁ πολυμήτης βλλ.: Ὀνη. Ἀλ.5,6 ῥίς μεγάλη σμῆλον πολυμήτου.

πολυμήτης-ος ἰή) ἴστυ, ὁ πολυμήτης βλλ.: Ὀνη. Ἀλ.5,6 ῥίς μεγάλη σμῆλον πολυμήτου.

πολυμήτης-ος ἰή) ἴστυ, ὁ πολυμήτης βλλ.: Ὀνη. Ἀλ.5,6 ῥίς μεγάλη σμῆλον πολυμήτου.

πολυμήτης-ος ἰή) ἴστυ, ὁ πολυμήτης βλλ.: Ὀνη. Ἀλ.5,6 ῥίς μεγάλη σμῆλον πολυμήτου.

πολυμήτης-ος ἰή) ἴστυ, ὁ πολυμήτης βλλ.: Ὀνη. Ἀλ.5,6 ῥίς μεγάλη σμῆλον πολυμήτου.

πολυμήτης-ος ἰή) ἴστυ, ὁ πολυμήτης βλλ.: Ὀνη. Ἀλ.5,6 ῥίς μεγάλη σμῆλον πολυμήτου.

πολυμήτης-ος ἰή) ἴστυ, ὁ πολυμήτης βλλ.: Ὀνη. Ἀλ.5,6 ῥίς μεγάλη σμῆλον πολυμήτου.

πολυμήτης-ος ἰή) ἴστυ, ὁ πολυμήτης βλλ.: Ὀνη. Ἀλ.5,6 ῥίς μεγάλη σμῆλον πολυμήτου.

πολυμήτης-ος ἰή) ἴστυ, ὁ πολυμήτης βλλ.: Ὀνη. Ἀλ.5,6 ῥίς μεγάλη σμῆλον πολυμήτου.

πολυμήτης-ος ἰή) ἴστυ, ὁ πολυμήτης βλλ.: Ὀνη. Ἀλ.5,6 ῥίς μεγάλη σμῆλον πολυμήτου.

πολυμήτης-ος ἰή) ἴστυ, ὁ πολυμήτης βλλ.: Ὀνη. Ἀλ.5,6 ῥίς μεγάλη σμῆλον πολυμήτου.

πολυμήτης-ος ἰή) ἴστυ, ὁ πολυμήτης βλλ.: Ὀνη. Ἀλ.5,6 ῥίς μεγάλη σμῆλον πολυμήτου.

πολυμηχάνου άνδρός έρπασσε || έπι τοῦ Ἄ-
πόλλωνος : Ὑμν. Έρμ.319* || έπι τῆς φύσεως :
Ὀρφ. Ἄλ.10,1 πολυμηχάνος μήτηρ* || κ. γεν. :
Ἀριστοτέλ. Λόγ.41η,2 πολυμηχάνος περί τῶν λό-
γους : Ὀππ. Ἄλ.254 πολυμηχάνος βουλή.
πολυμάρως-ον λεξ. έπιτετ. τ. τοῦ μαρῶς βλλ. :
ΕΓουδ.533,35.

πολυμηχάνως έπίρρ. μον. κατά τρόπον πολυ-
μηχάνου βλλ. : ASS Μαίου759,4 πολυμηχάνως
άνεγειρόμενοι.

πολύμυγής-ους-ές έπ. πολυμυγής ο πολύ γε-
μιμένος : Φιλολ.10. Έρμ.Τρισημ.Στοθ.1,49,3 2) ὁ
συγκείμενος έκ πολλῶν συστατικῶν : Ἀριστλ Ζ1
769α,34 έπι τῆς γονῆς πολυμυγούς οσσεῖς πρβλ.
Γαλ.14,284* 2) ὁ συγκεχμενός : Πλάτ Έπιγρ.24
πολυμυγής βληχῆ τοκάδων.

πολύμυγία (ή) μτν. άνάμειξ διαφόρων συστα-
τικῶν : Πλούτ. Ηθ.661B, Κληρ. Ἄλ.566 πολυμυγία
τῶν σπερμάτων* 2) σύνθεσις πολυποικιλίας :
Διογ.Ολυβ. 3) σύγχυσις, ταραχῆ : Φιλ.1,426.

πολυμυγιστός-ον μτν. πολυμυγής, πολυμυ-
κτός βλλ.ς : Ἀνδρόμ.π.Γαλ.14,131, Παῦλ. Αιγ.3,48.

πολυμυγήτης (ὀ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτῶν νο-
διοστιπανικῶν ἄλας τοῦ ὄρυκτου.

πολύμυθος-ον μτν. πολυμυγής : Ὀρφ. Ὑμν.10,11
πολυμυθῶ-ῶν μον. δημ. ὄμιλῶ πολύ, καθ' ὀ-
περβολήν, πολυλογία : Έρωτόκρ.3,936 στό Ρήμα
δέν τυγαίνει έτόσα νά πολυμυθῶ.

πολύμυθός-ους-ές (ὀ) μτν. πολυμυγής, πολυμυκτός
βλλ.ς : Έπιφάν.2,105D.

πολυμυθία (ή) μτν. ἡ πολυμυθία βλλ. : Έπίκ. ὀπ.
250 πολυμυθία τῶν σπερμάτων* 2) τὸ πολλοῖς
θηλείαις μίγνυσθαι : Έπιφάν.11,275Α γένος περιστε-
ράς . πολυμυθίας μη άνακοπτόμενον.

πολύμυθος-ους-ές μθ. ὁ μισῶν πολλὰ πρά-
γματα : Δουκ. Ἄλ.20 Ἠράκλεις, πολυμυθία τινα
μέτρη τῆν τέχνην.

πολύμυθος-ον μτν. ὁ λαρόδάνων πολὺν μθ-
σθόν : Ἀντίπ.Θεασ.ΑΠ 5,2 [έσφ.γρ.]

πολυμυθικός-όν λεξ. ὁ ποικιλικτός || ἡ
πολυμυθική ὡς οὐδ. ἡ τέχνη τοῦ θφαίνεν
ποικιλόχρωμα θφάσματα : Σουίθ, εν λ. ποικιλική.

πολυμυθικός (ὀ) μτν. ὁ θφαίνων ποικίλα, ποικι-
λόχρωμα θφάσματα : Κατ. Ἀστρλ.Κ 8(4),217.

πολυμυθικός-όν λεξ. ὁ πολυμυθικός βλλ.

πολύμυθος-ον ὁ έκ πολλῶν μίτων, νημάτων συν-
ιστάμενος : Κρατίν.436* || τὰ πολύμυθα ἔκ
οὐσ. θφάσματα, ὧν ἡ κρέκη, τὸ θφάδιον, ενταί ἔκ
διαφόρων χρωματιστῶν μίτων, δὲ ὧν ἄνθη και
ἄλλα ζωγραφιστοί ένφωσίζονται, ὅταν τὰ τῆς Δαμο-
σσοῦ και τὰ αλγυπτικά ἔνδυματα : Πλίν.Φ1 8,74,
Αισχ. Ίκ.432 πολυμύτων πέλων τ' έπιλάδασ έμών.

πολυμυθῶν-ονος-ον μτν. ὁ πολλὰ ένθυμούμε-
νος ὁ έχων μεγάλην ένθύμησιν, μεγάλο μνημοκό :
Πλούτ. Ηθ.292Α, Γαλ.17η,605.

πολυμυθία (τῶ) [έν. μέλη] τὸ μέλη Πολυμυθῆ-
στου τοῦ Κολοφωνίου : Κρατίν.305 και Πολυμυθῆ-
σται δέιδα, Ἀριστοτ. Ίνπ.1287 Πολυμυθίασται ποι-
ῶν, Πλούτ. Ηθ.1132D [ὀ,γρ. πολυμυθίασται].

πολυμυθιστευτός-ον μτν. έπι γυναικόσ, ἡ πολ-
λῶς έχουσα μνηστήρας, ἡ ὀπό πολλῶν ζητουμένη
εις γάμον, ἡ πολυζητήτος : Πλούτ. Ηθ.766D περι-
μάρητον οὐσαν και πολυμυθιστευτον.

πολυμυθιστή (ή) [μνώμαι] ἡ ὀπό πολλῶν ζητουμέ-
νη εις γάμον : Ὀδ.770 ἡ μάλα δὴ γάμον ἄμμι πα-
λινύδησθαι βασίλεια* || μτν. κ. ὀπό τόν τ.-ος :
Νόνν.Δ 42,497 πολύμυθος κοῦρη, Πέτρος.ΑΠ 6,274
πολυμυθίασται φθλάσας Τριπόδ. ὡρίων ρύσια
δέξαμένα* 2) Ἡσα. έπολυμυθιστήν άγραθήν, αῶ-
φρονία.

πολύμυθος-ον, ὄμρ. -στας κ. -ος-αν [μυθη-
ακομαι] ὁ ὄν μετ' εἰδγνωμοσύνης ένθυμείτοί τε :

Αισχ. Ἄγ.821 τούτων θεοσί χρῆ πολύμυθον χά-
ριν τίειν* 2) ποῦ. ὁ πολύμυθος : Αισχ. Ἄγ.459
πολύμυθον ένθνηδωσ αἰμ' άνιπνον, Ὀρφ. Ὑμν.
50,2 πολύμυθον σπέρμα* 3) [μνώμαι μ. τὸ
θῆλ. πολυμυθιστή βλλ. ἡ πολύμυθος].

πολυμυθιστή-ορος (ὀ) ή, ὄμρ. πολυμυθιστῶρ ὁ
πολλὰ ένθυμούμενος, ὁ πολυμυθῶν : Αισχ. Ίκ.535
γενοῦ πολυμυθιστῶρ έπατορ ἰοῦς.

πολύμυθια (ή) κ. νεώτ. συνηρ. τ. άντί τοῦ Πολυμυ-
θια ἡ πολλοῦσ ὀμνος έχουσα ἡ συνθέσις, ὡς ὄν.
μας τῶν ένέσθ. Μουσῶν, θυγατρός τοῦ Διός
καί τῆς Μηνουμένης : ΕΜ τέπνομοσθεσία
ἀπό τοῦ διαί πολλῆς ὀμνήσεως έπιφανείσ κατα-
σκευάζειν τοῦσ διαί τῶν ποιημάτων άπαθαντι-
όμενουσ τῆ δόξης : Ηοισὀ.Θ 87 Πολύμυθα τ' Ὀυρα-
νίη τε* 2) μτν. ἡ θεά τῆς λυρικῆς ποιήσεως :
Σχόλ. Ἄπολλ.Ρ,3,1* 3) θεά τῆς παιδείας, ἡ Π.
Μούσθια : Πλούτ. Ηθ.746B* 4) νεώτ. βοταν. γε-
νος φυτῶν ἔκ τῶν προσουμυθῶν.

πολύμυθικός (ον) [μνω] σχόλ. ὁ πλήρης μνωῶν, ὁ
γεμάτος ἀπό βρύσ, φάκια : Σχόλ. Νίκ.Θηρ.950.

πολυμύθιος-ιδος (ή) Έπιγρ. ἡ Πολύμυθια βλλ.

πολύμυθικός-ον (μωλή) ποι. ὁ πολυμυθῆς βλλ. :
Ἄν.Κρ.4,349.

πολύμορφος-ους-ές ὁ έχων πολλὰς μορφάς, ὁ
πολύμορφος βλλ. : Αἰῶ. Έπιστ.14,25.

πολυμορφία (ή) κ. νεώτ. ἡ ιδιότησ τοῦ πολυ-
μόρφου, τὸ έχειν τινὰ πολλὰς μορφάς, ποικιλία :
Λογγίν.39,3 ἄμα τῆ μίξει και πολυμορφία τῶν
εἰαυτῆσ φθόγγων τὸ παρεστώσ τῶ λέγοντι πά-
θος εις τὰσ φυγάσ τῶν πέλασ παρεστώσων,
ἴμερ.Λόγ.21,10 τῆ πολυμορφία των γεννηθέντων*
2) νεώτ. βιολ. ἡ ειδικὴ κατάσταση άνοργάνου
πνός σώματος, κυττάρου ἡ έμβριου ὄντος δυ-
ναμένου νά ὀποθεύθῆ διαφόρων μορφάς, χωρὶς
ἄρα νά μεταβληθῆ τῆν φύσιν* || ειδ. εν τῆ
κρυσταλλογραφία, ἡ ιδιότησ τῆσ κρυσταλλικῆσ ὄλης,
καθ' ἣν εκ και τὸ αὐτό κρυσταλλικόσ σῶμα εμφα-
νίζεται ὀπό διαφόρων κρυσταλλικῶσ μορφάς.

πολυμορφισμός (ὀ) νεώτ. ἡ πολυμορφία βλλ.

πολυμορφισμός (τῶ) νεώτ. μια τῶν ποικι-
λιῶν τῶν λευκοκυττάρων τοῦ αίματος.

πολυμορφοσηρής (ους) (ή) νεώτ. παθο-
λογικὴ άνωμαλία, καθ' ἣν ὁ αριθμός τῶν πολυ-
μορφοσηρῶν οὐδετεροφίλων ὀπερδραίνει τῆν
φυσιολογίαν άνάλογισιν.

πολύμορφος (-η-ο) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ
έχων πολλὰς μορφάς, ὁ ὀπό διαφόρων μορφάς
έμφανιζόμενος : Ίνπ. Αέρ.12 Ἀριστλ.ΖΜ 646η,32
πολύμορφα γάρ τοίσ σχήμασιν κ. συγκρ. : αὐτ.
656α,4 τὸ δὲ πρὸς τὸ ζῆν ὀποθῆσιν έχοντα πολυ-
μορφότερα ένχει τῆν ιδεάν κ. ὀπερδ. : Ἀριστλ.Ζ1 606η,18 πολυμορφόσται δὲ τὰ εν τῆ
Αιδού* 2) έπι πρσ., ὁ εὐμετάβολος, εἰστρο-
πος : Φιλ.2,47* 3) ὁ έχων άνώμαλον άκανόνισ-
τον σχῆμα 4), 6θ. τὸ πολύμορφον ὡς οὐδ. τὸ
σφηνοειδὲσ ὄστυον : Γαλ.14,721.

πολυμορφός έπίρρ., μτν. κ. νεώτ. ποικιλο-
τρόπος : Διόδ.Σ 2,52 βθηναι δὲ πολύμορφος
ανάθυμιασ πνεύματος Γρηγ.Ναζ.181,31 πολυει-
δός και πολυμορφος.

πολύμορφος-ον μτν. ὁ πλήρης ὄρων τῶν
Μουσῶν, ὁ επήθηδεις εν ταίσ τέχνησ τῶν Μουσῶν :
Πλούτ. Ηθ.744Α πολύμορφος ὄντα* 2) ὁ έχων
χαρακτηριστικά ἔκ περισσοτέρων καλῶν τεχνῶν :
Λοικ. Ὀρχ.7 γεννηθῆσαι ποικίλων και πανα-
ρῶν και πολυμορφων άγαθῶν.

πολύμορφος-ον μον. ὁ καθ' ὀπερδολῆν
μοχθῆρος : Γρηγόρ.εις Ἀνδρόν.Κομν.158.

πολύμοχος (-η-ο) κ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πολὺ
μοχθῶν, ὁ πολλῶν έργασίαν, κόπους, βλίφεισ έχων :
Σοφ.ΟΚ 165 ὡ πολύμοχοι' ἄλατα, Εὐρ. Έκ.95 θει

δέ γέρας τῶν **πολυμόχων** τῆς Ἰσθμιαῶν κ. συγκρ. αὐτ. Ἡρ. 197 οὐκ ἂν εἰδείης ἕτερον πολυμώχτερον πολυλαμπρότερον τε θανάτων 2) παθ. ὁ δὲ κτῆσι τις διὰ τὸν θάνατον, μὲ πολλὸν κόπον, ὁ ἐπιβίαιος, ὁ ἐπιπόνος: Ἀριστλ. ἀπ. π. ἀρετὰ γίνεαι βροτεία, - πολυμόχου(ν) ἐπιγυγέλιμα, Ἐπιγρ. πολυμόχου κίδος || ὁ μὲτὰ πολλοῦ κόπου εἰργασμένος: Θεόδωρ. 28,8 καὶ σὲ τὰν ἔλεφαντος πολυμόχου γεννημένον ἰλακάτηνι . . . εἰς ὀλόχῃ χέρρας, - πολυμόχου βίος.

πολυμόχων ἐπίρρ. ὑπὸν. κ. νεώτ. μὲ πολλὸν μόχθον: ΨΧρυσ. 6,641B πολυμόχως ἐξεπλήρου.

πολυμούχος-ον ὁ ἐκ πολλοῦ μωλοῦ συγκειμένος ὁ ἔχων πολλὸν μωλόν: Ἰνπ. Ἀγρ. 35 π. ὄστατα.

πολυμούθια ἢ ἰη λέξ. ἡ ἰδιότης τοῦ πολυμύθου, πολυλογία: Σουῖδ. ἐν Νικόστρατος Μακεδόνα.

πολυμύθος-ων, ποι. πολυμύθος ὁ λέγων πολλοῦς λόγους ὁ φάσκων ὁ πολυλογάς: Ἰλ. 214 ἔπει δὲ πολυμύθος οὐδ' ἀφαρροτοπέη, εἰ καὶ γίνεαι βεστρος ἔην, Ὀδ. 8,200 οὐτ' ὄνεν Ἰπλέαρον μάλα περ πολυμύθον ἔστανε 2) ὁ γνωρίζων πολλοὺς μύθους: Αἴτ. 9,523 πολυμύθος Καλλιόπη 3) παθ. ὁ περὶ οὐ πολλὰς λόγους γίνεταί, ὁ πολυτίστονος, πολυδιηγητός: Πινδ. Π. 9,76 ἀρεταί δ' ὀφεί μαγάλαι πολυμύθου 4) ὁ ἐμπειρῆχον πολλοὺς μύθους, ὁ πλήρης μύθων, διηγήσεων || τὸ οὐδ. πολυμύθον ὡς ὄσπ. τὸ πλήρες μύθων, διηγήσεων: Ἀριστλ. Ποιητ. 1456a, 12 ἐποποιικὸν δὲ λέγω τὸ πολυμύθον, Στράβ. 14,27 τὸ πολυμύθον ἀνακαυθένειν . . . εἰ τι παρελπίσμεν.

πολύμυθος-ον ὑπὸν. ἐπὶ λόγιον, ὁ ἔχων πολλὰς μύθας, θραυαλλίδας, φημίνα: Μαρτινά. 14,41.

πολύμυθος-ον σχόλ. ὁ ἔχων πολλοὺς μυθοῦς, κρησφίας γωνίας: Σχόλ. Καλλ. Δι. 14,65.

πολύμυθος-ον, ἰων. πολύμυθος (EM 32,9) ὁ ἔχων πολλοὺς νοσήεις: Θεόδωρ. 15,109 τίν δὲ χαριζόμενα, πολυμύμμη καὶ πολύμυθα.

πολύμυθής ἰδὴ ἰδὴ, δωρ. πολυμύθας ὁ ἔχων πολλοὺς νοσήεις, ὄσπ. καὶ πλοῖα: Αἰσχ. Πέρσ. 83 πολύμυχερ καὶ πολυμύθας.

πολύμυθής-ος-ές ὁ πολὺ ἐριστικός, φημιερ, φημιτικός: Αἰσχ. Ἐπ. 830 ὄρθωσ' κατ' ἐπιμυθίαν πολυμυθής ὠλοντο ἀσέβει δαινοῖς || ὡς κῆρ, ὄν. Πολυμυθής υἱὸς τοῦ Οἰδίποδος καὶ τῆς Ἰοκάστης: αὐτ. 578 τὸν σὸν αὐθις προσβροῶν ὄμωσπον ἐξυπτιόσων ὄμω Πολυμυθικός βίαν.

πολυμυθικός-ή-ὸν νεώτ. ἰσπρ. ὁ ἀνίκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πολυμυθίαν ἢ ὁ ἀναφερόμενος ἐξ αὐτῆς: πολυμυθικός φημιτικός ἰσπρ. ἰσπρ. ἀκόσμητος προελευόμενος.

πολυμυθικός-ιδος ἢ ἰδὴ νεώτ. ἰσπρ. ἡ νευρῆτις πλειόνων συγχρόνως νεύρων, ἡ τοξική, ἡ λοιμώδης ὄσπρ. φλεγμονώδης ἐκφυλιστικῆς προσβολῆς τῶν περιφερικῶν νεύρων.

πολύμυθον ἰδὴ ὑπὸν. βοτάνη τις, τὸ ἀρνόγλωσσον βλλ.: ΨΔιόσκ. 2,126.

πολύμυθρον-ον ὑπὸν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων πολλὰ νεύρα ἢ πολλὰς νευρώσεις: πολυμύθρα φάλλατ 2) ὑπὸν. τὸ οὐδ. πολυμύθρον βλλ.

πολυμυθέλας-αἰδὴ δωρ. τ. ἀνὶ πολυμυθέλας βλλ., ἐπιθ. τοῦ Οὐράνου: Πινδ. Ν. 3,16 ἄρχε δ' οὐρανῶ πολυμυθέλα κροντί.

πολυμυθέλας-ον σχόλ., δωρ. πολυμυθέλας, ὁ ὑπὸ πολλῶν νεφῶν κατακεκαλυμμένος, ὁ λίαν νεφελώδης: Σχόλ. Πινδ. Ν. 3,16, EM 7,10.

πολυμυθία ἢ ἰδὴ ὑπὸν. μεγάλη ἡσυχία τῶν ἀνεμών: Λόλλ. Βόσας. Αἴτ. 10,102 (ἰσπρ. πολυμυθία).

πολύμυθος-ον ἰων. τ. ἀνὶ πολυμύθος βλλ.: EM 32,9.

πολύμυθος-ον ἰδὴ νεώτ. ὄσπρ. σύστημα νήσων.

πολύμυθος-ον ὑπὸν. ὁ θεωρούμενος εἰς ὕψος, ὁ σπρημοτικῶν μέγαν σωρῶν: Χρησμ. Σ. 6,3, -643 πολύμυθον πῆρ.

πολύμυθής ἰδὴ ὑπὸν. ὁ πολλὰς νηκῶσας: Λουκ. Λεξ. 11 Δαμασκῶς δ' .. ἀθηλικῆς καὶ πολυμυθής. **πολύμυθής**-ος-ές ὁ πολὺ νηκόμενος, ὁ πλήρης γήνων, ὁ πολυμύθιος: Εἰρ. Ἐλ. 1326 βίπται δ' ἐν νέβησι πέτραν κατὰ δρία λαλῶντο.

πολύμυθος-ον λέξ. ὁ πολυμυθῆς βλλ.: EM 7,9.

πολύμυθια ἢ ἰδὴ, ἰων. -νοή ἢ πολλὰ ἀκείφῃ, ὁ πόλις νοῦς, ἀντίθ. πολυλογία: Πλάτ. Νόμ. 641B τὴν δὲ πολύμυθον μάλλον ἢ πολυλογίαν ἀσκούσαν, Δίων Κ 52,41, Δαμασκ. 10,58,37 καλλιρροημένη, καὶ πολύμυθον πρὸλ. Δημόκρ. 65 ἰσπρ. πολυμύθῃ.

πολυνομία ἢ ἰδὴ νεώτ. κ. δημ. ἢ ὄσπρ. ὁ πολυνομία, ἡ νόμος, ἡ παρὰ πᾶσαν ἀνάγκην.

πολύνομος-ον (νομή) κ. μων. ὁ πολὺ πολυεὶδῆ βοσκῶν βόσκων κ. ὄσπρ. Β: Θεόδωρ. Φι 9,154 πολυνομώτατον καὶ παραγωγώτατον πάντων ὁ βοσῆς 2) ἐπὶ γῶρας, ἡ ἔχουσα πολλὰς νομάς, βοσκάς κ. ὄσπρ. Β: Τζέτζ. Χ. 1,7,58.

πολύνομος-ον ὑπὸν. κ. σχόλ. ὁ εἰς πολλὰς νόσους ὑποκειμένος, ὁ πολὺ φιλόσθενος: Στράβ. 15,143 πολύνομοι δὲ καὶ δυστατοί, Κατ. Ἀστρ. Κ 2,208, Σχόλ. Λουκ. 156 Πέλοφ πολύνομος .. ἦν.

πολύνομος-ον ἐπὶ ἐδέσματος, ὁ ἔχων πολλὰν οὐσίαν ἐν ἐσπύτῃ, ὁ πολὺ θρηπτικός: Ἰνπ. Δι. 2,56 διότι ἐκ τοῦ ἰου ὄγκου βαρύτερα καὶ πικνότερα καὶ πολύνομά ἐστιν ἢ τὰ ἐκ τῶν ὄσπρων καὶ ἀρδουμένων καὶ ψυχρῶν || ἐπὶ σιτηρῶν, ὁ πολυάλευρος, ὁ θρηπτικός, ὁ διαφιλικῆς κ. συγκρ.: Θεόδωρ. Φι 8,82 ὄταν ἐκτετραία γέννηται καὶ πολυνομότερα τὰ σπέρματα γίνεταί.

πολυνομή-έω ὑπὸν. ἀντίθ. ἀσθενῶ πολλὰς: Ὀμηρ. 2,724 Δλάσας ἀπὴν πολυνομοσσαν.

πολύνομος-ος-ον ὑπὸν. ὁ ἔχων πολλὸν νοῦν, ὁ πολὺ συνειτός: Πλάτ. 6,2,21, Εἰσ. Εὐάγγ. Προμ. 418C πολύνομος ὢν καὶ πολυμωθῆς ἀνὴρ 2) ὁ βαθεῦς, ὁ μυστικός: Ἰερουκλ. Πλ. Χρ. Ἐπ. 26,480M τὸ πολύνομον τῆς Πυθαγορικής βαθέτητος.

πολύνομος ἢ ἰδὴ, ἀμφίπρ.

πολύνομος-ον ὑπὸν. ὁ ἔχων πολλὰς νόμους: Πολυδ. 3,48.

πολύνομος δημ. κ. πολέμω καθιστῶ τι ἀπὸ ὀλίγων πολῶν, πληθύνειν, αὐξάνει || ἀντίθ. καθίσταται πολὺς, πληθύνομαι, αὐξάνομαι.

πολύ ὡς ἐπίρρ., ὑπὸν. μετὰ πολλοῦ νοῦ, πολὺ συνειτός: Πολυδ. 2,230.

πολύζακουσμένος-η-ο δημ. ὁ λίαν ἐξακουστός, ὁ πολυζακουστός βλλ.

πολύζακουστός-η-ο ὁ ἔχων πολλὴν φήμην, ὁ πολὺ ζακουσμένος, φημιόστος, ὁ περίφημος.

πολύζαντος-ον πῆρ. ὁ πολὺ ζαινόμενος, δερόμενος ὑπὸ τῶν κρυμάτων: Ἀρχιλ. 30.

πολύζεις-ον ἰων. τ. ἀνὶ πολυζέειος βλλ.

πολύζείη ἢ ἰδὴ, νεώτ. ζῶολ. γένος μεθυσθῶν.

πολύζεις-ον κ. νεώτ., ἰων. τ. πολύζειςος κ. ποι. -α-ον (Πινδ. ἀπ. 122,1) ἐπὶ πρσ., ὁ πολλὰς ζέωνος ὑποδεχόμενος, ὁ λίαν φιλόζειςος: Ἡσιόδ. Ἐργ. 713 μῆδε πολύζειςον μῆδ' ἄξειον καλέεσθαι, αὐτ. 720 μῆδε πολυζέειω δαιτός δυσπείφελος εἶναι ἐκ κοινοῦ κ. ὄσπρ. Β: Αἰσχ. Ἰκ. 157 πολυζέωντων Ζῆνα τῶν κακηκόντων 2) παθ. ὁ δὲ πολλοὶ ζέων ἐπισκέπτονται, ὁ πολυζέωντος: Πινδ. Ν. 3,2 τὰν πολυζέωντων .. Ἰκαε Δωρίδα νόσον Αἴγιαν, Εἰρ. Ἀκ. 569 ὡ πολυζέειος καὶ ἐλευθέρος ἀνδρὸς ἀπὸ πεί οἴκος κ. ὄσπρ. Β: Πινδ. Ο. 1,93 τύμβον ἀμφίπολον ἔχων πολυζέωντάων παρὰ βωμῶν 3) νεώτ. ὄσπρ. ὁ πολυζέωντος ὀρυκτῶν ἀποτελεῖται παραλλογῆν τοῦ λευκοχρόσου.

πολύζειςος-η-ο δημ. ὁ πολλὰ γνωρίζων, ὁ πολυτίστωρ, ὁ πολυμαθής, ὁ πολυμήχανος: τὸ πολύζειςος ποῦλι ἀπὸ τὴν οὐρὰ πιάνεται.

πολύξωτος-ον (ἔξω) ὁ πολὺ ἐξεσμένος, ἐσπλη-
δαμένος: Σαφ.ΟΚ 1570 (ἐσφ.φρ. πολυξένοις).

πολύητρος-ον λεξ. ὁ πολὺ ἥτρος, ὁ κατάξη-
ρος: Ἡσ ἐν πολυουγέας, ΕΜ 681,39.

πολυοιδιάζω δημ. ἐξοιδιάζω, ἔξοιδεω πολλά,
-οπατάω. 2) ρημ.πρ. πολυοιδιαστής.

πολυοιδιαστής (ἰδ.) δημ. ὁ ἐξοιδεῖων πολλὰ,
πὺ πολυοιδιάζει, ὁ σπάτακος: Βλαστ.Συνμ.28.

πολύβλας-ον μτγ., συν. ὁ πολὺ βυλωδής: Πο-
λυδ.6,171, Σχόλ.Ίκ.Α 155, ΚΜανασσ.Χρον.249, αὐτ.641.

πολύογκος-ον μτγ., ὁ ἔχων πολλὸν ὄγκον, ὁ
πολὺ ἀγκώδης: ΨΚρυσ.Λόγ.7,5321 καμῆλα πολ-
λάκις παρεκιάζει ἢ γραφεὶ τὸν διάβολον, διὰ τὸ
πολύογκον, καὶ πολυστρεβλον.

πολυόδοκος-ον σχολ. ὁ πολὺ ὁδοιοπρήσας,
ταξιοδότης: Σχόλ.Όππ.Άλ.3,502.

πολυοδία (ἠ) μτγ. μακρὰ ὁδός, ὁδοιοπρία:
ΠΔΊκ.Ησ.57,10 ἐταπεινώσθης θως ὁδοῦ ταῖς πολυο-
δοῖς σου, Γρηγ.Νύσσ.2,250Β διαπλανητάς ταῖς
πολυοδίας, μάλλον δὲ ταῖς ἀνοδίας.

πολύομοιος-ον (ὀμοίη) μτγ., ὁ ἔχων ἰσχυρὰν
ὁμοίαν, ὁ ἰσχυρῶς ὀζων: Θεόφρ.Όσμ.27 αὐτὴ δ΄
ἐν Κύπρῳ φύεται ὀρεινὴ καὶ πολυόμοιος, Όρφ.
Όγμ.43,4 πρβλ. πολυόμοιος.

πολυόμοιος-οντος (ὀμοίη) μτγ. κ. νεώτ., ἐπ. πολυο-
μοῖος ὁ ἔχων πολυομοῖους ὀδόντας, ὁ πολυόμο-
τος: Νικ.Όπρ.53, Νόνω.Δ 24,253, αὐτ.24,463 πολυ-
όδοτοι σιδήρωφ. 2) νεώτ. ζωολ. ὁ πολυόμοιος

γένους ἡθῶνων χονδροστέεν ἢ τῶν ἀκηρησιδῶν.

πολυοκία (ἠ) μτγ. ἐπὶ δένδρων, ὁ ἐπὶ πολυ-
λόχῳ δόξου, κλάδου: Θεόφρ.Φι 5,2,2 τὴν πολυ-
οκίαν εἶναι ἐνδοκίαν εὐτροφίας.

πολύοκος-ον ἐπὶ δένδρων, ὁ ἔχων πολλοὺς
δόξου, κλάδους, ὁ πολυοκίδας: Θεόφρ.Φι 3,13,3
τὸ δ΄ ὄλον οὐ πολυόκος τὸ δένδρον ἀλλ΄ ἀνα-
κότρων παλὺ τῆς αἰγιόρου, αὐτ.7,28 κ. συγκρ.:
αὐτ.11,8,5. 2) μτφ. ὁ ἄνθ. Ἀπ.δ. πολυόκοι φέλιξ.

πολύοκοικος-ον νεώτ. βοταν. ἐπὶ παρασίτων φυ-
τῶν, ὁ δυναμένος νὰ ζῆσθ ἐπὶ διαφόρων ζει-
στικῶν, αἰὼν ὁ ἱεὺς ἐπὶ τῆς θρύμης. 2) τὰ πολυ-
οκία ὡς οὐσ. φυτὰ τοῦ ὄβρ. τῶν κρηπτογέρμων.

πολυονία (ἠ) μτγ. κ. μον. ἡ πληθῆς, ἡ ἀφθο-
νία οἴνου: Γεωπ.4,1,14. 2) ἡ πολλὴ χρῆσις οἴ-
νου: Πλάτ.Νόμ.666Β μέθης δὲ καὶ πολυονίας τὸ
πάρπαν τὸν νέον ἀπέχεσθαι, Πλούτ.Ήθ.239Α.

πολύοποιος-ον ἐπὶ τόπου, ὁ παράγων πολὺν, ἀ-
φθονον οἶνον: Λιβάν.Ἐπιστ.19,8 κ. ὑπερβ. Ὁσικ.
1,138 εἰδοκί γὰρ πολυονιάτονον τῶτε εἶναι κ.
ἐπὶ πρσσ.: Ξεν.Πρσσ.5,3. 2) μτγ. ὁ πῆ-
γων πολὺν οἶνον, ὁ μέθυσιος: Γρηγ.Νύσσ.3,254Κ.

πολυοπῆ ἴω ἀμτβ. ἔχω πολὺν οἶνον, εἶμαι πλοῦ-
σιος εἰς οἶνον: Όγμ.Όρμ.91.

πολύογκος-ον Ἐπιγρ. κ. σχολ. ὁ πολὺ ὀγκῶς,
βραδύς, ὁ βραδυκινήτος: Σχόλ.Σαφ.Όρ.841.

πολυοδία (ἠ) μτγ. κ. μον. ἡ ἀφθονία: Φωκ.
Όγμ.2,6 πολυοδία χρημάτων. 2) ἡ πολλὴ εὐ-
τυχία, εὐδοκμονία: Στουδ.Θεοδ.891 ἀπὸ ἀκτημο-
σύνης... εἰς ἀθανάσιαν καὶ πολυοδίασαν.

πολυοδίασις-ον ἰδιόμοτ μτγ., ὁ πολυοδίας βλ.:

Όγμ.2,12 ὡς πολυοδία, πᾶσι πενήθι.

πολύοδος-ον ἐπὶ πρσσ. κ. χωρῶν, ὁ πολὺν ὄλ-
κον ἔχων, πολυήλασιος, πολὺ εὐδαίμων: Σμμ.
ΑΠ 6,114 ἂ πολυόδοξος Ἥμαθις Διον.Περ.934 Κοῦ-
ρήτης πολυόδοξοι, Κόλουθ.280 εἰ τινα πῶν Φρυ-
γίης ἐνὶ περαιρα γαίαν ἀκοίμης. 2) ἐπὶ πραγμά-
των, ὁ πολὺ ἀφθονος: Ἀγασ.ΑΠ 9,642 πολυόδο-
ξος εἰδοκί. 3) ἐνεργ. ὁ παρέγων πολὺν ὄλκον,
ὁ πῶιον τινα πολὺ εὐτυχῆ: Σαφφ.59 πολυόδοξος
Ἀραδίττα. 4) Ἐπιγρ. ἐπὶ τρῶ Ἥλιου.

πολυοκλήτης-ος-ές μτγ., ὁ ἔχων πολὺ βῆρος:

2) μτφ. ὁ πολὺ σπουδαῖος: Παλλάδ.Βί.Όγμ.Χρυσ.
96,14 χρυσῶφ πολυοκλήτ.

πολυομβρία (ἠ) μον. κ. νεώτ. ἡ πολὺς δυμβρος,
πολλὰ βροχῆ: Γεωπ.1,10,5, Κατ.Άστρ.κ 4,155.

πολύομβρος-ον σχολ. ὁ πολὺ βροχερός: Σχόλ.
Νικ.Άλεξ.228, Κατ.Άστρ.κ 4,87.

πολυομίλητος-ον μον. ὁ μετὰ πολλῶν γνω-
κῶν συναναστραφεῖς, συνολήσας: Νικ.Χων.Χρον.
367Α πολυομίλητος ἢ πρῶτης τριχός.

πολύομβράτος-ον μτγ. κ. νεώτ. ἐπὶ τοῦ Ἄρ-
γού, ὁ ἔχων πολλοὺς ὀφθαλμούς, μάτια, ὁ πολυ-
ὀφθαλμος: Λουκ.Όε.Δ 31 Βουκόλαν τινὰ ἰθου-
όμματον Ἄργον τοῖνομα ἐπίσητον. 2) νεώτ.

ὁ πολυόμματος γένος ἐντόμων λεπιδοπτερος.

πολυομφάλας-ον μτγ. ἐπὶ ἀσιπίδου, ὁ ἔχων
πολλοὺς ὀμφαλοὺς, πολλὰς ὀμφαλοειδεῖς ἔξοχας
ἢ κοσμηματα: Όπα.Κων.128 πῶδιον πολυομφάλας
2) ἐπὶ ποσῶν: Κλήμ.Άλ.19.

πολυομνέρος-ον μτγ., ὁ πολὺ ὀνειρευόμενος,
ὁ βλέπων πολλὰ ὄνειρα: Πλούτ.Ήθ.437Ρ ἢ τῶν
μεγαλοκλήκων πολυομνέρος (κρσσις).

πολύοπλος-ον μον. ὁ ἔχων πολλὰ ὄπλα: Ἄχμ.
Όνειροκρ.283 βασιλεύεις πολυοπλος.

πολύοπος-ον ἰδιόμοτ μτγ., ὁ ἔχων πολλὸν ὄπον,
χυμῶν, ὁ πολυχυμος: Θεόφρ.Φι 4,2,2 πολυόπον δὲ
τὸ δένδρον σφόδρα ἐστὶ, καὶ τὸ ἔξλον αὐτῆς
εἰς.πολλά χρησιμοποι, αὐτ.9,8,2.

πολύοπος-ον μτγ., ὁ πολὺ ὀρατός, ὁ ὑπὸ
πολλῶν βλέπόμενος Ἡσ. ἐπολυόθετος: Ἄν.Κρ.4,
349 πολυόπος ἀπεργάζετο ἀπετος αἰθῆρ.

πολυόρηγιος-ον μτγ. ἐπιβ. τοῦ Βάκχου, ὁ μετὰ
πολλῶν ὀρηγιῶν ἐορταζόμενος: Όρφ.Όγμ.6,4.

πολυορίγιανος (ἰδ.) μον. βυλωδής θάμνος, ἔ-
χων φέλλια ὀρηγιῶν καὶ ἀνθη γλήκων πολυοοομα
καὶ εὐώδη: ἔυστ.

πολυορκία (ἠ) μτγ. ἡ ἔξις τοῦ στυκῆκος ὀνύ-
ειν: Φιλ.2,196 ἢ πολυορκίας ἡ ψευδορκία.

πολυόρκοκος-ον μτγ., ὁ πολὺ ἢ συχνὰ ὀρκεῖ-
όμενος: ΠΔ Σοφ.Σπρ.23,11 ὄνηρ πολυόρκοκος πλη-
σθῆσται ἄνομις, Όγμ.Χρυσ.1,85Β.

πολυόρμητος-ον λεξ. ὁ πολὺ ὀρμητικός, ὁ
πολὺ σφοδρῶς: Στουδ. ἐν λ. πολυοδῖε.

πολυόρμητος-ον ὁ ἔχων πολλὰ πηλᾶ: Εὐρ.17 435
τὸν πολυόρμητον ἐπ΄ αἶαν.

πολύορμητος-ος (ἰδ.) ὁ ἔχων πολλὰ ἀτηνά: Σχόλ.
Ἄριστ.Όρμ.65 πολυορμης ἡ Λιδύθ.

πολυόρφοκος-ον ὀδοκ. ἀντὶ πολυόρφου βλ.:

πολυόρφητις (ἠ) νεώτ. ἡ συγγενὴς διαμαρτία,
καθ΄ ἣν παρατηροῦνται πλείονες τῶν δύο ὀρχεις.

πολυορμία (ἠ) μτγ. κ. νεώτ. ἡ πόληξ, ἡ ὀξεία
ὀσμή: Θεόφρ.ΦιΑτ.6,16,6 ἄρα τῆς τε κατὰ τὸν
χυλῶν εὐστομίας καὶ πολυορμίας καὶ ἰσχύος.

πολύορμος-ον μτγ. κ. νεώτ. ἄττ. τ. ἀπὶ πολυ-
λόδοξου, ὁ πολυὸς ὀσμός ἀναδίδων: Θεόφρ.Φ
Ατ.6,16,6 ἐπὶ δ΄ ὄσοι πολυορμοί καὶ ἰσχυροὶ ταῖς
ὄσμησι, Διοσκ.4,36, Ζαλοκ. τὸ Κῶν τῆς Γραδίας 5
τῶν βουτῶν ἢ πολυορμος ἀβρα.

πολυόστοκος-ον ὁ ἔχων πολλὰ ὀστά, κόκκαλα,
ὁ πολυοκόκαλος: Πολυδ.197.

πολυόστοκος-ον ὁ ἔχων πολλὰ ὀστά, κόκκαλα,
ὁ πολυοκόκαλος: Πολυδ.197.

πολυόστοκος-ον ὁ ἔχων πολλὰ ὀστά, κόκκαλα,
ὁ πολυοκόκαλος: Πολυδ.197.

πολυόστοκος-ον ὁ ἔχων πολλὰ ὀστά, κόκκαλα,
ὁ πολυοκόκαλος: Πολυδ.197.

πολυόστοκος-ον ὁ ἔχων πολλὰ ὀστά, κόκκαλα,
ὁ πολυοκόκαλος: Πολυδ.197.

πολυόστοκος-ον ὁ ἔχων πολλὰ ὀστά, κόκκαλα,
ὁ πολυοκόκαλος: Πολυδ.197.

πολυόστοκος-ον ὁ ἔχων πολλὰ ὀστά, κόκκαλα,
ὁ πολυοκόκαλος: Πολυδ.197.

πολυόστοκος-ον ὁ ἔχων πολλὰ ὀστά, κόκκαλα,
ὁ πολυοκόκαλος: Πολυδ.197.

πολυόστοκος-ον ὁ ἔχων πολλὰ ὀστά, κόκκαλα,
ὁ πολυοκόκαλος: Πολυδ.197.

πολυόστοκος-ον ὁ ἔχων πολλὰ ὀστά, κόκκαλα,
ὁ πολυοκόκαλος: Πολυδ.197.

πολυοστρία (ἠ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ὑπερβόλιουσα
ἀδύσις τῆς κατὰ τὸ εἰκοσιετηράριον ἐκφυλα-
μένης ποσότητος τῶν ὀσφῶν.

πολυοστριακός-ἠ-ὸν νεώτ. ὁ ὄνηκων ἢ ἀναφε-
ρόμενος εἰς τὴν πολυοστρίαν, ὁ τῆς πολυοστρίας
2) ὁ πάσχων ἐξ αὐτῆς.

πολυοστριακός-ον (ἰουσία) μτγ. κ. μον. ὁ οὐσώ-
δης: Γαλ.19,673 τὰ τε πολυοστρία καὶ πολύτροφα.

2) ὁ ἔχων πολλὴν οὐσίαν, ὁ πολὺ πλούσιος:

Στουδ.Θεοδ.545Β πολυοστριακὸν κτήμα.

πολυόφθαλμος-ος κ. μιν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων πολλούς ὀφθαλμούς μάτια· Διόδ. Σ. 1, 11 εἶναι τὸν μὲν Ὀσριν πολυόφθαλμον, Πολυδ. 4, 141. 2) μῦθ. ἐπὶ φύται, ὁ ἔχων πολλούς ὀφθαλμούς, μάτια, μομοποικία : Γεωμ. 5, 81. 3) ὡς οὐα. τὸ φυτὸν βοφόθαλμον : Ίππ. Ἐρθρ. 6, 7, Διουλ. 1, 154.

πολυόχυτος-ος ἐν λεξ. ἐπὶ ζῶων, ὁ πολὺ ὄξειθμενος βατεύμενος ὁ πολυδάκτυλος : Σουείδ. ἐν λ. Ἰλέκτραι πολυόχυτος ζῶων.

πολυόχλια (ή) ἡ γιν. πολὺς ὄχλος, πλήθος ἀνθρώπων : Πολυδ. 10, 14, 15 ὑπὸ τῆς .. ἀμμηκτου πολυόχλιας οὐ δύνασμένων .. ἀκούειν, Πά. Ἰωδ 39, 7 καταγελῶν πολυόχλιας πάλεως.

πολυόχλος-ος ἐπὶ χώρου, ὁ ἔχων πολὺν ὄχλον, πολλούς κατοίκους : Πολυδ. 3, 49, 5 χώραν πολυόχλον καὶ αἰτοφόρον 2) ὁ πολυάριθμος : Ἀριστ. Πολιτ. 1, 241b, 23 πολλοῦ γὰρ ἕκαστα τούτων πολυόχλια, οἷον ἀλιεῖς μὲν ἐν Ἰσταντι.

πολυόχλις-ἔω ἀμψθ. πληθὸς λαοῦ, κατοίκων, εἰμια πολυπληθῆς Διον. Ἀλ. Ρωμ. 6, 64 πολυόχλοισι εὐνάμεσι (πολυάριθμοι στρατοί). ἢ μέγ. ἐπὶ πόλεως, κατοικοῦμαι ὑπὸ πολλῶν ὄχλων, λαοῦ, εἰμια πολυπληθῆς : Διόδ. Σ. 14, 95 πολυόχλοισι μνηστῆς κατ' ἐπίνοιαν τοῦς καρρούς, Στράβ. 8, 6, 20 εἰ ταύτας οὐν πολυωχλεῖτο ἡ πόλις καὶ ἀπλουσιζέτο.

πολυόχμος-ος ὁ πολλὰ ἔχων, ἐμπεριχόμενος : Εὐρ. Ρήσι. 160 οὐ σὴς ἔρωμεν πολυόχμοι τυραννίδος.

πολυόχμος (ή) πληθὸς, ἀφθονία θύων, πρᾶσιγαίον : Ξεν. Ἀπομ. 3, 14, 3 εἰκότως ἀν οὗτος πολυόχμιαν εὐχοῖτο 2) ἡ κοιλία ὀρεπτικῶν φαγητῶν : Πλάτ. Ἠθ. 662A ἡ πολυόχμιαν Ἰατρῶν.

πολόφορος-ος ἡ γιν. ὁ ἔχων πολλὰ ὄφρα, προσφάγια, φαγητὰ ἔφθρα· Λοικ. Ὀνειρ. 11 πολυόφον τι καὶ ποικίλον δεικνὸν ἐπὶ χρυσῷ πολλοῦ καὶ ἀργύρου 2) ὁ ἔχων ἀφθονίαν ὀφθαρίων, ἡδύων : Στράβ. 12, 3, 38 πολυόφορος καὶ κύκλις νομῆς ἀφθόνως ἔχουσα καὶ παντοδαπὰς.

πολυπαθίαν ἡ γιν. πάσχη τι πολλάκις.

πολυπάθεια (ή) ἡ γιν. κ. νεώτ. τὸ πάσχειν πολλάκις δυστυχίας : Ἰώδ. Αἰ. 5, 6, 4. 2) τὸ ὑποκεισθαι εἰς ποικίλα, πολυεῖδη πάθη ἢ ἐντυπώσεις, ἀντιθ. ἀπάθεια : Πλάτ. Ἠθ. 167B ἢ δὲ δεισιδαιμονία πολυπάθεια κακῶν τὸ ἀγαθὸν ὑπονοοῦσα, αὐτ. 734A, Ἰώδ. Αἰ. 15, 6, 4 πολυπαθεῖς βίωι χρῆσασίμω.

πολυπάθης-οὐς-ές (πάσχω) κ. μιν. κ. νεώτ. ὁ ὑποκειόμενος εἰς πολλὰ πάθη ἢ ἐντυπώσεις : Δημόκρ. 149 πολυπαθεῖς κακῶν ταπεινῶν, Πλάτ. Ἠθ. 97B πολυπαθεῖ καὶ ἄγαν καὶ ὀρθῶς μεταβάλλει (ἀμψθῆ) 2) ἐπὶ νοσήματος, ὁ παρυσιάζων, ὁ ἐπιφέρειν πολλὰς περιηλικὰς : Πλάτ. Ἠθ. 171B οὐδὲν οὕτω πολυπαθὲς καὶ πολυπαθεῖς νόσημα 3) ποι. ἐπὶ τυράννων, ὁ ὑποκειόμενος εἰς πολλὰς ταραχὰς : Σταυλλ. Αἰ. 9, 98 πολυπαθεῖσαι τυράννοις 4) ἡ γιν. μιν. κ. νεώτ., δημ. πολυπάθεια ὁ ὑποστὰς πολλὰς δοκιμασίας, περιπειτίας : Γρηγ. Ναζ. 99, 22 τὸν πολυπαθεῖος βίωι, Διηγ. Ἀχιλλ. 1, 6 μήτηρ του ἡ πολυπαθεῖς, Ἰβ. Ροδ. 26 τὴν ἀφθονίαν ἀρεῶναι τῆς ἀγάπης Λιδίστρου τοῦ πολυπαθεῖος καὶ κόρης τῆς Ροδῶνιμης κ. ὑπερβ. : Θεοφάν. Νικ. Ἐπιστ. 102, 20 ζῶμην τὴν πολυπαθεστάτην ταύτην.

πολύπαθος-η-ο δημ. ὁ παθὼν πολλὰ δεινὰ, πολυπάθειος βλ. λ. 4 : δ. Διστ. ἐμένα τὸν πολυπαθὸν ἀε εἶλα νὰ ρωτήσῃ.

πολυπαθῶν-ονος-ον κ. σχολ. ὁ φιλαγαθῶν : Ὀδ. Ψ 134 ἰδ. γρ. 1, Σχολ. Ἀριστ. Ὁ. ἔσμ. 954.

πολύπαθια (ή) ἡ πληθὸς ἢ ἀφθονία παίδων, ἡ πολυτεκνία : Ἰσοκρ. 9, 72 ἐκπαίδειας τυχεῖν ἄμα καὶ πολυπαθείας, Χορικ. Πρ. ο. 6.

πολυπαθῶν-ονος-ον κ. Ὀμ. ἐπὶ θ. τῶν Φοινίκων, ὁ πολὺ πανούργος, δόλιος : Ὀδ. Ο 419 τὴν δ' ἄρα Φοινίκης πολυπαθαῖος ἡπερόνιος, Ὀππ. Ἀλ. 3,

41 φυχὴν δ' ἀσπαλιεύς πολυπαθαῖος ἠδὲ νοσημῶν εἴη 2) ὁ πεποικιλμένος : Καλλ. ἀπ. 225 πολυπαθαῖος εἰθήρ.

πολύπαθης-παιδός (ή, ἡ) ἡ γιν. κ. νεώτ., δημ. θηλ. -οὐ κ. -αθιας, ὁ ἔχων πολλούς παῖδας, τέκνα, πολυτέκνος : Πά Μωκκ. 4, 16, 10 ὦ ἡ πολυπαθὴς καὶ καλλιπᾶς ἐγὼ γυνὴ χήρα καὶ μόνη πολυθήρων, Στράβ. 17, 3, 19 λιτοὶ δὲ ἀσφόδρα τοῖς βίοις εἰσι καὶ τῷ κάσμη, πολυγυνωκίαις δὲ καὶ πολυπαθείαις, παροιμ. ἡ πολυπαθισοῖα νικαίει τὸ Χάρο (ἰδιότι καὶ ἀν γάσῃ μερικὰ παῖδα, μένουσι καὶ εἰς αὐτὴν ἄλλα νὰ παρηγορηθῆ) ἢ ἐπὶ τοῦ κύκνου : Αἰλ. Πι 1, 14. 2) μῦθ. ἐπὶ τῆς Τύρου, ἡ ἔχουσα πολλούς ὑπερήτας δοῦλους, σκλάβους δ. ἔρμ. ἢ ἔχουσα πολλὰς ἀποικίας : Μελέαργ. Αἰ. 7, 428, 14 πάτραν δὲ μεγαχὴν μᾶτερα, τὴν πολυπαθαία.

πολύπαθος-ον ἡ γιν. ἐπὶ ὀλοῦ, ὁ καθ' ὑπερβολὴν πολλόμενος, αἰείμενος : Καλλ. Σωβ. 4, 1.

πολυπαμφῶδες-ος ἡ γιν. ὁ λαν χαμηρῶς φέγγων, φωτῶν : Αἰ. 9, 591 πολυπαμφῶδες Φαέθων.

πολυπαμῶν-ονος-ον ἡ γιν. λέγονται ὁ πολλὰ κερτημένους ὁ πλοῦσιος, ὁ πολυκτῆμων Ἡσ. ἐπολυπαμῶνους πολλὴν κτήσιν ἔχοντας : Ἰλ. Δ 433 ὡς τ' οἷες πολυπαμῶνους ἀνδρῶς.

πολυπάσσαφος-ος ὁ παραπολὺ σοφός : Χρησμ. Σιδ. 2, 1 πολυπάσσαφος ὠδῶν.

πολυπάρθενετος (ή) ἡ γιν. ἡ μένουσα ἐπὶ πολλὸν χρόνον παρθένος : Σχολ. Φοιλι. 1732.

πολυπάρθενος-ον ἡ γιν. ἐπὶ χώρας ἢ πόλεως, ὁ ἔχων πολλὰς παρθένους : Ὀρφ. Ὑμ. 51, 12.

πολύπαστος-ος ὁ πλήρης κεντήματος, ὁ πολυκνήπτος Ἡσ. ἐν λ. κερκηνιά.

πολυπάταγος-ον ἡ γιν. ὁ ποιῶν πολλὸν πάταγον, θέρουσι, κρότον : Εἰ. 280, 1.

πολυπάταξ-ἄγος (ή, ἡ) (πάταγοσι ἐν χρ. μ. κτ. αἰτ. πολυπάταγα κ. δοτ. πολυπάταγι, ὁ πολὺ παταχθεῖς, πολυπάτητος, πολυκτῆπτος : Πρωτιν. Λυρ. 1, 2 τίς ὄβρις ἔμωλεν ἐπὶ δουσισάσῃ πολυπάταγα θυμῶν ἰσχυροκρότητον, Χοιρῶθ. Θεοδῶτ. 1, 377E.

πολυπάτητος-(η)-ο(η) ἡ γιν. νεώτ. κ. δημ. ὁ πολὺ ἢ συχνὰ πάτηθεῖς, πατούμενος : Σχολ. Καλλ. Δία 26, -παλάπτος δρόμος 2) μῦθ. ὁ πεπατημένος ὁ πολὺ πῶν, ὁ πολὺ τετριμμένος, ὁ κοινός : Πλάτ. Ἠθ. 514C πολυπάτητος βαφωδῖος.

πολύπατρις-ιδός (ή, ἡ) ἡ γιν. ὁ ἔχων πολλὰς πατέρας : Εὐστ. 4, 20.

πολυπείρητος-ος Ἐπιγρ. ἐπὶ δρόμου, ὁ δὲ οὐ πολλὰ διέρχονται, περνοῦν, ὁ πολυπείρατος.

πολυπερία (ή) κ. νεώτ. ἡ ὑπερῆς μεγάλῃς πείρας, ἡ πολλὴ πείρα : Ουκ. 1, 71 δι ὄπκα καὶ τὰ τῶν Ἀδωνῶν ἀπὸ τῆς πολυπερίας ἐπὶ πλέον ὀμῶν κεκαίνονται, Πλάτ. Νόμ. 811A σοφός ἐκ πολυπερίας καὶ παμυαθίας γενεσθῆναι, Πά Σοφ. Σαλ. 8, 8 ἢ δὲ καὶ πολυπερίαν ποθεῖ τις, Διόδ. Σ. 51. 1 ἢ ἐκ τῆς πείρας μάθησις, γνώσις : Πλάτ. Σόλ. 2 φασὶν ἐνιοι πολυπερίας ἐνεκα μάλλον καὶ ἱστορίας ἢ χρηματισμοῦ πλανηθῆναι τὸν Σόλωνα.

πολυπεριόρ-(η)-ο(η) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων μεγάλην πείραν, ὁ πολὺ ὁ εἶς πείρας μαθὼν, ὁβ. πολλὸ συνετός φρόνιμος : Παρμ. 53, Ἀριστ. Λυσ. 1109 δαὶ δὲ νυνὶ σε γενεσθῆναι δεινὴν, .. ἀγαυήν, πολυπεριον, Πά Σοφ. Σειρ. 21, 22 ἀνθρώπου δὲ πολυπερίας αἰσχυνθήσεται ἀπὸ πρῶσπου κ. ὑπερβ. : Διόδ. Σ. 1, 2 τὴν ἥρωαν ὁ πολυπεριότατος μετὰ μεγάλων ἀτυχημάτων, Ἐξλ. Ἐπιγράμ. 202 ἱατρῶν οὐ πολυπεριότατε.

πολύπειρων-ονος-ον ἡ γιν. ἐπὶ τῆς ἐκ πολλῶν περάτων συνελθόν, ὁ παντοδαπός : Ὑμν. Δῆμ. 296 εἰς ἀγορῶν καλέσας πολυπειρονα λαόν 2) ὁ ἔχων εὐρῆα πέρατα, ὄρια, ἀντιθ. ἀπειρων : Ὀρφ. Ἀργ. 33 πολυπειρώνας δρόμου.

πολυπείρωσ έπίρρ. σχόλ. μετά μεγάλησ πέρας, πολύ συνετώσ, φρονιμώσ: Σχόλ.Θεόδωρ.15,48.

πολύπλάστος-ον σχόλ. δ ύπό πολλών πλησιάζόμενος: Σχόλ.Θεόδωρ.214.

πολύπλευθρος-ον μτγν., έπ. πολυ- δ πολύπλευθρος, δ έχων μεγάλην έκτασιν: Κούλντ.3,396.

πολύπνευθ-ουσ-ές δ πολύ πνευθών, δ πολλάσ λύπασ έν έστωχό έχων, δ πολυπαθής, δ πολυπικραμμένος: Ήλ.1,563 άλκυονόσ πολυπνευθόσ αίτον έχουσα, Όδ.Ξ386 γέρον πολυπνευθέσ, αύτ.Ψ15 τίπτε με λυθόεόσ πολυπνευθέσ θυμόν έχουσαν κ. ύπερβ.: Πλούτ.Ή8.1147 ταυθ' άρώνατε ώσ και οι βρουλυπόδοται και πολυπνευθέστατοι προδοται γίνονται πολλάκισ ύπό τού χρόνου: 2) έπί γεγονότων, δ πολυθρήνητοσ: Αισχ.Πέρα.547 κάγω δέ μόρον τών αίχομένων αίρω δοκίμωσ πολυπνευθ', Μαν.6,166.

πολύπνευθώ-ον μτγν. δ πολυπνευθής, δ πολυπαθής: Διότ.ΑΠ7,475.

πολυπεριόσιος-ον μυν. δ Μαν περιόσιος: Δαρμασ.1250.

πολυπεριόσιωστος-ον μυν. δ πολλούσ περιόσιωστούσ έχων, δ πολύ άσχολούμενοσ έδώ και εκεί, δ παύσάσχολοσ: Οίκουμ'.Αποκ.306,27 τοσ πολυπεριόσιωστούσ τουδέ βίου.

πολυπέταλοσ-ον νεώτ. έπί άνθέων, δ έχων πολλά, έλευσ'ερα πέταλα.

πολυπέτης-ουσ-ές ίπιπύτω μυν. δ έκ πολλών πετών, προελθών, δ ποικίλοσ: Ψελλ έν Σάθ.5,450 λόγουσ πολυπέτεσ.

πολυπευθής-ουσ-ές μτγν. δ πολλά έρωτώσ, έρευνώων || έίδ. έπί ήμέρασ, καθ' ήν πολλά έρωτήσεισ γίνονται: Πλούτ.Ή8.292P.

πολυπευθώ-έω μτγν. άμτέ. έρωτώσ πολύ, αίμα πολύ έρωτηηκόσ: Άναστ.Διατ.3,15.

πολυπήδητοσ-ον (ηδού) Ήσ. έπολυκόσθρμιοσ .. πολυπήδητοσ, έδνηκίτω, πολυκινήτοσ.

πολυπήμων-ουσ-ον ίπιμφοί δ έπιφέρων πολλήν βλάβην, δ καταστρεπτικόσ, δ αλέθριοσ: Ύμν.Δημ.230 άπληλοσ πολυπήμωνόσ, αύτ.Έρμ.37 || έπί νόσου, δ πολυειδήσ: Πινδ.Π,346 διδάξαι πολυπήμωνασ άνθρώποισιν ίσθαι νόσουσ, Άπολλ.Ρ 4,1044. 2) παθ. δ πολλά πάσχωσ, δ πολυπαθής: Μαν.1,85, αύτ.4,49.

πολύπηνος-ον ίπινησοί δ πυκνώσ ύφασμένοσ, δ πολυύφαντοσ: Έρρ'.Ήλ.191 πολύπηνα φάρα.

πολύπηγχοσ-ουσ-ον μτγν. δ έχων μήκοσ πολλών πήγων, δ πολύ μακρόσ: Πλωτίν.6,47 πολύπηχου έθλον' 2) δ έχων πολλούσ πήγεισ, βροχαιοσ, χείρασ: Νόνν.Δ 1,204 αίθυσων πολύπηγχοσ Ήπεστρωμάτω Τυφωέσ.

πολύπιδεκοσ-ον ά γρ. άντί πολυπιδάξ' βλλ.' Ήσ. έπολυπιδάκου' πολλάσ πίδακασ έχουσασ, τουτέστιν ύδάτωσ έκβολάσ, ή πολλόσ πήγασ: Κύπρ.5,5 καλόν είδουσαι κατ' άροσ πολυπιδάκου ίδουσ' Ύμν.Άφρ.54, Πλάτ.Νόμ.681B.

πολύπιδεξ-άκος (ά, ή) ιδ.γρ. πολυπιδάκοσ, άποδοκιμαζόμενη ύπό του Άριστάρχου) δ έχων πολλούσ πίδακασ, δ πλοούσιοσ είσ πήγασ: Ήλ.Ο 47 'Ιδην δ' ίκανεσ πολυπιδάκα, αύτ.Υ 59 πάντεσ δ' άσσησόντο πόδεσ πολυπιδάκοσ 'Ιδουσ'.

πολύπιδόσ-ή-όν ίπολύπιδόσ μτγν. μυν. δ άνήκω ή άναερόμενοσ είσ πολυπόδα': || έίδ. μαχαίρων χειροσυγκών ποδός άφαίρασιν πολυπόδοσ: Ήλιδ.Κερ.π.Όρειδ.46,6,3 σπαθίν πολυτικόν, Σωρ.2,63, Παύλ.Αλγ.6,25.

πολυπικραίνω όημ., άδρ. πολυπικρανα, παθ. όδρ. πολυπικράθηκα, μη παρακ. πολυπικραμμένος, πικραίνω, λυπάθ, θμβω τινά ύπερβαλλόντωσ' πρβλ. κ. πολυπικραίνω.

πολυπικραμμένος-η-ον μυν. κ.δημ. κ. π. Έρωτόκρ. πολυπικραμμένος, μη. παθ. παρακ. του

ρ. πολυπικραίνω, δ καθ' ύπερβολήν λυπηθείσ, στενωχωρηθείσ, δ πολύ πικραμμένοσ: Έρωτόκρ.5,48 να δού οι γονέοι σου χαρά οι πολυπικραμμένοσ' 2) αυκεδ. δ φέρων θλίψη, λύπη, δ θλιβερόσ, δ λυπηρόσ: Αιγιεν'.Άκρ.4387 τήν πολυπικραμμένην ήμέραν.

πολύπικροσ-ον δ πολύ πικρόσ, δριμύσ || τό ούδ. πληθ. πολυπικρα ώσ έπίρρ. πολύ πικρόσ, μετά πολλήσ πικρίασ: Όδ.Π 255 μη πολυπικρα καί αίνα βίασ άπόσσαι έλάθων.

πολύπικρώσ έπίρρ. μυν. μετά πολλήσ πικρίασ, με πολύ πικρόν τρόπον: Έσώτ.180,35.

πολύπίνησ-ουσ-ές ίπινησοί, έπ. πολυπινής δ πολύ πικρόσ, ρυπαρόσ: Έρρ.Ρήσ.716 φαφαρόχρουσ κάρσ πολυπινέσ τ' έχων.

πολύπιστοσ-ον Ήσ. εδ πολλήν πίστην έχων, έμπιστοσ.

πολύπλαγκτοσ-ον ίπλάζωι δ είσ πολλά μέρη φερόμενοσ, πλανώμενοσ, δ πολυπλάητοσ, δ πολυπασθής: Όδ.Ρ 425 όσ μ' άμα ληστήρασ πολυπλάητοισιν άνήκεσ Αλυγτόνόσ' ίναί: || έπί τήσ 'Ιουσ: Αισχ'ικ.572 τότε θη τίς ήν δ θεάεασ πολυπλάητοσ άθλων ολατροδόοντοσ' κ. αυμρ.: Έρρ.'Ήρ.1186 οάκ άν είδείησ έτερον .. πολυπλαγκτότερον' 2) δ πάντοτε, διαρκώσ κινούμενοσ:

Θεογ.1257 κιλλήροισ πολυπλάητοισ άμοιοί άργήν, Παρμ.16,1 πολυπλάκτα μέλεσ' 3) δ πολύ σφοδρόνοσ: Έλλ'.Επιγρ.μυ.594,4 πολυπλάκτοισ πραπίθεσ' 4) ένεργ. δ πελόζων τινά, δ φέρων μακρόν τού σκοπού, δ παραπλανώσ:

'Ηλ.Α 308 άφόσοσ δ' άχην σινδωνάσ εξ άνεμοιο πολυπλάητοισ ίωθεσ' || έπί τήσ ελπίδοσ, ή παραπλανώσ, ή Ήγελάστρα ιδ. έρμ., ή περιπλανώμην, ήσ δνερα ταυ μέλλοντοσ: Σοφ'.Αντ.615 ά γάρ θη πολυπλάητοσς έλπίσ πολλοίσ μν άνασισ άνδρών πρβλ. πολυπλανήσ έν είδ. σση.

πολυπλαγκτοσύνη (ή) μτγν. ή πολλή ή μακρόν περιπλάνησοί: Μαν.4,222.

πολυπλάνησ-ουσ-ές (πλανώμαι) δ μακρόν ή έπί μακρόν πλανώμενοσ: Έρρ'.Ελ.204 ό έθ' άφοσ έν άλρί πολυπλάνησ πόσισ άλόμονοσ οίκατ' 2) δ πάντοτε, δ διαρκώσ κινούμενοσ, δ άσταθόσ, δ μη έδραίοσ, άντίθ. άπληρησ βλλ.ιι: Πλάτ. Πολιτ.289Α έτερον είδοσ κτημάτων πάμπολυ καταποτήσ πεζών και ένυδρων και πολυπλανήσ και άπλανήσ' 3) δ κατά διαφόρουσ διευθύνεισ έκτελων, άπλώνων τοού κλάδοσ: Λεωνίδ.Ταρ. ή Γαπ.π.ΑΠ 6,154 κισοσθ δέ βρομύμ κλώνσ πολυπλανήσοσ' 4) δ έκκλίνωσ, δ λοξοδρομώσ: Πλούτ.Κράσοσ.29 τήν πορείαν χαλεπήν και πολυπλανή γενομένην τοίσ έπισπομείοισ || κ. μτφ.: αύτ.4220D πολυπλανήσ έν τοίσ γράμμασι' 5) ένεργ. δ πολύ περιπλεκτικόσ, δ άπληκνητικόσ, δ ποιών τινα λανθασθήσιν: ΑΠ9,134 πολυπλανήσ 'Ελπίσ και τύχη, Μουσαί.175 σ-ήκα.

πολυπλάνησοσ (-η-όν) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. δ είσ πολλά μέρη πλανώμενοσ, δ πολυπλανήσ, δ πολυπλανήμενοσ: 'Ήρ.1,56 τού μέν οδωμύ κω έξέχωρησε, τού δέ πολυπλάνητον κάρτα (τό έλληνηκόσ έθνοσ), Έρρ.'Ιπν.1110 μετά δ' ίσταται άνδρσρίαν αίών πολυπλάνητοσ αίετ' || τό ούδ. παυπλάνητον ώσ ούσ, ή άστάθεια: ΚΜηνασοσ.Χρον.2876 οίδα τού πολυπλάνητον τήσ τύχησ τήσ άστάτου' 2) δ έκ τών περιπλανήσεων προσερχόμενοσ, δ τών περιπλανήσεων: Έρρ'.Ελ.1319 δρομώων δ' ότε πολυπλάνητων μάτηρ έπαισοσ πάνωσ' 3) μτφ. έπί κτηματήτων, δ διδόμενοσ κατά πδσασ διευθυσιν: Αισχ.Χο.425 άπρηδάληκτα πολυπλάνητ' άδην ίδειν έπαισοστεροσθητ' τά χερούσ όργήματα δνωθεν άνέκαθεν.

πολύπλανοσ-ον δ πολυπλάνησ βλλ.ι: Αισχ.Πρ.585 άδην με πολυπλάνοιοι πλάνασ γεγυμνάσιν,

ἱερ. Φοιν. 661, Μακεδ. ΑΠ 6,69 ἢ α Ποσειδάωνι πολυπλανας ἀνεθο Κράντας, Παύλ. ΑΛ.3.

πολυλασιάζω μτγν, μον. κ. νεώτ. παλλαλασιάζω βλ.λ.: Γαλ.10,362, Θεμιστ.Λόγ.21,261Α, Καισαρ.Δομ. ἐν Σάθ.3,107 κ. παθ.: ΠΔ Δεύτ.8,11 Τνα ζήτε και πολυλασιασαθητε, Ἡρώδιον.ΐστ.8,24 τότε δὲ μάλλον ἐπολυλασιασαθη τὸ πλῆθος, τοιυ.Λόγ.4,139Α, Καλλυ.Θάσ.Βλ.36 λαδύρινθος ὄρχων ἐπιτήδεας πολυλασιαζομένω 2) ρημ.ατ. π. πολυλασιασμοῦ, πολυλασιασμοῦ, -ασιων, **πολυλασιασμοῦ**-ατος(ί) πολυλασιασιάζω μτγν. τὸ ἐκ πολυλασιασμοῦ γινόμενον: Βέττ.Βάλ.349.

πολυλασιασμοῦ(ί) (πολυλασιάζω) μτγν. ὁ πολυλασιασμοῦ: Πλάστ.Ἡθ.10,20C, Σέξτ.Ἐπιμ. Μοθ.10,217 2) ἐν ἐνοικία τακτικῆς, ὁ εἰς βάθος τακτισμός: Ἀρρ.Τομτ.9,4.

πολυλασιάζω-α-ον μτγν. κ. μ.ων. ὁ πολυλασιάζω, πλείοτερος, περισσότερος: Ἄγισ.ΑΠ 6,152 τισι τῶνδε πολυλασια, ΠΔ Μακκ.2,9,16 τὰ ἱερὰ σκευὴ πολυλασια πάντα ἀποδύωσιν, Θεμιστ.Λόγ.4,740, Μηναί.1,24 Ὁδ. ἀφοιδήν, Ἰωάννην, εἰδέτω πολυλασιάζον.

πολυλασιών-ονος-ον ὁ πολὺ πλείων, πολυπλῆσιος: Ἰσοκρ.15,177 μάλλον ἢ ζῆν πολυλασιώ χρόνον (κῶδ.), Θεμιστ.Λόγ.15,186B

πολύληθρος-ον ὁ ἔχων ἑκτασιν πολλὰν πλείθρων: Εὐρ. Ἄλκ.687 πολυληθροσ δὲ σοι γύας λειψῶ 2) ἐπὶ προσ., ὁ πλείοσι εἰς ἀγροῦς, ὁ κάτοχος πολλῶν πλείθρων, μεγαλοκτηματίας κ. ὑπερβ. Ἰσοκρ.18 σχεδὸν γὰρ ὁ πολυληθρότατος αὐτῶν μίαν τῶν Ἐπικουραίων ἰστῶρων ἐδόκει μοι γεωργεῖν.

πολυλληκῆ-ου-ές μτγν. κ. μ.ων. ὁ πολυλληκτικός ὁ πολυλληκός: Νόν.δ. 42,452 πολυλληκεῖς δεσμοί κ. συγκρ.: Μιχ. Ἀκορμ.1,218 πολυλληκεστέρω μαχηθρία.

πολύληκτος-ον [πλέκω] μτγν. κ. νεώτ. ὁ πολὺ πεπλεγμένος, συνστραγγμένος, ὁ πολυλληκός: Νόν.δ. 5,247, αὐτ.26,106 πολυλληκτοί σείραι 2) νεώτ. πολυλληκτικός γένος ἐκλεφεθάντων κεφαλοπόδων.

πολύλευρος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων πολλὰς πλευράς: Πλάστ.Ἡθ.9,66E, Πλατιν.Ζ1,562B,14, -πολύλευρον σχῆμα 2) μτγν. τὸ πολυλευρον τὸ ἀνθρώπιον σῶμα: Διοσκ.2,126 (ἱερ.πολύλευρον) 2) νεώτ. μτγ. ὁ ἐμφανίζων πολλὰς πλευράς, πολλὰς ἀπόψεις: πολυλευρον ζήτημα.

πολυληθρία (ἡ) κ. πολυληθρία [Σφ.ἀπ.667, ΠΔ Μοκκ.2,8,16] μέγα πλῆθος, μεγάλη ποσότης: Ἰππ.Ἀέρ.15 τεθλησμένοι και ἀτελέες ὑπὸ πολυληθείης τοῦ θάτατος, Ἀριστ.Ζ1,562B,29 σημειον ποιοῦμενοι τὴν πολυληθειαν αὐτῶν.

πολυληθής-ου-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ πολλὸς κατὰ τὸ πλῆθος πολυθήςος: Σχόλ.Ἀριστ. Εἱρ.519, -πολυληθής διαθηλῶσις 2) μτγν. ὁ πληθωρικός: Ἀρετ. ΟΕ.Νοῦα.1 ἦν πολυληθής ὁ νοσῶν ἐγ και νενηίης.

πολυληθία (ἡ) ὁ. πολυληθία βλ.λ.: Σφ.ἀπ.667,1, Ὑπεριδ ἄπ.266, ἀμ.π.Πολυδ.4,163, ΠΔ Μοκκ.2,8,16, Στράβ.16,2,23 δυσσάγιων μὲν ποιεῖ τὴν πόλιν ἢ πολυληθία τῶν βασιλειων.

πολυληθύνω μτγν, μέλλ. πολυληθύνω, πολυλασιάζω, πληθαίνω πολὺ: ΠΔ ἘΕ.32,13.

πολυληθῶ-έω μτγν.ἀμ.τβ. εἶμαι πολλὸς τὸ ποσὸν ἢ μεγάλος τὸ μέγεθος: ΠΔ ἘΕ.5,5 πολυληθύνω τὸ σπέρμα ὡμῶν ὡσεὶ τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ τῷ πλῆθει, αὐτ.Λευιτ.1,42 ὁ πολυληθεῖ ποσιν ἴξεω πλῆθος ποδῶν.

πολυπόδες-ον μτγν. ἐπὶ τοῦ πολυπόδος, ὁ ἔχων πολλοὺς πλάκαμους: Μάρκελλ.Σιδ.36.

πολυποκία (ἡ) ἡ πανουργία, ἡ δολιχία κ. Θεογν. 67 δόλους γ', ἀπάτας τέ, πολυποκίας γ' ἐπιλήρσαν οὕτως, ὡς ἄνδρες μηκέτι σφόμενοι.

πολύποκος (-η)-ο(ν) [πλέκω] κ. μ.ων. νεώτ. κ. ὀμη. ἐπὶ τῆς σπείρας δράκοντος, ὁ πολὺ πεπλεγμένος ὁ πολὺ συνστραγγμένος: Εὐρ.Μήδ.481 ὁς πάγχρυσον ἀμύχανον δέρας σπειρίας εἰσέξω πολυποκόκος ἀμύχανον ὄν 2) ἐπὶ τοῦ λαδύρινθου: Τραγ. Ἀδεια 34 2) ἐπὶ τοῦ ἐγκεφάλου: Ἐραστρατ.π.Γαλ.5,603 2) μτγ. ὁ πολὺ συνστραγγόμενος, ὁ περίπλοκος, ὁ συμπλεγόμενος κ. συγκρ.: Πλάτ.Φαίδρ.230Α θηριον τυφώσους πολυποκόκωτερον κ. ὑπερβ. Ἐνακ.11,5 πολυποκόκωτάτῃ ἢ ἐν ὀλοῦς τῶν 2) 2) ἐπὶ τῆς τύχης ἐν τῷ παιγνίῳ τῶν πεσσῶν: Εὐρ.1Α 197 Πρωτεσίλαον τ' ἐπὶ θάκοις πεσσῶν ἠδουμένους μορφασει πολυποκόκος 2) τὸ οὐδ. πολυποκόκος ὡς ἐπίρρο. πολὺ περιπελεγμένα, μηδόμενα: Θεόδωρ. Σημ.40 φωνῆ πολυποκόκων ἠχόσα 2) κ. ὡς ἐπιθ. τοῦ πολυπόδος: Θεογν.215 πολυπόου ὄργην ἔσχε πολυποκόκος 3) ἐπὶ προσ. κ. νοημάτων, πανούργος, δόλιος, στρεβλός, Ἀριστ.Φεσμ.463 και τὸ πολυποκόκον νόνη, οὐδ' ἀσάνετα, ΠΔ Ἐσθ. θιδ.13 σὺν παντί τῷ τούτων ἔθνει πολυποκόκος μεθόδων παραλογισμοῖς αἰτιοῦμενος εἰς ἀπάθειαν, Λοκκ.Θε.δ.10,8 λόγους ἀκανθῶδεις και ἐνεσίαις πολυποκόκος, Μηναί.1,25 Ἐσοτος, οὔτε πολυποκόκος Βελλαρ τὰ ἐνεδρα ἐτροπώσατο, Ψυχάρ.Ταξ.190 δὲν εχει πολυποκόκος τεχνουργίαι κ. συγκρ.: Ἀριστ.Φεσμ.435 ἀπῶπιτε ταύτης ἱκουσα πολυποκόκατέρης γυναικός.

πολυποκόκος ἐπίρρο, μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον πολυποκόκος, πολὺ υπερδεμένο: Διον. Ἄλ.Θουκ. 54 πέπλεκται ἡ θιάσινα πολυποκόκος, Εὐσ.Ἐκκλ. ἱστ.21B πολυποκόκος μὲν, ἀλλ' ἀκριβέας.

πολύποδος-ου-ουον-ον μτγν. κ. μ.ων. ὁ εἰς ὃν γίνεται πολλῆ κίνηση εἰσπλέκτων και ἐκπλέκτων πλῆσιν: Μέν.Ρητ.352B πολυπόου ἱμηνέας.

πολυπόσιος-ον μτγν. ὁ παρὰ πολὺ πλούσιος: Ψ1,ἀκῶμ.δ.3.

πολύποτος-ον μτγν. κ. μ.ων. ὁ παρὰ πολὺ πλούσιος, ὁ (ἀπλοῦτος): Χρυσ. Σιδ.3,241, Ἄχμ.Ὀνειροκρ.77 ἄνδρα πολυπόταμον και πολύχρυσον.

πολυποτώ-έω μτγν. εἰμσι παρὰ πολὺ πλούσιος, (ἀπλοῦτος, βαθύποτος): Χρυσ. Σιδ.235.

πολύπνοια (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. σφοδρὰ και συνεχῆς πνεύσις ἀνέμου, ἡ σφοδρότης τοῦ ἀνέμου: Χρυσ. Σιδ.8,18 2) νεώτ. ἱατρ. ἡ μείσθη ἐπιτάχυσια τῶν ἀναπνευστικῶν κινήσεων λόγω υπερβολικοῦ καύσανος ἢ πυρετοῦ, ἡ ταχύνοια.

πολύπνοος-ου-ουον-ουον μτγν. ὁ σχιζοῦς μεγάλως πνεύσ: Ἡσ. ἐν λ. ζαῆς 2) ὁ καθ' ὑπερβολὴν, ὁ πολὺ εὐώδης: Ὀππ.Κυν.1,461 γατα πολυπνοῦσι.

πολυποπόδα (ἡ) ἡ δμ. μν. ὄνομασις διαφόρων εἰδῶν μυριαπόδων ἐντόμων.

πολύπόδιος-ον μτγν. ὁ ἀνήκων εἰς πολυπόδα, ὀκταπόδιον: Πολυδ.6,33, αὐτ.6,47 2) τὸ οὐδ. πολυπόδιος εἶδος οὐσ. τὸ κρέας τοῦ ὀκταπόδος: Φιλώλλ.13, Θεοπομ.Κωμ.δ. ἐντραγε . . τοδὶ τὸ πολυπόδιον.

πολύποδης(ί) μτγν, ἐπ. πολυποδής * ὁ πολυπόδος, τὸ τροπόδι: Βιδ.ΑΠ 9,227, Μαν.6,748.

πολυπόδια (ἡ) κ. νεώτ. πλῆθος πολυποπόδια ποδῶν: Ἀριστ.ΖΜ 682B,1) πολυπόδια μὲν γὰρ ἐστί πάντα διὰ τὸ πρὸς τὴν βροδύτητα και καταφευῖν τῆς φύσεως τὴν πολυποδίαν ἀνυτικωτάραν αὐτοῖς ποιεῖν τὴν κίνησιν.

πολυπόδινη (ἡ) μτγν. εἶδος μικροῦ πολυπόδος, ἡ ὀσπύλη: Ἀθην.7,318B εἶδη δ' ἐστί πολυποδίων ἐλεδῶν πολυποδίνην βολδιτινην.

πολυπόδιον (τό) κ. νεώτ. ὄσποκο. τοῦ πολυπόδος, μικρὸς ὀκταπόδος: Φιλῶε 2,13, Ἀριστ.Ζ1 550α.4 τὰ μὲν οὐδ' ἄτων πολυποδίων . . γίνεται ἀπὸ τῶν ἀπορραγμένων πολυποδίων 2) εἶδος περιπόδος βλ.λ.: Θεόδωρ.ΦΙ 9,13,6 ἢ δὲ τοῦ πολυποδίου,

δασειο και **έχουσα** κυτληδόνας || νεώτ. βοταν. γένος περιδίων φυτών.
πολυοδύτης οινόχοι(δ) μγν. ὁ κατασκευασμένος μετὰ πολυοδίου βλλ.2: 'Αέτ.3,61.
πολυοδωδύτης-ους-ες ὁ ὄμοιος πολυπόδι ἢ ὁ ἀνήκου εἰς τὸ εἶδος αὐτοῦ: 'Αριστλ.ΖΜ 635α,24 τὰ δὲ πολυοδωδὴ μεγάλας.
πολυπόδιος-ον Ἐπιγρ. ὁ Μαν ποθητός: 'Εδλ.'Επιγράμ.δ.382.
πολυπόδιος(-η-ο) μγν. μυν. νεώτ. κ. δημ. ὁ παρὰ πάλαι ποθητός, ὁ σφόδρα ἐπιθυμητός, ὁ πολυαγάπητος, πολυφιλήτος: Στράβ.8,6,7 τοῦτο δ' ἴσται ἀντὶ τοῦ πολυπόδητον κείται, Διηγ.'Αχιλλ. 238, νὰ μὴ ἰδῶ τὴν μητέρα μου τὴν πολυπόδητὴν μου' 2) ὁ παρέων, ἐκφράζων μέγαν, φλογερὸν πόθον κ. συγκρ. 'Αθην.10,433Β τῆς δι-φύης οὐδὲν ἐστὶ πολυποθητότερον.
πολυποθητός ἐπιγρ. μυν. μετὰ πολλοῦ πόθου: Γεώργ. Νικому.1334.
πολυπόθος-ον μυν. ὁ πολυπόθητος βλλ. Διηγ.'Αχιλλ.1063 ἀπόδόν μου πολυπόθον, ἀρωτικὸν μου ἀπόδόν.
πολυποικιλία (ἡ) μυν. ἡ μεγάλη ποικιλία: Κωδ. Ὀμφ.71C τῆς πολυποικιλίας τοῦ ἐδάφους.
πολυποικιλίας-ον κ. μυν. νεώτ. κ. δημ. ὁ Μαν ποικίλος, ὁ ποικιλώτατος: Ἐρμ.Π 1149 πολυποικιλία φάρσα, στέφανον πολυποικίλον ὄνθειων, Στέφ.'Αθ.'Ἰνν.1,157B πολυποικιλία διαχωρήματα, 'Αραβ.Μοθ.Χαλ.1,157 πολυποικιλία πετράδια καὶ μαργαριτάρια, Πασαντ.'Αγ.'Ορ.107' 2) ὁ πολυπόθος: Ὀρφ.'Υμν.6,11 πολυποικιλίας τελεστή, ΚΔ'Εφεα.3,10 ἡ πολυποικιλίας σοφία τοῦ Θεοῦ, Μηναι.3,1 'Οδ.3 ὅλην καταλείψασα τὴν πολυποικίλον ἐνδοξέ.
πολυποικιλίας-ον μυν. ὁ πολὺ πεποικιλμένος: Εὐστ.425,24.
πολύπους-ον ὁ πολλὰς πόδας ἐπιβάλλον τινί, ὁ ἀσπίτρως ἠμερών τινα: Παρμ.16 πολυπόινος Δίκη, Ὀρφ.ἀ.158.
πολυπόλεμος-ον μγν. ὁ πολλοὺς πολέμους ποιήσας, ὁ πολλὰς πολέμων μετασχών, ἢ ὁ ἐν πολλοῖς πολέμοις παρευρεθείς: 'Αθανάσι.812.
πολύπολις-εως (ἡ) μγν., ἰων. γενικ. -ιος, ποι. πολύπολις ὁ ἔχων πολλὰς πόλεις: Καλλ.'Αρτ.225 πότνια πολυμήλαθρε πολυπότις χαιρε Κιτώνη' || ἐπὶ πόλεως, ἢ ἐκ πολλῶν συνοικισμῶν ἀπαρτιζομένη, ἢ Μαν μεγάλη: Φιλ.2,641 τῆς μεγαλοπόλεως ἡ πολυπόλις 'Αλεξανδρείας ἡγεμών.
πολυπομφόλυξ-υγος (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐντομοφάγων ἐκ τῶν λεντιβουλκαριοειδῶν.
πολυπόνηρος-ον μγν. ὁ πολὺ πονηρός, ὁ αμυπόνηρος: Μελέων.Περὶ ἐλαίου τοῦ σώματος 505F.
πολυπονία (ἡ) πολὺς μόχθος, κόπος: Πλάτ.'Αντ. 133E ἀρ' οὐκ ἐν ταῖς γυμνασίαις τὴν πολυπονίαν φιλογυμναστὴν ἡγεῖ εἰνάϊ.
πολύπους-ον κ. μυν. κ. νεώτ. ἐπὶ προα. ὡς ἐπιθ. τοῦ ἀνδρωπικίου γένους, ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἔργασζόμενος, ὁ πολὺ μόχθων, πόνων, ὁ πολυποκός: Πινδ.Ν 1,33 κοιναὶ γὰρ χρόν' ἀλείφεις πολυπόπων ἀνδρῶν, Αλογ.'κ.382 φύλακα πολυπόπων βρωτών, Λιβ Ροδ.1545 ὄλων πιττάκιον ἄδον-της Λιβιστρου πολυπόπων, Κάλλ.'Οδ.Β,6 καὶ τῶν θνητῶν τὰ ἔργα τῶν πολυπόπων κ. ὑπερθ.: Εὐρ.'Εκ.722 ὡς σε πολυπονωτάτην βρωτῶν θαίμων ἔθηνε ὅστις ἐστὶ σοὶ βαρὸς, Ἀριστφ. Θεαμ.1023' 2) ἐπὶ πραγμ., ὁ χρήζων πολλοῦ πόου, μόχθου ἢ ἐργασίας, ἀδύνητος, κόπως: Αλογ.Πέρα.320 Ἀμυστρίαι... πολύπονον δῶρυ νωμῶν, Σοφ.Φιλ.777 τὸν θῶνον δὲ πρόσκυσον μὴ σοὶ γενεῖσθαι πολύπονον αὐτὰ, Εὐρ.'Ορ.1011 πολυπόνοιος ἀνάγκαις, Πλάτ.Νομ.633B κρυπταῖς τις... πολύπονους πρὸς τὰς κερτηρήσεις.

πολύπους ἐπίρω μγν. μετὰ πολλοῦ πόου, κόπου, μετὰ πολλῆς προσπάθειας: Πλούτ.'Αλέξ. 63 χαλέπας δὲ καὶ πολυπόπων τὸν διστῶν ἐκπριστῶν ὑλοίων ὄντα, Φάλ.24.
πολύποδότης (ἡ) μγν. ἐργαλίον χειρουργ. πρὸς ἀφαίρεσιν πολυπόδος βλλ.3: Παολ.Αιγ.6,25.
πολύπορος-ον λεξ. ὁ ὄπο πολλῶν πορευόμενος, πολυπόρητος, ὁ πολυσύναστος: 'Μα. ἐν λ. πολύσπυτος, Φώτ. ἐν πολυστεινός.
πολυπορίας-εις (ἡ) νεώτ. νόσος τῶν φυτῶν προκαλουμένη ὄπο τῆς προσβολῆς τῶν ὑλοιδῶν μερῶν διαφορῶν δένδρων ἀπὸ μύκητων.
πολυπορίστος-ον μυν. ὁ δυνάμενος νὰ ἔχη πολλὰ πορίσματα ἢ ὁ παρῶν πολλὰ πορίσματα, συμπεράσματα: Εὐστ.20 [ἐκδ.Μ.1].
πολυποροειδῆ-ών(τῶν) νεώτ. οἶκος γυμκήτων ασπροφύτων ὑλοιδῶν ἢ χουμοιδῶν.
πολύπορος-ον κ. νεώτ. ὁ παρῶν πλουσίος, ἀφθονος ἱσοδείας: Ἀριστφ.'Ορν.952 πεισοβολὰ πεδία πολυπόρα τ' ἄλυστον [ἀμφ.]. 2) μγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων πολλοὺς πόρους, διαδόσας: Πλούτ.'Ηθ.650C. 3) νεώτ. βοταν. ὁ πολύπορος γένος βροτιδῶν μυκήτων.
πολύπος (ὁ) ποι. τ. ἀντὶ πολύπους βλλ.
πολύποσια (ἡ) [πόσις] κ. νεώτ., ἰων. -ἠη ἢ πολλὰ πόσις ἰδ. οἶνου, ἡ οἶνοποσία: 'Ἰνν.Αφ.77, Πολυθ. 5,15,2 προβαίνοντος τοῦ πότου, κἀπειτα γενομένη ἄκαιριστος καὶ πολυποσία, Φιλ.1,682, Διοσκ.5,11.
πολύποσις-εις (ἡ) μγν. ὁ πολυποσιεῖστος -βλλ.: Ἐρμ.τριμ.38,284.
πολυπότμος(-η-ο) μγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων πολλοὺς ἢ μεγάλους ποταμούς: Εὐρ.'Ἦρ.409 Μαι-ῶν ἀμφὶ πολυπόταμον.
πολυπότης (ἡ) [πῶς] κ. νεώτ., ποι. πολυπότης, θηλ. -ῶτις, ὁ καθ' ὑπερβολὴν πῶν οἶνονευματώδη ποτὰ κ. ἰδ. οἶνον, ὁ μέθυσος, ὁ μπεκός: 'Ἰνν.Αερί.4 οὐ γὰρ οἶόν τε ἀρα πολυπότους τε εἶναι καὶ πολυπότας, 'Αθην.10,442F ἑσπεκός δ' εἶσι πάντες οἱ Ἔθρες πολυπόται, ΑΠ 9,214,17.
πολυπότης-ἴδος (ἡ) μγν. κ. νεώτ. θηλ. τοῦ πολυπότης βλλ.: ΑΔ.Π 241.
πολυπότιος-ον μγν. ὁ ἔχων πολλὰς περμετέας: Ὀρφ.'Υμν.70,9 πολυπότιοι Εὐμένιδες.
πολύποτνια (ἡ) μγν. ἐπιτετ. τ. τοῦ πότνου, ἢ παρὰ πολὺ ἀσοστή: Ὑμν.Δημ.211, Ἀπολλ.Ρ 1,1125, Ὀρφ.'Υμν.40,16.
πολυπότομος-ον μγν. ἐπὶ χειρουργ. ἐργαλίου, ὁ χρήσιμος πρὸς ἀποκοπὴν πολυπότων βλλ.3: Φιλοῦμν.'Αέτ.16,23.
πολυπότος-ος ὁ ὑπερμέτρος, πολὺ πῶνος: 'Ἰνν. Δ.249, 'Αριστλ.Ζ 601b,4 τὰ δ' ἄλλα πῶνα μὲν, οὐ πολυπότα δ' ἐστιν.
πολυπότῶ-ῶ πῶνα ὑπερμέτρως ποτῶ, ἰδ. οἶνον: 'Ἰνν.Προρρ.2,2.
πολύπους-ποδος-ον κ. νεώτ., αἰτ. ὄρα. πολέποδα 'Αριστλ.Πολιτ.1281b,61 κ. αἰτ. πληθ. οὐδ. πολυπόδα [Σοφ.ἀπ.307], ὁ ἔχων πολλοὺς πόδας πολυπόδος ποδος: Σοφ.'Ἠλ.488 ἔξει καὶ πολυπότων καὶ πολυχῆρ ὁ ἔστιν, Πλάτ.Τιμ.92Α Ποσειδ.19 οὕτω τι πολυπόων ἐστὶν ἡ ἄλλη κἀκὸν [ἀμφ.], Διοσκ.2, 35' 2) ποδ. ὁ ὄπο πολλῶν ποδῶν ποταμῶν, ὁ πολυπόρητος: Χρησμη.Π.Πολυαι.6,53 πολυπόους χῆρος 3) τὸ ἀρα, ὡς ὄρα. πολυπότης (ἡ) βλλ.
πολύπους-ποδος (ἡ) κ. μυν. κ. νεώτ., οἰτ. πολυπόδα κ. πολυπότων, ποι. πολυπότους [Σοφ.ἀπ.307] κ. πολυπότος [Θεογμ.215], δωρ.πώλυπος [Ἰνν.Αφ.5] κ. κτ. πληθ. ὄνομαστ. πώλυποι [Ἐπιχ.61] κ. αἰτ. πώλυπος [Ἐπιχ.124] κ. πώλυπος [Διφιλ.Σ π.'Αθην.8,356E] ὁ δικτάπων, τὸ χταπόδι, (ζωολ. διθρόπων) κεφαλῶν ἐκ τῶν ὀκταποδιδῶν: Ὀδ.Ε 432 ὡς δ' ὄρα πώλυποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο πρὸς κοτυληδόνην πυκνὰ ἀλίγγες ἔχονται, Θεογμ.215 πω-

λόφου ὄργην ἴσχε πολυλόφου, Ἀριστλ.ΖΙ 524α,3 ὁ μὲν οὐλόφους καὶ ὡς ποσὶ καὶ ὡς χειρὶ χρῆται ταῖς πλεκτάναις. 2) συνήθ. κτ. κληθ. κατηγορία ἐντόμων, οἶον τὸ γένος τῶν λέλων: Ἀριστλ.ΖΜ 682α,36 πολυλόφου μὲν γὰρ ἐστὶ πάντα διὰ τὸ πρὸς τὴν βροδοῦπτα καὶ κατάφυξιν τῆς φύσεως τὴν πολυλοπία ἀντικπιότεραν αὐτοῖς ποῖν τὴν κήνησιν. 3) τὸ μυριοπόδον σκαλόπενδρα, ἡ σαρανταπάρουσα, τὸ σαρανταπόδου: Ἀριστλ.ΖΙ 531β,29 ὄσο δὲ μακρὰ καὶ πολυπόδα, σχεδὸν ἴσα ταῖς ἐντομαῖς ἔχει τὰ μέτρα. 4) κατηγορία ἀκτινωτῶν ζῶων τοῦ ἀθροισμ. τῶν κοιλεντερωτῶν ἐχόντων σχῆμα κυλινδρικὸν ἢ μοκρῶν. 5) κ. νεώτ. ἱατρ. ὄγκος καλοῦσθ. ἀναπτυσσόμενος ἐπὶ τοῦ βλενωγινοῦ τῆς ρινὸς, τῆς μήτρας, τοῦ λάρυγγος κτ.: Ἰηπ. Ἀφ.5, Θεοφρ.ΦΙ 9,13,6, Γαλ7,106, Πολυδ.4,204. 6) μαν. ἡ βότην πολυπόδιον: Γεωμ.Ι5,14.

πολυπράγματος -ον μτγν. ὁ πολυπράγμων, ὁ περίεργος: Πρωτλ.Τετράδ.228.

πολυπραγματῶν -ῶν πολυπραγμωνῶν βλλ., πολυετατάς: Ἀριστλ.Πολιτ.1299β,1 βέλτιον ἕκαστον ἔργον τυχεῖα τῆς ἐπιμελείας μονοπραγματώσεως ἢ πολυπραγματώσεως.

πολυπραγμῶνσις -εως ἡ] (πολυπραγμωνῶ) μτγν. ὄμφ. ἡ πολυπραγμοσύνη: Πλωτίν.6,3,23.

πολυπραγμονέω -ῶ κ. νεώτ. ἰων. -πρηγωνέω, ἀσχολοῦμαι εἰς πολλὰ πράγματα, ἐξετάζω τὴν κατά βάθος, πολυεξετάζω: Φερικρ.154 μὴ πολυπραγμονεῖ μὴ φρόνησις πολὺ περὶ αὐτοῦ, Πλάτ.Νόμ.821α τὸ μέγιστον θεόν καὶ ὄλον τὸν κόσμον φάμεν οὐτε ζητεῖν θεῶν οὐτε πολυπραγμονεῖν τὰς αἰτίας ἐρευνώντας, αὐτ.952D, αὐτ.Θεαστ.184B. 2) συνήθ. ἐπὶ κακῆς συμ., εἶμαι πολυπράγμων, ἀναμεγίστοιμοι εἰς ἕνας ὑποθέσεις, ἔχω ἄκαιρον περιέργειαν, χῶν τὴ μύτη μου, τὴν οὐρά μου παντοῦ: Ἀριστλ.Πλ.913 ἐκέρχεται οὐν ἐστὶ τὸ πολυπραγμονεῖν. Πλάτ.Πολ.433Α τὸ τὰ αὐτὸ πράττειν καὶ μὴ πολυπραγμονεῖν. || κ. μτ. οἰτ.: Δημόκρ.80 π- τὰ ὀνεκτα. 3) βουλευόμαι, μελετᾷ πολιτικὸς νεωτερισμοῦ, ἀναμεγίστοιμοι εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα, ραδιοῦργα κατὰ τῶν καθεστώτων: Ἦρ.3,15 εἰ δὲ καὶ ἠρησάθη μὴ πολυπραγμονεῖν, Ξεν.Ἀν.5,115 ἐν Ὁρακίᾳ γὰρ παρὰ Σούθῃ πολυπραγμονοῦν τὸ ἀπέθανεν ὑπὸ Νικάνδρου τοῦ Λάκωνος. 4) μτ. οἰτ. περιεργόζομαι τὴ ἐρέμω ἐκ τοῦ κλήσιον: Μέμ.Μον.583 πολ-ἀλ-λόγρια κακὰ, Πολυδ.9,157 αἰ τὰ φανόμενα πε-πολυπραγμονηκότες, Διγεν.Οἰν.3 πολ-τὰ μετέωρα κ. παθ.: Πολυδ.12,27,4 τὰ μὲν ἐκ τῶν βιβλίων θύναται πολυπραγμονεῖσθαι χωρὶς κινδύνου καὶ κακοπρασίας. 5] ρηματ.π. πολυπραγμονητέον, πολυπραγμονησίνης.

πολυπραγμονέω ἐπίρρ. Ἐπιρρ. κατὰ τρόπον πολυπράγμων βλλ. || οἰτ.: πολυπραγμονόω δὲ προεπισηπόμενον τὴν . . . ἐξουσίαν.

πολυπραγμοσύνη ἡ] κ. νεώτ. ὁ χαρακτῆρ καὶ αἱ πράξεις τοῦ πολυπράγμωνος: Ἀριστφ. Ἀχ.833 πολυπραγμοσύνης νῦν ἐς κεφαλὴν τρέποιστο μοι, Λυσ.1,16 μηδεμιᾶ πολυπραγμοσύνη προσελθῆναι μὴ νόμις πρὸς σε. || π. Θουκ. ἀντιθ. ἀπραγμοσύνη: Θουκ.6,87 ὄσον δὲ τὸ ἕμιν τῆς ὑπετέρας πολυπραγμοσύνης καὶ τρόπου τὸ αὐτὸ εὐμερέω. 2] μτ. τοῦ ἀλλοτριοπραγμοσύνης, ἐπὶ κακῆς συμ., ἡ ἀνάμειξις ἐἴνας ὑποθέσεις, ἀκαιρος περιέργια: Πλάτ.Πολ.444B. 3] ἡ ἀνάμειξις εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα, ἡ ραδιοῦργια κατὰ τῶν καθεστώτων, ὁ φιλονεωτερισμός: Πολυδ.2,43,9 πρὸς τὴν ἐκείνου πολυπραγμοσύνην καὶ πρὸς τὴν τῶν Αἰγυπτῶν ἡλικονεῖαν ἀντιπατόμενος διετέλει. 4] ὁ ἀκαιρος μακροπρόγρια καὶ ὑπερβολικὴ ἀκριβολογία: Λουκ. Ἀλ. ἱστ.

2,10 [ιδιόρθ. φιλοπραγμοσύνη]. 5] μτγν. σπον. ἀκριβῆς ἔρευνα: Πολυδ.5,75,6 ἐκ τῆς ἱστορίας καὶ πολυπραγμοσύνης περιποιοῦσθαι τὸν τοιαύτην ἐμπερίαν. || περὶ Πολυπραγμοσύνης τίτλος ἔργου τοῦ Πλουτάρχου.

πολυπράγμων-ονος ὀν ἰσράσσα, πράγματι κ. μαν. κ. νεωτ. ὁ ἀσχολούμενος εἰς πολλὰ πράγματα, ὑποθέσεις, συνήθ. ἐπὶ κακῆς συμ. ὁ ἀναμεγίστοιμος εἰς ἐργασίας ἢ ὑποθέσεις μὴ ἀφροσύνας εἰς αὐτὸν, ὁ περίεργος, ὁ ἀδίκριτος, ὁ ἀνακατωσούρης: Ἐδν.222 οὐ γὰρ πολυπράγμων ἐστίν, ἀλλ' ἀπλήγως, Ἀριστφ. Ὀρν.471 ἀμαθῆς γὰρ ἔφευ καὶ πολυπράγμων, Λυσ.24,24 ὅτι πολυπράγμων εἶμι καὶ θρασυς καὶ φιλαπεχθῶμων. || Ἰσοκρ. 15,230 πολυπράγμωνος καὶ συκοφαντοῦς εἶναι, Σέργ.Μακρ.ἐν Σιάδ.3,288 ταῦτα τοῖνυ μαθῶν ὁ πολυπράγμων μονάρχη, ἐπήνεσε . . . τὸν . . . Θεοδοσίαν. || ἐπιθ. τῶν Ἀθηναίων, διδόμενον ὑπὸ τῶν πολιτικῶν αὐτῶν ἀντιπάλων, οἰον ἐν τοῖς δράμασι τοῖς φέρουσι ταῦτα τὸ ὄνομα τοῦ Τριγκλέους, τοῦ Διφιλου καὶ τοῦ Ἠνύχου. || κ. ἐπιθ. τοῦ Σωκράτους: Ἀρρ.Ἐπικτ.3,121. 2] μτγν. σπον. ἐπὶ κακῆς συμ. ὁ ἀκριβῆς, ἐπιμελής ἔρευνητής ὁ ἐμπεριος ἐκ δραστηρίου πολυερείας: Πολυδ.9,1,4 τὸν δὲ πολυπράγμωνα καὶ περιττὸν ὁ περὶ τὰς ἀποικίας καὶ κτίσεις καὶ συγγενείας, Διδ.Σ.137 Ἠρόδοτος δὲ, ὁ πολυπράγμων, . . . καὶ πολλῆς ἱστορίας ἐμπεριος.

πολύπραγος -η-ο δημ. ὁ ἀσχολούμενος ἡ ἀσχοληθεὶς εἰς πολλὰ, ὁ ἔχειν πείραν πολλῶν πραγμάτων, ὁ πολυπράγμων, ὁ πολυῤερος. 2] πολύτροπος, πολυμήχανος, ἐπιπονητικός, ἐπιδέξιος: Ἐρτολ. Ὀδ.Α ἰ τὸν ἀντρα τὸν πολυπράγμου τραγοῦδσε μοι, ὦ Μοῦσα.

πολύπρακτος -ος μτγν. ὁ πολυπράγμων βλλ.: Βέττ.Βδλ. ἐν Κατ. Ἀστρλ.Κ 811,163.

πολυπράκτεω-ρος ἰθ] μτγν. ἰων. πολυπράκτωρ ὁ πολυπράγμων: Μαν.4,160.

πολύπραος-ον μτγν. πολὺ πρῶος, ἥσιος κ. ὑπερβ.: Λουκ.Τραγῶδ.134 [ιδιόρθ. πολὺ προστάτη].

πολύπρεμος-ον μτγν. ὁ ἔχων πολλοὺς καρμούς δένδρον: Ἀπολλ.Ρ 4,161 πολύπρεμος ὄλη.

πολυπρεπής-οδς-εως ἡ] ὁ πολὺ διαπρηπής, διακεκριμένος: Φιλῶστρ.Σοφ.2,23,2 π- πλούτος.

πολυπρηγμονέω ἰων. τ. ἀπὶ πολυπραγμονέω.

πολυπρηγμων-ωνος ἰθ] ὁ ἔχων πολλοὺς πρηγῶνας, ἐξέχοντας βράχους, ὄθ. ὁ ἔχων πολλὰς κορυφάς, ὁ πολυκόρυφος: Ἐρμυσιαδ.7,57 ἄλλης δ' οἶα μέλισσα πολυπρηγῶνα Κολωνῶν λείψουα.

πολυπρηκίαιος μαν. δημ., μτγ. παρ. πολυπρηκισμένος, πολυπρηκίαιος βλλ.: Ἐρωτόκρ.2, 172 ἔτοῦτο ὄσου μοῦ λαχε, δὲ μὲ πολυπρηκίαι-ν κ. παθ.: αὐτ.5,480.

πολυπρόδατος-ον κ. ἀχόλ. ὁ ἔχων πολλὰ πρόδατα, ποῖνμα, ὁ πλούσιος εἰς πρόδατα ἢ κτήνη: Σχολ. Ἰλ.Β 705. κ. ὑπερβ.: Ἦρ.5,49 Φωγῆς . . . πολυπρόδατώτατοι τὲ ἐόντες . . . τῶν ἐγῶ οἶδα.

πολύπρικοι-ον ἰσραήλ μαν. ἐπὶ γυναικῶς, ἡ ἔχουσα πολλὰν πρῖκα, ἡ πλουσίως πεπρωκισμένη: Ἐδστ.1383,16 τῶν γυναικῶν αἱ πολύπρικοι.

πολυπρωαία ἡ] νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ πολυπρωαίου βλλ.

πολυπρόσωπος-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων πολλὰ πρόσωπα ἢ μορφῶς ὁ πολυμορφος, παικιδόμορφος: Βέττ.Βδλ. ἐν Κατ. Ἀστρλ.Κ 811,166 πολυπρόσωπα πράγματα, Παναν. Ἀγ. Ὀρ.99 ἡ ἄρμυια πρὸς χαρακτῆρ τῆς πολυπρόσωπης συνθέσεως τοῦ. || ἐπιθ. τοῦ οὐρανοῦ, ὁ διαρκῶς μεταβαλλόμενος: Λυκόφρ.π. Ἀριστλ.Ρητ.1,405β, 35 τὸν πολυπρόσωπον οὐρανοῦ τῆς μεγαλοκορυφῆς γῆς. 2] εἰδ. ἐν τῇ τραγῳδίᾳ ἢ κωμῳδίᾳ, ὁ ἔχων πολλὰ πρόσωπα θεατρικὰ: Πλωτ.

*Η8,711F ὄρησις παθητικὴ καὶ πολυπρῶπως, Λουκ.Νηρ.20 ὡσπερ ἐν σκηνῇ καὶ πολυπρῶπως δράματι. || τὸ οὐδ. πολυπρῶπων ἢ οὐσα. : Λουκ.Ἰν.49 τὸ πολυπρῶπων καὶ τὸ ἀνθρώπων τῶν ἐμῶν ὄρημάτων καὶ παλαισμάτων.

3) ὁ ἀποτελούμενος ἐκ πολλῶν πρῶπων, ὁ πολυπληθής : Ἰωα.ΠΙ.1,26,4 πολυπρῶπως γενεά. πολυπρῶπως ἐπίρρο. ἡγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον πολυπρῶπων βλλ.31, μὲ πολλὰ πρῶπων : Ἰωα.ΑΙ.16,3,3 τούτων πολυπρῶπως καὶ πιστώως ἀλλήλους συναγωνιζόμενα.

πολυπρῶτως-ος-ον κ. μαν. ὁ πολὺ πρῶτος, ὁ πρῶτος, ὁλόπρωτος : βδλ. Εὐστ.326,12 ἐπὶ δὲ πολὺ πρῶτισον, τινὰ τῶν ἀντιγράφων πολυπρῶτισον ὕφην γράφουσι : Ἰλ.Β.707 τὸν δ' ἔκτανε Δάριδ' ἄνθρ ἠνθρ νηὸς ἀποθρῶσκοντα πολυπρῶτιστον Ἀχαιῶν (διόρθ. πολὺ πρῶτισον).

πολύπτερος-ος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων πολλὰ πτερά, ἀντίβ. ὀλιγόπτερος : Ἀριστ.ΖΙ.486β,11 καὶ τὰ μὲν πολύπτερα, τὰ δ' ὀλιγόπτερα ἔστιν, αὐτ.ΖΜ.682β,13' 2) νεώτ. ζωολ. ὁ πολύπτερος γένος ἡθῶων τελεοστόμων.

πολυπτόχος-ος-ον ἡγν. ποι. τ. πολυπτόχης, ὁ πολὺ προθύμενος, περοθήμενος, παραγόμενος, δειλός, φοβιστάρης : Πλουτ.ΗΗ.44δ οὐδὲν δ' ὠφέλειαι διὰ τὸ . . . πολυπτόχον αὐτῷ περὶ τοῦ ἐπινοῦν γεγονότα, τὴν ἀκράσιον ἀπέχρηται τῶν τριῶν ἐν ἐφορμῇσι Πηλ.Σιλ.ΑΠ.5,289 ὄμμα πολυπτόχον ὑπακλῆπτουσα || ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἡ πολὺ παρασομένη, ἡ φουρτανιασμένη : Διόδ.Ζων.ΑΠ.7,624 πολυπτόχος θάλασσα.

πολύπτολις-εως/ῆ ποι. ἀντὶ πολυπόλις βλλ.

πολύπτορος-ος-ον ἡγν. ὁ ἔχων πολλὰς πτόρους, κλάδους, πολλὰ τρυφερά κλωνάρια : Νόν. Εὐαγ.Ἰω.15,4 πολυπτορὸν κόρυμβον.

πολύπτυκτος-ος-ον Ἐπίρρο. ὁ πολλοπύκτος ὁ πολύπυκτος : πολυπύκτος ῥύθμιον.

πολυπτυχία (ἡ) γλῶσσα, ἡ ἰσότης τοῦ πολυπύχου, ἡ πολυπληθία, τὸ πολυάριθμον.

πολύπυχος-ος-ον ἰατρ.ε. πυκτὴ κ. νεώτ. συνήθ. ἐπὶ ὀρέων, ὁ ἔχων πολλὰς πυτὰς, καμπίαι, φάρμακα, κοιλιάδας : Ἡσ. ἐπολυπύχου ἡ πολλὰς ἔξοχας ἔχοντος, πολυμεραῦς, πολλὰς πυτὰς καὶ εὐρυχωρίας ἔχοντος καὶ πολλὰ ἀποκλίματα : Δι.Θ.411 πρῶτην δὲ πύλησι πολυπύχου Οὐλύμιοιο ἀνοτήρη κατέρυκε, αὐτ.Φ.449 ἴδης ἐν κνήμασι πολυπύχου, Ἡσίοδ.Θ.113 ἰδὲ καὶ ὡς τὰ ἄρματα πολυπύχον ἔσχον Ὀλύμιοιο || εἰδ. ἐπὶ τῆς ἀρετῆς κωρίδος τῆς Φωκίδος : Εὐρ.ΙΤ.677 ἐν πολυπύχου χθονί' 2) ἐπὶ σπηλίων, κομρησάσας, ὁ πολλὰς δειπλωμένους : Ἰνν.Αγμ.β. 3) ὁ πολλὰς ἐπιθυμῶν, ὁ ἔχων πολλὰ φιλία, σελίδας, ὁ πολυσέλιδος Πολυδ.4,18 ἐκ Ἡρόδοτος μὲν λέγει δελτιὸν διπτυχον, αἰ δὲ Ἀττικῶι γραμματεῖον διπρον, καὶ θύρας τὰς πύτας ἄχρι θύρων, . . . καὶ τρίπτυχον καὶ πολυπύχον : Λουκ.Ἐρωτ.44 πολυπύχου δέλτοι κατόπιον ἀκολουθεῖσθαι || τὸ πολυπύχον ὡς οὐσα. κεκρωμένη πνακίς καὶ πνακίδιον ἐπὶ πλειόνων τῶν τεσσάρων φύλων, ῥησίμον πρὸς πᾶσαν γραφήν, κ. ἰδ. π. Ρωμ. δι' ἐγγραφήν τὸ ἐγγεῖσι φόρου.

πολυπύξ-εως/ῆ/ῆ ἡγν. κ. μαν. ὁ ἔχων πολλοὺς πύξους, λαγούς : Εὐστ.483 ἐπὶ πολυπύξ τόπος ἦγον ἢ ἔχων πύξους πολλούς : Καλλ.ἀν.528.

πολύπυτος-ος-ον ἰατρ.ε. ἡγν. μαν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων πολλὰς πτώσεις : Εὐστ.105,26 ἐπολυπύτος ἐπὶ σχηματισμῶς τὸ πάντων καὶ πάντεσσι καὶ πᾶσι [κρατεῖν, ἀνάσειν] τὸ πολυπύτων (σχῆμα) ρητορικῶν σχῆμα τὸ λογιῶν, καθ' ὃ ἐπαναλαμβάνεται ἐν τῇ περιόδῳ ἢ αὐτῇ λέξει ὑπὸ πᾶσι τοῖς γραμματικῶς τύποις : Κοιντ.Ι.9,3,37, Ἐρωτ.18,1,2, Λογγίν.23,1 τὰ γε μὴν πολυπύτωτα λεγόμενα

πολύπυχος-ος-ον ἡγν. ὁ πολὺ πύχος, ὁ πάμπυχος : Ἐρωτ.Σέρ.2,352F.

πολύπυλος-ος-ον ἡγν. ὁ ἔχων πολλὰς πύλας, πολλὰς ἐξωθύρας : Διόδ.Σ.145 ἀφ' ὧν ἑκατόμυλον ὄνομασθαι, καθάπερ πολυπύλου.

πολύπυρος-ος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων πολλοὺς πύρους, δδ. ὁ πολὺ ἄγυρος : Ἰγν.Ἀπόλλ.242, Νηφάκου Ἐμμετρος Ἰστ.Μάνης, ἡ Κίττα ἡ πολυπύρος | κὶ ἡ Νόμια ἡ παρομοία.

πολυπύρηνος-ος-ον ἡγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων πολλοὺς πύρηνος, κουκούσια : Θεόδρ.ΦΑΙτ.4,4 τοὺς καρπούς. . . ἐκ πολυπύρηνων εἰς ἀπύρηνους - πολυπύρηνων κῦτταρα [τὰ περιέχοντα πλείονα τοῦ ἐνὸς πύρηνος].

πολυπύρηνος-εως/ῆ/ῆ νεώτ. βιολ. ἡ ἀνωμαλία ἡ παρατηρούμενη εἰς πλείστον ζωϊκῶς ὄργανισμός, καθ' ἣν τὰ πολυπύρηνων κῦτταρα ὑπερβαίνουσι τὰ μονοπύρηνων.

πολύπυρος-ος-ον ἰ| (πυρός) ἐπὶ εὐφόρων χωρῶν, ὁ παράγων πολλοὺς πυρούς, πολλοὺς αἶτον : Ἰλ.Α.756 ὄφρ' ἐπὶ θουρασίαις πολυπύρου βήσαμον Ἰππουσ αὐτ. ἐν Ἀργεῖ περ πολυπύρου, Ὀδ.Ξ.335, Αἰσχ.Ἰω.555 βαθυπύλουτον χθῶνα καὶ τὰς Ἀφροδίτας πολυπύρον αἶαν, Ἀδαί.ΑΠ.6,258 σὺ δὲ Κρήθωνος ἀρουραν πᾶν ἐπὶ τοὺς ἐκίρθρον καὶ πολυπύρον ἄγειοι, Διοσκ.Ι,127 πολυπύροι τόποι.

πολύπυρος-ος-ον [2] ἰατρ. σχόλ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων πολὺ πύρ, ὁ πλήρης πυρός : Σχόλ.Αισχ.Πρ.880.

πολύπυρος-ος-ον ἰατρ.ε. ἡγν. ὁ πολὺ ἀκωυστός φημισμένος, ἔσκουστός : Νικ.Ἀλεξ.303 μύρος πολυπύστος.

πολυπύγων-ονος [ὁ] νεώτ. γένος ἀγρωσσοειδῶν φυτῶν, ἡ ἀλεπονουρά.

πολυπυθέστος-ος-ον [ρεμβάζω] ὁ πολυπληθής, ὁ ἀσταθής : Σαφ.149 πολυπυθέστος φίλια.

πολυπυρηνώ-εως δ. πολυπυρηνώ βλλ.

πολυπύρηνος-ος-ον δ. πολυπύρηνων βλλ.

πολύπυρος-ος-ον δ. πολύπυρος βλλ. : Ἐλλ.Ἐπιγράμμ. 1135 πολύπυρος ἀσφόδελλος.

πολύπυρῶδες-ος-ον συνήθ. ἐπὶ ἡθῶων, ὁ ἔχων πολλὰς ραθυδίας, ὁ ἀραθυώτης : Ἀριστ.ἀν.294.

πολυπυραγής-ος-εἰς ἡγν. ἐπὶ ποταμῶν, ὁ ἔχων πολλὰς ρωμιάς, ἡ κτ. ἄ. ὁ ἔχων πολλὰς ρωμιάς, σχισμάδας, ὁ πολυσχάτος : Νικ.Θηρ.59 ποταμοὶ πολυπυραγῆος κατὰ Δίνας [σχόλ. ἐτὸν ῥόστος δρῦεος ἔχοντος, τὸν βλαῖον καὶ πάντα ῥήσσοντα διὰ τὸ βαγύσσιον].

πολυπυράδες-ος-ον ἡγν. ὁ ποιῶν πολὺν ἦχον, ὁ κρατῶν σφοδρὰς ἢ μακρὰν, πολυκροτός : Ὀππ.Ἀλ.5,652 πολυπυράθαιοι σπιδάδες, αὐτ.Κυν. 3,21 πολυπυραθῆοιο ποταμοῖο.

πολυπυράδμιγξ-ιγνος [ὁ] ἡγν. ποι. ὁ ἐκπέμνων πολλὰς σταγόνας : Νόν.Δ.7,174 πολυπυραθῆμιγξ ἰθύρωφ 2) ὁ ἀποστός ἐν χυμῶν : αὐτ. 19,12 πολυπυραθῆμιγξος ὠπύρος, Ἰω.Γαζ.Ἐκερ.241.

πολυπυραστῆς [ὁ] ἡγν. ὁ πολλοὺς φωνήων, καταστρέφων : Λυκόφρ.210 ἰδ. γρ. ποικιραστῆσι, Ὀππ.Ἀλ.1,463 πολυπυραστοὶ νέφος πολέμοιο.

πολυπυράστιος-ος-ον ἡγν. ὁ πολὺ ραπισμένος : Ὀππ.Ἀλ.5,652 [β.γρ.].

πολυπυραπτος-ος-ον ἰραπτός ἡγν. ὁ πολυπύρος βλλ. : Θεοκρ.25,265 ρίψας τῶνον ἐραξέ πολυπυραπτόν τε φαρῆτρον.

πολυπυράφης-ος-εἰς ἡγν. ὁ πολυπύρος βλλ. : Νόν.Εὐαγ.Ἰω.9,38 πολυπυραφῶν παδύλων, ΕΜ.148, 37 πολυπυραφὶ ὀδομήματα.

πολυπυραφός-ος-ον ἰραπτός ὁ πολλὰς ραφῶς ἔχων, ὁ καλῶς, στερεῶς συνεντραμμένος : Σοφ.ΑΙ.575 διὰ πολυπυραφῶν στράμων πόρκακος.

πολυπρηής-ος-εἰς μαν. ὁ πολὺ ῥέπων, ὁ ἔχων μεγάλην κλίσην εἰς τι. λαν ἐπιρρητής, μεγάλως ἐπιδίδων εἰς τι : Εὐστ.540.

πολυρρημονά-τω μτγν. κ μων. ὁ πολυρρημονά, λέγω πολλά, πολυλογώ, φησάρω: Γρηγ.Νοσ.160,24, Ευστ.805,41 πολυρρημονεῖ καίρια εἰδώς.

πολυρρημῶν-ωνος-ον ἰσμοῦ μτγν. μων. κ νεώτ. ὁ λέγων πολλά, ὁ φησάρως, ὁ πολυλογός: Πά'1ῶ8 8,2 πνεῦμα πολυρρημῶν τῷ στήματός σου, Μάρκ.Αῦρ.3,5 μὴ πολυρρημῶν, μήτε πολυπράγων ἔσο, ASS Αὐγουστίνου 3,160,21 τὸ γένος τῶν Χριστιανῶν φησὶ ἐστὶ πολυρρημῶν.

πολυρρημῶν-νος (ὁ, ἡ) ἰσρηνί, ὁσι. πολυρρημῶν ἴ'Ησ.1, πληθ. ὄνομαστ. πολυρρημῶν ἴ'Ηλ.154, ἴ'Ησ.102, ἀπ. 134,3, ὁ ἔχων πολλά ποιήματα, πρόβατα, ὁ πολυπρόβατος: ἴ'Ηλ.154 ἐν δ' ἄνδρες ναῖουσι πολυρρημῶν, αὐτ.294, ἴ'Ησ.102, ἀπ.134,3, Θεοκρ.25, 117 οἷα πολυρρημῶν πάντων ἔσαν ἐκ βασιλῶν.

πολυρρημῶν-ον ἐπὶ προσ., ὁ ἔχων πολλά ποιήματα, ὁ πολυρρημῶν: Ὁδ.Α 257 Πελίης μὲν ἐν ἐσχάτῳ Ἰσραὴλ κῆτε πολυρρημῶν || κ ἐπὶ ψάρα, ἡ τρέφουσα, ἡ παράγουσα πολλά πρόβατα: Αἰαχ.Ελεγ.3, Κόιντ.2,311 ὄν τε κύνων σταθμοῖο πολυρρημῶν δῖπτοι θαρσαλέως.

πολυρρημῶν-ον ὁ πολυλόγος λεγέθεις λεγόμενος: ἴ'Ησ. ἐπολιούραστος. 2) ἴ'Ησ. ἐπολιούραστος.

πολυρριζία ἰή μτγν. ἐπὶ φυτῶν, τὸ ἔχειν πολλὰς ριζῶν: Θεοφρ.ΦΑἰτ.3,10,6 γαλεπὸν δὲ καὶ ἡ ἀμυγδαλὴ διὰ τε τὴν ἰσχύον καὶ διὰ τὴν πολυρριζίαν.

πολυρριζοῖς (η-οῖν) κ μων. νεώτ. κ δημ. ἅ. πολυρριζοῖς, ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχων πολλὰς ριζάς: Θεοφρ.Φι 9,10,1 πολυρριζοῖς εὐ ταῖς λεπταῖς καὶ χρυσίαις. Ἀνὸτ.Π.Πολύδ.5,48 θάμνος πολυρριζοῖς. 2) ἐπὶ τῆς γῆς ὁ πλήρης ριζῶν: Γεωπ.3,10,8 πολυρριζοῖς γῆ || ὁ φέρων πολλὰς ριζάς, ὁ γόνιμος εἰς γόρτα: Στράβ.5,3,6 φασὶ δὲ καὶ πολυρριζοῖν εἶναι, αὐτ.15,1,22. 3) μτγ. ὁ ἰσχυρῶς ἐρριζωμένος: Ἰνν.Τιν.2,156. 4) τὸ αὐτ. ὡς αὐτ. ἑλ-λέθορος μέλας: Διοσκ.4,162. 5) ἡ πτερίς: Διοσκ.4,184. 6) τὸ ἐπιμήδιον: Ψιδασκ.4,19.

πολυρριζοῦν-ον μτγν. ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, ὁ ἐκ πολλῶν δερμάτων συνιστάμενος, ἡ ὁ ἔχων πολλὰς ποικίλας δερματίας, ὁ πολυδερμιας: Ἀπολλ.Ρ 3,1231 πολυρριζοῦν σάκος.

πολυρριζοῦσιν ἰρῶδονι ὁ ἔχων πολλὰ ρόδα, τριαντάφυλλα, ροδοπέλαγος: Ἀριστοφ.Βάτρ.449 χρωρῶν ἐς πολυρριζοῦσιν λαιμῶνας ἀνεμώδεις.

πολυρροβίος-ον μτγν. ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ὁ πολὺ μοχθῶν, θορυβῶν, κρωπῶν, ὁ πολυθροῦσος: Κόιντ.7,395 τυτθὸν ἐπιφάουσα πολυρροβιοῖο θαλάσσης. 2) μτγ. ἐπὶ προσ., ὁ ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς οὐραγίας περιθροῦσόμενος: Ἀριστ.412 ἐπιοκίτρασα πολυρροβιοῖο ἀνθρώπουσος.

πολυρροβῶν-ον ὁ πολυθροῦσος, ἰδ. ἐπὶ οἰνωγῶν, ὁ προσερχόμενος ἐκ πολλῶν στομάτων: Αἰαχ. Ἐπτ.7 φροῖμεις πολυρροβῶν.

πολυρροβίδητος-ον μτγν. ὁ πολὺ ἡ πολυλόγος μετὰ πολλοῦ θορύβου περιστρεφόμενος, ἡ περιστρεφόμενος, ὁ πολυδίνητος: Ἀριστ.Σιδ.ΑΠ 6,160 τὸν τε καρηβαρίοντα πολυρροβίδητον ἀτρακτον.

πολυρροβῶν-ος-ον ὁ πολὺν οἰζῶν, ἔχων, κρότον ἀσπελάων πρὸλ. πολυρροβῶν: Κόιντ.1,156 ἡ πολυρροβῶν ἀνέμων ἀλλοκίτων ἰωήν, Νικη Θερ.792 ἴσφ.γρ. ἀντὶ πολυοιστίου.

πολυρροβῶν-ον μτγν. ἐπὶ ἐπιδερμῶν, ὁ ἔχων πολλὰς στροφάς: Σωφ.Ἐπιδ.23,57.

πολυρροβῶν-ος-ου-ωνος μτγν. κ μων. ὁ πολὺ, ὁ βρόχιος, σαφιλῶς ρέων: Πολύδ.6,148 πολυρροβῶν ποταμός || κ μων.: Εὐστ.96,28 τὸ πολυρροβῶν τῆς φροῦσεως: Νικητ.Εὐρ.9,75.

πολυρροβῶν-ον μτγν. ὁ ἔχων πολλὰς ριμῶς: Ἀρρ.Τακτ.2,5 ἡ ἀπλοῦ τοῦ βυμοῦ ἡ διπλοῦ, τὰ δὲ καὶ πολυρριζμα.

πολυρροβῶν-ος-ου-ωνος ἰδ. πολυρροβῶν βλλ.: Σωφ.ἴκ. 420 ἴσφ.γρ. ἀντὶ πολυρροβῶν.

πολύρρωτος-ον ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ὁ πολὺ ἰσχυρῶς ρέων: Αἰαχ.ἴκ.843 πολυρρωτον... ὁρῶν.

πολύς-πολλή-πολύ κ μων. νεώτ. κ δημ. ἐπ. κ πολὺς ἴσμοσ η. ἴ'Ησ.102, ὄμ. Ὁεογρ.509, γενικ. πολλοῦ-ῆς-ου, ὄσι. πολλῶ-ῆ-ῶ, αἰτ. πολυῶν-πολλῶν-πολύ, ἰων. πολλοῦ-πολλῶ-πολλῶν [Ξενοφ.9, ἀμροκρ.219, Ἀνακρ.43,3], αἰτ. πολλῶν-πολλῶν-πολλῶν ἰθ' Ὀμηρος χρίται τὸ ἰωνικῶ τῶμα καὶ τῶ ἀπτικῶ ἀδαιοφρόμωσ ὁ Ἡρόδοτος χρίται τὸ ἰωνικῶ, ὄλλ' οἱ κώδικες ἔχουσι πολυῶν, ἴ'Ηρ.2,121,4, αὐτ.3,57, καὶ πολὺ, ἴ'Ηρ.2,106, αὐτ.3,381, ἐπ. γενικ. πολλῶς (ἴ'Δ 244), ἐπ. ὄσι. πολεῖ [Αἰαχ.ἴκ.745], αἰτ. ἀρα. πρὸν [Θεογρ.190] κ θηλ. πρὸν ἀντὶ πολλῶν ἴ'Δ.Κ 271 κ οὐδ. πολῶ [Ὁδ.Ο 387] κ π. τραγ. πολέας [Αἰαχ.ἴκ.723], πληθ. ὄνομαστ. πολέας κ συναρ. πολέεις ἴ'Δ.Α 708], θηλ. δημ. πολέεις, γεν. πολέων ἴ'Δ.Ε 691, Εὐρ.Ἐλ.1332] ὄσι. πολέοι ἴ'Δ.Κ 262, Εὐρ.Π 1263] κ πολέοισι ἴ'Δ.Ν 452] κ πολέεσι ἴ'Δ.Π 73, ἴ'Ησ.102, Ἐργ.119], αἰτ. πολέας ἴ'Δ.Γ 126] κ ἐν χρ. ὡς θηλ. [Καλλ.Ἀρτ.42] κ οὐδ. πολέα [Κόιντ.1,74], συγκρ. πλείων κ πλείων κ δημ. πλείότερος κ πλείότερος ὕπερθ. πλείετοσ, ἰδ. ἐπὶ ἀριθμοῦν, ὁ κῖς πλείθος ὄνθρωπον, ὁ κατ' ἀριθμῶν ὕπερθροῦσων, ἀντίθ. ὀλιγοσ: ἴ'Ησ.102, ὄ 447 πολλῶν μείονα βήκεν, αὐτ.Ἐργ.694 μῆτε τριήκοντα ἐτίων πολλὰ ἀπέλειπον ἴμπε, πολὺ νεώτερος τῶν τριάκοντα ἐτίων, Πλάτ.Φαιδ.58D παρησῶν τινεσ καὶ πολλοὶ γε, παροιμ. φρ. οὐκ ἐν τῷ πολλῶ τὸ ἐπὶ, ὄλλ' ἐν τῷ εὐ τὸ πολὺ. || μτ. ὄνομαστῶν δηλοῦντων πληθῶσ: Ὁδ.Ο 109 ποῦλλῶς ὀμιλοσ, ἴ'Ηρ.1, 141 πληθῶσ πολλῶσ, αὐτ.4,22 πολλῶν ἔθνοσ, Πολύδ.15,26,10 πολλῶσ ἦν ὁ καταπλήτων, Ὁαλλ.ΑΠ 6, 235 ποῦλλο... ἐπ' ἔτος, ΜΜ μοῦετόμπε πολὺσ λαόσ στο Μακεδονικῶν δυνάτοσ. || ἐπὶ πράγματοσ συνήκωσ ἐναλλακτοβανομένουσ: ἴ'Ηρ.1,30 πρὸ σέτο λόγωσ ἀπικται ποῦλλῶσ, αὐτ.2,2, Σωφ.ΟΚ 305 πολὺ... τὸ σὸν ὄνομα δῖπκε πάντασ, Λουκ. ἴστ.Συγγρ.15. || κ ἐν δημ. φρ. ὁ νοσ τοῦ κατεβάκει πολλὰ εἶναι ἐπισημικτωτάτοσ ὄμ. πολλὰ καὶ διάφορα νοσιστῶ πράγματῶσ || μτ. γενικ. ἐν. ἐπιμεριστ. σμγ.: ἴ'Δ.Σ 271 πολλοῦσ δὲ κύνεσ καὶ γύνεσ ἐδῶνται Τρώων ἰάντι πολλὰ Τρωέει. - πολλὰ τῶν καταστημάτων παρῆμενον ἀνοικτὰ χέεισ || κ ἐν τῷ οὐδ.: Ὁδ.Σ 450 πολλῶν σαρκῶσ ἀντὶ πολλῶ σάρθ, αὐτ.Φ 185. || π. νεοῖσ τὸ ἐπίθ. συνήθ. λαμβάνει τὸ γένωσ τῆσ γενικ.: ἴ'Ηρ.1,24 τὸν πολλῶν τῷ χρόνωσ, Θουκ.6,7 τῆσ γῆσ οὐ πολ. λῆν, Ἀριστοφ.Πλ.694 τῆσ ἀθάρασ πολλῆν, Ξεν.ΚΠ 3,2,2 πολλῆν τῆσ χώρασ. || τὸ πολὺς ἐνιστε ἀνἀπτεται μτ. ὄλλωσ ἐπίθ.: Αἰαχ.Χο.277 πολλὰ δυσπρεπὴ κακὰ. || συνν. κείτωσ κ κατηγοροῦμενον ἡ προσδιορισμοσ συναντῆρομενον μετ' ὄλλωσ ἐπιθέτω διὰ τοῦ καί: ἴ'Δ.Σ 452, αὐτ.Φ 696 πολέες τε καὶ ἀλκιμοσ, Ὁδ.Β 312 πολλὰ καὶ ἐσθλοσ, ἴ'Ησ.102, ὄ 363 πολλοὶ γε... καὶ ὄλλοι, ἴ'Ηρ.4,167 πολλὰ τε γὰρ καὶ κακὰ πᾶσοκιν ὄν' αὐτοῦ, Ἀριστοφ.Θεομ.351 ταῖς δ' ὄλλαισιν ὄνιν... πάσαισ, Ξεν.Ἀπομ.2,9,6 πολλὰ καὶ πονηρὰ, Πλάτ.Πολ.416Β πολλὰ καὶ ἀνόσια, αὐτ.Πολιτ.269Δ, Δημ.951 μεγάλο καὶ πολλὰ, Δειν.1,109 πολλὰ καὶ κατὰ παραδείγματα. || π. ἄτρ. μτ. τὸ ἄβροπο, ὄταν ὁ λόγωσ εἶναι περὶ πραγμάτων Μῶν γησιστῶν: ἴ'Ηρ.1,75 ὡσ ὁ πολλῶσ λόγωσ ἡ κοινῆ φημί, Αἰαχ.ἴκ. 1456 Ἐλένα μία τὰσ πολλῶσ, τὰσ πᾶν πολλῶσ ψυχὰσ ὄλλοσασ [ἐκείνοσ τὰσ πολλῶσ ψυχὰσ], Σωφ. ὉΚ 845. || κ μτ. ἀπρηρημένων ὄνοματων: Αἰαχ. ἴκ.1001 τὰσ πολλῶσ ὄνειατῶσ. || τὸ πολλῶν ὡσ οἴσ, τὸ πλείων: ἴ'Ηρ.1,136 τὸ πολλῶν δ' ἡγέταται ἰσχυρῶν ἐλίων. 2) οἱ πολλοὶ κ ἀνευ τοῦ ὄβροπο, τὸ πλείθος, οἱ περισσῶτεροί: ἴ'Δ.Φ 524 πᾶλοισι δὲ κλήθεσ' ἔθηκεν, Σωφ.Αλ.1243 τοῖσ πολλοῖσ κριταῖσ, Θουκ.1,126 Ἀθηναῖο... ἀπῆλθον οἱ πολ.

λοῖ· ἔνιστε κ. μτ. γενικ. : Σοφ.Α1.682. τοῖς πολλοῖς βροτῶν, Ξεν.ΚΠ.8,2,24 οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων || κ. κτ. ἐπίτασις : Ίππ.Ἀέρ.20 οἱ πολλοὶ ἀπάντες |δ.χρ.) || κ. νεώτ. οἱ πολλοὶ τὸ πλεῖστον ὁ κοινὸς λαός, ὁ ὄλος, ἀντίθ. οἱ μὲν ἡγεκμημένοι : Θεουκ.16 ἐς τὰ ἄλλα πρός τοὺς πολλοὺς οἱ τὰ μὲν ἡγεκμημένοι ἰσοδοῖται μάλιστα κατέστησαν, Πλάτ.Πολ.505B, Δημ.545 εἰς τῶν πολλῶν, Διόδ.Σ.20,36, πορ.οι. οἱ πολλοὶ πήραν τὴν Πλόη |δη) ὁ μέγας ἀριθμὸς καταπίεσι πάντοτε, - αὐτὸ τὸ ἔργον εἶναι διὰ τοὺς πολλοὺς |δη) τοὺς μετρίως μορφώσεως ἀνθρώπων| 3) ἐπὶ μεγέθους, βαθμοῦ, δυνάμεως, ἐκτάσεως, ὁ εἰς ἀρκετὰ μέγαν βαθμὸν ὑπάρχων ἡ γίνωσκος, ὁ ἰαχυρός : Ἰλ.Β.810 πολὺς δ' ὄρουμαγδός ὄρωρει, αὐτ.Κ.6 πολὺν ὄρουρον ἀθέσφατον, αὐτ.Σ.493 πολὺς δ' ὄρευσι δὲ ὄρωρει, Ὀδ.Ο.394 πολὺς ὄνος ἰβαθὺς ὄνος| αὐτ.Κ.359, Αἰσχ.Πέρσ.251, Σοφ.Α1.303 πολὺς γέλως, αὐτ.1149, Θεουκ.211 πολλὰ ἀσφαλάς, Πλάτ.Φαίδ.67B πολλὰ ἄλογια, αὐτ.Φαίδ.ρ.275C πολλὰ εὐθέσια, δ. τραγ. πολλὰ μαυρίλα πλάκωσι μαύρη σάν καλιακούδα, - πολὺς μόγθος, - πολλὴ φασαρία - σκοτούρα| 4) ὁταν ἐπὶ ἐνός προσ., ὁ ἰαχυρός, ὁ σημαντικὸς, δ' σημαντικὸς, ὁ διαπρηθής, ὁ περιφημὸς, σπουδαῖος : Ἦρ.2,98 πολλοὺς ὑπὸ παντὸς ἀνδρὸς σινειόμενος, αὐτ.7,14 μέγας καὶ πολλὸς ἐγένετο, Αἰσχ.Ἐπίτ.δ' Ἐπειοκλῆς ἄν εἰς πολὺς . . ὄμοιοτο, Διον. Αλ.Ρωμ.2,42 ῥώμην ὤματος πολὺς| 5) ὁμ. συναπιτόμενον πτ. ρημ. : Εὐρ.Ίππ.443 Κύπρις γὰρ οὐ φορητὸν, ἦν πολλὰ βυθί ἰείαν ρεύσῃ μὲ πλῆρες τὸ ρεῖθρον τῆς, κατὰ μεταφορὰν εἰλημμένην ἐκ ποταμοῦ| Δημ.272 θρασυνομένω καὶ πολλὰ ῥέοντι, αὐτ.787 ὡς πολὺς εἶναι καὶ λαμπρὸς ἰέρους δυνάτος καὶ δρασερβή| || κ. μτ. πτ. κ. τοῦ ἐπιρ. : Ἦρ.9,91 πολλὸς ἦν ἰασσόμενος ἴητο ὄλος παρακάλωσι, αὐτ.7,158, Δημ.294 πολὺς τοῖς συμβεβηκόσιν ἔγκριται κ. μτ. ἐμπροσθ. διορ. ἰέν τι, ἐπὶ τῷ : Ἦρ.8,59 πολλὸς ἄν ἐν ταῖσι λέγοις, Πολύβ.5,49,7 πολὺς πρός ταῖς παρασκευαῖς, Διόδ.Σ.14,107 πολὺς ἄν ἐπὶ τῷ κατ' αὐτὸν τιμωρίῃ| || κ. μτ. 3ος. ἐμπροσθ. : Αἰσχίν.2,41 πολὺς ἦν τοῖς ἀπαινοῖς καὶ ἐπαχθῆς| || νεώτ. κ. δημ. μτ. τοῦ ἀβρῶου, ὡς τὸ ὄπανο, ὁ περιώμνος, ὁ διαβόητος, ἐπὶ ἐπαινοῦ, ἐγκωμιστικῶς ἢ ἐπὶ φόβῳ : ὁ πολὺς Φωπτοῖς-ὁ πολὺς Γισκούλας| || ὁμ. ἀνάβρ. ἐν φρ. ἔγιγε μέγας καὶ πολὺς ὁ πρέκτις μεγάλῃ δυνάμει, ἐγένεν ἐπιφανής| 5) ἐπὶ πρόβιατος, ὁ μεγάλου τμήματος, ὁ μεγάλος ἀξίας, σπουδαῖοτάτος : Ἰλ.Ψ.562 πολὺς δὲ οἱ θεῖος ἔσται, Ὀδ.Θ.405, Ἀριστ.Εἰρ.918 πολλῶν ἀξιος| || κ. μτ. προθ. ἐπὶ πολλῶ ἀντὶ πολλοῦ, εἰς μεγάλῃ τιμῇ : Δημ.13 οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐπὶ πολλῶ φανώμεν ἔρραθρομνκότες| || κ. ἐν φρ. πολὺ ἐστὶ τὴν ἔχει μεγάλῃ οὐποδωοῖατῃ : Ξεν.Οἰκ.18,7 πολὺ γὰρ ἐστιν, ἔφην ἐγώ, τὸ ὑπερνεχθῆναι τὰ ἄχυρα ὑπὲρ τὸν στίον| 6) ἐπὶ χώρου καὶ ἐκτάσεως, ὁ μέγας, ὁ μακρὸς, ὁ ἐκτεταμένος, ἀντίθ. μικρός : Ἰλ.Ψ.520 πολέας πεδῖοιο θάεντος, Ἠαιόδ.Ἐργ.635 πολὺν διὰ πόντον ἀνώσσεως, Ἦρ.4,39 χώρος πλατύς καὶ πολλός ἐστι, αὐτ.4,109, Θεουκ.7,13 πολλὰ ἡ Σικελία . . ὁ πολὺς τόπος οὗαι χαμένος| || ὁμ. ἐν φρ. Ἠ.Η.156 πολλὸς ἐκεῖτο [ἐκεῖτο] κατῶν μεγάλῃν ἔκτασιν| || μτ. τοῦ ὀδός, κέλευθος ἢ κ. ὄνου αὐτῶν, ὁ μακρὸς : Αἰσχ.Πέρσ.748 πολλὸς κέλευθος Ξεν.Ἀν.δ.1,16 πολλὴ μὲν εἰς Ἠράκλειον . . πολλὴ δὲ εἰς Χρυσόπολιν| || κ. μτ. προθ. ὡς ἐπιρρ. διὰ πολλοῦ, ἐκ πολλοῦ, εἰς μεγάλῃ ἀπόστασι, ἐκ μεγάλῃ ἀποστάσει : Θεουκ.4,32 σφενδάσιος καὶ πολλοῦ ἔχοντες ἀκλῆν| || κ. ἐπὶ ὀνόμ ἐπὶ μέγα διάστημα, μακρὰν : Ἦρ.2,32 τὴν πρός ἡῶν χώρην τῆς Σῦριος οὐκ ἐπὶ πολλῶν, Θεουκ.1,50 7) ἐπὶ

χρόνου, ὁ ἀρκετὰ μεγάλῃς διαρκείας, ὁ μακρὸς : Ἰλ.Β.343 πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἔοντες, Σοφ.Α1.1402 πολὺς χρόνος, Ἀριστ.Φιλ.98 πολλοῦ χρόνου, Θεουκ.1,58 ἐπειδὴ ἐκ τε Ἀθῶνων ἐκ πολλοῦ πρόσσωντες οὐδὲν ἤρνοντο ἐπιτάξιον, αὐτ.8,101 ἐπὶ πολλὸς υκτὸς [ἀρκετὰ] πρὶν ἔξημερῶσι, Δημ.527, Πολύβ.5,8,3 πολὺς ὥρας [ἀρκετὰ] πρὶν ἔσπερην, Διόδ.Σ.14,43, Πλ.Ἐν.29,7 ἐπὶ ἄπὸν ἡμέρα πολλή, Κδ Μάρκ.6,35 ἄθη ὥρα πολλή, - σὲ περὶ μενα πολλὰ ὥρα, μικροῦλα μου, - εἶναι πολὺς καιρὸς ποῦ ἔγω να σὰς ὄω| || κ. ἐμπροσθ. ἐν ἐπιρρ. ση. ἐπὶ μακρῶν : Θεουκ.5,16 ὥστε χρεοσι Λακεδαιμονίοις ἐπὶ πολὺ τὰδε θεωροῖς ἀφικνουμένοι, αὐτ.7,38| || ἐν φρ. μετ' ὄ πολὺ ἐντός ὀλιγοῦ χρόνου| || ἐν φρ. ἐπὶ τὸ πολὺ ὄς ἐπὶ τὸ πλείστον, συνήθως : Ἰσοκρ.4,154 μὴ καθ' ἐν ἔκαστον, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, αὐτ.8,35 τὸ ὄς ἐπὶ τὸ πολὺ| 8) τὸ ὄδο, πολὺ κ. πολλὸν κ. πολλοῦ κ. πολλῶ κ. πολλὰ ἐν ἐπιρρ. χρ. εἰς μέγαν βαθμὸν, Μαν. ὑπερβαλλόντως ἐν συντ. πτ. ρημ. : Ἦρ.6,82 καὶ ἀπέφυγε ὄλων τὸς δίκωντας, Κδ Λουκ.7,47 ὅτι ἠγάπησε πολὺ, αὐτ.Μάρκ.12,27 ὁμεῖς οὖν πολὺ πλάνασθε, Διηγ.Ἀχιλλ.875 κατὴν τὴν καρδίαν μου θρῶσταν πολλὰ ναί φλογιμένη, Ἀρσθ.Μῦθ Χολ.2,9 ἐβαίθη πολλὰ διὰ τὸν ἀποχωρισμὸν τῶν ἀμασιατόρων, Σολωμ.Διὸς ἀδελφία 14,4 Αἰογούλα μου, ἐτρόμαξε ὁ Ἀνθός σου, πολὺ, - τὸν ἀγαπᾷ - τὸν ἐκτιμῶ πολὺ, - μὲ λήψησε πολὺ ἢ ἐντονωτέρων, πολὺ μ' ἐλύθησεν ἢ συμπεριφορά σου| || ὁμ. ἐν. τῆ ἀπολ. γενικ. πολλοῦ : Ἀριστ.Νεφ.915 θρασὺς εἰς πολλοῦ, Εὐρ.94, Ἀλκίφρ.1,9 πολλοῦ δύνασθαι |δ. ἀνῆν| || ἐν συνεφκ. μτ. τοῦ ἐπιθῆτος πολὺς : Ἀριστ.Ίππ.822 πολλοῦ δὲ πολὺν με ἰρόνας καὶ νὸν ἐλελήθεις ἐκτροφιόζωω, αὐτ.Βάτρ.106| 9) ὁμ.ἐν συνεφκ. μετ' ἐπιρρ. πρὸς δῆλωσην ἐπίτασεως : Ἰλ.Κ.22 οὐδ' εἰ μάλα πολλὰ κῆμοιτε, Ὀδ.Α.1 ἄνδρα. ὄς μάλα πολλὰ πλάτχθη, Πλάτ.Ἀκκ.1,119C οὐ ὄδα ὅτι τούτων τῶ γε φύσει πάντο πολὺ περιετόμοι, - εἶναι πολὺ χωρὶς ἀκόρη, - κάθεται πολὺ μακριά, - ἔφυγε πολὺ βιαστικῶς| || κ. δημ. ἐν συνεφκ. μετὸ τοῦ ἐπιτα. πορῖου πάρα : τὸν ἀγαπᾷ - τὸν ἐκτιμῶ πάρα πολὺ, - εἶναι πάρα πολὺ καλὸς δικηγόρος, - περπάτησα πάρα πολὺ καὶ κορυστικῶς| 10) ὁμ.ἐν ἀβρῶστον τὸ πολὺ εἰς δῆλωσην σπουδῆτος κατὰ τὸ πλείστον : Πλάτ.Πρωτ.315A τούτων δὲ οἱ διασθεν ἠκολούθουν ἐπακούοντες τῶν λεγομένων, τὸ μὲν πολὺ ἔξνοι ἐφαίνοντο, Βέπτ.Βάλ.9,5| || ὁμ. μτ. τὸ πολὺ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον : Ξεν.Ἀπορν.1,10 καὶ ἔλεγε μὲν ὡς τὸ πολὺ, τοῖς δὲ βουλομένοσι ἔξην ἀκούειν κ. νεώτ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ| || ὁμ. κτ. πλῆθ. τὰ πολλὰ κατὰ τὸ πλείστον : Θεουκ.1,13 δυναιτώτερας δὲ γιγνομένης τῆς Ἑλλάδος . . τὰ πολλὰ τυραννίδες ἐν ταῖς πόλεις καθίστανται, αὐτ.2,11, αὐτ.2,87| || ὁμ. ὡς τὰ πολλὰ εἰς μέγαν βαθμὸν : Θεουκ.5,65 τὸ ὄδωρ . . περὶ οὐπαρ ὡς τὰ πολλὰ βλάπτοντες| || ὁμ. μν. κατὰ πολλὰ παραπολὺ| || ἐν φρ. τὰ πολλὰ πάντω κυρίως κατὰ τὸ πλείστον, κατὰ μέγα μέρος : Ἦρ.1,203 ἔθνεα δὲ ἀνθρώπων πολλὰ καὶ παντοῖα ἐν αὐτῶ ἐχει ὁ Κασκῶσος, τὰ πολλὰ πάντα ἀπ' ὀλης ἀγρίης ζῶωντα, αὐτ.2,35| 11) ὁμ. εἰς δῆλωσην ἐπαναλήψεως, πλειστάτος, πολλές φορές : Ἰλ.Β.798 ἢ μὲν δὴ μάλα πολλὰ μάχος εἰσήλυθον ἀνδρῶν, Ὀδ.Ν.29 ἀπὸρ Ὀδυσσεὸς πολλὰ πρὸς ἥλιον κεφαλὴν τρέψε παρμαωνῶντα, Ἠαιόδ.Ἐργ.322, Κδ Μάρκ.5,10 καὶ παρεκάλει αὐτὸν πολλὰ . . | ἐδικῶτ. ἐν συνεφκ. μτ. ρημ. σημανόντων παρακάλωσι, διαταγῆ εἰς δῆλωσην ἐντόνου, ζωρηρὸς παρακλεῖσθαι, ἐπαγγίλις ἐπαναλαβανόμενης : Ἰλ.Ε.528 Ἀτρεΐδης δ' ἄν' ἔμιλον ἐφοῖτα πολλὰ κελεύων, αὐτ.Ε.358 πολλὰ

λασομένη, αὐτ.1183· 12) ὄμ. ἐπὶ διαστήματος τοπικῶν ἀποστάσεων, κατὰ πολὺ: Ἦρ.1,104 ἀλλὰ τὴν κατῴκρηθε δδὼν πολλῶ μακροτέρην ἐκτραπόμενα, - ἀπ' ἑδῶ εἶναι πολὺ αὐτομώτερον ἢ ὅτω κ. πολὺ ἀπὸ τινος εἰς μεγάλην ἀπόστασιν ἀπὸ τινος, μακρὰ ἀπὸ . . .: Θουκ.1,1 καὶ ἐνδημοῦ στρατιᾶς πολὺ ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐπ' ἄλλων καταστροφῶν οὐκ ἔβλεπον ἐπ' Ἑλλήνας, - ἀπ' ἐκεῖ ἀπὸ τοῦ χωρίου τοῦ κτημάτου· 13) ὄμ. ἐν χρόν. σημ., ἐπὶ μακρῶν χρόνων, γιὰ πολὺ καιρὸν: Ἦρ.4,126 ὅς δὲ πολλὰν τούτο ἐγένετο καὶ οὐκ ἀπαύετο· 14) ὄμ. συγχ. ἐν συνάψει μτ.ἐπιθ. κ.ἐπιρρ. εἰδ. μτ. συγκριτ. πρὸς ἐπίστασιν τῆς συγκριτικῆς αὐτοῦ διωνόμεας: Ἰλ.Α 167 σοὶ τοῦ γέρας πολὺ μείζον, Ὀδ.Ξ 17 τοὶ δ' ἄρρεας ἐκτός ἱσαν, πολλὰ παυρότεροι (ἐνν. θηλιῶν), Παπαδ.Χριστ.15 εἰλον φέρει μαζὶ των . . . πολὺ περισσότεράς νεάς ἔξεις, - εἶναι πολὺ μεγαλύτερος μου στὰ χρόνια, - φαίρει πολὺ περισσότερα ἀπὸ μένα κ. μετὰ λέξεων παρενθεμένων μεταξὺ τοῦ πολὺ κ. τῶν ἐπιθέτων συχ.παρ' Ἄτρ.: Θουκ.1,35 πολὺ δὲ ἐν πλείονι οἷτις ἡμεῖς μὴ πειναστέας ὄμας ἔχομεν, Πλάτ.Πολ.589B οὐκ ὄρα ἀθλίως ἐστὶ καὶ καὶ πολὺ εἰ δεινότερον ἄλλῶτερος χρόνον διαδοικεῖ ἢ . . . αὐτ.Φαῖδ.110C, Ξεν. Αν.3,1,22 ὡστε ἔξιναι μοι δοκοῖν ἵνα ἐπὶ τῶν γῶναυ πολὺ σὺν φρονήματι μείζον ἢ τοῦτοιο, αὐτ.3,2,30, αὐτ.Συμπ.1,4· ὄμ. τοῦ πολλῶ συγχ. ἐν χρ. μετὰ τοῦ συγκριτ. ἀντὶ τοῦ πολὺ ἐν τῇ ἐνν. τοῦ κατὰ πολὺ: Ἦρ.1,134 ἦν δὲ πολλῶ ἢ οὐτερος ἀγεννέστερος . . ., Αἰσχ.Πρ.337 πολλῶ γ' ὄμεινον τοῦς πέλας φρεσίνων ἐφως ἢ αὐτῶν κ. ἐν φρ. κ. νεώτ. πολλῶ μάλλον πολὺν περισσότερον: Σοφ.ΟΤ 1159 πολλῶ γ' ἐμάλλον, ἦν φράσαι, διόλλυμαι, Πλάτ.Φαῖδ.80B, Κδ Λουκ. 18,39 αὐτὸς δὲ πολλῶ μάλλον ἐκράκει· ἢ μετὰ πάσης λέξεως σημαίνουσας σύγκρισιν, αἶον: Ἰλ.Δ 373 ἀλλὰ πολὺ πρὸ φίλων ἐτάρων ὄρισται μάχεσθαι, αὐτ.1 250 ἀλλὰ πολὺ πρὶν φράζειν, ὅπως ἄνοστον ἀλέηστικὸν κακὸν ἦμαρ, - ἐφους πολὺν πρωτότερος, Ζερδ.Μιθ.Ζ 46 θυσία πρὸς τὴν ζωὴν πολὺ πρὸ γενικῆ καὶ ἀγαθῆ ἀπὸ τῆν θυσίαν τοῦ αἵματος: εἰδ. μτ. ρημ. ἐνχύντων συγκριτικῆν ἔννοια: Ἰλ.Ζ 125 ἀτὰρ μὲν ὄν γε πολὺ προδέδηκα ἀπάντων σφ' ἄραται, αὐτ.Λ 217 ἔδειλεν δὲ πολὺ προμάχεσθαι ἀπάντων, αὐτ.Ν 815· ἢ πολὺ γὰρ βεβαιῶν, ἐν ἀποκρίσει: μτ. συγκριτ.: Πλάτ.Πολ.421D ἀργὸς δὲ καὶ ἀμείλιχ γενέσεται μάλλον αὐτὸς αὐτοῦ: Πολὺ γ'· ὄμ. τοῦ πολὺ ἐν συνεκφραξί μὲθ' ὑπερθ.: Ἦρ.4,81 Ἀγαμέμνονα . . . ὅς ἦν πολλῶν ὄριστος Ἀγαθῶν εὐχεται εἶναι, αὐτ.Β 702 κατὰ πρώτιστον Ἀγαθῶν, αὐτ.Η 162, Θουκ.1,74 προθυμῶν δὲ καὶ πολὺ προθυμώτατων εἰδείσαν κ. μετ' ἐπαυαλήφους: Εὐρ.Ἀλλ.442 πολὺ δὴ πολὺ δὴ γυναικ' ἀρίστην ὄμ. κ. τοῦ πολλῶ μὲθ' ὑπερθ.: Ἦρ.4,82 ποταμοῦς τὸ πολλῶ μείζοντος καὶ ἀριθμῶν πλείστοτος, αὐτ.5,92,5· 15) ὄμ. π. κ. νεώτ. κ. ὄμ. μετὰ θετικῶν δηλούντων ἰδιότητα, πρὸς ἐπίστασιν τῆς ἐννοίας: Αἰσχ. Ἀγ.1265 ὡς παρὰ μέν τάκαινα, πολλὰ δ' ἀσσοφῶ Λουκ.Ἐταιρ.4,9,3 καὶ πυνόμενος ἐστὶ πολὺ ἀφορροτῆς ἦν, - εἶναι πολὺ ἐνοχλητικὸς, - πολὺ ἀφορροτῆς γυναικα, - πολὺ καλὸ ποίημα - βιβλίον - τραγῳδία, - πολὺ ὄρατα φωνή.

πολύσθρατος ὄμ. μτγ. ὁ καθ' ὑπερβολὴν σθθρατός ὁ πολὺ σάσιος: ΨΛουκ.Φιλόπ.21 τριβώνιον ἔχων πολύσθρατον.
πολύσκαρπιτα ἰσθ. νεώτ. ρημ. ἐνώσεις συνιστάμενα ἐξ ἀνθρώπων ὀδονόγων καὶ ὀξυγόνου.
πολύσθατος ὄμ. μσν. ὁ πολὺν ἔχων σάβον, λίαν τεταρομένης ἀνάθυκος: ΚΜνασσα.Χρον.6143.
πολύσκαρής ὄμ. ὄμ. μσν. ὁ πολὺσκαρκος, ὁ παχύσκαρκος: Μιχ.Ἀκομ.2,388.

πολύσκαρκία (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ πολυσκαρκίου, παχύσκαρκία: Ξεν.Ἄποιν.21,12 τὴν δ' ἔταρον τετραμμένην μὲν εἰς πολυσκαρκίαν τε καὶ ἀπαλότητα, Πλούτ.: Ηδ.641Α, Γαλ.1,607.
πολύσκαρκος ὄμ. μσν. ὁ ἔχων πολλὰς σάρκας, πολὺ παχὺς, πολὺ εὐτροφής: Ἀριστ.Ζ1 533,7 αὐτῶν δὲ ὁ ὄνυτροτος τὰς φύσεις καὶ μὴ πολυσκαρκιοί, αὐτ.ΖΜ 656Α,19 πολὺσκαρκος μὲν ὁ τόπος ὧν ὁ περιτ' τὸν ἄγκεφαλον, Δισκο.5,124, Γαλ.1,607· 2) μτγ. ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἀνόητος, μερὸς βλάξ, ὁ πολὺ σκαρτός: Θεμιστ.Λόγ.Ζ3,288C.
πολύσκαρκῶ μτγ. αὐτ.β. εἶμαι πολὺσκαρκος, παχύσκαρκος: Γρηγ.Νύκτα.3,641.
πολύσσειδατος ὄμ. μτγ. ἐπὶ πολυσσειδατος ὁ καθ' ὑπερβολὴν σεβαστός, ὁ λίαν σεβάσιμος: Κρυναγ.ΑΠ 9,419 Καίσαρ πολυσσειδατος.
πολύσειδής ὄμ. ὄμ. μσν. ὁ πολὺ σεβῶν, ὁ καθ' ὑπερβολὴν σεβόμενος, εὐλαβοῦμενος: Νικ.Χων.ἐν Σάβ.1,79 ἔθνος δὲ εἶσιν οὗτοι ἀσέβεις ὄμοι καὶ πολυσεβῶν καὶ χειροτονούν . . . τῶν πρώτων θθβέν.
πολύσειδίαιος (ἡ-θη-θη) νεώτ. κ. ὄμ. ὁ ἔχων πολλὰς σεβίλους: Βιβλιον πολυσειδίον.
πολύσεικμος ὄμ. ὁ πολὺ σεβνός, ὁ καθ' ὑπερβολὴν σεβάσιμος, σεβαστός, ὁ πολυσσειδατος: Ἐλλ.Ἐπιγράμ.1029 πολυσεικμος Ὅσιρις, Ὀρφ. Ὑμν.22,9. Αἰλ.Ζ1 1,13 ὡς νόμοι γενναῖοι καὶ πολύσεμνοι ἰδιόθρ. πόλιες σεμναί.
πολύσεπτος ὄμ. ὁ πολὺ σεπτός, ὁ λίαν τιμῶμενος: Ὀρφ.Ὑμν.26,6, Πορφ.Χριστ.78.
πολύσηματός ὄμ. μτγ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων πολλὰς σημασίας, ὁ σημαίνων, ὁ υποδηλώνων πολλά: Ἰω.Χρυσ.12,27, Ἠλυδ.Φιλ.ΗΝΚ.86,8, Ἰω.Λυδ.Ρωμ. 2,2 πολυσηματὸς προσηγορία, - πολυσηματὸς λέξις ἢ τίτλος ἔργου τοῦ Ὁμοῦ, περὶ πολυσηματῶν λέξεων: ΕΜ 336· 2) νεώτ. ὁ ἔχων μεγάλην σημασίαν, ὁ πολὺ σημαντικὸς, βαρυσηματικός.
πολύσηματῶν ὄμ. ὄμ. μσν. ὁ πολὺ σημαντικὸς, ὁ πολὺς ἐπιτάσεων, ὁ προστάσεων, ὁ ἐξουσιαστικῶν καὶ διοικητικῶν πολλοῦς: Ὑμν.Δημ.84 πολυσηματῶν μνῆται Ἀιδιουέκος, αὐτ.376.
πολύσημος ὄμ. κ. σγλ. ὁ ἔχων πολλὰς σημασίας, ὁ πολυσηματικός: Δημόκρ.26, Νικόστρ.Φιλ.π.Σιμ.πλκ.Κατ.368,15, Σχολ.Ἀριστφ.Λυσ.337.
πολύσημος ἐπιρρ. μτγ. κατὰ τρόπον πολύσημον, μετὰ πολλὰς σημασίας: Βασ.3,173C.
πολύσθενής ὄμ. ὄμ. μσν. ποι. πολυσθενής ὁ ἔχων πολὺ σθένος, δύναμις, ὁ πολὺ ἰσχυρὸς: Λουκ. Τραγῳδ.192 ἀδαρῶντινον ἡθὸς ἔχουσα κόρα πολυσθενής, Κόιντ.2,205.
πολυσιμῶν μσν. κ. ὄμ. πηλασιῶν πολὺ, κωποσύμων: Ἐρωτ.Κρ.2,1088 γὰρ νὰ τότε κρατῶ μακρὰ γὰ μὴ πολυσιμῶν.
πολύσιμής ὄμ. ὄμ. ἰσθ. μσν. ὁ πολὺ βλαβερός, ὁ ἔχων πολλὰς πολυσιμῶν κινὸς δίκαια, πολυσιμῶν ὄμ. μτγ. ὁ ἔχων πολλὰ μειονεκτήματα, ἐλαττώματα, καυσούρια: Βέττ.Βόλλ.11,12.
πολυσιτία (ἡ) ἡ ἀφθονία αἰσῶν ἡ τροφῆς: Ξεν. Ἐλλ.5,2,16 πολυανθρωπία γε μὴν διὰ τὴν πολυσιτιαν ὑπάρχει· 2) μτγ. κ. πλθθ. τοῦ ἐσθίειν πολὺ, ἡ παχυφαγία: Λουκ.Παρόδ.16 πολυσιτιᾶς δὲ . . . οὐκ ἐστὶν εὐφραίνουσαν μανθόνειν.
πολύσιτος ὄμ. ἐπὶ πρσν. ὁ ἔχων ἀφθονίαν: Ξεν. Πρσ.5,3· ἢ κ. ἐπὶ χώρας: Θεόφρ.Φ1 8,6,6 δὲ ὁ καὶ Ἰσκιελά πολύσιτος, Στρωδ.15,3,11 πολύσιτος δ' ἄγον ἐστὶν ὡστε ἔκατοντάχουν δὲ ὄμαλοθ καὶ κρήνην καὶ πυρὸν ἐκτρέφει· 2) ὁ καθ' ὑπερβολὴν τρωφόμενος, ὁ πολυφαγός: Θεόκρ.21,40 ὄμ ἦν μὴν πολύσιτος.
πολύσιτος ὄμ. μσν. τρῶμα πολὺ, καθ' ὑπερβολὴν τρῶμα: Παλλὰδ.Ἰστρ. Πηλ.2,95D.
πολύσκαλμος ὄμ. μτγ. ὁ ἔχων πολλὸν σκαλμῶς, ὄμ. ὁ πολὺκωπος: Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ 7,295.

πολύσκαρμος-ον (σκαίρω) επί Ἄμαζόνας, ὁ πολὺ σκαίρων, ακριτῶν, ηἰδῶν, ὁ ταχὺς ἦα. ἐπολυσκαρμῖοι οἱ δὲ δρομάδος καὶ πολυηρόδητοι, εὐκίνητοι, πολυκινήτοισι: Ἰλ.Β.814 ἀθάνατοι δὲ τε σῆμα πολυσκάρμιοι Μυρίνης, Νικ.Θηρ.350 πολυσκαρμῶς ὄνος || ὁ ἐλαφὺν ταχέως ἵππους: Στράβ.12,8,3 κἀκείνην οὐδὲν πολυσκαρμῖαν διὰ τὸ ἀπὸ τῆς ἡνιοχείας τάχος || ἐπὶ πλοίου, ὁ πολὺ κωπητός, ὄθ. ὁ γρηγόρος ἦα. ἐπολυσκάρμιοι: ἐπὶ δὲ νεῶν πολυκώπων: Κόρινθ.5,657 αὐτίκα δ' ἐσκότινάντο πολυσκάρμιοι ἐπὶ νῆας.

πολυσκάριτος-ον λέξ. πολυσκάρμους, ταχυκίνητος: Ἀπολλ.Σοφ.Λεξ. Ὀμ. ἐν λ. εὐκαρμῖοι.
πολυσκαλιῆς-οὐς-ές μτγν. ὁ ἔχων πολλὰ σκέλη: Φαῶρος. - || κ. μτφ.: Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ.5,8 τὸ πολυσκαλέει καὶ κτηνώδες, πάθος τῆν ἐπιθυμίαν.
πολυσκαπῆς-οὐς-ές μτγν. ὁ ἐντελής σκέπων, ὁ πολὺ σκεπάζων, προφυλάσων: Αἰ.Ζ1.14,26 πολυσκαπῆς πέτρα.

πολύσκαπτος-ον μτγν. ὁ μακρόθεν, ἂν λινά δρατός: Ἀριστ.136 πολυσκάπτος βωῶτας.

πολυσκευῆς-οὐς-ές μον. ἐπὶ τραπέζης, ἡ μετὰ πολλῶν σκευῶν ἔσται. Ὀδ.1661,15 καὶ ὄρα πολυσκευῆ παρασκευῆν τραπέζης τὰ γε περὶ σκευῆ καὶ λοιπῆν ἑτοιμασίαν.

πολύσκηπτος-ον (σκηπτήρην) μτγν. ὁ πολλοὺς κυβερνῶν, ἐξουσιάζων: Ἀγαθ.Α17.4,35,17 καμάτους μέλλει πολυσκηπτήρην βασιλέω.

πολύσκιος-ον κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἡ ὁ ῥίπτων πολλὴν σκιά, ὁ πολὺ σκιερὸς, βαθύσκιος: Ἰνν. Ἀρ.60 χώρα πολύσκιος, Ἀπολλ.Ρ.4,166 πολύσκιον ἄλλος, Ἰω.Γατ. Ἐκφρ.2,289, Γεωμ.2,23,12 ἐν τοῖς πολυσκίους (χωρίοις): 2) νεώτ. Ἰσταν. τὸ πολύσκιον γένος φυτῶν ἐκ τῶν ἀραυλάδων.

πολυσκόπελος-ον μτγν. ὁ ἔχων πολλοὺς σκοπέλους: Μάρκελλ.Στδ.5.

πολύσκοπος-ον ὁ μακρὰν βλέπων: Πίνδ.ἀπ.107,1.
πολύσκοτος-ον μτγν. ὁ πολὺ σκοτεινός, ὁ κατασκότεινος: Νηοστ.1893D.

πολυσκουριασμένος-η-ο (πολύ, σκουριάζω) μον. ὁ καθ' ὑπερβολὴν ὠξιδωμένος σκουριασμένος, κατασκουριασμένος: Ἐρωτ.κτρ.2,1448 μὲ σίδηρα πολλὰ βάρη καὶ πολυσκουριασμένα.

πολυσκούλαξ-σκούλακος (ὄ, ἡ) μτγν. κ. πολυσκούλακος-ον (Θηρ.Στεφ.1) ὁ ἔχων, ὁ τρέφων, αὐτηγῶν πολλοὺς κύνες, σκύλους: || κ. κτ. γενικ. πληθ.: Νόν.Δ.18,246 φάλαγγι πολυσκούλακων κεφαλάων (κεφαλῶν πολλῶν σκύλων).

πολύσκυλος-ον μτγν. ὁ πολυφροντικ, πολύμαχος: ΨΧρυσ.Λόγ.554,20 ὄταν .. ἐννοήσω .. τὴν πολύσκυλον τῶν ἀνθρώπων διαγωγῶν.

πολυσκόμμων-ονος (ὄ, ἡ) μτγν. ὁ πολὺ σκωπτικός, ὄστετος: Πολιδ.6,171.

πολυσμέρατος-ον μτγν. ὁ πολύκροτος, πολυθύρμος, ἠχητικός ἦα. ἐπολύηχος, Σουίδ.1: Ὀμπ.Κυν.2,138.

πολυσμῆνος-ον ὁ ἀποτελῶν πολλὰ σμῆνη: Χοιρ.12 πολυσμῆνοισι μελίσσαι.

πολύσφορος-ον μτγν κ. μον. ὁ λινά σοφός, συνετός: Φιλόστρ.Σοφ.2,19. Βέττ.Βάλ.15,24. Στουδ.Θεόδ.166 ὁ πολύσφορος Διονύσιος, αὐτ.499D τῆς πολυσφόρου σου γλώττης.

πολυσφαρῆς-οὐς-ές (σφαῖρη) μτγν. ὁ πολὺ ἡ πυκνῶς ὑφασμένος, ὁ πολυθύφαντος Στάλ. ἐπολύ σφαητότος: Ἀρχι.Α17.6,39 ἂ δὲ πολυσφάτων μελεθῆμιον κερκίδα πέπλων ἀββλ.

πολυσφαρτιά (ἡ) δημ. ἡ πολυσποριά βλ.λ.

πολύσπατος-η-ο δημ. ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἐσπαρμένος, ὁ κατάσπατος: Παλαμ.Τάφ.75,18 τὴν πολυσπαρτῆ γῆ.

πολύσπατος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. σύμπλεγμα τροχολίων, δι' ὧν βαστάζεται πολὺ βάρος: ἦ-

ρων Βελον.84,11, Ἀθήν.Μηχ.33,3, Πλουτ.Μάρκελλ.14 ἥρμα τῆ χειρὶ σφῆιν ἀρχὴν τινα πολυσπάτου προσηγάγετο λείως, Γαλ.1811,747 πρὸς τὰς ὀδοποιήσεις, πολυκινήτοισι: Ἰλ.Β.814 ἀθάνατοι δὲ τε Ἀρχηγῶν δ' αὐτὸ φασίν εὐρημα εἶναι: 2) νεώτ. μτγ. ἀσφαιτικός μηχανισμὸν σύστημα συνιστάμενον ἐξ ἴσου ἀριθμοῦ ἐλευθέρων καὶ παγίων τροχολίων συνδεδεμένων διὰ σχοινίον, πολάγκο.

πολύσπαστος-ον (σπᾶ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ διὰ πολλῶν σχοινίων ἐλκόμενος, συρρόμενος || τὸ οὐδ. πολυσπαστος ὡς οὐα. βλ.λ.

πολυσπείρητος-ον (σπείρω) μτγν. ὁ πολυέλκτος βλ.λ., ἂ πολυσπείρος: Νόν.Δ.40,82 πολυσπείρητος ἐρηπστήρ.

πολύσπειρον ἦα (ἐρηλύεκτον).

πολυσπέρια (ἡ) μον. ἡ πολλή, ἡ εὐρεία διασπορά: || κ. μτφ. ἡ πολλὴ ἔκτασις, διάδοσις: Νικ.Κων.Χρον.129C τὴν ἄσπρην δεδιέναι πολυλαγῶς ἐθνικὴν πολυσπέρειαν.

πολυσπέρης-οὐς-ές (σπείρω), βιωτ. πληθ. πολυσπέρεις, ὁ πολὺ, πολυλαγῶς, εἰς πολλὰ μέρη διασπαρμένος, ὁ πολυάριθμος ἦα. ἐπολυσπέρων πολυθενόντων: Ἰλ.Β.804 ἄλλη δ' ἄλλων γλώσσα πολυσπέρων ἀνθρώπων (ποχλ.επὶ πολλὰ μέρη τῆς γῆς διασπαρμένον, πολυγενῆ), Ὀδ.Λ.365 οἳ τε πολλοὺς βόσκει γαῖα μέλιαν πολυσπέρης ἀνθρώπων, Ἡσιόδ.Θ.365.Θεοδ.16 πολυσπέρης καθ' Ἑλλάδα φήμη πλανηταὶ μείς πολλὸ μέρη τῆς Ἑλλάδος ἐκείαι διαδεσμένῃ, Ὀμπ. Ἀλ.3,577 η-συνδεδότας 2) καρποφόρος, γόνιμος: Ἐπιμ.74 πολυσπέρεις καμασῆες.

πολυσπέρματος-ον μτγν. ὁ πολύσπερμος βλ.λ.: Θεοφρ.Φ1,7,34 ἀπαντα δὲ πολύχρα καὶ πολυσπέρματα.

πολυσπέρμα (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ πληθὺς ἡ ἀφθονία σπέρματος, σπόρου: Ὀραπ.Ἐρωτ.2,115 ἀπὸ πολυσπέριας χηλούμενα: 2) νεώτ. ἡ εἰσδοσις εἰς τὸ φάριον περισσότερο τῶν ἐνὸς σπέρματος, ζαρῶν.

πολυσπέρητος-ον κ. μον. ὁ ἔχων ἀφθονον σπέρμα, σπόρον: Ἀριστ.Ζ17,25,29 τὰ μὲν γάρ, πολύσπερμα τὰ δὲ ὀλιγύσπερμα ἐστί, Θεοφρ.Φ1,6,7,4 πολύσπερμον δὲ καὶ τὸ σπέρμα ἐσθονον ὀσμῆ μαλακώτερόν || ἡ πολύσπερμος ὡς οὐα. ὄνομα φυτοῦ: Ἰππιωτρ.2, Γεωμ.17,5,5 ἡ πολύσπερμος καὶ ἡ πολύγονος καλουμένη βοτάνη τὰ ζῶα ποιήσει γονιμώτερα: 2) ὁ ἔχων ἀφθονον σπέρματικὸν ὕδρον: Γαλ.1,339: 3) ὁ γόνιμος: Βέττ. Βάλ.10,26, Κατ' Ἀστρ.Κ,7,212.

πολυσπέρητος-οὐς-ές μον. ὁ πολὺ δραστήριος, πολυσπούδατος, ὁ πρόθυμος: Ἐοστ.1385,23.

πολυσπέρης-αδος (ἡ) μτγν. ἡ ἔχουσα πολλὰς σπυράδας βράχους, βροχώδεις κορυφάς: Δημ.σοφ.Β.42 Ἠραία τραχεῖα πολυσπέρης.

πολύσπερος-ον μτγν. ὁ ἔχων πολλοὺς σπῆλους, πολλὰς κελίδας, κ. μτφ. φύγους: Νετλ.280C ὁ πολύσπερος τῆς πορονσῆς δαίμων.

πολυσπληγνῶς (ἡ) μτγν. ἡ πολλή, ἡ μεγάλη εὐσπλαγχνία: Ἰουστ.248,17, Νετλ.Ἐπιστ.415.

πολυσπληγνῶς-ον μτγν. κ. μον. ὁ πολὺ εὐσπλαγχνικός, πολυεὐσπλαγχνος: Κδ' Ἰακ.5,11 πολυσπληγνῶς ἐστίν ὁ Κύριος, Στουδ.Θεόδ.615 τὸ .. πάθος κατασχόντων τῆ πολυσπληγνῶν σχέσει.

πολυσπορία (ἡ) δημ. σπορὰ σιτηρῶν καὶ ὀσπρίων ὄσπρι: 2) εἰδ. ἐορτῆ τῆς γεωργικῆς ἀρχομένη τὴν 21 Νέβριου 188. κ. ἡ ἐορτῆ τῆς Παναγίας τῆς πολυσποριασσοῦ.

πολυσπορία (ἡ) δημ. ἡ πολλὴ σπορά, τὸ νὰ ἔχῃ σπείρει τὴν πολλὰς ἀπορούς, πολυσπαρτιά: παροιμ. ἡ πολυσπορὰ νικᾷ τὴν ἀσπορὰ ἢ ἡ πολλῶν καὶ διαφόρων σπορῶν εἶναι ἐπιτυχὴς πρόβλεψις κατὰ τὴν ἀφορία.

πολύπορος-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχειν πολλοὺς πόρους, ὁ καρποφόρος, ὁ γόνιμος: Ἐβρ. Γρω.748 ἄλλ' ὡς τύραννον Ἀσιόδος πολυπόρου, Ὀρφ. Ὑμν.6,10, Ὀππ.Κιν.3,23 Πάρων τι πολυπόρος, Μηνοί.122 Ἐσπερ. τῶν Ἐθῶν τῶν πολυπόρων 2) ὁ καθίστανται γόνιμος: Βέτι. Βαλ.6,6, Παλ.Τετραβ.34 3) δημ. ὁ πολυπόρος ἐν χρ.: ὡς ὕδρις, ὁ γεννηθεὶς ἐκ μη νόμιμου γαίμου, ὁ μοῦλος, μάσταρδορός.

πολυπόρως ἔπιρρ. μτγ. κατά τρόπον πολυπόρου, καρποφόρος, γόνιμος: Σέξτ. Ἐπιμ.Μαθ.5,58 τοῦ σπέρματος πολυπόρως ἐμπότντος.

πολυποῦδατος-ος ὁ μόν. ὁ πολὺ σπεύδων, ὁ πάλυ βιαστικός, ὁ πολυσπερής: Σέξτ. Ἐπιμ.Μαθ.347 τοῦ σπέρματος πολυποῦδως ἐμπότντος, Ἐδστ.442,8, αὐτ.1385,23.

πολυπύλης-ους-ες σχόλ. ὁ πάλυ στόζων Σχόλ. Ἀπολλ.Ρ.3,805 ἰστογῆς ἀντὶ τοῦ πολυπύλης, τὸ γὰρ ὄλαρα νέη ἐπιπαικίονα.

πολυπύλιος ἔπιρρ. σχόλ. —μετὰ πολλῶν σταγῶν, μὲ τὸ νὰ στόζη πολλές σταλαμιές Σχόλ. Ἀπολλ.Ρ.3,805.

πολυπύλιος-ον μτγ. ὁ ἔχειν ἡλικὸς πολλῶν σταγῶν: Ἐδστ.π.Συμπλκ.Φωα.974,5.

πολυστακτὶ ἔπιρρ. σχόλ. πολυσταγῶς βλλ., πολυστακτικός: Σχόλ.Σοφ.ΟΚ 1646.

πολυστασίματος-ος ὁ μόν. ὁ πάλυ ταρτατόμενος ἐνεκα στάσεων, ὁ συχνὸ ἑπαναστατούμενος: Φιλ. Βυζ.Θαμ.5,2 πολυστασι δὲ καὶ συνεχεὶς οἱ πύργοι [κωδ. ἀντὶ πολυστοίτη].

πολυστασίον-ος [ιστημ] ὁ ἰσότημενος, ἐγειρόμενος στερεώς: Φιλ.Βυζ.Θαμ.5,2 [κωδ.] πολυστασίονα πύργοι [ἰδιόρθ. Hergscher πολυστασίον].

πολυστασίον [τό] μτγ. μόν. κ. νεώτ. ἡ διὰ σταυρῶν διάδοσιμος: Σύν.Χαλκηδ.Π.Θα.Σεφ.ἐν 2,1. πολυστασίονα φορεῖν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις Βαλα.446, Παναγ. Ἀγ. Ὀρ.93 ἔγνησι ἔμφανισι μὲ τὰ διακορημικά πολυστασίονα τῶν φελωνίων.

πολυσταφύλιος-ος ἐπιθ. πόλεως, ὁ παράγων, ὁ ἔχειν πολλὰ σταφύλια: Ἰλ.Β.507 οἱ τὸ πολυσταφυλίου Ἀρηνι ἔχον, Ὀμ. Ὑμν.26,11 πολυσταφύλια δίνουσα, Σοφ. Ἀντ.1033 χλωρὰ τ' ἀκτὰ πολυσταφύλιος || ἐιδ. ἐπὶ ἀμπελοῦ, ὁ πλήρης σταφύλων, ὁ γεμάτος σταφύλια: Ἐκατ. Ἀδδ.15,1.

πολυσταχυέος-ος ὁ μόν. κ. νεώτ. ὁ ἔχειν πολλοὺς στάχους αἰτου, ὁ πλοῦσιος σταχυῶν: Θεόκρ. 10,42 Δάματρε πολυσταχυ, Στραβ.15,1,18 ὕψος τοῦ φυτοῦ τετράπηχυ, πολυσταχυ καὶ πολυκάκρονον, Κ.Μανασσα.Χρον.4982 πολυσταχυ λήτων.

πολυσταχίος-ος μτγ. ὁ ἔχειν πολλὰ στάχους, πάλυ πατάματα, ὁ πολυώροφος: Στραβ.16,2,23 ἐνταῦθα δὲ φασὶ πολυσταχίους τὰς οἰκίας Φιλ. Βυζ.Θαμ.5,2 πολυσταχίους δὲ καὶ συνεχεῖς οἱ πύργοι [ἰδιόρθ. ἀντὶ πολυστασίον], Σχόλ.Ἐπιμ.Φοιν.90.

πολυσταχίος-ον λέξ. ὁ πολυστάχτος Φώτ. «πολυπύρευτος» [κωδ. πολυσταχίος].

πολυσταχίος-ον λέξ. κωδ.: Φώτ. «πολυπύρευτος» [ἰδιόρθ. πολυσταχίος].

πολυσταχίος-ον δ. πολυστόχος βλλ.: Νικ. Ἀλ.465 τὸν κύμα πολυσταχίον τέκεν ἄλμυς [δ. γρ.]

πολυστολέχης-ους-ες μτγ. ὁ ἔχειν πάλυ ἀστέληχι, ὁ ἐκ πολλῶν στελεχῶν συγκείμενος: Ἐδστ. Φ11,3,1 τὸ ἀπὸ βίχης πολυστολέχης.

πολυστολέχης-ος μτγ. ὁ ἔχειν πάλυ ἀστέληχι, ὁ πολυστολέχης: Διόδ.Ζων.ΑΠ9,312 πάλυρος πρλυστολέχης.

πολυστάντακος-ος μτγ. μόν. κ. νεώτ. ὁ ἐπιφύων, προκαλὸν πολλοὺς στεγασμούς: Λουκ. Τρωγρ.2 πολυστάντακος ἑκωπητο τέκνον [ἡ Πορθοβαί] 2) ὁ ἔχειν πολλὰς στεγασμοὺς ὁ γεμάτος ἀπὸ πολλοῦς, στεγασμός: ΑΠ7,155 τὸν πολυστάντακον ἀνθρώπων βίον γέλυτι κέρσας

Ἄραδ.Μοθ.Χαλ.1,141 ἐπέρασα μὲ τέτοιον πολυστάντακον ζῶην τριάντα ἡμέρας.

πολυστάντακος-ος ὁ μόν. ὁ πολυστάντακος βλ. κ. Μανασσα.Χρον.4008 βόδες πολυστάντακος.

πολυσταπτερός-ος [ιστέφω] μτγ. ὁ πολυσταπτερός βλλ.: Παῦλ.Σιλ.269.

πολυσταφάνος-ος ὁ πολλοῖς σταφάνους ἐστεφανωμένος: Ἐπιμ.123,2 Κρατιν.317 2) γλωσσα, ὡς οὐσα, ἡ Ζαθνική θεὰ Φερωνία.

πολυσταφής-ους-ες κ. μόν. ὁ διὰ πολλῶν σταφάνων κερδοσύνος: Αἰσχ.Ἐὐμ.39 ἐγὼ μὲν ἔρρω πρὸς πολυσταφῆ μυχόν || ὁ κερδοῖζων πολλοὺς σταφάνους: ΑΠλ.5,338 πολυσταφῆς σέο μόθους || μτ. γενικ. ὁ ἐστεφανωμένος, ἐστεμμένος μὲ π.: Σοφ.ΟΤ 83 οὐ γὰρ ἄν κἄρα πολυσταφῆς ὧδ' ἔλρησε παγκάρπου δάφνης [ἰσφανοστέφης] 2) ὁ συνεχταρμενὸς οὕτως, ὥστε νὰ ἀποτελῆ πολλοὺς σταφάνους: Νικ.Θηρ.378 πολυσταφῆς κόπινος || ἐπὶ ὄψεως: αὐτ.490 πολυσταφῆς μύργουρος [σχόλ. «πολλοὺς σταφάνους ἔχοντας καὶ γραμμάρια» [πθ. πολυσταφῆς]] 3) ὁ περιουσιάνων πολλοῦς κύκλους: Ἐπιμ.Τριμ.π.Στοβ.1,49,44 πολυσταφῆς οὐράνος.

πολυστήλας-ης [η-ο] νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχειν ἡ ὁ καταλαβάνων πάλυς στήλας βλλ.: πολυστήλας διατριβῆ, πολυστήλων ἀβρρρον.

πολυστήριος-ος [ιστήρι] ὁ ἐκ πολλῶν στηριμονίων συγκείμενος, ὁ πυκνὸς ὑφασμένος πρβλ. πολυστήριον Ἡσ. ἐν λ, στηριμόνων ἐδ' ἡμεῖς καταστήριον ἡ πολυστήριον.

πολυστήριον-ος ὁ μόν. ὁ ἔχειν πολλοὺς στήριμας, ὁ πολυστήριος: Ἐὐδοκ.327 η-ιστός.

πολυστιδῆς-αδός [ἡ] μόν. ἡ ἔχουσα πάλυς στίδαδας, στίδαδισμα χόρτων ἢ φύλων: Θεοφύλ.Σ 13,8 τὸ πολυστιδαδῖ τῶν ἀνακτόρων οἰκία.

πολυστιχία [ἡ] μτγ., ἐπ. -ἡ, πάλυ ἡ συνεχῆς πάτησις: Ὀππ.Κιν.4,433 πολυστιχίη ἀτραπιτοῖα [πολυπύρευτος, πολυστάττω μονοπῆτι].

πολυστιχίος-ος [ιστιχίω] κ. νεώτ. ὁ ἔχειν πάλυ στήματα, ὁ κατάστιχος: Ὀρφ.ἠ.238, Μάρκελλ. Σιδ.16 πολυστιχίον χλωνάων, Κλήμ. Ἀλ.286 τὸ πολυστιχίον καὶ πολυστιχίον [ἡς λέρασι].

πολυστόχος-ος μτγ. κ. πολυστοίχος ὁ ἔχειν πάλυς στίχας, πάλυς μικροὺς λίθους, λιθοράκια, χαλίκια: Καλλ.Δια 26 πέζος ὑπὲρ Κράθων τι πολυστόχιστον τὸ Μετώπων διφάλεκος, Νικ.Θηρ.950 παρὰ πολυστοίχου, αὐτ. Ἀλ.466.

πολύστυπος-ος ἡσ. «πολυπύρευτος» [κωδ. πολυστυπός].

πολυστήχια [ἡ] μτγ., ποι. -ἡ τὸ ἔχειν πλῆθος γραμμῶν ἢ στίχων: Πορμ.Ἐπιμ.ΑΠ9,342 πολυστήχια ἐπιγρᾶμματος.

πολυστήχιος-ος μτγ. μόν. κ. νεώτ. ὁ ἐν πολλοῖς στίχοις, ὁ ἔχειν πάλυς σειρὰς, ὁ πολυστοίχος: Στραβ.17,1,28 μεγάλαον εἶναι καὶ πάλυκα καὶ πολυστήχιων τῶν στύλων 2) ὁ ἐκ πολλῶν στίχων συγκείμενος: Παῦλ.Αιγ.1,16 πολυστήχιος πραγματεία, Στουδ.Θεοδ.499B τήν πολυστήχιον καὶ πολυλόβον ἐπιστολήν 3) ὁδ. μακρὸς, διεξοδικὸς, σπονδιετής: Ἀρμῶν.Φιλ. εἰς Πορφ.38,18.

πολυστοχία [ἡ] μτγ. ἡ πλῆθος σειρῶν: Λυθάν. 1,350,5 λουτρώων πολυστοχία [δ γρ. πολυστήχια].

πολυστοίχος-ος ὁ ἐν πολλοῖς στίχοις, ὁ ἔχειν πάλυς σειρὰς: Ἀριστ.Ζ1 505a,29 πάντες ἔχουσιν ὄψεις τῶν ὀδόντων, καὶ πολυστοίχους ἔνιοι, Λυκόφρ.404 πολυστοίχιοι καμπέλων γνάθος [ἐχούσαι πάλυς σειρὰς ὀδόντων] κ. συγκρ. ἢ Θεόφρ.Φ1 8,4,2 πολυστοίχιοι αἱ κριβαί.

πολυστολός-ος ἔσφ. γρ. π. ἔξεν. ἀντὶ πάλυς στάχους, ὁ ἔχειν πάλυ, μέγαν στόλον: ἔξεν.ΚΠ 8,5,2.

πολυστόμος-ος κ. νεώτ. ὁ ἔχειν πάλυ στόματα: Ἰππ. Ὀστ.13 φλεβὰ εὐμεγέθηα πολυστό-

μον· || ἐπὶ τῆς ἀβρίγος· Ἡλιδ.Χερ. π. Ὀρειδ. 44,23,67· κ. γεν.· Νικ.Θηρ.175 πολύτομος· Νείλος (ἰδ. γρ.)· ὁ πολλὰ λαλῶν, ὁ λάλος· Νόν.Δ 26,275 πολύτομος φημι, αὐτ.Εὐαγγ.Ψ.7, 40 πολύτομος ἦν· 3) νεῖτ. Ὡφελ. γένος σκυλῶν ἐκ τῶν πολυτομῶν.

πολυτομῶ-ῶ ὁμιλὰ πολλά· Αἰσχ.Ἰκ.502 ἔμυθροῦσιν οὐ πολυτομῶν χρεῶν νεύτην ἄγοντας τανά· ἐφῆστιν θεῶν.

πολύτομος-αν ἐπὶ προσ., ὁ ἔχων πολλοὺς στεναγμούς, ὁ πολὺ στενάζων, ὁ δυστυχῆς· Ὀδ.Τ 118 μάλα δ' εἶμι πολύτομος, Αἰσχ.Ἐπ.845 ἐπὶ παύσασθαι, τὸ δ' εἰργάσασθ' ἄπιστον· 2) ἐπὶ πραγμ., ὁ ἄπιστος πολλῶν στεναγμῶν, ὁ θλιβερός, ὁ λυπηρός· Ἰλ.Α 445 δὲ νῦν Ἀργεῖοισι πολύτομα κήδε' ἐφήκεν, αὐτ.Λ 73 Ἐρις δ' ἄρ' ἔχειρε πολύτομον ἔισορόωσα, Ἀρχιλ.3,3 ἔφευγον πολύτομον ἔργον, Πινδ.Παιαν.4,99 πολύτομος τάρφω, Αἰσχ.ἔμ.380 θυροφρόν τιν' ἀχλὺν κατὰ δώματος αἰδάτας πολύτομος φάτις, Σοφ.Φιλ.1346 εἶτα τῆν πολύτομον Τροίαν ἐλάνκτα κλέος ἰβέρισταν λαβεῖν, Εὐρ.Ὀρ.996 ἤλθ' ἀρὰ πολύτονος, Ἀπολλ.Ρ 3,279 πολύτονος ἴος· 3) ὁ βορβώδης, ὁ παραχώδης· Νικ.Θηρ.175 Νείλος πολύτομος (ἴσφ. γρ. ἀπὶ πολυτομοσι, Κόντ.14, 644 οἶμα . . πολυτομῶν Ἀμφίτριτος).

πολύστραβλος-αν πηγ., ὁ πολύστρεπτος, ὁ παρὰ πολὺ στρεβλός· Ψυχρ.1,532 || καμῆλα πολλὰκις παρεκκίζει ἢ γραφὴ τὸν διὰ δόλον, διὰ τὸ πολυογκοῦν καὶ πολύστραβλαν.

πολύστρατος-ον (στρέφω) ὁ πολὺ συνεστραμμένος· Ὀρφ.Αργ.1096 πολύστρατος κάλιος· Νικ.Ἀλεξ.224 δεσμοῖσι .πολυστρέπταισι (ἰδ. γρ. ἀπὶ πολυλεκταῖσι)· || μῆτ.· Χριστόδ.Ἐκφρ.172 πολύστρέπτοιο κεινήσι, Ἰω.Λυδ.Μην.4,159 τὸ δάτατον καὶ πολύστρατον τῆς θαλάσσης· 2) ὁ ἐντελὴς ἀνατραπέζης· Νόν.Εὐαγγ.Ψ.283 ἐξέχε χροῖν κέρμα πολυστρέπτοιο τραπέζης.

πολυστραφής-ους-ές μην., ὁ ἔχων πολλὰς στραφῆς, πολυκαμψῆς· Ἐπιγρ. πολυστραφῆς, ποταμός· 2) ὁ πολὺ συνεστραμμένος· Ὀπί.Αλ.5,136 θαρῆγγων ἔνοχησι πολυστραφῆσσι.

πολύστροδος-ον μην., ποι. πολύστροδος ὁ ποιῶν πολλοὺς στρόδους, πολλὰς αὐστραφῆς, ὁ πολυδίητος, ὁ παραχώδης, ὁ τρικυμώδης· Νικ.Ἀλεξ.6 ἄνχι πολυστροδοῖο θαλάσσης ἰσθλ. ἐπαλλὰς θυγῆς ἔχονται, αὐτ.Θηρ.310 πολύστροδον παρὰ Νείλου.

πολυστροφάλιγγ-ιγγος (ἰδ. ἰη) μην., ὁ μετὰ πολλῶν στροφάλλων, με πολλοὺς ἀνεμοστροφάλλους· Μουσ.2,294 πολυστροφάλλινγος ἄελλας, Νόν.Δ 23,268 πολυστροφάλλινγος βήλα.

πολυστροφῆς-ἄδος (ἰη) μην., ἡ πολυστροφάλιγγος βλά· Νόν.Δ 6,147 πολυστροφῆδοςσι βήλασι.

πολυστροφία (ἰη) μην., ποι. -ἰη ἐπὶ τῆς μελωδίας, πολλή, ποικιλότροπος ἐδῶ κι ἐκεῖ στροφῆ, ἡ ποικιλία· Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ 7,198.

πολύστροφος-ον (στρέφω) κ. νεῖτ., ὁ πολὺ συνεστραμμένος, πεπελημένος, ὁ πολυπέλεκτος· Φιλipp.Θεσα.ΑΠ 6,107 λίγων πολυστροφῶν· 2) ἐπὶ τοῦ ἡλίμου, ὁ ποιῶν πολλὰς στροφὰς ἢ ἐλιγμούς, ὁ περιστρέφόμενος, περιελπίσσομενος· Ὑμν.ἀν.2 πολύστροφον ὀκτίνα ἀμυλῆκων· 3) μῆτ. ὁ εὐλύσιμος, ὁ εὐστροφος ἐμπετάβητος· Πινδ.ἀν.214 θνατῶν πολύστροφον γνῶμων, Παυδ.δ.6,131 πολύστροφος τὴν γνῆμην· || ἐπὶ χορευτοῦ, ὁ ποιῶν πολλὰς στροφὰς· Νόν.Δ 30,180· || κ. ἐπὶ πηδολοχοῦ, ὁ ἰκανὸς ἢ ὀλλίσσας πολλῶν κατεθέουσιν· αὐτ.40,464 π- ἡνιοχεύς.

πολυστυγής-ους-ές μον., ὁ καθ' ἄπερβολὴν, ὁ πολὺ στυγερὸς, φοδερὸς, τρομερὰς· Γεώργ.Νικ.κορ.1460 πολυστυγῆς ἴβλον.

πολύστυλος-ον μην., κ. νεῖτ., ὁ ἔχων πολλοὺς στύλους κολώνες· Στρωβ.15,121 ὡστ' ἀπ' ἐνὸς δένδρου οκτῶσιν γίνεσθαι μακρὸν πολυστύλων σκηνῆ ὄρειον, αὐτ.17,1,28 πολυστύλος δίκος· || ἐπὶ τοῦ ὕδατος· Πλάτ.Περ.13 τὸ δ' ὕδωρ, τῆ μὲν ἐντοῦ διαθέσει πολυέδρον καὶ πολυστύλον, **πολύστυγκράτος-ον** λεξ., ὁ ἐκ πολλῶν συγκεκραμένος, ὁ πολυμυγῆς· Ἡσ. ἐν λ. ἀρρηγῆς, **πολύστυγκρῖτος-ον** λεξ., ὁ ἐκ πολλῶν συσθεβιμένος, ὁ πολυσυνδεδετός· Ἡσ. ἐν λ. παχυριαμῶς, **πολυστυγκρήτος-ον** μην., ὁ ἐκ πολλῶν συγκροτούμενος· Εὐστ.Ἰ.1,259,67.

πολύστυλαδος (-ἠ-οἶν) μην., νεῖτ., κ. δημ. ἐπὶ λ. ὁ ἐκ πολλῶν συλλαβῶν συγκεκρημένος, ὁ ἔχων πολλὰς συλλαβάς· Διον.Ἀλ.Συνθ.11, Λοικ.Νεκρ.9,9 ἄσημα ὀνόματα καὶ πολυσύλλαβα.

πολυσύμφορος-ον μην., ὁ ἔχων πολλὰ αὐφωνα· Φωτ.Βιβλ.97,40 λέξεις πολυσύμφωνοι.

πολυσύνεκτος-ον μην., ὁ ἐκ πολλῶν μερῶν συνωχθεῖς· Εὐσ.Αλ.437.

πολύσυνδεσμος-ον σχολ., ὁ χρωμένους πολλοῖς συνδέσμοις· Σχολ.Θουκ.2,41 πολυσυνδεσμός ἐστιν ὁ Θουκυδίδης ἢ πάντες οἱ Ἀττικοί.

πολύσυνδεδετός-ον μην., κ. νεῖτ., ὁ πολλοπλῶς ἢ στερεῶς συνδεδεμένος· Σερβ.11,634· || γραμμ. ρητορ. τὸ πολυσυνδεδετὸν ὄξ οὐσι, ἐπὶ λόγου, προτάσεων κττ., ἢ δι' ἐπαλλήλων συνδέσμων συμπλοκῆ τοῦ λόγου, ἀντιβ. ὁσονδον· Δημ.1,9 ὄξ ἐστιν ἀπικουῖτα καὶ ἄπικροῦντα καὶ φευδόμενα δύναμιν βεβαίαν κτήσασθαι, δ.τρον. εἰχε ἐλά στο μάγουλο κι ἐλά στην ἄμασκάλη καὶ στο μικρὸ τὸν δάχτυλο τὸν πρώτον ἀρραβῶνα.

πολυσυνθετικός-ή-όν νεῖτ., ἐπὶ γλωσσῶν, ὁ ἔχων πολυσυνθετοῦς λέξεις.

πολύσυνθετος-ον μην., μον. κ. νεῖτ., ὁ ἐκ πολλῶν μερῶν συγκεκρημένος· Πλάτων.5,9,3· || ἐπὶ φαρμάκων, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ πολλῶν συστατικῶν· Ἀλεξ.Τραλλ.5,5· || κ. ἐπὶ μετάλλων· Ἀρσβ.Μοβ.Χολ.1,53 ἐκατεσκευασμένα ἔνα δακτυλίδιον ἀπὸ ἑνα μέταλλον πολυσυνθέντων ἀπὸ διάφορα μέταλλα· 2) ἐπὶ λ. ὁ σχηματιθεὶς ἐκ πλείων τῶν δύο συνθετικῶν, ὅταν παρρηροῦμετρον, παρσύνθημα· Σχολ.Ἀριστ.Βάτρ.844 πολυσυνθετα ρήματα· 3) τὸ πολυσυνθέντων ὡς οὐσι, ἡ σύνθεσις τῶν προτάσεων διὰ πολλῶν μορίων· Ρουτ.1,14.

πολυσυνθετος-ον μην., κ. νεῖτ., ὁ συνιστάμενος ἐκ πολλῶν μερῶν· Ἰπποδ.Αἰρ.358,13.

πολυσφαγής-ους-ές μην., ὁ σφάζων πολλούς· ΨΚαλλιστ.46 ποκασφαγῆς σφίτρος.

πολυσφαίρια (ἰη) μην., ἡ ἀφροῖα, τὸ πλεῖθος σφαιρῶν· Θεών Σμ.201Ε.

πολυσφαίριτης ὁ νεῖτ., ὄρυκτον, ἰσομόρφου παραίτησις τοῦ πολυμορφίτου με τὸν ἀπατίτην.

πολύσφακτος-ον μθ. ἐφθ. π. Πλούτ. ἀπὶ πολυσφαικτος ὁ ἔχων πολλοὺς σφαιρούς.

πολυσφάραγος-ον μην., ὁ πολυσφάραγος· Ὀπ.Κιν.4,445 πολυσφάραγος ἀπὸ λαϊμῶν, Νόν.Δ 2,36 πολυσφάραγος κυδοῖμω.

πολύσφαιρος-ον Ἡσ. ἐπολιφλοῖος.

πολυσφονδύλος-ον μην., ἐπὶ τοῦ σώματος, ὁ ἔχων πολλοὺς σφονδύλους, πολλὰ ὄσθρα, κλειδώσεις· Λοικ.Διφ.3 τὸν μὲν ἔτερον ἐπιγυῖόν τε καὶ πεζῶν, ἄπερφομα καὶ πολυσφονδύλον.

πολυσφρηγίσιος-ον μην., ἰων. σφρηγίσιος ὁ διὰ πολλῶν σφρηγίδων ἐσφραγισμένος· Νόν.Δ 4,14 θαλάσσιο πολυσφρηγίσιον ἄχηα, αὐτ.Εὐαγγ.Ψ.15,11 πολυσφρηγίστιον χάρμη.

πολύσφρακτος-ον μθ. ἀπὶ πηλοσφρακτος βλλ.

πολύσφραδος (ἰη) Ἐπιγρ. ἡ λίαν χαλκικώδης μθ. Σερβ. πολυσεράς βλλ.

πολυσεράς-ἄδος (ἰη) ἡ λίαν χαλκικώδης· Ἐπιγρ. τύμβος ἀπὸ κρημῶσι πολυσεράδος Μυκοναῖο.

και πολύτεχνος. Κάθλ.Λύρα! πολύτεχνος θεός, ὡ Μνημοσύνης θράματα πτερωτά, χαρὰ τοῦ ἀνθρώπου. 2) ὁ συγκείμενος ἐκ πολλῶν τέχνων· Νόνν.Δ 25,561 πολύτεχνος γενεά! 3) ἐπιθ. ποταμῶν, ὁ καθιστῶν τὴν γῆν εὐφορῶν· Ἐσυχ.ἱκ. 1027 θαλερὸν πῶμα χέουσι πολύτεχνος.

πολύτεχνος -έω ἔχω πολλά τέχνα, εἶμαι πολύτεχνος· Ἀριστλ. Πολιτ. 1272a, 24 καὶ πρὸς τὴν διδύκειον τῶν γυναικῶν, ἵνα μὴ πολυτεχνῶσι, Ἐσφρ. 216j.

πολύτέλεια ἡ) κ. νεώτ., ὁ δημ., ἰων. -εἶη τὸ πολυδάπανον τοῦ βίου, τὸ πολυτελῶς ζῆν, ἡ πολυεξοδία, ἀντιθ. εὐτέλεια· Ἦρ. 2, 287 τοὺς . πολυτελεῖν φεύγοντας σκευάζουσι ὤδε, Θουκ. 6, 12 διὰ δὲ πολυτέλειαν καὶ ὠφελιθῆτι ἐκ τῆς ἀρχῆς, Ξεν. Ἀπομν. 1, 6, 10 τὴν εὐδαιμονίαν οἰομένῃ τρυφῇ καὶ πολυτέλειαν εἶναι, Πολύδ. 13, 1, 1 διὰ τὴν πολυτέλειαν τῶν βίων ἔλαβον οὐ μόνον ἀλλοῦς, Πλάτ. Ἠθ. 406d ἀντικαλλιπῆσαι πρὸς τὴν πολυτέλειαν εὐτέλεια, - ὅς ἔχουσι μὴ τρώμεν κί ἄς μὴ λείπουσι οἰο πολυτέλειες. 2) ὁ πλοῦτος ἐμφανισθῶς, ἡ μεγαλοπρέπεια, τὸ λούσο· Ξεν. Λακ. 7, 3 π- εὐθόθος - ἡ πολυτέλεια τῆς ἐπιπλοῦσεως - τῆς ἀμφιπέσεως.

πολυτελεῖσθαι ἰγν. ἀποθ. δαπανῶ πολλά, ζῶ πολυτελῶς, πολυεξοδεῖ· Ἐπίκλ. π. 182 ὅταν βούλωμαι πολυτελεῦσθαι.

πολυτέλης-οὗς-ές πτερός κ. μιν. κ. νεώτ. ὁ δι' ἄν ἐδοσανήσαν πολλὰ χρῆματα, ὁ πολυδάπανος, ὁ δαπανηρὸς· Ἦρ. 4, 79 οἰκίης μεγάλης καὶ πολυτέλης περιβολῆ, Δημόκρ. 210 πολυτέλης τράπεζα, Θουκ. 7, 28 ἡ τε τῶν ἐπιτηδείων παρκομιθὲ ἐκ τῆς εὐθείας, .. περὶ Σούτιον κατὰ θάλασσαν πολυτέλης ἐγγίνετο, Πλάτ. Ἰων Ε 368c εἶναι μὲν οἶαι αἰ Περικαί τῶν πολυτέλειαν (ζωῶν), - πολυτέλης ἀμφιπέσις - ἐκδοσις· κ. συγκρ.· Ξεν. Ἰέρ. 1, 20 πολυτέλιστα παρκαλεῖται. 2) ἐπὶ νεκρῶ, ὁ πρῶμος διὰ κηδείας πολυδάπανος, πολυεξόδου· Μέν. Περν. ἀπ. 2 πολυτέλης νεκρὸς. 3) πολύτιμος, βαρύτιμος· Ἡσ. ἐπολυτέλῃ πολυδάπανο, ἡ τὰ πολλοὺ ἀξία, ἦγον τιμας· Πλάτ. Περ. 12 περιπατημένον λιθῶσα πολυτέλεις, Κρό Μάρκ. 14, 3 ἤθευ γυνὴ ἔχουσα ἀλάστρονον μύρου νάρδου πιστικῆς πολυτέλεις, Ἐπιγρ. πολυτέλεις λιθῶ. 4) ὁ λιαν ἐπιωφελῆς, ὁ χρήσιμος, ὁ πολύτιμος· κ. ὑπερβ.· Πλάτ. Πολ. 507c πολυτελεσάταν τὴν τὸ ὄραν . . δύνανται ἐδημιουργῆσαν, Εὐρύφ. π. Στοβ. 4, 39, 27 πολυτελεστάτον ζῶσαν (ἰγρ. πολυφορηστάτον). 5) ἐπὶ πρῶσ., ὁ πολλὰ δαπανῶν, ὁ πολυδάπανος, ὁ πολυεξόδου, ἀπάταλος· Ἀντιφάν. 80, 5 πολυτέλης τὸ βίω, Μέν. 615, αὐτ. 325, 7 γυνὴ πολυτέλης ἐστ' ὀχληρῶν, αὐτ. 824. 6) νεώτ. ζωολ. ὁ πολυτέλης γένος φυτικῶν.

πολυτέλεια -έω Φώτ. ἐπολυτελεῖν τὸ πολυδαπανῶν ζῆν· πρὸλ. πολυτελεῖσθαι.

πολυτέλεις ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον πολυτέλῃ, πολυδάπανον, δαπανηρὸν, μεγαλοπρεπές· Εὐπ. 335, Λυσ. 7, 31 τάλλα λιουουργῶν οὐδένως ἦτον πολυτέλεις τῶν παλιτῶν, Ξεν. Ἀπομν. 3, 11, 4 ὁ Σωκράτης ὄραν ἀσπὴν τὴ πολυτέλεις κεκοσμημένη, Πολύδ. 10, 10, 9 ἐφ' οὗ καὶ βασιλεία κατασκευάσατο πολυτέλεις· κ. συγκρ.· αὐτ. 10, 25, 5 κ. ὑπερβ.· Ἦρ. 2, 86 ὁδῶν μὲν τοὺς τὰ πολυτελέστατα σκευάζουσι νεκροῦς.

πολυτέλης-οὗς-ές ἰγν., ποί. πολυτελής ὁ πολὺ τεταμένος, ὁ ἐκτενεστάτος· Διον. Περ. 99, αὐτ. 340.

πολυτεχνῶν ἰγν. πτείνω, πτείνω πολὺ, ὑπερβ. τὸ δέον, παρατείνω· παροιμ. μὴ τὸ πολυτεχνῶν τὸ σκονίει, νὰ μὴ σπᾶσθ ἰπρέκει ὡ ἀποφεύγμεν τὸς ἀκρότατοις.

πολυτερῆς-οὗς-ές ἰγν. ὁ καθ' ὑπερβολὴν τερπνός, ὁ πολὺ διασκεαστικός· Ὀρφ. ἄπ. 168, 9 πολυτερῆς Ἔρως, ΑΠ 9, 504 πολυτερῆς ὄμοιρ

2) ὁ λιαν τερπνόμενος, ὁ πολὺ εὐχαριστούμενος· Νόνν. Δ 10, 236 πολυτερπτεῖς ἀκούαι.

πολύτεχνος-ον ἰγν. κ. μιν. ὁ μετὰ πολλῆς τέχνης κατασκευασμένος· Ἐσφρῆμ Σὺρ. 3, 191 πολυτεχνον ἄνθος, Λέων Σοφ. (cod. Vat. 396, 666) νεκρίστον πολυτεχνικτον εἰδωλῶν.

πολυτεχνίτης (ὁ) ἰγν. ὁ πολυτεχνίτης· βλλ.· παροιμ. πρὸ πγαίνειε, κακὴ τύχη· Στοβ. πολυτεχνῶ τὰ σπῆτι.

πολυτεχνικόν (ἡ) ἰγν. νεώτ. κ. δημ. ἀνώτατον ἐκπαιδευτικὸν ἴδρυμα θετικῶν καὶ πρακτικῶν ἐπιστημῶν, παρ' ἧσιν περιλαμβάνον καὶ ἀνωτέρων σχολῶν τῶν Καλῶν Τεχνῶν.

πολυτέχνης-ου ὁ ἐν πολλῆς τέχνῃς ἡσκημένος, ὁ γνωρίζων πολλὰς τέχνας, ὁ πολυτεχνίτης· Σόλ. 13, 49 Ἠφαίστου πολυτέχνην ἔργα δαίσις.

πολυτεχνίης-οὗς-ές ὁ μετὰ πολλῆς τέχνης εἰργασμένος, κατασκευασμένος· Ὀρφ. Ἀργ. 585 χρυσεῖαν φαλῶν πολυτεχνῆνα κόσμον.

πολυτεχνία (ἡ) κ. νεώτ., ἡ δεξιότης ἐν πολλῆς τέχνῃς τὸ νὰ εἶναι πρὸς πολυτέχνης· Ἀριστ. 51, Πλάτ. Ἄκκ. 2, 147a ὁ δὲ δὴ τὴν καλουμένην φιλομασίαν τε καὶ πολυτεχνίαν εκτεκμημένος, διόδ. Σ 1, 64 (δ. γρ.) κ. κτ. ἄλλθ.· Περικ. π. Στοβ. 4, 28, 19 ὁδὲ πλέσεται πολυτεχνίται τρίχας. 2) νεώτ., ἡ σπουδὴ πρὸς ἐκμάθεισιν διαφόρων τεχνῶν.

πολυτεχνικός-ή-όν νεώτ., ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφορόμενος εἰς τὰς πολυτεχνίαν ἡ τὸ πολυτεχνίτης· πολυτεχνικὴ μὲρφοσις - σχολή.

πολυτεχνισμός (ὁ) νεώτ., ἡ ἰκανότης ἀσκήσεως πολλῶν τεχνῶν, ὁ ἐπαγγελματικὸς καταρτισμὸς εἰς πολλὰς τέχνας. 2) θεωρητικὴ καὶ πρακτικὴ γνώσις τῶν μορφῶν τῆς παραγωγικῆς ἐργασίας.

πολυτεχνίτης (ὁ) ἰγν., θηλ. -ήτισσα κ. -ήτρα, ὁ πολλὰς τέχνας γνωρίζων ἡ ἐπιογενέστερος, ὁ πολυτεχνίτης· παροιμ. πολυτεχνίτης κὴ φέρησοπίτης (ὁ πρὸς εἰς πολλὰ ἀσχολούμενος εἰς ὁδὸν εὐδοκίῃ).

πολυτεχνίης-ον ἰγν. κ. νεώτ., ὁ εἰς πολλὰς τέχνας ἡσκημένος, ὁ πολυτεχνίτης, ὁ πολυτεχνίτης· Ἀριστ. 114 πολυτεχνος πόλις, Στράβ. 16, 2, 24 Ἰδιῶνι δὲ πολυτεχνί τῶν παραδεδότων καὶ καλλιτεχνῶν. 2) ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφορόμενος εἰς τὰς τέχνας· Πλάτ. Περ. 12 πολυτέχνης ὑποθέσει ἔργων διατριβὴν ἐχόντων. 3) ὁ μετὰ πολλῆς τέχνης τεχνητένης ἐργασμένος, ὁ πολυτεχνίτης· Δίων Ἀρ. 7, 24 πολυτεχνῶν δημιουργήματα.

πολυτέχνης ἐπίρρ. μετὰ πολλῆς τέχνης, τεχνητένης· Ἀριστ. 73 πολυτέχνης ἔχειν.

πολυτήρητις ἰγν. ἐκτιμῶ πολὺ, μεγάλως· Ἡσ. ἐπολυτήρητις (πολὺ) τιμῶν· Νουμῆν. Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 14, 5 κ. παθ. Σουῖδ. ἐπολυτήρητις ὁ πολὺ θεραπευόμενος· Κωμ. Ἀδελφ. 1120.

πολυτήρητος (ἡ)-οῖν ἰγν. κ. νεώτ., δωρ. πολυτήρητος-ον αὐνήθ. ἐπὶ θεῶν κ. ἄρῶν, ὁ πολὺ τιμώμενος, ὁ πολὺ σεβαστός, ὁ ἀπολαύων μεγάλου σεβασμοῦ, ἐκτιμησῶς· Παρμ. 20 πολυτήρητος Ἀφροδίτη, Φερικρ. 73 ὡ Ζεὺ πολυτήρητ' αὐνήθεσ. κτ. κλητ. π. Ἀριστφ. Ἀχ. 807, Σφ. 1001, Νεφ. 269, Βατρ. 851 ὡ πολυτήρητ' Ἠράκλειος - ὡ πολυτήρητῃ θεοί, - ὡ πολυτήρητοι Νεφέλαις, - ὡ πολυτήρητοι Ἀστέρες. || κ. εἰρων.· Πλάτ. Εὐθ. 296d ὡ πολυτήρητῃ Εὐθόδημα· κ. ἐπὶ τοῦ Ἀριστοτέλους· Τιμ. Ἰστ. π. Πολύδ. 12, 8, 4. 2) ὁ ἔχων πολλὴν τιμὴν, ὁ πολὺ ἀκριβὸς πολύτιμος, βαρύτιμος· Ἐπιγρ. 71, Ἀριστφ. ἀπ. 387, 9, αὐτ. Ἀχ. 759 παρ' ὀμῃ πολυτήρητος ἀπαιτῶ θεοί, Ἀλέξ. Τράλλ. 1, 15.

πολυτήρητις (ἡ) ἰγν. αὐνήθ. ἐν τῷ ἀγαρᾶσιν ἡ πελεῖν τὴ, ὀφηλὴ τιμῆ· Ἰσίδ. Πυθ. 3, 14.

πολυτήρης (ἡ)-οῖν ἰγν. κ. μιν. νεώτ. κ. δημ. ὁ πολὺ τιμώμενος, ὁ τεχνητένης πολλοῦ σεβασμοῦ· Μέν. 109, 1 πολυτήρη θεοί. 2) ὁ ἔχων μεγάλως τιμῆς, ὁ λιαν ἐκτιμώμενος, ὁ μεγάλως ἐπιωφελῆς.

χρήσιμος: Ἰνν.Φάσ.Παιδ.13 πολύτιμος βουσεργός - πολύτιμος φίλος - σύντροφος - εὐκαίριος 3) ὁ ἔχων πολλὴν, μεγάλην τιμὴν, ἄξιον, ὁ λίαν βαρύντος: Ρουφίν.Ἐπιγρ.ΑΠ.5,35 Ρεδοῦσης μὲν ἔλαχε μᾶλλον μὴδὲν πολύτιμος, Βάβρ.57,9, ΚΔ Ματθ.13,46 εὐδωκῶ ἕνα πολύτιμον μαργαρίτην, αὐτ.Ἰω.12,3 λαδοῦσα λίτραν μάλλον νάρθηον πιστικῆς πολυτίμου, Ἀραβ.Μῦθ.Χαλ.1,92 στολισμένον μετὰ λίαν πολύτιμα πετράδια, - πολύτιμος συνεργασίας || νεώτ. πολύτιμοι λίθοι οἱ πρὸς κατεργασίαν κατάλληλοι καὶ χρησιμοποιοῦμενοι διὰ κοσμήματα, οἷον οἱ δακτυλιόλιθοι σμάραγδος, σάφειρος, ἀδάμας || νεώτ. πολύτιμα μέταλλα τὰ εὐγενῆ μέταλλα, οἷον ὁ χρυσός, ὁ ἀργυρός, ὁ λευκόχρυσος κτλ.

πολυτιμῶ-άω μτγν. ἐσφργ. ἀπὸ πολὺ τιμῶ βλλ.: Ἀμμιακ.Μαρκ.17,4,19 πολυτιμώσας τοὺς θεούς, **πολύτιμώρπτος** (πρωμωδ.) μσκ. ὁ πολὺ αὐστηρῶς τιμωρηθεὶς: Τζέτζ.Λυκοφρ.1047.

πολυτιμῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. πολυτελῶς μεγαλοπρεπῶς: Πολιδ.14,23 τούτων ὄψιχροντο καὶ διετάρφρευε πολυτιμῶς (δ.ἀνάγν.).

πολύτιπος-ον (τίω) ὁ τίσις πολλῆς τιμῆς: Χρυσμ.π.Ἡρ.5,92,2 ὅπως καὶ οὐκ πολυτίμων ἐόντα.

πολύτιπας-αντος (ίω) ἰλιθιαὶ κ. μὲν π. Ὀμ. μ. κτ. ἀνοαστ., γενικ. πολύτιπα (Ἐυστ.700,32), αἰγ. πολύτιπα (Μαν.5,268), ἑπιθ. τοῦ Ὀδυσσεύς, ὁ ὑποστίας, ὑπομείνας πολλὰ, ὁ πολυπαθὴς, ὁ καρτερικός: Ἰλ.Θ.97 οὐδ' ἐσάκουσε πολύτιπας Δίος Ὀδυσσεύς, αὐτ.Κ.248 τὸν δ' αὐτὴ προσέειπε πολύτιπας Δίος Ὀδυσσεύς || κ. ἐίρων.: Σφω. ΑΓ.954 ἡ ρα. . . θυρὸν ἐφουρίζει πολύτιπας ἀνήρ.

πολυτιμῶν-ωνος (ίω, ή) (πλήμων) ὁ πολλὰ ὑπομένων, δδ. ὁ καρτερικός, ὁ γενναῖοςφίτος: Ἡσ. ἐπολιτλήμων ὑπομνητικός: Ἰλ.Η.152 ἄλλ' ἄμα θυμὸς ἀνίκη πολυτιμῶν πολυμύζειν θάρασι ὦ || ἑπιθ. τοῦ Ὀδυσσεύς: Ὀδ.Σ.319 πολυτιμῶν δέ μ' ἄ' εἰμι 2) ἐπὶ τῶν βρωτῶν, ὁ πολλὰ κακὰ ὑποφέρων, ὁ δυστυχής: Ἀριστοφ.Εἰρ.236 ἰὼ βρωτῶν . . . πολυτιμῶν.

πολύτιμος-ον (πλήμων) ὁ ὑποστάς, δοκιμάσας πολλὰ, ὁ πολυπαθὴς: Ὀδ.Δ.38 νύμφας τ' ἄϊθεαί τε πολυτίμητοι τε γέροντες παρθενικαί τ' ἀταλαί νεονεβία θυρὸν ἔχουσα, Κόιντ.1,135 εὖ φιλα πολυτλήτων ἀνθρώπων θάλαγγε || ὁ δόλιος, ὁ ἔκλεκτος: Κόιντ.2,341 γήραι πολυτλήτω βεβάρητο, αὐτ.11,25.

πολύτιμος-ον (τέμνω) μτγν. ὁ πολὺ τιμηθεὶς, ἀποραγθεὶς: Ἀντιφ.ΑΠ.11,66 πολύτιμος παρειαί, Ὀππ.Κιν.2,252 ὤρηστηρα ριφέντα πολυτιμῶσι φόντοι 2) ἐνεργ. φέω. ἐπὶ δόξος πόνου, ὁ πολὺ ὀδυνηρός: Ὀππ. Ἀλ.5,288 θυμθέντα πολυτιμῶσι δόξουσι.

πολύτιμοῦτος-αυτή-αυτὸν μσκ. ὁ πολλὰκις τοιαῦτος ὢν, οἷον τὸ πολυτιμῶν εἶναι πολυτιμοῦτον τοῦ γλωχίς καὶ τριηλῶς: Εὐστ.89,19 τριάντα ποτὲ μὲν ἢ τριηλῶν, ποτὲ δὲ ἢ πολυτιμοῦται.

πολύτιμος (ή) κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ πολυτικού, τοῦ τίκτεν πολλὰ, εἶτε καθ' ἑκάστον τοκετῶν εἶτε ἐπανελημμένους: Ἀριστ.ΖΓ.750α,28 ὥστε καὶ δύο τεκεῖν ἐν ἡμέρᾳ, μετὰ τὴν πολυτοκίαν ἀπέθανον, αὐτ.77,1α,6.

πολύτιμος-ον κ. νεώτ. ἐπὶ γυναικίσι, ὁ τίκτων πολλὰ εἶτε καθ' ἑκάστον τοκετῶν εἶτε ἐπανελημμένους: Ἰνν.Φάσ.Παιδ.30 2) ἐπὶ πτηνῶν, ὁ γεννῶν πολλὰ φά, ὁ γόνιμος: Ἀριστ.Ζ.Μ.688α,34 τὰ δὲ πολλὰ ἀκαὶ ἡ λουσιχὴ τὰ μὲν περὶ τὴν γαστέρα πλάγους καὶ πολλούς, Πορφ.Ἀποχ.4,14 κ. ὑπερβ. : αὐτ.ΖΓ.749β,31 διὸ καὶ τῶν ἀλεκτοριδῶν αἱ Ἀδριανικαὶ πολυτοκώταται εἰσι.

πολυτιμῶ ἔω κ. νεώτ. τίκτω πολλὰ, εἶμαι πολυτικός: Ἀριστ.ΖΓ.750α,27 τῶν ἀλεκτοριδῶν

ἔπει πολυτοκῆσσαι . . . ὥστε καὶ δύο τεκεῖν ἐν ἡμέρᾳ, αὐτ.ΖΙ.558β,23, Θεόδωρ.Φ.Αἰτ.1,22,1) μόνον γὰρ τὸν θερμὸν δοκεῖ κῶν καὶ ὅς πολυτοκίαν.

πολύτομος-ον μτγν. κ. σφδλ. ὁ λίαν πολυτρός, ὁ παράτολμος: Πλάτ.Ἠθ.731C πολύτομος ἡ μοχθηρία, Σφδλ.Εὐρ.Ἰνπ.642.

πολυτομία (ή) (τέμνω, τομή) νεώτ. πληθὺς τόμων 2) εἶδος ἐν τῇ λαίᾳ, διαίτησις ἢ ἀνάλησις ἄλου τινὸς εἰς πολλὰ μέρη.

πολύτομος-ον (τέμνω) νεώτ. ὁ συνιστάμενος ἐκ πολλῶν τῶμων: λεξιμὸν πολύτομον.

πολυτόξευτος-ον μσκ. ὁ καθ' ὑπερβολὴν τοξεύων, πληγῶνων: Στοῦδ.Θεόδ.891 τὴν . . . πολυτόξευτον τῆς ἀδελφικῆς πληθῶς ἐπιπλήγειν.

πολύτοπος-ον μσκ. ἐπὶ μνασθηρῶν, ὁ ὑπάρχων ἐν πολλοῖς τόποις: Εὐστ.Παν.234,75 πολυτοπα τῆ θέσει καὶ τῷ κατὰ θεὸν βίῳ πολυτοποῖα.

πολυτόρος-ον (παρῶ) κ. ἐσφργ. πολυτόρος ὁ πολὺ διατηρητικός ἢ σ. ἐπολυτόρον δέρμα ἐχῶν ἦται διὰ τὸ ἀκάνθια, ἐπεὶ τιτρώσκουσαν ἢ ἐπεὶ ἐκφύεται πολλὰς ἔχουσαν, Φώτ. «πολυτόρον» δέρμα τὸ τοῦ ἐξίνου.

πολυτραυματιστός-ον μτγν. ὁ πολὺ τραυματισθεὶς, ὁ ἔχων πολλὰ ἢ βροῖα τραύματα: Ἰω. Χρυσ.δ.930,21 εἶδον ὁ Θεὸς ἐκ παραδείσου πολυτραυματιστὸν τὸν Ἀδὰμ βληθέντα.

πολυτράφης-οῦς-ές μτγν. ἐπὶ γάρας, ὁ τρέφων πολλούς, ὁ λίαν εὐφωρός: Διόδ.Σ.2,52 εἰς πολυτράφῃ χῶραν καὶ γόνιμον ὄσων ἐνθάδ' ἠουσαν.

πολυτράχλος-ον μτγν. ὁ ἔχων μέγαν ἢ σκληρὸν τραχλῶν, ὁ σκληροτραχλῶς: Ἠράκλειτ. Ἀλληγ.17 (καδ.).

πολύτρητος-ον μτγν. ὁ πολὺ τρεπόμενος, ὁ εὐμετάβλητος, ὁ ἀσταθής: Πλάτ.Ἠθ.423Α τὸν τοῦ δωδεκαέτηρου, πολύτρητον καὶ πολύτρηπτον.

πολυτράφης-οῦς-ές μτγν. ὁ πολυτράφης βλλ.: Νόντ.Δ.40,362 πολυτράφεις ὄσων β.γ.ρ.1.

πολυτρήων-ωνος (ίω, ή) ἐπ. ὁ ἔχων πολλὰς περιτρίαινας: Ἰλ.Β.502 πολυτρήωνά τε θισθην, Ἰῦστ. «ὡς πολλὰς περιτρίαινας ἔχουσαι», αὐτ.582 πολυτρήωνά τε Μέσσην.

πολύτρητος-ον (πτρώ), ποι. πολυτρήτος ὁ διάτρητος, ὁ κατατρημένος: Ὀδ.Α.1111 οἱ δ' αὐτὲ σπῆγγοισι πολυτρήτοισι τρηπέλας νίζον καὶ πρότιθεν, αὐτ.Χ.439, Κρατίν.213 πολύτρητοι φῶδες, Διοσκ.2,182 πολύτρητα φύλλα 2) ἐπὶ αἰσίου: Ἀντιπ.Θεσσα.ΑΠ.9,266 πολύτρητοι λυτοί, αὐτ.9, 505 πολύτρητοι θῶνακες || ἐπὶ ἄβυσσῳ, στραγγιστήριον, τρηλητό: Φίλιππ.Θεσσα.ΑΠ.6,101 ἄβυσσος τε πολυτρήτων || κ. ἐπὶ κρηθῶρας: Μελέγερ. ΑΠ.9,363,15, Νέμοι.Ἐπιγρ.12 ὄπλοτα μέλαινα πολυτρήτοις ἐνὶ σθλοῦσι μοχθηταί || ἱατρ. ἐπὶ τῶν πνευμῶν: Ἀρετ.Χρον.Παθ.110 2) τὸ αὐδ. πολύτρητον ὡς οὐα. : Στράβ.12,8,16 ἐφραῖων ἄμα καὶ τὸ πολύτρητον τῆς χώρας καὶ εὐασίον.

πολυτρήματος-ατος (τῶ) σφδλ. τὸ περιτρίαιμα βλλ.: Σφδλ. Ἀριστοφ.Νεμ.261.

πολυτρήνου-ποδος (ίω, ή) μτγν. ὁ ἔχων πολλοὺς τρήνοδους: Ἀλέξ.Αἰτ.ΑΠ.7,709.

πολύτρητος-ον μτγν. ὁ πολὺ τερημένος, ὁ πολὺ λεπτός: Νικ.Θηρ.104 2) ἐπὶ τόπου, ὁ πολὺ πατομένος, δδ. συγκαζόμενος, πολυσύγκναστος: Ὀππ. Ἀλ.3,502.

πολυτριχία (τῶ) δημ. ὄν. τῶν φυτῶν ἀδύαντον τοῦ ἀπληθύν, ἐφέρας τῆς καμπυλοπόδος καὶ ἐκαυδέτου τοῦ μεγίστου: Γρυν.Σκ.τερρ.86,9 σπῆς κομπωτῆς πλεῖστοδῆς τῶν φερῶν ἡ νεαροδύνηματα καὶ πολυτριχία, Ζερῶ.Τραγ.ΚΚ.55,27 πολυτριχία, δάφνης, ἐφέρας μὲς στὰ μέρητα.

πολυτριχία (ή) νεώτ. ἡ ὑπαρξὶς ἀφθόνων τριχῶν, ἰδ. εἰς κόμην καὶ θῶρακα.

πολυτρίχιον (τό) μγν. πθ. έσφ.γρ. αντί πολυτρίχιον βλ.λ.: Ήρόδ.1στρ. έν ρ.α.β.καε.58,96.

πολυτρίχιον (τό) μγν. κ. νεώτ. ένυδρον φυτόν μετά φύλλων τριχοειδών· Φωτ. έν λ. δάπαντον· εάδιαντον· φυτόν παρ' ύδασι φυτόνον τό καλούμενον πολυτρίχιον· διασκ.4,134, Γαλ.10,641· || νεώτ. βοταν. γένος λεγίχων· πρβλ. πολυτρίχι.

πολυτρίχος-ον (τριχί) κ. νεώτ. ό έχων πολλάς τρίχας, ό θαλάσς, ό λάσιος· Φιλωνιά.10 πολυτρίχος πύγων· 2) τό ούδ. πολυτρίχιον ώς ούσα βλ.λ. **πολυτρίχως**-εως (ή) νεώτ. ή πολυτρίχια βλ.λ. **πολυτρίχος**-ον νεώτ. ό διεγειρών πολύν τρόμον· Ζαλοκ. Τό χών τής Γραβιάς 4,2.

πολυτροπία (ή), ίων. τ. -ή ή ιδιότης του πολυτρόπου, ή πανουργία, ή δολιότης· Ήρ.2,121,5 βουλαβέντα πολυτροπή του βασιλέως περιγενέσθαι ποίεϊν τάδε· 2) ή πολιολόγησι, ή οικικία· Ήπν.Διαίτ.3 τός μέντοι πολυτροπίας τάς έν έκαστη τών νοούων και τήν πολυσχιδίην ούκ άγνόουν ένοι, Διον.Άλ.Άμ.2,3 ή έν τοίς σημαντισίαις καινήτις τέ και πολυτροπία, Κορωύτ. Φύα.Θε.25,Μάρκ.Αύρ.12,24.

πολυτρόπος-ον (τρέφω) έπιθ. του Όδυσσέως, ό εις πολλά μέρη τραπεσι, περιπλανηθείς, ό πολυπλάνητος, ό πολυήλικτος· || κ. δ. έρμ. ό πανούργος, δόλιος, έπίδοχος βλ. κατωτ.: Όδ.1,1 άνδρα μου έννεπε, .. πολυτρόπον, ός μάλα πολλά πλάγησθ· 2) έπί του πολυπόδος, ό στρεφόμενος κατά πολλούς τρόπους, κατά πολλές διευθύνσεις· Θεογν.215 πούλιον όργήν ίσχε πολυτρόπου (έσφ.γρ. αντί πολυπόδικου)· 3) μγφ. ό έπινοώ πολλούς τρόπους, ό έπινοητικός, ό παλμήχανος, ό πανούργος, ό παλιέξερος, ό πολυτραγός, ώς έπιθ. του Όδυσσέως βλ. άνωτ.: Έύστ. Όδ.Α1 κτό πολύτροπον ταύτόν έστι τή έκνήητον, ποικίλον, πολύμητη, πολύνονον, έπιχειρηματικόν, πολυδουλον, πολυάστροφον, ούκ έφ' ένός έστώτα, τρεπόμενον δε πολλάς όδοούς βουλευμάτων, ώς Όδυσσεύς ήρνεύε τή πολυμητάνω, τή παντοίας δόλιος κεκοσμημένω· πολυφρων ώς ποιητής μετ' όλλα έρετ, και ώς Έυρήνιχός άν έποι, ποικιλόφρων· Όδ.Α1,αύτ.Κ 330 ή σή ψ' Όδυσσεύς έσσι πολύτροπος· κ. ύπερβ.: Πλάτ.Ήπν.Ε 364Ε έπειδή δε τόν Όδυσσεά ειπες ότι ηπειροχικός εήσ ή ποιητής πολυτροπώτατον· || κ. έπιθ. του Έρμου: Ύμν.Έρμ.13,439· || κ. γεν.: Πλάτ.Πολιτ. 291Β ήμνοπολλοί δε αστάρεις και τοίς ασθενείαι και πολύτροποις θηρσίσι· || τό ούδ. πολύτροπον ώς ούσα. ή πολυτροπία, ή εύστροφία του ανεύματος, ή πανουργία, οίον του Άλκιβιάδου· Θουκ. 3,83 μη .. εκ τού πολυτρόπου ατών τής γνώμης φθάσαι προσηκούμενον, Πλούτ.Άλκ.24 τό πολύτροπον και περριτόν αυτού τής δεινότητος· 3) ό μεταδύλλον διαθεσίος, αισιόδημα, ό δαστατος· ΨΦκυκλ.95 πολύτροπος δήλιος· 4) κ. έπί νόσων, ό πολυήλικος, ό εμεταέθολος· Πλούτ. Νομ.22 όπό νόσου χαλεπής και πολύτροπον τήν γνώμην άλλασσόμενος εις δεισιαμοίοναν ένέδωκεν· κ. ύπερβ.: Πλούτ.Μάρ.33 πόλεμος τοίς πθέσει ποικίλος και ταίς τύχαις πολυτροπώτατος· 5) ό ποικίλος, παντοίας παντοειδής, ό πολλαπλόος· Θουκ.2,44 έν πολυτρόποις γάρ Ευμφοραίς έπιστανται τραπενής τόδε ευχάρις, Έπίκ.άπ.47) πολύτροποι έπιθυμια, αύτ.Φύα.28,1 πολύτροποι έπιθυμοί τών λέξεων, Φιλ.2,567 πολύτροπα κακά, Πλούτ.Μάρκ.ελλ.12 εκ ποικίλων και πολυτρόπων συνηρμασμένων έθνών, αύτ.Άλκ.2, Άμρ.Άλ.Άδερπ.36,3 πολύτροπα όργια· || τό ούδ. ώς ούσα. ή ποικιλία· Φιλώδ.Σπρ.26.

πολυτρόπος (ή)πρρ. κ. μων. κ. νεώτ. κατά πολλούς τρόπους· Μέωνν 20,31,Φιλ.2,512 Κδ Έερ.1,1 πολυμκρώς και πολυτρόπως πάσαι ό Θεός λα-

λήσας τοίς πατράσιν έν τοίς προφήταις, Ίάμβλ. Μοσθ.Έπιστ.12, Στουδ.Θεόδ.192Α· κ. συγκρ.: Έπίκ Φύα 5C πολυτροπωτέρωσ και ποικιλωτέρωσ.

πολυτροφία (ή) μγν. κ. νεώτ. ή υπερβολή τρωφής, ό υπερσποτισμός· Θεόδωρ.ΦΑίτ.5,15,4 ό κήτισος τή πολυτροφία φθείρει τά παραφουτεθέντα, Άρετ.Όε.Νούσ.1,2,Κλήμ.Άλ.176.

πολυτρόφος-ον (τρέφω) μγν. ό πολύ τεθραμμένος, θρεμμένος, ό παχός, ό εύστροφος, ό χοντροός· Θεόδωρ ΦΑίτ.4,3,5 αiei γάρ άφαιτέρα τά πολύτροφα, Πλουτ.Λυκ.17 αί δε όγκώδεις και πολύτροφοί διά βάρος άντιβουνοισιν

πολυτρόφος-ον (τρέφω) μγν. κ. νεώτ. ένεργ. ό παρέχων πολλήν, άφθονον τροφήν· Καλλ.Δημ.2 Δάματρον μέγα χείρεσ πολυτρόφεσ πολυμυθίμην, Έπιγρ. πολυτρόφος γαίω· 2) ό πολύ θρεπτικός· Ξενοφρ.π. Όρειβ.2,58,19, Διοσκ.2,71 πολύτροφος τυρός Γαλ.δ,261.

πολυτρόχολος-ον μγν. ό έν πολλή κινήσει διατελών, ό θορυβώδης· Έπιγρ. πολυτρόχολα κέντρα, Χριστόδ.Έκφρ.15 πολυτρόχολοί άγοραίοι.

πολυτρόχης-ος (η-ο)ν σχόλ. νεώτ. κ. δημ. ό έχων πολλάς όπας, τρούσας, ό πολύτροχος· Σχόλ. Όπν.Άλ.3,597, δ.σίγιμνα κουμάρι πολυτρόχητο νερό ποίρειν και πάει λό σπάγγρι.

πολύτροχος-ον (τρώω) σχόλ. ό σφόδρα κοπώδης, ό πολύ άποκαρμωμένος· Σχόλ.Σοφ.Α1,78δ

πολυτρέκτης (ή) (τρώω) λέξ. ό τρώγων πολύ, ό πολυφραγός.

πολυτρωγός-ον (πρώσκω) μγν. κ. μων. ό φέρον πολλά τραύματα· Πολ.Σοφ.Καλλ.50, Έύστ. Πον.173,52.

πολυτύπη μγν. τύπη πολύ· Ήπν.Δ.Αίρ.565Β

πολυτυραννέος-ον μων. ό πολύ τυραννικός· Θεοφύλ.Σ 125C.

πολύτροπος-ον ό έμπεριέχων πολύν τυρόν· Φερεκρ.130,7 νασιτικον πολυτρόπον.

πολύφρων-ον μγν. ό έμπεριέχων πολή ύγρόν· Διοσκ.5,99.

πολυυδρία (ή) μγν. κ. νεώτ. ή άφθονία ύδατος, πολλή νερά· Θεόδωρ.ΦΑίτ.2,14,2 λέγεται δε και ώς ή πολυυδρία και ψυχρουδρία ποίει τινα μεταβολήν.

πολύυδρος-ον κ. σχόλ. ό έχων πολή, άφθονή ύδωρ· Πλάτ.Νόμ.761ι) τούς άσχημροτάτους τόπουσ πολυύδρους τε .. άπεργάζωνται, Ίουστ. 197ι. πολυύδρου και ίσχυμάς ηγυιάς,Χόλ.Κ'10 Ι5ι.

πολυυλία (ή) μγν. ή άφθονία ύλης, άσασόν· Σωρ.1,38.

πολύυλος-ον μγν. ό άφθονώεις ύλην· Πλωσσ.· 2) ό έχων άφθονα όλικά· Πολυδ.δ.171' || ό πληθωρικός· Αντυλλ.π.Όρειβ.9,13,2 σώματι πολυύλυ· 3) ό συγκείμενος εις πολλών ειδών ύλης άντίβη, μονόλοος· Ζώα.Άλκ.112Β τήν πολυύλον ώς μονόθλον λογίζου· || κ. έπί φαρμάκων, ό άπατητών πολλάς συστατικός ύλης· Άφρικαν.Κεστ. 30V· || μγφ. τό ούδ. ώς ούσα· Σχόλ.Έρμου. εις Ρητ.4,63V τό πολυύλον τής όρητορικής.

πολυύμνος-ος (ή) κ. μων. νεώτ. κ. δημ. ό λίαν, ό λαόδικος όμνόμενος έν τοίς θύμασι, ό περίφημος, ό όνομαστός· Πίνδ.Ν 2,5 έν πολυύμνητω Διός ύλασι, Μάρκ Αύρ.7,6 δσαι μέν, πολυύμνητοι γενόμενοι, ήδη λήθη παραδέδωσαν, Ίλα Χρυσ.5,689,31, Άνδρ.Κρ.191, ΚΜανασ.Χρον.2083.

πολύμνος-ον κ. μων. άντί πολυύμνητος βλ.λ. ό έχων πολλούς όμνους, ό περίφημος, ό διαδόπος· Όμ.Ύμν.26,7, Άνακρ.159 πολύμνος ήορνη, Έύρ.Ίων.1074 αειχύνουμαι τόν πολυύμνον θεόν, Τιμόθ.Μιλ.Πέρο.244 θησαυρός Μουσαν πολυύμνητων, Άριστφ.Ήπν.1328 'Αθώναις .. πολυύμνος, Όρφ.Ύμν.2,41 'Αθώναις τάς πολυύμνος, Σύντα. Ύμν.1,26, Έύστ.1921,62.

πολυωνία (ή) μτν. κ. μον. ἡ ἰδιότης τοῦ πολυώνου βλ. τὸ νὰ κοιμᾶται τις πολὺ: Κάσα. Πρ. 24. ἴω. Κλμ. 264.

πολύωνος-ον ὁ παρέρχων, ὁ ἐπιφέρων βαθὺν ὄπνον: Ὀρφ. Ὑμν. 34 ἄρμητι πολυώνος.

πολυφάγα (ή) νεώτ. ζωολ. ὑπόταξις κολεοπτερών ἐντόμων.

πολυφάγια (ή) κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ πολυφάγου, ἡ ὑπερβολὴ ἐν τῷ τρώγειν, τὸ νὰ τρώγῃ τις πολὺ, ὅπερ τὸ δέν, ἡ ἀδελφία, ἡ λαίμαργια: Ἄριστ. Ζ' 768b, 29 οἷον ἐπὶ ἀθλητῶν συμβαίνει διὰ τὴν πολυφαγίαν, Φιλ. 1, 686. Πλουτ. Ἠθ. 624A, Ἄθην. 10, 417G ἔθνη δὲ ἅλα εἰς πολυφαγίαν ἔκωμωδεῖτο, Ἰάμβλ. Προτρ. 2.

πολύφωγος-ον κ. νεώτ. ἴω. πολυφάγος-ον ὁ κατ' ὑπερβολὴν, κατὰ κόρον ἐσθίων, ὁ τρώγων πολὺ, περιεσσότερον τοῦ δένοντος ὁ λαίμαργος ὁ ἀδελφός ὁ φαγός: Ἰνν. Δ. 2, 49, Ἄριστ. ἄν. 520, Ἄθην. 10, 415C Κόμματα . . . πολυφάγον γενεσθαί καὶ πολυπότην: 2) νεώτ. ζωολ. τὸ ἄρα, ὡς οὐσα. σαρκοβόρος ζῷον ἐκ τῶν μουστέλιδων, ὁ ἀδελφός βλ. 2.

πολύφάγω-ω μτν. κ. μον. εἶμαι πολυφάγος βλ. 11, ἐσθίω κατὰ κόρον, τρώγω καθ' ὑπερβολὴν, περιεσσότερον τοῦ δένοντος: Ἐστ. 1386, 51 βασίλειος Παφλαγῶν πολυφαγῶν, αὐτ. 1394, 26.

πολύφωρος-ον δωρ. τ. τοῦ πολυφώρου βλ. 1: Πινδ. 17j, 58 ἐπὶ θρήνων τε πολύφωρον ἔχων.

πολύφωρή (ή) πολύφωρον: Πάν. πολυφωρῆς δέκα **πολύφωρῆς-ος-ές** μτν. κ. μον. ἡ πολυφωρῆς ὁ ἴαν περιότιος, ὁ πολὺ ἐμφανῆς, φανερός ὁ εὐφραίνερος: ἴω. Γα. 3. Ἐκφρ. 2, 322, Ἐστ. 254, 6.

πολύφωρος-ον ὁ ἔχων πολλοὺς φανούς, ὁ τελοῦμενος διὰ πολλῶν λαμπάδων: Ἄλκμ. 34, 2 πολυφωρος ἔορτά.

πολυφάντατος-ον μτν. ὁ ἐπιφέρων, ὁ προκαλῶν μεγάλην ἐντύπωση εἰς τὴν φαντασίαν, ὁ καταληκτικῶς τὴν φαντασίαν: Πλουτ. Ἠθ. 167A σκότος ἐμφηλῆται πολυφάντατος ἐιδώλων χαλεπός μὲν ὄψει οὐκράτος δὲ φωνῶν ἐπιφερόντων.

πολύφωτος-ον (ή) φωνή) ὁ περιότιος, ὁ περιότιος, ὁ ἐξοχός: Βασιλ. 12, 61 πολυφωτον δόξαν.

πολυφαρμακία (ή) νεώτ. ἡ ἐν τῷ θεραπεύειν νόσους τινὲς ἀναγρηφὴ καὶ χρῆσις πολλῶν συγχερῶν φαρμάκων.

πολυφάρμακος-ον ὁ εἰδός, ὁ γνωρίζων πολλὰ φάρμακα ἢ βότανα: Ἰλ. Π' 28 τοὺς μὲν τ' ἱπτροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπένονται, Σολ. 13, 57 ἄλλοι Πασιῶν πολυφαρμάκων ἔργον ἔχοντες ἱπτροί: ἢ ὁ γνωρίζων πολλὰ φάρμακα, πολλὰς γουγιέτας: Ὀδ. Κ' 276 Κίρκης ἔξεσθαι πολυφαρμάκω ἐς δάμα, Ἄνελ. Ρ' 3, 27 πολυφάρμακος Μήδεια:

2) ἐπὶ χωρῶν ἢ τόπων, ὁ ἔχων ἀφθονίαν θεραπευτικῶν ἢ δηλητηριωδῶν βοτάνων: Θεόφρ. Φ' 9, 15, Ἱερνησία πολυφάρμακος: 3) ὁ παραδοξομένω, ὁ ἐκδοτός εἰς τὴν χρῆσιν τῶν φαρμάκων: Γαλ. 10, 169: 4) ὁ συγκελιμένος ἐκ πολλῶν φαρμάκων ἢ δηλητηρίων: Πλουτ. Ἠθ. 408B πολυφαρμάκων δυνάμων, Γαλ. 13, 365.

πολύφασια (ή) μτν. πολυφασία: Γαλ. 8, 668A. **πολυφασικός-ή-ον** νεώτ. ὁ ἔχων πολλὰς φάσεις, ὁ ἐμφανιζόμενος ὑπὸ πολλὰς μορφάς: 2) εἰδ. ἐν τῇ ηλεκτρολογίᾳ, ὁ παρουσιάζων διασπορὰς φάσεως: πολυφασικὰ ρεύματα (αυστήματα ηλεκτρικῆς ροῆς, εἰς ἃ αἱ ἐναλλασσόμεναι ἐντάσεις διὰ τῶν διασφ. ἀγωγῶν τοῦ αὐτοήματος παρουσιάζουσι μεταξὺ τῶν φασικῆν ἀπόκλιψιν).

πολύφασμάτος-ον μτν. ὁ ἐμφανιζόμενος ὑπὸ πολλὰς καὶ διαφόρους μορφάς, ὁ ἔχων πολλὰς ὄψεις, ὁ πολυφόρος: Χρησμ. ἴω. Λυδ. Μην. 3, 10 πολυφασμάτος Φοῖβη.

πολύφωτος-ον (ή) μτν. ὁ περὶ οὗ γίνεται πολλὴ λόγος, ὁ περιφωτός, ὁ διαδόχτος, ὁ πολυρημιζόμενος: Πινδ. Π' 11, 47 Ὀλυμπία ἀγώνων πολυφώτων ἔρχον θοῶν ἀκτίνα σὺν ἱπποσι: ἢ ὁ ἐξοχος, ὁ ἐξείρετος: αὐτ. Ο' 18 ὄθεν ὁ πολυφώτος ὄμνος ἀμφιβάλλεται σοφῶν ἠπτιέσει, αὐτ. Ν' 7, 81.

πολυφάουλος-ον μτν. κ. μον. ὁ ἴαν, ὁ πολὺ φαύλος: Ἐστ. 131, 62 πολυφάουλος ἀνδρός.

πολυφωγγής-ος-ές (ή) φέγγος ὁ πολὺ, ὁ λαμπρῶς, φέγγων, ὁ ἴαν λαμπρός, ὁ πολὺ φωτεινός: Ὀρφ. ἀν. 274. Μαν. 2, 247 πολυφωγγής Ζεὺς, Δωρ. β. ἐν Κατ. Ἀστρ. Κ' 2, 81, Ἐπιγρ. πολυφωγγής σελήνη.

πολυφωγγος-ον μτν. κ. μον. ὁ πολυφωγγής βλ. 1: Κατ. Ἀστρ. Κ' 1, 173, Διγεν. Ἀκρ. 262 ἐ' ἄμην πάντα τὸν βράδυ, ὡσάν πολυφωγγον πετράδι.

πολυφειδής-ος-ές (ή) φειδαίμαι μτν. κ. μον. ὁ ἴαν φειδωλός, οἰκονόμος: Ἐστ. 1957, 20.

πολυφωρῆς-ος-ές μτν. ὁ πολυφωρῆτος βλ. 1: Νόν. Δ' 5, 218.

πολυφωρῆς-ος-ές σχόλ. ὁ πολυφόρος βλ. 1: Σχόλ. Ἀρατ. Φαν. 39.

πολυφωρος-ον (ή) φερνή) Ἠσ. κ. νεώτ. ὄντι πολυφωρος βλ. 1: Ἠσ. ἐν λ. πολυφωρος, 2) νεώτ. ἐπὶ γυναικός, ἡ ἔχουσα πολλὴν φερνήν, μεγάλην προίκα: πολυφωρος νύμφη.

πολυφωρία (ή) μτν. ἡ ἰδιότης τοῦ πολυφώρου, τὸ νὰ ἔχη τις μεγάλην φήμην, ἡ μεγάλη φήμη, εἶτε καλὴ εἶτε κακὴ: Πολυδ. 5, 158.

πολυφωρος-ον κ. νεώτ., δωρ. πολυφωρος ὁ πολλὰ ἄσματα καὶ μύθος γινώσκων, ὁ ἔχων ἀφθονίαν ἄσμάτων, ὁ πλοῦσιος εἰς ἄσματα: Ὀδ. Χ' 376 σὺ τε καὶ καὶ πολυφωρος αἰδοῖς (ἔσται, ἐὸ πολὺ φήμας εἰδός, ἢ ὁ πολλοὺς φημίνας): 2) ὁ γέμων φωνῶν, θορύβου, ὁ πολύφωνος, ὁ πολυλόγος, θορυβώδης: Ὀδ. Β' 150 ἀγορῆν παλῶφωρον ἢ ἐς πολυφωρον ἐξενεκεῖται ἰδὴ, εἰς τὴν ἀγορῆν βλ. 1): Χρησμ. ἦρ. 5, 79 ἐς πολυφωρον δὲ ἐξενεκεῖται ἐκλευε τῶν ἀγίστα δέεσθαι:

3) ὁ περὶ οὗ γίνεται πολλὸς λόγος, ὁ περιφωτός, ὁ διαδόχτος, ὁ πολυφωτός: Παρμ. 2 πολυφωρος ὁδός, Πινδ. 17j, 58 ἐπὶ θρήνων τε πολύφωρον ἔχων, Φιλ. 1, 371 ὁ πολυφωρος καὶ πολυφώνουτος σσός: 4) νεώτ. ζωολ. τὸ ἄρα, ὡς οὐσα. γένος πολυφωριδῶν φυλοποδῶν.

πολυφώτηρ-ορος (ή) σχόλ. ὁ πολυφωρος βλ. 2), ὡς γλῶσσα, τοῦ σφήτηρ: Σχόλ. Ἰλ. 1, 404 τοῦ πολυφώτηρος, ταυτέσσι τοῦ πολλὰς φήμας ἀφέντος πρβλ. ὁμοσφήτηρ.

πολυφωτάρτος-ον (ή) φθέρω) μον. ὁ πολυφωρῆτος βλ. 1: Τζέτ. Λυκόφρ. 207.

πολυφωγγία (ή) μτν. οἱ πολλοὶ καὶ ποικίλοι φθόγγοι, ἡ ποικιλία τῶν φθόγγων: Ἰουστ. πρὸς Τρόφ. 102, 713C.

πολυφωγγος-ον μτν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἢ ἐκπέμνων, ἀναδίδων πολλοὺς φθόγγους, ἤχους, ὁ πολύηχος ὁ πολύφωνος: Πλουτ. Ἠθ. 827A πολυφωγγα φατήρια, αὐτ. 973C κίττα . . . πολυφωγγος Πολυδ. 4, 67 πολυφωγγος αὐλός, Αἰλ. Ζ' 1, 5, 5i πολυφωνάτορα ζῶα καὶ πολυφωγγα.

πολυφωνερῶτος-ον μτν. ὁ ἴαν, ὁ πολὺ φθονερῶς, ἐπιθ. ἀποδιδόμενος ὑπὸ τοῦ Ἐπικούρου εἰς τὸν ἀπαδοῦς τῆς Διαλεκτικῆς Σχολῆς τῶν Μεγάρων: Ἐπικ. ἀν. 237 κέ.

πολυφθονέρος-ον μτν. ὁ πολὺ φθονόμενος, ὁ ἴαν ἐπιφθονός: Σχόλ. Πινδ. Ο' 11, 7.

πολύφθορος-ον μτν. ἐπιθ. ἡμέρας τινὲς τοῦ Δελφικοῦ μνησθ. Βυσίου, καθ' ἣν ἐδίδοντο πολλοὶ χρησμοί Πλουτ. Ἠθ. 292f, ὅτι διὰ τὸ πέττεσθαι φθός ἀλλὰ πολυμυθῆ καὶ πολυμυθνευτον ὀνομασι.

πολυφθωρῆς-ος-ές ὁ πολυφθωρῆτος βλ. 1: Ἐπικ. 376.

πολυφθωρός-ον (ή) φθέρω) κ. μον. ὁ ἐπιφέρων πολλὴν φθοράν, ὁ προκαλῶν μεγάλην βλάβην, ὁ

φθείρω, ὁ ἀφαιζῶν πολλούς, ὁ δάεθριος, ὁ καταστρεπτικός· Πινδ. Ν. 8, 31 ἐν πολυφθόροις ἀμείραις, αὐτ. 1. 451, 49 ἐν πολυφθάρῃ . . . Διὸς δμῶν || ὄμ. ἐπὶ πρῶσ.· Αἰσχ. Ἐπιτ. 926 πᾶσαισι ἐπιεῖν ἐπ' ἀλλήλοισιν . . . πολλὰ μὲν πολιτάς, ἔξιναι τε πάντων στίχας πολυφθόρους ἐν δαί'. 2) ὁ β. γ. ἀντὶ πολυφθοροῦ βλ. λ.· Πλούτ. Ἡθ. 1086 B. 3) ὁ β. γ. προπαροξίτονον πολύφθορος-ον ἐν παθ. σμῆ. ὁ καθ' ὁλοκλήραν καταστραφεῖς, ὁ παντελῶς ἀφαισθεῖς· Σοφ. Τρ. 477 τῆσδ' εἴνεκ' ἡ πολύφθορος καθέρθη || Οἰχαλία δόρει, αὐτ. Ἠλ. 10 πολύφθορον τε δώμα Πελοπονιδῶν. 4) ὁ πολυλόγιτος, ὁ πολυπλόγιτος· Αἰσχ. Πρ. 633 τὴν τῆσδε πρώτων ἱστορήσμεν νόσον, αὐτῆς λεγούσης τὰς πολυφθόρους τύχας, αὐτ. 820 εἰ μὲν τι τῆδε λοιπὸν ἡ παρεμίνον ἔχεις γεγενημένης τῆς πολυφθορίας πλάγῃ· Εὐστ. 16, 39 || ὄμ. ἐπὶ ἐμπόροις· Σοφ. Ἀπ. 555, 5.

πολυφιλάνθρωπος-ον μτγν. ὁ Νῆν, ὁ πολὺ φιλάνθρωπος· Ἰω. Χρυσ. δ. 789 πολυφιλάνθρωπος ἐστὶ καὶ φιλόστοργος.

πολύφιλος-ον ἀσχλ. κ. νεώτ. ὁ Νῆν πεφιλημένος, ὁ πολυαγαπημένος, ὁ γλῶσσα. τοῦ τριφίλιτος βλ. λ.· Σχολ. Θεοκρ. 15, 86.

πολύφιλια ἰή το ἔχειν πολλούς φίλους, ἡ ἀφθονία τῶν φίλων· Ἀριστ. Ρητ. 1360 B, 20, αὐτ. Πολιτ. 1284 E, 20 τοὺς δοκοῦντας ὑπερέχειν δυνάμει διὰ πλοῦτον ἡ πολυφιλίαν . . . ἀστράκιον, αὐτ. 1293 A, 31 στῆν . . . πολὺ ὑπερέτιναισι ταῖς οὐσίαις καὶ ταῖς πολυφιλίαις, Πλούτ. Ἡθ. 97 B τῆ πολυφιλίᾳ φύγει ὑποκείμεθα δεήσει, Λιβάν. Λόγ. 25, 59.

πολύφιλος-ον ὁ ἔχειν πολλούς φίλους, ὁ πολλοῖς ἀγαπητός, ὁ φιλωμένος μὲ πολλούς· Πινδ. Π 5, 4, πολύφιλον ἐπέταν, Λυσ. 87 οὐ μὴν οὐδὲ πολυφίλους ὄρας, ἐμαυτὸν δ' ἔρημον φίλων ἰδῶρων, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 1170 B, 23, αὐτ. Ρητ. 1372 A, 13 καὶ ἐάν πολύφιλοι ᾖσι, καὶ ἐάν πλοῦστοι, Πλούτ. Ἡθ. 94 B εὐδαιμονίζουσι τοὺς πλούσιους, Λυσκ. Τόξ. 37 ὄστις ἀν πολυφίλος β. ἴμερ. Λόγ. β. 6 ἐπίρρ. -ως· Σχολ. Π 5, 4.

πολύφιλοτρος-ον ὁ πάσχειν ἐκ τῆς ἐνεργείας πολλῶν ἐρωτικῶν φίλων, ὁ ἀσφοδῶς ἐρών, ὁ πολὺ ἐρωτευμένος, ὁ ἐρωτόληπτος· Θεοκρ. 23, 1 ἀνὴρ τις πολυφίλοτρος ἀπνεύσας ἤρατ' ἐράδδ.

πολυφλεγμάτος-ον μτγν. ὁ ἔχειν πολὺ φλέγμα, μεγάλην ψυχρότητα, ἀδιοφορίαν· Πολ. Τετράβ. 151, Ἀντυλλ. π. Ορειβ. δ. 8, 3.

πολύφλογος-ον [φλόγῃ] λεξ. ὁ ἀναδίδων πολλὰς φλόγας· Ἡσ. ἐν λ. Ἐσπερίεξ, EM 408, 16.

πολύφλοισ-ον ὁ ἔχειν πολλὴν ἢ ποχὴν φλοισόν· Ἡσ. ἐν λ. κομισφίλιου.

πολύφλοισος-ον κ. νεώτ. ὁ πολλὴν φλοισόν, θόρυβον ποιῶν, ὁ πολέγιτος, ὁ πολυτάραχος, ὁ θορυβώδης, ἐπιθ. γις θαλάσσης· Ἰλ. Α. 34 βή δ' ἀέκων παρά θῖνα πολυφλοισοῖο θαλάσσης, αὐτ. Β. 209, Ὀδ. Ν. 85 κύμα δ' ὄπισθεν . . . θύε πολυφλοισοῖο θαλάσσης, Ἡσιόδ. Ἐργ. 648 δειψὸν δὴ τοῖ μέτρα πολυφλοισοῖο θαλάσσης, Ἀρχιλ. 9, 3 τοίφους γάρ κατὰ κύμα πολυφλοισοῖο θαλάσσης ἐκλύσεν, Διφιλ. 125, 4 ὄμ. ἐπὶ τῶν κυμάτων· Ἰουλ. Α. Π. 7, 592 ηλκυφλοισοῖο θαλάσσης κύμασι || πολύφλοισος σπουδῆ συγκυμμένη πραγματεία, Διοτρίδης· Ὀλυμπ. Ἄκμ. 92 B. 2) ὄμ. ἐπὶ μελόθροισ, τραπέζιξ κττ., ὁ πλήρης θορύβου· Νῶν. Εὐσ. σμ. Ἰω. 18, 135, αὐτ. δ. 41.

πολυφλορία ἰή μτγν. ἡ πολλὴ φλοιαρία· Εὐσ. Εὐαγγ. Προν. 30 B.

πολυφλορος-ον μον. ὁ Νῆν, ὁ πολὺ φλόρος· Φωτ. Βιβλ. 144, 27 [δ. γρ. πολὺς φλόρος].

πολύφθορος-ον ἀσχλ. ὁ Νῆν περὶ φθορίας, ὁ πολὺ δεικλός, φοβηταίρης· Σχολ. Σοφ. Τρ. 641.

πολύφθορος-ον καθ' ἐν πολλοῖς φθόνοι γίνονται ἡ ἐγένοντο· Ἀλκμ. 18 πολύφθορος φθορά.

πολύφθορος-ον ὁ πολὺ φθῶν, συχνάζων που, ὁ πολὺ περιφερόμενος ἐδῶ κι ἐκεῖ· Μουσαῖ. 181 πολύφθορος ἔξινος.

πολύφθορος-ον ὁ Νῆν φοηικός· Εὐρ. Ἡρ. 420 τὴν τε μυριάδων πολυφθόνον κύμα Ληναῖος ὄρθαν ἐξεπέφωσαν, αὐτ. Ρησ. 62 κτείνων Ἀργῶσι τῆδε πολυφθῶν χερσὶ, αὐτ. 465.

πολύφθορος-ον κ. -η-ον ὁ πολλὴν φθορὴν, τροφήν ἔτων, ὄθ. ὁ πολλούς τρέφων, ὁ πολυτρόφος· Ἰλ. 1. 568 γαίαν πολυφθόρην, αὐτ. 2. 300, Ἡσιόδ. Θ. 912 ἀσάτ' ὁ Διμητρος πολυφθόρος ἐς ἄλχος ἤλαξεν.

πολυφθόρητος-ον λεξ. ὁ φέρων πολλὰ ἡ πολύ· Φωτ. κ. Σουλδ. ἐν λ. πολύχων. 2) ὁ πολὺ περιφερόμενος, περιγιόμενος, ὄθ. συνεκδ. ὁ πασίγνωστος, ὁ πάγκοιτος· Ἀν. Κρ. 3, 187, 7 τρωτολόγος ὁ ἀνὴρ καὶ πολυφθόρητος.

πολύφορία (ἡ) κ. μον. ἡ εὐφορία, ἡ εὐκαρπία, ἡ πολυκαρπία· Ξεν. Οἰκ. 19, 19 διὰ πολυφορίαν δὲ τοῦ μέν πέποινας δεικνύουσα βότρυς, Πολυδ. 1, 240, Εὐστ. 1599, 24.

πολύφορος-ον κ. μον. ὁ πολλὰ φέρων, ὁ πολυκαρπός, ὁ παραγωγικός, ὁ γόνιμος· Πλάτ. Νόμ. 705 B οὐκ ἀν πολυφόρος τε εἴη καὶ παμφόρος ἄμα, Στράβ. δ. 3, 9 ἐστὶ δὲ πᾶσα ἡ γῆ καὶ αὕτη παμφόρος τε καὶ πολυφόρος, Ἰώσ. Π. 1, 4, 8, 2 πολυφωρότεροι φοινικίους, Πολυδ. 1, 227 πολυφόρος γῆ || κ. μον. ὄμ. ἐπὶ δένδρων, φυτῶν· Πολυδ. 1, 240 πολυφθόνον δένδρον, Γεωγ. 3, 11, 5 π. ἀμπελος. 2) μτφ. ὁ στίχος πολλῶν· Φιλ. 1, 361 πολυφωρότατον ἐν ἀνθρώπων ψυχαῖς κακόν, Ἰώσ. Π. 1, 7, 81 χρόνος . . . πονηρίας πολυφόρος. 3) ἐπὶ λαχρῶν οἴνου, ὁ δυνάμενος πᾶν φέρειν, δὲ θεῶν πολὺ ὄδωρ, ἀντίθ. ὀλιγοφόρος· Γαλ. 15, 669, Γεωγ. 7, 23 || μτφ. ὁ φέρων, ὁ ἐπιφέρων πολλὰ κακὰ, παθήματα· Ἀριστ. Πρ. 853 οὕτως πολυφόρῳ συγκεκράται δαίμονι ἰαμειψίτην μετὰ δαιμόνιοι πολὺ λαχρῶν πρὸς τὸ κακόν κτ. Σχολ. ἐπιλάμ μοι κακὰ ὄψ' ἕνα καιρὸν ἀγωνίῃ ἡ ποικιλία.

πολύφορος-ον μτγν. ὁ Νῆν πεφορτωμένος, ὁ καταφορτός· Μαν. 3, 241 νηῶν πολυφορῶν, Ἰω. Λυδ. Ρωμ. 3, 1 θορύβων καὶ πολυφορῶν συγχύσεως ἀπηλλάγησαν. 2) ὁ πλοῖσιος· Ψ. Ἡρ. Βί. Ὀμ. 1.

πολύφορῶ-εω κ. μον. εἶμαι πολυφορῶς βλ. λ. 1, φέρω ἡ παράγω πολλὰ· Θεοφρ. Φαῖτ. 5, 5, 4 πολυφορεῖν τὸ αὐτὸ δένδρον. 2) μον. τὸ παθ. πολυφοροῦμαι εὐρίσκωμαι, ἀπαντῶμαι κατὰ πολλοὺς τρόπους ἡ τύπους· Εὐστ. Ὀδ. 1502, 58 πολυφοροῦνται ταῖς κλίσεσι μυρία τῶν ρημάτων.

πολυπραδέστερον Ἡσ. ἐουετώτερον, λογικώτερον, πολυκερδέστερον.

πολυπραδής-ου-ές [πράζω] ὁ Νῆν εὐπραδής, ὁ πολὺ ἐργάτωτος ἡ συνετός· Ἡσ. ἐπολυπραδέος πολυκερδέου, ἡ Νῆν συνετούς· Ἡσιόδ. Θ. 494 γαίης ἐντασίη πολυπραδέεσι δολωθεῖς, Σίμων. Ἀμ. 7, 93 τοίαις γυναίκασι ἀνδρῶνιν χαρίζεται Ζεὺς τὰς ἀρίστασ καὶ πολυπραδέστασ. 2) ὁ περὶ οὐ γίνεται πολὺς λόγος, ὁ περιφραδῆς, ὁ διαβόητος· Ἐπιγρ. πολυπραδέες ἔργον.

πολυπραδία (ἡ) κ. ποι. πολυπραδία εὐπράδεια, εὐχρηστία· Ἐρμησιαν. 7, 50 ὁ δ' ἀοιδός ἀθρόνος ἠράσατ' ὄμνων, Τίμων ἀλύγων ἀνδρα πολυπραδία.

πολυπραδισμένη (ἡ), ὄμν. πολυπροδομισμένη ἡ πολυπραδία βλ. λ.· Ἀρχιτ. π. Στοβ. 1, 48, 6 τὰς ἐξ ταύτη πολυπροδομισσάσας.

πολυπραδισνωσ-ον μτγν. ὁ πολυπραδής βλ. λ. 1) Ἀποκ. Ρ. [13], Κλήμ. Ἀλλ. 337, Τρωϊκ. δ. 455.

πολυπραδῆ-εω εἶμαι πολυπραδής, Νῆν ἐφελκυστῆς ἡ συνετός, μ. κτ. μτφ. πολυπραδέων ὁ πολυπραδής, ὁ πολυπραδῶν· Ἡσιόδ. ἀ. 197, Μοῦσαι ἀνδρα πολυπραδέοντα τίθειαι ἰκτ. Κλήμ. Ἄλ. ἐεπόρον ἐν λόγοις τὸν πολυπραδῶνα λέγειν.

πολύφραστος-ον ὁ πολυφραδής, ὁ Μαν συντετός, ὁ φρονιμώτατος: Παρμ.14 πολυφραστοί Ἴπποι· || ὄμ. ὁ δεξιὸς ἐπινοηθεὶς, ὁ πανούργος: *Ὀππ.Κυρ.4,6 πολυφραταί δόλοιο, Νόνμ.Δ 4,275 πολυφραστῶ μαινιῖθ.

πολύφροντις-ιδος· ἴμην, μαν. κ. νεώτ. ὁ πλήρης φροντίων, ὁ ὑπὸ πολλῶν φροντίων κατεχόμενος, περιφροντις, πολυμύριμος: ΠΔ Σο.φ. Σαλ.9,15 βριβεῖ το γέωδες σκίφος νοῦο πολυφροντίδα, *Ανακρέοντ.48,6 ἀπορίπτονται μέριμναι πολυφροντίδες τε Βουκαί.

πολυφρόντιστος-ον ἴμην. ὁ μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας καὶ προσοχῆς ἐρευνῶν τι, ὁ λίαν σκεπτικός, ὁ πολὺ πρασεκτικός, στοχαστικός: ΑΠ7,94 πολυφρόντιστος Θάλης· || ὁ πλήρης φροντίων: Σχολ.Σοφ.Τρ.109, Σουίδ. ἐν λ. πολυκηδέος· || ἐπίρρ. -ίστως: Στουδ.Θεόδ.180Β τὴν καταβλήθέντων σοι πολυφροντίστος, . . σπερμάτων· || **πολυφροσύνη** (ἡ) ἡ πολλὴ σύνεσις, φρόνησις, ἡ μεγάλη ἀντιλήψις, εὐψία: Θεόγν.712 ἀλλ' ἄρα καὶ κείθεν πάλιν ἤλυθε Σίσυφος φρῶνις ἐς φάκος ἡλιότο σφῆσι πολυφροσύνας, Ἡρ.2,12,6 ἐκπεπλήχθη μὲν ἐπὶ τῇ πολυφροσύνῃ τε καὶ τῷ λῆμν τάνθρῖου, Δημόκρ.40.

πολύφρων-ονος-ον (φροή κ. μαν. Μαν συντετός· Ἡσ. ἐπιλύφρωνα, σῶφρωνα, συντετός, φρόνμων): *Ἰλ.Σ 108 χόλος ὅς τ' ἐπέκειε πολύφρωναν περ χαλεπήναι, *Ὀδ.Ξ 424 ἐπέχευτο . . νοστήσασσι *Ὀδυσῆα πολύφρωνα, Εὐρύπρ.π.Στοδ.4,39,27 πολυφρονέστατος Κόιντ.1,727 πολυφρών δλοχος, Ἰώα. Γενέα.55Α· || ἐπὶ τοῦ Ἡραίοτοιο, ὁ εὐψυχός, ὁ ἐπινοητικός, ὁ ἐφευρετικός: Ἰλ.Φ 267 τῆρε δ' ἀντήη Ἡραίοταιο βίηρη πολύφρωνος, *Ὀδ.Θ 297 ἀμφὶ δὲ δεσμοί . . ἔχυντο πολύφρονος Ἡραίοτοιο· 2) ὁ περιέχων πολλὴν ἀκεφῆν, φροντίδα: Χρυσ.π.δαμάσκ. Αρχ.16) ἀτρέκεια πολύφρων.

πολυφύδης-δός-ές (φυή κ. νεώτ. ὁ ἔχων πολλὰ ληνήν φυήν, ὁ εἰς πολλὰ διηρημένος, πολυειδής, πολύμορφος: Ἀριστλ.Ζ1 493α, τὸ μὲν διειρέει τοῦ στόματος παρίσθιμνον, τὸ δὲ πολυφύει οὐλον.

πολυφυλιτισμός-ἴη νεώτ. βιολ. ὁ θεωρία, καθ' ἣν πάντα τὰ ζῶντα διῆται καὶ ἴδια ἢ ἀθροισματικὰ κατὰγονται ἐκ πλείωνων τῆς μίαις ριζῶν, ἢ πολυμύεσις, πολυμυεισμός ἢ φυλετικὴ γένεσις.

πολύφυλλος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων πολλὰ φύλλα: Εὐπ.14,3 σμύλακα τὴν πολύφυλλον, Θεόφρ.Φ1,10,8 ἰδένθροι τὰ μὲν πολύφυλλα τὰ δὲ ἀπυρόφυλλα, Κάλδ. *Ὀδ.12,7 ὑπὸ τὸν πολύφυλλον . . κεδρῶνα· 2) νεώτ. τὸ ἄρα, πολύφυλλος ὡς αὐτ. γένος καλεσπιτέρων φυλλοκαρπίων ἐντόμων.

πολύφύλλος-ον ὁ ἀποτελούμενος ἐκ πολλῶν φύλων, φυλῶν: Ὀρφ. Ὑμν.62,3 πολύφυλοι θνητοί· || ἐπὶ τόπων, χωρῶν κτ., ὁ ὑπὸ πολλῶν φυλῶν κατοικοῦμενος: Πηνυ.Φλ.12 πολλοὶ μὲν βόσκονται ἐν Ἀλυπτίῃ πολυφύλλω.

πολύφυτος-ον ἴμην. ὁ ἔχων πολλὰ φυτὰ, ὁ κατὰφυτος: Κάσσι.Πρ.58.

πολύφωνια (ἡ) ἴμην, μαν. κ. νεώτ. ἡ ποικιλία τῶν φωγιῶν, τῶν φθόγγων: Διόδ.Σ 2,56 τῶν τῶν ὀρνέων πολυφώνια . . προφθεσθαι, Πλούτ.Ἡ8. Π14C οὐλῶν πολυφώνια· || ἡ ποικιλία τῆς φωνῆς, τῆς γλώσσης, πολυγλωσσία: Ἰώα.Α1,1,4,3 ἀλογλάσσοις ἀπεργασμένους καὶ ὑπὸ πολυφωνίας ποιήσας καυτῶν ἀσυνέτους εἶνα· 2) νεώτ. ἡ πολλῶν φωνῶν ἢ φθόγγων συνήχσις· || εἶδ. ὄργανα σύνθεσις ἐν ἡ πολλοὶ ἐν ταυτῷ φωνῇ ἢ ὄργανα συνηχούσιν ἄρμονικῶς, ἀλλὰ καθ' ἀνεξαρτήτως μελωδίας, ἀντιθ. ὁμοφωνία· 3) μυσ. τὸ φωνάζειν πολὺ . . Πρόδρο.2,612 ἐπόνοια τὸν γούργουραν ἐκ τῆς πολυφωνίας· 4) κ. μαν. ἡ πολυλογία, ἡ στομιμία: Πλούτ.Ἡ8,674B, αὐτ.727D λαλιὰς καὶ πολυφωνίας.

πολυφωνικός-ἡ-όν. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πολυφωνίαν Βλ.λ.2), ὁ τῆς πολυφωνίας: πολυφωνικὴ μουσικὴ σύνθεσις, - πολυφωνικὸν ἄσμα· ἐπίρρ. -κός.

πολύφωνος (-ῆ-ον) κ. μαν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἢ ὁ ἐπέμειψεν πολλὰς φωνάς, πολλοὺς τό- νους, ποικίλους φθόγγους, ὁ ποικιλόφωνος, ἐπὶ πτηνῶν: Ἀριστλ.ΖΜ 666α.34 τῶν δ' ὀρνίθων εἶτα πολύφωνοι, Πλούτ.Ἡ8,973C πολύφωνος κίττα, Γεωπ.14,16,3 πολύφωνοι ἀλεκτρυόνες· || ὄμ. ἐπὶ μουσικῶ ὄργάνων: Πλούδ.4,67 πολύφωνος ἀυλός, Σχολ.Εὐρ. Ὀρ.142 πολύφωνος σόριγγ· || νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ μουσικῆς πολυφωνίας Βλ.λ.2)· || τὸ οὐδ.κτ.πληθ. πολύφωνος ὡς αὐσα.δία ποικιλῆς φωνῆς: *Αρατ.1002 κρώθρ πολύφωνα κωρῶν· 2) ὁ ἔχων πολλὰς φωνάς, γλώσσας: Πλούτ.Ἡ8,411B Βοιωτὰ ἐνεκα χρησθηρίων πολύφωνος οὐσα· || ὁ προικολὸν ἢ εὐσάνων τὸς πολλὰς φωνάς, τοὺς πολλοὺς λόγους: Πλούτ.Ἡ8,715Α πολύφωνος ὁ οἶνος, Λοκκ.Ἰστ.Συγγρ.4 ὡς μὴ μόνος ἄφρωνος εἶπεν ἐν οὕτω πολυφώνῃ τῷ καιρῷ· 3) ὁ ποικίλος τὴν ἔκφρασιν, ἐπὶ τοῦ Ὀμ.: Διον.Ἀλ.Συνυθ.16 πολυφωνεῖστος ἀπάντων τῶν ποιητῶν, Στράβ. 3,2,12 ὁ δὲ ποιητῆς πολυφώνος τις ἦν καὶ ποιηστωρ· || κ. ἐπὶ ρήτορος: Λογγίν.34, Ἰγνέριδης τῷ παντὶ προέκοι Ἀμροσθένους, Ἐστι γὰρ αὐτοῦ πολυφωνότερος· || τὸ οὐδ. πολύφωνον ἐπὶ τοῦ Πλάτ.: Στοθ.2,7,3.

πολύφωρος-έω ἴμην, κ. μαν. ἡ δὲ ὀμιλῶ πολὺ, πολυχηρῶ, πολυλογῶ: Εὐστ.751,11 ἔστι δὲ τρύζειν τὸ πολυλογεῖν ἢ πολυφρονεῖν.

πολύφωτιστής-ἴη πάπ. ὁ λίαν ἢ πολλῶν φωτίζων, ὁ πολλὰ φωτίζων.

πολύφωτος-ον μαν. νεώτ., δημ. εἶδ. τὸ οὐδ. -ο ὁ ἔχων πολὺ φῶς, ὁ διασχέων ἀπλετον φῶς, ὁ πλήρης φωτός: Διον. Ἀρεσίου.63,180,301, Σχολ.Εὐρ.Φοιν. 175 πολύφωτος ἄλιος, Μινυαί.12,3 Ὀρβρ. *Ὄδ.7 τὴν πολύφωτον λαμπρόδα, Ἀνδρ.Κρ.47, ὁ ἔχων πολλὰ φῶτα: ΨΚωδ.288,1 (ἐκδ. Πρεγ.) πολυφώτος ἀργυρῶς λυχνίας (πολυκάνδηλα)· || τὸ οὐδ. πολυφωτοῖν) κ. δημ. ὡς οὐσα. λυχνία ἔχουσα πολλὰ φῶτα, διακοσμητικὸν συγκρότημα πολλῶν λυχνιών, πολυέλεος πολυκάνδηλον: Συμ.Θεσσα. Περὶ Νασοῦ τῆ ταυτοφῶτα καὶ δεκάφωτα.

πολυχαίτης (ὁ) ἴμην, κ. νεώτ. ὁ ἔχων πολλὴν χαίτην, πολλὰ μαλλιά κ. χαίτην: Ἡρωδίων.Ἐπιμ. 166· 2) νεώτ. ζῶολ. κτ. πληθ. πολυχαίται κατηγορία χαιτοπόδων σκυλῆμων.

πολύχαλκος-ον ὁ ἔχων πολλὴν χαλκὸν ἢ ὀρείχαλκον, ὁ πλούσιος εἰς χαλκόν, ὡς ἐπίθ. τῆς Τροίας: Ἰλ.Σ 289· ὄμ. ἐπὶ τῆς Σιδώνας: Ὀδ.Θ 425 ἐκ μὲν Σιδώνας πολυχάλοιο εὐχομαι εἶνα· ὄμ. ἐπὶ τοῦ δόλωνος: Ἰλ.Κ 315 δάλων . . πολύχρυσος πολυχάλκος· 2) ὁ κατασκευασμένος ἐκ χαλκοῦ, ὁ ὅλος χαλκίνος, ὁ ὀλόχαλκος: Ἰλ.Ε 504 οὐρανὸν εἰς πολυχαλκον ἐπέπληγον πόδες Ἴππων (Ἡσ. Ἰσχυρόν, στερεόν), Ὀδ.Γ 2 οὐρανὸν εἰς πολυχαλκον, Παρμ.1,18 ἀξενος πολυχάλκοιο.

πολύχανθής-ος-ές (χανθάνω) κ. μαν. ὁ περιλαμβάνων, ὁ χερῶν πολλὰ, ὁ μεγάλως χωρητικότηας, ὁ8, εὐρύς, εὐρύχωρος, ὁ φαρδύς: Ἰλ.Ε, ἐπολυχάνθεα· πολλά χερσόσσαν· Ὀρφ.ἠ.56, Θεόμρ.13,46 ὁ κοῦρος ἐπέκειε ποτῶ πολυχανθέα κρυσσοῖν βάφασι ἐπιγεμόμενος, Νικ.Ἐπιρ.951 πολυχανθῆς ἄλακος, Θεμιστ.Λόγ.23,297C κοτύλη πολυχανθεστέρα, Κόιντ.1,527 νῆδος πολυχανθῆς, Γρυφιόδ.535 σιμβλὸς πολυχανθῆς, Νόνμ.Δ 1,162 λαίμυς πολυχανθῆς, ΚΜανασσ.Χρον.37,92.

πολυχάρακτος-ον ἴμην. ὁ ποικίλος κεκαρπυμένος, ὁ μὲ πολλὰ καρδάγματα, σήματα ἢ μορφὰς κεκαρπυμένος: Σκεουδ.3 πολυχάρα.τογ μόρφωμα.

πολύκαρής-ος-ές (χαίρω) μτγν. ὁ ἀλαβανόμενος ἢ ἐμπνῶν πολλήν μεγάλην χαρὰν· Ἦσα. ἐν λ. πολυηθές, Ἄν.Κρ.3,138 ἢ ὁ χαίρεις, ὁ χαριτωμένος· Φιλῶδ.Παρρ.260 πολυκαρής ὁμοιωσις.

πολύκαριδας, μκτ. κλητ. ὡ πολυκαρίδα ἡ πολυκαριεΐδα, λ. λακων. δηλωτικὴ ἀπορχῆς, φίλτατε, ἀγαπητέ· Ἀριστ.Φυσ.1098 ὡ πολυκαρίδα, ἀεὶ τὰ καπνόμενα, αὐτ.1242 ὡ πολυκαρίδα, δεξιά τὰ φασατρία (ψυχούσια μου, καρδούκα μου).

πολυκαριεΐς-εντος-εσσα-εν ὁ λίαν χαίρεις, ὁ πολὺ χαριτωμένος· Κατ. Ἀστρλ.Κ814,154, αὐτ.174 πολυκαριεΐστας.

πολύκαρμος-ον (χάρμη) μτγν. ὁ λίαν πολεμικός, ὁ πολὺ φιλοπόλεμος· Αἰ5,201,3 νικησάσα κέλητι Φιλανίδα τὴν πολύκαρμον.

πολύκαριστος-ον μων. ὁ ὑπὸ πολλῶν τρικυμῶν προσβαλλόμενος· κ. ἰδ. μφ. ὁ πολλὰ δευὰ ὀπιστάς, ὁ πολυσπῆρας· Μεθῶδ. in Mail Coll. Vat.9,620.

πολύχειμος-ον (χειμῶν) μτγν. ὁ λίαν χειμερινός, ὁ πολὺ διαχειμῶν· Ὀπκ.Κυν.1,429 πολυχειμῶς ὡρη ἰδ. χειμῶν.

πολύχειμων-ανος (ὁ, ἡ) μτγν. ὁ λίαν τρικυμῶδης, ὁ πολὺ θυελλώδης· Ἄπκ. Ἐμφ.Πολ.5,108 πολυχειμων θάλασσα.

πολύχειρος (ὁ, ἡ) κ. μων. κ. νεώτ. ὁ ἔχων πολλὰς χεῖρας· Σοφ. Ἦλ.488 ἔχει κ. πολυπόους καὶ πολυχείρ. ὁ δεινός κρυπτομένης λόχοις. Ἐρινός, Ἀριστλ. Πολιτ.1281b,6 καὶ γίνεσθαι συνελθόντων ὡσπερ ἕνα ἄνθρωπον τὸ πλῆθος πολυπόδα καὶ πολυχείρ, Πολυδ.2,150, Ἐύστ.123,44.

2) ὁ ἔχων μέγα σῶμα στρατιωτῶν· Αἰαχ. Πέρσ. 83 πολυχείρ καὶ πολυναύτας, Ἡράκλειτ. Ἄλληγ. 25 πολυχείρ δύναμις.

πολυχείρα (ἡ) κ. μων. τὸ πλῆθος τῶν χειρῶν, δηλ. ἐργατῶν, βοηθῶν κττ.· Ἦσα ἰαπολήτρία· πλῆθος ἐργαζομένων καὶ ἀνυπότακτων· Θουκ.277 παρῆσαν ἀπὸ τοῦ χρώματος ἐς τὸ μέγαθ. ἐν πρώτων τοῦ [ἡ] τείχεος καὶ τῆς προσήκουσας ταχὺ δὲ πλῆθος γενομένου διὰ πολυχειρίαν, Ξεκ.Κ17 3,3,26 τάφρον περιβάλλοντα εὐπετῶς διὰ τὴν πολυχειρίαν, Ἀριστλ. Κάσ.398b,12, Μαν.ν.Ἰώσ. Ἄν.1,26, Πολυδ.8,5,2 διὰ τὴν πολυχειρίαν κατ'ἄλλισαν καταταχθεῖσιν τὴν παρασκευὴν τοῦ ὀπενοντίου, Στράβ.16,1,10, Διόδ.3,1,31 ἔργα μεγάλα. διὰ τῆς πολυχειρίας κατασκευάσοντας Γρηγ. Νύσσ.3,556a.

2) κ. μων. ἡ ἰδιότης τοῦ πολυχειροῦ βλλ.1, τὸ νὰ ἔχη τὴν πολλὰς χεῖρας· Πολ. Σοφ.Κυν.43 Βριάρεως πολυχειρία, Εὐστ.123,26.

πολύχειρος-ον μτγν. ἀντὶ πολυχείρ βλλ.21· Ἡρακλ. Ἄλληγ.25 πολυχειρος δύναμις ἰδ. γρ. ἀντὶ πολυχειρί.

πολύχεος-ον (ἔχειω) ὁ ἐπιπέφρων πολλὰς κενώσεις, ὁ προκαλὼν συχνὰς ὀποσπῆσεις· Κωμ. Ἄδελφ.19 ἀπηλλάγημεν πολυχεῖος νοσήματος.

πολυχεύματος-ον μων. ἄ. πολυχεύμεν βλλ.1· Ἰω. Γεωμ. Ὑμν.2,87, αὐτ.4,57.

πολύχευμενος-ονος-ον μτγν. κ. μων. ὁ ἀφθονῶς χεόμενος ἢ ρέων, ὁ πολύρροπος· Λιδάβ. Ἐπιστ. Βασί.19,1 πολυχεύμεν πηγῆ, Σχόλ.Θεόδωρ.7,6.

πολύχηλος-ον μτγν. ὁ ἔχων πολλὰς χηλάς, ἀντὶθ μονώυχος· Φιλ.2,353.

πολύχων-ανος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων πολλὰς χιτώνας, πολλὰ περισκελίματα· Ἰπκ. Ἐπιστ.23 πολυχίτωνες ὀφθαλμοί, Θεόδωρ. Φαίτ.3,21,2 σπέρματα πολυχίτωνα, αὐτ.5,13,2.

πολύχλωρος-ον κ. ἰων. πολυ- ὁ λίαν χλωρός, χλωρός· Ἰπκ. Ἐπιστ.21,20 καθίσταται τὸ τῶν χρωῶν, ὁ λίαν τὸ πολυχλωρον.

πολύχωνος-ος-ου-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων πολλὴν κρούσιν, ὁ λίαν κρουώδης, ὁ πολὺ κρουώδης· Νικ.Θηρ.875 πολύχωνα φύλλα κωνίως.

πολύχοια (ἡ) μτγν. ἡ ἀφθονία τῶν γεννημάτων, ἡ πολυκαρπία· Μάξιμ.486 πυρῶν πολύχοια γένοτο.

πολύχοια (ἡ) ἡ ποικιλία τῶν εἰδῶν, ἄ. πολυεΐδεια· Θεόδωρ. Φι.1,14,5 τῶν μὲν ῥῶν τε λαβεῖν καὶ διακριθῆσαι τὰ εἶδη, τῶν δὲ χαλεπώτερον διὰ τὴν πολυχοίαν.

πολύχοια (ἡ) νεώτ. ἱστρ. ὑπερβολικὴ ἔκκρισις χολῆς καὶ ἀνεπαρκὴς ἀποχέτευσις ταύτης ἐν τῷ ἐντερικῷ σπλῆνι.

πολυχοικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἔχων πολλήν χολήν, ὁ πάσχων ἐκ πολυχοίας βλλ.

πολύχορδα (ἡ) ἡ χολῆσις πολλῶν χορδῶν ἐν τῇ λύρα, τὸ πλῆθος τῶν χορδῶν, τὸ νὰ ἔχη πολλὰς χορδὰς ἡ λύρα· Πλάτ. Πολ.399C, Φανί.Ἰστ.17 τὴν πολυχορδίαν εἰς τὴν φιλῆν κιδάρισιν πρώτος εἰσενεγκεῖν, Πλαυτ. Ἦθ.661D.

πολύχορδος-ον κ. νεώτ. ἐπι μουσικῶν ὀργάνων, ὁ ἔχων πολλὰς χορδὰς· Πλάτ Πολ.399D ὅσα πολυχορδα καὶ πολυαρμόνια, Θεόδωρ.16,45 βάρδιταν ἐς πολυχορδων ἢ νεώτ. τὸ οὐδ. πολύχορδος ἔως οὐα. ἡχομέτρον ἐφ' οὐ τεινοται πολυχορδα· 2) ἐπὶ τοῦ αὐαῦ, ὁ ἐκπέμπων, ὁ παράγων πολλὰς φωνάσι· Σιμων.46 ἀρτατα τερωνοτάτων μελέων ὁ καλλιθέας πολύχορδος ἀλάς.

3) ἐπὶ ἀσμάτων ἢ μουσικῶν τεραίων, ὁ διὰ πολλῶν χορδῶν ἢ φωνῶν ᾄδόμενος ἢ ἐκτελοῦμενος· Εὐρ.Μητ.1,196 στυγίος δὲ βροτῶν οὐδεὶς λύπας ἤπρετο μουσῆ καὶ πολυχορδῶσι φάσις παύειν κ. ὑπερβτ· αὐτ.Ρησ.548 κίτας φωνίαις ὕμνεσι πολυχορδοτάτα γήρου· ἢ ὄμ. μφ.· Πλούτ. Ἦθ. 827B πολυχορδος Ἰσμοκρατία.

πολύχορτος-ον μτγν. κ. μων. ὁ ἔχων πολλὴν χόρτον, γλῶσσα ἐπὶ τοῦ βοσθηκίμων· Εὐστ.743,30.

πολύχους-ος-ου-ον ἡ πολυχούσιον (ἔχειω) ὁ ἔχων πολλὰ, ὁ προχέων πολλὰ, ὁ παράγων πολλὰ, ἐπὶ ζῶων ὁ γόνμος· Ἀριστλ. Π1 629a,35 πολυχούσιον ὅ ἐστὶ τῆς πενθηρῶν, Βέττ.Βάδ.10,28· ἢ ὄμ. ἐπὶ καρπιῶν καὶ σπαρτῶν· Φῶτ. ἐπολήχων, πολυφύρητον· Θεόδωρ. Φι.8,4,3, αὐτ.ΦΑίτ.4,81 πολυχοῦστερα. τὰ χερσῶν, Ἰώσ.Πι 4,8,3 τὸ καταβληθὲν πολυχούσιον ἀποδίδωσιν· ἢ μφ. ἐπὶ συγγραφέας ἢ ῥητορας ὁ ἀφθονος, ὁ γόνιμος· Φιλῶδ. Ἀκαδ.1021B τῶν καθ' αὐτὸν πολυχούστατος, αὐτ.Ρητ.157S.

2) ὁ ἰκανός εἰς τὸ νὰ λάβῃ μεγάλην διάκριση, ἔκπασιν· Ἰπκ.Δι.256· 3) ὁ ἐν μεγάλῃ ποσότητι, ὁ ἀφθονος· Ἡράκλειτ. Ἄλληγ.33 πολυχούς κόνρος.

4) ὁ πολυειδής, ὁ ποικίλος· Ἦσα. ἐπολήχων, πολυειδέες· Ἀριστλ. Ρητ.1418b,9, αὐτ.ΖΜ 656a, ὁ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἰσθηθῆν ἔχοντα πολυμορφώματα ἔχει τὴν ἰδέαν, καὶ ταῦτων ἕτερα πρὸ ἑτέραν μάλλον καὶ πολυμορύτεραν, Θεόδωρ. Φι.1,1,10 πολύχων τὸ τῶν φυτῶν γένος καὶ ποικίλον, Ἰδμβλ. Πρωτρ.21,38 πολύχους καὶ πόλυτροπος, Θεμιστ.Λογ.2,35a ποικίλον καὶ πολύχων χρομα ἢ φυσῆ, Ἐπιρ. πολυχούσιον ἐν πᾶσιν ἱπρῶς ἢ τὸ οὐδ. πολύχων ὡς οὐα. ἡ ποικιλία· Πτολ.Γεωργ.1,151 τὸ πολύχων, Πλωτίν.6,2,3 τὸ πολύχων τῆς φύσεως (ἡ ἀφθονος ποικιλία τῆς φύσεως).

5) ὁ σπυγῶς ὁ συνήθης· Φιλ.2,4 πολύχων κακία, σπάνιον ὅ ἡ ἀρετή.

πολυχού-έως χῆμα πολὺ ἀφθονῶς, παρέγωγ. πολυλᾶ, εἶραι παραγωγικός, γόνιμος· Ἀριστλ.Ζ7 749b,9 ἐστὶ οὐκ καὶ τῶν πτερωτῶν φύσις, καὶ ἡ τοῦ σπέρματος γίνεται ἐκ περιπτώσεως, οὐ δύναται ἡ φύσις ἐπ' ἀμφοτέρα πολυχεῖος.

πολύχρους-εων σχόλ. ἄ. κατάχρους βλλ.· Σχόλ. Συνεῖδ. Ἐπιστ.4,160a.

πολυχηρμᾶν(ία) (ἡ) ἡ ἀφθονία τῶν χρημάτων, τὰ πολλὰ χρήματα, ὁ μέγας, ὁ πολὺς πλούτος, ἀντὶθ. εὐτέλεια· Ξεκ.Συμπ.4,42 πολὺ δικαιότερος ἐκείνος εἶναι τοὺς εὐτέλειαν μάλλον ἢ πολυχηρμᾶν σκονοπῶντος, Πλουτ.3,110, αὐτ.6,196.

πολυχηρμᾶτίας (ὁ) μτγν. ὁ ἔχων πολλὰ χρήματα, ὁ πολὺ πλούσιος· Διογ.Λ 6,28 ἰδ. γρ.1.

πολυχρήματος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων πολλὰ χρήματα. μεγάλην περιουσίαν, ὁ λίαν πλούσιος: Διον. Ἀλ. Ρωμ. 5,48. Στράβ. 16,4,22. αὐτ. 9,3,8 πρέτρον δὲ πολυχρήματον ἦν τὸ ἱερῶν, Λοικ. Νεκυμοῦ. 2 τοὺς πλουσίους τοὺτους καὶ πολυχρημάτους. Εὐσεβ. Μυνδ. 17. 2) ὁ χαρακτηρισμὸν τὸν πλοῦτον: Φιντ. π. 2 τοδ. 4,23,61Α.

πολυχροσοσύνη ἡ μτγν. ἔ. πολυχρηματία βλλ.: Πολυδ. 3,10.

πολυχρήμων-ονος-ον μτγν. ἄ. πολυχρήματος βλλ.: Μαν. 4,21 πολυχρήμωνος ἀνδρῶς. Πολυδ. 18,35,9 κύριος γενόμενος τῆς Καρχηδόνας, ἧτις ἔδοκει πολυχρημονεσάτη τῶν. . . πόλεων.

πολυχρησμοί-ον μτγν. ὁ λίαν χρήσιμος, ὁ πολὺ ὠφέλιμος: Γαλ. 6,480 πολυχρησμοίτους ἰεσφ. γρ. 1.

πολυχρηστία ἡ μτγν. ἡ μεγάλη χρησιμότης, ὠφελιμότης: Θεόφρ. Φι 9,20,5.

πολύχρητος-ον κ. μον. ὁ εἰς πολλὰ χρήσιμος, ὁ λίαν χρήσιμος, ὁ πολὺ ὠφέλιμος: Ἀριστ. Ζφ 787b, 9 οἶον γὰρ ἕνα πολυχρήστα ἐστὶ τὸν περὶ τὰς τέχνας, αὐτ. Πολιτ. 1337b, 26 τὴν μὲν γραμματικὴν καὶ γραμμικὴν ὡς χρησίμας πρὸς τὸν βίον οὐσας καὶ πολυχρηστικὰς, Μουσικὴν ἀπ. 20, 112 πολυχρηστέστερος, Διασ. κ. 1, Γαλ. 6, 534, αὐτ. 480 πολυχρηστώτατος. Ἀλέξ. Ἀφρ. Τον. 277, 4. Εὐστ. Ἰλ. Προσμ. 2, αὐτ. 832, 13 || τὸ οὗδ. πολυχρήσιμος ὡς οὐσία, ἡ πολυχρηστία βλλ.: Κορναούτ. Φύσ. Θε. 9.

πολυχρήστως ἔπιρρ. μτγν. κ. μον. κατὰ τρόπον πολυχρήσιμος βλλ.: Παῦλ. Αἰγ. 7, 16 ἰδ. γρ. 1.

πολύχρως ἡ μτγν. ἡ κ. νεώτ. ἡ πληθὺς, ἡ ποικιλία τῶν χρωμάτων, ἡ πολυχρωμία, τὸ πολυχρόμα: Ἀριστ. Πρ. 963b, 47. Αἰλ. 21 ἐν ἐπιλόγῳ λευμῶνα τινὰ ἢ στέφανον ὠρίστον ἐκ τῆς πολυχρόρας.

πολύχρους-ον μον. ποι. ἀντὶ πολυχρόας βλλ.: Τζέτ. Μειβ. Ὀμ. 213.

πολυχρούσιμος ἰδί νεώτ. κ. πολυχρωσίμας ἔ. πλεοχρούσιμος βλλ.

πολυχρούτης ἰδί νεώτ. ὄρυκταλ. ὄρυκτὸν ἐνδιάμεσον πυριτικὸν ὄλας ἔ. θηροφίτης.

πολυχρόνως ὄλημ. ἔ. πολυχρονίως βλλ.

πολυχρόνια ἡ μτγν. ὁ μακρὸς χρόνος, ὁ πολλὸς καιρὸς, ἡ πολυχρονία: Ἀριστ. Πρ. 896a, 27 πολυχρονία τοῦ τόκου.

πολυχρονίως μτγν. μον. κ. νεώτ. ὄλημ. κ. πολυχρονίως, μέλλ. πολυχρονιῶ, ἀδρ. ἐπολυχρονίως, ὄλημ. παρ. κ. μτγν. πολυχρονισμένος κ. πολυχρονεμένος. παρατείνω, ἐπεκτείνω: Πά Δευτ. 4, 26 οὐχὶ πολυχρονίως ἡμέρας ἐπὶ αὐτῆς ἄλλα, ἡ ἐκτριβέ, ἐκτριβέσασθε: || νεώτ. κ. ὄλημ. κ. ὡς εὐχὴ, παρατείνω τὸν χρόνον τῆς ζωῆς τινος, καθιστᾷ τινὰ πολυχρόνον: ἡ Παναγία γὰρ σὲ πολυχρονίωζι 2) μον. νεώτ. κ. ὄλημ. εὐχόμεσι εἰς τινὰ μακροβιότητα: Τυπικὸν Σάββα 19 πολυχρονίζομεν τὸν προσεῖτα, Καισάρ. Δαν. ἐν Σαβ. 3, 38 ἐπολυχρονίαν τὸν βασιλεῖα καὶ εἰπῶν κ. παθ.: Παναγ. Ἀγ. Ὀρ. 31 ὁ ἡγοούμενος. . . πολυχρονιστικῆς, ἐβγαλε γὰρ τὸ μαγεῖον. . . καὶ. . . ἀνέθηκε στὴν ἀθουσα τῆς ὁδοδοχίης, φρ. ὁ πολυχρονεμένος βασιλεὺς μόνος ἰσὺ τὸν ὄποιον εὐχόμεσι γὰρ (τῆς πολλὰ χρόνιος) 3) ὄλημ. καθίσταται πολυχρόνος, διαρκῶς πολὺν χρόνον, ὡς ἐπὶ πολὺ: Πτολ. Τετραβ. 132. 4) ρηματ. π. πολυχρονίζω, πολυχρονισμός, πολυχρόνησις.

πολυχρόνιος ἡ μτγν. νεώτ. κ. ὄλημ. ἡ ἐν τοῖς καιροῖς κατὰ τὴν λειτουργίαν φελλομένη δέξις ὑπὲρ μακρομερείσεως τῶν πολιτικῶν ἡ ἐκκλησιαστικῶν ἀρχόντων, ἔ. πολυχρονισμός || μον. γεν. εὐχὴ εἰς τινὰ περὶ μακροβιότητος αὐτοῦ: Κωδ. Ὀφρ. 6, Δγεν. Ἀκρ. 2235 στέφανον πολυτίμον ἐσθλιόνα ἐκείνην καὶ ὁ λαὸς ἐφώναεν τὸν πολυχρόνον ὄλοι: προβλ. Δουκάγ.

πολυχρόνιος-ον κ. μον. νεώτ. συγκρ. -ώτερος, ὄλεθρ. -ώτατος, ἀντιβ. ὀλιγοχρόνος, ὁ ἐπὶ πολλὸν χρό-

νον ὑπάρχων, ὁ εἰς παλαιοῦ ὄλημ. ὁ παλαιός, ὁ ἀρχαῖος, ὁ γέρων: Ἰγν. Ἐρμ. 125. 2) κ. μον. κ. νεώτ. ὁ διορισμὸν ἐπὶ πολλὸν χρόνον, ὁ μακρὰς διάρκειας, ὁ ἀργὸν γὰρ ἐγκαταλείπει τὴν ὁ ἐπὶ πολλὸν παραμένων: Ἠρ. 1, 55 εἰ ὁ πολυχρόνος ἐστὶ αἰ μαναρχίη, Ἰππ. Ἀφρ. 4, 23 πολυχρόνα νοσηρήματα καὶ χρολίονται, αὐτ. Ἀγμ. 10 πολυχρονιώτερος, Πλάτ. Τιμ. 75b πολυχρονιώτερον χεῖρον ἢ βραχυχρονιώτερον βέλτιον ἀπεργάζαιτο γένος, αὐτ. Φαῖδ. 87D ἡ μὲν φυχὴ πολυχρόνων ἐστὶ, τὸ δὲ σῶμα ἀσθενέστερον καὶ ὀλιγοχρονιώτερον, Ἰβ. Ἀπομ. 1, 4, 16, Ἀριστ. Πολιτ. 1299a, 7 ὁ δ' ἐνίστασις, οἱ δὲ πολυχρονιώτερος ποιηταὶ τῶν ἀρχαῶν, αὐτ. Μακροβ. 464b, 25 πολυχρόνων ἔχειν τὴν ζωὴν, Ἐπίκ. δὲ 28 πολυχρόνος ἰσότης, αἰδιότητα, Καλλ. Λουτρ. Παλ. 128 δωσὼ καὶ θιέτω τέραμα πολυχρόνον ἐπὶ μακρὸν παρασάθει, Πολυδ. 1, 13, 11 ὅστε γὰρ πολυχρονιώτερον τοῦτου πόλεμον εὐρεῖν ῥάδιον, Ὀνήσανδρ. 38, 6 πολυχρόνια πολιορκία, Παῦλ. Σὺ. ΑΠ 5, 254, 14, Ἐπιγρ. τὴν πολυχρονίαν Μαρμαριτῶν βρασύτητα ἵδανον, πολυχρόνιον, Μνηοῖ. 3, 6 Σενεβ. ὅστε πολυχρόνιος ταλαιπωρίῳ τὴν πρὸς Χριστὸν προῦδῶκακ πῆστιν, Κωδ. 4 ἐν βλ. 157, 64 πολυχρόνος ποιησις ὁ Θεὸς τὴν κραταιὰν καὶ φιλίαν βασιλείαν σας, Ἀραβ. Μοθ. Χαλ. 1, 107 ἀκολοῦθε γὰρ διηγήσασθε τὰς. . . ἱστορίας διότι αὐτὰ σοῦ προενοῖσι ζωὴν πολυχρόνιον, Παναγ. Ἀγ. Ὀρ. 45 μέσα σὲ πολυχρόνια καὶ πολυχρόνηα πολιορκία 3) ὁ ἐπὶ μακρὸν χρόνον, ἐπὶ πολλὰ ἔτη ζῶν, ὁ μακροβίος, πολυχρόνος: Πλάτ. Φαῖδ. 87C πολυχρονιώτερον ἐστὶ τὸ γένος ἀνθρώπων, Ἀριστ. Ζφ 613a, 25 πολυχρονιώτερος δὲ ὄλων μὲν τὰ θρωπα τῶν θηλάων, αὐτ. 629b, 32, Θεόφρ. Φαῖτ. 5, 18, 14, Καλλ. Διήλ. 282, Πολυδ. 37, 3, 2 ὀλιγοβιότων ὄν καὶ πολυχρονιώτατος, Κωδ. 4 ἐν βλ. 157, 64 πολυχρόνον ποιησις Κύριος ὁ Θεὸς τὸν εὐσέβησαν βασιλεῖα ἡμῶν || μον. κ. νεώτ. τὸ οὗδ. πολυχρόνων ὡς οὐσία. βλλ.

πολυχρονιάτης-ητος ἡ μτγν. ἡ ἰδιότης τοῦ πολυχρόνου βλλ. 2), μέγα διάστημα χρόνου, μακρὰ διάρκεια, ἡ μακροχρονιότης: Φιλῶδ. ἐν Ἠρακλ. 125, 4, Πτολ. Τετραβ. 10, Εὐστ. 97, 9. 2) ἡ μακρὰ διάρκεια ζωῆς, ὁ μακρὸς βίος, ἡ μακροβιότης, ἡ μακροζωία: Φιλῶδ. Σημ. 17, Σχολ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 604. 3) ἡ ἐκ τοῦ χρόνου πρόδοξις ποιότητος, οἶον τοῦ οἴνου: Θεόφρ. Ὀσμ. 19.

πολυχρόνια-ατος ἰτόγ νεώτ. εὐχὴ ὑπὲρ μακροβιότητος, κ. ἰδ. τὸ πολυχρόνον βλλ. 1) 2) μακρὰ διάρκεια χρόνου, μακροβιότης, μακροζωία, πολυχρόνησις ἡ μτγν. εὐχὴ ὑπὲρ μακροβιότητος 2) μακροβιότης.

πολυχρόνιος-έω μον. εἶμαι πολυχρόνιος: Ἀναστ. Σιν. 749B.

πολυχρονίως ἔπιρρ. ἐπὶ μακρὸν χρόνον, ἐπὶ πολὺ: Ἰππ. Ἐπιστ. 17 ἰσφ. γρ. 1, Κλημ. Ἀλ. 267, 27 Σγβ.

πολυχρόνιος-η-ον μτγν. κ. ὄλημ. ἀντὶ πολυχρόνιος βλλ.: Ἰω. Γαζ. Ἐκφρ. 2, 211, Θεοδοσ. Διακ. Ἀκρ. 4, 93. || ὄλημ. ἐπὶ προσ. ὁ μακροβίος, κ. συνήθ. εὐχνητικῶς γὰρ ὡς ἄσαι πολυχρόνος.

πολυχρόνω-έω μον. εἶμαι πολυχρόνος: Ἀναστ. Σιν. 745D, Λεόντ. Νεαν. 1685A. 2) εὐχόμεσι τινι μακροβιότητα, πολυχρόνιος τινὰ, λέγω εἰς τινὰ εἰς χρόνιος πολλοῦς ἢ εἰς ἔτη πολλά: Εὐχολόγ. Τυπικ. κ. παθ. Καισάρ. Δαν. ἐν Σαβ. 3, 45 πολυχρονεμένω βασιλεῖ, σὲ παρακαλοῦν οἱ ἐκλάβοι σου γὰρ τοὺς ἐλευθερώσεις.

πολύχρους-οος-οον-οον ἰσφ. κ. νεώτ., ποι. πολυχρόσος ὁ ἔχων πολλὰ, ποικίλα χρώματα, ὁ ποικιλόχρους, πολυχρόμος, πολυχρωμάτος: Ἐμψ. 23, 3 πολυχρός φάρμακα, Ἀριστ. Ζφ 492a, 5 μόνον δὲ ἡ μέλιτα τῶν ζῶων ἀνθρώπος πολυχρόσος τὰ ὄμματά ἐστι, Ὀππ. Κυν. 1, 348, αὐτ. 4, 389

πολύχρυσος-ον κ. νεώτ. επί προσ., ὁ ἔχων πολὺν χρυσόν, πολὺν πλοῦτον, ὁ βασιλευσάντος: Ἰλκ.315 Ἀδάων. . πολύχρυσος πολυχάλκος, Ἀρχ.25,1 ὄμοι τὰ Γύγαε το πολυχρόσιον μέλλει, Πιττ.π.Διογ.Α.181 Κράσιος πολυχρόστατος, Αιχ. Πέρα.9 ἀμφὶ δὲ νεώτ τῶ βασιλείῃ καὶ πολυχρόσιον στρατῆος ἴδῃ κακόμεντις . ὄρασιλοιπείτ θυμὸς ἐσώθειν, Σοφ.ΟΤ151 τίς ποτε τὰς πολυχρόσου Πυθῶνος. . ἔδασ ὀθίας, Ξεν.ΚΠ3,2, 25 πολυχρόσος ἀνήρ, Φλ.2,30, Λοσκ.Νηρ.14 ἀμένητο γούν τινοσ τῶν πολυχρόσων, ὁ ἔδῶν Ἀθήνας, Ἰουλ.Λόγ.2,93Δ,Κόλουθ.283 πολυχρόσος Πρίαρος || ὄμ. ἐπὶ τόπων, πόλεων, οἰκων κτ.: Ἰλ.Η180 Βασίληα πολυχρόσοιο Μυκίτης, αὐτ.Σ289, Ὀδ.Γ305 ἤνασσε πολυχρόσοιο Μυκίτης, Πινδ.Π4,53 πολυχρόμῳ πατ' ἐν δώματι ἰέλι τῶν Δελφῶν, αὐτ.9,69, Βασιλ.14 πολυχρόσος Ὀλυμπον, Αιχ.Πέρα.3 τὼν ἀφένων καὶ πολυχρόσων ἐδῶσαν φύλακες, αὐτ.45, Σοφ.Η19 Μυκίτης τὰς πολυχρόσους ὄραν, Ἑρ.Ππ.69 οἶκον Ζανὸς πολυχρόσων, Στράβ.4,1,13 ἡ χώρα πολυχρόσους ὄσα, Πλοῦτ.Πορμ.36 τὸ πολυχρόστατον τῶν φρουρίων ἀφύλακτεν, Ζερβ.Ἰστ.112 παλάτια πολυχρόσα || 2) εἰς ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, ἀντιχρόσους, ἡ διὰ χρυσοῦ κεκοσμημένῃ, ἡ χρυσοστόλιστῃ: Ἰγν.Αφρ.1, Ἡσιόδ.Ἑργ.52 ὄσῃα ἔργα ἰδύια πολυχρόσου Ἀφροδίτης, αὐτ.ἀ.π.143,3.

πολύχρῆματος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων πολλὰ χρώματα, πολυχρόσος, πολυχρόμος: Πλάτ.π.Πολυδ.4,48, Στράβ.15,1,22 πολυχρόμακον δὲ καὶ πολυχρῆσον τῶν τε σπηλιῶν καὶ τῶν ἐναντίων ὄσπερ καὶ πολυχρόματον, Φιλ.1,383.

πολυχρῆμα(τῆ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ πολυχρόμου, τὸ νὰ ἔχη τίς πολλὰ χρώματα, τὸ νὰ ἔχη τὴ ἀπεικονιστῆ ἢ διακοσμητῆ διὰ ποικίλων χρωμάτων || 2) εἶδ. ἡ συνήθεια τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων κολλιτεχνῶν τὸ βάφωσι διὰ ζωγραφικῶν χρωμάτων διάφορα ἀρχιτεκτονικὰ μέλη τῶν ναῶν, ὡς καὶ τὰ ἐνδύματα, τὴν κόμην καὶ ἄλλα μέρη τῶν ἀγαλμάτων. || 3) λιθογραφικὴ ἢ τυπογραφικὴ μέθοδος ἐκτυπώσεως εἰκόνων διὰ συνδυασμοῦ πολλῶν χρωμάτων: πρβλ. διχρωμία, τριχρωμία.

πολύχρωμος-η(-η)-ον μτγν. νεώτ. κ. δημ. ἄ. πολυχρόσος, πολυχρόματος βλλ.: Μαν.5,248, Ἠρωδιαν.Ἐπιμ.153, Ζώσ.Αλκ.107Β, Ζερβ.Ἰστ.10 ὀλίγινος πολυχρόμος θάλας, Γρου.Σκ.Τερρ.32,6 σάν πεταλούδα βελουδένια χρυαῖα | τινάξει ἀπ' τὸ πολυχρόμα φεραῖ τῆς. - πολυχρόμος ἐσθῆς.

πολύχρως-ον ἄ. πολυχρόσος βλλ.: Ἀριστλ.ΖΓ779β,9 ἐπὶ δὲ τῶν παιδῶν . . τῶν μὲν μονόχρωνων, τῶν δὲ πολυχρῶν τὸ μόριον ἄσπ.

πολύχρως-ον μτγν. ὁ ἔχων πολὺν χυλόν, ζῶμον, ὁ πολὺ ζυμωρός: Ξενοκρ.π.Ὀρειβ.2,58,50, Ἀθῆν.Μηχ.αὐτ.1,24 || 2) ἀντι πολυχρός βλλ.21: Διοσκ.1,26, αὐτ.5,96 ἴδ. γρ. πολυχρόσι.

πολύχρως-ον μτγν. ὁ ἔχων πολὺν χυμόν, ἄ. πολυχρόσιος: Ξενοφ.π.Ὀρειβ.2,58,117 πολυχρόστερος, Βασ.3,596.

πολύχρως-ον [χῆμ] μτγν. κ. μον. ὁ ἰκανὸς εἰς τὸ νὰ λάβῃ μεγάλῃν δόξιν, ἔκτασιν: Ὀρειβ.Σύνοψ.2,56,77 || 2) ὁ λιαν διακεχυμένος, ὁ εἰς μεγάλῃν ἔκτασιν κεχυμένος: Πλοῦτ.Κάτ.Νεώτ.25 τῆν τε ἀρέτην ἀφθονον ποιεῖν καὶ πολυχρόσων τοῖς γένεσι, αὐτ.Η8,423Α πολυχρόσων σχήμα, αὐτ.500Β, Γεωπ.2,19,5 πολυχρόσων σπέρμα.

πολυχρῶμος δημ. μ. μτφ. κ. μτ. ἀντικ. ἐπὶ προσ. κ. ἐν ἀναφ. πρὸς πρῶτ. ἐν ἀρνητικῷ ἐκφραζῶ, θεωρῶ, προσδέχομαι τινα ἐσθαρτος, μὴ εἶναι εὐπρόσδεκτος, ἄ. καλοχρῶμος βλλ.21: δὲν τὸν πολυχρῶμευόν οἱ ὑπάλληλοι τοῦ.

πολυχρόρητος-ον μτγν. κ. μον. ὁ πολλὰ χωρῶν, ὁ εὐρύχωρος, ὁ χωρητικὸς: Πλάτ. πολυχρῶ-

ρητος κόσμος, Σχόλ.Θεοκρ.13,46, Στοῦδ.Θεόδ.544Δ λιμὴν πολυχρόρητος || 2) ὁ ἔχων εὐρύν χωρῶν, μεγάλην ἔκτασιν: Σοφον.Ψυγ.9,17 πολυχρόρητότατος || ὁ ἔχων εὐρέαν ἔκτασιν ἢ μέγα ἐμβόδον: Δαμῆν.Ὀπτ.3 πολυχρόρητότατος, Συμπλκ.Οἰρ.414,15 πολυχρόρητότερος, αὐτ.Φω.291,18.

πολυχρῶσι(τῆ) μτγν. ἡ περιεκτικότης ἢ συνεισπικότης: Πτολ.Κριτ.8Β πολυχρῶσι ὄνοματῶν (τὸ πολυσήμαντον).

πολύχρωσος κ. μ. μον. ὁ χρωρῶν πολλοῦς, εὐρύχωρος, ἐκτεταμένος: Λοσκ.Πένθ.2 τόπων τινῶν ὀπὸ τῆ γῆ βαθῶν Ἀἰθῆν ὑπείληφασιν, μέγαν δὲ καὶ πολυχρόσων, Γαλ.Χρ.Μορ.11 δυσποθέστατον καὶ πολυχρόστατον τὸ περιφερέε || 2) Στρυδ.Θεοδ.9Β τῶ πολυχρόμῳ τῆς θανατοῖς ἐναποτιθέμενος ἔκαστος || 2) πολυχρόσιον ἀριθμὸν μεγάλου, στοιχημῶν ἄριθμῶν: Βέττ.Βάλ.27,4,27 || 3) ὁ εἰς πολλὰ τετράγωνα ἢ διαμερίσματα διηρημένος: Ἑλλ.Ἐπιγράμμ.9 (Pachsteil).

πολύχρωσος-ον ἄ. διὰ χρώματος δίκην λόφου περικυμηνόσος, ὁ ἐφ' ὅσῃ ἔχει σασσωρευθῆ εἰς ὄψος πολὺ χῶμα: Αιχ.Χο.351 κτῆσας πολυχρόσων ὄν εἶχε τάφον (σχόλ. ἐπὶ πολλῶν κεχωρισμένων).

πολυφάματος-ον ὁ λιανφάματος: Αιχ.Ἰκ.870 κατὰ Σορηθῶνον χῶμα πολυφάμαθον ἀλαθεῖς ἰσφῆρῃ, πολυφάμονι, Ὀμπ.Κυ.1,374.

πολυφάρμος-ον μτγν. ἄ. πολυφάματος βλλ.: ΑΠ7,214 πολυφάρμος. . ἐπὶ φάρμακῶν ἰαμ.γρ.1.

πολύφεκτος-ον (φέγω) μτγν. κ. μον. ὁ λιαν φεγόμενος ὁ πολὺ κατηγορημένος: Ἐούστ.8,26.

πολυφειδωκάμων-ον Ἐφουδ.270,8 ὁ πολὺ καυχόμενος φειδῶς.

πολυφήλια(τῆ) ἢ ἡ πληθὸς καὶ ποικιλία τῶν φήφων, ἡ μεγάλῃ διαφορᾷ γνημών: Θουκ.3,10 ἄδῶνασι δὲ ὄντες καθ' ἐν γνηόμενοι διὰ πολυφήλιαν ἀμύνασθαι οἱ ἔμμοχοι ἐδουλοθήσαν, Φλ.2,567.

πολυφήλιος-ος(-η)-ον νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἀριθμῶν, ὁ εἰς πολλῶν φηφῶν ἀποτελούμενος.

πολυφήλιος-ἴδος(ος), ἐπ. πολυφήλιος-ἴδος ὁ ἔχων πολλὰς φηφῆδας, ὁ πλήρης φηφῶν, χαλκῶν, ἐπὶ τῆς κοίτης ποταμοῦ τῆς παραλλῆας: Χρησμ.π.Ἡρ.1,55 πολυφήλιος παρ' Ἑρμον φῶν γειν μὲν ἔδει, Ναυμῆ.π.Στοδ.4,31,76 πολυφήλιος βηγῆνι θαλάσσης || ὄμ. κ. ἐπὶ πόλεων: Ὀμπ.Κυ.1,292 πολυφήλιος Κυρήνη.

πολύφηφος-ον μτγν. ἀντι πολυφήλιος βλλ.: Σχόλ.Κάλλ.Δία 26 πολυφήφος ἰσφῆρῶν, Σχόλ.Νικ.Ὀπρ.950 || 2) ὁ ἔχων πολλὰς φηφῶν ἐν πῆ φηφορίας, ὁ ἔχων τὸ δικαίωμα νὰ φέρῃ πολλὰς φηφῶν, τὸ φηφῆζει πολλάς κατὰ τὰς ἐκλογὰς: Λοσκ.Αρρ.3 καὶ ὄλιγ ἀπάντων ὁ πολυφήφοτατος ἐν παιδείᾳ σὺ γὰ ἰσ σημαντικώτατος.

πολύφονος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ λιαν φεκτός, ἀξιοκατάκριτος ὁ πολὺ σκανδαλώδης: Πτολ.Τετράβ.172, Κατ. Ἀστράκ.84,195.

πολυδύμνια(τῆ) ἢ ἡ μεγάλη δόδνη, ὁ πολὺς πόνος: Ἑρ.Ἐπιστ.4,2,2 οὐβ. ἐν λ.

πολυδύδωνος-ον [δύδνη] κ. νεώτ. ὁ πολλὰς δύδωνος ἀφῆρων, προκαλῶν, ὁ λιαν δύδνηρός, ὁ πολὺ ἀνεγερτός: Θεόκρ.25,238 ὀπὸ βύσανιν ἔδου πολυδύδωνος ἴος, Μαρῆν.ΑΠλ.4,201,3 πολυδύδωνος λαμπὰς ἰερωτοῖ, Ἐπιγρ. πολυδύδωνον ἄλιγος, -πολυδύδωνος νόσος -τοκετῆς || 2) παθ. ὁ πάσχω, ὁ ὑπαιστῆμενος σφοδροῦς πόνους, ὁ ἀνοφῆρων μέγαν πόνον: Σουιδ. ἐπολυδύδωνος, ὁ ἐν μεγάλῃ θλίψει ὄν: Πλατ.ΑΠλ.4,111, Παιδ.ΑΠΠ.386 πολυδύδωνος Νικη.

πολυωνυμία(τῆ) κ. νεώτ., ποι. πολυωνυμῆ ἢ ἰδιότης τοῦ πολυωνύμου βλλ.11, τὸ νὰ ἔχη τίς πολλὰ ὄνοματῶν, ἢ πληθὸν τῶν ὀνομάτων: Δημόκρ.26, Κάλλ.Ἀρτ.7 ὄδς μοι πορθεῖνιν αἰώνων ἀπνα φυλάσσειν, καὶ πολυωνυμῆν.

πολυώνυμος-ον (ἰδιωμα) κ. νεώτ. ποι. πολυώνυμος-ον (ἑπιγρ.), ὁ ἔχων πολλά ὀνόματα: Πλάτ. Φαίδρ. 238Α ὁρθρὸς δὲ δὴ πολυώνυμος, Ἀριστοτ. Ζι 489α, 2 καλεῖται δὲ, ὃ μὲν λαβάνει σάμας· εἰς δὲ δέξεται, κοιλία κ. τὰ λοιπὰ πολυώνυμῶν ὀνομασται· ἢ ἐπὶ θεῶν, ὁ ὑπὸ πολλὰ ὀνόματα λατρευόμενος: Ὑμν. Διὸς 18, ὅκακ. ἑπιγρῶσι 1, Σοφ. Ἰντ. 115 πολυώνυμος, . βακχέη, Ἀριστοτ. Θεσμ. 320 πολυώνυμος, θρησφορὸν παῖ, Ἀτρωτὸς χροσποῖδός ἔνος, Ἀριστοτ. Κόσμ. 40α, 12 εἰς δὲ ὁ θεὸς πολυώνυμος ἔστιν, Θεοκρ. 15, 109 Κύπρι . πολυώνυμος καὶ πολώνος, Σεκοῦδ. 3 πολυώνυμος δόναμις 2) εἰδ. γραμμ. τὸ οὐδ. πολυώνυμος ὡς οὐσα. ἀντὶ συνώνυμῶν βλ. λ.: Σπείρα η. Πορφ. Κατ. 36, 27, Πορφ. Κατ. 69, 1, Ἰσχ. Διον. Θρ. 390Η· 3) ὁ ἔχων μέγα ὄνομα, μεγάλη φήμη, ὅδ. ὁ πολὺ ὀνομαστάς, περιήρητος: Ὑμν. Ἀπόλλ. 82, Ἡσαΐδ. Θ 785 πολυώνυμος ὄδωρ . ἔκ πέτρης καταλείβεται, Πηδ. Π. 1, 17 Κιλίκιον . πολυώνυμος ἀντρον, αὐτ. 4, 15] μάτερ Ἀελίου πολυώνυμος Ἔσια· 4) νεώτ. μαθημ. τὸ οὐδ. πολυώνυμος ὡς οὐσα. ἀνεξέρινη παρὰστασις ἀποτελεσμένη ἐκ μονώνυμων βλ. 2), συνδεδεμένων πρὸς ἄλληλα διὰ τῶν σημείων τῶν πράξεων 3) ὄμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσα. τὸ ποῦδες φησὶν ἐλξην βλ. λ.: Διοσκ. 4, 85.

πολυώνυμῶ-έω μτγ. κ. μων. ἔχω πολλά ὀνόματα: Εὐστ. 8, 26, Τζέιτ. Ἐξ. Ἰ. 53, 20.

πολυώνυχος-ον ἐπὶ πτηνῶν, ὁ ἔχων πολλοὺς ὀνομασται, πολλὰ ὄνομα: Ἀριστοτ. Ζι 504α, 5 πολυώνυχοι δ' εἰσι πάντες οἱ ὄρνιθες· ἢ τὸ οὐδ. κτ. πηθ. πολυώνυχα (ἐνν. ζῷα), ὡς οὐσα. ζῷα ἔχοντα διχοτομημένην τὴν χλίην: αὐτ. Πρ. 895α, 38.

πολυωνεπτις-ιδος (ἡ) μτγ. ποι. θηλ. τοῦ πολωνεπτις βλ. λ.: Μάριμ. 584 πολωνεπτις οἴγλη.

πολυωνής-ος-ές (ἰδιή) μτγ. ποι. θηλ. πολυωνεπτις-ιδος (Μάριμ. 584), ὁ ἔχων πολλὰς ὀπάς. ἄ. πολωνήος: Θεοτ. ΑΠ 6, 27 Ἰχθυόδολον πολυωνή . . Ἰλιον, Νικ. Ἀλεξ. 3, 23 ὀδόνος πολυωνεπτις κάλλη, αὐτ. 450 πολυωνεπτις ὄνομα [τῶς κηροθήρασι] 2) ἰδιή ὁ ἔχων πολλοὺς ὀφθαλμούς: Εὐνάβ. Ἰστ. ἀν. 266δ ποῖμα τοῦ Ἀργου πολυωνεπτις.

πολυωνία (ἡ) νεώτ. ἱστρ. παραρτίσις τῶν ὀφθαλμικῶν μῶν, καθ' ἕν ὁ πόνος βλέπει τὸ ἀντικείμενον πολυηλοῦν πρὸς διωκτῆρα, τριπλωπία.

πολυωνός-όν (ἰδιή) ὁ ἔχων πολλὰς ὀπάς, ὁ πολωνήος: Ὁδ. Ψ 386 Ἰχθύος ὀσάθ' ἀλιήεις . . ἔκ σιγαλῶν . . ἐκτοσθε βαλῶσας δικτύω ἐξέρχουσαν πολυωνή μὲ τὸ δικτυ μὲ ἔχει πολλὰς θηλιέας, Ὁππ. Ἀλ. 3, 579 Ἰλιου πολυωνοῦ δὲλορος.

πολυωνρεπτις-ή-όν μτγ. ὁ Μαν προσεκτικῶς: Πλούτ. Ηθ. 276Α πολωνρηπτικὸν θεόν.

πολυωρία (ἡ) μτγ. ἡ μεγάλη προσοχή, φροντίς, ἐπιμέλεια ἀντὶ. ὀλιγωρία: Χρυσ. Στωϊκ. 3, 187, Διδό. Σ 1, 59, αὐτ. 91 πᾶσις . . τιμὴς καὶ πολυωρίας ἀφρονταί, Πλούτ. Ηθ. 792Β πολυωρία δειρομένη καὶ βοηθία, ἑπιγρ., Πλάτ.

πολυωρός-ον (ἰδιή) ὁ πολλῶν ἐτών, ὁ πολυητις: Διοσκ. Σ τὸδ. 4, 2, 17 ἰλιον . . πολυωρόν.

πολυώροφος-ον (ἰσορροφία) μτγ. μων. κ. νεώτ. ἐπὶ αἰκοδομημάτων, ὁ ἔχων πολλὰς ὀροφὰς ἢ πολλοὺς ὀρόφους, ὁ πολώστερος: Στρώδ. 16, 2, 13 πολωρόφουσι οἰκοῦσι τὴν οἰκίαν ἰεσφ. ἀντὶ πολωρόφουσι, Θεοφύλ. Βουλγ. Ἐπιστ. 69 βασιλεια πολωρόφου, Εὐστ. 640, 1 πολωστερος πολωρόφουσι.

πολυώρῳ-έω (ἰδιή) κ. μτγ. δωρ. ὄρ. ἐπολυώρῳ' εἰ (ἀντὶ ἐπολυώρῳσε: ἑπιγρ.), περιβάλλω τινά διὰ πολλὰς φροντίδας, φροντίζω πολὺ περὶ τινος, διδῶ μεγάλην προσοχήν εἰς τὴν, ἀντὶ. ὀλιγώρῳ' Ἡσ. ἐπολυώρῳ' πολλὴν φροντίδα ποιεῖται ἐναντίον θεοῦ τὸ ὀλιγώρῳ, μτ. γενικ. : Διοσκ. Λ. 6, 9 νεανίσκος πολωρησὶν αὐτὸν ἐπιγγελλόμενος εἰ τὸ πλοῖον ἀφίκοιτο τῶν ταρῶν, ἑπιγρ., Πλάτ.

ὄμ. κ. μτ. αἰτ.: Διδό. Σ 18, 65 νεπολυωρηκότες ἐν τοῖς ἔμπροσθεν χρόνοις τὴν Ὀλυμπιάδα ἐπιμελῶς διασφραδίζαντες, Κλημ. Ἀλ. 7, 21 (Sylb.) πολωρητὴν ἡρώς ὁ θεός, Παχυμ. Ἄνδρον. Παλ. 381C πολωρητὴν τὴν ἀσφάλειαν ὄμ. κ. ἔμπροθ. ἰδιήρ τινας: Πλάτ. πολωρητὴν ὑπὲρ τινῶν, Ἀθην. 5, 211Β ἐπολυώρει ἐν αὐτὸν ὁ Ἀλέξανδρος καίπερ ὄντα τὰ βίω φαλόν ὄμ. κ. ἀπολ.: Μαρτυρ. κ. Αισχίν. 50· ἢ τιμὴ τὴν μεγάλην, ἐκτίμω τινα πολὺ: Καρυκακ. ἐν Ἡρακλ. Παπ. 1027, 16 κ. καθ. τιμῶν Μαν, ἐκτιμῶν ὑπὸ τινος πολὺ: Αἰν. Τακτ. 22, 17, Ἀριστοτ. Ρητ. 1378b, 34 πολωρησῶμαι ὑπὸ τῶν ἡτόνων κατὰ γένος, Διδό. Σ 11, 86, Πλάτ. νεπολυωρησῶμαι ἵεμαι ἀντικείμενον περιποίησάν.

πολυώτος-ον (οἰκί) μτγ. ὁ ἔχων πολλὰ ὄτα: Λοσκ. Φολόπ. 3 πολυώτων σεαυτὸν ἀνατίθησθαι τοσαῦτα ἀκηκοῶς.

πολυωφέλιος-ος-ές (ὀφέλιος) κ. μων. συγκρ. πολωφέλιεσσος, ὀπερθ. πολωφέλιεσσος, ὁ Μαν ὀφέλιμος, ὁ πολυτιμῶς χρίσιμος: Ἀριστοτ. Η Νικ. 1095α, 11 πολωφέλιος ἀν εἶπ τὸ περὶ τούτου εἰδέναι, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 1, 36 τοῦτο τὰ πάρορον καὶ πολωφέλιος Ἰταλίαν ἔχειν πεθώρα, Αἰλ. Ζι Προβ. πολωφέλιεσσος λογισμός, ἑπιγρ. πολωφέλιεσσος Γεωπ. 2, 24, 3.

πολυωφέλιος-ος-ές (ὀφέλιος) κ. μων. ἀντὶ πολωνός βλ. λ.: Παυλ. Σιλ. ΑΠ 6, 55 κίστην πολώπωπα μελιθόδοκον [ἀντὶ πολώπωπα], αὐτ. 9, 765 μίτμ πολώπωπ [ἀντὶ πολώπωπ]

πολυωκτομή (ἡ) νεώτ. ἡ ἐκτομή τοῦ πολωφῶ τὸ ὀδόντο.

πολυωκτικός-ή-όν νεώτ. ἱστρ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν πολωφῶ τὸ ὀδόντο, ὁ τοῦ πολωφῶ: πολωκτικὸς θάλαμος ἡ κατὰ τὸ κέντρον τῆς μύλης τοῦ ὀδόντος κοιλότης ἢ περιλαμβανούσα τὸν πολωφῶ.

πολυωπτικός-ος (ἡ) νεώτ. ἱστρ. φλεγμονὴ τοῦ πολωφῶ τὸ ὀδόντο ὀφελιμένη εἰς διάφορα μηχανικά, χημικά καὶ ἰδ. πολωμοσπικὰ σπία.

πολυωπελόνη (ἡ) νεώτ. ἱστρ. λεπτὴ μετ' ἀκίδων βελήνη πρὸς ἀφαίρεσιν τοῦ πολωφῶ ἐκ τῶν ριζικῶν σωλήνων τῶν ὀδόντων, ἄ. πολωφοκλικός.

πολωφός ὁμ. κ. νεώτ. συνήθ. κτ. πηθ. πολωφοί, εἰδὸν ὄφου ἢ ζυμαρικοῦ παρεμφορῶς πρὸς τὸν ὄντων φιδὸν ἢ τὸ λεπτὰ μακρόνομα Ἡσ. ἀποφοί: τὰ ἐκ τῶν χιδρῶν καὶ τῆς ἐρικτικῆς ἐφόμονας: Ἀριστοφ. ὄπ. ἐβ. Μεταγ. 16' 2) νεώτ. ἀναι. πολωφός ὀδόντος μαλακία καὶ ὑπερῦρος, πλήρης ἀγώγιμος καὶ νεύρων οὐσία, πληροσσια τὴν ἐν τῶν κερτῶν τοῦ ὀδόντος κοιλότητι ὄμ. πολωφός σπληνηθική βλαστική οὐσία πληροσσια τὸ διακίνα τὸ δικτύον τῶν ἰνωδῶν δοκίων τῶν σπληνῶν καὶ διακρινόμενη εἰς τῆς χροιάς τῆς συστάσεως αὐτῆς εἰς λευκὸν καὶ ἐρυθρὸν πολωφῶ.

πολωφολικός (ὁ) νεώτ. ἄ. πολωφωβελήν βλ. λ.

πολωφουακία (ἡ) μτγ. ἔξασμα τὴν ἐκ πολωφῶ βλ. λ. ἢ καὶ φακίς: Πολυδ. 6, 61] πρὸλ. βολδοσφακία.

πολωφουα Ἡσ. ἐτὸν κῆρον.

πολωφός (ἡ) ἐπιγραφὴ νομισματοῦ ἀμφ. σμμ.

πολω-έω [ἡ] (πὲλκω) συνήθ. ποι. μτθ. ἀναστρέφω, ἀνορύττω τὴν γῆν διὰ τὸ ἀρότρον, ὅθ. ἀροτρωθῶ, ὀργύω: Ἡσαΐδ. Ἐργ. 462 ἔσπι πολετιν, Νικ. Ἀλεξ. 245 πολωντῶς ἀροφάρι: 2) Ἡσ. ἐπολεῖν' νέμειν, βόσκαιεν, αὐτ. ἐπολοῦνται: παρὰ τὸ αὐτὸ ἀναστρέφονται: 3) ἀμτθ. περιφροσῶ, περιπλοῦσμαι, φοτῶ, συχαῶ, διαμένω, κοσμοῦ πολε, Αἰσχ. Πέρορ. 307 νῆσον ἄλιντος πολε, Εὐρ. Ἀλκ. 29

τί σὺ τῆδε πολεὺς . . . αὐτ'· Ὅρ 1270 τῆς δδ' ἀρ' ἀμφὶ μέλαθρον πολεὶ σὸν ἀγρότας ἀνήρ γ' ἢ ὄμ. τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : Ἀισχ. Πρ.645 ἀεὶ γὰρ ὄψεις ἔνυχοι πολοῦμεναι ἐς παρθενώνας (περιπολοῦσαι, περιφερόμεναι, ἀμφ. γρ. ἀντὶ πωλεῦμεναι) ὄμ. ἀπόλ. : Νόμ. Σόλ. Π. Αυσ. 10, 19 ὅσαι δὲ πεφασμένως πολοῦνται, Ἀριστ. Ὅρ. 1181 ὅτι δὲ πολεῖται τούτω καὶ δικάρχεται ἅπαντα διὰ τούτου' ἢ τὸ ἐνεργ. περιαρτῆρομαι: Πλάτ. Κρατ. 405D ταῦτα... ἀρμονία τινὶ πολεῖ'. 4) ρηματ. π. πόλῃσι.

πολιώ-ω (2) νεώτ., παθ. ἀόρ. ἐπολόθην, γηρ. παθ. παρακ. **πεπολωμένος**, ἐπιφέρω πώλωσι βλλ. εἰς ἀκτίνα φωτῶς ἡ μεταβολὴν ἤλεκτροδίου εἰς πόλον δευτερογενούς στοιχείου' 2) ρηματ. π. πόλῃσι, πολωτής.

πολωνικός-ος ἡ-όν δημ. ὁ πολωνικός βλλ. ἢ τὸ οὐδ. κτ. πληθ. ὡς οὐα. ἡ πολωνικὴ γλώσσα.

πολωνικός (ὀλι δημ., θηλ. πολωνέζα, ὁ κἀτοικὸς τῆς Πολωνίας, ὁ Πολωνός' 2) τὸ θηλ. πολωνέζα εἶδος πολωνικοῦ χοροῦ, ὡς καὶ ἡ μουσικὴ ἡ συνοδεύουσα αὐτῶν ἢ εἶδος μουσικῆς συνθέσεως : ἡ πολωνέζα τοῦ Σεντέν.

πολωνικός-ή-όν (η) νεώτ., δημ. κ. πολωνικός ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς πολωνοὺς ἢ τὴν Πολωνίαν ὡς καὶ ὁ ἐξ οὐτῶν προερχόμενος : ἡ πολωνικὴ βιομηχανία - ἐπανδστάσις - γλώσσα, ὁ πολωνικός διάδρομος' ἢ τὸ οὐδ. κτ. πληθ. πολωνικά ὡς οὐα. ἡ πολωνικὴ γλώσσα.

πολώνιον (τό) νεώτ. χημ. ραδιενεργὸν στοιχεῖον ἐκ τῆς οἰκον. τοῦ ραδίου.

πολωνιστὴ ἑπίρρ. νεώτ. εἰς πολωνικὴν γλῶσσάν' 2) κατὰ τὸν πολωνικὸν τρόπον.

πολωσιμετρον (τό) νεώτ. φασ. ὄργανον χρῆσιμον πρὸς σπασθῆν τὸ φαινόμενον τῆς στροφικῆς πώλωσεως τοῦ φωτός.

πολωσι(σ)κόπιον (τό) νεώτ. κ. πολωσκόπιον, συσκευὴ χρησιμεύουσα πρὸς ἔρευναν τοῦ φαινομένου τῆς πώλωσεως, ὡς καὶ πρὸς προσδιορισμὸν τῆς γωνίας στροφῆς τῆς πεπολωμένης ἀκτίνου ὑπὸ τῶν ὀπτικῶν ἐνεργῶν σφαιμάτων.

πόλωσις-εως (ἡ) (πολιώ-ω) νεώτ. ἡ βαθμιαία ἐκμηδένισις, ἢν ὑφίσταται ἡ ἔντασις τῆς ἀκτίνος τοῦ φωτός κατὰ τὴν ὑπὸ ὠριμύνας συνθήκας ἀνάκλασιν ἢ διάθλασιν αὐτῆς : ἐθούργασμος πόλωσις στροφικὴ - ἐξ ἀνακλάσεως - ἐκ διπλῆς διαθλάσεως' 2) πόλωσις ἠλεκτρικῆς στήλης ἢ ἔνεκα ἐσωτερικῶν χημικῶν ἀντιδράσεων μείωσις τῆς ἔντασεως τοῦ ρεύματος τῆς στήλης.

πολωσισκόπιον (τό) ἀντὶ πολωσισκόπιον βλλ.

πολωτής (ὀ) νεώτ. φασ. εἰδικὴ συσκευή, δι' ἣς προκαλεῖται πώλωσις βλλ. 1' ἢ εἰδ. ὄργανο κρυσταλλίνου παρασκεύασμα χρῆσιμον πρὸς παραγγῆν πεπολωμένου φωτός.

πολωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ προκαλὼν πώλωσις : πολωτικὸν συσκευαί.

πόμα-ατος (τό) κ. μον. ἀντὶ πόμα (2) βλλ. 1) τὸ ποτὸν : Ἦρ. 3, 23 κρέα **εἶδη** καὶ πόμα γάλα, ἴππ. Ἀρχ. Ἱητρ. 6 ἰάντιθ. ῥύθμηαι, Πλάτ. Φαιδ. 117B τὶ λέγεις . . . περὶ τοῦδε τοῦ πόματος πρὸς τὸ ἀποσιναίει τινὶ ἰδ. γρ. ἀντὶ πόμα. Καλλ. ἀπ. 20P, Μαν. 3, 71, Νικ. Ἀλεξ. 105, αὐτ. 299, Φιλῶδ. Μουα. Σικ. ΚΔ Ἔβρ. 9, 10 ἐπὶ βρώμασι καὶ πόμασι, αὐτ. Κορινθ. 1, 10, 4, Πολυδ. 6, 15, Πρόδρ. 2, 214 καὶ ταῦτα μὲν τυγχάνουσι τὰ περὶ τὸν βρώματων, ἢ τῶν δὲ πομάτων ὀδηλα' ἢ ὄμ. μτφ. ἐπὶ φασματος : Πινδ. Ν 3, 79 πόμ' αἰσιδμον Αἰολῶσιν ἐν νοσίσιν αὐλῶν' 2) ὁ φωνιζέ : Διοσκ. 1, 109 (εἰκ.).

πομάδα (ἡ) ἱταλ. δημ. ἡ μυρολοφῆ βλλ. 2.

πομάτος (ος) ἡσ. ἐμβόσιον.

πομάτιον (τό) γλωσσ. ὄσκαρον τοῦ πόμα βλλ. 1) : Γλωσσ. ἐν Πλάτ.

πομηδίτι (τό) δημ. ὁ μούσμουλο βλλ.

πομνιότρο (τό) ἱταλ. δημ. λυκοπερικὸν τὸ ἐξώδιον, ἄ. ἱντομάτα.

πομνοσάων ἡσ. «ὄμιλες».

πομνηγῶγια (ἡ) πᾶν. τὸ ἀγιον πομνήν βλλ.

πομνηγῶγι-ῶ (ἡ) ἡσ. ἐπουσαγωγεῖται πομνηγῶγιον.

πομνηγῶς-α-ον ἱουμνή ὁ προσημύων, ὁ συνοδεύων : Πινδ. Π. 1, 34 ναυσιφορήτοις 2) ἀνδρῶσι πρῶτα χάρις ἐς πλῶν ἀρχομένους πομνῶν ἐλάθην αὐρῶν [αὐρῶν ἀνεμῶν] ὄμ. ἐπὶ πλοῦσι: Ἐβρ. Α 1322 εἰς ὄρους . . . ἐλάταν πομνιαν' 2) ἐπιθ. τοῦ Ἐρμῶ, ὁ φυχοπομνός : Αἰσχ. Εὐμ. 91 Ἐρμῆ, . . . κάρτα δ' ἄν ἐπ' αὐν ὄρους πομνιατος ἰσθί, Σοφ. Α. 1. 832 καλῶ δ' ἄμα πομνιατον Ἐρμῆν . . . εὐ με κοιμῶσαι, Εὐρ. Μῆδ. 759, Διογ. Λ. 8, 31.

πομνεία (ἡ) ἱουμνή) κ. νεώτ. τὸ πομνεύειν, τὸ ἀγιον πομνήν, ἡ πανηγυρικὴ κ. ἰδ. θρησκευτικὴ πομνή, συνοδεία, περιφορά, λιτανεία : Πολύδ. 3, 3, 2 ἀρχὴν δ' ἐποίησάτο τῆς πανηγύρεως τῆς πομνιας, οὐτως ἐπιτελεσθεῖσαν' 2) ἰδ. κτ. πληθ. δηκτικὰ καὶ ἀκόλαστα κώμματα, λοιδόρια, βωμολοχία, γλευσασι, τοὺς ὁποίους ἀντήλασσαν μεταθῶν αὐτῶν οἱ ἀνδρες οἱ μετόχους τῶν ἑορτῶν τοῦ Βάχου καὶ αἱ γυναῖκες αἱ μετέχουσαι τῶν ἑορτῶν τῆς Δήμητρος : Δημ. 229 τῆς δὲ πομνιας ταύτης τῆς ἀνεθῆν . . . μνησθήσομαι, Μένι. Περικ. ἀ. 4 ἐπὶ τῶν ἀμαζῶν αἰσι πομνείαι τινες σφόδρα λοιδόρου' ἢ ὄμ. μτφ. : Ἡλιόδ. Α. 18, 5, 6 τῶν ἐπ' ἀλλήλων τοῦ δαιμόνος καθ' ἡμῶν πομνείαν [τὸν ἐπ' ἀλλήλων ἐπιπαγῶν, εἰρωνείαν τῆς τύχη] πρὸλ. Φλόδορ. Σοφ. 2, 27.

πομνησιόν (τό) ἱουμνή) κ. νεώτ. ἀγιεῖον ἐν χρ. κατὰ τὰς πομνάς, συνήθ. πληθ. ἡσ. «πομνεία» τὰ πρὸς τὰς πομνάς αἰεθῆ : Ἄνδοκ. 4, 29 τὰ πομνεία παρὰ τῶν ἀρχιθεῶν ἀιτῆσθόμενος, Δημ. 608 κατακόπεται τὰ πομνεία, αὐτ. 615 τὰ πομνεί' ὡς ἐπεσκεύασαν, Πλούτ. Ἀλκ. 13, Πουσί. Α 29, 16, Ἐπιγρ. πομνείαν ἐπιστάται' ἢ ἐν Ρώμῃ, τὸ σκέυθι καὶ ἡ λοιπὴ παρασκευὴ τοῦ θριάμβου : Δίων Κ 43, 42 ζυλίνας εἰκόσιν ἄλλοις τε ταῖσιν αὐτοῖσι πομνησίον ἐχρῆσαντο, αὐτ. 51, 21' 2) κτ. ἐν. κηρινὸν προταμῆ τῆς Κλεοπάτρας φερομένη ἐν θριάμβῳ : Δίων Κ 51, 21' ἢ φρ. πομνησιὸν τυχεῖν [τὸ φέρεσθαι τὴν εἰκόνα τινὸς ἐν πομνή] : Ἀριστ. εἰδ. 2, 38 πομνησιὸν τυχεῖν ἐν Παναθηναίοις' 3) δημόσια οἰκοδομὴ ἐν ταῖς ἀρχ. Ἀθῆναις, ἐν ἧ ἐπορεύσασον τὰ διὰ τὰς πομνάς αἰεθῆ' ἡσ. «πομνεία» . . . ἡ τάποι, ἐν οἷς τὰ ἐκ τῆς πομνῆς ἀποτίθειται : Δημ. 988 καὶ ταῦτα πάντως ἴσται ἐν τῷ πομνησίῳ διαμετρούμενοι, Διογ. Λ. 2, 43 ἢ ἔθασαν ἐν τῷ πομνησίῳ, αὐτ. 6, 22.

πομνησίμου-ατος (τό) νεώτ. κ. δημ. ἡ διαθμπευσίς βλλ. 1) 2) δημ. ἐπὶ προσ., ὁ γινόμενος ἀπικείμενον ἐπιπαγῶν : τὸ πομνησιὸν τὸ κοσμοῦ.

πομνηστικός-ίας (ἰων. -ήος) (ὀ) ἱουμνή), ἀπτ. πληθ. πομνησ, ὁ συνοδεύων τινὸς ὡς πομνός, ὁ προπομνός, ὁ συνοδοκός, ὁ ὀδηγός' κτ. πληθ. ἡσ. «προπομνῶν, οἱ προσημύων, ὀδηγῶν» : Ὁδ. Γ 325 οἱ τὸ πομνηστικὸν ἔσονται ἐς Λακεδαιμόνα διταν, αὐτ. 376' ὄμ. ἐπὶ εὐνοϊκῶν ἀνέμων : αὐτ. Δ 362 οὐροί . . . ἰνῶν πομνηστικῶν, Ἀπολλ. Ρ 2, 422 πομνησ κελῶσθου, Νόνκ. Εὐαγγ. ἰω. 3, 143' 2) ὁ μετέχων πομνῆς βλλ. 5, ἡ πανηγυρικὴν περιφοράν : Θουκ. 6, 58 ἐπὶ τοὺς πομνηστικὸς ὀδηγῶν, Ἐπιγρ. **πομνηστικός**-εως (ἡ) ἱουμνή) κ. νεώτ. ἡ πομνεία βλλ. 1) ἡ ἔτελεσις πομνῆς : Πλάτ. Νόμ. 949C περὶ δὲ χορείας τινῶν φοιτήσεων ἡ πομνηστικὴ τῆς τοιαύτων . . . ἄλλων κοινῶν κοσμητικῶν ἡ λειτουργιῶν' 2) νεώτ. διαπομνηστικός βλλ. 1).

πομνηστῆρας-α-ον μην. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος ἢ ἀρμύζων εἰς πομνήν, ὁ τῆς πομνῆς ἡ ὁ διὰ τὴν πομνήν : Διον Ἀλ. Δημ. 32 ὁσω διαλάττει ποληριστήρια, δηλα. πομνηστῆριων.

ποιητής [ο] (ποιητώ) μτγ. κ. νεώτ. ὁ μετέχων ποιῆς, ὁ λαμβάνων μέρος εἰς ποιήν· Διον. Ἀλ. Ρώμ. 7,72 ὡς ἐπίθ. ἐπὶ Ἰπποκρ. ἀσκουμένων κατὰ τὴν ρωμαϊκὴν ἰδ. ἐποίησιν, διὰ τὰς ἐν τῷ Ἰπποκρομῶ ποιητάς· Ἰάμ. Ἰλμ. Π. Ἀλ. Σ. 50 [Ἰακκ.] ποιητὴς Ἰπποκράτης διδάσκατος· 2) ὁ διοργανωτὴς ἢ τελετάρχης ποιητῆς· Λουκ. Νεκούμ. 16 ἡ Τύχη . . . ποικίλα τοῖς ποιηταῖς τὰ σχήματα προσώπων·

ποιητικός-ή-όν σχόλ. ἄ. ποιητήριος βλλ., ἐπὶ τοῦ μετρικοῦ ποδὸς παλαιοῦ κειμένου· Σχόλ. Ἑρσι. 216 ὁ παλιμυθικός . . . ὁ καὶ ποιητικῶς ἐπιτιθέος ἐστίν· μν. κ. ἐπιρρ. -ὢς· Μέτοχ. Θ 134.

ποιητός (ποιητὴ) κ. νεώτ. κ. δημ., παρστ. ἐπόμνησον [Αλοχιν.] 43) κ. ποι. ποιητεύσκει [Θεοκρ. 2, 68], ἀορ. ἐπόμνησα ἰδιώμ. 522, δημ. (ἐ)πόμνησα, δημ. μτγ. παθ. παρστ. ποιημένος, συνοδεύω τινά ὡς ποιητός, ὁδηγῶ τινά εἰς τὴν ὁδόν του, προπέμνω τινά· Ὁδ. Ν 422 αὐτὴ μὴ πομπέου, Ἀντίμ. Ἐλεγ. ἀν. 5 ἐνεαί ἧλιον πομπέου, Ἑρην. 1, Σοφ. Πρ. 620 εἴπωρ Ἑρμού τινός πομπέω τέχνην βέβαιον [Βερναρδ. Γρ. ἐάν εἶναι ἀσφαλὴς ἡ τέχνη αὐτῆ τοῦ Ἑρμού, ἢν ὡς πομπὸς ἰκλήσῃ ἐξασκῶ] 2) ἄγω, περιφέρω ἐν πομπῇ τὰς ἀμαρτηρώσας Ἑσπιδόδας παρθένους· Διον. Ἀλ. Ρώμ. 8,89 ὁ δημ. διαπομπέω βλλ. 3), υποβάλλω τινά εἰς διαπόμνησον βλλ. 1) ὁ δημ. συντεδ. κατεξουτελιζώ, κατατροπιάζω, ρεζιλιάζω· Βαλαορ. Φωτ. 1, 190 γενώ . . . γὰ καὶ πομπέω τ' ὄνομα καὶ τὴν κληρονομία τῆς 3) ἄγω πομπὴν βλλ. 4)· Μαρτυρία ἐν Δημ. 522 ὅπως πομπέουσι ἐν αὐτοῖς τὴν τοῦ Διονυσίου πομπήν, Πολύδ. 6, 39, 9 μετὰ τὴν ἐπάνοδον τὴν εἰς τὴν πατρίδα τὰς τὴν πομπὰς ἐπισήμως πομπέουσαι, Ἐπιγρ. κατὰ κάλλους πομπέειν· ἢ τὸ παθ. περιάγομαι, περιφέρωμαι ὅπως ἐν θριάμβῳ ἰέν Ρώμῃ· Στράβ. 7, 1, 4 καὶ ἅλλα θεῶ σώματα ἐπομπέουθι ἐκ τῶν πεπορθημένων ἰδίων, Πλούτ. Αἰμ. 34 δεόμενος μὴ πομπέθῃσαι, αὐτ. Φλωτ. 14 τὰ λάφυρα πομπέομενα· 4) μτγ. ἐπιδικεῖναι τὴν πομπὴν, κἀμνη πομπῶν ἐπίδειξιν· Ἀρρ. Ἐπικτ. 3, 24, 118 μόνον μὴ πόμνησε αὐτὴν [τὴν ὁρήν]· ὄμ. ἀντίθ. τὸ ὄπισθαλιμῶς ἀλλογορήσαι· Ἡράκλειτ. Ἀλληγ. 29 περὶ τῆς ἐξιδος οὐθ' ὄπισθαλιμῶς ἀλλογορήσεν . . . ἀλλ' ἐκ τοῦ φανεροῦ τὰ κατ' αὐτὴν πεπομπέειν κ. παθ.· Φιλ. ὁδ. Ρητ. 1, 223· 5) ἀπολ. δόδεω, πορεύομαι ἐν πομπῇ, μετὰ πομπῆς· Δημ. 572 ὅτι σκότος ἔχων ἐπόμνησε, καὶ τοῦτω μεθῶν ἐπάταξέ τιν ἐχθρὸν ὑπάρχονθ' αὐτῷ, Ἀριστ. Ζῆ 712α, 34, Θεοφρ. Χαρ. 21, 8 πομπέσας μετὰ τὴν ἰππένω, [Σαυλ.] 17, 21, Θεοκρ. 2, 68 τὴ δὴ τόκα πολλά μὲν ἄλλα θήρια πομπέουσκε πρισταδοῦν, Πολύδ. 4, 35, 2 τοῦς μὲν ἐν ταῖς ἡλικίαις μετὰ τὴν ὄλην πομπέειν ὄμ. τῷ . . . τῆς Χαλκιδικῆς νεῶν, Διόδ. Σ 16, 92 ὁ δημ. ἐπὶ τῶν ἀμαρτηρώσων Ἑσπιδάδων παρθένων, περιάγομαι ἐν φερέτῳ· Διον. Ἀλ. Ρώμ. 2, 67 ζώσαι ἐπὶ πομπέουσαι ἐπὶ κλίνας φερόμεναι· ἢ ὄμ. ἐπὶ αἰχμαλώτων, ἔπομαι θριάμβου περιάγομενος· Στράβ. 7, 1, 4 ἐπόμνησε δὲ καὶ Αἰθῆς τὴν Χάττων ἱερῶς, αὐτ. 15, 3, 15 ὁ δημ. ἐπὶ κηλοῦ στρατηγού, τελεῶ θριάμβον, περιφέρωμαι ἐν θριάμβῳ· Προκ. Βανδ. 2, 9 ὁ μτγ. ἐπιδικεῖναι, κἀμνη ἐπίδειξιν· Κικ. Ἀττ. 13, 32, 2 ὁ βωλιω ἐπιδικετικῶς βαδίζω οὐδωρῶς καὶ ὑπερφηφῶς· Λουκ. Ἐπιταρ. Δ 12, 2 πομπέσεις τότε ὡς μέγα καὶ λαμπρὸν ἔργον ἐργασάμενος· 7) κ. δημ. σκάπτω, κλυθῶ, λοιδορῶ, ὑβρίζω διὰ τὸ ἄδικον σκαμμένον, πρβλ. πομπία 2), ἀντίθ. κατηγορεῖν Ἀρποκρ. ἐπομπεῖσαι καὶ πομπέειν ἀντὶ τοῦ λοιδορίας καὶ λοιδορεῖν . . . ἢ μεταφορὰ δὲ ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς Διονυσιατικαῖς πομπαῖς ἐπὶ τῶν ἀμαζῶν λοιδοροῦμε-

νων ἀλλήλοισι· Δημ. 268 πομπέειν ἀντὶ τοῦ κατηγορεῖν ἐλεγε, παροιμ. βῆλκε ἡ πομπὴ στῖς στρατῆς καὶ πομπέει τοὺς διδοτάς· ὄμ. ἐμ- πορῶ. εἰς τινά· Φιλ. ὁδ. Ἡρ. 2, 10 πομπέειν εἰς τινά· ὄμ. κ. ἀπολ.· Φιλ. ὁδ. Παρρ. 420· 8) ρηματ. π. πομπία, πόμνησις, βολυτελής, πόμνησα.

πομπέω σπαν. πομπέω βλλ. 1) Ἀντίμ. Ἐλεγ. ἀν. 5 ἐν δὲναί ἧλιον πομπέσκε [ἰδ. γρ. πομπέειν, Ἡσ.

πομπή [ἡ] (πέμνω) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ πέμνειν, ἡ προπομπή, ἡ συνοδεία, ἡ ὁδηγία· Ἰλ. Ζ 171 αὐτὰρ ὁ βῆ Λυκίνδω θεῶν ὄμ' ἀμύμονι πομπῇ, Ὁδ. Ε 32, Πίνδ. Π 5, 91 Ἀπολλωνίσις . . . πομπῆς, Ἡρ. 1, 62 ἐνεαῖτα θεῖοι πομπῇ χρωόμενος παρίσταται Πεισιστράτῳ Ἀμφικλοῦς, αὐτ. 3, 77, Αἰσχ. Ἀγ. 748 πομπῇ Διὸς ἐκνίου, αὐτ. Πέρα. 58· ὁ συνεκδ. ἐπὶ νηοῦς ἀνέμου· Πίνδ. Ν 7, 29 Ζαφύροιο πομπῇ, Εὐρ. ΙΑ 352 οὐρίαν νηοῦς σπανίζω, αὐτ. 1324· 2) συγκρεμ. οἱ συνοδεύοντες, οἱ προπέμποντες, τὸ συνολεῖν τῶν προπομπῶν· Αλοχ. Εὐμ. 1034 βᾶτε δόρυμ . . . Νυκτὸς παιδες . . . ὄμ' εὐφρονοι πομπῇ 3) ἡ ἀποστολὴ εἰς τὴν πατρίδα, τὸ πέμνειν τινά εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα· Ὁδ. Η 191 περὶ πομπῆς μυσσοῦσας, αὐτ. Ζ 290 ὄρα πατριστα πομπῆς καὶ ὄστοιο τύχης, αὐτ. Κ 18 τευξὴ δὲ πομπῆν, Πίνδ. Π 4, 164 ὡς τάχος ὁράμεν μὲ τευξῆν καὶ πομπῆν, Εὐρ. Ρῆσ. 229 γενού σατήριος ἀνέρι πομπῆς ἀγεμνῶν· 4) ἡ ἐνέργεια τοῦ πέμνειν, ἀποστελλεῖν τινί τι, ἡ ἀποστολὴ· Ἡρ. 7, 16, 2 θεοῦ τινός πομπῇ ἰένει ὄνειρον, κατ' ἀποστολὴν θεοῦ τινοςί, Πλάτ. Πολ. 382B οὐτε κατὰ λόγουσ οὐτε κατὰ σημείων πομπῆς, αὐτ. 383A· ὁ γεν. ἀποστολή· Θουκ. 4, 108 ἡ πόλις ἢν αὐτοῖς ὠφέλιμος ἐξέλυεν τὴν ναυπηγίσημην πομπῇ καὶ χρημάτων προσδοῖ· 5) κ. νεώτ. πανηγυρικὴ ἢ θρησκευτικὴ συνοδεία μετεχόντων πολλῶν ὄμοι ἄνδράσιν Ἀμύμων. ἐπομπή καὶ πομπή διαφέρει· πομπή μὲν γάρ, ἢν τοῖς θεοῖς πέμψουσι πομπία δὲ ἡ λοιδορία, Εὐστ. 1, 292, 16 ἐπάρτο τοῦ ὑστερον ἡ πομπή καὶ τὸ πέμνειν ἐπὶ θριαμβικῆς προελείσεως· Ἡράκλ. Φιλ. 15 Διονυσίου πομπήν ἐποιοῦντο, Θουκ. 2, 13 ὅσα ἱερὰ σκευὴ περὶ τὴν πομπήν καὶ τοὺς ἄγνατας, Πλάτ. Νομ. 796C πᾶσι θεοῖς προσδοῦς τε καὶ πομπὰς πομπόμενους, γαμήλιος πομπή, κ. νεκρικὴ πομπή ἢ ἐν χρ. ὡς αὐσταχ. ἀντιμετωπ. τῶν π. πέμνειν, πομπέειν· Ἀριστ. Ὀρν. 849, Θουκ. 6, 56 τοὺς τὴν πομπήν πέμφοντας, Δημ. 47 οἱ λοιποὶ τὰς πομπὰς πέμψουσι ὄντι μετὰ τὴν ἱερονομίαν, Ἐπιγρ. τὰς πομπὰς πομπέσσαι, αὐτ. τῆς πομπῆς, ὅπως ἂν ὡς κάλλιστα πεμφθῶ· ὄμ. κ. μτ. ὄστ. προσ. πρὸς τιμὴν θεοῦ τινος· Ἀριστ. Ἀχ. 248 ὁ Διόνυσος . . . κεχαρισμένως σοι τινός τὴν πομπήν ἐμὴ πέμφαντα ἢ φρ. ποι. μῆλων . . . πομπὰ τὸ κράτος τὴν πρὸς θεοῖσιν ἀγαπώντων προσδῶτων φερόμενα ἐν πομπῇ· Πίνδ. Ο 7, 80 μῆλων . . . κνισθέσσοι πομπῇ ἢ ἐν φρ. ὑπὸ πομπῆς ἐν πομπῇ· Ἡρ. 2, 45 ἀπότῳ ἀπικόμενον ἐς Αἴγυπτον στέφαντες οἱ Αἰγύπτιοι ὑπὸ πομπῆς ἐξήγον ὡς θύσσοντας τῷ Διὶ· ὄμ. σὺν πομπῇ· αὐτ. 7, 197 ὡς θύεται τὴ ἐξηγοντο στέρμασι πᾶς πυκασθῆσαι καὶ ὡς σὺν πομπῇ ἐξαχθεῖς· ἐν πομπῇ ἢ ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει [πανηγυρικῇ] ἢ ἐν Ρώμῳ, θριαμβος, θριαμβευτικὴ πομπή· Πολύδ. 6, 39, 9 μετὰ τὴν ἐπάνοδον τὴν εἰς τὴν πατρίδα τὰς τὴν πομπὰς ἐπισήμως πομπέουσαι ἢ φρ. τεῖνω πομπήν ὁδηγῶ μακρὸν πομπήν, ἐπὶ ἑκατράτοισι· Αλοχ. Ἐπι. 613 τεῖνωσαι πομπήν τὴν μακρὰν πάλιν μολεῖν [κτ. Βερναρδ. Γρηγ. κ. . . προσπαθὼν διὰ παντός τρόπου νὰ πᾶν καὶ νὰ γυρίσῃν τὸ μακροπρόθετο πανηγύρι τοῦ εἰς τὸν ὄλην ἄγοντος πολέμου]· 6) δημ. ἐν συνοδείᾳ πολλῶν ὄμοι προσώπων· Γρην. Σκ. Τερρ. 27, 10 τῶν Οὐρανίων πᾶς ὁδηγαί τῇ θεῖα ποιή τοῦ

έφ'αφήν' 7) ὡς προσωποποιήσις, ἐπὶ ὄγγειου: Ἐπιγρ.,

8) μτφ. πομπῶδες ἐπιδείξις: Πλάτ., Αἴ. 369 D εἰς, πομπῆν καὶ θημάτων ἀγαλμάτων ἀνύτην 9) δημ. ἡ διαπόμψις βλλ., τὸ πόμψημα || κτ. ἐπέκτ. αἰσχος, ἀνειδος, ἀτίμια, ντροπὴ : παροιμ. οὐτε πόρτα χωρὶς καρφί, οὐτε σπιτι χωρὶς πομπή [ἐκάστη οἰκογένεια ἔχει τὴν ἀξίον φύσιν], ὁμ. ἐπακρόναι οὐ ποδῆς τους καὶ σκαπάναι τῆς πομπῆς τους [ὁ πλοῦτος καλύπτει τὸν ἥθικον πένην] 10) δημ. ἐπὶ πρῶσ., ὁ δῆσις χλεύσις, ὁ ἐπονείδιστος, ὁ ἀναίχυντος, ὁ ἀξιοκαταφρόνητος : παροιμ. κάθεται ἡ πομπὴ στὸ θρόνο καὶ γελᾷ τὸν κόσμον ὅλο ἡ βγῆκε ἡ πομπὴ στὶς στρατέες καὶ πομπεῖται τοὺς διαβάτες [ἐπὶ τῶν δῆσιων χλεύσις, οἷτινες χλευάζουσι τοὺς ἄλλους] 11) δημ. ἐπὶ πρῶσ. μικροσώμου ἡ κακεπικῶς κ. ἰδ. γυναικῶς : μιά τοσοῦτὰ πομπὴ καὶ σοὺ κάνει τὸν καμπόσο.

πομπηγορώσι ἴσα. «προπέμψουσι».

πομπιᾶζω δημ., μτφ. παθ. παρσκ. πομπιασμένος, διαπομπεύω βλλ. 3, ἔξεπτελιζω, ρεζιλεύω, ὁ. πομπεύω βλλ. 2: 2) ἡ μτφ. πομπιασμένος ὁ πομπευότατος δῆσις: 3) ὁ κακοῦθα καὶ ἀνάοιθς 3) ρησιστ.λ. πόμπιασμα, κ. πόμπιαμα.

πομπιασμεν [τὸ] δημ. κ. πόμπιαμα ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πομπιάζω, ἡ διαπόμψις, τὸ ντροπίασμα, τὸ ρεζιλεύω.

πομπικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήικων, ἀναφερόμενος ἢ χρησιμεύων εἰς τὴν πομπήν βλλ. 4, ὁ τῆς πομπῆς ἢ ὁ διὰ τὴν πομπήν : πον. ἴαν. 11) πομπικός ἴππος [ὁ χρησιμοποιούμενος ἐν ταῖς πομπαῖς, διόδ. Σ 18, 25 στέμμα πομπικὸν χρώμασι παντοδαοῖς... κατηνθισμένον, Πλούτ. Αἴμ. 33 μέλος σὸ προσθένον καὶ πομπικόν, Διον. Κ 56, 34 πομπικὸν ὄμμα, Ἐπιγρ. πομπικὰ ἀσπίδια, αὐτ. πομπικὸν ζεύγος - πομπικὰ σκεῦη] 2) μτφ. ὁ πομπώδης, ὁ μεγαλοπρεπής, ὁ πολυτελής, ὁ ἐπιδεικτικὸς : Πλούτ. Μάρ. 22 τῶν... ἀφῶρων τὰ μὲν ἐκπρεπῆ... καὶ πομπικὴν ὄβην τὴν θριαμβικὴν δυνάμενα παρασελεῖν 3) ἐπὶ ὄρους λόγου, ὁ ἐντυπωσιακός : Φιλῶδ. Ρητ. 2, 968, Διον. Αἴ. 10α. 19' || τὸ οὐδ., κτ. πληθ. πομπικά ὡς οὐκ. εἶδος ρητορικοῦ λόγου : Λογγίν. 8, 3 παρά γε μὴν τοῦς ῥήτορας τὰ ἐγκώρια καὶ τὰ πομπικὰ ἐπιδεικτικὰ.

πομπικός ἔπιρρ. μτγ. κ. μον. κατὰ τρόπον πομπικόν βλλ. 3, πομπωδός, ἐπιδεικτικός : Λογγίν. 32, 5 δὴ καὶ παρὰ Ξενοφάντι ἡ τάνθηρμινου σκάνθος ἀνατομὴ πομπικός καὶ ἐπὶ ἄλλων ἀναζωγραφεῖται θείως παρὰ τὴν Πλάτωνα, Εὐστ. Πον. 159, 80 πομπικός θριαμβεύων, Μετοχ. Θ 435.

πομπικός [ὁ] εἶδος θαλασσοποιοῦ ἰχθύος παρακοιλουθίνου τοῦ πλοῖα βαταστοσεύα δακτοῖς : Ἡρμ. 1 πομπίλη, ναύτηρον πέμπων πλοῦν ἐπλοῦον ἰχθύς, Ἄπολλ. Ρ 4π. 9, Ἀθην. 7, 282 Β ἱερῶς ἴππων εἶναι ἰχθύσις δελφίνας καὶ πομπίλους αὐτ. 283 λ κέ. **πομπίμος-αν** [πομπή] κ. πομπίμος-αν [ἐβρ. ἴαν. 578] ὁ πέμπων, ὁ προπέμνων, ὁ συνοδεύων, ὁ ὀδηγῶν ἢ ἀποστέλλων τινά : Πίνδ. Ν 3, 25 δακ. πόμπιον κατέβαινε νόστου τέλοσ [ἱεραρχοῦν] ἔκει ἐπου κατέβαινε [ἀπὸ τοῦ πλοῖου] εἰς τὸ τέμμα [τοῦ ταξιδίου τοῦ] τὸ πέρχον ἐπιστροφῆς], Αἰσχ. Ἐπιτ. 371 ἀποδοῖ δῶκων πομπίμουσ χνάσισ ποδοῖν, αὐτ. 855 καί ὄρρον ἐρέσεται ὄμφη κρατὶ πόμπιον κρατὶν πύλων, Σοφ. Τρ. 560, Εὐρ. Ἐκ. 1, 290 νῆοσ πρόσ οἶκον ἤθη τάσδε πομπίμουσ ὄρα, αὐτ. Φοῖν. 984' μτ. γενκ. : αὐτ. Μήδ. 848 ἡ πόλις ἡ φίλων πομπίμοσ σὺ χῶρα. ὁ ἔπει [πολις] ἡ χάρα παρέχουσα συνοδεῖαν εἰς φίλους ἢ πέμψουσα τοὺς φίλους: 2) παθ. ὁ πεμπόμενος, ὁ ἀποσταλείς : Σοφ. Τρ. 872 ὅσ ἀρ' ἤμιν οὐ σμικρόν κακὸν ἤρξεν τὸ δῶρον Ἡρακλεῖ τὸ πόμπιον, Εὐρ. ἴαν. 578 σὺ παρὰ κληῖθρα' σοὶ μέλει πομπίρα φάτις δωμάτων ἰσχύλ. σὺδ' παρὰ κλη-

θρα ἴστασ' σοὶ γὰρ μέλει ἰέν φρονιῖδι ἔσται ἡ ἕκ τῶν οἶκων πεμπόμενη βοήθῃ: 3) ὁ δι' οὐ πέμψεται τῆ : Πλάουτ. Ἡ. 868 Β πόμπιον ἄσπ. ... καὶ πορεῖσασιν ὄχημα τοῖς κομίζομένοις.

πομπικός [ὁ] [ἐμπρω] κ. νεώτ. ὁ προπέμνων, ὁ συνοδεύων τινά, ὁ προνομήσις, ὁ συνοδός, ὁ ὀδηγός: ἴσα. ἐὸδηγός προπέμνων, Φῶτ. ἐμπονῶν, συνοδοῖστρον καὶ προπέμνοντα: ἴλ. Ν 416 ἐπεί ῥά οἱ ἄπασα πομπῶν, αὐτ. Π 671, αὐτ. Ω 153, Ὀδ. Δ 162 τὴν ἄμα πομπὴν ἐπέσθαι, αὐτ. Ω 566, Ἡρ. 1, 121 πομπῶσ δ' ἐγὼ ἄμα πέμψω, αὐτ. 122, Σοφ. ΟΚ 1019 ὁδοῦ κατάρχειν τῆς ἐκεῖ, πομπὴν δέ με χωρεῖν, Εὐρ. Βάχχ. 1047' || ὁμ. ὡς ἐπὶ. τοῦ Ἐρμού ὡς ὀδηγόντος τὰς φυγὰς τῶν ἀποθανόντων εἰς τὸν Ἄδην, ἀ. ψυχοπομπός: Αἰσχ. Πάρορ. 626 θυοῖσι οἰτησάμεθα φθιμένων πομπῶσ, Σοφ. ΟΚ 1548' || κτ. πληθ. πομποὶ οἱ ἀκόλουθοι, οἱ φρουροὶ, οἱ σωματοφύλακες : αὐτ. 723 ἄσσον ἔρχεται Κρέων 88' ἤμιν σὸκ ἄνευ πομπῶν' || ὁμ. ὡς θηλ. πομπός ἡ προπέμψουσα, ἡ ὀδηγήτρια : Ὀδ. Δ 826 τοῖη γὰρ οὐ πομπός ἄμ' ἔρχεται, ἦν τε καὶ ἄλλοι ἀνέρες ἠρήσαντο παρεστάμεναι 2) ὁμ. μτ γενκ. πράγμ. ὁ φορέυς, ὁ κομιστής τινος: Αἰσχ. Χο. 86 παρέσται τῆσδε προστροφῆς ἕμολ πομποὶ [κομισταὶ τῶντων τῶν ἱκετικῶν προσφορῶν], αὐτ. 147' 3) ὁ πεμπόμενος πρόσ τινά ἢ διὰ τινά, ὁ ἀγγελος, ὁ ἀγγελιοφόρος : Σοφ. ΟΤ 289 ἐπέμψα γὰρ... ἀπλοῦσ πομπούσ, αὐτ. Τρ. 671' 4) νεώτ. γεν. ὁ πέμπων, ὁ ἀποστέλλων τῆ : 18. Τηλεγραφικὸν ἢ τηλεφωνικὸν μηχανήμα, εἰς οὐ ἐκπέμπονται εἰς τὸν πρόσ ὃν δρον τὰ οἰκεία ηλεκτρικὰ ρεύματα' || εἰδ. εἰς τὰ τηλεοπτικὰ πείρασμα, τὸ ἄτομον ὄπασ σκέπεται νεορῶσ ἰδεῖαν τινά ἀποσκοπῶν μὴ μεταδιδαστὰ ταύτην εἰς ἄλλο ἄτομον 3) ὡς ἐπὶ. ὁ ὀδηγῶν : Αἰσχ. Ἀγ. 124 πομπὸσ ἀρχάσ ἰδοθῆντασ ἀρχονταῖσ, αὐτ. 299 πρόσ Κυθαιρώωνσ λέπασ ἤγειρεν ἄλληλιν ἐκδοχὴν πομποὶ πυρῶσ [τοῦ πυρὸσ τοῦ] χρομίζομένουσ εἰσ ἀρμείου, Αἴλ. Ζ 1, 3, 13 χρώμασι πομπῶ ἀνέμω.

πομπιστάλι-έω [πομπή, στέλλω] ἄνω, ὀδηγῶ πομπήν : Ἐπιγρ., 2) μτ. αἰτ. περιάδω, περιεφέρομαι τῆ ἐν πομπῇ, τὸ παθ. : Στράβ. 14, 2, 23 ὁδός... δι' ἧσ πομπιστάλειται τὰ ἱερά' || ὀδηγῶ τῆ ὡς ἐν πομπῇ : Λοκκ. Ἐρωτ. 11 ἡρέμα τὸ γὰ προσεχόμενεν ἀσῆσ ἰαμα τῆσ ὁδοῦ λιπαρὴ γὰ ἄλληλη πομπιστάλουσ τὸ σκάφος: 3) μτφ. ἀναπτύσσω, ἐκθέτω τῆ πομπωδός, κόμω πομπωδὴ ἀνάπτυσσιν τινος: Φιλ. 2, 70 τὰ μηδεμίαν ἀξία σπουδῆσ πομπιστάλειν.

πομπωδός-αυς-ε νεώτ. ὁ πλήρης πομπῆς, μεγαλοῦ, ὁ μεγαλοπρεπής ὁ πανηγυρικός: 2) ὁ οἰοῦται ἐν πομπῇ γινόμενος, ὁ πλήρης στόμφου καὶ ἐπιδείξεωσ, ὁ ἐπιδεικτικὸς ὁ στομφώδης : πομπώδης ὄρος - πομπωδῶσ λόγοι' || ἐπίρρ. ὡς. **πομφολυγῶν** [τὸ] μτγν. εἶδος ἐμπλαστῶν περιεχόντων ὀξείδιον φευδαργύρου : Παύλ. Αἰγ. 7, 17. **πομφολυγίω** μτγν. κοιλιάζω, παφλάζω, ὡς τὸ ζέον ὕδωρ : Διοσκ. 1, 68 Α, Σιμπλικ. Φωσ. 460, 22. **πομφολυγὸν κλάσμα** -ατος [τὸ] τὸ φάσμα τῶν πομφολύγων, ὁ θέρμευσ τῶν βραχυμένων πομφολύγων ὕδατος : Ἀριστοφ. Βατρ. 249 διὸσ φεῶγοντες ὄμωρον ἐνὺδρον ἐν βυθῷ χορεῖαν αἰδῶσαν ἐφθγῆζάμεθα πομφολυγοσφάσμασιν.

πομφολυγῶ-δω -αω προκαλῶ, ἐγείρω πομφολύγας, κόμω τῆ ἐν ἀνάοιθι πομφολύγας ἢ ἐν βράτῃ ἢ ἐν παφλάζῃ : Ἀριστοφ. Τρ. 931 β, 34 πομφολυγῶν τὴν θαλατταν' || τὸ παθ. ἀνοδοῖω, σχηματίζω πομφολύγας : Ἡρόδ. ἱστορ. ἐν Ρη. Μασ. 58, 76. Διοσκ. 5, 126' 2) ρησιστ.λ. πομφολυγίασ.

πομφολυγῶδης-αυς-ε μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὁμοίος πρόσ πομφολύγας ἢ ὁ πλήρης πομφολύγων : Ἀρχ. ἐν Γολ. 8, 509, αὐτ. 931' || νεώτ. μτφ. ἐπὶ λό-

γου, ὁ κενὸς ἔννοιας, περιεχομένου, ὁ μάταιος : πομφολυγῶδες λόγοι.

πομφολύγος-εως ἡ νεώτ. Ιατρ. δερματικὴ ἰδ. συμπτωματικὴ πάθησις, καθ' ἣν σχηματίζονται πομφολύγες ἐπὶ τοῦ δέρματος.

πομφολυγῶς ἡ-ὄν ὑπ. ὁ ἔξω, ὁ φέρων πομφολύγες βλ. Λ4: Φιλ.Μηχ.Βελιοπ.66,44 **κέρωναι** πομφολυγῶταίς [αἱ ἔχουσαι] ἐξαρτώματα.

πομφολυγῶς ἡ πομφολύγος παρὰ ὄξ., ἀναβλῶν ὡς πομφολύξ, ἀνορθῶν, ἀνορθῶν: Πινδ.Π 4,12 ἔκ ἄρ' αὐτῶ πομφόλυξαι δάκρυα γι-ραλλῶν γλεφάρων.

πομφόλυξ-υγος ἡ ἰδ. ἡ, κτ. Γαλλ.13,6391 [πομφόξ] κ. μων. κ. νεώτ. λεπτόν ὑγρὸν ὑμένιον σχήματος σφαιρικοῦ περιεκλίσον ὄγκον ἀερίου, σχηματίζόμενον δὲ λόγῳ τῆς ἐπιφανειακῆς τάξεως τῶν ὑγρῶν, πέμφξι, φυσικῆς ἀέρος, φυσίκα, φυσικαλίδα *Ἦα. ἐπομφόλυξ: ὄδατος κόλλασιμα, αὐτ. ἐπομφόλυγες . . . καὶ ἐν τῷ ὄδατι γενόμεναι οἰδήσας ἢ ψυχήματα ὄδατος ἐπὶ τῶν διακενῆς φυσιόμενων λέγεται ἡ λέξις: *Ἰνπ. Ἀφορ.7,34, Πλάτ. Τη.66B νεπερά ὄγατα ἀέρως ὄδατα κοίλα περιεφῆ τὸ γενέσθαι, καὶ τὰ μὲν τῆς καθαρῆς διαφανείας περιεφῆται κληθίσιας ὄνομα πομφό-λυγας, αὐτ.8311, *Ἀριστ.ΖΓ 735b,12 καὶ ὁ ἀφρός γίνεται παχύτερος καὶ λευκός. Καὶ ὅσα ἐν ἐλάτ-τους καὶ ὀβηλότεραι αἰ πομφόλυγες ὡσι, τοσούτω καὶ λευκότερος . . . ὁ θγκος φαίνεται, Θεόδωρ.Μεταφ.15, Πλούτ. Ἦ8.563B ῥήγνυμνῆτης . . . τῆς πομφόλυγος, *Ἰα.Χρυσ.Λόγ.εἰς Εὐτρόπιον ἰ πομφόλυγες ἦσαν καὶ διεργάσαν 2) νεώτ. Ιατρ. ἐπάρμα τοῦ δέρματος περιέχον ὑγρὸν διαυγές, πυώδες ἢ αιμορραγικόν, φούσκα, φουκαλίδα, καντίλα 3) νεώτ. μτφ. πᾶν τὸ κενὸν περιεχο-μένο, τὸ μάταιον ἔννοιας: οἱ λόγοι τοῦ ἦσαν πομφόλυγες 4) πομφολυγῶδες κόσμημα ἀσπί-δος, ἢ ὀμφαλὸς βλ.Λ3: *Ἦα. ἐπομφόλυξ . . . καὶ τῶν ἀσπίδων αἱ ἐξοχαί, *Ἦα. ἐπομφόλυγες τῶν ἀσπίδων αἱ ἐξοχαί 5) ὄμ. ὡς ἀρχιτεκτονικὸν κόσμημα : *Ἐπιγρ. 5) εἶδος κοσμημάτων, τὸ ὁποῖον ἔφερον αἱ γυναικὲς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐ-τῶν Μοίρ.301 ἐπομφόλυγας τὸ δερμάτα ἃ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν αἱ γυναικὲς ἔχουσιν: *Ἀριστ.ἄπ. 320,13, *Ἐπιγρ. 6) δέξιον τοῦ φευδισγύρου: Διοσκ.5,73, Παύλ.Αἰγ.7,17.

πομφός (ὁ) κ. νεώτ. φλύκταινα ἢ οἰδήμα ἐπὶ τοῦ δέρματος: *Ἰνπ.Γυν.2,118, αὐτ.Νοῦα.2,70* βρωλ. πομφόλιξ, πομφολύξ 7) νεώτ. Ιατρ. περιγρῶσις ἑπάρσις τοῦ δέρματος προκαλούμένη τῶν ὀρώδων διηθησῶς.

πομφόδης-ους νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς πομφ-ὸν ἢ ὁ πλήρης πομφῶν βλ.Λ.

πονάκι (τὸ) δημ. ὑποκορ. τοῦ πόνου, ὁ μικρὸς πόνος 7) κτ. πηθ. πονάκια ἱδ. ἐπὶ ἐπίτοκων, αἱ μικροὶ περιοδικοὶ πῶνοι αἱ προηγουμένοι τῶν ὀδῶν τῶ τοκετοῦ.

πόνεμα-ατος (τὸ) μων. κ. δημ. τὸ πονεῖν, ὁ πόνος, ἡ ὀδύνη, κ. ἰδ. ἡ φυσικὴ : Διηγ. Ἀχιλλ.705 ὁ δὲ Ἀχιλλεύς . . . ἀφοῦ τὸ κάλλος τὸ λαμπρὸν ἰσκέφατο τῆς κόρης, ἢ εἶχεν κρυφά πονέματα, εἶχεν μεγάλην θλίψιν 2) δημ. ὀδύνην ἐξάνθημα, δαθίην, πονίδη: πόνεμα τὸ λαίμω.

πονέντες (οἱ) ἱταλ. δημ. κ. πουνέντες ἢ μπουέντες ὁ ἐκ δυσῶν πνέων ἀνεμος, ἢ ζέφυρος βλ.Λ1: φυσίαι πονέντες, - τὸ λιμάνι τὸ πρῶξι καὶ μόνον ὁ πουνέντες 7) ἡ δόσις, αἱ δυσῶσι βλ.Λ3: Πόλυτ.Εὐλ.Τραγ.259,13 οὐλὸν τὸν κόσμον γύρφα, πονέντε καὶ λεβάντε, | αὐ βρῶ *να φίλο μιστικὸ σᾶν καὶ τὸν ἀπάτω μου.

πονηροῦρρησις (ὁ) δημ. κ. μουνεντοῦρρησις ὁ ἀνεμος ἡδωξέφυρος βλ.Λ. 2) ἡ διεθύνσις ἀφ' ἧς πνεῖ ὁ ἡδωξέφυρος.

πονηρομαβλός (ὁ) δημ. ὁ ἀνεμος σκιρω-νοξέφυρος βλ.Λ. 2) ἡ διεθύνσις ἀφ' ἧς πνεῖ ὁ σκιρωνοξέφυρος.

πονησιγάρρησ-α-ἄριστο δημ. ἢ πονετικός βλ.Λ. τὸ θηλ. κ. ἐν σαρκαστ. σχη. ἐπὶ εὐκόλως παρα-δομητικῆς εἰς ἀνολασίαν.

Πονητικός ἡ-ὄ δημ. ὁ πονῶν, ὁ συμπῶν τὸς ἄλλους, ὁ ἐσθλαγωγικός ὄνομα τοῦς ἄλλους, ὁ συμ-μετῶν οὐνοαιθρητικῶς τῶν δυστυχῶν τῶν ἄλ-λων ἐπίρρ. πονετικά μὲν συμπῶνα : Παρὰφῶρ.Σκ. 88) ἔγυρε ὁ Διγενῆς πονετικά | καὶ τὸ φίλδ' ἐπὶ πικραμένου χεῖλι, αὐτ.25,8.

πονῶ (ὁ) (ἀγγλ.) νεώτ. εἶδος μικροσώμου ἴππου.

πονζέ (τὸ) ἱταλ. νεώτ. ἄλλ. εἶδος ἐλαφροῦ ὑφάσματος ἐκ μετάξης.

πόνημα-ατος (τὸ) ἰσπαν. κ. μων. κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πονᾶ βλ.Λ1, τὸ διὰ πόνου, κἀ-νομα ἐπιτελούμενον ἔργον, ἐργασία : ΕὐρΠ 165 Βάκχου τ' οἰνήρας λιδοῖς ζουθᾶν τὸ πόνημα μελίσσιαν 2) κ. νεώτ. ἰδ. συμφορικόν ἔργον, βιβλίον, σύγγραμμα : Παλλδ.ΑΠ 9,166, Ἀγαθ.ΑΠ 4,3,42 κόσμον δὲ προσθεῖται ἔμοτι πονήμα-σιν, ἐκ τοῦ βασιλέως τοῦς προλόγου ποιήσα-σιν, Μαλάτ 133,1 πόνημα Ὀμήρου 7) ὑπ. κ. μων. ὄμ. κ. ἐπὶ μικροῦ ὄμνου: Μναῖτ.12,6 Ὀρθρ. *Qδ.9 τοῦ Ἁγίου δεχου τὸν ὄμνον, . . . τοῦ μικροῦ πονήματος, . . . μὴ ββελύξῃ τὴν ἐγχείρησιν.

πονημάτιον (τὸ) ὑπ. μων. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ πόνημα βλ.Λ2, μικρὸν σύγγραμμα : Ἐπιφῶν.1,932, Φώτ.Βιβλ.99,18 βραχὺ πονημάτιον.

πονηρά ἐπίρρ. μων. κ. δημ. πονηρῶς, μὲ πονη-ρῶν, πανούργως : Ἐρωτῶν.4,824 μὴ Ἐφρο-σύνη πονηρά, ἔκει πού ται μιλοῦσι | αἱ φλακα-τόροι, μάθαινε μὲ φράνεψ, αὐτ.1465 γιά κεινα πονηρά μιλεῖ, νά μάθῃ τὴν ὕβριαν τοῦ.

πονηράδα (ἡ) δημ. πονηρὸς τρόπος, πονηρία βλ.Λ2: Ζερδ.Τραγ.ΚΚ 68,5 μὲ μέρεις πονηράδες | τῆς νύχτας τὰ τρισκόταδο δολούντων.

πονηρημαίω-ατος (τὸ) (πονηρημαίωσι) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀφρημένη ἔννοια τοῦ πονηρημαίου, πα-νοῦρρα τένεμασι, πονηρὰ πράξις, ἀρχαιότης, πασιπότης, κατεργασία : Δημ.423 Ἴν' ὡς μετὰ πλειστέσις συγγνώμης παρ' ὄμων ὁ τὰ τοῦτου πονηρῶματ' ἀκριβῶς εἶδος ἐγὼ καὶ παρηκολοῦ-θηκῶς ἀπαισι κατηγορῶ, Διον. Ἀλ.Ρωμ.6,84 τυραν-νικῶν ἀνθρώπων πονηρήματα, Πλούτ.Κίμ.2,1ουλ. Λδγ.3,115Δ. 2) εἶδ. Ιατρ. κτ. ἐν. ἡ κακὴ διάθε-σις ἢ κατάστασις : Γαλ.19,138.

πονηρεύομαι (πονηρῶ) μέσ. κ. μων. νεώτ. κ. δημ, ἀδρ. ἐπονηρεύθη κ. δημ, [ἐ]πονηρεύθη, παρὰκ. πεπονηρεύεσθαι [Δημ.35], δημ. ὑπ. πονη-ρεμένο, εὐρίσκεισθαι ἐν κακῇ καταστάσει, εἶμαι πολὺ κακοδιάθετος, ἀρρωστος : Ἰνπ.Κρωκ.194 κοίλια πονηρεύονται, Διοσκ.1,106 πονηρεύομενα ἔλκη [κακοήθη] 2) κ. νεώτ. ἐνεργῶ πονηρῶς, φέρομαι πανούργως, μεταχειρίζομαι πονηρίας, τεχνάσματα, δολιεύομαι : Ἡράκλ.Φιλ.125Α, Δημ.351 διὰ τοῦς πεπονηρευμένους ὡς εἰκοιε τοῖς ἐπι-κείσι συμβεβηκόσι ἐν εἰη ταύτης τῆς ἀτιμίας τεσχηκῆται, Ἀριστ.Ρητ.141α,17 ἔκλεινον . . . ἐπιτρί-ψων τῶκων πονηρεύεσθαι, Μέν.Ἐπιτρ.1331221 Ἰν' ἀσφαλέστερον πονηρεύει πάλιν, Φλόδδ.Ρητ.1,439, Πλούτ.Κάτ.Προσβ.9 πρὸς δὲ πρεσβύτην πονηρευ-όμενον ε'ἂν ἄρρωπος εἴηε . . . μὴ προστιθεὶ τὴν ἀπὸ τῆς κακῆς αἰσχύνην' ὄμ. μτ. δοτ. μεταχει-ρίζομαι πονηρίας κατὰ πῶνον, πρὸς ἔξαρτήσην πῶνος : Θεοδῶτ.Πδ Σουα.61 ὄμ. μτ. αἰρ. : Πδ Ἐγκλ. 7,23 ὅτι πλειστάκις πονηρεύεται σ' ὄμ. κ. ἐμῆροθ. ἰὲν πη, κατὰ πῶνον : αὐτ.Παρολ.1,16,22 ἐν τοῖς προητάκις μου μὴ πονηρεύεθε, Θεοδῶτ.Πδ Σουα.43 πονηρεύεσθαι κατ' ἔμοθ' 7) διανοῦ-μαι, μελετῶ πονηρὸν τὸ κατὰ πῶνον, ἔχω κατὰ

νοῦν, σκέπτομαι, σκοπεύω νὰ πράξω κακόν τι κατὰ πνοήν, μτ. ἀπαρφ. : Πά Γεν.37,18 ἐπονηρεύοντο τοῦ ἀποκτείνει αὐτὸν, αὐτ. Δευτ.19,19 παιήσαι κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ· || ὄσμ. καθίσταμαι καχύποπος, ὑποβιάζομαι, βιάζω κακῶς στὸ νοῦ μου : τοῦς εἶδος ποῦ κρημοφύουσας καὶ πονηρεύτικη· 3) τὸ ἐνεργ. πονηρεύω μ. νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. ἐπονηρεύω κ. δημ. |4) πονηρεύω, ὡς μτθ. καθιστῶ τὴν πονηρὸν· ὁ κακῆς παρέες πονηρέφει τὸ παιδί μας· || διειργέω τὴν καχυποψίαν τινός, ἐμβιάλλω τινὰ εἰς ἀπίσταν, ὑποψίαν· 4) ὄμ. τὸ ἐνεργ. νεώτ. κ. δημ. ὡς ὄμτθ. καθισταμαι, γίνομαι πονηρός : ὅσο πάει καὶ πονηρέουσι τὰ παιδιά· 5) ρηματ.π. πονηρεύω.

πονηρευτά ἐπίρρ. δημ. με πονηρὸν σκοπὸν, με πονηρία, πανούργως, δολίως : Ἐφθ.λ.Οὐδ.Κ 399 πονηρευτά καλέεις με στὸ θάλαμό σου.

πονηρία |ή| κ. μων. κ. νεώτ., δημ. κ. πονηριά κ. πανήρια κ. πονηριά κακὴ κατάστασις, καχεξία : Πλάτ.Ἰνν.Ε 374D ἀμβλυλογία σὲ πονηρία ἀφβαλῶν, αὐτ.Πολ.609C ἡ σωματικὴ πονηρία νόσος οὐσα, αὐτ. πονηρίας ὕσσις φυχῆς· 2) ἐπὶ ἡθ. ἐνώσιος κ. μων., νεώτ. κ. δημ. κακὴ διάθεσις, κακία, πανουργία, φαυλότης, μοχθηρία, κακοήθεια, δολιότης : Σοφ.ἀμρ.925 ἡ μωρία . . . ἀδελφὴ τῆς πονηρίας ἐστῶ, Ἄριστφ.Θεομ.868 τὶ οὐν ἐστὶ ζῷο· τῶν κτήρων πονηρία : Λυσ.22,16 οὐχ οἶσθ' ἡ ἴσαν τὰς τούτων πονηρίας ἐπικρατήσας, Πλάτ. Θεοαίτ.176B πονηρίας μὲν φέγειν, ἀρετὴν δὲ διώκει, Ξεν.ΚΠ 7,575, ΚΔ Κορινθ.1,5,8 κακίας καὶ πονηρίας, Σέργ.Μακρ. ἐν Σάθ.3,264 διανοήθησαν καὶ ἐλάλησαν ἐν πονηρία ἄδικίαν εἰς τὸ ὄψος ἐλάλησαν, Ἐρωτόκρ.4,431 τέκνον κακὸ καὶ πλοῦλο τοῦ πονηρίας γεῦσθαι, Βιζυην.Παίημ.89,16 [ἐκδ. Φεῖη] ποῦ δὲν ἐξέουσαν με τὴ μοιάζει, |ή| πονήρια καὶ ἡ κἀκία· || κτ. πηλθ. πονηρία ἐνέργεια, πανουργία, δόλια τεχνάσματα, δόλιοι μηχανορραφίαι, ἀπάται : Δημ.521 ἔγω δὲ λέγειν καὶ πονηρίας ἑτέρας συμψηθεῖς αὐτοῦ, Ἄριστλ. Ρητ.138γ,18, ΚΔ Μάρκ.7,22 κλοπῆς, πλεονεξίας, πονηρίας, δόλιος, Ἐρωτόκρ.4,362 λογιάζουσαι τὰ πονηροῖς, ὅπου βανει δὲ ναὸς τῆν, Ζερβ.Τράγ.ΚΚ 46,1 κὶ ὅταν πονηρίας διατάξαι |δὲ Ναὸς ὦ ἀνοίξῃ διατάξῃ· ὄμ. κ. κτ. ἐν. : ΚΔ Ματθ.16 νουεῖς δὲ δὲ Ἰησοῦς τὴν πονηρίαν αὐτῶν εἶπε· τί με πειράζετε, ὑποκρίται, Ἐρωτόκρ.5,1320, Ἄρτ.Βατ.3,11 καὶ ἀμύματα τὰ μαμούνια στὴν ἀράχην με πονηρία τυλίξει τὸ σφαλῶγγι· 3) χαμῆρησις, ποταπότης, δειλία, ἀνανδρία : Εὐρ.Κύκλ.645 ὅτι δὲ τῶν τῶν τῶν ῥάχιν τ' οἰκίτρομεν καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκβαλεῖν ὁ βολοῖον τυπτόμενος, αὐτὴ γινεται πονηρία, Λυσ.14,9 εἰς τοῦτ' ἤλλα πονηρίας . . . καὶ τοὺς πολέμιους εὐοῖται· 4) ἐν πολιτικῇ σμ. ἡ ὀλικρατία : Θεουκ.8,47 ὅτι ἐπ' ὀλιγαρχία βουλεύεται καὶ πονηρία.

πονηροβουλία |ή| |βουλή| μτγν. κ. μων. ἡ πονηρὰ βουλή : Γρηγ.Ἀκράγ.1,836,98 [ἐκδ. Μίλ.].

πονηρογενέμενος-ος-ον |γνώμη| μων. ὁ ἔχων πονηρὰν γνώμην, διάθεσιν : ΚΜανασσ.Χρον.6174.

πονηροδιδάσκαλος-ος μτγν. κ. μων. ὁ διδάσκων τὴν πονηρίαν βλ.2,2, ὁ διδάσκαλος τῆς κακίας : Στράβ.7,38 τὴν θαλάτταν ὡς πονηροδιδάσκαλον φεῖγειν οἰεῖται δειν, Εὐστ.752,37.

πονηροκάρδιος-ος |γλωσσά| μων. ὁ ἔχων πονηρὰν, κακὴν καρδίαν, ὁ κακῆς διαθέσεως, ὁ μαχθηρός : ΚΜανασσ.Χρον.441 |ἰδ.γρ.].

πονηροκόλαξ-ακος |οἶ| μων. πονηρός κόλαξ : ΚΜανασσ.Χρον.441 πονηροκαλάκων |ἰδ.γρ. πονηροκαρδίω].

πονηροκράτια |ή| μτγν. ἡ κυριαρχία τῶν πονηρῶν, τῶν φαύλων, ἡ ἐξουσία τῶν κακῶν : Διον. Ἄλ.Ρωμ.8,5 πονηροκρατίαν ὑφορμώμενος.

πονηροκράτομαι-έομαι κυβερνώμαι ὑπὸ τῶν πονηρῶν, κακῶν, ἐξουσιάζομαι ὑπὸ τῶν φαύλων : Ἄριστλ.Πολ.1294ε,2 δοκεῖ δ' εἶναι τὸν ἀδυνάτων τὸ εὐνομεῖσθαι· τὴν μὲ ἄριστοκρατουμένην πόλιν ἄλλα πονηροκρατουμένην, Διον.Ἄλ.Ρωμ.8,31.

πονηρολογία |ή| τὸ λέγειν πονηροῖς, κακοῖς λόγους, ἡ κακολογία : Ἄριστλ.Τον.164β,13.

πονηρολογέω-έω μτγν. κ. μων. λέγω πονηρός, κακοῖς λόγους : Γρηγ.Ἀκράγ.1108 [ἐκδ. Μίλ.].

πονηρομαχίης-οῦς-έος μων. ἐπὶ τοῦ θεοῦ, πθ. ὁ τοὺς πονηροῦς ποιών μαίνεσθαι : Θεόδ.Λάσκ. 767 [ἐκδ. Μίλ.] πονηρομαχίης ὁ θεός.

πονηροποιός-όν μτγν. κ. μων. ὁ πονηρὰ ποιών, ὁ κακὰ πράττων, ὁ κακοποιός : Ἐπιφάν.1,665.

πονηροπόλις-εις |ή| ἡ πόλις τῶν πονηρῶν, τῶν φαύλων Σουθ. ἐν λ. δολίων πόλις ἐστὶ θε τῆς . . . περὶ Ὁρσίνην Πονηροπόλις, ἢν Φιλίππου φασ συνοικίας, τοῦς ἐπὶ πονηρία διαβαλλόμενους αὐτόθι συναγογόντας, συκοφαντίας, φευδομαρτυρίας . . . καὶ ἄλλους πονηροῦς . . . : Θεόδομ.Ἰατ.107, Πλάστ.Ἠθ.520B πονηροπόλιν προσηγορεύουκα.

πονηρός-ά-ή-ό(ν) |ινωῶ, νόμος| κ. μων., νεώτ. κ. δημ. κυρ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ σῶμα, ὁ ὑπαφέρων νόσους, ὁ ὑφιστάμενος μόχθους, ὁ πιεζόμενος, ταλαιπωρούμενος ὑπὸ τῶν κόπων, ὁ ἔχων κόπους, βάσανα, ὁ δυστυχής, ὁ τυραννημένος, ἐπὶ τοῦ Ἠρακλείδους : Ἠσίοδ.ἀν.138 πονηρότατος καὶ ἄριστος αὐτ.139· 2) ὁ ἐπιφέρων, ὁ προφέρων κόπον, ὁ ἐπιπόνος, ὁ κοπιώδης, ὁ κοπιαστικός, ὁ ἀγώνεος, ὁ λυπηρός ὁ ἀναρῶς· Ἠρωδιαν. 1,197,19 ἐπὶ πονηρός καὶ μόχθρος ὅτι Ἄπτικὸ ἀντὶ τοῦ ὀλίγου προσηροζῆναι, ὅταν τὸν ἐπιπόνον καὶ ἐπιμχθον ἀσπαιγῇ, ἐπὶ δὲ τῶν κατὰ φύκην φαύλων δόξουσιν : Ὀμ. Ἐπιγράμ.14,20 πονηρὰ ἔργα, Θεογ.274 τῶν πάντων δὲ κακίον ἐν ἀνθρώποις θανάτου τε καὶ . . . νοῦσον ἐστὶ πονηρότερον, Ἄριστφ.Πλ.352 τοῦτὶ πονηρὸν φαίνεται τὸ φορτίον· 3) ὁ ἐν κακῇ, ἀθλίῳ καταστάσει, ὁ ἀθλιός, ὁ ἀχρηστος, ὁ πρὸς οὐδὲν ἱκανός, ὁ ἀνεπαρκής : Ἄριστφ.Πλ.220 πονηρός γ' εἶπας ἡμῖν συρμάτους, αὐτ.Νεφ.542, αὐτ.Λυσ.517 ἑτέρον τὴ πονηρότερον βούλευμ' ἐπεσώμεθα· ἐν ὄμῶν, Ἄνφ.4,24 πονηρῶ ἱατρῶ ἐπιπρωθείς |δ. γρ. ἀντὶ μοχθηρῶ], Θεουκ.8,97 πονήρων τῶν πραγμάτων γενομένων |περιελθόντων εἰς κακὴν κατάστασιν, Πλάτ.Εὐθ.298D κῶνον . . . πονηρός, αὐτ. Πολ. 425B πονηρός διαίτης, αὐτ.Νόμ.735B πονηρὰ τροφή, αὐτ.Τίμ.86B πονηρὰν ἔξιν . . . τοῦ σώματος, αὐτ.Γοργ.464D χρῆσθαι σίτην καὶ πονηρῶν, αὐτ. Πρωτ.313Α, αὐτ.Πολ.551Γ, Ξεν.Ἄν.3,4,34· πονηρὸν στρατεύμα, αὐτ.ΚΠ1,4,19 ἐπὶ πονηρῶν Ἰνναρίων, Αἰσχίν.1,11 ὅταν ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου . . . πονηρὰ ἀρχὴν λάθῃ τῆς παιδείας [κακὴν ἀρχὴν], Ἄριστλ.Πολιτ.1294β,38 πονηρὰ πολιτεία, ΚΔ Ματθ. 7,17 τὸ δὲ σπέρνον δένδρον καρποῦς πονηροῦς ποιεῖ· 4) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ἐν ἠθικῇ σμ. ὁ κακὸς τὴν ἐξαιτέραν φύσιν, ὁ κακῆς διαθέσεως, ὁ κακῶν προθέσεως, ὁ πῆλον πρὸς τὴν ἀπάτην, ὁ κακός, ὁ φαύλος, ὁ πανούργος, ὁ δόλιος : Αἰσχ. Χο.1045 μὴτ' ἠπικευθῆς ὑτόμας σθμμ πονηρῶ, αὐτ. ἀν.90 βίου πονηρῶ, αὐτ.401 ζῶσις πονηρός, Εὐρ. Ἐκ.596 ὁ μὲν πονηρός οὐδὲν ἄλλο πλὴν κακός, αὐτ.Βάκχ.260 ταλειτὰς πονηρός εἰσάγων, αὐτ. Κύκλ.312 κέρδη πονηρὰ, Ἐπιχ.78 οὐδέεις ἐκῶν πονηρός, Ἄριστφ.Ἰνν.336 πονηρός εἰμι . . . κακὴν παρηράν ἱκαδός ἐκ κακῶν γονέων, αὐτ.Σφ.466, Ἄνφ.3,33 ἐπὶ πονηρός λόγων ἀκριβείας πισθίντας, Ξεν.ΚΠ 8,4,33 πονηροί . . . τῶς φιλίας, αὐτ.Ἄν.7,139 πονηροῦς εἶναι πρὸς ἄλλήλους |εὐχθρικός διακεκοσθῆναι, ΚΔ Ματθ.5,11 ὅταν . . . εἰπωσιν πᾶν πονηρὸν ἔβημα ἐπὶ ὄμῶν, αὐτ.45 τὸν ἥλιον αὐτοῦ ἀνατέλλει ἐπὶ πονηροῦς καὶ αγαθοῦς,

αὐτ.12,39 γενεά πονηρά καὶ μοιχαλῖς, αὐτ.12,19, αὐτ.Ψα.3,19, πονηρά . . . ἔργα, αὐτ.Θεσσα.2,32 αὐτ. Πι.1,64 ὑπόνοιαι πονηραὶ, αὐτ.Ἐβρ.10,22, Ἐπιγρ. Δόλμα πονηρῶ (λατ. dolia malior; Πλ.π. πονηρῶς δαίμων, Ἐρωτόκρ.1,239, Κάλδ. Qd.16,5, Βιζυην. Ποίημ.29,35, Ἀρτ.Βατον.Προλ.49 καθὲ σταχασμῶ μου πονηρὸ καὶ μαυρῶ || τὸ αὐτ. κτ. ἔν. ἡ πλῆθ. ὡς αὐο. ἡ πονηρία, ἡ κακία, τὸ κακόν, ἀντιθ. ἀγαθόν : Ξεν.ΚΠ.2,225 αὐτοί . . . ἄγεμονικοί εἰσι πρὸς τὰ πονηρά, Προκ.3,186,9 ἐπὶ πονηρῶ τῶν κατ'ἐκόνων || μτν. μαν, νεῶτ. κ.δημ. τὸ ἀρο. πονηρῶς μτ. τοῦ ἀρθροῦ, ὡς αὐο. ὁ διάβολος, ὁ σατανᾶς : Κδ Ματθ.5,37 τὰ δὲ περισσόν τούτων ἐκ τοῦ πονηροῦ ἐστίν, αὐτ.6,13, αὐτ.Ψα.Ἐπ.1,2,13 νενικητάε τὸν πονηρὸν, Μηνοί.12,2 Ἐσπ.Θεοικον. δυσμελεῖς εἰ καὶ βλάδης τοῦ πονηροῦ ἐλευθέρωσον, αὐτ.6 Συνεξ. βῆσανκον δέ . . . τούτους ὁ πονηρὸς ἐπέβαλεν ὀφθαλμοῦν || ὁ μτ. πονηρὰ πνεύματα τὰ δαιμόνια βλ.5), Κδ Λουκ.7,21 ἔθεράνευσε πολλοὺς ἀπὸ νόσων . . . καὶ πνεύματων πονηρῶν, αὐτ.Προξ.19,13, αὐτ.15 ἀποκριθὲν τὸ πνεῦμα τὸ πονηρὸν εἶπε 5) νεῶτ. κ. δημ. ὁ κρυφίνος ὁ φιλόπονος ἢ ὁ μὴ ἐξαπατάμενος εὐκόλως || κτ. ἐπέκτ. ὁ εὐφύλις, ἴδ. μτ. τῆς ἐννοίας τῆς ἰδιαιτέλειας, παροιμ. τὸ πονηρὸν ποῦλι πίνεται ἀπὸ τῆς μύτης 6) ὁ δεῖλος ὁ ἀναυθόρος Σοφ.Φιλ.4,37 πόλεμος οὐδὲν ἀνδρῶ ἐκὼν αἰρεῖ πονηρὸν, Ξεν.ΚΠ.5,2,34 πονηρὰ χρώματα ἰώχρα, τὰ προδιόνοντα δεξιάν 7) ἐν πολιτικῇ σπη., ὁ ποταπός, ὁ εὐτελής, ὁ τιποτένης : Εὐρ.Πι.4,24 ὁ τὰν πονηρὸς ἀέφωμ ἀνῆρ ἔχη, Πλάτ.Πολ.519α, τὸν λεγομένον πονηρὸν μὲν, σοφῶν δέ, Ἰσοκρ. 15,100 εἰ δὲ τινες πονηροὶ γεγόνασιν [ἀντίθ. καλοὶ κἀγαθοί], αὐτ.316.

πονηράφθαλμος-ον μτν. ὁ ἔχων πονηρὸν ὀφθαλμὸν, βῆσανκον : Ἄλλοι ΠΔΠοροιμ.23,6.

πονηρῶφιλος-ον ὁ ἀγαπᾷ τὸν πονηρῶς, τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους, ὁ φίλος τῶν πονηρῶν βλ.4): Ἀριστ.Πολιτ.1314α, ἰδιὰ τοῦτο πονηρῶφιλον ἢ τυραννίς (ἰδ. γρ. ἀντὶ φιλοπόνηρον).

πονηρῶφρων-φρονος-ον [αἰρημ] μτν. ὁ πονηρᾶ, κακὰ φρονῶν, διαλαχίζόμενος, ὁ ἔχων πονηρὸν, κακὸν φρόνημα, ὁ κακόφρων : Ἀποστ.Διατ.365.

πονηρῶφθος-ον γλωσσ. ὁ ἔχων πονηρὰν, κακὴν, μαζήτρον ψυχῆν.

πονηρῶς ἑπίρρ. κ. νεῶτ. ἄττ. πονήρως, μαν. κ. δημ. πονηρᾶ, κατὰ τρόπον πονηρῶν βλ.8): Θουκ. 7,83 εἶχον δὲ καὶ οὗτοι πονήρως οἴτου τε καὶ τῶν ἐπιτηδεύων ἀπορίῃ, Λυσ.14,35 διδάξεις δ' ἂν ὁ πονηρὸς ἔχει τὸν πραγμάτων (ὅσα εὐρίσκοντα ἐν κακῇ καταστάσει), Ἰσοκρ.19,12 ἐπειδὴ πονηρῶς διεκτεῖνε καὶ οὐδέμιν ἐλπίδ' εἶχε τοῦ θίου, Δημ.1394 ἀφένθησε καὶ πᾶν πονηρῶς διεκτεῖνε 2) νεῶτ. κ. δημ. πονηρᾶ κατὰ τρόπον πονηρῶν βλ.4), πονηρῶς, μὲ πονηρίαν : Παπαδ. Χριστ.Τεμπ.67 ἐμειδία πονηρῶς.

πονηρῶς-εως (ἡ) [πανά] ἡ ἐργασία, ὁ κόπος, ἡ προσπάθεια : Κριτὶ ὀπ.25 (ἔσφ.γρ.), Διογ.Λ.6,70.

πονηρικός-ῆ-όν ὁ πλήρης πόνου, ὁ γεμάτος κόπου, ταλαιπωρίας, ὁ ἐπιπονος, ὁ ἐπιμοχθός : Ἀριστ.Ζο.775ε,33 πονηρικός ὁ τῶν γυναικῶν βίος, αὐτ.Μακροβ.466β,12 κόπος πονηρικός τῶν ἀρρενῶν 2) ὁ φιλόπονος, ὁ ἐργατικός : Γολ.7,437.

πονίδη(ι)δημ. μικρὸς δοσὴν βλ.λ. **πονικός**-ῆ-όν μτν., ὀπερθ. πονικώτατος, ὁ φιλόπονος, ὁ ἐργατικός : Διογ.Α.7,170, αὐτ.180 πονικώτατος 2) καταθλιπτικός, λυπηρὸς, ἀνιαρὸς : Θεοδστ.ΠΔΠοροιμ.15,1.

πονικῶς ἑπίρρ. Ἐπιγρ. κ.μτν., συγκρ. πονικώτερον, κατὰ τρόπον πονικῶν βλ.1), μετὰ φιλονοίας : Ἐπιγρ. πιστῶς καὶ πονικῶς ὑπερτῶν, ἴσω.Α1 11,8,3 πονικώτερον.

πόνιτα(ἡ) δημ. φορητὸς κλίβανος ἔχων στήμα ἡμισφαιρικὸν ἀβαθεῖς, ἄ. ταίρινα.

πόννα ἴσα, τὸ γράφος ἢ μάγος.

πόννος ἴσα. τράγος.

πονόδοντος(ὁ) δημ. πόνος, ἄλγος τοῦ ὀδόντου, ὀδονταλγία, ὀδοντόπονος.

πονός-εντος-εσσα-εν μτν. ὁ μετὰ πόνου συνδερεμένος, κοπιώδης : Μαν.4,373.

πονοκαμρός(ὁ) μαν. ἔντανον, λαν ὀδονηρὸν φυκικὸν ἄλγος, καμρός : Αἰθ.Ροδ.2136 μὰ τὴν πικρίαν τῆς τύχης μου, μὰ τὸν πονοκαμον μου.

πονόκαρδος-η-ο δημ. εὐσπλαγχνος, εὐσίσθητος εἰς τοὺς ξένους πόνους, τὰς δυστυχίας τῶν ἄλλων, ποῦ ἔχει πονητικὴ καρδιά.

πονοκεφαλίζω δημ. κ. πονοκεφαλῶ-ᾶω προ-ξενῶ εἰς τινα ζῆλον, συσκοτίζω, παραζαλίζω, ἐνοχλῶ καθ' ὑπερβολήν : μὲ πονοκεφαλίασθε μὲ τὴν πολυλογία του 2) ἄμθθ. καταπονομαῖο διαπονητικός ἐν τῇ προσπάθειᾳ τῆς ἐπιλήσεως ὑποθέσεως, προδλήματος, ἀπορίας τῆς ἀσκήσεως, ζαλιζομαι || ὁ μτ. παρενοχλοῦμαι καθ' ὑπερβολὴν ἐκ θυροῦδο, ἀδικακόπων δύναμις : πονοκεφαλίασα νὰ τὸν ἀκούω.

πονοκεφαλός(ὁ) δημ. πόνος, ἄλγος τῆς κεφαλῆς, κεφαλαλγία, κεφαλόπομος : ὀλη νύχτα δὲν ἔκλεισα μάτι ἀπ' τὸν πονοκεφαλο, Πολίτ.Ἐνλ. Τραγ.98,3 δίχως τὸν πονοκεφαλο ἔπασε στὸ κρεβάτι || κατὰ συνεικτ. ζήτημα, πρόβλημα ἀπαίτητον καταπονητικὴν διανοητικὴν ἀποσχόλησιν.

πονοκεφαλῶ-ᾶω δημ. ἄ πονοκεφαλίζω βλ.λ. **πονολαίματος**(ὁ) δημ. πόνος, ἄλγος, φλεγμονὴ τοῦ λαίμοῦ.

πονύματος(ὁ) δημ. ὀφθαλμία, πόνος τοῦ ματιοῦ, τῶν μοτιῶν.

πονοπαίκτηρ-ορος(ὁ) μτν. ὁ οἰσεὶ παίζων μὲ τοὺς πόνους, τούς κινδύνους, ριφικίνδυνος, τολμηρὸς : Μαν.4,276.

πονύρα(ἡ) νεῶτ. γελαγ. βαραιοροειδὴς ὀπή τῆς γήνης ἐπιφανεῖς, εἰς τὰ καρρικό βλ.λ. Φαινόμενα ὑπογεωμένη, συνηγομένη πρός ὑπογεωμένης ὀχετούς, οἵτινες δέχονται τὰ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ρέοντα ὕδατα, ἀναφανόμενα πάλιν κατόπιν διαδρομῆς ὑπογεωίου εἰς ἕτερον θέσιμ.

πόνος(ὁ) κ. μαν., νεῶτ. κ.δημ. βαρεία, κοπιώδης ἐργασία, κόπος, μόχθος ἴλ.Α.467 αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου τετύκοντό τε δαίτα, Αἰσχ.Πέρσ.509 Ὁρήκην περάσαντος μόγις πολλῶν πόνων, αὐτ.Πρ.75, Δημόκρ.241 πόνος συνεχῆς Πλάτ.Πολιτ.294β τῶν κατὰ σώματα πόνων, Ξεν.Ἀπομν.2,6,22 αἰροῦνται . . . ἀνευ πόνου τὰ μέτρια κειθῆσθαι, αὐτ.Κυν.9,16 || μτ. ρημ. ἐν φρ. πόνον τιθεῖμι τινι ἀνάγκῳ τῶν νὰ κοπιῶσθ, τὸν βάζω εἰς κόπον : Ἡσιόδ.Ἐργ.470 ὁ δὲ τυτθὸς ὀπισθεν δμῶδες ἔχων μακίλιν πόνον ὀρνιθίσαι τιθεῖν ὅστις κ. παθ. πόνον λαοδῶν καπιῶ, καταπονοῦμαι : Ἡρ. 7,24 παρεὼν γὰρ μηδένα πόνον λαβόντας τὸν ἱσθμὸν τῆς νέας διεύροσαι || ὁ μτ. φρ. πόνον ἔχει ἐπὶ ἔργου, ἀπαίτη τὴν καταβολὴν κόπου, μόχθου : Ἀριστ.Φιρ.126 ὁμως δ' οἱ τὸ σφέκωμ ἔχει πόνον πολὸν 2) ἐν εἰδ. σπη. ὁ γῶν, ὁ κόπος τῆς μάχης ὁ πολεμικός μόχθος, συχ.π. Ὀμ. : ἴλ.2,77 εἰς πόνος ἔρμη μάλιστα Τρώων καὶ Λυκίων ἀγκέκλιται, αὐτ.Π.568, Φ 249, Ὀδ.Μ 117 καὶ δὴ αὐτὸν πολεμῆα ἐργα μέρηλεν καὶ πόνος, Ἐθων.987 ἀνακτα φέρουσι δορυσσόντες πόνον ἀνδρῶν, Πινδ.1 615,54, Ἡρ.6,114 ἐν τούτῳ τῷ πόνῳ ὁ πολέμαρχος [καλλιμαχοσ] διαφείρεται, αὐτ.4,1,9,27 || ὅτω κ.μφ. πόνον τιθεῖμι τινι παρακινῶ εἰς μάχην, εἰς ἀγῶνα : ἴλ.Ρ.158 ἀνδράσι δυσμενεσσάοι πόνον καὶ ἄδην ἔθεντο 3) ὁ μτ. ἐπὶ σωματικοῦ μόχθου ἐν εἰδικτέρω καθορισμῶ : Ξεν.ΚΠ.3,9 κατανῶν δὲ ἂ Κόρος ὡς εὐ μὲν

αὐτὸ εἶχον τὰ σώματα οἱ στρατιῶται· πρὸς τὸ δύνασθαι στρατιωτικούς πόνους φέρειν ἢ εἶδ. ἐπὶ τὸν εἶς τοὺς ἀθλητικούς ἀγῶνας καταβαλλομένων σωματικῶν κόπων, ὄθ. κ. ἀθλητικός, γυμναστικός ἀγών· Ἡσίοδ.Α.305 πᾶρ 8· αὐτοῖς ἰππῆες ἔχον πόνον, ἀμφὶ 4, ἄλλοις ἔδριν ἔχον καὶ μόχθον, Πινδ.Ν.4, Ἰ. Ἀριστοῦ εὐφροσύνη πόνων κεκριμένων λατρῶς, αὐτ.1431,47· ὄθ. κ.· Ἐϋρ. Ἐλ.211 γυμνάσιε τὰ δονακόντες Ἐράδαια, νεανίαν πόνον ἰκῶδ. νεανίαν πόνον· ἢ ἐνάλιος πόνος ὁ κόπος, ὁ μόχθος τῆς ὀλιείας, τὰ βιάσανα τῆς φαιρικής· Πινδ.Π.279 ἀτε γὰρ ἐνάλιον πόνον ὀλιείας βαθὺ σκευᾶς ἑτέρας, Θεοκρ.2,39 δειλῶν ὡς κατέδραβον, ἐπ' εἰναλοῖσι πόνοισιν·

4) Διανοητικός κόπος, καταβολὴ πνευματικῆς προσπάθειας· Πλάτ.Σοφ.230Α μετὰ δὲ πολλοὺ πόνου τοῦ νοθευτικὸν εἶδος τῆς παιδείας... ἀνύτειν· οὕτω κ. ἐν φρ. πόνον παρέχω ἐπὶ πνευματικοῦ ἔργου, καταπόνη διανοητικός· αὐτ.Πολ.526C & γὰρ μείζων πόνον παρέχει μονόνοιον καὶ μελετώντι· 5) ἔργου, ἀσχολία, δουλεία· Ὀδ.Λ.54 σῶμα γὰρ... κατελείπομεν ἡμεῖς ἀκλαυτον καὶ ἀπαυτον, ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἐπίνειν· ἢ ἐχέρισμα, ἐπιχειρήσεις· Σοφ.Φιλ.864 πόνος ἂ μ φ ο β ὸν κράτιστος· 6) ὄθ. κ. τὰ εἰς ἐργασίαν χρήσιμα κεφάλαια· Θεοκρ.21,14 οὕτως τοῖς ἀλιεῦσι ὁ πᾶς πόνος, οὗτος ὁ πλοῦτος ἰδιόθ. πόρασι· ἢ τὸ ἐργαστήριον, ὁ τόπος ἐνθα πῆς ἀσκεῖ τὸ ἐπάγγελμα· Μοσχ.ἀπ.1,10 ἢ κακὸν ὁ γριπεὺς ἔχει βίον, ὃ δόμος ἂ νοδός, καὶ πόνος ἐντὶ θάλασσα...· 7) κ. νεῶτ. κ. δημ. δυστυχία, φυχική στενωχρία, καθάβησις, ἄλγος, καμῖος·

Ἰλ.Β.291 ἢ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιπθῆναι νεκροῖσι, αὐτ.Τ.227, Ὀδ.Ν.423 ἀτὰρ ἰππῶν ἔχει πόνον, ἀλλὰ ἐκπλοῦς ἦσται, Πινδ.Ν.10,78 ναῖον· ἢ ἐν πόνῳ πιστοὶ βροτῆαι, Σοφ.Α.1866 πόνος πόνῳ πόνον φέρει, αὐτ.ΟΚ.232, Σολωμ.Κρητ.221 ἐξαμύελλασε γλυκὰ στὸν πόνον τῆς φυχῆς μου, Παλαμ.Περ.Χαρ. 9,17 ἀπὸ τὸν πόνον ποῦ τὸ λογισμὸ μου θαλῶναι· ἢ εὐχρ. κ. κτ. πληθ. θλίψεις φυχικῆς ταλαιπωρίας, βιάσανα· Αἰσχ.Πρ.ὁδ αἰαί, Προμηθεῖ, σῶν ὑπὲρ στάνων πόνων, αὐτ.326 πειρασσομαι... τῶνδ' ἑ σ' ἐκλύσοι πόνων, Ἐρωτόκρ.4,674 καὶ μετ' αὐτῆς γιγρεθόγουσται παιδικὰ μ' ὀλ' οἱ πόνου (μὲ τὴν ὑπομονή), αὐτ.4,813, Ἀρσφ.Μῦθ.Χολ.1,72 δῶσε μοι ἕνα ἀγγέλιον θάνατον διὰ τὸ ἐλευθερωθῆναι ἀπὸ τῶσσι πόνουσι, Γρουπ.Σκ.Τερρ.1,13 δάκρυα ἀργυρῆς... νὰ χύνης γι' ἄλλους πόνους· 8) εἶδ. διασιακῆ ἐρωτικῆ ἐπιθυμία, καμῖος, θλίψις τῆς ἀγάπης· κ. κτ. πληθ.· Ἀριστοφ.Ἐκκλ.975 ἀνοιξον, ἀσπάσους με· διὰ τοῖς ἐκ πόνους ἔχω, Δίγη. Ἀχιλλ.890 οὐκ οἶδα ἀγάπης πόνον· καὶ οὐ ἐν πόνῳ καὶ οὐ δύνασαι τοὺς πόνους νὰ βαστάζης, λ.διστ. τὸν πόνον ποῦ χω στήν καρδίαν μόνυχος μου τὸν ξέρω, Κρυστ.Ποιήρ. Ἡ κἀτάρη 12 με συνεπλερε ὁ πόνος... κ. ἀρραπιακὰ τὴν πίνω καὶ τὴν φίλησα, Γρουπ.Σκ.Τερρ.36,14 καὶ πᾶσι καὶ ἐγὼ· τὸς πόνους μου τραγοῦδια νὰ σοῦ κᾶρω· 9) κ. νεῶτ. κ. δημ. σωματικὸν ἄλγος, αἰσθημα ἀληθινὸς ἐκ νοσημάτων, κ. γεν. ἐκ βλάβης, ἀνωμαλῶ καταστάσεως μετέωρος πνὸς τοῦ ζωικοῦ ὀργανισμοῦ· Ἰνπ. Ἀρ.2,46 δύο πόνων ἄμα γενόμενων, μὴ κατὰ τὸν αὐτὸν τόπον, ὁ σφοδρότερος ἄμαυροὶ τὸν ἄτερον, αὐτ.Ἐπιδ.1,26γ, αὐτ. Ἀφ.4,44 εἰς τὰ ἄρθρα πόνου, Θεοκρ.2,49 καὶ ἐν οὐ πολλῶ χρόνῳ κατέβαιναν ἐς τὰ στήθη ὁ πόνος μετὰ βηχῶς ἰσχυροῦ, Διοσκ.1,2 πλεουρῆς πόνου καὶ θώρακος καὶ ἡπατος, αὐτ.1,73, Σωρ.1,27, Κδ' Ἀποκ.16,11 καὶ ἄβλασφημοὺν τὸν θεὸν τοῦ οὐρανοῦ ἐκ τῶν πόνων αὐτῶν καὶ ἐκ τῶν ἑλκῶν αὐτῶν, Πρόδρ.2, 564 ἐν ἀρρωστίῃ ἠγνοῦμενος ἢ πόνος τὸν κρατῆσα, π. πόνος στὸ στομάχι· στήν καρδίᾳ, Ζερβ.

Τραγ.ΚΚ.66,13 κὶ δλοῦθε ζωντανεούουε οἱ φωτιές καὶ ὡς τὴ νύχτα ὁ πόνος ἢ δημ. εἶδ. κτ. πληθ. οἱ πόνου οἱ ὀδίνες τοῦ τοκετοῦ ἢ τὴν ἔπισηαν οἱ πόνου· 10) τὸ ἀποτέλεσμα τῆς καταβολῆς κόπου, μόχθου, τὸ δι' ἐργασίας γινόμενον, τὸ ἔργον· Πινδ.Π.6,54 μελαστόν ἀμείβεται τρητὸν πόνον [περὶ τῆς κηρύθου], Αἰσχ.ἀπ.357 ὑψηλοὶ τεκτόνων πόνος, Εϋρ. Ὀρ.1570· ὄθ. κ. κτ. πληθ. πόνου οἱ καρποὶ, τὰ ἐκ τῆς ἐργασίας ὀφέλη, τὰ κέρδη ἀπὸ τοῦ κόπου· Ξεν. Ἀν.7,6,9 ὁ δὲ τοῦς ἡμέτερος πόνους ἔχει· προδλ. δημ. ὁ κόπος μου, τὰ κόπια μου· ἢ ἐν εἶδ. οἱ. περὶ τέκνου· Εϋρ. Φοῖν.30 ἢ δὲ τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον μαστοῖς ὄφεθο· οὕτω κ. περὶ νεοσῶν· Αἰσχ. Ἀγ.54 πόνων ὄρθαλιχων ὀλέσαντες· 11) δημ. αἰσθημα φιλευσπλαχίῳ συμπαθείας, οἴκτος, συμπόνου, πόνησι· δὲν ἔχει πόνον γιὰ τοὺς γονιούτους το· γιὰ τοὺς κατατρεφένους· 12) ἐν προσωποποιήσεσι ὁ Πόνος ὡς μυθικὸν πρόσωπον, υἱὸς τῆς Ἐριδος· Ἡσίοδ.Θ.226 αὐτὰρ Ἐρις συγερῆ τέκε μὲν Πόνον ἀλγύνενα.

ΠΟΝΟΣΤΕΝΑΓΜΟΣ [ὁ] μον. ὁ ἐκ φυχικοῦ ἄλγους στενωχρός· Αἰθ.Ροδ.2981 ὡς 8· εἶδον τὸ ἀμετάθετον τῶν ποσοτήτων ἡμῶν μου.

ΠΟΝΟΧΟΡΟ [τὸ] δημ. τὸ φυτὸν λαγοικία βλλ. ἡ κωμνοειδής, ἂ ἀγριορριανή, καρδιόχορτο.

ΠΟΝΟΦΥΧΙΑ [ἡ] γλωσσα. κ. ἄλγος πόνος φυχική· 2) δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ πονόφυχου βλλ. εὐσπλαγγνία, οἴκτος, συμπόνια.

ΠΟΝΟΦΥΧΟΣ-ἡ ο δημ. ὁ ἄλγος, ὁ εὐαίσθητος εἰς τὰς ἕνας δυστυχίας, ποῦ ἔχει πονητικὴ φυχή, ἂ πονοκάρδος· ἢ ἐν χρ. κ. σκωπτ. ἐπὶ γυναικίσι ἐπιρροεὺς εἰς ἐρωτικὰς σχέσεις.

ΠΟΝΟΦΥΧΩ μον. ἄλγος τὴν φυχὴν, πᾶσχω, ἰσοφῆρω φυχικός· Αἰθ.Ροδ.3841 ἂν συμπονή τοὺς πᾶσχωτας καὶ τοὺς πονοφυχοῦστας.

ΠΟΝΤΑ [ἡ] [ἰταλ.] δημ. μικρὸν κυλιωδρικὸν στέλεχος εἰς ἀκτῖνα καταλλήγον, ἐν χρ. εἰς τὴν χάραξιν τῶν ἐπιφανῶν τῶν ὑπὸ ἐπιτεργασίαν εἰς τὸν τόρον μετ' ἄλλων.

ΠΟΝΤΑΔΟΡΟΣ [ὁ] [ἰταλ.] δημ. ὁ διὰ καταθέσεως χρηματικοῦ ποσοῦ μετέχων εἰς τυχερὰ παίγνια, ἐκείνος ποῦ ποντάρει βλλ. 2) μηχανήματα μηχανικῶν ἐν χρ. εἰς τὴν γλυπτικὴν, σημειοθετῆς βλλ. **ΠΟΝΤΑΡΙΣΜΑ** [τὸ] δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ποντάρω βλλ.

ΠΟΝΤΑΡΧΗΣ [ὁ] Ἐπιγρ. ὁ ἀρχὼν τοῦ Πόντου, ὁ προεδρεύων τοῦ ἐπαρχικοῦ συμβουλίου τοῦ Πόντου· Ἐπιγρ.· 2) δημ. ἐν χρ. ὡς προσω. τὸ Ἀγγέλιος, τοῦ ὡς Θεοῦ λατρευομένου εἰς τὸν Πόντον καὶ εἰς τὴ Ὀθιοπλίον· Ἐπιγρ.Βοσπόρ.

ΠΟΝΤΑΡΧΙΑ [ἡ] ἐπιγρ. τὸ ἀξίωμα τοῦ ποντάρχου βλλ.1· Ἐπιγρ.Β.88β.

ΠΟΝΤΑΡΧΩ-ἔω ἐπιγρ. ἔχω τὸ ἀξίωμα τοῦ ποντάρχου βλλ.1, προεδρεύω τοῦ συμβουλίου τοῦ Πόντου· Ἐπιγρ. δις γὰρ ἐποντάρχησα.

ΠΟΝΤΑΡΩ [ἰταλ.] δημ. ἄορ. [ἐ]πόνταρα κ. [ἐ]πόντάρια, μετέχω διὰ καταθέσεως χρηματικοῦ ποσοῦ εἰς τυχερὸν παίγνιον· 2) ρηματ. π. ποντάρω, ποντάρδορος.

ΠΟΝΤΕ [ἰταλ.] δημ. ναυτ. παράγγελμα ἐπίδοσι χυτῆ, ἀντιβ. ὁρτῶα ἢ ὀρτῶα· ἢ πόντια ἀλλὰ μᾶντα ἄνω τὸν οἴκον· ὄθ. κ. φρ. ἢ παίρνω τὴ βόλτα πόντια ἀλ[λ]α μᾶντα ὑποστρέφω.

ΠΟΝΤΙΑΖΩ δημ. κ. πονπιάζω ἀμτβ. διαδρόμω, μουσειομαῖ· Βολαωφ.Φωτειν.3,35 ἐγιναν βέλαιο τὰ βουναί, οἱ ράχες ἐποντίασαν· 2) παθῶμα φύειν τὸ σῶματός, φύχισμα, κρυμῶμα, παθαῖνω πόντια· μὴν κἀθεσται στὸ ρεῖμα καὶ διὰ ποντῆσις, βράχνηκα καὶ ποντίασται· 3) κ. μτβ.· κλῆσις τὴν πόρτα καὶ μᾶς ποντίασις· 4) ρηματ.π. πονπιαμα.

ποντιάς-άδος (ή) κ. νεώτ. ποι. θηλ. τοῦ πόντιος βλλ., ἡ τοῦ πόντου ἢ ἡ εἰς τὸν πόντον ἀνήκουσα, θαλάσσια : Πίνδ.Ν.4,36 ποντίας ἄλας, Εὐρ. Ἐκ.444 ἄρα, ποντίας ἄρα, Κράτ.Κωμ.29 ποντίας χελύδα· || ποντίας γέφυρα ὁ ἰσθμὸς : Πίνδ.Ι.43,20.

πόντισσισ (τὸ) δημ. κ. ποντίσσις ἢ κατάστασις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ποντιάζω βλλ.2).

ποντιάω κ. μον. νεώτ. κ. δημ. βυθίζω εἰς τὸν πόντον, εἰς τὴν θάλασσαν, καταποντιάω : Ἀλαξ. Ἀγ. 1014 οὐδ' ἐπόντιος σκάφος. || κ. παθ. ρήσιμα, ποντιάζομαι εἰς τὸ πέλαγος, ποντιάζω, καταποντιάζομαι : Σοφ. Ἠλ.508 οὐτε γὰρ ὀποντιθείς Μυρτίλος ἐκοιμήθη. 2) νεώτ. εἰδ. ναυτ. ρήσιμα τὴν ἄγκυραν εἰς τὴν θάλασσαν πρὸς ἀγκυροβολίαν ἠκούω ἐν ὄρωμῃ ἢ ἐν λημέῃ, φωντάζω : πόντισσι (ἐκτελεστικὸν κελευσιάζω). 3) δημ. κατακλύζω, πλημμυρίζω, κ. παθ. : ποροίμ. τίς ὀδικίδες τὸ γέννημα σὲ ποντισμένο μύλο. 4) κ. μτφ. καταστρέφω, ἀφανίζω καὶ ὀλοδήποτε τρόπον κ. παθ. : ποροίμ. π. Δουκαγυ. ὁ κέρσιος ἐποντιζέτο κτ. ἢ ἐμὴ γυνὴ ἐστολίζετο [κτ. Κορ. Ἀτ.4,347 κάρμυθια εἰς τοὺς ἀουμαπέδες καὶ ἀνασιθήσεις τῶν κοινῶν συμφερῶν ἀναρωπώουσι]. 5) δημ. ποι. κ. ἀμτθ. βυθίζομαι, καταποντιάζομαι, κ. μτφ. : Μαχάκ.Μηδάρων 25 ποιάς ἐπέειπε ποιά στράφιλα νά λήνισσα ἀξάφωσι. 6) ἀμ.θ. πλημμυρίζω, κ. μτφ. : Γρυσ.Σκ.Τερα.59,5 ἡ γνῶσις ἐπόντιος καὶ τρέχει | στά στενωπόριμα καὶ στίς ροῦτες.

ποντίακις (τὸ) δημ. μεγεθύν. τοῦ ποντικός βλλ. ποντίακι (τὸ) δημ. τὸ ζῶον μὲς ὁ ποντικός βλλ. ὄπιοκαρ. -ἀκι 2) ὁ μὲς τοῦ σώματος μύον· δοῦλεφα παλὸν καὶ πόνεσαν τὰ ποντίακια μου.

ποντίακι (ἢ) δημ. τὸ φυτόν καλλιτρία ἢ δεινθώδης.

ποντικόουράδα (τὸ) δημ. ἀποπάτημα ποντικού, μύθοσος. 2) τὸ φυτόν ἠριζὴ ἢ δρεπανοειδές, ἄ. τριφύλλ. μελιγάρω, ψυχάκι, βοδοκράτης.

ποντικότονός-ον νεώτ. ἐπὶ φαρμάκων, ὁ κτείνων, φονεύων τοὺς ποντικούς.

ποντικομαμὴ (ἢ) δημ. σκαπτ. ἄνθρωπος δόλια, πονηρὰ μηχανουμένος ἐν κρηπίτῃ, ἀνασκαλεῶν σκάνδαλα πρὸς πρόκλησιν ἐπιεσόδων.

ποντικοπαγίς-ιδος (ἢ) νεώτ. παγίς πρὸς ἄγνω, σὺλλληψιν μύον, ποντικῶν, μυάγρα, φάκια.

ποντικός-ἡ ὄν ὁ τοῦ Πόντου ἢ ὁ ἐκ τοῦ Πόντου : Κροτιν.40 ποντικός τάρικος Γολ.6,563. || τὸ οὐδ ποντικὸν ὡς οὐα. εἶδος δένδρου ἀπωροφόρου ἐν Σκυθίᾳ, πθ. ἢ προύμνη, ἢ θαυμασικῆν : Ἡρ.4,23 ποντικὸν μὲν ὀνομαζομένον τῷ δευδρέφω ἀπ' οὗ ζῶσι . . . καρπὸν δὲ φορεῖει κυκλῶν ἴσον, πυρήνια δὲ ἔχει . . . || Ποντική κίβη ἢ γλυκύκιστος : Δισοκ.3,5. || ὄμ. ποντικὸν κάρουον τὸ λεπτοκάρουον : Γολ.6,355. Ἀθην.2,53B ὅτι Ποντικῶν καλουμένων κάρων, ἃ λήπιμά τινες ὀνομάζουσι, Πάπ. || ὄμ. ρεῖν Ποντικὸν τὸ φαρμακευτικὸν φυτὸν ρεῖον, ραδέντι : Ἰουλ. Ἀλαξ. Ἀλέξ.Τραλλ. 12. 2) εἶδ. μὲς ὁ Ποντικός ὁ λευκὸς εἶδος ἰκτιδός· ψυφίσιος : Ἀριστ.Ζ1.600B,13 φαλεῖ δέ . . . ἐν τοῖς δένδρωις . . . καὶ ὁ μὲς ὁ Ποντικός ὁ λευκός. || κτ. παρὰλ. τοῦ μὲς οὗα. ποντικός βλλ.

ποντικός (τὸ) μασ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ζῶον μὲς, τὸ ποντικὸν ποροίμ. π. Δουκαγυ. ποντικόβ βουλάς κῆφε κατά, Βιζυην. Ἡ Κυρὰ ἢ Κρητικὴ 75. || ποροίμ. ὁ ποντικός στήν τρώα τοῦ δὲ χώρας, ἔσπερε καὶ κολοκύνθια [ἐπὶ τὴν ἀναλογησάντων ὑποκρεώσις κατὰ πολὺ ἀνωτέρας τῶν διναμένων τῶν] ὄμ. ἕνας ποντικός ἔφαγε τ' ἀλεύρι, ἄλοι τὸ φάγιον ἰβία τὰ πταίσματα τοῦ ἐνὸς ἐνοχοποιεῖται τὸ σύνολον ὄμ. φρ. σιγὰ μὴ στάξῃ ἢ οὐρὰ τοῦ ποντικού [ἐπὶ τὴν ἀπασχολουμένων με λεπτομερείας ὄλιως ἀσπράντας καὶ ἀναξία]

2) καθ' ὁμοίωσιν ὁ μὲς τοῦ σώματος

ὁ μύον Εὐστ. ἦ.1061 ἐμὲς δὲ σάρκες συνεστράμηναι καὶ νευρώδεις, ὅς οἱ κοινοικετοῦντες ποντικούς φασι, μεταληπτικῶ τινι τρώφῃ· Μύας γὰρ ἱστορομένους Ποντικούς, ἔκειθεν τοὺς ἐπὶ σαρκῶν μύος οὕτως ὀνομάζουσι διακρίνουσιν.

ποντικόκατα(τ)ή (τὸ) μον. κ.δημ. ἀποπάτημα ποντικού, ποντικόουράδα : Δουκαγυ. Κορ. Ἀτ.4Α.443 ποντικόσάφια (τὸ) δημ. τὸ φυτόν βρωμικὴ ἡ δίκωκος ἄ. φαρμάκι, ἀμπελοσυρίδα, ἀγριόκλημα, ἀγριοκολοκύνθια, φιδόχορτο, ἀγριοπεπὸν.

ποντικότρινα (ἢ) δημ. ὀπὴ ἀποτελοῦσα τὴν εἰσοδὸν φαλεῖς μύος, ποντικού, μωανά.

ποντικόγῆμα (τὸ) δημ. ἐπὶ ἐδωδίων, ὑφασμάτων, δερμάτων, χαρτίων, μέρους δηχθέν, τρηθέν ὑπὸ ποντικού, ποντικόγῆμα.

ποντικόγαμμένος-η-ο δημ. ὁ ὑπὸ ποντικού δηχθείς, φαγωμένος.

ποντικόφάρμακο (τὸ) δημ. θηληπύριον πρὸς ἐξολόθρευσιν τῶν ποντικῶν, ἰδίως τὸ ἀρσενικόν.

ποντικόφαιά (ἢ) δημ. φαλεῖα μύος, ποντικού, συγγ. ποντικότρινα.

ποντίλιον (τὸ) (λατ. pons, pontis) γλωσσ. μικρὰ γέφυρα, γεφυράκι.

ποντίλλα (ἢ) δημ. σιδηροῦς ἄβηρος ἢ χρ. εἰς τὴν ἔλυομηρίαν, καρφοβελόνη.

ποντίλιος (ἢ) εἶδος παλαιοδός : Ἀριστ.Ζ1.525Α,Ζ1 ἐπὶ δὲ ἄλλοι δύο ἐν ἄστρεϊσι, ὁ τε καλούμενος ἀπὸ τινος ποντίλιος ἰδ. γρ. ναυτίλιος.

ποντίνο (τὸ) δημ. κ. -ινὶ τὸ ἄκρον ὑποδήματος.

πόντιος-α-ον κ. νεώτ., θηλ. κ. -ος [Εὐρ. Ἀлк.575], ποι. ποντίας βλλ., ὁ τοῦ πόντου, ὁ εἰς τὸν πόντον, τὴν θάλασσαν ἀνήκων, ἀναφερόμενος ἢ ὑπάρχων, θαλάσσιος, πελάγιος : Ἀλαξ.Πρ.582 ἡ ποντίας δάκεσι δὸς βορᾶν εἰς τὰ θαλάσσια τέρατα, αὐτ.89 ποντίων τε κυμάτων ἀνδριβρον γέλασσα, αὐτ.ἀπ.275, Πίνδ.Ο.2,64 οὐ χθόνα ταρσάνοντες ἐν χειρὶ ἀκρῷ οὐδὲ πόντιον ὄψωρ, αὐτ.7,56. Σοφ.1659 οὐτε ποντία θύελλα κινηθεῖσα τῷ τῷτ' ἐν χρόνῳ. || ἐλθρ. ὡς ἐπιθ. τοῦ Ποσειδωνίου ὡς θεοῦ τῆς θαλάσσης : Ὑμν. Ὀμ.22,3. Σοφ.ΟΚ.1072 καὶ τὸν πόντιον γαῖοσον ῥέας φίλον υἱόν, Εὐρ. Ἀνδρ.1010 ὄμ. κ. ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐναλίον θεοτήτων : Πίνδ.Ν.3,35 καὶ ποντίαν Θέτιν κατμαρᾶφεν, αὐτ. Π.1,2 ἴνω δὲ Λευκοθέα ποντίαν ὀμοβάλαμε Νηρηίδων. || ἐν ποι. φρ. πόντιος ὄψιν ὁ διὰ πηγμῖο ἐν θαλάσῃ θάνατος : Ἀλαξ. Ἀγ.667 ἔπειτα δ' ἔφθον πόντιον πεφρυγότες. || πόντια βράκη Ἡσ. ἀσπύγιος ἢ τὰ τοῦτον ἀπαράγματα : Τραγ. Ἀ.δέσπ.258. 2) ὁ ἐν τῇ θαλάσῃ εἶδ. ἐπὶ ἠψων : Πίνδ.Ν.8,18 ποντία. Κύπρω· ἰδ. δὲ ἐπὶ νήσων : Πίνδ.Ν.8,18 ποντία. . . Κύπρω· ἰδίως δὲ ἐπὶ τὴν ἠψων τὴν μακρὰν εἰς τὸ πέλαγος κειμένην, ἀντίθ. πρόγειος : Ἀριστ.Μετ.368B,33. || ἐπιθ. τῶν πλαιῶν : Ἀλαξ. Πέρα.553 Ἐἴρηξις δὲ πάντ' ἐπέσπε δυσπρόνοος βαρβείσει ποντίας, Εὐρ.ΙΑ.254 βιωτῶν δ' ὀπλιγμα ποντίας πενήτιονα ναῦς. 3) ὁ παρὰ τὸν πόντον, παρὰ τὴν θάλασσαν κείμενος, παράλιος, παραθαλάσσιος, ἐπὶ τόπων : Πίνδ.Ο.8,48 Ὀραοτρινα δ' ἐπ' Ἰσθμῷ ποντία ἄρμα θοὸν τανύεν, Ἀλαξ.Πέρα.449 ποντίας ἀκτής ἐπι, Σοφ.Φιλ.269. 4) ὁ διὰ τῆς θαλάσσης, ὁ ἐκ χωρῶν πέρα τῆς θαλάσσης κείμενος, ὁ ἐξ ὑπερπόντιου τῶν πῶν ἐρχόμενος, κομίζόμενος : Ἀλαξ. Ἐπ.942 ὁ πόντιος ἔκτονος ἐκ πυρὸς σθελεῖς θητικός σιδάρως. 5) κ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ ἐκ τῆς θαλάσσης ἐργόμενος, ὁ ἐν αὐτῇ δεινὸ παθών : Εὐρ.Κύκλ.300 νόμος δὲ θνητός . . . ἰκέτας δὲ ἔσχεσθαι ποντίους ἐφθαρμένους. || φρ. πόντιον ἀήληπι ρήσιμα εἰς τὴν θάλασσαν, θαλασσοπνίγιο : αὐτ. Ἐκ.797 τὸ μύθος . . . οὐκ ἔβησαν, ἀλλ' ἀφῆκε πόντιον. 6) νεώτ. ὁ ἐκ τῆς χώρας τοῦ Πόντου ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος, εἶδ. ὁ ἐξ αὐτῆς καταγόμενος, ὁ κῶ

τοκος τοῦ Πόντου· οἱ Πόντιοι πρόσφυγες' || γεωλογ. πόντιος βαθμὶς βαθμὶς στρωμάτων ἐν τῇ Ανατολ. Εὐρώπῃ ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὴν σαχελίον βαθμίδα τῆς μειοκίτου ἀπαδιαλάσεως.

πόντισις-εως (ἡ) νεώτ. ναυτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ποντικῶς βλλ. 2) ἡ ρίφις τῆς ἀγκύρας πρὸς ἀγκυροβολίαν, φουράρισμα.

πόντισμα-ατος (τὸ) [ποντίω] κ. νεώτ. τὸ ποντιζόμενον, ριγιδόμενον εἰς τὴν θάλασσαν, μάλιστα δὲ ὡς προσφορά. τιμητικὸν ὄνομα· Εὐρ. Ἐλ. 1548 εἰς ναὸν ἑχθρῶν Μενέλαω ποντίσματα φέροντες (ἰδιόρθ. κτερίσματα) 2) νεώτ. ἡ ὄντισις βλλ. ποντιστής (ὁ) μτγ. ὁ ποντιζών, ριγιδών π εἰς τὴν θάλασσαν, καταποντιστής κ. μτφ. καταστροφεὺς· Πλουτ. 8, 52, 2 φαίη τις ἀν ἀποχέρας καὶ οἱ ἐγγύτατα ποντιστὰς εἶναι σφὰς τῆς Ἑλλάδος (ἰδ. γρ. ἀντὶ καταποντιστάς).

ποντιφε-φικος (λατ. pontifex) μτγ., μον. κ. νεώτ. κ. ποντιφεῖ κ. ποντιφεῖ ἀξίωμα ιερατικὸν παρὰ Ῥωμαίους, ὁ ἀρχιερεὺς· Ἰω. Λιδ. Μην. 4, 63, Ἐπιγρ. Ἐλευα., τὸ κολλῆμα τῶν ποντιφικῶν ἱσάμα συμβουλευτικὸν τοῦ βασιλέως ἐν Ῥώμῃ || εἰδ. μέγας ἡ ἕσπας ποντιφεῖ ὁ μέγιστος ἀρχιερεὺς ἡ ἱεροφάντης (pontifex maximus) ὁ ἐποπιθεὺς πόντων τῶν ἱερῶν, ἐκτελεῖ δὲ καὶ τὰς περὶ αὐτὰ δίκας 2) εἰδ. ἀπὸ τοῦ Που μ. κ. αἰῶνος τίτλος ἀποδιδομένος εἰς τὸν πόσιον τῆς Ῥώμης.

ποντιφικός-ή-όν νεώτ. ὁ τοῦ ποντιφικῶς βλλ. 2), ὁ εἰς αὐτὸν ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος, παπικός· ποντιφικὴ τιάρα, - ποντιφικὴ βίβλος (βίβλος περιέχουσα συλλογὴν βιογραφιῶν τῶν παπῶν τῆς Ῥώμης μέχρι τοῦ μεσαιῶνος), - ποντιφικὸν κράτος (τὸ ἀπὸ τοῦ θου μέτρι τοῦ Ἰθου αἰῶνος ὑφιστάμενον ἐν τῇ κεντρικῇ Ἱταλίᾳ κράτος τὸ εἰς κοσμικὴ κυριαρχία τῶν παπῶν Ἰδρυθὲν μὲ πρωτεύουσαν τὴν Ῥώμην, ἀ. παπικὸν κράτος).

ποντιφαίω μον. βθαίνω διὰ τῆς θαλάσσης, διέρχουσι τὸν πόντον, ποντοπαρῶ, θαλασσοπαρῶ· Θεόδ. Ἀσκ. Κωδ. Παρ. Συμμλ. 472 φύλλ. 92.

ποντιβαῖον ζῶον (τὸ) μον. τὸ ἐν τῇ θαλάσσῃ βθαῖον, ἐνάλιον ζῶον, περὶ τῆς θαλασσίας σκολοπέδρους· ΚΜανασα. Κατ' Ἀριστ. κ. Καλλιθ. 8, 1.

ποντιβάτης (ὁ) μον. ὁ τῆν θάλασσαν, τὸν πόντον διερχόμενος, ποντοπόρος· Κ Μανασα. Κατ' Ἀριστ. κ. Καλλιθ. 1, 68.

ποντιβαφής-αὐς-ές μτγ. ὁ εἰς τὸ πόντον, τὰ θαλάσσιον ὕδωρ βεδομμένος, ὁ βουτηγμένος στῆ θάλασσα· Ἰω. Γαζ. Ἐκφρ. 2, 88.

ποντιβροχος-ον μτγ. κ. μον. ὁ ἐν τῷ πόντῳ, ἐν τῇ θαλάσσῃ βροχεῖς, πνιγὲς, θαλασσοπνιγμένος· ΠΔ Μιακκ. 3, 6, 4 σὺν τῇ ὑπερηφανῶν στρατῆ ποντοβρόχους ἀπόλεσας. Φώτ.

ποντιγενής-αὐς-ές (γενεσθῆ) ὁ ἐν τῷ πόντῳ, ἐν τῇ θαλάσσῃ γεννηθεὶς, θαλασσογενής· Ὀρφ. Ἀργ. 55, 2, αὐτ. 81, 1 || θηλ. ποντιγένεια, ποι. -γενεῖα ἢ ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, τῆς ἐκ τῆς θαλάσσης ἀναδυθείσης· Ὀμπ. Κυν. 1, 33.

ποντιθεῖν ἑπίρρ. ποι. ἀπὸ τοῦ πόντου, ἐκ τοῦ πελάγους, ἀπ' τῆς θαλάσσης· Ἰλ. 3, 395 κῆμα .. ποντιθεῖν ὄρνυμενον.

ποντιθής (ὁ) μτγ. ὁ ἐν τῷ πόντῳ, τῇ θαλάσσῃ θηρεῖων, ἀγρευθῶν, ἀλιεὺς· Φιλάκκος ἐν ΑΠ 6, 193 Δαρσίτας ἀλιεὺς ὁ βυσοομήτρης .. ἡ βδέλλα σπιλάδων, ὁ ποντοβρόχος.

ποντοκράτωρ-ορος (ὁ) μτγ. ὁ τοῦ πόντου κρατῶν, ὁ κύριος τῆς θαλάσσης· Ὀρφ. Ἀργ. 176, 7.

ποντοκύκη (ἡ) κωμ. περὶ γυναικός, ἡ Μαν ἀνήσυχος, ἡ προκαλοῦσα ταραχάς, σκάνδαλα, ἡ ολονεὶ καὶ τὴν θάλασσαν ταραττοῦσα· ΑΒ 61, 6 ἐποντοκύκη κυκὴ ἡ οὕτω πονοβρόχος ὡς καὶ τῆς θαλάσσης κωμόν· Κωμ. Ἀδελφ. 893 ἰδ. γρ. κωδ. ποντογόννη, πρωτοκύκη).

ποντομάδων-οντος (ὁ) ποι. ὁ κύριος ὁ ἀρχὼν τῆς θαλάσσης, ὁ θαλασσοκρότωρ, ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος· Πίνδ. Ο. 6, 183 δασποτα ποντομάδων, Αἰοχ. Ἐπ. 131 δ' Ἰπποιο ποντομάδων ἀπὰς ἰχθυόφωλον μηχανῆ, Ποσειδῶν, Εὐδ. Πην. 743, Ἀριστ. Σφ. 1572, Ἐπιγρ. ὄμ. κ. ὡς ἐπιθ. τοῦ Πριάπου· Θεοαῖτ. ἐν ΑΠ 10, 16' .. ἑτεροῦν γενικ. ποντομάδου· Χρυσμ. π. Στεφ. Βυζ. ἐν λ. Τρινοκρία.

ποντοναυγής (ὁ) ὁ εἰς τὸν πόντον, εἰς τὰ μακρινὰ πελάγη ταξιδεύων ναύτης· Σοφ. ὄν. 555.

πόντονδα ἑπίρρ. εἰς τὸν πόντον, στῆ θάλασσα· Ὀδ. Κ. 48, αὐτ. 1, 495 πόντονδα βαλῶν βέλος, Αἰοχ. ἰκ. 33 πέφυκε πόντονδ'.

ποντοπαγής-αὐς-ές (παγήνη) μτγ. ἐμπληγμένος, στερεωμένος ἐν τῇ θαλάσσῃ· Νόν. Δ. 41, 15.

ποντοπλάνητος-ον ποι. ὁ ἀνὰ τὸν πόντον, ἀνὰ τὰ πελάγη πλανώμενος· Ὀρφ. Ἀργ. 33, 5.

ποντοπλάνης-ον ποι. ὁ ἀνὰ τὰς θαλάσσης πλανώμενος, πρηντοπλάνητος· Ὀρφ. Ἀργ. 24, 8 αὐτ. 75, 6.

ποντοπλοία (ἡ) νεώτ. ὁ διὰ τοῦ πόντου, διὰ τῆς ἀνοικτῆς θαλάσσης πλοῦς, ἑπιθ. ἀντοκλοία || γεν. πᾶσα ναυσιπλοία ἐντὸς τῶν θαλασσῶν δεδομένης ἐπικρατείας.

ποντοπόρος (ἡ) ποι. ἡ τὴν θάλασσαν διερχόμενη, ποντοπόρος ὡς ὄνομ. Νηρηίδος τίνος· Ἡσιόδ. Θ. 256' κ. ὡς ἐπιθ. θηλ. τοῦ ποντοπόρος βλλ.· Γρηγ. ΝΑκ. 15, 5 ποντοπόρος νηῦς.

ποντοπορεύω μον. ἐπ. ἀπαφρ. φέρωσι, διέρχουσι, διαπλέω τὴν θάλασσαν, θαλασσοπαρῶ· Ὀδ. Ε. 277 ἄρκτον .. τὴν γὰρ δὴ μιν ἀνωγε Καλυψὼ .. ποντοπορευέμενοι ἐπ' ἄριστερα χεῖρὸς ἔχοντα, αὐτ. 278 ἐπὰ δὲ καὶ δεκά μὲν πλέων ἄρκτα ποντοπορεύω, αὐτ. Η. 267' .. κ. ὡς μέσ.· Χρυσμ. ἐν Πλαστ. Θησ. 24 ἀσκός γὰρ ἐν οἰδημῇ ποντοπορεύσει.

ποντοπορεύω (ἡ) μτγ. κ. νεώτ. ἡ διὰ τῆς θαλάσσης πορεία, θαλασσοπορία· Ἐπιφάν. 275 Ἰ.

ποντοπόρος-ον [πειρῶ, πορεύω] κ. νεώτ. ὁ διερχόμενος, διαπλέων τὸς πόντους, τὴν θάλασσαν, θαλασσοπόρος ἴδιως ἐπὶ πλοίων· Πλ. Α. 439 ἐκ δὲ Χρυσίης νῆος βῆ ποντοπόροιο, αὐτ. Β. 771, Ὀδ. Μ. 69 ποντοπόρος νηῦς, Ἀργῶ, Σοφ. Α. 1, 250, Εὐρ. Ἐκ. 113 τὰς ποντοπόρους σχεδίας 2) ὄμ. κ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ διὰ πλοίου διερχόμενος τὸν πόντον, τὰς θαλάσσεις· Ὀμ. Ἐπιγρ. 8, 1' || νεώτ. εἰδ. ἐν χρ. ἐπὶ τῶν μεγάλων ναυτικῶν, ἴδιως τῶν ἔξερευνητῶν πρὸς θαλασσοπόρος 3) ὄμ. ὁ διαπλέων τὴν θάλασσαν διὰ κωλυμθῆσεως, ὁ νηχομένος ἀνὰ τὸν πόντον· Μῆσο. 249 ποντοπόρον βῶν (ἐν. τὴν ἴω).

ποντοπορῶ-έω κ. νεώτ. διέρχουσι, διαπλέω τὸν πόντον, τὴν θάλασσαν ἐπὶ πλοίου· Ὀδ. Α. 11 τῆς δὲ [νῆος] πανημερίης τέταθ' ἰστία ποντοποροῦσα, ΠΔ Παροιμ. 24, 54 [30, 19] καὶ τριβῶνος νῆος ποντοποροῦσα, Κόντ. 7, 397' 2) κ. ἐπὶ ἀνθρ., ταξιδεῖων διὰ πλοίου εἰς τὸν πόντον, εἰς τὰ ἀνοικτὸν πελάγους· Πλουτ. Δίων. 25 καὶ πλῆθος ἐφοδίων ἀφθονον, δπως ἐπιλίγη μὴδὲν αὐτοῦς ποντοποροῦντας 3) κ. μτφ.· Παύλ. Σ. Ἐν ΑΓ 10, 74 κῆματα .. ποντοπόρει βίωτου.

ποντοποσειδῶν-ώνος (ὁ) κωμ. ὄνομ. τοῦ Ποσειδῶνος· Ἀριστ. Φιλ. 1050.

πόντος (ὁ) κ. νεώτ., ἐπ. γενικ. ἐκ ποντοφῶν, ἡ θάλασσα, ἴδιως δὲ ἡ ἀνοικτὴ, ἀνοπτεπαιμένη, τὸ πέλαγος [παρ' Ὀμ. συνθῆ. μτ. ποικίλων ἐπιθέτων δηλωτικῶν ἴδιως τῆς ἐκτάσεως ἢ τοῦ χρώματος, οἷον ἀπέριον, ἀπέριτος, εὐρύς, μεγακίτης, ἡεροβόλος, ἰσοκίδης μέλας, οἰνοφ., ἀτρίγυτος πρὸς λ. 1]· Ἰλ. Α. 350 ὄρῳων ἐπὶ οἰνοφῃ πόντου, αὐτ. Ζ. 291 ἐπιπλοῦς εὐρέα πόντου, αὐτ. Ψ. 316, αὐτ. Ω. 79, Ὀδ. Ἰ. 153 ἐσπότεσαν δὲ θεός μεγακίτητα πόντου, αὐτ. Κ. 195, Α. 107, Πίνδ. Π. 4, 195 κωμῶν ριπὰς

άνων μ' ἑκάλε, νύκτας τε καὶ πόντους καλεῖ-
 θους, αὐτ.1,24, Αλοχ.ἀν.150,Θουκ.4,26 ὅσον γάρ τήν
 φυλακίαν τῶν τρήρων ἐλάνθανον, ὅπότε πνεῦμα
 ἐκ πόντου εἶη, Πλάτ.Πολ.61E,αὐτ.Τίμ.25A' || εἶδ.
 κ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὸ γάτα: 'Ἰλ.Ο 479 οὐδ'
 εἰ κε τὰ νεῖστα πεῖραθ' ἴκηαι γαίης καὶ πόντου'
 || τὸ πλῆθος, τὸ ἀγαθὸν ὄδωρ, ἐν ποι. φρ.: αὐτ.Φ
 59 οὐδὲ μιν ἔαγε πόντος ἀλῆς πολίης, Θέογν.10
 γήθησον δὲ βαθὺς πόντος ἀλῆς πολίης, αὐτ.10δ'
 || πόντου γέφυρα ἡ πύλα αἰ τοῖσμος: Πίνδ.Ν 6,
 39, αὐτ.10,27' 2) ἐν ειδικωτέρῳ προσηορισμῷ,
 ἐπὶ θαλασσίαν ἐπάσασον γεωγραφικῶς καθωρι-
 σμένω, ὡς: 'Ἰλ.Β 145 κύματα μακρὰ θαλάσσης,
 πόντου ἠκάρσιο, αὐτ.Ψ 230, 'Ἡρ.2,97 τῆσι ἐν τῷ
 Αἰγαίῳ πόντῳ νῆσσοι, Εὐρ.Τρ.φ.225 τὰν τ' ἀγγι-
 στεύσασον γὰν Ἰονίῳ πόντῳ, αὐτ.'Ἰνπ.1200,
 αὐτ.Κόλλ.703' || κ. νεώτ. συνθέσται: Εἰ-
 ξηνος πόντος ἐσωτερικὴ θάλασσα μεταδὲ Εὐ-
 ρώπης καὶ Ἀσίας, συμφωνοῦσα βαρέως μὲν
 πρὸς τὴν Ἀζοφικὴν, νοτίως δὲ διὰ τοῦ Βοσπόρου
 πρὸς τὴν Περσικήν, Μαύρην Θάλασσαν ||
 'Ἡρ.16 ὁ Ἄλιος ἐξείη πρὸς βορρην ἄνεμον ἐς
 τὸν Εὐξείνου καλέομενον πόντον, Θουκ.2,96,Εὐρ.
 Π 123 πόντου θισσῶς . . πέτρας εὐξείνου ναίων-
 τες κ. ὁπῶς ὁ Πόντος (παρὰλειπον, τοῦ Εἰ-
 ξηνός: 'Ἡ.7,147, Αλοχ.Πέρα.878,'Αριστ.φ.700'
 || κ. 'Ἡρ. Πόντος ἡ Μεσόγειος Θάλασσα ||
 'Ἡ.4,8 Γηρύονδα δὲ οἰκίεν ἐξω τοῦ Πόντου'
 3) κ. νεώτ. Πόντος ἡ ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου
 Πόντου χώρα, ἡ τὸ βορρεῖο-ανατολικὸν τμήμα τῆς
 Μεκράς Ἀσίας κατέουσα: 'Ανπ.Μίθρ.Β' 4) μφ.
 πλῆθος: Σώφρ.159 πόντος ἀγαθόν, Φοίνης1,2 δ-
 στίς εἶχε χρυσοῖον πόντον' πρὸλ. Θάλασσα 2)'
 5) ἐν τῇ Μυθολογίᾳ ὁ Πόντος ὡς προσωποποιή-
 σις ἡ ὡς γενικὴ ἔννοια τοῦ ἄγρου θαλασσοῦ
 στοιχείου, λογίζεται υἱὸς τῆς Γαίας, πατὴρ δὲ τοῦ
 Νηρέως: 'Ἡσιόδ.Ο 132,αὐτ.233.

πόντος (ὁ) [2] [ἱτολ. punito] δημ. σημεῖον π θε-
 ωροῦμενον ὡς ἀντιπροσωπευτικὸν τῆς μονάδος,
 ἰδίως δὲ ὑποθετικὸν σημεῖον λαμβανόμενον ὡς
 μονὰς μετρήσεως βαθμολογικῆς εἰς τὰ τευχρὰ
 παίγνια, κυρίως δὲ ἐν τοῖς χαρταπαίγνοις: ἡθελε
 μῆος τρεῖς πόντους γιὰ νὰ βῆθ, μὰ στάθηκε ἀ-
 τυχοῦς' δδ. κ. ἕκαστον τῶν παιγνιοχρῆστῶν ἡ τῶν
 ἀριθμῶν τῶν ἐν χρήσει εἰς τὰ τευχρὰ παίγνια'
 || μφ. ἐν φρ. [εἶναι] γεράς πόντος εἶρων. ἐπὶ
 ἀνθρώπου ἐπιτηδείου, ἀπαστεῶσθ, ἐφ' οὐ δὲν δά-
 νοταί τις νὰ ἔχη ἐμπροσθέν' || ὁ μ. μφ. φρ.
 ρίχνω πόντους δι' ὑπαιμιγνῶν προσωπαῶν νὰ
 βολιδόσκοπῶσ' 2) ὑποθετικὸν σημεῖον ἐν
 χρήσει εἰς τὴν βαθμολογίαν τῶν ἐπιμηγνῶν τῶν
 συμπετοκτόνων εἰς ἀθλητικὰ ἀγῶνας, βαθμοῦς:
 οἱ Ἕλληνας στοῖς Βαλκανικῶς ἀγῶνας ἐκέρ-
 σιδαν τοὺς περισσοτέρους πόντους' 3) ὡς
 συγκεκριμένη ὑποδιαιρέσις τῆς μονάδος μετρή-
 σεως μῆκων τὸ ἐν ἕκαστῶν τοῦ μέτρου δάκτυ-
 λος 4) βραχίς, μικρὰ θηλειὰ ἠνωμένη διὰ τῶν
 βελῶνων κατὰ τὴν πλῆξιν: ἔφαγε ἐνας πόντος ἀπὸ
 τὴν κάλτσα - ἀπ' τὴ φανελλὰ.

ποντινάκτος-ον ποι. ὁ σπειόμενος ὑπὸ τῶν
 πόντων κυμάτων, ποῦ δένεται, παρῶζεται ἀπ' τὸ
 κύμα: 'Ομ.Ἐπιγρ.4,6 Αἰολίδα Σπύρην ἀλιεῖτο-
 να, ποντινάκτος ἰδιόθ. ἀντὶ ποτινάκτον).

ποντοφάρυγξ-υγος [ὁ,ἡ] κωμ. ἀπόθνηστος βαρα-
 βώδης φάρυγξ, ὡς ἐπίθ. ἀκροατοῦ πινός, λαι-
 μάργου' πρὸλ. πονταφάρυδης: Κωμ.'Αδέσπ.1121.

ποντοφίω [ν] ἐλ. τ. γενικ. τοῦ πόντος: 'Οδ.Ω 83.
ποντοφάρυδις κως [ἡ] θαλασσία δὴνη, βάρα-
 βρον, ρουφήτρα, κωμ. ἐπίθ. λαιμάργου' πρὸλ. με-
 θυσσοφάρυδης: Ἰππῶν 85,1.

ποντῶ-δω μτν. κ. μον. ποντιῶ, βυθιῶ εἰς τὴν
 θάλασσαν, καταποντιῶ: Νικόλ.Δομ.103' || κ.

παθ. ποντιζομαι, βυθιζομαι, νηιομοι κ. τῶν: Ἰη-
 ναί 126 'Αγ.Νικόλ.'Ω 86 καὶ ταῖς τὰς παθῶν
 τρικυμίας ποντοῦμενον' 2) ὁ μ. παθ. καλοῦ-
 ποται ὑπὸ θαλασσίαν, ὑπὸ πόντων κυμάτων, γί-
 νομαι θάλασσα: Κόντ.14,604 ποντῶθι . . γάτα.
ποντῶσις-εως [ἡ] μον. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ
 ποντῶ βλλ.ἡ, ἡ ἐν τῷ πόντῳ, τῆ θαλάσσης καταθῶ-
 σις: τὸ βούλημα: Πέντ.Χιλ.7,215.

πονῶ-τω κ. μων. κ. νεώτ. δημ. κ. πονάω, μέλλ.
 πονῶω (Αλοχ.Πρ.344,Πλάτ.Πολ.410B,'Ἰνπ.Γυν.1,2,3,
 κ. πονάω'Αριστ.Μη.856b,9,λυρ.'Αλ.'Αδέσπ.37,3,
 ΠΔ'Ἡσ.19,10), ἀπὸ ἐπὶ πόντος, ὄωρ, -ασα (Εὐρ.'Ἰνπ.
 1369, Πλάτ. Πόρ.462D,'Ἰνπ.Διαίτ.46, Θεόκρ.15,20),
 ποιητ. πόνωσα (Πίνδ.Ν 736), μτν. νεώτ. κ. δημ.
 ἐπὶ πόντος (ΠΔ Βασ.1,23,2), Φιλ.Μη.Βελον.58,1),
 κ. πόνεσα, παρὰκ. πεπὸνηκα,'Αριστ.φ.Εἰρ.820,
 Ξεν.ΚΠ 4,5,2,'Ἰνπ.Δι.2,66), πάπ. πεπὸνηκα, ὕπερσ.
 ἐπὶ πόντηκα ('Θουκ.7,33), παθ. ἀπρ. ἐπὶ πόντην (αὐτ.
 6,31 ἐξ-), ὄωρ. ὑποκτ. πονάθω [Πίνδ.Ο 6,1], πα-
 ρακ. πεπὸνημαι [Σοφ.Τρ.985, Πλάτ.Φαίδρ.232Δ],
 δημ. παθ. μτφ. παρακ. πονέμενος, παρ' 'Ομ. μόν.
 τὸ μέσ. πονοῦμαι-έομαι, ἀπαφρ. πονέσσομαι,
 [Ἰλ.Κ 116], παρὰτ. ἐπὶ πόντω, ἐπ. πονέτω [αὐτ.Π 9,12],
 μέλλ. πονήσομαι (αὐτ.Ψ 159,'Ἰνπ.Γυν.1,4), μτν. π-
 νέσομαι [Ιουκ.'Ον.9], ἀπρ. ἐπὶ πονήσασμαι, ἐπ. π-
 νήσατο [ΠΔ 349 Δια-], πόνει.Νόμ.956f,'Ξεν.'Ἰνπ.5,
 10] κ. ἐπὶ πόντην [εἰσφ. ἀνάγ. ἐν Εὐρ.'Εκ.1509,'Ισοκρ.
 15,267 Δια-], παρὰκ. πονήνομαι, ἰων. γ' πλῆθ. πε-
 νέσεται [Ἡρ.2,63], ἐπ. πονήσεται [Ἄρατ.82],
 ἀπρ. -πνηται [Πλάτ.Φιλ.583], ὕπερσ. πονήπτο [Ἰλ.Ο
 447], ἐπ. γ' πλῆθ. πονήπτο [Ἄπολλ.Ρ 2,263], μο-
 χθῶ, κοπιῶ: 'Θέογν.919 ἐς ἀκαίρα πονέτω,'Ἡρ.2,14
 οὐτε ἄλλο ἐργάζομενοι οὐδὲν τῶν ὁ ἀλλοῖ ἀν-
 θρωποι περὶ λήθων πονέουσι, Σοφ.ΟΤ 115], Εὐρ.
 'Ἡρ.501 μάτην πονῶ' || ὁ μ. τὸ μέσ.: 'Ἰλ.Β 409
 ἔδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεόν, ἐως ἐπνοέτω,
 αὐτ.Κ 116: κ. μ. αἰτ.: Αλοχ.Πρ.44 οὐ δὲ τὰ μη-
 δὲν ὠφελοῦντα μὴ μάτην πόνει, Πλάτ.Πολ.531Α
 καὶ ἀνήγητα ὠπερ αἰ ἀσπονοῦμαι πονοῦσιν'
 || ὁ μ. κ. μτ. σπ. αἰτ.: Σοφ.Φιλ.1419 δούος π-
 νήσας καὶ διεξέλεθον πόνους, Εὐρ.'Εκ.779 τοῦτον
 ματεύσομαι ἡ πονοῦσ' ἄλλον πόνου, αὐτ.'Ἰνπ.
 1369,Πλάτ.Πολ.410B αὐτὰ μὴν τὰ γυμνάσια καὶ
 τοὺς πόνους . . πονήσι μάλλον οὕτω κ.: Εὐρ.ΙΑ
 212 ἀμιλλαν δ' ἐπὶ πόνει ποδῆν πρὸς ἄρμα τέτρω-
 μον, αὐτ.'κ.577 πονοῦσι πολλὰ' || ὁ μ. τὸ
 μέσ. μτ. αἰτ. ἐμπροθ. κοπιῶ, μοχθῶ περὶ τι: 'Ἰλ.Ο
 447 ὁ μὲν πονήπτο καθ' Ἰππου, αὐτ.Ω 444 ὁ
 δὲ . . περὶ δόρατα πονέοντο ἱκατεῖνοντο, δουλει-
 ἀνει, 'Ἡρ.2,63 ὀλίγοι μὲν πινες τῶν ἱρέων περὶ
 τῶγαλμα πονοῦνται' ὁ μ. τὸ μέσ. μτ. γενικ.: 'Α-
 ρατ.82' || εἶδ. τὸ μέσ. ἀπολ. μόχομαι: 'Ἰλ.Δ
 374 ὡς φάσαν, οἱ μιν ἴοντο πονέουμενον, αὐτ.Ν
 288' 2) πᾶσιχ, ὑποφῶρος ἐκ πινος, μτ. δοτ. τοῦ
 πράγμ. πᾶσιχ εἰς τι, ἡ ἐκ πινος Πίνδ.Ν 736 Πριά-
 μων πόλιν.τῆ καὶ Δαναοὶ πόνησαν,Αλοχ.Πέρα.484
 οἱ μὲν ἀμφὶ κρηναῖον γάμος δίψῃ πονόντες,
 Σοφ.Τρ.681 πονῶν πλεωρῶν πικρὰ γλαχίην,'Α-
 ριστολ.Δι.570b,3, Πόλοσιν, 3,107 κίραιοσσι πονέτω'
 || ὁ μ. κ. πονῶ ὑπὸ πινος ὑποφῶρος, τολαιωροῦ-
 μαι ἐκ πινος: 'Ανπρ.2,2] οἱ δυστοχυρόντες ὄπταν
 μὲν ὑπὸ χεῖμῶνος πονοῦσιν' || μτ. αἰτ. τοῦ
 κατὰ τι, νοσᾷ, ἀλγῶ, πᾶσιχ εἰς τι: 'Αριστ.φ.Εἰρ.
 820 ἐγγυγῶ τὴν πεπὸνηκα κομιδὴ τὸ σκέλη,'Α-
 ριστολ.Δι.557a,10 ἴππον πονοῦσι τὰς κεφαλὰς, αὐτ.
 Πρ.989b, 2] πονεῖ τὸν σφθαλμοῦ, αὐτ.882b,25,
 Πρόδρ.2,612 ἐπὶ πονοσιν τὸν γούργουρον ἐκ τῆς
 πολυφωνίας' || δημ. συνθ. τριτοπροσ. μὲ ὑπο-
 κείμ. τὸ πᾶσιχ μέλος: μοῦ πονοῦν τὰ γόνατα-οἱ
 πλάτες-τὰ μάτια, τὸ πόνεω τὸ στομάχι' || δημ.
 φρ. σκαπτ. τοῦ πονεῖ τὸ δόντι' κ. ὁπλκ. τοῦ πο-
 νεῖ εἶναι ἐρωτευμένους 3) κ. ἀπολ. ἀλγῶ, νοσᾷ

αμυστικῶς, εἶμαι ὄρρωτος: Ἰνπ. Ἀρχ. Ἰντρ. 8' ὁμ. κ. τὸ μέσ.: Θουκ. 2, 51 οἱ διασφευγότες τὸν τὴν θνήσκοντα καὶ τὸν νοουμένου φκίττοντο' || ὄρη. εὐχρ. ἐν τῇ παθ. μετ. **πονεμένος** ὁ πληγείς, ὁ νοσῶν, ἀλγών, ἐπὶ μέλους τοῦ σώματος: τὸ **πονεμένο χέρι** - πόδι - μῖτι' || ὄριστοιμα Βλάδην: Ἀριστ. ΖΜ 690b, 4 ὅταν ἀν συμπασθῆς ἢν ἐνός μορίου πονησάντος; || ὄσπερῶ ἐξ ἀλγους, περὶ ζῶου: Ἄνατοξ. π. αὐτ. ΗΝικ. 1154b, 7' 4) ὄμ. ἀπολ. ἐπὶ οὐδαός ἀνθρώπων κ. εἰδ. ἐπὶ στρατοῦ, πιέζουσι, στενοχωροῦσι, ὄσπερῶ: Θουκ. 5, 73 ὅς θροθετο τὸ εὐώνυμον σφώνοναόν, Ξεν. ΚΠ 1, 4, 21 οἱ δὲ πολέμοιο ἐς ἑώρων πονούντας τὸς σφετερούς' 5) κ. ἐπὶ πραγμ., ὄφισαται πινθάν, φθοράν, χαλῶν: Θουκ. 7, 38 τούς τε τριπράρχους ἠνάγκαζεν ἐπισκευάζειν τὰς ναύς, εἰ τίς τις ἐπενονήσθη, Δημ. 293 καὶ πονησάντων αὐτῶν τὸν σκευὸν καὶ συντριβέντων ἄλλως, Πολύθ. 3, 49, 11, Ἐπιγρ. || εἰδ. ἐπὶ προϊόντων γῆς, βλάπτομα, ὄρρωσταίνω: Ἀριστ. Μην. 856b, 9 τὰ σπαρτία ἤγγον πονήσει, Θεόδωρ. Φ 137, 1 ῥίζαι πεπονηκυῖαι' || ἐπὶ οἰκοδομῆς, ἐρείπιοιμα, γκρεμίζοιμα: Πάν. 6) κ. ἀμύδ. θλίβομαι, ψυχικῆς πάσχω, λυποῦμαι, ὄσπερῶ: Ἄνακρεόντ. 33, 14 πόσον δοκτεῖς πονούσῃ, Ἐρωδ. θεοῦσ σὺ Βάλλαις, Κρυστ. Πολίμ. Γραγοῦδι τοῦ Πιστικού 148 ὄσποιος **πονεὶ** καὶ ἔαργου γὰ ἄγάπη, - **πονήσεια** πολὺ μὲ τὴν κατάντια του' || ὄρη. εὐχρ. ἐν τῇ παθ. μετ. **πονημένος** θετλιμμένος: Ἐρωτόκρ. 3, 158 ὁ γαῖς τ' ἄλλοθ παρηγορία δίνουν ὁ πονεμένο, - **πονημένη** καρδιά ἰόλιαν ταλαιπωρηθεῖσα, - **πονημένη** γυναικα' 7) μετ. προξέω θλίψην, ψυχικῆν ὀδύνην, θλίβω, λυπῶ τῆα: Πίνδ. Π 4, 151 καὶ με **πονεὶ** τεδὸν οἰκονταῖτα πονούοντ' ἄγαν, - με **πονήσει** πολὺ ὁ κακόθ του τροπόθ - ὁ χωριστός μας' || παθ. θλίβομαι, πάσχω, ὄσπερῶ: Σοφ. Πρ. 985 παρὰ τοῖς βρωτῶν κερταῖ πονηνημένος ἀλλήλοισ ἐδόνασας' || ὄμ. παθ. πιέζομαι, στενοχωροῦμαι: Θουκ. 4, 59 ἀόλαως .. **πονουμένη** μάστιγα τῷ πολέμῳ' 8) κίτωμοι, κερθσίωμα τὸ διὰ κόπου, μοχθῶν, ἐργάζομενος, με. αἰτ. τοῦ πράμ.: Ξεν. Αν. 7, 6, 41 παραλαβὼν τὰ χρήματα ἄ ἡμεῖς ἐπονήσαμεν' || κ. παθ. διὰ κόπου κερθσίωμοι, ἐπιτυγχάνομαι, κατορθοῦμαι: Πίνδ. Ο 6, 11 πολλοὶ δὲ μέμνανται, καλὸν εἰ τι πονηθῆσ' πρδλ. αὐτ. Π 9, 93' 9) ὄρη. αἰσθάνομαι ποθῶν, συμπάθειον πρόθ τινα, συμπονῶ: Ἐρωτόκρ. 1, 130 [τὸ ἀήδονη ἐλόγιασε πρὸς τὸν πονεὶ, καὶ μυρολόγι λέει, Πολίτ. Ἐκλ. Γρα. 179, 10 θέλω να τὸν καταρσάω καὶ τὸν πονεὶ ἡ ψυχῆ μου, - δὲν ποναὶ τὰ παιδιὰ του' || ὄβ. κ. ἀναφορ. πρὸς ἄψυχα: τὸ **πονώ** αὐτὸ τὸ σπ.τάκι, - δὲν τὸν πονώσι τὸν τόπο του' || ὄβ. σφείδομαι: δὲν **πονεὶ** τὰ λεπτὰ του' 10) παθ. παιδεύομαι, ἐκπαιδεύομαι, ἀσχοῦμαι εἰς τι: Ἀριστ. ΗΝικ. 1102a, 8 δοκεῖ ὁ κατ' ἄλλῃθειαν πολιτικὸθ πεπονησθαι περὶ τὴν ἀρετήν, αὐτ. Πολιτ. 1335b, 8, Θεοκρ. 13, 14 ὡς αὐτῷ κατὰ θυμόν ὁ πατὴς πονηνημένος εἴη' 11) ὄμ. τὸ παθ. ἐν εἰδ. χρ. ἐπὶ φηγητῶν, πορρασκέομαι: Πτολ. Εὐεργ. 9, 7, Φιλῶδ. Θαν. 24' || εἰδικῶς πορρασκέομαι: Σωρ. 1, 94 ἄρτος πεπονημένος 12) εἰδ. τὸ μέσ. κατασκευάζω, ἐνεργῶ τὴν ἐργάζομαι εἰς τι, ἐκπονώ, με. αἰτ.: ἰλ. Σ 380 ὄσφ' ἄγε ταῦθ' ἐπονεῖτο, αὐτ. Ψ 245, Ὄδ. λ 9 ἡμεῖς δ' ἄλλα ἐκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα ἡμεῖθα, Μόσχ. 4, 100 πονεύμενος ἔρκος ἀλωῆθ.

ποσφάγας-ον κ. νεῖτ. ποσφάγος βλ.λ., χορτοφάγος: Ἀριστ. ΖΜ 639a, 15.

ποσφαγῶ-έω ποσφαγῶ βλ.λ. ἐπὶ ζῶων, χορτοφάγῳ: Ἀριστ. Ζ1 593a, 15 ἄλλα δ' ἐστιν ἄ ζῷ κερποφάγοντα καὶ ποσφαγοντα.

ποπανεῖον [τό] γλωσσ. κλιβάνος πρὸς δπησον ποπάνων.

ποπάνευμα-ατος [τό] μετν. τὸ πόπανον βλ.λ.: Φίλιπ. Θεσο. ἐν ΑΠ 6, 23] σοὶ γὰρ ὑπὲρ σιχθάκων λαγαρόν ποπάνευμα πρόκειται.

πόπανον [τό] [πέπται] πέμμα, εἶδος πλακοῦντος στραγγιλλῶν, γλυκίσματος προσφρομένου πρὸς τοὺς θεοὺς κατὰ τὴν τέλειον θυσίαν, πίττα Σχδλ. ἐπιλακοῦντια πλατέα καὶ λεπτά καὶ περιφερῆ: Ἀριστ. Θεομ. 285 κατ' ἔξελε τὰ πόπανα, ὄπως λαδοσῶα θύσω ταῖν θεαῖν, Πλάτ. Πολ. 455C καὶ τὴν τῶν ποπάνων τὴ καὶ ἐφρημάτων θραπείαν, Ἀριστ. ἀν. 489, Μέν. 129, 4, Πορφ. Ἄποχ. 2, 16.

ποπανονοσῆς-ῶν μετν. ὁ κατασκευαστῆς ποπάνων βλ.λ.: Πιρόκλ. Πολ. 1, 245K.

ποπανοσιῶ-έω μετν. κατασκευάζω, πλατῶτω, πόπανα βλ.λ.: Πιρόκλ. Πολ. 1, 245K.

ποπανῶδης-ουκας-ος ὁ ἐν εἰδει ποπανοῦ, ὁ δόμοσις πρὸς πλακοῦντια: Ἡσ. ἐν λ. φουσακίηρ.

πόπαε ἐπιφών. δηλωτικὸν σχετλιασμοῦ, ἀποστροφῆς ἢ νόσου, δυσανασητήσεωσ, ἄ. νόσοι: Αἰοχ. Εὐμ. 143 ἰοῦ ἰοῦ πόπαε.

πόπαρ Ἡσ. ἐκατήρ, καὶ πατρός πατήρ.

ποπάς-ἄδος [ἡ] μετν. πόπανον βλ.λ.: Κριναγ. ἐν ΑΠ 6, 232 πνευα τ' ἱτρῖνεα ποπάδες.

ποπίλω μετν. κραυγάζω πόποσο: Πολυδ. 5, 89.

πόπιοι ἐπιφών. σχετλιασμοῦ, ὄγνιας, ἐκκληζέωσ ἢ νόσου ἰαυγεν. τοῖς ποπαιο, βάσαι, λατ. papeai π. Ὀμ. συχ. ὡ πόπιο ἐν ἀρχῇ στίχου ἡ περιόδου: ἰλ. Ο 201 ὡ πόπιο .. οὐδέ νυ σοὶ περ ἄλλωμῶν Δαονῶν ὄλοφύρεται ἐν φρεσὶ θυμόθ, αὐτ. Φ 420, Ὄδ. Α 32 ὡ πόπιο, ἰον δὲ να θυοὺς βροσὶ αἰτιώνται, αὐτ. Κ 38, αὐτ. Ρ 248, Ἀπολλ. Ρ 3, 558, Παυλ. Σιλ. ἐν ΑΠ 5, 253' π. τραγ. μόν. ἐν λυρικοῖς χωρίοις: Αἰοχ. Πέρα. 852, αὐτ. Εὐμ. 145 ἐπόσομεν πάθος ὄσασαθ ὡ πόπιο, ἄφερτον κακὸν ὄθ ἄλι ἰ, Σοφ. ΟΠ 168' κ. με. γενικ. : Αἰοχ. Πέρα. 731 ὡ πόπιο κεδνῆθ ἀρωγῆθ [ὡ, ἀλίμωνο στή. . .] || συχ. ἐν συνεκφ. κ. μετ' ἄ. ἐπιφών.: αὐτ. Πρ. 575 ἰὸ ἰὸ πόπιο, ποί μ' ἀγοισι, αὐτ. Ἀγ. 1072, αὐτ. 1100.

πόπιοι [οἱ] μετν., δοτ. πόπιοις αἰ θεοῖ: Εὐφρον. 136, Λυκόφρ. 943' || π. Δρύσοφι, δαίμονοι: Πλάτ. Ἡθ. 22C: ὡ ΕΜ 823, 32 ἐγάλμαστα ὄλογοια τὸν θεώνων.

πόπολο [τό] [ἱταλ.] ὄρη. ὁ πόπυλ λαός, ὄγλιος.

πόποπο λ. κτ. ὄνοματοποιον δηλωτικὴ τῆθ κραυγῆθ τὸ ἔποπος: Ἀριστ. Ὀρν. 227.

ποππάζω, διαρ. -ἴσῶθ μετ. κτ. ὄνοματοποιῶν αυριζῶ διὰ συγκεκλισμένων χειλέων, εἰδ. πρὸς προσέλευσον ζῶου πινὸς ὄπως προσέλιθθ: Ἀριστ. Πλ. 732 εἰθ' ὁ θεὸθ ἐποππῶσμεν' ἐξηζήτην οὖν ὄσο θράκοντ' ἐκ τοῦ νεῶ .. ἰσθλ. ἐποππῶσμεν, ἐπούρισεν, ἴνα οἱ θράκοντες ἐξέλθοματ ἐληυόντι, Διόδ. Σ 183 τοῖς δὲ αἰλουροῖθ καὶ τοῖς ἰκνεῶμοσι .. ποππίζοντες' || ὄμ. κ. ἐν τῷ μέσ. τ.: Σοφ. ἀν. 878 ποππίζεταῖ ζευγηλατῆθ ἰκαλεὶ διὰ συρηγοῦ τὸν ἱπποῖν' || κ. κωμ. ἀνοφ. πρὸς ἄνθρωπον, κράζω, καλῶ, φωνάζω τῆα: Τιμοκλ. 21, 7 πόρρωθεν ἀπὸδῶν ἐποππῶσμεν [τοῦ σφωρῆζει' 2] τρωπρὸς προσομιλῶ, θωπεύω, κολακεῶ: Θεοφ. Καρ. 205 καὶ τὸ παιδίον τῆθ πῆθθς ἀπελάμενος .. ὄποκορῆεσθαι ποππῶν' 3) ἐπαίνω, ἐπεφωμῶ, ἐπικροῶ: Φιλῶδ. Ἀκαδ. 14Μ' κ. παθ.: Πλάτ. ΑΕ 368D ἡ ποππῶσθῆθ καὶ κροτηθῆθ' 4) διδῶ ἡχρόν φιλῆμα, φιλῶ ἀσπδοῦμαι μετὰ συρημοῦ, ρουσηχτῶ: Μοκρετ. ἐν ΑΠ 5, 244 παῖζε μὸνη τὸ φίλημα' μάτην πόππυζε σεαυτῷ χηλεσι γυνοτάτοισ Ἀγαθ. αὐτ. 5, 284' 5) ἀμοῦσος αἰλό, ἐκπέμω συγκεκλισμένω, αμρσιτικούς ἡχοῦθ διὰ τοῦ αἰλοῦ: Θεοκρ. 5, 7 τί δ' οὐκέτι .. ὄρκετὶ τὸ καλῶμασ αἰλὸν ποππῶσθεν ἔχοντ' 6) ἐκπέμω ἄνθρωπον ἰοχρόν ἡχρόν ἐξ ὑπερδῶλλοντος τρόμου: Ἀριστ. Σφ. 626 κἀν ἀστροφῶθ, ποππῶσμαι καὶ καλῶκεῶσασί μ' οἱ πλουτύνητες καὶ πᾶν σμῶλ.

νοηπυλιζω μγν. ποι. δωρ. -αδω νοηπυλιζω βλλ.ι, διά σιγριμώ προσακώ ζών π: Θεοδρ. 5,89 βάλαι και μάκισαι τόν σιπλόνα Δ Κλεοστία τός αλόγος παρεάκνα και αδύ τι νοηπυλιζάσει. **νοηπυσιμα-ατος** [τό] μγν. κολάκεις, ανάπασα, θωπειά Σουδ, εκολακείαι εις τούς άδομά-σσιους Ήπουσ' πρδλ. νοηπυζω: 2) ήχηρον φίλημα δια συμπιέσεως τών χελέων: Δέξινπ.Κα:ιι,27 Ιηρδλ. λατ. porryema: Ίουδεν.δ,534.

νοηπυσιμος [ο] ή πράξις του ποηπυζω βλλ.ι, ό δια σύγκλεισεως τών χελέων σιγριμώ βλ. πρός προσαγωγήν ή πρόνοιον τών ζώων: Ξεν. Ήππασχ. 9,10 τώ ποηπυσιώ μέν προήσθεσι τούς Ήππουσ, κλωσιώ δέ έγείρεσθαι, Πλούτ. Ηθ.7,13Β, Νικόμ. Έγρ. Αργον.δ σιγμισ και ποηπυσιός: 2) μτφ. επικρότησις, έπαινος, έπευφημία: Πλούτ. Ηθ.5,15C.

νοηπυσιής [ο] μαν. ό δια ποηπυσιώ βλλ.ι) προσελκύν και συλλαμβάνων ζώα: Κίπτανεν. έν Müller Αναμ. Έταδ Crecques δ,51. **πόρ** Ήα. ενός Λάκωνες.

πορθακός ποι. πορθακός βλλ.: Σιμων.21, 'Α-ρισταφ. Στρώδ.13,26.

πορθακονολωπιτής -ιδος [ή] νεώτ. Ιατρ. είδος μολυσματικής καλοήθους παθήσεως βουδωνικής.

πορθαλαξέ [ο] δημ. τώ φυτόν λεοντική τώ λεοντοπίταλον, ά. παυρόδρα, φύσκια. **πορθαλάς** [ο] δημ., θηλ. πορθαλού κ. πορθαδύ ό έχων τήν έξιν τώ ουκώς πέρδεσθαι, κλωνάρης **πορθαλαός**-α-ον μγν. πορθαλάς βλλ.: Όπν. Κυθ.3,467: 2) [ιορθη] ό έχων τήν έξιν τώ πέρδεσθαι, πορθαλάς κλωνάρης: Λουκ.Λεξίφ.10 ώστε έν δεσμοίς ών υπέβηλάτ έ τώ κοκαοδαίμων ύπό τώ δούρου και πορθαλάς ήν.

πορθαλαγής άγρ. τώ πορθαλαγής βλλ. **πορθαλιζω** δημ. χυδ. πέρδομαι, κλώνω καθ' έξιν.

πορθη [ή] κ. νεώτ. κ. δημ. τώ άποτέλεσμα τού πέρδομαι βλλ., ήχηρον συνήθος εκφάσιμα εκ τών έντέρων δια τού άπειθυμένου: Αριστοφ. Νεφ.394 τούτ' άρα και τόνόματ' άλλήλων, βροντή και πορθη όμοίω: 2) δημ. ποροιμ. με πορθης άδγά δέ βάφοναι: μόνον διά τού σφοδρών προσοπιών τά σημαντικά κατορθώνοντ' όμ. ό καθένας τήν πορθη τώ μουσολιβισαν τήν έχει εκάστος εινοι έπιεικής δια τά ίδια ελαττώματα.

πορθηκίδης Ήα. «πορθηθεν πορθηκίδα» όπι πατέρων εών όνων ήμίονοι.

πορθηζω δημ. χυδ. πέρδομαι, κλώνω, άφήνω πορθη.

πορθηκλανιδέ [τό] δημ. χυδ. τόνος ένθα, ή περιόσσις καθ' ήν άσυστάτως τις δύναται νά λέγη ή νά πράττει ό,τι θέλων.

πορθηκλώνω δημ. χυδ. πέρδομαι, κλώνω.

πορθηκοπέω μαν. πέρδομαι, κλώνω καθ' έξιν, πορθαλιζω: Δουκάγγ.. Κορ. Άτ.4Α,450.

πορθεις [ο] δημ. ή πορθη βλλ.

πορθηδοχορτο [τό] δημ. κ. πορθηδοχορτο τώ φυτόν νιγέλλι ή θαυμασηνή, ά κατασουλδοχορτο, μωροκόκκια: 2) τώ φυτόν δατούρα τώ στρατιωμένω, ά βρωμοχορτο, τάτουλα.

πορθηδύ γλωσσα. πέρσω.

πορθηων-ωνος [ο] μγν. ό καθ' έξιν, ό ουκώς πέρδομαι: δθ. Βδελύρος, αιμαερός, σικωπ. έπιθ. τών κωικιών: Άνρ. Έπικτ.3,22,80. **πορεία** [ή] κ. μαν. νεώτ. κ. δημ. ή ένέργεια και ό τρόπος του πορεύεσθαι, βάδισις, δρόμος, περπάτημα: Πλάτ. Συμπ.190Β περιφερό δέ δή ήν αστή και ή πορεία ούτών, αυτ.Τίμ.45Α, Αριστ. Ψυχ.432β,26 τά όργανικά μέρη τής πορείας: 2) ή όδοιπορία, ό δρόμος ώς άποτέλεσμα τής βαδίσσεως του πορευομένου: Αισχ. Πρ.823 τώ πάν πορείας ήδε τέμν' άκίνορον, Πλάτ. Φαιδ.107D τώ τελευτήσαντα κούθς έν άρχή τής έκείσε πο-

ρείας αυτ.Κρατ.420Β, Ξεν.ΚΠ.8,51 τήν εις Πέρσας πορείαν (τήν εις τήν χώραν τών Περσών), Ίσοκρ.1,19 μηδέ τός κατά γής πορείας όπομένειν, - άφιχθημεν μετά μακράν και κοιωύδη πορείαν: 2) φρ. πορείαν ποιούμαι: όδοιπορώ: ΚΑ Λουκ. 13,22 και πορείαν ποιούμενος εις Ίερουσαλήμ: 3) είδ. ή βάδισις, όδοιπορία στρατιωτικών δυνάμεων: Οουκ.2,18 έπειδή τή ξυνηλέγητο δ στρατός, ή τε έν τώ Ισραήλ ήμιονη γνομένη και κατά τήν άλλην πορείαν ή σχολοιάτης διεβάλεν αυτόν, Ξεν.ΚΠ.8,16 άλλ' ότι γέ τών άνθρωπώνων νεζή πορείων αυτη ταχίστη, αυτ.5,2,21: 2) φρ. εκ πορείας μάχομαι, πολεμώ καθ' όδόν: Πλούτ. Ηθ.198Β: 2) νεώτ. στρατ. φύλλον πορείας έγγραφον δι' ου παρεχεται άδεια ή διδεται διαταγή πρός στρατιωτικόν όπως μεταβεί που: 4) ή διάβασις θαλασσίου πόρου, διάπλους: Αισχ. Πρ.733 έσται δέ θνητός είσαεί λόγος μέγας τής σής πορείας, Βησπορος δ' ένώνυμος κεκλήσεται, αυτ' 841: 2) όμ. έπι στρατιωτικής επιθεωρήσεως κατά θάλασσαν, έπι ναυτικής στρατείας: Ξεν. Αν.5,6,11 οί δ' ούν Έλληνες άφηρίσαντο κατά θάλατταν τήν πορείαν ποιήσθαι: 2) νεώτ. ναυτ. ή διεύθυνσις ήν άκολουθεύει τώ πλοιοι, όπως μεταβεί εις ώρισμένον σημειον ή διεύθυνσις ήν έχει ή πρόρα τού πλοίου εις εκάστην στιγμήν, πλεύσις, δημ. ρόττα: 5) ή διεύθυνσις ήν λαμβάνει αντίκειμενον βαλλόμενον, ριπότομος: Αντισφ.3,24 ει μέν γάρ τώ άκόντιον έξω τών δρων τής αυτού πορείας .. έξενεχθέν: 6) όμ. ή κίνησις, τροχιά ουρανίου σώματος, πλανήτου ώς του ήλιου: Υγμ.Ίσ.32-ή πορεία των άστέρων ούτω κ.: Πλάτ. Πολιτ.274Α αλλά καινά βήκερ τώ κόσμω προετίετοκο αυτοκράτορα είναί τής αυτού πορείας: 2) κ. μτφ. έπι τώ χρόνω παρελευσις, πάροδος: Πρώκλ. Στοιχ. Θεολ.50: 7) νεώτ. μτφ. βαθμιαία μεταβολή, μετάπησις καταστάσεως, θέσεως: 4) πορεία τής νόσου: 8) πάπ. κ. Έπιγρ. τά όδοιπορικά έξοδα.

πορεία [ή] δημ. κ. ποριά βλλ.

πορείον [τό] (πορεύω), Έπιγρ. πορήιον μέσον μεταφοράς, μεταβάσεως, μετακομιεώς, βλάτ: Πλάτ. Νόμ.678C πορεία .. ώστ' έπ' άλλήλους τότα πορεύεσθαι κατά γήν ή κατά θάλατταν, αυτ.Τίμ.44Ε θεού μηχανησασμένου πορείον βδ. άνδγν. άντλ πορείαι, Πολύδ.8,34,1) άπότροχα πορεία, Πάπ. πορεία άγοντα πυρών: 2) Έπιγρ. είδ. ό ναυίους τής διαπορθμεύσεως: Έπιγρ. Ρόδου παρεχόντων .. πορεία εις διακοινικάν τάν εκ Κρήτας εις Ρόδον.

πορηνθήκις [ο] μγν. κ. πορευμ. ή -θαίκις ή πορηνενθήκις, ό Ιερακοτρώφος.

πορευμα-ατος [τό] ποι. τώ άποτέλεσμα τού πορεύεσθαι, βάδισις, όδοιπορία: Αισχ. Εύμ.239 πορεύμασιον βρωτών: 2) μέσον πορείας, μεταβάσεως, μεταφοράς: δ3. κ.: Εύρ.ΙΑ 300 νάιον πορεύμα ό στόλοσι.

πορευομαι μέσ. τού πορεύω βλλ. **πορεύε-εως** [ο] Ήα. ό πορθεύς βλλ. **πορεύεσιμος** [ο] μγν. κ. η-ον (πορεύω) όν δυνατό τις νά διέλθω, νά διοπεράσω, διοδοτός: Ξεν.ΚΠ 7,5,16 ή τού ποταμού όδός πορεύσιμος άνθρώποις έγίνετο, αυτ.7,5,18, Πλάτ.Τίμ.24Β τότε γάρ πορεύσιμον ήν τώ εκεί πηλαγος, Έπιγρ.Περγάμου παρεχέτωσαν .. πορευσίμους τός όδούς: 2) έν τώ ούδ. πορεύσιμον ή δυνατοτής διοδοι, διελεύσεως έν φρ.: Εύρ. Ήλ.1046 έτρέφθην ήνεκρ ήν πορεύσιμον: 2) έπιτήδεσις, Ικανός εις πορείαν, βάδιση, περλ ζώων: Πλάτ. Έυν.98: D πάντα δέ όσα πολύποδα και άποδοα, και όσα πορεύσιμα και όσα μόνιμα: 3) Ικανός όπως μεταφέρω, μετακομίζω: Πλούτ. Ηθ.85Β τής θαλάσσης τώ

πορευομαι μέσ. τού πορεύω βλλ. **πορεύε-εως** [ο] Ήα. ό πορθεύς βλλ. **πορεύεσιμος** [ο] μγν. κ. η-ον (πορεύω) όν δυνατό τις νά διέλθω, νά διοπεράσω, διοδοτός: Ξεν.ΚΠ 7,5,16 ή τού ποταμού όδός πορεύσιμος άνθρώποις έγίνετο, αυτ.7,5,18, Πλάτ.Τίμ.24Β τότε γάρ πορεύσιμον ήν τώ εκεί πηλαγος, Έπιγρ.Περγάμου παρεχέτωσαν .. πορευσίμους τός όδούς: 2) έν τώ ούδ. πορεύσιμον ή δυνατοτής διοδοι, διελεύσεως έν φρ.: Εύρ. Ήλ.1046 έτρέφθην ήνεκρ ήν πορεύσιμον: 2) έπιτήδεσις, Ικανός εις πορείαν, βάδιση, περλ ζώων: Πλάτ. Έυν.98: D πάντα δέ όσα πολύποδα και άποδοα, και όσα πορεύσιμα και όσα μόνιμα: 3) Ικανός όπως μεταφέρω, μετακομίζω: Πλούτ. Ηθ.85Β τής θαλάσσης τώ

πορευομαι μέσ. τού πορεύω βλλ. **πορεύε-εως** [ο] Ήα. ό πορθεύς βλλ. **πορεύεσιμος** [ο] μγν. κ. η-ον (πορεύω) όν δυνατό τις νά διέλθω, νά διοπεράσω, διοδοτός: Ξεν.ΚΠ 7,5,16 ή τού ποταμού όδός πορεύσιμος άνθρώποις έγίνετο, αυτ.7,5,18, Πλάτ.Τίμ.24Β τότε γάρ πορεύσιμον ήν τώ εκεί πηλαγος, Έπιγρ.Περγάμου παρεχέτωσαν .. πορευσίμους τός όδούς: 2) έν τώ ούδ. πορεύσιμον ή δυνατοτής διοδοι, διελεύσεως έν φρ.: Εύρ. Ήλ.1046 έτρέφθην ήνεκρ ήν πορεύσιμον: 2) έπιτήδεσις, Ικανός εις πορείαν, βάδιση, περλ ζώων: Πλάτ. Έυν.98: D πάντα δέ όσα πολύποδα και άποδοα, και όσα πορεύσιμα και όσα μόνιμα: 3) Ικανός όπως μεταφέρω, μετακομίζω: Πλούτ. Ηθ.85Β τής θαλάσσης τώ

πορευομαι μέσ. τού πορεύω βλλ. **πορεύε-εως** [ο] Ήα. ό πορθεύς βλλ. **πορεύεσιμος** [ο] μγν. κ. η-ον (πορεύω) όν δυνατό τις νά διέλθω, νά διοπεράσω, διοδοτός: Ξεν.ΚΠ 7,5,16 ή τού ποταμού όδός πορεύσιμος άνθρώποις έγίνετο, αυτ.7,5,18, Πλάτ.Τίμ.24Β τότε γάρ πορεύσιμον ήν τώ εκεί πηλαγος, Έπιγρ.Περγάμου παρεχέτωσαν .. πορευσίμους τός όδούς: 2) έν τώ ούδ. πορεύσιμον ή δυνατοτής διοδοι, διελεύσεως έν φρ.: Εύρ. Ήλ.1046 έτρέφθην ήνεκρ ήν πορεύσιμον: 2) έπιτήδεσις, Ικανός εις πορείαν, βάδιση, περλ ζώων: Πλάτ. Έυν.98: D πάντα δέ όσα πολύποδα και άποδοα, και όσα πορεύσιμα και όσα μόνιμα: 3) Ικανός όπως μεταφέρω, μετακομίζω: Πλούτ. Ηθ.85Β τής θαλάσσης τώ

πορευομαι μέσ. τού πορεύω βλλ. **πορεύε-εως** [ο] Ήα. ό πορθεύς βλλ. **πορεύεσιμος** [ο] μγν. κ. η-ον (πορεύω) όν δυνατό τις νά διέλθω, νά διοπεράσω, διοδοτός: Ξεν.ΚΠ 7,5,16 ή τού ποταμού όδός πορεύσιμος άνθρώποις έγίνετο, αυτ.7,5,18, Πλάτ.Τίμ.24Β τότε γάρ πορεύσιμον ήν τώ εκεί πηλαγος, Έπιγρ.Περγάμου παρεχέτωσαν .. πορευσίμους τός όδούς: 2) έν τώ ούδ. πορεύσιμον ή δυνατοτής διοδοι, διελεύσεως έν φρ.: Εύρ. Ήλ.1046 έτρέφθην ήνεκρ ήν πορεύσιμον: 2) έπιτήδεσις, Ικανός εις πορείαν, βάδιση, περλ ζώων: Πλάτ. Έυν.98: D πάντα δέ όσα πολύποδα και άποδοα, και όσα πορεύσιμα και όσα μόνιμα: 3) Ικανός όπως μεταφέρω, μετακομίζω: Πλούτ. Ηθ.85Β τής θαλάσσης τώ

πορευομαι μέσ. τού πορεύω βλλ. **πορεύε-εως** [ο] Ήα. ό πορθεύς βλλ. **πορεύεσιμος** [ο] μγν. κ. η-ον (πορεύω) όν δυνατό τις νά διέλθω, νά διοπεράσω, διοδοτός: Ξεν.ΚΠ 7,5,16 ή τού ποταμού όδός πορεύσιμος άνθρώποις έγίνετο, αυτ.7,5,18, Πλάτ.Τίμ.24Β τότε γάρ πορεύσιμον ήν τώ εκεί πηλαγος, Έπιγρ.Περγάμου παρεχέτωσαν .. πορευσίμους τός όδούς: 2) έν τώ ούδ. πορεύσιμον ή δυνατοτής διοδοι, διελεύσεως έν φρ.: Εύρ. Ήλ.1046 έτρέφθην ήνεκρ ήν πορεύσιμον: 2) έπιτήδεσις, Ικανός εις πορείαν, βάδιση, περλ ζώων: Πλάτ. Έυν.98: D πάντα δέ όσα πολύποδα και άποδοα, και όσα πορεύσιμα και όσα μόνιμα: 3) Ικανός όπως μεταφέρω, μετακομίζω: Πλούτ. Ηθ.85Β τής θαλάσσης τώ

πορευομαι μέσ. τού πορεύω βλλ. **πορεύε-εως** [ο] Ήα. ό πορθεύς βλλ. **πορεύεσιμος** [ο] μγν. κ. η-ον (πορεύω) όν δυνατό τις νά διέλθω, νά διοπεράσω, διοδοτός: Ξεν.ΚΠ 7,5,16 ή τού ποταμού όδός πορεύσιμος άνθρώποις έγίνετο, αυτ.7,5,18, Πλάτ.Τίμ.24Β τότε γάρ πορεύσιμον ήν τώ εκεί πηλαγος, Έπιγρ.Περγάμου παρεχέτωσαν .. πορευσίμους τός όδούς: 2) έν τώ ούδ. πορεύσιμον ή δυνατοτής διοδοι, διελεύσεως έν φρ.: Εύρ. Ήλ.1046 έτρέφθην ήνεκρ ήν πορεύσιμον: 2) έπιτήδεσις, Ικανός εις πορείαν, βάδιση, περλ ζώων: Πλάτ. Έυν.98: D πάντα δέ όσα πολύποδα και άποδοα, και όσα πορεύσιμα και όσα μόνιμα: 3) Ικανός όπως μεταφέρω, μετακομίζω: Πλούτ. Ηθ.85Β τής θαλάσσης τώ

πορευομαι μέσ. τού πορεύω βλλ. **πορεύε-εως** [ο] Ήα. ό πορθεύς βλλ. **πορεύεσιμος** [ο] μγν. κ. η-ον (πορεύω) όν δυνατό τις νά διέλθω, νά διοπεράσω, διοδοτός: Ξεν.ΚΠ 7,5,16 ή τού ποταμού όδός πορεύσιμος άνθρώποις έγίνετο, αυτ.7,5,18, Πλάτ.Τίμ.24Β τότε γάρ πορεύσιμον ήν τώ εκεί πηλαγος, Έπιγρ.Περγάμου παρεχέτωσαν .. πορευσίμους τός όδούς: 2) έν τώ ούδ. πορεύσιμον ή δυνατοτής διοδοι, διελεύσεως έν φρ.: Εύρ. Ήλ.1046 έτρέφθην ήνεκρ ήν πορεύσιμον: 2) έπιτήδεσις, Ικανός εις πορείαν, βάδιση, περλ ζώων: Πλάτ. Έυν.98: D πάντα δέ όσα πολύποδα και άποδοα, και όσα πορεύσιμα και όσα μόνιμα: 3) Ικανός όπως μεταφέρω, μετακομίζω: Πλούτ. Ηθ.85Β τής θαλάσσης τώ

ὄδωρ . . και πόμπημι ἔστι πάντα και πορεύσιμον δχημα τοις κομίζομένοις.

πόρκευσις-ευσις (ή) πορεία, κίνηση, βάδισις: Πά Γεν.33,14 τῆς πορεύσεως τῆς ἐναντίον μου 2) μτφ. μεταβάσις εἰς κατάσταση τινα: Πλάτ. Ὀρ.411Α γένεσις κήνησι εἰς οὐσίαν μεταλήψας οὐσίας πόρκευσις εἰς τὸ εἶναι.

πορκευτής (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ πορθμεύς: Ἐπιγρ.Θθ.δν.

πορκευτικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ δυνάμενος νά πορεύηται, νά βαδίῃ, ὁ περιπατῶν, ἀνοφ. πρὸς ζῶα: Ἀριστοτ.Ζ 487β,16 τὰ δὲ πορκευτικά, ὁλον τὸν τῶν κερκινῶν γένον (καί) ἀντιπαστολήν πρὸς τὰ πτηνά, ἔρπιστικά, νευστικά 1) ὁ εἰς πορείαν τείνων: αὐτ.Ψυχ.432η,14 πορκευτικὴ κίνησις 2) ὁ τῆς πορείας, ἀδοιοπορικός: Πολύδ.Ι2,19,7 τού γάρ σταδίου λαμβάνοντες ἀνδρας ἐν τοῖς πορκευτικῶς διαστήμασιν, αὐτ.Ι2,20,6 3) Ἐπιγρ. ἐν εἰδ. ἐνν. ἐπὶ τῶν πλοίων τῶν συνοδευσίμων τὸς μεταφερούσας τὸν πτοιν ναῦς: Ἐπιγρ. ὁ στόλος . . ὁ ἐκ πλοίων πορκευτικός, αὐτ. ὁ πορκευτικός Ἀλεξανδρείνης στόλος 4) νεώτ. φασίλι. πορκευτικὴ κῦτταρα λευκὰ ἀμυσαφαίρια τοῦ συνδετικοῦ ἴστυ δι' ἀμοιβασεῖδων κινήσεων μεταναστεύοντα ἐκ τῶν τριχοειδῶν ἀγγείων, ἀ μεταναστευτικὴ κῦτταρα ἢ πλανοκύτταρα.

πορευτός-όν κ.-ή-όν ἐν δύναται τις νά διέλθῃ, ὁ δεκτικὸς διαβάσεως: Πολύδ.Ι4,22 ἢ μὲν γὰρ ὁ μεταζὺ τῶνος ἐστὶ πορευτός 2) ὁ κατὰλληλος πρὸς πορείαν: αὐτ.Ι,37,10 οἴονται . . πάντα καιρὸν εἶναι πλωτῶν και πορευτῶν 3) ὁ μεταβαίνων, μεταφερόμενος ἀπὸ τόπου εἰς τόπον: Αἰσχ. Ἀγ.287 ἴσχυος πορευτοῦ λουμπόδος.

πορεύω [ἴσχυρος κ. μαν., νεώτ. κ. δημ., μέλλ. πορεύω (Εὐρ. Ἐκ.447), ἀόρ. ἐπορεύωσι, παθ. πόρευσα [Πινδ.Π 11,2], δημ. πόρεφα, μέσ. κ.παθ. πορεύομαι, μέλλ. πορεύομαι [Σοφ.ΟΤ 676, Πλάτ.Συμν.19011] κ. παθ. πορευθήσομαι Ἐπιγρ., Πά Βασ.3,14,2], ἀόρ. ἐπορεύσασθην [μ. ἐν συνθ. ἐμ. ν. προ.: Πλάτ. Ἐπιστ. 313Δ, Πολύδ.2,72,2], παθ. ἐπορευθῆν [Πινδ.ἀν.75,8, Ἦρ.8,107, Θουκ.1,26, Εὐρ. Ἐκ.1099], δημ. πορεύηκα, παρακ. ποπέρευμαι [Πλάτ.Πολιτ.266], Δημ.Ι2,48], ὄνο, πέμνο, ὀδηγῶ, μεταφέρω τινά ποσ.: Ἀριστ.1, 13, Πινδ.Ο,1,77 ἐμὲ δ' ἐπὶ ταχυτάτων πόρευσον ἀρμάτων ἐς Ἄλιον, αὐτ.Π 11,2], Σοφ.Φιλ.517 ἐ δὲ πηροῦς, ἀναεῖ, ἔχεισι Ἀτρεΐδας . . ἐπ' ἐσθλότου ταχέως νάος πορεύομαι' ἀν ἐς ὄδομα, αὐτ.ΟΚ 1476, Εὐρ.Τρω.1086, αὐτ. Ἐκ.447, αὐτ.Μήδ.181,Θουκ. 4,132 ἴσχυόρας . . στραπῆν μέλλων παῖθ πορεύσειν ὡς Βρασειῶν 1) μτ. δηλ. αἰτ. διαδιδάξω, διαπορθμεύω τινά, διασπείρω: Σοφ.Τρ.559, Εὐρ. Ἀκ.444 γυναικ' ἀρίσταν πλῖναν Ἀχερυνταν πορεύσας ἐλάττα δικήνων 2) ἀνοφ. πρὸς πρόλογ. κοινῶς, φέρω: Σοφ.ΟΚ 1602 τὰ ποσ' ἐπιστολῆς πατρὶ ταχεῖ πόρευσον' 3) ἔβουρισμα, προηβουρισμοί: Εὐρ.Φων.985 χρημάτων δὲ τις πόρευσ' Ἐγὼ πορεύω χρυσόν 4) δημ. ἐν φρ. τὰ πορεία ἐξοικονομῶ τὰ πρὸς τὸ ζῆν: πῶς τὰ πορεύεις, καλὰ τὰ πόρεφα 3) παθ. ὄνομαι, ἐλαύνομαι: Σοφ.ΑΙ.1254 μέγας δὲ πλεῖρα βαοῦ ὀπὸ σμηκρῶς θυμῶ μάστιγι ὀρθος εἰς ὀδὸν πορεύεται, αὐτ.ΟΚ 845 πρὸς βίαν πορεύομαι 4) μέσ., νεώτ. κ. δημ. βαδίξω, ὀπάγω, χωρὰ μεταβαίνων ποῦ, ὀδοιοπόρῶ: Πλάτ.Συμν.190Δ ὠστ' ἐφ' ἐνὸς πορευόμενοι σκέλους ἀνκωλιζόντες, αὐτ.Πολιτ. 266Δ, Ξεν.Ἀν.2,2,12 οὐ δύνηται ταχέως πορεύεσθαι, αὐτ.ΚΠ 4,3,13, Μνηστ.123 Συνεῖ οὗτος ποτε, ἐν ὀδῶ πορευόμενος και κοπίστας 1) συγγ. ἐμπροσ. εἰς δόλωσιν τοῦ τόπου ἀνοχρήσεως ἢ κατευθύνσεως: Σοφ.Τρ.392 ἄλλ' αὐτοκλίπτος ἐκ ὁδῶν πορεύεται, Πλάτ.Πολ.563Δ εἰς ἀγρὸν πορευόμενος, αὐτ.Φαιδ.113Δ, Δημ.1090, Θεόδωφ.Χαρ. 4,1, ΚΔ Μοτθ.2,20 και πορεύοι εἰς γῆν Ἰουραλί,

αὐτ.Λουκ.4,42 ἐξελεύθων ἐπορεύθη εἰς ἔρημον τόπον, αὐτ.Πράξ.16,7 ὁμ. μτ. γενικ. τοῦ τόπου δηλοῦσιν τὴν διὰ μέσου τινὸς πορείαν: Ἦρ.7,196 Ἐρέτης δὲ και ὁ νεῖθος πορευθεὶς διὰ Θεσσαλίας και Ἀχαΐης 1) φρ. πορεύομαι πρὸς τινος ἔργου, μεταβαίνω και ἐντολήν ἢ ἐκ μέρους τινός: Ἦρ.6,95 ὡς δὲ ὁ στρατηγὸς οὗτος . . πορευόμενοι πρὸς Βασιλέος ἀπίκοντο . . ἐς τὸ Ἀλῆιον πεδίον, Ξεν.Ἀν.4,5,10 1) ὁμ. πορεύομαι πρὸς τινος βίην πρὸς συνάντησιν τινος' πρβλ. αὐτ., Θεωνὸς π.Διογ.Α,7,43 πρὸς ἀνδρα πορεύεσθαι, ΚΔ Λουκ.15,18 ἀναστὰς πορεύομαι πρὸς τὸν πατέρα μου, αὐτ.Πράξ.27,3, Πάπ. ἐπορεύθη πρὸς τὸν ἀδελφόν 1) μτ. αἰτ. τοπ. ὀδοιοποιῶν ὀδοιοπορῶν, διερχομαι: Ξεν.ΚΠ 2,4,27 μὴ τὴ και νῦν οὕτω τὰ δόστατα πορεύω, Ἀρρ. Ἀν.6,23 ἀλλὰ νύκτωρ ἠναγκάζοντο τὴν πολλὴν πορεύεσθαι (χωρῶν) ὁμ. μτ. αἰτ. τοῦ τόπου ἐν εἰδ. χρ. ἐν τῇ σην. τοῦ εἰσέρχεσθαι: Σοφ.Τρ.329 και πορευέσθω στέγας οὕτως ὁδῶς ἕδιστα 1) συγγ. κ. μτ. αυστ. αἰτ.: Εὐρ.Ἰων.1238 τίνα φυγὰν πέρεσσαν . πορευθῶ, Ξεν.Ἀν.2,2,11 γόν δ' ἐπινοοῦμεν πορεύεσθαι μακροτέρων μὲν ἰένν, ὀδοῖν 1) ἐν εἰδ. φρ. πορεύομαι εἰς τὴ ἐρήπιαν, ἐφῶτω μέσος: Εὐρ.Ἰλ.965 καλῶς ἀρ' ἄρκειν εἰς μέσιν πορεύεται ὁμ. φρ. πορεύομαι ἐπὶ τὴ πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς τελευτῆς τινος: αὐτ.Ὀρ.1068 και χαῖρ' ἐπ' ἔργον δ', ὡς ὀρεφ, πορευέσθαι 5) ὁμ. πορεύομαι πλεῖ διὰ θαλάσσης, μεταβαίνω, ταξειδεύω: Ἦρ.8,22 νάος ἀρίστα εἰπιεζόμενος . . ἐπορεύετο περὶ τὰ πῶτιμα ὄδατα, αὐτ.8,107,Θουκ. 7,29, Καλλ.Ἰων.8,90 βραδείας ἐπορεύετο τὸ σκάφος 6) ὁμ. μέσ. κ. δημ. ζῶ, διάγω, συντηροῦμαι, περῶν: Σοφ.ΟΤ 884 εἰ δὲ τις ὑπέροπτα χροσὴν ἢ λόγῳ πορεύεται, Πά Λευ.18,3 και τοῖς νύμφισιν αὐτῶν οὐ πορεύεσθε, Ἐρωτῶν.5,1505 μὲ πρόνεψι πορεύεται, μὲ γυνῆσιν ὀρνησίκευ, αὐτ.1,223,3, Πολύδ.Ἐκ.Τρω.259,8 νὰ ἰδῆς στὰ ἔξνα . . ἵνα λογιῆς πορεύουσαι' 1) ἀνολουθῶ ὀρισμένον τρόπον, μέθοδον: Ξεν.Ἀπομν.4,6,15 ὀπότε δὲ αὐτός τὴ τῶ λόγῳ διεξοί, διὰ τῶν μάλιιστα ὀμολογούμενων ἐπορεύετο, Πλάτ.Νομ.812Α, Φιλῶδ.Σημ.31 καθ' ὀμοιότητα πορεύεσθαι (κατ' ἀναλογίαν) 1) ὄνομ. κ. μτφ. ἐπὶ ἀφῆρημ. καταστάσεις, διαβάσεις: αὐτ.ΚΠ 2,2,24 ἢ γὰρ ποηρία διὰ τῶν παρατυκῶν ἡδονῶν πορευόμεθα 7) ἀποειδῶ, βαδίξω τὴν τελευταίαν ὀδόν πρβλ. Δημ. πῶν: Ἰουλ. Ἐπιστ 14 1) μτ. αυστ. αἰτ.: Πλάτ.Μενῶ.2,236Δ πορεύονται τὴν εἰσαρμμένην πορείαν, Καισάρ.Δαπ. ἐν Σάβ.3,198 θνητοὶ γὰρ πάντες ἐσόμεν . . και ὀδὸν τὴν αὐτὴν πορευόμεθα ζῦμναιτες, εἰ και ὁ μὲν ταχίον, ὁ δὲ βράδιον 8) ὁμ. μέσ. πῶν. και ὀδὸν τὴν αὐτὴν πορευόμεν εἰς δικαστικὴν πράξιν, ἐγγερόω ἀγωγὴν, προκαλοῦμαι 9) δημ. πορεύομαι κ. πορεύω ἐξοικονομῶ τὰ πρὸς τὸ ζῆν: πορεύω, ἐβγα ἔξω και παμπεῖθω, ἐμα μέσος και πορεύομαι [ἐπὶ τῶν πρὸς ὀλικὴν ὤφελειαν δεχομένων ἐξευτελισμοῦ] 1) τακτοποιοῦμαι ὀλικῶς, τὰ καταφέρειν νὰ ζῶ: πορεύω, φρ. και τ' ὀρῶσαν πορεύεται κι ἢ χῆρα κηδεύεται.

πορρεφῆ (ή) δημ. ὁ πορριπός ἢ ἐξοικονομῆσι τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἐπιτηδεύων, τῶν τροφιῶν: Ζερβ.Τρω.ΚΚ 43,19 σὺ χωρία ἔξνα | καιρὸ χειμῶνα δὲν δὲν πάσ κανεῖς δικῶς μου | εἰ τὴ πόρρεφῆ 2) αὐτὰ τὰ ἐπιτήδεα, τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, ὁ τροφέας: Ἐπτολ.Ὀδ.Ξ 43 και κτείνος δίχως πορρεφῆ πλαναῖται μεροναχία σὺ χῆρες, φρ. ἐχῶ τὴν πορρεφῆ μου ἰξοικονομῶ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα.

πορθῶν(τό) Ἐπιγρ. κρητ. ἀνατορεῖον βλλ.

πορθῶν-ῶνος ἴδι μτγν. ὁ πορθήτης, καταστροφῶς: Ἦρωδιαν.1,19.

πόρθημα-ατος (τό) μγν. λελασία, λαφυραγωγία : Πλούτ.Σύλλ.16 ὁ δὲ πλειστον ὄχλος ἀρπαγαίς καὶ πορθημαίσι δελεάζομενος.

πόρθησις-εως (ή) κ. νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν πορθῶ θλλ., ἐκπόρθησις, ἐκπολιόρκησης, ἄλωσις : Δημ.248 τὴν Πελαργήθου πόρθησιν 2) λελασία, βίαια ἀφαιρέσις, ἀραγή : Πλούτ.Σύλλ.33 ἔφουσι θανάτων, θημεύσεως . . πορθήσεως Πάπ, διαραγήν καὶ πόρθησις.

πορθήτριος-ισα-ον μον. ὁ ἐκπορθῶν, καταστρέφων, καταστρεπτικός : Τζ(Ετ.Χιλ.11,595.

πορθήτις (τό) κ. νεώτ. ὁ πορθῶν, ἀφανίζων, καταστρεφῶς : εἶδ. ὁ κυριεύων καὶ λεηλατῶν πόλιν, χώραν : Εὐρ.Τρω.213 τῷ τὰς Τροίας πορθήτῃ, Λυκόφρ.524, Στράβ.17,16 πορθήται γὰρ ἴσαν καὶ ἐπιθυμία τῆς ἀλλοτριᾶς . . γῆς ἢ νεώτ. προσωμῆσια δοθεῖσα εἰς τὸν Μωάμεθ Β' τὸν ἐκπολιόρκησαν τὴν Κωνσταντινούπολιν 2) νεώτ. ζυαλ γένος ἀκριδῶν ἐνότιμος.

πορθητικός-ή-ον γλωσσ. κ. μον. καταστρεπτικός, ἀφανατικός ἴσθ. ἐν λ. ἀγρέμονες 2) ὁ χρησιμὸς πρὸς ἐκπόρθησιν πόλεως, φρουρίου κλπ. : Γλωσσ. πορθητικὴ μηχανή.

πορθήτωρ-ορος (τό) ποι. ὁ πορθήτης θλλ., ὁ καταστρεφῶς : Αἰολ. Ἀγ.907 μὴ χαλαρὴ τίθεις τὸν σὸν πόδ' . . ἴλιου πορθήτορα, αὐτ.Χο.774

πορθίμια (ή) μγν. ἡ διαπόρθησις ἢ διὰ θαλάσσης μεταφορά, μετακομιδή : Στράβ.5,3,7 τὴς πορθίμειας εὐμεταχειρίστον, Πλούτ.Ρωμ.5, Σχολ.Εὐρ. Ἀλκ.263 2) τὸ ἔργον ἢ τὸ δικαίωμα τοῦ διαπορθίμειν, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πορθίμειν Ἄπολλ.δ.2,6 τὸς παριόντας διεπορθίμειμι μισθό, λέγων παρὰ θεῶν τὴν πορθίμια ἐλλήπεναι.

πορθίμιον (τό), ἰων. πορθημίον τόπος διαπορθίμειας, δι' οὗ τις διαπεράται ἀπὸ αὐτῆς εἰς ἀκτὴν, ἢ ἀπὸ ὄχθης εἰς ὄχθην, πέλαρα : Ἡο.4,12 ἔπει δὲ πορθίμια Κιμωρία, αὐτ.4,45 2) λέμβος, σχεδία πρὸς διαπορθίμειν, πέλαρα : αὐτ. 7,25 ἄλλω ἀλλῇ ἀγίνοντας ὀκλάται εἰς καὶ πορθίμια ἐκ τῆς Ἀσίης πανταχόθεν, Ξεν.Ἑλλ.5,1, 23 καὶ πορθίμια ἀνδρόλων μεστὰ, καταπλέοντα ἀπὸ νῆσων, Ἀντιφ.δ.26,4 τοὺς γλιγομένους δὲ ζῆν . . ἄνοκτος ὁ Χάρων ἐπὶ τὸ πορθημίον ἀγει, Λουκ.Νεκρ.Δ 10,1 μόλις γάρ ἐν καὶ οὕτως δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθημίον, Ἐπιγρ. 3) ὁ ναυλὸς τῆς διαπορθίμειας : Καλλ.ἀπ.110, Ἐπιγρ.Δλ.1 τὸ εἰς Ῥήγειον πορθημίον ἢ νόμισμα τιθέμενον τὸ τὸ στόμα τοῦ νεκροῦ παρ' ἄρκ, ὅπερ ἐπιστεύεται εἰ ἐπληρώεται εἰς τὸν Χάρωνα διὰ τὴν ἡπ' αὐτοῦ διαπορθίμειν τὸν τεθνεῶτα διὰ τῆς Ἀγερουσίας Μηνῆς, κτ. πλθ. : Λουκ.Νεκρ.Δ 22,1 ὁπόδος ὦ κατόρατος, τὰ πορθημια.

πορθημια-ατος (τό) ἡ διαπορθίμεις εἶδ. ἡ διὰ τοῦ Ἀχέρωντος ποταμοῦ : Αἰολ. Ἀγ.1558 πρὸς ἠαυκόπορον πόρθημυ' ἀγέων.

πορθίμις-εως (τό) κ. νεώτ. ἰων. γενικ. πορθημῖος, ὁ διαπορθίμειν, ὁ ὡς ἐπάγγελμα ἔχων τὴν διὰ πορθίμειο μεταφορᾶν ἀνθρώπων εἰς τὴν ἀντιπέραν ὄχθην ἢ ἀκτὴν, λευθοῖχος, βαρκάρης : Ὀδ. Υ 187 πορθημῖος ὄ' ἀρα τοὺς γε διαγαγον, Αἰολ. 3,158 ἐπὶ μὲν τοὺς πορθημῖας τοὺς εἰς Σαλαμίνα πορθημῖοντας, Ἐπιγρ., Πισοδ.Χριστ.Τεμπ.64 τοῦ Γιάννη τοῦ Μπρίκου, πορθημῖας ἀλκυόντος μὲ τὴν βαρκοῦλάν του ἢ εἶδ. ἐπὶ τοῦ Χάρωνος, διαπορθημῖοντος τὰς φυχὰς τῶν νεκρῶν : Εὐρ. Ἀλκ.253 νεκύων δὲ πορθημῖος . . Χάρων μ' ἤδη καλεῖ, Καλλ.ἀπ.440 2) ναυτίος, μετρίων τοῦ πληρώματος πλοίου μεταγωγικός : Ἡρ.1,27, Ἀριστοφ.Ἐκκλ.1086 χαλεπαίς ὕ' ἄν ἴσπε γινόμεναι πορθημῖς Θεοκρ.1,57 παρῆμιτι Καλυθίνω 3) κ. γεν. ἐν μτφ. ἐν. ὁ μεταφέρων, μεταδίδων : Λιδάιν. Λόγ.18,15 πορθημῖος τῶν καθ' ἡμέραν λεγομένων.

πορθημῖτης (τό) μγν. κ. μον. θηλ. πορθημῖτρια, ὁ πορθημῖς θλλ.1) : Εὐστ.1888,10 2) κ. μτφ. : Συνέδ. Ὑμν.58 πορθημῖτης φωτῶς (ὁ μεταδίδων τὸ φῶς) πρθλ. πορθημῖς 3).

πορθημῖτικὸς-ή-όν ὁ εἰς τὸν πορθημῖα ἢ τὴν πορθημῖαν ἀνήκων, ὁ εἰς τὸ πορθημῖεν ἀσχολούμενος : Ἀριστλ.Πολιτ.129b,21 τοῦ δήμου εἶδη ἐν μὲν οἱ γεωργοί, ἔτερον δὲ περὶ τὰς τέχνας . . ἄλλο δὲ τὸ περὶ τὴν θάλατταν καὶ τούτου τὸ μὲν πολυμικόν, τὸ δὲ χρηματιστικόν, τὸ δὲ πορθημῖτικόν γιν. κώδ. πορθημῖον.

πορθημῖτρια (ή) μον. θηλ. τοῦ πορθημῖτης θλλ.1) : ΚΜανασσα.Χρον.4961.

πορθημῖο μεταδιδάζω, διαπερᾶ διὰ πόρου θαλάσσης ἢ ποταμοῦ εἰς τὴν ἀντιπέραν ἀκτὴν ἢ ὄχθην, διαπορθημῖος : Εὐρ.Ρησ.429 Εὐξέινου δ' ἀφικόμενιν πόντου πρὸς ἀκτὰς, Θερκὰ πορθημῖας στρατῶν, Αἰολ. 3,158 . . τοὺς πορθημῖας τοὺς εἰς Σαλαμίνα πορθημῖοντας ἢ κ. παθ. διαπορθημῖος, διαδιδάσκειται : Ἡρ.2,97 πορθημῖονται ὦν . . σὸκέτι κατὰ τὰ βέθερα τοῦ ποταμοῦ, Εὐρ.Τρω. 569 λέουσις τήνδ' Ἀνδρομάχην ἔνικοις ἐπ' ὄχθιοι πορθημῖομένην ἢ μέσ.μτ.αιτ.τοπ.διέρχομαι διὰ μέσου ἡ ὑπεράνω : αὐτ. Ἀνδρ.1229 λευκὴν οἰβήρα πορθημῖομένους 2) φέρω, μεταφέρω τινά που : Σοφ.Τρ.802 ἀλλὰ μ' ἔκ γε τῆσδε γῆς πόρθημῖσον ὡς τάχιστα, Εὐρ.Ἰων.1599 δαῦρο πορθημῖασι βρέφος ἢ φρ. πορθημῖος πῶδα ἢ ἴχνος ἀγα, φέρω τὸ βήματα, τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν μου : Εὐρ.ΙΤ 936 τί γὰρ ποτ' ἔς γῆν τήνδ' ἐπόρθημῖεσσας πῶδα;, αὐτ.ΙΤ 266 κἀνεύωρησεν πάλιν ἀκροισι δακτύλοισι πορθημῖων ἴχνος ἢ ὄμ. φρ. πορθημῖο διωγμῶν ἐπεκτείνω τὴν καταδίωξιν, τὸ κνηγῆτὸ : αὐτ.ΙΤ 1435 ποῖ διωγμῶν τάνδε πορθημῖος, ἀνεῖ Ἐλάς 3) μτφ. ἀγω, ὀδηγῶ τινα εἰς τινά κατάστασιν : αὐτ.ΙΤ 371 εἰς αἰματῆρον γάμον ἐπόρθημῖεσσας δόλω 4) μεταδιδάζω, μεταφέρω : Αἰολ.Χο.685 ἐφετμῖαι τὰσδε πόρθημῖονεν πάλιν, Εὐρ.ΙΤ 735 ὄρκον δῶτα μοι τὰσδε πορθημῖεσι γραφὰς πρὸς Ἄργους, Ἄγαθ. ἐν ΑΠ 5,260 πορθημῖεσι γὰρ ἔμοιγε κλιεῖ παρά σοι τὸ φίλημα ἢ ὄμ. κ. μτφ. μεταδίδω, παρέχω : Λυμόν.2 Ἀχέρων ἀγεα πορθημῖε βροτοσίον 5) κ. ἀμτφ. διέρχομαι, διαβαίνω, διαπερᾶ : Πλάτ. ἈΕ 371B ποταμῶν Ἀχέρων . . μεθ' ὃν Κωκυτός, οὗς γρὰ πορθημῖσαντας ἀχθῖται ἐπὶ.Μίνω . . ΑΠ 7,68 πορθημῖεν Ἀχέρωντος ὄδωρ, Ἐπιγρ. Θεσσαλον. κύματα πορθημῖεν κ' ἀπολα : Εὐρ.ΙΑ ὁ τίς ποτ' ἀρ' ἀσθηρ ὄδε πορθημῖεσι ;

πορθημίον (τό) ἰων. τ. ἀντὶ πορθημῖον θλλ.

πορθημία (ή) ἔσφην. πορθημῖα : Πλούτ.Ρωμ.5.

πορθημῖκὸς-ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν πορθημῖα ἢ τὴν πορθημῖαν, ὁ τῆς διαπορθημῖσεως : Στράβ.12,8,19 τὰς ζῆμιας ἐκ τῶν πορθημῖκῶν διαλύσεσθαι τελέων, Ἐπιγρ. πορθημῖκὴ ὠνή 2) πορθημῖον (εἰδοσὶ οἱ πορθημῖς : Ἀριστλ. Πολιτ.129b,24 ἰδιὰ φρ. κώδ. ἀντὶ πορθημῖτικόν).

πορθημῖον (τό) μγν. ἔσφην. ἀντὶ πορθημῖον θλλ. : Λουκ.Πένθ.10.

πορθημῖος (τό) Ἐπιγρ. ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Κερνῶσφ.

πορθημῖ-ιδος (ή) ὁ πορθημῖος : Διον.Περ.80,344 2) τὸ πορθημῖον θλλ.2), σχεδία, λέμβος, ἀκάντιον : Εὐρ.Ἰνν.753 Κρησία πορθημῖα ὁ διὰ πόντιον κῆμ' . . ἐπόρθημῖος ἔμῶν ἀνασασιν, αὐτ.Ἑλ.1061, αὐτ.ΙΤ 355 πορθημῖς, ἴτις διὰ πέτρας . . Ἐλενὴν ἀπάγαν ἐνθάδ', αὐτ.Κύκλ.362 πορθημῖος σκάφος κ. ἐν γρ. ἐπίθ. : Πασα.8,25,13 ὄψ' γὰρ ἐν ποτε οὐδὲ νηφ παρισουμένης πορθημῖδι παρασχαιτο ὁ Λόδων νήσους 3) μτφ. : Φιλ.δ.ζ.3,2 πορθημῖος πολ. λων ἀγαθῶν πάλιν ἐσφερων γουοῖσας τὰς ἐση μέρια καλεῖντι νῦν τραπέζας.

πορθμός (ὁ) ἰσθμῶν, (ῥοαί) κ. νεῶν. βραχίων, στενὸν μέρος χωρίζον δύο ἡπρωτικὰς ἢ νησιωτικὰς ἐκτάσεις, καὶ ὅπ' οὐ πῶς διαπορθμύεται, πρῶ ἐπὶ τὴν ἐναντι ἄκρην: *Οἰ.Δ.61 ἐν πορθμῷ ἰθάκης τὸ Σάμοιο τὴ παιδαλαύσης, αὐτ.Ο.29, *Ηρ.8,76 κατεχόν τὸ μῆρι Μουυνίης πάντα τὸν πορθμὸν τῆσι νησὶ ἰσπρὶ τῶν στενῶν τῆς Σολαμίνου, αὐτ.8,91, Αἰολ.Περάσ.69 λινοθεῖων σχεδὸν πορθμὸν ἀειφάσ Αἰθαωνίας Ἑλλάς ἰσπρὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, αὐτ.722, Θουκ.6,2, Πλάτ.Ἐπιστ. 345D τὸν πορθμὸν τὸν περὶ τὴν Κόλλαν ἰσπρὶ τὸ στενὰ τῆς Μεσσηνίας, Ἀριστλ.Θαισμ.834β,3, αὐτ. Ἀν.973β,1, - ὁ πορθμὸς τοῦ Ἑβρίου, - ὁ βερίγχειος πορθμός. || εἰδ. ὁ εἰς Ἄϊδου πορθμός ἡ Στυγὲ θάλα. : Ἑβρ.Ἐκ.1106. 2) ἡ διαπορθμύσις ἢ τὸ πορθμὸν διὰ θάλασσης: Σοφ.Τρ.571 τοσάνθ' ὄνησι τῶν ἐμῶν, ἴδον λίθη, πορθμῶν, ὁδοῦνεχ' ὕστατην σ' ἐπεμψ' ἐγώ, Ἑβρ.Ἐλ.532 πορθμῶς . . μυσίους πελεκουσία, Μάχη. Ἀθην.8,341c: χυρεὶν δὲ παρθὸν ἀναδοθ'. 3) γεν. ἡ θάλασσα: Πίνδ. I.43,57 ναυτιλιασὶ τὸν πορθμὸν ἀμυρῶσις ἡμερῶν, καταστῆσθαι ἀσφαλίη τὴν θαλάσσοιοφανίαν. 4) ὁδός, διόδος, διὰ θάλασσης, ἀγούσι πᾶσι, ἀμρός: Ἑβρ.Κάμ.108 πῶς πορθμὸν οὐκ ὄθησθα πατρώων χθονός, αὐτ.Ἐλ.127 ὅθ' ἴσασι πορθμὸς αὐτός Ἀργεΐσιον ἦν. 5) ἐν εἰδ. ἐνν. ὁ σωλὴν τῆς κλεφθῶρας: Ἑμπ.100,10,17.

πορθοφυλακία (ἡ) πάπ. ἡ φυλακὴ ἢ κουστῶδια τοῦ πορθμῶ.

πόρθος *Ἦσ. ἐπτόρθος. *

πορθυγίς *Ἦσ. ἀσπαίτη, τρύβλιον.

πορθῶ-ῶ κ. νεῶν. καταστρέφω, ἐρημῶ, ἀφανίζω διὰ κατακρήσεως, πολεμικῆς ἐνεργείας, κυριεῶν λαφυραγωγῶν, κληλατῶν: Ἰλ.Δ.308 ὄδε καὶ οἱ πρότεροι πόλις καὶ τεῖχος ἐπόρθον, Οἰ.Ξ.264 αἶψα μᾶλ' Αἰγυπτίων ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγρούς πόρθων, *Ηρ.3,58 οἱ Σάμοιο τοὺς χώρους αὐτῶν ἐπόρθων, Αἰολ.Ἐπ.583 πόλις πατρώων . . πορθεν, Σοφ.Φιλ.920, Θουκ.8,57 ἔτι δὲ ἐφοβετο μάλιστα μὴ τῆς τροφῆς ζήτησις πορθῆσαι τὴν ἡπειραν, Ἰσοκρ.9,62, Ξεν.Ἑλλ.6,5,27 τὴν Σελλασίαν ἔκασον καὶ ἐπόρθων, Ἀθῆν.12,523β. || κ. παθ. καταστρέφωμαι, ἀφανίζομαι, ἐρημοῦμαι κατόπιν πολεμικῆς, ἐπιθετικῆς δράσεως: *Ηρ.1,84 πᾶν τὸ ἄστυ ἐπόρθετο, Ἰσοκρ.10,49 οἱ μὲν Ἑλληνας οὕτως ἠγανδκίτησαν, ὡσπερ ὅλης τῆς Ἑλλάδος ἐπορθημένης. 2) πολιορκῶ, ἐπιτίθειμι πολεμικῶς, προσβάλλω: *Ηρ.1,62, Ψάψισμα π. Δημ.164, Διόδ.Σ.12,34 προσέταξαν τὴν τε χῶρον . . κληλατῶσι καὶ τὴν πόλιν πορθῆσαι, αὐτ. 15,4. 3) σὺλῶ, καταστρέφω, γυμνῶν: Αἰολ.Ἐπ.583 θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς πορθεν, Ἑβρ.ἀπ.605 φίλους τε πορθεὶν καὶ κατακτείνεσθαι κ. παθ.: Αἰολ.Ἐπ.194 αὐτοὶ δ' ὄφ' αὐτῶν ἔνδοθεν πορθοῦμαι, αὐτ.Χο.691. || ληστεύω, ἀρπάζω κ. παθ.: Ἐβρ.155 τὰργόρια πορθεῖται. || κ. ἀπολ. ἐπιφέρω ὀλεθρον, φθοράν: Ἑβρ.Ἀνθρ.634 κάπειτ' εἰς οἴκου τῶν ἐμῶν ἔλθων τέκνων πορθεῖ. 4) ἐν εἰδ. σημ. ἐπὶ γυναικῶν, παθ. κατακτείνω, βιάζομαι: Ἑβρ.Φοιν.565 αἰχμαλωτίζεις κόρας βίβη πρὸς ἀνδρῶν πολεμικῶν πορθομένης.

πορθῶτης (ὁ) πάπ. ἱερεὺς τοῦ Ὁἰῶ ἐν Αἴγυπτῳ, δὲ κ. ὁ ἐπαυτεῶν τῶν ἱεῶν.

ποριά (ἡ) δημ. πόρος, διὰ θάλασσης, ἰδίως διὰ θάλασσης πταμοῦ, ρεῦματος, χεῖμαρος: Κρυστ. Τὸ τραγοῦδι τῆς Βρόσης δ' οὗτος Νερομάνης τὴν ποριά | ὁμορφίαν διαθαίνει. || εἰδ. τὸ μέρος περιφράχτου χώρου, οἶον κήπου, ἀμπελοῦνος κ.ά., δι' οὗ εἰσέρχεται τῆς, ἡ μπασιά.

πορίζω κ. μον. κ. νεῶν, ἄττ. μέλλ. πορίζω Ἰσοκρ.Ἰπν.1079,110f, Θουκ.2,69 κ.ά., μτγν. πορίζω ἸΑρτέμ.2,68f, ἀόρ. ἐπόρισα Ἰπλάτ.Νόμ.966β, πα-

ρακ. παρόρικα (αὐτ.Φιλ.300D), μέσ. μέλλ. ἄττ. πορίζωμι Ἰλην.938f, μτγν. πορίζομαι Ἰδιόδ.Σ.ἀπ.616, 62f, ἀόρ. ἐπορίζωμι Ἀριστφ.Βάτρ.880f, παθ. μέλλ. παρισθῆσομαι ἸΘουκ.6,37,94f, ἀόρ. ἐπορίσθην (αὐτ.6,37f), δωρ. ἐπορίσθην Ἰσοκρ.π. Ἰάμβλ.Πυθ.17, 75f, παρκα. παπόρισμα Ἰσοκρ.15,278, Δημ.108f. κ. ἐν μέσ. σημ.: Αἰσφ.297, Αἰσχίν.3,209, Φίλημ.123f, ὕπερο. ἐπορίζομαι ἸΘουκ.6,29f ἐν σπον. χρ. ὅς τὸ πορίζω βλάλλη, ἀγῶ, πέμνω, φέρω: Σοφ.Ἥλ.1267 εἰς τὸ στεθὸς ἐπόριζον ἀμέτρητα πρὸς μέλαθρα ἰσπρὶ διορῶν, ἐν κῶδ. ἐπορσεν, ἐπώρσεν. 2) παρῶν, δίωδ. ἢ προσφέρω τινὶ τὸν τρόπον ἢ τὴν εὐκαιρίαν ὅπως κτήσεται τὴν προμηθεῖα: ἰδίως ἀναφορικῶς πρὸς ὄλικα ἀγαθὰ, ὄφελος: Ἀριστφ. Ἐκκλ.236 χρῆματα πορίζει εὐπορώτατον γυνή, Ἰσοκρ.12,82 καὶ δύνασθαι πορθεῖν ἐκ τῶν πολεμίων τοὺς στρατιώτας πορίζειν, - ἢ ἐπιχειροῦσι τοῦ ἐπόριζον ἀρκετὰ κέρδη - σημαντικὰ κεφάλαια. || ὄμ. κ. ἀναφορ. πρὸς ἀφηρημ. καταστάσεις, προμύστα, γίνωμι πρόξενος, φέρω, παρῶν, ἐπιμῶ: Ὀμ.Ἐπιγράμμ.14,10 πορίζειν κακὰ τινι, Ἀριστφ.Ἰπν.594 δὲ γὰρ τοὺς ἀνδράσι τολοθεῖ πάσθ τῆσιν πορίζαι νίκην, αὐτ.Πλ.46f, Πλάτ. Φαιδρ.275Α σοφία δὲ τοὺς μαθητὰς δόξαν, οὐκ ἀλλῆθειαν πορίζει. || κ. ἀπολ.: Ἑβρ.Μλδ.679 τὴ πάσχα, θεῶν πορίζοντων καλοῦς. 3) ἐπιπνῶ, μηχανῶμαι, βρισκῶ: αὐτ.1Α.745 σοφίζομαι δὲ κάπλι τοὺς σοῖσι φιλοτάτοις τέχναις πορίζω, αὐτ.Ἀλλ.222, Ἀριστφ.Ἀχ.386 τὶ ταῦτα στρέφει τεχνάεις τε καὶ πορίζει τριβιάς, Θουκ.6,29 εἰ μείζονος διαβολῆς, ἦν ἔμελλον ῥῆσιν αὐτοῦ ἀπάντας πορτείν, Πλάτ.Πρωτ.321B τοὺς δ' ἀναλισκομένους . . πολυγωνίαν (προσφῆει εὐστηρίαν τῶν γένει πορίζων, αὐτ.Φιλ.30Α. 4) τὸ μέσ. κ. νεῶν. παρῶν, προμηθεῖα τὴν ἐμαυτῶ, κτώμαι, κερδίζω, ἰδίως ἀναφ. πρὸς ὄλικα ἀγαθὰ: Θουκ.1,142 τῆ τῶν χρημάτων ἀπάνει κωλύσονται, ὅταν σχολῆ αὐτὰ πορίζομενοι διαμῆλλωσιν, Ξεν.Ἑλλ.5,117, Πλάτ.ἈΖ.368B μολίς πορίζομενων τάμψισθαι, Ἰσοκρ.12,116 ἐκ δὲ τῶν ἀλλοτρίων πορίζεσθαι τὸν βίον κτισμένον ἰσπρὶ μέσῳ τοῦ βίου, τῆς ζωῆς. Ἀλεξ.257,2, Μηναί.3,5 Συσφ. κήπον τινὰ καλλιεργῶν καὶ οὕτω τὴν τροφήν πορίζομενος, αὐτ. 12,3 Συσφ. - μολίς κατορθῶνεις νὰ πορίζεται τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα. || ὁδῶ κ. ἀναφ. πρὸς ἀφηρημένον, κτώμαι, λαμβάνω, ἐξευρισκῶ: Πλάτ. Λάχ.199B ὦ γέ μόνω προσήκει . . τάγαθὰ πορίζεσθαι, αὐτ.Πολ.427B. || εἰδ. ἀναφορ. πρὸς λόγους ἢ ἐπιχειρήματα, ἐπιπνῶ, στοχάζομαι, βρισκῶ: Ἀριστφ.Βάτρ.880 δαινοτάτοις στομάτιον πορσασθαι ῥήματα καὶ καταπρῆσται ἐπῶν, Δημ.938 ἡγοῦμενος βεινός εἶναι καὶ βεβίως λόγους πορσισθαι περὶ ἀδικίων πραγμάτων, Πλούτ. Ἦθ.868D πορίζεσθαι αἰτίας χρῆστας περὶ φύλων πραγμάτων, Φίλημ.123. 5) ὄμ. πορίζομαι ἐν χρ. ὡς παθ. ἐξευρισκῶμαι: Θουκ.6,29 ἴδιγ γὰρ καὶ τὰ τῆς πυρασκευῆς ἐπιπνῶσι, Πάπ. ἀπ' ἄλλων συντόμως σοι πορσῆθαι ὀδοδοθῆσθαι ἰσπρὶ ἀργυρίου. || παρῶν: αὐτ.3,82 ῥῥδῶσι ἐπὶ ἐπαγωγῆσιν τοὺς νεωτερίζειν τὴν βουλομένην ἐπορίζοντο ἰεὺκόλως πορσῆχοντο μέσῳ ἐπαγωγῆσιν ὄμ. κ. μτγνικ. τοῦ ποι. αἰτίου: Πλάτ.Πολ.364B ἀγύρται καὶ μάντες. * νεῖθουσι ὡς ἐστὶ παρὰ σφῆσιν δύναμις ἐκ θεῶν πορίζομεν. || ὄμ. ἔγω τὴν προελευσιν, λαμβάνω τὴν δύναμιν ἐκ τῶν: Ἰσοκρ. 15,278 τὰς πίστες μείζον δύναμις τὰς ἐκ τοῦ βίου γεγεννημένας ἢ τὰς ὑπὸ τοῦ λόγου νεπορισμένας, Ἀριστλ.Ρητ.1356α. || εἶμαι ἡμοιοῦμενος, γίνωμι κατᾶλληλος, ἀρμόδιος πρὸς τὴν: Ἀριστλ.Ζ1.569b,22 αἰ δὲ πράξεις αὐτῶν . . πρὸς τὰ φύκα καὶ τὰς ἄλλας νεπορισμέναι ὁδῶ κ. ἀπροσ. : αὐτ.Ζ1.665b,3 ἄλλ' ἐκάστοις ἰδίγ νελο-

ρισται πρός τε τοὺς θεοὺς καὶ τὰς κινήσεις
 || ὄμ. ἀπορ. τὸ γ' ἐν. τοῦ ἐνεστ. πορίζεται τι
 εἰς εἰς τὴν ἐξουσίαν κινεῖται, τὸ ἀπορ. : Ξεν. Οἰκ.
 7,19 τὸ γρηθοσαοὺς περικτασθαι τοὺς ἀνθρώπους
 πορίζεται 6) ὄμ. τὸ ἐνεργ. ἐν μέσ. σμ. ἔξευ-
 ρίσμα χρήματα, εἶδ. συνάπτει δάνειον : Πάν.
 || κτώσιμ. κερδοῦναι : Πάν. τοῦ δέσσει πορίζοντι
 τὸ ζῆν ἀπὸ τῆς γενεῆς κ. || ἐπιτυχτῶν τὴν
 ἐκδοσὴν τῶν : Πάν. πορίζεσθαι προστάγματα εἰς
 τὸ τιμωρηθῆναι αὐτοῦς : 7) ἐν εἰδ. μαθ. σμ.
 ἐξάγω πόρισμα : Πάν. 650,22.

πόριμος-οἶν κ.-η-ον [πόρος] ὁ εὐρίσκων πόρους,
 μέσα, εὐρετικός ἐπιπονητικός : Γοργ. Πάλ. 25, Ἀριστοφ.
 Βάτρ. 1429 καὶ πόριμος αὐτῶ, τῆ πόλει δ' ἀμύχαν-
 νον, Πολυδ. 4,34 ῥήτωρ πόριμος· κ. ἐπὶ τοῦ ἔρω-
 τος : Πλάτ. Συμμ. 203D αἰεὶ τινος πλέκων μηχαν-
 ῶν . . καὶ πόριμος || ὄμ. κ. περὶ καταστά-
 σεων ἡ διαθέσεων : Ἀριστοφ. Εἰρ. 1034 ὁπόσα χρεῶν
 ἔστιν τὸν σοφῆ δόκιμον φρενὶ πόριμω τε τάμψ'
 μτ. αἰτ. ἐν φρ. ἄπορα πόριμος τὸ τὸ ἀδύνατα ἀνο-
 νατὰ ποῖναι : Αἰσχ. Πέρ. 904 ἀπόλαμος ὅδε γ' ὁ πό-
 λειμος, ἄπορα πόριμος : 2) ἐπὶ πραγμ., ὁ πορί-
 ζων, πορῆτων μέσα, τρόπος ἀσφαλείας, σωτη-
 ρίας : Ἀριστοφ. Οἰσμ. 777 ὡ χείρες ἔμοι, ἔχειρεῖν
 χρῆ ἔργω πορίμω, Ἄνων. π. 2 αὐτῶ. πόριμος ἐπίδο
 λή || ὅθ. τὸ πόριμον τὸ ὠφέλιμον, τὸ ἔπιωφε-
 λές : Γαλ. 5,751 3) εἰδ. π. ἱστροφικὸς αὐγαρφε-
 σιν, ὁ εὐρίσκων, παρασκευάζων διόδους : ἰππ. Διαιτ.
 50 ἡ ἀπὸ τοῦ γλυκεῖος οἴνου φῦσα πορίμω' εἰδι-
 κῶν. περὶ τροφῆς, ἡ εὐπεστὸς : Γαλ. 6,570 4) ὁ
 ἔχων ἀφθόνους πόρους, ἀφθονὰ τὰ μέσα τῆς ζωῆς,
 εὐπορος : Θεουκ. 8,76 τοὺς γὰρ ἐλάσσους ἀπὸ
 σπῶν τῶν πλεονικῶν καὶ ἐς πέντας πορμιωτέρων
 μεβεστάνας ὅστω κ. : Γοργ. Πάλ. 30 ἐπίοιστε τὸν
 ἀνθρώπων ἔσιν πόριμον ἔξ ἀπόρου 5) ποθ.
 ὄν δύναται τις νὰ διείδῃ, νὰ διαβῆ, νὰ περάσῃ·
 ὅθ. κ. δύνατος, κατορθωτός : Ἰώσα. Αἰ Προσμί. 3
 ἄπορα γίνεσθαι τὰ πόριμα, Λουκ. Διμ. Ἐγκ. 14 ἔρω-
 τὴ δὴ πάντα πόριμα.

ποριότης-πόρις [ἡ] μων. ἡ ἰδιότης τοῦ πορί-
 μου (βλ. λ.), τοῦ εὐρετικοῦ, ἐπιπονητικότης : Εὐστ.
 εἰς Διον. Περ 69.

πόριον [τὸ] ἢ [ἡ] ἔπιμρ. ἀμφίθ. ἀντὶ πορείαν.
πόριον [τὸ] [2] νεώτ. ἀνθρωπολογ. κρανομετρικὸν
 σμῆμασιν κατὰ τὸ ἀνώτατον ἄκρον τοῦ γέλουσ
 τοῦ ἔξω ἀκουστικοῦ πόρου, ἐν χρ. διὰ τὴν λή-
 ψην τοῦ ὠτοβρεγματικοῦ ὕφους τοῦ κρηνίου.

πόριος-ιος [ἡ] ποι. ἀντὶ πόριος βλλ., δόμαλος : Ὁδ.
 Κ 410 ὡς δ' ὄτ' ἀν ἀγροῦλοι πόριος, Εὐρ. Βάκχ.
 737 ἐθῆλον πόριον μωμυμένην, Ἀρατ. 1120 2) κ.
 μτφ. εἰς νεώρος κόρης : Εὐρ. Ἰκέτ. 628 τὰς παλαι-
 ογάτορας παιδογόνες πόριος Ἰνάχου, Ἀλκιφρ. 184.
πορισία-ατος [τὸ] μτγ. κ. νεώτ. ἐν τῷ γεωμε-
 τρῶ τὸ ἐκ προτέρως ἀποδείξεως συναγόμενον
 συμπέρασμα : Εὐκλ. 3,1 || εἶδος προτάσεως μα-
 θηματικῆς μεταξὺ προβλήματος καὶ θεωρήματος :
 Πλάτ. Εὐκλ. 18, Πρόκλ. Εὐκλ. 301F || νεώτ. μαθημ.
 πρότασις ἢ ἡ ἀλλεθία γίνεται φανερά μετὰ τὴν
 ἀπόδειξιν ἄλλου τινὸς θεωρήματος 2) ἐν γεω-
 μτρ. σμ. πᾶν δ,π ἐξόγει, πορίζεται τίς ἐκ τῆς
 μελέτης, ἐρεῖνης ζητημάτων τινος : Πρόκλ. Ἀλκ.
 139, Ἰερων. Χρ. Ἐπ. 23, 469Μ, Δομοδάκ. Ἀρχ 251,
 τὰ πορίσματα τῶν μελετῶν τὸ δὲν ὑπῆρξαν
 οἷα ἀνεμνεύοντο, - τὰ νεώτερα πορίσματα τῆς
 ἱστροφικῆς - τὸ πόρισμα τῶν ἀνακρίσεων.

πορισίος [ὁ] μτγ. κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ
 πορίζεσθαι, ἐξεύρεσις, προμήθεια : Πολυδ. 3,112.2
 ὄρων δ' ὅτι ταχέως ἀναγκασθῆσαν μετα-
 στρατοπεδεῖν οἱ Καρχηδόνιοι διὰ τὸν πορι-
 σμὸν τῶν ἐπιτοπίων, - ὁ πορισμὸς τῶν μέσων
 τῆς ζωῆς - τῆς συντηρήσεως || ἀπολ. ὁ χρη-
 ματισμὸς, τὸ πορίζεσθαι, κερδοῦναι χρήματα κ.

κτ. πληθ. : Πλούτ. Ἠθ. 92B τὰς ἀμίλλας . . ἄπρ
 δόξης ἡ ἀρχῆς ἡ πορισμῶν δικαίων, αὐτ. 136C,
 αὐτ. 544D || ὄμ. ἀπολ. ἡ ἐξεύρεσις τῶν πόρων τὸ
 ζῆν ἀνογαῖναι : Χρῖστ. Στωϊκ. 3,172, Φιλῶδ. Οἰκ. 44J
ἡμέτερος πορισμὸς 2) ὁ τρόπος τῆς κη-
 σεως κέρδους χρηματικοῦ : Πλούτ. Κατ. Πρεσθ. 25
 φησι γὰρ δυαὶ κερθῆσθαι μόνος πορισμοῖς γενο-
 ωργία καὶ φειδογ' || ὄμ. ὁ τρόπος τῆς ἐξευρέ-
 σεως τῶν μέσων τῆς ζωῆς : Μουσῶν. ἀπ. 11, 59E'
 || γενικῶτ. μέσον δι' οὗ δύναται τις νὰ ἐπιτύχῃ
 κέρδος, ὠφέλιμον εἶναι : Πά Τριμ. 1,6,5 ἀνθρώπων
 . . νομιζόντων πορισμὸν εἶναι τὴν ἐκδοσίαν.

ποριστής [ὁ] ὁ πορίζων, παρέχων, ἐξευρισκων,
 μτ. γενκ. τοῦ πράγμ. : Εὐσέβ. Μυνδ. 24 φύλαξ καὶ
 ποριστῆς φλοιστῶν χρημάτων ὅστω κ. ἐν ἀνο-
 φορῶ πρός ὀφρημένα πράγματα, καταστάσεις,
 ὁ προζώνων, ἐπιφέρων τὰ : Θεουκ. 8,48 ποριστῆς ὄν-
 τας καὶ ἐπιηγτῶν τῶν κακῶν τῶ δῆμω, Φιλῶδ.
 Ρητ. 2,538' κ. ἀπολ. : Ἰώσα. Αἰ 19,2,5 2) ὁ
 ἐξευρισκων πόρους χρηματικὰ μέσα, ἐν εἰδ. σμ. :
 Ἀριστοφ. Ρητ. 1405,26 ὁ λησταὶ αὐτοῦ ποριστῆς
 καλοῦσι μὲν 3) εἰδ. ὁ ποριστῆς ἐν Ἀθῆναις
 ἐπιτροπὴ ἐιδικῶς διορισθεῖσα πρός ἐξεύρεσιν
 ἐκτάκτων πόρων διὰ τὴν ἐπίσχυσιν τῶν δημοσίων
 εἰσπράξεων εἰς δυσχερεῖς περιστάσεις ἰὼς λ.χ. ἐπὶ
 τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου : Ἀριστοφ. Βάτρ.
 1505 καὶ δὸς . . τουτοῦσι τοῖσι πορισταῖς, Ἄντιφ.
 6,49 τριάκοντα μνᾶς ἐπ' ἔμοι λαβόντες παρὰ τῶν
 ποριστῶν, Διμ. 49 τῶν μὲν χρημάτων αὐτοῖ
 ταμίαι καὶ ποριστῆται γίνονται.

ποριστικός-ή ὄν κ. νεώτ. ὁ ἰκανὸς νὰ πορίσῃ,
 νὰ παράσῃ, μτ. γενκ. τοῦ πράγμ. : Ξεν. Ἄνομ. 3,1,6
 καὶ ποριστικῶν τῶν ἐπιτελείων τῶν στρατιω-
 ταις, Πλάτ. Γοργ. 517D || ὅθ. κ. ἐπὶ ἀφορημ.
 πραγμ., διαθέσεων, καταστάσεων : Ἀριστοφ. Ρητ.
 1366,37 ἀρετὴ ἐστὶ δύναμις ποριστικῆ ἀγαθῶν,
 Στωϊκ. ἀπ. 3,67 ποριστικὴ ἔξις τῶν πρός τὸ ζῆν κ-
 θετικῶν 2) ὁ ἀναπεφόμενος εἰς τὸν πορι-
 σμὸν ὄλικων μέσων : Αἰν. Τρακ. 14,2 ποριστικὴ βί-
 βλος [πραγματεία σχετικῆ πρός τὸν βιοπορισμὸν].
ποριστός-ή ὄν γλωσσα. ὄν δύναται τις νὰ πο-
 ρισθῆ, νὰ ἐξοικονομηθῆσ.

πορίχι [τὸ] ἔπιμρ. τὸ φυτὸν Ἰραφελδία ἢ πολιά,
 τῶν παρασκευαζέων χωρῶν, ἄ. μοῖρη βρούβα,
 βλαστόρι, λάχανο τοῦ βουνοῦ, λαφάνια, τσιμητῆ.
ποριώτης [ὁ] ἔπιμρ. ναυτ. ὁ ἀνόπλιος ὁ ἀνά-
 κτονος τοῦ παρακασιῶ 2) ὁ ἐκ τῆς νήσου
 Πόρου ἐν χρ. κ. ὡς ἐπόνυμ.

πόρκας-οἰος [ὁ] μτγ. ὁ διὰ τὸ πόρκου βλλ.
 ἄλειψαν : Λυκόφρ. 237, Παγκρότ. π. Ἀ88ν. 7,321F
 σάσαι τ' ἰσομήκεες ἰχθῦς ἄς τε βῆας πορκῆες
 ἀλίψωσι καλέουσι.

πόρκης [ὁ] ὁ κρίκος τοῦ δόρατος ὁ αὐγκρατῶν
 τὸ ζῶλον τὸ εἰς τὸν αὐλὸν ἐμνηγμένον Φῶτ. ἐδ
 ἐπιδοκιμῶσι τῆς ἐπιδορατοῦσ ὁ περιεργῶν
 αὐτὴν πρός τὸ ζῶλον, Εὐστ. ἐκρίκωμ συνεκτι-
 κῶν τοῦ ζῶλου καὶ τῆς αἰχμῆς : ἡλ. Ζ 320 πόρκει
 δὲ ἄλμπετο δουρὸς αἰχμῆ γαλκεῖν, περὶ δὲ χρῶ-
 σεος θέε πόρκης, αὐτ. Θ 495.

πόρκος [ὁ] εἶδος ἀίετικοῦ δικτύου : Πλάτ. Σοφ.
 220C κῦρτος δὲ καὶ δικτυα καὶ βρούχος καὶ
 πόρκου, Ἄντιφάν. 120, Διφλ. 78 θάττων πλέκειν
 κέλευε τῶν πόρκων πυκνωτέρους Πλούτ. Ἠθ.
 730C 2) εἰδ. ἑλληνικὴ ἀπόδοσις τοῦ λατινοῦ
 porca : Πλούτ. Πανθ. 11 κάρπας μὲν τὰς ἀγᾶς,
 πόρκους δὲ τοὺς χυρίους ὀνομαζόντες.

πορκώδης-οῦς-εἰς ὁ θύοις πρός πόρκην βλλ.,
 πρός κρίκον δόρατος : Εὐστ. 795,39 πόρκης ἐπιδο-
 ρατῖδος δακτύλιος, ἀφ' οὗ καὶ τὰ στρογγύλα
 καὶ κρικώδη πορκώδη λέγονται.
πορνάς-άδος [ἡ] μτγ. ἡ πόρνη : Ἐπιφάν. 30.

πορνεία {η} κ. μον. κ. νεώτ. ἡ πρὸς αἰσουασιον, σαρκικῆν μεῖν παράδοσις γυναικῶν εἰς ἄνδρα : Ἰαν.Ἐπιστ.7,122, ΠΔ Γέν.39,24 ἐκπαρόνευε. Ὀμόρην ἡ νόση σου καὶ ἰδοὺ ἐν γαστρὶ ἔχει ἐκ πορνείας, ΚΔ Κορ.1,7,2 διὰ δὲ τὰς πορνείας ἕκαστος τὴν αὐτοῦ γυναικα ἕχεται, Γρηγ.Νύστα.Ἐπιστ.2,118 πορνεία ἐστὶ . . ἡ χροῖς ἀδικίας ἑτέρου γνωμῆν ποιῆ τῆς ἐπιθυμίας ἐκπλήρωσις" || εἰδ. ἡ μοιχεία : αὐτ.Ματθ.19,9 ὅς ἀναπόλησι τὴν γυναικα αὐτοῦ μὴ ἐπὶ πορνεῖα καὶ γομήσῃ ἄλλην, αὐτ.5,32" || κ. περι-ἀνδρός, ἡ παράνομος σαρκικὴ ὁμιλία : Δημ.403 οὗτος ἄλλον ἔκρινε παρ' ὁμῖν ἐπὶ πορνεῖα" 2) εἰδ. μον. νομ. κ. νεώτ. ἐξώγαμος μετῆς ἀνδρός ἐγγάμου ἢ ἀγάμου μετὰ γυναικὸς ἀγάμου φανερός παρεχούσης ἐπὶ χρηματικῇ ἀμοιβῇ τοῦ ἴδιου σώμα, πρὸς σαρκικὴν ἡ-ζονην, ἑταιρισμός : Νεαρὰ Ἄνδρον.Παλαιολ.26, -κατὰ τὸν ποικικὸν νόμον, μόνον τρόποι τινὲς προαγωγῆς εἰς πορνεῖαν καλοῦνται" 3) μτφ. ἡ εἰδωλοκρατία : ΠΔ Ἀριθμ.14,33 οἱ δὲ υἱοὶ ὁμῶν . . ἀνοήσιον τὴν πορνεῖαν ὁμῶν, ἕως ἀν ἀνα-λωθῆῖ καὶ κώλα ὁμῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ.

πορνεῖον {τό} κ. μον. κ. νεώτ. οἶκος ἐνθα δια-μένοντι πόρνοι, ἐταῖροι, χαμαιτυπείαι, οἶκος ἀ-νοήτης, πούταναρεῖο : Ἀριστφ.Σφ.1233 γλωττοποι-εῖν εἰς τὰ πορνεῖα εἰσιόνθ' ἑκάστοτε, αὐτ.Βάτρ.113, Ἀντιφ.1,14 καὶ ἦν αὐτῷ παλλακὴ, ἦν ὁ Φιλό-νευος ἐπὶ πορνεῖον ἐμελλε καταστάσαι.

πορνεύματις {τό} Ἐπιγρ. ἡ πορνεῖα.

πορνεύσις-εως {η} μτγν. ἡ εἰς πορνεῖαν παρά-δοσις, ἔκδοσις : Σκεοδότ.Γνώμ.14.

πορνεύτρια {ἡ} ἡ πορνευσμένη γυνή,ἑταῖρα, πόρ-νη : Ἀριστφ.ἀπ.121.

πορνεῶς κ. νεώτ. ἀμθ. παρέχω τοῦ σώμα πρὸς σαρκικὴν ἡδονην, προσφέρωμι εἰς πορνεῖαν, ἰδι-ως ἐπὶ ἀμοιβῇ, περὶ γυναικῶν ἢ καὶ ἀνδρῶν : Λαυκ.Ἀλέξ.5 μερῶν μου μὲν οὖν πάνι ὤφρασι . . ἀνε-δὸν ἐπόρευσε καὶ συνῆν ἐπὶ μισθῷ τοῖς βουλο-μένοις, Φάλλ.Ἐπιστ.121, Ἀρνοκρ. ἐν λ. πωλώσῃ" || ἐν ενεργ. σημ. τελῶ πορνεῖαν, συνέρχομαι μετὰ πόρνης : ΚΔ Ἀποκ.17,2 τοῦ κρίμα τὸν πόρνην . . μεθ' ἧς ἐπόρευσαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, αὐτ.18,9 οἱ μετ' ἧς ἐπόρευσαν οἱ βασιλεῖς καὶ στρηνιάσαντες" 2) εὐχρ. συνῆθ. ἐν τῷ πορ. πορνεύομαι εἶμαι, γί-νομαι πόρνη, παρέχω τοῦ ἴδιου σώμα ἐπὶ χρήμασι πρὸς σαρκικὴν ἡδονην : Ἦρ.1,93 τοῦ γὰρ δὴ Λυ-δῶν δῆμου αἱ θυγατέρες πορνεύσαντι πάσαι, συλλέγουσαι σφίσι φερνάς Ἐθν.67, Λυσ.ἀπ.59" κ. ἐπὶ ἀνδρός, ἐπιθίδομαι εἰς παρὰ φύσιν ἀ-σέλγησι : Αἰσχίν.1,52, αὐτ.1,119 ὁπότε δὴ οὖν τε-τόλμηκα ἀντιγράφεσθαι πεπορνευμένῳ Τιμάρχῳ μὴ ἔξειναι δημηγορεῖν, Δημ.413 τοῦτον ὡς πε-πορνευμένον κέκριαν" 3) μτφ. ἐν εἰδ. ἐκπλ. ἡ συμ. συναγελάσθαι μετ' εἰδωλοκρατῶν : ΠΔ Περ-ρῶλ.1,5,25 καὶ ἠθέτησαν ἐν θεῷ πατέρων αὐ-τῶν, καὶ ἐπόρευσαν ὅπως θεῶν τῶν λαῶν τῆς γῆς, αὐτ.Ψαλμ.72,27, ΚΔ Ἀποκ.2,14.

πόρνη {ἡ} κ. μον. νεώτ. κ. δημ. γυνὴ παραθί-δουσα ἐπὶ χρήμασι τοῦ ἴδιου αὐτῆς σώμα εἰς ἄν-δρας πρὸς σαρκικὴν ἡδονην : Ἀρχιλ.142, Ἀριστφ. Ἀχ.524 πόρνη δὲ Ζυραῖαν . . νεανίας κλέπτου-σι μεθυσκοττάδοι, ΚΔ Ματθ.21,31, αὐτ.Λουκ.15,30 ὁ υἱὸς σου . . ὁ καταγαῖον σου τὸν βίον μετὰ πορνῶν, αὐτ.Κορ.1,5,16 ἡ οὐκ οἰδέτε διὸ ὁ καλ-λάμενος τῆ πόρνη ἐν σώμῃ ἐστίν" Ἀκολουθία Μεγ.Τρίτης Κοντάκιον ὕπερ τὴν πόρνην : ἀνομή-σις, Λασκαρ.Βάρκ.Καν.1,2 ἀπάντησα μιά πόρνη μὴν ἡμέρα | ὅπου δὲν ἔρωτες ἀπάντης τῆς κανεῖς, **πορνηδίων** {τό} κ. νεώτ. ὕποκορ. τοῦ πόρνη βλλ., νεαρὰ γυνὴ πορνευσμένη, πούτανισσα : Ἀριστφ. Νεφ.997 ἴνα μὴ . . μῆλψ βληθεῖς ἀπὸ πορνηδίου, τῆς εὐκλείας ἀποδραυσθῆς, Μέν.Περικ.150.

πορνηκός-ἡ-ὄν κ. νεώτ. ὁ τῆς πόρνης, ὁ εἰς πόρνην ἀναερόμενος ἢ ἀρμόζων : ΠΔ Πορνοι.7,10 ἡ δὲ γυνὴ συναντῆ αὐτῷ, εἰδὸς ἔχουσα πορ-νηκόν, Στρατ. ἐν ΑΠ127" || πορνηκὸν τέλος ὁ φόρος ὃν ἐτίλουν οἱ διατηρόντες πορνεῖον : Αἰσχίν.1,119 ἀποδομαδέει γὰρ . . ὅτι κατ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ἡ βουλή πωλεῖ τοῦ πορνηκὸν τέλος" 2) ἐν εἰδ. σημ. ὁ προκαλὸν τὴν διεγερταὶ τῆς ἀ-φροδισίου ἐπιθυμίας, ἐπὶ τῶν πληθυντικῶν ἐπιδρά-σεων : Βέττ.Βάλ.7,37" 3) ἐπὶ πρσι. ἀσελήτης, λάγνος, πόρνης : Κατ' Ἀοστρ.Κ.2,166.

πορνοδοσκεῖον {τό} σχολ. τὸ πορνεῖον, χαμαι-τυπείαν : Σχολ.Ἀριστφ.Σφ.1344.

πορνοδοσκία {ἡ} τὸ ἐπάγγελμα, ἡ ἰδιότης τοῦ πορνοδοσκῶ, τοῦ διατηρῶντος πορνεῖον : Αἰσχίν.3,214 τὴν δὲ τοῦ Κτισαφῶντος πορνησίαν καὶ πορ-νοδοσκίαν ἰογυρῶς δεδιέναι, Στωϊκ.ἀπ.3,36.

πορνοδοσκῶ {ὸ} κ. νεώτ. ὁ τρέφων, συντη-ρῶν πόρνος, παστρωπός, προαγωγός, ὁ διατηρῶν πορνεῖον, χαμαιτυπείαν : Μυρτίλ.4, Αἰσχίν.3,246 δι-κην τῆς δίδωκε πορνης καὶ πορνοδοσκῶς ὤπερ Κτισαφῶν, Δημ.1354 οὐ βούλομαι αὐτὴν σφῶν σφῶτων ἐπιτραν γεγεννημένον ὄραν . . ὑπὸ πορνοδοσκῶ ὄσαν, Ἀριστφ.Ἠθικ.112b,33, Πάλαι.Δωδ.Γύστ.134,4 στὸ τσίρκο μέσα οἱ χαρακῶποι | καὶ στὸ νεῦ οἱ πορνοδοσκοί" || τίτλος κωμψ-διῶν τῶν ἐν Εὐδοῦλου, Ἀναξίλα κ.ἀ.

πορνοδοσκῶ-ἔω τρέφω, διατηρῶ πόρνος, ἐπαγ-γέλλομαι τὸν πορνοδοσκῶν βλλ. : Ἀριστφ.Εἰρ.849 οὐκ ἀν ἐπι δούλην τῶν θεῶν τριβόλοισι, εἰ πορ-νοδοσκοῦθ' ὤπερ ἤμετις οἱ βροτοί, Ὑπεριδ.Ἀ8,3, Βέττ.Βάλ.61,23" 2) ἀσωτεύω, ἀπαταλῶ τὴν περιουσίαν μου μετὰ πορνῶν : Παλαίφ.6.

πορνογενής-οὗς-ἑς γλωσσ. ὁ ἐκ πόρνης γεν-νηθεῖς.

πορνογέννητος-ος-ον μτγν. κ. μον. ὁ ἐκ πόρνης γεννηθεῖς : Μαλάλλ.178,19, Ἦσ. ἐν λ. νοσηγέννητα.

πορνογράφημα ατος {τό} νεώτ. κ. δημ. δημο-σίωμα αἰσχροῦ, ἀσέμου περιεχομένου.

πορνογραφία {ἡ} νεώτ. ἡ συγγραφή πορνο-γραφημάτων, ἔργον ἀσέμου, αἰσχροῦ περιεχομέ-νου, ἀσεμνος φιλολογία.

πορνογραφικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ εἰς τὴν πορνο-γραφίαν βλλ. ἀνήκων ἢ ἀναερόμενος : πορνο-γραφικὸν βιβλίον-δημοσίωμα-περιοδικόν,-πορνογραφικὴ φιλολογία.

πορνογράφος {ὸ} μτγν. νεώτ. κ. δημ. ὁ περὶ πορνῶν, περὶ ἑταιριῶν γράφων : Ἀθῆν.13,567R οὐκ ἀν ἀμάρτοι δὲ τις σε καὶ πορνογράφον καλῶν" || νεώτ. κ. δημ. ὁ συγγραφεὺς ἔργων ἀνηθικῶν, ἀσέμου περιεχομένου.

πορνογραφῶ-ἔω νεώτ. συγγράφω ἔργα πορ-νεῖας, ἀσέμου περιεχομένου, εἶμαι πορνογράφος

πορνοδικάκος {ὸ} γλωσσ. ὁ διάκονος πορνῶν, ὁ ὑπηρετῶν πόρνος.

πορνοδιδάσκαλος {ὸ,ἡ} μτγν. ὁ τὴν πορνεῖαν διδάσκων, διδάσκαλος πορνῶν : Ἀριστῶν.1,14.

πορνοδότης {ὸ} γλωσσ. ὁ εἰς τὰ πορνεῖα συ-χνάζων, πορνοκόπος.

πορνοκοπία {ἡ} σχολ. ἡ μετὰ πορνῶν ὁμιλία, ἀναστροφή : Σχολ.Ἀριστφ. Ὀρν.286.

πορνοκόπος {ὸ} ἰκόντις ὁ μετὰ πορνῶν διάγων, ἀναστρέφόμενος : Μέν.1057, ΠΔ Πορνοι.23,21 πῶς γὰρ μέθυσις καὶ πορνοκόπος πτωχεύσει.

πορνοκοῶ-ἔω μτγν. διάγω, ἀναστρέφωμι μετὰ πορνῶν : Πολυδ.δ.138.

πορνοκένος-ος-ον μον. ὁ φωνεῖων πόρνος : Στωϊκ.Θεόδ.608.

πορνομηκής-οὗς-ἑς σχολ. ὁ ἐμμανῆς εἰς τὸν μετὰ πορνῶν ἔρωτα : Σχολ.Ἀριστφ.Βάτρ.432.

πορνομοιχίας-οὗς-ἑς μτγν. ὁ πορνεύων καὶ μοι χεύων : Κύριλλ.10,1088B.

πορνόσιος (ὁ) Ἐπιγρ. ὄνομα μῆνός ἐν Κύμῳ.
πόρος (ὁ) κ. νεώτ. ἀνήρ πορεύων ἐπὶ χρήμασι
 τὸ ἴσον σώμα πρὸς ἄσκησιν ἀπόλαυσι, ὁ ἐπὶ
 μισθῷ πορευόμενος, κινησιός: Ἀριστ.Πρ.155,
 Ξεν. Ἀλοικ.1,6,13 τὴν τε γὰρ ὄραν ἕν ἐν μὲν τῷ
 ἀργυρίῳ πωλῆ τῷ βουλαμῶνι πόρῳν αὐτῶν
 ἀποκαλοῦσιν, Δημ.616, Ἄλεξ.242. 2) ὄμ. ὁ ἐ-
 νεργητικός δυσφορῶδης, σοδοσιτής: Φάλ. Ἐπιστ.
 4, Δημ.1489 φίλος δὲ Πausανίη τῷ πόρῳν: 3) ἀ-
 κούσιος, ἀσέληγ, ὁ μὲν πόρῳν διάγων: Πλά-
 Σοφ.Σειρ.23,16 ἕως ἀν καταβῆθ' ἀνθρώπωνος πό-
 ρου ἐν σώματι σαρκὸς αὐτοῦ, ΚΔΚορ.1,5,9 ἐ-
 γραφαὶ ὄμιν ἐν τῷ ἐπιστολῇ μὴ συναναμιγνύσθαι
 πόρῳσι, αὐτ.1,6,9. 4) ἐν εἰδ. σμμ. ὁ εἰδωλολά-
 τρης' πρὸλ. πορνεία, πορνεῖα: Σουδῖν.

πορνοστάσιον (ὁ) μιν. κ. νεώτ. πορνείον, χα-
 μαίτευσιον, μορνεῖλα.

πορνοσῆνη (ἡ) μην. ἡ ἰδιότης τῆς πόρνης, ἡ
 πορνεία: Μαν.4,314.

πορνοτελής (ὁ) ἐν Ἀθήναις ὁ τελώνης ὁ εἰσ-
 πράττων τοὺς φόρους τῶν δημοσίων πορνῶν, ὁ
 τὸ πορνικὸν τέλος μισθόμενος: Φιλωνιδ.5'
 || σκωπ. ἄξ γεν. πρῶσιν, τῶν δημοσίων εἰσπρα-
 κτῶρων: Πολυδ.9,29.

πορνοτήφι-ἴβος (ὁ) τριβῆ| ὁ μὲν πορνῶν διά-
 γῶγ, πορνόκοπος: Φρύν.389, Θωμ.Μ.291R.

πορνοτρόφος-ον μην. ὁ τρέφων, συντηρῶν
 πόρῳσι, πορνοδοκός: Φιλ.1,550, Εὐσεβ.2,1480Α,
 Παλλ.δδ.Β1.Ψω.Χρσ.18D.

πορνοφίλης (ὁ) μην. δωρ. -φίλος ὁ ἀγαπῶν
 τὸν πόρῳσι, τὰς ἑταίρας: ΑΠ11,416.

πορροαμία (ἡ) νεώτ. βοταν. φανόμενον χα-
 ρακτηριστικὸν τῆς ρυμιολοιήσεως τῶν ἀνθῶν
 τῶν ἀγγελοσπέρμων φυτῶν, καθ' ὃ αἴφων τοῦ κό-
 κκου τῆς γύρεως διέρχεται διὰ τῆς μικροπύλης τῆς
 σπερματικής βλάστης.

πορροαία (ἡ) μην. ἡ ὑπαρξίς, διανοήξις πό-
 ρου: Γολ.10,268, Κλημ. Ἀκ.Παιδ.364,8 πορροαία
 διὰ τοῦ σώματος, Κόσα.Πορβ.79.

πορροποιέ-ἔω μην. ἀνοήγος τὸς πόρῳσι σώ-
 ματός τιος: Διοσκ.5,6' || εἰδ. σώμα παπορο-
 ποιημένον φέρον πόρῳσι: ΣΞΕτ. Ἐμ.Μεθ.8,309.

πόρος (ὁ) ἰπείρω, περὶ ἄω| κ. μιν. νεώτ. κ. δημ.
 τὸ μέρος δι' ὃ τὴν περῶ, διαδαίνει εἰς τὴν ἀντιπε-
 ραν ὄχθιν ποταμοῦ, διαβατὸν μέρος, πέρασμα: Ἰλ.Β
 592 ἐνέμοντο . . Ἄλγεσιτο πόρον, αὐτ.ε.433 ἀλλ'
 ὅτε δὴ πόρον ἴξον εὐρετίος ποταμοῦ, Ἰγμν.
 Ἐρμ.398, Αλοχ.Πέρα.846 πόρον αὐτ' διαδῶς Ἄλως
 ποταμοῦ, αὐτ.493. 2) κ. νεώτ. στενὸν πόρον τῆς
 θαλάσσης κ. εἰδ. πορθός: Πινδ.ἀπ.189 πόρος
 Ἑλλάς| ὁ Ἑλλησποντικός, Αλοχ.Πέρα.875 Ἑλλάς
 τ' ἀμφὶ πόρον πλαγῶν, Ἀριστ.Σφ.308, Πλάτ.
 ἕως τοῦ πόρου τοῦ κατὰ τὸν ὄρμον τὸν Ἀρρο-
 πινοσπῆνιν, - Εὐδοκίος πόρος || ὄβ. ἐν πόρῳ
 εἰς τὸν τόπον ἐνθα ἢ τῶν πλοίων διάβασις:
 Ἡρ.7,183, Θουκ.1,20, αὐτ.6,48 ἐν πόρῳ γὰρ μά-
 λιστα . . εἶναι αὐτοῦς τῆς Σικελίας. 3) κ. κτ.
 ἐπέκτ. θαλάσσια, πέλαγος: Πινδ.Ν.4,53 ἀρχόμενοι
 πρὸς Ἴόνιον πόρον, Εὐρ. Ἀνθρ.1262 λευκὴν κατ'
 ἀκτὴν ἐντὸς Εὐξείνιου πόρου, αὐτ.Π.253, αὐτ.Ἐλ.
 130 μέσον περῶντος πέλαγος Αἰγαίου πόρου,
 Πολυδ.1,37| διαρραντες δὲ τὸν πόρον ἀσφαλῶς
 ἰτῆν μεταξὺ Ἀφρικῆς καὶ Σικελίος θαλάσσαν|
 ἡ θαλασσα ἐκπασσι, θαλασσα ὁδός: Ἡσιόδ.

Θ.292 διαβῶς πόρον Ὀκεανοῦ, Αλοχ.Πρ.531
 πόρ' Ὀκεανῶ . . ἀσπετον πόρον || οὕτω κ.
 πόρος ἄλλος θαλασσα τριβὸς κλυεῦθος κ. κτ.
 περίφηρ, ἡ θάλασσα: Ὁδ.Μ.259 ὄσπ' ἐμῶσιον
 πόρος ἄλλος ἔξερπείνων, Διον.Περ.131 Αἰγαίου
 πόντιου πλατῆς πόρος || ατενὴ πόρος ἕως
 τῆς θαλάσσης, πέρασμα, πέραμα: Αλοχ.Πέρα.453 φί-
 λους δ' ὑπεκώζοιεν ἐναλίων πόρων, αὐτ.367

πόρους ἀλιρρέθους, Σοφ.Α1.412. 4) τεχνητὴ δι-
 ὄδωσις ποταμοῦ, γέφυρα: Ἡρ.4,136 νῦν λυσαίν-
 τεσ τὸν πόρον τὴν ταχιστὴν ἀπὶτε, αὐτ.4,140,
 αὐτ.7,10'. 5) ὄδραγωγίον: Ἐλλ. Ἐπιγράμ.ν.13,
 Ἐπιγρ.Μεγάρων. 6) γεν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁδός,
 πέρασμα, διάβασις: Αλοχ. Ἀγ.910 εὐδὸς γενέσθω
 πορφυροσπρωτος πόρος, Σοφ.Φιλ.705 ὄβεν εὐ-
 μάρα| ὑπάρχει πόρου, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ.48,18
 ἢ ἐκείθε πόρος πάει| στοῦ Χέρωνα τὸ γυφα-
 ριδ' || εἰδ. ὁ τόπος ὄβεν διέρχονται θήρες, πέ-
 ρασμα κληγῶς: Ξεν.ΚΠ.1,6,40 τοὺς πόρους
 ὄβεν ἐκμανθάνων καὶ πρὸς οἷα χωρία φεύγοντες
 (ἀεὶ) ὄρῶνται οἱ λαγῶ'. || οὕτω κ. περὶ πτη-
 νῶν: Αλοχ.Πρ.281 αἰθέρα δ' ἀγνῶν πόρον ὠλε-
 νῶν' || κ. μτφ.: αὐτ.1κ.93 προσιδῶν . . πόροι'
 7) μικρὰ ὀδοὶς μὲσω τοῦ δέρματος, μικρὰ
 δερματικὴ κόλπητις, ὁδη δι' ἧς διέρχονται ὑγρά,
 ἔκκρισις ἢ ἀήρ, ἢ δι' ἧς διαπορεύονται ὄργανοι
 τινος (ὄργανα, νεφροί: Πλάτ.Μέν.76C πόρους . .
 εἰς οὐς καὶ δι' ὧν αἱ ἀπόροισι πορεύονται,
 Ἐπίκ.ἀπ.250, Μητροδ.ἀπ.7, Τημ.Λοκρ.100B τίς
 τῶς πόρος διαδύσσει' || ἐπὶ παντὶ ἀγῶσι
 ἢ ἀνοήγιστος τοῦ σώματος ἐν εἰδ. καθορι-
 σμῶ: Ἀριστ.Ζ1.716b,17 πόρους δὴα ῥόνον σπέρ-
 ματικῶς, αὐτ.720b,13 ἔχουσι δὲ οἱ μὲν ἄρκενες
 λεπτοὺς πόρους θορικοῦς, - ἀδενικῶ| ἐκφορη-
 τικὸι πόροι| οἱ χρῆσιμεύοντες πρὸς ἐξοχέυσιον
 τῶν ἀδενικῶν ἐκκριμάτων, - δακρυτικῶ| ἐκσπερ-
 ματικὸι πόροι, - πόρος ἀρτηριακῶς, - βουδωνι-
 κῶς-ρινοδακρυτικῶς - ρινοφωρυγγικῶς || πόροι
 ὄθερικοι αἰ ψοθηκῶι: Ἀριστ.Ζ1.570a,5' || πό-
 ρος τροφῆς ὁ οἰσοφάγος: αὐτ.Ζ.Μ.650a,15' || εἰδ.
 τὸ ὄρθον ἢ ἀπευθυμένον ἔντερον: αὐτ.Ζ1.719b,
 29 ἔστι δὲ καὶ ἕτερος ὁ πόρος δι' οὗ ἢ τε ἔφηρ
 περίττωσις ἐξέρχεται' || ὁ ἀγωγὸς τῶν οὐρῶν:
 αὐτ.773a,21 καὶ ὁ πόρος ὃ διέρχεται τὸ περίτ-
 των τὸ ἐκ τῆς κόπτεσ' || κτ. πληθ. ἐπὶ τῶν
 ἀρτηριῶν τοῦ αἵματος, τῶν φλεβῶν: αὐτ.Ζ1.510a,
 14 τείνουσιν ἐκ τῆς ἀορτῆς πόροι φλεβικὸι μέ-
 χρι τῆς κεφαλῆς ἐκἀπὸρ τοῦ ὄρχεωσ' || ἐπὶ τῶν
 ἀγῶν τῶν ἀγόντων ἐκ τῶν αἰσθητηρίων ὄργάνων
 εἰς τὸν ἐγκέφαλον: αὐτ.Αλοθ.433b,14 οἱ πόροι τοῦ
 ὄμματος, αὐτ.Ζ1.775a,2 ὁδὲ τοὺς πόρους χρο-
 να διαπρῶρωμεῖνσι οἷον ὄτων καὶ μυκτῆρῶν . .

|| εἰδ. πόρος ἀκουστικός τὸ στήμιον τοῦ ὠτός
 δι' ὃ διέρχονται τὰ ἤχητικὰ κύματα || εἰδικῶτ.
 ἔξω ἀκουστικός πόρος ὁ ἐνὸν τὸ περῶνιον τοῦ
 ὠτός μετὰ τοῦ τυμπάνου' || ἔσω ἀκουστικός
 πόρος ὁ μεταξὺ λαβυρινθου καὶ κраниκῆς κό-
 φης, ὁδὸθεν διέρχεται τὸ ἀκουστικὸν ῥέρον' ||
 ἐπὶ τῶν ὀπτικῶν νεύρων: Ἡρόφ.π.Γολ.7,89
 8) τρόπος, μέσον πόρος, μετ. ἐξακριβισμῶν, κα-
 τὰ τὸρῶσιν ἢ ἐπιτέλεισιν τιος, μτ. γενικ. τοῦ πράγμ.:
 Ἡρ.2,2 Ψαμμίτηκος δὲ ὡς οὐκ ἐδύνατο νυνθᾶ-
 νόμενος πόρον οὐδένα ἀνευρεῖν οἱ γενναῖοι
 πρῶτοι ἀνθρώπων, αὐτ.ε.156 ἐλεῖ γε δὴ οὐδεὶς
 πόρος ἐραπίνο τῆς ἀλώσεως, Εὐρ.Μήδ.1418 τῶν
 ἀδοκίμων πόρον νύρε θεός' || οὕτω κ. πόρος
 ὄδοσ μέσον πρὸς ἐκτέλεσιν πορείας: Ἀριστ.Φ.
 Ερ.124' ὄμ. πόρος ζητήματος: Πλάτ.Θρατ.191A'
 || ὄμ. μτ. γενικ. τοῦ πράγματος, μέσον, τρόπος
 πρὸς ἀπορροπήν τιος: Εὐρ. Ἄλκ.213 ἰὼ Ζεῦ, τίς
 ἀν πῶς πόρος πᾶ γένοιτ' ἀν τύχας ἢ ἀρπέτιν
 τρᾶννῶσι' || ὄμ. κ. μτ. ἀπορφ. τρόπος, μέσον
 ὤστε νᾶ: Ἐρμ.4,12 πόρος νοήσι, Εὐρ.Μήδ.260
 ἦν μοι πόρος πᾶς . . ἐξεμυρῆθῃσι πᾶσι δικτυκῶν
 ἀντιπασσῆσαι κακῶν, Ἄνδοκ.2,16 ὄβεν ὄδοῦν τε
 καὶ πόρον μαθᾶμ' ἔπι εἶναι μοι εὐθαρσείν'
 || ὄμ. κ. ἐμπροθ. τρόπος, μέσον ἐν σχέσει πρὸς
 π: Αλοχ.1κ.806, Ἀριστ.Φ.Ἐκκλ.653 περὶ ὃ ἱματίων
 εἰς πόρος ἔσται, Ξεν.Ἀν.2,5,10 ἔχοντες τοιοῦ-
 τος πόρους πρὸς τὸ ὄμιν πολεμείν' 9) ἐπιφῶ-

ημα, τέχνησσι : Αισχ.Πρ.477 θουράσις .. σίας τέχνης τε και πόρους άμασύνη, αὐτ.59, Άριστφ. Ίπν.757, Εὐρ.ΙΑ 356 τί δ'ράσας τίν' άπόρων εύρω πόρον; 10) έν είδ. χρ. έπί του τρόπου έξευρέσεως χρημάτων : Ξεν.Εὐλ.1,6,12, αὐτ.ΚΠ.Ι,Α,10 μηχανάσθαι προσάδων πόρον, αὐτ.Ά8,3,2, Έπιγρ. 1) κτ. πληθ. χρηματικά μέσα, πρόσδοσι, εισοδήματα : Ξεν.ΚΠ.1,6,9, Άριστ.Π.Κ359ε,23, Υπερείδ. Εὐξ.37, - ή επιχείρησι στερείται έπαρκών πάρων, - δημόσιον πόρον, - έχει αάλλους πόρους (πορεύεται) χρήματα διά μέσων οὐχί έφανώς θεμιτών 1) πόροι ή περί προσάδων τίτλος έργου του Ξενοφώντος 2) πορεία, ταξίδιον : Αισχ. Έπν.546 μακράς κειλεύθω .. πόρον, αὐτ.Εὐμ.770, Εὐρ.ΙΤ 116' - 1) είδ. πλοος : Αισχλν.3,158 έν τῷ πόρῳ πλοστον άνατρέφαι. 12) έν προσωποποιήσσει 0 Πόρος πατήρ του Έρωτος : Πλάτ.Συμπ.203β.

ποροσκοπία (ή) νεώτ. ή έν χρήσει κατά την ποιητική άνάκριση επιστημονική μέθοδος δι' ής έξελεγχεται ή ταυτότης δοκιμακό άποτύπωματος προς έτερον διά της παραβολής τῶν έν τοίς επιδερμικαίς έξοχαίς ιδιοτυπιοπαράγων πόρων.

ποροκιζομαι άποθ. άπό του πόροκακος λαμβάνω την άσπίδα : Άριστφ.Λυσ.106.

πόροσσιμα-ατος (τό) ένδυμα διά πόρησ στερεοόμενον, έν χρ. κτ. πληθ. : Εὐρ.Ήλ.820 άθήσας άπ' ώμων εύρηκή ποροσσίματα, αὐτ.Ήρ.959, αὐτ.Ρήσ. 442' 2) ή πόρησι : Έπιγρ. πρόθ. πόρησιμα.

πόροσσι-ακος (ό) κ. νεώτ. ή λοθή της άσπίδος, μετάλλινος κρίκος ήρωσμένος είς αυτήν ή λύα, όχονον 'Μσ. επόρσσια' ή λοθή του όθλου, 0 άνοχός της άσπίδος, είς 0 ή πλῆξ άνίεται, Σουίδ. εκάτα τινας μέν 0 άναφορέθς της άσπίδος, ώς 0ε τινες, τό διηκον μέσον της άσπίδος σιδάριον, ώ κρατεί την άσπίδα 0 στρατώησ : Βασκ.άπ. 3,6, Σοφ.ΑΙ.576 ίσχε διά πολυρούραον στρέφωσ πόροσσιμα, επάθρονον άρρηκον αδακ, Εὐρ.Φοίν. 1127' 1) φρ. έχουσι πόροσσιμα (αι άσπίδες) είναι έτοιμοι προς χρήση : Άριστφ. Ίπν.859 σίμοι τάλας' έχουσι γάρ πάροσσιμα (σχιλ. ώς 0έον της άνατίθενάσας άσπίδα) μ' έχειν πόροσσιμα, ύπερ του μ' έξείναι τοίς έπιχειροσσι κατά του δήμου έξ έτοίμου χρήσασθαι τοίς άσπίσαι 2) μέρος της έξαρτώσεως του ίππου, λωρίσ, λύαίς της κεφαλής : Εὐρ.Ρήσ.385 τδς χρυσοδέτον σάματα άλκην, κλίεσ και κόμπωσ κωδωνοκράτωσ, παρά πόροσσιμα κελαιοδοντασ 3) είδος χειρουργικής περόνης : Ίπιαστρ.24' 4) νεώτ. μεταλλικός κρίκος φερόμενος ύπό την ασήην του ποροβολικού.

ποροπλάση (τό) δη. α. περηπασία βλλ.

ποροπατώ δη. τ. του περηπατώ βλλ., βαδιζω, & περηπατώ : Έρωτόκρ.1,843, Γρον.Σκ.Τερρ.574.

ποροπαφροσ-ον 0 φέρωσ πόρηην βλλ.1) : Σοφ. Ίναχ. έν Πλάτ.

πόρησι (ή) κνεώτ. μετάλλινος κρίκος, έν 0 έναρμόεται ή κομποθαί ή περόνη, μεταλλινή ενεή ή έν χρήσει προς άνόσσεισ των δύο πλευρών άνόσματος ή των άκρων ζώνης ή λυάντος καθόλου κορυφής, περόνη, κορυφάσ, κόπιτασ, θηλυκωτήρι τά πλείστον κτ. πληθ. : Ίλ.Σ 401 πόρησ τε γυναιπτάσ 0' έλικασ κάλυκάσ τε και όρουσ, Ίνν. Άφρ.163, Εὐρ.Ήλ.318 Άσίδεσ θμωσι .. χρυσείσ έξεχουμένησ πόροσσιμασ 1) οὐτω κ. είδ. περόνη' έν χρ. προς διατρέψησιν : οὐτ.Εκ.170 έμών γάρ θμωτάων, πόρησσ αλαδοσσαι, τδσ ταλαιώφωσ κόρασ κεντωσθιν, αὐτ.Φοίν.62' 2) κορυφής της κόρης : Λουκ.Οικ.7' ή πόρησι της Ά τανία τό άφκον της κόρης συνδέσασα 3) είδ. έν χρ. ώς σμυθολικός, έμβληματικός κόσμημα : Πά.Μακκ. 1,10,89 και άπέστειλεν αὐτῷ πόρηην χρυσήν, ώς 0έον έστι δίδοσσι τοίς συγγενείσ τῶν βασιλέων 1) όμ. ώς έμβλημα Ρωμαίων, αξιωματού-

χων : Έπιγρ.Αγνώστου 4) νεώτ. έν είδ. σημ. ναυτ. κομωτόσ γόμφωσ μετά κεφαλής είς οχίαμα δακτυλλοσ, κομωόμενος είς τό κατάστρωμα ή την πλευράν πλοίου και χρησιμοποιησ προς διαβολήν σχοινίου ή έγκρικωσιν τροχίλου, δημ. μάσα 1) όμ. νεώτ. είδ. έν τῷ μηχανισμό πυροδούλου κλειός χρησιμεύων διά την άγκίστρωσιν κόρακος ή άγκίστρου τινος προς έλξην.

ποροπήδον έπιρρ. μόν. δίκην πόρησς Σουίδ. **πόρησιμα-ατος** (τό) μόν. τῷ πόροσιμα βλλ., τό διά πόρησ στερεοόμενον ένδυμα 'Μσ. επόρησιμα' χλαμύσ, Σουίδ. (δ. άνάγν.) : Νικήτ.Χων.Χρον.71D, **ποροπίον** (τό) Έπιγρ. ύποκορ. του πόρηη βλλ.

ποροπῶ-δω κ. νεώτ., άττ. άόρ. προστ. πόροσσιον 1) Αισχ.Πρ.61, συνδέω, στερεώ διά πόρησ δένωσ, κομωπῶωσ μέ κορυφάσ, κορυφασώνωσ, θηλυκῶνα : Αισχ.Πρ.61 κ. παθ. : ή έσθής ποροπῶσι επί του ώμου 1δ τ. ποροπῶωσ έσφ.άνάγν. έν Πλάτ.Νόμ.201.

ποροπῶ-δω μόν. ποροπῶ βλλ.1) παθ. : Φωτ., Σουίδ.

πόροσσιμα-ατος (τό) μόν. πόροσσιμα βλλ., Σουίδ.

ποροπῶσ-ή-όν νεώτ. 0 φέρωσ πόρηην, 0 διά πόρησ κομποόμενος, κομωπῶσ.

πόρορρ έπιρρ. κ. μόν. κ. νεώτ. βλ. έν λ. πρόσω.

πόρορρθεν έπιρρ. κ. νεώτ. βλ. έν λ. πρόσωθεν.

ποροσάινω δ. έπ. τ. του ποροσάινω βλλ.

ποροσάιλ(α)νή (ή) νεώτ., δημ. κ. ποροσάιλνα γαυδές λευκόν όρυκτον, έξ ένδύθρου πυριτικού άργίλου, έν χρήσει προς κατασκευήν έλεκτών ειδών κεραμικηής τέχης, δ. ποροσάιλνική γη, καολίνησ : του έκαμε δώρο ένα θουασίο σερβίτσισ από ποροσάιλνήν 2) κτ. συνεκδ. σκευός κομφοτέχημα έκ ποροσάιλνήσ 1) δωκσ περιλήπτικῶσ κτ. πληθ. : έχει περιφήμωσ ποροσάιλνήσ στή συλλογή ται' 3) είδ. συνθετική ποροσάιλνή σούσα έν χρήσει προς έμφρασιν των δόδωνται

4) ζωολ. γένος μαλακοστράκων.

ποροσάιλνινοσ-ον νεώτ. 0 έκ ποροσάιλνήσ βλλ. κατασκευασμένοσ, τεχουργημένοσ : ποροσάιλνίνα βάσα - άντικειμενα.

ποροσάιλνική γη (ή) νεώτ. ποροσάιλνή βλλ.1)

πόροσσι, πόροσσιτα συγκρ. κ. ύπερθ. έπιρρ. τ. του πρόσω βλλ.

ποροσῶω έπ. κ. ποροσῶνέω κ. ποροσῶνα, παρσφ. έπ. ποροσῶσινωσ (Άπολλ.Ρ.897), μέλλ. ποροσῶωσ (Αισχ.Ίκ.522), έπ. ποροσῶνέω, άόρ. πόροσῶνα έπ.

πόροσσιμα ('Οδ.Η.347), προστ. ποροσῶωνωσ (Σοφ. Ίπν.304), πορῶωσ, έτοιμάζωσ, ποροσῶεμάζωσ : Πίνδ. 1431,61 δαίτα ποροσῶωντες, Σοφ.ΟΚ 34) αι δέ άνώνωσ τάξωσ βίου τροφεία ποροσῶουσα' άσί, αὐτ.άπ.593,5, Εὐρ.Μήδ.1020 και πασει πόρῶων οια χρέσ και' ήμείραν, αὐτ.Ήλ.625, Ξεν.ΚΠ.4,2,47

οὐδ μέν άν' όρώων ποροσῶωντασ τά επιθήσεια' 1) κ. μέσ. ποροσῶωμαι, έτοιμάζωωσ, ποροσῶεμάζωωσ 2) έμαυτόν : Αισχ.Πέρσ.375 δεινόν τ' άπορῶωνοντο' 2) έν είδ. σημ. παρ' Όμ. επί γυναικόσ ποροσῶεμάζωωσ την συζυγηνήν κλήνην κτ. έπιφημισόν άπί τοῦ συνευαλόζωμαι μετά του άνόροσ : Ίλ.411 κείσα δ' έγών οδκ είμι .. κείνωσ ποροσῶεμάζωωσ λέγοσ, 'Οδ.Η.347, αὐτ.Γ.403' οὐτω κ. π. προστ. έπικωσ : Άπολλ.Ρ.3,1129 λέχοσ .. ποροσῶνέωσ, αὐτ.4,1107' 3) παρῶωσ τινί π. προσῶωωσ, δωροδωμαι, άπερῶωσ : Πίνδ.1,6151,8 ειη δέ τρίτον (ένν. κρατήρησ σμῆτηρ ποροσῶωντασ Όλυμπίωσ)

4) όμ. επί καλῶσ, μηχανώμαι, ποροσῶεμάζωωσ, έπιφῶωσ : Αισχ.Άγ.1374 πῶσ γάρ τις έχθροσ έχθρῶσ ποροσῶωνωσ .. αὐτ.Χο.911 και τόνουσ τοίωσ Μοίρῶσ' άπόροσωνωσ πόρον, Εὐρ.Άνδρ.352, Τριγ.Άδεια. 455, Ξεν.ΚΠ.1,6,17' κ. παθ. : Αισχ.Άγ.1251 τινωσ προς άνόροσ του κτῆ' άγασ ποροσῶωνται, αὐτ.Πέρσ.267' 6) ενρωπῶ, εκτελέω, πράττω : Ήρ.9,7 περί πλείστου δ' ήγων τά τῶσ θεοδ' περῶωνται, Αισχ.Ίκ. 522 έγώ δέ ταῦτα ποροσῶωνά έν υσομαι, Σοφ.ΟΤ

1476, αότ.ΑΓ.1393 ήνω δέ τόλλα πάντα πορρυνώ, Εύρ.Αλλ.1150 ήνω δέ τόν προκειμένον πόνον .. πορρυνώ μολών' || κ. παθ. έκτελοῦμαι, έκπληροῦμαι : Αίν.Τακτ.29,9 άμα δέ ταῦτα έπορρύνετο από σημεῖου, 'Απολλ.Ρ.1,802 θεάς πορρύνεται μήτρε' 7) τάσσω, καθορίζω : Βοαι.16,89 μείτρα έπέραν έπορρύν' όδών' 8) διευθετῶ, τακτοποιῶ : 'Υμν.Ομ.Δήμ.156 κατά άώματα πορραινέουσι [ισακοῦσι τὰ τοῦ οἴκου] || παθ. διευθετοῦμαι, ρυθμιζομαι : Ξεν.ΚΠ7,517 ώς δέ τὸ τὸν ποταμὸν εὐτάς έπορρύνετο' 9) μετ' έπιμελείας φροντίζω, περιποιῶμαι, ανατρέφω : Πίνδ. Ο.633 άμφιπόλοϋς έκέλευσεν ήρωϊ πορραίνεν δόμεν Ελατίδα βρέφας' || τιμῶ, λατρεύω : 'Απολλ.Ρ.2,719 πορραίνειν δαίμονα' || άμ. άναφ. πρὸς πρόσω. φροντίζω, έπιμελοῦμαι : Πίνδ Π.4,151 κοῦ με πορεύε τῶν οἴκον ταῦτα πορραίνοντ' άγαν' || κ. έν εἰδ. σημ. : αὐτ.4,278 ισχόλ, ετών δέ τοῦ 'Ομήρου και τόδε σόνετ τὸ δήμα, οἶον κατά μνήμον ήγε και τίμασι' 10) προνώ, λαμβάνω προφύλαξιν όπως : Εύρ.Ρήσ.Β.78 άγοντας δ' αὐτόν εἰς δόμου έμοϋς, οὕτως όπως άν μή γκαλῆ πορρύνετα.

πόρρω έπίρω. δ. τ. τὸν πρόσω βλλ. **πόρτα** (ή) ήλατ. | μον. κ. δημ. ή θύρα : Πρόδρ. 2,131 άν ήλθθ φίλος μου ποτὲ τὸν χρόνον ώ τὸν ήδω, | τήν πόρταν ρωμανίζουσαι και άφηνουσί τον ήξω, αὐτ.2,151, Διήγ.Άγχιλ.714 τὸ περιδόλιον .. εἶχεν και πόρτας οἰδηφάσιν τινά να μή φοδῆται, 'Ερωτόκρ.4,196 και μή χαρά πέξέφσει στοῦ βασιλεῖοϋ τῆ πόρτες, 3.τροπ. άνοιξε πόρτα τοῦ καθῆ και πόρτα τοῦ Πλάτοιο, Κρυστ. 'Αγροτ.Η' Κατάρτα 24 και δλοθρονητῆ τήν πόρτα σάν θεάτρηλαί, Ζερδ.Τραγ.ΚΚ.53,11 και σά φτάσῃ καὶ πόρτα, | ης εἰς τὸ 'θελας και θ' άνοιχτῆ' - || έν εἰδικωτ. χρ. ή πύλη προφύλαξ ή περιδόλιον πόλεως περιτειχιμένης Πολιτ. 'Εκλ.Τραγ.94,6 κάστρο έξαικουστὸ || .. μετ' έπίσε άσταλένεις και άργυρὰ κλειδία' || εἰδ. περί τῶν ύποσηθμένων πυλών του 'Αδου : 'Ερωτόκρ.4,1842 να πάρ ό ένας τῆς να βρῆ τ' άραχασμένες πόρτες' || άμ. κ. έν μεφ. σημ. τὰ πρόθυρα : Διευ.Άκρ.1573 ήως τὰς πόρτας έβρασε τοῦ γηραιοῦ έκείνου' || ποροιμ. κάθε πόρτα έχει τὸ καρφελῆ έκαστος έχει τὰ τρωτά του ή τὸς πόνοους του φρ. τὸν 'δειξε ή τοῦ κλεισε τήν πόρτα τὸν ήξειδωίωξε, τὸν άπέπεψέ κακῶς' 2) εἰδ. κύρ. όν. Πόρτα ή τουργική κινῆθέρση και ή γφηλῆ Πόλη.

πορτάτσι 'Ησ. έδομαλίζεσται.
πορτάκινο 'Ησ. έροσχίον.
πορτάκος 'Ησ. έάωος.
πορτάλο (τὸ) δημ. μικρὰ θυρίς, πορτέλλο βλλ. : Βιζυην.57,32 (έκδ. Φέξη) και ένα τσαπλ και φτουρά | τὸ πορτάλο σφαλεῖ.
πορτάξ ακοσι (ή) ή μικρὰ δάμλις, πόρτις βλλ. 'Ησ. «πόρταξ άρρην βοῦς πινέσ δάμαλιν, άλλια τρεγόν, οι δέ μόσχον» : 'Ιλ.Ρ.4 άμφ' δ' άρ αὐτῶ βαίν' ώς τῆς περί πόρτακι μήτρε' 2) εἰδ. νεώτ. ζωολ. γένος κοιλιοκέρων θηλαστικῶν.
πορτάρης (τὸ) μον. κ. δημ. κ. πορτάρις ὁ θυρωρός ὁ πορτιέρης : Πολιτ. 'Εκλ.Τραγ.295,3, Παπαντ. Άγ.Ορ.23 εἰμαστε μπροστά τὸ θελοῦτον πυλών, .. και περιμένομε να προβάλλη ὁ πορτάρης' || εἰδ. εἰς τὸ κονον. δικ. ὁ δασπάριος βλλ.
πορτάρω δημ. έπί θηρευτικῶν κινῶν, κομίζω τὸ φουεβὲν θήραμα εἰς τὸν κυνηγόν.
πορτάξ (ά) (ή) πορτις | πά. έμφορος δαμάσκων.
πορτέλλο (τὸ) δημ. ύποκορ. τοῦ πόρτα, μικρὰ πόρτα, θυρίς : μονόφυλλο - δίφυλλο πορτέλλο.
πορτί κρητ. τ. τοῦ πορτί βλλ.
πορτί (ή) δημ. μικρὰ θύρα : τὸ πορτί τοῦ κήπου.
πορτιέρης (τὸ) | ιταλ. | δημ. ὁ θυρωρός.

πόρτις-ιας (ή) γεν., αἰτ. πληθ. πόρτιας, ή νεορὰ δάμλις : 'Ησ. ευαγόνος βοῦς, μάστος, δάμλις : 'Ιλ.Ε.162 ώς δέ λέων έν βουοί βορών έξ αὔχένα άφρ πόρτιας ήε βοός, 'Υμν.Δήμ.174 έλαφοί ή πόρτιας, Σοφ.Τρ.530 ώστε πόρτιας έρρημα, Θεόδωρ. 1,75 πολλοί δ' αὐ δαμάλαιο και πόρτιας ώδύο-ραντο, 'Απολλ.Ρ.4,1186 άεργηλῆν έπι πόρτιν' || γεν. νεορὰ βοῦς : Θεόδωρ.1,121 Δάφνιος ὁ τῶς ταῦρας και πόρτιας ώδε ποτιόθων' || σπαν. κ. άρα. ὁ πόρτις ὁ νεορὰς μόσχος : Αἰσχ.ΐκ.41, αὐτ.314' 2) γεν. νεορῶν ζῶων : 'Ορφ. Άργ.410 πόρτιας κερατῆ ή έλαφοῦ' 3) μεφ. ή νεορὰ κόρη : Λυκόφρ.102 και τήν άνωμοφον πόρτιν άρπάσας λύκος' πρβλ. κ. πόρτις.
πορτιτρόφος -ον ὁ τρέφων πόρτιας, νεορὰς δαμάλις : 'Υμν.Απόλλ.21' 'Ηπειρον πορτιτρόφον.
πορτιφῶρο (ο) | 'Ησ. εἰοί αἰτροντες τὰ κορροια έπι τῶν άωων.
πόρτο (τὸ) | ιταλ. | δημ. ὁ λυμῆ : έπίσασσε μετ' κάρποσα πορτα - έμείνασε τὸ πόρτο τῆς Μασσαλίας κάρποσας μέρες.
πορτογάλι (τὸ) δημ. πορτοκάλι βλλ.
πορτογαλικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ τῆς Πορτογαλίας ή τὸ Πορτογάλοιο.
πορτοκαλάδα (ή) νεώτ. κ. δημ. άναφυκτικῶν ποτῶν έξ όπου πορτοκαλίου.
πορτοκαλέα-ή-η (ή) νεώτ. φυτολ. εἶδος τοῦ γένους κητρίου τῆς οἰκογεν. τῶν έπεριδοειδῶν, ή πορτοκαλιά.
πορτοκαλέων (ή) νεώτ. τόπος πλήρης δένδρων πορτοκαλέων, πορτοκαλόκηπος.
πορτοκαλιῆ (ή) δημ. κ. πορτογαλιῆ ή πορτοκαλέα βλλ.
πορτοκαλίον (τὸ) νεώτ., δημ. πορτοκάλι κ. πορτογάλι ὁ καρπὸς τῆς πορτοκαλέας.
πορτοκαλόχρους -ουν νεώτ. ὁ έχων τὸ χρώμα τοῦ ώριμοῦ πορτοκαλίου' 2) τὸ οὐδ. ώς οὐα. τὸ πορτοκαλόχρον συνθετικῆ χρωστικῆ οὐσία παρεχούσα κατά τήν βαφῆν χρώμα ώριμοῦ πορτοκαλίου : πορτοκαλόχρον τῆς άλιζαρίνης - τὰ μευλενίου.
πορτοκαλόχος-ιά-ύ δημ. πορτοκαλόχρους βλλ. | κ.
πορτοκαλοκά(ή)τσιο (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν ήλιανθος ὁ κονδυλοδριςζος.
πορτολάνα (ή) μον. κ. δημ. κ. πορτολάνος (ο) κ. πορτουλάνος ναυτικῆς χάρτης μετὰ κλίμακος μετὰ λεπτομεροῦς άναγραφῆς τῶν λιμένων, λιμενοδεικτικῆ' || συνεκδ. βιβλίον άναγράφον τοῦς λιμένες, περιήλου.
πορτολάνος (ο) | μον. κ. δημ. κ. πορτουλάνος ή πορτολάνο βλλ.
πορτοπαράθυρο (τὸ) δημ. συνήθ. κτ. πληθ. τὰ πορτοπαράθυρα αἱ θύραι και τὰ παραθύρα όμοῦ : Πολιτ. 'Εκλ.Τραγ.79,5 γερμίου οἰ στάθμοι ν' άλογοι, τὰ παραθύρια σέλλεα, | και τὰ πορτοπαράθυρα σκάλες και χαλινάρια.
πορτοπούλα (ή) (α) | μον. κ. δημ. μικρὰ θύρα : 'Ερωτόκρ.1,1458 μιάν - πορτοπούλα άπόχωσπη.
πορτοφωλάς (τὸ) δημ. ὁ ύπεξαιρῶν πορτοφῶμα βλλ., ὁ κλέπτης πορτοφωλῶν.
πορτοφύλα (τὸ) | ιταλ. | δημ. χρηματοφυλάκιον τῆς τσέλης.
πορτοφύλακας (ο) δημ. ὁ φύλαξ τῶν θυρών : Παλαμ.Δωδ.Γύφτ.135.
πορτόφυλλο (τὸ) δημ. τὸ φύλλον τῆς θύρας.
πορτόναν 'Ησ. «μαγίδα».
πορτόνωμεν 'Ησ. «πορτόνωμεν μόζον' τῆ χειοί προαπέζωμεν.
πορτίτρω 'Ησ. κερρόνη.
πορφύρα (ή) κ. μον. κ. νεώτ., ἰων. -ρη τὸ κογχήλιον έξ οἰ θιαμβάνετο ή όμώνυμος έρυθρὰ χρωστικῆ οὐσία, νῦν κολλομένη μοῦριξ : Αἰσχ. Άγ.

959 θάλασσα .. τρέφουσα πορφυράς Ισάργουρον κελίδα, Σοφ.Δη.504, Ἀρχην.23, Ἀριστ.Ζι 528α,10, Σπείου γ.Ἀθην.3,86c. || νεώτ. ζωολ. γένος μαλινάου γαστροπόδου τῆς οἰκ. τῶν πορφυριδῶν. 2) ἡ ἐρυθρά χρωστικὴ οὐσία μετὰ λευδῶν ἀποχρώσεων ἢ λαυθασμῶν ἐκ τῆς πορφυράς: Σαμφ.44, Ἦρ.3,22 ἐπιτόνων δὲ τῶν ἰχθυοσφαιρῶν τὴν ἀλλοθίην κατὰ τῆς πορφυρῆς καὶ τῆς βαφῆς, Ἰσοκρ.12,39, Πλάτ.Νόμ.847c πορφυρὰν καὶ δα βαπτά χρώματα, Φίλαρχ.45 ἡ πορφυρά ἢ θαλαττία, Αἰλ.Ζι 4,36 πορφυρά θαυτάτη, Ὀρειδ. Εὐν.3,2 βρέζαντες ἐν ἰτῷ νάρωφί τὴν πορφυρὰν ἐπιθθέναι. 3) ὕψασμα διὰ πορφυρᾶς βεδομῆμενον, πορφυρίς: Αἰσχ.Ἀγ.957 πορφυρὰς πατῶν, Πλάτ.Αἰμ.23, Ἀριστ.ἨΝικ.Π23α,23 κωμῶδεις .. πορφυρῶν εἰσφέρων, ὠπερ οἱ Μεγαρεῖς. || δθ. τὸ πορφυροβαφεῖς ἐνδομα κυρίως τῶν μινιστᾶν καὶ βασιλικῶν: Πλάτ.Ἠθ.814B προσπερομένης τῆς πορφυρᾶς αὐτῆ καὶ τοῦ διαδύματοσ, Κδ Λοκκ.16,19 ἀνθρώπου δὲ τις ἢν πλαστῶσ καὶ ἐνεδιδύσκετο πορφυρᾶν καὶ βύσσον, Ἡρωδιαν. Ἰστ.2,8,16 τὴν τε βασιλειον πορφυρᾶν περιβαλόντα καὶ τὰ λοιπὰ τῆς οὐσαμίου μῆλοσ, Γρυν. Σκ.Τερρ.13, Ζερδ.Ἰστ.112 στρωμῆμα μὴ πορφυρᾶ καὶ στολιμῆμα μὲ ἀκουσμήματα καὶ πόδια χρυσά. 4) πορφυρὰ ταῖνα, ὡσ ἀδιακέρσησ Ἰματίου: Μεν.561, Ἐπιγρ. ποτικεφάλασια .. μὴ ἔχοντα μῆτε σκίαν μῆτε πορφυρᾶν, Πολυδ.10,26,1 πορφυρά πλατεία, Δημήτρ.Ρητ.108, Ἐπιγρ., Λοκκ.Δημον.Α1 ἐπὶ τῷ πλάτει τῆς πορφυρᾶσ μέγα φρονοντα. 5) κ.μ.ποφ.: Σεκουδ.Ἰνωμ.δ εὐλήνη οὐρόρο πορφυρᾶ, Μηναι.12,6 Ὀρθρ. καὶ πορφυρὰ ἐξ ἧς ἡ σάρξ συνεψυμένθ. 6) εἶδ. μον. παλῆτων τῆς Κων/πόλεωσ, ἐν ᾧ πορφεύον αἰ βασιλικαῖσ κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ τοκετοῦ αὐτῶν τὰ ἐκεῖ γεννώμενα τέκνα ὠνομάζοντο πορφυρογένητοι: Πρόδρ.2,546 τὸν Μανουῆλ τὸν Κορνητιῶν, τὸν τῆς πορφυρᾶσ γόνον. 7) νεώτ. εἶδ. εἰδος ἀσθενείασ τοῦ δέρματοσ. 8) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκοῦ τῶν πορφυροκιδῶν.

πορφυραῖος-α-ον μτν. κ. μον. πορφυραῖος: Γρηγ.Νύσσ.1,135, Κορίλλ.Ἰεροσ.180C.

πορφυρανέμοκος-ον μτν. κ. μον. πορφυρανέμοκος βλλ.: ΨΠλοῦτ.Ποταμ.7,4.

πορφυρανθήσ-οὐς-έσ ὁ ἔχων πορφυρά ἀνθῆ: Θεόδρ.Φι δ,δ,3, π.Ἀθην.15,681B τὰ κρίνα φησὶν ὁ Θεόφραστος εἶναι καὶ πορφυρανθῆ (πορφυρὰ, κῶδ.Θεοφρ.), Διοσκ.3,137, Κ.Μανασσ.Χρον.584,4 σῆνᾶσ μαλακοῦνοῦσ δὲ πορφυρανθῶν ἔργων.

πορφυρανθόποιος-αἰδοσ-ἰοί μον. πορφυρανθόποιος βλλ.: Πρόδρ.Λειρ.8,213.

πορφυραυγῆσ-οὐσ-έσ μον. ὁ ἔχων πορφυρᾶσ ἀνταυγείασ.Εὐγεν.Ἰω.Ἐκφρ.438χτῶνπορφυραυγῆσ.

πορφυρεῖον [τῷ] μτν. κ. νεώτ. τόπος ἢ ἐργαστήριον, ἐν ᾧ κατεργάζοντο τὴν πορφυρὰν καὶ ἔβαιον τὰ πορφυρὰ ὄφασματα: Στράβ.16,2,23 ἀνελεσεν αὐτὴν τὴν ναυτιλίαν, καθ' ἢν ἀπάντων τῶν ἀεὶ κρείττωσ αὐτοῖ κοινῇ Φοινίκασ, καὶ τοῖσ πορφυρεῖοισ. 2) νεώτ. αἰ ἀνακαλυπτόμενοσ σωροὶ κοχυλίων ἐξ ὧν ἐλήφθη ἡ πορφυρά κατὰ τὴν ἀρχαϊότητα, τὰ παλαιὰ ἐργαστήρια τῆς πορφυρᾶσ: ἀνεκαλύφθησαν κατὰ μῆκοσ τῆς ἀκτῆσ φοινικικὰ πορφυρεῖα.

πορφυρέιος-α-ον Σουῖδ. πορφυρέιος βλλ.

πορφυρένιος-α-ο δημ. πορφυρέος.

πορφυρέος-η-ον κ. συναρ. ἄπ. κ. μον. κ. νεώτ. πορφυρέος-α-οὐν, αἰολ. πορφυρέοσ ἐπὶ τῆσ τοραχῶδοσ καὶ ἀνακυκωμένησ θαλάσσοσ ὁ ἔχων σκοτεινὴν ὄψιν ἐκ τῆσ τοραχῆσ, ὡσ δολώσασ ὠρισμῶν χρώματοσ, ὁ ἔχων σκοτεινὴν τιν ἀήλην, ἀνταυγείαν πρὸλ. πορφυρῶ: Ἰλ.Π1 321 ἐ δ' ἄλα πορφυρῆν μεγάλην στενάχομα βίρουσαι, αὐτ.Α

482, Ὀδ.Β 428, Ἄλκ.Συμμ.11,2. || ὄμ. ἐπὶ τεταρτημένω ποταμοῦ: Ἰλ.Φ 326 πορφυρέων δ' ἄρα κῆμα Διππετέωσ ποταμοτοῖσσι τῶσ ἀειρόμενον, Ὀδ. Λ 243. || ἐπὶ τοῦ οἰματοσ, ὁ ἔχων σκοτεινὴν, βαθεῖον χροῖαν: Ἰλ.Ρ 361 σῆματι δὲ χθῶν δεῖστο πορφυρέω. || δθ. ἐπὶ τοῦ θανάτω πορφυρέος θανάτωσ ὁ βαθύσ, ὁ σκοτεινόσ, ὁ μέλασ θάνατωσ. Ἡα. «πορφυρέωσ θάνατωσ» μέλασ καὶ βαθύσ καὶ ταραχώδοσ: Ἰλ.Ε 83 τὸν δὲ κατ' ὄσσεσ ἔλλαβε πορφυρέωσ θάνατωσ. || δθ. μτν. κ. ἄνευ τοῦ θάνατωσ τοῦ ἄρα. ὡσ οὐα. ὁ πορφυρέωσ: Ἀμμιν. ΑΠ11,13 ἀμελαῶντων ἡμῶν ἐξαιφνῆσ ἦξει ὁ πορφυρέωσ. || ἐπὶ τῆσ Ἰριδοσ ἢ νεφέλλασ, ὁ λαμπρόσ, ὁ φωτεινόσ: Ἰλ.Ρ 547 ἄτα πορφυρῆν Ἰριν θνητοῖσσι τῶσσοσ, αὐτ.551 ὡσ ἢ πορφυρῆ νεφέλη πυκνάσασ ἔσθη, ὄσσει. Ἀγαθῶν ἔθνοσ. 2) ἐπὶ ὕψασμοισ, ἐνδομῶντων κττ., ὁ ἔχων τὸ χρώμα τῆσ πορφυρᾶσ ὁ βαθύσ ἐρυθρόσ: Ἰλ.Ω 221 πορφυρέων μέγα φάροσ ἔχων ἐν χειρὶ παχεῖο, αὐτ.Ω 796 πορφυρέωσ πέλαοσ, αὐτ.Γ 126 πορφυρέωσ δίπλασ, αὐτ.Ω 645 πορφυρᾶσ ῥήγασ, αὐτ. 1 200, Ὀδ.Γ 242, αὐτ.Υ 151 τάνητασ βάλλετασ πορφυρέωσ αὐτ.Θ 373, Σαμφ.64 η-χλῆμοσ, Πηδ.Π 4,114 πορφυρέωσ σπαργῆμοσ, Σιμων.37,11 η-χλῆμοσ Βάκχ.17,52 η-χτῶν, Αἰσχ.Πέρσ.317, Ἦρ.1,50 καὶ-φίλαδοσ τρυφῆασ καὶ ἔμστα πορφυρεῖα, Εὐρ. Ὀρ.1457, Ξεν.ΚΠ 8,312 χτῶνα ἔχων πορφυρῶν μεσδῆμον, Πολυδ.6,53,7, Πολυδ.7,53, Κδ Ἰω.19,2 καὶ Ἰματιον πορφυρῶν περιεβαλον αὐτῶν. || τὸ οὐδ. ὡσ οὐα. τὸ πορφυροῦ κτ. παρὰ τοῦ ἰματίου: Κδ Ἀποκ.18,16 οἱ αἱ πόλισ ἢ μεγάλη, ἢ περιεβδλημένη βύσσονοσ καὶ πορφυροῦ καὶ κόκκινον. || ὄμ. ἐπὶ ἀνθρώπων ἢ μερῶν τοῦ ἀνθρώπινοσ σώματοσ, πορφυροῦσ, πορφυροχρόωσ: Ἄνακρ.2,3 πορφυρὰ Ἀφροδίτη, Σιμων.72 πορφυροῦν στόμα, Φρόν.Γραγ.13 πορφυρὰ παρῆδοσ, Ἐπιγρ. πορφυρὰ χεῖλη, Ἀθην.13,604 πορφυροῦ ἀπὸ στόματοσ ἰεῖσα φωνῶν παρῆνοσ. 3) τὸ οὐδ. κτ. πλθρ. τὰ πορφυρὰ τὰ βαθεῖωσ ἐρυθρὰ χρώματα: Αἰλ.Π1 17,33 τὸ ναῶν αὐτῷ πορφυροῖσ ἡγλάστασ. 4) ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ ἐνεδιδυμένοσ πορφυρᾶ ἐνδύματοσ: Λοκκ.Πμ.20 πορφυροὶ καὶ χρυσόχειρεσ κτεριζονται. 5) τὸ οὐδ. τὸ πορφυροῦ κτ. παρὰ τοῦ ἀνοσοῦ, τὸ ἀνοσοσ ἰσθικὸσ ὡσ θάμνοσ: Κτησ.ἀν.57,21.

πορφυρέωσ-έωσ ἰοί κ. νεώτ. ἄλιεῖσ πορφυροφῶρον κοχυλίων, πορφυροῖσ: Ἦρ.4,151 ἐν γάτη δὲ συμμιγσοῖσ ἀνδρῶν πορφυρεῖ τῷ ὄνομα ἦν Κορῶβιοσ, Εὐρ.ἀπ.δ70 [πρβ.] βίωσ πορφυρέωσ θαλάσσοσ [κῶδ. πορφυροῦσ], Ἀριστ.Πρ.966b,25, Φδλ.1,35 πορφυρεῖσ καὶ ἄσοι τῆν ἐπ' ὄσπρῆοσ καὶ ἰχθῶσιν ἄγρασ μετῆσιν.

πορφυρευτῆσ-οῦ ἰοί κ. νεώτ. πορφυρεῖσ βλλ.: Πολυδ.1,96 πορφυρεῖσ, πορφυρευταῖ, σπογγοθῆρα, Ἀπρτεμ.1,166,18 ἀλιεῖσσι καὶ πορφυρευταῖσ.

πορφυρευτικός-ή-ον ὁ ἀνήκοσ ἢ ἀναπερομένοσ εἰς τὸν πορφυρευτῆν: Εὐρ.Π 263 πορφυρευτικαῖ στέγαι [αἱ καλοῦσται τῶν ἀλιεῶν τῆσ πορφυροσ]. || τὸ θηλ. ὡσ οὐα. κ. νεώτ. ἢ πορφυρευτικῆ κτ. παρὰ τοῦ τέχνησ ἢ τέχνη τῆσ ἀλιείασ τῆσ πορφυρᾶσ: Πολυδ.7,139.

πορφυρέωσ ἄλιεῖσ πορφυρᾶσ, κοχύλια πορφυροῦσ: Φιλῶστρ.Ἀπολλ.1,24 πορφυρέων καὶ πορφυροῦων, Γρηγ.Νύσσ.1,379δ τῶν κατὰ θάλατταν πορφυρευτῶν. || ὄμ. τὸ μέα.: Ἀθην.3,87β η-α πορφυρευμένοσ [οἱ ἀλιεῖνοσ πορφυροσ]. 2) βῆπην, χρωματῆσ τὴν διὰ πορφυροῦ, τὸ παθ. χρωματῆσ[ομα], βῆπτομοσ πορφυροῦσ: Ἀκουσ.37 [π.χ.σ]. Ἀπολλ.Ρ 4,1147 Ἀκουσίλοσ .. πορφυρευθῆναι φησὶ πτὸν δεραοὶ ἀπὸ τῆσ θαλάσσοσ.

πορφυρεῖω μτν. τ. τοῦ πορφυρῶ βλλ.: Ἄρατ. 158 ἀλλ πορφυροῦσα, Διον.Πε 1122 ἀμέβηστον

θηρέμα πορφύρευσαν ἰδ. γρ. πορφυροσάνη, Ὀππ.Κυν.2,547 χρυσά πορφυροσάνη, Νών.Εύογγ. Ἰω.1,168 ἀκροφανής δροσερθεῖ βαλαῖς πορφυρέων ἡδῶς.

πορφυρίζω κ. νεώτ. ἔχω χρώμα ὑποπορφύρου, πλῆσιζον πρὸς τὴ τὴ πορφύρα : Διοσκ. 3,36, αὐτ.3,44 ἔχον ἐπ' ἀκρον κεφάλαια ἀνθους πορφυρίζοντα, Διοσκ.4,118 τὸ πορφυρίζον τοῦ ἀνθους, Διοσκ.2,53 τῆ χροῶ πορφυρίζοντας, Ἄπολλοδ.π. Ἀθην.7,261F ἰχθύς πορφυρίζοντας κατὰ τινα μέρη, ἔκωνορ.7,15,6 πορφυρίζοντες ἥ νεώτ. βάντιμοι πορφυρούς: Κάλδ. Ὠδ.17,17 καὶ πορφυρίζονται πάντες οἱ αὐράνιοι κάμποι 2) ἐπὶ τῆς θαλάσσης, πορφυρίζω βλ. : Ἀριστ. Ὀσμ.843α,26 ἥ ὄμ. ση. κ. τὸ μέσ. Ἄπολλ.Λεξ. Ὀμ. πορφυρίζω πορφυρίζεται, ταράσσεται.

πορφυρίκος-ή-όν πά. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναπεράμενος εἰς τὴν πορφυράν ἥ τὸ θηλ. ὡς οὖο. πορφυρίκη τὸ μοναστήριον τῆς διὰ πορφυράς Βοσφικῆς βιομηχανίας : Πάπ. ἡ κατὰ Λυκίαν πορφυρίκη.

πορφυρίνα ἰαίη νεώτ. φυσικαὶ χρωστικαὶ ὄλαι. **πορφυρίον** (τὸ) ὑποκορ. τοῦ πορφυρά : Ἀριστ. Ζ1,546b,32 πορφυρία μικρά ἥ πάπ. πορφυροβαφῆς ὕψασμα : Πάπ.

πορφυρίος-α-ον αἰολ. τ. τοῦ πορφυρέος. **πορφυρίδος-ίδος** (ἡ) κ. μαν. πορφυροῦν ἐνδύμα καὶ κάλυμμα γενικώς : Ξεν.ΚΠ2,4,6, Πολύδ.11,18,1 ἐπιγυῶν αὐτὸν ἀπὸ τῆς πορφυρίδος, Ἀθην.12, 159D ἐφόρει δὲ ὑπὸ τρυφῆς πορφυρίδα ἔχουσαν χρυσά κράσπεδα, Λουκ. Ἰστ.Συγγρ.10, αὐτ. Ἐρμολ. δὲ πορφυρίδα μεταμφιάσσοι, αὐτ. Νιγρ.13, Ἡρωδίων.5,14 ἡ βασιλικὴ ὑπεδέξατο πορφυρίδα, Καλδ.4,13 αὐτοῦ ἀφοῦ τὴν ἀργαλίαν πορφυρίδα καὶ σκήπτρον δώσωμεν τῆς Ἑλλάδος ἥ ὄμ. ὁ πορφυρογέννητος : Μηναῖ.12,9 ἴσα σημεῖον ἐκ μίτης τοῦ αὐτοῦ βασιλικῆ πορφυρίδα ἐκδαστάσασα ἥ ὄμ. πορφυροβαφῆς ἐνδύμα διακρινόμενον ἀπὸ τῆς φοινικίδος : Ξεν.ΚΠ8,3,3 οὐδὲν ποιδόμενος οὕτε πορφυρίδων οὕτε ὄρφνιων Ἰ-ματίων, Πολυδ.38,7,2 ἥ πορφυρίδα ἐξήλιθη, ἀντιβ. πορφυρίδα ἀληθινή : Ξεν.Οικ.10,3 καὶ πορφυρίδας ἐξήλιθους φασὶν ἀληθινὰς εἶναι 2) εἶδος πτηνοῦ ἔχοντος χρώμα ἐρυθρὸν : Ἰδουκ.4 ταυτίπερος ὡς ὄκα πορφυρίδα, Ἀριστ. Ὀρν.304 πορφυρίδα, κολυμβίς, ἀμπελίς, φήνη, Καλλ.ἀπ. 100ε,2 π. Ἀθην.388C1 3) ὄνομο. τοῦ φυτοῦ ὄγκριου βλ. : ΨΔιοσκ.4,23 4) ὄνομο. τοῦ φυτοῦ ὄγκριου βλ. : ΨΔιοσκ.4,28.

πορφυρίτης-αι, θηλ. -τις-τιδος, ὁ ὄμιοςος πρὸς πορφυράν, δὲ πορφυρίτης λίθος ὀρυκτὸς ἐκὼν τὸ χρώμα τῆς πορφυράς λίθος : Πλίν.ΦΙ36,57, Δίων.Κ76,15 ὄβριον πορφυρίτου λίθου, Εὐσέβ.π. 2,στερ. ὄμ. γεννάται πορφυρίτου λίθου μεταλλῶν ἥ ὄμ. ὄμ. κ. ἀνεῖ τοῦ λίθος ὡς οὖο : Ἐπιγρ. κίονες πορφυρίτου κίονες ἐκ τοῦ ὀρυκτοῦ πορφυρίτου 2) μαν. πορφυρίτης τόπος τόπος πλήρης πορφυρίτου λίθου : Παλλάδ.Λαουα.42 ἥ πορφυρίτης λιθοτομία λατομείαν πορφυρίτου : Ἀριστ.Πεδ.Λόγ.36(48),67 ἡ περιδότης αὐτῆ λιθοτομία ἡ πορφυρίτης.

πορφυριτικός-ή-όν ὁ ἐκ πορφυρίτου : Πάπ. κίων πορφυριτικός, αὐτ. πλάκες πορφυριτικάι. **πορφυρίων-ωνος** (ὁ) πτηνὸν τοῦ μετέθετος τῆς ἀνεκτιμῶνος ἔχον τὸ ράμφος πορφυροῦν : Ἀθην. 9,368D ἰοχιδανόδοπα αὐτὸν (τὸν πορφυρίωνα) εἶναι, ἔχῃ τε χρώμα κίονες, σκέλη μακρὰ, ῥύγχος ἠορμένον ἐκ τῆς κεφαλῆς φοινικίω, μέγεθος ἀνεκτιμῶνος, Εὐσέβ.1467,18 ἐπορφυρίων . . διὰ τὸ τοῦ ῥόγχου φοινικίω : Ἀριστ. Ὀρν.707 ὁ μέν ὄρυγα θούος ὁ δὲ πορφυρίων, ὁ δὲ χίην, Ἀριστ.Ζ1 509α,11, αὐτ.595α,12 ὁ δὲ πορφυρίων μά-

νος κάφε, ΠΔ Λευ.11,18 καὶ πορφυρίωνα καὶ πελεκάνα καὶ κύνων, Πολεμ. Ἰστ.59, Παιδ.Γ. Ἐξαίμ. 948 ἔπιπορ γάμοιο τοῦ πορφυρίωνος ἢ φύσις ββαλῶνται ἥ διακρίνεται ἀπὸ τῆς πορφυρίδος : Καλλ.Ατρ.100ε,6 2) εἶδος πολυπόδος : Ἀρτεμ.2,14 3) εἶδος ἰχθύος ἥσα.

πορφυροβαφική (ἡ) ἡ τέχνη τοῦ βάπτειν διὰ πορφυράς βλ. : Φιλολ.Ρητ.16,10 ἰσδιη.

πορφυροβάπτος-ον πορφυροβαφῆς, ὁ διὰ πορφυράς βαβατῶντος : Πλάτ.Κωμ.208 ἐν στρωματικῆς πορφυροβάπτος, αὐτ.π. Ἀθην.9,140.

πορφυροβαφίον (τὸ) βαφίον, ἐργαστήριον ἐνθα βάπτονται πορφυρά : Στράβ.17,3,18 πόλις ὀμύνομος πορφυροβαφεία ἔχουσα, **πορφυροβαφῆς-ους-ές** πορφυροβαφῆς βλ. : ΑἸ8 379 ἀλουρικό, τὰ πορφυροβαφῆ νήματα καὶ λεπτὰ, Πολυδ.7,63 πορφυροβαφῆς ἐσθῆτες.

πορφυροβαφία (ἡ) τὸ βάπτειν διὰ πορφυράς : Βέττ.Βολ.3,21.

πορφυροβάφιος (ὁ) ὁ βάπτων διὸ πορφυράς, ὁ βαφεὺς πορφυρών : Ἐπιγρ. Ἀθην.13,604B πορφυροβάφου χεῖρας, Πολυδ.7,169 ὁ δὲ καταδάπτων αὐτὰ, πορφυροβάφιος.

πορφυροβαφῶ-ω μαν. βάντω διὰ πορφυράς, βάντω τι πορφυροῦν : Ἀναστ.Συν. Ὀδηγ.306, 25 ἐάν τὸν ἴδιον δυχὰ τι πορφυροβαφῆση.

πορφυροβάσπιτος-ον μαν. ἐπὶ βασιλοπαίδων, πορφυρογέννητος : ΚΜνασσα.Χρον.5382.

πορφυροβλαστός-ον μαν. πορφυροβλαστός βλ. : ΚΜνασσα.Χρον.5576 τὸν πορφυροβλαστον γαβρὸν κῦμβοχον ἐκδιφορίζει, αὐτ.5913 ὁ πορφυροβλαστοὶ βλαστοὶ τοῦ Ρωμαίου.

πορφυρογέννητος-ον μαν. κ. νεώτ. ἐπὶ τῶν τέκνων τῶν αὐτοκρατόρων, ὁ γεννηθεὶς ἐν πορφυρά, ἦτοι ὁ γεννηθεὶς καθ' ἑν χρόνον οἱ γονεῖς αὐτοῦ ἦσαν βασιλεῖς : ΚΠορφυ.Πρὸς τὸν ἴδιον Ρωμ. 199,15, αὐτ. Ἐκβ.36,10, Διηγ. Ἀχιλλ.112 τοῦ Ἀχιλλεῖος ὁ πατήρ του πορφυρογέννητος.

πορφυροβίτης (ὁ), βιωρ. -ίνας ὁ μετὰ πορφυράς διωδιόμενος, στροβιλιζόμενος, ὁ ἔχων πορφυράς δίνας : Βαυχ.8,39.

πορφυροειδής-ους-ές νεώτ. ὁ ὄμιοςος πρὸς πορφυράν, ὁ πορφυροχρῶς : Αἰσχ. Ἰκ.538 λίμνα πορφυροειδεῖ, Εὐρ.Τρω.124 πορφυροειδέα δι' ἄλλα, Ἀριστ.Χρωμ.792α,17 φύλλον πορφυροειδές, Διοσκ.4,63 πορφυροειδοῦς ἀνθους, Ἐπιφάν.2,296 πορφυροειδὲς ἐνδύμα, Φώτ.Βιβλ.348,15 ἥ ἐπίρρ. -ῶς : Διοσκ.1,73.

πορφυροεικής-εντος-εσσα-εν κ. νεώτ. πορφυροχρῶς, πορφυροχρῶμος Νικ. Ἀλ.623 καρπὸν πορφυροέντα ἰδ. γρ. πορφυροέντα ἥ ὄμ.Κυν.2,597.

πορφυροεργής-ους-ές ὁ ἐκ πορφυράς εἰργασμένος, πορφυροποίητος : ΕΜ63,46.

πορφυροζώνος-ον ὁ ἔχων πορφυράν ζώνην : Βαυχ.10,49 πορφυροζώνους θεά.

πορφυροζώνη ἐπίρρ. μαν. ἐκ τῆς πορφυράς : Ἄνν.Κομν.6 πολλοὶς προσωμίλησα δεινός ἐκ μέσων τῶν πορφυροθῆν ἠσαργάνων.

πορφυροκαυλός-ον ὁ ἔχων πορφυροῦν καυλόν : Θεόφρ.ΦΙ7,4,6.

πορφυροκλέπτης (ὁ) ὁ κλέπτων πορφυράν : Διογ.Λ.6,57.

πορφυρομάλλος-ον μαν. ὁ ἔχων μαλλί χρώματος πορφυροῦ, κοκκινωμάλλης : ΨΧρυσ.10,989D τὸ πορφυρομάλλον πρόβατον.

πορφυρομηθής-ους-ές ὁ μεμνημένος μετὰ πορφυράς Πολυδ.7,98 πορφυρομηθῆς ἐσθῆς καὶ χλαμύς.

πορφυρονώτος-ον μαν. ὁ ἔχων πορφυροῦν τὸ νύκτον : Νών.Διον.44,56 βίφας πορφυρονώτων ἐπὶ χθῶνα φάρος ἀνάκτων.

πορφυροπόρηξη μαν. ὁ ἔχων πορφυράν τὴν πόρηην : ΚΜνασσα.5623.

πορφυροειξά (ή) ἡ ἔχουσα πορφυροῦν τὸν πόδα ἢ τὴν ἄκρον, τὸν ποδόγυρον: Τριφυλ.δ.66.

πορφυροπάρρηξ (ή) ἡ ἄν. ὁ ἔχων πορφυρὰν τὴν πόρην: ΚΜανασσ.5623.

πορφυροπάλις (ή), θηλ. -πάλις κ. πορφυροπάλις, ἡ γυν. κ. πορφυροπάλισσα, ὁ πάλων πορφυρῶν: Ἐπιγρ. Νάναων πορφυροπάλων, ΚΔ Πράξ.16,14 καὶ τῆς γυνῆ πορφυροπάλις.. Θυατείρων, Ἰω.Χρυσ.3,641B πορφυροπάλιδες γυναῖκες.

πορφυροπάλικός-ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν πορφυροπάλιν, ὄθ. ὄθ. θηλ ἡ πορφυροπάλικῃ [ἐνν. τέχνῃ] ὡς οὐα, τὸ ἐμπόριον τῆς πορφυρᾶς, ἡ τέχνη τοῦ πορφυροπάλου: ΑΒ379, Ἀρποκρ. ἐν λ. ἀλουροπάλικῃ.

πορφυροπάλισσα (ή) ἡ γυν. τὸ θηλ. τοῦ πορφυροπάλου: Ἰω.Χρυσ.7,170,4 ὁ Παῦλος παρὰ τῆ πορφυροπάλισσα γυναικί κατεκρίθητο.

πορφυροῦς-ή-όν ἡν. ἡν. πορφυροῦς βλλ.: Πολύτ.Ἐκλ.Τραγ.280 ἐστί σαι κίονιον πορφυροῦν, ποῦ στέκει σὲ πόδα.

πορφυροστρωτός-ος κ. ἡν. ὁ ἐστρωμένος δια πορφυρᾶς, δια πορφυρῶν ἕρσασμάτων: Αἰσχ. Ἀγ.910 πορφυροστρωτός πόρος, ΨΧρυσ.10,917D ὄχημα λιθοκόλλητον, πορφυροστρωτόν. ΚΜανασσ.Χρον.5936 κλίνην πορφυροστρωτόν.

πορφυροσχημῶν-ος-ον [σχημα] ὁ πορφυροῦ ἐνδεομύμιος: Παύλου.4,3,24.

πορφυροῦς-ά-οῦν ἡν. κ. ἡν. αὐτηρ. τ. τοῦ πορφυροῦς βλλ.: ΚΔ Ἰω.19,2,5 καὶ ἱμάτιον πορφυροῦν περιέβαλον αὐτόν, αὐτ. Ἀποκ.18,16.

πορφυροφορία (ή) ἡ γν. τὸ φέρει πορφυρὰ ἐνδύματα: Ἰουλ.Λαοδ.ἐν Κατ. Ἀστρλ.Κ Σίλλ.189.

πορφυροφόρος-ος ἡν. ὁ φέρων πορφυρὰ ἐνδύματα: Βί. Ἀγ.Νεῖλ.3, Πράξ.Θεοφ.18,212.

πορφυροφύτος-ος ἡν. πορφυρογενήτωρ βλλ.: Κ Μανασσ.Χρον.3604 καὶ τοῖς φυτεύειν ἀπ' αὐτοῦ πορφυροφύτους κλάδους, αὐτ.54,8.

πορφυροχρῶς-ος-ου-ον πάπ. κ. ἡν. ὁ ἔχων χρώμα πορφυροῦν.

πορφυροχρυσόμικτος-ος ἡν. ὁ πορφυροῦς χρυσῷ πεποικίμενος: Ἰω.Δαμασκ.2,856B.

πορῶν ποι. ρ. ἀμτθ. ἐν χρ. μ. κτ. ἐνεατ. κ. πορσ., ἐπὶ τῆς θαλάσσης, εἶμαι τρικυμωδῆς, ταρβάσασται ἠποκόφως: Ἰλ.Σ.16 ὡς δ' ὅτε πορῶν ἤ πέλγους μέγα κύματα κωφῶ, θάσασσάμενον λιγῶν ἀνέμων λαίφηρὰ κέλευθα, Ἀρ.296 ὄπδ στείρησι θάλασσα πορῶσα, Ἀπολλ.Ρ.1,935.

|| ὄμ. μέσ.: Ἰμερ.Λόγ.31,2 κὰν ἡ γαλήνη πορῶσαιτο (ἐλαφρῶς ἡ γαλήνη ἀναταράσσεται), Ἀγαθ.ἐν ΑΠ 10,14 ἐοῦσα μὲν πόντος πορῶσαιτο. 2) ἡ γν. ποι. κροαθῆ πορῶνται μοι ταρδάσεται μοι ἡ κροαθῆ, ἀνησυχῶ, κροαθιστηῶ: Ἰω.Φ.551 πολλὰ δὲ ὁ κροαθῆ πόρρωται μένοιτι [σγὰλ. ἐκατὰ βάθος ἐβριμια κ. καὶ διενεοίτω], Ὁδ.Δ.427.

|| ὄθ. ἀνεπίτομοι, διαλογίζομαι, ζημιζῶ Ἡσ.επορῶνται, διαλογίζεσθαι: Κόιντ.2,85 ἄλλο δὲ θυμῷ πορῶνται, Ἐπικ.Ν.Σουθ' κ. ἀπολ.: Ἀπολλ. Ρ.161 πορῶνταισσι οἶον ἢ κακὸν ἔργον ἐπεξενώσαστο Βουλή. 3) μεθ' ὄμ. ἀμτθ. γίνομαι πορφυροῦς, κοκκινῶν: Θεοκρ.5,125 οἶνω πορῶνται, Βίων.2,19 τῶσων ἀνδρῶς χιονεῖας πόρρωται παρήσι, Κόιντ.14,17 αἰδοῖ πόρρωται παρήσιον, Ὀππ.Κιν.3,347 δαιδαλα πορῶνται, Λουκ.Ἐρωτ. 26 ἀντικίνοισ. . ὁμοια πορῶνται, Ἰμερ.Λόγ.1, 19, αὐτ.13,7 γῆ πορῶνται ἀνθεσι, Βασίλ.Ἐξου.32 πορῶνταισσαν χράσαν. || ὄμ. μεθ. βάντω, χρωματίζω τὴν ἐρυθρῶν: Νόν.Δ.44,106 πορῶνται χερσὶ φόνω, αὐτ.Εύαγγ. Ἰω.6,84 ὄμ. τὸ καθ. βάντωμαι ἐρυθροῦς: αὐτ.45,308 ἰσῆνω πορῶνται πέτρα.

πορῶν-ὄμ ἡν. βάντω τὴν ἐρυθρῶν, πορῶνται: Θεοδῶσ.Διδάκ. Ἀκρ.1,126 ἐπορῶνται γλήνη ἢ ῥοή τῶν αἱμάτων, Ἄνδρ.Κρήτ.3, Πόδρρ.73,166β).

πορῶν-ὄμ ἡν. βάντω τὴν ἐρυθρῶν, πορῶνται: Θεοδῶσ.Διδάκ. Ἀκρ.1,126 ἐπορῶνται γλήνη ἢ ῥοή τῶν αἱμάτων, Ἄνδρ.Κρήτ.3, Πόδρρ.73,166β).

πορῶν-ὄμ ἡν. βάντω τὴν ἐρυθρῶν, πορῶνται: Θεοδῶσ.Διδάκ. Ἀκρ.1,126 ἐπορῶνται γλήνη ἢ ῥοή τῶν αἱμάτων, Ἄνδρ.Κρήτ.3, Πόδρρ.73,166β).

πορῶν-ὄμ ἡν. βάντω τὴν ἐρυθρῶν, πορῶνται: Θεοδῶσ.Διδάκ. Ἀκρ.1,126 ἐπορῶνται γλήνη ἢ ῥοή τῶν αἱμάτων, Ἄνδρ.Κρήτ.3, Πόδρρ.73,166β).

πορῶν-ὄμ ἡν. βάντω τὴν ἐρυθρῶν, πορῶνται: Θεοδῶσ.Διδάκ. Ἀκρ.1,126 ἐπορῶνται γλήνη ἢ ῥοή τῶν αἱμάτων, Ἄνδρ.Κρήτ.3, Πόδρρ.73,166β).

πορῶν-ὄμ ἡν. βάντω τὴν ἐρυθρῶν, πορῶνται: Θεοδῶσ.Διδάκ. Ἀκρ.1,126 ἐπορῶνται γλήνη ἢ ῥοή τῶν αἱμάτων, Ἄνδρ.Κρήτ.3, Πόδρρ.73,166β).

πορῶν-ὄμ ἡν. βάντω τὴν ἐρυθρῶν, πορῶνται: Θεοδῶσ.Διδάκ. Ἀκρ.1,126 ἐπορῶνται γλήνη ἢ ῥοή τῶν αἱμάτων, Ἄνδρ.Κρήτ.3, Πόδρρ.73,166β).

πορῶν-ὄμ ἡν. βάντω τὴν ἐρυθρῶν, πορῶνται: Θεοδῶσ.Διδάκ. Ἀκρ.1,126 ἐπορῶνται γλήνη ἢ ῥοή τῶν αἱμάτων, Ἄνδρ.Κρήτ.3, Πόδρρ.73,166β).

πορῶν-ὄμ ἡν. βάντω τὴν ἐρυθρῶν, πορῶνται: Θεοδῶσ.Διδάκ. Ἀκρ.1,126 ἐπορῶνται γλήνη ἢ ῥοή τῶν αἱμάτων, Ἄνδρ.Κρήτ.3, Πόδρρ.73,166β).

πορῶν-ὄμ ἡν. βάντω τὴν ἐρυθρῶν, πορῶνται: Θεοδῶσ.Διδάκ. Ἀκρ.1,126 ἐπορῶνται γλήνη ἢ ῥοή τῶν αἱμάτων, Ἄνδρ.Κρήτ.3, Πόδρρ.73,166β).

πορῶν-ὄμ ἡν. βάντω τὴν ἐρυθρῶν, πορῶνται: Θεοδῶσ.Διδάκ. Ἀκρ.1,126 ἐπορῶνται γλήνη ἢ ῥοή τῶν αἱμάτων, Ἄνδρ.Κρήτ.3, Πόδρρ.73,166β).

πορῶν-ὄμ ἡν. βάντω τὴν ἐρυθρῶν, πορῶνται: Θεοδῶσ.Διδάκ. Ἀκρ.1,126 ἐπορῶνται γλήνη ἢ ῥοή τῶν αἱμάτων, Ἄνδρ.Κρήτ.3, Πόδρρ.73,166β).

πορῶν-ὄμ ἡν. βάντω τὴν ἐρυθρῶν, πορῶνται: Θεοδῶσ.Διδάκ. Ἀκρ.1,126 ἐπορῶνται γλήνη ἢ ῥοή τῶν αἱμάτων, Ἄνδρ.Κρήτ.3, Πόδρρ.73,166β).

πορῶν-ὄμ ἡν. βάντω τὴν ἐρυθρῶν, πορῶνται: Θεοδῶσ.Διδάκ. Ἀκρ.1,126 ἐπορῶνται γλήνη ἢ ῥοή τῶν αἱμάτων, Ἄνδρ.Κρήτ.3, Πόδρρ.73,166β).

πορῶν-ὄμ ἡν. βάντω τὴν ἐρυθρῶν, πορῶνται: Θεοδῶσ.Διδάκ. Ἀκρ.1,126 ἐπορῶνται γλήνη ἢ ῥοή τῶν αἱμάτων, Ἄνδρ.Κρήτ.3, Πόδρρ.73,166β).

πορῶν-ὄμ ἡν. βάντω τὴν ἐρυθρῶν, πορῶνται: Θεοδῶσ.Διδάκ. Ἀκρ.1,126 ἐπορῶνται γλήνη ἢ ῥοή τῶν αἱμάτων, Ἄνδρ.Κρήτ.3, Πόδρρ.73,166β).

πορῶν-ὄμ ἡν. βάντω τὴν ἐρυθρῶν, πορῶνται: Θεοδῶσ.Διδάκ. Ἀκρ.1,126 ἐπορῶνται γλήνη ἢ ῥοή τῶν αἱμάτων, Ἄνδρ.Κρήτ.3, Πόδρρ.73,166β).

πορῶν-ὄμ ἡν. βάντω τὴν ἐρυθρῶν, πορῶνται: Θεοδῶσ.Διδάκ. Ἀκρ.1,126 ἐπορῶνται γλήνη ἢ ῥοή τῶν αἱμάτων, Ἄνδρ.Κρήτ.3, Πόδρρ.73,166β).

πορῶν-ὄμ ἡν. βάντω τὴν ἐρυθρῶν, πορῶνται: Θεοδῶσ.Διδάκ. Ἀκρ.1,126 ἐπορῶνται γλήνη ἢ ῥοή τῶν αἱμάτων, Ἄνδρ.Κρήτ.3, Πόδρρ.73,166β).

πορῶν-ὄμ ἡν. βάντω τὴν ἐρυθρῶν, πορῶνται: Θεοδῶσ.Διδάκ. Ἀκρ.1,126 ἐπορῶνται γλήνη ἢ ῥοή τῶν αἱμάτων, Ἄνδρ.Κρήτ.3, Πόδρρ.73,166β).

πορῶν-ὄμ ἡν. βάντω τὴν ἐρυθρῶν, πορῶνται: Θεοδῶσ.Διδάκ. Ἀκρ.1,126 ἐπορῶνται γλήνη ἢ ῥοή τῶν αἱμάτων, Ἄνδρ.Κρήτ.3, Πόδρρ.73,166β).

πορῶν-ὄμ ἡν. βάντω τὴν ἐρυθρῶν, πορῶνται: Θεοδῶσ.Διδάκ. Ἀκρ.1,126 ἐπορῶνται γλήνη ἢ ῥοή τῶν αἱμάτων, Ἄνδρ.Κρήτ.3, Πόδρρ.73,166β).

πορῶν-ὄμ ἡν. βάντω τὴν ἐρυθρῶν, πορῶνται: Θεοδῶσ.Διδάκ. Ἀκρ.1,126 ἐπορῶνται γλήνη ἢ ῥοή τῶν αἱμάτων, Ἄνδρ.Κρήτ.3, Πόδρρ.73,166β).

πορῶν-ὄμ ἡν. βάντω τὴν ἐρυθρῶν, πορῶνται: Θεοδῶσ.Διδάκ. Ἀκρ.1,126 ἐπορῶνται γλήνη ἢ ῥοή τῶν αἱμάτων, Ἄνδρ.Κρήτ.3, Πόδρρ.73,166β).

πορῶν-ὄμ ἡν. βάντω τὴν ἐρυθρῶν, πορῶνται: Θεοδῶσ.Διδάκ. Ἀκρ.1,126 ἐπορῶνται γλήνη ἢ ῥοή τῶν αἱμάτων, Ἄνδρ.Κρήτ.3, Πόδρρ.73,166β).

πορῶν-ὄμ ἡν. βάντω τὴν ἐρυθρῶν, πορῶνται: Θεοδῶσ.Διδάκ. Ἀκρ.1,126 ἐπορῶνται γλήνη ἢ ῥοή τῶν αἱμάτων, Ἄνδρ.Κρήτ.3, Πόδρρ.73,166β).

πορῶν-ὄμ ἡν. βάντω τὴν ἐρυθρῶν, πορῶνται: Θεοδῶσ.Διδάκ. Ἀκρ.1,126 ἐπορῶνται γλήνη ἢ ῥοή τῶν αἱμάτων, Ἄνδρ.Κρήτ.3, Πόδρρ.73,166β).

πορῶν-ὄμ ἡν. βάντω τὴν ἐρυθρῶν, πορῶνται: Θεοδῶσ.Διδάκ. Ἀκρ.1,126 ἐπορῶνται γλήνη ἢ ῥοή τῶν αἱμάτων, Ἄνδρ.Κρήτ.3, Πόδρρ.73,166β).

πορῶν-ὄμ ἡν. βάντω τὴν ἐρυθρῶν, πορῶνται: Θεοδῶσ.Διδάκ. Ἀκρ.1,126 ἐπορῶνται γλήνη ἢ ῥοή τῶν αἱμάτων, Ἄνδρ.Κρήτ.3, Πόδρρ.73,166β).

πορῶν-ὄμ ἡν. βάντω τὴν ἐρυθρῶν, πορῶνται: Θεοδῶσ.Διδάκ. Ἀκρ.1,126 ἐπορῶνται γλήνη ἢ ῥοή τῶν αἱμάτων, Ἄνδρ.Κρήτ.3, Πόδρρ.73,166β).

πορῶν-ὄμ ἡν. βάντω τὴν ἐρυθρῶν, πορῶνται: Θεοδῶσ.Διδάκ. Ἀκρ.1,126 ἐπορῶνται γλήνη ἢ ῥοή τῶν αἱμάτων, Ἄνδρ.Κρήτ.3, Πόδρρ.73,166β).

πορῶν-ὄμ ἡν. βάντω τὴν ἐρυθρῶν, πορῶνται: Θεοδῶσ.Διδάκ. Ἀκρ.1,126 ἐπορῶνται γλήνη ἢ ῥοή τῶν αἱμάτων, Ἄνδρ.Κρήτ.3, Πόδρρ.73,166β).

πορῶν-ὄμ ἡν. βάντω τὴν ἐρυθρῶν, πορῶνται: Θεοδῶσ.Διδάκ. Ἀκρ.1,126 ἐπορῶνται γλήνη ἢ ῥοή τῶν αἱμάτων, Ἄνδρ.Κρήτ.3, Πόδρρ.73,166β).

πορῶν-ὄμ ἡν. βάντω τὴν ἐρυθρῶν, πορῶνται: Θεοδῶσ.Διδάκ. Ἀκρ.1,126 ἐπορῶνται γλήνη ἢ ῥοή τῶν αἱμάτων, Ἄνδρ.Κρήτ.3, Πόδρρ.73,166β).

πορῶν-ὄμ ἡν. βάντω τὴν ἐρυθρῶν, πορῶνται: Θεοδῶσ.Διδάκ. Ἀκρ.1,126 ἐπορῶνται γλήνη ἢ ῥοή τῶν αἱμάτων, Ἄνδρ.Κρήτ.3, Πόδρρ.73,166β).

πορῶν-ὄμ ἡν. βάντω τὴν ἐρυθρῶν, πορῶνται: Θεοδῶσ.Διδάκ. Ἀκρ.1,126 ἐπορῶνται γλήνη ἢ ῥοή τῶν αἱμάτων, Ἄνδρ.Κρήτ.3, Πόδρρ.73,166β).

πορῶν-ὄμ ἡν. βάντω τὴν ἐρυθρῶν, πορῶνται: Θεοδῶσ.Διδάκ. Ἀκρ.1,126 ἐπορῶνται γλήνη ἢ ῥοή τῶν αἱμάτων, Ἄνδρ.Κρήτ.3, Πόδρρ.73,166β).

πορῶν-ὄμ ἡν. βάντω τὴν ἐρυθρῶν, πορῶνται: Θεοδῶσ.Διδάκ. Ἀκρ.1,126 ἐπορῶνται γλήνη ἢ ῥοή τῶν αἱμάτων, Ἄνδρ.Κρήτ.3, Πόδρρ.73,166β).

πορῶν-ὄμ ἡν. βάντω τὴν ἐρυθρῶν, πορῶνται: Θεοδῶσ.Διδάκ. Ἀκρ.1,126 ἐπορῶνται γλήνη ἢ ῥοή τῶν αἱμάτων, Ἄνδρ.Κρήτ.3, Πόδρρ.73,166β).

Αλογ. Άγ.68 τελείται δ' ἐς τὸ πεπρωμένον, αὐτ. 684, Εὐρ.Ρήσ.634, αὐτ. Ἰων.1288.

νορώδης-ους-ες μων. κ. νεώτ. ὁ πλήρης πόρων : λίθος νορώδης, « ἑξέρμα νορώδης » || κ. νεώτ. τὸ οὐδ. ὡς οὐστὸ τὸ νορώδες ἢ ἰδιότης τοῦ ἔχειν πόρους : Ἰουπον.2,6,38 πέτρας ἐχούσας τι νορώδες, - τὸ νορώδες τῶν σμάρτων. -

πός δωρ. τ. τοῦ πούς : λοιροδ. εἰς Θεο.1,192,243H, EM 635,22.

πός ἀρκαδ. κ. κυπρ. τ. τοῦ πρός.

πυσάγῃ Ἐπιγρ. ἀντὶ προσαγῆς βλλ.

πυσάκις ἑπίρρ. κ. μων. κ. νεώτ., ποι. πρυσάκι πύσας φορᾶς, πύσας φορές : Πλάτ.Ἐπ.353i) πυσάκις ἐν ἐπιπέδῳ ἑκτάκτερο γέγονατε, Κολλ.Ἄρτ. 119, Ἄχιλλ.Τάκ.Λευκ.144,25 πυσάκις ἑμαυτῶν ἐβίασάνην. Κδ.Ματθ.18,21 Κύριε, πυσάκις ἁμαρτησάει εἰς ἐμέ δ' ἀδελφοί μου καὶ ἀφέσω αὐτόν, αὐτ. Λουκ.13,34. 2) ἀριστως, τοσάκις, τύσας φορές δὲ ὁ πυσάκις ποσοὶ ἀριθμοὶ αὐτὸ πετρώγων ἢ ἀριθμοὶ καὶ ὁ πυσάκις ποσάκις ποσοὶ ἀριθμοὶ αὐτὸ κώδης : Ἀριστλ.Μετ.1020b,5 ὡσπερ ὁ ἀριθμοὶ ποσοὶ τίνες, [οἱτοὶ δ'] εἰσὶν οἱ ποσάκις ποσοὶ ἢ ποσάκις ποσάκις ποσοί.

πυσαπλάσιος-α-ον κ. νεώτ., πυσαπλάς μεγαλύτερος πόσον πλείότερος : Πλάτ.Μέν.83B ἀλλὰ πυσαπλάσιον τετραπλάσιον 2) ὄμ. μτ. γενικ. : Πλάτ.Μεν.84B τὸ ὅλον τόδε πυσαπλάσιον τοῦδε γίνεται ;

πυσαπλοῦς-ἡ-ὄν πυσαπλάσιος βλλ. : Γαλ.13, 872, Ἄθων.1,563D πυσαπλοῦν τὸ κακόν. -

πυσαπλώς ἑπίρρ. πυσάκις : ΠδΨολκ.12(63i,1) ἐβίβησάν σοι ἡ ψυχὴ μου, πυσαπλώς σοι ἡ σάρξ μου.

πυσαπλῶν οδοῦ [ἢ] πόσον ποδῶν : Πλάτ.Μέν. 85B τόδε ποδῶν γίνεται ;

πυσαχορδός-ον πύσας ἔχων χορδᾶς ; μετὰ πόσων χορδῶν : Βακχίλ.Μουσ.63.

πυσαχῶν ἑπίρρ. κατὰ πόσους τρήρους : Ἀριστλ.Πολιτ.1289a,11, Γαλ.14,791, Στράβ.8,369 πυσαχῶς λέγεται παρά τῃ ποιητῇ τὸ Ἄργος, 2) εἰδ. ἐπὶ τῶν διαφόρων σημασιῶν τῶν λέξεων, κατὰ πόσας σημασίας : Ἀριστλ.Τοπ.105a,23, αὐτ.Μετφ. 1028a,5 φανερόν δ' ἐν οἷς διωρισμέναι περὶ τοῦ πυσαχῶς λέγεται ἕκαστον, ὅτι πολλὰχῶς λέγεται τὸ ὄμ, αὐτ.Ρητ.1398a,28.

πύσαι ἑπίρρ. πρὸς ἴσων μέτρον : Ἰλ.Π.422 αἰδῶν, ὡ Λύκιοι, πύσαι φεύγετε, ἠ. Ὀδ.2,199, αὐτ.Κ.431 ἄ δαίλιοι, πύσαι τρεν. -

πυσκία [ἢ] πύσ. ἀπαριθμησις.

πυσκαίτια [τῶ] Ἐπιγρ. ἀγῶνες πρὸς τὴν τοῦ Πυσειδῶνος.

πυσειδανιασταί [οἱ] πυσειδανιασταί Ἐπιγρ. ἑθασος λατρευτῶν τοῦ Πυσειδῶνος.

πυσειδάνιος δωρ. τ. τοῦ πυσειδῶνος βλλ.

πυσειδικα [τῶ] κ. λαοκ. Πυσειδία Ἐπιγρ. πυσειδαιο βλλ.

πυσειδῶν δ. τ. τοῦ πυσειδῶν βλλ.

πυσειδῶς, πυσειδῶν ἢ πυσειδίτης ἦσαν βλλ.

Πυσειδῶν [ἰ] γεν. -ῶνος κ. -ῶ [Ἄριστλ.], αἰτ. Πυσειδῶ [Ἀριστφ.Λυα.1165, Ἐπιγρ.], κλητ. Πύσειδων [Ἰσοφ.ἀπ.37], Ἀριστφ.Βάτρ.664), ἐπ. τῶν. Πυσειδῶων, γεν. -ῶνος, αἰτ. -ῶνας, κλητ. Πυσειδῶν [Ἰλ.ε.357, Ὀδ.Γ.551, Ἰων τ. Πυσειδῶων, γενικ. -ῶνων [Ἡρ.1,148], αἰολ. τ. Πυσειδων [Ἄκκ.261, λυρ. Πυσειδῶν [Ἰνιδ.Ο.126, Βακχ.16,79, Ἐπιγρ.Κρήτης Ἐπιδαύρου, Τεγίτα, δωρ. Πυσειδῶν [Ἰωρῶδιαν. 2,916, Ἐπιγρ. Κορινθῶν, Κδ. Ἐπν.Ἐλλ.3,3,2], ὄμ. Πυσειδῶων [Ἐπιγρ.] Πυσειδῶων [Ἐπιγρ.Κρήτ.] κ. Πυσειδῶς ἢ Πυσειδῶς, γενικ. -ῶ [ἔδπ.140], αἰτ. -ῶν [Ἐπίδ.81, Ἀριστφ.Ἀχ.799], κλητ. -ῶ [Σώφρ.131], βουστ. Πυσειδῶων ἰσάγων. Πυσειδῶων [Κορινθ.1], γενικ. [Ποτ.]Ἰδῶωνος, δοτ. Πυσειδῶων [Ἐπιγρ.],

ἀρκ. Πυσειδῶν, λακων. Πο'οιδῶν, αἰολ. [ἢ] Ποσειδῶν [Ἐπιγρ.Περγῶμου n.Schwyzler 642], ὁ θεὸς τῆς θαλάσσης ἐν χρ. κ. μτφ. ἢ ἡ τρίαινα τὸ βασιλείου τοῦ Πυσειδῶνος ἢ ἡ θάλασσα 2) ὄμ. παράτ. πυσειδῶνος, πυσειδῶνια κ. ὡς τοπων. πυσειδῶνιον, νεώτ. κ. πυσειδῶνισμός βλλ.

πυσειδῶνιος-α-ον κ. πυσειδῶνιος, δωρ. πυσειδῶνιος ὁ ἀπερωμένος, καθιερωμένος εἰς τὸν Πυσειδῶνα : Πινδ.Ο.5,21, αὐτ.1011126, Βακχ. ἀπ.δ, Σοφ.ΟΚ1494. 2) τὸ οὐδ. τὸ πυσειδῶνιον κ. πυσειδῶνιον, δωρ. Πυσειδῶνιον, δελφ. Ποσειδῶνιον -ὡς οὐστ. κτ. παράτ. τοῦ ἱερῶν ὁ ναός, τὸ ἱερὸν τοῦ Πυσειδῶνος : Θουκ.4,129 καὶ σχόντες κατὰ τὸ Πυσειδῶνιον, ἔχουρων εἰς τοὺς Μενδαίους, AB 430, Ἐπιγρ. 3) τὸ οὐδ. κτ.πληθ. τὰ πυσειδῶνια, δωρ.-ἰων. αὐτὸ πρὸς τὴν τοῦ Πυσειδῶνος ἑορταί. Στράβ.10,5,11, Ἀθῆν.13,590F.

πυσειδῶνισμός [ἰ] νεώτ. γεωλογ. θεωρία δεχομένη τὴν κατὰ τὰς ἀρχαιότερας γεωλογικὰς ἐποχὰς ἔλλειψιν ἠφαιστειότητος καὶ τὴν τοῦ σφυραγισμοῦ τοῦ ὕδατος γένεσιν ὄλων τῶν ἀρχαιότερων πετρωμάτων.

πυσειδῶνοπαθής-ους-ες ὁ ἐκ τοῦ Πυσειδῶνος πύσων, προερχόμενος [κτ. τὸ] διωπητῆς : Οἰνῶμ.η. Εὐα.Εὐαγγ.Προσ.5,36.

πυσητής-ους-ες Ἐπιγρ. πύσων ἐτών.

πυθαλλικός [ὁ] ὁ πύσων βλλ.2), κωμικὴ λέξις ἐπὶ μικροῦ παιδίου : Ἀριστφ.Θεσμ.291 καὶ πυθαλλικός τῶν ἔχειν μὴ καὶ φρίνας.

πύσθη [ἡ] κ. νεώτ. τὸ ἀνδρῖνον μῆριον : Ἀριστφ.Νεφ.1014 πύσθη μεγάλην, πύσθη μικράν.

2) κ. νεώτ. ἡ ἀκροϋστία : Διοσκ.4,153, Ροφ. Ὀνομ.102, Γαλ.4,159 τὸ [ἔθρμα] δ' ἐπὶ πρᾶσι τοῦ καυλοῦ, τὴν γὺν πύσθην ἀνομοιομορμῶν.

πυσθία [ἡ] ἡ ἀκροϋστία : Φιλ.2,21 τὸ σπέρμα περιέρπων εἰς τοὺς τῆς πυσθίας ὡς ἤλθεν κόλλους.

2) οἰδησις πτ. τοῦ τῶ βλεφάρου, τὸ κριθῶνι : Γαλ.12,74 πρὸς τὰς ἐπὶ τῶν βλεφάρων κριθᾶς, ἡ πυσθίας καλοῦσι, Ἄετ.7,84.

πυσθιακός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ τῆς πύσθης : πυσθιακὸς ἔκρηξ.

πύσθιον [τῶ] ὄνοκ. τοῦ πύσθης βλλ. 2) πρβλ. κ. πύσθων 2) : Ἰππ.Ἐλκ.12, Ἀριστφ.Θεσμ.254 ἠὲ τὴν Ἀφροδίτην, ἠδὲ γ' ὄζει πυσθίον, αὐτ.515.

πυσθίεις [ἡ] νεώτ. φλεγμονὴ τῆς ἀκροϋστίας.

πύσθων-ῶνος [ὁ] ὁ ἔχων μεγάλην πύσθη βλλ. : Λουκ.Λευκ.12 ἀναφλώντα καὶ βλημάζοντα ἦν τινα πύσθη καὶ πύσθων ἀισθηταί 2) κωμικὸς μικρὸν παιδίον Φωτ.445,4 ἐπύσθων κυρίως λέγεται παιδῆριον οὕτως γὰρ ὑποκορίζομενοι ἔλεγον ἀπὸ τοῦ αἰδοῦν πύσθιον γὰρ τοῦτο καλοῦσι ἰδιότῳ δὲ καὶ τὸν παιδαριώδη καὶ ἄφροντα κατὰ μεταφοράν : Ἀριστφ.Εἰρ.1300 εἰπέ [εἶπε] μοι, ὡ πύσθων, εἰς τὸν σαυτοῦ πατέρα ἄδειε ;

πύσαι [τῶ] ὄμ. ἀνδρῖνον πενηκίμιον κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, κεντητὸς σκοῦφος : δ.τραγ. βάνει τὸ πύσαι τοῦ στραβά.

πυσειδαισμός [ὁ] πύσδεσμος λέξ. ποιηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πλάτ. : Πλάτ.Κρ.402B θεὸν ἀνώμασε Πυσειδῶνα, ὡς πυσειδαισμον ὄντα.

πυσειδίτης-ἡ-ὄν Ἰων. ἀντὶ ἀττ. πυσειδίτης κ. πυσειδίος τὸ οὐδ. κ. πυσειδίον, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Πυσειδῶνα, ὁ τοῦ Πυσειδῶνος, δὲ, πυσειδίον ἄλλος ἄλλος ἀπερωμένος εἰς τὸν Πυσειδῶνα : Ἰλ.Β.506 ὁ ἢ θ' ὕποθῆδας εἶχον, ἐκτίμμενον πτολίεθρον, Ὀρχοστῶν θ' ἱερῶν, Πυσειδίον ἀγλαῶν ἄλλος ὕμν. Ἀπολλ.230, Σοφ.ἀπ.506, Στράβ.8,320. 2) τὸ ἀρα. ὡς οὐστ. δωρ. πυσειδίτης, ἀττ. κοιν. πυσειδίτης κτ. παράτ. τοῦ μὴ ὄνομα μῆδος πινος τῆς Ἐπιδαύρου : Ἐπιγρ. 3) τὸ οὐδ. πυσειδίτης κ. ὡς πυσειδίον ὡς οὐστ. τὸ ἱερὸν τοῦ Πυσειδῶνος : Ὀδ.2,266 ἐνθα δὲ τε σφ' ἀγορῆ καλὸν πο-

σιδήιον άμφος, Έπιγρ., Παυσ.2,34,9 4) τὸ οὐδ. κτ. πληθ. ὡς οὐσ. τὰ ποσιδέα κ. ποσιδέα ἑορταί πρὸς τὴν τοῦ Ποσειδῶνος: Έπιγρ.

ποσιδητών-ώνος κ. ιγην. ποσιδέα κ. ποσιδεών, σιδη. ποσιδών, ὁ έκτος μὴ τὸ Ἄττι-κὸς καί τινος ἰονικῶν ἡμερολογίων: Ἄνακρ.6, Έπιγρ., Ἀριστλ.Ζ1 543α,β, αὐτ.570α,32.

ποσικραυτός-ον μον. ὁ τοῖς ποσὶ κραιοόμενος: Λέων Μάγιστρ. Ποιημ. Ματρ. Αβ. Cr. II 564 μέλη ποσικραυτά.

πόσιμος-ον πάπ. νεώτ. κ. δημ. ὁ κατάλληλος πρὸς πόσιν, ἰδ. ἐπὶ θύσας.

ποσινδα ἰηόσσι ἐπίρρ. παράκις: δδ. φρ. ποσινδα παίζειν ἀρτιαίρειν βλλ., ἦτοι παίζειν παιδιὰν καθ' ἣν ὁ μὲν ἐκτείνει ταχέως δακτύλους τινὰς τῆς χειρὸς τὸν κεκλεισμένης ὀσσης, ὁ δὲ ἕτερος ὀφείλει νὰ εἰπῇ ἀμέσως πόσει εἶναι αὐ ἐκτείνωμενο δακτύλου: Ξεν. Ἰηπ.5,10 πρδλ. μόρα 3).

πόσις (ὀ), ποι. πόσις γενικ. πόσις, ἀπτ. πόσιως ἰμ.η. Ἡρώδιον.2700, δοτ. πόσει, ἐπ. πόσει (Ἰλ.Ε71), κλιτ. πόσι ἰεῦρ. Ἀλλ.323, Ἀριστφ.Θεσμ.913) κ. πόσις ἰεῦρ. Έλ.1399), πληθ. πόσις ἰεῦρ. ΙΑ 176), ἀπτ. πόσις Ἰλ.Ζ 240), ὁ σύζυγος: Ἰλ.Γ 329 Δίος Ἀλέξανδρος, Ἐλένης πόσις ἡλύκομο, Ἀλκμ.29, Έπιγρ., Πηδ.Γ 9,99, Αλοχ. Ἀγ.1108 τὸν ὀμοδέμενον πόσιν

|| εἰδ. ὁ νόμιμος σύζυγος, ἀντίθ. ἀνήρ ἰμὴ νόμιμος σύζυγος: Σοφ.Τρ.550 μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς ἔμος καλῆται, τῆς νεωτέρας δ' ἀνήρ ἰδ.ἀνάγν. ἀρ 7) ἰπ. Ὁμ. πόσις καὶ ἀνὴρ σημαίνουν νόμιμος σύζυγος: Ἰλ.Ω 725, αὐτ.763) || σπασ. κ. π. νεζογρ.: Ἀριστλ. Πολιτ. Ι335β,41, αὐτ.1253β,6 πόσις καὶ δαίσιος || κρυπτός πόσις παράνομος σίνευσις, κωδικός: Εὔρ. Ὁρ.6δ1 Ἀλγισθός ἦν αὐ κρυπτός ἐν δόμοις πόσις.

πόσις ἰη) ἰπνάλι-ιος, ἀπτ. κωσ. δοτ. πόσει, ἰων. πόσι Ἰρ.5,19), τὸ πνεῖν, τὸ ποτῆν ἐν συνδέσει συν-ῆθ. μὲ τοῦ ἔδητος κτ.: Ἰλ.Α 469 ἐπεὶ πόσις καὶ ἔδητος ἔξ ἔρον ἔντο, Ὀδ.Κ 176 ἄλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἐν νηὶ καθ' βρωσίς τῆς πόσις τε, βρωσάμεθα βρώμεν, Ἡσίοδ.Α 395 ὥτε πόσις τε καὶ βρωσίς θη-λόος ἔσραπ, Δημόκρ.235 βρωσέσθαι ἡ πόσιον, ΚΔ Ἰω.δ.55 ἡ γὰρ σάρξ μου ἀληθὸς ἔστι πόσις καὶ τὸ αἶμα μου ἀληθὸς ἔστι πόσις || τὸ πνεῖν, τὸ πόσιμον, τὸ ποτῆν: Αλοχ.Χε.578 αἶμα πλε-ται τρίτην πόσιν, Ἀντιφ.120 ἐκπνεῖν ὑσάτην πόσιν, αὐτ.δ.22 πόσις φαρμάκου 2) τὸ πνεῖν ἐν ἑορταῖς, ἡ ἑορταστικὴ, τὸ συμπόσιον: Ἀλλ. Ι01, Κριπίσ.6,9Δ, Ἡρ.1,172 κατ' ἡλικίαν τῆς καὶ φιλότιπα εἰλαδῶν συγγίνοσθαι ἐξ πόσις, καὶ ἀνδραὶ καὶ γυναῖεῖ καὶ παῖσι, αὐτ.5,19 ὁ πάτερ, εἰκά τῃ ἡλικίᾳ ἀπὸ τῆς ἐναπαύσεως μὴδὲ λιπάρει τὸ πόσιον, αὐτ.2,17, δ' ὡς δὲ μιν παρὰ τὴν πόσιν φιλοφρόνησις ἠσάπνοτον (τὴν ὄρα ποτ' ἔπιει), Έπιχ.148 ἐκ δὲ θοῖνας πόσις ἀγένετο, ἐκ δὲ πόσιος μάκος, Θουκ.7,73 ὑπὸ γὰρ τὸν περιχαρούς τῆς νίκης πρὸς πόσιν τετραφῆσαι τοὺς πολλοὺς ἐν τῷ ἑορτῇ, Θεοκρ.14,29 ἦδη δ' ὦν πόσιος τοῦ τέτταρ-εος ἐν βάθει ἡμερ.

ποσκαταβάδω δωρ. ἀπὶ προσκαταβάδω τὸ πλάπτω βλλ.: Έπιγρ.Τεγέας.

ποσολογία ἰη) νεώτ. κλάδος τῆς φαρμακολογίας ἔρευνά τὸ τῆς ἐπιδράσεως τῶν διαφόρων ποσῶν τῶν φαρμακευτικῶν οὐσιῶν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ἡ τῶν ζῶων.

ποσολογικός-ή-άν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ποσολογίαν βλλ.: ποσολογικὴ ἔξετασις.

ποσόν ἰη) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. οὐδ. τῆς ἀορ. τῆς ἐρωτ. ἀντωνυμίας ποσός-ή-ὸν ἡ ποσότης: Πλάτ. Φιληδ.Β 24C οὐκ ἔστων εἶναι ποσόν ἕκαστον, Ἀριστλ.Κατ.4β,20,-μορ ἔθωος ποσόν τὶ χρημάτων,-εἰσαγόμεν μεγάλα ποσά σίτου ἐξ Ἀμερικῆς

|| κ. ἀπολ. ἄνευ προσδιορισμοῦ ποσόν ἰκτ. παρόλεθρον τῶν χρημάτων ἢ χρηματικόν ποσόν: κρειά-ζονται μεγάλα ποσά δι' αὐτὴν τὴν ἐπιχείρησιν

|| νεώτ. μν.γενικ. ἐπὶ ἀνοργάνων ἐν ἀντιθ.πρὸς τὴν λ. ἀριθμὸς ἐν χρ. προκειμένου περὶ ὀργανικῶν ὄντων: ποσόν χρημάτων ἰάλλ' ἀριθμὸς ἀνθρώπων.-ποσὸν ἔλασιν ἰάλλ' αὐτὴ ποσὸν πρῶβάτων,- ποσὸν γάρ-των ἰάλλ' ἀριθμὸς δένδρων: || ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ποῖον: Ἀριστλ.ΖΜ 3,5 ἡ δ' ὑπερβολὴ δισσά' καὶ γὰρ τῷ ποσῷ καὶ τῷ ποῖῳ,- πρῆναι νὰ ἀπο-δέληθαι τῆς εἰς τὸ ποῖον καὶ διχ. εἰς τὸ ποσόν || εἰδ. μαθημ. πᾶν τὸ ἐπιδεχόμενον αὐζήσῃ ἢ ἐλάττωσιν καὶ δυναμένον ν' ἀριθμηθῇ ἢ μετρηθῇ || εἰδ. φιλοσοφ. πλήθος ὁμοειδῶν μερῶν, τὸ ὅποια συμπεριλαμβανόμενα εἰν τινι ἐνόητη: Ἀριστλ. Μεταφ.1020α,7 ποσὸν λέγεται τὸ διαιεριστὸν εἰς ἐνυπόρχοντα, ὧν ἕκαστον ἢ ἕκαστον ἐν τὶ καὶ τὸδε τὶ πῦρρον εἶναι || ποσὸν συνεχεῖς τὸ φάσει ἀδιαιερετόν || ποσὸν διακεκριμένον ἢ διωρισμένον τὸ φάσει διωρισμένον ὡς ὁ σίτος ἢ ἄμμος κλπ. || εἰδ. μουσ. ποσὸν ἢ ποσότης ἐν τῇ μουσικῇ καλεῖται ἡ κατομετρήσιμος τῶν μουσικῶν φθόγων ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ἀνάδοσιν, τὴν κατὰ θέσιν καὶ τὴν ἰσότητα, παρασημασιωμένη διὰ τῶν δέκων χαρακτηριστῶν τῆς ποσότητος ἢ τοῦ ποσοῦ ὀκτὰ ἢ συνθέτων πιθεμάτων.

ποσσοπίσ-άν ὁ παῖων, ὁ παράγων, ὁ δημιουργῶν ποσόν τὶ: Ἀριστλ.Μεταφ.1083α,13 ἰπν. γρ.1.

πόσος-π-ον κ. μον., νεώτ. κ. δημ., ἰων. κωσος ἐρωτηματικὴ ἐπιθετικὴ ἀντωνυμία, μετ' ἀντοίχου ἀναφορικῆς ὄσας καὶ δευτικῆς τῶσος, πόσος τὴν ποσότητα: || ἐπὶ ἀριθμοῦ συνῆθ. κτ.πληθ. πόσος κατὰ τὸν ἀριθμὸν: Ἡρ.7,234 ὦν δὲ μοι εἰπέ, κῶσιον τίνες εἰσι οἱ λοιποί, Ἄπομ.4,4,7 πόσα καὶ ποῖα Σικωράτους ἔστιν, αὐτ.ΚΠ 3,1,35, Ἀριστλ.ΗΗκλ.133α,21 πόσα ἄττα δὲ ὑποδέματα || ὁμ. κ. κτ. ἐν. πόσον μέγας, πόσος τὸ πλήθος: Αλοχ.Πέρορ.334 νεῦν πόσον δὴ πλῆθος ἦν Ἐλλη-νίδων, Πλάτ.Θεαιτ.1981. πόσις τῆς ἀριθμῶς, Ξεν. Ἄν.7,81 πόσον χρυσίνον,- πόσον στρατόν εἰχο-μεν εἰς τὸν πόλεμον, 2) ἐπὶ ἀποστάσεως, πόσον μακρῶν: Ξεν.ΚΠ 6,3,10 πόσον ἀπέστιν ἐν-θῆνδε τὸ στρατόμακ, αὐτ.4,6,10, Ἀνώνυμ.Έλλ.1,3,9 μέχρι πάσου, Εὔρ.ἀπ.953,32 3) ἐπὶ χρόνου, ἐπὶ πόσον χρόνον: Σοφ.ΟΤ 558 πόσον τίν ἤδη δᾶθ' ὁ λόδος χρόνον.. ἄφαντος ἔρπει...,- πόσος καιρὸς ἔπερασεν ἀπὸ τότε γ' || πόσου χρόνον ποτε: Ἀριστφ. Ἀγ.83 πόσον δὲ τὸν ἠρωτόν χρό-νον εὐνηγάγεν 4) ἐπὶ ἀξίας, πόσον ἀξίαν: Ἀριστφ.Εἰρ.1262 πόσον δίδωσ δῆτα: || πόσον ἀπὶ τινος τιμῆματος: Ἀριστφ.812 πόσου πρῆμαί σοι τὰ χοιρίδια, Πλάτ. Ἄπολ.20Β εἰς γ' ἦν δ' ἔγῳ, ἐκαὶ ποδανός, καὶ πόσου δίδασκωσ,- πό-σου τιμάται ὁ οἶνος: || ὁμ. ἐπὶ πόσῳ: Πλάτ. Ἄπολ.41Α ἡ αὐ' Ὀρρεῖ εὐγενεστάτος καὶ Μουσαῖω καὶ Ἠσιόδῳ καὶ Ὀμήρῳ ἐπὶ πόσῳ ἂν τις δέ-ξαι' ἂν ὄμιον, Ξεν.ΚΠ 3,1,43 5) ἐπὶ βρωσῶν, πό-σον μέγας, πόσον ἰσχυρός: Ἀριστφ.Βάτρ.55 πό-σος πόσος τις, Πλάτ.Συμμ.216Δ ἐνδοθεῖν δὲ ἀνοι-χθεῖς πόσις οἰσθαί γεμῆ... σφωροσύνης, ΚΔ Ματθ.6,23 εἰ οὖν τὸ φῶς τὸ ἐν σοὶ σκότος ἐστί, τὸ σκότος πόσῳ: 6) ὁμ. τὸ οὐδ. κτ. ἐν. πόσον κ. κτ. πληθ. πόσα ἐπιρρηματικῶς: Ἀριστφ. Ἐκκλ.399 ὁ δῆμος ἀναδοθῆ πόσον δακεῖς, Ξεν. Ἄπομ.2,28 αὐ δὲ πόσα... οἶαι τούτῃ δυσάνακτα... καὶ ἡμέρας καὶ νυκτὸς πράγματα πα-ρασχεῖν, πόσα δὲ λυθῆσαι κάμωνν.

ποσός-ή-ὸν ἀορ. ἐπιθετ. ἄντων. ἀντίστοιχος τῆς ἐρωτ. πόσος ὁ ἔχων ποσότητα τῆς ἢ μέγε-θος: Πλάτ.Σοφ.245Δ ποσόν τὶ γὰρ ὄν, ὁπόσον ἂν ὄ, τοσοῦτον ἄλον ἀπαιχτόν εἶναι, Ἐπιχ. Ἐπιστ.2,50ῦ ποσά τῶν περιεφθῶν || ἐπὶ ποσόν

ἐπὶ χρόνον τινά : Πολύβ.2,34,15 οὐδέ Κελτοί, διὰ τὸ παρὸν εὐτύχημα μείναντες ἐπὶ ποσὸν εὐθαρσῶς μετ' οὐ πολλό . . . ἔργον ἐπὶ τινι χρόνῳ, οὐτ.1,1,2 * | κατά ποσὸν κατά τινι ἔκτασιν : Βέττ.Βάλ.81,22 * | τὸ πᾶν ὡς ὡσα. ποσὸν βλ.λ. * | φρ. κατά ποσὸν ἀπὸ ἀπόψεως ποσότητος, ποσοτικῶς : Ἀριστλ.Ηθικ.1158b,3f.

ποσοστός-η-ον νεώτ. μὲ τὸ αὐτ. ὡς οὐστ. τὸ ποσοστὸν κλασματικὸν μέρος ποσοῦ συνήθως ὀριζόμενον εἰς ἑκατοστὰ : ἐργάζεται μὲ ποσοστὰ μὲ τόσο ἐπὶ τοῖς ἑκατόν; * | συνεκτ. ἐλάχιστον ποσόν : δὲν ἔχει ποσοστὸν πριμότητος.

ποσοσάλλαθος-ον ὁ πόσος ἔχων συλλαβὰς : Φωθωρ. ἐν λ. διδόμεν. ποσοσάλλαθα θέλει εἶναι τὰ εἰς μὲ ῥήματα.

ποσότης-ητος (ἡ) κ. μων. κ. νεώτ. τὸ ποσόν, πᾶν τὸ δυνάμενον μὲ μετρούμην ἢ ν' αὐξομειωθῆ, συνήθ. κτ. πληθ. : Ἀριστλ.Μετaph.1028b,9 τὰ μὲν ποσότητες εἶναι, τὰ δὲ πορίτητα, Λογγίν.2,2 τὰς δὲ ποσότητας καὶ τὸν ἑφ' ἑκάστου καρπὸν, Σέξτ.Ἐμπ.Πυρρ.1,1,29 * | ὁ μ. κτ. ἐν. : Πολύβ.16,12,10 ἐν ναυτὶ δυσπαράγραφος ἐστὶν ἡ ποσότης, Βιτρούβ.1,2,2, Φιλ.1,9, Λογγίν.12,1 ἡ δὲ πάντως μετὰ προσώπων καὶ περιουσίας τινὸς ὕψιστος, Ἐπιγρ., Θεοφάν.Χρον.3,28D ἀποκριασίου ἀποστέλλουσι μετὰ καὶ τῆς ποσότητος τοῦ χρυαίου * | κ. νεώτ. κ. δημ., εἰδ. ποσότης ἀδροσμοσ χρυμάτων : Ἐπιγρ., Πάπ. * | 3) ἐν κρ. κ. ἐπὶ ποσοῦ συλλαθῶν : Ἀν.ΟΕ.3,282 * | ὀριθμῶς, πλήθος : Λογγίν.Προλ.87.

ποσοτικός-ή-ον νεώτ. ὁ τοῦ ποσοῦ, ὁ ὄνθικων εἰς ποσόν, εἰς ποσότητα : ποσοτικὴ ἐξέτασις ἰσότης, ποιοτική * | εἰδ. οἰκον. ποσοτ εἰς θεωρία ἢ θεωρία καθ' ἣν ἡ ὄρεσι τοῦ νομίματος ἐξαρτάται ἐκ τῆς κυκλοφορήσεως ποσότητος αὐτοῦ * | εἰδ. χημ. ποσοτικὴ ἀνάλυσις ἡ ἀνάλυσις ἢ γινόμενη πρὸς καθορισμὸν τῆς ποσότητος τῶν περιεχομένων ἐν τινὶ ἐνώσει συστατικῶν.

ποσοπέτης-ου-ες ποσότης βλ.λ. κ. ὡς θηλυκὸν ἴσον. -ιδ] : Ἐπιγρ.

ποσοπύμαρ ἐπιγρ. ἐπὶ πόσος ἡμέρας : Ἰλ.Ω.657 ποσοπύμαρ μέμονας κτερίζεμεν Ἐκταρα δῖον.

ποσοιλυτός-ον ὁ περίφημος διὰ τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν : Διον.λ.Στεφ.Βυζ. ἐν λ. Κάσπερος.

ποσοίκοτος-ον ὁ ὑπὸ τῶν ποδῶν κροτούμενος, πληγτόμενος : Χρυσ.π.Ν.Ηρ.1,66 δώσω σοὶ Τεγῆν ποσοίκοτον ἀρχήσασθαι * | 2) ἐνεργ. ὁ διὰ τῶν ποδῶν κροτῶν : Ὀρφ.Ἰνμ.31,2 Κουρήτες ποσοίκοτοι.

ποσοισμολισμός (ἡ) (λατ.) νεώτ.* θεωρία πῆς μετροποιοῦσας σοσιαλισμοῦ καθ' ἣν πρὸς μετατροπὴν τῆς ἀστικής κοινωνίας εἰς σοσιαλιστικὴν πρέπει μὲ καθορισθῆ ἐλάχιστον τὸ ὄριον προγραμματοποιήσιμων διεδικησέων, ὧν ἡ ἐπιτεύξις θὰ φέρῃ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ τελικοῦ σκοποῦ.

ποστα (ἡ) [βιολ.] δημ. τὸ ταχυδρομεῖον * | 2) τὸ χρηματικὸν ποσόν, ὅπερ ἕκαστος καταθέτει ὁ παίκτης τυχεροῦ χαρτοπαγίμου, ἄ. μίζα * | 3) εἰδ. νουτ. νομῆς βλ.λ. * | 4) ὄμας ἐργατῶν ἐργαζομένη κατ' ἐνολλογίαν πρὸς ἄλλη ὄμαδά * | φρ. βάζω ποστὰ ἀπολ. ὄρχιζω τὴν καθ' ὄμαδας φορτοσεκφάρτων * | 5) φρ. μτφ. βάζω ποστὰ μτ. ἄντικειμ. ἐξυβρίζω, ἐπιτιμῶ δαιμῶς : τὸν ἔβαλε ποστὰ καὶ δὲν ἤξερε ἀπὸ ποῦ μὲ φύγω.

ποσταίος-α-ον [πόστος] ἐν ἡπόσιος ἡμέρας, κατὰ ποῖον ἡμέραν ἐν τῇ σειρῇ τῶν ἡμερῶν : Ξεν.ΚΠ.5,3,28 ποσταίος ἄν . . . ἐκεῖσε ἀφικόμεν μὲτὰ πόσος ἡμέρας δύναμις μὲν πρῶτος ἐκεῖ, Διογ. π. Διαγ.Α.6,39 ποσταίος ἄραεῖ ἀπὸ τοῦ ὄρανοῦ *, Γαλ.9,86f.

ποστάλεικος (ὁ) μων. κ. νεώτ. ὄλεθρος εἰς τὸς παραδουσαθῶς ἡμερονίας, ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ

τοῦ ὀπουργοῦ τῶν ἔξωτερικῶν : Σάθ.3,19 ὁ Κωνσταντῖνος μέγας ποστάλεικος, αὐτ.3,25 κάποιον Γιάννην δεύτερον ποστάλεικον.

ποστηροῦν [τὸ] ἐρωτημ. ποσοστὸν μέρος τινός, τὸ κῶσμα τινός : Γλωσσ., Ὁμοι.η.Εὐσ. Ἐδογ.Προπ.294C οὐ τῆς ἄλης ὥρας, ἀλλὰ τοῦ ποστηροῦσι αὐτῆς, Ἐπιφάν.2,18fD ἐστι δὲ δύο ἔστιων καὶ ποστηροῦν.

ποστῆιον [τὸ] κωμ. βαρβαρισμὸς ἀντὶ ποσθιον βλ.λ. : Ἀριστφ.Θεσμ.188b.

πόστα [τὸ] [βιολ.] δημ. θέσις, ἴδιος ἐπικαιρος ἐν χρ. μτφ. : ἔπιασε ὄλα τὰ πόστα.

πόστος-η-ον [πόστος] ποῖος κατὰ τὴν ἀριθμητικὴν σειρᾶν : Ὁδ.Ω.288 πόστον δὴ ἔτος ἐστὶν ὅτε ἔξινισσας ἔκτινον (πόσα ἐτη εἶναι ἀφ'ἑαυτοῦ.), Ἀριστφ.ἀπ.163 πόστην Ἰγρῶμυθὶ ἡλιος τέτραπται [ποῖον ἄφρον δεικνύει], Φιλίππδ.22 πόστη ῥύμη [πόσα στροφαὶ τῆς ὀδοῦ], Γαλ.8,238 κατὰ πόστον σφῶνδουλον, Ἀρρ.Ἐπικτ.2,18,22 ἐνδυμῆθητι πόστος ἀφ' Ἡρακλείους ἐγένετο * | πόστον μένος πόστον μένος, εἰδ. πόστον μικρὸν μέρος : Ξεν.ΚΠ.4,1,16 κατανόησον πόστω αὐτῶν μέρει πάντες μαχόμενοι νενικήκαμεν, Πλάτ.Ἡθ.874D πόστον μέρος αὐτῆς ἢ φυσικὴ διέξοδος, Ἀρρ.Τακτ.δ.3.

ποστός-ή-ον [πθ]. ἐκ τοῦ ἀγρ. ποσοστός, σχηματισθέντος ἐκ τοῦ πόσισσι, ὡς τὸ πολλοστός ἐκ τοῦ πολλοῦ μτφ. ὁ κατέχων θέσιν τινὰ ἐν τῇ σειρᾷ τῶν ἡμερῶν : Πάπ. τῆ ποστή [ἡμέρα], Σέξτ.Ἐμπ.Πυρρ.5,37.

ποσπέρω Ἐπιγρ. ἀντὶ προσφέρω, μέλλ. γ' ἐν πρῶθ. ποσούσι [προσούσι].

ποσπῶ-όω ὑπολογίζω τὴν ποσότητα, ὀριθμῶ, μετρώ : Θεόδωρ.Χαρ.23,6 κελεύσαι θείναι τὰς φιλοφους καὶ ποσοῦν αὐτάς; * | παθ. μετροῦμαι, ὑπολογίζομαι : Ἐπιγρ. τῶν ποσω[θεισέων] δραχμῶν], Σχολ.Ἀριστφ.Π.194 λέγεται τάλαντον καὶ σταθρὸν χρυσοῦ πεποσωμένους * | 2) ὑπολογίζω, λογαριάω ποσὸν τι, συμποσῶ : Ἡρώκ.Γλωσ.5,4 * | ὁ μ. τὸ παθ. : Νικηφ.Βρυέν.Ἰστ.91C εἶμι ἐξ τρισηχίλους ποσομένου * | 3) προσδιορίζω ποσοτικῶς : Πλατίν.δ.6,16 ποσῶν τοῦτο τὸ δέκα * | παθ. προσδιορίζομαι ποσοτικῶς : Δαμασκ. Ἀργ.54, Ἀσκληπ.Μετaph.104,36, Φιλόν.Ἰω.Ψυχ.543,31, Ἐύστ.39,35 οἱ ἥλιοι, οἱ βρόμοι, τὰ λοιπὰ ὅσα κατ' ἄμμον οὐδ' αὐτὰ ποσοῦνται.

ποσπῶδης-ου-ες ποσοτικῶς : Σιμηλίκ.Κατ.178,10, ποσῶς ἐπιγρ. κ. μων. κ. νεώτ. κατὰ τὴ ποσόν, τρόπον τινὰ περίπου : Κορνοῦτ.Φῶσ.Θε.34, Ρούφ. OSS.18, Σωφ.Κατ.2, Βέττ.Βάλ.238,24, Σέξτ.Ἐμπ.Πυρρ.1,120,227 * | 2) μων. κ. νεώτ. ὄλας διόλου, καθόλου : Πρῶδρ.2,54 ἐξέφερες τὸ νὰ κάθῃσαι ποσῶς εἰς τὸν πυλῶνα, αὐτ.137 μὴ ἐξέφεσαι ποσῶς εἰς τὸν πυλῶνα, Ἐρωτόκρ.1,1619 ποσῶς δὲν ἀναπαύεσαι, μ' ὄλα κουλομουντρίζεις, αὐτ.Σ.705.

πόπ κτ. ἀποκοπ. ἀντὶ ποτὶ.

πότα αἰολ. τ. ἀντὶ πότε ἴως δια ἀντὶ δεῖν.

ποταγέλλω Ἐπιγρ.Ἰολ. πρόσγω, καταθέτω καταγγέλλω, καταγέλλω : ποταγελλέτω δὲ τὸν τούτων τὸ ποιεῖντα ὁ χρῆζω εἰς τοὺς μάστορος.

πόταγε ὄρω. τ. ἀντὶ πρόσαγε.

ποταγορεύω ὄρω. τ. τοῦ προσαγορεύω : Τίμ. Λοκρ.94b ποταγορεύοντι [προσαγορεύουσι, αὐτ.97d ποταγορεύομε [προσαγορεύομεν], Ἐπιγρ. Δελφῶν ποταγορεύοντες [προσαγορεύοντες].

ποτάγορος ὄρω. τ. ἀντὶ πρόσγορος.

ποτάγχιμν Ἡσ. ἐπροσορῶμεν.

πατῶν Ἐπιγρ. ὄρω. τ. τοῦ προσαγεῖν : Ἐπιγρ. ποταγῶν δὲ τοὶ ἱεροὶ τοὶ ἑκαστοὶ κινεῖται γινόμενα τὰ ἱερέα.

ποταγιγίς βλ. ἐν λ. προσαγιγίς.

ποταίδω ὄρω. τ. τοῦ προσοείδω, προσάδω.

ποτάζω (ὑποτάσσω) μαν. κ. νεώτ., μέλλ. ποτάξω, ἄορ. ἐποτάξα, ἀποκτῶ: ποτῆ νά μὴν ποτάξῃ πράμα, - ποτῆ τὸν δὲν ποτάζει χρήματα, - ἐποτάξῃ ἐπὶ τέλους καὶ ροχά.
ποταίνω ἐπιρρ. γλωσσ. προσφάτως, πρὸ ὄμιλου, γεωστῆ: Ζώναρ. ἐπροσφάτως.

ποταίνος-α-ον κ. -ος-ον πρόσφατος, νέος: Πίνδ. Ο [10]11,60 ποταίνος στέφανος, Αἰσχ. Πρ. 1055 ποταίνιον γὰρ αἰμῶ σοι γεροῖν ἐτι, αὐτ. Εὐμ. 282, Ἰνν. Διαστ. 37, αὐτ. Γυν. Φύσ. 15, Ἄρετ. Οἶ. Νοῦα. 2,3 ἡ τὰν ποταίνιον προσθήκη· 2) ὁ πρόσφατος συντελεσθεὶς: Σοφ. Ἀντ. 849 πρὸς ἔθρα τυμβόχωστον ἔρχομαι τάφου ποταίνου, αὐτ. ἄπ. 149,5 ποταίνια ἠδοναί (Εὐστ. 1106,23 ἐπρόσφατοι·) 3) μτφ. ἀπροσδόκητος, ἀπρόβλεπτος, ἀφίπνιστος: Βακχ. 16,51 ποταίνια μήτηρ, Αἰσχ. Πρ. 102 οὐδέ μοι ποταίνιον πῆμ' οὐδέν ἄξει, αὐτ. Ἐπτ. 239 ποταίνιον κλύουσα' ἀνάμια παταγον ταρδασάνω φέδω τάνδ' ἐς ἀκρόπολιν ἰδιόρθ. ποτίφατον Heimsöeth, ποταῖον Oheráicki.

ποταίνος-ἡ-ὄν ἄσφ.πρ. ἀντὶ ποτανός: Ἐπιχ. 61.

ποταμάρχη (ἰ) μαν. κ. νεώτ. κ. ποταμάρχος ἐπὶ τουρκοκρατίας, ὑπάλληλος τῆς δημογεροντίας ἐφορευῶν τὰ τῆς ὑδρευσεως καὶ ἀρδευσεως, ὑδρονομοῦς, συμμαχτικῆς, ἐν δὲ τοῖς βενετοκρατούμενοις τόποις διοικητικῶς ὑπάλληλος ἐντεταλμένος τὴν νομὴν τῶν ποστικῶν ὑδάτων καὶ τὴν ἐπιβλεψὴν τῆς ὑδραυλικῆς ὑπηρεσίας.

ποταμάρχος (ἰ) μαν. κ. νεώτ. ποταμάρχη βλλ. **ποταμίζομαι** δωρ. τ. τοῦ προαμείβομαι: Θεοκρ. 1,100 τάν δ' ἄρα κὺ δάμην ποταμίζετο.

ποταμικός-ον ποταμῶς βλλ.: Εὐρ. Τρω. 1067 ποταμῶς χιών.

ποταμέλγω, μέλλ. ποταμέλιξω, δωρ. τ. τοῦ προαμῆλω: Θεοκρ. 1,26 ἂ δὲ ἔχρισ' ἔριφω, ποταμέλιξται ἐς δύο πέλλας.

ποταμικός-ἔως (ἰ) ὄν. τοῦ ἀνατολικῷ ἀνέμου ἐν Τριπλίτῃ τῆς Φοινίκης: Ἀριστ. Ἄν. 973α, 13 ἀππλιώτης· οὗτος ἐν. . Τριπλίτῃ τῆς Φοινίκης ποταμικός καλεῖται.

ποταμηγός-ὄν ἐπὶ πλοίου, ὁ ἐν ποταμῷ ἀγόμενος: Διον. Ἄλ. Ρωμ. 2,53 ποταμηγός σκάφει, αὐτ. 3,56.

ποταμηδὲν ἐπιρρ. κ. μαν. κ. νεώτ. ὡς ποταμός, δίκην ποταμοῦ· πρβλ. Κορ. Ἄτ. 44,450 Λουκ. Σατ. 7, Ἄρετ. Χρον. Παθ. 2,13, Εὐάργ. Ἐκκλ. Ἰστ. 307,35 ποταμηδὲν τῶν ὑδάτων ἐξ οὐρανοῦ φερομένησιν, Μηναι. 712 Ὀρθρ. Ὡδ. 7 βεῖθρα ἱερῶν δομημάτων ποταμηδὲν ἐπαφῆσιν καταρδεύοντα πιστῶν τὸ πληρωμα, Κόλλδ. Ὡδ. 9,6 νερά δὲν βλέπω· χύονται ποταμηδὲν τριγύρω μου.

ποταμηδός-η-ον ἰων. κ. ποι. ἀντὶ ποτάμιος: Νόνν. Δ. 11,309.

ποταμηγός-ἴδος (ἡ) ποι. θηλ. τὸν ποτάμιος: Ἄπολλ. Ρ. 3,1219 ποταμηγός νύμφαι, Νικ. Ἄλ. 128, Νόνν. Δ. 9,26 ποταμηγός νύμφαις.

ποταμηγία (ἡ) Ἐπιγρ. θεὰ ποταμία: Μήτηρ ποταμηγία.

ποταμηπόρος-ον ὁ διοβαίνων ποταμοῦς: Ὀππ. Κυν. 2,178· 2) ὁ εἰς τὸν ποταμὸν μεταβαίνων: αὐτ. 4,84.

ποταμηρύτος-ον μαν. ὁ ἐκ ποταμοῦ ἀντλαόμενος: Πάλλ. Σιλ. Ἐκφρ. 596.

ποταμησός-ια-ο δημ. ὁ τοῦ ποταμοῦ, ποτάμιος: ποταμησία φάρια, - ποταμησία ἄμμος.

ποτάμι (ἰ) δημ. ὁ ποταμῶς: Ἐρωτόκριτ. 4,809 ἐτρέχαιον τὰ μάτια ντου ποτάμι, Πολιτ. Ἐιδ. Τρω. 46,6 σάν παίρνης τὸν κατήφορο, τὴν ἀκρὴ τὸ ποτάμι.

ποταμιά (ἡ) δημ. τὸ πρὸς τὸν ποταμὸν μέρος, περιοχή: Φωριελλ. 531 τοῦ Νίκου πέφ' ἡ ποταμιά,

τοῦ Χριστοῦ ἡ Ἄλασσόνα, Κρυστ. Τρω. ἡ Φλογέρα 36 τὰ ποτίζαμαν .. στῆς ποταμῆς τὸ ρεῖμα. **ποταμιασός-α-ον** ποταμῶς βλλ.: Ἀριστ. Μετ. 353b,28 ποταμιασὸς ὄδατα, Ροῦφ. ἀπ. 66, Λαδ. 1 418,9 ὀδῶταν ποταμιασίων.

ποταμιασὸς (ἡ) δημ. τὸ πτηνὸν ὑπολαίς βλλ.: Κορ. Ἄτ. 44,450· 2) παραποσίμιος περιοχή κατὰ τὴν ἄκρην τοῦ ποταμοῦ, καίτοι μὴ ἀρδευομένη. **ποταμῖον** (ἰ) ὁ μαν. κ. νεώτ. ὕποκ. τὸ ποτάμιον: Μεταγ. 6,5, Στράβ. 6,3,9 ρεῖ θ' ἐξ αὐτοῦ ποταμῖον πανάκει πρὸς τὰς τὴν θρεμμάτων νόσους, αὐτ. 8,3,12· 2) μαν. κ. νεώτ. κ. ἀνευ τῆς ὀποχορ. σημ.· πρβλ. ποτάμι.

ποτάμιος-α-ον κ. -ος-ον κ. μαν. κ. νεώτ. ὁ τοῦ ποταμοῦ, ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ποταμὸν, ποταμῶσιος: Αἰσχ. Ἐπτ. 392 τοιαῦτ' ἄλλων ταῖς ὑπερκόμοις σαγιαῖς βοθ παρ' ἔθχαις ποταμιασῶ, Σοφ. ἀπ. 659 ποταμία ποτά, Εὐρ. Ἰνν. 127 ποταμία δρόσος, αὐτ. Ἄλκ. 159 ποτάμια ὄδατα, αὐτ. Ἠλ. 152 ποτάμια βεῖθρα· | ποταμῶς κύνος κύνος διαβίων εἰς ποταμοῦς: Εὐρ. Φλ. 618· | ποτάμιος Ἰννος Ἰπποπόταμος: Ἠρ. 2,71, Ἀριστ. Ζ. 502α,9 ὁ δὲ Ἰννος ὁ ποτάμιος ὁ ἐν Αἰγύπτῳ καίτην μὲν ἔχει· | ποτάμιος χοῖρος εἶδος ἡβδόου τοῦ Νεῖλου: Ἀριστ. ἀπ. 300· πρβλ. Στράβ. 17,24, Ἄθην. 7,312Α· | τὰ ποτάμια ἰένν. ζῶει ἐν ἀντιπ. πρὸς τὰ θαλάττια κλη.: Ἀριστ. Ζ. 487α,27· | ὄμ. ἐπὶ τῶν φωτῶν, φυτὰ φυόμενα εἰς τοὺς ποταμοῦς: Θεοφρ. Φ. 4,10,1· | ποταμία ναῦς ποταμοπόλιος: Ἰουλ. Λόγ. 1,22Α· | ποτάμιον ναῦται ναῦται ποταμοπόλιον: Πλάτ.· | ἐπὶ πλοίων καὶ χωρῶν, παραποσίμιος, πλησίον ποταμοῦ κείμενος: Πίνδ. Π. 6,6· | ὄμ. ποταμία χώρα παραποσίμια: Στράβ. 11,32 καὶ ἄλλα ὄδατα διὰ στενῆς ποταμῆς εἰς τὴν Ἀλδανίον ἐκπίπτει· 2) ἐπιθ. τῆς Ἀρτεμῖδος λόγῳ τῆς στέψεως τῆς λατρείας αὐτῆς πρὸς τὴν τῶν ποταμῶν: Πίνδ. Π. 27 ποταμῆς ἔδος Ἀρτεμῖδος· | γεν. ἐπιθ. τῶν θεῶν, οἱ θεοὶ τῶν ποταμῶν: Ἀρτεμ. 2,34· | ὡς κῦρ. δν. Ποτάμιος ὄναμα μηνὸς ἐν Χαλκιδόδον: Ἐπιγρ.

ποταμικός (ἰ) κ. νεώτ. ὕποκ. τὸ ποταμῶς μικρὸς ποταμῶς: Στράβ. 14,1,8 διοιδάντι ποταμῖον πρὸς τῷ Ἀττίω δεικνύται τόφος.

ποταμῖος (ἰ) γλωσσ. κ. πάπ. ὁ εὐρύς κενὸς ὕδωρ, ὄδρουλλέκτης· 2) πάπ. ἐργάτης εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἐπιστάσιος τοῦ Νεῖλου.

ποταμογενεῖων-ονος (ἰ) μτγ. κ. νεώτ. ὁ γείτων ποταμοῦ, δθ. ἐπιθ. τοῦ κροκοδείλου: Πλάτ.· 2) φυτὸν τι: Διοσκ. 4,100 ποταμογενῶν φύλλον ἐστὶν ὄναμον αὐτῶν ἄσπρ ἄσπρ καὶ ἄλιγον ὑπερκλύον τοῦ ὄδατος, Λουκ. Τρω. 152· | ὄμ. τὸ φυτὸν ὄναμον βλλ.: Ψιδιοσκ. 4,106.

ποταμογενής-ους-ἑς νεώτ. ὁ ἐκ τοῦ ποταμοῦ γηγόμενος, σχηματιζόμενος.

ποταμοδέτης (ἰ) δημ. θηλ. ποταμοδέτρα μάγος ποταμοῦ, ὁ δυνάμενος νὰ σταματήσῃ τὸ ρεῖμα τοῦ ποταμοῦ διὰ τῆς μαγείας: Κορ. Ἄτ. 44,450.

ποταμοδέκτηρ (ἰ) (βαίρει) ὁ παρθεῖος ποταμοῦ· Σουῖδ. ἐφ' περὶν ἀεὶ τὸν ποταμῶν: Ἀρτεμ. 4,66 ἐγένετα ποταμοδέκτηρ· τὸ γὰρ αὐτὸ γεγράφει ἔργον εἶχε.

ποταμοθάλασσα (ἡ) ποταμῶς ἀνακαχυμένως ὡς θάλασσα: Ἰω. Κλίν. Ἰστ. 42C γέφυρα ἡ τὴν ὀνοκωμένη ὡς δὲ εἰποι τὴς ποταμοθάλασσαν ζαγγυσι.

ποταμοκαρίδες γλωσσ. καρίδες μικραὶ.

ποταμοκλύστος-ον ὁ κατακλυζόμενος ὑπὸ ποταμοῦ: Στράβ. 3,4,12 τὸ μῆν(τι) πλεόν αὐτῆς ἐστὶ τραχὺ καὶ ποταμοκλύστον, αὐτ. 4,1,12.

ποταμοκόλοσ (ἰ) νεώτ. ἡ κατὰ τὴν ἐκβολὴν ποταμοῦ πλατυτέρα κοίτη.

ποταμολιτήν (ἡ) νεώτ. λίμνη σχηματιζομένη κατὰ τὸν ροὴν ποταμοῦ ἐκ τῆς διευρύνσεως τῆς κοίτης.

ποταμόμετρον (τό) νεώτ. ὄργανον ἐν χρήσει πρὸς προσδιορισμὸν τῆς στάθμης ποταμοῦ.
ποταμόμετρον ἑλλήρ. πρὸς τὸν ποταμὸν: Ἰλ.Φ.13, Ὁδ.Κ.159 ὁ μὲν ποταμόνδε κατήκει ἐκ νομοῦ ὅλης πόλεως.
ποταμόπλασία (ή) νεώτ. τὸ ἐν ποταμῷ πλέων.
ποταμόπλοσιον (τό) νεώτ. πλοῖον ἀνευ τρομίδου χρησιμεῖον διὰ τὸν πλοῖον τὸν ποταμῷ.
ποταμόπικτος-ον μυσ. ὁ ἐν ποταμῷ πηγείς: Θεοφάν.361,11 τὸν λαγάνον παρ' ὀλίγον τελειῶς ποταμόπικτον ἴσπεσι.
ποταμορρίπτοιαι μιν. ρίπτοιαι εἰς ποταμὸν: Ψήρσι.10,895B ποταμορρίπθηναι προστάξεν.
ποταμόρροτος-ον (ρέω) ὁ διαρρεόμενος ὑπὸ ποταμῷ: Φρόν.Σοφ.Παρ.103B ποταμόρροτος γῆ ἢ διαρροκμήν ποταμοῦ: 2) ὁ ὑπὸ ποταμοῦ καταπερόμενος, παρεγόμενος: Σκύμν.165 ποταμόρροτος κασσίτερος Παλλ.Σιλ.Ἐκφρ.596 ποταμόρροτος ἄλλος ἰκῶδ. ποταμόρροτος.
ποταμός (ὁ) κ. μιν. νεώτ. κ. δημ. ἄθροον ρεῖμα γλυκεῖον ὕδατον ἐκ τινοῦ πηγῆς προερχομένης ἢ ἐκ τῆς συνενώσεως πολλῶν ρυακῶν: Ὁμ. μτ. διοφ. ἐπιθ. οἶον: Ἰλ.Φ.8 ἐς ποταμὸν βαθέροον, ἀργυροδίην, αὐτ.212 π. βαθυδίην,αὐτ. 15 Ἐάνθου βαθυδιήντος, αὐτ.304 εὐρύτερον ποταμός, αὐτ.270 ποταμός, ἄ. ἄθροος, αὐτ.Σ.576 πᾶρ ποταμὸν κελιάδοντα, αὐτ.Ε.87 ποταμῷ πλάθοντι, αὐτ.598 ἐπ' ἄκυρῳ ποταμῷ, αὐτ.Ρ.749 ἱερθμιν ποταμῶν ἀλεγεινὰ ῥέεθρα, Ὁδ.Ε.460 ἐς ποταμὸν ἀλιμυρήντα, αὐτ.Α.238 ἢ ποταμοῦ ἄρραστον Ἐνιπχος, αὐτ.Ε.441 ποταμοῖο κατὰ στόμα καλλιρόοιο, αὐτ.Κ.515 ὄψω ποταμῶν ἐριδιούτων, αὐτ.35: ἐκ θ' ἱερῶν ποταμῶν || κ. ἄνευ ἐπιθ.: Πίνδ. Π.9,48 ἐν θαλάττῃ καὶ ποταμοῖς, Πλάτ.Τιμ.22, αὐτ. Νόμ.6,761, Κδ.Ματθ.7,25 καὶ κατέβη ἢ βροχῆ καὶ ἔλθον οἱ ποταμοὶ καὶ ἐπνευσαν οἱ ἄνεμοι, Μην.αι.12,12 Ἐσπερ. ῥύσιν δὲ ἐπέλας ποταμῶν, συμπαθῆσας λαῶν, Ζερβ.Ἰστ.116 καὶ συνέπεσε νὰ περιγητῆται κάποιον κοιλιάδα τριγυριμένην ἀπὸ πενήτη ποταμοῦ || π. Ὁμήρῳ ὑπάρχει ἢ νηϊσις διη ἄπνοτες οἱ ποταμοὶ ἔλθρασαν τὰ ὕδατα ἐκ τῶν Ὀκεανοῦ, ὅστις καὶ αὐτὸς χαρακτηρίζεται ὡς ποταμοῦ, καὶ ἐς αὐτὸν χύνονται πάλιν πρὸλ. κ. ὤκεανός: Ἰλ.Φ.196: || νυκτὶς ποταμός ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τοῦ ἄδου: Πίνδ.ἀν.130,9: || παροιμ. φρ. ἄνω ποταμὸν ἐπὶ τῶν ἐναντιῶν τῆς λογικῆς ἢ τῆς φυσικῆς ἀκολουθίας γιγνομένων Ζήν. 2,56 ἐπὶ τῶν ὑπενωπίως λεγομένων ἢ γινόμενων ἢ πλήρης φράσις ἐν Εὐρ.Μήδ.410 ἄνω ποταμὸν ἱερῶν χροασὶ παγαί: Δημ.433 ἀλλὰ δὴτ' ἄνω ποταμῶν ἐκείνη τῆ ἡμέρα πάντες οἱ περὶ πορθεῖας ἐρρήσαντο λόγοι, Λοκ. Νεκρ.δ.6,2 ἄνω γὰρ ποταμῶν τοῦτο γε: || ὁμ. παροιμ. φρ., ποταμῷ οὐκ ἔστιν ἐμβῆθαι ὅτις τῷ αὐτῷ πρὸς δῶλιον τῆς διαρκούς ροῆς τὸν πραγμάτων κτ. ἔκφρ. τοῦ Ἡρόκλητ.91 π. Ἀριστ.Μεταφ.1010α, 14 καὶ Ἡρακλεῖτῳ ἔπειτα εἰπὸντι διὰ ὅτις τῷ αὐτῷ ποταμῷ οὐκ ἔστιν ἐμβῆθαι αὐτὸς γὰρ ὦτε τοῦ οὐδ' ἀπαῖ: || ὁμ. παροιμ. φρ. ποταμὸς θαλάσσω ἐρίζεις Σουῖδ. ἐπὶ τῶν διατεινομένων πρὸς κρείττονας, Διογενειαν.7,4: || ὁμ. φρ. ποταμῷ μεγάλῳ ὀχετὸν ἐπάγεις πρὸς δῶλιον τῆς μηδοσιότητος τῆς συμβολῆς τινοῦ, δδ. τῆς ματαιοσιότητος Σουῖδ. ἐποταμῷ μεγάλῳ ὀχετὸν ἐπάγεις ἐπὶ τῶν τοῖς οὐσίαι προσφερόντων. . ἢ τῶν ματαιοσιουόντων ἢ ματαιολογούντων: || δημ. ὁμ. παροιμ. φρ. ποταμῷ μου, νὰ μὴ σ' ἤξερα, κοιλίῃ μου θὰ σὲ πέραναί ἐπὶ ἄθρῳ προσποιούμενου ἀβώδητα ἢ ἄνοιαν, τῆς φράσεως σημαίνουσας ἐπὸν δὲν ἐγνώριζον τὸν πραγματικὸν σου χαρακτήρα, θὰ σὲ ἐνεπιστευθῆμην: 2) μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πυρὸς λάσας ἢ ἄλλων ρευστῶν:

Πίνδ.Π.1,22 ποταμοὶ δ' ἄμείρισιν μὲν προχέοντι ῥῶον κηνοῦ αἰθῶνα, Αἰσχ.Πρ.370 ἔνθεν ἰέν. ἐκ τῆς Αἰθῆς ἐκράχθησονται ποτε ποταμοὶ πυρὸς δάπνοτες . τῆς καλλικάρηου Σικελίας λευροῖς γῆσας. Τελεκλ.1,8 ῥωμῶ ποταμοῦ κράς, κυβλίονα: || ὁμ. μτφ. ἐπὶ πραγμ. πρὸς δῶλιον ἀφθόνως: Παρφ.Μάρκ.5 ποταμοῦ πραγμάτων, Ἰω.Χρῆστ. Ὁμ. 255,356 ποταμοὶ νοημάτων, Ἐρωτόκρ.1,1068 τὰ μάτια τρέχον ποταμοῦ, -ποταμοῦ δακρυῶν || γεν. μτφ.: Μάρκ.Αἰρ.4,43 ποταμός τις καὶ ῥεῖμα βίαιον δ' αἰῶν, Βασίλ. Ὁμ.23,568 ποταμοῦ ὁ βίος ἡμῶν ῥεῖων ἐνδελειχῶς καὶ κῶμασιν ἐπαληθλοῖς πλημμυρούμενος: 3) τεχνητὸς ποταμοῦ, διάρρυσ, κανάλι: Στράβ.16,1,10 Ἐτρανηταῖσι γὰρ τοῦ θέρου ἐτραίνουσι καὶ τὸν ποταμὸν, Ἀρρ. Ἀν.7,21,1 Πάρι, -οι,δρυχθέντες ποταμοῖ: 4) ἐν προσηπῳ. θεότης ποταμοῦ: Ἰλ.Υ.7 ὄστε τις οὗ Ποταμῶν ἀπέων, νόσφ' Ὀκεανῶν, οὐτ' ἀρα Νυμφῶν: 5) ὄνομα τοῦ ἄστερος ποτῶ Ἡριδαίου: Εἰδοῦ.π. Ἰνπάρκ.1,2,20, Ἀρατ.358.
ποταμόσκιλλο (τό) δημ. τὸ ζῶον ἐνυδρὶς ἢ κινή, ἢ σκυλλοστόμαχος.
ποταμόσκα (τό) δημ. ποικιλία τῆς σκύων.
ποταμοφθόρητος-ον ὁ ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ φερόμενος παραστροφόμενος: Κδ' Ἀν.12,15: || πᾶν. ποταμοφθόρητος γῆ γῆ σχηματισθεῖσα ἐκ προσχώσεων ποταμοῦ.
ποταμοφράκτης (ὁ) νεώτ. τὸ ἐν τῷ ποταμῷ φράγμα ὕδατος.
ποταμοφύης-οὗς-ές νεώτ. ὁ ἐν τῷ ποταμῷ ἢ παρὰ τῷ ποταμῷ φύόμενος.
ποταμοφυλακία (ή) Ἐνίγρ. κ. πᾶν. ἡ ὑπηρεσία τῆς φυλακῆς τοῦ ποταμοῦ.
ποταμοφυλακίς (ή) πᾶν. ἐπὶ νηός, ἡ φυλάσσοισα, ἢ φρουροῦσα τὸν ποταμὸν.
ποταμοχαιρῶς (τό) νεώτ. εἰδὸς τῆ ἀγροχοίρων.
ποταμοχώρας-οος-οον-οον ποταμοχώρας βλλ.: Ἡρων Γεωμ.23,68 ἡ ποταμοχώρα ἰέν. γῆ.
ποταμοχώρας-(η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκ τῆς κατοχῆσεως τοῦ ποταμοῦ σχηματισθεῖς: Ἰω. Φίλων.Κοσμ.149,21 τὰ κάθ. τῆς Αἰγυπτῶν μέρη ποταμοχώρα: || δδ. ποταμοχώρας γῆ γῆ σχηματισθεῖσα ἐκ τῆς ἕλσεος τοῦ ποταμοῦ: Ἡσ. ἐποταμοχώρας. γῆ τις ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος: Ἐφορ.65[ε]Τ, Στράβ.13,3,4 ἀπαντες γὰρ ποταμοχώρατων τὴν χώραν ἔχον.
ποταμόφωρο (τό) δημ. ποταμίος ἰχθός.
ποταμόφωρος-οος-ες ὁ ὀμαῖζον πρὸς ποταμὸν: Εὐνάπ.Ἰστ.ἀπ.206,6 δάκρυον ποταμόφωρος.
ποτανάγαγον ἄνθρωπον ἀποπροσηγᾶγον τοῦ προσανῶν βλλ.: Ἐνίγρ. Ανδρ.ρουθ.
ποταναναγράφω προσαναγραφόντων τοῦ προσαναγράφω βλλ. ἢ Ἐνίγρ.Κῶ.
ποτανός-οος-ές ὄρωρ. τ. τοῦ προσηγῆς: Κλεόδ.π. Διογ.Λ.1,93.
ποτανίος-ιον μτν. ὄρωρ. τ. τοῦ προσηγῆς: Διογ.Λ. 1,93 φομὶ δὲ ἐγὼν ποτανιώτατον ἔεσσαι Σόλωνι τὰν Αἰθῶνα δημοκρατεομένην.
ποτανός-ά-ἰον ὄρωρ. τ. τοῦ ποτηνός, ὁ πετών, ὁ πετόμενος, ὁ ἔχων πτερυγας: Εὐρ.Ἐλ.1478 ποτανοὶ οἰωνοὶ, αὐτ.Ἡλ.460 ποτανὰ πέδιλα, αὐτ.1κ. 620 ποτανός εἰ σὲ τίς θεῶν κτίσαι, Ἐπίχ.δὲ ποτανὰ τευθίδες (ὁ,γρ. ποτ' οἰναί): || τὸ οὐδ. κτ. πηθ. ὡς οὐα, τὰ πτηνὰ: Πίνδ.Ν.3,80 αἰετὸς ὠκύς ἐν ποτανοῖς (μεταξὺ τῶν πτηνῶν) || ἐν παροιμ. φρ. διώκει παῖς ποταμὸν ὄρων ἐπὶ μοταίων ἐπιχειρήσας: Αἰσχ. Ἀγ.394 ἐπὶ δῶκεος παῖς πατανὸν ὄρων, πόλει πρόστριμῷ ἄφερτον ἐνθείς: || ὁμ. μτφ. ποτανός ἐν Μολισαίαι πετόμενος ὕψη. λῶ ἐν τοῖς τέχναις τῶν Μαυροῦν: Πίνδ.Π.5,114 ἐν τε Μολισαίαι ποτανός ἀπὸ ματρὸς φίλας: || ποτανὰ μηχανὰ ἢ πεποιητὴ τέχνη, ἴτοι ἢ ποιήσις:

Πίνδ.Ν.7,22 ἐπι φεῦδαί Φοι ποταῖνῶ τε μηχανῶ σεμνόν ἔπεισι τι, αὐτ.Ι.Τ.8,34 ἔμφ ποταῖνόν ἀμφί μηχανῶ.

ποτάντης ἰδὲ δωρ. τ. τοῦ προσάντης βλλ. : Ἀρχύτ.η.Στοδ. Ἀνθολ.3,113.

ποτάοιαι ἐπ. κ. ποτέομαι, συνηρ. ποτῶμαι βλλ. **ποταπέδωκε** ἀντί προσαπέδωκε τοῦ προσαποπέδωμι : Ἐπιγρ. Δελφῶν.

ποταπογραφέσθαι ἀντί προσαπογραφέσθαι τοῦ προσαπογράφω : Ἐπιγρ.Κά.

ποταπόδ δ. τ. τοῦ ποδαπόδ βλλ. : 2) μιν. κ. νεώτ. ὁ εὐτελής, ὁ οὐπταῖνος, ἡποτένιος, πρόστυχος : Πράορ.2,246 καὶ παλαμπδες ποταπέδαχνης καὶ βρωμαρμένες. Κάδδ.Ψδ.12,20,2 σκληρά, δειλὰ ἀναβριμματα τῆς ποταπέης Ἀσιας - ποταπέδ ἀνθρώπος.

ποταποκιστῶν ἀντί προσαποκιστῶν τοῦ προσαποκιστῶν : Ἐπιγρ.Δελφῶν.

ποταπότης-πος(ἠ) νεώτ. εὐτέλεια, οὐπταίνότης : ποταπότης ψυχῆς - ἀσθημάτων.

ποταποφωνῶ-έω δωρ. ἀντί προσαποφωνῶ, δηλῶ ἐπιπροσθετῶς : Χρον.Λινδ.45D.

ποταρμῶεαι ἀντί προσαρμῶεαι τοῦ προσαρμῶεαι : Ἐπιγρ. Ὀκμυλίας.

ποταρός Ἦσ. ἐγνωριστός.

ποταρχῶ-έω συμπροσυχῶ βλλ. : Λυρ.Ἀλ.Ἀ.δέσπ.21,9.

ποτάς ἡ ἀναβολήσασ γλωσσ. ἡ φιλοπότις, ἡ μπεκρά.

πότασκα (ἠ) νεώτ. κ. δημ. κ. πατάσκα τὸ ἀνβρακικόν κάλιον || ὁμ. τὸ καυστικόν κάλιον.

ποταυάζω δωρ. ἀντί προσαυάζω βλλ.

ποταυδῶ-άω δωρ. τ. τοῦ προσαυδῶ βλλ.

ποταυλῶ-έω δωρ. τ. τοῦ προσαυλῶ βλλ.

ποταφός-φά-φον δωρ. τ. τοῦ προσηφός : Θεοδρ.4,33 καὶ τὸ ποταφῶν τὸ Λακινῶν.

πότα κ. μιν., νεώτ. κ. δημ., ἰαν. κότε, δωρ. πόκα ἐρωτηματικόν χρονικόν μόριον χρησιμοποιούμενον εἰς εὐθείας καὶ κλίνας ἐρωτήσεις, ἔχον ἀντίστοιχα ἀναφορικά τὰ δεξιὰ, ὁποῦ τὰ δεξιακῶν τότε, κατὰ ποῖον χρόνον : Ἰ.Τ.227 τότε κέν τις ἀνανεούσας πόνοιο, Ὀδ.δ.642 νημερτέες μὴ ἔνισπε, πότ' ἄρχετο καὶ τίνες αὐτῶν κοῦροισι ἔποντ' Ἰθάκης ἐξέαρμετος, Αἰσχ.Ἐπι.101 εἰ μὴ νῦν, πότ' ἀμφί λιγῶν ἔξομεν, αὐτ.Χο.394 καὶ πότ' ἀν φύρθαλις Ζεὺς ἐπὶ χεῖρα βάλοισι, - πότε θά ἀμύρῃσι - πότε ἐρχεται || μετ' ἄλλων μοριῶν γὰρ πότε ἀρα [κατὰ ποῖον ἀράγε χρόνον], πότε θῆ [πότε λοιπόν] || νεώτ. κ. δημ. πότε ἀράγε, ἀράγε πότε, - τώρα πότε; κττ. : Αἰσχ.Χο.720 πότε θῆ ἀστομάτων δειξόμενος ἰσχυρὸν ἔπ' Ὀρέστην, Εὐρ. Ἰων.563 πότ' ἀρα καὶ σὸν ὄφρασι θέσασθαι, - πότε ἀράγε θά ἔρθωσι καὶ σέ μός, - τώρα πότε θά σέ δοῦμε; || ὁμ. μτ. προσθετέων οἶον ἐς πότε πότε, μέχρι πότε, ἐκ πότε ἀπό πότε κττ. : Σοφ.Αἰ.1185 τίς ἀρα νεώτος ἐς πότε λήξει πολυλάγκτων ἐτέων ἀριθμῶς, Πλάτ. ἐκ πότε.. ἤρξασθ' || δημ. ἐν ἀναδιπλώσει πότε πότε ἐπίστε, κάποτε : νά ῥχεται πότε πότε νά μάς βλέψη; πρὸς ἀοριστολογικόν πότε || ὁμ. ἀοριστ. μετ' ἄλλων ἐπιρρ. πότε καὶ λίγω κάποτε, κάπου κάπου : Ἐρωτόκρ.3,403 πότε καὶ λίγω μοναχὸς ἐπήγαγε καὶ ἐθώρει.

πότα, ἰαν. κότε, δωρ. ποκά, οἰολ. ποτὰ ἀοριστ. ἐγκλιτικόν μόριον κατὰ τινά χρόνον, κάποτε, ἐπίστε : Ἰ.Α.205 τίς ἀπεροπλήσι τὰχ' ἀν ποτε θυμόν ὀλέσασθαι, Ὀδ.β.76 γὰχ' ἀν ποτε καὶ τίσις εἴπῃ, Ἐπιγρ.Λαων.η.Πολυδ.4,102 χιλιὰ ποκα βιδάνη, πλείστα δὴ τῶν ἤν ποκα [ἐκείστας ἐκ πάντων τῶν ὀποτεθόποιε] || ποτέ καὶ ἄλλοτε κατὰ τινά χρόνον ἄλλοτε, ἄλλοτε ποτε : Ἐν.Ἀν.δ.4,12 Ἀριστλ.Ποιητ.1415α,9, Λοκ.Ἐρμ.24' || ὁμ. ἐν ὑπο-

θετ. πράττειν, ἐρωτήσασ κττ. : Σοφ.Αἰ.755 εἰ ζῶντ' ἔκτενον εἰσιδεῖν θάλασι ποτέ, αὐτ.1133, Κολλ. Αἰτ. Ὀξ.2080,69 εἰ κοτε' || ὁμ. μετὰ τῶν ἀναφορικῶν, οἶον ὅστις ποτέ, ὅστις δῆποτε, ὅστις ἀποποτε, ὅσαι ποτέ, ὅπου ποτέ κττ. : Αἰσχ.Ἀγ.160 Ζεὺς, ὅστις ποτ' ἐστίν, Σορ.Φιλ.780 ὅποι ποτέ, αὐτ.Αἰ.194 ὅπου μακρομῖν στρίξει ποτέ τῶδ' ἀγωνίῳ σχολῆ ἰδιορθ. ποτ' || ὁμ. μτ. τοῦ πῶ, πῆ ἢ μὴ λέξει πάποτε πῆποκα βλῆς || ὁμ. μετ' ἀρήσασ : Ἰ.Α.226 οὐτε ποτ' ἐς πόλεμον ἀμα λαφ' θεωρηθῆναι, αὐτ.Τ.271 οὐκ ἀν δῆποτε θυμόν ἐπὶ στήθεσσι ἐμοῖσι Ἀτραίδεσσι ὄρινον διαμπερῆ, Ἡσιόδ.Ὀ.759, Αἰσχ.Χο.316 οὐδὲν ποτέ ἄλλο, Σοφ.Αἰ.481 οὐδέ τις ἐρεῖ ποθ' ὡς ὀδόβλητον λόγον πρὸς οὐποτε, μήποτε, οὐδέποτε, μηδέποτε, οὐδέποτε, μηδέποτε || ἐπὶ ἐπαναλήσει ἦτοι ζῆσθῆμ. κτ. ἀντιβ. μὲν, δὲ) ἐξυτόνωμα ἐν ἀρχῇ προτάσασ κατὰ ποράσασ συνδοσόμενων ποτέ μὲν.. ποτέ δὲ ἄλλοτε μὲν.. ἄλλοτε δὲ : Πλάτ. Θεαιτ.170ι : ἡ ποτέ μὲν ἀλήθῃ, ποτέ δὲ φεῦδῃ, Πολυδ.4,33,6 πότε μὲν ἐκείστας διδόντες, ποτέ δὲ λαυδάνοντες || ὁμ. κ. ὁλοουθούσας ἐτέρου χρόν. μοριῶν (αἰθείς, εἶτα, ποτέ, νῦν κττ.) : Πλάτ.Πολ.560λ καὶ ποτέ μιν, οἶμοι, τὸ δημοκρατικόν ὑπεχώρησῃ τῶν ὀλιγαρχικῶν.. αἰθείς δὲ.. αὐτ.Θεαιτ.172D καὶ ἀποποτῆ ποτ' αὐτῶν, δὲ.. οὐ, Δημ.959 ποτ' εἶχεν ἀγρόν, εἰτά γε νῦν, Λοκ.Νεκρ.Δ.11,1' || ὁμ. ποτέ δὲ κ. ἀνευ ἐτέρου μοριῶν ἡγουμένου : Θεοφρ.Χορ.97 καὶ ἐπὶ τῆν ἀλλοτριῶν αἰκίαν ἐλάθων δασεῖθεσσι κριθείς, ποτέ (δὲ) ἀχυρα' 2) ὁμ. ἀοριστ. ἐπὶ ἀνίστοια πινὸς χρονικῶ σημείου ἐν ἀνοφ. πρὸς τὸ παρελθόν, κάποτε, μιά φορά : Ἰ.Β.547 δῆμον Ἐρεχθίδος μεγαλήτορας, ὅν ποτ' Ἀθήνη θρέψε, αὐτ.Ἰ.108 οὐδ' ἔσσι ποτ' ἀπ' Αἰγίνας ἐλθούμ' || ὁμ. κ. μτ' ἄ. μοριῶν, οἶον ἤδη ποτέ, ποῦ ποτε κττ. : Ἰ.Α.260 ἡδῆ γὰρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρεσίον, ἤπερ ἤμιν, ἀνδρῶσιν ὠμίλησα, Αἰσχ.Εὐμ.50 εἶδον ποτ' ἡδῆ φινέας γεγραμμένας δειπνον φερούσας, Σοφ.Αἰ.1142 ἡδῆ ποτ' εἶδον ἀνδρῶν ἐγὼ γλώσση θρασῶν, αὐτ.Οκ.1549 πόσασ ποῦ ποτ', αὐτ.Ἀντ.303 χρόνῳ ποτ', Ἀριστφ.Νεκρ.346, αὐτ.Βάτρ.931' || ὁμ. εἶδ. ἐν ἱστορικῇ διηγήσει, μιά φορά, κάποτε : Ἀριστφ.Σοφ.1182 οὐτε ποτ' ἦν μὴς καὶ γαλῆ, Πλάτ. Φαιδρ.237B καὶ ποτε αὐτῶν οἰτῶν ἐπεῖθε τοῦτ' οὐτόδ' || ὁμ. μτ. ἱστορ. ἐπέστ. : Σοφ.ΟΤ.715 ἔνοι ποτέ λησται φερούσῳ ἐν τριηλοῖς ἀμαξιτοῖς, Εὐρ.Ἡκ.416 παῖδ' ὄν ἐκασέες ποτέ, αὐτ. Βαχχ.2 Διόνυσος, ὄν τικτε ποτ' ἡ Κάδμου κόρη' || ὁμ. μτ. οἶα : Σοφ.ΟΤ.1043 ἡ τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς πάλαι ποτέ, Ἀνδοκ.3,22 εἰς τῆν ποτε φίλῶν 3) ἐπὶ ἀοριστίαν πινὸς χρονικῶ σημείου ἐν ἀναφ. πρὸς τὸ μέλλον : Ἰ.Α.213 καὶ ποτέ τοι γὰρ τόσσα παρῆσασ ἀγαθὰ δῶρα, αὐτ.240 ἡ ποτ' Ἀχιλλῶσ ποθῆ ἤρεται ὑλας Ἀχαιῶν, Σοφ. Οκ.386, αὐτ.Ἀντ.912 οὐκ ἐστ' ἀδελφός ὅστις ἐν βλάσται ποτέ 4) πρὸς δῆλωση ἐνθέρμου ἐπιθυμίας ἀνυπομονησίας ἀναπερομένης εἰς τὸ παρελθόν ἢ τὸ μέλλον, τέλος, τέλος πάντων, εἰς τέλος : Ἡρ.1,116 μόγις δὲ θῆ κοτε ἀνευκτεῖς ἀπτε, Πίνδ.Π.4,292 εὐχεται ποτε οἶκον ἰδεῖν, Ἀριστφ. Βάτρ.268 ἐμελλαν ἀρα παύσειν πατέ, Πλάτ.Πρωτ.314B μόγις ἀν ποτέ ἤμιν ἀνδρωπος ἀνάγει τῆν θύραν' || ὁμ. μτ. προστ. : Σοφ.Φιλ.816 μέδεις ποτέ, αὐτ.1041 τείσασθ', ἀλλὰ τὸ χρόνῳ ποτέ, Ἰουλ.Λόγ.1,31 ὀφέ ποτε' || κ. ἐν φρ. ἐρωτηματικῶς ἐκπερομένη : Αἰσχ.Εὐμ.408 τίνες ποτ' ἐστέ; Σοφ.ΟΤ.335 οὐκ ἐξέρεις ποτέ, αὐτ.Αἰ.1290 ποῖ βλέπων ποτ' αὐτὰ καὶ θροεῖς, αὐτ.Φιλ.220,Πλάτ. Θεαιτ.187D τί ποτ' ἐστί τοῦτα τὸ πάθος; || κ. νεώτ. ἐν χρ. κ. πρὸς ἐπίτασιν τοῦ εἶδ., ὅσαι ποτε πάντοτε, καθ' ὅταν τὸν χρόνον. Σοφ.Ἀντ.45 δεῖ

ποτε ζή ταῦτα, αὐτ. Α1.320 γάους ταιούσδε ἀεὶ ποτ' ἀνόδρος ἐξήγειτ' ἔχειν, Θουκ.δ,82 αὐτὸς εἶπεν ὅτι οἱ Ἴωνες ἀεὶ ποτε πολέμοι τοῖς Δωρικῶσιν εἶσι, Δίων Κ 42,5' || ὄμ. ἀεὶ δὴ ποτε: Θουκ.ι,13 οἱ Κορινθιοὶ ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ διὰ δὲ ποτὲ ἐμπρόσθιν εἶχον, αὐτ.β,73' || 2) νεώτ. κ. δημ. ποτὲ εἰς ἀνεπιτόκον μόριον οὐδέποτε, ἐν οὐδεμίᾳ περιπτώσει: δὲν ἔφυγε ποτὲ ἀπὸ τῆς χωρίας τοῦ' || ὄμ. μτ. τῶν πραγ. ὄντων. ποτὲ μου - σου - τοῦ: δὲν εἶπα ποτὲ μου φέματα.

ποτεδασσόμετα δωρ ἄορ. τοῦ προσδατέομαι βλλ.

ποτειδεατικός-ή-όν ὁ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Ποτειδέατος: Θουκ.ι,118 τὰ τε Κερκυραϊκά καὶ τὰ Ποτειδεατικά καὶ ὅσα φράσαι τοῦδε τοῦ πόλεμου κατέστιν.

ποτεῖδον δωρ. τ. ἄντι προσεῖδον.
ποτεκικαλίζω δωρ. παρσι. τοῦ μὴ ἀπαντῶντος προσικηλλίζουσι, κίμαυ λυγίσματα τοῦ σώματος τσακίσματα: Θεοκρ.5,117 σεσηπῶς εὐ ποτεκικαλίζω καὶ τὰς δρυὸς εἶχεο πῖνας ἰσχολ. ἔχουσι ἔλλυγίζω καὶ τὴν δασφῶν ἔστρεψε πρὸς ἐμέε).

ποτεκαλεπτόμα Ἡσ. κερσοελοπευμένην.

ποτεκλήτρια Ἡσ. κτορευηθρία.

ποτέμιζε δωρ. τ. τοῦ προσέμιζε.

ποτένοδς δωρ. τ. τοῦ προσέλλης: Θεοκρ.15,148 πεινῶντι δὲ μηδὲ ποτέννης.

ποτένομαι ἐπ. τ. τοῦ πατώμαι βλλ.: Ἡοῖοδ.Θ 691 κερανοῖαι .. ποτένομαι.

ποτέρισθω δωρ. τ. τοῦ προσερίζω.

πότερος-α-ον, ἰων. κότερος-η-ον ἄνωγ. ἐρωτημ. εἰς εὐθείας καὶ πλάγιος ἐρωτήσεως, ποῖος ἐκ τῶν δύο: ἴλ.Ε85 οὐκ ἄν γνώσις ποτέροισι μετείη. Ἡρ.3,52 κότερα τοῦτων ἀρετωτέρη ἐστὶ .. αὐτ. 1,126. Ξεν. Ἀπομν.1,44 πότερα τύχηρ καὶ πότερα γνώμηρ ἔργο κρινέσι, Πλάτ. Πολ.528Α οὐκ οἶσθε πρὸς ποτέροισι διαλέγετ' || ὄμ. ἐν ἀνθθ. ἀκολουθῶντων τῶν δύο ἀντικειμένων: Ξεν.ΚΠ 1,3,2 ἐρωτώσης τῆς μητρός, πότερος καλλίαν .. δοκεῖ εἶναι, ὁ πατήρ ἢ οὗτος, αὐτ. Ἀπομν.1,6,9, Πλάτ. Γοργ.464D πότερος .. ὁ ἰατρός ἢ ὁ ἀφαινοῖς' || ὄμ. μτ. τοῦ τις: Πλάτ. Νόμ.715Α οὐκ οἶσθε δὲ ποτέροισι ποῖν ἢ πόλις ἡμῶν ἐστὶ παραδοτέα' || ὄμ. ἐν ἐπνολληφει: Πλάτ. Λυσ.212Α πότερος ποτέρου φίλος γίνεταί; || συνθῆ. τὸ οὐδ. κτ. ἐν. πότερον κ. κτ. πληθ. πότερα: Ξεν. Ἀπομν.3,6,16, Δημ.23,79' πότερον δέδρακεν ἢ οὐ, καὶ πότερ' ἄκων ἢ ἐκών' || τὸ οὐδ. ὡς ἐπίρρ. ἐπὶ διηλων ἐρωτηματικῶν προτάσεων περιχουσιῶν δύο ἀμοιβαίω ζητήματα τὸ δεύτερον ζήτημα εἰσάγειται διὰ τοῦ ἢ ἐν εὐθείαις ἐρωτήσεσι: Πινδ.Π 11,22, αὐτ. ἀπ.213, Βοηκ.17,33, Ἡρ.1,88 ὡς βασιλεῦ, κότερον λέγειν πρὸς σὲ τὰ νοῦν ταυχάνω ἢ σγῆν ἐν τῷ παρόντι χρῆ; Αἰσχ. Πέρσ.351 τίνας κητέρων, πότερον Ἑλλήνων ἢ παῖς ἐμός; αὐτ. Χο.120 πότερα δικαστῆν ἢ δικηφόρον λέγεισι, αὐτ. ἴκ.336' || ὄμ. ἐν πλάγιαις ἐρωτήσεσι: Ἡρ. 1,91 ἐπιρροβαί κότερα τῆν βαυτοῦ ἢ τῆν Κύρου λέγοι ἄρχην, αὐτ.3,32' || ὄμ. μτ. ἐπαναλλήφειας τοῦ ῥήματος: Ξεν. Ἀπομν.2,3,6 πότερον αὐδενεὶ δύναται ἀρεταί, ἢ ἐστιν αἰς καὶ πᾶν ἀρεταί; || ὄμ. τὸ πότερον προηγείται κοινῶ ῥήματος καὶ τῶν δύο κλών: Ξεν.ΚΠ 1,3,15 πότερον βούλοιο μένει ἢ ἀπέναι; αὐτ. Οἰκ.18,1' || ἐνίοτε προστίθεται καὶ τρίτον κλών ἐρωτήσεως μτ. δευτέρου ἢ: Ἡρ.3,82 κότερα παρὰ ἑθῆμο ἢ ὀλιγαρχίᾳ ἢ μονάρχου; Αἰσχ. ἴκ.247 ἐγὼ δὲ πρὸς σε πότερον ὡς ἐτην λέγω, ἢ τῆρῶν ἰσθμὸν ῥάδδον, ἢ πόλεως ἀγόν; Σοφ. Οἴτ 112 πότερα δ' ἐν οἴκῳ, ἢ τ' ἀγροῖς ὁ λόδορ, ἢ γῆς ἐπ' ἄλλης τῶδε συμπίπτει φθῶν; || ὄμ. σπαν. προστίθεται καὶ τέταρτον κλών ἐρωτήσεως: Σοφ. Ἠλ.539 πότε-

ρον ἐκίνω παῖδες οὐκ ἴσαν διπλοῖ .. ἢ .. || ἐνίοτε τὸ δεύτερον κλών τῆς διπλῆς ἐρωτήσεως παραλείπεται συμπληρούμενον ἐκ τῆς ἐνόησις τῆς πλοκῆς τοῦ λόγου: Αἰσχ. Πέρσ.239 πότερα γὰρ τοξουλοκῶς αἰχμηὶ διὰ χερσὶ λώσις πρῆσει; ἢ οὐ μὴ, αὐτ. Ἐπιτ.94 πότερα δὴτ' ἀγῶς (πῆρσι) ποτιπέσω βρέθη δαιμονίωσ; αὐτ. Ἀγ.274, Σοφ. Φιλ. 1235 πότερα δὴ κερτομῶν λέγεισι τὰδε ἢ μὴ μὴ, αὐτ. ΟΚ 333, Πλάτ. Σοφ.228Α, αὐτ. Πολ.501D' || πολ-λόκις ἐν διπλοῖς ἐρωτήσεσιν παραλείπεται τὸ πότερον ἐν τῷ πρώτῳ κλών: Πλάτ. Θεαι.161D ἐπι-σκέφασθαι .. ὀρθῆ ἢ φευδῆς, αὐτ. Νόμ.670B' || ὄμ. κ. εἰς βεβαιωτικὰς προτάσεις: Κορνοῦτ. Φύσ.Θ.ε14 πότερον .. ἢ, αὐτ.27' || 2) ἀρίστους εἰς ἐκ τῶν δύο, κάποιος ἀπὸ τοῦ δύο: Πλάτ. Ασχ.181D τί οὐ λέγει πότερος ὁμῶν; αὐτ. Χαρυμ. 1718 τοῦτων ποτέροις ἐπακολληθῆσαι, αὐτ. Πολ. 499C τοῦτων πότερα γενέσθαι ἢ ἀμότερα αὐτ. ἄρα ἐστὶν ἀδύνατον, αὐτ. Φιληδ.20B, αὐτ. Θεαιτ. 145B' || ἄτεροι πότεροι ὀπτεροῖσιν βλλ.: Ἐπιγρ. || σπαν. ἀντὶ τοῦ ὀπτερος: Ἡερ. ἐξέ-στω αὐτῶ πότερον ἀν βουλήται, ἢ .. ἢ κτ. τὸν Φῶτιον ἐπὶ τῆς τριαυτῆς σσημ. πρῆσει μὴ δύνηται ποτέρος-ά-όν: Φωτ.445,18 ἐπότερον τὸ νευστικὸν βορτυτῶν; ὀδύτωνος δὲ ποτέρος, ἄτεροι.

ποτέρχομαι δωρ. τ. τοῦ προσέρχομαι.

ποτέρωθεν ἰπότεροις ἐπίρρ. ἐκ τῆος ἐκ τῶν δύο: Ἄριστ. Λεξ.361α,25.

ποτέρωθι ἐπίρρ. ἐν τίνι τῶν δύο, εἰς ποῖον ἀπὸ τῶν δύο μέρη;: Ξεν. Ἀπομν.4,2,17 ποτέρωθι τὴν ἀπάτην ταῦτην θήσομεν; Δοκεῖ μοι, ἔφη, πρὸς τὴν δικαιοσύνην, Πλάτ. Φαῖδρ.263B ποτέρωθι οὖν εὐ-ασπητότεροι ἐσμεν;

ποτέρως ἰπότεροις ἐπίρρ. κατὰ ποῖον τῶν δύο τρῶμα; Ξεν. Ἀπομν.2,7,8 ποτέρως γὰρ ἀν μάλλον ἀνθρώποι σωφρονοῦσιν, ἀργονυχτες ἢ τῶν χρησίων ἐμπροσθενοῦσιν, αὐτ. Ἀν.7,7,30, Πλάτ. Γοργ. 302D πότερον ἐστὶν ἀπὸ τῆς ἴτης τραγωδίας τὸ ἐπιχείρημα .. χαρίζεσθαι .. ἢ καὶ διαμάχεσθαι; ποτέρως σοι δοκεῖ, αὐτ. Κρατ.435E' || 2) ἐν πλάγιας ἐρωτήσεσι, πῶς: Πλάτ. Πολ.341B δια-ρίσαι, ποτέρως λέγεισι, αὐτ. Πολιτ.272D διεραυ-σασθαι .. ποτέρως ἔχει.

ποτέρωσιν ἐπίρρ. εἰς ποῖον ἀπὸ τῶν δύο μέρη;: Ξεν. Ἀπομν.4,24 ποτέρωσιν οὖν, ἔφη, θῶμεν τοῦτο; δῆλον, ἔφη, ὅτι πρὸς τὴν ἀδικίαν, Ὀρφ. ἀπ.135 ποτέρωσιν νόον τράποι.

ποτεχέϊ ἰδὲ δωρ. τ. τοῦ προσευχῆ: Ἐπιγρ.

ποτεχέϊ ἐπίρρ. δωρ. προσεχῶς, ἐξῆς: Ἡρακλειωτ. Πιν.1,121 τὸ ποτεχέϊ τέτορ.

ποτέχω δωρ. τ. τοῦ προσέχω: Ἀριστοφ. Ἀγ.733-86, μτχ. παθ. ἄορ. ποτιχοχμήν: Ἀπολλ.Ρ 3,150.

ποτή ἰδὲ ἰδὲ (ἰ) ποτίσῃ ποι. πῆσις, πέταγμα: Ὀδ.Ε 337 αἰθιθεὶ δ' εἰκίλα ποτῆ ἀνεόδεστο λίμνησ. Ὑμν. Ἐρμ.544 ἰδ. ἀνάγκη, Ἄλλε. Αἰτ.5,5 ἰαμφ.1
ποτή ἰδὲ (2) ἰπῆσις) πᾶσι. ποότις τις οἴνου μικρὰ πρὸς δοκιμῆν.

πότῃμα-ατος ἰδὲ (1) ποι. ποτή, πῆσις, πέταγμα: Αἰσχ. Εὐμ.250 ὅπερ τε πόντων ἄπτεροις ποτῆμα-σιν ἤλθον διώκουσ' ἰκῶδ. πωτήμασιν.
πότῃμα-ατος ἰδὲ (2) ἰπῆσις κ. μαν. κ. νεώτ. πᾶν τὸ πινόμενον, πῶμα, ποῖον ἰπρθ. ποτή(2)ι: ἴππ. Παθ.18, Ἐραστοστρ.π.Γαλ.11,200, Διοσκ.2,159, Ὀρειδ. ὄπ.50' || 2) μτχ. μον. καταπότιον: Παύλ. Αἰγ.320' || 3) νεώτ. ἰατρ. ὄργον φάρμακον λαμβ-νόμενον ἐσωτερικῶς κατὰ καθήκον.

ποτῆματοποιός-όν μτχ. ὁ παρασκευάζων ποτήματα, κατασκευαστῆς ποτῶν: Παρμενίλ. Α-θῆν.13,608Α γαλακτοποιοῦσ τρεῖς καὶ δέκα, ποτῆ-ματοποιός ἐσται τοῖσκα.

ποτήμεν δωρ. τ. τοῦ προσείναι, ἀπαρφ. ἐνεστ. τοῦ πρᾶσειν βλλ.: Μέλισσα Ἐπιστ.11,1.

ποτηνός-ή-όν, συνθεστ. δωρ. ποτανός-ή-όν ὁ ἵπταμενος, πετών, πετούμενος. ὄθ. ὁ ἔχων πτέρυγας, φτερωτός: Ποιητ.πλ.Πλάτ.Φαίδρ.252B τὸν δ' ἦτοι θνητοὶ μὲν ἔρωτα καλοῦσι ποτηνόν.
ποτήρ-ῆρος [ἰ] ποτήριον βλ.λ.: Ἐορ. Ἄλκ.756 ποτήρ δ' ἐν χεῖρασι κίσειον λαδών, αὐτ. Κύκλ. 151' 2] Ἦσ. κέτρων ποιών.

ποτήρα [ἰ] ποτῆρ. ὄνομα. τοῦ ποτήρι βλ.λ., ποτήριον, ἐν χρ. εἶδ. διὰ τὸ οἰνοπονηματώδη ποτῆρ δὲν ἔχω ποτηράκι· νὰ σοῦ δώσω ἕνα οὖζο· 2] τὸ περιεχόμενον ἑνὸς μικροῦ ποτηρίου: ἦπισμα τρία ποτηράκια μαστίχα· || ὄθ. κ. θεωπευτ. ἀντὶ ποτήρι: πάμε γιὰ κανένα ποτηράκι ἰκραισοῦ.

ποτήρα [ἰ] ποτῆρ. ποσότης ὑγροῦ, τὴν ὅποιαν δύναται νὰ περιλάβῃ ἐν μῆνα συνήθως ποτήριον, τὸ περιεχόμενον ποτηρίου [ἰσθλ. χουφιὰ. κουταλιά: 2] πλῆγμα, καταφερόμενον εἰς τὸ ποτηρίου: τοῦ ἄσως μιά ποτήρια δὲ κεφάλι.

ποτήριδον [ἰ] ποτῆρ. τοῦ ποτηρίου βλ.λ., ποτηράκι: Μέν.ν. Ἀθῆν. 11,484D ἐνδόν ἐστ', ἄνδρες, ποτηρίδιον. . . τορεῦματα κάκτυποιμάτων πρόσωπα, Ἐπιγρ. Δάλλου, Πάπ.

ποτήριόλυπτος [ἰ] σθλ. γλυπτής, σκολιστής ποτηρίων, ὁ τεχνουργὸν ἀνάγλυφα ἢ ἄλλα σκολισματα ἐπ' αὐτῶν: Σχλ. Θεόδωρ. 22.

ποτήριακλήπτης [ἰ] ὁ κλέπτης ποτηρία, ὄνομα ποιήματος τοῦ Εὐφοριωνος.

ποτήριον [ἰ] κ. μ. σ.ν., νεώτ. κ. δημ. δοχεῖον πρὸς πόσιν, κύπελλον, σκεῦος κυρίως ὀδύνην δι' οὐ πίνωμε ποτόν τι: Ἄλκ. 69160] ἐκ δὲ ποτήριον πώνης Διωνομένη παρθεῖον, Σαφφ. Συμμλ. 20α, 10, Ἦρ. 2, 37, αὐτ. 3, 148 ὄκος δὲ ἴδοιτο Κλεομένη τὰ ποτήρια, Ἀριστοφ. Ἰνν. 120, αὐτ. 237, Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ. 224, 8 μὲ τ' ἄν χεῖρὶ τὸ κεραί με τ' ἄλλο τὸ ποτήρι, Σολωμ. Λόρδ. Μπαρρ. 79.] ἄλλως παίρνει τὸ ποτήρι ἀπὸ κάτου ἀπ' τὴν ἐλιά: || ἀργυροῦν ποτήριον τὸ ἐξ ἀργύρου κατασκευασμένον: Ἐπιγρ. || κεραμοῦν ποτήριον πλῆκνον ποτήριον: Ἀθῆν. 11, 464Α παραπίπτει δ' ἤμιν τὰ κεραμεὰ ποτήρια: || μτγ. μ. σ.ν. νεώτ. ἄγιον ποτήριον, δημ. ἄγιο ποτήρι μετὰ ἄλλων, ἴδια ἀργυροῦν ἢ χρυσοῦν ποτήριον περιλαμβάνον τὸν καθαρῶς ὄνομα ἐν τῇ θείᾳ εὐχαριστίᾳ οἶνον, ἀ. ἄγιον διασκοπότηρον ἢ διασκοπότερον: Κδ Καρ. 11, 25 τοῦ τὸ ποτήριον ἢ καινὴ διαθήκη ἐστὶν ἐν τῷ ἐμῷ αἵματι' || νεώτ. ποτήριον ζέσεως σκεῦος ἀσραπίτητον διὰ τὸ χημικὰ ἐργατήρια χρησιμοποιούμενον πρὸς βρασμὸν ἐν αὐτῷ διαφερόντων ὑγρῶν' 2] μτγ. ἰκκλ. λ. μ. σ.ν., νεώτ. κ. δημ. σ.ν. σ.ν. ἐκδ. περιεχόμενον ἑνὸς ποτηρίου, ποσότης ὑγροῦ τὴν ὅποιαν δύναται νὰ περιλάβῃ ἐν κοινῶν ποτήριον: Κοινωνικὸν Μ. Πέμπτης ποτήριον σωτηρίου λήφονται καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου ἐπικαλέσασθαι, - ἕνα ποτήρι γάλα, - ἦπισ πέντε ποτήρια μίτρας ἰσθλ. ποτήρια, ποτηράκι: || δημ. εἶδ. τὸ ποτήρι ὁ οἶνος τὸ κρασί, ἢ οἰνοποσία: τὰ θυσιαζέει ὄλα στὸ ποτήρι, - ἔχει τὸ νοῦ του μόνο στὸ ποτήρι, - δὲν τὸν ἀφίνει τὸ ποτήρι νὰ κἀν προκοπῇ' 3] ὄθ. μτγ., μ. σ.ν., νεώτ. κ. δημ. ἐν μτγ. χρ. βλῖφες, πικρία, πίκρα, φαρμάκι: Κδ Ματθ. 26, 39 παρεθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο, Κάλδ. Ἰσδ. 8, 13, 4 πὰ τὸ πικρὸν ποτήριον τῆς ζευτείας, - τί νὰ γίνῃ ἢ τὸ πιοῦμε κὶ αὐτὸ τὸ ποτήρι' || μ. σ.ν. ποτήριον Χριστοῦ τὸ διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, διὰ τὸν Χριστὸν μαρτυρίων πινος, ὁ πορτυρικὸς ὕπερ τοῦ Χριστιανοῦ μῦθου: Μηναί. 3, 5 Ὀρρ. Ἰσδ. 9, 3 τοῦ Χριστοῦ τὸ ποτήριον ὀλοφύχως ὠψθη ἀρροσόμενος' 4] μτγ. εἰδικὸν σχήματος πῖθος, ἢ προσμοιούζων πρὸς ποτήριον: Γαλ. 13, 385' 3] πάλ. εἰδικὸν σκεῦος χρησιμοποιούμενον ἐν ταῖς νασίς πρὸς ἐνανθῶσιν διαφορῶν ποσφερομένων δώρων' 6] μτγ. ἀπορροφητι-

κὴ σκευασία, σκεύασμα ἀπορροφητικόν: Γαλ. 13, 258, Ἄλλεξ Τραλλ. 10' 7] νεώτ. παλαιὰ μονὰς βάρους ὑγρῶν Ἰσομετρίας πρὸς 0,242361 λίτρας 8] μτγ. τὸ φυτὸν ἀστράγαλος τὸ ποτήριον: Διοσκ. 3, 15 ἰβ. ἀνάγν. ποτήριον' 9] νεώτ. βοταν. γένος ροδοειδῶν φυτῶν οὐ κυριώτερον εἶδη π-τὸ ἀκανθώδες, π-τὸ κληπαῖον κ. π-τὸ φαρμακευτικόν.

ποτηριόφορος-ον ποι. ὁ φέρων, κρατῶν ποτήριον ἢ ποτήρια: Αὐτοκρ. Ἰστ. π. Ἀθῆν. 11, 460D τιμάται δὲ καὶ ἐν Ἀχαΐᾳ Δημήτριον ποτηριόφορον.
ποτηριόκηλη [ἰ] γλῶσσα, τράπεζα ἐφ' ἣς ποσθετοῦνται, κείνται ποτήρια, κύπελλα.

ποτηροκάλυμμα-ατος [ἰ] μ. σ.ν. εἰδικὸν κάλυμμα τῶν ποτηρίων, ἐν χρ. κτ. ἐπιμωσιῶν εἰς ἐπισήμους ἡμέρας: ΚΠροφρ. Ἐκθ. 631 [ἐκθ. β'].

ποτηροπλήτης [ἰ] πάλ. σθλ. κ. δημ. ἄγχιον ἐντὸς τοῦ οὐαίου ἔπιπνον ποτήρια: Πάπ. Σχλ. Λοκ. Λεξ. 7' 2] δημ. τὸ μέσον δι' οὐ πλύνονται ποτήρια: 3] ὄμ. δημ. βοταν. τὸ φυτὸν ἐξ ἰλη βλ. λ. ἰουδαϊκῶ.

ποτής [ἰ] κ. νεώτ., βηλ. πόσις-ἴδος, ὁ πίνων ὄνον ἢ ἄλλα ποτῆ ἐκ ἰκανῶν ποσότητων, μέθυσος, μεκρῆς: Φρόν. Κωμ. 71 πόσις γυνή, Ἐπιγρ. 3 Λας ἀργὸς καὶ πότης' || ὑπερβ. ποτίστατος-π-ον: Ἀριστοφ. Θεσμ. 735 ποτίσταται γυναῖκες, Αἰλ. Πι 12, 26' 2] μτγ. ἐπὶ λύχνου, ὁ πίνων, ὁ ποσών, ὁ καταναλισκων ἔλαιον: Ἀριστοφ. Νεωρ. 57 τί γὰρ μοι τὸν πότην ἤπτες λύχνου; || κτ. ἐπέκτ. κ. ἐπὶ τῆς λαμπρόδος: Πλάτ. Κωμ. 190 στίλβη πόσις.

ποτής-ῆτος [ἰ] [πόσις πίνω], ποι., δωρ. γενικ. πατάτος (Φιλολ. 2, 38), πόσις, τὸ πίνειν, ποτόν, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἐδέητος, σίτος, βρώμη: Ἰλλ. 780 ἐπεὶ τάρπηεν ἐδέητος ἀδὲ ποτάτος, Ἰσδ. Κ 379.

ποτητός-ή-όν [ἰ] ποτῆσιμον ἐπ. ὁ πτηνός, ὁ πετόμενος, πτερωτός ὄθ. τὸ οὐδ. κτ. κληθ. ποτητῶ ὡς οὐα. τὰ πτηνὰ τὰ πετούμενα: Ὄθ. Μ 62 τῆ μὲν τ' οὐδὲ ποτητὰ παρερχεται οὐδὲ πέλονται τρήρωνες' || μτγ. κ. καθ' ἑνια: Ἀπολλ. Ρ 4, 1240. ποτητόν Ἦσ. ἐπὶ πίνεω.

ποτῆ [ἰ] πρὸθ. δωρ. τ. τοῦ πρὸθ. βλ.λ. ἐν χρ. κ. π. ἐπ. Ἰλ. Α 426, Κάλδ. Δῆλ. 210] ὡς κ. π. Ἰνπ. [αὐτ. Ἄμ. 3, αὐτ. Ἀβρ. β. 41, αὐτ. 46, αὐτ. 57, αὐτ. 69] κ. τραγ. Ἰλ. α. Ἐπ. 295, αὐτ. 346, αὐτ. Ἀγ. 725, αὐτ. Ἐομ. 79, Σοφ. ἀπ. 245, Εὐρ. Ἰνπ. 140] κτ. ἐν συνθ. ποτισμοσμοι, ποτισμόσμοι, ποτιστήριον, ποτιστρέφωσις ἢ ἐκβλῖφισ τοῦ ἢ γίνεται πρὸ φωνῆς τῆς π. Πίνδ. μ. ἐν Ο 7, 90' ἀλλαχοῦ οὗτος μεταχειρίζεται πρὸ φων. τὸ πρὸθ. ὄμ. ἐπρηται μ. ἐκβλῖφωσις, τοῦ ἢ πρὸ φων. ἐν τῇ μτγ. δωρ. Ἰ. Ἐπ. 170, 7, Θεόδωρ. 7, 26 Ἐπιγρ. 1] ἰδία ἐν συνθ. ὄλον ποθ ἔραος, ποθ-ὄδος, ποθ-ὀκίς, ποθ-ὀγις, ποθ-ἀγώγις, ποθ-ἀειδῖον, ποθ-ἀμῆλιον, ποθ-αυθ-ἐω' συνκτ. πρὸ τοῦ ἀβρῶου ἐπρηται ἐν τῷ ἀποκοκομένω τ. ποθ ὄλον ποθ τῶ πρὸς τοῦ [Θεόδωρ. 4, 50, αὐτ. 5, 74], πὸ τῶ πρὸς τῶ Ἐπιγρ. Δελ. φώνη, πὸ τῶ πρὸς τὸν [αὐτ. Σπέρτης], πὸ τῶ πρὸς τῶ [Πίνδ. ἀπ. 122, 5, Ἀριστοφ. Ἀγ. 732], πὸ τῶ πρὸς τῶ [αὐτ. 75], αὐτ. Λυσ. 117], πὸ τῶ πρὸς τῶ [Συνθ. Λοκων. κ. Ουκκ. 5, 77], πὸ τῶ πρὸς τῶ [Ἀριστοφ. Λυσ. 1264], πὸ τῶ πρὸς τῶ [αὐτ. 1253], πὸ τῶ τοῦτοις [Ἐπὶ 60] συγκοπῶν ἐν ρ. οὐκ ποθ-ἐμιν [αὐτ. 170, 10], ποθ-ἐνέτης [Ἰσρακλιωτ. Πίν. 2, 30] ὄμ. μτ. ἀβρ. ἐν τῇ μορφῇ πο- ὄλον ποτόν Ἐπιγρ. Ἰσδ. 60, ποτὸς [αὐτ. Λοκρίδος], ἰσθλ. ποθ, ποθ, ποθ, ποθ, προτ.

ποτιπῆ δωρ. τ. τοῦ προσάπτω βλ.λ.
ποτιδάζω [ἰ] λ. περσ. ὀφ. σ.ν. ἐν δένειον π. Ἀθῆν. 503F ἐστὶ δὲ ποτιδάζω, ἄρτος κριθίνος καὶ πύρινος ὀπτός.
ποτιδαίνω δωρ. τ. τοῦ προσδαίνω βλ.λ.
ποτιδάμω δωρ. τ. τοῦ προσδάμω βλ.λ.: Ἐπιγρ. Ἐπιδάμου ποι τὸν πατέρα τοῦ παιδὸς ποτιδάμωσ.

ποπιβολά [η] δωρ. τ. του προσβολή βλλ.: 'Επιγρ. Θήρας ποπιβολά ποιουμένων των ληστών.
ποπιλέποι δωρ. τ. του προσλέπειν γ' εν. εἰκότ. του ρ. προσλέπειν βλλ.: 'Αλκυ.Παρθένω 75' πρβλ. Ιερογλεφάρως, Ιονογλεφάρως, γλεφάρως.
ποπιράφω δωρ. τ. του προσράφω βλλ.: 'Επιγρ. Δελφών, αὐτ.Ρόδου.
ποπιδήγκω π-ον δωρ. τ. του προσδεχόμενος, μχ. ἐνεστ. του προσδέχομαι βλλ. ἐν χρ. κ.λ. 'Ομ.
ποπιδεν δωρ. τ. του προσιδεν ἀπορφ. δορ. β' του προσορώ-άω βλλ.
ποπιδέρκομαι ἐπ. κ. δωρ. τ. του προσδέρκομαι βλλ.: 'Α.Π.10 δακρυόεσσα δὲ μιν ποπιδέρκεται, 'Οδ.Ρ.518, Θεοκρ.136 ἄλλα' ὁκὰ μὲν τήνων ποπιδέρκεται ἀνδρα γέλασσα.
ποπιδούμαι μτγν. δωρ. τ. του προσδούμαι βλλ.: Θεοκρ.5.63 οὐδὲν ἐγὼ τήνω ποπιδούμαι.
ποπιδύωμι δωρ. τ. του προσιδύωμι βλλ.:
ποπιόρπιος ον ἐπ. τ. του προσορπίος βλλ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ δειπνόν, ὁ τού δειπνόν, ἢ ὁ χρήσιμος εἰς τὸ δειπνόν: 'Οδ.1234 δειπνόν ἀγθος ὄλης... ἴνα αἰ ποπιόρπιον εἶη βίνα χρησιμώση εἰς αὐτὸν ἀλλὰ πρόσ παρασκεύην τού δειπνῶτος, αὐτ.249, Ἀριστ.Ρ.1,209' || 'Ἦα ἐπὶ ποπιόρπιος, τὰ προσοπίος.
ποπίω [πὸς] κ. μν. νεώτ. κ. δημ., δωρ. ποπίσω [Θεοκρ.1,121], μέλλ. ποπίω [ΠΔ Φωλυμ 1031041,11, Γεωμ.17,123], ἀόρ. ἐπόσιος [Ἀριστ.Φων 199κ,34], δημ. κ. πόσιος, παρακ. πεπότικα [ΚΔ' Ἀσοκ.14,8], ποθ. ἀόρ. ἐποτίσθην [Ιούτ.Καρ.1,12,13], δημ. ποπίστικα, δημ. μχ. ποθ. ποσικ. ποσιμῶνος, κάμνω πινά νὰ πῆρ. παρέχω, διδοῦ πτόν τ' καὶ ἴδιον ὕδωρ πρὸς πόσιν, ἴνα τὸ πῆρ τις: 'Ἰνν.Ἄφρορ.7,46 ἀκρη-πὼν ποπίσας, Ἀν.Τοκτ.27,14 οἶνον ὑποζυγοῖσι ποπίσκην, Ἀριστ.Φων.199α 34 ἐπόσιος... ὁ Ιατρὸς τὸ φάρμακον, ΠΔ Φωλυμ 1031041,11 ποπίουσι πάντα τὰ θηρία τὸ ἀγρὸν, Ροῦφ.ἀν.118, - ποπίζω τὰ πρόβατα - τ' ἄλογοι' κ. παθ.: Διοσκ.1,11, - εἶναι ποπίσμενα τὰ ζῷα' || κ. μτ. δοτ.: 'Επιγρ. ποπίσων οἰνω' κ. μτ. γενκ.: Παρφ.Αποκρ.254' κ. μτ. δύο αἰτ.: Πλάτ.Φοῖβρ.247 β' ὁ ἠνίκος πρὸς τὴν φάτην τοῦς ἴππους ἀτάσας παρῆβαλεν ἀβηροσίαν τε καί... νεκτὰρ ἐπόσιος, ΠΔ Γεν.24,17 πόσιος με μικρόν ὕδωρ ἐκ τῆς ὑδρίας σου, ΚΔ Μάρκ.9,4 ὁς γὰρ ἂν ποπίσῃ ὑμᾶς ποπίριον ὕδατος ἐν τῷ ἄνοματί μου' || δημ. πορέχω τὴν πρὸς πόσιν, ἰδ. ἐπιδοθεῖς ε λ τραγ. τὴ μάννα σου τὴ μάννασα παθὶ βὸν τὴ ποπίσῃ' || μνκ. νεώτ. κ. δημ. ἐν μτφ. χρ.: Μνηαί.12,1 Ἐσπερ.Στι-χηρὸ 2 ἐπόσιος τὸ πῆμα τῆς θεοκρίσιος ἰδ. γρ. τὸ νόμα τῆς θεηγορίσιος, Ζερβ.Τρογ.ΚΚ 92 ἐκεῖ τρέφετε καὶ σεις νὰ ποπίσεται τὰ νιάτα στήν κηρὶ τῆς ἡδονῆς: || δημ. φρ. ποπίζω φαρμάκι πι-κράνω, καταλυτῶ, δυσασεστῶ λίον' || ἐν τῷ αὐτῷ σμ. κ. ποπίζω γαλήνῃ 2) ἐπὶ γῆς ἠψυτῶν, ἀρθεύω: Ξεν.Συμμ.2,25 ὅταν μὲν ὁ θεός αὐτὰ ἀγαν ἀρθεύωσ ποπίζῃ, ΠΔ ἐν.2,6 πηγὴ δὲ ἀνεβαίνεν ἐκ τῆς γῆς καὶ ἐποτίζει πᾶν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, Πάντ.Παλιτ.: Ἐκλ.Τρογ.199,10 εἰκοσι χρόνια πόσιζα μῆλιστα στήν οὐλή μου, αὐτ.108,22 κ. εὐ-ρῆκε τὴ μανούλα του ποῦ ποπίε τὸν κῆπο' || κ. παθ. ἀρθεύομαι: 'Επιγρ. Ἰουκ.Ἀποκ.27 ἄλλως μὲν ἐν τῇ πενήνῃ καὶ βαθεῖα καὶ ποπίζομένη... καὶ ἔξειρασαμένη ἀναψοσεται, - τὸ περιβόλι θέλει πόσιμα: || μνκ. νεώτ. κ. δημ. ἐν μτφ. χρ.: 'Ερωτοκρ.3,1418 ποπίσει σε τὸ αἷμα τ'εἰ καὶ ἀθεῖς καὶ μεγαλώωνεις: κ. παθ.: Κολῶ.Ῥωδ.7,10,4 ἀπ' τὸν ἰδρωτὰ μας πεποπισμένη, Βολαγρ.Στι-χοιργήματα 9,10 ἀπ' τοῦς κοπνοῦς τοῦ αἵματος ποῦ ἴτα ποπισμένοι, παροίμ. γιὰ χάρη του Βα-σλικοῦ ποπίζεται κὶ ἡ γλῶσση ἐπὶ τῶν ὤφε-λουμένων ἐμμεῶσ ἐκ τῆς πρὸς ἄλλους γνωμένης

παροχίσι' 3) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ἐμποτίζω, δια-θρέχω, ὑγραίνω, κ. μτφ.: Ζώω.Ἄλκ.167Β, Μωσ.π.αὐτ. 183Β, - ἡ βροχὴ ἐπόσιος τὸ ταβάνι - τὸ ὕδανον: κ. παθ.: Ζερβ.Τρογ.16 ἄλλα πράγματα ἴδαν ποπι-σμένα μὲν δυνατὸν ἔγειρασθόν' || δημ. κ. ἐν ἀμτῷ χρ. ἐμποτίζομαι, διαθρέχομαι, ὑγραίνομαι: ἐπί-στις ὁ τοῖχος ἀπ' τὴν πολλὴ βροχὴ, - ποπίζει αὐτὸ τὸ χαρτί - τὸ στυποῦχαρτο' 4) ρημᾶτ π. πόσιμα, ποσιότης.
ποπίθος μτγν. δωρ. τ. του πρόθετος, β' ἐν ἀορ. β τῆς προστ. του ρ. προστίθωμ: 'Θεοκρ.14,45 ποπίθες δύο, καὶ δύο μῆνες, εἰς ὧ ἀπ' ἄλλῶλων.
ποπικατερω-έω δωρ. τ. του προσκατερωθῆ βλλ.: 'Επιγρ.Ἐπιδοῦρου.
ποπικατάβλημα-ατος [ιὸ] 'Επιγρ. δωρ. προκα-τάβλημα, πρόθετος καταβλήτῃ χρημάτων.
ποπικίσθω δωρ. τ. του προσκίσιθω β' ἐν, του ποροκ. τῆς προστ. του ρ. προστίθωμαι βλλ.: 'Αρ-χμ.2,34 [ἐκδ. Heib.].
ποπικωάλαια [ιὸ] δωρ. τ. του προσκεφά-λαιο βλλ.: 'Επιγρ. Ἀνδανίας' πρβλ. ποικεφάλαιον, ποπίκρανον.
ποπικαθαρίζω δωρ. τ. του προακθαρίζω βλλ.: 'Επιγρ.Δελφῶν.
ποπικλαίω δωρ. τ. του προσκλήω βλλ.: 'Η-ρωτοκρ.Πιν.2,69 τάν... διαστολάν... τάν πο-πικλαίωσων πὸτ τάν πότονον, αὐτ.107 τὸ ἔγγω-νον τὸ ποπικλαίωσων πὸτ τάν Ἰρακλαίων.
ποπικλήζω ποι. δωρ. τ. του προσκλήζω βλλ.
ποπικλίω ἐπ., δωρ. τ. του προσκλήω βλλ.: ἐν χρ. μ. τὸ παθ.: 'Οδ.Ζ.308 ἐνθὸ δὲ πατρός ἐμοῦ θρόνος ποπικκίται αὐτῇ.
ποπικκαλλός-ον ποι. δωρ. τ. του πρδοκκαλλός βλλ.: Πίνδ.ἀν.24.
ποπικός-ἦ-όν ὁ ἐπιρρηλῆς εἰς τὸν πότον, τὸ πίνει, ὁ ἀγαπᾶν τὸ πῆρ: Πλάτ.Δημητ.1 γενόμε-νο δ' ὁμοῦς ἔρωτικὸν, ποπικὸν, στρατιωτικὸν, μεγαλόδωρον 2) μτγν. ὁ ἰκονός εἰς τὴν πόσιν, εἰς τὸ νὰ πῆρ: 'Ορεδ.Σύνοφ.8,12 3) τὸ ἀρσ. ποπικός ὡς οὐσ. ὁ εὐθυμος σύτρωφος ἐν πότῃ, εὐθυμος συμπόσιος: 'Αλκ.Κωμ.9.
ποπικρανον [ιὸ] ποι. δωρ. τ. του μὴ ἀπαντώντος πρδοκνον, προσκεφάλαιον: Σῶφρ.10, Κωμ. 'Αδέον.1372, Θεοκρ.15,3 ὄρη θῖφρον, Εὐνόσα, αὐ-τὰ ἐμβολαε καὶ ποπικρανον.
ποπικρωθ-έω δωρ. τ. του προσκρωθῆ βλλ., προσ-τυγχάνω: Πίνδ.Παιών.1,45, Πάν.
ποπικώς ἐπρρ. μτγν. κατὰ ποπικὸν τρόπον, ἐπιρ-ρηπῶς εἰς τὸν πότον' || φρ. ποπικῶς ἔγω εἰμί ἐπιρρηλῆς, ἀρδοκομοί εἰς τὸ πίνειν: Πλούτ.Δη-μήτρ.36 ὁ μὲν Ἀμητρίων οὐκ ἔχειν αὐτῷ τὸ ὄωμα ποπικῶς σκηφάμονος', ἀπῆλθε.
ποπιλαμδάνω δωρ. τ. του προελαμδάνω βλλ.: 'Αρχμ.2,34 [ἐκδ. Heib.], αὐτ.36.
ποπιλέγω μτγν. δωρ. τ. του προσλέγω βλλ., προσορροῦμαι, ἀπελευθύνω τὸν λόγον: Θεοκρ.1,92 τοῦς δ' οὐδὲν ποπιλέξωθ' ὁ Βουκόλιος.
ποπιμάσσω μτγν. δωρ. τ. του προσμάσσω βλλ., ἐν χρ. τὸ μέα: Θεοκρ.2,29 οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμῶσατο.
ποπιμάσπιος-ον ἐπ. τ. του μὴ ἀπαντώντος προ-μάσπιος, ὁ ἐπὶ τὸν μασπὸν κίμενος: 'Επικ.η.Σχόλ. Σοφ.ΟΚ 378 [ἐν τοῖς κώδ. ἀποδίδεται εἰς τὸν Σοφ.].
πόπιμος-ον [πὸσιος πῆνω] συνήθ. ἐπὶ ὕδατος, ὁ κατάλληλος πρὸς πόσιν, πόσιμος: 'Ἡρόκλειτ.61, 'Ἡρ.8,22 Θμιστοκλήεις ἐπορεσέτο περὶ τὰ πό-τιμα ὕδατα, 'Ἰνν.Ἰπτρ.2, Ξεν.Ἐλλ.3,2,19 ἄμυν ηλέων ἡ σταδίω ὑπόψαμος ἀνάσας ποπιμου καὶ θερμῶς ὕδατος' || κρήνη πόπιμος κρήνη ἀναβλωσασα, πορέχουσα πόσιμον ὕδωρ: Πολύδ. 34,9,5' || γεν. τὰ πότιμα τὰ πόσιμα τῶν ὑδῶ-των: Θεοφρ. 'Οσμ.65' 2) μτφ. ὄροσερός εὐά-

ρεατος, εὐγευστος : αὐτ.Φιλτ.4,4,12 καρποί γλυκεῖαι καὶ πότιμος : || κ. ἐπὶ συμμοσίου, ὁ εὐάρεστος, εὐχάριστος : Ἠλιόδ.Αἰθ.3,10 ἐδόμυλόν τε καὶ ποτιμώτερον τὸ συμπόσιον ἀπεργαζόμενος : || κττ ἐπέκτ. κ. λόγος πότιμος εὐάρεστος λόγος : Πλάτ.Φαίδρ.243D ἐπιθυμῶ ποτιμῶ λόγω οἷον ἀλμυρὰν ἀκοήν ἀποκλύσασθαι || κ. ἐπὶ τῶν ἔργων τοῦ Ἰσρακράτους : Φιλόδ.Ρητ.1,200S : 3) μτγ. ὁμ. μτφ. ἐπὶ ἐνωσίων, ὁ εὐκόλως καταληπτός, εὐληπτός : Φιλ.1,72 : 4) ἐπὶ δόγματος, ὁ εὐκόλως γινόμενος παραδεκτός : αὐτ.2,27S : 5) ὁμ. μτφ. ὁ εὐκόλος, ὁ μὴ δυσχερής : Πλουτ.Ἠθ.469C τὰ χρυσὰ καὶ πότιμα ἰάντιθ, τὰ δυσχερῆ καὶ μοχθηρὰ : 6) ὁμ. μτγ. ἐπὶ προσ. πράσε, παλακοῦ, ἤσιος : Θεόκρ.29,31 ταῦτα χρᾶς σε νέετα πλέκει ποτιμώτερον : 7) ὁ βεβρεγμένος, ποτιζόμενος, ἀρδευόμενος, ποτιστικός : Ἀπολλ.Σοφ. Λεξ.Όμ.129,21 πότιμος τόπος : 8) ἐπὶ λίθου, ὁ πορώδης : Πλάτ.Νόμ.947D εἰργασμένην εἶναι φαλίδα προμήκη λίθων ποτιμῶν καὶ ἀγέλων εἰς δύναμιν : 9) μτγ. τὸ ἄρισ. πότιμος ἰοίνοζ ὡς οὖσ, ὁ δευτερίος βλλ. : Διοσκ.6,6,15.

ποτιμυθόμεαι -έομαι μτγ. δωρ. τ. τοῦ προσμυθόμεαι-έομαι βλλ. : Θεόκρ.25,66 ἢ τί οἱ αὐτὸ κατά καιρὸν ἔπος ποτιμυθῆσαστο σπερχόμενου ἰδ.γρ. ποτιμυθῆσαστοί.

ποτιμυόμενος-α-ον ποι. δωρ. τ. ἀντὶ προσεόμενος, τοῦ προσεόμενος βλλ. : Ὀρφ.ἀν.94 (Ἰδ.ἀνάγν.).

ποτινίσσομαι δωρ. τ. τοῦ προσνίσσομαι βλλ. : Αἰσχ.Πρ.530 μηδ' ἐλίνυσαιμι θεοὺς δάσιαι θεοῖνας ποτινίσσομένα.

ποτιπαραμεινάτω δωρ. τ. ἀντὶ προσπαραμεινάτω, β' ἐν. ἄρ. προστ. τοῦ ρ. προσπαραμεινώ βλλ. : Ἐπιγρ.Δελφῶν.

ποτιπτελάω Ἐπιγρ. δωρ. τ. τοῦ προσπτελάω βλλ. : Ἰκρον.Λίνδου D 4.

ποτιπίμμα-ατος (τὸ) (ποτῖ, πσιώμ) πᾶν. τὸ λιπὸν, τὸ πάχος τοῦ παραμεινόν ἐν τῷ βωμῷ.

ποτιπίπτω δωρ. τ. τοῦ προσπιπτῶ βλλ. : Αἰσχ. Ἐπι.94 πότερα δῖτ' ἐγὼ (πέτρια) ποτιπέσω βρέτη δαιμόνων, Ἀρχαίτ.

ποτιπλάσσω μτγ. ποι. δωρ. τ. τοῦ προσπλάσσω βλλ. ἐν χρ. μ. τὸ παθ. : Καλλ. Ἐπιγρ.52.

ποτιπιῶ-έω δωρ. τ. τοῦ προσπιῶ-έω βλλ. : Ἐπιγρ.Αἰγίνης Πάμ.

ποτιπορεύομαι δωρ. τ. τοῦ προσπορεύομαι βλλ. : Ἐπιγρ.Δελφῶν, αὐτ.Ρόδου.

ποτιπταίω μτγ. ποι. προσπταίω βλλ. : Κόρινθ.7,31.

ποτιπτήσω ἐπ., μτγ. θηλ. πληθ. παρακ ποτιπτηπται δωρ.τ. τοῦ μη ἀποκωνίτως προσπτήσω, πτήσω πλησίον πινός, συμμαζώνισα κινῶνὰ σὺ κάσιον, ὄθ. προσκλήνω πρὸς τῷ : Ὁδ.Ν 98 δύο δὲ προβλήτες ἐν αὐτῷ ἀκταὶ ἀπορράγεις, λιμένον ποτιπτηπται.

ποτιπτόσω ἐπ. τ. τοῦ προσπτόσω βλλ. μ. τὸ μέσ. : Ὁδ.Β 77 τόφρα γὰρ ἄν κατά ἀστυ ποτιπτισσοίμεθα μύθω χολμῶτ' ἀποτιζόντες.

ποτιπρρίνω Ἐπιγρ. Κῶ δωρ. τ. τοῦ προσπρρίνω.

ποτιπρίον (τὸ) μτγ. τὸ φυτὸν ἀστράγαλος τὸ πτηρίον : Διοσκ.3,15 ἰδ.γρ. ποτιπρίον.

ποτίς-ιδος (ἡ) θηλ. τὸ πότης βλλ.

ποτιζῶ μτγ. δωρ. τ. ἀντὶ ποτιζῶ βλλ. : Θεόκρ. 1,121 Δάφνης ὁ τῶς ταύρας καὶ πόρτιας ὠδε ποτιζῶν.

ποτίσις-εως (ἡ) γλωσσ. τὸ ποτιζέω, προσφέρειν ὕδωρ πρὸς πόσιν, ποτισμός, πόσιμα.

ποτισκάπτω Ἐπιγρ. δωρ. τ. τοῦ προσσκάπτω βλλ. : Ἐπιγρ. Ἠρακλειωτῶν ποτισκάπτων δένδρα.

πόσιμα-ατος (τὰ) μτγ. νεώτ. κ. δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ποτιζῶ, πόσις, ποτισμός : Ἀσκληπιάδ.Ν π. Γαλ.14,137, τὸ πόσιμα γῶν προβάτων, -σάν γυρίσων τὸ ζῶα ἀπ' τὸ

πόσιμα, νὰ τοὺς βάλετε νὰ φάνε : 2) νεώτ. κ. δημ. τεγνήτῃ παροχῇ ὕδατος εἰς τὴν αἰὶν καλλιεργημένον τόπον ἢ εἰς φυτόν, ἀρδευσις : Παιδαγ.Τάφ.33,16 πῶμ μὲ δίχως φύτεμα καὶ πόσιμα κανένα ἔχουν μόνο φυτευτῆ. Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 43,10 κὶ ἀν μὲ καφάσιε στὸ πόσιμα ἢ πυράδα.

ποτισμός(ος) μτγ. τὸ πόσιμα βλλ. : Καλλ.ἀν.ἀνών.121, Ἐπιγρ., Ἀκόλ.ΠΔ Παροιμ.3,8 : 2) πᾶν. πόσιμα βλλ.2, ἀρδευσις.

ποτιπαστήρ-ηρος (ὁ) δωρ. τ. τοῦ μὴ ἀπαντῶντος προσπαστήρ, λωπίον, δὲ οὐ ἔλκεται ὁ μόνδολος τῆς θύρας : Ἐπιγρ. Ἐπιδαφίου.

ποτιπάζω δωρ. τ. τοῦ προσπάζω βλλ. : Πίνδ.Ο 6,76, αὐτ.Π 4,137 ἴσων μάλθοσφ φωνῶ ποτιπάζων ἄραρον βάλλετο κρηπίδα σφῶν ἔπειν.

ποτίπτασις-ιος (ἡ) δωρ. τ. ἀντὶ πρόσπτασις βλλ., παραδοχῆ ἕκ ποτιπτάσιος θηκῆ ἐκδικασομένη ὑπὸ πρῶσων, τὰ ὅποια ἔγνων ἐκ τῶν προτέρων ἀποδεκτὰ πρὸς τοῦτο ὑπὸ τῶν διαδίκων : Ἐπιγρ. Δελφῶν ὑπόδικον εἶπεν ἐν τοῖς συνέδροις τῶν ὀδικηθέντων ἐν ταῖς ἐκ ποτιπτάσιος δίκαις.

ποτιπτάσις-η-ον ἐπιθ. ὑπερθ. βωθμ., τοῦ πότης βλλ., ὁ ἄγειν πόσιμα, ὁ φιλῶν τὸν οἶνον καθ' ὑπερβολήν : Ἀριστφ.Θεσμ.735, Αἰλ.ΠΙ 12,26.

ποτιπτήριον μτγ. νεώτ. κ. δημ. ποτιπτρα, μέρος ὄργανον ἢ μέσον πρὸς πόσιμα τῶν ζῶων : ΠΔ Γέν.24,20 ἐσπευσε καὶ ἐξέκλεισε τὴν ὕδριαν εἰς τὸ ποτιπτήριον, αὐτ.30,38 : 2) νεώτ. κ. δημ. δοχεῖον μετάλλινον, συννηθῶς σχήματος κυλινδρικοῦ προσριζόμενον διὰ πόσιμα ἢ κατάδρευμα λαχανικῶν καὶ ἀνθῶν, ἄ. καταδρευτήριον : 3) νεώτ. ἀλλὰς ἐν χρήσει πρὸς διορίευσιν τοῦ πρὸς ἀρδυσιν χρησιμοποιοησομένου ὕδατος, σχηματισμένη δ' ἀπλῆς ἐκασοφῆς τοῦ ἐδάφους, ἄ. ποτιστήρ : 4) γλωσσ. ὀφθαλμῶσιον.

ποτιπτήριος (ὁ) μτγ. νεώτ. κ. δημ. ὁ παρέχων ὕδωρ πρὸς ποσίμω, ὁ ποτιζών : Ἀκόλ.ΠΔ Γέν.40,5 : 2) δημ. αὐλάξ ἀρδευτική, ποτιπτήριον βλλ.31.

ποτιπτικός-ή-ον νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνίκμων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ πόσιμα, ὁ δὲ οὐ γίνεται τὸ πόσιμα : ποτιπτικὰ ἐργαλεῖα : 2) ἐπὶ λαχανικῶν καὶ καρποφόρων δένδρων, ὁ ποτιζόμενος, ὁ διὰ ποτιπτόμασ ἀυξανόμενος, ἀνιθ. ἔρρικος : ποτιπτικὰ φασόλια, -ποτιπτικὲς ντοματῆς -ποτιπτικῆς || ἐπὶ γῆς, ἐπὶ ἀγρῶν, ὁ ἀρδευόμενος, ἀνιθ. ἔρρικος : ποτιπτικὸς ἀγρός, -ποτιπτικὰ χωράφια || τὸ αὐτ. ποτιπτικὸς ὡς οὖσ, ὁ λαχανικόπλος : 3) ποτιπτικὴ βροχὴ ἄριμος, αἰγιανή, μὴ ροιδαία καὶ διαρκῆς ἢς τὸ ὕδωρ ἐμποτιζέι βοθέας τὴν γῆν.

ποτίπτρα (ἡ) μτγ. νεώτ. κ. δημ. μέρος πρὸς πόσιμα, τόπος ἐν ᾧ ποτιζονται ἢ πίνονται, τὰ ζῶα, σκάφη πρὸς ποσίμω συννηθῶς τῶν ζῶων καὶ αἰκοσίτων πτηνῶν : Καλλ. Ἀρτ.50 Ἰππῆων τετύκοντο Ποσειδάωνι ποτιπτρῶν, ἀιδὸς Σ 3,17, Στράβ. 8,3,31 οἶον πιατρῶν, ὅπερ ἐστὶ ποτιπτρα, Ἄλλοι ΠΔ Ἐξ.2,16, Πάπ. : 2) ὀδονογῶς : αὐτ. : 3) δημ. ἡ ποτιπτρα, τὸ ποτιπτήρι βλλ.

ποτιπτρα (ἡ) πᾶν. ἡ ποτιπτρα βλλ. : κρεμαστὴ ποτιπτρα.

ποτιπτρις-ιδος (ἡ) μων. ἡ ποτιπτρα βλλ. : Τζέτ.Κιλ.4,890.

ποτιπταγμός(ος) μτγ. Ἐπιγρ. δωρ. τ. τοῦ πρόσπταγμῶ βλλ.

ποτιπταξίς εως (ἡ) Ἐπιγρ. δωρ. τ. τοῦ πρόσπταξίς βλλ., προσπταξί, διαπταγή.

ποτιπτόσω δωρ. τ. τοῦ προσπτόσω βλλ. : Ἐπιγρ. Λεσβοδείας.

ποτιπτόμενος Ἐπιγρ. δωρ. τ. τοῦ προσπτόμενος βλλ.

ποτιπτόρως ἐπ. τ. τοῦ προσπτόρως βλλ. : Ἰλ.Ο 401 ἀλλὸ οὐ μὲν θεράπων ποτιπτόρως.

ποτιπθήμι Ἐπιγρ. δωρ. τ. τοῦ προσπθήμι βλλ.

ποτιτρώπαιος-ον ὄρωρ. τ. τοῦ προατρώπαιος βλλ.: Αἰσχ.Εὐμ.176 ποτιτρώπαιος ἄν δ' ἔκρωρ ἐν κάρῃ μῶστορ' εἶσιν ὀδὸ πᾶσαι.

ποτφαιῖν μτγν. ὄρωρ. τ. τοῦ προσφαιῖν βλλ., Λάμπα, φωτίζω ἐξ ἀντιθέτου: Ἀντίοχ. Ἀστρ. ἐν Κατ. Ἀστρλ.Κ.111 ἰνθ. εἰκ.

ποτφέρω Ἐπιρ. ὄρωρ. τ. τοῦ προσφέρω βλλ.

ποτφθέγγομαι Ἐπιρ. ὄρωρ. τ. τοῦ προσφθέγγομαι βλλ.

ποτφόρμος-ον ὄρωρ. τ. τοῦ προσφόρμος βλλ., ὁ πρόσφορος: Ἐπιρ.102.

ποτφόρος-ον ὄρωρ. τ. τοῦ πρόσφορος βλλ.: Πίνδ.Ν.3,31 ποτφόρον δὲ κόμον ἔλαδες γλυκὺ τὴ γαρυέμεν, Τμ.Λοκρ.104Α.

ποτφυτέω Ἐπιρ. ὄρωρ. τ. τοῦ μὴ ἀπαντῶντος προσφυτέω: Ἡρακλ.ἐπιρ.Πίν.

ποτφωνήεις-εντος-εσσα-εν ἐπ. τ. τοῦ προσφωνήεις βλλ.: Ὁδ.1.456 εἰ.δθ ὁμοφρονέεις ποτφωνήεις τὰ γένοιτο.

ποτφρόμοι ὄρωρ. τ. τοῦ προσφρόμοι-όμοι βλλ. ἐν χρ. μ. κτ. μτγ. ποτφρόμοιος: Τμ.Λοκρ.98Ε.

ποτφρίμματα ὄρωρ. τ. τοῦ προσφρίμματα βλλ.: Αἰσχ.Ἐπ.84 ἑλεδερὸς πελοπολοκτύπας (ποτφρίμματα, [βῶδ] ποτφάται, Ὀρφ.Λιβ.53.

ποτφωάω ὄρωρ. τ. τοῦ ποτφωάω: Πίνδ.ἀπ.121,3.

ποτφωάωζομαι Ἐπιρ. ὄρωρ. τ. τοῦ προσφωάωζομαι βλλ., ἐπιπροσφωάωζομαι φησὶκω.

πότμος ἰθί ἰνθλτὸ ποι. ἰθ πρώτῃ σὺλλ π. Ὀμ. πάντος μακρὰ, π. τοῖς μετέπειτα ὄρωρ βραχεία: Ἐπιρ.Κερκυράς, Ὀρφ. Ἀργ.129' σγν. βραχεία π. τραγ., ἀλλὰ κ. μακρὰ ἐν ὄρωρ: Σοφ.Τρ.88, αὐτ. ἀπ.871,1) ὁ π. ἰπτετ, προσῆπτε τῷ τυχαίως, τυχαία συμμετοχὴ πνος ἐν τιν, δθ. κληρὸς μοῖρα, τύχη, πεπρωμένον, σγν. ὁ πεπρωμένος θάνατος εἰς τιν, θανάτος πνος, ἐν ὄνωφ. πρὸς τὸν φωνέα: Ἰλ.Δ.396 Τυδέος μὲν καὶ τοῖσιν δαικίκο πάτρωρ ἐφικεν, Ὀδ.Τ.550' ὁ κ. ἐπὶ τοῦ φωνεωμένου, τοῦ θνήσκοντος: Ἰλ.Ζ.412 ὄ γὰρ ἐπ' ἄλλη ἐσται θαλάμωρ ἐπὶ ἀν σὺν αἰέε πότμων ἐπίσπας, αὐτ.Β.359, αὐτ.Υ.337, αὐτ.Η.52, αὐτ.Δ.170, αὐτ.Α.263, Ὀδ.Β.250, αὐτ.Δ.562, αὐτ.Α.197 ὄλομν καὶ πότμων ἐπέσπον, Πίνδ.Ο.9,60, Βακχ.5,158' ὁ φρ. πότμων ἀμυπλάντες ὄμοιοι ἐπὶ τῶν Δισκοκούρων ὡς ζῶτων ἡμέρων παρ' ἡμέρων: Πίνδ.Ν.10,57' 2) κ. ἐπὶ καλῆς σμν. δθ. φρ. πότμος συγγενὴς ὁ φυσικὸς ἀρχίτες, τὸ φυσικὸν προτερύματὸ πνος: αὐτ.5,40 πότμος δὲ κρίνει συγγενὴς ἔργων περὶ πάντων' ὁ σγν. μετὰ πνος σγνητικὸ ἐπιθ.: Αἰσχ.Πέρσ.709 ὄ βρωτῶν νάντων ὑπερῶων ἄλλων εὐτύχει πότμων, αὐτ.Αγ.762, αὐτ.1005, Εὐρ. Ἰππ.1143, αὐτ.ΙΤ.913, Ἀριστ.ἀπ.λβρ. 6,4' ὁ ζυνήθεος πότμος πατρός ἡ ζυνήθεος τόχη τοῦ πατρός μου: Σοφ.Τρ.88 πῶν δ' ὁ ζυνήθεος πότμος οὐκ ἐφ' πατρός ἡμᾶς προατρεῖν' 3) ἐν προσωπ. ἡ Μοῖρα: Πίνδ.Π.3,86 ὁ μέγας Πότμος, **πότνια** σγνητ. κλητ. τὸ πότνια βλλ.

πότνια ἰθί ποι., κλητ. πότνια Ὀδ.Ε.215, αὐτ.Ν.391, αὐτ.Υ.61, Ὀμ.Δημ.118, Εὐρ.Βάκχ.370, Θεόκρ.2,69, Πούλ.Σ.Ἰ.Α.Π.5,253, αὐτ.2851, τιμητικὴ πρόσρρησις, προσφωνήεις, ἐν χρ. κυρίως ἐπὶ τῶν προσογορευόμενων θεῶν ἡ ἐξέγουσαι θνητὰ θυναικεία, δθ. ὡς οὐα, ἡ δέοποινα, κυρία, βασίλισσα: Ὀμ.Δημ.203 πότνια ἀγνήν' ὁ σγν. μτ. γενικ. πότνια θυνῶν βασίλισσα τῶν ἀγρίων ζῶων, ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος: Ἰλ.Φ.470 τὸν δὲ κοσμητὴν μάλα νεκείσα, **πότνια θυνῶν** ὁ πότνια ἐρώτων ἡ θεὸς τῆς ἐρωτος ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης: Εὐρ.ἀπ.781,16' ὁ κ. ἀνευ τῆς γενικ.,: Σοφ.π.153 πότνια Αἰῶς, Αἰσχ. Ἐπ.887 πότνια Ἐρινός, αὐτ.Εὐμ.951, Εὐρ. Ἰων.704 πότνια ἐξοπαφῶν ἡμᾶν, Ὀμ. Ἀφρ.24, Θεόκρ.15,14 ναὶ τῶν πότνιαν' ὁ κ. κτ. αἰτ.: Εὐρ.ΙΤ.533, Ἀριστ.Φ.Ε.1445' ὁ κτ. πλῆθ. ἐπὶ τῶν

Εὐρ.ἐπ.δων: Ἡρ.9,97 τὸ τῶν ποτινέων ἰρὸν, Σοφ. ΟΚ.84 ὡ πότνια δεινώεις' ὁ ἐπὶ τῆς Δημητρος καὶ τῆς Κόρης: Σοφ.ΟΚ.1050, Ἀριστ.Φ.Θεσμ. 1149, Ἐπιρ.Πρὶνήεις θεομοφόρους ἀγνὰς ποτινίας, 2) ὁ κ. ἐπὶ θ. τιμία, σεβασμία, σεβαστή, ἐπιθμος, π. Ὀμ. ἐπὶ τῆς Ἥθης, Ἐνυθός, Καλυφός, Κίρκης: Ἰλ.Δ.2, αὐτ.Ε.592, Ὀδ.Α.14, αὐτ.Θ.448' ὁ σγν. ἐπὶ τῆς Ἥρας: Ἰλ.Α.551, Σοφ.Συμπλ.6,2 ὁ π. Ἡοῖδ. ἐπὶ τῆς Ἥρας, τῆς Ἰθθῶος καὶ τῆς Περσῶος: αὐτ.Θ.11, αὐτ.368, αὐτ.Ἐργ.73, αὐτ.Θ.926' ὁ π. λυρ. κ. ἐπὶ τῆς Νίκης: Χρῆσμ.Βάκχιδος π. Ἡρ.8,77, Βακχ.11,5' ὁ μ. κ. π. τραγ. σγν. γενικῶτ. ἐν ἐπικλησῶν: Ὀμ.Ἐπιρ.71 πότνια γῆ, Αἰσχ.Χο.722 ὡ πότνια χθῶν, Σοφ.Φιλ.395, Εὐρ.Ἐκ.70, αὐτ. Ὀρ.174, αὐτ.213 ὡ πότνια Ἄθη τῶν κακῶν, αὐτ.Βάκχ.585, αὐτ.Μηδ.160, αὐτ.ΙΑ.821, αὐτ.1136' ὁ φρ. πότνια σγνητὸ τοῦ κλεφ. ἀποδοκιμάζεται ὄπό τοῦ Ἀριστ.Ρητ.14,82,16 ὡς μὴ ἐν χρ. τῆς λ. πρὸς χαρακτηρισμὸν εὐτελέων πραγμάτων.

ποτινιάζομαι Ἡσ. ἐπινοιάζομαι.

ποτινιάκτες-ον ἐσφ.ἀνθγν. τοῦ ποτινιάκτος.

ποτινιάς-άδος ἰθί θηλ. τοῦ ποτινιάς βλλ.

ποτινιασις-ως ἰθί μτγν. ἐπικλησις ἰκετεύσις παρακλήσις μετὰ ἀκρόντων πρὸς θεῶν: Πολυδ.δ.201.

ποτινιασμός ἰθί μτγν. ἡ ποτινιασις βλλ.: Στράβ. 7,34 προκαλοῦνται πρὸς τὰς ἐπὶ πλῆθον θεοποιίας τῶν θεῶν.. καὶ ποτινιασμός.

ποτινιαστή ἰθί μτγν. ὁ θρηνητὸς ὁ κλαίων: Φιλ.δδ. ἐν Ἡρακλ.1457,12.

ποτινιάς-έως ἰθί, θηλ. **ποτινιάς-άδος** ὁ, ἡ κἀτακος τῶν Ποτινῶν, ὁ κατογόμενος ἐξ αὐτῶν: 2) τὸ θηλ. ὁ τῶν Ποτινῶν: αὐτ.ἀπ.173 κέλευθι Ποτινιάδες' 3) Ποτινὰς κρήνη ἡ πλῆσιον τῆς πόλεως Ποτινῶν πηγὴ ὄδατος ἐξ ἴς ὁ πίνοντες πορεφρόνουν: Αἰ.Ζ.15,25, Παισα.9,8,1' 4) Ποτινιάδες Ἰπποι αἰ Ἰπποὶ αἰ διασπαρρῶσαι τὸν Γλαυκόν: Στράβ.9,224' ὁ δθ. γεν. Ποτινιάδες πάλαι Βοιωτικὰ θῆλεις Ἰπποὶ: Εὐρ.Φοῖν.1124 ἰθ ἀγὼλ ὄμας ἐρμηνέει διὰ τὸ μανικῶν' 3) τὸ θηλ. ἡ πότνια βλλ.: Εὐρ.Βάκχ.664 Βάκχα ποτινιάδες ἰ' Ἡσ. ἐρασάδες καὶ λυσοάδες' ὁ πότνια θεαὶ ἐπὶ τῶν Εὐρ.ἐπ.δων: αὐτ. Ὀρ.318.

ποτινωμί-άσαι μτγν. τὸ π. μνημονεῖσθαι ὡς ὅτι. ὄπό τοῦ Μοῖρα, ἀλλ' ἐβρῆται μ. π. μτγν. πεζ.1) κρυστάλλω, φωνάξω πότνια, δθ. δῶροισμα, θρηνητὸ μεγαλοφώνως ἰκετεύω μετ' ὀμωγῆς ἐπὶ γυναικῶν. Πλάτ.Καῖσ.63 ἡ Καλποῦρνια.. ἔδοξε ποτινιάσθαι καὶ δακρύειν, αὐτ.Ἀντ.35, αὐτ.Ἠθ.507,1, Ἀρχλ.Τάτ.6,15' ὁ κ. ἐπὶ ἀνδρῶν: Ἰώσ.Α.1,9,6, Πλούτ.Ἠθ.408Α, Λουκ.Μισθ.Συν.17, αὐτ. Ὀνειρ.20, Ἐνθάπ.Β.Σοφ.501Β' ὁ κ. ἐπὶ τῶν ἐλεφάντων: Αἰλ.Ζ.15,49' 2) μτ. αἰτ. ἐπικαλοῦμαι, ἐπιθωσὸ μεγαλὴ τῆ φωνῆ: Φιλ.1,391' ὁ κ. μτ. ἀπορωρ.: αὐτ. 2,227' ὁ κ. ἀπολ.: αὐτ.65' 3) Ἡσ. εἰχόμεναι, ἐπικαλοῦμαι. 4) ρηματ.π. ποτινιασις, ποτινιασμός.

ποτινιάω λок. τ. τοῦ προσάω βλλ.: Ἀριστ.Λυσ. 206 καὶ μὴ ποτινιάει γ' ἀδὴ ναὶ τὸν Κἀστορα.

ποτινιάλω ὄρωρ. τ. τοῦ προσκάλω βλλ.: Δίος π. Στοδ.4,2,17.

ποτινωμί Ἡσ. «προσάωζει» πρδλ. ὄμφα.

ποτινωμί κ. νεῶτ. κ. δημ. πᾶν δ.π. ἰπτεται, τὸ πρῶτον, ποτινω, ποτινω, ποτινω, ἰδῶ δὲ οἰονομητῶδες παρασκευάσμα, μάστιγα δὲ ὀνοιος: Ἰλ.Α.470 κρητῆρας ἐπισπέφοντο ποτινω, Ἰλ.Α.630 κράμουν ποτινω ὄφον, Ὀδ.Β.341, Ἡρ.2,121, δ' τῶ ποτινω χρησάμενος, Αἰσχ.Πέρσ.615, Σοφ.Τρ.703, Εὐρ.Ἰκ. 1110 βρωτοῖται καὶ ποτινω, Πλάτ.Πρωτ.334Α σῖτια καὶ ποτινω' ὁ νεῶτ. κ. δημ. οἰονομητῶδες ἡ ἀναφικτικὸν παρασκευάσμα. 2) ὄρωρ πρὸς πᾶσιν, πᾶσιμον ὄρωρ: Αἰσχ.Αγ.1157 ἰὼ Σκαμῶνδρον πᾶτριον ποτινω ἰδῶρ τοῦ Σκαμῶνδρον

δερ. ἔπινον οἱ πρόγονοί μου, αὐτ. Πέρ. 487 Ἐπερ-
χίδες ἄρβει πεδίον εὐμενί ποτά, Σοφ. Φιλ. 2,
αὐτ. 1461, αὐτ. ἀν. 659,5 ποτάμια ποτά.

ποτόν λακ. τ. τοῦ ποτί τόν, πρὸς τόν: Ἐπιγρ.
Λακωνίας.

ποτονομαζῶ Ἐπιγρ. ὄρωρ. τ. τοῦ προσονομαζῶ
βλλ.: Ἐπιγρ. Δελφῶν.

ποτοποιεῖον (τό) νεώτ. ἐργαστάσιον ἐν ᾧ πα-
ρασκευάζονται ποτά.

ποτοποιεῖα (ἡ) νεώτ. ἡ βιομηχανία τῶν ποτῶν βλλ. 1),
ποτοποιεῖα (ὁ) νεώτ. βιομηχανία ἡ ἐργατὴς
παρασκευάζων ποτά.

ποτοπάξω ὄρωρ. προσορῶ-άω βλλ.: Νοσο.
ΑΠ 6.353 ἀπὲ ποτοπάξειν μειλιχίως δοκεῖ.

ποτοπιλλῶ ὄρωρ. τ. τοῦ προσοπιλλῶ: Δίος π.
Στοδ. 4.21, 17 (118).

ποτόρροθον ὄρωρ. τ. τοῦ πρόσροθρον βλλ.
πότος (ὁ) (ἴνιω) συμπόσιον, εὐχρία, πολυποσία,
φαγοποιή: Κροατίν. 187 πῶς τις αὐτῶν. . . ἄν ἀπὸ
τοῦ πότου παύσειν, Ξεν. Ἀν. 7.3.26 πρῶτῳ χῶρει ὁ
πότος, Θεόκρ. 1.4.17 τίς πότος ἀδύς, ΚΔ Πέτρ. 1.4.3
πορευόμενος ἐν ἀσέλγεια, ἐπιθυμῖαι, ἀνο-
φλυγῖαι, κώμοις, πότοις || παρὰ πότον κατὰ,
εἰς τὸ συμπόσιον, πάω στὸ κρασί: Ξεν. Ἀν. 2.3.15,
αὐτ. Συμμ. 8.41 εἰ δ' ἔμνιν δοκῶ σπουδαίολογῆσαι
μᾶλλον ἢ παρὰ πότον πρέπει: || ὄμ. κ. ἐν τῷ
πότῳ κατὰ τὸ συμπόσιον, ἐν τῷ συμπόσιῳ: Πλάτ.
Πρωτ. 347C ἀλλήλους. . . συνίεται ἐν τῷ πότῳ
|| κ. κτ. πληθ.: Ἰσοκρ. 1.32 εἰ ἐν τοῖς πότοις συν-
ουσαί, Αλοχίν. 2.47.

ποτόρ-ἡ-ὄν (ἴνιω) ὁ πινόμενος, ὁ κατάλληλος
πρὸς πόσον, ὃν δύνανται πῶς καὶ πῶ, πόσιμος: Αλοχ.
Ἰ. 408 τῶ κακῶν ἔδων ἡ ποτόν πασαμένα. . .
Εὐρ. Ἰνν. 516, Θεοκρ. 100 ποτόν ὄρωρ: 2) τὸ
οὐδ. ποτόν ὡς οὐα. βλλ.

ποτόσθω μτγ. ὄρωρ. τ. τοῦ προσόζω βλλ.: Θεόκρ.
1.28 ἀμφῶς, νεοτιχῆς, ἐπὶ γλυφάνοιο ποτόσθων.
πότῳπον ὄρωρ. τ. ἀπὸ πρόσωπον: Εὐστ. 684.17.

ποτούς Ἐπιγρ. ποτὶ τοῦς, πρὸς τοῦς: Ἐπιγρ.
Λοκρικῆς Ναυπάκτου.

ποτῶ ὄρωρ. ποτὶ τῶ, πρὸς τῶ: Ἐπιγρ. Κερκυρας.
ποτῶνι-όρωμοι ποι., ἑπ. κ. ποτῶμοι, β' ἐν πάτῃ
[Σαμψ. 41], ὄρωρ. γ' ἐν ποτῆται [Ἄλκμ. 26.3], β' ἐν
προστ. ποτῶ [Καλλ. ἀπ. 1.50P], οἶα, μτγ. ποτῆμο-
νος [Θεόκρ. 29.30], μέσ. μέλλ. ποτῆσμοι [Μόσχ.
2.14S], παθ. ἀόρ. ἐποτῆθην, ὄρωρ. ἐποτῆθην [Σοφ.
ἀπ. 476 ὄμ-], παρακ. πεποτῆμαι, ὄρωρ. πεποτῆμαι
[Αλοχ. Πέτρ. 668, αὐτ. Εὐμ. 378, Εὐρ. Ἰνν. 564] ποι. τ.
τοῦ πέτομο βλλ., ἴπταμα, πέτω κατὰ πάσαν δι-
εῦθυσαν: Ἰλ. Β. 462 ὀρνίθων ἔθνεα. . . ἔθνα καὶ
ἔθνα ποτῶνται, Ὀδ. Ὀ. 7 νυκτερίζου. . . τριχόουσαι
ποτῶνται, Ἡσίοδ. Θ. 691, Ἰγν. Ἐργ. 588 ποτῶμε-
νοι ἄλλοτε ἄλλοι, Αλοχ. Ἀγ. 576 ὡς κομμάσαι τὰδ'
εἰκὸς ἡλίω φάει ὄπηρ θαλάσσης καὶ χθονὸς
ποτῶμενος, Θεόκρ. 29.30' || κ. ἐπὶ ἴχθυος: Αλοχ.
Ἐπ. 84 [Βοῶ] ποτῶται, βρέμει δ' ἀμαχέτου δικ-
νοῦ ὄδατος ὄροτόπου, αὐτ. Ἰκ. 657' || ὁ παρακ.
μτ. σμ. ἔνεστο: Ἰλ. Β. 90, Ὀδ. Λ. 222 ψυχῆ. . . πε-
πότῃται, Ἡσίοδ. Α. 148' || παροιμ. φρ. τὰ ποτῆ-
ματα συλλοβεῖν ἐπὶ τῶν μάταια ἐπιχειροῦσίντων: Ἐ-
θεόκρ. 29.30 νεότατα δ' ἔχεν παλιναγρέτον
οὐκ ἐπὶ: πτέρυγας γὰρ ἐπιμαχίας φορεῖ
κῆμεις βραδύτεροι τὰ ποτῆματα συλλαβε-
ῖν: 2) ὄμ. μτγ. περιπῆταμα, περιέρχομαι, ἀ-
συνάξω: Αλοχ. Ἀγ. 977 δέλιμα προστατήριον καρ-
δίας τερασκόπου ποτῶται [φερομυγίει στήν καρ-
δίᾳ μου], αὐτ. Λο. 390 πὶ γὰρ κούβω φρενὸς οἶον
ἐμπας ποτῶται, αὐτ. Εὐμ. 378 τοῦον ἐπὶ κνέρας ἀν-
δρὶ μῦσος πεποτῶται, αὐτ. Πέτρ. 668 Ἰστυγία γὰρ
τίς ἐπ' ἄχλιδος πεποτῶται: || ὄμ. μτγ. εἰμαι με-
τέωρος, ἐπιημένους, ἔσχαθήμενος, ἐτοιμος καὶ πε-
τάλω: Εὐρ. Ἰνν. 564 οὐκ ἐπ' ἀγλοφῆαι. . . θυρῶν

πεποτῆσαι, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1445 ἐπὶ τραγωδίᾳ ἄνε-
πετῶσθαι καὶ πεποτῆσθαι τὰς φρένας. ἴων.
κου, οἶα, ποι. [Σαμψ. Συμμ. 25.17, Πίνδ. Π. 5.101,
Ἐπιγρ. Κόμησθ. ἡ. τοῖς μτγ. συγγρ. οἶον Πά. Ἰσο.
2.5, ΚΔ Ἰα. 7.35, Ἀρρ. Ἐπικτ. 1.27.9, αὐτ. 4.1.93 τὸ ποῖ
κ. που συγν. ἐναλλομένους μτ. τῶν ποῖ κ. που,
ἴδρα μτ. κ. κνήσεως σημαντικῶν οἱ δὲ ἀντιγρά-
φεις ἀσθηγῶν τοῦτο ἐσφαλμένως εἰς τὴν ἀντι-
γραφοῦ τῶν δοκιμασθέντων συγγραφέων, οἶον: Ἰλ. Ν.
219, Ἀντιφ. 2.4.8, Ξεν. ΚΠ. 1.2.161, κάποιον ἐν τῷ τόπῳ,
εἰς τὸ μέρος: Ἰλ. Π. 515 κλάθῃ, ἀναε, ὃς που Λυ-
κίης ἐν πόσι δῆμῳ εἶς, ΚΔ Ἐδρ. 4.4 εἶρακε γὰρ
που περὶ τῆς ἑδδομένης οὐτῶν || συγν. τῆς γνός
4. τοπικῶ ἐπιρρήματος: Σοφ. Φιλ. 41 ἀνὴρ κατοικ-
εῖ τούσαδε τοὺς τόπους σαφῶς κάστ' οὐχ ἑκάς
που κῆποι οὐχὶ πολὺ μακρῶν, ἐδῶ κάποιου, αὐτ.
256, Ξεν. Ἀν. 4.3.3 που πέραν τοῦ ποταμοῦ, Δημ. 52,
Πολύδ. 3.108.3, ἐ-τόσην ἔκει που πλησῶν || κ. μτ.
γενκ.: Ὀδ. Δ. 639 ἀλλά που αὐτῶ ἀγρῶν
λεῖται τὸ μέρος ἔκει τῶν ἀγρῶν, Ξεν. ΚΠ. 6.1.42 ἐμ-
βαλεῖν που τῆς χώρας ἰεῖς τὸ μέρος τῆς χώρας,
Δημ. 293 εἰ που τῆς χώρας ταῦτό τοῦτο. . . συνέ-
θη' 2) νεώτ. κ. ὄρωρ. ἐν χρ. τοπικῶ, ἀναφορικῶ,
ὄπου, ἐνθα: μὴν κουνήθης ὄπη κεῖ ποῦ κἀβε-
σαι' 3) κ. ἀσχετῶς πρὸς τῶν τῶρον, κατὰ τι-
να βαθμόν: Θεοκρ. 2.87 καὶ ποῦ τὸ καὶ ἡ ἀπειρία
πρῶτον ναυμαχοῦντος ἐσθῆλεν' 4) συγν. πρὸς
περιορισμὸν ἡ τροποποίησιν ἐκφρασεως, κατὰ
τινα τρόπον, πιθανῶς, ἴσως, ὑποθέτω, στοχάζομαι
ἐν τῷ χρ. ταῦτῳ προσπίπτει εἰς τὰ προελαστικῶ-
ν μόρια ἦται τὰ ἀφ' ὧν ἀρχεται πρότασις τις:
Ἰλ. 308 Ζεὺς μὲν που τὸ γέ οἶδε, αὐτ. Λ. 292,
Πλάτ. Πολ. 372A, Ξεν. Ἰέρ. 3.2 ὃς γὰρ ἐν φιλητῆ
ἔθνη ὀπὸ πῶν' || σπαν. ἐπιτείνεται: Σοφ. Ὀ.
Π. 116 τὰχ' ἄν που, Εὐρ. Π. 518 ἴσως που: || συγν.
συνάπτεται ἐπιτασσόμενος εἰς λέξεις, καθ' ἑαυτὰς
πρὸς περιορισμὸν τῆς ἑννοίας αὐτῶν: Ἦρ. 3.73
πάντως που μὲνυνηθεὶ τὰ ἐπάσχεθαι Πέρασην τε-
λευτῶν τῶν βίον, Αλοχ. Πρ. 743 τί που βράσειε ὄ-
ταν τὰ λοιπὰ συνυθῶν κακῶ, Πλάτ. Φιλ. 64D'
3) μτ. ἀριθμητικῶν, περιόμων, ὡς ἔγκοτα, ἀπάνω
κάτω: Ἦρ. 1.119 ἑταστρία καὶ δέκα κομὸ μάστιος,
αὐτ. 7.22, ΚΔ Ρωμ. 4.19 ἑκατονταετής που ὄρωρ-
χων' δὲ ἡ φρ. εἰ τὸ που ἐκφέρει ὄρωνται μετ'
ἀγανακτήσεως ἡ θαυμασμοῦ = βεβαίως δὲν
εἶναι δυνατόν: Πίνδ. Π. 4.87 οἰ τὸ που οὐτός Ἀπόλ-
λων, Σοφ. Φιλ. 1233, Ἀριστοφ. Νεφ. 1260, αὐτ. Εἰρ. 121,
αὐτ. Βάτρ. 522, Πλάτ. Πολ. 362D.

ποῦ μον. κ. δημ. ἀπὸ τῆς, πολαίοντ. κ. ποῦ ἀναφ. ἀν-
των. κοινὸν γένους καὶ ἀριθμοῦ, ὅστις, ὁ ὀπίσθιος:
Ἐρωτ. κρι. 1, αὐτ. 19 τοῖ περὰζόμενος καιροῦς,
ποῦ οἱ Ἑλλητες ὤριζα, Πολίτ. Ἐκ. Τραγ. 61 ἥλιος,
ποῦ βγαίνει τὸ ταγῶ, - νὰ τὸς αὐτοῦ ποῦ
χτῆσπες τὸ παιδί' 2) ὄμ. συνδ. αἰτιολ. μτ. ρ.
φυχικῶ πάθους σημαντικῶν, διότι, ἐπειδὴ ἡ χαίρω
ποῦ, ποῦ εἶσθε κυλά, - λυποῦμαι ποῦ δὲν μπο-
ρῶ ὄτε, ὅστις ἐξυμπερησῶν: 3) ὄμ. συνδ. χρόν.
ὄτε, ἀπὸ τῆς ἀπότοου, ἐν ᾧ: εἶναι δύο χρόνια ποῦ
πέθανε, - εἶναι πέντε μῆνας ποῦ κοιτομαι ἰαφό-
του εἶμαι κληθήσει, ὁ τραγ. ἔκει ποῦ τῶρον καὶ
ἐπῆγαν καὶ ποῦ χρονοκοποῦσαν [καθ' ὃν χρόνον,
ἐν ᾧ. . .] 4) ὄμ. συνδ. ἀποτελεσματικῶς ὄ-
στε: εἶπε, εἶπε ποῦ μὲς Ἰάσιος, - κλαίει καὶ δέρ-
νεται ποῦ σοῦ ἔσκαίει τὴν καρδίαν, - ἔχει κατὰ
ἀγρία μάτια ποῦ σὲ πᾶναι τρεμούλα: 5) ὄμ.
συνδ. εἰδικῶς, ὅτι, ἂ, πῶς: σὲ καταλάβαινε, ποῦ
τοῦς περιελάττω, - τὸν εἶδα ποῦ πῆρε τὴν θυ-
πέλλω σου' 6) ὄμ. μῶριον εὐχέτικον, εἶπα,
ἀμπετο, ἴδρα ἐπὶ κатарάς: κομῆσθου, ποῦ νὰ
χαρῶ ὁ νῖος, ποῦ θὰ εἰ πάρω τραγ. μ' ἔκα-
φες, ποῦ νὰ κοῦς σὰν τὸ κεράτι τῆς Λαμρῆς,

- άει πού να φής τή γλώσσα σου, - πού να σέ πάρω και να σέ σπικώσω ό (ή)εσπαδός; 7) όμ. έπιφών. θουμισσι. βάσανα πού γει ή αγάπη (πόσων πολλά βάσανα, - άρα, πού βρήκα να μάς κάνη έπισκέψη ή) ακατάλληλη άρα .ι., - άρορη πού ν' ή θάλασσα (πόσων πολλή άρορη είναι ή θάλασσα, ά. τραγ. Πουχα πού ναι τά βουανά, ή-συχος πού ν' ό κάμποι; 8) φρ. πού λές λοιπόν έπί τέλους για να ξέρης, ώς παρεμπιπτούσα πρότασις έν άλλα προτάσει; άμμου, πού λές, κι έγώ στή φασαρία, - τό λοιπόν, πού λές, τού πταίει μια καρτέλα στό κεφάλι.

πού έπίρρ. έρωτημ. κ. μον., νεώτ. κ. δημ., ίων. κοβ., εισάγει ευθέως ή λαγίσις έρωτηματικώς πρότασις δι' άν έρωτάται ό τόπος έπί τε στάσεως και κινήσεως έν ποίω τόπω, εις ποίον μέρος, σμην. μτ. όστ. προα.: 'Ιλ.Κ 407 πού δε ό έν-τεα κείται, αύτ.Ε 17, αύτ.Ν 770, αύτ.772, Σοφ.ΑΙ.733 άλλ' άμιν Αίαις πούσιν,; αύτ.ΟΚ 137'. || κ. μτ. γενικ. τού τόπου: Αισχ.Πέτρα.231 πού τός 'Αθήνας φασιν Ιδρώσθαι χθόνος, Σοφ.ΑΙ.984, αύτ. ΟΥ 108, έν.ν. 'Ιπν.7,4, Πλάτ.Εδθ.279 Σοφ.ΑΙ.984, πού χοροδύ τάρχουν; [εις ποίον μέρος τού χορού], ΚΔ Ματθ.8,20 ό δε υίός τού άνθρώπου ουκ έχει πού τήν κεφαλή κλίνη, 'Ερωτόκρ.1.73 και πού ν' οι φρονιμάδες σου, πού σέ θαμάζονται άλοι, παρκο. κάλλια να τό παρά πού ν' τό Ιπριμότερον να κατέχη τίς τί παρά να τό προσδοκώ;

2) έπί έν.ν. ούχι ασυτηρώς τοπικός: Σοφ.Νλ.390 πού ποτ' ή φρονών,; αύτ.'Αντ.42 πού γνώμη ποτ' ή β,; αύτ.Τρ.375, αύτ.ΑΙ.102 πού τύχης έ-στηκεν; [εις ποίον σημειών τής τύχης Ισταται;] 3) κ. νεώτ. κ. δημ. έπί τρόπου, τής τρώφης, πώς; Εύρ.ΙΑ 406 θέξεις δε πού μοι πατρός έκ ταύτοθ γεγώς, αύτ.'Ορ.802, πού τό ξέρεις πώς άρραδω-νιάζομαι; 4) απαν. πρός έρωτην έκφρασις συμπεράσματος: 'Ηρ.2,11 και γε δή... ουκ άν χωρθείη κόλπος; [πώς δεν θα...;] = αναμφισβήτως άμ. .ι. Οουκ.8,27'. 5) π. τραγ. έπί έρωτησιων νοημάτων μετ' άγανακτισσεως, πώς, τίς ή δικαιωμα-τι: Σοφ.ΑΙ.110 πού σū ατραπήεις τούδε,; αύτ. ΟΥ 390 πού σū μάτην ή σαρτήεις,; αύτ.Φιλ.Α5,Εύρ.'Ηροκλ.369, αύτ.510, Δημ.978 πού γάρ έστι δικαιοσύνη, αύτ.638'. 6) δημ. έν χρ. πρός σχηματισμόν ποι-κλών φρ. δηλωσιών έντροπ άπορίαν: πού τά μάθε αυτά τά βρωμάλογα; [όπό ποίον;] - πού τά πούλης αυτά τά φέματα; [εις ποίον;] σε μόνον, πού έμμοι έξυμνότερός σου; || όμ. έπί έντό-που άνήσεως: πού λεγτά ή τέτοιες δουλειές; [ιδιόλου δεν ύπάρχουν λεγτά;] - πού γυναίκες στις επαρχίες [ιδιόλου δεν ύπάρχουν για έρωται, - τώρα, πού να τήν πίσση, πού θύμισμα;] [δεν πιάνεται, ήται δεν συγκριθείται κατ' αύδένα τρόπον, διόλου] - πού να ξέρης τί σοφ μαγειρακεί; 7) δημ. φρ. πού και πού ή άρια και πού ένστε, σπανίως, τότε τότε, κόπου κόπου: πού και πού πέναι και πού νησι μου κανένα βαπόρι; || έπί έντροπ άπορίας φρ. από πού κ' ώς πού γευ-τόσθε μερίδιο; 8) παλαισιγραφία τού πού βλλ.

πούαν 'Ησ. εοι κύριοι έσφοίε [κωδ. πούανσι' αρβλ. πούανσι].

πουντηλλισμός (δ) [γολλ.] νεώτ. είδος ζω-γραφικής άποδιόουσης τό φώς και τό άντικει-μενα διά χρωματικών σιγμάτων έπί τού πινάκος.

πουνγι [οιν] (τό) μον. δημ. Βαλάντιον βλλ.: Πρόδρ.1,103 άπλώνου στό περβήτι μου, γυρέω τό πουνγίν μου, Κασοδ.Δοπ.έν Σοθ.3,145 και τήν πατριάρχην χάριν όεκα πουνγία άπέστειλε, Βι-ζυην.33,27 τός' ένα πουνγι βαθός' 2) συνεκδ. χρηματικόν άπόθεμα, περιουσία.

πούδρα [ή] (Ιταλ.) δημ. πούντρα λεπτοτάτη κόνις άμύλου ή άρούρης έν χρ. ώς καλλυντικόν.

πουδράρω δημ. κ. πουδραρίζω έπιπόσω τή δια πούδρας βλλ.

πουδραρία (ή) δημ. ή πουντρα- πούδραροθή ή βλλ. **πουδραροθή** (ή) νεώτ. δοχείον ή πυξίον πούδρας. **πουερνεθής** (δ) [αλγιντ. πάπ. άκλ. δ.τ. τού πορνεθής] βλλ.

πούθε έπίρρ. τοπ. έρωτ. δημ. πόθεν, από πού: από πούθε καταβαίνει, πούθε ήρθε;

πούθενά έπίρρ. τοπ. άρνητ. δημ. ούδαμο βλλ.: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 72,3 και πούθενά να ξανασάνω σ' άπόμωρη σπηλιά ή κουφέλα.

πουκαμία (ή) δημ. μακρόν ύποκάμισον, Ιδ. έν χρ. κατά τήν κατάκλισην, νυχτικιά.

πουκαμισάκι (τό) δημ. ύποκορ. τού πούκαμια βλλ., Ιδ. γυναικείον ένδυμα μετά χειρίδων ή μλ. **πουκάμισο** (τό) δημ. δ. προσφ. τού πούκαμια δημ. τ. τού ύποκαμισον βλλ.: Πολιτ.'Εκλ.Τραγ. 54,4 σάν παίρνης τόν κατιφορο . . με τό πλατό πούκάμισο.

πουκάτοσος-η-ον έσφ. γρ. άντί κινυτόσος ύπερ. τού κινυτός βλλ.: Συμμ.26,17.

πουλάδα (ή) δημ. κ. πουλλ. ή νεαρά όρνις, ή πουλακίδα? 2) τή πτηνόν έλόρηος βλλ.

πουλάκι (τό) δημ. κ. πουλλ. ύποκορ. τού πουλ βλλ., απν μικρόν πτηνόν, Ιδ. ψιδίκον: Πολιτ.'Εκλ.Τραγ.15,1 τρία πουλάκια κάθουσαν φηλά στή Χαλκούμα-τά, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 47,7 κάποιον πουλάκι στά κλαριά γλυκομυλά; || νεοσασός όρνιθος, όρνιθί, κατάπουλο. 2) ή κλητ. πουλάκι μου! προσφώ-νησις αγάτης ή στοργής.

πουλακιά (ή) δημ. κ. πουλλ. ή πουλάδα βλλ.

πουλάρι (ή) δημ. θήλυς πάλος.

πουλάρι (τό) δημ. άρνην ή θήλις πάλος: Γρυμ.Σκ.Τεσσ.89,16 κι άπολυτός, σά νέο πουλά-ρι άπου τόν πάει πάει ό νοός.

πούλκερη (ή) (Ιταλ.) δημ. κ. πύλθ- κόνις, σκόνη.

πουλδινάριον (τό) (Ιταλ.) γλωσσ. ύποκορ. τού πουλδινον βλλ.

πουλδίνιον (τό) (Ιταλ.) μτυν. προσκεφάλιον, προσ-κέφαλο, μοξλάρι: Άρρ.'Επικτ.3,23,35, Πάπ.

πουλακικό (τό) δημ. κ. πουλλ.- κτ. πληθ. γεν. όνομ. τών όρνιθων, χηνών, νησαίων και γάλλων: ή άγορά ήταν γεμάτη πουλακικά.

πούλημα-ατος (τό) δημ. ή πρόσξ και τό άπο-τέλεσμα τού πουλώ βλλ., πώλησις; Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 16,18 και γυρνάει για πούλημα στή χωριάτι.

πούληση [ή] δημ. τ. τού πώλησις? 2) τό έκ τής πώλησεως είσοροχθέν χρηματικόν ποσόσ: πού κλέψανε τήν πούληση από τό συρτάρι.

πουλητής (δ) δημ. θηλ. πουλήτρια δημ. τ. τού πωλητής πωλήτρια βλλ.

πούλι (τό) [τουρκ.] δημ. πεσός ταδίλου, ζα-τρίκιου, ντάμας; 2) μικρόν μετόλλιον νετάλιον έκ τών χραιμοποιουμένων εις τήν διακόσμησην γυναικείων ένδυμάτων, Ιδ. νυμφικών κεντημάτων κ. ά. ά. πούλια; 3) γραμματόσημον.

πούλι (τό) μον. δημ. κ. πουλιά πτηνόν βλλ.: Δι-γεν. Ακρ.105 καθ' ένα δ' από τά πουλιά κηλάδες τήν λαλίαν του, Διηγ. Αχλιδ.733, 'Ερωτόκρ.1,307', Α-ραθ.Μοθ.Χαλ.1,71, Σολωμ. 'Ο Λάμπος 19,8,3 πού-λιού δεν άκουσε λάλημα ή χείλου ή κλωνο-σφιφλισμα, Βιζυην.41,25, Ζερβ.Ασπ.Σάτ.1,113 σά θαλασσοχάρο πούλι ν' άπλώνη τόν καμηό του' || φρ. λεύτερος σάν τό πούλι [έπί] άπηλλαγμένων ποντός θεσμού! || τρέχει σάν πούλι τάχιστα; || φρ. τού πούλιού τό γάλα έπί μεγάλης άφθο-νίας και ποικιλίας έλεκτικών πραγμάτων' 2) νε-οσασός και Ιδ. όρνιθός.

πούλια [ή] δημ. τό διασκοσμικόν νετάλιον πούλι βλλ.2? 2) πούλια [ή] ώς κώρ. έν. ό άστερι-σμός τών Πλειάδων: Πολιτ.'Εκλ.Τραγ.173,1 ό άγε-ρινός κι ή πούλια, τ' άστρα τής αύγής Γρυμ.

Σκ.Τερρ.81 τής πούλιας γέρν' από φηλά τὸ ἐφτάδιπλο τ' ἀστέρη.

πούλιμος (ὁ) αἰολ. τ. τοῦ βούλιμος βλλ. : Γλωτ. 'H8 694A.

πούλιό ἐπιρρ. μων. ὁμ. τ. τοῦ πύλι: Ἐρωτῶρ. 1,427 δὲν ἠμπορῶ πούλιό τὰ πᾶσα νὰ βουσταίνω.

πούλιζιν (τὸ) μων. ὁμ. ὑποκορ. τοῦ πούλι, πούλι: Διήγ. Ἀχιλλ.499 πολλα πούλιτζια εἶδα δῶ, τὸν κάρπον καταβαίνω.

πούλιτζιζης (ὁ) μων. ὁ πούλιολόγος, ὁ πούλιολόγος, πούλιόπιστης βλλ. : Πρόδρομ.2,553 ὁ πούλιτζιζης ὁ πτωχός, ὁ λεπρομενοστάλης.

πούλλαδα (ἡ) ὁμ. ὁμ. τ. τοῦ πούλλαδα βλλ.

πούλλακι (τὸ) μων. ὁμ. ὁμ. τ. τοῦ πούλακι βλλ. : Ἐρωτῶρ.2,1254 καὶ τὸ σκοπόντου κίλαπδει πᾶσα λογιῆς πούλλακι.

πούλλι(ν) (τὸ) μων. ὁμ. ὁμ. τ. τοῦ πούλι βλλ. : Ἐρωτῶρ.1,307 κ' ὡσάν ἀπὸ μικρὸ ἀγγὸ μικρὸ πούλιν ἐβγαίνει.

πούλι(α)κολλητός (ὁ) μων. ὁμ. ὁ ὀρθοθῆρας βλλ. : Κορ. Ἀτ.4,1,453.

πούλι(α)λόγος (ὁ) ὁμ. κ. πούλι(α)λόγος κινήγος πτηνῶν, πούλιων : Γρυσ.Σκ.Τερρ.491 σάν πούλιολόγος ξόδερα βρογλάουρα καὶ δίχτυα θε νὰ στῆσω 2) Πούλιολ(α)λόγος (ὁ) τίτλος μεσαιωνικοῦ δημόσιου ποιήματος.

πούλι(α)λοπίστη (ὁ) μων. ὁμ. ὁ ὀρθοθῆρας βλλ. : Κορ. Ἀτ.4,4,453 παροιμ. λοπιόπιστης καὶ φαρᾶς, ἔρημο τὸ σπίτι τους (τὰ ἐπισηλῆματα ταῦτα ἐλάχιστα ἀποδιόδοι).

πούλ(α)ος (ὁ) ὁμ. νεοσός πτηνοῦ κ. ἴα. ὁ τῆς ὀρθῆος: 2) τὸ φυτὸν μήκων ἡ ροπέ.

-πούλ(α)ος-α-ο(ν) νεώτ. κ. ὁμ. κατάληξις ἐν χρ. εἰς πατρωνυμικὰ ὀνόματα πρὸς δῆλωση τῆς κατηγορίας: Φωτεινόπουλος - Κωστόπουλος 2) τὸ οὖδῶ. ἐν χρ. ὡς κατάληξις εἰς ὀνόματα ζῶων πρὸς δῆλωση τοῦ νεογνοῦ: ἀπόπουλα - λυκόπουλα - γαλλόπουλα - γουρουνοπούλα 3) ὁμ. ἐν χρ. τὸ θηλ. κ. οὖδῶ. ὡς κατάληξις εἰς διάφορα ὀνόματα πρὸς δῆλωση ὑποκοριστικοῦ: βοσκοπούλα - παπᾶδόπουλα - ναυτοπούλα.

πούλουδα (τὸ) ὁμ. ἄνοθος, λουλούδι : Σολωμ. Ἐλ.Ποι.3,22 λουλούδια μύρια, πούλουδα, πού κρούθων τὸ χορτάρι.

πούλυδῶτερα (ἡ) ἐπ. τ. τοῦ πολυδῶτερα βλλ., ἡ τρέφουσα πολλοὺς, ἡ θρηπτική: Ἰλ.Γ89 ταῦχεα κάλ' ἀποθέσθαι ἐπὶ θρονί πούλυδῶτερη αὐτ. Ζ 213, αὐτ.Ξ 272, αὐτ.Ψ 368, Ὀδ.Θ 378, αὐτ.Τ 408.

πούλυδητος-ον Ἐπιρρ. ὁμ. τ. τοῦ πολυδῶτερος βλλ., ὁ πολὺ θρηνηθείς: Ἐπιρρ.Κιβ.β.

πούλυποδεῖος-ον ποι. τ. τοῦ πολυπόδεος βλλ. : Θεόπομν.Κωμ.δ, Φιλώλι.13, Ἐπιρρ.12,7.

πούλυποδος-οδος (ὁ) ἰων. τ. τοῦ πολυπόδος βλλ. : Ὀδ.Ε 432 πούλυποδος θαλάμη ἐξελκομένοιο, Ἰγν. Ἀπόλλ.77, Ἰνν.Δι.2,48, Σοφ.ἀπ.307, Ἀλεξ.170.

πούλυς-η-ὸ ἐπ. κ. ἰων. τ. τοῦ πολὺς βλλ.

πούλυ-ᾶω μων. κ. ὁμ., παροιμ. ἐπισηλῆσθαι κ. ἐπισηλᾶσαι, ἀρ. ἐπισηλᾶσαι, παθ. ἀρ. ἐπισηλᾶσθαι, μτχ. παθ. παρκα. πούλυμένος, ὁμ. προφ. τοῦ πωλύ βλλ. : Κασάρ.Δσπ.ἐν Σάδ.3,3 τὰ ἐπούλησεν αὐτὸς ἐκ δευτέρου εἰς ἄλλους, Ἀρᾶδ.Μθδ. Καλ.1,43 πούλησαντες τὰς πραγματείας μας, Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.1,4,25 τ' ἄπρα πούλησαν τὸ χριστό, τ' ἄπρα πούλουθ καὶ σένα κ. παθ. : Πρόδρομ.1,115 τὸ πῶς πούληται τὸ τυρίν, τί ἔχει τὸ κεντηῆρην, Πολίτ. Ἐιὼλ.Τραγ.47,1 τ' ἀντριεμωμένο τ' ἄπραττα δὲν πρέπει νὰ πούλονται || προφ. ἐπαύλησε τὴν ψυχὴ τὸω στὸ διάβολο [παρεδόθη πλῆθος εἰς τὸ κἀκόν] || προφ. σὲ πᾶσι τὰ πούλας αὐτᾶς [εἰς πῶτον τολμᾶς νὰ φεῦδεσαι ἴσασον ἀσυστάτως] || προφ. σὲ πούλει καὶ σ' ἀγοράζει ἐπὶ τῶν Ναν εἰσιπρῶν, ἐπιτηδείων καὶ πονηρῶν.

πούμα Ἦα. εἰ τῆς χειρὸς πυγμῆ [κᾶδ. ποῦμα]. **πουνέντες** (ὁ) ὁμ. κ. -ης ἀντὶ πονέντες βλλ.

πουνιζέιν Ἦα. παιδικὸς χροῖστος.

πουνιλιὰ (ἡ) (ἰταλ.) μων. ὁμ. κτύπημα διὰ πουνιλάου, δι' ἐγγερίδιου, σπλιετῆ, μαχοιριά : Ἐρωτῶρ.4,1842 τὸν ἠόρηκε ἡ πουνιλιὰ ἐκεῖ ποῦ τὸν ἐκράτει.

πουνιλά (τὸ) (ἰταλ.) μων. ὁμ. ἐγγερίδιον, μάχοιρα, ξιφίδιον : Ἐρωτῶρ.4,1837 ἀράσσω μ' ἀγκαλιάζονται κρατώνται τὰ πουνιλά.

πουνών Ἦα. ὁ δακτύλιος.

πούντα (ἡ) (ἰταλ.) ὁμ. πᾶν πνευμονικὸν κρουλόγημα, ἄ. πόντα 2) ἡ ἄκρα ἀκρωτηρίου.

σουντάρω (ἰταλ.) ὁμ., ἀρ. ἐπισηλᾶσαι κ. ἐπισηλᾶσαι ὁμ. προφ. τοῦ ποντάρω βλλ. 2) βλέπω, διακρίνω, κιαλάρω.

πουντάλι (τὸ) (ἰταλ.) ὁμ. ἔξιλον ἡ μεταλλικὸν ἀντέρεσμο, ἀντηρίκ, στυλίκος ὑποστρηξίως.

πουντελι(α)ρίσμα (τὸ) ὁμ. ἡ πράξις τοῦ πουντελιάρω, ὑποστρηξίως διὰ πουντελιῶν βλλ.

πουντελιάρω ὁμ. τοποθετῶν πουντέλια βλλ. ὑποστρηξίως ἐπεφαινάν τινά κέθων τ' ἀφιδωπῆν, οἷον ταῖων, γέφυρων, στοῶν μεταλλίου κτ.

πουντάζω ὁμ. ὁμ. προφ. τοῦ ποντάζω βλλ.

πουντός (ὁ) ὁμ. ὁμ. προφ. τοῦ πόντος βλλ.

πουντόχορτο (τὸ) ὁμ. τὸ φυτὸν δασυρὸς ἡ λευκή 2) τὸ φυτὸν δακτυλὸς ἡ ακωριώδης.

πούπητα ἐπιρρ. μων. ὁμ. ὁμ. κ. πούπητες κ. πούπητες (Λαοκάρ.Ποιήμ.42 οὐδαμοῦ, πούπητες : Αἰθ.Ροδ 122 καὶ ἐφῆλαφον πούπητα πέρδικιν νὰ πιτόχω πούπητος) (ὁ) μτχ. τὸ πτηνὸν ἐποφ : Κυρον.20.

πουνπούλινο-ισιο-ισα ὁμ. ὁ κοτεσκευασμένος ἀπὸ πούπουλα, πιλᾶτος 2) μτχ. ὁ ἑλαφρὸς καὶ μαλακός.

πούπουλο (τὸ) ὁμ. πτῖον βλλ. : Ζερδ.Τραγ.ΚΚ 39,5 σάν πούπουλα ακορᾶν ὁ στοχασμοῦ βλλ. 2) μτχ. ἐν χρ. πρὸς χαρακτηρισμὸν πολὺ ἑλαφροῦ πράγματος.

πουράγγιον (τὸ) μτχ. ὄνομα φυτοῦ τινος μὴ καθαριζομένου : Ροφ.ἀπ.80.

πουράντζα (ἡ) ὁμ. κ. πουράτζι (τὸ) τὸ φυτὸν βερράγιον τὸ φαρμακευτικόν.

πουράγ(α)τόριον (τὸ) (λατ.) νεώτ. τὸ καθαρήριον βλλ.

πουράγος (ὁ) μων. ὁμ. ὁμ. προφ. τοῦ ἀπουργός, βοηθητικὸς ἐργάτης κομιζῶν τὸν πλῆθὸν ἡ καὶ λίθους εἰς τοὺς κτίστας, πηλοφόρος.

πουργᾶ-ᾶω μων. ὁμ. κ. πουργᾶω ἐργάζουμαι ὡς πουργός, κ. γενικώτ. παρῆγω ὄρησται εἰς τινά, βοηθῶ, συμβάλλω 2) ὑφίσταται ἀντίποινα, ὑποφέρει, τραφῶ : Ἐρωτῶρ.4,815 πουργᾶ γιὰ λόγου ντου τᾶσους καμῆρος καὶ πόδη.

πούρδανω Ἦα. ἱμαγερεῖτον Ἀλκίονες [αἱβ.λυ.πυροδάνωσι].

πουρέακος (ὁ) μτχ. κρίκος αἰδηρῶς τετραπυμένως καὶ ἴλιον ἔχων ἐν τῷ τρυμηματὶ στρεφόμενον, ὡ χρώται πρὸς δεσμὸν σῶων : Ἀριστφ. Βυλ.ν.Ἦα.

πουρενιῆ-ἶδος (ἡ) Ἐπιρρ. βοιωτ. τ. τοῦ πυρηνίς βλλ. : Ἐπιρρ.Τᾶνδρας.

πουρέ (τὸ) (γαλλ.) ὁμ. κ. πουρέ (τὸ) εἶδος αλιτοῦ ἀπὸ γεώμηλα ἡ ὀσπρία ἡ χόρτα.

πούρι (ἰταλ.) ὁμ. μων. ὁμ. κ. λούρι, ὄθεν : Ἐρωτῶρ.2,903, αὐτ.3,1001 κὶ ἄσ' τοσε πούρι τὸν καιρὸ κὶ ἄς πορηπᾶ 2) ἀρά γε : αὐτ.1,149 ἱνᾶ νὰ τὰ μιλεῖς, ἐσὺ ὅσαι πούρι γῆ ἄλλη 3) βεβαίως, μάλιστα, τῶ ὄνη : αὐτ.1,199, αὐτ.3,848 πούρι γαμιά δὲν ἔσανε φωτιά νὰ μᾶς κεντήσῃ 4) καὶ ὅμως, ἐν τοῖσις : αὐτ.2,1492 πούρι στῆ σέλλα στάθηκε 5) ἀρκεῖ μόνον, φθάνει νά : αὐτ.282, αὐτ.2,912 πούρι τὸ θέλ' ὁ βασιλιός θέλημα νὰ μᾶς δώσῃ.

πουρι (τό) δημ. πορδώς δασεστολιθικών πέ-
τραμα, πορλίθος. 2) πόν δασεστούχον υπό-
λεμμα έπικαθήμενον ώς έπίστρωμα, σλον έπί ά-
τρολεβήτων ύδροσωλήνων κττ. || έιδ. άδασε-
στοδώς έπί τών οδώντων.

πουριά (πουρι) δημ. έγω, κόρνω πουρι βλλ.:
μήν άφηνε τά δόντια σός τά πουριάζουν.

πουριακά (ά) δ. τ. του πουριάκος βλλ.

πουριανί (τό) μγν. είδος πηκτικώματος : Χρδς.
Τυαν. Α8ήκ.14,647D ρουστακά έξ ολωμείτος,
μουστακά σπασομάτα, κλαούτρον πουρίον.

πουριτανισμός (ά) νεώτ. αίσεις πρεσβυτε-
ριανών έν Άγγλϊα πρεσβευόσα τήν άπλωστέσιον
των θρησκευτικών τύπων και τήν άκραν αύστηρό-
τητα των ήθών.

πουριτανός-ή νεώτ. ό οπαδός του πουριτα-
νισμού. 2) μτφ. άνθρωπος επιτηδευόμενος με-
γάλην αύστηρότητα άρχών και ήθών.

πουριμωάρ (τό) [ισαλλ.] δημ. κνήμ. φολοδωρή-
μα δίδόμενον εις άπρηκτικόν προσωπικόν ή έπι
πλέον τής όφειλομένης άμοιβής, μαζίσια.

πουρινί (τό) δημ. τώ φυτόν δρύς ή κοκκο-
φόρος. 2) τώ φυτόν δρύς ή σμίλαξ.

πουρινελιά (ή) δημ. δ. προφ. του μουρινελιά βλλ.
πουρινώ (τό) δημ. ή πρωία, τώ πρωί || κ. έν
έπιρρ. χρ. πουρινώ πριώ πριώ, λιαν
πριώ: Βίζυην.123,10.

πουριωί (τό) νεώτ. κ. δημ. κυλιόροειδής ή ά-
τρακτοειδής σιγάρων έκ περιτυλιγμένων φύλλων ει-
δικού καπνού, άνευ σιγαροχάρτου : πουρι Αδ-
νας - Όλμανδίας - έλληνικα.

πουρί (ά) ό πόρος βλλ.: Έπιρρ.Δελφών.

πούρος-α-ο [τολ.] δημ. άκραίφνης άμιγής, κα-
θαρός : πούρο κρασί, - πούρος πατριότης.

πουροφόρος (έ) Έπιρρ. λακων. πουροφόρος βλλ.
πουριμρούς (τό) [τολ.] δημ. ναυτ. κ. πουριτούλι
τό όρυμνόν βλλ.

πούς-οδος (ό) κ. μον. κ. νεώτ., δωρ. όνομ. πός
[Μυρ. Αδόντ.72], μ. νων. δημ. πόδας (ά) (Έρωτόρ.
2,668) [Ήσ. πός υπό άπό άδριετών πιβ. πός
πούς υπό άδριετών, λακων. πόρ ιούτ.], όστ.πόδι,
αιτ. πόδα ιουδέετες πούν κτ. [Όμ.Μάγ.257R],
δοτ. κληβ. ποσί, έπ. κ. λυρ. ποσί, κ. πάδεσι, κ.
πόδασι [Σωφ.άπ.240], γενικ. κ. δοτ. δικί, ποδών,
έπ. ποδοπίν [Άλ.Σ 537], τό άκραιον άπό τού άστρα-
γάλου μέχρι των δακτύλων τμήμα του σκέλους
των ανθρώπων ή των σπονδυλικών ζώων, πόδι,
ποδάρι: Άλ.Ρ 386 γουγάτα τε κνήμια τε, πόδες
θ' ύπέρπερον έκάστον, αύτ.Α 377, αύτ.388. 2) συν-
εκδ. ολόκληρον τόν έν έκ των κάτω άκρων του
ανθρώπου ή έκαστον έκ των σκελών των ζώων
και πτηνών, ώς τώ χερσ έπί του βραχίονος, του
πλευκός και τής άκρας χειρός: Άλ.Ψ 772 γυία δ'
έβηκεν έλασρά, πόδας κεί χείρας ύπέρηεν, Όδ.
Δ 149, Πάδολι.109[101], έως άν θώ τούς έχθρούς
σου υπόποδιον των ποδών σου, ΚΔ Ματθ.15,30,
αύτ.Έβρ.10,1. 3) καταχρ. πόν έξέχον όργανον
δι' αύ άποπόδιον τή ζώον κινείται ή προσκολλά-
ται του: Ησιόδ.Έργ.524 ότ' άνώτοκος έν πόδα
τένδει, -οι πόδες τής μυίας - του όκταπόδος.
4) ό πόδος ώς τώ όργανον δι' ού τις τρέχει, όδ. ό
Άχιλλεύς καλείται έν Άλ.Α 216 πόδας ώκός || κ.
ώς όργανον δι' ού όλόως πορεύεται τις, βαδίζει :
αύτ.Ό 443 τώ δ' ούτ' ποσάι μέγας πολεμίζετ' Ό-
λυμποσ || σπχ. έν άναφ. πρός τόν άγόντα του
δρόμου: Όδ.Θ 103 περιγιγνάμεθ' άλλων ζώε τε
.. ήδε πόδεσσιν || ποσιν έρίζω άγωνίζομαι
άγόντα δρόμου: Άλ.Ν 325, αύτ.Ψ 792 || νικώ
ποσί έξέρχομαι νικητής έξ άγώνος δρόμου: αύτ.
Υ 410 || σφραμι άβλα ποσί λωβάνω βραδείον
δρόμου, έπί νικη έν άγώνι δρόμου: αύτ.124.
|| όδ. κ. ποδών τιμή - ατίγη - άρέτη - όρμή :

Πίνδ.Ό 1215, αύτ.13,36, αύτ.Π 10,23, Βακχ.9,20. || ή
δοτ. ποσί [ισοσί, πόδεσσι προαίθεται εις παν-
τοια ρ. Ξηλούτων κίνηση, σλον βαίνω, προστρέχω,
βέω, ηηδω, σκαίρω, ηλισσομαι, έρχομαι, όρχομαι.
|| Άλ.Ό 389, αύτ.Ψ 636, αύτ.622, αύτ.Φ 269, αύτ.
Σ 572, Όδ.Ζ 318, αύτ.39, Ησιόδ.Θ 3. || όμ.
πρός έμφασιν μη. ρ. σημαίνοντων τόν πατερί δια
των ποδών, καταπατείν : Σαμφ.94 πόσει κατα-
στειθείσι, Σοφ.Ήλ.456 έπεμύθηναι ποδί || πόδα
τίθημι ύπόπτερον κινώ: Άριστοφ.Όσμ.1100. || μτφ.
νόστιμον ναύς έκίνησε πόδα έκέκινησε κατευθι-
νομένη πρός τήν πατρίδα : Έυρ.Έκ.940. || φωνή
των ποδών του όετου ό ήχος τής βροχής κατά
τήν πτώσιν τής: ΠΔ Βασ.3,18,41. || 5) ως σημειών,
άφεταιρία ή τέρωμα μετρήσεως: Άλ.Σ 353 ές πό-
δας έκ κεφαλής, αύτ.Π 640 έκ κεφαλής ές πό-
δας άκρουσ, Αλοχ.άπ.169 έκ ποδών δ' άνω .. εις
άκρον κάρτα, Άριστοφ.Πλ.650, Πασείδ. Έπιρρ. ή
Άσκληπιάδ.ΑΠ 5,193 έκ τριχός άκρι ποδών, Βιάν.
ΑΠ 7,388. 6) φρ. πρόσθετ. - πρό πόδος ή ποδών
- προπάροδες ποδών άκριδώς ένώπιον πινος, πρό
των ποδών πινος: Άλ.Ψ 877, αύτ.Φ 601, αύτ.Ν 205,
Ξεν.Λακ.34 αύτά τά πρό των ποδών, αύτ.Άν.4,6,
12, Πλάτ.Πολ.432D. || παρά ή πάρ ποδός έκ
του προχείρου άμέσεως: Όσογν.282 άνελεσθαι
πάρ ποδός, Πίνδ.Π 3,60, αύτ.10,62. || πάρ ποδί
πλησιον: αύτ.Ό 1,74. || φρ. παραί ποσί κάπνεσε
θυμός κατέπεσεν ή κορδιά τω εις τούς πόδας,
άπεθαρρύνθησαν όλως διόλου, έντελέως: Άλ.Ό
280. || παρά πόδα έν μιά στιγμή, δια ταχείας
ένεργείας: Σοφ.Φιλ.838, Πλάτ.Σοφ.242Α. || όμ.
άμέσεως έπειτα, πόρωτα: Πολυδ.1,35,3, αύτ.5,26,
13, Γαλ.5,272. || νεώτ. γοργώ τώ ποδί ταχέως.
|| παρά πόδα οι έλεγχοι είναι προχείροι: Λουκ.
1στ.2,υγγρ.13. || νεώτ. παρά πόδας κάτωθι, κα-
τωτέρω: || νεώτ. στρατ. παρά πόδα [όρμύ]
στρατιωτικόν παράγγελμα, όπως τοποθετηθή τό
τυφικόν όρθιον παρα τόν δεξιόν πόδα κρατού-
μενον δια τής δεξιός χειρός. || νεώτ. έπί πο-
δός όρβίσιος όδ. μτφ. προχείρων, έν σπουδή, από
πόδι: || κ.νεώτ. τά πρό ποδών τά πλησιον, τά πρό-
χειρα ή τά παρόντα. || νεώτ. έπί ποδός πολεμου
έτοιμοι πρός πόλεμον. || έν ποσί έγγός, πλη-
σιον: Ήρ.3,97 τόν έν ποσί γινόμενον, Σοφ.Άντ.
1327 τάν ποσίν κακά, Έυρ.Άνδρ.397, αύτ.Άлк.739,
Όσμ.3,97 τήν έν ποσί [κώμην] αίρειν, Πλάτ.
Όσατ.175Β, Άριστοτ.Πολιτ.1263α,1β. || τό πρός
ποσί τόν έν ποσί, τό έγγός, τό πλησιον: Σοφ.ΌΤ
130. || αι άνωτέρω ρ. άντικεινται τί φρ. έκ
ποδών μακράν [όγρ. έκποδών]: Ήρ.6,35. || κ.
καθ' ένικ. : Πίνδ.Ν 7,67 βίαται πάντ' έκ πόδος
έρύσεσι. || κ. νεώτ. έκ πόδων βλλ.. || ή φρ.
έκ ποδός πρός όλησιν παρακοιουθήσεως έκ
του πλησιον όδ. φρ. έκ ποδός έπομαι άκολουθώ
τά ίσχη, άκολουθώ έγγύθεν, όπισθεν: Πολυδ.3,68,1,
διόδ.Σ 20,57, Διον.Άλ.Ρωμ.2,33. || θώκω έκ
ποδών καταδιώκω, διώκω κατά πόδας: Πλάουτ.
Πελ.11. || κ. νεώτ. έν τί σημ. τούτθ όι παλαιού
τερον συγγραφοεις μεταχειρίζονται τήν φρ. κατά
πόδας: Ήρ.5,98, Όσμ.3,98, αύτ.8,17, Ξεν.Έλλ.2,1,
20, Πά Γέν.49,19. || κ. νεώτ. κατά πόδα ύπο-
λαμβάνω άμέσωσ. . . : Πλάουτ.Σοφ.243D. || ή
κατά πόδας ήμερα ή άμέσωσ άκόλουθος, ή έπο-
μένη: Πολυδ.6,121. || κατά πόδας αιρώ συλλαβ-
όσων τινά έν φ. τρέχει, καταφθάνω τινά τρέχοντα
και τόν συλλαβόσων: Ξεν.ΚΠ 1,6,40, αύτ. Απομν.2,
6,9. || μτ. γενικ. προα. κατά πόδας τινός έλαύω
- έρχομαι βαδίζω έγγύθεν όπισθεν τινός, έρχο-
μαι, ηργαίνω όπισθεν τινος: Ήρ.9,89, Όσμ.5,64.
|| νεώτ. διώκω τινά κατά πόδας έν σπουδή και
συνεχώς άκολουθώ τινά καταδιώκω. || άνά
πόδα Ήσ. έμυθαίν, όπισωσ. || έπί πόδα πρός

τά όπισω, όπισθοβατικός, πίσώκωλα, με τό πρόσωπον πρὸς τὸν ἔξωθρον βάθην όπισω, όδ.φρ. ἐπὶ πόδα ἀναχωρῶ, ἀνάγω ἢ ἀναγκάζομαι ὑποχωρῶ χωρὶς τὰ στρέψω τὰ νῶτα, όδ. ὑποχωρῶ ἐν πληρῆι τόξει, ἄσχυος : Ξεν. Ἀν.5,232 καὶ αὐτοὶ ἐπὶ πόδα ἀνεχώρων βαλλόμενοι, οὐτ.ΚΠ 3,369, αὐτ.7,1,34 : ἴγνεται ἢ ἔξωδος οἶον ἐπὶ πόδας τὸ παιδίον γεννᾷται με τοὺς πόδας πρὸς τὰ ἔμπρός : Ἀριστ. ΖΓ 752b,14 : ἴ περὶ πόδα κυρίως ἐπὶ πεδίλου, τὸ πῆρι τοῦ ποδός, δηλ. ἄρμόζον ἀκριβῶς, καλῶς προσαρμοζόμενον : Πλάτ.Κωμ.197 ὡς ἔστι μοι τὸ χρομα τοῦ περὶ πόδα, αὐτ.129 : κ. μτ. δοτ. : Ἄρχμ. Ἰστ. Συγγρ.14 ὄρθς ὡς ἐμμελής ἢ ἀρχὴ καὶ περὶ πόδα τῆ ἰστορίῃ : ἴ ὡς ποδῶν ἔχει με δλην τὴν δύναμιν τῶν ποδῶν, δηλ. δῶν ταχέως δύναται : Ἦρ.6,116 ὡς ποδῶν εἶχον. ἔθοθθεν, αὐτ.9,59 ἔδιωκον ὡς ποδῶν ἔκατος εἶχον, Αἰσχ. Ἰκ.837, Πλάτ.Γοργ.507D : ἴ ἔξω τινος πόδα ἔξω ἔχω τὸν πόδα μου ἔξω πρόματός πινος, δηλ. εἶμαι καθαρὸς ἀπ' αὐτοῦ : Αἰσχ.Λα.697, αὐτ.Πρ. 265 ημητάων ἔξω πόδα ἔχει, Σοφ.Φιλ.1260, Εὐρ. Ἦρακλ.109 : ἴ κ. ἀνευ τῆς γενικ. : Πινδ.Π 4,289 : ἴ ἀφρον ποδῶν εἰς δῖλκων δραστηρίας ἐνεργείας : Ἀριστ. Ὀρν.35 : ἴ κ. ἀλῶς κτ. δοτ. : Ἰλ.Ο 364 συνέχευε ποσὴν καὶ χερσίν, αὐτ.Υ 360, Αἰσχ.Τ.2,115 τιμωρῆσεν χερὶ καὶ ποδὶ καὶ πᾶσι δυνάμει, αὐτ.3,109 : ἴ ὄλω ποδὶ ὀλοκλήρως, δίσσοχερῶς : Ἀπολλ.Ρ 4,1166 τερωλήως ἐπέδημεν ὄλω ποδὶ, Δίων Χρ.13,19 : ἴ ἢ ὑπὸ πόδα κατάστασις ἀκριβῶς ἢ ὑποκάτω αὐτοῦ : Πολιδ.2,689 : ἴ ὑπὸ πόδας τίθειμαι καταστῆλω, ποδοπατῶ : Πλάστ.Ἠθ.1097C : ἴ ὡς ὑπὸ πόδα ὀ ἐν σειρᾷ ὤρισμένη κατόπιν τινός εὐρισκόμενος : Ὀνήσανθρ. 25,2 : ἴ ὑπὸ πόδα χωρῶ ὑποχωρῶ : Ἀθην.Ἰατρ. π. Ὀρειδ.6,21,16 : ἴ ὄρθω ποδὶ πρὸς τὰ ὄνα : Πινδ.Ο 13,72 ἀνά δ' ἔπαλτ' ὄρθῳ ποδὶ : ἴ νεώτ. πηγῶς εἰς τοὺς πόδας τινός προσιπταί, ἱκετώω ἰγονυεταῖς : ἴ ἀλιεῖς ἀπὸ ποδός πιθῶνός οἱ ἀλιευντέας ἀπὸ τῆν ἔπρῶν : Πάντ. : ἴ ποτὶς ἀπὸ ποδός ἐπὶ βῶσι βροθοβούτων εἰς τὴν ἀντήλσιν ἐκ φρέατος, ποτὶς διὰ τῶν ποδῶν : αὐτ. : 7) ἐπὶ ἄγγελου, ὁ πυθμῆν : Διοσκ.2,72 ἄγγελον... τρήματα ἐκ τῶν ὑπὸ ποδός ἔχον' 8) ποδὶ τινος περίφρ. τοῦ προσ. εἰς ὃ ἀνήκει ὁ ποῦς, ὀδ. σὺν πατρός ποδὶ σὺν πατρί : Εὐρ. Ἰην.661 σὺν πατρός μοῶν ποδὶ, αὐτ. Ὀρ.1217, αὐτ. Ἐκ.977, αὐτ. Ἦρ.336, αὐτ. Βάκχ.889, Ἀριστ.φ.Βάτρ.100 : ἴ ἔξ ἑνός ποδός μόνος ὄν : Σοφ.Φιλ.91 : ἴ οἱ δ' ἄφ' ἡσχύου ποδός οἱ ἡσχύως ζῶντες : Εὐρ.Μήδ.217 : 9) μτφ. ἐπὶ ἀντικειμένων, πᾶν ἐν εἰδει σκέλους αὐτοτελεῖς στήριγμα ἢ ὑπόδαθρον σκέλος, ἐπίπλω, ὄργάνου κτλ. : Ἀριστ.ἀν.530, Ξεν.ΚΠ 8,8,16 ἤδη καὶ τῶν κλινῶν τοὺς πόδας ἐπὶ δαπέδων τίθεισιν, - οἱ πόδες τῆς τραπέζης - τοῦ καθίσματος - τοῦ οκρίδαντος - τοῦ πυραύου : ἴ κ. ἐπὶ τῶν γραμμῶν, αἱ όποιαι ἀποτελοῦν τὰ κάτω ἄκρα τοῦ γραμματός Ω : Καλλ.μ. Ἀθην.10,454Α ἔπειτα κύκλος πόδας ἔχων βραχεῖς δῦα : ἴ κ. ἐπὶ τοῦ ἀκούου : Εὐρ.Μήδ.679 ἄσκού... ἴσασα πόδα : 10) τὸ κάτω μέρος ἢ σημείον ἀωμάτης πινος : οἱ πόδες τοῦ ὄρουσι οἱ πρόποδες, τὰ ῥιζοδούσια, τὰ ριζᾶ : Ἰλ.Β 824 ἔνασον ὑπαὶ πόδα νισῶν ἴδης, αὐτ.Υ 59 πόντες δ' ἔσσειοντο πόδες πολυπίδακος ἴδης Πινδ.Π 11,36 : ἴ νεώτ. τὸ κάτω μέρος ἢ σημείον σχημάτος πινος : ὁ ποῦς καθῶτον γραμμῆς 11) κ. νεώτ. ναυτ. ἕκαστον τῶν δύο ἔξέχοντων κάτω ἄκρων ἰστίου ὡς καὶ τὸ σχοινίον ἴσημ. ἀκόταλ, δι' ὃ ἐλκόμενα ἐντένονται ταῦτα πρὸλ. ποδῶν : Ὀδ.Ε 260 ἐν δ' ὑπέρος τε κάλους τε πόδας τ' ἐνέδισεν ἐν αὐτῷ, Εὐρ.Τ.1135, αὐτ. Ὀρ.706, Ἀπολλ.Ρ 2,932, Κόντν.9,438 ἰατρία... ἐτάσσουσιν ὑπ' ἀμφοτέροισι πόδεσσι : ἴ χαλῶ πόδα χαλο-

ρῶνα τὸ σχοινίον αὐτό, ἴδ. ὅταν ἐπέρχεται ἰσχυρῶ νηοῖ ἀνέμου : Εὐρ. Ὀρ.707 : 12) ὁ μεταγωγός τοῦ κέρματος κῆλως ἢ τὸ ηηδάλιον : Ὀδ.Κ 32 αἰεὶ γὰρ πόδα νῆος ἐνέωμων, Πινδ.Ν 6,55 πᾶρ ποδὶ ναός : 13) κ. νεώτ. μονὰς μήικου Ἰση περιου πρὸς τὸ μήκος μεγάλου ἀνθρωπινοῦ ποδός, ποικιλόμοσος κατὰ τῆσους καὶ ἐσχάτος, όδ. ὁ ἀπτικὸς ποῦς εἶχε 4 παλάμους ἢ 16 δακτύλους, μέζων δὲ κατὰ τὸ 1/3 περίου τοῦ ἀγγλικοῦ δακτύλου, ὄλιγον πλέον τῶν 0,30 τοῦ μέτρου ἦτοι 0,3063 μ. : Ἦρ.2,149 τῶν ποδῶν μὲν τετραπάλαιστον ἐντώνω, Πλάτ.Μέν.82C : ἴ νεώτ. ἀγγλικὸς ποῦς τὸ 1/3 τῆς ὑόρθος ἦτοι 0,3048 μ. : 14) ἐν τῇ προσώδῳ κ. καθῶλον τῇ μετρικῇ, σύνολον δύο ἢ πλείονων συλλαβῶν ἀποτελουσῶν ρυθμικὴν μονάδα : Ἀριστ.φ.Βάτρ.1323 ὄρθς τὸν πόδα τοῦτον, Πλάτ.Πολ.400Α, Ἀριστ.δ. Ἀρμον. 34Μ, Ἠφιστοῦ3,1, ἐκ τῶν δισυλλαβῶν ποδῶν συνηθέστεροι εἶναι ὁ Ἰαμβος ὁ καὶ ὁ τροχαῖος : 15) ἐπὶ τοῦ ἀγνώστιατος τῶν κηρικῶν, καθ' ὃ εἶσκα ὁ δυνάμενος νὰ κηρήθῃ μετὰ μείζονος ἐντάσεως πνεύματος : Γαλλ.4,459 κηρικῶς ὅταν τὸν καλοῦμενον πόδα μέλλουσιν ἐρεῖν' 16) ὄριον, σύνορον λήθου : Ἰαστ.ἀν.27, ποῦσι [τῶ] [τουρικ] ἴδημ. ὄμληλ' 2) τὸ ἐκ ἔπρῶν φάλλων πένυχς σχηματίζόμενον στρώμα. ποῦστακος [ὶ] ὁ πουρέακος βλλ. : Ἀριστ.φ. Βυζ.π. Ἠα. ποῦστης [ὶ] ἴδημ. ὁ κιναιδός βλλ. : 2) κτ. ἐπέκτ. ὁ αἰσχροῦ, ἀναίσχοντος ἐν χρ. κ. ὡς ὄβρις. ποῦσταρέλι [τῶ] ἴδημ. ὑποκορ. τοῦ ποῦστος. ποῦσταρεῖό [τῶ] ἴδημ. τὸ ποῦσταρέλι βλλ. ποῦστις [τῶ] ἴδημ. φέρομαι ὡς ποῦστος, ὡς κιναιδός, ὁ ποῦστοφέρων. ποῦστικός-π-ο ἴδημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ποῦστην, ὁ τοῦ ποῦστη. ποῦστοφέρων ἴδημ. ἀ. ποῦστικός βλλ. ποῦστρα [ἢ] ἴδημ. ἐπὶ ὄρρωνων ἐν χρ. ὀπτή τῆς λ. ποῦστος βλλ. : 2) ἐπὶ γυναικῶν, ἡ ἐκδιδομένη εἰς παρά φύσιν ἀσέλιγγος. ποῦτάνα [ἢ] [ἴταλ.] ἴδημ. ῥήρη καὶ ἴδ. κατωτέρως ὑποσάτθρησ' : ἴ φρ. εἶναι παλιὰ ποῦτάνα ἐπὶ πομπηοῦρων καὶ ὄλων ἀνασχημάτων. ποῦτανარი [τῶ] ἴδημ. πορνεῖον, χαρμαπιτεῖον. ποῦτανῆ [ἢ] ἴδημ. ἡ ἰδιότης τῆς πορνης, πράξις ἰδίαζουσα εἰς πόρνην, τρόπον ἰδίαζοντες εἰς πόρνην' ἐν χρ. κ. κτ. πληθ. ποῦτανήρης [ὶ] ἴδημ. ὁ πορνοκόπος βλλ. ποῦτανίω [τῶ] ἴδημ. συμπεριφέρωμαι ὡς πόρνη. ποῦτιγγα [ἢ] [ἀγγλ.] νεώτ. κ. ἴδημ. εἰδός τῆ γλυκύμοσος παρασκευαζομένου κυρίως ἐξ ἄλευρου, σταφίδων, ψῶν καὶ σακχάρωος. ποῦ(τ)ριν [ἴ] ἴδημ. ὁ κασπρῶν. ποῦσταράς [ὶ] ἴδημ. ὁ ἔχων μέγα πέος : ἴ ὁ ἔχων ἐξαιρετικὴν ἀνοχὴν εἰς τὰ ἀφροδίσια : 2) συνεκδ. ἀνθρωπῶς ἀνοχῆσ' ἴ γενναῖοκαρδός. ποῦστος [ὶ] ἴδημ. κ. ποῦστας [ἢ] τὸ πέος βλλ. ποῦτι [τῶ] ἴδημ. τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. ποῦφ ἐπιφών. ἴδημ. ἐν χρ. πρὸς ἔκφρ. ἐνοχλήσας ἢ δυσωρεστάτου σμῆκ καὶ συνεκδοχικῶς ἀποστραφῆς, ἀθιδας : 2) ἐνάρθρ. ὡς ὄνομ. ἀκλ. οἰνεὶ διαρραγέσας πομφόλυξ, τίποτε, μηδέν : τὶ βγῆκε ἀπ' ὄλη αὐτῇ τῇ φασαρία : ἔνα ποῦφ' φρ. πῆγε στὰ ποῦφ πρὸς δῆλωση ἀποτυχίας, μεταφῶς ἐνεργείας ἢ δαπάνης : 3) τὸ ποῦφ [γαλλ.] ἀκλ. εἰδός τῆ μικροῦ στραγγιλλοῦ καθίσματος. πόχα [ἢ] ἴδημ. ἀλιευτικὴ ἀπόχη. ποχορηπείσματα [τῶ] ἴδημ. συμκε. τ. τοῦ ἀποχορηπείσματα βλλ. : Ἐρωτ.κωμ.3,1502. ποχείριος-α ἴδημ. συμκε. τοῦ ὑποχείριος, ὁ πάρισκος, ὀδ. μτφ. ὁ φτωχὸς ἢ ταπεινὸς τὸ γένος : 2) ὡς ἐπιθ. ὁ τοῦ ποχείριου, ὁ πτωχικός.

πόηρος (ἰ) δημ. συνητ. τ. τοῦ ἀπόηρος βλλ. : ποιοῦ. τοῦ ποητροῦ ὁ γάμος δὲν ἀργεῖ (ἰ) γάμος τῶν γήρων σπερταῖται ἐπιδειξέας, ποιητικῆ.

ποιῶ-τω ἄπτ. τ. τοῦ ποιῶ βλλ. : Σοφ.OT 918, οὗτ. Τρ 395, Ἀριστφ. Ἀχ.410.

ποιῶδης-ους-ες κ. νεώτ. κ. ποιῶδης (Ἦρ.4,47) ὁ ὄμοιος πρός πόνον, ὁ ἐκ τοῦ εἰδους τῆς πῶας : Ἀριστλ.Πρ.906b,36, Θεόφρ.Φι.11,10, Ἀρρ. Ἰνδ.32,4, Γαλ.6,644. || νεώτ. ποιῶδ φησὶ γενική ὀνομασία τῶν φωτῶν τῶν ἐχόντων μαλακὸν καυλόν, κορμόν. 2) ὁ γλαερὸς, ὁ ἔχων τὸ πρόσωπον χρώμα τῆς γλῶσσης : Ἀριστλ.Χρωμ.794b,20, Θεόφρ.Φι.4,10,3.

πραγαρόλι (τῶ) δημ. ἀλλεπικῶν ὄργανον πρὸς ἄγρον καλομαριῶν, ἄ. καλομαριέρα, καυτερό.

πράγμα-ατος (τῶ) (ἠραδία) κ. μ. ν. κ. νεώτ., μ. ν. δημ. πράγμα [Ἐρωτόκρ.1,88, οὗτ.95] ἰων. πρήγμα [Ἐπηρ.Χίου] κ. πρήγμα [Ἦρ.5,33], πᾶν ὅτι πρότεροι ἢ εἶναι πεπραγμένον, γεγεννημένον, πᾶν ὅτι ὑπάρχει, ἴσται ἐχει ἀντικειμενικὴν ὑπόστασιν καὶ γίνεται ἀντιληπτόν διὰ τῶν οἰσθησῶν, πᾶν τὸ πράγν. ὅπερ εἶναι τὸ συγκεκριμένον τοῦ πρᾶγν. ὅλα σὺνδῆμα προσεγγεῖται εἰς τὴν ἀφρημένην ἔννοιαν ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τὸ πλάσμα τῆς φαντασίας ἢ τῆς λογικῆς ἐννοίας, δδ. ἀντιθ. λόγος : Θεόγν.116, Πινδ.Ο.7,46 καὶ παρέλκει πρᾶγμάτων ὄρθαν ὀδὸν ἔξω φρονῶν, Δημ.21 ἐξ-ελληθεύτων ἡμῶν ἀέμεις τῆς πῶλεως καὶ δυνῶν ἐπὶ τοῖς πράγμασιν, - δέλω πράγματα κὶ ὄχι παραμύθια" || φρ. γυναισὶν πράγμα ποιῶ ποιῶ ἔργον γυναισὶν, γυναικεία, γυναικονόμημα, γυναικοφόροισμα βλλ. : Δημ.787. 2) πᾶν ὄψων ὀνόμασιν, ἰδ. κτ. ἀντιδιαστολήν πρὸς τὸ πρόσωπον καὶ τὸ ζῶον : Πινδ.Ο.13,75 πᾶσαν τελευτήν πρᾶγματος, οὗτ.Π.4,278, Ἦρ.5,33 πρήγμα τοῖονδε συνειχθῆ γενεσθῶν, οὗτ.9,92, Ἀρχαῖ.Εὐμ.573 τί τοῦδε σὺ μῦτεται πρᾶγματος λέγε, Σοφ.Αι.747, Θουκ.2,64, Δημ.551 τὸ πρᾶγμα εἰς ὑπερπᾶσαν μοι περιεῖται, οὗτ.42, Κδ.Ματθ.18,19, οὗτ.Λουκ.1,1 ἐπεχειρσάν ἀνατάξασιν διηγήσων περὶ τῶν πεπληροφορημένων ἐν ἡμῖν πρᾶγμάτων, - ὑποκειμένον τοῦ ρήματος καλεῖται τὸ πρόσωπον ζῶον ἢ πρᾶγμα, περὶ οὗ γίνεται λόγος" 3) ὄψ, συγκεκριμένον ἀντικείμενον : Ἐπιχ.171,1 ὄρ ἔστιν ἀλλήλοισι τὸ πρᾶγμα, Πράδρ.2,383 καὶ βλέπε τότε πρᾶγματα καὶ ἔξνας ὀπτασίας, δημ. παροιμ. κάθε πρᾶμα στὸν καιρὸ τοῦ κὶ ὁ καιρὸς τὸν Αἰγύσιον (τῶ) κόβει τὸ πρᾶμα καὶ γίνεται εἰς τὸν κατάλληλον δὲ" αὐτὸ καιρῶν ἢ τῶν κατάλληλων περιστασῶν" || ἰδ. κτ. ἀντιθ. πρὸς τὸ ὄνομα : Ἀνδοκ.4,27, Πλάτ.Κρατ.39111, οὗτ.436Α, οὗτ.432Β δύο πρᾶγματα τοιάδε, οἷον Κρατῆλος καὶ Κρατῆλου εἰκῶν" || συνητ. πλεοναστικῶς ἐν φρ. ὡς ὄργανον πρᾶγν" ἔστιν ἡ ἀποφρ. : Ἀριστφ.Πλ.1 ὄψ. : Ἀριστλ.Ψυχ.432α,2 οὗδ᾽ ἄλλα πρᾶγμα οὐδὲν ἔστι παρὰ τὰ μεγέθη . . τὰ αἰσθητὰ κωμωδισμένον, οὗτ.Μετ.379α,32, οὗτ.Φυσ.226b,30, οὗτ.227b,28, Πλάτ.Ἠ9.1109D διασχόνται περὶ τοῦ λευκῶν ἢ μὴ λευκῶν εἶναι τὸ πρᾶγμα, Πορφ.Ἰνδ.μ.21 ἐξ ἀζώωτος καὶ ζώης συγκεκριμένον πρᾶγμα" || τὰ μετέωρα πρᾶγματα τὰ ἐν οὐρανῶν : Ἀριστφ.Νεφ.228, οὗτ.741. 4) κτ. εὐφημισμῶν, ὑποκειμένον, ὄν τι : Πλάτ.Πρωτ.312C, οὗτ.Γοργ.520B καὶ σοφισταῖς οὐκ ἐχωρεῖν μέμφοσθαι τοῦτ᾽ ὄψ πρᾶγματος, Δημ.383 ὁ δῆμος ἀσαδμηπτότατον πρᾶγμα" || ὄμαχον πρᾶγμα ἐπὶ τῶν γυναικῶν : Ξεν.ΚΠ.6,1,36. 5) ἐν τῇ αὐτῇ σμῆ. ἡν ἔχει ἢ τὴν πρᾶξις βλλ., ὄφελος βλλ.1) : Ἦρ.1,79 ἐβρισκε πρᾶγμα οὗ εἶναι ἐλαύνην, οὗτ.4,11. || κ. μτ. ὀνήσεως : οὗτ.7,12 ἐβρισκέ οὐ πρᾶγμα εἶναι στρατεύεσθαι, οὗτ.1,207, οὗτ.7,130. 6) ἀντικειμενικῶς ἢ ἔργον τῆς σπουδασίας, ἔχον σημασίαν ἢ σπουδαιότητα : οὗτ.1,130, οὗτ.6,63 πρᾶγμα οὐδὲν ἠλοήσαστον, Εὐρ.Μ.Ἀδ.451,

Πλάτ.Γοργ.447B, οὗτ.Εὐθ.4D ὡς οὐδὲν ὄν πρᾶγμα, εἰ καὶ ἀποθᾶνοι, Ξεν.Ἀν.4,1,17 δῆλον ἡν ὄντι πρᾶγμῶ τὶ εἶη" || πρᾶγμῶ ἔσται μοι ὑπάρχει σχέσις τις μεταξὺ τῶν : Ἦρ.5,84 σφίσι τε καὶ Ἀθηναίοισι εἶναι οὐδὲν πρᾶγμα, Δημ.320 διορμυμένω μὴ εἶναι εἰναι σοὶ καὶ Φιλίππων πρᾶγμα" || ὄψ μὴ πρᾶγμα μὴ εἶναι διὰ τὸν ὄψιον δὲν ἴσρηκε δικαιομα εἰσοδῶς : Πλάτ. : κ. μτ. γενικ. πρᾶγμα : Πλάτ.Ποιμ.65 ἰδὲ μὴδὲ ἡν πρᾶγμα τὸ πολέμου" || τὸ ὄν τι ἔστι πρᾶγμα ; ποῖον εἶναι τὸ ἔργον σου, μετ' ἢ ἀσχολεσῶν ; Πλάτ. Ἀπολ.20C, οὗτ. Ἀλκ.1,104D. || φρ. μέγα πρᾶγμα ἐπὶ πρᾶσ, ἀνθρώπων μεγάλῃ σπουδαιότητος, ἀλλ' ἰδ. ἐν χρ. σωματικῶς, γερὸς πόντος : Δημ.928 οὗτοσί δὲ Λάκρῖτος Φασαλίτης, μέγα πρᾶγμα, Μέν.Σαμ.175. || ἐν φρ. μέγιστον πρᾶγμα παρὰ τινι λίαν ἰσχυρὸν παρὰ τινι : Ἦρ.1,32 ἡν μέγιστον πρᾶγμα Δημοκῆδης παρὰ βασιλείᾳ" 7) ἐν χρ. ἀντί τῆς λ. μάχη, ἀλλ' ἐπὶ παρωχημένῃ τοιαύτης, ἰσοδύναμον κυρ. μετ' ἡν λ. γενονός, συμβεβηκότος : Ξεν.Ἑλλ.7,1,17 ὡς οἱ σωθέντες ἐκ τοῦ πρᾶγματος ἀπέφυγον" 8) ἢ ἐρωτικῆ ὑπόθεσις τοῦ Ἀριστφ.εἰσόντος καὶ τοῦ Ἀρμόδιου : Ἀλκίχι.1,132. 9) γενονός, ἰδ. κτ. ἀντιθ. λόγος, ὄνομα : Εὐρ.Ἐκ.1188 οὐκ ἐχρήν τῶν πρᾶγμάτων τῶν γλώσσων ἰσχυρῶν, Ἀριστλ. Τοπ.146α,3, οὗτ.Σοφ.Ἐλ.175α,8, οὗτ.Φυσ.263α,175 πρὸς τὸ πρᾶγμα καὶ τὴν ἀλήθειαν, - ὡς οἱ διενηθῶ ὡς γινετο τὸ πρᾶγμα" 10) ζήτημα περὶ οὗ λόγος γίνεται, ὑπόθεσις : Ἰνπ.Διαστ.39, Πλάτ. Μέν.87Α, Ἀριστλ.ΑΠρ.70α,32, Δημ.1265 γράφομαι μαρτυρίας οὐδὲν πρὸς τὸ πρᾶγμα" 11) ἢ περιουσία, τὸ ἔχειν πόντος : Ἀριστφ. Ἀχ.474 ἐν φηπέρ ἔστι πάντα μοι τὰ πρᾶγματα, Πλάτ. Ἰνπ.Μ.286B φαλόων γὰρ ἂν εἴη τὸ ἔχον πρᾶγμα, οὗτ. Ἀπολ.423. || νεώτ. κ. δημ. πᾶν ὅτι κατέχει τις κτήμα καὶ ἰδ. κτηνῶν, ἴσται κατέχει, ἐπιπλοῦν ὡς καὶ πᾶν ὅτι πς παροῦσι : τὸ δυνάμιον εἶναι γεγῆστον πρᾶγμα, - φέτος τ' ἀμύλια δὲν θά κάρουον πολὺ πρᾶμα, δημ. παροιμ. ἄμα ζῆς καὶ θῆνης πρᾶμα, θέλειε μὴ μετ' ἡν κομῆσθῶν ὅτι διανεμῶν ἐν ζωῇ τῶν περιουσιῶν του εἶναι ἀφελῆς καὶ ἀνόητος" 12) ὄψ. κτ. ἐπέκτ. ἐμπόρευμα, ἄ. προμῆτα εἰ καὶ ἴσται τὸ ὄψασμα : τὸ πρᾶμα ἐφθασε στὸν Πειραιᾶ, - ὦρατο τὸ πρᾶμα, μετ' ὁ ράφιον ἔλεινέο" 13) νεώτ. νομ. πᾶν ὅτι δύναται ὡς γίνῃ ἀντικείμενον περιουσίας εἶτε ὑπὸ συγκεκριμένῃ μορφῇ ἢ ἐνώματον πρᾶγμα εἶτε ὑπὸ ἀφρημένην ὡς δικαιομα (ἀνώματον πρᾶγμα) 14) νεώτ. κ. δημ. μτφ. κτ. πληθ. πρᾶξις, λόγος, διαγωγή : τί πρᾶγμα εἶναι αὐτὰ, δὲν ντρέπασαι" 15) δημ.κτ. ἐνικ. τὸ οἰδοῖον βλλ., ἰδ. τῆς γυναικός" 16) κ. νεώτ. κ. δημ. κτ. πληθ. κατάστασις εἶναι ἡ εὐρίσκειται τὸ άτομον, ἢ πολιτεία ἢ ἡ κοινωνία, οἱ περιστασις, αἰ ὑποθέσις πῶς : Ἦρ.1,207 μᾶθε ὡς κῆκλος τῶν ἀνθρωπῶν ἐστὶ πρηγμάτων, Εὐρ.Ἐλ.286 τοῖς πρᾶγμασι τῆθηκα τοῖς δ' ἔργοισιν οὐ ἰέκ τῆς καταστάσεως, τῶν περιστασῶν καὶ οὐχὶ τῶν ἔργων, Θουκ.1,89, οὗτ.3,82 ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀγαθοῖς πρᾶγμασι, Ξεν.Ἀπομν.2,2, οὗτ.Ἀν.2,1,16 ἐν τοιαύτοις δὲ ὄντες πρᾶγμασι συμβουλευομένθα σοι, οὗτ.Ἑλλ.3,5,1, Χαιρῆμ.2 τῆχη τὰ θνητῶν πρᾶγμα οὐκ εὐδολία, Δημ.10 δεινός πρᾶγμασι χρᾶσθαι" || ἢ κατάστασις, ἀσθενούς : Ἰνπ. Πρωκλ.1 τὰ τῶν νοσούντων πρᾶγματα" || αἰ ἰδιωτικῆ ὑποθέσεσις αἰ οἱ περιστασις τοῦ ατόμου : Ἦρ.7,236 ἢ καὶ προδοῖοι πρᾶγματα τὰ σά, οὗτ. 237, Ξεν.Συμμ.1,15. 17) κ. νεώτ. κ. δημ. κτ. ἐξοχῆ αἰ ὑποθέσεσις τῆς πῶλεως, τῆς πολιτείας, τοῦ κράτους : Εὐρ.Π.1062 σφῶν τε κὶ νεῖνα πρᾶγμα" ἀσφαλέστατον, οὗτ.Ἐλ.260, Ἀριστφ.Λυσ.32 ἔστ' ἐν ἡμῖν τῆς πῶλεως τὰ πρᾶγματα, Πλάτ. Ἀπολ.31D ἐγὼ νᾶλαι ἐπεχειρσῶνα πρᾶττειν τὸ πολιτικᾶ

πράγματα, - τὰ πράγματα δὲν ηγηνοῦνται καὶ τόσο καλά, - ἔνωσα σου καὶ β' ἀλλάξουν κάποτε τὰ πράγματα: || νεώτ. τὰ δημοσία πράγματα αἱ ὑπόθεσις τοῦ κράτους: || ὄμ. ἐπὶ τῆς κυβερνήσεως ἢ διοικήσεως: *Hr.6,39 καταλαμψόμενος τὰ πράγματα ἐπὶ Χερσονήσου ἀποπέλυσαι, αὐτ.83, αὐτ.380, Θουκ. 3,62 ἄνωστα ἐλάχιστοι ἄνδρες εἶχε τὰ πράγματα, αὐτ.72, αὐτ.4, 2: || κ. νεώτ. οἱ ἐν τοῖς πράγμασι οἱ ἐν τέλει, οἱ ὄντες ἐν ἰσχύϊ ἢ ἀρχίῃσιν, οἱ ἀρχοντες, οἱ κυβερνῶντες: Θουκ. 3,28 γυνόντες δὲ οἱ ἐν τοῖς πράγμασιν αὐτ' ἀποκωλύειν δυνατόν ὄντες, Δημ.125, Ἀριστ. Πολιτ.1307b,10: || ὄμ. οἱ ἐπὶ τοῖς πράγμασιν ὄντες: Δημ.110: || ὄμ. οἱ ἐπὶ τῶν πραγμάτων: αὐτ.309, Πολύβ.3,69,4, Πά Μακκ.1,333 καταλίπε Λυσίαν. . . ἐπὶ τῶν πραγμάτων τοῦ βασιλέως: || μτν. ὄμ. οἱ ἐπὶ τῶν πραγμάτων τίτλος τοῦ ἀνωτάτου ὑπαλλήλου [ἰουργοῦ] εἰς τὸ κράτος τῶν Σελευκιδῶν: || Δημ. φρ. εἶμαι σὺν πράγματα εἶμαι κυβερνήτης ἢ ἐκ τῶν ἰσχυόντων παρὰ τὴν κυβερνήσει: || εἰρων. εἶμαι μεθυμένος, εἶμαι ἐν εὐθυμῳ, σὺν κέφῳ: 18) ἡ κρατικὴ δύναμις καὶ ἰδιαιτέρα ἢ στρατιωτικὴ, ὁ στρατός, τὸ στρατεύμα: *Hr.3,137 οἱ μὲν καταρροῦσιν ἄλλοι τὰ Περσικὰ πράγματα προίνας ἔτοιμοι ἦσαν, αὐτ.7,50, Αἰσχ. Πέρσ.714, Θουκ.1,74 ἐν ταῖς ναυσὶ τῶν Ἑλλήνων τὰ πράγματα ἐγένετο: 19) νεώτερα πράγματα αἱ νεωτερισμοί, νεωτεριστικαὶ μεταβολαί: *Hr.5,19, Λυσ.13,6 οἱ βουλομένοι νεώτερα πράγματα ἐν τῇ πόλει γίγνεσθαι: 20) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐργασία, ἀσχολία, μάλιστα ἐν δίκῃ: *Αριστ. Σφ.1426 δίκων γὰρ οὐ δόμοι οὐδὲ πραγμάτων, αὐτ.Νεφ.471, Ἀντιφ.6,12, Θουκ. 1,28 τῷ δὲ ἔργῳ τὰ πρὸς βασιλέα πράγματα πρᾶσσειν, Λυσ.12,3 ὅτε ἑαυτοῦ οὐτε ἀλλότρια πράγματα πρᾶξας, - ἀνακατεύεται ἀ πολλὰ πράγματα: 21) κ. νεώτ. ἐνοχλικὴ ἀσχολία, δυσκολία, στενοχωρία: *Αριστ. Φρ. ἄχ.310 ἀπάντων αἰτίους τῶν πραγμάτων, - διαρκῶς μοι παρέχειν πράγματα: || φρ. πράγματα ἔχω ἔγω ἐνοχλήσεις ὡς πρὸς τί: *Hr.7,147, Πλάτ. Θεαιτ.174B, Ξεν. ΚΠ 1,3,4 πράγματα ἔχειν ἐν τῷ δέλφῳ: || πράγματα παρέχω τινὶ προξενῶ ἐνόχλησιν εἰς τίνα: *Hr.1,155, Ἀριστ. Φ. Πλ.20: || μτ. ἀπαφρ. πορεύω εἰς τίνα τὴν ἐνόχλησιν τοῦ νὰ κέρη τῷ: Ἀριστ. Σφ. 313, Πλάτ. Φαιδ.115α, Ξεν. ΚΠ 4,5,4 πράγματα δὲ παρέξουσιν ἐπιμέλειαν: || ἄπαν. καθ' ἑνικ.: *Hr.7,239 μὴδὲν πρήγμα παρέχειν: 22) νεώτ. κ. δημ. οἱ ἀποσκευαί: φόρτωμα τὰ πράγματα σὺν κάρρο, - ἔχασα τὰ πράγματα μου σὺν σταθμῷ: 23) δημ. τὰ βωσκήματα: πᾶσι τὰ πράγματα σὺν βωσκή: 24) νεώτ. κ. δημ. φρ. σπουδαίον πρᾶγμα ἀξιόλογος ὑπόθεσις, ἀσχολία ἢ πρᾶξις: σπουδαῖο πρᾶμα νὰ ξέρη κανεὶς νὰ φέρεται: || εἰρων. ἀσημαντος ὑπόθεσις, ἀσχολία ἢ πρᾶξις: σπουδαῖο πρᾶμα νὰ ἦς σὺν Παισίῳ: || Δημ. οὐ εἶναι ἕνα πρᾶμα ἢ προματικὴ ἐπὶ τῶν καθ' ὑπερβολὴν ἐπιτηδείων ἢ φασλῶν εἰς οὐδὲν δυνατόν τις νὰ ἔχῃ πολλὴν ἐμπιστοσύνη: || ὄμ. τὸ πρᾶμα εἶναι ἀτόξο: τὴν εἰδύσαν ἀνθρώπου, τίνας ἠθικῆς ποιότητος εἶναι ὁ περὶ αὐτοῦ λόγος: 25) ἐν Κρήτῃ, δημ. κληρονομικῶς, τίποτε: δὲν ἔχει μέσα πρᾶμα, - δὲν ξέρω πρᾶμα.

πραγματῆς ἰδὲν πραγματευτής, ὄνομ. ἱεραικοῦ ἀξιωματός: *Επιγρ. Πανηπειοῦ.

πραγματεία (η) κ. μιν. κ. νεώτ., ἰων. πραγματή (Ἰππ. Ἀρχ. Ἰητρ.7), ποι. πραγματή (Μαν.1,38) ἢ περ' ἐπιμελείας ἐπιπέδους ὑποθέσεως τινος ἢ ἀσχολίας, ἐπιμελῆς σπουδῆς, ἐπίνοος ἐργασία: *Παν. Ἀρχ. Ἰητρ.7 πλείονος εἶναι πραγματή, *Ισοκ.1,44, αὐτ.57, Πλάτ. Κρατ.408Α, Ξεν. Ἀπομν.4,78 ἡ μάταιος πραγματεία (λογισμῶν) (ἢ μάταια αὐτῆ

προσῆ) καὶ ἐνασχόλησις εἰς αὐλογοισμοῦ, Δημ. 101 εἰ δὲ τῷ δοκεῖ ταῦτα καὶ δαπάνης πολλῆς καὶ πόρων. . . καὶ πραγματείας [εἶναι]: || πόλ. μετὰ πολλὰς πραγματείας μετὰ πολλῆς ἀσχολίας, ἐνασχολήσεως: 2) ἐπιτηρησις, ἐνασχόλησις, ἀσχολία, ἔργον: Πλάτ. Γοργ.453Α ἡ πραγματεία (τῆς ρητορικῆς) ἄποσα. . . εἰς τοῦτο τελευτᾷ, Ἀριστ. Πολιτ.1274b,37 τοῦ πολιτικοῦ. πᾶσα ἡ πραγματεία περὶ πόλιν ἰεστί, αὐτ. ΗΝικ.1105α,11: || ἡ τοῦ διαλέγεσθαι πραγματεία ἢ εἰς τὴν διαλεκτικὴν ἀποσχολία: Πλάτ. Θεαιτ.161B: || ἡ δημογραφικὴ πραγματεία τὸ ἔργον τοῦ ρήτορος: *Αριστ. Ρητ.1354b,24: || πραγματεία [οἱ] τὸ ἐπίσημα χρέη, τὰ ἐπίσημα καθήκοντα: Αἰσχίν. 3,13 τὰς δ' ἄλλας ταύτας πραγματείας προσεταγμένως κατὰ φήμισμα: 3) πολυπραγμοσύνη, ἀσχολία περὶ δίκας: *Ισοκρ.2,18 τὰς μὲν ἐργασίας αὐτοῖς καθίστη κερδαλέας, τὰς δὲ πραγματείας ἐπιχρῆμους, αὐτ.15,31: 4) γεν. ὑπόθεσις: Πλάτ. Πολ.500C κἀτὰ βλεῖναι εἰς ἀνθρώπων πραγματείας, Ἀντιφ.2,4,9: 5) ἐνόχλησις, ταραχή: Δημ.1412 μὴ κατοκνήσαι μὴδὲ φυνεῖν τὰς ἐνοχίας ἐν αὐτῇ πραγματείας: 6) κτ. πληθ. ἔργα, ἐπὶ τῶν κτισμάτων τοῦ Σολωνίου: Πάθ. 3,9,1 καὶ πᾶσαν πραγματείαν Σαλμωνίον, ὅσα ἀθέλωτος ποιῆσαι: 7) ἡ διαπραγματευσις ὑποθέσεως τινος: *Αρχύτ.4: || ἡ τοῦ ἐπιπέδου πραγματεία ὡς ὀρισμὸς τῆς γεωμετρίας: Πλάτ. Πολ.582D τὴν μὲν γὰρ πού τοῦ ἐπιπέδου πραγματείαν γεωμετρίαν ἐπίθει: || ἡ τοῦ Πλάτωνος πραγματεία τὸ τοῦ Πλάτωνος σύστημα ἢ δόγμα: Ἀριστ. Μετοφ.987α,30, αὐτ.93ε,3, Ἔπικ. Ἔπιστ.1,30, Φιλῶδ. Θε.1,17: || ὁ τρόπος τοῦ πραγματευομένου ὑποθέσειν τίνα: *Αριστ. Ρητ.137εβ,4: 8) φιλοσοφικὴ διαπραγματεύσις, ἀνάπτυξις θέματός τινος, φιλοσοφικὴ πραγματεία: αὐτ. Τον. 100α,18, αὐτ.101α,26, αὐτ. Φω.194β,18 τὸν εἰδέναι χάριν ἢ πραγματεία, αὐτ. ΗΝικ.1103b,26 ἡ παρούσα πραγματεία οὐ θεωρίας ἔνεκα, Στράβων.1,22 ἡ περὶ τῶν θαυμάτων ἐκδοθεῖσα πραγματεία: 9) ὑπόθεσις φιλοσοφικῆς ἐργασίας, φιλοσοφικοῦ ἔργου: *Αριστ. Φυσ.168α,30, αὐτ. Σφ. Ἐλ.183β,4: 10) ἱστορικὸν ἔργον, αὐστηρικὴ ἱστορία, ἐν ἣ τὰ συμβεβηκότα ἐκτιθεντο ἰσοῦς ὡς αἶμα καὶ ἀποτελέσματα οὐχὶ ἀπλῶς κατὰ χρονολογίαν: Πολύβ. 1,1,4 τὸ γὰρ τίς ἡμέτερος πραγματείας ἴδιον καὶ θαυμάσιον, Διόδ. Σ 1,1, Διον. Ἄλ. Ρωμ.1,74, Λουκ. Ἰστ. Συγγρ.: || νεώτ. γεν. σύγγραμμα, βιβλίον, μελέτη: || Τρωικὴ πραγματεία ὄνομα τὰ τοῦ Τρωικοῦ πολέμου μυθολογούμενα: *Υπόδ. Σφ. Αἴ: 11) μαγικὴ ἐργασία, ἐπιπέδος, ἔσοξι: Πάν. ἢ Σολωνίου πραγματεία: 12) μιν. δημ. ἡ προμάτια βλλ.: *Αροβ. Μοθ. Χαλ.1,42 φωνίσαντες πραγματείας διὰ ἄλλους τόπους.

πραγματεῖα ἰδὲν οὐς-εἰς ὁ φανόμενος ὡς ἔργον, ἐργασία, πραγματεία, ἢ ἀσχολία χωρὶς νὰ εἶναι καὶ ταυτή ἐν τῇ πραγματικότητι: Πλάτ. Παρμ.137B ἐπιπέδῳ περὶ δοκεῖ πραγματεῖα παιδῶν βασιζέμεν: 2) ὁ σοδορός σπουδαῖος, ὁ εἰς ἔργα βασιζόμενος: Σιμηλῆς Κατ.1,22 αὐτ. Φυσ.1299,4: 3) ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἔργα, εἰς πραγματικότητος, ὁ ἄλλοξ: Πρώκ. Παρμ.820B, Δαμόκρ. Ἀποκ.201. **πραγματεῖα** ἰδὲν ἐπιγρ. μτν. κατὰ πραγματεῖα τὸν τρόπον, κατὰ φανόμενον πραγματείας, ἔργον: Σιμηλῆς Κατ.1,94,4, Ἀσκληπ. Μετοφ.123,33, Διοτογρ. Στράβ.4,7,62, Ἔσοκ.17,62,5: || ἰμκρ. πραγματεῖα-εὐδοκία: ὄνομα τῆς ἐργασίας.

πραγματεωσάτης (ἠ) μτν. ὁ ὄργανος τὴν ἐργασίαν: Φιλῶδ. ἐν Vol. Ηερακλ.1,99.

πραγματεύματα-ατος (τὸ) Πλάτ. πραγματεῖα, ὁ-νόθεσις, ἔργον: Φιλῶδ. Ρητ.732B τὸ πραγματεύωμο τῶν τῶν ρητόρων, αὐτ.795, Ἔσοκ. Πόν.70,62.

πραγματόμοι κ. μν. κ. νεώτ. λων. πραγμα-
τούμοι, μέσ. άόρ. α' έπραγματουόσάμην (Inp.
Έπιδ.6,8,32, παθ. άόρ. έπραματούθην, λων. έπρα-
ματούθην (Hr.2,87), πορακ. πεπραματούμαι
'Ισοκ.ΙΙ,Ι, Πλάτ.Φαίδ.99B, αὐτ.100B), άσχολοῦμαι
εις τί, φρονιγίζω περί τινος: 'Hr.2,87: άπέδωκα
τὸν νεκρὸν οὐδέν ἐπι πραγματουέντες, Πλάτ.
Κρατ.437C, αὐτ.Πολ.430D πραγματεύεσθαι περί
σωφροσύνης, αὐτ.Θεαιτ.187A, Ξεν.Άπομν.4,27, Ά-
ριστ.Η.Νικ.1102a,22: 'πραγματεύομαι ἐπι τινί
κατάβωλλω κόπως πρὸς πραγματουάσιν, κατάβω-
σιν τινος: Ξεν.Άπομν.1,3,15 άθεόσσι τῶν πολλῶν
ἐπι τοῦτοσιν πραγματουόμενῶν || κ. n- πρὸς τι:
Πλάτ.Έρωτ.398A. 2) άγωνίζομαι: Ξεν.Λοκ.14,5
υπὸ δὲ πολλῶ μάλλον πραγματουένται άσως άρ-
ξουσι' κ. άπόλ.: Θεόφρ.ΦΙ.4,4, || κ. μτ.
άπαρφ. άγωνίζομαι νά...: Πλούτ.Έμρ.19 πραγμα-
τουόμενοι τοὺς πολιτάς άποσπάσαι τίς θαλάσ-
σος' || μηδέν πραγματούω τί άσχολοῦμαι μὲ
τίστος, μὴ σκοτιζέσαι: Θεόφρ.Χορ.18,9 πέμπην
μηδέν πραγματούω. 3) άσχολοῦμαι εἰς έρ-
γασίαν, άσπαυά τὸν χρόνον μου εἰς έργασίαν:
Ξεν.ΚΠ.2,4,26 πολλάκις γάρ εἰλην τὴν νύκτα ά-
όνος πραγματεύεαι, Άριστ.Η.Νικ.1176b,29 πρ-
γματεύεσθαι καὶ κοπιάζεσθαι τὸν βίον άπαντα,
αὐτ.1122a,9. 4) διεξάγω ὑπόθεσιν, έπιχειρῶ, φέ-
ρω εἰς πέρας έργον, έργασίαν τινά: Πλάτ. || διε-
ξάγω γραφικὴν τινά έργασίαν: αὐτ.Η. πραγμα-
τούμαι άπό έμπορίας καὶ άσπασίαν [κάτω χρήμα-
τα έμπορεύομενος καὶ άσπασίζομενος]: Πλούτ.Κατ.
Νεώτ.59, αὐτ.Συλλ.17' || οί πραγματουόμενοι
οί έμποροι, πραγματουά: Έπιφρ. Γολατίας, αὐτ.
'Ασασού' || κ. ἐπι μισθώσαντος φόρουσ, ἐπι τέ-
λώκω: Πλάτ. πραγματεύεσθαι τὸ συνηγορικὸν
καὶ [τὸ] έπιδεκατον' || ἐπι ὑπολήλων, χρησι-
μοποιεῖμαι εἰς τὴν διεκπεραίωσιν δημοσίων ὑπο-
θέσεων. 5) μτ. αὐτ. πράγμ. καταγίνομαι εἰς τί
μετὰ προσοχής καὶ έπιμελείας, άσχολοῦμαι εἰς τί:
Πλάτ.Πρωτ.361D ὄνερ τὸ βίον τοῦ έμαυτοῦ παν-
τός πάντα ταῦτα πραγματούομαι, αὐτ.'Inp.M.304C,
Δημ.234 ο δὲ τοῦτ'έκ παντός τοῦ χρόνου μάλιστα
έπραματούετο. 6) έπιχειρῶ: Πλάτ.Φαίδ.99D
τὸν δὲ άεῦτερον πλοῦσιν ἐπι τὴν τίσις αίτίαν ζήτη-
σιν ἡ πεπραματούμαι. 7) ἐπι συγγραφῶν,
διεξέρχομαι, εἰσέρχομαι, άναπτύσσω τί μετὰ πολ-
λῆς έπιμελείας: Άριστφ.Νεφ.526 ταῦτ' αὖν ὁμῖν
μέμνησιν τοῖς σοφοῖς, ὅν εἶνεκ'ένω ταῦτ' έ-
πραματούομην' || έπεεργάζομαι, έκπονώ:
'Αρχύτ.4 πραγματεύεται ά θέλει. || κ. μτ.
έμπροσθ. διορ.: Άριστ.Μεταφ.989b,33 περί φύσε-
ως πάντα πραγματεύεσθαι, αὐτ.Ρητ.193b,31, αὐτ.
Μεταφ.1025b,17, 'Επικ.Φυσ.15,34, Φιλῶδ.Μουσ.96Κ'
|| ἐπι τῶν Ιστορικῶν συγγραφῶν, έκτίθειν συ-
στηματικῶς: Πολύβ.1,4,3 καὶ τινας τῶν άμα τοῦ-
τοις πρῶκων καὶ πλείους πραγματουόμενῶν
|| άπόλ. οί πραγματουόμενοι οί συστηματικοί
Ιστορικοί: αὐτ.5,33,5. 6) φιλοτεχνῶ, συνθέτω:
'Έπιφρ.Δήλους ποιητής ὢν πεπραματούσται περὶ τὰ
λερόν' || τὰ πεπραματούμενα ὄν' αὐτῶν αὐ συν-
θέσεις του: αὐτ.Κρήτης. 9) νεώτ. έξετάζω
μετὰ προσοχής κατὰ βῆθος καὶ πλάτος θέμα τι
εἰτε γραπτός εἰτε προφορικός. 10) οί πορακ.
πραγματούμαι ἐπι πόθ σσημ. τυγχάνω άκριβούς
έπεεργασίας καὶ έπιμελείας: Πλάτ.'Απολ.22B ά-
ναλαμβάνων οὖν αὐτῶν τὰ ποιήματα, ά μοι εἰδῶ-
καί μάλιστα πεπραματούεσθαι αὐτοῖς, αὐτ.Παρμ.
129B, Ξεν.'Inp.8,10 δῶρω ώσασύτως πεπραματου-
μένον, Αίσχίν.1,167 αἰ εἰς τὸν παιδα πεπραμα-
τουόμενα μεταφορῶν. 11) μτν. κ. μsn. δημ.
διοπραματοῦσαι βλλ.: Κδ Λουκ.19,13 εἰπε πρὸς
αὐτοῦσ: πραγματούασθε ἐν ἐν έρχομαι, Άραβ.
Μοθ.Χαλ.1,42 νουθεντάσ νά τὰ πραγματουόω

μὲ φρονιμόδα' 12) ρησρ. π. πραγματεύεω,
πραγματεία, πραγματευτής, πραγματευτός.

πραγματευτός [ο]ί μτν., μsn. κ. νεώτ., δημ.
πραμ- πληρεξούσιος ἡ πράκτωρ τινός:
'Έπιφρ. πραγματευτός Πτολεμαίου. 2) κ. μsn.
κ. δημ. έμπορος: Πλούτ.'Η6.525A, 'Έπιφρ.'Αλικαρ-
νασσοῦ, αὐτ.Τέτ., Πάπ., Αἰβ.Ροδ.105Ι, Καίσιρ.Δομ.
ἐν Σάβ.3,37 οί ασερλίδεις καὶ οί πραγματουάι,
'Αραβ.Μοθ.Χαλ.1,2 εὐρισκετο εἰς τὰ μέρη τίς
Περσίας ἐκαστὸν πλείους πραγματευτής, Πλάτ.
'Εκλ.Τραγ.140,1 Άνδρόπυτος ὁ πραγματευτής...
σέρνει πούλαρια άφάρτωτα, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ.17,1
κι οί Κάβουλος πραγματευτής μαζεύει.

πραγματευτής ἡ-όν μτν. ὁ εἰς πραγμα-
τείας, έργασίας, έμπορικῶσ πράξεις άσχολοῦμε-
νος: Πρώτ.Τετράδ.95, Σιδά. Άριστφ.Π.521'
2) πάπ. οί εἰσπρατωόμενοι άπό τοῦ έμπορίου,
άπό τοῦσ πραγματουάδεσ.

πράγματι έπιφρ. νεώτ. ἐκ δοτ. τοῦ πράγμα,
πραγματικός, ἀληθής: εἶναι πράγματι ἀδελφεῖ του;
πραγματίας [ο]ί οί έργώδεις, κομιστικῶσ' || συν-
εκδ. λόγος πραγματίας ὁ πράγματι ἄπὸ ἐνοχλη-
σῶσ καὶ άπείαν παρήκων: Κωμ.'Αδέσπ.894.

πραγματικός ἡ-όν κ. μsn., νεώτ. κ. δημ. ὁ κα-
τάλληλος, ἐπιτήδεος ἡ ικανός εἰς πράξιν, ἐνέργειαν
ἡ άσχολοῦν τινά, ενεργητικός, δραστήριος, ά. πρα-
κτικός: Πολύβ.7,11,2 εἰ δὲ βασιλεῖσ πραγματικοῦ
πραιν αὐτῶν' || πραγματιοί homines πρα-
κτικοί άνθρωποι, άνθρωποι τῶν έπιχειρήσεων: Κικ.
'Ατ.1,2,20,1' || ὄμ. συνειτοί, φρόνιμοί άνθρωποι:
Βέττ.Βάλ.17,23' || τὰ θηλ. ἡ πραγματική ὡς
αὐα. ἡ έπιστήμη τῶν ἀνθρώπινων πραγμάτων:
'Ανδρόν.Ρ.574Κ'. 2) τὸ άρσ. πραγματικός ὡς
αὐσ: πράκτωρ, άνηπρόσωπος, πληρεξούσιος, έπ-
ταστικός: Έπιφρ. πραγματικός τῆς πόλεως, Πάπ.'

3) ὄμ. τὸ άρσ. ὡς αὐσ. ὁ δίδων εἰς τοὺσ ρήτο-
ρας καὶ διηγητροὺσ τὸ νομικὸν άποδείξει, αἰ-
τιολοῦσ, ὅν ὡν οὗτοι εἰστήριζον τοὺσ λόγους των,
νομικὸσ σύμβουλος: Κικ.Ρητ.1,45,59, Κόνιντ.12,3,4,
'Ιουθεν.7,123. 4) πολιτικός ἀπάλληλος, αντίθ.
στρατιωτικῶσ δέξιματοῦχος: Έπιφρ.Αἰγύπτου.Πάπ.'

5) πολιτής, Ιδωτής, αντίθ. στρατιωτικός: Πολύβ.
14,1,13 τινὰς μέν τῶν πραγματικῶν, ὡς δὲ καὶ
στρατιωτικῶν βυλωντας' καὶ ταπεινούς, Πάδ.'Έδρ.
1,8,22 Ιερόβουλοι καὶ πραγματικοί τοῦ Ιεροῦ'

6) πραγματικός τύπος ἡ νόμος αὐτοκρατορικός
διάταγμα ἐπὶ δημοσίων ὑποθέσεων ἡ ἡ παρὰ τοῦ
Βασιλέως γενομένη κρίσις, άπόφασις ἡ πρόκρισις
δικῆσ λατ. πραγματικός senatus ἡ jussio:
'Ιουστίν.Νεαρ.7,2,1, Κῶδ.'Ιουστιν.1,3,38,6' 7) ἐπὶ
πραγματών, ὁ πολιτικός: Πολύβ.1,2,8 πέφυκε τοῖς
φιλομαθοῦσιν οί τῆς πραγματικής Ιστορίας
τρόπος, αὐτ.9,2,4, Πλούτ.Ιδωδ.2 τὰ μέν οὖν καθ'
έκαστα... άπαγγέλλειν άκριβῶσ, τῆς πραγμα-
τικής Ιστορίας εἰσίν' || πραγματικοί άποφά-
σεις πολιτικῶν έκφράσεις: Πολύβ.32,27. 8) ἐπὶ
λόγῳ, ὀμιλίᾳ ἡ διαγωγῆσ, ὁ ικανός, ὁ φρόνιμος:
αὐτ.3,116,7 ἐν ἐν καιρῶ πραγματικὸν δοκεῖ ποιῆ-
σαι καὶ φρόνιμον έργον Άστροφῶδης, αὐτ.36,5,1,
αὐτ.30,27,2. 9) μτν. κ. νεώτ. ὁ άνήκων ἡ άνα-
φερόμενος εἰς άληθῆ πράγμα, ὁ άληθῶσ ὑπάρ-
χων, ἀληθῆσ, άνηκειμενικός: Διον.'Αλ.Συνθ.1,'Ερ-
μην.Εὐρ.11, -πραγματική φίλια -έτυχια - Ιστο-
ρία' 10) ὁ άνήκων ἡ άναφερόμενος εἰς γενο-
νός, εἰς συμβεβηκόσ τι: 'Επικ.Φυσ.28 άπ.4, Δη-
μήτρ.Λακ.ἐν 'Ηρακλ.Ποι.104,62, Έρμην.1,57R' || τὸ
θηλ. ὡς αὐα. αὐτήριος ἐπὶ τινος εἰρημάτος ἡ γε-
γονότος ἡ πράξεως:αὐτ.2,161R, αὐτ.162R πρακτική
έγγραφος. 11) ὁ ἰλικός, αντίθ. προφορικός:
Σημηλ.Οὐρ.640,28' 12) νεώτ. νομ. ὁ άναφερόμε-
νος ἡ άνήκων ἡ ὑπαγόμενος εἰς έμπόρηματὸν σχε-
σιν δικαίου ἡ εἰς έμπόρηματὸν δικαίωμα: πραγμα-

τική δουλεία (ή βαρύνουσα ώρισμένον ἀκίνητον, -πραγματικόν δίκαιον [α. ἐμπράγματον δίκαιον βλ.λ.]) 13) ὁ φέρων ἀποτελεσματ. ἀποτελεσματικός, δθ, τὸ οὐδ. ὡς οὐα. ἐν τῇ μαγική, ἀποτελεσματική ἐπιφώδῃ: Πάπ. 14) ὁ φυσικῶς ὀχυρὸς, ὁ ἐκ φύσεως ὀχυρῶμενος: Πολύδ.4,70,10 ἄκρας εὐφροῦς καὶ πραγματικός, ἴωσ. Ἄνπ.120 διαύλοισι καὶ πραγματικῆς πόλις: 15) ἐπι ἐπιθέσεις, ὄρητικῆς, ἀκόθικτος: Πολύδ.5,5,4 ἐπιφύθιον καὶ πραγματικῶν . . συνίστασαν ἄν . . ἀφίστανται.

πραγματικότης πτος(ή) νεώτ., δημ. πραγματικότητα (ή) ἡ ιδιότης τοῦ πραγματικοῦ βλ.λ., πραγματική ὑπόστασις ἡ κατάστασις, δθ. συνεκτ. ὁ ἀντικειμενικὸς κόσμος, κτ. ἀντιβ. πρὸς τὰ φαινόμενα ἢ τὰς ὑποθέσεις: Παπαντ. Ἄγ. Ὀρ.5 ὁ σοφὸς δὲν πιστεύει εἰς τὴν πραγματικότητα τοῦ κόσμου, φαίνεται ἐπιπολεῖ, ἀλλ' ἐν τῇ πραγματικότητι εἶναι παραπολιῶ δυσχερῆς.

πραγματικός ἐπίρρ. μτγ. κ. νεώτ., δημ. κ. πραγματικῶς ἐνεργητικῶς, μετὰ δραστηριότητος: Κικ. Ἐπιστ. πρὸς Κοίντ.2,14,2 2) συνειτάς: Πολύδ.2,13,1 νεοκῶς καὶ πραγματικῶς χειρίζων τὰ κατὰ τὴν ἀρχήν 3) ἐπὶ πολιτικότητι, ἀπὸ πολιτικῆς δεξιότητος: αὐτ.3,10,6 4) κ. νεώτ. κ. δημ. κατ' οὐσίαν, οὐσιαστικῶς: Φιλόδ. Πητ.2,238ς || κ. κτ. ἀντιβ. πρὸς τὸ φυσικῶς, στοιχειωτικῶς: Ἄνωθ. ἐν Westergaama Mythogr.328 5) νεώτ. ἀληθῶς, ὄντως, δημ. πραγματικῶς, ὁ πρᾶγματι.

πραγματίον [τὸ] ὄλοκορ. τοῦ πρᾶγμα, μηδαμῆ ὑπόθεσις, μικρὰ καὶ ἀσήμαντος δίκη: Ἄριστφ. Νεφ.197, αὐτ.1004 ἐλακόμονος περὶ πραγματίου γλισχροπαιλογεῖσθιπρίτου, Ἄρρ. Ἐπίκτ.1,27,16.

πραγματισμός [ὁ] νεώτ. κ. δημ. ἴδιον. ὁρ. πραγματισμῶς φιλοσοφική θεωρία διαμορφώσεως περὶ τὰ τέλη τοῦ 19ου αἰ. ἐν Ἠνωμ. Πολιτείας κ. ἐν Ἀγγλῆ, θέτουσα ὡς βῆσιν τῆς γνωσιολογίας ὅτι ἀλήθεια εἶναι οὐχί ἡ μαρτυρούμενὴ ἐκ τῆς αὐμφωνίας τῆς νοήσεως πρὸς τὴν ἐκτὸς ἡμῶν πραγματικότητα ἢν κατὰ τὰς ἐκάστοτε γνώσεις ἄλλως ἄλλοτε ἀντιλαμβάνομεθα, οὐδὲ ἡ σύνδεσις ἐνοιῶν ἡ ἀπηλλαγμένη ἀντιφάσεων, ἀλλὰ ἡ ἐπόγηση εὐνοϊκῶς ὑπὲρ τῆς ζωῆς ἀποτελέσματα 2) παρὰ ποι ἐν χρ. ὁ ὅρος πραγματισμὸς ἀντι τοῦ πραγματικῶτα βλ.λ.2] ἴδιον. realismus.

πραγματιότης [ὁ] νεώτ. ὁ προσέχων τὰς ἀντικειμενικῶς μόνον ἀπόψεις καὶ ἀδιαφορῶν διὰ τὰς θεωρίας ἢ διὰ τὰς αἰσθηματολογικὰς ἀπόψεις 2) ὁ ὁπαδὸς τοῦ πραγματισμοῦ.

πραγματωνμωσύνη (ή) νεώτ. ἡ ὑπὸ πραγματωνμωμένων ἐξετάσει ὑποθέσεως πινος ἡ καταστάσεως πραγμάτων || καὶ ἡ μετ' αὐτῆν γνωματεύσεις.

πραγματωνμωμένος [ὁ] νεώτ. ὁ εἰδικὸς ἐπιστήμων ἢ πρακτικὸς, οἷον μηχανικός, γραφολόγος, ἱατρὸς κτ., εἰς δὲν ἀνατίθεται ὑπὸ δίκαστοῦ ἢ τῶν ἀντιδίκων νὰ ἐκφέρῃ κατὰμν ἐξετάσεως γνώμην ἐπὶ ζητημάτων ἀναγομένου εἰς τὴν εἰδικότητα ἢ τὴν ἐμπειρίαν του.

πραγματωνμωσία (ή) νεώτ. ἡ γνώσις τῶν πραγμάτων 2) μᾶθημα διδασκόμενον εἰς τὰς δύο πρώτας τάξεις τοῦ δημοτικοῦ σχολείου, παρέχον εἰς τὰ παῖδια τὰς στοιχειώδεις γνώσεις τῶν περὶ αὐτὰ πραγμάτων.

πραγματωνμωστικός ἢ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πραγματωνμωσίαν βλ.λ.2: πραγματωνμωστικὰ μαθήματα (ή φυσικὰ καὶ ἡ γεωγραφία, ἐν ἀντιβ. πρὸς τὰ γλωσσικὰ, μαθηματικὰ καὶ ἱστορικὰ).

πραγματιότης [ὁ] ὁ πραγματῶν, ἐρίδων, δικολογῶν ἐπιζητητικῶς: Ἄριστφ. Ὀρκ.1424 ἀλλὰ κλητῶς εἰμι νησιωτικῶς . . καὶ πραγματιότης.

πραγματιότης -οὐς-ες ὁ πλῆρης ἀσχυλῶν, ἐπίπνοος, κομιστικῶς, ὀληρῶς: Ἰνπ. Γωμ.1,70.

πραγματεκόπος [ὁ] μτγ. ὁ πολυπράγμων βλ.λ.: Φιλόδ. Πητ.1,226ς.

πραματοκοπῶ -έω μτγ. ἀναμεινύομαι εἰς πολλὰ πράγματα, εἰς πολλὰς ὑποθέσεις, ἐρίδας, δθ. στασιάζω, νεωτερίζω: Πολύδ.29,23,10, αὐτ. 38,13,8, Φιλόδ. Πητ.2,53ς.

πραματοκρατία (ή) μων. κ. νεώτ. φιλοσ. γνωσιολογική θεωρία, καθ' ἣν ὁ ἐξωτερικὸς κόσμος ὑπάρχει ἀνεξαρτήτως τῆς ἡμετέρας συνειδήσεως καὶ οἷος ἀκριβῶς γίνεται ἢν ἴσως ἀντιληπτὸν διὰ τῶν αἰσθήσεων 2) [ἴδιον. ὁρ. realismus] ἡ κτ. τὸν μων. κ. κτ. τὰς ἀρχὰς τῆς Ἀναγεννήσεως δοξασία, καθ' ἣν αἱ γενικαὶ ἐνοιαι ἔχουν πραγματικὴν ὑπόστασιν, ἢ πραγματισμὸς κ. ἀντιβ. ὀνοματοκρατία [nominalismus].

πραματοκρατικός ἢ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πραγματοκρατίαν 2) τὸ ἄρα, ὡς οὐα. ὁ ὁπαδὸς τῆς θεωρίας αὐτῆς.

πραματολογία (ή) νεώτ. ἡ πραγματωνμωσία βλ.λ. 2) φιλοσ. ὁ πραγματισμὸς, πραγματοκρατία.

πραματολογικός ἢ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πραγματολογίαν.

πραματολογῶ-έω πραγματεύομαι συστηματικῶς: Ἄριστφ. Πητ. Ἄλ.1438b,20, Φιλ.1,554, αὐτ.655 2) μτγ. ἐρίζω, φιλονεύω: Διογ. Ἄ.9,52.

πραματολοθῆς-οὐς-ες μτγ. ὁ εἰδῆμων τῶν πραγμάτων: Ἄνωθ. Σουῖδ.

πραματολοθικός (-η)-ὄν νεώτ. κ. δημ. ὁ δυνάμενος νὰ πραγματολοθῆθ.

πραματολοθικός-εως(ή) νεώτ., δημ. -η ἢ πράξις τοῦ πραγματολοθῆ βλ.λ.

πραματολοθία (ή) μτγ. πολιτική δεξιότης, πολιτικότης: Πολύδ.36,9,11.

πραματολοθῶ-έω νεώτ., ὁρ. ἐπραματολοθῶσα, ποθ. ὁρ. ἐπραματολοθῆσιν, καθιστῶν ἢ πραγματικῶν, μετοβάλλων διὰ ἀπὸ ἁπλοῦ σχεδίου εἰς πρᾶγμα, διὼν πραγματικῶν, ἀντικειμενικῶν ὑποστάσεων: Παπαντ. Ἄγ. Ὀρ.8 τὴν ὑπέραστην αὐτὴν ἀλήθειαν . . πρῆπει νὰ τὴν πραγματοποιήσῃ, -ἐπραματοποιήσῃ τὴν ἀπειλίαν του κ. ποθ.: ἐπραματοποιήσθων τὰ διενερά του.

πραματορρῶς [ὁ] γλωσσ. ὁ συρράπτον πρᾶγματα, προεῶνν ταραχῶς.

πραματορῶ-έω νεώτ. κ. -ώνω, ὁρ. ἐπραματορῶσα, ποθ. ὁρ. -ώθησιν, πραγματορῶ βλ.λ.

πραματορῶδης-οὐς-ες ὁ πραγματορῶδης βλ.λ.: Ἄνωθ. Τακτ.39,7 αἱ ἀλύσεις πρὸς τὰ τοιαῦτα πραγματορῶδεις, αὐτ.3,16 2) ἀναρῶς, ὀληρῶς, ἐνοχλητικῶς: Ἰσοκρ.10,2, Δημ.427 οὐδέν ἔστι πραγματορῶδῆτερον οὐδ' ὀληρῶτερον τοῦ καλῶς φρονεῖν τοῦ κακῶς, Φιλόδ. Πητ.2,44ς.

πραμῆτω-έως(ή) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ πραγματῶ βλ.λ., πραγματοποίησις.

πραμῆριτις [ὁ] ἴα. εἰδὸς τῶ ὄντων.

πράγος-εως(τὸ) ποι τ. τοῦ πρᾶγμα βλ.λ.: Πίνδ. Ν.3,6 διπλὸ δὲ πρᾶγος ἄλλο μὲν ἄλλου, αὐτ.ἀπ. 108, Ἀλοχ. Ἐπτ.861, αὐτ. Πέρα.248, Σοφ. Ἰχν.74, Ἄριστφ. Ὀρκ.112, αὐτ. Λυσ.706 2) τὰ πρᾶγματα, αἱ πολιτικὰ ὑποθέσεις: Ἀλοχ. Ἐπτ.2 ὁστις φυλάσσει πρᾶγος ἐν πρῶμῃ πώλεως.

πράθσις-ιοσι(ή) ἡ κέρδισις, τὸ κέρδεσθαι: Ἰνπ. Πρωγ.11, αὐτ. Κωμ.485.

πραθίλη (ή) ἡ πεπραθὴ βλ.λ.: Θεόδωστ. Καν.11, πράξις μτγ., ἰων. πρῆξις ἰδημόρ.46 [εἰκ.1], ὄσυναρ. τ. τοῦ πρᾶγος βλ.λ.: Διόδ. Σ.1,36 τοῦ γὰρ ὀδατος πρᾶγος φερομένου, Διοσκ.1,13.

πραθῆειν ἀπαρφ. ὁρ. β' τοῦ πέρθω βλ.λ.

πραθῆει-ισα-ἐν μτγ. ποθ. ὁρ. πρὸς τὴν πέρθη βλ.λ.

πραθενέοσθαι ἴα. ἐθραυόσθαι, ἐπαγγέλλεσθαι λόγιος.

πραΐβα (ή) [ἰα.] μτγ. κ. μων. ἡ λεία βλ.λ. > Ἄβαν 1,229B, ἴω. Μόσχ.30,24B.

πραιδεύω μτγν. κ. μον. ληζέωμαι, ληλατώ, κάμνω ἐπιδρομήν, λατ. praedare: Δίων Κ άπ.Βοτ.144, Κύριλλ.Σκυθ. έν ΒΙ.Σαδ.339, Μαλάκ.1 30,21.

πραιγων-ωνος [δ] πάπ. κ. 'Ησ. κήρυξ.

πραιήκτος [δ] [λατ.] πάπ. ό άναγνώσκων, ό-νομάστης, έρμηνευτής: δεκαδόρυχ καθόρου Διονυσίου εΐς εΐλης ήχητας πραιήκτων.

πραιή 'Ησ. κερνήεις, καταστρέφεις [όναργ. πραιή, πρβλ. πραιή-όω].

πραιοσιτάομαι πάπ. έκλέγομαι ή διορίζομαι πραιόσιτος βλ.λ.: Αδρηλίω . πραιοσιτευο-μένη ιδ' ήγού νομού Έρμουπολίτου.

πραιόσιτος [δ] [λατ.] πάπ., μον. κ. νεώτ. άρχων στρατού ή έπαρχος: Πάπ.πραιόσιτος λεγέω-νος || 'Αρμενόη.περί 'Αθηνάτ.τήλ. α',δ, κοί πραιόσιτος την αύτήν έχουσι έξουσίαν τοις γενομέ-νοις έπαρχοις πραιωτών ή πόλεων ή στρατηλά-ταις: 2) π. Βυζαντ. ό άρχηγός των ειγούχων του βραχίλιου παλατιού: Θεοφύλ.Σ.4,15,12 άν πραιόσιτον ειθίσαι 'Ρωμαίοις άποκαλείν.

πραιοσιτούρα [ή] πάπ. τή όξίωμα του πραι-οσιτού βλ.λ.

πραιόσιτος [δ] [λατ.] μον. προϊστάμενος στρα-τιωτικού ή ύπαλληλικού σώματος: Θεοφύλ.Σ 1,74 την τε του πραιόσιτον την παρά 'Ρωμαίοις έν-οπλον ήγεμονίας τιμήν άποφέρειται.

πραιοσιδία [τό] πάπ. όμας φρουρών.

πραιοσινώ-όω 'Επιγρ. αντί πραιοσινω βλ.λ.

πραιτέτα [ή] [λατ.] νεώτ. κ. προτετέτα π. Ρωμ. ή λευκή και με πλατείος έμβροτός κορυ-φής τήδενοσ, την όποιαν έφερον οι συγκλητικοί, οι ύπατοι, οι στρατηγοί και οι άλλοι άρχοντες και ήερείς εις δημοσίους άγώνας και τελετάς: 2) συν-έδ. τραγωδία ρωμαϊκής ύποθέσεως, έν αντιδια-στολή πρός την παλλίσταν και την ταγματάα.

πραιτέτατος [δ] μτγν. ό τήν περιπόφυρον εσθίατ ή περιδιδήμενος, ό διά παρμ γάντιου ρω-μοϊκής τήδενοσ ένδεδήμενος: δθ. κύρ. όν.: Διδ.Σ 12,53 Κόιντον Σεντικίον Πραιτέτατον.

πραιτωρ-ωρος [δ] [λατ.] μτγν., μον. κ. νεώτ. ύπαρχος, έπαρχος, στρατηγός, τίτλος αιρετών άρχόντων στρατιωτικών και πολιτικών, οι όποιοι ήρχοντο κατά τόζην εύθες μετά τους ύπάτους π.Ρωμ.: Δίων Κ άπ.17,13, Πορφ.Πρωτ.58,15' || όμ.πραιτωρ των δήμων υπέταρχος βλ.λ.: Προκ. 2,116,12 'Ιουστιν.Νεορ.13,1, Θεοφύλ.Σ 261,12 2) π. Βυζαντ. δικαστής θέματος, νομού: Λέων Σοφ.4,31.

πραιτωρία [ή] νεώτ. ή άρχή του πραιτωρος || ή στρατηγία: 2) ή π. Ρωμοίσις εκκλησία του δήμου, ή συγκομιζόμενη πρός έκλογήν πραιτωρος μετά την έκλογήν ύπάτου.

πραιτωριανός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ό άνήκων εις πραιτωρα, ό του πραιτωρος, δορυφόρος, σω-ματόφύλακ: || ώς όσα. παλαιστρατος των αυ-τοκρατορικών χρόνων τής 'Ρώμης: || συνήθ. κτ. πληθ. οι άποτελούντες πανόχηρα τάγματα κα-τά τους ύστερους αυτοκρατορικούς χρόνους, πολλών άνογερώνσιντες ή καθαιρέσιντες, αυτοκράτορας, δορυφόροι ή σωματοφύλακες των αυτοκρατόρων: Δίων Κ 53,25, 'Ιω.Λυδ.Ρωμ.2,6' || νεώτ. συνεκδ. στρατιωτικά τάγματα, έφ' ών στηρίζονται δικτατώρες ή τύρανοι.

πραιτωρίσιον [τό] μτγν. ύπομαρ. του πραιτωρι-ον βλ.λ. μικρός οίκος, σπιτόσι: 'Αρρ. Έπικτ.3,22,37.

πραιτωριικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφε-ρόμενος εις τον πραιτωρα βλ.λ.: πραιτωρικόν δικαίον [τό άναπτυχθέν έν εκ των έκάστοτε άποφά-σεων και διαταγμάτων των πραιτωρών].

πραιτωριοκτυπώ μτγν. κροσώ, κτυπώ την θύ-ραν του πραιτωρος όπως αίσιζην π.: Παλλιδ.δ.Βι. 'Ιω.Χρυσ.42 ό μόν πραιτωριοκτυπώντες, οι δέ διαρδοκούντες.

πραιτώριον [τό] [λατ.] μτγν. κ. νεώτ. έν-σημος κατοικία διοικητού, διοικητήριον: Κδ Ματθ.27,27 παραλαβόντες τον 'Ιησούν εις τό πραιτώριον συνηγαγον έν' αυτόν όλην την πειρα-ρ: || δικαστήριον ού προϊσταται ό πραιτωρ: Κδ 'Ιω.18,28 άγουσιν ούν τον 'Ιησούν από του Κατάφα εις τό πραιτώριον: || ιδιωτικοί οίκοι, κατοικία: 'Ιουστιν.Νεορ.159' 2) πραιτωριανός φρουρός, φύλακς: 'Επιγρ. έπαρχος πραιτωριου' 3) αυτοκρατορικός οίκος: Κδ Φιλ.13 έν όλω τώ πραιτωρίω και τοις λοιποίς πάσι' 4) π. Βυ-ζαντ. έκάστη των δύο μεγάλων στρατιωτικών δι-οικήσεων 'Ανατολής και Δύσεως, ά. σχολή.

πραιφεκτος [δ] [λατ. praefectus] μτγν. προεστώσ όσικ. ύπηρέσιος, άρχων: Πολύδ. 6,26,5 καθιστάμε-νοι μόν από των ύπάτων άρχοντες, προαγο-ρευόμενοι πραιφεκτοι, 'Ιω.Λυδ.Ρωμ.2,6, 'Επιγρ.

πράκεις 'Ησ. επρόκες.

πράκων 'Ησ. «μέλινα»: πρβλ. περκνός.

πράκος [δ] 'Επιγρ. ό καταδικάζόμενος εις πρό-στιμον χρηματίων και όφειλων αύτά.

πρακτεϊον [τό] 'Επιγρ. μτγν. κ. μον. ειδική τις φορολογία π. Βυζ. 'Ιουσίαι: 'Επιγρ. τά πρακτία των δοικικών μηκέτι πιναρκεσθαι.

πρακτευτής [δ] πάπ. πρτώρ βλ.λ.2), βασιλος, δικαστικός κλητήρ.

πρακτήρ-ηρος [δ], 'Ιων. ηρηκτήρ ό πρτίων π, όραστηρ, εκτελεστής, κατορθωτής τινος: 'Ιω.1,443 ηρηκτήρα τες έργων: || έν τώ πληθ. έμποροι, πραγματευταί: 'Ιω.Θ 162 ναυτάων είτε ηρηκτή-ρες έσιν. Μαν.6,447 παιδων π- [οι έμπορευόμενοι] 2) πρκτήρ βλ.λ.2), εισπράκτωρ: Πάπ.

πρακτήριος-ον δραστηριός, εκτελεστικός, κα-τορθωτικός: Αιολ. 'Ικ.523 πειθώ δ' έποιτο και τό-χη πρακτήριος.

πράκτης [δ], 'Ιων. ηρηκτήη πρκτήρ βλ.λ.: Σουίδ. έν λ. ρεκήτ άνδρί: 2) 'Ιων. ηρηκτήη προδοτικός, άπιστος, δόλιος: 'Ιαν. Έπιστ.19.

πρακτικώμοι μον. είμαι άνθρωπος τής πράξεως, πρακτικός βλ.λ.]: Εύστρ.ΗΝικ.284,38.

πρακτικογράφος [δ,ή] νεώτ. ό εις όν εινοι άνατεθειμένη ή ήθρησι των πρακτικών, ό γράφων τά πρακτικά συνεδρισάσεως, συζήτησεως κτ.ι.: οι πρακτικογράφοι τής δικης - τής βουλής.

πρακτικός-ή-όν κ. μον. κ. νεώτ., δημ. πραχι-κός-ή-ό ό άνήκων ή άναφερόμενος εις την πράξιν, ό τής πράξεως, τής πείρας, έμπειρι-κός: Ξεν. Άπομν.4,31, Πλάτ. Πολ.476Α φιλοτέχνησ και πρακτική, 'Αριστ. ΗΝικ.1098α,3 ζώη πρακτι-κή, αύτ. Πολιτ.1325b,16 βίος πρακτικός, αύτ. ΗΝικ. 114α,35 αι πρακτικά όργανα [οι των πράξεων], αύτ.1139α,27 ή πρακτική διάνοια [άντιθ. ή θεωρη-τική], αύτ. Μεταφ.1025b,25, αύτ. Ψυχ.433α,18, αύτ. Ποιητ.146β,1, αύτ. Πολυτ.1341β,34 μέλη πρακτι-κά, Βέττ. Βάλ.96,28 πρακτικοί χρόνοι [κατά-ληλοι πρός πράξιν, εύθετα], Μηναι.12,5 Μικρ. Έ-οπερ. ώς πρακτικός θεια λόγια, διατιθέμενος έν τή σή καρδίη: || ή πρακτική ώς ούσα, μετά ή άνευ τής λ. έπιστήμη: Πλάτ. Πολιτ.258β την μέν πρακτικήν προσειπών, την δέ γνωστικήν: || ειδ. πρακτικόν λυκίον σχολείον τής μέσης εκπαίδευ-σεως, εις ό φοιτούσι μαθηταί προοριζόμενοι διά τό παλιετέριον, τάς ανωτάτας τεχνικάς σχολάς, τάς μαθηματικές και φυσικάς έπιστήμας:

2) δραστηριός, ενεργητικός, άποτελεσματικός: Πολύδ.1,30,9 τό πρακτικώτατον . . . της των ύπε-ναντιών δυνάμεως ήρεώται' 3) μτ. τής παρά κ. γενικ. ό κατορθώνων να λάθθ παρά τινος ό, τι ποθει να λάθθ: Ξεν.ΚΠ.1,6,3 παρά των θεών πρακτικώτερος ειη ώπερ και παρ' άν-θρώπων 4) μτ. γενικ. ό ικανός να κατορθώ-σθ π.: 'Αριστ. ΗΝικ.1499β,1 π- των καλών, αύτ

1129a,8 π-των δικαίων || ὁ συντελεστικός εἰς τ' || μτ. τῆς περί κ. αἰ.: Πολυδ.7,10,5 πρακτικώτατος περί τὴν πολιτείαν 3) ὄρασις, ἰσχυρός, δυνατός: Πλάτ.Πολιτ.311A ἰταμότητος ὀξείας καὶ πρακτικῆς κ. συγκρ.: Ἀριστφ.Ἰνπ.91 εἶναι γὰρ εὐροῖς ἄν τι πρακτικώτερον, Ἀριστ. Πολιτ.1313b,27 ἡ δὲ ὄρη) πρακτικώτερον τοῦ μισοῦ. 6) νεώτ. κ. δημ. ὁ ὠφέλιμος εἰς τὴν πόλιν, ὁ πρόσφορος, ὁ παρέχων εὐκόλληαν, ἀνεῖναι περί τὴν χρῆσιν: πρακτικῆ ὠφέλειος: κ. ἑπ. προσ., ὁ ἐνεργῶν συμφώνως πρὸς τὴν πραγματικότητα, πρὸς τὰ διδάγματα τῆς πείρας: 7) νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. πρακτικόν(ν) ὡς οὐσα. σύντομος γραφὴ ἔκθεσις διατυπώσις τὸ ἀποτελεσματικὴ ἐνεργεσία τινὸς ἀρροδίου ὑπολλήλου ἢ ἐπιτροπῆς ἢ συλλογῶν: πρακτικὸν διορισμὸν - ἐξετάσεων - παραλαβῆς: || ὄμ. τὸ οὐδ. ἠλθθ. πρακτικὸν ὡς οὐσα. ἐπίσημος ἐκθέσις τῶν λεχθέντων ἢ πρακθέντων κατὰ τὴν συνεδρίασιν ὠργανωμένου σώματος: πρακτικὰ τῆς βουλῆς - τοῦ δικαστηρίου 8) πάπ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσα. μαγικὴ ἐροταεστία.

πρακτικότης-πτος(ἡ) νεώτ. ἡ ιδιότης τοῦ πρακτικοῦ, τὸ νὰ εἶναι τὴν πρακτικόν, ὠφέλιμον.

πρακτικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον πρακτικὸν βλ.λ., ἐμπειρικῶς, ἀντιθ. θεωρητικῶς: Πολυδ.6,25,4 εἰτοιμῶς δέκκεναι καὶ πρακτικῶς, Ἀρχηγ.λ. Ἀέτ.9,28 πρακτικῶς ὠφέλιον κ. συγκρ.: Πολυδ.5,18,7 πρακτικώτερον χρόνως τὰς ἐπιβολὰς εἰς ἀπορίαν . . ἤγε τοὺς πολέμους.

πρακτικῶς ὄν ὁ εἰς πρόστημον ὑποκειμένης Ἐπιγρ. Δεφ. εἰ δὲ μὴ παρέχων βέλαιον τὰς θεῶν τῶν ὠνῶν, πρακτικοί ἐδύνταν κατὰ τὸν νόμον τὰς πόλεις, αὐτ. πρακτικοί ἐστῶν μῶν τριάντων.

πρακτορικῆ(ἡ) μτγν. θηλ. τοῦ πράκτωρ βλ.λ.: Ἀπόλλ.Δύσκ.Συνδ.223,8.

πρακτορικῆ(ἡ) μτγν. κ. νεώτ. κ. πρακτορία [συχν. ἐν πάπ.] τὸ ἔργον τοῦ πράκτορος, τὸ ὑπούργημα αὐτοῦ, τὸ πρακτορεῖν, τὸ εἰσπράττειν: Στοδ.2,7,26, Πάπ. πρακτορικὰ ξενικῶν 2) νεώτ. ἢ ἀνευ δημοσίου χαρακτήρος ἐπιχειρήσεως πρὸς ὧσα προσφερομένου ὄπως εἴ' ἀμοιβῆ φροντίξῃ περί τῶν ὑποθέσεων τοῦ καινοῦ.

πρακτορεῖον (τὸ) Ἐπιγρ. κ. πάπ. πράκτωρ βλ.λ.2), ἔδρα, γραφεῖον τοῦ πράκτορος περιλαμβανόν φυλακὴν ὀφειλετῶν δημοσίων χρημάτων 2) πάπ. γραφεῖον πράκτορος φόρου.

πρακτορεῖον (τὸ) νεώτ. τὸ γραφεῖον τοῦ πράκτορος ὡς καὶ ἡ ὄν' αὐτὴν ὄργανωμένη ὄπηρεσις ἀναλυομένησα τὴν διεκπεραιώσιν ὄρισμένης φύσεως ὑποθέσεων ἄλλων ἐπιχειρήσεων ἢ ἀτόμων ἢ τῶν παροχῶν ὄπηρεσῶν γενικοῦ ἢ εἰδικῶν χαρακτήρος: πρακτορεῖον μεταναστεύσεων, -πρακτορεῖον ἐφημερίδων - ἀτυπολοκίων.

πρακτορεῖος-α-ον πάπ. ὁ εἰσπραττέμενος, ὁ ὑποκειμένος εἰς εἰσπράξιν: Πάπ. πρ-εἰδθ.

πρακτορεῖω μαν. κ. πάπ. μετέρχομαι τὸν εἰσπράκτορα, ἐνεργῶ ὡς εἰσπράκτωρ, εἰσπράττω φόρους: 3) παθ. πρακτορεύομαι πραγματοποιοῖμαι: Στοῦδ.Ἐοδδ.292B αἰ δὲ ἀπρακτοῦσιν αἰ δὲ πρακτορεύονται.

πρακτορεῖος-ἡ-ὄν πάπ. ὁ ὄπὸ τοῦ πράκτορος, εἰσπράκτορος λαμβανόμενος: Πάπ. κατ' ἀνδρα τοῦ πρακτορικοῦ διαλογισμοῦ.

πρακτός-ἡ-ὄν (πρῶσσω) κ. Ἐπιγρ., ἰων. πρηκτός ὁ δυνάμενος νὰ πραχθῇ: Ἀριστ.λ.ΗΝικ.1094a,19 τὰ πρακτὰ (πράγματα) τὰ ὅποια πρέπει νὰ γίνωσι, ζητήματα ἠθικῆς ἐνεργείας), αὐτ.1095a,16 τὰ πρακτὰ ἀγαθὰ, Ἀνδρόν.Ρ 574Μ: 2) ὁ διαδοκῶν, ὁ δυνάσται πρὸς τὰ διαδοκῶν: Ἀπολλ.Ρ ἄπ.5,3 νησιὸν πρηκτὰ κέλευθα: 3) ὁ δυνάμενος νὰ εἰσπραχθῇ: Ἐπιγρ. πρακτὸν ἐστῶμ Πραξικλεῖ ἡμίλιον τὸ ἀργύριον.

πρακτός-ος(ἡ) ἰων. ἀντὶ πράξις βλ.λ.: ΕΜ 316,34. **πράκτωρ-φρος** (ὁ) κ. νεώτ., δημ. πράκτορας πρακτικῆ βλ.λ., ὁ πράττων, ἐκτελὼν τὴν, ἐκτελεστής, κατορθωτής: Σοφ.Τρ.251 Ζεὺς ὄτου πράκτωρ φωνῆ, Ἀντιφ.3,26 πράκτορες τῶν ἀκουσίων: μτ. θηλ. οὐσα: Σοφ.Τρ.261 Κύριος . . τῶνδ' ἐφάνη πράκτωρ 2) ὑπάλληλος ἐκτελὼν ὄφασιν διὰ χρέος, εἰδ. διὰ δημοσίον χρέος, εἰσπράκτωρ: Ἀντιφ.6,49 λαβόντες παρὰ τὸν ποριστῶν καὶ τῶν πωλητῶν καὶ τῶν πρακτῶρων, Ψηφ.π. Ἀνδρόν. 1,77 περί τῶν ἐγγεγραμμένων εἰς τοὺς πράκτορας, Δημ.778, ΚΔ Λουκ.12,58 ὁ κριτὴς σε παραδοῖ τῷ πράκτορι, καὶ ὁ πράκτωρ σε βαλεῖ εἰς φυλακὴν, Πάπ. βασιλικὸς πράκτωρ, αὐτ. πράκτωρ τῶν ξενικῶν 3) εἰδ. ὁ εἰσπράκτωρ φόρων: Πάπ. πράκτωρ βαλοῦνων, αὐτ. π-ἀργυρικῶν, αὐτ. π-στικῶν 4) π. ποι. ὁ ἀιπαῖων καὶ λαμβάνων τιμῶσαν, τιμωρὸς, ἐκδικητὴς: Αἰσχ. Τικ.646: αὐτ.Εὐμ.319 πράκτορες αἰματος, Σοφ.Ἰηλ. 953 φόνου ποτ' αὐτὸν πράκτορ Ἰξασίαν πατρός: ὄμ. μτ. θηλ. οὐσα: Αἰσχ. Ἀγ.111 σὺν δορὶ καὶ χερὶ πρακτορῶν 5) νεώτ. ὁ ἀναλυομένην τὴν διεκπεραιώσιν ξένων ὑποθέσεων ἐπ' ἀμοιβῆ: ἐμπορικὸς πράκτωρ, -πράκτωρ ἀτυπολοκίης ἐταιρείας ἰὸ ἐξ ἐπαγγέλματος παρέχων τὸ μέσα ναυτικῶν μεταφορῶν ἢ μεταδόσεων δι' ἀναμολοίους, -πράκτωρ ἐφημερίδων ἢ ἀναλυομένων εἰς τινα τὸν τὴν κυκλοφορίαν τῶν ἐφημερίδων: || διπλωματικὸς πράκτωρ (τίτλος τῶν γενικῶν προξένων εἰς τοὺς ὄποιους εἶναι ἀνατεθειμένη δηλωματικὰ καθήκοντα), -πράκτωρ προξενικός ὁ κατώτερος βαθμὸς προξενικοῦ ὑπαλλήλου διορισμένου εἰς πόλεις: μικρὰς ἀποδοσιότητος: 6) μίσθωνον ὄργανον ξένης πολιτικῆς: πράκτωρ τῆς Μόσχας - τῆς Ἀγγλίας - τῶν Βουλαζῶρων.

πράξις Ἡσ. ὁ λῶν ἀγορικός. **πραματῆς(ἡ)** δημ. κ. ἰδωμ. -εἶς ἐμπόρευμα, πᾶν πρᾶξιν ἐπὶ τῷ ὄποιου διενεργεῖται ἀγοραπωλησία: Λοσκαρ.Ποιημ.106,67 βαστάω προματῆς, καὶ πούλα, Γρυν.Σκ.Τερρ.84,2 μὲ διαλεκτῆς πρματῆς κ. παροιμ. ἡ πρματῆς θέλει μῦθια ἰοῖ ὁ ἀγοραστής πρέπει νὰ προσέχῃ πολὺ διὰ τὸ μὴ ἀπατηθῆ ὄπὸ τοῦ πωλητοῦ.

πραματευθῆσθαι (τὸ) ἰδωμ. τὸ κατάστημα *τοῦ πρματευθῆ, ὁ ἐμπορικῶν.

πραματευθῆς δημ. τὸ πρματευθῆς βλ.λ. **πράμνιος οἶνος** (ὁ) κ. πρῶμιος Ἡσ. ἐπράμνιος οἶνος: ὁ ἀπὸ τῆς πρμνίας ἀμπελῶν, ἐστὶ δὲ ἐγκώμιον οἶνον, καὶ σκληρὸς οἶνος, Σουῖδ. ἐπράμνιος οἶνος, Ἀριστάρχος ἐπιπέλας τῶν ἡδύων οἶνον πρᾶμνιον ἔλεγε, πῆες τὸν οἶνον ἡ παρομνῶν, τινὲς ὄπὸ ἀμπελοῦ πρμνίας δορυαζομένης ὁ μὲν ἰδίως τὸν μέλιον εἶναι τὸν πρᾶμνιον τὸ μένος, ὄν καὶ φαρμακτικῆ φασθ. Σῆμος ὁ δῆλιος ἐν τρίτῃ ἐν ἱκάρω πρᾶμνον πέτρον εἶναι ἀφ' ἧς τὸν οἶνον εἶναι: || Ἰλ.Α 639 ἐν τῷ ρά σφι κόκησιν γυνὴ ἑκίτα θεῖσιν οἶνον πρμνίω. Ὁδ.Κ 235 οἶνω πρμνίω ἐκῆκα, Ἀριστφ.Ἰνπ.107, αὐτ.ἀπ. 317, Φρόν.Κωμ.65, Ἐπιπ.23 π- οἶνος Λεσθίος ἰάλλ' ἐξ ἱκάρου κατὰ τὸν ἐπαρχίδην π. Ἀδῶν.1,30b, ἐκ Σμύρνης δὲ κατὰ τὸν Πλιν.Φι 14,54: 2) οἶνος ἐκ σταφίδων παρασκευαζόμενος: Διοσκ.5,9 ὁ ἐκ τῆς θελοπόδευθείσης *σταφυλῆς γινόμενος γλυκὺς καλοῦμένου Κρητικῆς ἢ πρότροπος, ἢ πρᾶμνιος.

πρᾶμνιον (ἡ) Ἡσ. ὀδικέλλα: 2) Ἡσ. ἐάμπελος. **πρᾶμνιον-ατος** (τὸ) μτγν. κλήμα, βλαστὸς πρμνίου ἀμπελοῦ: Πολυδ.7,150.

πρᾶμιος (ὁ) πρῶμιος βλ.λ.: Ἀριστφ.Ἐοσμ.50 πρᾶμιος ἡμέτερος ἰαμ.λ.

πρᾶν ὄωρ. πρᾶνον βλ.λ.: Θεόκρ.3,28 ἔγγιν πρᾶν, ὄκα μαι μετ' ἀνέμῳ, εἰ φιλέεις με, αὐτ.2,115.

πρηνής-οὐς-ές κ. νεώτ., *λων*. πρηνής ἐπὶ μερῶν ζώων ἢ τοῦ ἀνθρώπου κειμένων εἰς τὸ ναύω, ἀντιβ. ὄπιος: Ἀριστ.ΖΜ.658α,17 τὰ τετράποδα... ἐν τοῖς ὄπιος οὐκ ἔχει τρίχας, ἀλλ' ἐν τοῖς πρηνέσι μάλλον οἱ δ' ἀνθρώποι τοῦσαντιον ἐν τοῖς ὄπιος μάλλον ἢ ἐν τοῖς πρηνέσι, αὐτ.Ζ.498β,20, αὐτ.Ζ.173β,30. 2) ἐπὶ τῶν φύλλων, τὸ ὀπισθεν μερῶν: || ἐπὶ χειρῶν, τὸ ἀπαθέναρ: Θεόφρ.Φι.1,10,2 τὰς Ἰνας καὶ τὰς φλέδας ἐν τοῖς πρηνέσι ἔχουσιν ὡσπερ ἡ χεῖρ, αὐτ.3,14,2. 3) κ. νεώτ. ἐπὶ τῶν κλιτύων λούφου ἢ δροῦς, ὁ πρὸς τὸ ἔμπροσθεν ἢ πρὸς τὸ κάτω κεκλιμένος, κατωφέρης, κατηφορικός: || ἰδ. τὸ αὐδ. ὡς αὐα, καθ' ἐν. κ. πληθ. πρηνές [τό], πρηνή [τό] ἢ κατωφέρεια, κατήφορος: Ξεν.Ἰππ.3,7 πρὸς ἄνταντες καὶ κατὰ πρηνούς καὶ πλάγια φλασύνει, αὐτ.8,6 κατὰ τὰ πρηνή, αὐτ.Ἀν.1,5,8, Πλούτ.Σύλλ.18, - κλισμακῶν πρηνές (κατωφέρεια μετὰ βοθμίδων, ἀντιβ. ὀρθίων): || νεώτ. τοπογρ. πρηνή [τό] οἱ πρόποδες ἢ αἱ ἐπιφάνειαι ὑψώματος, ὅταν παρουσιάζουν κλίσις ὀρθιάς, δηλ. ὅταν ἔχουσιν ὀρθλίαν κλίσην: || ὄρηματ. πρηνές [τό] ὀρθλίη κλίσις ἐκείθεν τῆς τάφρου, ἐνούσια τὴν κορυφήν τοῦ ἀπικλήμου τῆς τάφρου μετὰ τὸν πρόσθεν φυσικοῦ ἐδάφους: 4) κυρτός: Ἀριστ.Μετ.350α,11.

πρηνίζω, *λων*, πρηνίζω βλλ.: Φώτ. ἐπρηνίζθηναί τὸ ἐπὶ σάμα πεσεῖν: πρβλ.Ἡσ.

πρηνών Ἡσ. «τὸ κατωφέρεις, πρηνές».

πρηνῶ Ἡσ. «ὀκυρῶς εἶδος».

πρηνῶ-ω Ἡσ., κτ. ὄρη, ἐπρηνῶσα, πρηνίζω ἢ πρηνίζω βλλ.: πρβλ. πρηνῶ.

πρηνῶ-ῖθιον [τό] ὕποκορ. τοῦ πρᾶξις βλλ.: EM 230,10.

πρηνεργίας [ὁ] μτν. ὡς ἀπόδ. τῷ λατ. *positivus, positifus, affirmativus*: Ξεν.Λυδ.Μην.4,15.

πρηνεργαπεία [ἡ] νεώτ. ἡ διὰ τῆς ἐργασίας θεραπεία τῶν σφενάκων παθήσεων.

πρηνερόδημα-ατος [τό] (πρηνερόκαπὸ) νεώτ. κ. δημ. ἐνέργεια, πρᾶξις αἰφνιδιαστική, βία καὶ δολοῖα: || εἰδ. αἰφνιδιαστικὴ πολιτικὴ ἢ στρατιωτικὴ ἐνέργεια τῶν κυβερνῶντων τὴν χώραν, παραβιάζουσα τὸν καταστατικὸν χάρτην καὶ περιορίζουσα τὸς ἐλευθερίας τοῦ λαοῦ, ἰδ. παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ λαοῦ.

πρηνερομηματικός-ή-ὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ πρηνερόδημα βλλ., ὁ διὰ πρηνερόδηματος συντελούμενος, αἰφνιδιαστικός.

πρηνερομηματικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον πρηνερομηματικὸν βλλ., βιάσις, αἰφνιδιαστικός.

πρηνερό-τω μτν. Ἐπίρρ. κ. νεώτ. κυριεῖω εἰς ἐφόδον ἢ διὰ προσδοκᾶς: Πολύδ.3,69,1 Ἀντιδῶς πρηνερόκησις πάλιν... κατέσχε: 2) ἐροπατώ: Πολύδ.2,46,2 Κλειστούμος πρηνεροκοπηκός αὐτοῦς: 3) νεώτ. ἐνεργῶ πρηνερομηματικός, βιάσις, αἰφν. ἰωκ, κόνημ πρηνερόδημα.

πρηνελλῆιον μέτρον [τό] τὸ ὀδὸ τῆς ποιητρίας Πρηνελλῆς ἐν χρ. μέτρον: Ἡφαιστ.78.

πρηνέσις-ον μτν. κ. πάπ. ἐπὶ χρημάτων, εἰσπραξιόμοιο, τὸ δυνάμενον εἰς εἰσπραξιῶν: Πολύδ.22,26,7 πρηνέσιον ζῆται χρήμα, Πλάτ. α-τῆς ἡγεμονικῆς τάξεως.

πρηνεσοκίον [τό] νεώτ. μία τῶν πρώτων ἐπιπονήσεων κινήσεως κινήσεως αὐαμεκῶν διὰ τὴν ἀναποράσταν κινήσῶς τῆς.

πρηνε-σως [ἡ] [προσῶσ] κ. μον. νεώτ., δημ. πρηνέ, ἐπ. κ. ἰων. πρηνε-σιος ἢ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πράττειν, ἐκτέλεσις, ἐπιτέλεσις ἔργου τῆς ὁμ. δὲ καὶ αὐτὸ τὸ ἐπιτελούμενον: Θεόγν. 1026 τῶν δ' ἀγαθῶν οἶε πρηνεῖς ἰθιότεραι, Αἰσχ. Χοεθ.4, Σοφ.ΟΤ.895 εἰ γὰρ αἰ τοιαῖδ᾽ ἐπρηνεῖς τίμησι, αὐτ.ΟΚ.560. Πλάτ.Καρμ.163D καὶ τὰς τῶν ἀγαθῶν ποιήσεις πρᾶξις [καλοῖσις], Οὐσκ.3,114.

Ἀνθρ.3,4,9 Ἰσοκρ.12,127 μῖα δὲ μερίον μνησθήσομαι πρᾶξις: || κ. ἐν εἰδικωτέρῳ καθορισμῷ σχετιζομένη πρὸς τὸ εἶδος ἢ τὸν σκοπὸν τῆς ἐπιτελουμένης ἐνέργειας: Πλάτ.Πολ.399Α ἐν τε πολεμικῇ πρᾶξι ἐντος ἀνδρείου, αὐτ.Σοφ.266D, αὐτ.Μέν.99B-ἀγαθὴ-εὐγενής-ἐγκληματικὴ πρᾶξις: || Πρᾶξις τῶν Ἀποστόλων ἢ ἐκθεσις τῶν ἐνεργειῶν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων πρὸς διάδοσιν τοῦ χριστιανισμοῦ ἢ ἐν τοῖς βιβλίοις τῆς ΚΔ καταστασομένη: || εἰδ. ἡ πολεμικὴ ἐνέργεια: Πολύδ.3,19,11 ἐν αὐτῷ τῷ τῆς πρᾶξεως καιρῷ διεκθάρη: || κ. κτ. ἐφήμ. ἡ γεννητικὴ πρᾶξις, ἡ σαρκικὴ πρᾶξις, συνουσία: Πινδ.ἀν.127 Ἀλοχίν.1,158 τέτταρας δροαχμούς αὐτὸν ὕπερ τῆς πρᾶξεως ταύτης ἀπεκτελέσκειναι, - πάνω στήν πρᾶξή: ἄλλὰ κ. πληρες: Ἀριστ.Ζ.539β,20 ἢ πρᾶξις ἢ γεννητικὴ: || εἰδ. νεώτ. τὸ περιεχόμενον τοῦ ποιηκοῦ ὀδῆμοτος: Πινδ.Νόμ.ἀρθρ.41 ἔάν ἡ μελετηθεῖσα πρᾶξις ἀφραμένη ἦσῃ... 2) εἰδ. ἡ ἐνέργεια, δράσις κτ. ἀντίδιαστ. πρὸς ἀφραμένη γεγονότα ἢ καταστάσεις οἷον λχ. πρὸς τὸ πάθος ἢ τὴν εἴην ἢ τὸ ἄθος: Πλάτ.Νόμ.876D προσάπειν ἐκάστω τῶν ἀμαρτημάτων τὴν εἴσην τοῦ πάθους τε καὶ πρᾶξεως, αὐτ.Πολ.434 ἢ τοῦ οἴκελου τε καὶ αὐτοῦ ἐξῆς τε καὶ πρᾶξις, Ἀριστ.Ποιητ.144ε,28 διὰ τῶν σχηματιζομένων ῥυθμῶν μμοῦνται καὶ ἄθη καὶ πάθη καὶ πρᾶξις: || ὁμ. ἡ ἐνέργεια κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὸν λόγον ἢ τοὺς λόγους: Δημ.66 ἔργω καὶ πρᾶξις, οὐχὶ λόγοις, αὐτ.1414: || εἰδ. π. Ἀριστ. τὸ σύνολον ἐνέργειας, ἡ δράσις, ἐν τῇ τραγωδίᾳ: Ἀριστ.Ποιητ.1454α,18, αὐτ.1459α,19 τῶν μύθους... συνεστανῶν... περὶ μίαν πρᾶξιν δύναι καὶ τελεῖσθαι: || κ. νεώτ. λογιετή, ἐκαστον τῶν αὐτοτελῶν μερῶν καθ' ὃ συντελεῖται μέρος τῆς ὅλης δράσεως θεατρικοῦ ἔργου: δράμα εἰς πρᾶξις τρεῖς ἄ. τριπρᾶκτον: 3) εἰδ. ἐμπορικὴ ἐνέργεια, ἐπιχειρήσις, συναλλαγὴ: Ὀδ.Γ.72 πόθεν πλεῖθ' ὑγρὰ κέλευθα, ἢ τι κατὰ πρᾶξιν ἡ μαφιδίως ἀλάλησθε [σχολ. ἐκατ' ἐμπορίαν, ἐπὶ τῷ ἰδίῳ κέρδει, αὐτ.Γ.253, ὕμν. Ἀπόλλ.397 εἰπὶ πρᾶξιν ἔπιλεον ἱερὸς ἐμπορίαν]: || νεώτ. ἐν εἰδικωτέρῳ καθορισμῷ, ἐμπορικὴ ἢ χρηματιστηριακὴ συναλλαγὴ: ἔμπορ. Κώδ.ἀρθρ.538 πᾶσα ἄλλη ἀμφοτεροβαρῆς πρᾶξις ἐνεργηθεῖσα... μετὰ τὴν παῦσιν τῶν πληρωμῶν - πρᾶξις ἐπὶ προεσομῆς - ἐπὶ τῶν καφῶδων, - εἰς τὸ χρηματιστηρίον δάλαια ἐγένοντο ἀμφοτερον πρᾶξις: 4) εἰδ. ἡ εἰσπραξις ὀφειλομένων χρηματικῶν ποσῶν: Ἀνδοκ.1,88 τῶν ἰδίων συμβολαίων αἰ πρᾶξις, Πλάτ.Πρωτ.328B τὸν τρόπον τῆς πρᾶξεως τοῦ μισθοῦ, αὐτ.Πολ.425D: 5) ὁμ. ἐν εἰδ. ὁμ. δικαστικὴ ἐνέργεια, κίνησις ἀγωγῆς: Δημ.926 ἐστω ἡ πρᾶξις τοῖς δασεῖσσι: || δικαστικὴ ἀπόφασις: Ἀριστ.Ποιητ.1321β,42 καλεπτάτη τῶν ἀρχῶν ἐστίν ἡ περὶ τῆς πρᾶξις τῶν καταδικασθέντων... Πάπ. ἡ πρᾶξις ἐστω καθάπερ ἐσθ δίκη: || φρ. πρᾶξιν λυμῶδων δίκην λυμῶδων, ἐκδικούμαι: Εὐρ.ΙΑ.272: 6) ὁμ. νεώτ.διοικητικὴ ἐνέργεια, ἀπόφασις: ἀπελύθη διὰ πρᾶξεως τοῦ ὄπουροῦ, τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς ἀκυρώσεως τῶν πρᾶξεων τῆς διοικήσεως τῶν κατὰ κατάχρησιν τῆς διακριτικῆς ἐξουσίας ἐπιχειροῦμένων: 7) νεώτ. ἔγγραφή, καταχωρήσις εἰς εἰδικὸν βιβλίον: πρᾶξις λογιστικῆ-ἀπείραρχικῆ [ἢ εἰς τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία ἐγγραφή ἢ πιστοποιούσα τὴν ἀσπικὴν κατάστασιν προώπου, γέννησις, γάμου, θάνατον]: 8) μον. ζήτημα, ὀδοδείξις, δουλεία: Ὀδ.Γ.82 πρᾶξις δ' ἢ ἰδῆ, ὁ δὲ ὄμιος, ἢ ἀνακρούω, ὀμιον.73 πρᾶξιν μῆδ᾽ ὀφίσιον ὄμιος ἀνακινεῖο πάσιν, Ξεν.Ἀν.3,16 ὦ λυμῶνόμεθα τὴν πρᾶξιν: 9) ἡ ἐκθεσις, τὸ τέλος, τὸ ἀποτελε-

σμο υποθέσεώς τινος, ιδίως, αἰσιν, εὐτυχῆς ἀποτέλεσμα: Ἰλ.Ω.524 οὐ γάρ τις πράξις πέλεται κρημερο τοῦ γόσι, Ὅδ.Κ.202, Πίνδ.Ο.185, Αἰσχ.Χο.814 πράξιν οὐρίαν θέλων, Ξευ.Κυν.22 ἀνευ τρωτων σὸκ ἀν κῆν πράξις: ἢ ἐκπλήρωσις, τέλεσις: Αἰσχ.Πέρσ.739 φεῦ, γαχάτι γ' ἤλαε χρησμών πράξις: ἢ ἡ δυνατότης εὐτυχῶς ἐνεργείας: Πλάτ. δὲ νόρον καὶ πράξιν τῷ τῶμα τούτῳ: **10**) ἄσκησις, θέσις εἰς ἐνεργίαν, κίνησις: Πλάτ. Λόχ.192Α ἐν ταῖς τῶν χειρῶν πράξεσιν ἡ σκελών ἡ στόματις τε καὶ φωνῆς ἡ δαινοίαις: ἢ κ. νεώτ. κ. δημ. ἐφαρμογή, ἐκτέλεσις: ἔθεονες πράξιν τὰ ἀποφασισθέντα, - τὸ σχεδίων του ἀπέτυχον εἰς τὴν πράξιν: **11**) κ. δημ. πείρα, ἱκανότης, δεξιότης διὰ τῆς ἀσκήσεως κτηθείσα: Πολύβ.2,47,5 κατανοῶν δὲ τὸν Ἀντίγονον καὶ πράξιν ἔχοντα καὶ σῦνεσι, Ἐρωτόστ.2,20:2 γιατί σὲ πράξι κ' ἀντρέπαι ὡσάν ἐσὲ δὲν ἤμου, Ζέρβ.Λυρ. Σάτ.2,5 γιατί εἶχεν ὁ θαλασσινὸς γνώσι πολλὰ καὶ πράξῃ: ἢ οὕτω κ. ἐν εἰδ. καθορισμῷ, μν. δοτ. ἐμπροθ. δηλωτικῆς τοῦ πράγμ. : Πολύβ.4,77,1) κατὰ τὴν ἐν τοῖς πολεμικοῖς πράξιν καὶ τόλμαν: ἢ ὅμ. πράξιν κατὰ τινος ἢ ἐπὶ τινα ἐπὶ κακῆς οἰμ., ἐνεργία πεινούσα εἰς βλάβην, ἐξασπάθειν τινος: αὐτ.2,9,2 ἐπιβουλῆς καὶ πράξεως ἐπὶ τὴν πόλιν, αὐτ.4,7,6 πράξιν . . κατὰ τῆς πόλεως, αὐτ.5,96,4: **12**) ὁ πρακτικὸς βίος, κτ. πλθθ.: Πλάτ.Φαῖδρ.271D μετὰ ταῦτα θεώμενον αὐτὰ ἐν ταῖς πράξεσιν ὄντα τε καὶ πραττόμενα: **13**) δημόσιος, πολιτικὸς βίος, κτ. πλθθ.: Δημ.1414 τὴν κερὶ τῶν πράξεων καὶ τοῖς πολιτικοῦς λόγουσι ἐπιστήμη: ἢ κ. κτ. ἐν. δημόσιον λειτουργήμα, ὁπουρίημα: Ἡρωδίν.1,στ.51,2 καὶ τὸ πρῶτον τῆς διοικηθείσης πρότερον πράξεως: **14**) εἰδ., ἡ διδασκαλία ρητόρας ἢ φιλοσόφου: Ἰουλ.Λόβ.2,59C, Μαρτίν.Πρόκλ.22: **15**) ἡ ἀπὸ ἠθικῆς ἀπόψεως διαγωγή τινος: Κἀ Ματθ.16,27 καὶ τότε ἀποδώσει ἕκάστῳ κατὰ τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ: **16**) ἡ κατάσταση, ἡ τύχη, ἡ μοῖρα τινος: Ἡρ.3,65 ἰσέκλεισι πᾶσαν τὴν ἑωυτοῦ πρῆξιν, Αἰσχ.Πρ.695 πέφρικ' εἰσιδοῦσα πράξιν Ἰούδ.Σοφ. Α1:790 Ατάντος . . πρῆξιν' εἰδιδώτ': αὐτ.Τρ.294 ὄνδρος εὐτυχῆ κλύουσα πράξιν κ. κτ.πλθθ.: αὐτ. Ἄντ.1305: **17**) νεώτ. μαθμ. ἀριθμητικαὶ πράξεις γενικαὶ κανόνες δι' ἃν ἐκ θεθέντων ἀριθμῶν παράγεται ἄλλος: αἱ θεμελιώδεις ἀριθμητικαὶ πράξεις εἶναι ἡ πρόσθεσις, ἡ ἀφαιρέσις, ὁ πολλαπλασιασμὸς καὶ ἡ διαίρεσις: ἢ ὅμ. πράξεις (ἀλγεβρικοί) οἱ ποικίλοι μετασχηματισμοὶ ἐπὶ τῶν ἀλγεβρικών παραστάσεων καὶ ἐξισώσεων: πράξεις ἀναλύσεως.

πραίνως ἐπίρρ. μετὰ πραπίτης, πρῶως, ἡ-συχῶς, ἡπίως: Ἀριστοφ.Βάτρ.856 σὺ δὲ μὴ πρὸς ὄργην, Αἰσχ.Υλ., ἀλλὰ πρῶτως ἔλεγχῃ, ἔλεγχου, Αἰλ.Τι.5,39 (ἐτυμολ. ὡς ἐκ τοῦ πραίνουσι).

πρασιπαθῶ πρασιπαθῶ βλλ.

πράσιον κ. Ἐπιγρ. κ. πάπ. κ. νεώτ., ὅμ. πρασι, ἰων. πρῆσι-εἰα-ῶ, ἐκ τοῦ πρῶτος λαμβανόμενὸν ὁ ἐν. π. Ἄττ., τραγ. κ. κωμ. πλῆν ὅτι τὸ ἡλ. εἶναι ἰόντου πράσι (πρῶτος ὅς θηλ. μ.ν. Πλούτ. Η8,168 D), ἀλλ' ὁ ἐν. πρασι, ἰων. πρῆσι εἶναι ἐν γρ. π. ἐπ. κ. λυρ., πλθθ. ὀνομαστ. πρῆσις κ. πρῆσις κ. πρῆσι, θηλ. πρῆσαι, οὐδ. πράσα κ. πρῆσι: Ἀριστολ.Ζ1 488b, 22, ἐσφ. γρ. εἰς Φιλ.2,351, γεν. πρῆσιον, δοτ. πρῆσι, δοτ. θηλ. πρῆσις ἀντὶ πρῆσιαις (Ἐπιγρ.), αἰτ. πρῆσις (Πολύβ.18,37,7 κ. πρῆσιος (Ἰσοκρ.3,55), συγκμρ. πρῆσιος κ. πρῆσιος ἰων. πρῆσιος, ὕπερθ. πρῆσιος κ. πρῆσιος (Ἐπιγρ.), ἐπ. κ. ἰων. πρῆσιος κ. πρῆσιος (ἐν Ἐπιγρ.) (τὸ ὀ-πογεροῦσμένον εἰς τοῦδ., ἀλλ' ἀποδεικνύεται ἐσφ., ἐκ τῆς ἀπομοίσεως τοῦ ἰ. εἰς τὸ ἰων. πρῆσι: πρῆλ. κ. πρῆσι ἐν Ἐπιγρ.) ἡσιος, ἡρεκος, μαλακός, γλυκός

(τοῦ) ἐν Ἰλ. κ. Ὅδ.1, ἐπὶ πραγμάτων: Ὑμν. Ὀμ.8,10 πρῶτ' σέλας, Πίνδ.Π.4,136 πρῶτον ἄρον, Ἰνν.Ἐ.πιδ.1,10 μυρεταὶ πρῆσις, αὐτ. Ἀρβρ.69 Ἰητριεὶν πρῆσις κ. ἐπὶ ἡίου: Ξευ.Συμν.1,10 τὴν φωνὴν πρῆσιον προτίεται, Α17,6,349 ἀνέμων πρῆσιον τὸ Ζέφυρος, αὐτ.244 ὠδίνος πρῆσις, αὐτ.229 πρῆ-εὶ κέντρον: **2**) ἐπὶ πρῶτ., μαλακός, ἡπιος, εὐγενής τοῦ τρόπου: Πίνδ.Π.3,71 πρῶτος ὄσσιος, Πλάτ.Πολ.565B πᾶσιν ἰλεῶς τε καὶ πρῶτος εἶναι προσποίηται, αὐτ.375C: πρὸς τοὺς οἰκείους πρῶτος αὐτ.Φαῖδρ.243C πρῶτος τὸ ἡθῶς αὐτ.Εὐθ.303D, Κἀ Ματθ.11,29 πρῶτος εἰμι καὶ ταπεινὸς τῆ καρδίας, Κοισάρ.Δοπ.ἐν Σοθ.3,9, Μαλακ.Συμτρ.115,3 τοῦ πρῶτου κὶ ἀθῶου ἀνθρώπου: ἢ εἰδ. κατηνασμένος, μαλακώμενος μετὰ προσηγείας ὄργην: Ἡρ.2,181 σὺδὲν ἐγένετο πρῆσιος τὸ Ἄρασις, Εὐρ.Βάκχ.436 ὁ θηρ δὲ ἡμῖν πρῶτος (ἐπὶ τοῦ Διωνούσι): ἢ ἐπὶ ἵππου, καθυστασμένος, ἡμερωμένος: Ξευ.ΚΠ.2,129 ἀλλήλοισ δὲ πρῆσιος: ἢ ὅμ. κ. ἐπὶ ἄλλων ζῶων ἡμερος: Ξευ.Αν.1,4,9 ἰχθύων μεγάλων καὶ πρῆσιον, αὐτ.Οικ.15,4 ζῶα . . πράσα πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, Ἀριστολ.Ζ1 482b, 22' κ. παροιμ., Ἐπιχ.153 πρῆσιος μολόχας: ἢ κ. ἐπὶ τόπου: Ἰσοκρ.9,67 τῶνος ἡμερωτέρος καὶ πρῆσιος: **3**) ἐπὶ πρῆσιον, ἀισθημάτων κλπ., ἡσιος, ἡμερος, μαλακός: Πλάτ.Νόμ.867B τιμωρία πρῆσιος, αὐτ.815E πρῆσιος ἡθῶσι, αὐτ.888Α ἐν πρῆσι λόγους, Ἐπιγρ. ὄσσιος: πρῆ-εὶν ὄρκεν: ἢ ὡς οὐσι. τὰ πράσα θωπειαι, χάδιος: Ξευ.Ἰνν.91,0: **4**) ὁ καθιστὸν τινος ἢ τὴν ἡμερον, μαλακός, ὁ καταπρόδων τινός, ἐξημερωμένος, δομάζων: Πίνδ.Ο.13,85 φέρμασον πρῶτ' τείνων ἀμφὶ γένει (ἐπὶ γαλινοῦ), Ξευ.Ἰνν.9,3 προκίνεον αὐτὸν (τὸν ἵππον) ὡς πρῆσιος σημεῖος.

πραπίτης (ἡ) κ. Ἐπιγρ. κ. μον. κ. νεώτ. ἢ ἰδιότης τοῦ πρῶτου, ἡμερότης, ἡπίότης, μαλακότης, γλυκίτης: Θουκ.4,108 τὴν τε ἐκείνου πρῆσιον, Λυσ.6,34 οὐδ' ἀπὸ πρῆσιον, Πλάτ.Πολ.558Α ἡ πρῆσιος ἐπίων τῶν δικασθέντων οὐ κομψή, αὐτ. Συμν.197D πρῆσιον μετὰ πορίζων, ἀγριότητα δ' ἐξορίζων, Ἰσοκρ.3,55 διὰ τὴν ἐμὴν πρῆσιον, Ἀριστολ.ΗΝικ.1125b, 26 ἰάνθι, ὄργη, Κἀ Κορινθ.2,10) διὰ τῆς πρῆσιος καὶ ἐπιεικειῆς τοῦ Χριστοῦ, αὐτ. Ἐφεσ.4,2, Ἐπιγρ. πρῆσιος ἡθῶς, Μηνσῖ.12,6 Ἀπολ. κανόνα πίστεως καὶ εἰκόνα πρῆσιος, αὐτ.12,11 Ὁδ.δ., πρῆσιος χαρακίτης: ὅμ. κ. κτ. πλθθ.: Ἰσοκρ.5,116: ἢ μετριότησις: Πλούτ. Ἀλέξ.4 μετὰ πολλῆς πρῆσιος ἀπτεσθαι τῶν τοιούτων (δηλ. τὴν ἡδονῶν).

πρῆσιος (αἰ), δοτ. πρῆσιον κ. ἐπ. πρῆσιος, ποι. λ. ὁ φρένης τὸ μεταξὺ θῦρακος καὶ κοιλίας διάφραγμα, τὸ περιτόνιον, ὁ δικτυωτὸς ἔμην ὁ ἐντέρο περιαικόνητον: Ἰλ.Δ.79 Βάλε . . ἡπαρ ὑπὸ πρῆσιων πρῆλ.Ν 412: **2**) ἔδ. ἐπειδὴ ἐθεσπέριον ἔδρα τῆς διανοητικῆς δυνάμεως καὶ τοῦ αἰσθητοῦ, ἔδρα τοῦ νοῦ, νοῦς, δαιμόνιο, νευρῶμα, σῦνεσις: Ἰλ.Α.608 Ἡρασιος ποίησεν ἰδούσι πρῆσιος, αὐτ.Σ.380, Ἡσιόδ.Θ.656 περὶ μὲν πρῆσιος, περὶ δ' ἐστὶ νόημα: **3**) ἔδρα τῆς ἐπιθυμίας, ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς καρδίας: Ἰλ.Ω.514 ἀπὸ πρῆσιων ἡλθ' ἴμερος, Ἡσιόδ.Θ.608 ἔλεγον ἄκοιτιν, ἀρηρῆται πρῆσιος, Ἐρπ.129,4 πᾶσαιον ὄρεξαιτο πρῆσιος: ὅμ. κ. ἐν τοῖς χωρίοις τῶν τραγικών: Αἰσχ.Αγ.380 ἔδρα πρῆσιων λαχόντι, Εὐρ.Ανδρ.480 σπᾶν ἐν τῷ ἐν: Πίνδ.Π.2,61 χῆλον πρῆσιδι παλαιόμεναι κενᾶ, αὐτ.Αν.109, Εὐρ.Βάκχ.427 σφοδρὸν δ' ἀπέμην πρῆσιδι φέροντα τε, Ἐπιγρ. ἔργον ἐμῆς πρῆσιδος.

πρῆσιος (ἡ) ἰών, μῆνι Ἐπιγρ. ὄνομα μῆνός ἐν Ἐπιδοσφρ. δ.γρ. παραπίρος.

πρῆσις (ἡ) πάπ. πρῆσις βλλ.

πρῆσιος-α-ον ἐσφ. γρ. πρῆσιος: Ποιωδ.10,42

πρασιά (ή) (πθ, εκ του πράσιν, δθ, κυρ. φύτεα εκ πράσιν) κ. νεώτ., Ιων. **πρασίη** τμήμα κήπου περιεχόμενου δια λοχονικών ή άνθεων, βρογά: 'Οδ.Η.12 Ένθα δέ κορηται πρασια παρὰ νελατον όρχον παντοιας πεφύσσιον, αὐτ.Π.247 οὐ πρασιή ται άνευ κομηδης κατά κήπον, Θεόδωρ Φ1 4,4,3 πρασια αι διεργασμένα, Νικ. Άλεξ.532,ΠΔ Σοφ. Σειρ.24,31, Διοσκ.Α.17, Γαλ.Χρ.Μορ.9,6, Λόγγ.4,2 άνθων πρασια'. 2) μτφ. πρασια πρασια καθ' όμάσος ή συντροφιας: ΚΑΜόρκ.6,40. 3) Έπιγρ. χειρουργικόν όργανον.

πρασιάζω μτγν. διαίρω εις πρασιας βλλ.: 'Ακύλ.έν ΠΔ Φολκ.41|42,2 (παθ.).

πρασινός-όν μτγν. πρασίνος βλλ.3) Μάρκ. Αὐρ.1,5 μήτε Πρασινός... μήτε Βενετιανός.

πρασίζω (πράσσι) μτγν. είμαι πρασίνος ώς πράσιν, έχω χρώμα πράσου: Διοσκ.3,94 συμρνίζω, μή πρασίζω, αὐτ.4,155, Ρουφ.π.Όρειδ.8,24, 64,Γαλ.14,87,6 εὐν δέ μέγη πρασίζω, αὐτ.6,742,15.

πρασίνος-ον (πράσις) κ πάθ. ο πράς πωλινσιών, πωλινσιος: Ξεν.ΚΠ.4,5,42 πωλειν δέ τούς κοηήλους ό, τι έχει έκαστος πράσιμον, Πλάτ.Νόμ.848Α δσα ζώα έδμησαν πράσιμ άν έκαστοίς ό, έφραμοθος (ό,ή) έφραμ. λ. π. Εὐρ. άπ.598 (πθ, όθόρρ. περιασόμεσθα).

πρασινόδα (ή) δημ. τό νά είναι τι πράσινος: ή **πρασινόδα του κήμου**: 2) ή χλόη, τό φύλλον των ποωδών φυτών: Σολμ.Λογηρ.25,115 στά μάτια του είναι μοιρή ή πρασινόδα, Ζερβ. Τρογ.ΚΚ.24,11 άντάκω στις πρασινόδες.

πρασίνω μτγν. μον. κ. δημ. πρασίζω βλλ.: παρεμβολή η. Διοσκ.3,5,4 πρβλ. Σχόλ.Αίσχ. Πέρσ.617 || άμτθ. λουβάνω, έμφανίζω, παίρνω τό χρώμα του πρασίνου, γίνουσι πρασίνος: Πρόδρ.2,404 και ό Ιός του λέβητος έπάνω πρασινίσει, Πολίτ. Έκλ.Τραγ.69,22 οι κήποι ήφρασινίζω, τα πλάγια κοκκινίζω, Σολμ.Λάμπρ.19,3,5 δύο κυπαρισια άδελφωμένα, καὸ πρασινίζουσε μήτ' στους σταυρούς: || μτθ. καθιστά, βήρω τι πράσινον: χθές πρασινίσα τό γένεσμά.

πρασινία (ή) δημ. κ. πρασινώλα χροιά κίλιουσα πρὸς τό πράσινον, ίδ. ή εκ φθοράς προερχομένη.

πρασινόμα-ατος (τό) δημ. ή άπόντησις πρασίνου χρώματος, ή εις πράσινον μεταβολή τινος: τό **πρασινόμα** του κήμου.

πρασινόμαθος (ό) π. Βυζαντ. ο διακ. πρασίης μέλανης διοκοσμών τούς κώδικας πρβλ. έρυθρογραφέας.

πρασιναιδής-οὐδής μτγν. κ. νεώτ. ο έχων τό χρώμα του πράσινου, πρασίνος, πρασινωδής: 'Ολυμπ.Μετ.2,11,10.

πρασινολιθος (ό) νεώτ. πετρογρ. λεπτοκοκκώδης διαίρησις χρώματος άνοικτου πρασίνου.

πρασινορόδιος-η-ον μτγν. ο έχων χρώμα πράσινον και ρόδινον, ώς έπιθ. άετού: ΚΠροφρ. 'Εκθ.578 (ικθ.Βασ.Ι), Διγεν.Άκρ.342 πρασινορόδινο άετόσ στην αέλιαν άνω πίσω.

πρασίνος-η-ο[ν] (πράσιν) κ. νεώτ., δημ. θηλ. ο έχων τό χρώμα του πράσου, τούτέστιν ό του χρώματος του προκύπτοντος εκ της υείζου του κηρίνου και του κισνού: 'Αριστ.Μέτ. 372α,8, ΑΙ.Ζ11,21 πρασίνω χρωμάτιν, Σολμ. 'Ανθόλογ.3, Πολωγ.Τραγ.15,7 || κτ. έπέκτ. χλοερός || φρ. πράσινα όλογα επί άνυπάρκτου πράγματος ή άπραγματοποίητου ύποσχεσεως' || όμ. φρ. οὐτ' ένα πράσινο φύλλο οὐδ' έκάχιστόν τι, όκλ. τίποτε. 2) λιθος πράσινος πρασίσις βλλ.: ΠΔ Γέν.2,12. 3) οι πράσινοι ώς κύρ. όνομα, μια τών πατριών έν τ' ήποδορίω της 'Ρωμης, και είτα της Κωνσταντινουπόλεως ό. πρασινόδς βλλ.: Μαρτιάλλ.33,1. 4) τό οὐδ, ώς οὐσ. τό **πράσινον** ένν. μέροσι: 'Ιώσ.ΑΙ.19,4,4.

πρασινώ-όω ποιή τι πράσινον βλλ., πρασινίζω τι || παθ. είμαι γίνουσι πρασίνος: 'Ανών.έν 'Αν. Κρ.'Οε.3,220,24 **πρασινώται** τας Βοτανίνας (είναι όλοπράσινος εκ των βοτανών).

πρασινώδης-οὐδης οὐδης σχολ. προσσειαδής βλλ.: Σχολ.Θεοκρ.4,28.

πρασινωδής-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ο έχων όθην ή χρώση πρασινωδους, ο πρασινωτικός.

πράσιον (τό) κ. νεώτ. τό φυτόν πράσινον τό κοινόν, άσπρπρασία, βρωμοζάκια, κλάδωθροπος, μαρμαράκι, πιερσπάνι, σκουλόχορτο: 'Ιηπ.'Αφ. 224, Θεόδωρ.Φ1 6,2,5, Διοσκ.3,105 || νεώτ. βοταν. γένος φυτών της οικογ. των χυλιανθών περιλω. δόνον περί τά 30 είδη, έξ έν γνωστότερα παρ' ήμιν είναι πράσιον τό κοινόν και πράσιον τό ξενικόν: || **πράσιον** τό ξενικόν, ά. σώρμα: Θεόδωρ.Φ1 6,2,5, Νικ.Όθρ.550. 2) τραγογίανος λεπτόφυλλος βλλ.: Διοσκ.3,30. 3) βολήται βλλ.: Ψιδιοσκ.3,103. 4) είδος τι φάκος: 'Αριστ.Ζ1 59α,16 **πράσεται** δέ και τό **πράσιον**.

πράσιος-ον βλάστηος βλλ.: Πλάτ.Τιμ.68C **πυρρόσ** δέ μέλιον πράσιον, Δίων Κ79,14: || τό άρσ. ώς οὐσ. κτ. πληθ. οι πράσιος πράσινος βλλ.3): Δίων Κ73,4. 2) έμεσις, έμετος: Καιλ.Αὐρ.'Οε. 3,20. 3) **πράσιος** (ένν. λιθοει) ο πρασίσις βλλ.: Γλιν.Φ1 37,113.

πράσις-εως (ππρασίκω) κ. 'Επιγρ., πάπ. κ. νεώτ., Ιων. πρλσις-ιος πώλησις: 'Ηρ.1,153 ώνη τε και η **πρλσι** χρέονται, Σοφ.άπ.909, Πλάτ.Σοφ.223D μτ. της επί πρβθ.: 'Ηρ.4,17 επί πρλσι (πρὸς πώλησιν), 'Ερμην.63,15 κατά πρλσιν, 'Αριστ.φάπ. 567 κύρειν πρλσιν, Εδν.225 πρλσιν αίτειν, Αίσχιν.115 **πρλσιν** έποιήσατο σοῦ άγώνος κ. κτ. πληθ.: 'Αριστ.Πολιτ.129α,15 **περί** τάς **πρλσεις** και τάς **ώνάς**. 2) έν πλθ. επί νομικών έγγραφων, συμπόλαιον πρὸς μίσθωσιν φορολόγος.

πρασίτης ονος(ό) μτγν. οίνος ένέχων **πράσιον**: Διοσκ.5,48 (ιδ, γρ.).

πρασίτης-ιδος (ή) είδος τι πολυτίμου λιθου, πθ. σμάρραδος: Θεόδωρ.ΑΙ.37 [κ. δ. τ. πράσιν].

πρασιώ-όω μτγν. πρασιάζω βλλ.: 'Ακύλ.ΠΔ 'Ι-ώήλ 1,20 (παθ.).

πράσος (τό) δημ. τό πράσινον βλλ.

πρασόειδος-οὐδς εκ ό πρδς πράσινον δυοιος κατά τό χρώμα: 'Ιηπ.Προγν.1, 'Αριστ.Χρωμ.795α,4.

πρασόεις-εντος-εσσα-εν μτγν. προσσειαδής βλλ.: 'Οππ.'Αλλ.1,107, θίνα δ' άνά πρασόεσσαον ύπό χλοερατίς βατάσσι: πρβλ. πράσινον 21.

πρασόεφαλον (τό) γλωσσ. πράσιν κεφαλωτόν.

πρασσοκείφης-ιδος (ή) (κείρω) κ. νεώτ. κήπη τις καταγρώουσα τά πράσσα: 'Ήσ. εζφον κλωρόν κείρων τό έν τοίς κήποις λάχανα: νεώτ. ζωολ. τό έντομον γρυσσόπλας, ά. κρεμμυθοφάγος, Στραττ.61,1, 'Αριστ.Ζ1 551δ,20 εκ δέ των πράσινων αι πρασσοκείφιδες, Θεόδωρ.Φ1 7,5.

πρασσοκουρον (τό) (κείρω) μτγν. κ. πάθ. όρπανον δι' οὐ κώπηση τά πράσσα: ΑΠ11,203. || κ. ώς έπιθ. πάπ. **όρπανα πρασσοκουρα** τά δι' ών κώπησην τά πράσσα.

πρασόλιθος (ή) νεώτ. όρυκτολ. πορρολαγή του κοινου γαλαζίου βλλ.

πρασολόγω δημ. συλλέγω, μαζεΐω πράσος.

πρασόγαννα (ή) δημ. τό φυτόν κρόμμυον τό μαργαριτώδες βλλ.

πράσιν (τό) κ. νεώτ., δημ. κ. πράσος κρόμμυον βλλ. τό πρώτον βοταν. είδος του γένους κρόμμυον της οικογ. των λειριοειδών: Κων.ιδ.7, 'Αριστ.φ.Βατρ.62) πάντα τόλλα, πλην πράσφ, Θεόδωρ.Φ1 7,12, Διοσκ.2,149 **πράσιν** κεφαλωτόν, 'Αρτεμίδ.Διαδ.1,67 **πρσσα** τά κείραμένα (πράσα τεμαριζόμενα, κοπτόμενα), παρομι. π. Κομ.'Αδέσπ.197 **φύλλω** πρσσου τό των έρώντων.

συνδέεται βαλάντιον" 2) ποσειδωνία ή ώκειανός βλλ., φυτόν θαλάσσιον άπαντών εις τήν Θεσόρην και τών Άτλαντικών, ά. χαλαροστο: Θεσόρ.Φι.4,2,6. Πλιν.Φι.13,135' // όμ.ελαράριον τό σκαριόσφορον, είδος τοῦ γένους τών φυκωδών βλλ.: Θεόφρ.Φι.4,6,4.

πρασόρην (ή) 'Ησ. πρασόκουρον βλλ. **πρασόσπερον** (τό) μιν. τό σπέρμα τοῦ πράσου: Παύλ.Αιγ.7,17.

πρασόφαγος-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ό τρώγων πράσα: Βατραχου.232.

πρασόφαγώ-έω μτν. τρώγω πράσα: 'Ιω. Αυθ.Μην.4,135.

πρασόφυλλο (τό) δημ. φύλλον πράσου.

πρασόχαϊτα επίθ. τοῦ Ποσειδώνος έκ διορθ. Αηγεαίϊ άντί θρασόχαϊτα: Σώφρ.φιπ.21' ηρβλ. 'Ησ. έν λ. φύκος, φυκιοχαίτης, φαφαροχαίτης.

πρασόχρους-ος-ουν-ον (χρoα) μτν. κ. μιν. ό έχων τό χρώμα τοῦ πράσου: Δημσοφ.Ψφθ.η. 'Αετ.7,33, 'Έξέτ.8,971.

πρασόχοι (τό) κωμ. έπ. άντί πρασαίος, ό ώς τό πρoσon πρoσoίως, κωμ. όνομα βατραχού έν τῇ Βατραχου.252.

πράσσω κ. μιν., άττ. κ. νεώτ. τ. πράττω (πρώτον π. 'Αριστ.φ.κ.Ξεν.), έπ. κ. ίων. πρώτη, δημ. μ. κτ. μέλλ. κ. άορ. (ϊδίως έν συνθ.), κρητ. τ. πράδωω (Νόμ.Γορτ.1,35), μέλλ. πράζω, ίων. πρήζω, άορ. έ-πρήξα, ίων. έπρήξα, παρακ. πέπραχα, κ. ίων. πέπρηχα, ίως μτθ. : 'Ηρ.5,106,Ξεν.Έλλ.5,2,32,αὐτ.ΚΠ.3,1,15,Δειν.3,21, Νέν.619, 'Επιγρ. κ. ώς άντθ. : Πλάτ. Κωμ.187, 'Αριστλ.Ρητ.Άλ.1440α,361, ύπερα, έπενεπράχι(ν) ίως μτθ. : Ξεν.ΚΠ.3,1,15, 'Αναγ.Πολ.5,831, παρακ. β' πέπραγα, ίων. πέπρηγα (ίμτθ. : Πινδ.Π.2,73, 'Ηρ.2,172, 'Αριστφ.Πλ.629,αὐτ.Βάτρ.302,Ξεν.Έλλ.1,4,2' μτθ. : 'Αριστλ.ΗΝικ.168β,35, 'Επιγρ. 'Εφέσου), ύπερα. έπενεπράγεον (ίμτθ. : Θουκ.2,4,αὐτ.7,24)' μέσ. μέλλ. πράσσομαι ('Αντιφ.άπ.67,Ξεν.Έλλ.6,2,36)' έπίσως κ. έν καθ. σμ. (Πινδ.Π.4,243' αθ.Πλάτ.Πολ.452Α), άορ. έπραξάμην (Σοφ.ΟΤ.287,Θουκ.4,65), καθ. μέλλ. έπραξθήσομαι (Αισχ.Π.398, 'Αριστλ.Ρητ.1359α,11), μέλλ. γ' πεπραξόμαι (Σοφ.ΟΚ.861, 'Αριστφ. 'Ορν.847, Έδν.9,3D), άορ. έπράχθη (Σοφ.Τρ.679, Θουκ.4,54) παρακ. πέπραγα (Αισχ.Πρ.75), ένίστε κ. έν μέσ. απρ. διανάω, διέρχομαι, περῶ' έν συντάξει μετ. απρ. οὐσ. σπμαντών τόπων, έκτασιν' μ. έπ. : 'Π.Ψ.501, 'Οδ.1491' άλλ' ότε δῆ δις τόσων άλα πρῆσσαντες άπήμωρον, αὐτ.Ν.83' // ίδ. έν φρ. πρoσσω κέλευθον, οδών : 'Π.Ξ.282 τῷ βῆτνν .. δίμπα πρῆσσαντε κέλευθον, 'Υμν. 'Ομ.'Ερμ.203' οδών πρῆσσαντο οδῆται κ. ιτα γενικ. : 'Π.Ο.264' άμαζαν έφονήλασσαιε κ. ιτα πρῆσσωμεν οδοτο, 'Οδ.Γ.476, αὐτ.Ο.47' 2) εύρίσκωμι έν τινι θέσει, καταστάσει, διατελώ κατά τινα τρόπον : 'Ηρ.3,26' ό μέν έπ. Αιβήνας στόλος οὕτω έπρήξε, αὐτ.4,97, αὐτ.7,18, Αισχ.'Αγ.1288' έπει τό πρώτον είδον 'Ιλιου πόλιν πράξασα κ. ώς έπραξεν, 'Αριστφ.'Ιπν.549, 'Θουκ.7,24' // κ. δημ. διάγω, ζῶ, περνώ : Πολύτ.'Εκλ.Τραγ.259,10' πoσ πρoσoσsun εις τά νιάτα των, πoσ πρoσoσsun σά γεράσουν // εἰ πράττειν π. άορ. ώς εύχῆ έν έπιστολoίς : Αουκ.Νηρ.Προομ.1' // όμ. διάγω που ή μετά τινών αυταναστρέφομαι, 'Ερωτ.τοκρ.1,85' πάντα με κατασάσασσιν ήπρασσε, αὐτ.1,699' ήπρασσε από Πλατωνί, αὐτ.1,696' // οὕτω συνθ. μετ' έπιρρ. δαλιωτικών-ποιητικής καταστάσεως, διακρίσει καλώς ή κακώς, εύρίσκωμι έν καλή ή κακή καταστάσει: Πινδ.Π.2,73' ό δέ Ραδoμάνθωσ εἰ πέρραπον, ότι φρονών έλαχε καρπὸν άμώμητον, 'Ηρ.1,24' και μιν εἰ πρῆσσαντα λιοπέην έν Τάραντι, αὐτ.1,42,αὐτ.ε,94, Αισχ.Πρ.979, Σοφ.'Αντ.701' σοῦ πρoτῆσαντος εύχόχως, πάτερ, Εἶρ.'Ηρακλ.794, 'Αριστφ.Πλ.629' ώς εύτυχε19' ώς

μακρῶς πεπράγατε, αὐτ.802,Θουκ.1,129' πρoσoσsun ώς άριστα' // άλλῶ τῆς συντόξεως ταύτης οὐσης κυρίως έλλειπτικός, άντι τοῦ εἰ κακώς (κωλ) πράττω τό οὐτό (θεωρουμένης οὕτω τῆς άγορῆς ή δυσμενούς καταστάσεως ώς αποτελεσματος καλής ή κακής ενεργείας ή διαγωγῆς), οὐχι σπανίως προσιθεται τό οὐδ, έπίθ. ή άντων, προς πληρoστερον ή άκρoβπoστερον καθορισμόν, εις διακ. φρ. : Σοφ.ΟΤ.1006' τοῦτ' άφικoμῆν, οπως .. εἰ πράσαιμι τ, αὐτ.ΟΚ.1704,Εἶρ. 'Ορ.355' εύτυχία δ' οὐτόσ' άμικει, θεόςέν πράξας άπερ ηἴχου, 'Αριστφ.Βάτρ.303' θάρρει, πάντ' άγαθά πεπράγαμεν, αὐτ.Πλ.341,αὐτ.'Ιπν.683,Θουκ.6,16' περι σφετέρων τῶ και καλά πρoσῆλτων, αὐτ.7,71,Ξεν.'Αν.6,4,8' οκoομένων και τοῦς άλλων., πολλά και άγαθά πράττειν, αὐτ.'Απομυμ.6,8' 3) έντελώ, έπιτελώ, κόνω : 'Π.Α.562' πρήξει δ' έμνησ' οἱ τῷ δυνάσει, αὐτ.Σ.357, 'Οδ.8,191, 'Ηοιδ. 'Εργ.402' ην δέ τῷ λυπηρῶ, χῆρμα μέν οἱ πρήξει, Ξεν.ΚΠ.5,11' οί μὲν δῆ τοῦτ' έπραθόν τῶ και έλεξαν, Μέν.619' δ' και λέγειν οκoομoν οἱ πεπραχότες, Πρoδρ.2,535' τοῦ πράττειν πάντα, Αέσποτα, τά τῆς οικείας γνώμησ, - έπραξε τό καθήκον του' κ. καθ. : Αισχ.Πρ.75' και δῆ πέπρακται τοῦργον οἱ μακρῶ πόνω' // ιτ. δοτ. προς, περιποίητ. : Αισχ.Πρ.660' ώς μάθοι τῷ χρῆ δρῶντ' ή λέγοντα δαίρμιν πρoσoσsun φίλα, Εἶρ.'Ιων.37' Αο-εἶθ' δ' έγῶ χῆριν πρoσoσsun οδελφῶ' // κ. ιτ. έμ-προθ. διορ. κτ. όμ. σμ. πράττω τῷ ύπερ τινος τελῶ, ενεργῶ τῷ χoρῖν τινός ή ώς έπικρoσώσoς προς : Δημ.801,αὐτ.1370' έπραξε δέ οὐδῆ τῆς πόλεως τά πάτρια τά προς τοῦς θεούς' // όμ. ιτ. διηλ. σιτ. προς. κ. πράμν. : αὐτ.'Ελ.1394' ταῦτά γάρ παροῦσά τε πράξεις τόν άνδρα τόν σόν ην τε μέ παρῆς, 'Αριστφ.'Εκκλ.108' ώσ' άγοράν τῶν πρῆξαι τῆν πόλιν, 'Ισοκρ.12,93' // κ.έπομιν.έξ-ηρητ. προτάσεως: Θουκ.1,129' πρoσσω θαρών και τό έμά και τά σά δη κoλλίστα' // είδ. ιτ. άντικ. δῆλοῦντος τό ποιόν των έπιτελομένων : Πινδ.1,65,11' πρoσσαι θεοδύμουσ άρετας μένoντα εργαί, Πλάτ.'Απολ.28B' σκαπέν .. πότερον δίκαια ή άδικα πράττει, δ' Αουκ.23,4' οὗτος .. οὐδέν άδικον έπραξε, αὐτ.'Ιω.3,20' νεώτ. κ. ιτ. έ-πρηρ. καλώς-κακώς έπραξες // κ. νεώτ. ή καθ. μτθ. παρακ. τά πεπραγμένα τό έπιτελεσθέντα : Πινδ.Ο.217' τῶν πεπραγμένων .. έργων' σι-νήθ. άπολ. : Δημ.12,αὐτ.724, - τά πεπραγμένα τοῦ συνεδρίου' // όμ. τά πραχθέντα τό γεγόμενο, τά συμβάντα : Αισχ.Πρ.683' κλῦεις τά πραχθέντ', Θουκ.1,22' τά δ' έργα των πραχθέντων έν τῷ πα λέμψ' σπανιότ.κτ.έν. : Πλάτ.Πρωτ.324B' οἱ γάρ άν τό γε πραχθέν άγέννητον βείν' 4) είδ. επί τῆς γεννητικής πράξεως : Θεοκρ.2,143' έπράχθ' τά μέγιστα' 5) κατοβάλλω ενεργείας, προσηλαθεισ οπως.. : Θουκ.9,57' έπρασεν .. οπως πόλεμος γένηται αὐτοίς προς Πελοποννησιαίους, αὐτ.1,55,Δημ.888' κ. ιτ. άπαρφ. : αὐτ. με Δευρο ηλκην τῆν ναόν έπραττεν' // είδ. 'έπι δολιων ενεργειών, επιχηρῶ : 'Ανδοκ.3,6' πρoτῆσαντος τινος δῆμον κατά-λυσιν έληφθασσέν' // κ. καθ. κρυφίως άσκομοῦσ, ένεργoίμαι : Σοφ.ΟΤ.125' εἰ τῷ μη εἶδν άργῶμα έ-πρασσετ' ενθόθεν (είδν ένθρηγῆσθo διά διοροδοκίας, Θουκ.4,121' και τῷ αὐτῷ και έπρασσετο εις τάς πόλεις ταύτας προδοσίας ηέρι, Λυσι.30,10' // άπολ. ενεργῶ : Πινδ.Ν.1,26' πρoσσαι γάρ έργω μέν σθένος, βουλαίσι δέ φῆν, Πλάτ.Νόμ.527Α' είδ. σμ. έν φρ. : 'Ισαί.5,14' μεθ' ήμῶν ε-πρoττειν (έλοθε τό μέρος μοσ)' 6) κατορθῶ, έπιτυχῶν : 'Π.Α.552, 'Οδ.7' 32α' οὐδῆ τί έργον έν-θoδ' έτι πρήξει, Πινδ.1,514, έν τ' άγωνισίος άέθλοισι ποθεινόν κλέος έπραξεν (έπέτυχεν ένδοξον νίκην), Δημ.30' έπράξαμεν ήμετς κoκείνοι πρῆξ

ἡμᾶς εἰρήνην, αὐτ.281 βουλευόμενος πράξει ταύτην τὴν φίλιαν' κ. μτ. ἀπαρρ. : Ὁδ.Γ60 Τηλέμαχος προήχεται νέεσθαι' κ. μτ. πλάγιος πρστ. : Αἴσχ. Εὐμ.896' 7) ἐπιφέρει, ἐκτελεῶ κακόν τι : Ὁδ.Π88 πρῆξι δ' ἀργαλέον τι, Πίνδ.Ν.3.46 κλυτέσσιν ἀγοστήριον ἐπρασσεν φόνον' || πρακτικά, ὑπερβίαια : Ἡρ.5.113 Ὀνήσιλος κ. παρ. τὴν Κυπρίων ἀπάστατον ἐπρῆξε' || κ. καθ. ἐπέμβρομα, τελοῦμαι, γίνομαι : Εὐρ.ἱπλ.680 φεῦ φεῦ πέπρακται' || ἐν εἰδ. σμ. μτ. αἰτ. τὸ πρσ. φωνεῖν, ἐκτελεῶ τινα : Αἰσχ.Λα.440 ἐπρασσε δ' ἄνερ τὴν ὕδα βάπτει ἰδῶνας τὸν ἐτελείσσει, ἔτσι καὶ τὸν ἔβαψε' 8) καθιστῶ, κάνω : Πίνδ.Ν.5.37 χρυσαλακάτων τινά Νηρείδων πράξεν ἀκοίτιν' 9) καταγίνομαι, ἀσχαλοῦμαι εἰς τι, κάνω κάτι : Σοφ.Ἡλ.678 σὺ μὲν τὰ σαυτῆς πράσσ', ἐμοὶ δὲ σὺ ξένη τάληθες εἰπέ ἰσθὺ κάνη τῆ δουλεία σου, Πλάτ.Πολ.433Α, αὐτ.Φαῖδρ.247Α, Ξεν. Ἀπομν.3,8] ὡς ἂν πεπεισμένος μάλιστα πρᾶττειν τὰ θέοντα' εἶδ. ὡς ἐπαινος προσώπου περὶ τὸ ἴδιο ἀσχαλομένου : αὐτ. Γοργ.526C φιλοσοφοῦ τὰ αὐτοῦ πρᾶττανος καὶ οὐ πολυπραγμονήσαντος' ἀλλὰ κ. φεικτικῶς περὶ προσώπων ἀδιανοήτων ἐχόντων περὶ τῶν κοινῶν : αὐτ. Ἀλλ.κ.127B οὐδ' εὖ . . . οἰκοῦνται αἱ πόλεις ὄταν τὰ αὐτῶν ἕκαστοι πρᾶττωσι' || κ. φρ. πρᾶττω τὰ πολιτικά ἢ τὰ τῆς πόλεως καταγίνομαι, ἀσχαλοῦμαι περὶ τὰ δημόσια, λαμβάνω μέρος εἰς τὴν διοίκισιν τῆς πόλεως : Πλάτ. Ἀπολ.31D τοῦτ' ἔστιν ὁ μοι ἐναντιώμενος τὰ πολιτικά πρᾶττειν, αὐτ.Πρωτ.319Α' ὅμ. τὰ κοινὰ πρᾶττω πολιτεύομαι : Ἀριστλ. Πολιτ.1324b.1, Ἀπολλ. Βιογρ. Αἰσχίν.14 προκόπτων τῆ ἡλικίᾳ ἐπὶ τῶ . . . τὰ κοινὰ πρᾶττειν ἀπέκλινε' οὕτω κ. : Πλάτ. Συμπ.216Α ἐμοῦτο μὲν ἀμελῶ, τὰ δ' Ἀθηναίων πρᾶττω' || κ. ἀπολ. πρᾶττω πολιτεύομαι, διαίκα, ἄρχω : Ξεν. Ἀπομν.1.2,15 γενέσθαι ἂν ἰκνωτάτω λέγειν τε καὶ πρᾶττειν', Δημ.240 τὴν μὲν ἐν τῷ πολιτεύεσθαι καὶ πρᾶττειν διαφοροῦμενον καὶ διαφαιροῦμενον, αὐτ.245' 10) μελετῶ, σπουδάζω : Ἀερ.Ἐπίκτ.2,17,27 συλλογισμοὺς πρᾶττειν, Σουῖδ. ἐν λ. Ἀριστοφάνης ἀπερ δὲ πεπράχμεν Ἀριστοφάνους δράματα' κ. παθ. : Σχολ. Νικ.Θηρ.1] ἐν ταῖς πρᾶττομένοις (ἐν ταῖς ὑπὸ ἀνάγκην ποιήσοισιν)' || δημ. ἐκ ἐμπειρίας γινώσκιν πράγματα τίνος : Ἐρωτόκρ.1.2238, αὐτ.2,1704 ὅτι δὲν εἶδ' οὐδ' ἤπραξα σσι τίνους παύ γυρίζω' 11] διαπραγματεύομαι : Θουκ.1,114 τοὺς πρᾶξαντας πρὸς αὐτὸν τὴν Ἀφῆν τῆς πόλεως' κ. παθ. : αὐτ. 4,76 τῷ γὰρ ἴπποκράτει καὶ ἐκείνῳ τὰ βωϊώτια πράγματα ἀπὸ τινῶν ἀνδρῶν ἐν ταῖς πόλεσιν ἐπράσσετο' || κ. ἀνεῦ ἀντικ. πρᾶττω τινὶ διαπραγματεύομαι πρὸς τινα : αὐτ.4,110' 1] οὐδὲ πρᾶσσοντας αὐτῷ [οἱ μετ' αὐτοῦ ἐνεργούντες διαπραγματεύοισιν]' ὅμ. με. ἐμπροσθ. αἰτ. πρᾶττω πρὸς τινα ἢ εἰς τινα : αὐτ.1,131, αὐτ.2,5' κ. ἐν τῷ παθ. : Αἰσχίν.3,64 ἐπρᾶττετο γὰρ οὐ πρὸς τοὺς ἄλλους πρᾶσεις' || ὅμ. πρᾶττω περὶ τίνος : Ξεν. Ἐλλ. 6,33 πρᾶττειν περὶ εἰρήνης' 12] ἀπολ. ἐν εἰδ. σμ. οὐ πρᾶσσοντας ὡς οὐ ἀποδοῖται : Θουκ. 4,89 ὡς δὲ βεβηντο αἱ πρᾶσσοντες τὸ ἀμάρτημα' 13] ἀποιτῶ καὶ λαμβάνω τι παρὰ τίνος' εἶδ. ἀναφορ. πρὸς χρηματικὴν ποσὴν μτ. διπλ. αἰτ. πρσσ καὶ πράγμ. : Ἡρ.3,58 καὶ αὐτὰς μετὰ ταῦτα ἐκάρτον τάληθρα ἐπρᾶξαν, Βοτράχομ.185 πρᾶσαι με τῶκαν (μὲ ἔξανγκαίεθι ὅπως καταδάω τῶκαν)' κ. μ.μτ. αἰτ. τὸ πρᾶσμ. : Κδ Λουκ. 19,23 φόν τὸκῶν ἂν ἐπρᾶξα αὐτῷ [τὸ ἀργύριον], Ἡρ. 1,106 φόνον ἐπρᾶσσαν παρ' ἐκάρτων' || συκν.εἰδ. ἐπὶ δημοσίων εἰσφορῶν ἢ θαυμάτων, εἰσπράττω . Πλάτ.Νομ.774D πρᾶττώντων θεοὶ αἰμαῖα, Δημ. 617 διπλάς πρᾶττόντες τὰς εἰσφοράς' || κ. παθ. πρᾶττομαί τι καλοῦμαι ὡς πλῆρῶσω τι : Θουκ.

8,5 ἐτύχονα πεπραγμένους . . . τοὺς φόρους, Πλάτ. Νομ.921C ὅς γὰρ ἂν . . . μισθοὺς μὴ ἀποδοῖω ἐν χρόνοις τοῖς ὁμολογηθεῖσι, διπλοῦν πρᾶττεσθαι' || κ. μέσ. πρᾶττομαί τινά τι λαμβάνω δι' ἐμοῦτον : Πίνδ.Ο (10)(11),30 ἀέκοντ' ἐκὼν μισθὸν ὑπέρβιον πρᾶσσομαι, Ἡρ.2,126 προστάξει πρᾶσσεσθαι ἀργύριον ὀπίσθον δὲ τι, Θουκ.4,65, Πλάτ.Νομ.762B, Δημ.466 ἐκείνοισι πρᾶτταται τοῖς παρ' αὐτοῦ σίτων ἐξάγοντας τριακοστήν' ὄμ. πρᾶττομαί τι ἀποδοῖ τινος ἢ ἐκ τίνος : Θουκ.8,5,37, Λουκ.97,3 οὐ δυνατοὶ ἦμεν παρ' αὐτῶν ἀ βῆσιλον πρᾶσσεσθαι' κ. τὸ παθ. ἐν μέσ. σμ. : Δημ.845 εἰ μὲν ἐπεπράγμην τοῦτον τὴν δίκην (ἐάν εἶλον λάβει παρ' αὐτοῦ τὸ ἐπιδοκασθῆν ποσόν)' 14] ἐπινοῶμαι ὀφείλην : Πίνδ.Ο.3,7 πρᾶσσοντι με τοῦτον δεσδέωμαι χρέος, Αἰσχ.Χο.31 τούφελόμενον πρᾶσσομαι Δίκη' 15] ὄμ. πρ. λαμβάνω ἐκδικῶναι : αὐτ.Εὐμ. 624 τὸν πατρός φόνον πρᾶξαντα, Πλάτ.Νομ. 867D καὶ περὶ τὸν φόνον ἀγριωτέρως ἂν πρᾶξοιεν, Λουκ.8,Πρ.18' οὕτω κ. : Αἰσχ.Πετρο.476 ἂν ἀντίποινα παῖς ἐμὸς πρᾶξεν δοκῶν.

πρᾶσώδης-ους-ες (πρᾶσσοι) πρᾶσσοειδῆς βλλ., ὁ ἔχων τὸ χρώμα τοῦ πράσου : Θεοφρ.Φ19,10,1, Γαλ.19,488,2 πρᾶσώδης ἐμυώμην τε καὶ διαχυρομένη φαίνεται' || ἐπί μετροῦ τοῦ Ἰνδικοῦ Ὁκεανοῦ : Μαρκιαν.Περὶπλ.1,40, Ἀνώμ.Γεωργ.Συνθ.32. **πράτα** [τά] δημ. πρόβατα.

πράτῃ Ἡσ. ἡ νοσηρία.

πράτῆρον Ἡσ. ἐραλλόν.

πράτῆρος (ὁ) δημ. ὁ βόσκων πρόβατα, πράτα, βοσκός, τοσπῶνος : Μολσκ.Συντρ.109,10 πρᾶτῆρδης συντρῶδος ἡμοῖ.

πρᾶτασία [ή] Ἡσ. ὀφείλη γινόμενη κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀρόσεως πρῆλ, προηρόσα.

πρᾶτλια [ή] ιγτρ. πρᾶσις : Κάθ.Ἰουστιν.10,27,2.

πρᾶτῆρ-ἥρος(ὁ) ὁ πωλῶν, πωλητής : Πλάτ.Νόμ. 915i ἀναγέτω μὲν ὁ ἔχων εἰς πρᾶτῆρα, Ἰσαί.10, 20 [πῶ], Δημ.967 πρᾶτῆρ . . . τὸ ἐργαστήριον καὶ τῶν ἀνδραπῶδων ὁ Μουσικῆς ἡμῖν γίνετα' 2] πρᾶτῆρ λιθὸς ὁ ἐφ' οὗ ἰστάμενοι αἱ δοῦλοι ἐπωλοῦντο : Πολυδ.3,78.

πρᾶτῆριον(τὸ) κ. νεώτ., ἰων. πρῆτῆριον τόπος ἐνθα ἐγίνοντο πρᾶσεις, πωλήσεις, ἀγορά : Ἡρ.7; 23 ἴνα σφι ἀγορῆ τὸ ἐγίνετο καὶ πρᾶτῆριον, Αἰν. Τακτ.10,14, Πλούτ.Ἡ8,972i] ὄπως πρᾶτῆρια δίωκ Κ.59,14 [ἐκτ. τὸν Μοῖρ, ὁ τ. δὲν εἶναι ἀπίκσι' 2] νεώτ.καθῆκον, ὅπου πωλοῦνται κατὰ μικρὰ ποσότητος, λιανικῶς προϊόντα ὠριμμένη συνήθ. προελεύσεως ἢ ὅπου ἀγοράζουσι τὰ εἶδη τὴν μέλη ὠριμμένων συνεταιρισμοῦ : πρᾶτῆρια προϊόντων - πρᾶτῆριον συνεταιρισμοῦ.

πρᾶτῆς(ὁ) πρᾶτῆρ βλλ. : Ἰσαί.ἀπ.167.

πρᾶτῆσις(ὁ) πρᾶτῆρ βλλ. :Κωμ. Ἀδισπ.336,5 [ἀμψι]' || Ἡσ.επρᾶσις' ὁ δημόσιος πωλῶν καὶ κηρύσσων.

πρᾶτῆγάρμ δημ. ἐλευθεροκωνικῶ βλλ.

πρᾶτῆγάρμ(τὸ) [ἱταλ.] δημ. ἐλευθεροκωνικῶ βλλ. : παίρνω πρᾶτιον (ἐλευθεροκωνικῶ).

πρᾶτῆκός-ἠ-ὄν Ἔπιγρ. κ. πάλ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν πρᾶτιον βλλ., ὁ τοῦ πρᾶτιου . . . ὡς οὐσα. πρᾶτικὸς [ή] φόρος ἐπὶ τῶν πωλήσεων : Ἐπιγρ.' || πάλ. πρᾶτικόν[τὸ] προμηθεῖο ἐπὶ τῶν πωλήσεων' ὅμ. κ. ἐν τῷ πλῆθ.

πρᾶτιστέω Ἐπιγρ. ὄμρ. ἀντί πρᾶτιστεύω βλλ. : τὸ Πουπτικῶ πρᾶτιστεύοντας ἔθνεος.

πρᾶτιστέος-η-ων Ἐπιγρ. ὄμρ. ἀντί πρᾶτιστός : Ἀγλυτέλης πρᾶτιστός ἀγορᾶν ἱκιάδι.

πρᾶτομηνία [ή] Ἐπιγρ. ὄμρ. ἀντί πρᾶτομηνία, ἡ νοσηρία.

πρᾶτόπαις-παιδός (ὁ) Ἐπιγρ. ὄμρ. ἀντί πρᾶτόπαις βλλ., ὁ ἡγεμῶν, ἀρχηγὸς τῶν παιδῶν ἐν Σπάρτῃ κτ. πλῆθ. πρᾶτόπαιδες παῖδες ἄγοντες τὸ δωδέκατον ἔτας τῆς ἡλικίας τῶν.

πρατοπάμαις-ποιδος (ὁ) Ἑπιγρ. ὁ ἀρχηγὸς τῶν παρσιδῶν, ἴσται τῶν ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς παιδικῆς τῶν ἡλικίας εὐρισκομένων.

πράτορος Ἑπιγρ. ἐνεργῶ, ἄς πρῶτος βλλ. **πράτορος-αν** δωρ. τ. ἀντὶ πρῶτος βλλ.: Ἐπιχ.88 κ. ὕπερθ. πρῆτοτος: Θεοκρ.1,77 ἠθῶ Ἑρμᾶς πρῆτοτος ἀπ' ὤραος.

πράτορος-ἡ-όν κ. πάπ. ὁ πρὸς πρῶτον, πᾶλθον: Σοφ.Τρ.276 πρᾶτόν νιν ἐξέπεψεν ἰδίως πωληθῆι.

πράττω ἀττ. κ. νεώτ. τ. τοῦ πρᾶσσω βλλ. **πράττω-ορος** (ὁ) Ἑπιγρ. κ. πάπ. πρᾶτῆρ βλλ.: Ἑπιγρ. πρᾶτῆρ Ἀριστοκλῆς Πολυξένου.

πράυγελος (ὁ, ἡ) ἰων. πρῆυγελός ὁ πρᾶκος ἡπίως γελῶν, ἐν χρ. κ. μ.πφ.: Ἀκούμ.4, ΑΠ9,229, αὐτ. 10,4 πρᾶυγελος Ζέφυρος.

πρᾶθυμια (ἡ) μτγν. πρᾶθης, ἡσίοτης φυχῆς, ἡμερότης χαρακτήρος: Ἰω.Χρυσ.6,975 κατ' ὄξῆων πρᾶθυμιαν, κατ' ἐχθρὰς φίλων.

πρᾶθύμω-ον μτγν. ὁ πρᾶος, ἡσικός, ἡμερός τῆν καρδίαν, ὁ ἡσυχῶς χαρακτήρος: Πά Παροιμ. 14,30 πρᾶθύμωσ ἀνὴρ καρδίας ἱατροῦ.

πρᾶθύμω-έω μον. εἶμαι πρᾶθύμωσ βλλ.: Εὐστ.Πον.345,88.

πρᾶλόλογος (ὁ, ἡ) ὁ πρᾶκος, ἡπίως, ἡσυχῶς, γλυκῶς ὁμιλῶν, ὁ λέγων πρᾶκος λόγους: Ἡρω.2 ἐν πάπ.1.

πρᾶμηνῆς-οὐς-ές Ἡσ. ἐν τῷ ἐπιγρ. πρᾶμηνῶσ ὁ πρᾶσ τῷ μένει χρώμενος: συνηθῆστ. ἐν τῷ συνηρ. τ. πρᾶμηνῆς βλλ. ἰέν Ἑπιγρ. κ. πρᾶμηνῆσι.

πρᾶμηνῶς ἐπίγρ. Ἡσ. μετὰ πρᾶσ μένουσ μετ' ἡρόμου, ἡπίως διαδέσσεωσ.

πρᾶμηνῆς-ος (ὁ, ἡ) ὁ πρᾶκος, ἡσυχῶς τὸν χαρακτήρα, ἐπὶ τῆς εἰλεθιῶσ, ἡ πρᾶσα καὶ φίλα φρονοῦσα, ἡ κεχαρισμένη φρονόσασ: Πίνδ.Ο 642 πρᾶμηνῆ τ' εἰλεθιῶν παρῆσασάν τε Μοῖρασ.

πρᾶνους-οος-ου-ου, ἰων. πρᾶνῶσ ὁ ἔχων πρᾶσ νοῦν, πρᾶσιαν διάθεσιν: Ὀρφ.Ἰγν.69,13, ΑΠ7,592 π-καρδί (αὐτ.9,769 μτ. ἀ.γρ. πρᾶνομοσι).

πρᾶνσις-εως κ. νεώτ., ἰων. πρᾶνσις τὸ πρᾶν-ειν, καταπρᾶνσις, καθοπρᾶσις, ἰδ. ἡμερῶσις θυμῶ: Ἀριστλ.Ρητ.1380α,8 ἔστω δὴ πρᾶνσις κατᾶσασ καὶ ἡρῆσις ὀργῆσ || ἱατρ. καθοπρᾶσις, ἀνακούφισις πόνου: Ἀρετ. ΟΞ.Νούσ.2,11.

πρᾶντήης (ὁ) ἱπρᾶνθῶ ὁ καταπρᾶνῶν, καθοπρᾶχῶν: ΕΜ 436,6.

πρᾶνθῆκος-ἡ-όν κ. νεώτ. ὁ ἱκανός, κατᾶλληλος εἰς τὸ πρᾶν-ειν, καθοπρᾶσαστικός: Ἀριστλ. Ρητ.1380α,31, - πρᾶνθῆκοι φίλοι || εἰδ. ἱατρ. ἀνακουφιστικός: Διασκ.280 π- ἱαχιάδος, Σωρ.2,28, - πρᾶνθῆκοι φάρμακοι || ἐπίγρ. νεώτ. -ῶσ.

πρᾶνθῆκος (πρᾶσι) κ. νεώτ. κ. δημ., ἰων. πρᾶνθῶ, μέλλ. πρᾶνθῶ, ἀόρ. ἐπρᾶνθῶ, μέσ. πρᾶνθῶμαι, ἐπ. ἀόρ. πρᾶνθῶτο ἰΝῶν.Δ 29,276,1, ναθ.μέλλ. πρᾶνθῆσομαι, ἀόρ. ἐπρᾶνθῆθῃ, παρακ. ἐπρᾶνθῆσθαι, καθοπρᾶσ πρᾶσ ἡ ἡρῆμον, ἡσυχῶν, μαλακῶν, καθοπρᾶχῶσ πᾶ ἡ π' Ἡσ. ἐπρᾶνθῆ: κατασχοῖνθῃ κατακοιλιέσ, καὶ ἐπρᾶνθῆ: μαλάσασται: Ἡσιόδ.Θ 254 νηιάς κ. πρᾶνθῆ, Ἰγν.Ερμ.417 ἡσ-τοθσ κ. ὑλῶν βῆτα μᾶλ' ἐπρᾶνθῆν, Ἀλσ.Πέρσ.837 ἄλλ' αὐτῶν εὐφρόνως σὺ πρᾶνθῶν λόγοισ, Σοφ. Φιλ.650, ἰσοκρ.4,47 ἡμᾶσ ἐπᾶιδεουσ καὶ πρᾶσ ἀλλήλοουσ ἐπρᾶνθῶ: || ἐπὶ πᾶσι: Εὐρ.ἀν.822 π-ὀργῆν, Πλάτ.Νόμ.731D τὸν θυμὸν πρᾶνθῆν, αὐτ. Πολ.572A τὸ θυμοειδέσ πρᾶνθῶσ || κ. νεώτ. παθ. γίνουσι πρᾶσ, ἡσυχῶσ, μαλακῶσ, καταπρᾶνθῶμαι, μετριόζουσι, κοπόζω: Ἡρ.2,25 πρᾶνθῶμεν δὲ τοῦ χειμᾶνος ἀπέργασθαι ὁ ἡσικός, - ἐπρᾶνθῆσαν τὰ μισθ' || ἐπὶ πρᾶσῶν, γίνουσι γλυκύτερος, ἡσυχῶσ, ἀσπαθᾶλλον τῆν ὀξυθυμίαν μου: Ἡρ.2,121,4 τὸν φαύλον χρόνον πρᾶνθῆσθαι, Πλάτ.Πολ.440D πρᾶν ἰόν κ. πρᾶνθῆ, Ἀριστλ.Ρητ.1380α,5' 2) ἐπὶ τῶν, καθοπρᾶσ πρᾶσ, ἡσυχῶν, ἡμερῶν, ἡμερῶν: Ἡσιόδ.Εργ.797 κύνα

καρχαρόδοντα καὶ οὐρῆασ ταλαεργούσ πρᾶνθῆν ἐπὶ χεῖρα τιθείε, Ξεν.Ἄσπον 2,3,9 κύνα κ. πρᾶνθῆν αὐτῶν, ΑΔ,2,10,10' || ὄμ. κ. παθ. ἡσυχῶσ, κοίμωμαι: Εὐφορ.177 θῆρας ἀνά δρυμὰ πρᾶνθῶνται, ΑΔ,2,1,46 ἀπρᾶνθῶμενος πέρθει' ὄμ. ἐπὶ Ἰπῶν: Ξεν.Ἰπῶν,9,15.

πρᾶθηθῆσι (ἡ) μτγν. κ. πρᾶθηθῆσι (ὁ, γρ. ἐν ΚΔ Τιμ.1,6,11) ἡ πρᾶθῆς, ἡμερότης τοῦ ἡθῶσ, τῆς διαδέσσεωσ, τοῦ χαρακτήρος: Φιλ.2,31, Ἡσ.

πρᾶθηθῆς-οὐς-ές μτγν. ὁ ἔχων πρᾶσιαν διάθεσιν, πρᾶσ χαρακτήρα, ἡσικός, ἡμερός: Φιλ.2,351 ἰπῶ.αὐτ.595, ἀγρ. πρᾶσ-), Βασ.1,265B ἰ45C) μακροθύμωσ καὶ πρᾶθηθῶν ἀνδρῶν.

πρᾶθηθῶ-έω μτγν. εἶμαι πρᾶθηθῆσ, διατελῶ ἐν πρᾶθηθῆσι βλλ.: Φιλ.1,547.

πρᾶθῶ δ, τ. τοῦ πρᾶσ βλλ.

πρᾶθμοσι (ὁ) μτγν. πρᾶθσ τρόπος, ἡσυχῶσ, ἡμερός συμπεριφορὰ: Σωρ.2,29.

πρᾶθῶν-οντοσ (ὁ) μτγν., ἰων. πρᾶθῶν ὁ ἔχων ἡμερὸν ἡ ἐξημερωμένον τὸν τράχηλον, ἡμερῶμενος, δεδωμασμένος τὸν τράχηλον: ΑΠ9,259 πρᾶθῶν ταιρός.

πρᾶθῆς-ητος (ἡ) μτγν. πρᾶθῆς βλλ.: ΚΑ Ἰακ. 1,21 ἐν πρᾶθῆσι δεξοσθε τὸν ἔμφωνον λόγον.

πρᾶθῆκος-ον μτγν. ἐπὶ ὠδῶν, τοκετοῦ ὁ συνηθῶν εἰς πρᾶσ, εὐκόλον τοκετόν: Φιλ.1,577,8.

πρᾶθῶν-ον μτγν. ὁ πρᾶσ, ἡσικός τοῦσ τρόπουσ, τὸ φρόνημο: || κ. ἐπὶ λόγου: Πλούτ. ἸΒ.493D τὸ π- τοῦ λόγου (ἐν δ,γρ.).

πρᾶθῶς ἐπίγρ. κ. νεώτ., ἰων. πρᾶθῶσ ἰεῖκ. η. Δι.μ.κρ.46,1, μτγν. τ. πρᾶθῶσ (ἰω.τ.) μετὰ πρᾶθῆτος, ἡπίως, ἡμερῶσ, ἡσυχῶσ: Πλάτ.Πολ.589C πειθῶμεν τοῖων αὐτῶν πρᾶσ, αὐτ.Κριτ.431) πρᾶθῶσ φρεσι, αὐτ.Λύσ.211ε, Δημ.573 πρᾶθῶσ δικαιοσ ἰσθῆθ.

πρᾶθῶσ (ὁ, ἡ) πρᾶθῶσ πρᾶσ, Διόδ.Σ 1,36 τοῦ ὄδατος πρᾶθῶσ φρονημοῦ, Διοσκ.113' || λέγω, ὁμιλῶ μετ' ἀποθεσίωσ, ἀνευ συγκρισεωσ: Ξεν. Ἀκ.1,514 πρᾶθῶσ λέγοι τὸ αὐτοῦ πάθος: || ἐν φρεσ. ἐν. μὲ μαλακῶν τρόπον, ὀχι αὐστηρόσ: Ὀρειδ.ἀπ.134' κ. συγκρ.: Πλάτ.Γοργ.489D πρᾶθῆρόν με πρᾶθῆσασ, αὐτ.Φαῖδ.94D, ἴω.α.Α1 17, 6,4 πρᾶθῆρόσ ἔχειν τινὶ ἰδ.γρ. -υτέρωσι κ. ὑπερθ.: Πλάτ.Πολ.387B φρεῖν ἴωσ πρᾶθῆσ.

πραγιευτάς (ὁ) Ἑπιγρ. Κρητ. κ. πρᾶσειυτάς κ. πρᾶσειυτάς ὁ πρᾶσειυτῆσ βλλ.

πρέζα (ἡ) (βλατ.) δημ. πασῶν κοινοποιημένωσ πράγματοσ λογισθῶμενῶν δια τῶσ ἀντιχειρῶσ καὶ τοῦ δελτικῶ: μὴ πρέζα ταμᾶκο - πιπῆρ - ἀλάτι' || κτ. ἐπέκτ. ἐλαχιστῆ ποσότησ, ὀλίγον: θέλει κτ. αὐτῶσ πρέζα λυγάκι' || φρ. παίρνω πρέζα ἀντιλαμβάνομαι ἐγκρίωσ, ἀ. παίρνω χαμπῆρ ἀφέωσ 2) εἰδ. μικρὰ ποσότησ κόνεωσ δηλητηριώδουσ ναρκεωτικῶσ οἶων ἡσυχῶσ μορφῆσ, λαμβανόμενῃ διὰ ροφῆσεωσ ἀπὸ τῆσ ρινῶσ πρὸς τέρψιν: ἀπὸ τῶσ ἀπῆρξις τῆν πρέζα.

πρέζασις (ὁ) δημ. ὁ λαμβῶνῶν ὄξιν ναρκεωτικῶσ, πρᾶσιαν συνηθῶμενῶν εἰς τὸ νὰ ροφῆ διὰ τῆσ ρινῶσ ἠρωλῆν, κοκαῖνον κτ.

πρέζασις-ατος (τὸ) (πρέζασι) δημ. ἡ λῆψις πρέζασ βλλ. ἡ ἐπρῆσις ταμᾶκοσ: ἔκοφθε τὸ πρέζασιμοσ' || ἡ λῆψις ναρκεωτικῶσ.

πρέζαρω δημ. παίρνω πρέζα ταμᾶκοσ, ροφῶ αὐτῶν διὰ τῆσ ρινῶσ || λαμβῶνῶ ὄξιν ναρκεωτικῶσ (μορφῆσ) κοκαῖνησ κτ.1.

πρέζια (ὁ) Ἑπιγρ. Λοκρ. συνέθεσις πρᾶσειυτέρωσ, γερῶνῶν.

πρᾶσειυτάς (ὁ) Ἑπιγρ. κρητ. τ. τοῦ πρᾶσειυτῆσ βλλ.

πρᾶσειυτῶν Ἑπιγρ. κρητ. πρᾶσειυτῶν, **πρᾶσειυτῶσ** (ὁ) Ἑπιγρ. κρητ. πρᾶσειυτῆσ βλλ.

πρᾶσειυτός Ἑπιγρ. κρητ. πρᾶσειυτός βλλ.

πρᾶσιγῆσ (τὸ) Ἑπιγρ. κρητ. πρᾶσειυτῆσ βλλ.

πραγιγία (ἡ) Ἑπιγρ. πρᾶσειυτῆσ βλλ.

πρέιγος (ὁ) Ἑπιγρ. κρητ. ὁ πρέσβος βλλ. συγκρ. αἰτ. ἐν. πρέιγωνα, ὑπερβ. πρέιγιστος.
πρεμικελάριος (ὁ) Ἑπιγρ. ὁ πρεσβύτερος λοχαγὸς τοῦ πρώτου λόχου τῶν τριῶν.
πρεκνόν Ἡσ. κραιπνολόγρον ἔλασαν.
πρελούντιον (τὸ) ἱταλ. δημ. μουσ. προανάκρουσμα βλλ., προοίμιον. 2) τεμάχιον ὀργανικῆς μουσικῆς προηχοῦμενον μᾶς φυγῆς διὰ κλειδοκύμβαλον ἢ ἐγκλησιαστικῶν ὄργανων, ἢ εἰσαγωγικῆ φράσης ἐνὸς χορικοῦ, μᾶς μειωθῆς κτ.
πρεμῆρα (ἡ) ἱταλ. δημ. ἡ πρώτη ἀπὸ σκη- νῆς παράστασις θεατρικοῦ ἢ μουσικοῦ ἔργου.
πρεμνιάζω Ἡσ. ἐπρεμνιάσαι ἐκρίωσαι.
πρεμνιάζω αὐτόπρεμον ὄπισσῶ, ἐκρίω, ξεριζῶ, ἐπὶ δένδρῳ ἐξορύττω αὐτὸ μεθ' ἑλκῆς τῆς ρίζης: ἀμ.1074 Σωσίθεον τὰς ἐλάσας πρεμνιζο- μένας: ἐκ τοῦ Ἁγνίου ἀγροῦ, Πολυδ.7,146' || κτ. Φώτ. ἐπρεμνίαν καταβάλλει τὰ πρέμνα· τούτε- σι τὰ παχέα καὶ μεγάλα ἔξλα.
πρεμνιον (τὸ) ὄνοκρον. τοῦ πρέμνου βλλ.: Ἡσ. ἐπρεμνία τὰ πόχος ἔχοντα ἔξλα.
πρεμνοβλάστημα-ατος (τὸ) νεῶτ. ἕκαστον τῶν βλαστημάτων τῶν ἀπὸ τοῦ πρέμνου ὀλοτομηθέν- τος δένδρου ἀναφυομένων.
πρέμνοθεν ἐπίρρ. κ. πρεμνόθεν κ. ἐν ἀντηρ. πρεμνόθεν ἀπὸ τοῦ κατώτατου μέρους τοῦ κορ- μῶ, ἐκ ρίζης, δηλ. ὀλοχερῶς, ἐνέλκας: Ἀισχ. ἔπ.71 μὴ μοι πόλιν γε πρέμνοσθεν πανώλεθρον ἐκπύρονται θηλάτων (εἰκ. ἀντὶ πρεμνόθεν)· 2) ἐκ τοῦ πρέμνου, ἐκ τοῦ βόθρου: Καλλ.Δηλ.35 πρέμνοθεν ἐρριζώσας (ἰδ.γρ. πρεμνόθεν) (εἰκ.).
πρέμνον (τὸ) κ. νεῶτ. τὸ κατώτατον μέρος τοῦ κορμῶ δένδρου, γεν. ὁ κορμῶ, τὸ κατώτατον μέρος τοῦ δένδρου τὸ ἀπομεινὸν μετὰ τὴν κοπήν τοῦ κορμῶ, κούτσουρο, ἰδ. τῆς ἀμπελοῦ. Ἡσ. ἐπρέμνον στέλεχος, βλαστός· πάν ρίζωμα δένδ- ρου τὸ γράσσοι ἢ τὰ τῆς ἀμπελοῦ πρὸς τῆ γῆ πρέμνον, καὶ ἐπρέμνα τὰ λαγυρὰ στέλεχη τῶν καταβλαστημάτων, πρᾶσαι ἐπρέμνον ἐστίας: τῆς οἰκίας θεμέλιος: Ἰγν. Ἐρμ.238, Ἀριστ. Λυσ. 267 ἐν κύκλῳ θέντες τὰ πρέμνα ταῦτα, Λυσ.7,19 οἱ δ' οἰκέται ἔξετερον τὰ πρέμνα, Ξεν.Οἰκ.19,13 πρέμνα πᾶσι τοῖς φυτευτηρίοις πρᾶσαι· || ἐπὶ τοῦ κορμῶ ἐλάσας, ἐκτεταμένους κλαίος: Θεοφρ. Φ1,8,6' || νεῶτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκί- ας τῶν βερβερίδων. 2) ἡ βᾶσις κίονας, στήλη: Πινδ.ἀπ.88,4 πρέμνα γβόνια. 3) μτφ. ἡ βᾶ- σις, τὸ θεμέλιον, ἡ ρίζα, ὁ πυθμῆν πράγματος: Ἀριστ. Ὀρν.321 ἕκτερον δ' ἔχοντα πρέμνον πρᾶ- γματος πελωρίου· || ὄμ. μτφ. ἀρετῆς πρέμνον ὁ κορμῶ τοῦ δένδρου τῆς ἀρετῆς: Κόνιν.14,197.
πρέμνος (ὁ) μτγ. τὸ πρέμνον βλλ.: Θεολ. Ἀρθμ.31 ρίζα καὶ πρέμνος καὶ φλοιός.
πρεμνοφυῆς-οῦς-ες νεῶτ. ἐπὶ δάσους, ὁ ἐξ ἀνοβλαστημάτων πρέμνων, κορμῶν διαφόρων ἀ- γρίων δένδρων σχηματισθείς.
πρεμνόωδης-οῦς-ες ὁ δμοιος πρὸς πρέμνον, πρὸς κορμῶ δένδρου· ὁδ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ πρε- μνώδες τὸ πρὸς κορμῶ δένδρου ὄμοιον, ὄμοιον με κούτσουρο, ρίζωμα: Θεοφρ.Φ1,4,10,5.
πρέπει γ' πρᾶσα. ἐν. τοῦ πρέπω βλλ.
πρέπει (ἡ) μν. δημ. τὸ πρέπον, τὸ ἀρμόζον, ἢ ἐπὶ πρέπειαι: Ἐρωτόκρ.4,1669.
πρεπιζῶ μν. δημ. ἀντβ. εὐπρεπιζῶ, κορμῶ ἐμαυτοῦ: Ἐρωτόκρ.2,1333' 2) κ. μτθ. στολιζῶ π, διακοσμῶ.
πρεπὸ (τὸ) μν. δημ. κ. κτ. πληθ. τὰ πρεπὰ τὸ πρέπον, τὸ προσήκον: Ἐρωτόκρ.1,96 μηδὲ πρε- πὸν ἔγρικα, αὐτ.263 τὰ πρεπὰ νὰ γίνωθω, αὐτ.3,452.
πρεπόντως ἐπίρρ. (ἐκ τῆς μτθ. νεῶτ. τοῦ πρέ- πω) κατὰ πρέποντα, ἀρμόζοντα τρόπον, προσή- κόντως: Ἀισχ. Ἄγ.687 ἐπὶ πρεπόντως... ἐπὶ λυσεῖς

|| χαριετώως, ἐπιχαριώτως: Πινδ.Ο.3,9 Αἰναιοῖδα- μου παιδί συμμῆται πρεπόντως, Θουκ.4,126 πρό- φασιν τοῦ σφῆξασθαι τὴν πρεπόντως πορίσει· 2) μτ. δοτ. κατὰ τρόπον ἀρμόζοντα εἰς...: Πλάτ. Νόμ.699D σαυτῶν τε καὶ τῆ παρὶδὶ πρεπόντως· πρὸ αὐτ.835B' || κ. κτ. γενικ. : Πλάτ.Μενῆ. 239C πρεπόντως τῶν πρεπώντων.
πρεποῦδι (τὸ) δημ., πληθ. πρεποῦδια κόσμος, στολιδοί, στολίδια: Βίθυν.9,12 καὶ τὰ φυτὰ τὰ δροσερὰ διαμνημένα πρεποῦδια·
πρεποῦδια ἐπίρρ. δημ. πρεπόντως βλλ.: Ἐρτολ. Ὀδ.Δ.589 πρεποῦμενα σὲ προδοῦδι.
πρεπόντος-ῆ-όν διακεκριμένος, περὶ φημος: Ἀισχ. Ἐρ.914 πρεπῶν ἀγώνων, Ἀριστ. Λυσ.1298 Μῶα μόλε Λάκαινα πρεπῶν ἄνιν κλέωα τὸν Ἀμύ- κλαις (Ἄσολλκ).
πρέπω κ. μν., νεῶτ. κ. δημ., πορατ. ἔπρεπον, μέλλ. πρέφω (Ἀισχ. Ἐρμ.995, Πλάτ. Πολιτ.269C), ἀόρ. ἐπρέφα (αὐτ.Χαρμ.158C) ἐναργῶς διακρίνο- μαι, φαίνομαι, ξεχωρίζω: Ἰλ.Μ.104 ὅ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων, Ὀδ.Θ.172 μετὰ δὲ πρέπει ἀγρο- μένοις, Ἡσιόδ.Θ.92' || μτ. δοτ. τοῦ πράμω, διακρίνομαι διὰ τινος, ξεχωρίζω ἀπὸ: Ἀισχ.Χο.12 ἡδ' ὄμλγυρις στείχει γυναικῶν φάρεσιν μελαγ- χίμοις πρέπουσα, Ἐρμ. Ἀлк.512 τί χρῆμα κουρῆ τῆδε πενθίμω πρέπει· 2) οὐτα κ. ἐπὶ πάσης ἐντυπώσεως γινόμενης εἰς τὰ αἰσθητήρια ὄργανα· εἶδ. ἐπὶ ἀκούσματος, γίνουσι σαφῶς, εὐκρινῶς ἀ- πληγρῶς, ἀκούστος: Πινδ.Ν.3,67 βοᾶ δὲ... πρέ- πει, Ἀισχ. Ἄγ.321 οἴμοι βοῆν ἀρικτον ἐν πόλει πρέπειν ὄμ. κ. ἐπὶ ὁμοίης: αὐτ.131 ὄμοιος ἀτόμος ὡσπερ ἐκ τάφου πρέπει· 3) περιφρασίαι ἐμ., δι- αλάμψω, φαντάζω: Πινδ.Π.10,67 πειρώντι δέ καὶ χρυσῶς ἐν βασάνω πρέπει, Ἀισχ. ἔπ.390 λαμπρὰ δὲ πανοπέλῃον ἐν μέσῳ σάκει... πρέπει, αὐτ. Ἄγ. 241, Ἰγν.Δημ.214 ἐπεί τοι πρέπει δμοισιν αἰδῶς, Ἐρμ.Ἐλ.216' || μτ. μτγ. γίνουσι φανερόθ ὡς πράττοντι, ἢ ὡς ἔω: Ἀισχ. Ἄγ.30 ὡς ὁ φου- κτὸς ἀγγέλλων πρέπει, αὐτ.1222' 4) προφω- νηθῶς ὁμοίως τι, εἶμαι φανερὰ ὄμοιος, ἴδιος: Πινδ.Π.2,38 εἶδος γὰρ ὑπεροχωτάτῃ πρέπεν Οὐ- ρανιδᾶν θυγατέρι Κρόνον, Ἀισχ.Ἰκ.301 πρήνοντα Βουδῶρω ταύρω βέμας, Ἐρμ. Ἄлк.1121 ἐτι σφῆ δοκεὶ πρέπει γυναικί· || ὄμ. μτ. ὄπαρρ.: Ἀισχ. Πέρα.247 τὸ οὐδὲ γὰρ δράμμη φωτὸς Περαικοῖν πρέπει μαθεῖν· || συνηθεῖα, κ. μτ. τοῦ ὡς ἢ τοῦ ὡστε: Σοφ. Ἠλ.664 πρέπει ὡς τύραννος εἰσο- ρᾶν, Ἐρμ. Ἰκ.1056, αὐτ.Βάκχ.1187' 5) ὁμοίω, ταριζῶ, μτ. δοτ. τοῦ πρᾶσι: Πινδ.Π.5(4),16 θνατὰ θνατοῖσι πρέπει, Ἀισχ. Ἄγ.741 τοῖς δ' ὀδύμοις γε καὶ τὸ νικᾶσθαι πρέπει, Πλάτ.Χαρμ.158C καὶ γὰρ τὸ αἰχμυνητῶν αὐτοῦ τῆ ἡλικία ἐπρέφεν, ΚἀΤιμ. 1,2,10 ἄλλ' ὁ πρέπει γυναιεῖν ἐπαγγελιομῆνας εἰσέθειαι, Σολωμ.Φαρμακωμένη16 τὸ κορμὸ ποῦ τοῦ ἔπρεπε φόρμα γάμου, -δὲ σοῦ πρέπει καὶ τέτοια γυναικί· || δημ. φρ. δὲ σοῦ πρέ- πεται δὲ σοῦ ὁμοῖος· || κ. μτ. πρᾶσι: Ἐρμ. Ἠ- ροκλ.510 σοῦ γὰδ' ἐν χροστῆσι πρέπει, Ξεν.ΚΠ. 2,124 ἢ δὲ ταῦτα τὸ νικητήρια οἶα δη εἰς πλῆ- θος πρέπει· μτ. μτγ.: Πλάτ. Ἐπιν.976C ὅτι γινώμε- νον ἀν πρέποι· || συγν. κτ. μτγ. κ. κ. πληθ.: Θουκ.6,26 ἢν τὸ ἄλλο πρέπον εἶναι δοκεῖ, Πλάτ. Πολ.460Α ὄμοιος πρᾶνοντες γάμοιο, Κοισιάρ.Δαν. ἐν Σάθ.3,153 πρεπούσας φιλοφροσύναις, - ἢ συμ- περιφορά τοῦ δὲν ἦτο ἢ πρεπούσα· || εἶδ. τὸ οὐδ. μτγ. τὸ πρέπον τὸ ἀρμόζον, τὸ προσή- κον: Πλάτ. Ἰαν.Μ.294Α ἀπάτη τις ἂν εἴη περὶ τὸ καλὸν τὸ πρέπον, αὐτ. Πολιτ.284B' κ. κτ.πληθ.: Ἄντιπ.3,3,9 ἡμεῖς δὲ πᾶς ἀν πρᾶνοντα πάσχοι- μεν, Ἰσοκρ.10,23 πρᾶνοντα τῆ συγγεγαίρα ποιούν- τες· || ὄμ. κ. δημ. τὸ πρεπούμενο δ,π ὁμοῖος ἢ δικαιωματικῶς ἀνέγκη τι: τοῦ ὄμοια τὸ πρε-

πούμενο· 6) επί πρσ., εἶμι ἀρμόδιος, εἶμι τοὺς κατάλληλους πρόσωπους· Σοφ.OT 9 πρέμων ἔμψ πρ τῶνδε φωνεῖ· || πρῆμωτινί μοι ἀρμόζει π, μοὶ ταυριάζει, μοὶ ῥχεται, μοὶ ῥσει· Πλούτ.Πομπ.72 πᾶνυ τοῖς ἔπειο πρῆμων ἔκείνοισ· 7) ἀπρσ., πρῆπει ἐπιβάλλεται, ἐπιναί επιτεταγμένον, ὁρθόν, δίκαιον, μτ. ἀπαρφ., Πινδ. O 2,50 πρῆπει τὸν Αἰνιστοδάρου ἐγκωμίω τῶ μελέων λυρῶν τὴ τυγχάνωμεν, Αἰσχ. κ.203, Σοφ.Τρ.728 ὀργή πέπειρα, τῆς σε τυγχάνωμεν πρῆπει, Θουκ.1,86 πρῆπει νὰ ξεκινήσωμεν πρῶτὶ γιὰ νὰ πρῶλοῦμεν, -δὲν πρῆπει νὰ δέρινατὸ τοὶ παῖδι σὰς· || μτ. ἀπαρφ. κ. δοτ. πρσ. ἐπιβάλλεται ὅπως ἀρμόζει εἰς τινα, ταυριάζει νὰ...· Ἡρ.9,79 τὰ πρῆπει μάλλων βαρδάρουσι ποιεῖν ἢ περ Ἑλλση, Πινδ.Π 4, 147 ὁ πρῆπει νῶν... δάσσασαι, Αἰσχ. Λγ.483, Εὐρ. Ἰπν.115· || ἐνίστε κ. μτ. ἀπαρφ. μὴ ὑπάρχοντος ἐν τῇ προτάσει, ἀλλ' ἐνοουμένου· Ἡρ.4,139 ἔκείνοισ [ἡσασαί] πρῆπει, Ξεν.Ἑλλ.4,137 πρῆπει γοῦν σοὶ ἰσοκρίνωσθαί· || ὁ μτ. ἐν φρ. πρῆπει νὰ... μτ. ἀορ. ἢ παρακ. προφανῶς, ἀναμφιδόλως, ἔξάπαντος θά...· Πολιτ. Ἐκλ.Τρογ.175,14 κὶ ὅποιοι τὸ θάνατο ζητεῖ πρῆπει τρελλὰς γιὰ νὰ ναι· γύρισε νοτίος καὶ πρῆπει νὰ χουμε βροχή· || πῆσανῶς· πρῆπει νὰ ναι πολὺ πλούσιος ἀνθρώπος· || ὁ μτ. φρ. ἔπρηνε νὰ... θὰ ἦτο χρήσιμον ἢ εὐκταῖον· ἔπρηνε νὰ μοὺ μιλοῦσε ἐμένο ἔστι καὶ σοὺ τὸν διώρθωσα, -ἔπρηνε νὰ σουν σὸ χορὸ, νὰ ἰδῆς τὰ μεγαλεῖα τοῦς· || ὁ μτ. φρ. καθὼς ἢ ὅπως πρῆπει πρῆπόντως, καθὼς ἀρμόζει· θὰ τὸν περιποιηθῶ· θὰ τοῦ μιλήσω καθὼς πρῆπει· || οὕτω κ. περὶ προσώπων· εἶνα κῆριος - γυναῖκα - παῖδι πολὺ καθὼς πρῆπει [εὐγενῶς φέρεται, εἶνα καθὼς ἀνατεθραμμένος, εἶνα καλῆν συμπεριφορᾶν].

πρῆπειδης-ους-ες ὁ πρῆμων, κατάλληλος, ἀρμόδιος, ἀρμόζων· Ἀριστοφ.Πλ.793 πρῆπειδῆς ἐστίν· ὁ μτ. δοτ.· αὐτ.Πλ.797 οὐ γὰρ πρῆπειδῆς ἐστὶ τῷ διδασκάλῳ ἰσχύδια καὶ τραγῳδία τοῖς θεωμένοις προσβᾶλλον· κ. συγκρ.· Πλάτ.Ἀλκ. 1,135B τὸ κάλλιον πρῆπειδῆτερον· πρλ.Φιλῶδ. Μουσα.82κ· εἶδ. ἐν τῷ ἕπερσ·· Ξεν.Ἀπομν.2,7,10 πρῆπειδέστατα γυναῖκα εἶνα ἐπίστατα· πρλ. Ἰσοκρ.15,277, Διον. Ἀλ.Πομπ.4, Λουκ.Ἰπν.5.

πρῆπων-αντος-ἰδι μτν. θαλάσσιος πς ἰχθύς· Ὀμπ.Ἀλλ.146, Αἰ.Ζ1,9,38 ἴηστοι, ... οὐσαπρ οὐν φιλοῦσιν ἄλλεις ὀνομάζει πρῆπωντας.

πρῆπεία ἰή [μ. κτ. ὀνομαστὶ ἐπ. θηλ. τοῦ πρῆπείος βλλ., σεβαστή, ἀεμνή, ἐντιμος, τετιμημένη ἰουδέποτε ἢ πρῆπεικῆται, ἐν τῇ ἰλ. αὐνήθ. ἐπὶ τῆς Ἡρας· Ἰλ.Ε 421 Ἡρα, πρῆπεία θεᾶ θυγάτηρ μεγαλοιο Κρόνου, αὐτ. O 383· ὁ μτ. Ἰλ.Τ 91 πρῆπεία θεᾶ θυγάτηρ Ἀτῆ κ. μτν.· Κάντ.13,378 πρῆπεία Δικῆ· || ἐν Ὁδ. ἐπὶ θητῆς· Ὁδ.Γ 452 ἔδρωδι καὶ πρῆπεία Κλυμένηο θυγατῆρσ· καθ' Ἡρα. πρῆπεία· ἐντιμος, πρῆπειότη, ἀεμνή.

πρῆπειακουστία ἰή νεώτ. ἢ εἰς τοὺς γέροντας μεταβολὴ τῆς ἀκοῆς καθ' ἂν οὗτοι ἀκούουσιν κάλλιον ἐκ τοῦ μουκρᾶν ἢ ἐκ τοῦ πλησίον καὶ ἀντιλογωδάντων τῆς φιδυριζούσης φωνῆς μάλλον ἢ τῆς ἰσχυρᾶς.

πρῆπειᾶ ἰή Ἐπιγρ. θηλ. τοῦ πρῆπείος βλλ. **πρῆπειᾶ** ἰή πρῆπεία βλλ.· Στέφ.Βυζ. ἐν λ. Ἀγαμέμεια.

πρῆπειᾶ ἰή κ. μον. κ. νεώτ. ἡλικία πρῆπειτέρου, ἢ κατᾶστασις ἢ τὸ δικαίωμα τοῦ πρῆπειτέρου· Ἀισχ.Πέρσ.4 κατὰ πρῆπεισαν, Ἀριστοφ. Πολιτ.1259β,12 τὸ γὰρ γεννησᾶν καὶ κατὰ φίλων ἀρχον κατὰ πρῆπεισαν ἐστίν· 2) ὑπερόχθ θέσεως, ὀφθλή κοινωνικῆ θέσις, ἀξίωμα· Πλάτ. Πολ.509B πρῆπειᾶ καὶ δυνάμει ὑπερέχοντας· 3) κ. νεώτ. ἢ ἀποστολὴ πρῆπείων, ἢ διὰ πρῆ-

πέων διαπραγματεύσεις· Ἀριστοφ.Λυσ.570 διενεγκοῦσαι διὰ πρῆπειῶν τὸ μὲν ἐνταυθα, τὸ δ' ἐκείσε, Πλάτ.Πολ.422D πρῆπεισαν ἐμψάντες εἰς τὴν ἔτραν πόλιν, Κδ Λουκ.14,32 πρῆπεισαν ἀποσταλέας ἐρωτῆ τὰ πρὸς εἰρήνην· 4) τὸ τῶν πρῆπείων σῶμα, ἢ πρῆπείος ἢ ἀνηπρωσωπία· Ἀριστοφ.Ἀγ.647 τὴν πρῆπεισαν βασιανίω, αὐτ. Ἰπν.795 τὰς πρῆπείας τ' ἀπελάουνης, Θουκ.1,72 τὸν δὲ Ἀθηναίων ἔτυχε πρῆπεία πρότερον ἐν τῇ Λακεδαιμόνι, αὐτ.4,118, Ξεν.ΚΠ 2,41, Αἰσχ. 1,23 Ἐπιγρ. καλέσας ἐπὶ ξένια τὴν πρῆπειᾶν· 3) νεώτ. κ. ὁ μτ. ὁ ἐν τῇ πρῆπειῶσθ ἔξηνς χώρος πρῆπειθῆς καὶ οἱ ὕπ' αὐτὸν ὑπάλλοχοι, ἢ ὅλη ἀνηπρωσωπικῆ ὑπηρεσία κράτους τινός· ἢ δαπάνη τῆς ἐν Λοιδίω ἐλληνικῆς πρῆπειᾶς· 6) ὁ μτ. συνεκτ. τὸ ἴδρωμα, οἰκῆμα, ἐνθα εἶνα ἐγκατεστημένη ἢ ὡς ἀνω ἀνηπρωσωπία· ἐναντι τῆς Ἀγγλικῆς πρῆπειᾶς· 7) κ. μτν. ἐκκλ. ἢ μεσολάθεσις· Φάλλ.100,290, Οἰολεπολυμν. ταῖς πρῆπειᾶς τῆς Θεοτόκου, Σώτηρ, αἴσαν ἡμᾶς. **πρῆπειῶν** ἰτοῖ κ. ἐπ. πρῆπειῶν τὸ εἰς ἐνδειξὴν τιμῆς εἰς τοὺς πρῆπειτέρους προσφερόμενον ὄρωμα, ὀρίσμενον· Ἰλ. O 289 πρῆπειῶν τοῖ ματ' ἐμὲ πρῆπειῶν ἐν χερὶ θῆσαι, Αἰτ.9,656,6· 2) πρῆπειῶν, δικαίωμα τῆς πρῆπειθικῆς ἡλικίας, κ. γεν. δικαίωμα· Δημ.1003 πρῆπειῶν ἔχοιμ' ἂν ἐνὶ τοῦνομα τοῦτ' εἰκότως, Πλούτ. Ἡ8,787D τὸ ἀπὸ τοῦ χρόνου πρῆπειῶν, ὁ καλεῖται κυρίως πρῆπειῶν· || κτ. πληθ. πρῆπειῶν, δικαίωματα, μτ. ἀπαρφ. παρέχω εἰς τινὰ ὡς πρῆπειῶν μτ. ... Πλάτ.Τρογ.524Α Μινῶ δὲ πρῆπειᾶ δῶσω ἐπιδικρῆναι, Ἀριστοφ.ΗΕδδ.1242α,6 πρῆπειῶν ἐπιλαμβάνειν· κ. μτ. γενικ. πρῆπειᾶ γῆς ἢ κυριαρχία τῆς γῆς· Σοφ.ἀν.24,3· 3) τὸ δικαίωμα τοῦ πρῆπειτέρου· τὰ τὴν ἡλικίαν, τὸ ἐκ τῆς κληρονομίας μεριθίον αὐτοῦ· Δημ.955 πρῆπειᾶ λαδῶν τὴν συνοικίαν· πρλ.Ἰώσ.Α1,Ζ1,1, Πλούτ. Ἀρτξ.26 ἀπολείπει πρῆπειᾶ τὴν ἀρχήν· || κατὰ τὰ πρῆπειᾶ κατὰ πρῆπειῶν· Πλ. Ἰέν.43,32 πρλ. Νικολ.Λουμ.58· 4) ἢ πρῆπειθικὴ ἡλικία· Πλ. Ψολμ.707π,118 καὶ ἕως γῆρους καὶ πρῆπειῶν. **πρῆπειρα** ἰή κ. νεώτ. θηλ. τοῦ πρῆπείος βλλ., ἢ ἔχουσα μεγάλην ἡλικίαν· Ἡρα. πρῆπειρα· προσημνητ. ἀρχηγέτις· Ἰγμ. Ἀερ.32 θεῶν πρῆπειρα, Εὐρ. Π1 963 πρῆπειρα Ἐρινύων, ἀντίθ. νεύτις· Ἀριστοφ.Λυσ.86 πρῆπειρα τοῖ... Βωιωτία· 2) νεώτ. ἢ οὐζύπος πρῆπειρας· 3) κωμ. ὁ μέγιστος τῆς Κωπιδῶνος ἔγγυλος· Ἀριστοφ.Ἀγ.883 πρῆπειρα πενήκοντα Κωπιδῶν κοράν. **πρῆπειροῦμαι**-όμομαι τιμᾶ· Λυκόφρ.1265 ἄ... σὺν τῷ γεραφῷ πατρὶ πρῆπειροῦσαι. **πρῆπειρα**-ατος-ἰτοῖ ὁ πρῆπειθικός βλλ., ἐν τῷ πληθ.· Εὐρ.Ἰκ.173 πρῆπειροῦματ' ὁ Διμήτρος ἐξ μυστήρια, αὐτ.Ρῆα.936· || ὁ μτ. περὶληπτ. ἢ πρῆπειᾶ· Πλούτ.Τιμ.9 ὁ Κορινθῖοι τοῖς τε πρῆπειροῦμαι τοῖτοις ἐντέτυχον· 2) ἀποστολὴ πρῆπείων· Πλούτ. Ἡ8,541ε. **πρῆπειρῶς-εως** ἰοῖ κ. Ἐπιγρ. αἰτ. ἐν. πρῆπειῶν [ἰθλ. -ῆα ἢ -εα], δοτ. πληθ. πρῆπειῶσι [ἰθλοφ. 1056, Δ.γρ. π. Ἀνώκ. εἰς ΗΝικ.200,14], ὀνομαστ. Δωκ. πρῆπειθ [Ἀριστοφ.ἀν.636] (ὁ σχολιαστής ἀρνεῖται ὅτι ὁ π. Ἀριστοφ.Ἀγ.93 ἀπαντῶν τ. πρῆπειῶς εἶνα γενικ. τῆς λ. ταυτήσθ, βωιωτ. πληθ. πρῆπειῶσι [τὸ π. Ἡσιόδ.Α 245 πρῆπειῶς ἀνίκει κατὰ τὸν τ. εἰς τὴν λ. ταυτήν, ἀλλ' ἐν τῷ σμμ. τοῦ πρῆπειῶ] ὁ πρῆπειῶς, πρῆπειθῆς, ἀπεσταλμένος. **πρῆπειρῶς-εως** ἰοῖ κ. νεώτ. τὸ πρῆπειῶν, ἢ ἀποστολὴ πρῆπειῶν, πρῆπειᾶ· Θουκ.1,73 ἢ πρῆπειρῶς· ἐγένετο, Δίων Κ 42,46. **πρῆπειροῦμαι** ἰή μτν. θηλ. τοῦ πρῆπειθικός βλλ., ἢ ἀπεσταλμένη· Ὀμπ.Κυν.1,464. **πρῆπειροῦ** ὀμ. πρῆπειῶν βλλ.

πρεσβυτής (ὁ) κ. Ἐπιγρ., πόλ. κ. νεώτ. ὁ εἶς τινα τόπον ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ κράτους ἀπεσταλμένος, ὁ ἐν ζήνῃ ἐπικρατεῖα διαπεπαιστωμένος εἰς ἀνώτατος διπλωματικός ἀντιπρόσωπος ἐτέρου κράτους: Θουκ.5,4 πρεσβυτής ἠὲ τὸν αὐτὸν χρόνον ἐξέπλευσεν, Πλάτ.Νόμ.941Α ἐάν τις πρεσβυτής τις ἢ κήρυξ καταφειδόμενος τῆς πόλεως παραπρεσβυτεύει πρὸς τινα πόλιν, - ὁ γὰρ πρεσβυτής ἢ πῆθ. πρεσβυταὶ (ὁ) τ. οὗτος ἦτα ἀνωτέροτος πρῶν, ἀλλὰ μὲν συνηθέστερος ἢ οὐ πρεσβυτής: Ἄνδοκ.3,41 πρεσβυτὸς οὐδὲν πάντας ἡμᾶς ἡμεῖσι οὐ πρεσβυτοῦμεν ἢ πῆθ.Θουκ.8,77, Ἀκίρπρ.2: 2) πρᾶκτικῶς ἡ ἐπιτροπὴ τινος, ὁ μεσίτης, ὁ μεσιτεύων ὅπερ τινος: Δημ.1121 ὅπερ τοῦτου πρεσβυτῆς μὲν ὄψιτ' εἰς θυζάντιον πλέων, Μηναι.12,1 Ὁδ.9 οὐδὲ πρὸς ἀγορῶν, ὅπερ κόσμου, μάκαρ πρεσβυτῆν 3) στρατιωτικὸς πρεσβυτής, ὁ παρχος ἀνιστράτηγος: Πολύβ.35,4,5 μίτη τοὺς ἐπιφερόμενους ὅπῃ τὸν ὕπαιτον πρεσβυτάς ὁπακοῦμεν, Πλούτ.Μάρ.7 εἰς Λιβύην ἐπιγάγετο πρεσβυτὴν Μάριον, Ἐπιγρ. πρεσβυτῆς καὶ ἀνιστράτηγος ἡ πρεσβυτικῆς ἀνιστράτηγος, ἐπαρχοῦ.

πρεσβυτικός-ἡ-ὄν μτγ κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς πρεσβυτῆν ἢ εἰς πρεσβυτὸν βλ., ὁ τοῦ πρεσβυτοῦ ἢ τῆς πρεσβυτίας: Πολύβ.9,32,4 κατὰ τοὺς πρεσβυτικούς ἀγῶνας, Διον. Ἄλ.Ρωμ.11,25 πρεσβυτικῆ ἐξουσία, Φιλῶστρ.Σοφ.2,27,3 πομπία οὐ πρεσβυτικῆ, -πρεσβυτικὸν διάδημα, -πρεσβυτικὴ δίασκηψις.

πρεσβυτικός ἐπίρρ., μτγ κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀρμύζοντα εἰς πρεσβυτῆν: Πολύβ.4,26.

πρεσβυῶν κ. Ἐπιγρ., μον. κ. νεώτ., παρατ. ἐπρέσβευον ἰσπαν., μὲλλ. πρεσβυῶν, ἀόρ. ἐπρέσβευον ἰσπαν. ἐν ἀσυνθ., μέσ. ἀόρ. ἐπρέσβευον-μην, ἐνεργ. παρακ. πεπρέσβευκα, παθ. παρακ. πεπρέσβευμαι, κυρ. ἐπὶ ἡλικίας, ἀμτθ. εἶμαι πρεσβύτερος, μεγαλύτερος τῆν ἡλικίαν: Σοφ.ΟΚ 1422 αἰσχρόν τὸ φεύγειν καὶ τὸ πρεσβυτῆν ἔμῃ οὕτω γλαστόν τοῦ κασιγνήτου πάρα, Πλάτ.Νόμ.951B τοὺς ἀεὶ πρεσβυτῆνας δέκα: ἢ μτ. γενικ. προσ. εἶμαι πρεσβύτερός τινος ἢ ὁ πρεσβυτάτος πολλῶν: Ἡρ.7,2 τῶν πρῶτερων ἐπρέσβευε, Θουκ.6,55 διὰ τὸ πρεσβυτεῖν ἀπ' αὐτοῦ ἰσθιὰ τὸ ὄπῃ ἦτο ὁ πρεσβυτάτος τῶν υἱῶν αὐτοῦ: ἢ ἐπὶ οἴων: Ἀρχέστρ.π.Ἀθην 1,29C πολλὰς πρεσβυῶν ἐτών περικαλλέων ὤρασι, Ἄδριαν.1,19Α: 2) λαμβάνω τῆν πρῶτην θέσιν, εἶμαι ἀριστος: Σοφ.Ἀντ.720 φημ' ἔγωγε πρεσβυτεῖν πολὺ, Εὐρ.Ἡρακλ.45 οἷσι πρεσβυτεῖ γένος ἱενοῦ τοῦ ἀρρενοῦ φύλου: ἢ μτ. γενικ. ἔγω τὸ πρῶτιστα, τῆν πρῶτην θέσιν ἀπέδηναι τῶν ὄλων: Πλάτ.Νόμ.752B διὰ τὸ πρεσβυτεῖν τῶν πολλῶν πόλεων: ἢ δδ. κυβερνῶ, βασιλεύω: Σοφ.Α1.1339 Ὀλύμπου τοῦ ὁ πρεσβυτεῖν πατήρ, αὐτ.ἀπ.270: 3) μτθ. θεωρῶ πρῶτον τῆ τάξει, κατατάσσω εἰς τῆν πρῶτην γραμμὴν: Αλογ.Εὐμ.1 πρῶτον . . . πρεσβυτεῖν θεῶν Γαίαν ἢ ἀποδίδω ἰσοτίερον τιμὴν ἢ καρτεῖαν: Αλογ.Χο.468 πρῶτον τόνδε πρεσβυτεῖν τάφον ἢ πῆθ.Σοφ.Τρ.1065, Πλάτ.Συμπ.186B, Πλούτ.Λοκ.3 τὰ θίκαια πρεσβυτεῖν πρᾶ παντός ἴδιου . . . συμπεφρονός ἢ πῆθ.Ἄρρ.Ἀκ.6,30,3: ἢ κ. ἐν ἀνεκφ. μτ. τοῦ τιμᾶ: Πλάτ.Κριτ.46B πρεσβυτὰ καὶ τιμᾶ ὄσπερ καὶ πρῶτερον: ἢ παθ. κατέχη τῆν πρῶτην θέσιν, τιθεμαι ἐν τῇ πρώτῃ θέσει: Αλογ.Εὐμ.21 Παιλάς . . . ἐν λόγοις πρεσβυτεύει, αὐτ.Ἀγ.1300 κ. μτ. γενικ.: αὐτ.Χο.631 κακῶν δὲ πρεσβυτεύει τὸ Λήμιον λόγῳ ἰεῖ ὄλων τῶν κακῶν πρῶτευσί τὸ πρᾶτον ἐν τῷ λόγῳ, Πλάτ.Νόμ.879B τὸ πρεσβυτερον . . . τοῦ νεώτερου ἐστὶ πρεσβυτικόν ἐν τῷ πρῶτῳ περισσώτερον τοῦ νεώτερου: 4) μτγ. συνεκδ. εἶδ. καλλιερῶ τέχνας: Λοκ.Ὀρχ.76 πό-

λις ὄρχην μάλιστα πρεσβυτεύουσα, Διογ.Λ1,18 διαλεκτικῶν, τὸ . . . τοὺς λόγους πρεσβυτεῖν, Φιλῶστρ.Σοφ.1 Προοίμ.: 5) κ. νεώτ. εἶμαι πρεσβυτεύεις, ἐκτελῶ καθήκοντα πρεσβυτοῦ: Ἡρ.5,93 ἀπὸ Κορινθῶν πρεσβυτεῖν, Ἄνδοκ.4,41 πρεσβυτεύεις εἰς Ἑσπαθλίαν, Πλάτ. ὁ δέτινα πρεσβυτεύεις ἀγγέλλων ἡμῖν ὄμ. μτ. τῆς πρὸς ἢ παρὰ κ. μτ. γενικ.: Ξεν.Κ1,5,3 ἄλλα πρὸς τὸν . . . βασιλέα πρεσβυτεῖν ὄψιτο, Πλάτ.Χορμ.158Α παρ' ἄλλον τινὰ τῶν ἐν τῷ ἡσπέρῳ πρεσβυτεῖν ἀφίκεται κ. μτ. γενικ.: Εὐρ.Ἡρακλ.479 κ. ἀπόλ.: Ἀριστρ.Ἀχ.610 κ. μτ. αὐτοῦ, αἰτ.: Δειν.1,16 ἀς ἐπρέσβευον εἰς Θῆβας πρεσβυτεύει: 6) ἐνεργῶ ὡς ἀντιπρόσωπος: Πλούτ.Σὺλλ.4 πρεσβυτεύει τὸ γὰρ ἡγεμόνα Τεκτοσάγῳ Κόπιλλον εἶλε: 7) πρεσβυῶν εἰρήνην διαπραγματεύομαι τῆν εἰρήνην: Ἄνδοκ.3,23 εἰρήνην πρεσβυτεύοντας ἦκεν, Ἰσοκρ.4,177 τῶν πρεσβυτεῶντων ταυτῶν τῆν εἰρήνην, Δημ.382: 8) μεσιτεύω, μεσιθεῖν ὅπερ τινος: Μηναι.3,9 Ὀρρ. πρεσβυτεῖν τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς, -πρεσβυτεῖν ὅπερ ἡμῶν (ἐκκλι.): 9) δέχομαι, παραδέχομαι: Ἀθην.8,352D καὶ αἰ τῶν λόγων αὐτοῦ πρεσβυτεύει: ἢ μτ. αἰτ. πρᾶμ. ὑποστυριζῶ, ἐνδιαφέρομαι διὰ τι: Λοκ.Ἄλ.23 ὑπὸ τσαυτοῦ μόνον πρεσβυτεῖν ἐν τῇ κατηγορίᾳ, Ὀλυμπ.Μετ.5,6 τῶν ὄφιν κατὰ εἰσδοχὴν πρεσβυτεῖν κ. μτ. ἀπαρφ.: αὐτ.5,10 κατὰ ἐκπομπῆν εἶναι τῶν ὄφιν πρεσβυτεῖν: ἢ ἀποδέχομαι, παραδέχομαι, πιστεύω: Μηναι.12,6 Συνθ. τὰ χριστιανῶν ἐν πρεσβυτεῖν, -οὐ πρεσβυτεῖν τὰ τῶν πυθαγορείων, -πρεσβυτεῖν ὅτι κεραικοῦμεθα εἰς τὰς παραμονὰς πολέμου: 10) μέσ. στέλλω, ἀποστέλλω πρέσβεις: Θουκ.27 ἔς τὰ νερὶ Πελοπόννησον χωρὶς ἐπρέσβευον, αὐτ.6,104 ἔς τῆν Θουρίαν πρῶτον πρεσβυτεῖνόμενος, αὐτ.3,85 ὄμ. μτ. τῶν πρῶθ. παρὰ, πρὸς κ. αἰτ.: Θουκ.4,1 ἐπρέσβευον παρ' αὐτοῦ, αὐτ.1,126 ἐπρέσβευοντο πρὸς τοὺς Ἀθηναίους: ἢ ὄμ. πηγαῖων ὡς πρεσβυτεύει: Θουκ.5,39 ἠλθον ἐς τὸν βωιωτῶν πρεσβυτεῖνόμενοι.

πρεσβυή (ἡ) πρέσβεια βλ.: Στεφ.βυζ. ἐν λ'.Αγάμεια, ἀμφ. εἰς Αἰσχ.Ἰκ.727.

πρεσβυήτος-ον ἡπρέσβυς μτγ. ἰων. ἐπιθ. ὁ πρεσβυτικός, σεβασμός: ΑΠ1,19,11 πρεσβυήτων ὄμμα: τὸ αὐθ. ὡς οἷα, πρεσβυήτων πρεσβυῶν βλ.,

πρεσβυήτις-ιδος (ἡ) πρέσβια βλ.: Ὑμν.Ὀμ.29,3.

πρεσβυίς-εως (ὁ) ἢ σχόλ. πρεσβυετής βλ.: Παροιμ.π.Σχολ.1,1,Δ 394 πρεσβυίς οὐ τιπεται οὐδὲ ὄβριζεται ἢ γενικ. πρεσβυεῖν π. Ἀριστρ.Ἀχ.93, Χοιρ.β.Θεα.1,233 κ.π.δ.1.

πρεσβυίς-εως (ἡ) ἰθι ποι. ἀντὶ πρεσβυῖα βλ. ἡλικία: Ὑμν.Ἐρμ.431 κατὰ πρέσβιν ἰκατὴ τῆν ἡλικίαν, Πλάτ.Νόμ.855D ὁ δικαστὴς ἔξῃς ἡμῖν ἐγγύτατα κατὰ πρέσβιν ἰέσθω: 2) ἡλικιωμένη γοῖα, γυνὴ ἰδ.γρ. ἀντὶ πρεσβυτῆ: Αἰσώπ.Μεθ.107B γυνὴ πρέσβις τοὺς ὄφθαλμοὺς νοσοῦσα: 3) ἡ σύζυγος τοῦ πρέσβευος: Αἰλ.π.Εὐστ.738,62.

πρεσβυίσιος-η-ον κ. ἀνώμ. τ. πρεσβυίστατος-η-ον (Νικ.Θηρ.344) ποί. ὑπερθ. τοῦ πρέσβυς βλ., γηραιότατος, σεβαστάτατος, ἐμπιστοτατος ὁ τὰ μάλιστα τιμώμενος: Ὑμν.Ὀμ.30,2 Αἰσχ.Ἐπ.390 πρεσβυστον ἄστρων, τιμῶν τὸς ὄφθαλμοὺς, πρέπει, Σοφ.ἀπ.582, αὐτ.605, Τηκ.Λοκρ.1041B ἄ πρεσβυστὴ φιλοσοφία, Λυρ.Ἄλ.Ἀδελφ.35,2 πρεσβυστὰ κόσμου μάτερ, Ἐπιγρ. π. πόλις.

πρεσβυίτις ἀντὶ πρεσβυστῆ τοῦ πρεσβυῖα βλ. **πρεσβυός**-κος (τὸ) ποι. λ. πρέσβευμα, σεβασ, σεβαστόν ἀντικειμένον, τὸ ἐν τιμῇ ὄν.: Αλογ.Πέρα.623 βασιλεία γύνα, πρέσβος Πέρσας, αὐτ.Ἀγ.855 πρέσβος Ἀργεῖων τὸδε ἰεραθεστὴ ἐκκλησία, συνθεσυστὴ τῶν Ἀργεῖων, αὐτ.1393.

πρεσβυγενέθλος-ον πρεσβυγενής Ὀρφ. Ὑμν.4,2

προσβυγένεια (ή) κ. νεώτ., λων. προσβυγενή προτεραιότης γεννήσεως, προτεραιότητα, πρωτογένεια, ή ιδιότης του προτέρου ή πρώτου γεννηθέντος: 'Ηρ.6,51 κατά προσβυγένειαν δέ κως τήρηται, Πλούτ.'Ηθ.636β, Βασιλ.8Α κατά προσβυγένειαν πάντων τών γεννομένων.

προσβυγενής-ος-ής κ. νεώτ. ό πρότερον γεννηθείς, πρωταγενής, πρωτογέννητος, πρωτόκοκ, ό προσβύτερος τήν ηλικίαν: 'Ιλ.Α.249 προσβυγενής Αντινοριδής, Εύρ.Τρωμ.593 προσβυγενής Πρίαμος. || γεν. παλαιός, προγενέστερος, πανάρχαιος: Κρατίν.240 Στάσις δέ και προσβυγενής Κρόνος (δ.γρ. Χρόνος). 2) αι προσβυγενής λακων. αντί του οι γέροντες' πρβλ. γέρων 2): Πλούτ. Λυκ.6 τούς προσβυγενέας και άρχαγέτας αποστατήρας ήμεν, αút.'Ηθ.789β.

προσβυγονία (ή) προσβυγένεια: 'Μο. έν λ. κατά προίβην.

πρόσβυς-εως ή -ως κ.'Επιγρ., πάπ., μον. κ. νεώτ., κλητ. πρόσβυ, γέρων (ποι. αντί του πεζ. πρόσβυτης) επί ταύτης τής έννοιας έν χρ. μ. κτ. όνομαστ., αιτ. κ. κλητ.: Σοφ.ΟΤ 941 ό πρόσβυς Πόλυδος, αút.665 πατέρα πρόσβυ, Εύρ.'Ορ.476 ώ πρόσβυ χαίρει, 'Αριστφ.'Ορν.255. || ό πρόσβυς ό γεροντιότερος, ω χρ. ώς τό πρόσβυτερος: Αισχ.'Αγ.184, αút.205, αút.530. πρβλ. πρόσβια, πρόσβειρα, προσβής, πρόσβις. || κληθ. πρόσβεις αι γέροντες (τρις π. τραγ. πάντοτε κτ. κλητ. κ. μτ. τής σμη. του αξιωματικός, άρχοντες, ήγεμόνες 'Ηα. εγγρόντες, βασιλείς, άρχοντες, προτιμώμενοι, και οι προσβευταί μεσίται, άπόστολοι ή έννεκν ειρήνης: Αισχ.Πέρα.840 ήμισι δέ, π. χαίρετε, Σοφ.ΟΤ 111, Εύρ.'Ηρ.247. συγκρ. προσβύτερος-α-ον (κ.μ.γιν. εις πάπ. προσβυτεωτέροη ό γεροντιότερος, άρχαιότερος (δ) συγκρ. κ. ύπερβ. έν χρ. μ. π.'Ομ.1: 'Ιλ.Α.787 προσβύτερος δέ σύ εσει, αút. Ο204, Πινδ.άπ.127 προσβύτερα άριθμού Ισπαρά τόν προσήκοντα άριθμόν, αút.Π.265 βαυλαί πρόσβυτεραί (οι ασφοί βαυλαί τών προσβυτέρων), 'Ηρ.22 τούς Φρύγας προσβυτέροις εναι ένωτών, 'Αριστφ.Βάτρ.18 πλείν ή νιαυτώ πρόσβυτερος άπέρχομαι (κατά έν έτος μεγαλύτερος, 'Αριστλ.ΗΕδδ.1215α.23 οι ασφοί και πρόσβυτεροι, Διον.'Αλ.Ρωμ.5,30 γνώμη πρόσβυτερα τής ηλικίας || κ. επί ζώνων: 'Αριστλ.Ζ1 546α,7 τών δέ προσβυτέρων χείρω τά έκγονα, Πάπ. Ιππος πρόσβυτερος ήδη ών ή μάλλον γηραιός. || όμ. επί δένδρων: Θεόφρ.ΦΑίτ.1,138 δένδρα πρόσβυτερα ύπερβ. προσβύτατος-η-ον ό παρά πολύ γέρον, γεροντότατος: 'Ιλ.Δ.59 καί μ προσβυτάτην τέκο Κρόνος, αút.Α.74, αút. προσβύτατος γενεή, 'Ησιόδ.Θ 234 προσβύτατον παιδών κ. επί ζώνων: 'Αριστλ.Ζ1 546α,4 όχευσαι δέ οι κριαι τάς προσβύτατας πρώτον. || έν χρ. πρός εκδήλωσιν σεβασμού: Πλούτ.Νικ.15 έγώ παλαιότατος ειμι σό δέ πρόσβυτατος. Διά τούδ ποι. τ. πρεσβιότος, πρεσβιότατος βλλ. πρεσβιόσιος, πρβλ. κ. λ. πρέιγυς. 2) τό συγκρ. κ. ύπερβ. επί πραγμ. μάλλον σπουδαίον ή σπουδαιότατον, ιδ. προσβύτερον τή έξειν θεωρώ τή έντιμώτερον ή περισσοτέρας τιμής άξιον, έκτιμώ τή περιουσίαν: 'Ηρ. 5,63 τά τό θεού πρόσβυτερα έποιεύντο ή τή τών άνδρών, Εύρ.άπ.959 ούδέν προσβύτερον νομίζω τάς σωφροσύνας, Όμοκ.4,61 προσβύτατον κρίναι τ, Πλάτ.Συμμ.218D ομοί ούδέν έστι πρεσβύτερον του ... || όβ. άπλοός, επί μεγέθους: Σοφ.ΟΤ 1365 προσβύτερον κακού κακόν (μεγαλύτερον άλλου κακού). 3) πρεσβυτιός βλλ. απεσταλμένος, έν τή όνομαστ. έν. μ. κτ. εικ.π.Αισχ.Η. 727 Ισως γάρ άν κήρυξ τις ή πρόσβυς μάλοι, Σχολ.'Ιλ.Δ.394 ό πρόσβυς ούτε τούπειτα αθ' ύβρίζεται, Καισάρ.άπ. έν Σάθ.3,28 έστειλε πρέ-

σβεις εις δλα τά χριστιανικά ρηγάτα. 4) έν Σπάρτη πολιτικός τίτλος, όνομα πολιτικής θέσεως διάφορον του γέρον, πρόεδρος: 'Επιγρ. πρόσβυ τών λαόνων, αút. πρόσβυς νομοφυλάκων, αút. πρόσβυ τής φυλής. 5) τό συγκρ. προσβύτερος ώς ούα. βλλ. 6) όνομασία του πτηνού τροχίλος: 'Αριστλ.Ζ1 609α,17 παλιμιοσ δέ και ό πρόσβυς καλούμενος και γαλή και κορώνη, αút.615α,19.

προσβυτερίων (τό) δ. τ. του προσβυτεριον βλλ. **προσβυτερεών** μ.γιν. είμαι προσβύτερος βλλ. Διδ.'Αλ.328β, αút.961β.

προσβυτεριανή (ή) νεώτ. άποασχασθέντες από τής καθολικής 'Εκκλησίας διαμαρτυρόμενοι, οι αντί του Λουθηρου ακολουθησαντες τον Καλθιδον.

προσβυτερίων (τό) μ.γιν. κ. νεώτ. κ. προσβυτεριον τό συμβούλιον των προσβυτέρων, τό ιεραρχικόν συνέδριον τών 'Ιουδαίων έν 'Ιερουσαλήμ του όποιου προήδρευον ό κατ'έναντιν εκλεγόμενος άρχιερεύς: Κάλουκ.22,66 συνήχη τό προσβυτεριον του λαού, άρχιερεύς και γραμματείς, αút.Πράξ.22,5 ώς και ό άρχιερεύς μαρτυρεί μοι και πάν τό προσβυτεριον. 2) τό χριστιανικόν Ιερατεϊον: ΚΔ Τιμ.1,4,14 μετά επιθέσεως τών χειρών του προσβυτεριου, Θ.Λειτουργ. ύπερ του τιμιλου προσβυτεριου τής έν Χριστώ διακονίας. 3) τό άξιωμα ή ύπούργημα του προσβυτερου έν τή εκκλησία: Θεοδωτ.έν ΠΔ Σωσάν.50. 4) 'Επιγρ. ό τόπος ή τό θόρυμα ένθα οι προσβυτεροι συνήρχοντο. || νεώτ. παρ ά καθολικούς, ή οικία, κατοικία του Ιερέως. 3) νεώτ. εκκλ. προσβυτεριον πολιοστατικό όνομασία του 'Αγίου θήματος.

προσβυτερος-α μ.γιν., πάπ., κ. νεώτ. συγκρ. του πρόσβυς βλλ.1) ώς ούα. πρώτος, πρωτεϊών, προϊστάμενος, άρχων, δημογέρον: Πάπ. π. τής κώμης, αút. εκρήσθημ επί τε Νουριηίου και επί τών προσβυτέρων. 2) όβ. άρχηγός, πρόεδρος, σύμβουλος σωματείου, 1δ. έργατικός: 'Επιγρ. οι προσβυτεροι τών άλυροκόπων, αút. π. γέρδιον, αút. τέκοντες π., Πάπ. π- τών γεωργών.] μέλος του 'Ιουδαϊκου συμβουλίου: ΚΔ Ματθ.16,21 πολλά παστίν έν τών προσβυτέρων. 4) όβ. εκκλ. προσβύτερος π.Χριστιανός, ό Ιερεύς: ΚΔ Πράξ.11, 30 άποστείλαντες πρδς τούδ προσβυτερου διά χειρός Βαρνάβα και Σαύλου, αút.Τιμ.1,5,19 κατά προσβυτερου κατηγοριαν πη παραδέχου. || ειδ. επί τών 'Αποστόλων: ΚΔ 'Ιω.Έπ.2,1,1 ό προσβυτερος έκλεκτό κυρία και τοίς τέκνοις, αút.3,1,1 ό προσβύτερος γαίω τω άγαπήτω, όν έγώ αγαπώ έν άληθειά. || νεώτ. τό άρα, προσβύτερος έγγαμος Ιερεύς. || νεώτ. τό θηλ. ή προσβυτέρα ή ούζυγος του Ιερέως. 5) νεώτ. έν τώ κληθ. οι προσβυτεροι οι ύπερδόντες τήν άνδρικήν ηλικίαν, οι γέροντες: ή πέτρα τών προσβυτέρων.

προσβυτικής-πτος (ή) 'Επιγρ., δωρ. πρεσβύτατος-ατος ή πρεσβυτική ηλικία, άντιβ. νεώτας.

προσβυτιός (ό) κ. νεώτ. πρ.συγρ. τ. του πρόσβυς βλλ. ό προδεδωχένος τήν ηλικίαν, γέρον: 'Ιπν.'Αέρ. 10 τοίσι δέ προσβυτιον ήκιστα, Ουκω.3,67 οι δέ προσβυταί λαλερμένοι κατ' οικίας, 'Αριστλ.ΗΝικ. 1157β,14 [κληθ.]. || όμ. π. τραγ. κ. κωμ.: Αισχ. Εύμ.641 πατέρα προσβυτιον Κρόνον, Εύρ.Φαιν.847 πούς τ προσβυτον, 'Αριστ. Αχ.707 άνδρα πρεσβύτην, Πλάτ.Πολ.608C ό έκ παιδός μέχρι πρεσβύτου χρόνος. || κ. επί ζώνων: 'Αριστλ.Ζ1 629β, 29 (λέοντες) όταν γένωνται πρεσβύται. || ειδ. ό άν εις τήν έντιν τόπεί ηλικίαν, εις άς είδρον οι άρχ. τόν από τής γεννήσεως μέχρι έσχάτου γήρατος βίον: 'Ιπν.'Εδδ.5.

προσβυτία (ή) νεώτ. πρεσβυτιώτα βλλ.

προσβυτικός-ής ό-όν κ. μον. κ. νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις προσβυτην βλλ., ό του πρε-

σῶται, ὁ ὁμοίος πρὸς πρῶστυν, γεννητικός: *Αριστοφ. Πλ. 757 ὄχλος περιστεφάνωσεν ἐν ἀγορᾷ πρῶστυκῶν, αὐτ. 270 πρῶστυκῶν κακῶν (τὰ κακά τῆς πρῶστυτικῆς ἡλικίας, Πλάτ. Νόμ. 685Α παίζοντες παιδιὰν πρῶστυκῶν, Αριστοφ. Ἠν. κ. 158ε, 2 οἱ στραφιοὶ καὶ πρῶστυκτοί, Διοσκ. Εὐπ. 1, 172 πρῶστυκὸν ἔλαιον, Μηνιαί. 12.6 Σινεῖ, πρῶστυκῶν μὲν τὸ ἦθος, - πρῶστυκὴ ἀνοία. 2) ἀπρηχαιζόμενος, ἀρχαϊκός, παλαιός: *Αριστοφ. Ἐκκλ. 278 φῶσσαι μέλος πρῶστυκῶν, Πλουτ. Φάβ. 25 ὄρχατον... λῖαν καὶ πρῶστυκῶν ὄμ. κ. συγκρ.: Ἰσοκρ. Ἐπιστ. 4, 13 εἰ τι περιεργότερον καὶ πρῶστυκώτερον εἰρήκαμεν. 3) Ἐπιγρ. Μιλῆτου τὸ αὐτὸ, ὡς ὅσα πρῶστυκῶν οἰκῆμα, ἴδρυμα, ἐν ᾧ συνήχοντο οἱ γερούσιασται.

πρῶστυκῶς ἐπίρρο, μτγ. κ. νεώτ. κατά τρόπον πρῶστυκῶν: Πλουτ. Θησ. 14 τὸν Θησέα ζήν-ζουσαν ἀπέφασσαι πρῶστυκῶς.

πρῶστυκίτις (ἡ) κ. νεώτ. θηλ. τοῦ πρῶστυκῆς βλ. γυνή προδεδηκυία τὴν ἡλικίαν, γραῖς, γριά: Αἰσχ. Εὐμ. 731 ἐπεί καθιππέει με πρῶστυκὴν νεός, αὐτ. 1027 γυναικῶν... πρῶστυκίδων, Εὐρ. Ἐκ. 842 παράφραξ χεῖρα τῇ πρῶστυκίδι, Λυσί. 1, 15 πρῶστυκίτις ἀνδρώμενος... ἦν ἐκείνος ἔμοιγευον, Πλάτ. Ἰππ. Μ. 286Α χρώνται ὡσπερ τὰς πρῶστυκίτις, Αἰσχίν. 3, 157 πρῶστυκίτις γυναικίς.

πρῶστυκός -ος ὁ δέχόμενος τοὺς πρῶστυκῶς, τοὺς γέροντας Αἰσχ. κ. 667 καὶ γεραροὶ πρῶστυκῶδοὶ καὶ [γεμῶντι] θυμῆλαι φάσονται.

πρῶστυκία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ παρὰ τοῖς πρῶστυκῶσι συνήθης ἀδυναμία τῆς δράσεως, καθ' ἣν ὁ πάσχων δὲν δύναται νὰ ἴδῃ κύκριν τὸ πλῆσιον κείμενα ἀντικείμενα, ἀντίθ. μυθία.

πρῶστυκπικός -ή-ων νεώτ. ὁ ἀνήλικος ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πρῶστυκίαν βλ.

πρῶστυκφ -ωπος (ἡ) νεώτ. ὁ ἔχων πρῶστυκίαν βλ.

πρῶστυκῶν -ωνος (ἡ) Ἐπιγρ., κτ. πληθ. πρῶστυκῶν οἱ πρῶστυκῶτες ὡς ὄνομα οἰκογενεῶν ἐν Χίῳ ἡ κοιωνικῆς τάξεως (ἡ) χιλιστώσι ἐν Σάμῳ.

πρῶστυγία (ἡ) Ἐπιγρ. ἀργ. τ. ὀντι πρῶστυγία.

πρῶστυγία (ἡ) (ἰταλ.) δημ. πλειστὸν καὶ καθόλου πᾶν μηχανήμα χρησιμοποιεῖται πρὸς πλειόν.

πρῶστυγισμα -ατος (ἡ) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πρῶστυγίω βλ., ἡ διὰ πιστηρίου, διὰ πρῶστυγίας πλειός.

πρῶστυγία δημ. μτθ. πειζῶν τὴ διὰ πρῶστυγίας.

πρῶστυγία (ἡ) (ἰταλ.) νεώτ. μουσ. διεθνῆς μουσικὸς ὄρος σημαίνει ταχέως χρονικὴν ἀγαθὴν.

πρῶστυγία (ἡ) πρῶστυγία, πρῶστυγία διαθέσεως, ἡπίοτης, χάρις, εὐμένεια: Εὐρ. Ὀρ. 1323 ἡλικ, λαδοῦσα πρῶστυγία.

πρῶστυγία -οὺς -ες ἐκ τοῦ πρῶστυγίης (ἰσραήλ) πρῶστυγίη ὁ πρῶστυγίης, ἡπίος τῆς διαθέσεως, ἀγαθός, φιλικός, εὐμένιος τινι, πρὸς τινά: Αἰσχ. Ἀγ. 840 δοκοῦντας εἶναι κάρτα πρῶστυγίης ἔμοι, Εὐρ. Ἐκ. 538 πρῶστυγίης δ' ἤντι γενού' κ. ἀπολ.: Αἰσχ. Ἰκ. 210 (207) ἴδοιτο δῖτα πρῶστυγίης ἀπ' ὀμματός ὄμ. κ. κτ. συγκρ.: Εὐρ. Ἰρμ. 739 Ἄχαιος πρῶστυγίης νεώτερων τύχοις. 2) ἐπὶ συμβάντων, γεγονότων, ὁ εὐνοϊκός, αἰσας, καλός: Αἰσχ. Ἀγ. 1647 κατελθὼν... πρῶστυγίης τύχῳ, αὐτ. Ἰκ. 140 τελευτάς... πρῶστυγίης κτίσειεν, Εὐρ. Ἐκ. 540 πρῶστυγίης... νόστον τυχόντας. 3) ὁ ἐξευμενίζων, ἐξελών, ἱσχυρίσθης: Αἰσχ. Πέρσ. 609 πρῶστυγίης χόας.

πρῶστυγίης ἐπίρρο. κατὰ τρόπον πρῶστυγίης βλ.: Αἰσχ. Πέρσ. 220 πρῶστυγίης δ' αὐτοῦ τῶδε, αὐτ. 224 πρῶστυγίης παρήνεοσα, αὐτ. Εὐμ. 236 δέχομαι αὐτὸ πρῶστυγίης ἀλάστορα.

πρῶστυγία (ἡ) (ἰταλ.) δημ. εἶδος τεχνικῆς χρησιμοποιοῦνται παίζομένου ὑπὸ τριῶν προσώπων καὶ τριάντων δύο παιγνίσχωντων || φρ. (ἡ) πῆρα πρῶστυγία

ἀνεκλήθη, κατάλαβα, τὸ μυριστικὸν τὸ πῆρα μυρουδιά. 2) αὐνεκῶ, ἡ δεξιμὴ τῶν τριάντων δύο παιγνίσχωντων.

πρῶστυγίης (ἡ) μτγ. πρῶν βλ. ΑΠ 6, 253 σκολοῦ τοῦ τῶδε κατὰ πρότερον.

πρηνήστος Ἐπιγρ. ἐνεργῶς, πράττω ὡς πρηνήστος βλ.

πρηνήστος Ἐπιγρ. κ. πρηνήστος (ἡ) πρῶστυγίης βλ. Ἐπιγρ. πρηνήστος βουλή.

πρηνήστος -ατος (ἡ) ἰων. ἀντὶ πράγμα βλ.

πρηνήστος ἰων. ἀντὶ πραγματούμενοι βλ.

πρηνήστος πρηνήστος βλ.: Ἡσ. κρηγορεύων πρηνήστος ἡ δημοκόπος.

πρηνήστος -ωνος (ἡ) ἐξ ὄγκωμα τοῦ λαοῦ τῶν πτηνῶν, ὁ πρόλοβος αὐτῶν Ἡσ. κτῶν ὀρνέων ὁ πρόλοβος: *Αριστοφ. Πην. 374 τὸν πρηνήστος σοῦκτερω [μτγ. διὰ τὸν Κλέωνα, αὐτ. Ὀρν. 1113 ἡ λ. ἐκ τοῦ πρῶ, ἀγέλωρ, διότι ἐν τῷ πρόλοβῳ προαγέριται, προσβροῖ (εἶται) ἡ τροφή τῶν ὀρνέων πρὶν κατέλθῃ εἰς τὸν δευτέρον στόμαχον πρὸς πέτρην: Πολυδ. 2, 204. Ὁ τ. πρηνήστος ἐν ΕΜ 688, 33 κ. Σουῖδ. φαίνεται ὅτι εἶναι ἐσφαλμένος.

πρηνήστος -όνος (ἡ) (ἰσραήλ) μτγ. φλόγιμος φλεγμονή, πρηνήστος: Νικ. Ἐπιγρ. 365 ἐπὶ γυία χεῖνται πρηνήστος, Ἀρετ. ὈΕ. Νουσία, 1) αἱ τῆς φλεγμονικῆς πρηνήστος (ἐπὶ ἐντερικῆς ἐντάσεως, διατάσεως).

πρηνήστος ἀπαφρ. παθ. ἀφρ. α' τοῦ πηρῶστυγίης.

πρηνήστος Ἡσ. ἐπολύτοπος κεραλή' ἐνιοι πλεκτάνη.

πρηνήστος, παρστ. ἐπρηνήστος (ἡ), ἀφρ. ἐπρηνήστος, παθ. ἀφρ. ἐπρηνήστος Ἰ. Ἀπολλ. Ρ. 4, 814, αὐτ. 1537 φαίνεται ὅτι οἱ πρηνήστος, πρηνήστος χρησιμοποιοῦνται ὡς μτθ. ἐνεστί, παθ. παρσκα. πρηνήστος ἐπ. ρ. [ισραήλ] ἡ βόλον ποτὲ ἐν χρ. π. κωμ. 1, φυσῶ, φουσκῶναι τὴ διὰ φυσήματος: Ἰλ. Α' 481 ἐν δ' ἀνεργῶς πρηνήστος μέσον ἰστίον, Ὀδ. Β' 425 ἐπρηνήστος δ' ἀνεργῶς μέσον ἰστίον, Φολάκι, ἐν ΑΠ 13, 27 νότον πρηνήστος ἔλα, Πά. Ἀρ. 5, 22 πρηνήστος γαστέρα κ. παθ.: Φερεικ. ἐν Κρασιπύλλοις 1 καὶ τῶν φιλόλων τρῶγῃ σῶκων τοῦ θέρουσ... κῆρα φασκίλιζε καὶ πρηνήστος καὶ βόα [καὶ] πρηνήστος καὶ βόγγοι, Ἰσραήλ. 30, 10 ἐπρηνήστος (ἡ) μτθ. Πά. Ἀρ. 21 καὶ τὴν κοιλίαν σου πρηνήστος ἐν, Αἰ. Ζ' 2, 17 πρηνήστος ἰστίον, Κόνιτ. 14, 416 λαίφρα πρηνήστος.

2) ἐκφυσῶ, ἐκπέμνω φυσῶν, ἀναδίδω, κίμων ν' ἀναδύσθῃ τ.: Ἰλ. Π' 350 τὸ δ' [οἶμα] ἀνά στόμα καὶ κατὰ ῥίνας πρηνήστος. 3) φυσῶ καὶ ἀνάπτω τὴ, κίμων ν' ἀναδύσθῃ φλόγῳ, ἐπὶ τοῦ Ἠφοίστου: Ἀπολλ. Ρ. 4, 819 πρηνήστος πυρός μένος || κ. ἀμτθ. φυσῶ: Ἀπολλ. Ρ. 4, 1537.

πρηνήστος Ἡσ. ἐπρηνήστος.

πρηνήστος, πρηνήστος, πρηνήστος ἰων. τ. τῶν πρακτῆρ, πράκτες, πρακτῆς βλ.

πρηνήστος -ατος (ἡ) ἐξ ὀδύνη, πρηνήστος, παράφραση: Ἰππ. Παν. 5 ὁλον πρηνήστος νηγίται ἰδ. γρ. νηγίται ἰδιόρθ. ἀντὶ πρηνήστος, κ. ὀδ. 1.

πρηνήστος (ἡ) μτγ. ὄνομασία εἰδους τινός ἐλάσιος: Νικ. Ἀλεξ. 87.

πρηνήστος (ἡ) μτγ. φυσῶ πνέω σφοδρῶς, ἰσχυρῶς ἐπὶ ἀνέμου: Ἀριστοφ. Νεφ. 336 πρηνήστος φυσῶ τε θυελλῶς || μτγ. μτ. αἰρ. ἐντίμω, ἐπιτίμω: Ἡρῶν. 6, 798 πρηνήστος ἀέθων φωνῆν σεσωτοῦ.

πρηνήστος -ατος (ἡ) εἶδος βύσσου: Πλάτ. Κωμ. 44, Νηκοχ. 11 (κ. ὀδ. ΑΒ. πρηνήστος, Ὀππ. Ἀλ. 1, 183.

πρηνήστος -ῶν παθ. οἰδαίνομαι, ἀγαθῶναι, φουσκῶναι ἀπὸ ἀγανάκτησιν: Ἡρῶν. 6, 8.

πρηνήστος μσν. πῆτω πρηνήστος βλ.: Εὐστ. Πον. 287, 78 (ἐκδ. Ταί.).

πρηνήστος ἐπίρρο. μτγ. κ. νεώτ. ὁσῶς ὥστε νὰ εἶναι πρηνήστος βλ., πρηνήστος: Νόνω. Εὐαγγ. Ἰω. 4, 23, - οἱ στρατιῶται πρηνήστος ἐπυρῶστυγίης || στρατ. μία τῶν τριῶν διελικῶδων θέσεων τοῦ βῆλλοντος στρατώτου.

πρηνής-ους-ές κ. νεώτ. ὁ πρὸς τὸ ἐμπρὸς κεκλιμένος, μετὰ τὸ πρόσαιον πρὸς τὸ ἔδωκος πρὸς τὰ κάτω, πρόσαιον, ἀντίθ. ὀπίσιος: Ἰλ.Λ 179 πρηνεὶς τε καὶ ὀπίσιος ἔκπεσον ἰππων, οὗτ.Ζ 43, αὐτ. Φ 118, Ἡοιδ.Α 365 πρηνὴς δ' ἐν κούρῃσι χαμαὶ πέσον ἔγχεος ὄρουθ, Πηοιδ.Χριστ.Γερμ.21 ἔκπειτο πρηνής, -οι στρατιώται ἐπιτροδόλου πρηνεῖς || συνήθ. μτ. ρ. σημερινῶν πῶων: Ἰλ.Π 413 πρηνὴς κάππεσον, αὐτ.Ε 58, αὐτ.Ο 543 πρηνὴς ἔλιπεσθ, αὐτ.Ψ 25, αὐτ.Β 414 κατὰ πρηνὴς βαλέειν μέλαθρον ἰκατορριφίαι, Ἰνν.Αγρ.1 ἐπὶ τὸ πρηνεὶς βέπειν ἰπρὸς τὸ ἐμπρὸς, αὐτ.Μοχλ.Β, ΚΔ Πράξ.1,18 πρηνὴς γενόμενος || ἐπὶ τοῦ βραχίονος καὶ τῆς χειρὸς, μετὰ τὴν παλάμη πρὸς τὰ κάτω ἐστραμμένῃ: Ἰνν.Αγρ.2 ἰάνθι, ὀπίσιος, Ἀριστ.Λ.Πνευμ.484β,29, Πλάουτ.Τιμ.11 πρηνή προτεινάς ἐκέλευεν ἀπολεῖν αὐτῶν || ἐπὶ τῶν ἀστράγαλων: Πλάουτ.Ἠθ.680Α ἀστράγαλοι, ὄρθοι πῆπτοντες ἢ πρηνεῖς πρὸβ.Πολυδ.7,204.

πρηνίζω ἰων. τ. ἐκ τοῦ δωρ. κ. ἀπτ. πρηνίζω, μέλλ. πρηνίω κ. πρηνίεω, ἀόρ. ἐπρηνίεα κ. πρηνίεα, καταστρέφω, κατακρηνίζω τι: Εὐφορ.18 ἐπρηνίεζ τὴν Εὐρυμέδοντος πόλιν, Νόνω.Δ 4,340' 2) παθ.ρίπτοιαι, κρηνίζομαι, πῆπτο ἐπὶ κεφαλῆς, κατακέφαλα, ἀνατρέπομαι: ΑΠ7,532 ἄμα νηὶ πρηνιχθεῖς, Νόνω.Δ 30,86 ἐπρηνίετο.

πρηνισμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. καταρριφίς, κατακρηνισμός, κρηνισμο, καταστρόφῃ: Χρησμ.Σιθ. 4,69' 2) νεώτ. ἡ τῆς χειρὸς ατροφικὴ κίνησις, καθ' ἣν ἡ παλάμη στρέφεται πρὸς τὸ κάτω || ὄλομο. ἡ θέσις τῆς πυγμῆς κραταύσης τὸ εἶφορ, κατὰ τὴν ὁσίαιον ὀ δάκτυλοι τῆς χειρὸς εἶναι ἐστραμμένοι πρὸς τὴν γῆν.

πρηνιστής μός(ὁ) νεώτ. ἀνατ. ὄνομασις δύο μῶν τὸ ἀντιβραχίον, ὡν προορισμός εἶναι να φέρωσι τὸν πῆγαν καὶ τὴν ἄκραν χεῖρα εἰς θέσιν πρηνισμοῦ βλλ.21.

πρηνίαι ἰων. ἀντὶ πρῆσαι τοῦ πράττω.

πρηνίμο (τὸ) δημ. οἰδησιμ, φουσκῶμα, ἄ. πρηνισμο.

πρηνίς-ως (ἡ) ἰων. ἀντὶ πρῆξις βλλ.

πρηνή-ωνος (ὁ) μν. ἀγορασιός: Θεόγλωστ.Καν.32

πρηνόσια (ἡ) Ἡσ. θύσις, προσφορά ἐν Ἀθήναις ἰδηλ. πρηνόσιας.

πρηνή (ἡ) (1) ἰων. ἀντὶ πρῆσις βλλ.

πρηνίς-ιος (ἡ) (2) (πρῆθω) μτγν. οἰδησιμ, πρηνίμο, φουσκῶμα: Ἀρετ.Χρον.Παθ.111 τράχηλος οἰδέει πνεύματος πρηνί, αὐτ.2,5 ἔντασις καὶ πρηνίσι, αὐτ.Χρον.Παθ.21 ὑπὸ τῆς πρηνίσις εἰς τὸν ὄδρωσαι 3) ἐξόγκωσις ἀνάπτυξις χόνδρου: Ἀρετ.Χρον.Νοῦσ.1,3 π- τράχλου ἰπὸ τῆς γυμναστικῆς 4) φλεγμονή, φλόγωσις Ἀρετ.Χρον.Νοῦσ.1,3 π- ὀφθαλμοῦ, αὐτ.ὉΞ Νοῦσ.1,7,10 π- τῶν παρισθμίων, αὐτ.2,11.)

πρηνσκόλιος (ὁ) δημ. προγῶστωρ, κοιλιακός.

πρηνσμο μν. κ. δημ. κ. πρηνήσις, ἀόρ. ἐπρηνσκα κ. ἐπρηνσκα, παθ. ἀόρ. (ἐπρηνσθηκα, μτγ. παθ. φουσκῶμα, διογκῶ, ἐξοδαίνω, κῶμωσι τὰ φουσκῶσι, να πάθη οἰδημα: Ἀρετ.Βασιτ.1,81 καὶ πρηνσκοντα ἢ κοιλία τοῦ ἀπομένου παστρικοῦ, μᾶ μᾶ πρηνθία τοῦ πρηνθί τοῦ μάτ' || φρ. μού πρηνθί τοῦ σκυτοῦ κ. ἀπῶς μ' ἐπρηνθί μ' ἐστενωχώρησε, μ' ἐπαίδευσε πολὺ' || κ. παθ. πρηνσκωμοσι φουσκῶμα, παθῶσις οἰδημα: Πράδρ.2, 234 πρηνσκατὶ ἢ κοιλία μου, τὰ δ' ἄλλα δὲν τὰ λέγω - πρηνσθηκὲ τὸ πόδι μου, - πρηνσθηκὲ βλασ' || κ. ἐπὶ ἀόρσις να πρηνσθησὶ καὶ να σκῶσθ.

πρηνσματος (τὸ) (1) μτγν., μν. κ. δημ. ἐμφῶσιμα: Γαλ.19,132 2) οἰδημα, ἐξόγκωμα, παρήξιμος: Ἰνπιπτορ.209,13 ὑπὸ δρόμοι σφοδρῶ μάλιστα γίνεταὶ πρηνσματος, - τὶ πρηνσμα εἶν' αὐτὸ μὴ χεῖρις.

πρηνσμονή (ἡ) μν. πρηνσμο βλλ.: Ὀρεσάσφ. 198Α, αὐτ.227Α.

πρηνσσω ἐπ. κ. ἰων. ἀντὶ πρῆσσω βλλ.

πρηνσθή-ηρος (ὁ) (πρῆθω) θύελλα ὑπὸ κεραυνῶν συνοδουσαμένη, ἀνεμοβροχὴ καὶ βροσταί, ἀνεμοστρόβιλος ὄρητικὸς ὡς τυφῶν κατεργόμενος, φλογώδης κεραυνός: Ἡοιδ.Θ 846 πρηνσθῶν ἀνέμων τε κεραυνοῦ τε φλεγέβοντος, Ἡρόκλ. Φιλ.31 θαλάσσης τὸ μὲν ἤμιου γῆ, τὸ δ' ἤμιου πρηνσθῆ, Ἡρ.7,42 βροσταί τε καὶ πρηνσθῆρες ἐκασπίπτοιαι, Ἀριστ.Λυσ.974 γελογῶς τυφῶ καὶ πρηνσθῆ, Ξεν.Ἑλλ.1,31 ἄ μὲν αὖ τῆς Ἀθηνῶν ἐνεπρόθετο πρηνσθῆρος ἕνεκατόν, Ἀριστ.Λ.Κδσ.395α,10 πρηνσθῆ χθόνιος ἴσμενος ἐκ τῆς γῆς ἀναφυσθῆσι καὶ εἰς ἀνεμοστρόβιλον μεταβληθεῖς, ἀνεμοστρόβιλος, Θεόφρ.Πυρ.1 πρηνσθῆρες καὶ κεραυνοῖ' || ὄμο. ἰσχυρὸν ρεῦμα ἀέρος ἐξ ὀπίσθιων σηληαῶν: Διογ.Λ 7,154' 2) μτφ. ὄρητικὰ δόκρωα, ποταμοὶ δακρυῶν: Εὐρ.ἀν. 384 ὄμματων ἀπο αἰμοσταγῆ πρηνσθῆρε βεῦσονται κῶτω' 3) ζεύγος ψυστήριων, αἰ ψύσαι τῶν χαλεμῶν: Ἀπολ.Ρ 4,777 ἔρχοντο δ' ὀπίσθιως ἀιβαλοὶ πρ-, Πλάουτ.Ἀρέσκ.Φιλ.2,201 διὰ πρηνσθῆρος ἀλοῦ, αὐτ.2,251' 4) πρηνσθῆρες αἱ φλέδες τοῦ τράχηλου, τοῦ λοιμοῦ, διαν ἐκ τῆς ὀρηγῆς ἐξογκῶνται, φουσκῶνται: Πολυδ.2,134 ἐπρηνσθῆρ' τῆς φάρυγγος τὸ ἐξέβω, ὅπὸ τοῦ ψυσῶσθαι μισηρόμενον καὶ ἀνοικοδοῦμενον, Ἡσ. ἐτὸς ἐκ πλάγιου τοῦ τράχλου ἡμῶν φλέδωσι' 5) εἰδος ὄψεως αὐτὸ δὲ ἄγνωμα εἶναι δολητηριώδεις: Διοσκ.4,37, Αἰ.Ζ1 6,51, Φιλομ.19, Ἡσ.

πρηνσθριζάω μτγν. κατακαῖω ὡς διὰ κεραυνοῦ: Ἡρωδιαν.11.)

πρηνσθριώδης-ους-ές μν. ὁ μετὰ κεραυνοῦ, ὁ ὑπὸ κεραυνοῦ συνοδουόμενος: Γερ.Κων/πόλεως 693 ἰεκδ. Μεί. πρηνσθριώδης ἀστραπή.

πρηνσθροδόχος-ον μτγν. ὁ δεχόμενος κεραυνός: Χρησμ.Χαλδ.π.Πρόκλ.Κραι.58Ρ.

πρηνσθροκάτωρ-οῦ (ὁ) μτγν. ὁ κύριος τῶν πρηνσθῆρων: Σιμένα.Υμν.3,161.

πρηνστικός-ή-ον ἐμφυσητικὸς: Ἰνν.π.Γαλ.19,132 πρηνστικός (ἡ) ἄγρ. τοῦ πρηνσθί βλλ.

πρηνθῆ-ήνος (ὁ) μτγν. ὁ ἐναῖσιος ἀμόνος πρὸβ. Ἡσ. ἐπρηνθῆται τοῦς ἐναῖσιουσις ἀμόνος: Ἀριστ. Βυζ.π.Εὐστ.1625,35.

πρηνθῆριον (τὸ) ἰων. τ. τοῦ πρηνθῆριον βλλ.: Ἡρ. 7,23 ἴνα σφι ἀγορῆ τὸ ἐγίνετο καὶ πρηνθῆριον.

πρηνθῆκλις (ὁ,ἡ) ἰων. τ. τοῦ πρηνθῆκλιον βλλ.: Λικύων 4.

πρηνθμενός ἐπίρρ. Ἐπιρρ. ἰων. τ. τοῦ μὴ ἀπαυτῶντος πρηνθμενός, κατὰ τὸν τρόπον πρηνθμενῆ βλλ.

πρηνθνοσ-ον ἄ. ἀνάγν. τοῦ πρηνθνοσ ἐν Ἀγαθ. ΑΠ 9,769.

πρηνθνοσ-ον ἰων. τ. τοῦ πρηνθνοσ βλλ.: Ὀρεφ. Ὑμν.69,13.

πρηνθσις-ιος (ἡ) ἰων. τ. τοῦ πρηνθσις βλλ. ἀνακοῦσις: Ἀρετ.Χρον.Νοῦσ.2,11.

πρηνθω ἰων. τ. τοῦ πρηνθω βλλ.: Θ 254 ννοιὰς τε (σχηρῶν ἀνέμων) . . ῥεῖα πρηνθω.

πρηνθ-έος-εἰσ-ἰα ἰων. τ. τοῦ πρηνθ βλλ.: Ἡσ.2,181, Ἰνν.Ἐμδ.1,10 οἱ τε περὶ τοῦ πρηνθ μετὰ ταῦτα.

πρηνθῆ (τὸ) ἰων. τ. τοῦ πρηνθω βλλ.: Ἐπιρρ. Α-θηνῶν 2) τοῦ ἐπιστραφέντος ποσόν, τὸ σύνολον ἐπιστραφέντων χρημάτων: Ἐπιρρ.Κίου.

πρηνθ-ῶνος (ὁ) ἐπ., δασ. πλθθ. πρηνθῆσι Ἰκαλλ. Ἀρετ.521, ἀσυναίρ. τ. τοῦ πρηνθ βλλ.: Ἡοιδ.Α 437 δτ' ἀπὸ μεγάλου πέτρης πρηνθῶνος ὄρουσις.

πρηνθια ἀποθ. ἐδρμ. μ. κτ. ἀόρ. α' ἐπρηνθια μν (δασ. ἀναληροῦ π. ὄπτι. τὸν ἀόρ. τοῦ ἀνωσῶν βλλ.β' ἐν ἐπρηνθ Ἀριστ.Φ.Σφ.1440, γ' ἐν ἐπρηνθια Ἐπιρρ.1) ἐπ. πρηνθ Ὀδ.Α 4301, ὄπσι: πρηνθια Ἀριστ.Ἀχ.812, β' ἐν. πρηνθ ταῦτ.Νεφ. 614, γ' ἐν. πρηνθια Ἰδημ.309, Θεόφρ.ἀν.97,31, εὐκτ. πρηνθια Ἰσοφ.Ἀντ.1171, Νόμ.Γορτ.6,13, β' ἐν.

πρσπ. πρίασθ. Ἰ. Ἀριστφ. Ἀχ.870 κ. αὐτηρ. πρία (αὐτ.34, αὐτ.35, Εὐπ.1), ὄωρ. πρία (Ἐπιχ.137), ἀπαρφ. πρίασθαι (Ἐρμ.Μηδ.233, Ἀριστφ.Σφ.253), κ. πρίασθαι (Πδ.Γέν.42,10, δ. ἀνάμν.) μτχ. πριαμένως (Ἡρμ.1,196, Νόμ.Γόρτ.6,20, Ἐπιρπ.), ἀγοράσθω, αὐνήθ. γτ. δστ. τῆς ἀξίας : Ὁδ.Α.430 τὴν ποτε Λαίρτης πρίατο κτεάσσειν ἑσταν, αὐτ.Ε.115, Νόμ.Γόρτ.6, 20 ὁ πριαμένως καὶ μὴ ἀποδόμων, Εὐρ.Ἐλ.885 ὡς μὴ ἔλεγχθη μὲν ποιεμένη φωνῶν ὠνήτοις γνάσις, αὐτ.Μηδ.233. || κ. μτ. γενικ. τῆς ἀξίας, ἀγοράσθω ἀπὶ πινός, δὲ πινός : Πιδ.Π.639 ὁ θεός ἀνηρ πρίατο μὲν θανάτιο κομίδαν πατόρ, Ξεν. Ἀν.1,5,6 καὶ πρίασθαι .. τὴν καθίδην ἀλέφρων ἢ ἀλείφτων τεττάρων σίγλων, αὐτ.ΚΠ.3,2,19. || φρ. οὐκ ἂν πριαίην σάδενός λόγου τὴν δὲν δὴ ἡγόραζόν τ' ἀπὶ οἰοῦδ' ὀπτε : Σοφ.Α1.477. || ὁμ.μτ.γενικ. τῆς ἀξίας κ. δστ. πρσπ. : αὐτ.Ἀντ.117 τὰλλα ἔγω κανποῦ σκιάς οὐκ ἂν πριαίην ἀνδρὶ πρὸς ἄδων, Ἀριστφ. Ἀχ.812, αὐτ.Βάτρ.1229. || κ. μτ. αἰτ. πρᾶμ. κ. ἐμπροθ. διορ. : Ἡρ.9,94 αἰ δὲ πριαμένοι παρά τῶν ἐκτιμῆμένων διδοῦσι αἰ τὸ ἐλάτω. || κ. μτ. γενικ. : Ξεν.Ἐλλ.3,2,30 πρίασθαι .. τὴν χῶρον ἄψανον παρά τῶν τότε ἐχόντων τὴν ἐσάν τριάκοντα ταλάντων κ. μτ. ἀπαρφ. : Ἀνδοκ.3,38 πριαμένοι δὲ παρά Λοκεδαίμονίω μὴ δοῦναι τοῦτων δίκην. || κ. μτ. : τοῦ ὥστε : Ξεν.ΚΠ.31,36, αὐτ.8,4,23. || ἐπριαίην τιμῶν τὴν ἡγόραζον τὴν ἐν μεγάλῃ τιμῇ, ἀκριδᾶ : Ἀριστφ.Σφ.253 οὐ γὰρ δῶκεν σ', ὅταν δὲ τιμῶν πρίασθαι [τοῦλοισιν]. || κ. μτ. αἰτ. πρᾶμ. : Δημ.1253 ὁπότε γὰρ οἱ ἀνθρώποι οὗτοι ἢ ὀπᾶρον πριαίντο Αἰσίν.2,178. || φρ. πριαίην ἂν τοῦ ποιήσαι θὰ ἐπλήρωσα διὰ τὸ δυνῆσθαι : Ξεν.ΚΠ.5,3,10. || 2) πριασθῆναι τινα, λαρόδωνα ὑποπίσθαι, ἐκμισθῆναι τινα, συχθῆναι μτ. αἰτ. πρσπ. : ἀνδοκ.3,5 καὶ τοξάτῃ τριακοσίους ἱκίθας ἐπριασθῆναι, Ποσειδ.23 κ. μτ. γενικ. τῆς ἀξίας : Ξεν.Ὀπ.2,52 Νικίας δὲ .. λέγειται ἐπιτάτην εἰς τὸ γόργεια πρίασθαι τολάντων, Πλάτ. Ἀντ.135C πρίασθαι τέκτονα πέντε μῶν. || μτ. αἰτ. πρᾶμ. ὠνοσθῆναι τὴν ἐκμισθῆναι : Ξεν.Πρσπ.4,20, Δεινύλ.Αντ. Ἀλ.Δεινύλ.13, Ἀνδοκ.1,92 Κηφίσους μὲν οὕτω πριαμένους ὠνήν ἐκ τοῦ δημοσίου. || ἀπαρ. αἰ πριαμένοι [τοῦ βεστρον] αἰ ἐργολάδοι αἰ ἀναλαμβάνοντες τὴν διοίκησιν τοῦ βεστρον : Ἐπιρπ. || 3) μτφ. ἐξγοράσθω, διαροδοῦ : Δημ.78 οὗτοι ὄμιν ὠνοσθῆναι, ἐάν μὴ Φιλισκοῦ αὐτοῦς πρίαται.

πριαμικός-ἡ-ὄν αὐ τοῦ Πριαμοῦ, ἢ ὁ δμοιος πρὸς τοῦτον : Ἀριστλ.Η.Νικ.110α,β.

πριαμοῦμαι-όμαι ἔχω τὴν κεφαλὴν τελείως ἐξυρημένην ὡς ὁ Πρίαμος [ἐκ τοῦ δὲ οὗτος παρίστατο ἀπὸ σκηνῆς ἐξ φαλακρός Κωμ. Ἀδῶσ.1123.

πριαμικός-α-ον κ. νεώτ., ἰων. πριαμικός-η-ον ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Πρίαμον, ὁ τοῦ Πρίαμου : Μυρίν.ΑΠ.6,254 ὄωρα Πριηπειῶν θῆκεν ἐπὶ προθῶρων. || τὰ Πριαμεία ποιήματα ἀναφερόμενα εἰς τὸν Πρίαμον αὐτὴ διακριθῆσθαι ἐπὶ τὴν ποιητικὴν τῶν ἐν αὐτοῖς χρησιμοποιοῦμένων μέτρων : Στρώδ.8,6,24 ὄω ὧν καὶ τὸ Πριαμεία ποιήσας Ἐφορίων. Ὁρνεάτιον καλεῖ τὸν Θεόν. || Πριαμῆων μέτρον δίκλων μεκτόν συγκείμενον ἐκ Πικτωλείου καὶ Φερεκρατείου καὶ λαμβάνον διάφορα σχήματα κατὰ τὴν θέσιν τοῦ δακτύλου ἐν ἀμφωτέροις τοῖς κώλιος : Ἡφαιστ.10,4. || τὰ Πριαμεία [μετὰ] μὲλλη λεπομένην διὰ τοῦ πριαμῆου μέτρον : Διον. Ἀλ.Συνδ.4. || 2) νεώτ. σενεκδ. ὁ ἀσπῆρος, ἀσπῆρος, ἀσπῆλις, ξεσικόμενος.

πριαμῆιον [τὸ] μτγ. τὸ φυτὸν σατύριον βλλ. : Ψάισκ.3,126.

πριαμῆιον [τὸ] μτγ. τὸ φυτὸν τὸν βλλ. τὸ πορφυρῶν : αὐτ.4,121.

πριαμῆος, ἰων. πριηπῆος ὁπαμοῦμαι τὸν Πρίαπον, φέρουσι ὡ Πρίαπος εἶμαι λόγιος, ἀόλα-

στος ἀσπῆλις : Τάμν.ΑΠΛ.4,237 πάντα Πριηπῆος, κἄν ἢ Κρόνος. || 2) εἶμαι ἰθυφαλλικός, ἔχω ἡνωρθωμένον τὸν φάλλον, τὸ πέος : Ἐπιρπ. τραγῆλαρος πριαμῆων.

πριαμικός [ὁ] μτγ. διαστολεύς ἢ ὀπόθετον τοῦ πρῶτοῦ : Ἡκιδῶ.Χειρ.π. Ὁρειβ.44,23,72, αὐτ. 44,14,7. || 2) περνεκικός γόμφος ἐν τῷ Ἰπποκρατεῖ ἑδράνω, ἐδωλῶφ : Ροῦφ. [ἢ Ἡκιδῶ.Χειρ.] π. Ὁρειβ.49,26,6. || 3) ἱατρ. βύσμα, πῶμα διὰ τοῦς ρῶνας : Ἡρακλ.Ταρ.π.Γαλ.12,692. || 4) τὸ φυτὸν σατύριον βλλ. : Ψάισκ.3,126, αὐτ.128.

πριαμικός-ἡ-ὄν μτγ. ὁ κατεσκευασμένος εἰς σχῆμα πριαμικού, μικροῦ ἀνδρικού μορίου ὁμοιος πρὸς ἀνδρικὸν αἰδοῖον : Γαλ.14,795 πριαμῆσκωτός μοτός.

πριαμικός [ὁ] μτγ. κ. νεώτ. τὸ ὀμοίειν πρὸς τὸν Πρίαπον, κατάστασις συνεχούς γενετήσιου ὄργασμο, ἰδ. συχὴ ἢ συνεχῆ τάσις, ἀπίσις τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοῖου, ὄθ. γενικῶτ. λαγνεία : Γαλ.8,448, αὐτ.3,318, Ἀλέξ.Τραλλ.11,8. || 2) νεώτ. ἱατρ. παθολογικὴ ἀνωμαλία, καθ' ἣν ὁ πῶμα ἔχει ἐπ' ὠδῶνον καὶ ἰσχυρῶν τῶν πῶμα καὶ ἀσθημα καύσου, ἀλλ' ἀντιθέτως πρὸς τὴν σατυρῆσιν, ἀνευ ὄργασμο πρὸς συνουσίαν, συνηθῶς ἀσπῆρωμα βλεφρορραξία, κυστίτιδος ἢ λιθου, θεροπνευσμένη ἢ σατυρῆσις.

πριαμῆται [οἱ] αἰ λατρεύοντες τὸν Πρίαπον : Ἐπιρπ.Κρήτης.

πριαμῆθης-ους-ες σχόλ. ὁ δμοιος πρὸς Πρίαπον κατὰ τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον, ὄθ. λόγιος, ἀκόλαστος, ἀσελῆλις : Σχόλ. Ἀριστφ.Λυσ.981.

πριαμῆριος [ὁ] [λατ.] δ. τ. τοῦ πριαμῆτῆρος βλλ. : Ἐπιρπ.Κρήτους.

πριαμῆτῆρος [ὁ] [λατ.] μτγ. ὁ ἰδιοκτήτης ἰδιωκτοῦ λουτροῦνος : Διοκλήτ. Ἐδικτ.7,76.

πριαμῆτος [ὁ] [λατ.] μτγ. κ. μων. πριαμῆτος ἴδιος, ἰδιωκτικός, προσημωικός. || 2) τὸ αὐδ. κτ. πλῆθ. πριαμῆτα κ. πριαμῆτα τὰ ἀνήκοντα ἰδιαιτέρως εἰς τὸν βασιλέα χρέματα καὶ κτήματα : Πρακ.3,1,22, 12136,5. || ὁ δὲ ὄμφί τοῦς θεσσαυρούς καὶ τὰ πριαμῆτα καλοῦμενα τὸ τε πατριμῶνον ἐπιτελεῖν. || πριαμῆτων κόμης βυζαντ. ὁ ἐπιτετραμμένος τὴν φροντίδα καὶ φύλαξιν τῶν βασιλικῶν θεσσαυρῶν, ὁ ταμίς τῶν βασιλικῶν κτημάτων.

πριαμῆτοῦρα [ἡ] [λατ.] πᾶν. ἰδιωτικὴ κτήσις.

πριαμῆλιον [τὸ] [λατ.] μων. κ. πριαμῆλιον [ἴω. Λυδ.Μην.1,23] ἴδιος, ἰδιωτικὸς νόμος, ὁ ἐφ' ἑνὶ μόνω πολῖτι θετέλις νόμος, ὄθ. προνομία, προνομίον, ἰδ. ἐπὶ βλάθῃ ἄλλων : Κασσιόρ.Δα.π.Σ.αθ. 3,16 ἐκεῖθεν παίρνοντες πριαμῆλιον.

πριαμῆτος-ος [ὁ] μτγ. δ. γρ. τοῦ πριαμῆτος βλλ.

πριαμῆτικα [τὰ] [λατ.] μων. ὄμν., πᾶν. πλῆθ. πριμῆτικῆδες θηλ. -ἡμισσα κ. -ἔσσα, ὁ, πριαμῆτικῆ βλλ. : Χρον.Μορ.66P ἐντοῦθα ἐνωθῆ ὁ βασιλεὺς μετὰ τοῦς πριαμῆτικῆς, αὐτ.4392P, αὐτ.4401E.

πριαμῆτα [τὰ] [τὸ] [λατ.] μων., νεώτ. κ. δμν. κ. πριαμῆτα[τῶν] ἢ ἰδιότης καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ πριαμῆτικῆς, ἡγεμονία : ΚΠροφ.Πρόξ. ἰών Ρωμ.120,24. || 2) χώρα διοικουμένη ὑπὸ ἡγεμονίας φερόντος τὸν τίτλον τοῦ πριαμῆτικῆς, μικρὰ ἡγεμονία : τὸ πριαμῆτικῆτον τῆς Ἀχαΐας - τοῦ Ἀλιεξανδάν.

πριαμῆτικῆος-ον μων. ὁ τοῦ πριαμῆτικῆς, πριαμῆτικῆς : Μαλάλ.1,78,8, Νικητ.Παφ.492Α.

πριαμῆτῆσσα [ἡ] μων. κ. δμν. τὸ πριαμῆτῆσσα, πριαμῆται [τὰ] [λατ.] μτγ. τὸ ἀρχαῖα, ἦτοι ὁ ἐν τῷ στρατοπέδῳ ἀναπεταμένος τόπος ἐνθῆ ἦσαν αἱ σκηνὰ τοῦ στρατηγού, τὰν ὄπαρχων καὶ τῶν χλιδάρων, ὅσα δὲ καὶ αἰ ἐκκλησίαι καὶ αἱ δίκαι ἐγγίγνατο : Πλούτ.Γαλ.12 διφθεβρον ἐν τοῖς ἀρχαῖοις ἢ Πριαμῆται καλοῦσι Ἰρωμοί.

πριαμῆτικῆς-ἡ[ἰδ]-ὄν] μτγ. κ. δμν. κ. πριαμῆτικῆς ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς πριαμῆτα.

2) ο άρμόζων εις πριγκίπισα, έπιθρητικός, πλοσίος, μεγαλοπρεής' || νεώτ. έπιρρ. -ώς δημ. -ά.

πριγκίπισσα (ή) νεώτ. θηλ. τού πριγκίφ βλλ.

πριγκιπόουλο (τό) δημ., θηλ. πριγκιπούλα, τού τέκνον τού πριγκίφου || νεαρός πριγκίφ βλλ.2).

πριγκίφ-ηος (ό) (λατ.) μγν., μον. κ. νεώτ., δημ. πριγκίφας, θηλ. πριγκίπισσα, δημ. -έσσα, διγρ. πριγκίφ, έσο: γρ. πριγκίφ, κτ. πλθθ. π. Ρωμ. οί τας ήλικίας άκυαίωταται στρατιώται τής λεγέωνος, οί όποιοι κατεχόν τού μέσον τής παρατάξεως μεταξύ ασάτων ή νέων και τριαρίων: Πολύδ.δ. 2,17 τούς δε άκυαίωτατους τας ήλικίας εις τούς πριγκίφας' 2) μον., νεώτ. κ. δημ. τίθος κοινωνικής διακρίσεως γενικός άπονερόμενος εις τά τέκνα βασιλέως ή άλλα μέλη βασιλικής οικογενείας: Καισάρ.Δομ.π.Σάθ.3,136' || κτ. έπέκτ. άνωτατος τίθος ευγενέως χορηγούμενος και εις άλλα πρόσωπα ύφόμενα ούτως έν τή κοινωνική Ιεραρχία: πριγκίφ Μουρούζης-Βισμαρ' 3) νεώτ. τίθος άνωτατού άρχοντος ανεξαρτήτου ή ήμικιράρχου χώρας 4) όμ. νεώτ. έν μτφ. χρ. ό κρατών τού σκήπτρα μεταξύ άλλων συναδέλφων του, ό Ικανώτερος ή περιπαικτέρος μεταξύ άλλων τής ούτης άσχολίας ή τού αυτού επαγγέλματος: πριγκίφ τών ποιητών -των δημοσιογράφων'

3) νεώτ. ζωολ. κτ. πλθθ. τόξος νεοκοκτυλιόδων περιλαμβάνουσα δεινρόδω ή εύλόδω φυτά.

πριπίος (μήνι) (ό) 'Επιρρ. όνομα μηνός έν Βιθυνία.

πριζω, παρστ. έπριζον (ΠΔ 'Αμ.1,3), πριώ, πριωί-ζω, τέμνω, κόττω, διαχωρίζω διá πριώνας: Πλάτ. Θεαγ.124B ού δε γε σίμαι ή τών πριζόντων και τριπύωντων και ζεόντων... έπιστάμεθα άρχαι, ΠΔ 'Αμ.1,3 έπριζον πριώσι σιδηροίς τάς έν γαστρί έχούσας, 'Ηκιδό.Χείρ.π.'Ορειδ.47,14,3, διόδ.Σ 4,76' || μγν. κ. παθ.: ΚΔ 'Εδρ.11,37 έλισθάσθη-σαν, έπριώθησαν, έπειράσθησαν' || μγν. φρ. άνη πριζω ρινίως: Γολ.12,84B.

πρικα (ή) μον.δημ. προσφ. τού πικρα βλλ., πικρία: 'Ερωτόκρ.1,760, αút.2042, αút.2822.

πρικάδα (ή) δημ. δ. προσφ. τού πικράδα βλλ.

πρικαιών μον. δημ., μέτ. πρικαιώνης ('Ερωτόκρ.1,965), άδρ. (ή)πρικάθηηκαί, (αút.2,220B), μτφ. παρσκ. πικραμένωσ (αút.1,882), δ. τ. τού πικραίνω βλλ., λυπάσ, στενοχωρώ: αút.2,225B και τού κονταροχτύπημα πολλά τάνε πρικαιών.

πρικορριζικό(ν) (τό) μον. δημ. ή πικρά μόρρα, τού πικρό ριζικό, άτυχία: 'Ερωτόκρ.1,87 θέλει σέ κείνον τόν καιρό τού πρικορριζικόν του.

πρικός-ιά-ύ μον.δημ. ό πικρός, όθ. τού διασάρετος, λυπηρός: Ερωτόκρ.1,660, αút.3,942.

πριμα (ή) (ιταλ.) δημ. ή πριμαντόνα βλλ.

πριμα έπιρρ. δημ. γρ. τού πρώμα βλλ.

πριμαντόνα (ή) (ιταλ.) δημ. κ. πριμα ύψίφωνος μελοδραματικού θιάσου.

πριμάς-άδος (ή) δ. γρ. τού πριμάς βλλ.: 'Αριστοτ.Ζ.1,599b,17.

πριμάτος (ό) (λατ.) νεώτ. ό πρώτος τής τάξεϊ, προϊστάμενος πολιτικής ή εκκλησιαστικής πινος έπαρχίας ή κοινότητος, ειδικώς δε έν τή 'Εκκλησία τής Δύσεως ό έπίσκοπος ό άσάων έν τή έαυτού έπαρχία δικαιοματά τών διαιεκτικής και έπιτηρήσεως έπι τών λοιπών όπ' αυτών κληρικών, όθ. τίθος διδόμενος εις άνωτατους εκκλησιαστικούς λειτουργούς τής δυτικής και άγγλικανικής εκκλησίας ώς και εις τόν Πατριάρχη τής Ρουμανίας.

πριμικήριος (ό) μον. πριμικήριος βλλ.

πριμικήριος (ό) (λατ.) μγν., μον. κ.νεώτ. ό πρωτεύων, πρώτος άξίωματικός προϊστάμενος ύπερηείας πινός: Νειλ.321B,Κωδ.'Ιουστιν.12,11,8,4' 2) τίτλος ένός τών άξίωματώδων τού αυτοκρατορικού παλατίου τού Βυζαντίου: Θεοφάν.705,2' 3) μον. κ. νεώτ. έκκλ. προϊστάμενος τάξεως πινος τών τής

'Επισκοπικής 'Εκκλησίας ύπουργούτων, όθ. όξίωμα, όφθισιον εκκλησιαστικόν άφορών εις τρεις κατηγορίας, τήν τής εκκλησιαστικής ύμψιδίας, τήν τής αναγνώσεως και τήν τού έπισκοπικού γραφείου: Συντ.'Ιερ.Καν.5,534, Καισάρ.Δομ. έν Σάθ.3,191 Τζάνης - έπιστήμων, μέγας πριμικήριος.

πριμικήριος (ό) (λατ.) μγν., μον. π. Βυζ. ό πρώτος τής τάξεως βλλ.6: 'Ιω.Λυδ.Ρωμ.3,4 έπιμικαρίων δύο, ούς 'Ελληνας πρώτους τής τάξεως καλούσας': Νειλ.169C, αút.272C, Θεοφάν.754,13.

πριμτιόμορος (ό) (λατ.) νεώτ. θεσπ. όρας, τάσις έν τή εξέλιξει τής τέχνης πρός έπάνοδοσ εις τας πρωτογόνους καλλιτεχνικές μορφάς.

πριμός-αον (λατ.) μγν., μον. κ. δημ. ό πρώτος: Πάπ. εις χώραν ήριμαν (cohortem), Ψ'Αντων. π.'Ιουστ.437Α, Μαυρίκ.12,9,μαρ.όλί.17,2,23' 2) δημ. τού άρα. πριμός ώς ούς. δ. γρ. τού πρώτος βλλ.: 3) όμ. τού θηλ. πριμα ώς ούς, βλλ.

πριμοκαυτήριος (ό) (λατ.) άσπιδοφόρος σωματοφύλαξ έν τή βασιλική φρουρά' || κτ. πλθθ. γωμ. ό σωματοφύλακας, ύπερσπασταί: 'Ιω. Λυδ.Ρωμ.158,22.

πριμούλη (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτών έκ τών πριμούλοειδών, ού είδη πριμούλη ή κοινη, πριμούλη ή εύμοσος, δημ. δροκάκι, παναγίτσα ή πασχολούδα, πριμούλη ή σινική.

πρίνι έπιρρ. κ. σινά. κ. μον., νεώτ. κ. δημ. πρίνι 1) Ιλ.Β 344, πρίν (αút.Ζ.81, αút.Ν 172) κ. πρίνι (Ινάμ. Γότρ.740), σχημασπθέν μτ. συγκριτ. δυνάμειος έκ τής προσ. πρδ. ώς έμφανείται έκ τού θπi συνάπτεται μτ. τού συγκριτ. σινά. ή, πρότερον, πρωτίτερον, όθ. ώς έπιρρ. χρδν. έπι τή σμη. τού ταχύτερον ή πρότερον, προτού νά γίνη, νά συμβθ πι, πρό τού χρόνου, καθ' έν συνέβη ή μέλλει νά συμβθ πι, τού μέλλ. όριστ.: 'Ιλ.Α 29 πρίν μιν και γήρας έπεισιν, αút.Σ 283, 'Οδ.Β 198' || κ. μεβ' όποτ. Ισοδυναμοσίση πρός μέλλ. όριστ.: 'Ιλ.Ο 551' || μτ. εδκτ.μτ. τού κνη: 'Οδ.Γ 117 πρίν κνη άνιηθείς σάν πατρίδα γαταν Ικαιο, αút.Α 330, αút.Σ 155, 'Αριστοφ.Ειρ.1076, αút.1112' || μτ. εδκτ. άλλής: 'Ιλ. Q 800' κ. μτ. προστ.: αút.1,250' || κ. μτ. άπαφρ. πρός δήλωνσ έπιθυμίας: αút.Β 413' || όμ. κ. πρός άλλωνσ, έφωρασιν όρκου: 'Οδ.Δ 254' 2) έπι τού παρελθόντος, πρότερον άλλοτε, άλλοτε ποτε: 'Ιλ.Β 112, αút.1,19, αút.Ψ 827, 'Οδ.Δ 724 πρίν μίν πόσιν έσθλόν άπόλασε, αút.Γ 408' || πρότερον, μέχρι σημείου πινός, νάμια, άλλοτε, έπί ταύτης τής έννοίας συγκν. μτ. τού άδρρ.: 'Ιλ.Ε 54 τού πρίν γ έκέκαστο, αút.Ν 105, 'Ηρ.1,129, Αλοχ. Πρ.443' || κ. άνει άδρρ.: Πλάτ.Φαιδ.75B τάς έπιστήμας άς ποτε και πρίν εγχομην' || μτ. τού άδρρ. ύπάρχει συγκν. Ελευθερίας τής μτ. γενόμενος: Αλοχ.Πρ.151 τά πρίν πλεωρία ήγεμόνοισ (οί τού πάλοι γίγοντες), Σοφ.ΟΚ 69 τού πρίν Αλιεύας (τού πρότερον, τού πάλοι ποτε έλθόντος, αút.Φιλ.1224 έν τφ πρίν χρόνω, Θουκ.2,62 έν τος πρίν λόγους)' || μτ. μτ. ύπαρχούσης: 'Ηρ.Β 37 τού πρίν γενόμενος τέρας, Πλάτ.Πολ.547C τάς πρίν φυλαττομένους' || μέχρι τούδε: Βακχ.12,114' || μέχρις εκείνου τού χρόνου και έν τφ μεταξύ: αút.15,13' || συγκν. άκολουθούμενος ένότ πτώ.γενικ.: Πίνδ.Π 4, 43, 'Ιώσ.Π 16,1, 'Αρρ.'Αν.3,18, τήν μιν έν άπρότηρον φυλακην τών βαρβάρων πρίν πάους έπιπεσών διεφθοίρσ, Σέξτ.'Επιμ.Μαθ.9,371, Θεοδοτ.ΠΔ Σουσ. 42' || κ. μτ. ενάρθρ. άπαφρ.: ΠΔ Τωδ.14,15 πρίν τού άποθαινει, Σέξτ.'Επιμ.Πυρρ.7,162 πρίν τού Βλέφαρ' || πρίν ότ μτ. άπαφρ.: 'Επιρρ. Καλύμνον' όμ. μεβ' όριστ.: Μαρτιου.Α.δημ.135 πρίν ότ άποθαισεί Φορβύλων γήμαι έγγυασμένος αυτήν παρά Πασιώνος' 3) ώς σινά., πρότερον, προσθ. νά, πρδ. συγκρίτ. έπομένης προσ. έν ή ύπάρχει τού έπιρρ. πρίν ή τά Ισούδωνσ πρότερον,

πρόσθεν, πάρος, συνήθ. μτ. ἀνήθα. : Ήλ.Α.98, αὐτ.Η.481 οὐδὲ τις ἔτηλν πρὶν πιεῖν, πρὶν λείπειν ὑπερνεύει Κρωλίην, αὐτ.Β.355, Ὁδ.Τ.475, αὐτ. 586, Σοφ.Φιλ.199, Εὐρ.Ήρ.605, Ἀριστ.Ἐκκλ.620, Ἄνδοκ.4, αὐτ.17 καὶ ὁ πρότερον ἀπηλλάγη, πρὶν ἀποδράσῃ ὄψετο τετάρτη μηνί, Πλάτ.Φαῖδ. 62C, Ξεν.ΚΠ.5,2,9, αὐτ.1,4,23, αὐτ.Αν.1,10, Αλκίη.1,10 ἀνοίγει μὲν ἀπαγορεύει μὲν πρότερον, πρὶν ἀν ἄλιος ἀνίσχη' || ὁ μτ. πρὶν ὅταν τριπλαῖ σμχ. τὸ πρῶτον : Ήλ.Π.322 τοῦ δ' ἀντίθετος Θρα- συμῆδος ἔφηθ' ὀρέμεσθαι πρὶν οὐτάσαι, Ἄντιφ. 1,29, Σοῦκ.4,79, αὐτ.104, αὐτ.6,97, αὐτ.8,12, Ξεν. Ἀν. 4,1,21, αὐτ.ΚΠ.2,4,25' || κ. νεώτ. σμχ. προσλαμβά- νει τὸ ἦ : Ήλ.Ε.288 πρὶν γ' ἀποαυθεσθαι πρὶν γ' ἢ ἔτερον γὰρ πεσοῦν σμματος ἄσαι Ἄρνα, αὐτ. Χ.266, Ἁρ.1,136, αὐτ.165, - πρὶν ἢ συλλέθωμεν ἐκ τῆς καταλήξεως' || ὁ μτ. πρ. τοῦ ἡ. κ. τοῦ τῶ ἢ κ. ἄνευ τούτων : πρὶν νά φύγω' κ. παρομοι. : τῶν φρονιμῶν τὰ παῖδια πρὶν πενιάσουσιν μαγει- ρεύουσιν ἢ σέβασαι ἐπιβάλλει νά εἶναι τῆς προση- γικός' || κ. ἐνιαχοῦ π. Ἄττ. παρ' ὅς σπαν. ἀφαιρεῖται ἐκ διορθώσεως : Θουκ.5,61,Λυσ.6,11, Ἰσοκρ.4,19, Λυκοῦργ.128, Αλκίη.2,132 οὐ πολλὰ δὲ χροῦν πρότερον πρὶν ἢ τὴν πρὸς ὕβριος εἰρήνην γενεσθαι' || συχνότ. π. μτχ. Πλάτ.Ἐν.29,26 δοῦναι τὴν νωτεράν πρὶν ἢ τὴν πρεσβυτέραν' 4) τὸ πρὶν ὡς αὐδὸν. ἔχει πολλὰς συντάξεις ἀπινες ποι- κιλύουσιν κατὰ τὴν χρονίαν περίωδον, ἐν ἣ ἐγένε- το κρ. αὐτό κ. κτ. τὸν συγγραφέα, ὡς π. μτ. ὁ παρφ. ἢ ἀνταξίς οὐτὴ ἐπικρατεῖ π. Ὁμ. π. ὡ ἐϋ ρηται μετὰ καταφοτικός ὡς καὶ μετὰ ἀρνητικός προτ. π. Ἄττ. εὐρηται συχνότ. μετὰ καταφοτικός προτ. κ. πάντοτε ὅταν ἡ ἐνέργεια γίνεται ἢ δὲν πρόκειται νά γίνῃ, ὁ δὲ χρ. ὁ ὅποιος ἐπέται εἶναι : τὸ συνήθης ἀόρ. μτ. καταφατικῆν πρότ. : Ήλ.Ν. 172 νασί δὲ Πήδασιον πρὶν ἐλθεῖν υἱας Ἀγαυίαν, αὐτ.Ο. 453, αὐτ.Π.322, Ὁδ.Α.210, αὐτ.Δ.668 Ζεύς ὄλπεται βίην, πρὶν ἄλθῃ μέτρον ἰκασθαι, Πινδ.Π. 2,92, αὐτ.3,9, αὐτ.Ν.8,19, Ἁρ.6,119, Αλκ.Πέρα.712, αὐτ. Ἀγ.1539, Σοφ. Ἀντ.120, αὐτ.Τρ.396, Εὐρ. Ἀλκ. 281, Ἀριστ. Ἰππ.258, Ἄντιφ.5,67, Θουκ.1,125, Ξεν. Ἀν.4,1,7, Πλάτ.Πρωτ.350B ἐπειδὴν μάθουσι ἢ πρὶν μασθῆν' || ὁ μ. κ. κατόπιν ἀρνητ. ἐρωτήσεως αἰ ὅποιαι κατ' οὐσίαν εἶναι θετικαί : Εὐρ. Ἀνδρ.1069, αὐτ. Ἰων.524, αὐτ.Ρήσ.684, Ἀριστ.Βάτρ.481 οὐ- κουν ἀναστήσιν ταχοῦ πρὶν τινὰ σ' ἰδεῖν ἄλλο- τριον' || ὁ μ. κ. πρ. ἀρνητικῆν πρότ. : Ήλ.Α.98 οὐδ' ὁ γε πρὶν Δαναοσίαν δίκαια λαγιδνώσασαι, πρὶν γ' ἀπὸ πατρὸς φίλων δόμεναι ἑλικιώπιδά κού- ρην, αὐτ.Τ.423, Ὁδ.Β.128, αὐτ.Δ.747' || ὁ σπον. εὐ- ρισκείται κ. τὸ ἀπαρφ. ἐν χωρίοις ἐν οἷς τὸ πρὶν προτάσεται : Σοφ.Αν.1419 πρὶν ἰδεῖν δ', οὐδεὶς μάντις, Ἄνδοκ.4,8 πρὶν μὲν κριθῆναι, οὐ ῥάδιον ἦν εἰδέναι τὰς αἰτίας, Λυσ.19,28, Λυκοῦργ.135, Δημ. 31 πρὶν δὲ ταῦτα πράξαι, μὲ ἀκονεσθῆν' || σμχ. μετὰ τὸ φόβου σημαντικά ρ., ἔνθα ἢ διὰ τοῦ μὴ εἰσαγομένη καταφατικῆ πρότ. εἶναι τὸ ἀντικειν. τοῦ φόβου, Σοφ.Τρ.632, Εὐρ.ἀν.462,6 δέδοικα δὲ μὲ πρὶν πόνοις ὑπερβῆλῃ με γήρας, πρὶν σάν .. προσβῆεν ὦραν, Ἰσοκρ.5,70' || ἐπὶ ἀνεκκληρώ- των κρουσ, πῶθων ἢ ἐπιθυμιῶν : Εὐρ. Ἄλκ.362 οὐθ' οὐπὶ κόλῳ ψυχοπονησὺς ἀν Χάρων ἔσχω πρὶν εἰς φῶς σάν καταστήσασαι βίον, αὐτ.Ρήσ.61' || ἐν τῷς ἐξῆς παραδείξεσιν τὸ πρὶν μεθ' ὀριστ. ἢ ὅποι. μτ. τοῦ ἀν συνηθέσαι : Εὐρ.Μήδ.94 οὐδὲ παύ- σασαι χόλου .. πρὶν κατασκήφαι τινά, αὐτ.Ἁρ. 605, Λυσ.19,55 ὡφῆον οὐδὲλοποιεῖσθαι πρὶν ταύτην τὴν συμφορὰν γενεσθαι, Ξεν.Οικ.4,24' || ἐν ἀρνήσει κ. μετὰ δυνητ. εὐκτικῆν : Αλκχ.ἰκ.772 ὄτῳ γένοιτ' ἄν οὐδ' ἀν ἐκβασίς στρατοῦ καλῆ, πρὶν ὀρμῇ ναῦν θρασυθεῖναι, Πλάτ.Νόμ.769E' || ὁ μ. κ. μτ. πορφρημένον χρόνον ἐν πλαγιῷ λόγῳ :

'Ἁρ.1,165 ὄρωσαν μὲ πρὶν ἐς Φώκαιον ἔξαιν, πρὶν ἢ τὸν μῦθρον τοῦτον ἀναφανθῆναι, αὐτ.4,9, Θουκ. 7,50, Πλάτ.Φαῖδ.61A, Ξεν.Ἑλλ.6,5,23' || ὁ μ. μτ. ἔνεαι, εἰς ἄλλωσιν ἰδιαίτερος ἔνοσιος συνεχείας, προσπαθείας κατ. : Ἁρ.8,3, Αλκχ.ἰκ.702 πρὶν ἐξ- ἀπλῆξεν Ἄρη, αὐτ. Ἀγ.1607, Σοφ.ΟΚ 36 πρὶν νυν γὰρ κλείον Ἰστανεῖν .. ἔξελθε, αὐτ.Ηλ.20, Εὐρ. Ἀνδρ.577, αὐτ. Ὀρ.1095, Ἀριστφ.Ἄντ.380, αὐτ. Ἀχ.383, Ἄνδοκ.4,1, Θουκ.3,24, Πλάτ.Νόμ.666A' || ὁ μ. κ. μετὰ ἐνεστάτα ἢ παρατοκίαν : Ἁρ. 3,25, Εὐρ. Ἡλ.1069, αὐτ.Φοιν.1145, Ἀριστφ. Ὀρν. 1034, αὐτ.Σφ.1156, αὐτ.Εἰρ.375, αὐτ.Λυσ.322, αὐτ. Βάτρ.185, Πλάτ.Ἐαίτ.164C, αὐτ. Πρωτ.320A, Ξεν. Ἀν.4,1,21 ἐτὶ πῶς δυναίμην φθάσαι, πρὶν κατα- λήφθαι τὴν ὑπερβολήν' || μτ. τοῦ ἴκειν ἐν σμ. παρκα. : Ἁρ.6,116, Θουκ.5,10 οὐ βουλόμηναι δια- γνίσασθαι πρὶν οἱ τοὺς βοηθοὺς ἴκειν' 2) μτ. ἀπαρφ.ἐγκλίσεως ἢ τοῦ ὀριστ.ἀορ. : Ὁμ.δὲν συν- ἄπει τοὶ πρὶν μεθ' ὀριστ., ἐκτός δὲ ληφθῆ ἢ ἀφῆν τὸ ἐν Ὑμν. Ἀπόλλ.357, ἔχει ὁμοῦ ἀντι τούτου τὰ πρὶν γ' ὄτε, πρὶν γ' ὄτε δὲ μετὰ καταφοτικός καὶ ἀρνητικός προτάσεις, ὡς π. μτ. καταφ. : Ὁδ. Ν.322 ἄλωμην .. πρὶν γ' ὄτε .. ἡγαγες, αὐτ.Ψ.43, αὐτ.Δ.180' || σπον. μτ. παρκατ. : Ήλ.583 οὐδ' ὡς τοῦ θυρῶν .. ἐπειθον, πρὶν γ' ὄτε δὲ θάλασσον πύκ' ἐβάλλετο' || σμχ. μεθ' ὀριστ. μτ. ἀορ. καταρ. ἀορ.πρ.κατ.ἐπὶ γεγονόσιν ἐν τῷ παρελθόντι : Ἁρ. 6,45, αὐτ.79, Αλκχ.Πρ.481 οὐκ' ἦν ἀλέγησιν οὐδέεν .. πρὶν γ' αὐτὸ σφισιν εἰδέσθαι, Ἀριστφ. Ὀρν.700, Θουκ.1,132, αὐτ.3,101, αὐτ.5,61, Ξεν.Κπ.1,4,23, αὐτ.4, 5,13' || ὁ τῶς ὡς μέρος ἀνεκκληρώτου ὄρου : Σόλ.π. Ἀριστ. ἈΒ.12,5 οὐκ ἄν ἐξέλεσθαι δῆμον οὐδ' ἐπαύσασθαι πρὶν ἀναρράξῃ πταρ ἄλλοτεν γάλα, Πλάτ.Μέν.86D, αὐτ.Θεαιτ.165E, Δημ.486' || ὁ μ. μτ. καταφοτικός προτ. μτ. ρ., τὸ ὅποι. κατ. οὐσίαν εἶναι ἀποφατικῆ : Θουκ.1,151, αὐτ.3,29, Ξεν. Ἀν.2,5,33' || κ. μτ. παρκατ. : Ἄντιφ.1,19 οὐβν ὅδει .. πρὶν ἐν τῷ κακῷ ἦν, Ἄνδοκ.4,17' || τὸ καταφοτικὸν ἀνοήτως σμχ. μτ. ἀποφατικότ. : Σοφ.ΟΤ 776 ἡ- γόμην δ' ἀνὴρ ἀσπῶν μέγιστος .. πρὶν μοι τύχη τοιάδ' ἐπίσται, Εὐρ.Ἑκ.131, αὐτ.Μήδ.Π73' || σμχ. μτ. τοῦ δὴ : αὐτ. Ἀνδρ.1147 πρὶν δὴ τῆς κρηθῆζα- το, Θουκ.3,104, αὐτ.7,39, αὐτ.71' || μεθ' ὑποτ. μόνον ὅταν ἡ κυρία προτ. εἶναι ἀποφατικῆ ἢ ἰσο- δόμος ἀποφατικῆ, ὀπότε ἀποδοτέον διὰ τοῦ ἔως ἢ ἦ μτ. : Ήλ.Σ.135 μὲ πω καταβύσσο .. πρὶν γ' ἐμὲ .. ἴθαι, αὐτ.190, αὐτ.Ω.781, Ὁδ.Κ.175, αὐτ. Β.374, αὐτ.Δ.477' || π. νεζ. ἐν χρ. τὸ πρὶν ἀν, σπον. τὸ πρὶν μόνον ἢ τὸ πρὶν ἢ, συνήθ. μτ. ἀορ. πρὸς θῆλων ἐνεργείας, ἢ ὅποι. προηγεῖται τῆς ἐν τῇ κυρία προτ. ἐνεργείας, ἐν ἣ τὸ ρ. κείται κτ. μέλλ. ἢ κτ. χρ. ἰσοδύναμον τῷ μέλλοντι : Ἁρ.4,117 οὐ γαμέται παρθένοσιν οὐδεμία, πρὶν ἀν τῶν πο- λεριῶν ἀνδρῶν ἀποκτεῖναι, Αλκχ.Πρ.756, Σοφ.ΟΚ 909, αὐτ.ΟΤ.1529, Εὐρ.Μηδ.276, αὐτ. Ἄλκ.1145, Ἀριστφ.Σφ.920, αὐτ. Ἀγ.176, αὐτ.230, Ξεν. Ἀν.1, 10 δεῖται αὐτοῦ μὲ πρὸσθεν καταβύσσαι .. πρὶν ἀν αὐτῷ συμβολοθεσθαι, αὐτ.5,7,12, Πλάτ.Φαῖδρ. 228C, αὐτ.Λαχ.187E' || ὁ μ. ἄνευ τοῦ ἀν : Ἁρ.4, 157 οὐ γὰρ δὲ σφας ἀπὶ τῆς ἀποικίης, πρὶν δὴ ἀπικνωται, Σοφ.Φιλ.917 μὲ στένοξ, πρὶν μὲ- θος, αὐτ. Ἀντ.619, αὐτ.Αἰ.742, αὐτ.695, αὐτ.Τρ.608, αὐτ.946, Εὐρ. Ἀλκ.849, αὐτ. Ὀρ.1218, αὐτ.1357, Ἀ- ριστφ.Ἑκκλ.629, Θουκ.6,29, αὐτ.10, Πλάτ.Φαῖδ.62C Ὑπερβ.Εὐε.4' || ὁ μ. πρὶν ἢ μεθ' ὀριστ. : Ἁρ.1,19 πρὶν ἢ ἀνορθώσασαι, αὐτ.136, Πλάτ.Τίμ.57B' || αἰ φασόμεναι ἐξαιρείεσθαι τοῦ κανόνος ὅτι τὸ πρὶν (ἀν) μεθ' ὀριστ. δύναται νά τεθῆ μόνον ὅταν ἐν τῇ κυρία προτ. ὀπάρεται ἀποφατικῆ κατ' ἐπισταμένῃν ἔρηναν ἀνορθοῦναι τὸν ἀρχαῖον π. τοῖς δοκίμοις : Ἁρ.7,10,π' ὁ δὲ ἀδικεῖ ἀναπειθόμενος πρὶν ἢ ἀ- γρεκέως ἐκράθη, Λυσ.22,4, Ἰσοκρ.4,16' || σπα.

νωστ είναι ή ύποτ. του ένεστ. : Σοφ.Φιλ.1409, Ξεν. ΚΠ.2,28, Πλάτ.Φαίδρ.271C, Αιχινί.10 δ νομαθέτης τὰ διδασκαλεῖα ἀναίγειν ἀπαγορεύει μὴ πρότερον πρὶν ἂν ὁ ἕλιος ἀνάξη· || κ. μτ. εὐκτ., ὅταν αὐτὴ ἰσαστοί τὴ ὑπότ., μετὰ ἱστορικοῦς χρόνους : 'Ιλ.Φ 580 οὐκ ἔθηκεν φεύγειν πρὶν περῆσαι' Ἀχιλλεύς, αὐτ.1488, Σοφ.Φιλ.551, Θουκ.3,22, Πλάτ.'Απολ.36C, Ξεν.ΚΠ.1,4,14, αὐτ.'Ελλ.δ.5,19, αὐτ.'Αν.1,22 μὴ πρόσθεν περὶσσεύειν, πρὶν αὐτοῦς καταγόνοι οἰκάει· || ὄμ. κ. πτ. ἀφορισμοῖσιν : Θέογ. 126 οὐδὲ γὰρ εἰδείης . . πρὶν πειρηθείης, Σοφ. Φιλ.761 ἄλοιο μῆλον πρὶν μάθοιμι, αὐτ.Τρ.657, || ὄμ. κ. κατόπιν συντη. εὐκτ. : Σοφ.ΟΤ.505, Πλάτ.Νόμ.799D οὐκ ἂν πρότερον ὁρμήσεις πρὶν βεβαιώσασθαι' || τὸ πρὶν ἂν μτ. εὐκτ. εἶναι ἀμφ. κ. ὀφείλεται εἰς τὴν μεταβολήν, ἢν ἀπαίτει ὁ πλάγιος λόγος : 'Αντφ.5,34 ἀπαγορεύουσιν τῶν φίλων τῶν ἐμῶν μὴ ἀποκτείνειν τὸν ἄνδρα, πρὶν ἂν ἐνὶ ἐλθοίμιν, Ξεν.'Ελλ.δ.3,48· || κ. ἀνευ π. : 'Οδ.Ο 394 οὐδὲ τί σε χρὴ πρὶν ὤρη καταλέχθαι' ὁ νεώτ. κ. δημ. εἰς πραγνεῖστέρον χρόνον, πρότερον, πρωτύτερον, ὁδ. συνεκδ. ἄλλοτε : δὲν ἤκουσα τί εἶπατε πρὶν, - τέτοια ἐγκλήματα δὲν συνεδαιναν πρὶν' || 7) δημ. ἀντὶ τῆς πρό : πρὶν τοῦ πολέμου, τῆς ὥρας του, - πρὶν ἀπὸ μέγα· 8) δημ. πτ. ὄρθρ. καθ' ἅπαντα τὸ γένη, τοῦς ἀρθεύουσ κ. τῶς πτώσεις, ὁ πραγνεῖστέρας, προηγούμενος, πρότερος : μὴ κοίτης τὰ πρὶν, - ἀπὸ τὰ πρὶν [ἐκ τῶν προτέρων].

πρινάρριον [τὸ] μον., δημ. κ. πουρνάρι ἡ πρίνος βλλ. : Θεοφύλ.'Περὸς'Ομ.δ.141' 2) δημ. ἤμερο πρινάρι τὸ φυτὸν ελαιόδενδρον.

πριναρόθεντρο [τὸ] δημ. τὸ φυτὸν ὄρθρ ἡ κοκκοφόρος ἡ καλλίπρινος.

πρινη [ἡ] ἡ πρινος βλλ. : Εἰπ.360.

πρινιδιον [τὸ] ὄνοκορ. τοῦ πρινος βλλ. : 'Αριστοφ.'Ορν.615 ἄλλ' ὄπὸ θάμνοις καὶ πρινιδίους οἰκήσουσιν, Αἰλ.Ζ1.5,17.

πρίνωος -ον ὁ πεποιθμένος, κατασκευασμένος ἐκ πρίνου, πουρναραίνος : 'Ησαϊδ.'Εργ.429, 'Αριστοφ.'Ἀχ.608 εἰς ἀνθρώκων πρινωῶν κεφαλῆς ἀνήλατ', Διοσκ.1,106,2, 'Ορειδ.49,31' || μῦκητες πρίνωιο φυόμενον ὑπὸ τὰ πρίνωος, πουρναραίνος : 'Αντιφάν.227,11' 2) μτφ. ὁ δυνατός κ. τραχύς ὡς πρίνωος, ὁ γριζέτος : 'Αριστοφ.'Ἀχ.180 Ἀχαρικοί, σπιτοὶ γέροντες, πρίνωιο, αὐτ. Σφ.877, Λουκ.'Ιστ.Συγγρ.δ, Διοσκ.ΑΠ.7,37.

πρινωδάλανος [τὸ] μτγ. ἔσφ. ἀνάγν. τοῦ πρίνωου βάλανος : 'Ορειδ.ἀν.143, Παῦλ.Αἰγ.3,62.

πρινωκάρπος [τὸ] μον. κ. δημ. ὁ καρπὸς τῆς πρίνωου : ΚΜανος.Χρον.6128, 'Εφταλ.'Οδ.Κ 242 καὶ γιὰ νὰ φάνῃ ἡ Κίρκη τὸν ἔδριχνε πρινωκάρπου.

πρινωκόκκια [τὸ] γλωσσ. κόκκοι, κηκίδες τῆς πρίνωου, πρινωκόκκια βλλ., δρυσηκκίδες.

πρινωκόκι [τὸ] μον., δημ. τὸ παράσιτον τῆς πρίνωου κόκκος ὁ βαφικὸς, ἄ. κρομῆζι : Καισαρ. Δομ.ἐν.Σάβ.3,141 ἡ Κρήτη εἰς τὰ παρικὰ ὁ Μωρέας εἰς τὸ πρινωκόκι.

πρινωκόπος 'Ησ. ἐκοπάν.

πρίνωον [τὸ] μτγ. πρίνωος βλλ. : Γαλ.6,357B.

πρίνωος [ἡ] κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. πρίνωος [τὸ] 'Αριστοφ.Βάτρ.859, 'Αμφικ.38, Θεοφρ.ΦΙ.3,6,41, δημ. κ. πρινάρι κ. πουρνάρι τὸ φυτὸν ὄρθρ ἡ ἄρια, δημ. ἄρια, ἄριος, ἀσίακος : 'Ησαϊδ.'Εργ.436, 'Αριστοφ.Βάτρ.859 σὺ δ' εὐθέως ὤψεσθαι πρίνωος ἐμ-πρῆσθεις βοῆς, Θεόδωρ.5,95, Καλλ.'Ισομ.1,261· 2) τὸ φυτὸν ὄρθρ ἡ πρίνωος, δημ. πουρνάρι, πιονάρι : Εἰπ.14, 'Αμφικ.38, Θεοφρ.ΦΙ.3,7,3 ἡ πρίνωος τὸν φαινωκὸν κόκκων [πῆρει, αὐτ.Ξημ.45, 'Αριστ. 1122 πρινωίνο ἀκανθῶν, Ἐρωτόκρ.5,894.

πρινωῶδες -ους -ες ὁ τραχύς, σκληρός ὡς ἡ πρίνωος : 'Αριστοφ.Σφ.383.

πρινῶν -ἄνοος [τὸ] 'Επιγρ. δάσος ἐκ πρίνων, πρίνωι [τὸ] δημ. τ. τοῦ πρίνωιον βλλ., ὁ πρίνωος 2) συνεκδ. ὁ πρινωῶμμος, πρινωστήριον.

πρινωίδης [τὸ] δημ. σμῆμα, κτ. πλθβ. πρινωίδια, τὸ ἀπόδεσμα ἐκ πρινωῶμμου ἔλαιου.

πρινωῖος γλωσσ., νεώτ. κ. δημ., παθ. ἄορ. ἐπρινωῖσθη, δημ. [ἐπρινωῖσθηκα, κόπτω, τέμνω ἡ σγίζω διὰ πρίνωος ἡ σινεῖ διὰ πρίνωος, με πρίνωι : Γλωσσ., Βολαγρ.'Αθ.Διὰν.4,36 τὰ σαράκια νὰ πρινωῖζον . . τὰ κατακλειδίδια.

πρίνωιον [τὸ] μτγ. κ. νεώτ., δημ. πρίνωι, ὄνοκορ. τοῦ πρίνω βλλ. : Φιλ.Μηχ.Βελον.67,30.

πρινωῖος -εως [ἡ] νεώτ. ἡ πρῆξις τοῦ πρινωῖος βλλ.

πρινωῖος -ατος [τὸ] νεώτ. ἡ πρινωῖος βλλ.

πρινωστήριον [τὸ] νεώτ. ἐργαστήριον, ἐνθα λειτουργοῦν μηχανοὶ πρινωῖος, ἐκ πρινωῖου.

πρινωστής [τὸ] νεώτ. ὁ πρινωῖος, ἐργάτης εἰσοκός εἰς τὸ πρινωῖο, εἰς τὸ πρινωῖομα : Παπαδ.Χριστ.Τεμν.73 ὁ θούροδος τῶν ναυπηγῶν, τῶν πρινωῖωτων καὶ τῶν κἀσφαρῶν.

πρινωστός -ἡ-ὸν νεώτ. ὁ διὰ πρινωῖος καπέος ἡ ἀποτελεσθεῖς 2) ὁ ἔχων ὀδοντωτὰς ἔξαχας οἶαι αὐτὸ πρίνωος.

πρινωῖος -ιδος [ἡ] μτγ., δημ. πρινωῖτης [τὸ] τὸ φυτὸν κέστρον βλλ.11, βετονικὴ ἡ φορμακευτικὴ : 'Αρειτ.'Οξ.Νουά.2,6, 'Αλέξ.Τρολλ.11,1' 2) τὸ φυτὸν ἡμισυῖος βλλ.3) 'Ορειδ.ἀν.63.

πρινωκίδης -ους -ες μτγ. κ. νεώτ. ὁ ὁμοῖος πρὸς πρίνω, ὀδοντωτὸς : Γαλ.2,737.

πρινωῶδες -ους -ες ὁ πρινωεῖδης βλλ. : Θεοφρ. ΦΙ.1,10,5, Μετὰγρ.ΑΠ.7,196, Κλύτ.π.'Αθῶν.14,655B τὸδε κατὰ τὰς πτέρυγας αὐτοῖς πεποικιλταί λευκῶ πρινωῶδες σχήμασι.

πρινωῶδης ἐπίγρ., μτγ. κατὰ τρόπον πρινωεῖδῃ, ὀδοντωτὰ : Διοσκ.1,108.

πρινωῶδῃ -ἡ-ὸν [ἐκ μὴ ἀπαντῶντος πρινωῶδῃ-ὄω] κ. νεώτ. κ. δημ., ὁ ἔχων ὀδόντας ἐν εἰδει πρίνωος, ὀδοντωτὸς : 'Αριστοφ.ἀν.58, 'Αριστολ.Ζ1.516α,15 τοῦ κρῆνιου τὸ πρινωῶδὸν μέρος βραχὴ ἰκαλεῖται, Φηλόστρ.Νεώτ.Εικ.4' || πρινωῶτὸ δρᾶκοντιός ὄφεις ἔχοντες ὀδοντωτὰ, πρινωεῖδῃ τὸ νῶτο : Φηλόστρ.'Απολλ.3,2.

πρινωῶδες [τὸ] 'Επιγρ. βοιωτ. τὸ πρῆσθεις, πλθβ. τὸ πρῆσθεις βλλ. : 'Επιγρ.Θ.δὼν.

πρίνωος -εως [ἡ] [πρίνω] ἡ ἐνέργημα τοῦ πρίνω, πρινωῶμα, πρινωῖος : 'Αριστολ.ΖΜ.645b,17, 'Θεοφρ.ΦΙ.5,5,4, 'Ησιδ.Χειρ.π.'Ορειδ.47,14,3' 2) ἐν τῇ χειρουργικῇ, διάτρησις διὰ πρινωεῖδος τρυπάνου : 'Ἰνν.Κεφ.Τρωμ.9, αὐτ.21' 3) πρίνωος ὀδόντων τρηγῶς, τρήσιμος τῶν ὀδόντων ἐξ ὄρθρῃ : Γηλοῦτ.'ΗΒ.458D' ἡ ὡς σύμπτωμα νόσου : 'Ἰνν.Πιρασρ.1,48.

πρινωῶλιονιστοί [τὸ] νεώτ. ἀρειτικοί 'Ἰσπανοὶ τοῦ 4ου μ.Χ. αἰῶνος ἀκόλουθοῦντες διδασκαλίᾳ γνωστικῆς καὶ μαχητικῆς μετὰ μαγικῶν καὶ ἀστρολογικῶν στοιχείων.

πρίνωμα -ατος [τὸ] κ. μον., νεώτ. κ. δημ. κ. πρίνωμα τὸ ἀνατέλεσμα τοῦ πρίνω, τὸ πρινωσθῆν, πρινωῖς : Θεοφρ.ΦΙ.5,6,3, Λουκ.ΑΠ.11,207, Γεωμ. 4,15,9' || κ. ἐπὶ λωτῶ τὸ Διοσκ.Εὑπορ.2,50' || κ. ἐπὶ μαρμάρου : 'Αἰτ.12,64' 2) σεσαθρωμένον ἔλαιον, σαρκοφαγώμενον : Διοσκ.1,66' 3) πλῆγῃ, τραύμα προεβδῆσθαι ἐκ πρινωῖσματος : 'Ἰνν.Νουά.2,15' 4) κνεατ. κ. δημ. γεωμ. στερεὸν ὄπὸ αἰ δύο ἔδρα εἶναι ἴσα καὶ παράλληλοι, αἰ δὲ κοίται μ. παρᾶλληλοι : Εἰδ.11 'Ορ.13-κανονικὸν πρίνωμα [τὸ ὄρθρον πρίνωμα, τοῦ ὄπλοιο, αἰ βῆσεις εἶναι κανονικὰ πολυγώνω] 5) νεώτ. ὄπτ. στερεὸν ἄν διαφανὸς ὢλης, τριγωνικῆς τομῆς, ἔχον τὴν ἰδιότητα νὰ θλά, νὰ ἀναλύη τὰς εἰ' αὐτοῦ διερχομένους φωτεινὰς ἀκτίνας' || κ. μτφ. : βλάπτει τὰ πάντα ὄπὸ τὸ πρίνωμα ἄκρας αἰσιοδοξίας, - ὄπὸ τὸ πρίνωμα τὴν αὐμπερόντων του.

πρισματικός ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ πρίσμα. 2) ὁ πρισματοειδής: πρισματικὸν σχῆμα 3) ὁ ἐκ πρισματῶν ἀποτελούμενος: πρισματικὴ διάτρησις.

πρισματιόν (τό) ἡ-ον ὑποκορ. τοῦ πρίσμα (βλ.4): Πράδλ. Ὑπερεῖδ.4,88.

πρισματοειδής -ός-ές νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα πρισματός. || γεωμ. τὸ οὐδ. τὸ πρισματοειδές ὡς ὅσα πολυέδρα, οὐδ' ὅσα τῶν πλευρῶν εἶναι μὲν παράλληλοι, οὐχ' ὅμως καὶ ἴσοι.

πρισματοκαύσθησις (ἡ) ἡ-ον. πύρ. πυρὸς ὑποδόσκουσα εἰς πριονίδια: Ψάδμωρ. Ἀλφ.52B.

πρισματόπαιστος -ον ἡ-ον. ὁ καιόμενος βροπόδης, ὁ ὑποδόσκων: Ζώσ. Αλφ.143B.

πρισματός (ἡ) ἡ-ον. «τρηγμός τῶν ὀδόντων».

πριστηρ -ηρος (ἡ) (πριω) ἡ-ον. πρίων, πριόν: Ἀρετ.Χρον.Νοῦα.12 2) ὁ πριονιστής: Αἴτ. Συμπλ. 3,10 | πριστηρές δαιτός ὀδόντες.

πριστηριον (ἡ) νεώτ. τὸ πριονιστήριον (βλ. πριστηροειδής-ούς-ές ἡ-ον). ὁ θύσιος πρὸς πριστηρά, πρὸς πριονά: Πά.Ἡσ.4,15 ἰδού ἐπιήσασα σε ὡς τροχούς θύσεως. . πριστηροειδής.

πριστησίς (ἡ) ἡ-ον. ὁ διὰ πριόνος κόπτης, πριονιστής, πριστηρ (βλ.2): Πολυδ.7,114, Ἐπιγρ., Πάπ. 2) πριών ἢ ριπή: Πολυδ.7,113, Ἡσ. 3) ἡ-ον. ὁ λεπτολόγος, μικρολόγος: Σχόλ. Ἀριστφ. Σφ.134B.

πριστητικός ἡ-όν ἡ-ον. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν πριστην ἢ τὸ πριονισμα: Ἡρώδ. Γεωμ.4,10. Εὐστότ.ἩΝΚ.296,8.

πριστηνός (ἡ) ἡ-ον. Ἐπιγρ. μυλιθρόος, μυλιθνάος.

πριστης -εως (ἡ) κ. νεώτ. ἰχθύς ἔχων μέγα, ἐπιμηκές καὶ χροαλόν σῶμα, ἰσχυροτάτην οὐράν, ἐπιμήκησιν αἰσάνων πριονωτῆν φέρουσαν ἀμφοτέρωθεν ἀπὸ μίαν σειρῶν ἰαχυροτάτων ὀδόντων: Ἐπιγ. 59, Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ.7,506,10, Πολύαρμ.1, Ὀππ.Ἀλ. (370, Αἰλ.Στ.9,49. || σπυκ. ἐν σκευφ. μτ. τοῦ βούς βλ.3), ἀλλὰ διακρίνεται ἀπὸ τοῦ Δελφίνου καὶ τῆς φοκιοίνης καὶ τῶν α. ἰχθύων τῶν ἔχόντων ἀνοπνευστικὴν συσκευὴν καὶ οὐ βράγχια: Ἀριστλ. Ζ1566b,3 κήτη, ὅσα μὴ ἔχει βράγχια, ἀλλὰ φυσητήρα ζωοκοκοῦσιν· ἐτι δὲ πριστης καὶ βούς 2) εἶδος τῆ περικομῆς πλοίου: Πολυδ.18,1 | πέντε λήβρους ἔχων καὶ μίαν πριστην, αὐτ.16,2,9 3) εἶδος τῆς ποτηρίου, ὡς ἐκ τοῦ σχήματος: Διφιλ.80 4) πριών χειρουργικῆς μηχανῆς: Ὀρειδ.6,49,4,42 5) ἐργαλεῖον τι λιθοβόου: Ἐπιγρ. Ἐπιδαύρου.

πριστηός ἡ-όν κ. νεώτ. ὁ κεκομμένος διὰ πριόνος, πριονιστός, τρυπητός, ὄθ. πριστηός ἐλέφανς τετορυμμένος, ἐστλβωμένος ἐλεφαντίνων ὀστέων, φιλίτιν: Ὀδ.Σ.196, αὐτ.Τ.564 τὴν αὐτὴν μὲν κ' ἔλθωσι διὰ πριστηῶ ἐλεφαντός· || κ. ἐπὶ μαρμάρου: Ἰώσ.Α1,8,5,2 || κ. ἐπὶ λίθων: Εὐρ.ἀν.725 πριστηοῖσι λόγους δάλλεγται ρινηθῆσιν 2) ἡ-ον. κ. νεώτ. ὁ πριονιστός, ὀδοντωτός: Μαικ.ΑΠ.6,233 πριστης φήκτρης κνήμας, πριστητὰ νομαστὰ ἰθὰ φέρουσι ἐπὶ τῆς περιφέρειας ὀδοντωσεῖσι.

πρισταίλα (ἡ) ἡ-ον. ἡ ἀπὸ τῶν προβάτων ὄσμη, ἡ προβαίλα.

πριστηνίσματα (τὸ) ἡ-ον. τὸ γύρωμα βλλ. πριστηνώρ.

πριστηνώρ ἡ-ον. κ. πριστηνίω γυρὸ βλλ. πριχθὸς ἔπιγρ. χρον. μαν. ἡ-ον. κ. πριχθὸς πρίων, πριότου: Ἐρωτόκρ.1710 νὰ τὰ ξεράνην τὸ δένδρον, πριχθὸν νὰ τὸ φυτέθω, αὐτ.3,492, Ζερδ.Τραγ.ΚΚ.10, 19 πριχθὸς ἀ δὲν εἶσιτε σείεθ θὸ τῆς μίλοσας.

πριω (ἡ). β' ἐν. προστ. πριε (Σοφ.ἀν.897, Ἀριστφ. Βάτρ.927), παρὰτ. ἐπρίων (Θουκ.4,100), παρὰκ. πέρπια (Ἰππ.Κεφ.Τρωμ.14, Θουκ.4,100), παρὰκ. πέπρια (Ἰδιόδ.Σ.17,92 ἔμ-1, μέσ. πριωσιαι ἰθδὲρ.28,8, Λουκ.Ἐπιγρ.Δ.123,2, παθ. μέλλ. πρισθῆσμαι ἰαν.Τακτ.19, ἀδρ. ἐπρίσθην (Ἰαν.Ἐπίδ.5,16, αὐτ.27), παρὰκ. πέπρισμαι (αὐτ.Κεφ.Τρωμ.15, Ἀριστφ.Εἰρ. 1135 ἔκ-1, Πλάτ.Συμπλ.1934 δια-, Διοσκ.4,65), κόπτης,

δικτομῶ, διασγίω διὰ πριόνος, πριονίω, ἔ. πριόω, πριώ-ῶν: Θουκ.4,100 κεραῖαν μεγάλην δίχα πριπαστες ἐκόλλαναν ἀπασαν κ. παθ.: Πλούτ. Ἠ8,953B κέρατα θραν πρισθῆ || κόπτης, ἀποκόπτης, ἀποτμήτης, ἐν χρ. τὸ παθ.: Ὀππ.Ἀλ.3,315 χειρὸς . . πριωμένης 2) εἶδ. ἐν τῇ χειρουργικῇ, κόπτης, τρυπῶν διὰ πριονοειδούς πινος τρυπάνου, ἐν χρ. μ. τὸ παθ.: Ἰππ.Κεφ.Τρωμ.12, αὐτ.Ἐπίδ.5,16, αὐτ.27 3) ἡ-ον. μτ. παθ. παρὰκ. πεπρισμένως ὁ ὀδοντωτός: Διοσκ.4,65 4) πριών ἐλέφαντα τρυπῶν, στήδω τὸ ἐλεφαντοστόν, γυλιόω τὸ φιλίτιν: Λουκ.Ἰστ.Συγγρ.51 οἱ δὲ ἐπιπρῶν μόνον καὶ ἐπρίων τὸν ἐλέφαντα. 5) πριω (τοῦς) ὀδόντας τριζῶ τοὺς ὀδόντας μω ἔκ νόσου: Ἰππ. Πριγν.3 || ἰδίω ἐκ θυμοῦ, ἐξ ὀργῆς: Ἀριστφ. Βάτρ.927 ἢ πριε τοὺς ὀδόντας κ. μέσ.: Λουκ. Ἐταιρ.Δ.12,2 τι με ὑποβλέπεις καὶ πριη τοὺς ὀδόντας; || κ. ἐπέκ. κ. ἐπὶ τῶν αἰσάνων: Βάδρ.96,3 τὰς αἰσάνων πριών· ὁ) ὀδάνων, δογκῶν: Σοφ.ἀν.897 ὀδόντι πριε τὸ στόμα, Ὀππ.Ἀλ.2,575 ἰαυρία πριωσιαι' κ. μ. κτφ.: αὐτ. Κυν.4,139 θυμὸν ὀδῆς πριωντες || πριω χόλον βράζω ἀπὸ θυμοῦ: Ἀπολλ.Ρ.4,1671 ἐπὶ οἱ πριεν χόλον κ. παθ. ἐξερεθίζομαι, ἐξεργίζομαι ἐπὶ τινι: Μέν.902 ἐνδοθεν δὲ πριεταί, Ἀντίπ.Ἰοσσα.ΑΠ.9,77 πριωμα ἐκόλλει Γανυμῆδος 7) κόπτης συλλαβῶς: Ἀνών.ἐν Πάπ., 8) ἀρπῶν τὸ τὸ ὡς διὰ τῶν ὀδόντων, δίνω στεργῶν, παθ.: Σοφ.Αἰ.1030 ζωσπηρι πρισθῆσι ἰπικῶν ἔξ ἄντων.

πριω (ἡ) β' ἐν. προστ. τοῦ ἐπρίωμν μέσ. ἀδρ. α' τοῦ ἀνοήμου βλλ.

πριώ-ῶν, γ' ἐν. ὑποτ. πριῶ (πάπ.), μτ. παθ. παρὰκ. πεπρισμένως (Ἰππ.Κεφ.Τρωμ.20), πριῶ βλλ., κ-πρω, δικτομῶ διὰ πριόνος.

πριωμα -στος (ἡ) ἡ-ον. ἐπρισμα.

πριων -ονος (ἡ) (ἡ) κ. νεώτ. ἐργαλεῖον ἀνεπαλίνας ὀδοντωτῆς λειπιδός, δι' οὗ κόπτονται οἱ μεταλλοῦ ἀντικείμενα, ὁλον ξύλου, λίθου, μέταλλα, πριόν: Σοφ.Τρ.699 μορφή μάλιστ' εἰκαστόν ὡστε πριόνος ἐκδρωσῶν· ἀν βλάφειας ἐν τομῇ ξύλου, αὐτ. ἀν.797. Κρατῖν.437, Πά.Ἀμ.1,3 ἀνθ' ὧν ἐπρίων πριωσι σιδηροῖς τὰς ἐν γαστρὶ ἔχουσας, Πλούτ. Ἠ8,654P 2) πριών ὀδοντωτός κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸ πριών μαχαιρωτός ἦτοι πριονίων ὄντων ὀδόντων πρὸς κοπήν λίθων: Γαλ.18(2),331 || πριών ὀδόντων πριόνων ἐξ ὀδόντων, δηλαδὴ ὀδοντωτῆ σειρᾶ: Κριναγ.ΑΠ.7,401 2) εἶδος τῆ χειρουργικῶς τρυπάνου μετὰ ὀδοντωτοῦ τροχού πρὸς διάτρησιν καὶ πριονισμὸν τῶν κρῆνων: Ἰππ.Κεφ.Τρωμ.21 3) ἡ-ον. πριονοειδής οειρὰ λόφωσ: Γιδ'Ἰουδ.3,9 ἡ ἔστιν ἀπέναντι τοῦ πριόνος τοῦ μεγάλου τῆς ἰουδαίας, Πολυδ.7,15,6, Ἀππ.Ἰαλμ.25.

πριών (ἡ) (ἡ) κωμ. λ. σχηματισθεῖσα ἐκ τοῦ πριῶ β' ἐν. προστ. τοῦ ἐπρίωμν, ἀδρ. μέσ. τοῦ ἀνοήμου, μετὰ παιδιὰς ἐπὶ τῆς λ. πριών ἰπριόνων, ὄθ. χω πριών ἀπῆν αὐτὴ ἡ πριονίσουσα λέξις κάγορασον: Ἀριστφ.Ἀχ.36 ἄλλ' αὐτὸς φέρων πάνα χω πριών ἀπῆν 2) ἡ-ον. κριών ἀγοράζων 3) Φῶτ. τὸ πριών, ὁ τέμνων τῶ ἀρμένωσ.

πριών -ῶνος (ἡ) Φῶτ. ἐπὶ ὄρμενοσ.

πριωσις -εως (ἡ), ἰων. γενικ. -ιος, πριόνισσις, πριόωσιμα: Ἐπιγρ. Ἐπιδαύρου.

πρό πρὸθ, κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τόπου μτ. γενικ. ἐν συνθῇ χρ. μτ. ρ. ἡμερίας σημαντικῶν, ἐμπροσθεν, ἐμπροσθ, ἐνώπιον, μπροστά, ἀντίθ. τὴ μετὰ βλλ. μτ.αἰ. (ἰσθισθεν, ὄπισσως): Ἰλ.Ο.315 ἀλλὰ κόνες ἐπρῶσι προ δαιτες ἡμετέροιο, αὐτ.Τ.292, αὐτ.Κ.126 κελύουσ κηλοσμεθα προ πυλῶων, αὐτ.Σ.172, αὐτ.Θ.561, αὐτ.Κ.12,αὐτ.Γ.3, Ὀδ.Ο.468, αὐτ.Θ. 53, Πινδ.Ο.13,56, Ἠρ.Β.53 ἐμπροσθε προ τῆς ἀκροπόλιος, ὄπισθε δὲ τῶν πυλῶων, αὐτ.9,52, Αἰοχίν.2,148 || νεώτ. φρ. ἔχω πρό ὀφθαλμῶν ἔχω ὑ' ὀφιν

μου' || δμ. νεώτ. ἐνώπιον καταστάσεως τινος ἢ γεγονότος: κέρεθην πρό ἀνυπερβλήτων δυσχερειῶν, - πρό τὸ κινδύνου, ὃν διέτρεχεν ἡ ζωὴ τοῦ' || κ. κτ. τινα βαθμὸν ἀντιθ. τῆ προσβ. ἢ, ὅποτε ἀποδοτέα ἡ πρόθ. διὰ τὸ ἐμπροσθεν ἢ ἐξω τινός: Πινδ.Π.2.18 Ζευρία πρό δόμων Λοκρῆς παρθένου ἀπίου, αὐτ.5.96, Σοφ.Ήλ.109 πρό θυρών ἢ τὰς πᾶσι προσφαιμέν. αὐτ.Αντ.1279.Εὐρ. Ρήσ.274, αὐτ.Τρω.1207 (ἀμφι, Θουκ.1.4.1, αὐτ.3.75, ΚΔ Πράξ.5.23 κέρομεν... τοὺς φύλακας ἐστάτας πρό τῶν θυρών, αὐτ.ΐακ.5.9' || κ. κτ. π. κινήσεως σημαντικός: 'Ιλ.Κ.286 πρό 'Αχαιῶν ἀγγελοῦ θει, αὐτ.Ν.693, αὐτ.Ε.96, αὐτ.Ψ.115, 'Οδ.Τ.435 πρό δ' ἄρ' αὐτῶν κύνες Ἥσιον' || φρ. πρό ὁδοῦ γιγνομένη προχωρῶ ἐμπρός: 'Ιλ.Δ.382, Αἰ.Ζ.13.16, αὐτ.7.29' 2) ἐμπροσθεν τινος πρό ὑπεράσπισιν καὶ φρούρησιν: 'Ιλ.Ω.215 πρό Τρώων ἐστάσθ' || ὄθ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. ὡς ἡ ὑπερ βλ.λ.: αὐτ.Ω.57 μάχεσθαι... πρό τὰ παίδων καὶ πρό γυναικῶν, αὐτ.Δ.156, αὐτ.373, 'Ηρ.8.74 μῆδ᾽ ἐπὶ χώρης διοριζώτου μόνοντος μάχεσθαι, Σοφ.ΟΤ.134, - πρό τὸ συμφορῶτος θυσιόζει τὰ πάντα' || ὄλλυσθαι πρό πόλεως θνήσκειν, ἢ τίθει ὑπερ πατρίδος: 'Ιλ.Χ.110 ἢ κεν αὐτὸν δάλεσθαι ἐκλύεσθαι πρό πόλεως' || ὄμ. (ἀπο)θνήσκειν πρό τινος ὑπερ τινος: 'Ηρ.7.134, αὐτ.172, Εὐρ.'Αλκ.18, αὐτ.645' 3) διακινδυνεύω πρό τινος διακινδυνεύω ὑπερ, γάρην τινός: Ξεν.ΚΠ.8.84' || κ. βουλεύεσθαι ἢ πράττειν πρό τινος: αὐτ.1.26, 42, αὐτ.4.5, 44' || πρό τὸ συμφέρον: αὐτ.Ανομ.2.47 πρό αὐτοῦ ἐργάζεσθαι' || τὰ ὅπλα ἔχω πρό τοῦ ζευμαθῆν ἔχω, κρατῶ τὰ ὅπλα ὡς ἀμυντήρια: αὐτ.Αν.7.8, 18' 4) ἀγρυνῶν πρό τινος ὄφει, γάρην τινός: Νόμ. Γόρτ.1.53, Ξεν.Αν.7.6, 36' || νεώτ. κτ. προήμωσιν ἐν φρ. πρό παντός, - πρό πάντων ὑπερ πᾶν ἄλλο: πρό παντός πρόσεχε μὴν πέσης, - ἀγαπῶ τὰ φροσῶτα καὶ πρό πάντων τὸ πέσθ' || κ. ἐπὶ συνηγόρου: Σοφ.ΟΤ.10 πρό τῶνδε φωνῶν, αὐτ.ΟΚ.81' || ἔτι δὲ κ' αὐτός πρό Φισαυθῶ ἀμάρτη δ, π. δὲ καὶ αὐτὸς διαπρήξθαι σφάλμα συμφώνως πρό τῆν προαίρεσίν του: 'Επιγρ.Γόρτυνος 34' 3) κ. πρός ὄλλων ἀποστάσεως: Διον.Αλ.Ρώμ.9.95 πρό πολλοὺ τῆς πόλεως, Στράβ.8.8, 24 πρό τριάκοντα σταδίων [εἰς ἀπόστασιν τριάκοντα σταδίων] 4) νεώτ. εἰς θέσιν κειμένην ἐγγύτερον ἄλλης: πρό τῆς πλατείας δὲ συναντήσεως ἐν ἀγαλμα' 5) ἐπὶ χρόνου, ὄμ. μτ. γενικ. πρὶν, πρότερον, ἐνωρίτερον: 'Ιλ.Κ.224 πρό δ' τοῦ ἐνόησεν [ὁ εἰς πρὶν ἀπὸ τὸν ὄλλον τὸ ἐπενοήσει, 'Οδ.Ο.524 ἐπὶ κέ φηι πρό γάμοιο τελευτήσει κακὸν ἡμᾶρ, αὐτ.Ε.469, Σοφ.Αντ.883, Θουκ.1.3 πρό γὰρ τῶν Τρωϊκῶν οὐδὲν φαίνεται, αὐτ.1.1, Πλάτ. Φαίδ.67Α, αὐτ.Συμπ.201D, Πλάτ.Μακ.3.1, ΚΔ Ματθ.5.12 ἀπὼ γὰρ ἐδίωξαν τοὺς προφήτας τοὺς πρό ὄμων, πρό τὸ παγκοσμίον πόλεμου, - οἱ ζήσαντες πρό Χριστοῦ' || φρ. πρό τοῦ χρησθαι πρὶν ἢ κάμωμεν χρῆσθ αὐτῶν: Ξεν.Ανομ.2.6, 6' || πρό μοίρας τῆς ἕλης πρὶν ἄπ' τῆν τύχη μου: Αἰσχ.Αγ.1266' || ὄμ. πρό τῆς εἰμαρμένης: 'Αντιφ.1.21' || κ. νεώτ. κ. ὄμ. πρό πολλοὺ εἰς παρεχρημένον χρόνον, πρὶν ἀπὸ πολλῶν κοισῶν: 'Ηρ.7.130 ταῦτ' ἄρα πρό πολλοῦ ἐβουλόξαντο γυναιμαχόντες, - ἀπέθων, - ἐπίτυχους πρό πολλοῦ' || μτγ. κ. νεώτ. πρό μικροῦ - πρό ὄλλου ὄλλωμ πρωτότερα: Πλούτ.Πλομ.73 [ἢ] πρό μικροῦ τοσοῦτος ὄλλωμ... καὶ ἀτόλις δορυφορούμενος: 'Αντ.Εμφ.Πολ.2.116' || πρό τὸ κ. νεώτ. κ. ὄμ. συχνότ. ὡς μία λ. προαὐτ βλ.λ.: 'Ηρ.1.122 φάς πρό τὸ μὲν οὐκ εἰδέναι, ἀλλὰ ἡμαρτηκέων πλείστον, Αἰσχ.Αγ.1204, 'Αριστ.Θεσμ.418, Πλάτ.Συμπ.173Α' || πρό τὸ ἢ πρὶν ἢ: 'Επιγρ.' || κ. ἐν ἐπιρρημ. χρ. πρό καὶ μετὰ πρότερον καὶ

ὑστερον' || μτγ. συνη. μτ. ἀριθμητικῶν: Αἰλ.Ζ.1 5.52 πρός τριάκοντα ἡμερῶν, Πλούτ.Καιρ.63: πρό μίας ἡμέρας, αὐτ.'Η8.147Β, αὐτ.Σόλλ.37 πρό δυνεῖν ἡμερῶν ἢ ἐτελεύσει' || ὄμ. μτ. αἰγ.: πρό δέκα μέρες ἐφυγε' || κ. μτ. δύο γενικ.: Διοσκ.1.64 πρό δύο ὠρῶν τῆς ἐπιβολῆς, Πλάτ.Αμ.1.1, ΚΔ 'Ιω.12.1 πρό ἑξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα, Πλούτ.'Η8 71D πρό μίας ἡμέρας τῶν γενεθλίων, Λουκ.Κρω.14' || ἐν χρ. κ. πρός ἀπόδοσιν ρωμαϊκῶν χρονολογῶν: Πλούτ.'Η8.203Α τῆ πρό μίας Νεῦλων 'Οκτωβρίων' 6) ἐπὶ προτιμήσεως, μάλλον ἢ, περισσότερον παρά, πλέον, καλύτερον, προτιμότερον: Πινδ.Π.4.140 κέρδος αἰνήσει πρό δίκας (ἐπαίεσαι τῆν πανουργίαν μάλλον τῆς δικαιοσύνης), 'Ηρ.7.152 πᾶν δ' ἐβουλόμενοι φσαι εἰναί πρό τῆς πορεύσεως λύσης [ἐπὶ ἄλλο κακὸν ἢ τῆν προουσαν δυστυχίαν], Θουκ.5.100 πᾶν πρό τοῦ δουλεύεσθαι ἐπεξελεθεῖν' || αἰρούμαι ἢ κρίνω πρό τινος προκίωω, προτιμῶ: αὐτ.5.36 ἐλεσθαι γὰρ ἀν Λακεδαιμονίου προς τῆς 'Αθηναίων ἔχθρας... 'Αργεῖους φσαι φίλους... γενέσθαι, Πλάτ.Πολ.366Β, αὐτ.Φιλ.57Ε' || πρό πολλοῦ ποιοῦμαι περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι: 'Ισοκρ.5.138 πρό πολλοῦ δ' ἀν ἐποίησαμην οἶόν τ' εἶναί συμχεράσαι τοὺς λόγους' || τιμῶμαι τί πρό πολλῶν χρημάτων ἀντί πολλῶν χρημάτων: Θουκ.1.33' || πρό ὄλλων πλείον τῶν ὄλλων: Αἰσχ.Ἐπ.1002, αὐτ.927 δυσδαίμων... πρό πασῶν γυναικῶν, Πλάτ.Μενεξ.249Ε, αὐτ.Κρατ.401D πρό πάντων θεῶν τῆ 'Εστία πρώτῃ προθύει' || ὄμ. μετὰ συγκριτικόν, ὅτε καὶ πλεονάζει: 'Ηρ.1.62 ἢ τυραννίῃ πρό ἔλευθερίῃ ἀσπασότερον, αὐτ.6.12 Πλάτ.Απολ.28D, αὐτ.Κριτ.54Β, αὐτ.Φαίδ.99Α' 7) ἀντί βλλ. ἐπὶ σημ. ἀντιπαροστάσεως ἢ ἐξουσίας: 'Ηρ.7.3 ἄλλον τινὰ τὸ γέρας ἔχειν πρό ἐαυτοῦ [ἄλλος τις ὄνθ' ἐαυτοῦ] ἢ λάθῃ τῆ γέρας, Σοφ.ΟΚ.162' || κ. ἀντί τοῦ ἢ μετὰ τὸ ὄλλος: 'Ηρ.3.85 οὐδεὶς ἄλλος πρό σεῦ' 8) ἐπὶ αἰτίας ἢ τοῦ κινούντος ἐλαττήριον, διά, ἔνεκα, ἐκ, ἐπὶ αἰτίας: 'Ιλ.Ρ.667' || ὄθλιωμ πρό ἀνακτος μαχθῶ ἐξ αἰτίας τοῦ ἀνακτος, διὰ τὸν ἀνακτα, ὄθ, ἐν τῇ ὑπερρασί αὐτοῦ: αὐτ.Ω.734' || πρό τῶνδε ἔνεκα γούτων, διὰ ταῦτα: Σοφ.'Ηλ.495 πρό τῶνδε τοί μ' ἔχει... μῆποθ' ἤμην ἀφέγγετς πάλιν τέρας τοίς δρόσι καὶ συνδύοσιν' 9) ὄθαλ, ὡς ἐπίρρ. ἐπὶ τόπου, ἐμπροσθεν, ἀντιθ. ἐπὶ: 'Ιλ.Ν.799 οἱ μὲν πρό ὄθλιωμ μαχόμενον θεωρηχθέντες, αὐτ.800' || ἐμπρός, ἐν ὄψει, ἐνώπιον: αὐτ.Ο.360 τῆ δ' οἱ γὰρ προχρότον φαλαγγιδῶν, πρό δ' 'Απόλλων' || πρόσω, ἔμπροσθ, ἔξω ἀπὸ π.: Σοφ.Τρω.960, Εὐρ.Εκ.59 ἔμπροσθ πρό ὄδων' || γῆν πρό γῆς ἐλαύνομαι πλανῶμαι, καταδιώκω τινὰ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον: Αἰσχ.Πρ.682' || κ. διώκω γῆν πρό γῆς: 'Αριστ.Λχ.235' 10) ἐπὶ χρόνου, πρότερον, πρωτότερον: 'Οδ.Α.37 ἐπεὶ πρό οἱ εἴπομεν ἡμεῖς, Ἐρμῆσαν πέμφαντες' || πρότερον, ἐνωρίτερον: Ησίοδ.Ο.32 τὰ τ' ἐσοόμενα πρό τ' ὄντα' 11) συνη. ἀποτιμῶν μτ. ἄ. προθ. οἶον ἀνορθοῦ, διαπρῶ, ἐπιπρο, προρηρ, ἐπιτίθει τῆν σημ. τῆς πρώτης προθ. ἢ προσιθῆσαν εἰς αὐτῆν τῆν ἐν. τοῦ ἐμπρός, πρός τὸ ἐμπρός' 12) ἢ πρό οὐδέποτε ἐπιτάσσειται πᾶσιως, εἰμῆ μετὰ τῆν ἐπικ. γενικ. τῆν ἡλυοῦσαν εἰς -θι: 'Ιλ.Ο.561 νυρὰ φαινοτο 'Ιλιθὶ πρό' || συνη. α. ποι. μετὰ τῆς πρό καὶ τῆς ἐξ αὐτῆς ἐξορῶμενης πτώσεως: δύνονται ἢ τεθῶσι λέξεις: αὐτ.Ψ.115 πρό δ' ἄρ' οὐρήεις κίον αὐτῶν' 13) κ. νεώτ. κ. ὄμ. ἢ πρό ἐν συνθέσει μτ. οὐσ., ὅτε ὄθαλ. ὄθλιωμ ἐμπρός ἢ ἐνώπιον, οἶον πρόδομος, πρόδοσιν, πρόβουρον, προπύλαται' || ὄμ. πρωτεύουσα, ἐξέχουσαν θέσιν, πρωτεῖον, οἶον πρέσβυρος, προεδρία' || ὄμ. προτεραιότητα οἶον

πον, παρακ. προηόρευκα [Δημ.157], ὅτι, παρακ. προείρηκα, μέσ. κ. παθ. προαγορεύομαι [Ξεν. Ἰην.2,7], παρακ. προηόρευμαι [Αἰν. Ἀπομν.12, 35], λέγω τὴ πρότερον, προηομένους ἢ ἐκ τῶν προτέρων· Θουκ.1.68. || μτ. ἀπαρφ. λέγω ἢ διακρίνω ἐκ τῶν προτέρων ὅτι· Ἡρ.1.74, αὐτ. 91 προηόρευε γὰρ οἱ Λαίης, ἦν στρατεύεται ἐπὶ Πέρσας, μεγάλην ἀρχὴν· καταλύσας || κ. μτ. εἰδ. προτ. εἰσαγομένης διὰ τοῦ ὅτι· Θουκ.2.13 προηόρευε τοῖς Ἀθηναίοις, ὅτι Ἀρχιδάμος μὲν οἱ ἔξενος εἶπ, Ξεν.ΚΠ3.13. || κ. κ. διὰ τοῦ ὡς· αὐτ.7.5,34. 2) λέγω ἢ συμβουλεύω ἐκ τῶν προτέρων, νοθεῖω· αὐτ. Ἀπομν.1.4 πολλοὺς προαγορεύειν τὰ μὲν ποιεῖν, τὰ δὲ μὴ ποιεῖν, Πλάτ. Νόμ.907D. 3) προλέγω, προφητεύω· Ξεν. Συμμ.4.5 οἱ μάντιες λέγοντας δῖνον ἄλλοις μὲν προαγορεύουσιν τὸ μέλλον· 4) λέγω ἐνώπιον πάντων, διακηρύσσω, δημοσίᾳ ἀγγέλλω, κηρύττω τὴ· Ἡρ.7.10,δ' προσεφέμενος ἐπὶ σεσητου προαγορεύε τὰ τοι δοκεῖ εἶναι ἀριστα, αὐτ.8.83' κ. μτ. δατ. κ. αἰτ.· αὐτ.1.153, αὐτ.3.142 ἰσσομένην ὄμην προαγορεύειν, Θουκ.1.31, Δημ.157' || κ. μτ. ἐνάρθρ. ἀπαρφ. Πλάτ.Κριτ.51D ὅμως προαγορεύομεν τῷ ἔξουσαν πεποικίαν Ἀθηναίων τῷ βουλευμένῳ || εἰδ. ἐπὶ κήρυκος ἢ δημοσίου ἀπολλύου· Ἡρ.3.61, αὐτ.62 οἱ τε δὴ ὦν ἄλλοι κήρυκες προηόρευον ταῦτα || δδ. διὰ κήρυκος προκηρύσσω π, ἀν καὶ συνήθ. ἢ ἐπὶ κήρυκος ἐν χρ. λ. ἦτα τὸ ἀναγορεύειν, τὸ δὲ προαγορεύειν ἐπὶ ἀρχόντων· αὐτ.9.98 Ἀετυχιδὸς ὁπὸ κήρυκος προηόρευε τοῖς ἴωσι λέγων 5) δημοσίᾳ παραγγέλλω, διατάσσω· αὐτ.1.22 ταῦτα δὲ ἐποίησε καὶ προηόρευε Θρασύβουλος || κ. μτ. ἀπαρφ. αὐτ.21, αὐτ.125, αὐτ.6.37' κ. παθ. Ξεν.Λακ.12,5 γυμνάζεσθαι προαγορεύεται· ἀπαρ. || προαγορεύω τιμὴ μὲν κινεῖν ἀναγορεύω εἰς τινα· Πλάτ.Πολ.426B προαγορεύει τοῖς πολιταῖς μὴ κινεῖν || δδ. ἐν συνεφε. μτ. τοῦ ἀπαγαγεῖν· Ἐπιγρ. ὁ ἱερὸς προαγορεύει καὶ ἀπαγορεύει· κ. ῥητικὴν || κ. ὄνομα δατ.· Θουκ.1.140 τὸν Ἑλλήνας προαγορεύειν αὐτὸνόμους φέπειναι, Ξεν.Ἑλλ.7.4.38. 6) δηλώ, γνωστοποιῶ εἰς ἀνθρώπους κατηγορούμενος ἐπὶ φόνῳ ὅτι εἶναι ἀποκελευσμένοι τῆς κοινῆς· Ἀντιφ.6,34 προαγορεύει εἰργεσθαι τὸν νομίμων, αὐτ.5.10, Ἰσοκρ.4.157, Δημ.1160 καὶ προαγορεύειν ἐπὶ τῷ μνήματι, εἰ τις προσήκων ἐστὶ τῆς ἀνθρώπου, Ἀριστλ. Ἀθ.57.2 || κ. ἀπόλ.· Ἀντιφ.6, 48, Πλάτ.Νόμ.871C. 7) παραγγέλλω εἰς τοὺς μέλλοντας τὰ δικασθῶν τὰ ἐμφανισθῶν ἐνώπιον τῶν δικαστῶν· Πλάουτ.Κορ.131 οἱ δὲ Μάρκιε, προαγορεύομενος εἰς τρίτην ἀγορὰν παρεῖναι 8) ἐπὶ ἐπιχειρημάτων, ὁποῖάλλω προηομένους, προηοβάλλω· Ἀριστλ. Σοφ. Ἑλ.174b,30. 9) ρηματ. π. προαγορεύω, προαγορεύεις, προαγορεύεις, προαγορεύετον.

πραγορεύω Ἐπιγρ. Δωρ. τ. τοῦ προηόρευε βλλ. **πραγορέω** αἰολ. τ. τοῦ προαιρέω βλλ. μτχ. μέσ. παρακ. προαγρήμμενος ὁ ἔκων προποφασίσει· Ἐπιγρ.Κόμης.

πραγορευνύω ἔμ. μτγ. ἀγρυπνῶ ὑπὲρ τίνος χάριν τίνος· Ἀρρ. Ἀν.7,9,9.

πράξις κ. μον. κ. νεώτ. μέλλ. προἔξω, ὄφρ. β' προήγαγον [Δημ.282], παρακ. προήξα [αὐτ.346, αὐτ.772, Παισ.3.1,10], μέσ. μέλλ. προἔδομαι [Δημ. 60], ὄφρ. β' προηαγομην [Ἡρ.2,12,δ'], μέλ. ἀελλ. προαχθήσομαι, παθ. ὄφρ. προήχθη [Ἰσοκρ.20.8], παρακ. προήξιμι [Δημ.1264], μτχ. προηγμένους [Φιλῶστρ.Νεώτ.Ἑκκ.Προσιμ.1], ἄγω τινά, φέρω, ὀδηγῶ πρὸς τὸ ἐμπρός, προπροενομένους φέρω τινά που· Ἡρ.3.140, προηγέ μιν ἐς τὰ οἰκῆτα, ΚΔ Ματθ.2,9 καὶ ἰδοὺ ὁ ἄσπρ ἦν εἶδον ἐν τῇ ἀνα-

τολῇ προηγεν αὐτοῦ, αὐτ.14,22,αὐτ.26,32. 2) συνοδεῶν, προήμω· Ἡρ.8,132, Ξεν.ΚΠ3,3,23 τοὺς μὲν πελάξας προαγορεύοντες· ἑστρατοπεδεύοντες κ. παθ. ἄγομαι ἐπὶ τῇ βαίνω· Ἀνδοκ.29 προαγομένης τῆς πόλεως ἐπὶ συμφορῆν· 3) ἡσούμαι τῆς ὁδοῦ, προηορεύομαι· Πλάτ. Φαιδρ.227C, αὐτ. Φαιδρ.90B αὐτὸ πρόηορεύοντος ἐγὼ ἔρεσπόρην || κ. μτ. αἰτ. ἴωα.Π1.6,1,6 προήγη πολλὸ πάντας || ἐπὶ στρατηγῷ, ἄγω, ὀδηγῶ τὴν στρατιὴν ἔμπρός, δδ. προηώρ· Πολύδ.2.65,1, αὐτ.3,35,1. 4) προεκβάλλω, ἐπεκτείνω πρὸς τὰ ἐμπρός· Δημ.1279 τὴν αἰρῶσαν προαγοῦντες στενοτέρων τὴν ὁδὸν πεποιήκασιν κ. παθ.· Ἀρρ.Τακτ.1,6,9 [τάξις] εἰς ὅδῳ προηγμένη 5) παρουσιάζω, φανερώω· Πλάτ. Φαιδρ.3,7,6. 6) καθιστῶ τινα μεγάλωτερον, ἐνηλικιώνω, μεγαλώνω· Ξεν.ΚΠ1,4,4 προηγεν αὐτὸν ὁ χρόνος εἰς ὄραν· 7) αὐξάνω, πληθύνω· Ροῦφ. ὄπ.68 προάγειν ἐπὶ Ἐξκατοῦλας 8) ἄγω, φέρω ἐνώπιον τίνος, παρουσιάζω, ἐμφανίζω· Πλάτ.Νόμ. 960A νεκρὸν εἰς τὸ φανερὸν προάγειν, αὐτ.Πολ.1.262C, αὐτ. Ἐπιστ.341D, Πλάουτ. Ἠθ.552D βουλήν ἀόρητον εἰς φῶς ἡλιου προάγειν || οἱ ἀπαγοῦντες εἰς φῶς οἱ γονεῖς· Πολύδ.2,3,8 || παρουσιάζω ὄψασται· Θεοσφάλ. ἐν Κατ. Ἀστρλ.Κ 83,137' || παρουσιάζω ἐνώπιον δικαστηρίου, προάγει εἰς δικαστήριον· Πλάτ. κ. παθ.· Ἐπιγρ. 9) παρακινῶ, πείθω· Ἡρ.9,90 δόλω τινὰ προάγειν, Θουκ.3,59 ὡς ἢ χρεῖα προάγει || κ. μτ. ἀπαρφ. αὐτ.45, Δημ.296 ἐγὼ προήγαγον ὕρας ἀξια τῶν προγόνων φρονεῖν || κ. ἐμπροσθ. διορ.· Ἰσοκρ.386 προάγει θυμὸν ἐς ἀμληκίην, Πλάτ. Τημ.22A, Ξεν. Ἑλ.3,5,2 ἐπὶ δὲ ταῦτας εἰς μῆκος αὐτῶν προήγαγον, Ἰσοκρ.4,174, αὐτ.8,121, Ἀριστλ. Ρητ.1354a,25, αὐτ.1415a,37' κ. μέσ.· Ἡρ.2,121, Λυκοβρ.33 τὴν ἀγρηπτα αὐτῶν τοῦ ἡθους εἰς ἔλεον προἔαδασαι, Ξεν. Ἰην.5,15 τοὺς πολεμίουσ προἔαται ἀμαρτάνειν, Αἰσχίν.3,117, Ἀριστλ. Πολιτ. 1270b,2' αὐτ. τὸ παθ. Ξεν. Ἀπομν.1,222 προαχθέντας εἰς φιλοσοσίαν, Ἰσοκρ.20,8 εἰς τὸ ὄρηγῆς προήχθησαν ὡστε... || κ. μτ. ἀπαρφ.· Δημ.540 ὄφρ γὰρ ἔγωγε προαχθίην ἀν εἰπεῖν, Ἀριστλ. Φυσ.194a,31, Μέν.164'. 10) κ. νεώτ. κάμνω τινά νὰ προσδεύσω, νὰ ἐξελεγχθῆ εἰς καλύτερον κατάστασιν· Θουκ.6,18 καὶ νῦν τῷ αὐτῷ τρόπῳ περὶδασ προαγαιν τὴν πόλιν, αὐτ.1,75, Κρατίν.300 λόγοισι προάγει, ἔργοισι δ' οὐδὲ κινεῖ, Δημ.282, Ἀριστλ. Πολιτ.1274a,10, Σέργ. Μακρ. ἐν Σάβ.3,224 τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἀπὸ λαϊκῶν προαγαγών || φρ. τὴν πραγματικὴν προἔγειν εἰς τὸ πρόσθεν φέρω πρὸς τὰ ἐμπρός τὴν οὐνοδὴν, φέρω εἰς καλὸν σημείον, προβιδίζω, ἐνεργῶ, ὡστε νὰ ὑπὲρξῃ ἐπίδοσις εἰς... Ἀριστῶτ. ὄπ. Ἰστ.81' || κ. μέσ.· Ἡρ.7,50 ἔς τοῦτο [τὰ Περσῶν ἐρήγματα] προηγόντο || κ. παθ. προβιδίζομαι, προκίητω εἰς τι· Δημ.426 ἐπειδὴ ταῦθ' οὕτω προήγεται καὶ τὸ δωροδοκεῖ ἐκράτησκα || κ. ἐπὶ πρσσ., προβιδίζω· Ἰουλι.3 δάμορς εἰς ἀριστοκρατικὴν ἀνδρὰς αἰ προαγὸν καλῶς, Πολύδ.12,13,6, Πλάουτ.Θεμ.7 μάλιστα τοὺς Ἀθηναίους προαγαγεῖν εἰς ὄδεσιν, αὐτ.Γάβ.20' κ. παθ.· Λοκ. Ἀλέξ.55 ἐπὶ μέσῃ προαχθῆναι || νεώτ. προβιδίζω κατὰ τὸ ἐν ἡ βαθύτων· πολλοὶ λογαγοὶ θὰ προαχθῶν εἰς ταγματάρχους || προηκρίνω, προημῶ, ἐκλέγω· Ἰώα.Α1.4,8,44 προηκρίνω φυλαί [ἐκλεκταὶ φυλαί] || προηγμένους ἔφεκων, ἐκλεκτῶν, διοικητῶν· Φιλῶστρ. Νεώτ.Ἑκκ.Προσιμ. 12) ἐν τῇ αἰτωῖ φιλῶσι, ἐπὶ πραγμ. καλῶν ἢ κακῶν περιστροφόμενων γύρω ὁπὸ τὸ μνηδὸν, ἦτοι ἐπὶ ἀδιαφορῶν· Ζην. ἐν Στωϊκ. ἀπ.148 προηγμένον... ὁ ἀδιεφορῶν [ὅτι ἐκλεγετο μῆμα], Ἀριστῶν αὐτ.83,Χρῶσ. Στωϊκ. αὐτ.3,28. 13) ἀνατρέφω, ἐν χρ. τὸ μέσ.· Δημ.1.64 οὕτω η σί-

κνοι τὸς παῖδας ὡστε (ἐξε) ἀναβρέθει αὐτοὺς οὕτως ὡστε: κ. παθ.: Ἀριστ.ΗΝικ.1180α,β ἐπεικέως τοῖς ἐθεσι προημένω· (14) προφέρω, ἐκφράσω, ἀπαγγέλλω: Φιλῶστ.Βι.Σοφ.2,9,3, κατὰ θεωρίαν προάγειν πάντα· κ. παθ.: αὐτ.2,2,2 αἱ κατὰ σχῆμα προημένα τῶν ὑποθέσεων· (15) μτφ. ἐπὶ λόγου, προτάσσωμαι, προηγοῦμαι: Πλάτ.Νόμ.719 Α' δὲ προάγων λόγος ὁ γέμει ἀπέληργασται, ἴωα.Αι.19,6,2 αἱ προδύσασται γραφαί, Πάπ. ὁ προάγων μὴ· (16) προχωρῶ, προπορεύομαι: Φήγισμ.π.Δημ.289 ἐπὶ πολὺ προάγει τῆ τε βίαι καὶ ψυχῆτι, Ἀριστ.Φυσ.184α,19 ἐκ τῶν ἀσφασιέδρων ἐπὶ τὰ σφασίερα προάγειν, Κλέαρξ,6, ΚΔ ἴω.Ἐπιστ.2,9 πὰς ὁ προάγων καὶ μὴ μένων ἐν τῇ διασχῇ || κ. ἐπὶ χρόνου: Παλῶδ.18,8,1 τῆς ἡμέρας ἤδη προαύσησθε· (17) ἐξικνούμαι, φθάνω: Φιλῶδ.Στωϊκ.Π.32 προάγειν εἰς τὰς οἰκτῶν μυριάδας· (18) προέχω, ἐξέχω: Διοσκ.1,71, ἴωα.Ἀν.2,15· (19) ρησμ. π. προαγωγῆς, προαγωγῆ, προακτῶς, προακτέων.

προαγωγή (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ προαγωγέως, τῶν ἔργων, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἢ τῆς προαγωγῆς, ἀποκλήθεις ἐλευθέρως παρθένου ἡ γυναικὸς ἢ ἐλευθέρου παιδὸς εἰς ἀδελφίτικα ἐρωτικὰ σχέσεις, ἐφ' ᾧ θουσιακὴ ποιη ὥριστο ἐν Ἀθῆναις (Αἰσχίν.1,4): Πλάτ.Θεαιτ.150Α, Ξεν.Συμπ.4,61 τίνα ταῦτην; τὴν προαγωγίαν ἔφη, Ἀριστ.ΗΝικ.1131α,7· || νεώτ. τὸ ἐπάγγελμα τοῦ προαγωγῆ, μαστροπεία, ρουφιανία.

προαγωγίον (τό) μτν. τὸ πορνεῖον βλλ.: Πολυδ.9,48.

προαγωγῆς-έως (ὀ) μτν. ὁ προάγων, ὀδηγῶν, ὁ προαγωγὸς βλλ.ἡ: Δίων Κ 46,6 καὶ προαγωγῆς τῶν λημμάτων ἀεὶ ἔχων.

προαγωγῶν κ. νεώτ. ἀποκλήθων ἐλευθέρων παρθένων ἡ γυναικῶν ἢ ἐλευθέρων παιδῶν εἰς ἀδελφίτικα ἐρωτικὰ σχέσεις, ἐκτελεθῶν ἔργων προαγωγῆς, μαστροπείας, παρακινήσεως ἢ πορνείας, ἐκμωλιζῶν: Αἰσχίν.1,14, Πλούτ.Σκόλ.23 κἄν προαγωγέως, δραματικὸς εἰκοσι (ἑξηντα ἔτιζε): κ. παθ.: Θεόπομπ.21,240· (2) μτφ. προέξειν: Ἀριστ.Περ.280 αὐτὸς ἐσούτων προαγωγέωδ' ὀφθαλμοῖς, Ξεν.Συμπ.4,62 Καλλιῶν . . προαγωγέσσαν τῷ σοφῷ Προδίκῳ· (3) ρησμ. π. προαγωγέως, προαγωγεία.

προαγωγῆ (ἡ) ἱεροαγῆ κ. μόν. νεώτ. κ. δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ προάγου, τὸ φέρον τὴν ἐμπρός, ὀθρ. προδοτος, προδιδασκαλός: Ποσειδών.36· (2) περιωπῆ, ἀξιωμα, ὑψηλὴ πολιτικὴ ἢ κοινωνικὴ θέσις: Παλῶδ.6,8,4 τετραμμένοι δ' ἐξ ἀρχῆς ἐν ταῖς τῶν πατέρων ἐξουσίαις καὶ προαγωγίαις, Διόδ.Σ 18,48, Ἄρρ.Ἐπικτ.4,13,14, Κατ.Ἀστράκ.2,198 || ἐν προαγωγῇ τίνα ποιοῦμαι προάγω· ἴωα.Αι.15,1· (3) μτφ.: Φιλ.1,551 ὁ θεωρηπτικὸς βίος προαγωγῆ ἀγῶνας τελειότερον, αὐτ.242· (4) εὐμμερία, εὐδοκμοῖα: Ἐπιφ.Ἐριθρών· (5) προσημῆσις: Στωϊκ.ἀν.3,35· (6) νεώτ. προαγωγεία βλλ.

προαγωγία (ἡ) ἐοφ.ἀνάγν. τοῦ προαγωγεία βλλ.
προαγωγικός-ή-όν μτν. κ. νεώτ. ὁ ἐπιτήδειος, ἱκανὸς εἰς τὴν προαγωγίαν, τὴν μαστροπείαν: Πτολ.Τετροδ.163· (2) ὁ ἀγῶν, ὁ συντελεθὼν εἰς τὴν προδόν: Ψιδιαν.712· (3) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν προαγωγίαν βλλ.ἡ: προαγωγικαὶ ἐξεγέρσεις || ἐπικρ. νεώτ. -ῶς.

προαγωγῆς-όν κ. νεώτ. ὁ προάγων, ὀδηγῶν εἰς τι: Πολυδ.4,34, Λογγίν.327 προαγωγῶν ἀεὶ εἰς τι τὸ ἀμετρον, Σκόλ.Σοφ.ΟΤ14· (2) ἐπὶ τοῦ θεοῦ, ὁ πορεύων, ὁ διανέμων, ὁ χορηγῶν: Ἄγασθ.3,19· (3) κ. νεώτ. τὸ ἄρα. κ. θηλ. προαγωγῆς (ὀ,ἡ) ὡς οὐσ. ὁ παρακινῶν εἰς τὴν πορνείαν, ὑποδοχὴν εἰς ἀδελφίτικα σχέσεις, ἐκμωλιεστῆς, μαστροπῆς: Ἀριστ.Φ.1028, αὐτ.Βιτ.1079 οὐ προαγω-

γῶς κατέδειξ' οὕτως, Αἰσχίν.1,184· || τὸ θηλ ἢ προαγωγῆς ἦα. «ἡ ἐπ' αἰσχροῖς ἐπὶ τὸ πορνεῦσαι ἀποδύσασθαι τινος»: Ἀριστ.Φ.Θεσπ.341, Αἰσχίν.1,184· (4) ὁ μ. οὐσ. ἐπὶ κολλῆς σημ. ὁ μεσιτεύων, ὁ μεσίτης: Ξεν.Συμπ.4,64 ἀγαθὸν σε ἔφη προαγωγῶν εἶναι.

προαγών-ῶνος (ὀ) κ. προάγων-ωνος (Ἦρωδιαν.1,24, αὐτ.2,729) ἐπιδεικτικῶν τῶν ὑποκριτῶν ἐν τῷ ἀρχαίῳ θεάτρῳ πρὸ τοῦ δραματικῆ ἀγῶνας Σκόλ. Αἰσχίν.4,67 ἐγένετο πρὸ τῶν μεγάλων διουσιῶν ἡμέρας ὀλίγαις ἐμπροσθεν ἐν τῷ ὑδελφί κολουμένῳ τῶν τραγωδῶν ἀγῶν καὶ ἐπιδειξῆς ὧν μέλουσαι δραμάτων ἀγωνίζεσθαι ἐν τῷ θεάτρῳ εἰσῆσαι δὲ διχα προσώπων οἱ ὑποκριταὶ γυμναί· ἢ Αἰσχίν.3,67 ὅτ' ἦν τῷ Ἀσκληπιῷ ἡ θυσία καὶ ὁ προαγών, Ἐπιγρ., Σκόλ.Αἰσχίν.3,67· || τίτλος ἔργου τοῦ Ἀριστοφάνους: προδ.αὐτ.ἀν.461· (2) προκαταρκτικὸς ἀγῶν: Πλάτ.Νόμ.796δ καὶ ἀγῶνας δὴ καὶ προαγῶνας εἰ τινὸν οὐκ ἄλλων ἢ τούτων ἔνεκα προαγῶντων, Φιλῶστ.Γουμ.11, Ἐπιγρ.Ἐπιτριός· || κ. μτφ.: Δημόβ.προαγῶνας ἀεὶ κατασκευάζων αὐτῷ τῆσδε τῆς γραφῆς.

προαγωνίζομαι ἀποθ. κ. νεώτ. ἀγωνίζομαι πρότερον, προηγουμένως πρὸς τίνα: ὄθουκ.4,126 ἐξ ὧν τε προηγωνίσθη τοῖς Μακεδόσιν (ἐκ τῶν προτέρων ὅμων ὄλων), Διόδ.Σ 19,26, Ἦρωδιαν.1,37,6, οὐ προηγωνισμένη δύναμις (μη ἐκθεοῦσα εἰς ἀγῶνα πρότερον): κ. παθ.: Πλούτ.Ἀριστ.12 οἱ προηγωνισμένοι ἀγῶνας, Λουκ.Εὐα.4 τὰ μὲν αὐτῶν τῶν λόγων προηγωνίστο αὐτοῖς· (2) κ. νεώτ. ἀγωνίζομαι ὑπὲρ σκοποῦ τινος πρὸ τῶν ἄλλων ἢ μεταξὺ τῶν πρώτων, ἀγωνίζομαι ὑπὲρ τινος, ὑπερασπίζω, προμαχῶ: Διόδ.Σ 17,34 ἡγεμόνας τῶν ὑποταγμένων προαγωνίζομενοι, Διον.Ἀλ.Ρωμ.4,16 κἄρα προαγωνίζομένη τῆς φελαγγος· || κ. ἀπολ.: Φιλ.2,379· || μάχουσι, ἀγωνίζομαι διὰ τίνα ἢ πρὸς ὑπερασπίσιν τινος: αὐτ.177, Πλούτ.Φλομ.11· || μτ. σποτ. αἰτ. σσηγορῶ ὑπὲρ τινος, εἰμοὶ συνηγορῶσι τινος: Φιλῶστ.Σοφ.1,18,4 προαγωνίζεσθαι Ἀθηναίων οὐ μικρὸν ἀγῶνισμα· (3) νεώτ. προετοιμάζομαι δι' ἀγῶνα, προημῶντομαι· (4) ρησμ.π. προαγωγῆς, προαγωγιστῆς· στέον.

προαγωνίσματος (τό) μτν. κ. νεώτ. ὁ προαγῶν βλλ.ἡ: Δέξηντ.ἰστ.ἀν.26,1, Ἄνθ.Συμπ.22.
προαγωνιστής (ὀ) μτν. κ. νεώτ. ὁ ὑπὲρ ἢ πρὸ τινος μαχόμενος, ἀγωνίζομενος, πρόμαχος, ὑπέρμαχος: Στράβ.16,4,25 ὧν ἢ μὲν τούτῳ μαχόμενος ἔχει καὶ προαγωνιστὰς ἀπάντων, Φιλ.2,312, αὐτ.542, Λουκ.Ὀρχ.14, Ἰουλ.Λόγ.2,87Α, Πολυδ.4,34 προαγωνιστῆς τῆς δημοκρατίας.

προαδικῶ-ῶς ἡ πρώτος ὀδικῶ, πρῶτος κἄνον ἀρχὴν τῆς ὀδικίας: Ἀριστ.Ρητ.Ἀλ.1265,6, Φιλ.2,128· κ. παθ. ὀδικῶσαι πρῶτος: Δημ.289, Αἰσχ.3,133· (2) προαδικῶ μετὰ βίας τίνα προαδικῶσαι: Μένν.7 προαδικεῖν μετὰ βίας τὴν μερακα.
προαδυνατός-ῶς εἶμαι ἢ δὴ πολὺ ἀσθενής, ἐξησθενημένος: Ἰππ.Προσρ.1,8 (n.Γολ.16,531).

προάδω ἄδω, τραγουδῶ προανακροητικῶς, προσημακῶς ἢ πρὸ τινος: Αἰσχίν.2,163 εἰ μὴ γέ ὡσπερ ἐν τοῖς χοροῖς προάδον· || μτ. αἰτ.· ἴμερ.Λόγ.5,4 τὴν ὄλην προάσαι· κ. παθ.: Πολυδ.4,112 στροφῶ προαδῶσθαι.

προαδτώ-ῶς σχόλ. ἀθετῶσι τὴν πρὸ ἄλλου, ἀποδοκιμῶσι τὴν προηγουμένης, σημεῖον πρῶτος ὡς μὴ γνήσιον, ἀπορηκτῶ τὶς ὡς νόθον πρὸ ἄλλου τινός: Σκόλ.Ὀδ.Β.322· κ. παθ.: αὐτ.Α.185.

προαδῶ-ῶς σχόλ. προαγωνίζομαι βλλ.: Σχόλ.Γινδ.Ο.8,71.

προαθροίζω μτν. ὀθροίζω, συναθροίζω, μαζεύω πρότερον, ἐκ τῶν πρότερων: Δίων Κ 60,27 μήτε στράτευμα παρασκευάσας, μήτε χημάστα προαθροίσας· κ. παθ.: Γαλ.4,590, Πολυδ.2,204.

προαθρή-έω προαθρή, προβλένω : Εὐστ.85,41
προαθρήσας τὸ αὐτὸν ἐν σκότει καὶ μέλλοντα.

προαθρόνως Ἡσ. ἐπροσπαζόντες ἰδιωθ.
προαθρόνως.

προαιγλία ἰθι πιθ. ὁ πρό τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου.
χρόνος : Ἐπιγρ.Κώ ποιεῖται τὸν γάμον μηνῶς Πε-
ταγκίντουσ ἐκκαίδεκάτῃ μὲν κατὰ προαιγλίαν.

προαιδοῦμαι-έομαι ἐκ τῶν πρότερον ὀφείλω
εἰς τινα σέβας, εὐγνωμοσύνη διὰ τι, προσφείλω
ἢ ἔχω προηγουμένῃ ὑπαχρῆσιν εἰς τινα : Ἡρ.1,61
ἤγειρον δωτινας ἐκ τῶν πολλῶν, ἀπίστεις σφι
προαιδέατό κοῦ τι, αὐτ.3,140.

προαίδρω ἰθι πάθ. ὁ πρό τῶ ἀϊθρίου χώρος
πρόσψων ἐν τῇ αἰθρῇ.

προαικίζομαι μτγν. αἰκίζω, κακοποιῶ τὴν
πρότερον ἢ ἐκ τῶν πρότερον : Ἰώσ.Π1 2,14,9.

προαιμμοροϊκός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμε-
νος εἰς τὰν πρό τῆς ἐμμυροροίας κατάστασιν.

προαινίσσασθαι μτγν. ὑπαίνισσασθαι, ὑποδει-
κνύω ἢ δηλῶ τὴν πρότερον : Ἡράκλειτ. Ἀλλῆλ.66.

προαιρέσις-εως ἠ) κ. σπν. κ. νεώτ. : τὸ λαμ-
βάνειν τι κατ' ἐκλογῆν, ἐλευθέρω ἐκλογῇ πράττω-
τος πρό ἄλλου, πράξις, ἐκλογῆς μετὰ ὀριμον σέφ-
ην, ἀπόφασις Ἡσ. ἐπιλογῇ καλοῦ ἢ κακοῦ :
Πλάτ. Παρμ.143C ἀρ' οὖν ἐν ἐκστάτῃ τῇ προαιρέ-
σει προαιρούμεθά τινι 2) κ. νεώτ. ἐνδομυχῶς
ψυχικὴ τάσις πρὸς τι, βούλησις πρὸς τι, ἐπιθυμία,
πρόθεσις : αὐτ. Ὀρ.413A ὁμοροῖσα περί προαιρέ-
σεως καὶ πράξεως Ἰασκρ.1,10, Δημ.1097, Ἀριστ.
ΗΝικ.1094a,2, αὐτ.ΖΜ 657b), αὐτ.Μεταφ.1015a,33
ἢ κατὰ προαίρεσιν κίνησις, Μιχαήλ.12,3 Συνεῖ Ἄγ.
Θεοδοῦλου ἀκόλαστον καὶ διασπαστὸν τυχῶν
προαιρέσεως - ἐνίργησεν ἐξ ἀγαθῆς προαιρέ-
σεως 3) φρ. τὰ κατὰ προαίρεσιν ἀδικήματα
τὰ γινόμενα ἐκ κακῆς πρόθεσεως : Λυκούργ.148

4) ὡς κατὰ προαίρεσιν ὡς ἐπιθυμῶ ἴσπερ θε-
ωρεῖται ὡς στοιχεῖον ἐλευθερίας : Ἀριστ. Πολιτ.
1280a,34 5) παρὰ τὴν προαίρεσιν παρὸ τὴν
θέλησιν, ἐναντίον τῆς θέλησεώς τινος : αὐτ.Μεταφ.
1015a,27 6) π. Ἀριστ. ἢ λ. εἶναι ἡ χαρακτηρι-
ζούσα τὴν ἠθικὴν ἐνέργειάν τινος : αὐτ.ΗΝικ.1113a,
10 ἢ προαίρεσις βουλευτικὴ δρεξις τῶν ἀφ' ἡμῶν,
αὐτ.1139a,23 7) μτγν. κλισίς, διάθεσις : Ἐπικ.
Δόξ.51 χρώ ὡς βούλει τὸ σεναυτὸν προαίρεσις

4) ἐλατήριον, ἀσφορμῆ, σπῖνον : Ἰαν. Ἀφορ.4,52
5) σκοπὸς ἡ ἀγέλιον ἐνεργείας : Δημ.666, αὐτ.
1183, αὐτ.1457 οὐδενός εὐδοκίμει πράγματος ἢ
προαίρεσις, αὐτ.662 6) προαίρεσις πονηρίας
τὸ σκέπτεσθαι προηγουμένως κακίαν τιὰ : αὐτ.
1478 ἀναίδια καὶ προαίρεσις πονηρίας Ζάλευκ.
π. Στοκ.4,2,19 7) ἀπολ. ἀρχὴ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς
δοξαίως κωνίζεσται ἡ διαγωγή : Δημ.1478 ἐν προ-
αίρεσι κατὰ τὸν βίω ἀσφωρον ζῆν, Στράτ.
Κωμ.1,33 7) κτ. πληθ. ὁ πολιτικὸς ἀρχαί : Ἰασκρ.
1,9 οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὰς τοῦ πατρὸς προαιρέ-
σεως ἀναμνησθεῖς 8) φρ. αἱ κοιναὶ προαιρέ-
σεις αἱ θεμῶσι ἀρχαί, ἡ καθόλου πολιτικῆς :
Δημ.298 9) ἐν πολιτ. γλώσσᾳ. βεβουλευμένος
τρόπος ἐνεργείας, πολιτικῆς : αὐτ.257 ἢ προαιρέ-
σις ἡ ἐμὴ καὶ ἡ πολιτικῆς, αὐτ.292, αὐτ.349, αὐτ.
327, Πολιδ.3,8,5, αὐτ.18,37, Ἐπιγρ.Μιλύτων 9) τρό-
πος διακυβερνήσεως, κυβερνητικὸν εἶδος, σύστη-
μα ὡς ἐπὶ πολιτικῶν ἀειωμάτων ἐπειδόμενον, πο-
λίτευμα : Δημ.168, αὐτ.323 ἢ προαίρεσις τῆς πό-
λεως 10) τρόπος τοῦ πολιτεύεσθαι : αὐτ.245
πολλῶν προαιρέσεων ὁσῶν τῆς πολιτείας τὴν
ἡερὶ τὰς Ἑλληνικὰς πράξεις εἰλόγησιν 11) πο-
λιτικὴ μερίς ἡ πατρία : αὐτ.132 οἱ τῆς ἐκείνου
προαιρέσεως 12) σφραῖς ἡ σχολῆ φιλοσο-
φικῆ, μουσικῆ : Λοκ.Δημ.4 13) δισίχσις :
Πολιδ.18,3,3, αὐτ.14,2,14 ἀνεπιληπτος προαίρεσις,
αὐτ.30,8,1, αὐτ.39,3,11 14) χαρακτῆρ, ὑπόληψις :

αὐτ.7,14,3 ἄσχετι τῆς σφετέρως προαίρεσεως
ἰδὲν ἐνδιαφερόντι διὰ τὴν ὑπόληψιν τοῦ, αὐτ.9,9,
10, Ἐπιγρ.Θήρος καταξίως... τῶν τῶν ἀλειφόμε-
νων προαιρέσεως 15) ἀφοσίωσις εἰς τι : Ἐ-
πιγρ.Κρήτης τῷ προαιρέσει ἂν ἔχων τυχεράν, ἐς
τὰν ἄμῶν πόλιν 16) ἐκδηλώσις σεβασμοῦ :
αὐτ.Μακεδονίας τὴν προαίρεσιν ἀποδειξάμενοι
τοῦ λέγοντος 17) ἀσπουδῆ, ἄταξις : αὐτ.Κώ τὴν
προαίρεσιν, ἢν ὁ δῆμος, ὀλιγατελει ποιούμε-
νος τῶν... ἐνδόξων 18) μτγν. ἐφρασις γνώ-
μων, ὁδ. ἐκπερασαμένη γνώμη : Πολιδ.39,3,9 τὴν
προαίρεσιν ἀποδειξάμενοι τοῦ λέγοντος

προαιρέτης ἰθι Ἐπιγρ. κ.νάπ. ἐπιμηλήτης, φύλαξ
προαιρετικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ῥέπων εἰς τὸ
προαιρέσθαι, ὁ ἔχων τὴν τάσιν, τὴν διάθεσιν τοῦ
προημιῶν, ὁ προαιρούμενός ἐκλέγων ἐλευθερίως
ἢ ἔσκεμμένως : Ἀριστ. Πολιτ.1266b,37 ἐξ ἧς ἔσου-
ντα προαιρετικοὶ τὸ πλεονεκτεῖν, αὐτ.ΗΝικ.1137b,
35, αὐτ.Μετοφ.1025b,3 2) ὁ ἐκ προαιρέσεως
ἀποβλέπων εἰς τινὰ σκοπὸν : αὐτ.ΗΝικ.1106b,36
ἔστιν ἀρα ἡ ἀρετὴ ἐξἰς προαιρετικῆ, Φιλ.1,279,
Ἄρρ.Ἐπιτ.2,10,8, Γολ.5,520 3) ἢ τὸ προαιρετι-
κὸν τῆς ψυχῆς ἢ ἔυνομος τῶν προαιρεσθαι ἢ
προβάλλειν τὴν ὡς σκοπὸν, βούλησις : Πλούτ.Κορ.
32 4) προαιρετικὸν νεῦρα τὸ κινήτηριον νεῦρα :
Διαγόρας Κύπρ.π.Ἐρωτισμ.ἐν.λ, περόνας, Γαλ.2,739

3) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν προ-
αίρεσιν βλ.2), ὁ κατὰ προαίρεσιν, ἐλευθερῶν
βούλησιν γινόμενος, ἀνθθ. ὑπαχρῆστικῶς : προαι-
ρετικὰ μαθήματα - προαιρετικὰ ἱατροφάρμακα

προαιρετικός ἐπίρρ, μτγν. κ. νεώτ. ἔσκεμμέ-
νως : Φιλ.1,342 προαιρετικῶς φιλοδωροῦς

προαιρετός-ή-όν ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἐλευθ-
ρὴν ἐκλογῆν, ὁ προσημιτικός : Ἀριστ. ΗΝικ.1132a,10,
αὐτ.Μετοφ.1025b,24 2) ὁ ἐκλεγχόμενος, ὁ δια-
κρισιμὸς ἀπρηρητικῶς : Ἐπιγρ.Δελφῶν ὑπὸ τὰς
πόλιν προαιρετοί.

προαιρέω μτγν. προαιρέω, ἐγείρομαι, ἀναχω-
ρῶ, ἀπέρχομαι πρὸ ἄλλου νεώτ. : Πλούτ. Ἡθ.211D.

προαιρέω-έω κ. μων, νεώτ. τὸ μὲν, μέλλ. προαι-
ρήσας ἰβδρ.108,26, ὄδρ. β' προελθον, μέσ.

προαιροῦμαι, μτγν. παρ.τ. ἐπροηροῦμην(Φιλ.1,72),
μέλλ. προαιροῦσθαι ἰδμν.286, ὄδρ.β' προειλο-
μην(Πλάτ. Πολιτ.292B, Δημ.291), παρ.κ. προήρη-
μαι(Πλάτ.Φιλ.28B), λαμβάνω τι καὶ φέρω ἔξω,
ἔξω τι ἐκ τῶν ἀπαμοιμμάτων πρὸς κρήσιν :

Ἀριστ.Θεσμ.419 προαιρούμεσι λαβεῖν ἀλφίτων,
ἔλαιον, Φερεικ.68 ἄλλ' ἰσχυδᾶς μοι πρόελε...
οὐκ ἰσχυδᾶς σίσις : Θεσμ.8,90 τὸν σπῖνον... ἐν-
τεθεῖον προαιροῦντας πωλεῖν, Θεόφρ.Καρ.4,6,
Λοκ.Φητ.Διδ.17, Βδδρ.108,26 2) τὸ μὲν, ἀφαι-
ρῶ, ἔσχωμαι τὴν δι' ἐκνοῦσιν : Πλάτ.Λύσι.206B ἠρ-
τιζῶν ἀσπαργαλλῶς μαρφέλλοις ἐκ φορμισκῶν
τύπων προαιρούμενοι 3) μτγν. αἰρω, μετακίνω,
μετατοπίζω : Πολιδ.16,29,1 ὁ δὲ Φίλιππος ἐβού-
λετο προελθεῖν τῷμασίαν τὰς ἀσφορμῆς 4) ἐκ-
λέγω πρότερον, προηγουμένως : Ἀριστ. Πολιτ.
1298b,27 ἢ προαιρεθεῖσθαι τινὰς ἐκ τοῦ πλῆθους
Ἐπιγρ.Πιρήνης προελθόμενοι τῶν δῆμων θεωρο-
ῦσθαι 5) μτγν. προσημῶ, προκρίνω : Ἡρόδιον.
1στ.δ.86 τοῦ παράνοτος κινδύνου τὸν μωδῶν
προαιρεθεῖσθαι 6) σμχ. μτ. ἐμπροθ. διορ. : Πλάτ.
Φαῖδρ.245B πρὸ τοῦ κεκαμημένου τὸν σφωφον
προαιρεθεῖσθαι, φίλων, ἐνε.ΚΠ5,2,12 ἀντὶ ἀρετῆς
...οὐδ' ἂν τὰ Σόρων... πάντα προελθόντων 7) μτ.
μ. αἰτ. ἐκλέγω ἔσκεμμένως, προκρίνω, προτι-
μῶ : Πλάτ.Κριτ.52E οὕτε Λακεδαιμόνιο προηροῦ
οὕτε Κρήτην, αὐτ.Πρωτ.327λ, αὐτ.Λοχ.210P, Δημ.
270 οὐ προσηκόντας... προηρηθεῖσθαι λόγους, Ἀ-
ριστ.ΗΝικ.1112a,2 τῷ προαιρεθεῖσθαι γάργαφον ἢ τὰ
κακὰ ποῖα τινὲς ἔσμεν, αὐτ.Ρητ.1382a,35 8) προ-
αίρεται ἀγίωνα ἀναλομῶδων ἀγίων : Λυκούργ.5

|| κ. ἀπολ.: Ἄριστλ.ΗΝικ.111β,14 ὁ ἀκρατής ἐπιθυμῶν μὲν πράττει, προσθιμῶνος δ' οὐ [οὐ] κατ' ἐλευθέρην ἐκλογίην, αὐτ.1135β,9, αὐτ.Ρητ.1368β,11 || μτ. ἀσπαρ. προτιμῶν νὰ πρόξω τι: Λυσ.30,31 ἀπολογεῖσθαι πολὺ μάλλον ἢ τοὺς ἀδικούντας σφάντων προαιρεῖσθαι, Πλάτ.Δημ.δ,381β, Ξεν.Ἀπομν.2,1, Ἄριστλ.Πολιτ.1315α,26, Ἐπιγρ.: ἐνέωτ. ἐπιθυμῶν, προτιμῶν, ἀπροσκιζῶν κατ' ἐλευθέρην βούλησιν, ὅχι καθ' ὑποχρέωσιν: διδότε δ,τι προαιρείσθε' ἢ ἐξ σκοπῶν ἢ διανοοῦμαι νὰ πρόξω τι: Δημόκρ.96 εὐ δρᾶν προσηρημένω, Πλάτ. Φιλ.28β ὅπερ ἐμοὶ προήρησαι λέγειν, Δημ.28δ, Ἄριστλ.Πολιτ.1296β,25 || μτ. ἀσπαρ. προαιρειομένου: Δημ.291 πλὴν ὧν ἐγὼ προειλόμην ἰσπράξαι, Ἄριστλ.ΗΝικ.1136β,15, αὐτ.Πολιτ.1301α,19-7] ρημ. π. προαιρέσεις, προαιρέτης, προαιρέτος, προαιρέτων.

προαισθάνομαι κ. νεώτ. κ. δημ., ἀόρ.β' προαισθάνω [Θουκ.3,88], παθ. προαισθάνθη, δημ. προαισθάνηκα, παρ.κ. προαισθμαι [αὐτ.112], αἰσθάνομαι τι τὸ ὅποιον μέλλει νὰ συμβῆ, προβλέπει τὸ πρῖν γίνω ἀντιληπτῶν ὑπ' ἄλλου ἢ πρῖν ἐκδηλωθῆ: αὐτ.3,38, αὐτ.5,52, Ξεν.Ἀν.1,17 ἐν Μιλήτῳ δὲ Τισσαφέρνης προαισθόμενος τὸ αὐτὸ ταῦτα, κ. προαισθάνη τὸν θάνατόν του' || κ. μτ. γενικ. ἐν γρ. προαισθάνομαι τοῦ στρατοῦ: Θουκ.3,102

προαισθημα-ατος [τὸ] νεώτ. πᾶν ὅ,τι τις προαισθάνεται βλ.λ.: ἔξω ἀσχημα προαισθηματα.

προαισθησις-εως ἡ [τῆ] μτ. κ. νεώτ. τὸ προαισθάνεσθαι βλ.λ., διαίσθησις, πρόγνωση, προαισθημα: Πλουτ.Ἡθ.127D μάστα δὲ προφακτέον ἐν ταῖς προσηαθείαις καὶ προαισθησεσι, Ζεοδ.1οτ.148 ἐκρυφακτοῖσάντων ἀπὸ τῆν προαισθησῆν τοῦ φωτός.

προαισθηθῶ κ. προαισθινῶ εἶμαι πρόδεδωκεν ἀλλόθεν αἰσθητικῶν: Ἐπιγρ. Χαλκιδάδωος δε δὲ καὶ εἴη ἡ προαισθινῶσα, αὐτ. Χερσονήσου προαισθινῶτος τοῦ δεινα' κ. παθ. ἐπὶ πρῶτων γενομένων ὑπὸ πρῶτοδρου ἀλλόθεν αἰσθητικῶν: αὐτ.

προαιπία [ἡ] μτν. τὸ προαιπῖον, προτέρα αἰτία: Δαμάσκ.Ἀρχ.122, αὐτ.118.

προαιπιῶν [τὸ] μτν. ἡ προαιπία βλ.λ.: Δαμάσκ.Ἀρχ.31.

προαιπικός-ον μτν. ὁ πρῶτος αἴτιος ὁ πρωταρχικός: Ἀμμών.1α Ιατ.134,4.

προαιπῶμαι-όμαι μτν. ὁποῦ αἰπῶμασι κατηγορῶ ἐκ τῶν προτέρων: Κδ Ρωμ.3,9 προησταμέθεα . . Ἐλλήνας πάντας ὅ' ἄσπιαν εἶναι.

προαιπῶ-έω μτν. ζητῶ τὴ ἡ ἀπατῶ παρὰ τῶν προτέρων, ἐκ τῶν προτέρων: Δίων Κ 55,5 ὡσπερ τὴ ἐνέχυρον προήπασεν.

προαιπλωτικῶ σν. αἰχμαλωτικῶ τινὰ πρότερον: Νικητ.Εὐγ.7,165.

προαιπνικός-ον [αἰών] μτν. σν. κ. νεώτ. ὁ ὧν πρὸ τῶν αἰώνων, ὁ ἔξω χρόνος: Πρῶκλ.Στοιχ.Θεολ.107, Βασ.4,253Α, Ἄθανᾶς.2,732Λ.

προαιμάζω ἀμαζῶν, ὠριμάζω πρότερον, πρωτίτερα: Ἡσ.ἐν λ. πρόδρομα προαμαζόντα σῦκα [τὸ πρῶτον]: 2) μτν. ὠθῶν προαίμας εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ηλικίας σου: Ροφ.π.Ὀρειθ.δ,δ6ε 28-3) εἶμαι ἐν τῇ πρὸ τῆς ἀκμῆς ηλικίᾳ: Ἰαν.Κωσ.625.

προαικοιουθῶ-έω μτν. ἀκοιουθῶ τινὰ πρῶτος, προηγοῦμαι ἄλλων ἐν τινι συνοδείᾳ: Ἄσκλ.Μεταφ.37,26, Ὀλυμπ.Μετ.21,16 ἔσφ. ἀνάγν.1.

προαικονίζομαι μτν. ρίπασμαι πρότερον ἐν εἰδει ἀκονίζου: Λοκ.Τίμ.3 ὡσπερ εἰς ἀκροβολισμὸν προαικονίζετο.

προαικονῶ-άω ἀκονῶ, ἀκονίζω τινὰ πρότερον ἢ εἰς τὸ ἐμπροσθεν: Ἡσ. ἐν λ. προαικαθηθεσθαι.

προαικούς ἀκούσι τὸ πρότερον: Ἡρ.2,5, αὐτ.5, δὲ οὐ προαικούς τοῖσι Ἀθηναίοσι ἐπισκεῖται

ἀποταμομένους τὸ ἀπὸ τῶν νεῶν' || μτ. γενικ. Πυλὸδ.10,5,5' || κ. μτ. ἐμπροθ. διορ.: Δημ.604

|| κ. ἐμπροθ. διορ.: Κδ Κολ.1,5 ἢν προκούσατε ἐν τῷ λόγῳ τῆς ἀληθείας τοῦ εὐαγγελίου' || κ. μτ. ἐμπρ. προκ.: Ἡρ.8,79 προκηκοῦσθε ὅτι . . αὐτ.δ,16 προκ. προαικοῦσθε ὡς εἴη [ὡς εἶχον τὰ πράγματα] || κ. ἐπὶ ἰσπῶν: Ξεν.ΚΠ 4,3,21 τοῖς ὡσὶ προακοῦσθαι σημαίνει.

προαικιδῶ-όω ἀκούω, ἐξακροθῶν τι πρότερον, προηγοῦμαι: Σχολ.Ἄρατ.58.

προαικοβολίζομαι μτν. πρὸ τῆς κυρίας μάχης μάχουσι ἀκροβολιστικῶς, κύνων ἀκροβολισμοῦς πρὸ τῆς μάχης: Πολυδ.1,163.

προαικτικός-ή-όν Ἡσ. ἐὸ πρόαγν, προδιδάσκων, προακτικός-ή-όν μτν. πῖθ. ἔσφ. ἀνάγν. τοῦ προαιρέτος ἐν Θεματ.Λόγ.11,147 D.

προαλιγῶ-έω αἰσθάνομαι ἄλλος πρῖν νὰ συμβῆ τι, μὲ πᾶν ὅ,τι ὀνοῖαι πρότερον, προηγοῦμαι: Ἰαν.Προφρ.1,21, αὐτ.Κωσ.184, Ἄριστλ.Ζ1 586ι,31

καὶ ὅσαι μὲν τῆν ὁσφῶν προαλιγοῖσι [δ. γρ. περιαλιγοῦσι] || κ. ἐπὶ ψυχικῆς ὁδύνης, προαισθάνομενος τι, ἀλγῶ, ἀγῶνω: Φιλ.2,326.

προαλιφῶ μτν., νεώτ. ἐν γρ. μ. τὸ μέσ. προαλιφῶμαι, παθ. ἀόρ. μτ. μέσ. σπμ. προηλειφῶμαι, μτν. παθ. παρ.κ. προηλειμμένος, ἀλειφῶ τι, ἐπικαλύπτω διὰ τινος πρότερον, προηγοῦμαι: Ἄν.Τακτ.34,1' || κ. μέσ.: Διοσκ.3,45, Διφιλ.Σφν.π.

Ἄθην.3,50Α κνησθῶν δὲ ποιεῖ τοῖς συνάγουσιν, ἐπειδὴν μὴ προαλιφῶνται' 2) ἀλειφῶ τινὰ δι' ἐλαίου, χρίω πρότερον, ἴδια ὀθλήτην πρὸ τῆς πάλης: Ροφ.π.Ὀρειθ.8,30,3' || κ. μέσ.: Ἐρμ. Τρισμ. ἐν Κατ.Ἀσπρ.Κ 8(3),156' 3) νεώτ. τὸ μέσ. ἐν μτφ. γρ. προηπιμάζομαι, προηρασκευάζομαι δι' ἀγῶνας, δὲ κασιπῶδες ἔργον.

προάλης-οῦς-έως, ἀρκ., κυρπ., λακ. οὐδ. πρόσ. ἡ Πραμην.1.Σχολ.Ἰλ.Φ 2621, ὁ κρεμνόμενος, κλῖων πρὸς τὸ ἐμπροθ. καταφερῆς, ἀπότομος, ἀπόκρημνος: Ἰλ.Φ 262 τὸ δὲ τ' ὡκα κατεβόμενον κελάρητις χώρην ἐπιπροαλει' || προαλεῖ ὁδωρ καταπίπτον, καταφερόμενον, κατακρημνίζομενον: Ἄπολλ.π.3,73' 2) μτφ. ὁ προητής, πρότερος, ἀπρόσεκτος, ἀπερισκεπτος: Λύσις π.Ἰ-ἀρβ.Πυθ.17,77' 3) ὄμ. ὁ ἰσχυρογνώμων, πεφωμένος, αὐθάδης: ΠΔ Σφ.Σειρ.30,8' 4) ὄμ. ἀλόγιγος, ὀφρων, ἀσυλλόγιγος: Ἄπολλ.δύσκ.Ἄντων.21,23, αὐτ. Ἐπιρρ.165,11' || τὸ οὐδ. συγκρ. προαλεστερον ὡς ἐπίρρ. ἀφρονέστερον: Στράβ.12,3,19.

προαλιζῶ μτν. προαθηροῖζω βλ.λ.: Ἰώσ.Πι 3,7,25,ὠθ.

προαλισχομαι, παθ. μέλλ. προαλισομαι, ἀόρ. β' πρῶτ. ἡ προαλιξω, ἡ προαλιξομαι, ἡ προαλιξομαι, ἀλλισχομαι, αὐλαθάνομαι, καταλαθάνομαι, κυριεύομαι πρότερον, προηγοῦμαι: Ἰώσ.Πι 5,9,3' || κ. μτφ. προκαταλαθάνομαι: Πλουτ.Ἡθ.17D αὐταῖσι πεπονηθῶν εἰσι καὶ προκατακλῶν ὑπὸ δόξης καὶ ἀπάτης' 2) καταδικάζομαι ἐκ τῶν προτέρων: Δημ.595 εἰ τις ἰεκέωνη προήλω, σὺ ταῦτ' οὐκ ἐν ἔγγραφος.

προαλιωτής [ὁ] δωρ.-ατος ὁ προϊστάμενος τῆς ἀίας βλ.λ.]: Ἐπιγρ. Δελαφῶν ἔδοξεν Δελαφῶσι Θεμιστοῖσι ἀποδοῦσθαι τῶν προημιπτήλων, [προαλιωτῶν ἐόντων Ταραντίνων, Κλέωνος.

προαλλάσσομαι Ἡσ. ἐπροαίμβουσαι.

προάλλωξ [μερσι] [οἱ] δημ. ἐν χρ. ἐπιρρημ. μ. κτ. αἰτ. τῆς προάλλωξ πρὸ τιμῶν, πρὸ δόλγων ἡμερών, δῶκ καὶ λίγες μέρες.

προάλλωξομαι μτν., μτφ. ἀόρ. α' προαλλόμενος Ἰ Ἀνώκ.Σουῖδ.1, ἄλλομαι, ηἰθῶ, νινάσσομαι πρὸς τὰ ἐμπροθ.: Κόντν.4,510.

πρόαγμα-ατος [τὸ] μν. τὸ ἔξῃον μέρος τινός, προεμβολῆ: Ἄν.Κομν.140D διὰ τὸ τῶν πεδύλων προάγματο.

προμαρτάνω μτγν. σφάλμα ἢ ὁμαρτάνω πρότερον, πρὸ πράξεώς τινος ἢ εἰς τὸν παρελθόντα χρόνον : Κδ Καρ.2,1221, αὐτ.132. κ. παθ. : Ἐπιγρ. Ἰώα.Π1,24,4, Ἑρωδιῶν.Ἰατ.3,14,4.

προαβολή ἡ. ποι. τ. τοῦ προαναβολή βλ. : Φώτ. ἐν λ. προσάβια.

προαβίδομαι ἀποθ. προάβιδομαι, παρήγομαι γῆν, μεταβίβω εἰς ἄλλον τόπον ἠδὲ βλ. Ἡα. ἐπρῶσεμείψασθαι ἢ προάβιδομαι, περιεβίβει γῆν. 2) μτ. αἰτ. πράγμ. ἀβίδομαι τὴν ἐκ τῶν προτέρων, προκαταβολικῶς ἢ ὑπόθετον ἢ ἐκ τῶν προτέρων ἀραιβῆν πρὸς ἐκτέλεσιν τινος : Πλάτ.Νόμ.921B ἐάν δὲ προαβιδομένης ἔργων τὴν κατὰ πρότερον καλῶν ἔργων.

προαβέλω μτγν. μαν. ἀβέλω πρότερον, ἀρμέγω πρωτότερα : Παῦλ.Αγ.14.

προαβουτῆς Ἡα. ἐργάτης προηγουμένου.

προαβουῦς Ἡα. ἔπρῶσεμειδω, δωριεῖς.

προαβνιον ἰδοί νεώτ. ἀνατομ. ὁ ὑποστυλώδης βῆν τὸ ἀνίχνυ, ἢ διαφανὸς ζώνη τοῦ σωματικοῦ πετάλου τοῦ μέσου βλαστικοῦ δέρματος κατὰ τὴν ἀρχέγονον διάπλασιν τοῦ ἔμβρυου.

προαβνύομαι ἀποθ. ὑπερασπιζέω ἐμουτόν ἐκ τῶν προτέρων, λαμβάνω ἐκ τῶν προτέρων διάφορα μέτρα ἀμύνης : Θουκ.3,12 ἐφ' ἡμῶν οὐδὲ οὐκ αἰεὶ τοῦ ἐπιχειρεῖν καὶ ἐφ' ἑμῶν εἶναι οὐκ αὐτὸ προαβνύσασθαι κ. μτ. αἰτ. : αὐτ.6,38 τὸν ἐχθρόν οὐκ ὦν βρῶ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς διανοίας προαβνύσασθαι χρῆ ἰσχυρὸν μόνον δι' ὅσα πράττει, ἀλλὰ καὶ δι' ὅσα προτίθεται νὰ πράξῃ.

πρᾶν ἐπίρρ. μτγν. δωρ. τ. τοῦ πρώην βλ. : Θεοκρ.15,15 λέγομαι δὲ πρᾶν πρὶν βῆντα νίτρον καὶ φέκος ἀπὸ σκανδῶ ἀγοράσθαι.

προαβαίνειν ἀναβαίνειν, ἀνερχομαι πρὸς πρότερον, προηγουμένως : Θουκ.3,112 (ἐς) τὸν δ' ἔλδωσα ἔτυχον οἱ Ἀμυρναῖοι τὰ προαβαίνεσθαι καὶ πῦλαστον, Πολύσεν.68 προαβαίνειν ἐπὶ τὴν νᾶν, Γαλ.6,43 ἔσφ. ἀνάγν. τοῦ προαβαίνειν.

προαβαλόλομαι ἀποθ. λέγω ἢ φῶν ἐν προανακρούματι ἢ ὡς προανάκρουσμα, προσημιάζομαι ἐν ὄσμητι ἢ λόγῳ : Ἀριστ.Ἐίρ.1267, Ἰσοκρ.12,39 ἄ μὲν οὖν ἠβουλήθησιν . . . προαβαλλέσθαι.

προαβιδιάζω μαν. προβιδιάζω εἰς ἀνώτερον βαθμόν, προάγῃ : Θβαλα. ἐν Συντ.Καν.2,135.

προαβλέπω λεξ. ἀνυφῶ τὰ βλέμματα πρότερον ἢ ἐμπροσθέν μου Ἡα. ἐν λ. προαβαπρούσης.

προαβολή ἡ) σχόλ. π.ν. προαβολή ἡ Φώτ. ἐν λ. προσάβια, τὸ προηγουμένον ἢ προπαρασκευαστικόν, προκαταρκτικόν τῆς ἀναβολῆς, τῆς ἀνακρούσεως μέλος, προανάκρουσις, τὰ πρὸ τοῦ προοίμιου, προοιχιακὸν μέλος : Σχόλ.Πινδ.Ν.10,61.

προαβουῶ-σω μτγν. ἀναβουῶ, ἀνακαρμάζω ἢ ἐπιφωμῶ πρότερον, προηγουμένως.ἀδημ.15.

προαβράσω μτγν. ἀναβράζω πρότερον, βράζω, χοχλακίζω πρωτότερα : Κύριλλ. Οὐκ.13,155.

προαναγνῶρίζομαι μτγν. ἀναγγραρίζομαι προηγουμένως προκαταβολικῶς, κάνω γαργῶρα πρωτότερα : Γαλ.14,305.

προαναγγέλλω μτγν. κ. νεώτ. ἀόρ. προσηγγέλω, ἀνογγέλλω ἐκ τῶν προτέρων, προαγγέλλω, δίδω εἰδοσιν περὶ τινος πρότερον : Ἰω.Χρυσ.5,8.

προαναγγνώσκω μτγν. ἀνογγνώσκω τὸ πρότερον, διαδίδω προηγουμένως, πρωτότερα : Ἰώστ. Β1,44, Πλούτ. Ἠ8,36B προακηκότες γὰρ ἐν τοῖς ποιήμασι καὶ προαγγνώκτες Γαλ.15,745. 2) ἀνογγνώσκω εἰς ἐπήκουσιν ἀκροάσαντες, ἐνώπιον ἀκροατηρίου μεγαλοφώνως : Δίων Κ 38,2. ἢ ἰδοίτα ἐπὶ διασκόλω ἀναγγνώσκοντας μεγαλοφώνως πρὸς τὸς μαθητὰς του : Πλούτ. Ἠ8,790B.

προαναγκάζω μτγν. ἀναγκάζω, βιάζω πρὸ πρότερον, ἐκ τῶν προτέρων : Γεωργ. Λόγ.6,74B κ. παθ. : Ἀρποκρ. ἐν λ. ἐκ προαγωγῆς.

προαναγνωστικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνίχνυ ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐκ τῶν προτέρων ἀνάγνωσιν, προαναγνωσκόμενος : Εἰσα. π. Φώτ. Ββλ.105,20.

προαναγνῶσεις-εως ἡ) μαν. ἡ πρῆξις τοῦ προαναγνῶσειν, προειδοποίησις, προκήρυξις : Θεοφύλ. Σ Ἰστ.135C.

προαναγορεύω μτγν. ἀναγορεύω πρότερον, προειδοποιῶ, προκηρύσσω.

προαναγράφω μτγν. ἀναγράφω ἢ σημειῶ ἢ εἰς βιβλίον πρότερον : Ἄντ. Ἐμφ.Πολ.5,145. ἢ κ. παθ. : Πάντ. ἢ τὸ παθ. κ. ἀπολ. ἢ πῶς. Α1,1,3,4.

προαναγυρνᾶω μτγν. γυρνᾶζω, ἐκγυρνᾶζω τὴν προηγουμένως : Φρύν.Σοφ.Πορ.105B προαναγυρνᾶζειν στόμα ἢ φωνήν, ὁ ποιοῦσιν οἱ φωνασκοῦντες καὶ τῆ φωνῆ ἀγωνιζόμενοι.

προαναγῶ μτγν. ἀνάγω τινὰ πρότερον, ὀδηγῶ ἢ φέρω πρότερον ἐπὶ τὸν, προαναβιδιάζω : Ἰώστ. Π1,1,24. 2) ἀνάγω, φέρω πλοῖον πρότερον εἰς τὸ πέλγατος, τὸ κᾶνυ νὰ ἐκπέσει τὸν λιμένος πρωτότερα, ἐν χρ. μ. τὸ παθ. : Θουκρ.Β ἢ ἀλλὰ καὶ τινος προαναγνῶμας μετακλιεῖν.

προαναδεικνύμι μτγν. ἀναδεικνύμι τὸ πρότερον, δεῖκνυμι προηγουμένως, προδεικνύμι πασιφανῶς, ἀποφάνερα : Κύριλλ.2,65B.

προαναδίδωμι πᾶν. ἐγγιχίρω προηγουμένως.

προαναζέω μτγν. ἀναζέω κατὰ πρότον : Γαλ.12,915.

προαναζωγραφῶ-έω μτγν. ζωγραφῶ τὸ πρότερον, προηγουμένως ζωγραφίζω τὴν : Σιμλικ.Φωσ. 390,14, Ψ Ἀθανᾶς.Δ,956B.

προαναθεματίζω μαν. ἀναθεματίζω πρότερον, ἐκ τῶν προτέρων : Ἀνοστ.Σιν.37B.

προαναθερμαίνω μτγν. καθιστῶ τὴν θερμὸν προηγουμένως : Ἠρόδ. Ἰατρ. ἐν Rh.Μπα.58,109.

προαναθεωρῶ-έω μαν. ἀναθεωρῶ, προηγουμένως : Θεοφ.Καρ.Ρητ. ἐν Φαβρ. Ἐλλ.13,707.

προαναθλίβω μτγν. θλίβω ἐξωθῶ τὴν κατὰ πρότον : Ορειδ.ἀπ.85.

προαναθρέω Ἡα. ἐπροναθλέπω.

προαναθρέσκω Ἡα. προηπθῶ.

προαναθρέσεις-εως ἡ) ἀναίρεσις, φόνος προηγουμένως ἄλλω : Πολύσεν.5,11.

προαναθρέω-έω ἀναίρω πρότερον, ἐκβάλλω, ἀφαίρω ἐκ τοῦ μέσου προηγουμένως, προαναπάζω, προαφονίζω : Ἰσοκρ.12,34 περι μὲν οὖν τῶν ποιητῶν αὐθις ἐρόμεν, ἢν μὴ με προανέλη τὸ γῆρας ἢ ἀφαίρω τὸ πρότερον, προηγουμένως : Πλούτ. Ἠ8,57Α τῆς ἀσθήσεως προανελὼν τὸ, αἰσθόμενον ἢ ἰδ. ἀφαίρω τὴν ζῶην, φονεῖον πρότερον, θανατώσων προηγουμένως : Ἰώστ. Κατ.28, Λουκ.Ζ1τρ.25 προαναίρειν τὸν ἄνατομίστην, Ἄντ. Μερθιδ.48, Ἀχιλλ.Τάτ.3,4 κ. παθ. : Πλούτ. Ἠ8,820P, Ἠκιδ. Α18,9,24. 2) ἀναίρω πρότερον, ἀσκευάζω ἐκ τῶν προτέρων : Ἀριστ.Ρητ.1418b.1. 3) ἐν τῷ μέτ. τ. λαοβάνω, συλλαβάνω, πιάνω τὸ πρώτος, προηγουμένως ἄλλω : Πολυδ.9,104. 4) ἐν τῷ παθ. τ. αἰραομαι, ἐκλέγωμαι προηγουμένως : Ἐπιγρ. Ἀμοργ.0.

προαναθιπνῶ-έω προαναθίπω, προδπανώ, ἐν χρ. τὸ παθ. : Ἠρ.2,11 ἐν τῷ προαναθιπνῶ μὴ χρόνῳ πρότερον ἢ ἐμὲ γενέσθαι [ἐν τῷ χρόνῳ τῷ παρελθόντι πρὶν ἢ ἐγὼ γεννηθῶ].

προανασχυντῶ-έω ἀνασχυντῶ πρὸς τινα, εἰμαι ἀνασχυντῶ, φέρωμαι ἀνασχυντῶς πρὸς τινα : Ὑπεριδ.Δημ.ἀπ.3.

προανακαθαίρω μτγν. καθαίρω, ἀπακαθαίρω κατὰ πρότον, ἐν χρ. μτγ. μ. : Πρὸκλ. Ἄλκ.251C τὰς ἐμποδίστας δόξας τῆς τοιαύτης θεωρίας προανακαθαίρειν ἢ κ. μέτ. : Ἀνών. ἐν Θεατ.2,10.

προανάκειμαι μτγν. ἀνάκειμαι πρότερον, εἰμαι τοποθετημένος, ἀφιερύομαι ἀπὸ πρὶν : Ἰώστ. Α1,12,29, Ἐπιγρ., Πάντ.

προανακεφαλαίως-ως ἢ) σχόλ. ἀνακεφαλαίως προτέρω, προκαταρκτικῶς, πῶθε τῶν περιεχομένων γενόμενος πρότερον : Σχολ. Ἰλ.Ο.56, Εὐστ.1672,35 Σχολ.Πτολ.Τετραδ.86,

προανακρούεις -ως ἢ) Ἡσ. «προαναγράφεις, προανόρθους».

προανακρούσω μτγ. κηρύσσω τι πρότερον, ἀνομιγῶς προηγουμένος, προαναγγέλλω, προαναφέρω : Ὀλυμπ.Μετ.14,4.

προανακινῶ-ῶ μτγ. ἀνακινῶ προηγουμένος, ἐν χρ. τὸ παθ. : Πλούτ.Κατ.Πρεσθ.26 ἠδὲ καὶ προανακινεῖσθαι τοῖς Νομοδικαῖς τοῖς πρὸς Ῥωμαίους ὁγώνος. 2) μτφ. προανερευνῶ, προαναζητῶ : Πλούτ.Ἠθ.948C. 3) ἀμτφ. κινῶμαι πρότερον, κόμωω προτέρως κινήσεις ἀνευ προειδοποιήσεως : Ἀριστ.Ῥητ.1416a,2.

προανακίνομαι μτγ. μέσ. κινῶμαι, θρηγῶ τι πρότερον : Διον.Ἄλ.Ῥωμ.10,49.

προανακλίνω μτγ. ἀνακλίνω, σάρω τι προηγουμένος : Προκ.Γοτθ.2,13.

προανακοινοῦμαι-τομαι μτγ. μέσ. ἐπὶ ποταμῶν, ἐνώμα, συνευαίνω ἐκ τῶν προτέρων, πρότερον : Πασα.8,35,1) καθέρχονται [οἱ ποταμοὶ εἰς τὴν Ἀλφειοῦ] προανακοινοῦσθαι τὸ ἑσθαι.

προανακόπτω μτγ. ἀποκόπτω, ἀφαιρῶ πρότερον : Ἰώσ.Π1.3,6,2 τὰς ἐμποδίζουσας προανακόπτειν. 2) μτφ. ἐμποδίζω τι πρότερον : Κλήμ.Ἀλ.548.

προανακουφίζω μτγ. καθιστῶ τι κοῦφον, ἐλαφρῶν προηγουμένως, ὥστε τι ἐπιπέλει : Σωφ.1,57.

προανακράζω μτγ. ἀνακράζω πρότερον : Κύριλλ.Κοτ.Ἰουλ.10,334.

προανακρίνω κ. νεῦτ. ἀνακρίνω, ἐξετάζω τι πρότερον, ἐπὶ τῶν μέτρων, ὅτινα πρέπει νὰ υποβληθῶσιν εἰς τὴν ψήφον τοῦ λαοῦ, ἀντιβ. κρίνω : Ἀριστ.Πολιτ.1298a,31 τὰς δ' ἀρχὰς περὶ μηδεῶν κρίνει, ἀλλὰ μόνον προανακρίνειν. 2) ἐνεργῶ, κόμωω προανακρίνω : αὐτ.Ἀθ.3,5 κύριος δ' ἦσαν καὶ τὰς δικὰς αὐτοῦταίεσι κρίνει καὶ οὐχ ὥσπερ τὸν προανακρίνειν. || κ. νεῦτ. ὑποβάλλω τινὰ εἰς προανακρίνω : Φιλῶδ.Κακ.29,1.

προανακρίσις-ως ἢ) νεῦτ. προκαταρκτικὴ ἀνάκρισις, ἢ πρὸ τῆς τακτικῆς γηνομένη.

προανακριτικός-ή-όν νεῦτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν προανακρίνω βλλ.

προανακρούσις-ως ἢ) σχόλ. κ. νεῦτ. ἢ προσαναβολὴ βλλ., προανακρούσιμα : Σχολ.Ὀδ.Η.208, Σχολ.Πινδ.Π1,4.

προανακρούσιμα-ατος [τὸ] νεῦτ. μικρὸν μουσικὸν τεμάχιον παρ'ὀμοιον ὡς εἰσαγωγή εἰς ἐκτενέστερον μουσικὴν αὐθόνοια, προοίμιον, προλόγος. 2) μτφ. ἐνέργεια ἢ πράξις προετοιμαζοῦσα ἄλλη σπουδαιότερον κατὰστασις.

προανακρούω μτγ. κ. νεῦτ. πρότερον ἢ πρῶτος ἀποκρούω, ἀπερῶμι τινὰ ἢ τι ὄπισθε, ἀπομακρύνω, ἐν χρ. τὸ μέσ. : Στέφ.Ἀθ.Ἰνπ.1,231D κ. παθ. : Φιλ.2,205 τοιαῖα ἢ καύσιον προανακρούεσθαι. 2) Ἡσ. «ἀνοχητίζω» 3) κ. νεῦτ. εἰδ. ἐν τῇ μουσ. προανακρούομαι τὸ ἐκτελεῖν, παίζω, τὸ ὡς προοίμιον ἢ προανόρθουσαι, προανακρούομαι, προελούτω : Πλούτ.Ἠθ.161D καὶ τινὰ θεῶν πελαγίων ἀνάκλιον προανακρούσάμενος ἕδοι τὸν νόμον. 4) εἰσαγωγή ἐν εἰδει προανακρούομαι : αὐτ.996B προανακρούεσθαι καὶ προανακρούομαι τὸ τοῦ Ἐρμεδοκλεῖος. || κ. νεῦτ. διδασκάλων μουσικῆς. παίζω μουσικὴν τὴν ἐπιπέδως καὶ παρ'ὀμοιον : αὐτ.790E κ. παθ. : Φιλῶστ. Νεῦτ.Εἰκ.Προοίμ. τί . . ταυτὶ προανακρούεσθαι

προανακόπτω μτγ. κ. νεῦτ. ἀνακίπτω, ἀνορθοῦμαι πρότερον, δδ.μτφ. προεμφανίζομαι : Στέφ. Ἀθ. ἐν Ἰδαίει Phys.2,229,8. || νεῦτ. ὄμ. μτφ. ἐπὶ δυσχερεῶν κττ. προεκλιπῶς προβάλλω αὐτῆς

προαναλαμβάνω μτγ. λαμβάνω τι πρότερον, πρωτοπαίρω, ἐν χρ. τὸ παθ. : Ἀθην.2,45E χάριν τοῦ προαναληθῆναι τοῦτο εἰς τὴν ἔξιν, [Πάν. . .] ἀναλαμβάνω διήγησιν ἐν πρότερον τινὸς σημείω : Διδῶ.Σ17,5 βραχὺ τὴν χρόνους προαναλαμβάνει τὴν ἱστορίαν. 3) ἀνευάζω, παρασκευάζω, ἀναμειγνύω : Φιλοῦμ.π.Ἀετ.16,38 κ. παθ. : Σωφ.1,122 μέλ.1. 4) μτφ. προκαταλαμβάνω, ἐκπλητῶ : Ἰώσ.Α116,4,4.

προαναλαμβάνω μτγ. ἀναλαμβάνω πρότερον, προηγουμένως ἀναδίδω λαμβάνω : Κύριλλ.1,409C.

προαναλέγω πᾶν κ. μόν. ἀναφέρω, μνημονεύω πρότερον : Πάν. κ. παθ. : αὐτ. 2) συλλέγω, πρότερον : αὐτ. κ. μέσ. : Γεωπ.10,12) προαναλεξόμενος πᾶν λιθῶδες ἐκ τῶν βόθρων.

προαναλέκω μτγ. ἀλείφω πρότερον, προηγουμένως, ἐν χρ. μ. τὸ παθ. : Δισκ.Εὐπορ.2,20.

προαναλίκοι, μέλλ. προαναλίωσι [Θουκ.1,14], ὄμορ. προανόλωσα κ. προανήλωσα [Ἐπιγρ.], ἀναλίω, ἐξοδεύω πρότερον : Θουκ.1,141 τὸ δὲ οὐ βέβαιον μὴ οὐ προαναλίωσαι, Λυσ.19,57, Δημ.1031, Πλούτ.Ἠθ.517A προαναλίωσαι τῆς γνώσεως ἑαυτοῦ, Δίων Κ 59,18 κ. παθ. ἐπὶ ὄμοιαι, καταναλίωκομαι πρότερον : Ἰνπ.Δι.2,42, Ἀριστ.Μετ.349b,11. 2) μτφ. ἀποβάλλω τινὰ ἠὲν μου πρότερον : Θουκ.7,81 φειδῶ . . ἐγγίγνεται ἐπ' εὐπραγία ἠδὲ σαφεῖ μὴ προαναλίωθῆναι τῷ.

προαναλογίη ἢ) μτγ. προτέρα ἀναλογία : Δομάσκ.Ἀρχ.118.

προαναλογίζω μτγ. ὑποβάλλω παρατήρησιν προηγουμένως ἐν χρ. τὸ παθ. : Φιλῶδ. ἐν Ἡρακλ.994,38.

προαναλόμω-ατος [τὸ] μτγ. κ. προανήλωμα [ἠδὲ] πρότερα δαπάνη : Ἀρτεμῖδ.Δαλδ.1,70.

προαναπαλάσσω μαλάσσω πρότερον, μαλακῶμαι τι προηγουμένως, ἀπὸ πρῶν : Ἰνπ.Ἀρβρ.79.

προαναπαύθηναι μτγ. μανθῶμαι πάλιν πρότερον : Κύριλλ.1,153.

προαναπέμνω μτγ. ἀναπέμνω πρότερον ἢ πρῶτος : ΠΔ Σωφ.2,αλ.18,9 πατέρων ἠδὲ προαναπεμπόντων αἰώνους.

προαναμνήσκω μτγ. ὑπομνήσκω, φέρω εἰς τὸν νοῦν, εἰς τὴν μνήμην τὸ πρῶτον : Γαλ.12,2 αὐτ.15,465.

προαναζήτω μτγ. ζῆω κατὰ πρότερον : Κρίτ. Ἰστ.π.Γαλ.13,794.

προαναζήρηναι μτγ. ζήρηναι τι πρότερον : Γαλ.12,318 κ. παθ. : αὐτ.6,266.

προαναπαύω μτγ. παύω τι πρότερον, προηγουμένως : Γαλ.12,683. 2) τὸ μέσ. ἀναπαύομαι, ἠσυχάζω πρότερον, κτ. εὐφην. ἀντὶ προαισθησῶς : Εὐσ.Ἐκκλ.Ἰστ.7,24,2.

προαναπέμνω μτγ. ἀναπέμνω πρότερον, προηγουμένως : Κύριλλ.Ἀλ.Γλαφωρ.1,176.

προαναπέμνω μτγ. ἐκτελεῖν δοκιμαστικὰ ναυτικὰ γυμνάσια προηγουμένως.

προαναπέμνω σχόλ. ἀναπέμνω ἀποστέλλω πρότερον : Σχολ.Ἰλ.Ο.284.

προαναπηδῶ-ῶ μτγ. ἀναπηδῶ πρότερον, προηγουμένως : Κάσσι.Πρ.1.

προαναπιπλήμω μτγ. ἀναπιπλήμω, γεμίζω πρότερον, τὸ παθ. : Ἀθῶνσι.Παροστ.109.

προαναπίπτω μτγ. ἀναπίπτω, καταπίπτω πρότερον, χάνω τὸς δυνάμεις ἢ τὸ θάρρος μου, προηγουμένως : Φιλ.1,154, αὐτ.282.

προαναπέμνω κ. μόν. ὄμτ. προαναπέμνω ἀναπαύομαι πρότερον : Ἰνπ.αρχ.Παθ.Σ.Τοβ.6,44,81 τὰ ἀπὸ φύσις . . δεδομένα ἐπὶ τὸ βέλτιον προαναπέμνωσάντες. || κ. μέσ. : Ἀνδρ.Κρ.102D οὐχ ὡς τινες προαναπέμνωσάντες. 2) ἐπινοῦν, ἐφευρισκῶ προηγουμένως : Ποσειδ.3,131.

προαναπέμνω Ἐπιγρ. ἀναπέμνω, οἶον ποταμῶν ἢ πρὸς βορρᾶν, διὰ πρῶτον φοράν : προανα-

πλευσάντες και ἐπὶ τρόπον διαιήλοισι ἐβουσαν τῷ Διὶ τῷ τροπαίῳ.

προαναληρῶ-ῶ μτγ. προαναβληρῶντι βλλ.: ΠΔ Σοφ. Σολ. 19,4 ἵνα τῆν λείπουσαν ταῖς βασάνοις προαναληρῶσασαι κόλασιν.

προαναπνεύω μτγ. κ. σχόλ. ἐπὶ ἀφύκων, πραεκτέμνω ἐκπνοῖα, ἀνοθυμῖαισι: Πλούτ. Ἰθ. 9,49C ἀτρα μεβίεσαι και προαναπνεύσασαι ἐπὶ τῶν 2) ἀπολ. ἐπὶ ἐμφύκων, ἀνοπνεύω πρότερον, παίρνω πρῶτα τὴν ἀνάσα μου: Σχόλ. Πινδ. N 8,32 οἱ μεγάλα φωνεῖν θέλοντες . . . προαναπνεύωσι ἐπιπολύ. 2) ρημ. π. προαναπνοῆ.

προαναπνοῆ (ἢ) [προαναπνέω] μτγ. ἢ πρότερα ἀναπνοῆ: Γολ. 5,159.

προαναπτύσσω μων. ἀναπτύσσω, ξεδιπλῶναι τὸ πρότερον 2) κ. μτφ. ἐρμηγνέω, δεκνῶναι τὸ πρότερον: Οἰκουμ. ἐφ' Ἀποκόλ. 277,8 καθὼς πολυλάκις προαναπτύσθη.

προαναπύνω μων. μτγ. ποθ. παρακ. προαναπυμῶνος, ἀνάπτυ τὸ πρότερον ποθ.: Ἀκτουάρ. ἰω. 2,459,4.

προαναρπάξω κ. μων. ἀρπάξω, συλλομβᾶναι τὸ πρότερον: Δημ. 555 οὐ προαναρπάξει οὐδ' ἐπάγῃ αἰτίαις φευδεις ἀκριτον ζῆτιν ἀποφεύγειν, Πλούτ. Πουμ. 76 μὴ προαναρπάξῃ τῆς παρασκευῆς αὐτὴν ἐπελθῶν κ. ποθ.: Ἰω. Χρυσ. 2,57,10 παῖδας προαναρπασθήτω, Σχόλ. Πινδ. O 1,69 προανήρπαστο Γαμομήδης Πέλοπος.

προαναρρήγγυμι μων. σχιζῶ τὸ πρότερον εἰς τὸ ἐπάνω, ἀνοίγω διὰ τῆς βίαις: Εὐστ. 1524,42 παγῶς προανρήρηξεν ὀδῶτων.

προανάρρησις-εως (ἢ) μτγ. ἢ προκήρυξις, προειδοποίησις: Κύριλλ. 2,112B, ἀστ. 9,936B.

προαναρτῶ-ῶ μτγ. κρωτῶ ἐν ἐκκερομότητι, διακόπτω: Ἀριστείδ. Λογ. 1,467B π- τὸν λόγον.

προαναρχικός-ή-όν μων. ὁ προάρχος: Ἄναστ. Συν. Ὀδ. 78,21 ταῖς προαναρχικαῖς αὐτοῦ θεοῦ λαίαις.

προάναρχος-ον μτγ. κ. μων. ὁ πρὸ πάσης ἀρχῆς και ἀνευ ἀρχῆς, ὁ μὴ ἔχων ἀρχὴν και τέλος: Μαρτίνος ΑΠ 1,27 υἱὸς θεοῦ, Χριστῆ, προάναρχε πάντων, Μηναι. 12,10 Θεοτοκ., Εὐστ. Που. 76,77.

προάναρχως ἐπιρρ. μτγ. κατὰ τρόπον προάναρχον: Ἰερών. π. Φαθρίκ. 8,389.

προανασαιώ μτγ. ἀνασαιώ τὸ πρὸ τινος ἀπειλητικῶς: Διδόξ. Σ 5,29 προανασαιόντες τὰ ὅπλα και καταληπτόμενοι ταῦς ἐναντίους 2) κ. μτφ.: Θεμιστ. Λογ. 8,101C γῆρας προανασαιεί φροντίδας κ. ποθ.: Πλούτ. Τίρρ. 21 δίκαι τὸ Νασικῆ προανασείσθω. 2) ἀναταρῶντα πρότερον: αὐτ. 4 τιοιούταις λόγους προανασείσας τὸν δῆμον. . . δύο νόμους εἰσέτερε.

προανασκευάζομαι μτγ. ἀποθ. παρασκευάζω και ἀποκομίζω πρότερον, προετοιμάζομαι: Ἰάσ. 81,15,6 πάντα τὼν κερὶ Ἀντίγονον προανασκευασμένων 2) κ. ποθ. ἐν μέσ. σμν.: αὐτ. 1,13,9 τὰ λαμπρότατα . . . προανασκευαστο.

προανασκοποῦμαι-φομαι μτγ. ἀποθ. ἀνασκοποῦμαι πρότερον, παρατηρῶ τὸ πρῶτοτερα: Ἰάσ. Α1 17,6,3 ἀναντακτοῖς τε και μετὲν τοῦ ὀνήστορος προανασκοπημένους, αὐτ. 17,5,6.

προαναστῆσις-εως (ἢ) μων. ἢ πρότερα ἀνάστασις: Φώτ. Βιδ. 288,40 ὅτι τῶν δικαίων προανδστασις οὐκ ἐστι.

προναστέλλω μτγ. κ. μων. ἀναστέλλω, ἀνακόπτω, ἐμποδίζω, μετριάκω πρότερον: Πλούτ. Περ. 15 ἐλαίαι και φθόεις ὄσπερ ὀλεθρὸν προναστέλλω τὸ θρασυμόνον αὐτῶν, Σέρι. Μακρ. ἐν Σάβ. 3,213 τὰς ταραχὰς προναστέλλων τῆς ἐκκλησίας 2) κ. ἐπὶ ἀνέμων: Σχόλ. Ἀρατ. Α16 π- τὸ νεφῆ 2) κ. ποθ. εἰδ. ἐν τῇ χειρουργικῇ, χαρᾶσσομαι, ἀνοίγομαι τὸ πρῶτον: Σαρ. Κατ. 2 3) ρημ. π. προναστολή.

προναστέφω μτγ. στέφω, ἀπολλῶ, στεφανῶναι πινῶ ἢ τὸ με στεφάνους πρότερον κ. ποθ.: Εὐστ. Εὐαγγ. Προν. 311B προναστεφείθεις βραδείσις, **προναστολή** (ἢ) μων. εἰδ. ἐν τῇ χειρουργικῇ, ἢ προκαταρκτικῇ τομῇ: Παῦλ. Αἰγ. 6,103 2) πρὸλ. προναστέλλω 2).

προναστομῶ-ῶ μτγ. τέμνω, ἀνοίγω τὸ πρῶτον: Διοσκ. Ἐπιλ. 1,197.

προναστρέφω μτγ. στρέφω ὅπως ποῦρα, ἐπιστρέφω, γυρίζω πρῶτοτερα: Διογ. Λ 10,148.

προνασφῆζομαι μων. φθάνω σώως πρότερον: Ἄνδρ. Κρ. 272D εἰς Σηγῶν προνασφῶθητι.

προνατάσσω μτγ. προκατατάσσω, βάλλω τὸ ἐν τάξει προτοῦ, διευθετῶ πρότερον: ΠΔ Φαλκ. 1361[137]6 ἄδων μὴ προνατάξωμαι τὴν Ἰεροσαλήμ [Ἰω. Χρυσ. 1,56], 41 ἐτὸ δὲ προνατάξωμαι, προανακροσῶμαι σοῦ ἐστίν.

προνατείνω μτγ. κ. μων. ἀνατείνω πρὸς τὰ ἐμπρός, τευτῶναι τὸ πρῶτοτερα εἰς τὰ ἐπάνω, προανατίω: Ἡσ. ἐπρονατάχοι προνατείνεσαι: Ἰάσ Π1 6,16 ὁ ἀριστερῶ χειρὶ τὸν θυρεὸν ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς προνατείνεις, Παῦλ. Αἰγ. 6,33.

προνατέλλω ἐπὶ ἀστέρων, ἀνατέλλω πρότερον, προτοῦ: Τιμ. Λοκρ. 97A σὶ κα προνατέλλῃ ποτ' ὄρθρον, Ἰνπασ. 1,5,16, Γέμν. 12,7, αὐτ. 4,61

προνατέλλαι τοῦ ἡλίου 2) ἐγειροῦμαι πρότερος, ἀναφαίνομαι πρῶτος: Κύριλλ. 2) Βλαστάνω ἐκ νέου, πόλιν: ΠΔ Ἰεζ. 17,9 ἔξανδρῆσται πάντα τὰ προνατέλλαντα αὐτῆς.

προνατέμνω μτγ. καθαρίζω προηγουμένως: Φιλ. 2,662 πρ- τὴν εἰς σωτηρίαν ὁδὸν 2) ἀνατέμνω πρότερον: Γολ. 2,504 κ. ποθ.: Γολ. 2,300,10 τοῦ προνατεμνημένου μυός.

προνατέθημι μτγ. κ. μων. ἀνατίθημι, ἀφιερῶναι πρότερον: Μηναι. 12,13 Θεοτοκ. σοὶ τῷ Θεομῆτορι προνατέθηκα κ. ποθ.: Ἐπιγρ. προνατέθη 2) μέσ. ἀναθέτω τὶ πνι πρότερον, προτοῦ, μεταδιδάξω προηγουμένως: Ἄν. Κομ. 246B.

προνατέλλῃ (ἢ) μτγ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἡ ἀνατολή τοῦ ἡλίου γνομῆνι ἐνωπιοῦται: Γέμν. 16,16 προνατολαὶ και προδύσεις γίνονται 2) ἐπὶ ἀστέρος, ἢ πρὸς τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου ἀνατολή ὑπὲρ τὸν ἀνατολικὸν ὄριζοντα: Πτολ. Ἀναλ. 8,4 ἐσπερῆα προνατολῆ μὴ φαينوμένη.

προνατρέχω μτγ. τρέχω ἐμπρός πρὸς τὴν διεσθυσίαν πνος: Σαρ. 2,64, Παῦλ. Αἰγ. 6,74.

προνατρέψω μτγ. τρίβω, κοπιῶναι πρότερον: Γολ. 12,240, Ἡρόδ. Ἰστρ. π. Ὀρεθ. 10,18,15.

προνατυθῶ-ῶ μτγ. σχεδιάζω πρότερον, προσχεδιάζω, προεκκινῶ: Κύριλλ. 355, Μέν. Πρ. 68D 2) ρημ. π. προνατυθῶμαι.

προνατυθῶσις-εως (ἢ) προνατυθῶσις, ὁ προσχηματισμὸς, προσχεδίασμα, προεκκίνησης: Κύριλλ. in Maji. A act. 4,188.

προναφθάνω μτγ. ἀναφθάνω πρότερον, φθῶναι και δεκνῶναι τὸ προτοῦ, φανερόναι πρῶτοτερα: Παῦσ. 4,107 Ἀργείοι δὲ προναφθάναι μὲν τὸ ἐς τοὺς Ἀκαδαίμωνιους ἔχθος οὐκ ἤξισον κ. ποθ.: Δαμασκ. Αρχ. 280.

προναφθέρω μτγ., σχόλ. νεώτ. κ. δημ. ἀναφθέρω, μνημονεύω τὸ πρότερον: Σχόλ. Εὐρ. Φοῖν. 777 διὰ τοῦτο προναφθέρω τὰ κατὰ τὸν ἀδελφον ἰδ. γρ. λ- ὡς προναφθέρω ἴδωες ἐπὶ πονηρηγυμῶν κ. ποθ.: Πάν. 2) ὄρωμ ἐπὸν πνος, ἀναφθάνομαι: Ἀριστ. Πρ. 897α, 28 3) μτ. γενικ. ἐπὶ ἀστέρος, ἀνατέλλω πρότερον: Σέξτ. Ἐμν. Μοθ. 5,15 τὸ προναφθέρωμενον τὸ ὠροσκοπῶντος ζψῶδον κ. ἀπολ.: Βέττ. Βόλ. 264, 23 Πτολ. Τετράβ. 128.

προναφθέγγομαι μτγ. κ. μων. ἀποθ. λέγω προκαταρκτικῶς ἐν εἰδει προλόγου, κηρύττω παραρησιὰ πρότερον: Φιλ. 1,680,3 βαυμασιῶς γὰ προναφθέγγετο, Φώτ. Ἐπιστ. 322,18.

προαναφλέγω νεώτ. άόρ. -έφλεξα κ.παθ.-εφλέχην κ. -γην, άναφλέγω τι πρό του πρόπαντος χρόνου, πρό ώρας? 2) ρηματ. π. προανάφλεκτις **προανάφλεκτις** εως (ή) (προαναφλέγω) νεώτ. εἶδ. ἐν τῷ μηχανολογίῳ, ἡ πρό τῆς άφίξεως του έμβόλου εἰς τό νεκρόν σημεῖον άναφλέγει τό έκρηκτικό μείγματος.

προαναφοιτῶ-άω μτην. προάφειρομαι, προαναβοῖμαι: Κύριλλ.2,270.

προαναφορά (ή) μτην. εἶδ. ἐν τῇ άστρολογίῳ, ἡ προανατολή, άνομα του δωδεκατου άστρολογικού τόπου: Παύλ.Άλ.1, Κατ. Άστρολ.Κ 811,156.

προαναφύρα-άω μτην. προαναμειγνύω τι, ζυμώνω, μολοκώνω προηυμένως κ. παθ.: Ρούφ.π. Όρειδ.8,24,53 σπάγου αίματι βροίει προαναφυσθέντος.

προαναφυσῶ-άω προφυσῶ μουσικόν τι όργανον, δθ. προανακούρωσι: Πλάτ.Κωμ.69,6 τήν παιδα τουθ' αἰλούς έχρην ζχειν πάλοι πάλειρους καί προαναφυσάν (θ.άναγν. προαναφυσάν). **προαναφώνημα**-ατος (ή) (προαναφωνῶ) σχόλ. τό πρότερον άναφώνημα, ἡ προαναφώνησις: Σχόλ.Άριστφ.Εἰρ.1 προαναφώνημα τό **ἔα ἔα**.

προαναφώνησις-εως (ή) (προαναφωνῶ) μτην. ἡ πρότερα άναφώνησις, ἡ προκήρυξις ἡ δια κήρυκος προεδοποίησις: Ποσειδων.36 γ μετά κήρυκος προαναφώνησεως σπονδαί? 2) προκαταβολική δήλησις: ΨΠλουτ.Β Όμ.65, Κλήμ.Άλ.1,19-3) πρόλογος, προσίμιοι: Ἡλιόδ.Αἰθ.8,17 ώσπερ ἐν δράματι προαναφώνησις... τό γινόμενον.

προαναφωνήτης (ό) (προαναφωνῶ) μτην. ό προαναφωνῶν, ό προκήρυκτων: ΨΧρυσ.Λόγ.7,278,11.

προαναφωνητικός-ή όν μνη. ό προκηρυκτικός, προεδοποιητικός, προδηλωτικός: Εἰστ.1941, 63 σχήμα προαναφωνητικόν τών έφεξής.

προαναφωνητικός έπίρρα. μνη. κατά τρόπον προαναφωνητικόν βλλ.: Εἰστ.1902,30.

προαναφώνῶ έω μτην. κ. μνη. άναφώνω πρότερον κ. παθ.: Σέξτ.Επιμ.Μαθ.1,130 οὐτε ἐν τῷ προαναφώνουμένῳ οὐτε ἐν τῷ άναφώνουμένῳ 2) πρόλεγος: Σχόλ.Ίλ.Ε 662? 3) άναγγέλλω προηυμένως: ΨΠλουτ.Β Όμ.163 πολλά σοφῶν άνδρῶν άποεθέρματα προαναφώνησις

4) βεβαιῶ τι πρώτος: Δαμσκι.Αρχ.228? 5) λέγω ἐν πρόλογῳ μέρει, ἐν προσημῳ: Διον.Άλ. Ρητ.2,6 προαναφώνοντα όποιος άν ό βίος γένοιο, Πλουτ.Πελ.2 τοῖτα δέ μοι παρήσει προαναφήσις γράφοντι τόν Πελοπίδου βίον

6) έκφωνῶ ώς προσίμιοι: Πλουτ.Ήθ.994Β προανακράσασθαι καί προαναφώνησις τά του Έμπεδοκλέους? 7) ρηματ.π. προαναφώνημα, προαναφώνησις, προαναφώνητις, προαναφωνητικός.

προαναβάλω-άω μτην. χαλαρῶ τι πρότερον: Άντυλλ.π.Όρειδ.10,31,3? κ. παθ.: Σωρ.2,61 (πθ. άντι προαναχαλάω).

προαναχρησιμωδῶ-έω μτην. προηφτεύω, προμνεύω: Κύριλλ.

προαναώνυμι μτην. άνασκαίπω τι, πρότερον, προώριως: Συνέστ.64,14.

προαναχωρήσις-εως (ή) (προαναχωρῶ) τό προαναχωρεῖν, ἡ πρότερα άναχώρησις: Όουκ.4,128 όργιζόμενοι οι στρατιῶται τῷ προαναχωρήσει τῶν Μακεδόνων.

προαναχωρῶ-έω μτην. άναχωρῶ πρότερον: Δίων.Κ 49,7, αὐτ.54,30? κ. μτ. γενικ.: Δαμσκι.Ίσθδ.64? 2) προβοῖνω πέρα πῶς: Σωρ.1,7, αὐτ.2,64 (πθ. άντι προαναχωρῶ)? 3) ρηματ.π. προαναχωρήσις.

προαναφήξις μτην. άποφασις τι ἐκ τῶν πρότερον, προαποφασίς, προαοριζίς πρότερον κ. παθ.: Ίώσ.Α1 18,8,2 διακονεῖσθαι τοῖς **έκείνῳ** προαναφησιμένοις.

προάγγελος-εως (ή) Έπιγρ. Θεσσ. ἡ προάγγελος ἡ προαίρεσις: Εἰδοξέ του κοινοῦ τῆς πόλιος [Ἰπαινεῖσθαι] Λίοντα ἐπτά ἐπι τῆ προανγρέσει.

προανγείρω μτην. άνευγείρω πρότερον: Πρόκλ.Παμμ.6068 προανγείρειν έαυτῶν πρός τι.

προανειρήν άπαρφ. άόρ. β? τό προαναλεγῶ βλλ.: Φιλοστόργ.7,14.

προανείρω μτην. άνεύρω, άνωρθῶ, άπομακρῶ πρότερον: Φιλ.2,261 προανείργειν τοῖς άναξιούς Ιερῶ συλλόγου.

προαναεκτινῶ λεξ. έκτείνω, τευνώνω τι πρότερον εἰς τό άνω.

προαναελκίν άπαρφ. άόρ. β? του προαναίρω.

προανέλω μτην. άνασῶρω πρότερον κ. παθ.: Γλαύτ.Άρέσκ.Φιλ.5,61 προανελκομένῃς ὑπό τῆς καθάρσεως τῆς μήτρας.

προανέννητος-ον μτην. ό ὑπερβοῖνων πάσαν κατανόητος, ό μή έννοούμενος, ό άκατανόητος: Έπιφάν.1,212D.

προανέρχομαι άπαθ. άνέρχομαι, άναβοῖνω πρότερον: Άριστλ.Μετ.356b,26.

προάνεσις-εως (ή) μτην. ἡ πρότερα άνεσις, χαλάρωσις: Γαλ.14,736.

προανερπύνω μτην. εὐρύνω τι ἐκ τῶν πρότερον, πλατώνω τι πρότερον κ. παθ.: Ἡλιόδ.Χειρ.π.Όρειδ.50,9,13 (δ.γρ. άντι προανερπύνω βλλ.).

προανερπύω-άω μτην. προανερπύζω, χαλαρῶνω τινά ἡ τι πρότερον: Κύριλλ.1,199,8 προανερπύσας τοῖς δαίμασι.

προανερπύω-έω μτην. εὐχόμαι ἐκ τῶν πρότερον άσισα σημεῖα, προεπειχόμαι? || κ. μτφ. ένευφημῶ πρότερον, προτῶ: Μεθόδ.Συμπ.410.

προανέχω άνέχω πρό τινος, κρατῶ τι ὑψηλά έμπροσθεν τινος ἡ πρότερον: Ίώσ.Π1 5,5,6 βρωμος κ. κρατοῖσθε προανέχων γυναις ἰέχων προεξεχούσας γυναις? 2) άμτθ. έξέχω πρός τό άνω όπέρ τι, ὑπερέχω: Όουκ.7,34 τῶν αὐτῶν έυμμάχων ἐπι ταῖς προεχούσαις άκρασις παρτέτακτο ἰδῶν άνεχούσας), Κλήμ.Άλ.127,12? κ. μτ. γενικ.: Ίώσ.Π1 5,4,4 τό τεῖχος... του λόφου καθάπερ κορυφή τῆς ὑψηλοτέρα προανέχων.

προανήλωμα-ατος (ή) ά. προανάλωμα βλλ.

προανήθεις-εως (ή) (προαναθῶ) σχόλ. κ. νεώτ. ἡ πρώτη άνθισις, τό πρώτων άνθισμα, ό πρώτος άνθος: Σχόλ.Άριστφ.Εἰρ.198, 'Ἡσ. ἐν λ. κίτταρος? || νεώτ. βόταν. ἡ διάταξις του κάλκωκος καί τῆς στεφάνης του άνθους πρό τό άνοιγματος του άνθηκοῦ όθθαλμοῦ.

προανθράκομοις-όμοις μνη. άπαθ. μεταβάλλομαι πρότερον εἰς άνθρακα, κάομαι προηυμένως: Νικήτ.Εὐγ.4,402 ώς **έξ** έκείνων τῶν προηνθρακώμενων καί λύχνων άδρῶν **έξαναφεί** τις.

προανθρωπις (ό) νεώτ. εἶδ. ἐν τῇ θεωρίῳ τῆς έξελίξεως, ό ὑποτιθέμενος τίπος ζῶου άμέσου προγόνου του άνθρώπου.

προανθῶ-έω μτην. άμτθ. άνθῶ πρό τῆς εποχῆς, πρώτως: Θεόδωρ.ΦΑιτ.1,10,2 φαίνεταί δέ οὐδ' ἡ μήλας προανθῆν δι' Ιαχύν, Φιλ.1,602, 50 προβλαστάνει καί προανθῆν, Πλουτ.Ήθ.377,1? 2) άνθῶ πρό τῆς έμφανίσεως τῶν φύλλων: Θεόδωρ.Φ17,13,7 πρός δέ τῶν προανθόντα τῶν φύλλων καί τῶν καυλῶν.

προανίστημι μτην. χαλαρῶ κατά πρώτον: Σωρ.1,65 (ένεργ. κ. παθ.)? 2) διαλύω πρότερον, παθ.: Άσκληπιάδ.Ν.π.Γαλ.13,529 προανίσθησι γάλακτι.

προανιπταμαι μτην. άνιπταμαι, πετῶ πρότερον: Γρηγ.Άκραγ.π.Όθσ.Στεφ. ἐν λ. ώσπερ ἐν όρνιθίνων άγέλῃ τοῖς προανιπταῖσι συναναπταν, καί οὐδέ νῦν ἐπι ληγεῖ συναναπταμένον.

προανίστημι μτην. άνεύρω, στήνω τι πρότερον όρθιον: Ίώσ.Π1 3,7,10 όρυφάκτους προανίστησι τῶν τεκτόνων? || κ. μέσ. πορσκειφῶς

δι' ἑμαυτὸν ἰ αὐτ.5,32 ὅσα κήνων προαναστήσαντο καὶ δένδρων οἰκίτηδες ὧ ἐκινῶ ἐν ἀγαθῷ δρόμῳ πρὸ τῶν ἄλλων Ὑποδ.3,146 ἐπὶ δὲ προεκλεθῶν προανίστασθαι Στράτις εἰπε ἵτι ὄσπερ οἱ σταδιοδρόμοι προανίστασθαι ὧ ἐγείρομαι ἐκ τῆς τραπέζης πρῶτος Ἰ.Αγλλ.Τάτ.5,18 ὧ ἐγείρομαι πρὸ τῆς τραπέζης Πολυδ.71.

προανιστορέ-ω μτν. προευνεῖν, προεξετάζω τὴν ἀκριβῶς Ἰουαι.217,30 κ. παθ. αὐτ.361B τὰ προανιστορήματα ἔμ ἔμοῦ.

προανέχω μτν. μτ. γενικ. ἐξέχω, ὑπερέχω, προανέχω βλ.λ.21 ἰ ἴω.Π1 3,3,5 ἵ κ. ἀπολ. ἐγείρουαι, σηκώνομαι πρότερον, προηγούμενος Πλουτ. Ἡδ.427B τὰ πολυμερῆ φθάνειν προανίσχοντα τὰς γενέσασιν ἐκ τῆς ὄλης.

προανίσχω μτν. ἀνοίγω τὸ πρότερον, προτοῦ Ἰ.Μέγ.π. Ὁρειδ.44,24,9 ἵ κ. μτφ. Πλουτ. Ἡδ.36D ὧ ρηματ. π. προανισκίτηρ.

προανισκίτηρ-ήρος (ἰ) νεώτ. μηχανήρα δι' οὗ διανοίγονται αἱ ἱνες τοῦ πρὸς κατασκευὴν νημάτων ἐρίου, βάρυσκος κττ.

προανούσιος-ον μτν. ὁ ὄλιος ὄνοσιος, ὁ ἀπολύτως ἀνευ οὐσίας Ἰουαί. Ὑμν.272

προανατιροῦμαι-έομαι πά. παθ. ἀποσύρομαι προηγούμενος.

προαντιόχω μν. ἐπὶ καρποῦ, φύομαι πρὸ τῶν ἄλλων, ὠριμάζω πρῶτος Ἰ.Εὐστ.Πον.353,87.

προαντικειμενικός φακός (ἰ) νεώτ. φυσ. ἀ-πλοῦς φακός συγκλίνων ἢ ἀποκλίνων ἐφωτισμένους διὰ πλάσιου καὶ δυνάμενος νὰ ἐφαρμοσθῇ πρὸ τοιούτου φωτογραφικοῦ φακοῦ.

προάντων, μν. κ. προανῶν, ἀορ. προάνωσα, ἀντών, τελειῶν, ἀνοπερῶτ, πρότερον ἰ Ξεν.ΚΠ 4,5,22 ὅστω γὰρ ὀρμώμενος εἰκόσ πλέων προαντών ὦν χρῆζομαι, Σχδλ. Ἀριστ. Ἰππ.1053 τὰ ἐν Πύλκι, ὁ Δηροσθένης προάνωσα κ.παθ. Ἰ.Σέξτ. Ἰ.Εμ.Μαθ.8,1 τὰ προανυσθὲν ὑπόδημα, Ἰάμυδ. Μυστ.3,18 τοῦ προανυσθέντος ἄνωσος.

προανυθῶ-έω μτν. ὠθῶ πρὸς τὸ ἄνω προηγούμενος ἢ ὠθῶ πρῶτος ἰ Σωρ.2,60.

προαναγγέλλω προλέγω, προαναγγέλλω ἰ Αη. Γακτ.10,5, ΠΔ ἴετ.33,9, Δίων Κ 38,13, αὐτ.59,21 οὗ μέντοι καὶ ἀντιγραφὴν τῶν ἔξοδων προαγγέλλων, Βασ.1,108A τί προαγγέλλων τὸν θάνατον ὧ ρηματ. π. προαγγέλλω.

προαναγγεῖλαι-ατος (τὸ) μτν. προαγγελία, προειδοποίηση ἰ ἴω.Π1 1,3,5 (ἰ.γρ. προαγγελμαί).

προαπαγορεύω, μέλλ. προαπαρῶ ἰ Αη.Ζ114,11, ὄορ. προαπαγῶρευσα ἰ ἴω.Α1 15,7,10 κ. β' προαπειθῶν ἰ ἴσοκρ.4,171 κ. μέσ. προαπειθῶν ἰ Πουα.4,5,8, παρακ. προαπειρήκα ἰ ἴσοκρ. Ἐπιστ.1,11, ἀντίβ. προαποκίμνω, ἀποκίμνω, κουράζομαι πρὸ τοῦ τέλους ἀπουδῶ ἰ ἴσοκρ.15,59 ὦν δέ με τὸ γῆρας ἐμποδίζει καὶ ποιεῖ προαπαγορεύειν, Λουκ. Ἀνάχ.37 μηδὲ προαπαγορεύειν ὑπὸ τραυμάτων ὧ κ. ἐπὶ ἐπιγραφῶν, ἐξαφανίζομαι πρότερον ἰ Λιδάν.Λογ.12,11 ὧ ἀπαγορεύω, ἐμποδίζω τὴν ἐκ τῶν προτέρων ὡς παρόντων, προαποκρίτω, κατακρίνω ἰ ἴω.Α1 15,7,10 προαπηγῶρευσος τὴν συμβίωσιν, Δίων Κ 60,15 ἵ κ. μέσ. ἰ Πουα.4,5,8 οὐτε προαπειθῶμεν τὴν φίλιαν.

προαπήχομαι μτν. αὐτοπαθ. ἀπάγω, πηγῶ, φυσικῶς ἑμαυτὸν πρότερον, κρημνίζω, ἀπαγο-νίζομαι πρῶτύτερα ἰ Δίων Κ 77,20.

προαπήγω μτν. ὁπάγω πρότερον, ἀπαγοκρίνω, μεταφέρω πρῶτύτερα ἰ Ἄνπ. Ἐμφ.Πολ.2,38 προαπήγων τῆλ ἔς Ἡπειρὸν ἔς Βρηντεῖσιον.

προαπήρω μτν. ἀπαίρω πρότερον, προαπέρχομαι, κινῶ πρῶτύτερα εἰς ὄδοιπαρῶν ἰ Δίων Κ 36,31, Βασ.2,1124D θάπτον προαπέρων ἡμῶν.

προαπειθῶ-έω μτν. ἀπατῶ τὴν ἐκ τῶν προτέρων ἰ Γαλ.14,577,4 τὸν μισθὸν προαπειθῶν.

προαπέλιγω μτν. ἀπολείρω, ἐξολείρω τὴν πρότερον ἰ Δίων Κ 43,21.

προαπαλλάσσω μτν. ὄπ. ττω, μτχ. παρακ. προαπηλαχῶς, ἀπολλάσσω ἐκ τῶν προτέρων, ἀπολύω τιν. τῆς ὄπρσεως πρότερον ἰ Δίων Κ 44,10 προαπαλλάσσει ἐκ τῆς δημαρχίας ἰουτοῦρ. ὧ ἐν φρ. προαπαλλάσσω τινὰ τοῦ βίου φωνεῖω τινά, θανατῶναι ἰ αὐτ.37,13 τοῦς κιαῖδες φαρμάκω προαπαλλάξω κ. παθ. προαποθνήσκω, ἀπέρχομαι τοῦ βίου ἰ αὐτ.43,11 προαπαλλήγισιν πρὸ τῆς τοῦ Καίσαρος ἀφίξεως ἠθέλησε ὧ ἀποβάλλω, χάω ἰδιότητά τινα ἰ Μαρκελλῶ Ἰστρ.257 ὁ σφυγμὸς προαπαλλάσσει τὴν σφοδρότητα ὧ ἀντίβ. ὄπρσεως, ἀνοχωρῶ, φεύγω πρότερον ἰ Διόδ.Σ 18,15 οἱ Αἰτωλοὶ πάντες προαπαλλαχότες ἥσανε τὴν οἰκείαν.

προαπέμειλω μτν. ἀμείλω ἐκ τῶν προτέρων ἰ Ὁρειδ.6,127 (ἰ γρ.).

προαπαντή-ατος (τὸ) ἱεροπαντῶ μτν. ἢ ἀντιπροσωπευτικῆ ἐμφάνεις ἰ Ὀλυμπ.Φαῖδ.237N.

προαπαντήσις-εως (ἰ) ἱεροπαντῶ μτν. ρητορικὸν σχῆμα, καθ' ὃ ἐκ δύο τῶν ἑπισημῶν ὀδῶν πρότερον ἀπάντησις εἰς τὸ δεύτερον ἰ Ρήτ.8,689, Ζωαια.170S ὧ ἢ παρεμβολή, ἢ παρεμβολή ἰ Γαλ.Χρ.Μορ.8,3.

προαπαντῶ-έω μτν. κ. μον. περικύνω τὸ πρότερον, λοῦω προηγούμενος ἰ Παῦλ. Αἰγ.3,6, Ἰπποστρ 26 προαπαντῶ τὰς ὠμοπλάτας θερμῷ ὄδατι.

προαπαντῶ-άω κ. νεώτ. κ. δημ. ὑπάγω εἰς προπάντησιν τινος, ὑποδεξιῶσιν, τὸν προπάντην ἰ Θουκ.1,69 τὰ παρ' ἡμῶν εἴηως προαπαντήσαι, αὐτ.4,92 τὸν δὲ ἔξω ὄρων προαπαντῶντα, Θουκ.6,42 εἴρητο αὐταῖς προαπαντῶν, Φιλ.1,286, ἴω.Α1 13,4,1, Λουκ. Ἀλ.Γοτ.1,38 ὧ μεταβαίνω ὄπως συναντήσω προηγούμενος ἰ Θεμιστ.Λογ.14,1838 πρ-τῆς ἑώας ἀπάσης ὧ πᾶν ὑποβάλλω πρῶτασις προβῶναι εἰς κατὰλληλα διαβήματα ὧ παρεμβάλλομαι, μεσολαβῶ ἰ Γαλ.Χρ.Μορ.8,3 τὰ προαπαντῶντα σώματα ὧ νεώτ. κ. δημ. ἀπαντῶ, ἀσπκρίνομαι ἐκ τῶν προτέρων, πρὶν ἐρωτηθῶ ὧ ρηματ. π. προαπαντῶμαι, προαπαντήσις.

προαπαριθμοῦμαι-έομαι μν. μέσ. ἀπαριθμῶ πρότερον, μετρῶ πρῶτον ἰ Καντακ. ἴω.1,2,13 προαπαριθμώμενος τὰ ἀγία ἐν οἷς ἄμυνην.

προαπήρχομαι μτν. ἀπαίρω πρότερον, ἀρχίζω πρῶτύτερα ἰ Πράξεις Συνόδων 3,1124,17.

προαπήρατος μτν. ἐκβάλλω ὄστρακος, λῆμψεις προηγούμενος ἰ Κύριλλ. Ἰεροσολ.Κατήχ.16,8.

προαπάτω-άω μτν. ἀπάτω, ἐξοπάτω τινα πρότερον ἰ Γρηγ.Νύσοσ.2,516C.

προαπαυθῶ-άω, παρακ. προαπηθῶκα, προαπαγορεύω βλ.λ., ἀποκίμνω ἰ Ἰππ.Πορρ.1,6, Πλουτ. Ἡδ.783B πρ-τῆς ἐπιθυμίας ὁ ἕλιος Ἀρετ.Χρον. Νουά.2,13 μέσ. ἄν προαπαυθῆσθαι ἀτροφῆ ἢ νοῦσος αὐτ. Ὁ.Ε.Νουά.2,3.

προαπαφρίζω μτν. μτχ. παθ. παρακ. προαπηφρίζω, ἀφαιρῶ τὸν ἄφρον πρότερον, ἐαφρίζω πρῶτύτερα κ. παθ. ἰ Γαλ.6,266 μέλι προαπηφρίζωμεν.

προαπειλῶ-έω μτν. κ. μον. ἀπειλῶ ἐκ τῶν προτέρων, φοβερίζω τινά προηγούμενος ἰ ἴω. Π1 4,6,1, Ὀνήσανδρ.14,3 Ἄνπ. Ἐμφ.Πολ.2,108 κ. παθ. ἰ Στουδ.Θεοδ.396D ἢν προαπειλούμενος σφόδρα πρὸς τὸ ἀσεβέδωχο.

προαπειμῶ ἰεμῶ μτν. προαπέρχομαι, ἀπέρχομαι ἀνοχωρῶ πρότερον ἰ Λουκ.Νεκρ.δ 5,1 οἱ δὲ προαπηγῶσαν αὐτοῦ μάνην ἐπιχαιρόντες.

προαπειλάω ὄορ β' τοῦ προαπαγορεύω βλ.λ.

προαπειλάω μν. ἀποδύω καὶ προηγούμενος ἰ Γεωλ.15,5,5 κληρῶ προαπειλάω τὴν μελιτταν.

προαπειλέγω μτν. ἔλεγγω, ἀναίρω πρότερον, προηγούμενος ἰ Εὐα.4,797A.

προποκαθίσταμαι παθ. έπι οίδημάτων, θερα-
 πεύομαι πρότερον : Ήνπ.Κρωκ.204.
προποκαλύπτω μτυν. άποκαλύπτω τινά ή
 τή πρότερον : Ίω.Χρυσ.2,202.
προποκάνω άμτθ. άποκάνω πρότερον, κου-
 ράζομαι πρό του τέλους, άπουδών : Πλάτ.Ευθφρ.
 ΙΙΒ όπως άν με διάδεξής νερί του όσιου και μη
 προποκάνης' κ. μτ. γενικ. : Πλούτ.Μάρ.36
 μη προποκάνειν τής τελευταίας έλπίδος.
προποκείμαι μτυν. κ. μ.σν. άποθ. κείμαι άπο-
 τεταμμεένος, είμαι άποθκευμένος έκ των πρό-
 τέρων : Βασ.3,205, Συνέσ.257 Α, Ειστ.Πον.159,80 τά
 έν τή ψυχή προποκείμενα.
προποκείρω μσν. άποκείρω, κουρεύω τινά
 ή τή προηγούμενος : Θεαφυλ.ΣΦα.18.
προποκινδύνεω μτυν. άποτολμώ τι πρό-
 τερον : Δίων Κ 50,19. τώ έψώ προποκινδύνεοσαι.
προποκλείω μτυν. έντελώς κλείω τή προηγου-
 μένος : Άνπ.Εμφ.Πολ.4,77 των φυλάκων τάς πά-
 λας προποκλείσαντων' || άποκλείω πρότερον,
 έμποδίζω έκ των πρότερον : Ήμειστ.Λόγ.7,92C.
προποκληροδοίμαι παθ. κληροδοίμαι, δι-
 ανεμοίμαι διά κληρου πρότερον : Λουκ.ΑΙς Κατ.14
 άλλα παραλήσιον τοίς προποκκληρημένοίς.
προποκλίνω μτυν. άποκλίνω τινά ή τή πρό-
 τερον : Άγίτοχ.Ίστ.ΙΙ54E.
προποκλώζω μτυν. κ. μ.σν. πλώζω, καθαίρω
 τή προηγούμενος : Γαλ.12,26 [πθ.] κ. παθ. : Γαλ.
 13,249 προποκλωσθέντων των έλκών.
προποκόπτω μτυν. άποκόπτω τή προηγου-
 μένος : Ίώα.ΠΙ 4,44 τά καιριώτατα τής προβο-
 σίας μέρη προποκόφαν' κ. παθ. : Παυλ.Αλφ.4,1.
προποκρίνομαι μτυν. άποκρίνομαι, άπαν-
 τώ έκ των πρότερον, προηγούμενος : Άνπ.Εμφ.
 Πολ.4,69 κ. παθ. : Άριστ.236' 2] παθ. έκρί-
 νομαι τό πρώτων : Σωρ.1,58.
προποκρούομαι μτυν. μ.σθ. άποκρούω τινά άπ'
 έμαυτού, άπωθώ προηγούμενος : Συνέσ.146A.
προποκτείνω μτυν. κ. μ.σν. άποκτείνω, φε-
 νώω έκ των πρότερον : Ίώα.ΑΙ 20,22, Λουκ.Κα-
 τάνλ.8 ά έχθρός, άν όπό τής βεβημίας έγωγε ω
 προποκτείνω, Δίων Κ 54,9, Πρόδρ.Ροδ.1,5' 2] ά-
 ποβίαίνω πρώτως θανατηφόρος : Γαλ.9,820 ή έκτη
 προποκτείνει.
προποκτινύμι μτυν. δ. προποκτείνω βιλ. :
 Φιλδστρ.Σοφ.7,26, Δίων Κ 59,18.
προπολαμβάνω μτυν. άπολαμβάνω έκ των
 πρότερον : Ήριγ.κτ.Κελα.7,334.
προπολαύω μτυν. μέλλ. προπολαύομαι,
 άπολαύω τινός έκ των πρότερον, προηγούμενος :
 Πλούτ.Αλυ.30 ώς και πανηγυρίζειν έξωθεν κατά-
 περ τίς τινα θριαμβικός θέναν νομής' και προπο-
 λαύειν τούς Ρωμαίους, Γρηγ.Ναζ.Αδύ.ΙΙ,187.
προπολείπω έπι περιστερών, εγκυτολείπω τή
 προηγούμενος : Άριστ.21 612b,33 όύ προπολεί-
 πει τήν κοινωνίαν, πλην άνάν χήρος ή χήρα γέ-
 νηται' || έπι ύδατος, έλλείπω πρότερον : Α-
 ριστλ.Μετ.352b,11' || κ. μ.σν. έν φρ. προπολεί-
 πω τήν πράξιν εγκυτολείπω πρώτος έγώ τόν τρέ-
 ρον τής ένεργείας : Άριστλ.Ρητ. Αλ.1438a,31'
 2] άμτθ. άποκάνω πρώτος ή πρότερον : Ήνπ.
 Γυν.1,69' κ. μτθ. μτ. γενικ. άποκάνω πρότερον τι-
 νος, προκλείνω : Άνπιφ.5,93, Πλούτ.Ηθ.789D η-
 τής προβουλής ή δύναντις κ. μέσ. : αύτ.1078F τό μέν
 προπολείπεται τοίς έχάστοίς μέρεσι, τό δέ . .
 περιεστ' 3] έν φρ. προπολείπω τόν βίον ή
 όλιγός προπολείπω άποθνήσκω πρό του έκτελέ-
 σοι τή : Πουσ.21,5 ός δέ έκείνηρσν Πελοπόννη-
 σον έργασασθαι ήσαν, προπέλιπε διορύσων
 τόν Ίσθμόν.
προπολενίζω μτυν. άπολενίζω, ξεφλουδίζω
 πρότερον : Διοσκ.2,129.

προπολλώνω μτυν. όμτθ. άπολλώνω πρότερον,
 παύομαι, τελειώνω πρώτος : Μάρκ.Αυρ.3,1 διά τό
 τήν έννόησιν των πραγμάτων και τήν παρακο-
 λούθησιν προπολλώνειν.
προποπλόωμι, μέσ. μέλλ. προποπολούμαι, άδρ.
 προποπλόωσθαι, παρακ. β' προποπλόωλα, κατα-
 στρέφω, άφονίζω πρότερον, προηγούμενος :
 Πλούτ.Φωκ.2 προποπλόωσι τόν μη χαρίζόμενον,
 Άνπ.Εμφ.Πολ.4,14 αι στάσεις προποπλόωσαν Ιπών
 πόλιν' 2] παθ. άφονίζομαι, καταστρέφομαι
 πρότερον ή πρώτος : Ήνπ.522,20 προποπλόωται
 όπό άσθενείας, Άνπιφ.5,67 πριν τό σπαρές αύτών
 γνωσθήναι, προποπλόωντο, Ήουκ.5,61 ώς αύδεις
 αύτοίς έβόηθει, μη προποπλόωσαν, αύτθ.6,77, Δην.
 50 προποπλόωλεν τό έψ' δ άν έκπλήρωσεν' κ.
 μτ. γενικ. : Πλάτ.Φαιδ.91D ή ή ψυχή όμως και
 θεϊότερον και κώλιον άν του σώματος.προ-
 ποπλόωται, Λυσ.224 όλίγη των άλλων προ-
 ποπλοείσθαι.
προποπολογούμαι -ομαι μτυν. άποθ. άποπολοού-
 μαι πρότερον : Ήριγ.2,61.
προποπύλω μτυν. άποπύλω, άπολυτρώω, άπε-
 λευθερώω προηγούμενος : Άνπ.Εμφ.Πολ.4,101'
 || κ. μέσ. : Κλήμ. Αλ 325 ή γραφή . . τά έποπών
 Ισάρινα τό άκούσθητι προποπύλωμεν.
προποπισθώ-όω μσν. άποπισθώ, εκμισθώ-
 νω τή προηγούμενος : Νικόλ.Δ 130,26 Α.
προποπνέω μσν. άποπνέω, διαμοιράζω προ-
 ηγούμενος : Φώτ.Επιστ.354,20.
προποπνευρό-όω μτυν. ένκευρίζω, έξασθενώ
 έκ των πρότερον, προηγούμενος : Κύρλλ.23,25.
προποπνίπτω μτυν. κ. μ.σν. άποπνίπτω πρότε-
 ρον : Γαλ 12,834, αύτ.14,382 προποπνίπτον οίψη
 μυρσίν, Θεοφών.Νόνν.1,126.
προποπνιχίζω μτυν. άποκόπτω πρότερον του-
 τών δακτύλων δυνος' κ. παθ. : Σωφ.172.
προποπρηάινω, παθ. παρακ. -εξήραμαι, ά-
 ποεξηραίνω τή προηγούμενος' κ. παθ. : Ήνπ.Νοόσ.
 1,18 προποεξηραμμενος δ πλεύμων.
προποπυρό-έω μτυν. έυρίσκω προηγούμενος :
 Όρειδ.9,53,1 ήν προποπυρόη τήν κεφαλήν.
προποπύω μτυν. άποπύω τή προηγούμενος :
 Γαλ.2,351 προποπύει πριν άφίκεσθαι τόν θεώμε-
 νον' κ. παθ. : Διοσκ.Εύη.1,166, Γαλ.2,686 προπε-
 ψυμμενίου του περιστεύου.
προποπαύω μτυν. καταπαύω, σταματώ, πρω-
 τύτερα : Όρειδ.9,52,1' || κ. μέσ. μτ. γενικ.
 σταματώ έμυτον προηγούμενος : αύτ.453.
προποπικρύβω-όμαι μτυν. κ. νεώτ. άποθ.
 άποπειρώμαι, έπιχειρώ τή προηγούμενος : Κλήμ.
 Άλ.999 ό νεωττό προποπικρύβονται του πέτασαι.
προποπιμπύω άποπιμπύω πρότερον, άποπέλλω,
 άπολύω προηγούμενος : Δίων Κ 60,34' κ. μέσ. :
 Ξεν.ΚΠ 4,2,29 τάς γενναίους έν τάς άρμαμά-
 χους προποπιμπύω τής νυκτός' κ. παθ. : Όουκ.3,
 25 προποπιμπύθηται τε αύτός τούτων ένεκα
 και άρα τών άλλων έπιμνησόμενος.
προποπικραίνω μτυν. άποπικραίνω τή προη-
 γούμενος : Κύρλλ.2,219.
προποπίνιπτω μτυν. μέσ. μέλλ. προποπικου-
 μαι, άποπίνιπτω, καταπίνω πρότερον, προώ-
 μως : Θεοφρ.ΦΙ 3,73 ουκ και τά ένίνα τά προ-
 ποπίνιπτοντα' 2] ρημ.α.π. προποπίνιπτως.
προποπικέω μτυν. μ.σν. κ. νεώτ., παρακ. προ-
 ποπικέλευσκω, άποπλέω πρότερον, πρωτύτερα :
 Κριτόδ.έν Μελ.1,129.
προποπιπρώ-όω μτυν. πληρώ, άποφράσσω,
 μολώνω προηγούμενος : Αλν.Τακτ.2,2 προποπιπ-
 ρούν τάς εισβολάς και τάς διόδους.
προποπιπύω μτυν. κ. μ.σν. άποπύλω τή πρό-
 τερον, πλώζω καλώς προηγούμενος : Άείτ.4,25,
 Άλέξ.Τραλλ.2,1 Ήπιατρ.26

προσπονήνω μτν. ννά, φυσάω προηγουμένας· Πλούτ. Σερτ.17 **σάρα** μαλακῆ προσπίνει.

προσπονήνιομαι νλπομαι προηγουμένας· Αισώπ.Μυθ.144 εἶπε δρᾶν μέλλω τὸν ἐχθρόν μου προσπονήνιομενον.

προσπονήτωσιν (προσπονήτω) μτν. ὁ πᾶσι πρῶτερον, προφάω, προφάω· Θεόφρ.ΦΙ.3, 3,8 τὸν κύτταρον τὸν πιτύονθ μοιον καὶ ἀνάλογον εἶναι τοῖς προσπονήτωσιν ἐρίνοισι.

προσπορήντω μτν. ἀπορήντω τὴν προηγουμένας· Δίων Κ 56,14 προσπορήσαντες τὰ ὄπλα, ὥστε κουφίζεν.

προσπορήντω μτν. ἀπολήνω, καθαρίζω τὴν πρότερον· Φιλαργ. Ὀρεῖδ.5,21,3 κ.παθ· Ἄντυλλ. π. Ὀρεῖδ.10,24,8 προσπορηθέντων τῶν ἔλκων.

προσπορῶ-έω, παθ. ὄρ. προσπορήθη, παραικ. προηπόρηκα κ. παθ. προηπόρημαι, ἔγειρα προκαταρκτικῆς ἀπορίας καὶ δυσκολίας, ἀμφιβάλλω ἐκ τῶν προτέρων περὶ τίνος καὶ ἐρευνῶ· Ἄριστ.Λ.Μεταφ.995b,2 τὸ τέλος τῶ καλῶς προηπορηκῆτι δῆλον, αὐτ.Α'Υοτ.99b,19 κ. παθ.· αὐτ. Φυσ.208a,35 οὐδ' ἔχομεν οὐδὲν παρὰ τῶν ἄλλων οὐτε προηπορημένον κ. παθ. ἐν μέσ. σμ.· Πλάτ.Τμ.49b προσπορηθῆναι περὶ πυρός καὶ τῶν μετὰ πυρός ἀναγκαίων.

προσπορακῶ-ᾶω μτν. ἐνσαρκίωμαι τὴν πρότερον· Γρηγ.Νύσ.227.

προσποσθῆνύμαι, μέλλ. προσποσθῆσομαι, [Μάρκ.Αἰρ.12,16], ὄρ. β' προσπῶθην, σθῆνω πρότερον ἢ πρῶτος· Ἄκτουάρ.Ἰω.2,459 κ. μτφ.· Μάρκ.Αἰρ.3,1 ὅσα τοιαῦτα λογισμοῦ συγγεγραμμένου πᾶνου χρήζει, προσποσθῆνυται, αὐτ.12,15 σωφροσύνῃ προσποσθῆσεται· 2) μτφ. ἀποθῆναι πρῶτος· Δίων Κ 55,10a,9 Ὡς οὐκ ἐν Μασσαλίᾳ προσπῶθῃ.

προσποσημαίνω μτν. σημαίνω ἢ ἐκ τῶν προτέρων, προσημῶ· Ἰώσ.ΑΙ 18,3,4, Βασ.3,26.

προσποσκειάζομαι μτν. μέσ. ἀποσκειάζομαι τὸν πρότερον σκευῶσι δῖνω, ἀποδίδωμαι τὴν προηγουμένας· Γρηγ.Νύσ.2,103 D.

προσποσῆξω μτν. κ. μαν. ἀποσῆξω τὴν ἢ τὴν πρότερον, ἀπογίγξω, καθαρίζω προηγουμένας· Γεωπ.18,15,4 ὄρθω προσποσῆξαι κ. παθ.· Διοσκ.1,106 τρίχας προσποσμηξείσας Κιμωλία γῆ· 2) ἀπολήνω τὴν πρῶτον· Μενέμαχ. π. Ὀρεῖδ.10,14,3.

προσποσπυγίζω μτν. ἀποσπυγίζω τὴν πρότερον· Σωφ.2,41.

προσποσπῶ-ᾶω μτν. ἀποσπῶ, χωρίζω προηγουμένας· Δίων Κ 54,31 προσποσπᾶσας ἐκέλευ τὴν γυναῖκα.

προσποσπυρῶ-ᾶω σχόλ. διὰ σταυρωμάτων, διὰ χαρακώματος ὀχυρώω τόπον τινὰ προηγουμένας· Σχόλ.Θουκ.6,99.

προσποστέλλω κ. νεώτ., ὄρ. προσπέσειλα κ. παθ. ὄρ. προσπετάλην, μτφ. παθ. παραικ. προσπεταμένως ἀποστέλλω τινὰ ἢ τὴν πρότερον, προηγουμένας, πρὸ τῆς ἰδικῆς μου μεταθέσεως· Θουκ.4,77 τὸν δὲ Δημοσθένῃ προσπέσειλε τοῖς τεσσαράκοντα ναυσὶν ἐς τὴν Ναύακτον, Ἰώσ.ΠΙ 1,17,2 Πλούτ. Ἄριστ.6 κατακαλύφαντες ἐφ' ἀμαζῶν προσπέσειλαν κ. παθ. ἀποστέλλομαι ἐκ τῶν προτέρων, πρῶτερον· Θουκ.3,112 ὁ προσποσταλένης ὅπῃ τοῦ Δημοσθένους, Πολύδ.3,45,1 ὁ προσποσταλένης ἐπὶ τῆν κατασκοπῆν, Ἄνθ. Ἐμφ.Πολ.4,20 κ. μτ γενικ.· Θουκ.3,5 ὁ προσποστάλησιν μὲν τῆς ἀποστάσεως.

προσποστέλλω ἢ νεώτ. ἢ πράξις τοῦ προσποστέλλω καὶ αὐτὸ τὸ προσποστέλλομενον.

προσποσπῶ-έω μτν. κ. νεώτ. ἀποσπῶ τὴν πρότερον, προσπῶρω, προσπῶξω· Ἄριστ.εἰδ.1,466, Ἐπιφάν.1,217.

προσποστρέφομαι μτν. στρέφομαι ἐπέρι, ὀλόγυρα τὸ πρῶτον· Ἄνθ. Ἐμφ.Πολ.2,63 εἰ μὴ τὰ σπείρα προσεστράφη (τοῦ στρατοῦ).

προσποστῶω μτν. δίδω νὰ πίσω στυπτικὸν τὴ τῶν πρώτων, προηγουμένας· Ἄετ.7,42.

προσποσφάζω μτν. ἀποσφάζω τινὰ πρότερον, σκοτῶμαι πρῶτύτερα· Πλουσ.10,1,7 τότε δὴ προσποσφάζει μὲν τὰς γυναῖκάς τε καὶ παῖδας, Λουκ.Ἰστ.Συγγρ.26 τὸν συγγραφέα καὶ διδάσκαλον τοῦ θράματος προσποσφάζας ἀπέθανε, Δίων Κ 65,10 αὐτὸν προσποσφάζει.

προσποσχάζω μτν. ἀποσχάζω, χαράσσω τὴ ἐκ τῶν προτέρων· Γαλ.11,85.

προσποτάσσομαι μτν. ἀποτάσσομαι, ἀποχωρεῖτω πρότερον· Φιλ.2,326 τῷ βίω προσπέζοντο εἰσίνου, ἢ φαρμακίαι, ἢ ἀγχόναι.

προσποτειχίζω μτν. ἀποσπῶ τὴν διὰ τοῦ προηγουμένας· Ἰω.Χρυσ.2,774 Β προσποτειχίζουσας τοῖς πολεμίοις τὴν ἔφοδον.

προσποτέλεσμα-στος (τό) μτν. ἀστρολ. ἢ ἐκ τῶν προτέρων ἐπίδρασις ἀστερός ἐπὶ τῆς ζωῆς προσώπου τίνος· Πρόκλ.Τετράδ.114.

προσποτέλεσματικός-ή-όν μτν. ἀστρολ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ προσποτέλεσμα βλ.λ.· Πρόκλ.Τετράδ.10,109.

προσποτέλω-έω μον. ἀποτέλω, ἐκτελώ, καταρθῶμαι τὴν προηγουμένας, ἐκ τῶν προτέρων· Βλεμμ. in Maji Coll.Vat.2,662.

προσποτέμω μτν. ἀποτέμω, ἀποκόπτω τὴν πρότερον· Δίων Κ 59,10.

προσποτίκω μτν. τίκω, διαδῶμαι ἐν πυρὶ πρότερον· Γαλ.14,268 τὴν ἄπλην προσποτίκω.

προσποτίθω ἀποθέτω τὴν προηγουμένας μακρόν ἢ εἰς τὰ πλάγια, παρήμερα· Πλούτ. Ἡσίοδ. 76 κ. μέσ. ἐν φρ. προσποτίθεμαι ἔπινοον χρησιμοποιοῦ ἔπινοον πρὶν ἢ ἀρχίσω νὰ φέγω· Πλούτ. Ἡθ.856d τὸ κοκκῶδες εἰς πλῆθιν ὠν φέγει προσποτίθεται τὸν ἔπινοον· 2) μέσ. ἐκκοπρίζω προηγουμένας· Γαλ.6,89.

προσποτίκω τίκτω, γεννῶ προηγουμένας· Ἄριστ.Λ.21 555b,7 ὁ δὲ λειψῶνιοι ἀράχην προσποτίκτουσιν εἰς ἀράχιον.

προσποτρέλομαι ἀποτρέλομαι, ἀτρέφομαι ὀπίσω, πυρίζω κατ' ἄλλοι προηγουμένας, μτ. μτφ. κατηγ.· Ξεν. Ἀν.6,5,31 προσπετρένοντο δῖωνοντες Ἰέσασιν νὰ καταδιώκωσι· 2) μτ. ἐμπρῶτ. προσδιῶρ., ἐκτελώ στροφῆν, ὅπως ἐπιτέτω· Δίων Κ 47,36 πρὸς τὸν Σέξτον προπετρέπατο.

προσποτρίβομαι μτν. μον. ἀποτρίβω ἔμουτον προηγουμένας· Κύριλλ.2,259.

προσποτυγχάνω σχόλ. ἀποτυγχάνω προηγουμένας· Σχόλ.Ἰλ.1 223 προσποτυγχόντων τῶν οἰκείων αὐτοῦ.

προσποτυποῦμαι-ᾶομαι μτν. ἀποτυποῦμαι πρότερον, προσπεικονίζω· Βασ.3,27B.

προσποφαίνω κ. νεώτ., παθ. ὄρ. προσπεφάνθη, ἀποφαίνω τὴν πρότερον, προδηλῶ τὴν προεμνησθῆ· Πλούτ. Ἡθ.1146C τὴν μουσικὴν δύναμιν διὰ τούτων προσπεφίνας ἡμῖν, Ἄνθ. Ἐμφ.Πολ.2, 127 Καίσαρα προσποφαίνει τύραννον· 2) κ. νεώτ. μέσ. ἀποφαινομαι, ἐκφέρω γνώμην πρότερον, πρὶν ἢ μελετήσω τὸ ζήτημα· Πλάτ.Πρωτ. 340B οὐ γὰρ, ὡ Πρῶδικε, προσποφάνηται τὸν σὴν γνώμην κ. ἀπολ.· αὐτ. Ἰνν.Μ 288D ἄλλ' ὅμως ἀποκρίτερον τῷ ἀνδρὶ, καὶ ἔγνωε προσποφαινομαι, Πλούτ.Μάρ.29 ὡς προσποφαινοσθαι καθάπασι εἰς πράγμα τληκίοντον.

προσποφασίζω νεώτ., ὄρ. παθ. προσπεφασίσθη, ἀποφασίζω τὴ ἐκ τῶν προτέρων· ἢ ἐγκατέλειψεν τῆς πόλεως εἶχε προσποφασισθῆ.

προσποφέρω μτν., ὄρ. προσπίνεω, ἀποφῶρω πρότερον, προηγουμένας· Λιβάν.Λόγ.1,146.

προσάφημι ἀποφάσκω τι, ἀνούρωι ἐκ τῶν πρῶτερον, λέγω ὀχι πρῶτερα: Ἄριστ. Σοφ. Ἐλ. 177α,19 οὐκ ἀνάγκη προσάφησαι τὸ διπλόν.

προσάφθγγομαι μτγν. ἀποφθέγγομαι πρότερον, διακηρύττω πραγματοποιῶ: Ἰώσα. Αἰ. 17,6,1 οἷς ταῦτα προσάφθγγεσθαι σοφία προέκειτο.

προσάφθείρομαι μτγν. ἀποφθείρομαι ἀπαθνήσκω πραγματοποιῶς: Βάλκ. 1611.

προσάφθιμά-ω μτγν. προσάφθιμά το στόμα τινός διὰ φθοῦ· Ἰδ. ἐν μτφ. σμν. τὸν κύμω ἐκ τῶν πρῶτερον νά· σιωπῆσα, νά μένη ἀναπολόγητος: Ἄθωνάσ. 2,289.

προσάφθοιάζω σων. ἀποφθοιάζω, χρησιμῶ δὴ πρότερον: Μιχ. Ἀκομ. 2,423,10.

προσάφθοιτά-ω μτγν. κ. νεώτ. ἀποφθοιτά πραγματοποιῶς, ἐν μτφ. σμν. ἄπερχομαι ἐκ τοῦ βίου προῶρως, προσάφθνήσκω: Πλούτ. Ἡβ. 120D οὗτος δ' ἐπὶ τῆς εὐανθίστατης ἡλικίας προσάφθνησεν ὀλοκλήρου θίθεος, Κύριλλ. 2,256.

προσάφθρωμαί-ομαι μτγν. μεταχειρίζομαι ἐντελῶς πρότερον: Σχόλ. Εὐρ. Ἰνπ. 58 προσάφθρησθαι τοῖς ἀπὸ τοῦ χοροῦ. 2) φωνεῖω τινά πραγματοποιῶς: Διών Κ 57,15, Ἀνών. Ν. Σουσίδ. ἐν λ. διέριφαι ἐαυτὸν προσάφθρησασα.

προσάφθρω-έω ἀποχωρῶ, ξεκινῶ πρῶτερα: Θουκ. 4,90 τὸ μὲν στρατόπεδον προσάφθρησεν ἀπὸ τοῦ Ἀηλίου, Διών Κ 47,27, αὐτ. ἀν. 72,2.

προάπτω μτγν. ὀνάπτω πρότερον, πραγματοποιῶς, προσάπτω: Ἡλιόδ. Αἰν. 1,2 τῆς θίσεως ἄγουμένης καὶ δῆδας προαπτούσης.

προάργῶ-έω μτγν. ἀργῶ, παρσκ. προαργῆκα, εἶμαι, μὲν πρότερον ἀργῶς: Ἰώσα. ΠΙ 3,5,1 ἐν εἰρήνῃ προαργηκότας ἰδ. γρ. ἀπερηκότας.

προάρέξω μτγν. ἀρέξω, ποτιζῶ πρότερον: Κλήμ. Αλ. 326 προαρέξουσας τὴν γῆν

προαρθρεμβολῶ-έω μτγν. βόλλω ὄσταυ ἐν εἰς τὴν πρότερον αὐτῶ θεσιν· κ. παθ. Γαλ. Βἱη, 772 ἐπὶ μηροῦ προαρθρεμβολημένω.

προαριθμησις-εως ἴη (προαριθμῶ) μτγν. ἡ πρότερον γενομένη ἀριθμῆσις, προκαταβολικῆς λογαριασμοῦ: Γρηγ. Ναζ. Ἰ. 104C γελῶ σου τὰς προαριθμῆσις καὶ τὰς ἀριθμῆσις.

προαριθμῶ-έω μτγν. ἀριθμῶ, μετρῶ, λογαριάζω ἥ πρότερον, πραγματοποιῶς· κ. μέσ. Ἰω. Λυδ. Ρωμ. 3,43. 2) ρηματ. π. προαριθμῆσις.

προαστατέω σχολ. μων. ἀμτθ. ἀριστεύω, ἀνδραγαθῶς πρῶτα: Σχόλ. Εὐρ. Ἐκ 306, ΚΜανασσ. Χρον. 1819 τοῦ προγόνου τοῦ προηριστευκότος Καίσαρος.

προαστιδίος πελοποιῶ (ἰ) ἀρχαιοτάτη ὄνομα, ἀρχομένου καὶ κρατούμενου ἐντὸς τῶν προμεσημβρινῶν ὠρών, ἥ δὲ ἔθνη εἶχε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Σκύλακος ἐπεκταθῆ καὶ εἰς τὴν τοῦ μήκους ὠρισμένου διάρματος (Σκύλ. Περιπλ. 25,55, 56), τοῦ διανομένου κατὰ τὴν πρό τοῦ ἀρίστου τοῦ πληρώματος τετράγωνον φυλακῆν καὶ ἰσοδυναμοῦσιν πρὸς 185 στάδια τὴν 100 ὄργυων (Πρακτ. Ἀκαδ. Ἀθηνῶν τ. 12 σελ. 478 καὶ οὐκ) πρὸς 250 στάδια, ὡς ἀπὸ τοῦ Salmasius (Bzetec. Πλα. 1, 184) πεπλανημένως εἶχεν ἐκτυθηθῆ καὶ ἐν τοῖς κλασσικοῖς λεξικοῖς (Henzl. Steph. Thesaurus Gr. Ling. εἰς λ.) ἀναφέρεται (Πραγμτ. Ἀκαδ. Ἀθηνῶν τ. 1, 12)· Σκύλ. 64 τοῦ Παγαστικοῦ κόλπου μᾶκός ἐστιν ἀπὸ στόματος εἰς τὸν μυχθὸν πλοῦς προαστιδίου.

προαστιον (ἰ) νεώτ. ναυτ. τὸ ἄλλοτε διδόμενον πρόγευμα εἰς τὰ πληρώματα τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ μετὰ τὴν ἐπαρση τῆς σμῆσις.

προαστιά-ω λαμβάνω πραγματοποιῶς ἀριστοῖον, προεμνηστίζω· Ἰνπ. Διοιτ. 30 ἐπιπνῆσαστες δὲ βαρύνουσι τὴν κοιλίην. . . πολὺ μᾶλλον ἢ εἰ προηριστήκεσαν, Πλούσιον. 3,9,53, Διογ. Ἀ 2,139.

προσρατούρια (ἰ) ἰέν. ἱερὰ βυβλία προσφερόμενα πρὸ τῆς ἐπιτολῆς τοῦ ἀστέρος Ἀρκτούρου (ἄρχος Σκεπηθρίων, ἀπροηρησία: Κλειτ. 6,23).

προσραμόζω ἀμρόζω, προσραμόζω τὸ πρότερον ἤα. ἐν λ. προσρατ.

πρόρῶν ἰ) (ἰ) ἰέν. ἱερὰ μτγν. ἔλλινος κρατῆρ, ἐν φ' ἀνεμείνον τὸν ὄνον μεθ' ὕδατος καὶ ἐξ ὄυ ἡρώτων διὰ τῶν ποτηρίων πρὸς πλοῖον ἐν τῇ τραπέζῃ: Παυφ. Ἄθην. 11,495A.

προρατριῶ-ω σχολ. μων. ἀρατριῶ τὸ πρότερον, ὄργων τὸ πρῶτα: κ. παθ. Σχόλ. Ἄριστ. Φ. 1,158 ἐτάρωματα τὰ ἀρατριώματα παρὰ τὸ ἀρατριῶν, τὰ προσρατριώμενα: Εὐστ. 831,57 ὁ προσρατριῶς τόπος.

προρατριῶ-ω προσρατριῶ-ὄω βάλκ.: Αἰλ. ἀπ. 339.

προραρῶζω ἀραρῶζω τὸ πρότερον: Λουκ. Τιμ. 54 προσραρῶζων ὡπερ ἱκτινος τὰ ὄφα· κ. μτφ.: Γιάτ. Γοργ. 454C ἴνα μὴ ἐβλιζόμεθα ὕπνοουσντες προσραρῶζον ἀλλήλων τὰ λέγοντα.

προῤαρδενίζομαι μτγν. μέσ. ἐκ τῶν πρῶτερον διδῶ διὰ τὴ ἀραρῶζω: Εὐστ. Βλ. Κωνστ. 1,3.

προρατῶ ἤα. ἐπροραμῶζει, πρότεινεῖ.

προρατῶ μτγν. ὀρῶτω, καρκεύω πραγματοποιῶς: Γαλ. 17,21,181.

προραρῆ ἴη μτγν. ἡ πρῶτις, ἡ πλέον πρῶτη ἀρχὴ τινος: Ἐπιφάν. 1,212D ἐπιπῆσι πρὸ πάντων προραρῆ. . . ἦν ἐγὼ μονότιτα ἀριθμῶ.

προραρῆράτως Ἐπιφρ. εἶμαι πραγματοποιῶς ἀρρηρεῖς.

προραρχιος ὀν μον. ἐκκλ. ὁ πρὸ τῆς ἀρχῆς ὑπάρχων: Πισθ. Γ 1756 τὸ προραρχιον σέλας.

προραρχος (ἰ) μων. π. βυζαντ. ὁ πρῶτιστος ὑπὸ ἀλλήλοσ, ὁ ὑπουργὸς: ΚΜανασσ. Χρον. 6169 τοὺς τῆς ἀρχῆς προραρχοὺσ καὶ προβόλοὺσ.

προραρχω ἀμτθ. ἀρχομαι πρῶτος· κῶμω ἀρχῆν: Ἰώσα. Αἰ 18,10,6 ὅποτε μὴ προραρχαντος ἀδικεῖν Ἀνταίος ἀρεταῖα, Φάλλ. 147. ἢ κ. μέσ.: Ἄριστ. ἀπ. 344 πρ-μῆσις. 2) χρηματίζω πρότερον ἀρχων: Διών Κ 57,14 τοὺς προραρχαντας αὐτῶν, Ἐπιφρ. ὁ ταμίς ὁ προραρχων. 3) εἶμαι πρῶτην ἀρχων τόπου τινός: Διών Κ 47,21 ὁ προραρχας τῆς Μακεδονίας. 4) Ἐπιφρ. εἶμαι πραγματοποιῶς ἀρχηγὸς ἡ ἐπιπνοῦσ ἀρχων τινός.

προραρθενω-έω σχολ. ἀμτθ. εἶμαι ἐκ τῶν πρῶτερον ὀσθενῆ, ὀδύνατος, φιλόσθενος: Σχόλ. Θουκ. 2,49 ἐπροραρθενωμῆ προραρθενεῖ.

προρασιτῶ-έω μτγν. μένω ἐκ τῶν πρῶτερον ἀσιτος, νηστικός: Γαλ. 14,663 ἡμέρας δύο προρασιτῆσαι, Ἀντυλλ. Ὀρειδ. 7,16,2, αὐτ. ἀν. 80.

προρασιτῆσις-εως ἴη μων. κ. νεώτ. ἡ προκαταρκτικὴ ἀσκήσις, ἡ προγύμνασις: Βλεμμ. 2,666.

προρασκῶ-έω κ. νεώτ. ἀσκῶ τινά ἐκ τῶν πρῶτερον, προκαταρκτικῶς, προγυμνῶν: Ἰσοκρ. 4,75 ἐκείνου γὰρ ἦσαν ὀ προρασκήσαντες τοὺς ἐπιγυμνομένους· κ. μτ. γενικ.: Ἄριστ. Μεταφ. 943B,14 τὴν εἶην προρασκήσαν ἡμῶν ἴσρακσησαν πρὸ ἡμῶν, Ἰώσα. ΠΙ 4,2. 1) κ. παθ.: αὐτ. ΠΙ 17,13,2 νεωτερισμοῖς προρασκήμενῶν. 2) ρηματ. π. προρασκῆσις.

πρόσμα-ατος (ἰ) μτγν. κ. μων. τὸ ἐπαναλαμβάνομενον πρὸ ἐκάστου ὄσματος, τὸ προοίμιον ὄδης, οἶον: Σχόλ. Θουκρ. 1,64 ἀρχετῆ βωλοκικαίε, Μῶσαι φίλαι, ἀρχετ' αἰσάδες. 2) τὸ προοίμιον: ΚΜανασσ. Χρον. 2648 τὸ πρόσμα τοῦ λόγου.

προσμενίω μτγν. ἀσμένως δέχομαι, ὑποδέχομαι τινά πραγματοποιῶς: Εὐστ. Εὐαγγ. Ἀν. 508C.

προσασάζομαι μτγν. ἀσάζομαι, χαιρετῶ πρότερον: Εὐστ. Ἐκκλ. 1,στ. Β,4.

προσσιζῶ κ. νεώτ. ἰδ. ἐπὶ τῶν ἐμπροσθέντων ἱσταμένων ἐν πολεμῶ καὶ βοηθηθῶντων αὐτοῖς, κρατῶν πρὸ τῆς ἀσπίδος τὴν ὑπερασπίδα, ὄθ. γεν. προφυλάττω, προστατεύω, ἐπὶ προσ. κ. ἐπὶ φρουρίων, τεχνῶν κτ.: Φιλ. 2,200 κύνες πρ-

των δεσποτών, Ἀριστείδ. Λόγ. 261, 84, Φύλατρο. Ἦρ. 3, 4 Ἀντίοχον προασπίζοντα τὸ Πατρός Νέστορος. Ἡρώδιον. Ἰστ. 6, 25 τὰ ἐπιχειρήματα στρατοπέδου τὰς ὄχθαις τῶν ποταμῶν προασπίζοντά τε τὰς Ῥωμαίων ἀρχῆς ἐπολιόρκει. || κ. μτφ. : Θεμιστ. Λόγ. 16, 200B ὅπλα προασπίζοντα λόγων || κ. μτ. σπ. καλύπτω, προφυλάττω δι' ἀσπίδος : Διον. Ἀλ. Ρωμ. 6, 93 ὁ προασπίναντες τὸν Μάρκον. 2) παθ. καλύπτεται δι' ἀσπίδος, ὑπερασπίζομαι, προστατεύομαι : Ἠλιοδ. Αἰθ. 9, 14 ὡς ἂν γυμνοὶ πανοπλίαις ὄντες ἀσφαλίστερον βάλλοιεν ὑπὸ τοῖς ὀπλίταις προασπίζομενος. || κ. μτφ. κ. μεθ. ὑπερασπίζω ἐμαυτὸν. 3) προβάλλω ὡς ἀσπίδα : Ἠλιοδ. Αἰθ. 3, 3 ἡ περόνη δὲ Ἀθηνῶν ἠλεκτρίνην ἔστειλε, τὴν Γοργούς κεκάλῃ ἐν εἰς θώρακα προασπίζουσαν. 4) ρημ. π. προασπίτης, προασπίτης, προάσπις, προάσπις. **προάσπις** -ως (ἡ) ἱεροασπίζω) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ προασπίζειν, ἡ ὑπεράσπις : ἡ προάσπις τῆς οἰκογενεακῆς μου τιμῆς. **προασπίτηρ** -ῆρος (ἰ) ὑπὸν. ὁ προασπίτης βλ. : Νόνν. Δ. 20, 50 προασπίτηρα τοῖκος. **προασπίτης** (ὁ) ὑπὸν. κ. νεώτ. ὁ προασπίζων, ὁ κρατῶν τὴν ἀσπίδα πρὸ τιος, ὁ β. γεν. πρόμαχος, ὑπέρμαχος, ὑπερασπιστής, προστάτης : Φιλ. 1, 638 συμβούλου καὶ προασπίτου, Φωτ. Ἐπιστ. 259, 28 τῆς ἀληθείας προασπίται. **προάσκειον** (τὸ) ἄ. προάσκων βλ. : Πρόδρ. 2, 539 ὁ κέκτηται προάσκειον μικρότερον τῶν ἄλλων. **προάσκειος** -ον ὑπὸν. ὁ προάσκειος βλ. : Διογ. Α. 3, 7 προάσκειον γυνάσκειον ἰδ. ἀνάγν. 1. **προασπίτων** (τῶν) ἰων. τ. ἀντὶ προάσπων βλ. : Ἦρ. 3, 142 ἰεσφγρ. 1. **προασπίτις** -ως (ἡ) ὑπὸν. κ. μ. νεώτ. κ. ὄμν., ἔσφ. γρ. προάσπειον (πρόδ. Κόνγ. ἐν Ἀθηνῶν 10, 251). ἰων. τ. προασπίτων (Ἦρ. 3, 142) τὸ πρὸ τοῦ ἀσπεως μέρος, ὁ πρὸ τῆς πόλεως, ὁ ἐγγὺς τῆς πόλεως τόπος : Ἦρ. 1, 78 τὰυτὰ ἐπιλεγόμενῃ Κροίσῳ τὸ πρῶσιον πᾶν ὀφίην ἐνεπέλησθαι ἰδ. γρ. προάσπειον, Πηδ. ἀπ. 129, 2 Σοφ. Ἠκ. 1432 ἰδ. γρ. ἡμῖν οὗτος ἐκ προασπίτι χωρεῖ γεννηθῶς, Ἐύρ. Αἰκ. 836, Θουκ. 2, 34 ἐς τὸ δημόσιον σῆμα, ὁ ἔστιν ἐπὶ τοῦ καλλίστου προασπίτι τῆς πόλεως, Πλάτ. Νόμ. 759A ἐν αὐτῷ ἐς τὴν τῆς πόλεως περιβάλλον καὶ προασπίτη || κ. κτ. πληθ. : Ἦρ. 2, 41, Ξεν. Ἐλλ. 3, 2, 27 τὰ μὲν προάστια καὶ τὰ γυνάστια καλὰ ὄντα ἐλευρωμένο, Πλάτ. Ἀρ. 35, 2. 2) οἰκία, κτήμα, γήπεδον πρὸ τῆς πόλεως : Πολύδ. 4, 78, ἢ πρῶτος μὲν οὖν ὁ βασιλεὺς κατοίησε τὸ προάστιον τῆς ἀκρας ἰδ. γρ. προάστειον, Φίλοστρ. Ἀπολλ. 1, 7, αὐτ. Σοφ. 2, 1, 1) νεώτ. κ. ὄμν. οἰκομαρξέξω καὶ ἐγγὺς μεγάλῃς πόλεως κείμενος καὶ χροισμεύων ἰδίως ὡς διαμονητήριον τῶν κατοίκων τῶν ἀσπεως : ἡ Γλυφίδα εἶναι προάστιον τῶν Ἀθηνῶν, -θα διορισθῆ ἐς ἐν τῶν προασπίτων τῶν Ἀθηνῶν. **προάσπις** -α-ον κ. -ειος ὁ πρὸ τοῦ ἀσπεως κείμενος : Σοφ. ἀπ. 721 προάστια γῆ, Στέφ. Βυζ. ἐν λ. ἀστ. **προασπίτης** (ὁ) ὑπὸν. κ. μ. ὁ ἐν προασπίτι οἰκῶν : Στέφ. Βυζ. ἐν λ. ἀστ. **προασφάλιζομαι** μέσ., ὑπὸν. κ. μ. ἐξασφαλίζω δι' ἐμαυτὸν πρότερον, προεξασφαλίζω, προφυλάττω : Ἐσφ. 52, 30 || κ. παθ. ἐξασφαλίζομαι ἐκ τῶν προτέρων, προηγουμένων προφυλάττομαι ὑπὸ τιος : Ἰώσα Αἰ 17, 5, 5 ἐπιβία τὴν εἰσαγωγήν γνῆμῃ τοῦ πατρὸς καὶ γράμμασι προσφασλισμένως, Ἀρετ. ὈΕ. Νοῦα. 2, 3 κεφαλῇν προσφασλισθαί τεύχεον. 2) ρημ. π. προσφάλλω. **προσφάλλω** -ως (ἡ) ἱεροσφάλλω) νεώτ. ἡ ἐκ τῶν προτέρων ἀσφάλις : προσφάλλεις ἔμπορευμάτων ἢ πρὸ τῆς ἀσπολής ἀσφάλις.

προασχολῶ -έω κ. μ. ἐνασχολῶ τινε εἰς τι πρότερον, ἐπασχολῶ προηγουμένως : Ρήτ. 3, 571 ὄ γὰρ πρῶτον τὴν βασιλικὴν ἀκοήν ἐξωτερικῶς καὶ εἰκαλοῖς προασχολεῖν, Ἰω. Κλημ. 28, 436. **προασχολῶ** Ἐπιγρ. ἔβλεπε τινὰ ἢ τι πρότερον ἀνακράνμκτ. **προατονῶ** -έω ὑπὸν. ἀμτφ. ἀδυνατώ, ἐξασθενῶ ἐκ τῶν προτέρων : Σοφ. 1, 65. **προατοχόμα** -τομα ὑπὸν. εἶμαι ἐκ τῶν προτέρων ἀτυχή, δυστυχής : Διόδ. 31, 9 ὁμοίαν τοῖς προηγουμένοις ἔχει τοῦ βίου τὴν καταστροφήν. **προαυαίνω** ἀποξερθραίνω πρότερον, προηγουμένως κ. παθ. : Ἰνπ. Γυν. 2, 137 ἰδ. γρ. 1. **προαυδῶ** -άω προλέγω τι πρότερον ἢ πρῶτος : Ἀριστφ. Ὀρν. 556 ἱερὸν πόλεμον προυδῶν αὐτῷ. **προαυλίημα** -ατος (τὸ) ἡσ. ἐπροαυλίον, προαυλίωμα δι' αὐλοῦ, Φώτ. **προαυλία** (ἡ) τὸ προαυλίον βλ. 2) : EM 687, 34. **προαυλίωμα** ὑπὸν. ἀνοθ. αὐλίωμα, στρατοπεδεῦμα ἐμπροσθεν τόπου τινός : Ἄνπ. 18 πρ. 75. **προαυλίον** (τὸ) αὐλοῦ κ. νεώτ. προαυλίωμα, προαυλίωμα, προαυλίωμα δι' αὐλοῦ : Πλάτ. Κρατ. 417F ἔδοξας ὡσπερ τοῦ τῆς Ἀθηναίας νόμου προαυλίον στομαυλίησαι, Ἀριστολ. Ρητ. 1414b, 20 || ὑπὸν. κ. μτφ. : Θεμιστ. Λόγ. 33, 367A. 2) προαυλία (τὸ) ἡ πρὸ τοῦ γάμου ἡμέρα, ἀντίθ. ἐποαυλία βλ. : Ἐσφ. Πρωμ. 64, 58. 3) (αὐλή) κ. νεώτ. ὁ πρὸ τῆς αὐλῆς χώρος : Κδ Μάρκ. 14, 68 ἐξήλθεν ἔξω εἰς τὸ προαυλίον καὶ ἀλέκτερον ἐφώνησεν, Πολύδ. 1, 77, Σουίδ. || νεώτ. αὐτὴ ἡ αὐλή καὶ ὁ πρὸ τοῦ οἰκοδομήματος χώρος : Πανοδ. Χριστ. Τεμπ. 61 ἐβγήκεν ἔξω ἀπὸ τὸ ὑπόδατον προαυλίον τοῦ φούρνου - τὸ προαυλίον τοῦ Πανεπιστημίου - οἰκίας - ἐκκλήσιας. 4) ὑπὸν. ἀνεπιταμένους χώρος, ἔκτορος πρὸ μάνδρας τινός : Πολυδ. 9, 16. **προαυλιῶ** -έω αὐλῶν τι, προανακρούομαι, προομιμάζομαι δι' αὐλοῦ πρὶν ἢ δράξομαι τοῦ κυρίου αὐλήματος, ἐκτελῶ προαυλίημα : Ἀριστολ. Ρητ. 1414b, 23 καὶ γὰρ οἱ αὐληταί, ὅτι ἂν ἔχωσιν αὐλήσιν, τοῦτο προαυλιήματα συνήσαν τῷ ἐνδοσίμῳ. **προαυλιῶ** -οῦς -ές ὁ λαθῶν πληρὸν ἀνάπτυξιν ὁ τελείως πλήρως πύξησεν : Ἰνπ. Ἀρθρ. 62. 2) ὁ προβεδηκῶς τῆς ἡλικίας : αὐτ. Ν. Γαλ. 19, 132. 3) νεώτ. προαυλιῶς αἰ τοῖς προβεδηκῶσι κατὰ τὴν ἡλικίαν ἐπισημειώσας : αὐτ. **προαυλιῶ** -οῦς -ές ἡ γενικ. -ιος πρότερα ἀφῆσις : Ἰνπ. Ἐπιδ. 2, 18. **προαυλιῶ** αὐθῶνα ἢ πληθύνομαι, μεγαλύνω προηγουμένως, ἐκ τῶν προτέρων : Ἰνπ. Ἐπιδ. 2, 18. **προαυτομολῶ** -έω ὑπὸν. αὐτομολῶ πρὸ τιος, προηγουμένως, πρῶτοτερα Μιχ. Ἀτταλ. 94, 18 (ἐκδ. 2). **προαυφαιρῶ** -έω κ. νεώτ., ὄμορ. προαφαιρῶν, νεώτ. προαφαιρῶσα, ἀφαιρῶ τι πρότερον, προηγουμένως, ἐκ τῶν προτέρων ὑπὸ τιος : Θεόφρ. Φι 7, 3, Γαλ. 11, 120 τὸ πητιρῶν τὸ καθαρῶτατον προαφαιρῶν, αὐτ. 12, 465 || φρ. προαφαιρῶ τοῦ χρόνου προλαμβάνω τὸν ὀριζόμενον χρόνον, ἐκτελῶ τι πρὸ αὐτοῦ : Ἄνπ. Ἐμφ. Πολ. 2, 26 || κ. μέσ. : Διόδ. 2, 5, 29 τὸ βράσας τῆς φυχτῆς τοῖς λόγοις προαφαιρῶνται, Ἄνπ. Μισθ. 61, 90. **προαφανίζω** ὑπὸν. κ. νεώτ. ἀφανίζω, κἀμνω ἀφαντῶν τι πρότερον, προηγουμένως, ἐν χρ. τὸ παθ. : Διόδ. 2, 1, 29 τῶν καρπῶν διὰ τὴν ἀνομβρίαν προαφανισμένω, Ἠλιοδ. Αἰθ. 10, 36 τῆς αἰδοῦς προαφανισθείσης, Ὀρεβ. ἀπ. 75. **προαφασίω** ὑπὸν. οὐφῶμα, καταφρασίω τι πρότερον, ἐν χρ. τὸ παθ. : Φιλ. 2, 370. **προαφάλλω** ὑπὸν. ἀφέλλω, τραβῶ τι πρῶτος ἢ τὸ πρῶτον, ἐν χρ. τὸ παθ. : Ἀέτ. 6, 28. **προαφῆξω** ἔξω, βράξω τι πρότερον : Γαλ. 6, 290, αὐτ. 667 κ. παθ. : Θεόφρ. Φι 7, 12, 2 Διοσκ. 1, 107, Ἀνυλλ. Ν. Ὀρεβ. 9, 24, 8.

προαφηγούμαι-τομαι, ἴνω, προαφηγέομαι ἀφηγούμαι, διηγούμαι τὸ πρότερον: Ἡρ.3,138 αἰρέται κάτοδόν οἱ ἐς Τάραντα γενέσθαι, προαφηγέσμενος τὴν συμφορὴν, Πάν.

προαφειρῶ-ω μόν., ἀφειρῶ τὸ πρότερον, ἐν χρ. τὸ παθ.: Μιχ. Ἀττολ. ἐν Σδβ.1,21 ὡς προακυρωμένα . . τοῖς προαφειρωθείσιν ἀκινήτως.

προαφήμι ἀφήμι, ἀφήνω πρώτον, δθ. ἐπὶ ὑγρῶν, ἀφήνω τὴ νά χυθῆ πρότερον: Ἰνν. Ὀφ.3 προαφήμι τοῦ αἵματος ἀφήνω ὄλιγον αἶμα νά χυθῆ πρότερον: 2) μτγν. ἀφήμι, διαλύω, ἀπολύω πρότερον: Δίων Κ 37,50.

προαφικνούμαι-τομαι ἀφικνούμαι, εὐθάνω πρώτος: Θουκ.4,2, αὐτ.8,100 προαφικνούμεθα αὐτόσε ἦν καὶ ὁ Θρασύβουλος, Ἰωσ.Α12,7,4.

προαφίσταμαι μέσ. μτ. ἀφ.β' κ. παρακ. ἐνεργ. τ., ἀφίσταμαι, ἀποσπῶμαι, ἐξέχειραμαι, ἐπανίσταμαι, ἀτασιάζω πρότερον, πρωτίτερα: Θουκ.3,12 προαποσπῶντες διὰ τὴν ἐκείνων μέλλοσιν τῶν ἐς ἡμᾶς θένων ἐπαναστατήσαντες πρωτίτερα ἀπὸ ἐκείνων διὰ τὴν ὀλιγορίαν τὴν πρὸς τὰ ἡμέτερα θενά: 2) ἀπολείπω, ἀπέχω πρότερον: Πλάτ. Συμν.175D, αὐτ. Φοιδ.85C, Ἀλεξ.30,2 ἀπαντα . . ἐξουρίσκειται, ἀν φή προαφίστης: 3) μτ. γενικ. ἐγκαταλείπω πρωτίτερα: Δίων Κ 49,41.

προαφορίζω μόν., ὀρίζω, καθορίζω τὸ πρότερον: Ἐφραίμης Καισ.826,22.

προαφρίζω μτγν. προαπᾶφρίζω: Γαλ.6,45D κ. παθ.: Διοσκ.Εὐνορ.2,33.

πρόβα ἴδι (ἰταλ.) μόν. δημ. δοκιμή, δοκιμασία, ἐκτέλεσις δοκιμῆς: Πρόδρο.277 καὶ τίναν τὸ παραβατόν καὶ τίναν τὸ τῆς πρόβας, πρόβα κοσμουμοῦ: 2) δημ. ἐπὶ θεατρικῶν ἡ μουσ. ἔργου προγυμνασίου, δοκιμαστικὴ ἐκτέλεσις.

προβαδῶν ἱεροβαδῶν ἐπιπρό. προπορευτικῶς, ὡς προβαίνει τις περιπατώντας μπροστά: Ἡσιόδ. Ἐργ.729 μᾶτ' ἐν δῶφ μῆτ' ἐκτός ὀδοῦ προβαδῶν οὐρήσῃς: || προβαδῶν ἐξέζωα ἄνω, ὄδῳ πρὸς τὰ ἔμπροσ: Ἀριστοφ. Ἀχ.351 προβαδῶν ἐξέζω' ἐπ' ἀνθρώπων ἔλειον δάπεδον χοροποιῶν: || μτγν. μτφ. ἐπὶ διαστημάτων ἐν μουσικῇ κλίμακα, βαθμιαίως, βαθμωδῶν, ὄλιγον κατ' ὄλιγον: Ἰάμβλ. Πυθ.26,121.

προβαδίζω μτγν., μόν. κ. νεώτ. βαδίζω πρὸ ἄλλου τινός, προπορεύομαι, προηγούμαι, πηγαινω μπρὸς ἀπὸ κάποιον: Πλούτ. Ἠθ.7,07β, Ἰππιατρ.1' || μόν. ἐνικλ. κ. νεώτ. προπορεύομαι, προηγούμαι ἄλλων κατὰ τὰς ἐπισημοὺς τελετὰς: ὁ πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας προβαδίζει τοῦ προέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου, οἱ πρεσβευταὶ προβαδίζουν τῶν ἀπουργῶν: 2) ρημᾶτ. β. προβάδιαι, προβάδισμα.

προβάδιαις-κως ἴδι νεώτ. Ἡ πρόβας τοῦ προβαδίζεω, τὸ προπορεύεσθαι, προηγείσθαι ἄλλου, **προβάδισμα**-ατος ἴδι νεώτ. Ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ προβαδίζεω, προβάδισαις προήγισαι: || εἰδ., τὸ δικαίωμα τοῦ νά προπορεύεσθαι, νά προηγηθῆι τις τῶν ἄλλων κατὰ τὰς ἐπισημοὺς τελετὰς λόγω διαφορῆς ὀκειώματος.

προβαδέστρον μτγν. ἐπιπρό. ἐκ συγχρητ. βαθμ. οὐδ. τοῦ ἐπιθ. προβαδῆς ἢ προβαδῶς, λίαν βαθύτερον, πολὺ πιο βαθύ: Διδ. Ἀλ.348 (ἐκδ.Μ1).

προβάθμιος-α-ον μόν. ὁ ἐν τῇ πρώτῃ θέσει καθήμενος, ὁ κατέχων τὸν πρῶτον βαθμῶν, κορυφαῖος: Ἰωσ.Γενέσ.50Α Πάτριος ὁ ἀποσπῶλων προβάθμιος: || κ. συγχρ. προβαθμώτερος ἐπὶ συγκυνοῦς, ὁ πλησιέστερος: Μιχ. Ἀττολ. ἐν Σδβ.1,15 καὶ ἔτερος αὐτὸ διαδέχεται προβαθμώτερος συγκυνοῦς, αὐτ.36,Βαλας. ἐν Συντάμ.Καν.2,322, Μιχ. Ἀκομ.2,33,27 (ἐκδ.Α).

προβαθύνε-ος-ύ μτγν. ὁ λίαν, ἐξαιρετικῶς βαθύς: Ἀπολλ.Ρ 4,283 ἰδ. ἀνάγκη. προβαθύνει.

προβαίνω κ. μόν. νεώτ. κ. δημ., μέλλ. προήσομαι [Εὐρ. Ἀлк.785], κ. προβήσω [Πίνδ. Ὀ.8,63], ἀόρ. β' προβήην Ἰλιάδ.η, Ἀθήν.13,580C κ. προβήην, β' ἐν. προσ. πρόβῃ (Ἀριστοφ. Ἀχ.262, Εὐρ. Ἀлк.872), β' πλθρ. προβάτε Σοφ. ὈΚ.841, Εὐρ. Ἡρ.1047], παρακ. προβαδίσκω [Ἰλ.Ζ 125, Ἡσιόδ. Α.355] π. Ὀρ. ἐν χρ. μ. ὁ παρακ. κ. ἐνεστ. μτγ. προβαδίσκω ἴδι ἐκ τ. προβαδίσκω [Ἰλ.Ν 18], αἰτ. μτ. ἐνεστ. προβαδίσκων ἴδι ἐκ τ. προβαδῶ-ῶν [αὐτ.807], μτγ.ἀόρ. β' προβαδῶν [αὐτ.Μ.277, Διοδρό. Ἀριστοφ. Ἀχ.262, προβαδῶν κ. συγχρ. προβαδῶντες Κρατιν.126], ὡ' πλθρ. προσ. προβαδίσκων [Ἡσ.], βαίνω, βαδίζω πρὸς τὰ ἔμπροσ, προβαδίζω, προπορεύομαι, προχωρῶ: Ἰλ.Ν 18, αὐτ.158 κοῦφα ποσὶ προβαδῶν καὶ ἀνασπίδα προβαδίζω, αὐτ.807, αὐτ.Π.609, Ὀδ.Ρ.27, αὐτ.Ο.555 τὸν δ' ὡκα προβαδῶντα πόδες φέρον, Ἀριστοφ. Ἀχ.64,50 προβαίνει εὐθέσει τῆς σκέλεσι, Σολωμ. Ἐθν. Ὑμν.37,1 σοῦ προβαίνουσι καὶ τρίζουν γιὰ νά ἱδῶς πῶς εἶν' ἡ πόλις: || κ. μτ. συστοχ. αἰτ.: Εὐρ. Ἀлк.263 οἶαν ὀδὸν ἀ δελαιστατά προβαίνω || φρ. μέγα προβαδῶν ἐκτελέω μέγα βῆμα πρὸς τὰ ἔμπροσ: Ἰνν. Ἀρβρ.60' || νεώτ.κ.μτφ. τὸ παθ. δὲν περιωρίσθη εἰς συστάσεις μόνον, ἀλλὰ προβῆθαι καὶ περαιτέρω: 2) ἐπὶ τριχῶν, αὐξάνουσιν ἐμπροστίου, ἀναπύσσομαι, μεγαλώνω: Λιδάκ. Λογ.64,50' 3) κ. νεώτ. ὡς σημεῖον χρόνου ἐν φρ. ἄστρα προβέβηκε ἔχουν προβῆθαι πάλιν ἐν τῷ οὐρανῶ, ἦτοι παρήκε τὸ μεσσηκτικόν, πέρασαν τὰ μέσωνυχτα: Ἰλ.Κ.252 ἄστρα δὲ διὰ δὲ προβέβηκε, παρήκην δὲ πλέων νύξῃ || ἢ νύξ προβαίνει ἢ νύξ προχωρεῖ: Ἔνν. Ἀν.3,1,13 καὶ κατακείμαι ἢ δὲ νύξ προβαίνει: || δθ. κ. ἐπ' αὐτῶν τοῦ χρόνου, προχωρῶ, παρέρχομαι: Σοφ. Φιλ.285 ὁ μὲν χρόνος δὲ διὰ χρόνου προβαίνει μοι || δημ. κ. ἐπὶ γεγονότων: Ἐθελ.583, Ἡρ.7,23 προβαίνοντος τοῦ ἔργου, Πολύδ.2,47,3, Ἠγήσων.21: || ἐκ τοῦ προβαδίσκωτος ἀπὸ τὴν πείσει τῆς στιγμῆς, τῶν περιητάσεων: Πολύδ.7,12,2' κ. ἐπὶ ἡλικίας: Ἔνν. Ἀπολ.6 νύξ δὲ εἰ πρὸς ἡβήσεται ἢ ἡλικία, οἶδ' εἰ ἀνάγκη ἔσται τὰ τοῦ γήρως ἀποτελεσθαι: || κ. ἐπὶ προσ. τ. Λυσ.24,16 οἱ προβαδίσκοντες τῆ ἡλικίᾳ, Πλάτ. Ἡσ.13,1 οἱ προβαδίσκωτες τῶν ἡμερῶν, Μάχην. Ἀθήν.13,580, ΚΔ Λοκ.1,7 προβαδίσκωτες ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶν' || νεώτ. προβέβηκε ἡλικία ἢ προχωρημένη, γερωνική ἢ σχεδὸν γερωνική: || κ. ἀπολ. οἱ προβαδίσκωτες οἱ προχωρημένης ἡλικίας ἄνθρωποι, ἡλικιωμένοι: Βάτ.7,9, Λοκ.Νιγρ.24: 4) μόν. δημ. προβαίνωμαι, παρακλίπτω: Ἐρωτόκρ.1,560, Κρυστ. Ἀγροτ. τὸ νεοῖδοποιεῖν 72 προβαίνει ἢ χασαυνοῦλα: 5) μτφ. ἐπὶ διηγήσεων, λογικῶ ἐπιχειρήματος ἢ συζητήσεως, ἐπὶ ἐνεργείας, ἐπὶ γεγονότων: Κρατιν.66 μὲν πέρα προβάς λόγου, Ἡρ.1,5 προβήσομαι εἰς τὸ πρῶτον τοῦ λόγου, Αἰσχ. Πρ.249 προβήσ τῶνδ' καὶ περαιτέρω, Σοφ. Ἀντ.853, Εὐρ. Ἰνν.342, αὐτ. Ἀлк.785, αὐτ.Μᾶδ.907, Ἀριστοφ. Ἀχ.336 οἱ προβαίνει τὸ πρᾶγμα τοῦ βουλευματος, Αἰσχ. Ἰν.179 τὸ εἶδος ἐπὶ πολὺ προβαίνει' || φρ. προβαίνει τὸ εἶδος ἄρκον καὶ ἐπιτροπέων προοδεῖται, αὐξάνει τὴν κυριαρχίαν του: Ἡρ.1,134' || κ. ἀπρσα. εἰς τὸν παρὸν προβαδίσκω ἔχει προχωρήσει μέχρι τοῦ αὐτοῦ σημείου ὡστε. Πλάτ. Νόμ.839C: || προβαίνω πόρρω μοχθηρίας προχωρῶ εἰς μέγαν βαθμὸν μοχθηρίας: Ἔνν. Ἀπολ.30' || κ. ἐπὶ ἐχθρας: Δημ.162' || κ. ἐπὶ ἀταξίας: Αἰσχ.ν.3,38' || τασπύτων προβαίνω τῶσων πολὺ προοδεῖω, προκάνω: Πλάτ. Ὀσειρ.187Α τασπύτων προβαδίσκωμεν ὡστε' || νόπ. ἐπὶ ἐπιχειρήσεων, προκάνω, ἐπιτυγχάνω: 6) ὑπερβόλλω, ὑπερτρέπω: Ἰλ.Ζ.125 πολὺ προβαδίσκωτες ἀπάντων σῶ θάρρα, αὐτ.Π.54, αὐτ.Ψ.890, Ἡσιόδ. Α.355 δυνάμει τε καὶ αἰ-

δοί Τρηχίνας προέθηκε (ἀνεδείχθη ὑπέρτερος τῶν Τραχινηῶν, Καλλ. Ἐπιγρ.1,5) 7) μτ. αἰτ. πράγμ. διασεκίεζω, ἀπαβαίνω τι: Πλάτ.Ν.7,1 ἀπομύνη μὴ τέρμα πρόβαθ ἀκονῆ' ὥστε χαλκοπάρουον θρασι τοῦν γλώσσων' || ἀπαν. π. ποιητ. μτ. αἰτ. τοῦ θράσους, ἐπὶ κινήσεως: Θουκ.283, Ἐφρ.Φοίν.142, αὐτ. Ὀρ.1470, Ἀριστ.Φρ.Ἐκκλ.161 οὐκ ἀν προβαίνω τὸν πόδα τὸν ἑτέρου, Λουκ.1στ.Συγγρ.29, Πόλυδ.5,23 προβάς τὸν πόδα τὸν ἀριστερόν καὶ τὸν δεξιὸν ὑπόδαρ' || φρ. προβαίνω τὰ ἀριστερὰ ἐπὶ κτηνῶν, ἔχω τὰ ἀριστερὰ σκέλη ἐμπρός: Ἀριστ.ΖΠ706ε,7. 8) κ. ἐν μτθ. χρ. κάμω τινὰ νὰ βαδίσω, νὰ ὑπάγῃ ἐμπρός, διδάσκω πῶς νὰ προσδεύσῃ: Πινδ.Ο.8,63 τίς τρόπον ἀνδρᾶ προβάσει; 9) μν. δημ. προβάλλω, προτείνω: Ἐρωτόκριτ.3,1463. 10) νεώτ. προβαίνω εἰς . . . ἐνεργά, ἀρχίζω τὴν ἐκτέλεσιν τινος, κάμω: ἡ ἀστυνομία προέβη εἰς συλλήψεις πολλῶν ὀπίστων, ἡ κυβερνήσις δὲ προέβη εἰς παραστάσεις, ἡ Ἐλλάδος προέβη εἰς παραγγελάειν πολεμικοῦ ὀλοικοῦ.

προεκαχλῖος-η-οῦ ποι. ἰων. τ. τοῦ μὴ ἀπαντῶντος προεκαχλῖος ἐπὶ τοῦ Διονυσίου, ὁ ἡγούμενος τῶν βακχευόντων, τῶν βακχῶν: Ἐφρ.Βάκχ.412 ἔκασι' ἄγε με, Βρόμικε, Βρόμικε, προεκαχλῖτε δαίμον ἰδ. ἀνών. προεκαχλῖ ἐπέε δαίμονι.

προεβαλλέειον (τὸ) μνητ. τὸ προπαρασκευαστικὸν λουτρόν: Ἀρχηγ.Γαλ.13,168, Ἐπιγρ. Τέτα.

προβαλλός (οἱ) μνητ. κ. προβάλλος [ἰΦωτ.] κ. προβάλλος [Ἡσ.] πρόβαλλος Βλ.33, ἀμνηστῆριον, προφυλακτῆριον: Ἡρωδιαν.1,158.

προβάλλω κ. μων., νεώτ. κ. δημ., μέλλ. προβαλέω, ὄφρ. β' προβάλλον, ἐπ. προβάλεσκον (Ὀδ. Ε.331), δημ. α' [ἐ]προβάλα, παρακ. προβέβληκα, μέσ. ὄφρ. β' προβαλόμην, παθ. προβέβληθην (Ἰδιγ.271), παρακ. προβέβλημαι (Ἀρρ.Τακτ.36,2), βάλω, φέω, ὄφρ. πρὸς τὸ ἐμπρός, ἀπράγην ὑπὸσπᾶ: Ὀδ.Ε.331 Νότας βορέε προβέβησκε [σχεθῆν] φέρεσσαι. 2) κ. νεώτ. βάλλω τὴν ἐμπρός, ἐκτείνω ἡ ρίπτω πρὸς τὰ ἐμπρός: Ἡρ.9,112 τοῦς μαζοῦς κισί προβάλας, Ἀριστ.Πλ.798 τριγυλά τῆσι τοῖς θεωμεινῶσι, αὐτ. Ὀρ.626, Πλάτ.Φαῖδρ.241ε, τὸ δέντρον προβάλλει τὴν ακίαν του, προβάλε τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τοῦ παραθύρου' || κ. ἐπὶ γυναικῶς: Ἐφρ.Κρ.6 προβάλλειν ἀνδρὶ δέμας' || κ. ἀνευ δοτ.: Πλάτ.Περ.28 προβάλλειν ἀκήδευτα τὰ σώματα. 3) ἐμφανίζω, παρουσιάζω: Ἰππ.Γυν.1,69, Σωφ.2,60' κ. παθ.: Ἰππ. Γυν.1,69. 4) μτθ. προτεινῶ, ὑποδεικνύω: Κδ Πράξ.19,33 ἐκ δὲ τοῦ ὄχλου προεβίστασαν Ἀλέξανδρον, προβαλόντων αὐτὸν τῶν Ἰουδαίων κ. μέσ.: Ἡρ.1,98, Ἀνδοκλ.132 ληγουσινε προβάλλεσθαι γυμνασιαρχόν, Πλάτ.Νόμ.755C, Ξεν.Ἀν.6,125 καὶ ἐπὶ ταῦτο ἔδοξε, προβαλλόντων αὐτῶν, Δημ.519' κ. παθ.: Ἡρ.1,98, Πλάτ.Νόμ.755C, Δημ.277 προβήθετε πυλᾶγονος ὀδοῦς' || δημ. τὸ ἐνεργ. ἐν ἀμτθ. χρ. ἐμφανίζωμαι, παρουσιάζομαι: Σαλμ.εἰς Κόρινθ.εἰς Μοναστήρι 2 πρόβαλε καὶ στὰ κάγκελα. 5) προτεινῶ τὴ πρὸς ἀμνηναν, κρατῶ τὴν προδεδειγμένον, προτεταμένον πρὸς ἀμνηναν: Πλάτ.Σωφ.261α, Ἀριστ.Ποιητ.1460β,19

ἄμφο τὰ δεξιὰ προδεδειγμένως, Πaus.4,18,6 χλαμύδα ἀλυσίαι προβάλλειν, Λουκ.Κατὰπλ.25 προβάλλει αὐτὸν εἰς τὸ μέσον κ. μέσ.: Τυρτ.15,3, Ἐφρ.Ρησ.370 τὸν ζῆχρυσον Πηλείδα προβαλοῦ κατ' ὄμμα πέλταν, Ἀριστ.Πάτρ.201, Μηναι.12,9 Ὀρβη.Ὀδ.6,5 σὲ ὄπλον ἀρραγὲς κατ' ἔχθρων προβαλλόμεθα' || προβάλλομαι τὰ ὄπλα προτείνω τὰ ὄπλα εἴτε πρὸς ἐπιβίον εἴτε πρὸς θμνηναν, ἐν ἀμτθ. πρὸς τὸ μεταβάλλομαι Βλ.: Ξεν.Ἀν.12,17 τὴν φάλαγγα ἐκέλευε προβαλέσθαι τὰ ὄπλα καὶ ἐπιχωρῆσαι, αὐτ.6,5,16, αὐτ. Ἀπομν.3,

8,4' κ. παθ.: Διδ.δ.Σ.17,100 σάριαν προδεδειγμένως, Ἀρρ.Τακτ.36,1 τοῦς θυρακοῦς πρὸ τῶν νύμφων προδεδειγμένοι, Λουκ.Νεκρ.Δ.27,4' || ὄφρ. προδεδειγμένοι τοῦς θυρακοφόρους ἔχοντες οὐτοῦς πρὸ ἐαυτῶν: Ξεν.ΚΠ.6,3,24' || κ. ἐπὶ στρατηγῶν ἐν φρ. προβάλλομαι τάφρον - ποταμόν, Πολυδ.1,18,3, αὐτ.2,5,5' || κ. μτ. γενικ.: αὐτ.1,48, 10 προβάλλεσθαι τῆς στρατοπέδεως τείχος' || κ. ἀπολ. Ἰστορίαι ἐμπρός πρὸς ὑπεράσπισιν: Ξεν. Ἀν.4,2,21 πρὸ ἀμφοῖν προδεδειγμένους ἰτατάμενος οὐτως ὥστε νὰ προασπίσῃ ἀμφοτέρουσι, αὐτ.ΚΠ.2,3,10' κ. μτ. γενικ.: Δημ.560 τοῦτα προδεδειγμένα Πολύεκτος' || προαίσεις τῆς πολιτείας προδεδειγμένη σύστημα ἀμύνης: αὐτ.349' κ. παθ.: Ἀρρ.Τακτ.36,2 ἰππῆς προδεδειγμένοι πρὸ τοῦ δεξιοῦ κέρους, αὐτ.34,3 κρήνη πρὸ τῆς κεφαλῆς προδεδειγμένα' 6) κ. νεώτ. θέτω ἐμπρός, προτεινῶ ὡς ἐπιχείρημα πρὸς ὑπεράσπισιν ἢ δικαιολογίαν: Σοφ.Τρ.810 ἐπεὶ μὴ τὴν θάμιν μὲν προβάλας, Ἐφρ.Ἐκ.825, Δημ.112 τοῦτομα μὲν τὸ τῆς κρήνης ὄμνιν προβάλλει' κ. μέσ.: αὐτ.258 τὴν ἀγαθὴν προβαλλόμενος ἐπιβίδα' κ. παθ.: Θουκ.6,92 τὸν ὕψ' ἀπάντων προβαλλόμενον ὀνομαζόν, αὐτ.5,16' || τὸ μέσ. φέρω τινὰ πρὸς ὑπεράσπισιν μου: Πλάτ.Λάχ.201Β τὸν Ὀμηρον δοκεῖ μὴ χρῆσθαι προβάλλεσθαι, Ἰσοκ.7,3' || ὄφρ. προβαλλόμενος ὁ προσκομίσας, προσαγωγὴν μαρτυρίαν: Νόμ.π.Δημ.1132' || τὸ μέσ. μεταχειρίζομαι ὡς δικαιολογίαν ἢ πρόφασιν: Θουκ.2,87' || νεώτ. τὸ ἐνεργ.: ἀμέσως προέβαλε τὸ ἄλλοθι' 7) προτεινῶ ἐρώτησιν, ἔργον, πρόβλημα, σίνχη: Ἀριστ.Περ.757 ἄλλ' ἑτέρον αὐ σοι προβαλῶ τὴ δεξιὴν, Πλάτ.Πολ.536D, αὐτ.Χαρμ.162B, Ἀνφρ.74,5, Ἀριστ.Πολιτ.1233b,35' || μνητ. σχην. μτ. ἐρωτήσθαι. προτ.: Ἐπικτ.Ἐγγ.33,12 πρόβαλε σαυτῶ τί ἀν ἐπιλοῦσαι ἐν τούτῳ Σακράτης, Ἀριστ.Ἰδ.141] κ. παθ.: Ἀρχηγ.Κων.Σοφ.Γ.προοίμ. προβάλλεται τὰ δὲ θεωρησῶν' 8) ἀπὸλ. βάλω, θέτω τὴν ἐνώπιον τινος: Πολυδ.3,2,9, αὐτ.11,3,6 λογοφόρους διαδιδάσκεις τὸν ποταμόν προβαλέτω τῆς δυνάμεως. 9) προεκτείνω, ἐκτείνω πέρα τινός, ἐξάγω, βιάζω ἔξω: Σοφ.Ἠλ.740 κἀρα προβάλλων ἱππικῶν ὀχημάτων, Ἀρετ.Ὀξ.Παθ.1,7 τῶν ὀδόντων τὴν γλῶτταν προβάλλειν, Φιλοῦμ. Γυναικ.1,2 φλέγμα καὶ ἀφροδίτες ἐκ τοῦ στόματος προβάλλειν. 10) ἐκπέμνω, ἀναδίδω: Διοσκ.4,50 προβάλλει δὲ κατὰ τὸ φθινόπωρον τὰ φύλλα τράγου ἀσπῆν' || ἐκπηγάζω, παρῶμ, μτ. τὸ παθ. ἐκπορεύομαι: Πρόκλ.Γαρμ.552B αὶ τῶν θεῶν δυνάμεις προδεδειγμένοι τῶν πρώτων. 11) ἐκβάλλω, ἀποβάλλω: Διδ.δ.Σ.3,8 καθάπερ αὐτῶν ταῦτην προβαλλόμενοι. || κ. ἐπὶ ἤχου: αὐτ.5,30 ἤχων τραχῶν προβάλλειν. 12) παρῶμ: Ἰώσ.Α1.4,8,19 προβάλλειν κορῶν, Ἀέτ. 12,1 προβάλλειν ἄνθος. 13) τὸ μέσ. ρίπτω ἐνώπιον τινος, προχέω: Ἠλ.Α.458 αὐτὰρ ἐπεὶ ρ' εὐέξαντο καὶ οὐλοχούτας προβάλλαντο. 14) ὄμ. ρίπτω ἔξω εἰς μέρος τι, ἐκθέτω: Σοφ.Φιλ.1017 νοεῖς ἄγειν ἀπ' ἀκτῆς τῆσδε ἐν ἡ με προβάλλου ἄφιλον, ἐρημον. 15) σχάλ. ἐν ἀμτθ. χρ. ρίπτω πρὸς τὸ ἐμπρός: Σχάλ. Ἀριστ. Ὀρν.48' || ὄμ. ρίπτω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους πρὸς πρῆνῃς ἢ κτ. ἀ. ἐν μτθ.χρ. ρίπτω εἰς ὀπίσθωμον, περιέρχομαι εἰς ἀπελπισίαν: Ἡρ.7,141 προβάλλουσι δὲ σφέας αὐτοῦς ὑπὸ τοῦ κακοῦ τοῦ κεκρημένου, Σοφ.ὈΤ.745. 16) εἰς κίνδυνον ἐμβάλλω, ριφκινούμαι: Ἐφρ.Ρησ.183 ψυχὴν προβάλλειν ἐν κωβισαὶ δαίμονος. 17) ἐγείρω, διεγείρω: Ἠλ.Α.529 ἐριδα προβαλόντες. 18) μέσ. βάλω, πρότερον, προηγουμένως: αὐτ. Ψ.255 θμεσιλιὰ τε προβάλλαντο. 19) ὄμ. προτεινῶ εἰς ἐμαυτὸν, ποιοῦμαι ἀρχὴν ἔργου τινός: Ἡσίοδ. Ἐργ.779. 20) ρίπτω πέρα τινός, νικό

ἐν τῷ βάλλασθαι, ὁδ. ὀπερτώ, ὀπερδαίνω, ὀπερδάλω, μτ. γενικ. προσ. κ. δατ. πρόμ. : Ψ.Τ.218 ἀγὼ δὲ κε σέο νοματί γε προβαλοῦμαι 21) ὡς ὄρας ἐν τῷ ἀπ. δικαίω, κατηγορῶ τινα ἐνώπιον τῆς ἐκκλησίας διὰ τῆς ἀγωγῆς, ἣς ἐκαλεῖτο προβάλη, κυρίως παρουσιάζω τινά ὧς ἔνοχον ἐρωτήματος : Δημ.514 προβαλόντων ἀδικῶν τούτων περὶ τὴν ἑορτήν || κ. μτ. μ. αἰτ. προσ. : αὐτ.571 || ὁ προβαλομένος ὁ κατηγορῶς ἐν τῇ προβάλλῃ : αὐτ.572 κ. παθ. κατηγοροῦμαι : Ξεν.Ἐλλ.17,35 προβαλήθησαν δὲ καὶ ἄλλοι τέτταρες 22) γεν. προσδάλω, ἐπιπλήττω, ἐπιτιμῶ : Διον.Ἀλ.Ρωμ.4,24, ἴωσα. Π1 2,8,7, Πλούτ.Ἠθ.18D ὡς δὲ διαθεσίαις καὶ πράξεσι μίμειται καὶ προβάλλασθαι καὶ κακίζεν 23) ρηματ.π. προβάλλω, προβλήμα, προβλής.

προβατιζῶ μτν. βασιζῶ τὴν πρότερον, προηγούμενος : Κλήμ.Ἀλ.974.

προβάτω μτν. ἐμβατιζῶ ἡ πρότερον : Σωφ. 2,32 προβάτειν τὴν εἰς γάλα κ. παθ. : Πάπ.

προβαρόνω μτν. βαρόνω πρότερον : Φιλῶστρ. Γυμν.46 προβαρόνων τὴν γαστέρα κακῶντας.

προβάρω [ἰταλ.] δημ. κίμων πρόβα, δακμιάζω : πᾶσα νά προβάρω τὰ ρούχά μου 21) ναυτ. παραστῶναι ἢ παραβάλλω βλλ.

προβασιζῶ μτν. βασιάζω, ἐξετάζω, ἐπεινώω πρότερον ἐν χρ. τὸ παθ. : Ἠρώμ.Αὐτομ.25 2) βασιάζω, κολάζω πρότερον : Λουκ.Τυραν.17 ἄλλα λόθῃ προβασιάζεις πολλῶν κ. παθ. : Πάπ. Μαρκ.4,10,16, ἴωσα.Α1 17,5,5, αὐτ.Π1 5,11,λ.

προβασιᾶ [ἰ] πιθ. βοσκή προβάτων : Ἐπιγρ. Βωϊωτίας.

προβασιλεύω μτν. βασιλεύω πρότερον, προηγούμενος : Διόδ.Σ1 1,51 τῆς δὲ τῶν προβασιλευσάντων μεγαλοφυξίας καὶ φιλοκαλίας οὐκ ἄξια.

προβασιεύω [ἰ] ἡ περιουσία εἰς βοσκῆματα, ἀφθονία βοσκημάτων, προβάτων, προβλ. προβατεῖα : Ὀδ.Β75 ἐμοὶ δὲ κε κέριον εἴη ὕμας ἐσθόμενοι κειμήλιά τε πρόσσιν τε 1) ἦσ. εἰ τὴν βοσκημάτων κτήσις : 2) μτν. προχωρήσις : Στράβ.7,1,5 3) ὄμ. προβάσις, πρόσος : Φιλ.1,595 προβασιεύω τὸν Σωφρ.110 4) κ. ἐπι μουσ. ἦχων : Ἰάμβλ.Πυθ.26,120 4) κήσις προσηπτική : Σωφ.1,114, Γαλ.19,373-5) προσαγωγὴ βλλ. : Μαρία π. Ζώσ.Ἀλφ.158B.

προβασιόω μτν. βασιόω, φθωνῶ πρότερον ἢ ἐπὶ πνι : Λιδάν.Πρωγ.29,2 ἑπειδὴ τις δαίμων σου προεβάσκησέν μοι τῆς τροφῆς.

προβασιόω [ἰ] ἡ νόσ. ἢ βοσκάνια βλλ.

προβασιόω [ἰ] [ἰ] ἡ νόσ. ἢ βοσκάνια βλλ. φυλακτὸν κατὰ τῆς βοσκάνιας ἢ μαγείας φυλακτῆρων, τὸ ὅποιον ἐξάρτων πρὸ τῶν ἐργαστηρίων ἢ ἐξ ἐσούτων, ὡς καὶ σήμερον : Πά.Ἐπιστ.69 ὡσπερ γὰρ ἐν σικυπρώτῳ προβασιόων οὐδὲν φυλάσων, Πλούτ.Ἠθ.681P, ἦσ. ἐν λ. κεράμβηλον, ἔστος. Πον.41,27, Γρην.Σκ.Τερρ.69,7 τὸ βοσδοῦ μὴ πεισμα παῖρων προβασιόων.

προβασιόω πάλ. βαστιόω, μεταφέρω τὸ πρῶτον ἢ προηγούμενος.

προβάτι [ἰ] δημ. ἢ προβατιῖα βλλ.

προβατιόω μτν. ἄγριον πρόβατον.

προβατιᾶ [ἰ] μτν. τὸ φυτὸν ὠκισμοειδὲς βλλ. : Ψιδισκ.4,28.

προβατιᾶ [ἰ] δημ. ὄνομα τοῦ πρόβατου, μικρὸν πρόβατον : Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.266,4 κὶ ἄλογα δὲν ἔβρανε, προδατικά ἤρανε 2) μτφ. κτ. πλθ. προδατικά οἱ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν κυμάτων σχηματίζονται κατὰ διαστήματα ἀπφοῖ.

προβατιᾶ [ἰ] δημ. ἠλν. -ισσα, ποιήν, ἰθ. πρόβατων, βοσκῶς, τοσπόνος.

προβατιᾶ -ᾶ [ἰ] δημ. ἄ. προβατιᾶρος βλλ. πρβλ. γιδός.

προβατεῖα [ἰ] μτν. φάλαξις καὶ ἐπιμείλια προβάτων, ὁδ. ὁ βίος, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ποιημένου : ἴωσα.Α11,2,2, Πλούτ.Σολ.28 Αἰγιοκορεῖς δὲ τοὺς ἐπὶ νομαίαις καὶ προβατεῖαις διατριβοντας, αὐτ.Πολκ.11 2) περιουσία εἰς πρόβατα συνιστάμενη ἢ βοσκήματα, ποιήμων προβάτων, ἄ. πρόσος βλλ. : Στράβ.12,3,13 ἔχει δὲ καὶ προβατεῖαν ὑποδιεσπέρου . . ἔρατος, Αλ.Ζ1 4,32.

προβατεῖος -ος κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς πρόβατον, ὁ τοῦ προβάτου, πρόβιος, προβαθισός : Ἀριστ.Ζ1 522α,22 εἰς δὲ τὸ προβατεῖον ἐν Σικελίᾳ κοί ὅπου πλείον αἰγῶν μεγύνοσαι, ἴωσα. Α1 3,11,2, Σέξτ. Ἐμν. Πυρρ.3,223 2) τὸ αὐδ. προβατεῖος ὡς οὐα. τὸ φυτὸν ἀρνώγλωσσον βλλ. : Ψιδισκ.2,126 3) τὸ θηλ. προβατεῖος ὡς οὐα. τὸ φυτὸν θύμβρα βλλ. : αὐτ.3,37.

προβατιόω [ἰ] νεώτ. ἐμπορος προβάτων.

προβατιόω ἐπιθ. λαυγερ, βαθμ. οὐδ. γεν. σχηματισθὲν ἐκ τῆς λ. πρόβατον μωρότερον : Σώφρ.122 ἰάμψ.ε.κ.κ.

προβατιεύω -εύω [ἰ] μτν. ὁ προβατευτὴς βλλ. τίτλος ἐργου τοῦ Ἀναφάνου : Πολυδ.7,184.

προβατιόω -ος μτν. ὁ κατάλληλος πρὸς βοσκήν προβάτων : Φιλ.2,91, αὐτ.131.

προβατιεύω [ἰ] μτν. ποιήν προβάτων, προβατιᾶρος : Πολυδ.7,184.

προβατιεύω -ῆ-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς πρόβατα, ὁδ. κύων προβατευτικός τσασποσκυλλο : Φιλῶστρ.Ἀπολλ.6,43, Λόγ.3,7 1) ἢ προβατευτική τέχνη ἢ τέχνη τοῦ τρέφειν ἢ διατηρεῖν πρόβατα : Ξεν.Ολυ.5,3 καὶ γὰρ ἡ προβατευτικὴ τέχνη συνήτηται τῷ γεωργῶν, Πολυδ.7,184.

προβατιεύω μτν. διατηρῶ, τρέφω πρόβατα : Ἄνθ.Ἐμν.Πολ.17, Ἐπιγρ.Δαυδόνος 2) φυλάττω πρόβατα, εἶμαι προβατεῖς, ποιήν προβάτων : Κρην.ΑΠ7,436 1) βόσκω, ποιμῶμαι : Ἄνθ. Ἐμν.Πολ.18 προβατεῖον ἐκατόν πλείω τὰ μείζονα 2) τὸ παθ. τρώγωναι, βόσκεισθαι ὀπὸ προβάτων : Διον.Ἀλ.Ρωμ.1,37 4) ρηματ.π. προβατεῖα, προβατιεύω, προβατευτικός.

προβατιεύω -ῆ-ος [ἰ] μτν. μάνδρα προβάτων πρβλ. προβατόων : Ἠρώδιον.Ἐπίμ.113.

προβατιᾶ [ἰ] μον. τὸ δέρμα τοῦ προβάτου, προβίῖο : Παχυμ.Γ1 348,7 [ἐκδ.2].

προβατιᾶ -ατος [ἰ] δημ. ἐπὶ πρόβατον.

προβατιᾶ -ος-ο δημ. ὁ τοῦ προβάτου ἢ ὁ προερχόμενος ἐξ αὐτοῦ, προβατεῖος, πρόβιος : προβατιῖο γάλα - βλέμμα.

προβατιᾶ -ῆ-όν κ. νεώτ. ὁ προβατεῖος βλλ., ὁ ἀνήκων εἰς πρόβατα ἢ τρώγωναι, ὁδ. προβατικός χορὸς αἰώνιος εἰς τὸ ἔργον «ἴγες τοῦ Εὐπλόιδος : Εὐστ.1063,44 1) ἢ προβατικὴ πύλη πάλιν ἐν ἱεροσολύμοις δι' ἣς διήγοντο τὸ πρὸς βυσιόν πρόβατα : Πά Νεεμ.3,1 ὠκοδόμησαν τὴν πύλην τὴν προβατικὴν 2) ἢ προβατικὴ οὐα. : ΚΔ ἴω.5,2 ἐπὶ τῇ προβατικῇ κολυμβήθρα . . πέντε στοὰς ἔχουσα.

προβατιᾶ [ἰ] δημ. δ.πρ. προβατιᾶ ἢ ὀπὸ τῶν προβάτων ἀναδιδομένη χαρακτηριστικὴ δυοσομία, κακοσομία.

προβατιᾶ [ἰ] δημ. κ. ἴνα θηλυ προβάτων.

προβατιᾶ [ἰ] ὄνομα τοῦ πρόβατου, μικρὸν πρόβατον, ἀγνός, προβατιᾶ : Ἀριστ.Σφ.955 οἷός τε ἰκύνω πολλοὺς προβατιᾶς ἐξεσταντα, αὐτ.Πλ.293 Βληκόμενοι τὸ προβατιᾶν αἰώνως τε κινεσθῶντων μέλη, Πλάτ.Φαῖδρ.259Α . τράγικων. 1,22, Σωτᾶδ.9,3, Μέν.319,3, Πλούτ.Φάθβ1, Φιλῶστρ. Ἀπολλ.3,43 2) ἔριπον, κασικάκι : Ἀριστ. Ὀρν.836 ἀμα δὲ προεστὶ χασίκιος ἔνεκα προδατιῶν τὸ θύειν.

προβατιᾶ -ῆ-ος [ἰ] δημ. ἐν λ. ἀρηνοβοσκῶς ἐπιμήν προβάτων.

προβατογνώμων-ονος -ον ποι. ὁ εἰδήςμων περὶ τὰ πρόβατα ἢ τὰ ποιμίνα, ὁ ἀκριβῶς γνωρίζων καὶ διακρίνων αὐτὰ, εἰδικὸς περὶ τῶν ἐρευνην αὐτῶν. 88. μτφ. ὁ ἐμειρακὸς κερτὶ χαρακίτηρος: *Αλαχ. Αγ. 795* ὁστις δ' ἀγαθὸς προβατογνώμων, οὐκ ἐστὶ λαβεῖν ὄμματα φωτός.

προβατοδόραξ [ὁ] μτγ. ὁ ἐκδέρων τὰ πρόβατα, προβατοδόραξ, ὄνομα τοῦ μινῶος Ἀθηναίω-νος: *Πρόκλ. Ἡσίοδ. 502.*

προβατοθρέμμων-ονος -ον μαν. ὁ πρόβατα τρέμων, προβατοθρακός: *ΚΜανασσα. Χρον. 5199.*

προβατοθύτης [ὁ] πάπ. ὁ θύων πρόβατα.

προβατοκόμηλος [ἡ] νεώτ. ζῶμα γένος μηρυ-καστικῶν ζῶων ἐκ τῶν καμηλιῶν, ἄ. αὐχενία.

προβατοκάπηλος [ὁ] μτγ. κάπηλος προβά-των, προβατέμπορος, προβατοπώλης: *Πλουτ. Περ. 24* Ἀισχίνης δὲ φησι καὶ Λυσικλέα τὸν προβα-τοκάπηλον, *Κωμ. Ἀδελφ. 62.*

προβατοκομία [ἡ] νεώτ. διατροφή προβάτων πρὸς ἀναπαραγωγὴν, ἄ. προβατοτροφία.

προβατοκόμος [ὁ] μτγ. ὁ ἔχων τὴν φροντίδα προβάτων, ποιμὴν προβάτων: *Ἀνών. ἐν Ρητ. 3, 607 W.*

προβατοκτινητρόφος -ον πάπ. κτινητρόφος πρόβατων.

προβατο(ν) [τὸ] κ. μαν. νεώτ. κ. δημ. ἑτεροκλ. ὄσπ. πληθ. πρόβατα (*Ἡρωδιαν. 1, 414*, *Ἡσ.*) πᾶν τὸ βοδόνιον ἢ βοσῖον πρὸς τὰ ἐμπρός, πᾶν τὸ προβαῖον, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ πτηνόν, τὸ ἐρητιῶν καὶ τὸ ἐνωδρον, ἐν χρ. μετὰ τῶν Ἰώνων καὶ Δω-ριέων ἐπὶ παντός τετραπόδου βοσκήματος, κτή-νος: *Ἡρ. 2, 41*, αὐτ. 4, 61 θύουσι δὲ καὶ τὰ ἄλλα πρόβατα καὶ Ἰηπούς μάλιστα, αὐτ. 1, 133 οἱ δὲ πένητες αὐτῶν τὰ λεπτὰ τῶν προβάτων αὐτὴν θέταται, αὐτ. 8, 137, *Ἰνν. Ἀρθρ. 8* πάντων τῶν προ-βάτων βόες μάλιστα ἀτονάουσι, *Πίνδ. ἄν. 316*, *ΠΔ Ἔ. 12, 5* πρόβατα ἀπὸ τῶν ἀρνῶν καὶ τῶν ἐρί-ωνων λήθεσθε, *Ἐπιγρ. Τεγέας* τὸ μὲν μέζον πρό-βατον . . . τὸ δὲ μέζον, αὐτ. *Ρόδου* || κ. ἐπὶ τοῦ ταύρου ὅστις μετέφερε τὴν Εὐρώπην: *Στρωμ. 28*.

2) συνεκτ. ποιμῶν ἢ ἀγέλη ἡμέρων κτηνῶν ἢ βοσκημάτων: *Ἰλ. 124* πολλοὶ δὲ φωτῶν ἔσαν ὄγρατοι ἀμείβη, πολλὰ δὲ ὄφρα πρόβατα, αὐτ. *Ψ 550*, *Υμν. Ἐριμ. 57*, *Νομ. Γόρτ 4, 35* τὰ πρόβατα καὶ καρταίνοδα, *Ἐπιγρ. Ἀμοργού* || κ. κτ. ἀντιβ. πρὸς τὸ ἄνθρωπος: *Ἡσίοδ. Ἐργ. 558* χαλεπὸς προβάτους χαλεπὸς δ' ἀνθρώποις, *Ἡρ. 1, 203* μετ-εῖν δὲ ταύτην τῶν ἀνθρώπων ἐνὶ ἔμφανεία κατὰ περ τοῖσι προβάτοισι' 3) κ. μαν. νεώτ.

κ. δημ. ζῶον θηλαστικὸν ἀρτιπόδακτυλον τοῦ δόλοισματος τῶν μηρυκαστικῶν τῆς οἰκογ. τῶν κολλοκίμων, ἔχον σῶμα λεπτόν, εὐραστόν, μετ-ρίου ἢ καὶ μικροῦ ἀναστήματος καὶ τρίχωμα πυκνόν, ἐπιμύκηες μαλακόν, μετασειοδὸς καὶ κατὰ κόνονα οὐλόν: *Ἀριστοτ. Ὀρν. 174* ἠνικα κεκτεῖν ὥρα προβάτων πάκον ἠρίων, *Κρατίν. 43* ὥσπερ πρόβατον βῆ βῆ λέγων βοδόνει, *Θουκυ. 2, 14* πρό-βατα δὲ καὶ ὑπόζγια ἐς τὴν Εὐβοίαν διεπέμ-φαντο, *Κδ Ματθ. 7, 15*, αὐτ. 10, 16, αὐτ. 25, 32 ὁ ποι-μὴν ἀφορίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐρίων, αὐτ. *Μαρκ. 6, 34*, αὐτ. *Λουκ. 13, 4*, αὐτ. 1α-2, 15, αὐτ. *Ἀποκ. 18, 13*, *Πολμ. Ἐκλ. Τραγ. 35, 3* πρῶτος ἀπὸ τῆς στήνης καὶ τὰ πρόβατα, *Βαλαμ. Φωσ. 4, 252* οὕτε προβάτου δὲλαρα, οὕτε πουλιοῦ τραγοῦδι, *Κρατ. Ἀγροτ. Τραγοῦδι πιστικὸ 1* 4) ἐν γεν. ζῶον πρὸς σφαγὴν δι' ἐπιτέλειον θυσίας, ἱρείου: *Ἡρ. 6, 56* προβάτοισι δὲ χρᾶσαι ἐν τῆσι ἐξοδίησι' || ὄμ. σφάγιον: αὐτ. 1, 207 τῶν προβάτων ὄφει-δέως πολλὰ κατακόφντες, *Ἀντιφ. 5, 29* 5) μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ πρᾶος, μαλακὸς, καλωδέτης: αὐτὸς εἶναι πρόβατο τοῦ θεοῦ' || ὄμ. ἀδελ-φός, εὐθής, μωρός, ἀνάπητος ἢ νεώρος καὶ ἀνηράς ἄνθρωπος: *Ἀριστοτ. Νεφ. 1203* τί κάθησθ'

ἀδελτεροί . . ὄντες λιθοί, ἀριθμὸς, πρόβατα' || παροιμ. προβάτου προβάτερον μωρότερον καὶ πρόβατο ἰσθλ. δημ. κούτρετοίς ἢ ἀπ' τὰ βλίτα: | *Σώφρ. 122* ἰσθρ. εἰκ'. || χρουσὸν πρό-βατον παρανομίαν ἡλιθίω παρηλότο: *Δίων Κ 598*. || λέων ἐν προβάτοις ἐπὶ ἐπιδεικνυμέντος ἀνδρείαν ἐναντι κοινῶν, σοφῶν ἀνθρώπων: *Πλουτ. Κλεομ. 33*. - τὶ περιμένεις ἀπὸ θαύτου, εἶναι μα-νοῦ πρόβατο' 6) μαν. πρόβατον ἀπολωλός, ὁ ἐκ τῆς ὀρθῆς πεισῆς ἢ τῆς ἠθικῆς παρεκκλι-νας, ὄμ. κτ. ἐπέκτ. διεφθαρμένος, ὄσματος' *Νεκρο. Ἄκολ.* τὸ ἀπολωλός πρᾶτόνον ἐγὼ εἰμι, ἀνακά-λεισέ με, Σωτήρ, καὶ σῶσόν με: 7) ὄνομα ἰχθύος: *Ὀππ. Ἀλ. 1, 146*, αὐτ. 3, 139, *Αἰλ. 2, 19, 38.*

προβατομόμιον [τὸ] μαν. κ. δημ. ὁ διδόμε-νος, καταβαλλόμενος ὑπὸ τῶν ποιμῶνων ἢ κτη-τόρων ποιμῶνων προβάτων φόρος: *Σουαβέρος π. Κορ. Ἀτ. 4, 1, 457.*

προβατόνουος ὄνομα μαν. ὁ ἔχων νοῦν, γνῶμην πρόβατου, εὐθύτης: *ΚΜανασσα. Χρον. 6150.*

προβατοπώλης [ὁ] ὁ πωλὼν πρόβατα, πωλη-τῆς προβάτων: *Ἀριστοφ. Ἰνν. 132* μετὰ τοῦτον ἀβ-θύθι προβατοπώλης δευτέρου.

προβατοσπαράκτης [ὁ] μαν. ὁ σπαράσσων πρόβατα, σπαράκτης προβάτων, *Ξεσχίζων πρό-βατα: ΚΜανασσα. Χρον. 5972.*

προβατοστάσιον [τὸ] γλωσσ. σταθμός, μάν-δρα προβάτων.

προβατοστάσις-εως [ἡ] γλωσσ. μάνδρα προ-βάτων, προβατοστάσιον.

προβατοσχημος -ον μαν. ὁ ἔχων σχῆμα, μορ-φήν ἢ ἐμφάνειαν καθόλου προβάτου: || ὁ πα-ρομοιαζόμενος ἡσυχος καὶ πρᾶος ὡς πρόβα-τον: *Δοῦκ. Ἰστ. Βυζ. 170 C* ὁ προβατοσχημος λύ-κος ἐγγίσας τῆ κάλιν.

προβατοτροφία [ἡ] Ἐπιγρ. κ. νεώτ., ἰων. -ῖη ἢ διατροφή προβάτων, ποιμῶν ἢ ἐκ προβάτων: *Ἐπιγρ. Τέω Ἰσθλ. 2*) νεώτ. προβατονομία βλ. **προβατοτρόφος** -ον μαν. ὁ τρέφων πρόβα-τα: *Σχολ. Πίνδ. Π 12, 1.*

προβατοθρόνος -ον μαν. ὁ φθειρῶν, ἀφανί-ζων πρόβατα: *ΚΜανασσα. Χρον. 4242.*

προβατοφρουρός -ον μαν. ὁ φρουρῶν, φυ-λάττων πρόβατα: *ΚΜανασσα. Χρον. 6539.*

προβατοχίτων-ωνος [ὁ, ἡ] Ἡσ. ἐν λ. ολιχίτων ἐὸ ἔχων χίτων ἐκ δαρδρῶ προβάτων.

προβατοχοιροδεκτία [ἡ] μαν. ὄνομα τέλους, δεκάτη προβάτων κ. χοίρων: *Χρυσόβ. Στεφ. Κράλη τῆς Σερβίας ἐν Σάβ. 1, 235* τοῦ ἐνομοίου, τοῦ με-λισσονομίου, τῆς προβατοχοιροδεκτίας.

προβατοχόρτο [τὸ] δημ. τὸ φυτὸν σεραρδία ἢ ἀρουραία.

προβάτα [ἡ] δημ. τὸ φυτὸν στατική ἢ κολπώδης.

προβατόλα [ἡ] δημ. δ. γρ. τοῦ προβατοῦ βλ. **προβατόλλη** [ἡ] δημ. μικρὸν πρόβατον, προ-βαταί: *Μεγ. Ἀκομ. 2, 44, 23* (ἐκδ. Α.).

προβατώ-ωω δημ. περιπατῶ βλ. *Λασκαρ. Ληξ. 4, 140, 5* ατ, προβατῶν τὴν νύχτα οἱ βρικολάκοι.

προβατώης-ους-ες μτγ. κ. νεώτ. ὁ δημοῖος πρὸς πρόβατον, ὄμ. φτ. ὁ νεώρος τὴν διάνοιαν, εὐθής, ἀπλοκός, βλάξ, ἄ. βοσκομπαδῶς: *Εὐσ. 4, 513 B*, *Σινυλκ. Ἐπίκτ. 34 D*, *Σχολ. Ἀριστοφ. Ἰνν. 264*, *Ἡσ. ἐν λ. Βαϊκυλός* || ἐπίρρ. -ώς.

προβατών-ωνος [ὁ] Ἐπιγρ., Πάπ. ὁ προβατῶν βλ. *Ἐπιγρ. Δήλοιο, Ἡρωδιαν. 1, 26.*

προβαφῆ [ἡ] πάπ. πρότερα ἐμβάπτισις.

προβαφίον [τὸ] μτγ. οὐσία χρησιμοποιομένη εἰς τὸν πρῶτον βαθμὸν τῆς μείξεως μετ' ἄλλων οὐσιῶν: *Ζῶα. Ἀλ. 193 B*, *Μαρία π. Ζῶα. Ἀλ. 2, 121.*

προβατώ-ωω μτγ. κ. νεώτ. Βεβαίω τι ἐκ τῶν προτέρων, βεβαίωνα προκατοβολικῶς, ἐν χρ. τὸ παθ.: *Σέξτ. Ἐπιμ. Μαθ. 8, 181.*

προέβουλα μονοδ. ἄλλειπ. β' παρακ. τοῦ μὴ ὁπωνιάντας ρ. προβούλοισι, ἐπὶ σμυ. ἕκαστ. πραγμ. τὴν ἐτέρω, θέλω τινὰ περισπάρτην ἀπὸ ἄλλοι· ἴλ.Α.113 καὶ γὰρ βα Κλυταίμνηρην ἀπὸ προέβουλα, κωριδίης ὀλόγου, ἴων Χ.ἡρ.14, Κόιντ.13.347· κ. μτ. ἀπαρφ. ἴουδ.Αἰγ.ΑΠ.9.455· 2) ἀπολ. κάμνω σχεδία· Κόλουδ.199.

προέβουλευμένως ἑπίρρ. μτγν. ἐκ μτγ. παθ. παρακ. τοῦ ρ. προβουλεύω, προσεκομμένως, ἐκ προμελέτης, συνειτώ· Πολυδ.δ.140.

προέβια (ἡ) δημ. προβατὶ βλά., δέρμα, δορὰ προβάτου εἶπε ὡς ἔχει φυσικῶς εἶπε κατεργασμένη.

πρόβ[ειος-α-ο]ν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνίκων ἡ ἀναφαιόμενος εἰς τὸ πρόβατον ἢ ὁ ἐξ αὐτοῦ προερχόμενος· πρόβιο μαλί· γάλα· βούτρο.

προβέντζα (ἡ) ἱταλ. δημ. ναυτ. αἰνίδιας μετὰ τήρωσις τοῦ νοτίου ἀνέμου εἰς σφοδρὸν βόρρον.

προβήμα· ατος (τὸ) ἀνοίγμα τοῦ σκέλους καὶ βάδιμα πρὸς τὰ ἔμπρός· Ἀριστοφ.Π.758 ἔκτυπεται τὸ δὲ ἔμβας γερύθιον γερύθιον προβήμασι.

προβιά (ἡ) δημ. ἄγρ. προβιά βλά.

προβιάζομαι μεταχρίζομαι πρότερον πρὸς τὴν βίαν, προαναγκάζω τινά· Ἀλαχίν.372.

προβιάζω κ. νεώτ., δημ. κ. προβιάζω, μέλλ. προβιάσθαι ἰδιων Κ.58.23, ἄττ. προβιάω Ἰ.Αριστοφ. Ὀρν.1570, ἄορ. ἰ]προβιάσασθαι, παθ. ἀδρ. ἐπρωβιάσασθην, δημ. ἰ]προβιάσασθαι κ. ἰ]προβιάσασθαι, μτγ. παθ. παρακ. προβιάσάμενος, δημ. κ. προβιάσάμενος, κάμνω τινά να προβῆ, ὀδηγῶ, φέρω πρὸς τὰ ἔμπρός, κάμνω τινά να φθάσῃ σου· Σοφ.ΟΚ.180 προβιάζε, κείνη, πόρος· ἴ] φρ. ποι προβιάζε ἡμᾶς ποτε εἰς ποίαν μέρον, μέχρι τίνος ἔναοις να μᾶς φέρω· Ἰ.Αριστοφ. Ὀρν.1570· 2) χειραγωγῶ, ὀδηγῶ εἰς τινά· Πλάτ.Πρωτ.328Α, Ξεν. Ἀπομν.15,1 ἐπισκαφεύμεθα, εἴ τι προβιάζεαι λίγων εἰς ταῦτην (τὴν ἐγκράτειαν) τοιάδε· 3) ὀδηγῶ, ἄγω, φέρω, ἐκτείνω, προεκτείνω· Διον. Ἀλ. Ρωμ.1,3· 4) προωθῶ· Πολυδ.5.100,1 οὐδὲν ἡδύνατο προβιάζεν τῶν ἔργων· κ. παθ. εἴπ. μηχανῆς, ἀναπύσσομαι, προωθούμαι· Ἡρών Βελον. 74· 5) ἐκτείνω πρὸς τὰ ἔμπρός, προεκβάλλω· Διόδ.Σ.478 προβιάζονται τὸ ἀπερκείμενον τοῦ κρημνοῦ (ἰδία τῆς οἰκοδομῆς ταύτου)· 6) ὀφῶ, ἐξυφῶνω, μεγαλύνω· Πολυδ.9.104· 7) μτγ. προάγω, παρουσιάζω· Κδ Πράξ.19.33 ἐκ δε τοῦ ὄχλου προβιάσασαν Ἀλέξανδρον· 8) μτγν. νεώτ. κ. δημ. προάγω τινά εἰς ἀνώτερον ἀξίωμα ἢ θέσιν, Βαθμὸν ἢ τάξιν· Διον.Κ.58.23· ἴ] νεώτ. κ. δημ. ἐν εἰδ. σχολ. σμυ. προάγω ἀπὸ τινος τάξεως εἰς τὴν ἄμεσως ἀνωτέραν· κ. παθ. προβιάσασθαι μετὰ ὄριστον· 9) αὐτῆ. προβάω, προοδεύω, προκόδω· Πολυδ.10.44,1 βραχὺ τὴ προβιάσασθαι· 10) μτγν. διδάσκω ἐκ τῶν προτέρων· Πδ Δευτ. 6,7 καὶ προβιάσεις αὐτὰ τοὺς υἱοὺς σου· κ. παθ. προσυμβουλεύομαι, διδάσκωμαι, δασκαλεύομαι προηγουμένως ὑπὸ τινος· Κδ Ματθ.14,8 ἢ δὲ προβιάσασθαι ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτῆς· ἴ] ἐπὶ (ῶνω, ὀχεύω, βατεύω, ἐπιβαίνω πρότερον· Ἰ.Αριστοφ.Ζ.546,10 ὀχεύων δ' εἰώθεω χροισάσθαι καὶ μὴ προβιάσασθαι ἄλλην· 12) ρημ.α. προβιάσασθαι, προβιάσασθαι.

προβιάς (ἡ) μτγ. παρακ. κ. ἕναστ. τοῦ μὴ ὁπωνιάντας ρ. προβιάσθαι δ.τ. τοῦ προβιάω βλά. ἴλ.Ν.18.

προβιάσεις· εως (ἡ) μτγν. κ. μον. τὸ φέρειν τινά, ὀδηγεῖν αὐτόν εἰς τὰ ἔμπρός, ὀδ. μτφ. ἡ περὶ τέρω διαίρεσις, ἀνάπτυξις. ἴδ. ἐν μυστ. ἔκφρ.· Νικου. Ἀρμον.12· 2) μον. προβιάσασθαι βλά.2.

προβιάσασθός (τὸ) μτγν., μον., νεώτ. κ. δημ. πρόδος, ὀδηγησις πρὸς τὰ ἔμπρός· Ἀρτιμ.Δωδ.2.12· 2) μον., νεώτ. κ. δημ. ἡ πρῶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ προβιάσθαι, προαγωγή· Παυμ.Γ. ἐν βί. Ἀνδρ. Παλ.299Β, Καιοάρ.Δαπ. ἐν Σάβ.3.197.

προβιδρώσκω μτγν. βιδρώσκω, κατοπράγω πρότερον· Ἀρετ. Ὀξ.Νουα.22 ἢν προβιδρώκη ἀνθρώπος· κ.παθ. ἴδ. Διοσκ.3.45 προβιδρώθηνα φύλλα.

προβιδρῶν δ.τ. τοῦ προβιδρῶν βλά. ἴλ.Ν.807.

προβιγικανός· ἡ· ἄν νεώτ. ὁ κώτικος τῆς Προβιγικῆς ἢ ὁ ἐξ αὐτῆς προερχόμενος· προβιγικανὴ διάλεκτος· ποίσις.

προβιάτω μτγν. βιοτεύω, ζῶ πρότερον· Γρη.Νύσσα.1,20Β.

προβιοτή (ἡ) μτγν. ἡ πρότερα ζωή, ἡ πρό· τῆς γεννήσεως ζωή· Πλουτ.ἀν.7,9, Πορφ. Ἐυδρ.11,4.

προβιοτήτης· ητος (ἡ) μτγν. προβιοτή βλά. ἴδ. Κλήμ. Ἰ.460, Στὸβ. Ἐκλ.2.382.

προβιάω μτγν., μέλλ. προβιάσασθαι (Κλήμ. Ἰ.460, παθ. παρακ. προβιάσασθαι, ζῶ, βιά πρότερον, ὀδ. τὰ προβιάωμαι ἡ πρότερα ζωή τινος· Πολυδ.4.2,9, ἴωσ.Α.1.4.8,15, Πλουτ. Ἡβ.56,1, Ἡρώδ. Διον. Ἰστ.2,18, Πλωτίν.3.4,5· 2) κ. ἐν ἀμτθ. χρ. ἴ] Ἐπιγρ.Σύρου τὸν προβιδικωτά χρόνον ἴτον χρόνον, τὸ χρονικὸν διάστημα, τὸ ὅποιον ἔγω ζῆσαι.

προβιότατος· ὄν μον. ὁ προβιότατος, ὁ ἔχων πρότερον ζῶην· Σοφον.Ψυχ.135,1 ὁ προβιότατος (ἡ ψυχή) τὸν σώματος ἔσται.

προβιάσταν βλασταν, ἐκλασταν πρότερον, προηγουμένως· Θεόφρ.ΦΑΙτ.5,1,12, Φίλ.1, 602· ἴ] κ. κτ. τινά πλεονασμὸν· Θεόφρ.ΦΑΙτ. 1,13,12 προβιάστανειν πρότερον τῶν λοιπῶν ἴ] βλαστανῶν πρὸ τῆς καθωρισμένης ἐποχῆς, πρῶτως· Πλουτ. Ἡβ.377C.

προβιάσταν (ἡ) νεώτ. δ. πρωτοβιάσταν βλά.

προβιάστανος (τὸ) βιάστανος πρότερα, πρῶτως βλαστός· Θεόφρ.ΦΑΙτ.5.22.

προβιάστανος· ὄν μτγν. ὁ προβιάσταν, βλαστανῶν πρότερον ἢ πρῶτως, ἐν χρ. ὡς ἐπίθ. τοῦ Διονύσου, διότι κατὰ τὸν Σχολ. εἶπεν βλαστανῶσαι αἱ ἀμπελοὶ . . . θύσασιν αὐτῶν· Λυκόφρ.577· 2) ἐσφ.ἀνάγν. τοῦ πρῶτοβλαστος βλά.

προβιάστανος (ὁ) μον., νεώτ. προβιολῆς ὁ προβιάσταν, ὁ προνώω, προνοητής· ἴω.Κλημ.89.28 μὴ προνωγίας μετὰ προβιάσταν, οὐτ.306,18.

προβιολῆτικός· ἡ· ὄν μτγν. κ. δημ. θηλ.· ἰα ὁ ἔχων τὴν ἰκανότητα να προβιολῆ, να προβιολογίη τὸ μέλλον, προνοητικός· Εὐστ.83.33 προβιολῆτικὸς τῶν μελλόντων.

προβιολῆτικότης· ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ προβιολῆτικοῦ, προνοητικότης.

προβιόλιε κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ἄορ. β' προείδον, σ' προέβλεφα, δημ. ἰ]προβιόλιεφα, βλέπω τι πρὶν γίνεθαι, προβιολογίω, προμαντεύω, προαισθάνομαι· Πδ Ψαμ.36(37),13 ὁ δὲ κῆρις ἔγκελεύεσθαι αὐτὸν ὅτι προβιόλιετι ὅτι ἔξει ἡ ἡμέρα αὐτοῦ· κ. παθ. ὁ προβιόλιεται σθενοῦς ὁ συγκομιδῆ τῶν σιτηρῶν· 2) προνώω, φροντίζω ἐγκαιρῶς κανονίζω, ρυθμίζω τὴ ἐκ τῶν προτέρων· ἴ] Ἐπιγρ.Θάσου προβιόλιεν θανάτου μνημόσυνον, Ἐρωτόκρ.4.115 εἶναι τὸ πνεῦμα λεύτερο, προβιόλιεται καὶ λογιάζει, οὐτ.5.1506· κ. μέσ.· Κδ Ἐβρ.11,40 θεοὶ περὶ ἡμῶν τὸ προβιόλιεσθαι· κ. παθ. τὸ προβιόλιεσθαι ἐν τῷ προβιολογιασθῆναι ἰσοδοῦ· 3) μτγν. λαμβάνω μέτρα κατὰ τινος· Διον. Ἀλ. Ρωμ.11,20, Ἡράκλειτ. Ἀλληλ.11, ἴμερ.Λογ.31,1.

προβιολῆς· εως (ἡ) μτγ. ἡ πρῶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ προβιάω βλά. ἴ] αἱ προβιολῆσεις μου ἐπιπέδουσιν· 2) ἔμπορ. ἀντιστάθμισμα ποσοῦ πληρωθαισμένου ὑπὸ τοῦ ἀποδέκτη συναλλαγῆς.

προβόλημα· ατος (τὸ) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. πᾶν τὸ προβιολῆσθαι, ἐπιρρημένον ἡ τελεμένον ἔμπρός, προεζέχον, ὀδ. πρόβλημα ἀπείκυστον ἀκρωτηρίον ὑπὸ τῶν κυμάτων κατακλιόμενον· Σοφ.Α.1.1219 γενναίαν ἢ ἄλλαν ἐκπειτῆ πόντου πρόβλημ' ἀπείκυστον· 2) κώλυμα, ἐμπόδιον·

Ιηρ.Φά.Γυν.67, αὐτ.Γιν.1,20, Αδ.Ζ1 2,13· 3) πᾶν ὃ, τι προσβάλλεται πρὸς τὸν ἴδιον ἄνθρωπον, ἀμυντήριον, προσφυλοκτῆριον: Ἱερ.7,70 **προβλήματα ἀν'** ἀσπίδων ἐποικίοντο γενόμενος θώραξ αὐτ.Α.175, Πλάτ.Πολιτ.279D τῶν **προβλημάτων** τὰ μὲν πρὸς τὸν πόνεμον ὀπλήματα, τὰ δὲ φράγματα, αὐτ.Σοφ.261A· 4) **σώματα** προβλήματα ἐπιθ. τῆς ἀσπίδος: Αλοχ.Ἐπ.540· 5) **νέων** πρόβλημα προσασπαστικὸς τοῖχος, τοῖχος, περιφραγμὰ ἐν λιμένι: Εὐρ.Ρήσ.213 **τόφροις** πελάτων καὶ **νέων** προβλημάτων· 6) **χάλικα** πρόβλημα ὁ χαλκῶς τῶν ἰππων θώραξ: Ξεν.ΚΠ 6,151· 7) **μτ. γενικ. ἀντικειμ.** ἀμυντήριον ἐναντίον τινός: Αλοχ. Ἐπ.676, Εὐρ.Ἰκ.208 **χέλματα** **προβλήματα**, Πλάτ. Τιμ.74B **προβλήματα** χειμῶνων, Πλούτ.Ἠθ.691D κρούσας **πρόβλημα** πασιούτων τὴν ἐσθῆτα· 8) **κ. μτ:** Ἀριστφ.Σφ.615 τὰδε κέκμηται **πρόβλημα** κακῶν· 9) **πρόβλημα φόβου** ἡ οἰδοῦς ἐμπόδιον φόβου ἢ αἰδοῦς, φόδος ἢ αἰδῶς: Σοφ.Α1.1076 **μῆδεν φόδον** **πρόβλημα** μῆδ' αἰδοῦς **ἔχειν**· 10) **φρ.** **πρόβλημα** λαμβάνω τι ἢ ποιοῦμαι τὴ μεταχειρίζομαι τι ὡς ἀμυντήριον κώλυμα: Πολύβ 2, 66,1 **λαθὸν** **πρόβλημα** τὸν... ποταμὸν, αὐτ.3,14,5· 11) **πᾶν ὃ, τι προσβάλλεται** ὡς ἀσπαστικὸς τινός, ἡ ἀποκρίψῃ τὴ παρ' αὐτοῦ πραπίστονος, προπέτασμα: Σοφ.Φιλ.1008 α1' αὐ μ' ὀπλήθες... ὁ **πᾶν** **πρόβλημα** αὐαυτοῦ παῖδα τόνδ' ὀγυῖντ' ἐμοί (Βερναρδ.Γρ. κῆδος πάλιν με ἐξηπάτησας, ἀφ' οὗ ἐβόλας ἐμπρός σου διὰ τὴν ἠὲ φαίνεσθαι) τὸν παῖδα τοῦτον τὸν ἀγνώστον εἰς ἐμέ); 12) ὄβ. **μτφ.** τὸ προσβάλλομενον ὡς ἀπόφραξις ἢ πρόσημον: Δημ.Π22 **πρόβλημα** τὸν τρόπου τὸ σχῆμα τοῦτ' ἐστὶ· 13) ὄβ. πρότασις, ζήτημα, ἴδια διαφυλοκοῦμενος, ἀμφισβήτημα: Εὐρ.Ἠλ.985 **δυνακὸς δ'** ἄρχομαι **πρόβλημα**τος, Γαλλ.1,250· 14) **κ. νεώτ.** πρότασις ἐν ἣ ζητεῖται ἢ ἐπιδεσθῶσι τινα πληροφορία ἀραιαμένουσ, προτεβειμῶσας ὄρουσ, ζήτημα προσβάλλομενον πρὸς λύσιν καὶ ἰθ. δι' ἐφαρμογῆς μαθηματικῶν ἢ ἄλλων ἐπιστημονικῶν μεθόδων: Πλάτ. Πολ.330B **πρόβλημα**σιν ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, χρώμενοι ὡσπερ γεωμετρίαν οὕτω καὶ ἀστρονομίαν μείνεμεν, αὐτ.Θεατ.180C, Πλούτ.Μάρκελλ.14 **λογικὰ** ἀποδείξεως οὐκ εὐποροῦνται **πρόβλημα**τα, αὐτ.19, Ἐρμογ.Εὐρ.1,1, - γεωμετρικῶν - ἀλγεβρικῶν **πρόβλημα**· 15) **θεωρητικῶν** **πρόβλημα** τὸ εἰς τὴν θεωρίαν, τὴν καθαρὰν, τὴν ἀφορημένην σκέψιν ἀναγόμενον ὄβ. ὡς κατὰ **πρόβλημα** λόγοι οἱ θεωρητικοὶ λόγοι: Πλάτ.Παρ.590· 16) ἐν τῇ λογιῇ τοῦ Ἀριστλ., ζήτημα τοῦ εἰ λεγόμενον τὸ εἶχει οὕτως ἢ οὐδ': Αριστλ.Τοπ.101b,28, αὐτ.104b,1· 17) **τὰ** **πρόβλημα**τα τίλος ἔργου τοῦ Ἀριστοτέλους: αὐτ.Μετ.363ε, 24, αὐτ.Μ.676a,18· 18) **νεώτ.** φιλοσ. πᾶν ζήτημα ἢ ἐρώτημα ἀναμένον τὴν λύσιν: τὸ **πρόβλημα** τῆς **ἐλευθερίας** τῆς βουλήσεως· 19) **νεώτ.** συνεκδ. πᾶν ζήτημα τὸ ὁποῖο ἢ λύσις δὲν εἶναι προφανὸς ἢ εὐκόλος: τὸ **πρόβλημα** τῆς **θεωρίας** τοῦ **καρκίνου** - τῆς **φυσιοσάσεως**· 20) ὄβ. πᾶν ζήτημα, διὰ τὴν λύσιν τοῦ ὁποῖο παραμοιάζονται δυσχερεῖαι: τὸ **πρόβλημα** τῆς **ἀνεργίας** - τοῦ ὑπερπληθυσμοῦ· 21) **μτφ.** δυσχερεία, δυσκόλη, ἀπορία: Πολύβ. 28,139 εἰς **πρόβλημα** κ... ἐπέσειε, αὐτ.30,19,5 **εὐποροῦν** λύσιν τοῦ **πρόβλημα**τος· 22) ὄβ.σπινγμα: ΠλάΚριτ.14,12 **πρόβλημα** ὅτιν **προβάλλομαι**.

προβληματάκι ἰθὶ δημ. ὑποκορ. τοῦ **πρόβλημα** βλ.281 κ. 9, μικρόν, εὐκόλον **πρόβλημα**.

προβληματίζομαι ἄπαθ. μαν. προβάλλω τι ὡς ἀμυντήριον· 1) **πρωτεῖνα** **πρόβλημα** τὸ ὡς μέσον ἀμύνης: Εὐστ.Πον.204,69.

προβληματικός-ή-όν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς **πρόβλημα** βλ.7,1, εἰς ζήτημα· ὄβ. τὰ **προβληματικά** τίλος ἔργου τοῦ Ἀ-

ριστοτέλους: αὐτ. Ὑπν.456a,29· 2) **νεώτ.** κ. δημ. ὁ πρὸς **πρόβλημα** ὁμοιάζων, οὕτως δυσκόλως δύναται τις καὶ **πρόβλημα** τὴν ἐκδοσιν ἢ τὴν ἐξέλιξιν, ὁ ἀποτελῶν ὁλοει **πρόβλημα**, ὁ ἀμφιβολίου λύσεως ἢ ἐξέλιξεως, ὄβ. ἀμφιβολος, ἀβέβαιος· 3) **φιλοσ.** **πρόβλημα**τικὰ κρίσεις ἐν αἷς ἢ κατάφραξις ἢ ὀρηγίσις ἐμφαίνονται ὡς ἀπλῶς δυνατοί· 4) **νεώτ.** ἐπίρρη. -ῶς.

προβληματισμός ἰθὶ μτγ. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ **πρόβλημα** βλλ.: Ἀρρ.Τακτ.2,20,33, Γλωσσ.

προβληματοπλόκος-ον μαν. ὁ πλέκων, συναρμυζῶν **πρόβλημα**τα, αἰνίγματα: Τζέτζ.Ἰστ.2,618.

προβληματοურγικός-ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κατασκευὴν **πρόβλημα**τος, ὁ ἱκανὸς ἢ κατάλληλος πρὸς τοῦτο: Πολυβ.7,207· 1) τὸ θηλ. **πρόβλημα**τοურγικὴ τέχνη· ὡς οὐσα, ἢ τέχνη τοῦ ἐφευρίσκειν ἢ θέτειν **πρόβλημα**τα, αὐτ.: 2) **πρόβλημα**τικὴ **δύναμις** ἱκανότης τοῦ κατασκευάσειν **πρόβλημα**τα: Πλάτ.Πολιτ.280D τῆς **πρόβλημα**τοურγικῆς τμήμα ὅσων **δυνάμεις**.

προβληματώδης-ους-ες μτγ. κ. νεώτ. ὁ **πρόβλημα**τικός, ὁ ὁμοίος **πρόβλημα**τι, ὄβ. δυσχερῆς ἢ ἀμφιβολος: Πλούτ.Κατ.Νεώτ.25 τοῦτο τὸ μέρος **πρόβλημα**τώδεις γένοιτο καὶ ἄπορον, **πρόβλημα**-πτος(ὸ)λή, νεώτ. μ. θηλ., ὡς οὐσα, δημ. **πρόβλημα** (ἢ) ὁ **πρόβλημα**μένος, ἐπιρουμῶσας ἢ **θεβειμῶσας** ἐμπρός, προεκτενόμενος, προεξέμων: Ἰλ. Β 386 **πρόβλητι** σκοπέλω, αὐτ.Π 407, αὐτ.Μ 259, Ὀδ.Ε 405, αὐτ.Κ 89, αὐτ.Ν 97, Ἀρχιλ.49 (Diehl), Ἀγαθ.ΑΠ 5,293,3· 3) ὄβ. ὡς οὐσα, φυσικὴ προεκβολὴ ἔρηρος εἰσχωρούσα ἐντός τῆς θαλάσσης, ἄκρον, ἀκρωτήριον: Σοφ.Φιλ.936 ὡ **λιμένες**, ὡ **πρόβλητες**, ὡ **ἐννοεῖται** θηρών **ὄρειων**, Ὀμπ.Ἀλ. 5,252, Κόνιν.ΙΟ,175 τὸν γε (ιστομῶν) ἐπιρουμῶσιν **πρόβλητες**· 4) **νεώτ.** **πρόβλησι**(λή) **δημ.** **πρόβλημα** πᾶσα φυσικὴ ἢ τεχνητὴ προεκβολὴ ἔρηρος εἰσχωρούσα ἐντός τῆς θαλάσσης, ὄβ. **πρόβλη**· 5) ὄβ. ἐπιθ. κ. ἐπι πάντες προεξέχοντες, προεκβαλλόμενοι, ὅσων ἐπὶ γεινοῦσας: Νώνιδ.Α 15,8, αὐτ.28,75· 6) **κ. ἐπι** ὄρρητων: Ἀρετ.Χρον.Νοῦσ.2,13.

πρόβλησις-εως(ή) μτγ. κ. μαν. προβολή, ἢ εἰς τὰ ἐμπρός ἢ θέσις, ὄβ. ἐκχυσις: Ἀρετ. ὈΕ.Νοῦσ.1,5· 2) **μαν.** **πρόβλησις**μός, προσηγορῆ: Νικητ.Χρον.Χρον.25D.

πρόβλητικός-ή-όν μτγ. ὁ **πρόβλημα**τος, ὁ παρῶν ἢ, παραγωγικός Σπινγλ.Φυσ.Π38,32,Γλωσσ.

πρόβλητις-ιδος(ή) σχόλ. θηλ. τοῦ **πρόβλη**ς βλλ.: Σχόλ.Ὀμπ.Αλ.3,460.

πρόβλητος-ον ποι. ὁ **πρόβλημα**μένος, ἐπιρουμῶσας ἔξω: Σοφ.Α1.830 **ὡς** **πρόβλητος** κινῶν **πρόβλημα**τος αἰωνοῦς β' **ἐλευ**· 2) ἐπὶ μετάλλων, ἐσφυρηλατημένους, πεπλοτασμένους εἰς ἐλάσματα: Πά 1εορ. 10,5,19 ἀργύριον τορευτὸν ἔστιν, οὐ πορευόμενται, ἀργύριον **πρόβλητον** ἐστὶ (ὄβ. ἀνάγι). 3) **πρόβλητω**-ρος(ὸ) μτγ. ὁ **πρόβλημα**τικός βλλ.11: Ἰω.Ψυχρστ.Π,905B, Γλωσσ.

πρόβλωξ μαν. ἀναβολίζω, ἐξορμῶ: Ἀνών. ἐν Νοτίτ.Μασ.6,506.

πρόβλωσκος ἐπ. ἀόρ. β' ἀπαρφ. **πρόβλημα**τιν, μτγ. **προβλοῦν** (Ὀδ.Δ 22, πορεύομαι, ἠγνήσω ἢ ἐρχομαι, προερχομαι, παρουσιάζομαι, ἐξέρχομαι: Ἰλ.Φ 37, Ὀδ.Γ 25 **δωμάς δ'** οὐκ εἶπας **πρόβλωσκόμεν**, αὐτ.Φ 237, Ὀμπ.Ἀλ.2,252 κ. μτ. γενικ.: Ὀρφ.ἀπ.270,6 **πρόβλωσκων** **μεγάρων**).

προβοδίζω δημ. **προβέμω** τινὰ ἀναχωροῦντα, κατευδύω, ξεπροβοδά, -ίτω, συγγ. ξεβόγω.

προβοδίσμα ἰθὶ δημ. προσωμνη κατευδύωσις, ἐξέβαλα.

προβοδιστός(ή) μαν. δημ. ὁδηγός: Διγεν.Ἀκρ 678 **πρόβοδον** ἔχοντες καλὸν Ρωμαῖον παιδεύμενον, **προβοδῶ**-ῶω δημ. **προβοδίζω** βλλ.: Πολιτ.Ἐκλ. Τραγ.123,2 τῆς Ἀρετῆς τὰ **προβοδά** μὲ τὸν ἐπι-

στολάρη, Σολωμ. Κρητ. 22,24 ἄχος, νλυκῦτατος ἤ-
χος, ὁποῦ με προβοῦσσε, Ζερβ. Τραγ. ΚΚ, 8,4.

προβοηθῶ-έω σπεύδω εἰς βοήθειαν πότε-
ρον, προτρέφω εἰς βοήθειαν: Ἡρ. 8,144 προβο-
θήσαι ἐς τὴν βοιωτῆν ἰδ. ἀνάγν. προσβοῦθησαι
προβοκάτω-ορος (ἰ) (λατ.) Ἐπιγρ. ὁ προκα-
λῶν εἰς μάχην.

προβόλαιος-ον ὁ προτεταμένος πρό τιος: Θε-
οκρ. 24,124 δοῦρατι δὲ προβολαίω, ὅτι ἄσπιδι
νῶτον ἔχοντα 2) τὸ ἀρα. προβόλαιος ὡς
οὐα. πρόβολος βλλ. 5,1, ὅπλων εἰς αἰχμὴν ἀπολήγον.
θρησκευτῶν δόξου: Χρησ. ο. η. Ἡρ. 7,148.

προβόλαριος (ἰ) πᾶν. ὑπόλληλος ἡ ὑπηρετικὸς
ἀγροτικῶν κτήματος: τῶ δεινα προβολαρίω ὡπὲρ
μισθοφορὰς τοῦ ἐνεατώτος β' ἔτους.

προβόλεός-έως (ἰ) μτγ. κ. νεώτ. ὁ δημ. προβο-
λέας ὁ προβάλλων, παράγων, ὁ γενήτωρ: Πράκτ.
Κρατ. 2P, Γλωσσ. 2) νεώτ. κ. δημ. συσκευὴ δι'
ἣν ἀπὸ πνοῦ φωτεινῆς πηγῆς ἐκπεμπόμενα ἀ-
κτινῆς συγκεντρῶνται εἰς δέσμην καὶ ἐκπέμπονται
πρὸς ὄριωμένην διεδύθυνον: προβολῆς πολεμι-
κῶν ἰσίων - αὐτοκινήτων 3) νεώτ. κ. δημ.
ἀντιστοιχία συσκευῆ, δι' ἣς γίνονται φωτεινὰ
προβολοὶ εἰκόντων, χρησιμοποιεῖται ἰδ. εἰς τοὺς κη-
νηματογράφους.

προβολή (ἰ) κ. μαν. κ. νεώτ. τὸ προβάλλειν ἢ
προβάλλεσθαι τι, προτείνει τι, ἰδίᾳ ὄπλον πρὸς
ἀμυναν: Ξεν. Ἀν. 6,5,25 ἔπειτα δὲ εἰς προβολὴν
καθένας ἰτὰ δόρατα ἔπασθαι ἰπρωτείνοντας,

προτεταμένα ἔχοντας τὰ δόρατα, Ἄρρ. Ἀν. 1,6,2
ἰτὰ δόρατα ἀπαιτῆσαι εἰς προβολὴν, αὐτ. Τακτ.
36,3 ἴστανται ἐν προβολῇ 3) ἐν προβολῇ τί-
θεμαι ἕφορος προτίτωμαι αὐτὸ πρὸς ἀμυναν καὶ
ἐπερχομένου: Τόμν. ΑΠ 7,433 ἐν προβολῇ θεμεναί
ἕφορος 4) ἴστανται ἐν προβολῇ ἴστανται

ἔχων τὸ δόρυ προτεταμένον: Πλούτ. Καίσαρ 44 ἐκέ-
λευσε τοὺς πολίτας ἐπ' αὐτῶν ἐν προβολῇ . . . θέ-
χεσθαι τὴν ἐπιδρομὴν 5) ὑπέρχομαι τὴν
προβολὴν τοῦ πολεμίου παρακολούθῶ, ἐπαγρυ-
πνῶ τὴν ἐξερικὴν προώθησιν: Διον. Ἀλ. Ρωμ. 3,19'

ἢ ἐπὶ πύκτου, τὸ προτείνει τὴν γυμνὴν: Θεόκρ.
22,120 δοχρὸς ἀπὸ προβολῆς κλιβήτης, Κικ. Ἄτρ.
13,21,3 6) κ. ἐπὶ ἀ. ἀγωνισμῶν: Ἐπιγρ. Οἰθῶν
παγκρατίου προβολῶν διδάσκει 7) ἀνάγν. ἐν
προβολῇ τὰς χεῖρας προβάλλω, προτίτω τὰς χεῖ-
ρας, ἐπὶ δρωμένον μεγάλων ἀποστάσεων: Φιλόστρ.
Γυμν. 32'

8) ἢ προβολῆ τῶν χειρῶν ἐπὶ πυγμάχου:
αὐτ. 34' 9) αἱ προβολαὶ τοῦ σώματος αἱ προε-
βολαὶ τοῦ σώματος, τὸ προεκβάλλειν τὸ σῶμα:
Ξεν. Κυν. 10,22'

10) ἢ τῆς φάλαγγος ἢ τῆς φάλαγγος προβολῆ διὰ-
τάξις τῆς φάλαγγος μετὰ τοῦ ἀνδρός ἔχοντας προ-
τεταμένα τὰ δόρατα: Πολυδ. 18,30,1' 11) ἢ τῶν
θυρεῶν προβολῆ τὸ προβάλλειν τοὺς θυρεοὺς:
αὐτ. 1,22,10, Ἄρρ. Τακτ. 37,5'

12) κ. ἐπὶ τῶν παδῶν,
τὸ προβάλλειν, θέτει ἐμπρός: Ἀριστ. ΖΠ 706α,6'
2) ἐπὶ φυτῶν, ἐκφωσῆς, βλάστησις: Ξενοφ. 5,25,1,3'
3) ἐμφάνισις, ἐκτίθεσσι ἀπὸ σκηπῆς θεατρικοῦ
ἔργου: Ἐρμ. ο. Στάσ. 4' 4) προεξοχή, ἐξέγκωσις,
ἐξόγκωσις: Ἰνπ. Ἀρβ. Β ἢ προβολῆ τοῦ χεῖλος,
αὐτ. Κεφ. Τρωμ. 1 προβολῆ τῆς κεφαλῆς ἰσίδημα
τοῦ κρανίου, Ἀρετ. Χρ. ο. Ναούα. 1,7 προβολῆ γλώσ-
σης 5) προβολῆ ἀπὸ τοῦ χεῖλος ἐπὶ τῆς προβο-
στικῆς τοῦ ἐλέφαντος: αὐτ. Κρον. Ποθ. 2,13, Αλ. ΖΙ
5,41, 5) προβολῆς, πρόβλημα, πρᾶξον κρημνῶ-
δες μέρος γῆς, ἀκρωτήριον ἢ γλάσσο γῆς ἐκτει-
νομένη εἰς τὴν θάλασσαν: Σοφ. Φιλ. 1,455 καὶ κτύπος
ἀρσεν πόντου προβολῆς ἰδ. γρ. προβολῆς θ', Πολυ-
δ. 1,53,10 ἀλμυρον μὲν, σάλας δ' ἔχον καὶ
προβολὰς περικλυσάσας ἐκ τῆς γῆς εὐφρεῖας,
Διον. Περ. 10,13, Κόντ. 9,378 ἐπὶ προβολῆσι θαλάσ-
σης 6) Νειδῶντος προβολῆ τὸ δέλτα τοῦ
Νεῖλου: Λεωνδ. Ἀλ. ΑΠ 9,350' 6) πλαγία δια-

κλάδιος ἢ προέκτασις δρους: Πλούτ. Κράσα,
22 οὐ προβολῆν δρους καθέιντος 7) αἰχμὴ
ἀκοντίου ἢ κέστρος βλλ. 3: Πολυδ. 18,29,3, αὐτ.
27,11,2' 8) προβοδλημένη γέφυρα: αὐτ. 3,46,4'

9) τὸ προεξέτει ὄπλον τι ἀπὸ τοῦ ὀπίσθου: Αλ. Ζ
Τακτ. 14,3' 10) τὸ προεχωρημένον σῶμα, ἀπό-
σπασμα ἱππικοῦ: Ἄρρ. Τακτ. 40,2' 11) σφαιρίον,
κάλυξ πρὸς καθέκλιον ἢ ἀνέκλιον κάδου: Πάπν.

12) πᾶν τὸ προβοδλόμενον ἢ κρατούμενον ἐμ-
προσθεῖν τιος ἢ πρὸς ἄμυναν, προβοδμῶ βλλ. 3,1,
προσπύρον, ἀμυντήριον: Ξεν. Ἀπομ. 3,5,27 μεγά-
λην δὲ προβολὴν τῶν πολιταῖς τῆς χώρας κα-
τεσκευάσθαι 13) κ. ἐπὶ τῶν ὄφρων: αὐτ. Κυν.
5,26, Ἀριστ. ΖΙ 780β,23 προβολῆ τὸ ὄμματος 14)

κ. ἐπὶ τοῦ νώτου: αὐτ. ΖΜ 672α,17 ὄψως ἡ προ-
βολῆ τοῖς . . . σπλάγγνοις (τὰ νώτων) 15) μτ. γενικ.
ἀντικειμ. ἄμυνα ἐναντίον προσβολῆς τιος: Σοφ. ΑΙ,
1212 δειματος προβολῆ καὶ βελέων, Πλάτ. Τιμ. 74B,
Θεόφρ. Φαίτ. 2,7,4 προβολῆ τοῦ ἡλίου, αὐτ. 3,10,4,
αὐτ. 5,13,3' 16) κ. μτ. ἐμπροσθ. διορ.: αὐτ. 3,7,2'

προβολαί πρὸς τοὺς χειμῶνας 13) προκί-
λυφς, προαποσία: Πλάτ. Πολιτ. 288B τὰ προβολῆς
ἔνεκα ἐργασμένα, Θεόφρ. Φαίτ. 3,20,5, Διάσκις,
Ἰσίδ. 160 προβοδλημένη τὴν γαμικὴν προβολὴν 14)

μακ. τὸ πρόβιον μέρος τῆς ὀπλῆς τῶν ζώων,
ὡς προκαυτίτιον, προστατεῖν τὸν πόδα: Ἰνπιατ.
123' 15) πρότασις ἀτόμων, προσωπωνδ' ἐνω-
τήν: Πλάτ. Νομ. 7651' προβολῆν . . . ἐκ τῶν ἐμπε-
ραν ποιήτων, Ἐπιγρ. Σόφρου. Κωδ. Ἰουστ. 10,11,8,4'

16) ὡς ἄπ. δικαν. ὄρος, τύπος τῆς δημοσίας ἀ-
γωγῆς καθ' ἣν ὁ νεῶταν ἐζήτει πρῶτον παρὰ τῆς
ἐκκλησίας τῶν φήφων τῶν πολιτῶν ὡπὲρ τῆς δι-
κῆς του πρὶν ἢ εἰσαγαγῆ αὐτὴν εἰς τὸ δικαστή-
ριον, κ. κτ. πλθ. ἐπὶ τῆς δικαστικῆς ἐνεργείας κα-
θόλου τῆς προβολῆς ἐγγίσει χρῆσις ὅταν ὄταν

τὸ ἐγκλημα ἐλογίζετο δημόσιον κακούργημα ἢ
βλάβη, οἷον ὄταν ὁ Δημοσθένης προσεβλήθη
ἀπὸ τοῦ Μελιῶν, ἐν φ ἰσοι χορηγῶς κατὰ τὴν
ἐορτήν τῶν Διονυσίων ἢ ὄπταν ἀρχοντας κατή-
γοροῦντο ὡς ἀπεριεσβήτητες χρέματα ἢ δωρο-
δομηθέντες: Ξεν. Ἑλλ. 1,7,35, Ἰσοκρ. 15,3,14, Δημ. 51B,
αὐτ. 577, αὐτ. 517, Αἰσχίν. 2,145 τῶν συκοφαντῶν
προβολῆν ἐπιποσάμεθα, Ἀριστ. Ἀθ. 43,5, αὐτ. 59,2

Ἀρποκρ. ἐνλ. καταχειροτονία 17) ἡ ἀνα. προκα-
τοβολῆ, δάνειον 18) μέσσα, πόροι, διὰ τὴν
ζωὴν, μέσσα συντηρήσεως, ἀφορμῆ: Σχολ. Εὐρ.
Μήδ. 342

19) νεώτ. γυναιστ. μετὰθεσις τοῦ ἐπέ-
ρου ἐκ τῶν ποδῶν λοξῶς κατὰ τὴν διεδύθυνον
τῶν ἀκτύλων του με κεκομμένον τὸ γόνυ καὶ τε-
ταμένον τὸν ἔτερον πόδα 20) νεώτ. γεωμ.

προβολή σημείου ἐπ' εὐθείας ἢ ἐπιπέδου ὀπου
τῆς καθέτου, ἡ ὁποία ὄγεται εἰς δεδομένον σημεί-
ον ἐπὶ τὴν εὐθείαν ἢ ἐπὶ ἐπιπέτῳ 1) προβολῆ
γραμμῆς - σχήματος ἢ σώματος ἢ γραμμῆ ἢ τὸ
σχῆμα, τὸ ὁποῖον συναποτελοῦσιν αἱ ἐπὶ τοῦ ἐπι-
πέδου προβολαὶ τῶν διαφορῶν σημείων τῆς γραμ-
μῆς τοῦ σχήματος ἢ τοῦ στερεοῦ 2) φωτεινῆ
προβολῆ ἐμφάνισις ἐπὶ ὀπίσθην εἰκόνας φωτισο-
μένων ὑπὸ ἀκτίνων ἐκπεμπόμενων ὑπὸ προβολῆς.

προβολικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς
τὴν προβολὴν βλλ. 20): **προβολικὴ γεωμετρία** ἡ
πραγματευομένη τὴν ἰδιότητα τῶν σχημάτων
ἀπὸ ἀπόψεως θέσεως καὶ οὐχὶ μεγέθους 2) ὁ
ἀναφερόμενος εἰς τὴν προβολῆς: **προβολικός
φάρος** ἡ χρησιμοποιοῦν προβολῆς ἡλεκτρικὴν
προβόλιον-ον ὁ ὑποκείμενος εἰς τὴν προβολὴν
βλλ. 161: Ἐπιγρ. Γυθείου.

προβόλιον (ἰ) ὄπισθο, τὸ πρὸς τὸ πρόβος βλλ. 2,
ἀμυντήριον, προφυλακτικὸν ὄπλον, ἰδίᾳ κνημητικὴ
λόχη, καὶ μάλιστα χρῆσιμον πρὸς κνημητικὴν ἀ-
γριοχοίρων Φώτ. εἰδῶσι τὰ δόρατα, ἔχ' ὄντων
αἰ κνημητὰ πρὸς τὴν τῶν σῶν ἄνδρων: Ξεν. Κυν.

10] πρὸς δὲ τὸν ὄν .. κεκτῆσθαι .. ἀκόντια, προβόλια, ποδοστράβια, Φλόστρ.Εκ.1,2' || κ. μφ.: Υπερείδ.ἀπ.167' 2] Ἦα. ἐκολάθιον.

προβολαεύω αἰολ. τ. τοῦ προβολεύω βλ. : Ἐπιγρ.Ἐρεσσά.

προβόλος [ᾶ] (προβόλλω) κ. νεώτ. πέν τὸ προβεβλημένον, προέχον, ἔξεχον, ὄθ. τόπος προεξέχων πρὸς τὴν θάλασσαν, προβολῆς πέτρα : Ὀδ.Μ.251 ὡς δ' ὄτ' ἐπὶ προβόλῳ ἀλιεῖται .. ἐς πόντον προήται κέρασ' || πρόβολος ἔβλων προεξέχοντες φραγοὶ ἐκ ἔβλων πρὸς ἀναχαίσιον τῆς ὀρυθῆς ποταμοῦ : Πλούτ.Κατ.22' 2] ἀμυντήριον κατὰ τινος, ἐπὶ φρουρίου : Ξεν.ΚΠ.5,3,11 τῆδε τῆ χώρα πρόβολον εἶναι τοῦ πολέμου, αὐτ. 23' 3] ἐπὶ πρσα. ὑπερασπιστῆς, φρουρός, φύλαξ : Ἀριστφ.Νεφ.1161 πρόβολος ἑμός, σωτὴρ δόμοις' 4] μτφ. ἐμπόδιον, οἰκὸν πέτρα ἡ λίθος ἐν μέσῳ τῆς ὁδοῦ, κώλυμα, πρόσκομος : Δημ.104, αὐτ.795 λιμένας προβόλων ἐπέπλησας' || κ. τ. ἐπέκτ. κ. ἐπὶ τοῦ λογισμοῦ : Πλούτ.Ἠδ.510Α τὸν λογισμὸν ἄς προβόλον ἐμποδῶν τῆ γλῶττῃ κειμένον' 5] ὄλον αἰς οἰχὴν ἀπολήθιον, θεραπευτικὸν δόρυ : Ἦρ.7,76 πρόβολουσ δὺο λυκοκεργάας ἕκαστος εἶχε' 6] βλῆμα : Φιλ.Μηχ.Βελ.οπ.84,11' 7] νεώτ. νουτ. ὁ ἀπὸ τῆς πῦρρος πλοῖου προέχων ἱστός, ὑπομπρέσσα' 8] νεώτ. ἀρχιτ. λιθόκτιστον ἀντέρισμα πρὸς ἐπίσχιον βάρου γεφύρας ἡ πρὸς πρόσδοσιον τμημάτων τῆς παραλίας ἀπὸ τῶν διαβρώσεων ἐκ τῶν κυμάτων.

προβόλος-ον πᾶν. ὁ ἐκλέττιστος, ἀπρεπένδριμος πρὸς διορισμόν.

προβόνες Ἦα. ἐπέβρανεν.

προβόσκημα-ατος [τᾶ] μτφ. παραφίς Φιλ.2,547.

προβοσκιδιοφόρος-ον νεώτ. ὁ ἔχων, ὁ φέρων προβοσκίδα : προβοσκιδιοφόρο ἔντομα αἰ μυῖαι, ὁ κώνωπιος, ἀ μέλισσα, αἰ φυχαὶ κ. ἄ.

προβοσκιδιᾶ [τᾶ] νεώτ. ζωολ. οἰκογ. θηλαστικῶν εἰς ἣν ἀνήκει μόνον ὁ ἄλεφας.

προβοσκιδίος [ῆ] νεώτ., δημ. προβοσκίδια μέσον πρὸς εὐρεσίαν τροφῆς ἡ λίψην αὐτῆς, ὄθ. ἐπὶ ἐπέπρασιν, σαρκόκωδες ἐπιμύκησις τῆς ρινὸς καὶ τοῦ ὄθω χειλοῦσ : Ἀριστλ.ΖΜ.δ59α,15, Φύλαρχ.36], Πολύδ.3,46,12, Ἀγαθρίτ.7, Στράβ.15,1,43 τὰς γοῖν προβοσκίδιον ἐπάληξις καθαίρειν' || νεώτ. ἐπιμύκησις τῆς ρινὸς καὶ τοῦ ὄθω χειλοῦσ ἡ τῶν στοματικῶν ὀργάνων ἐντόμων καὶ μαλακίων' || τὸ ρύγχος τῆς μυῖας : αὐτ.ΖΙ.528b,29 προβοσκιδίος ὤσπερ καὶ αἰ μυῖαι' 2] κτ. πλῆθ. αἰ δὺο μακροὶ πλάκαμοι τῆς σπῆτας καὶ τῆς τευθίδος : Ἀριστλ.ΖΙ.523b,30 ἔχουσι καὶ τῆ σπῆται .. καὶ αἰ τευθίδο δὺο προβοσκιδίους μακράς.

προβοσκός [ᾶ] ὁ εἰς νόμιον ὀδηγῶν τὸ ποιμνιον βόσκος ὁ ἀντ' ἄλλου τὸ ποιμνιον βόσκων, βοηθός βοσκού : Ἠολ.113 τῶν τινα προβοσκῶν φύλακον αὐτῶν καταλιπὼν β. ἀνάγν. προβοσκῶν.

προβοσκία [ῆ] τὸ ἀξίωμα τοῦ προβοσκίου βλ. : Ἐπιγρ.Μ.Ἀσιας.

προβόσκημα-ατος [τᾶ] κ. νεώτ. προφίσημα. προσηφάσις, ἰδία τῆς ἐν Ἀθήναις βουλήσ προκαταρκτικὴ ἀπόφασις ἡ διδοταξίς ἡ σχέδιον νόμου ἡ ἀποφάσεως, ὅπερ τῆ ἐπιφίσησις τῆς Ἐκκλησίας τοῦ δήμου ἐκυροῦσθαι καὶ καθίστατο βούλευμα : Εἰθ.73 (ἀμφ.1, Δημ.228 κἀμὴ περὶ αὐτοῦ τοῦ προβοσκέματος εὐθὺς ἐν ἀπελογομένῳ, αὐτ.703, Αἰγιγν.3,125' 2] μτφ. π.ρω. δόγμα, βούλευμα, ἀπόφασις τῆς Συγκλήτου (lat. senatus consultum) : Διον.Ἀλ.ρωμ.6,67, αὐτ.7,38' 3] νεώτ. πρῆξις τοῦ παρὰ πρῶτοδικαίαις ἐισαγγελεῦσ, ὄτ' ἴς αὐτοῦ ἀπορρίπτῃ τὴν μίσησις ἐκ νόμου ἀβάσαν.

προβοσκυμῶν [τᾶ] μτφ. ὄσκορ. τοῦ προβοσκέματος βλ.1) : Λοσκ.Παράσ.42 γνημῆδι καὶ προβοσκυμᾶτα συντηδέντες, Ἀλκίφρ.3,22.

προβούλευσις-εως [ῆ] ἀχόλ. πρόσκεψις, προφίσησις, προσηφάσις : Σχόλ.Πινδ.Ο.7,79.

προβουλεύτης [ᾶ] μον. ὁ προηγουμένως κρινόμενος, ἀποφασιστής : Γρηγορ.Ν.Ἰστ.Βυζ.13,10,425D.

προβουλεύω, αἰολ. προβουλεύω [Ἐπιγρ.Ἐρεσσά] ἀκετόμοι τι ἐκ τῶν προτέρων, προσηφάσις, προνοῶ, προμειλιτῶ : Ἰππ.Ἀρῆρ.52

προβουλεύειν ὄπως ἀν βήσῃτα ἐσχηματισμένους β, Θουκ.3,82' κ. μέσ. : Δημόκρ.66' || μὴ προβουλεύεσαι οὐχὶ μὲν τὰ σέβων, ἀνεμ προμειλιτῶ :

Ἀριστλ.ΗΝκ.1135b,20' 2] τὸ μέσ. συζήτῶ, συσκέτομαι πρῶτος ἢ πρότερον ἄλλου : Ἦρ.1,133 τὰ δ' ἀν νήφοντες προβουλεύεσθαι μεθυσκόμενοι ἐπιδιαγιγνώσκουσι' || κ. μτ. ἐμπροθ. διορ. : Ἰππ.Προγν.1' || κ. ἀπολ. : Ξεν.ΚΠ.4,3,17, Ἀριστλ.ΗΝκ.1135b,10' κ. παθ. : αὐτ.11,2α,15' 3] ἐπὶ τῆς ἐν Ἀθήναις βουλήσ, κρίνω, ἀποφασίζω προκαταρκτικῶς ἀποφασίζομαι διὰ προβουλεύματος : Ξεν.Ἐλλ.7,77, Δημ.351 ἡ βουλή ταῦτα προβουλεύεω, αὐτ.567, Ἐπιγρ. :

|| ἐπὶ τῶν ἀρχόντων, τῶν προβοσκῶν, προτείνω φήσημα, ἀπόφασιν ὑποβόλια πρὸς ἐπιφίσημα : Θουκ.8,1 εἰπῆνε περὶ τῶν παρόντων ὡς ἀν καιρὸς ἡ προβουλεύεσθαι, Ἀριστλ. Πολιτ.1298b,30' || κ.ἐπὶ τῆς ἐν Σπάρτῃ γερουσίας : Πλούτ.Ἀγ.11' || τὸ ὄθδ. τῆς παθ. μτφ. παρακτ. τὸ προβουλεύεσθαι τὸ προβοσκέσθαι βλ.2) : Πολύδ.6,16,2 ἀν μὴ συνεκτιμῶσθαι τὸ προβουλεύεσθαι ὁ δὲμοσ' || κ. ἀπρῶσ. ἐν τῷ παθ. προβοσκέσθαι ὄπως ἔχει ἀποφασισθῆ διὰ προβουλεύματος : Ἀριστφ.Ἐκκλ.623' || κ. μτ. ἀπαφρ. : Ξεν.Ἐλλ.7,1,2' 4] διὰ προβουλεύματος ἐπιτρέπω, παρέχω, δίδω, ἐν χρ. τὸ παθ. : Δημ.243 τῶν τῶν προβοσκυμῶν .. δωρεῶν' 5] εἰμαι πρῶτος ἐν τῇ βουλή καὶ ἐν τῇ ἐπιφίσησι τῶν προβουλεύεσθαι, ἔχω πρῶτος ἐν γνώμῳν : Ξεν.ΚΠ.8,79' 6] μτ. γενικ. σκέτομαι περὶ τινος, προνοῶ διὰ τὸ καλῶν τινος : Ἀριστφ.Ἰππ.1342 καὶ κήδομαι σοῦ καὶ προβουλεύω πρόνοεν, Ξεν.Ἀν.3,1, 37 προβουλεύειν ταῦτῳ καὶ πρόνοεν' || προβουλεύω τὸ δῆμοσ ὑπὲρ τοῦ δήμου ἡ πρὸ τοῦ δήμου : Ἀριστλ.Πολιτ.299b,33' 7] τὸ μέσ. ἐκ τῶν προτέρων ἀποφασίζω περὶ τινος : Ἰππ.Ἀγμ.1.

προβουλή [ῆ] πρόσκεψις, προτέρα σκέψις, ἐπιφίσησις, πρόνοια, προμειλιτῶ : Ἀντιφ.1,5 τὸ μὲν ἐκ προβουλήσ ἀκουσῶσ ἀποδανῶσ, Δίων Κ.47,4' 2] μόνιμος προβουλευτικὴ ἐπιτροπή : Ἐπιγρ.Συρίας ἡ βουλή καὶ ἡ προβουλή.

προβουλήιον [τᾶ] σύνοδος προβοσκῶν : Σχόλ. 11.Β.194.

προβούλου α. μὴ ἀπαντῶν, ἔξ οὗ ὁ παρακ. β' προβέουλα βλ.

προβουλόλαιος-αἰδος [ῆ] ἔσφ. ἀνάγν. τοῦ προβοσκίου παῖς ἐν Αἰογ.Ἀγ.386.

προβουλόσ-ον (βουλή) κ. νεώτ. ὁ ἀκεπτόμενος ἡ συζήτων ἐκ τῶν προτέρων ἡ ὑπὲρ ἄλλων : Αἰογ.Ἀγ.386 Πειθῶ .. προβοσκῶν παῖς ἄεστος Ἀτῆς [πῆθ]. 2] τὸ ἀρα. κτ. πλῆθ. αἰ πρόβουλοσ ὡς οὐσ. ἐν πᾶσι ἑλληνικαῖς πόλεισι [πῆθ]ασι τοῖς ἀριστοκρατομειναικῶν, μόνιμος, διαρκῆς τῆς ἐπιτροπείας ἔργον ἔχουσα νᾶ ἐξεταιξίς τῆς πρατάσεις ἡ τὰ σχέδια τῶν νόμων καὶ φημισμάτων πρὸς ἡ ὑποβληθῶσ ταῦτα κατὰ τάσεισ τῶν ἐπιδοκίμοισαν τοῦ λαοῦ : Ἀριστλ.Πολιτ.1298b,29 ὄδς καλοῦσι προβούλους καὶ νομοφύλακας, αὐτ.1299b,31, αὐτ. 1322b,16' || ἐν Μεγάρου : Ἀριστφ.Ἀγ.755 ἀνδρες προβούλοισ τοῦτ' ἔπραττον τῷ πᾶσι' || κ. ἐν Κορινθῶσ : Νικ.Δαμ.60' || κ. ἐν Κερκυρᾶ : Ἐπιγρ. || κ. ἐν Δελφοῖς : αὐτ. || κ. ἐπὶ τῶν ἀμνημόνων βλ. ἐν Κνίδῳ : Πλούτ.Ἠδ.292α' || κ. γεν. : Αἰογ.Ἐπτ.101 ἀπαγγέλλειν .. δῆμοσ προβούλαις 2] αἰ δὲ δόδεκα ἀντιπροσώπωι τῶν ἰωνικῶν πολιτεῶν εἰς τὸ Πανιώνιον : Ἦρ.6,7 Ἐπεμ-

πον προβούλους σφών αυτών ἐς Πανώνιον 3] ὁ ἀντιπροσωπῶν τὸν ἑλληνικῶν πόλεων ὁ συνελθόντες ὅπως συσχεφθῶσι ποίαν ἀπάντησιν θά ἐξῶσον εἰς τὸν Ξερέην: αὐτ.7,172' 4] ἐν Ἀθῆναις, τὸ προσωρινὸν συμβούλιον τῶν δεκά τὸ κατασταθῆν πρός νομοθεσίαν μικρὸν πρό τῆς καθιέρωσης τῆς βουλῆς τῶν 400 : Φήλαρ. Ἀριστλ. Ἀθ.29,2 μετὰ τὸν προπαρακρίτων δεκά προβούλων, Ἀριστφ.Λυσ.421, Λυσ.12,65, Ἀριστλ.Ῥητ. 1419a,28' 5] ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων ἀπάτων : Διον. Ἄλ. Ῥωμ.4,76, αὐτ.5,1.

προβω-άω βωῶ ἔμπροσθεν πινος, κραυγῆς μεγαλοφώνως : Ἰλ.Μ.277 τὸ γε προβούετε μάχην ὄτρυνον, Σοφ.Φιλ.218.

προβραχέ-ους-ές μτγν. ἀβραχῆς, ρηχός : Πολύβ.1,47,1, τὸ διὰ τῶν προβραχέων...σεσημακώθησθαι τὸν ἐσπλάνιν ἰδ. ἀνάγν. βραχέων.

πρόβραχυς [πρὸς] ἰδί κ. νεῦτ. βραχίς ποῦς ἐκ πέντε συλλαβῶν, ὧν ἡ πρώτη βραχίς καὶ αἱ ἀκολουθοῦσαι μακρῆαι [υ ---] : Διογ.48Κ.

προβράχῳ βρέχω προηγουμένος : Ἀριστλ.Πρ.931a,14, Θεόφρ Φ13,17,2' κ. παθ. : Ἰνν. Ἀφ.224, Διοσκ.3,6, σὺτ.Ἑυπόρ.2,31.

πρόβροτος ἰδί ὁ ἀποθανὼν προηγουμένος : Ἐπιφρ.Π.Διογ.Λ.8,45.

προβῶς, μέλλ. -βύσω, ὠθῶ τι πρός τὸ ἔξω, ὄθ. προβῶς λύνων ὠθῶ πρός τὸ ἔξω τὴν θρυσάλιδα τοῦ λύχνου, ξεφτιλίζω : Ἀριστφ.Σφ.250 ὅλλα τῷδῃ μοι δοκῶ τὸν λύχνον πρῶσειν' ἢ κ. μτφ. : Κωμ. Ἀδέσπ.644 προδύειν φορτικὰ γέλωτα.

προβῶθ-έω ἰων τ. τοῦ προβραθῶ : Ἡρ.β.144.

προβῶμιος-ον ὁ πρό τοῦ βωμοῦ, ἐνώπιον βωμοῦ : Πινδ.Παιόν.9 ἀπ.131 [πθ.], Ἑρμ. Ἰων.376 φέρειν ἂ μὴ θέλουσιν ἡ προβῶμιος σφραγίσαι μύλων ἡ δὲ ἰωνῶν πτεροί' ἢ τὸ οὐδ. κτ. πληθ. τὸ προβῶμια ὡς πρό τοῦ βωμοῦ χώρος : αὐτ. Ἡρακλ.79 ὄθ', ὠ ἔξων, με σοῦς ἀπὸρῶζαν θεοῦς ἔλακι βίαιως Ζηνός ἐκ προβῶμιων 2] ὁ κειμένος, τοποθετημένος πρό ἄλλων ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ὡς προκαταρκτικῆ θυσία : Ἐπιφρ.Κυρήνης.

προβῶμιος-α-ον μτγν., μον. κ. νεῦτ. ὁ πρό τοῦ γάμου καὶ χάριν ταῦ γάμου γινόμενος ἡ διδόμενος, ὄθ. δὲ νομικός ὄρας ἡ φρ. προβῶμια δωρεά ἡ δωρεά, ἦν συνίσταται ὁ ἀνὴρ πρό τοῦ γάμου, ἀπὸ δὲ τοῦ Ἰουστινιανοῦ καὶ συνεστώτος τοῦ γάμου, ὄθ. καὶ διὰ γάμου δωρεά ὑπὲρ τῆς γυναικός, ἐφ' ὅσον παρ' αὐτῆς ἔλαβε προίκα : Κωδ. Ἰουστιν.5,1,6, Τζέτ.Λυκόφρ.547.

προβῶμιος-ον μτγν. κ. νεῦτ. ὁ προγυμνασιός βλ. : Αἰλ.Ζ19,66' 2] τὸ οὐδ. κτ. πληθ. τὰ προγύμια [μερῶ] ὡς οὐς, θρησκευτικὰ τελετὰ μεθυσίων πρό τοῦ γάμου τελούμεναι καὶ ἀφιερῶμεναι εἰς τοὺς προπάτας τοῦ γάμου θεοῦς, καθ' ἃς ἡ νόμῳ ἀπέκοιτε καὶ προσέφερον ὡς ἀπαραχὴν πλοκάμιος τιναῖς τῆς κόμης τῆς, ἂ. προτέλεια βλ. : Πολυδ.3,38.

προβῶμος-ον κ. νεῦτ. ὁ μερμησταυμένος, ὁ ἐν μνηστῆρα διατελῶν, ἀρραβωθεσμένος : Τρυφιδ. 341 πρόγαμοι νύμφαι 2] ὁ οὐδ. ἐν ὄψει γάμου, ὄθ. Πρόγαμοι [οἱ] οἱ μελλόγαμοι, τίτλος ἔργου τοῦ Μενάνδρου : Στοβ.1,7,2' 3] νεῦτ. ὁ προγυμνασιός **προβῶμ-έω** μτγν. συνευρισσάμαι, ανουσιάζομαι, συγκοινωνῶμαι πρό τῆς τελείσεως τοῦ γάμου μετὰ τῆς νύμφης : Στράβ.6,18 ὅς γε προσγῶμαι μεν παρειαίον εἰς τὸ διαμίστιον τὰς νυμφαστολήθιας 2] νυμφεύομαι πρότερον : Φιλ.2, 304, Πλούτ. Ἀλέξ.70 κοινὸν δὲ τῶν ἁδῆ προγεγαμμένων Μακεδόνων γάμον καλὸν Ἰατρίας... τὰ τε... ἐλαμπρύνεται ἢ τὸ παθ. ἐπὶ γυναικός, ἵπνανδρεύομαι πρό πινος : Ἄπν.Συρ.63.

προβῶνθ-όω μτγν. προλαμπρύνω, προευφραίνω, λαορῶνω, φαιδρῶνω τινὰ πρότερον, χαροποιῶ

ἐκ τῶν πρότερον : Φιλ.1,104 προγανοὺν ἐλπίδι τὴν ἀσθένειαν κ. παθ. : αὐτ.2,416 ἰάμφ.ε.κ.]

προγαργαλιζῶ γαργαλιζῶ πρότερον, ὄθ. προγαργαλιζῶ ἑμαυτὸν προετοιμάζω ἑμαυτὸν διὰ γαργάλαμα : Ἀριστλ.ἩΝικ.1150b,22.

προγαστρίδιος-ον μτγν. ὁ πρό τῆς γαστρὸς τεθειμένος, κειμένος ἡ κρεμνόμενος : ΕἰΜ.589,12' 2] τὸ οὐδ. προγαστρίδιον ὡς οὐα. πρόσθετος φευδῆς καλῆς, ἦν ἐφόρουσι οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἠθροσίαι διὰ τὴν ἐπὶ σκηνῆς εἰκόνασιν ἀνδρῶνων προαστῶρων : Λουκ. Ὀρχ.27, αὐτ.2 Τρογ.41 χειρίδας καὶ προγαστρίδα.

προγαστρικός-ή-όν μτγν. ὁ προγαστρίδα βλ. : Ἀλέξ. Ἀφρ.Τοπ.42,30.

προγαστρίων [τῶ] σχόλ. τὸ ὑπογαστρίων βλ. : Σχόλ.Φιλόστρ.Εικ.2,26.

προγαστρώ-ον ὁ προγαστρω βλ., ἐν χρ. μ. ὁ συγκριτ. βαθμ. προγαστρώτερος ὁ ἔξων μᾶλλον προτεταμένη τὴν κοιλίαν : Ἰνν. Ἀέρ.24.

προγαστρω-ορος-ή μτγν. κ. νεῦτ. ὁ ἔξων προδεδημένην, προτεταμένην τὴν γαστέρα, τὴν κοιλίαν, κοιλιαρός : Στράβ.4,4,6 ἄσκειν γὰρ αὐτοὺς μὴ παχεῖς εἶναι μηδὲ προγαστρώρος, Λουκ. Νευμορ.11, Γαλ.10,145, Ἀδομ.2,31.

προγιγίω κ. προγγῶθ-όω Δημ. ὄγρ. τῶν προγιγίω βλ., προγγῶθ-όω.

προγιλά-άω μτγν. γελῶ πρότερον, προηγουμένος ὄθ. ἐν μτφ. χρ. ἐπὶ τῆς χαρῆς, ἄρχουσι προδὲλλον ὀνειπέτ μετὰ μειδιάματος, προαγγῶθ, προδῶναι γλυκά : Φιλ.1,603 ἡ ἡμέρα προγιλά πρός βαθῶν ἄρθρον, μέλλοντος ἀνοίγειν ἡλιου.

προγενεῖα [ἡ] νεῦτ. προβολή τοῦ γενεῖου τῆς κάτω γνάθου, ἦτοι τῆς μέσης καὶ κάτω μοίρας τῆς γενεακῆς συμφορῆς μετὰ τοῦ γενεακοῦ ὄγκωτος τῆς προδῶσις ἐπιφανέως καὶ τῶν γενεακῶν φυμμάτων τοῦ κάτω χείλους.

προγένεος-ον μτγν. ὁ ἔξων καθῆκον τὸ γενεῖον, τὴν γενεσίδα μακρὰν Σχόλ.Θεοκρ.3,9 ἐὸ προμήκης τὴν γενεσίδα : Θεοκρ.3,9 ἡ ρά γε τοῖ σιμός καταφοίνομαι ἐγγύθεν ἡμεν, νύμφα, καὶ προγένεος, Λόγγ.1,16.

προγενέστερος-α-ον κ. νεῦτ. συγκριτ. βαθμ. τοῦ προγενῆ βλ., ὁ πρότερον ἄλλου γενόμενος, προἰσπράξας, κτ. ἀντιδιαστολήν πρός τὸ μεταγενέστερος καὶ σύγχρονος βλ. : αὐτὰ συνέδαινον εἰς προγενέστερον ἐποχῆν 2] ὁ προηγθηθεῖς, προηγόμενος : ὅπως σὰς ἔγραφα ἐν προγενεστέρα ἐπιστολῆ μου.

προγενέστερος ἐπιφρ. νεῦτ. πρότερον ἄλλου, πρό τῆς ὑπάρξεως ἄλλου πινός, προηγουμένος.

προγενήτωρ-ορος ἰδί μτγν. ὁ προγενήτωρ βλ. : Πέμπη.Π.Στοβ.4,25,52.

προγενῆς-οὐς-ές γένος ὁ προγενώμενος, πρότερον γενηθεῖς, γενημένος πρωύτερος, ὄθ. ἀρχαίος, πολιαῖος, παλαιάριος : Σοφ. Ἀντ.938 ὠ φησὶ Θάλης ἄστῳ πατρῶον καὶ θεοὶ προγενεῖς, ἄγομαι δὲ κοκκίε μέλλω ἢ τὸ συγκρ. προγενέστερος-π-ον ὁ πρότερον γενηθεῖς, πολιαότερος, πρεσβύτερος, μεγαλύτερος : Ἰλ.β.555, αὐτ.1,161, Ὀδ.β.29 τίνα χρειαῖ τῶσάν τι καὶ ἡ ἐνὸν ἀνδρῶν ἡ οἱ προγενεότεροί εἰσι 2] Θεοκρ.29,10 ἄλλ' εἴ μοι τι πθίω νεός προγεγαστέρω' ἢ τὸ ἄρα, προγενέστεροι ὡς οὐς. οἱ ὑπάρχοντες πρό ἡμῶν ἀνθρώποι, οἱ πολιασιότερος, προηγουμένους ἐποχῆς : Ἀριστλ.ἩΝικ.1181b,16, αὐτ.Ψυχ.403b,27, αὐτ. ΖΜ.642a,20 αἰτίων δὲ τοῦ μὴ ἔλθειν τοὺς προγενεστέροσ ἐπὶ τὸν τρόπον τοῦτον, Φιλῶδ. Στωϊκ.Π.20' ἢ ὄμ. τὸ συγκρ. ἐν νεῦτ. χρ. βλ., ἢ ὄπρθ. προγενέστατος-π-ον πρεσβύτατος, ὁ πρῶτος πότιων γενηθεῖς : Ὑμν.Δημ.110, Ἀριστλ. Ψυχ.410b,14, Ἀθῆν. Ἰατρ.π. Ὀρεδ.δ,66,21,21' 2] γεν., ὁ προηγόμενος, πρότερος : Πάπ.

προγεννήτρια ἡ μήτηρ, προμήτωρ : Λυκόφρ.183.

προγεννήτωρ-ορος (ὁ) ὁ παρ' αὐτῶν βλ. : Ἐφρ. Ἰνν.1389 παλαιῶν προγεννητῶν ἐξοριζομένων κακῶν οὐδὲ μέλλει.

προγεννώ-έω γεννώ πρότερον, παράγω τι προηγουμένως : Θεοφρ. ΦΑΙ.1,20,3.

προγεννω-οντες (οἱ) ὁ πρεσβύτερος γέρον : Ἐπιφρ. Κνίδου δις τῆς σῆς ἡλικίας προγένων.

προγέυμα-ατος (τὸ) μὲν κ. νεώτ. τὸ πρῶτον φαγητόν, ἀκράτιστα, καλοσώδ, πρῶτον : Πρόδρ. 2,55 ἔξαρτος τὰ προγεύματα καὶ τὰ διπλοσφουγγάτα : 2) μὲν ὁ χρόνος ἡ ὥρα καθ' ἣν λαμβάνεται τὸ ἀκράτιστα, τὸ πρῶτον φαγητόν : Δίηγ. Ἀγλῆ.1401 μέχρι καὶ τοῦ προγεύματος ἔκοιτον μετ' ἡν κόρην : 3) νεώτ. τὸ ἀριστόν βλ. μεσημεριῶν φαγητόν, μεσημεριῶν φαγ, κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὸ γεῦμα, δείπνον.

προγευματίζω κ. νεώτ. γευματίζω πρότερον, προγεύομαι πινος, δοκιμάζω τι προσηγουμένως διὰ τῆς γεύσεως : Ἀριστ. Ψυχ.422b,7 ὅταν προγευματίσας τίς λοχρῶν χυμοῦ γεύεται ἐτέρου : 2) νεώτ. λομβάω τὸ πρόγευμα, τρώγω τὸ πρῶτον φαγητόν : 3) ὄμ. λαμβάω τὸ πρόγευμα βλ. ἡ, τὸ πρῶτον φαγητόν, καλοσώδ.

προγευσιμένη (τὴ) πάπ. τρώφῃ λαμβανομένη πρὸ τοῦ γεύματος.

προγευσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ προγεύομαι, τὸ προγεύεσθαι.

προγεύσσης (ὁ) ἡ μνη. ὁ προγευόμενος ὁ δοκιμάζων τι προσηγουμένως διὰ τῆς γεύσεως : Πλάτ. Ἠθ.990A, Ἀθην.4,171B προγεύσσης . ὅτι προήσθιον τὸν βασιλέων πρὸς ἀσφάλειαν.

προγευστρίς-ιδος (ἡ) ἡ μνη. ὁ προγευσμένη, ὅσα προγευστρίσθη ἀσφαρῆσις ἡ δοκιμαζοῦσα τὰ ἐδέσματα προτῶν καὶ τὰ δοκιμάζη ἡ γεύσις : Φιλ.1,170.

προγεῦμα μὲν, νεώτ. κ. δημ. ἐν τῷ μ.τ. προγεύομαι, δημ. πη. καθ. παρακ. προγευμένως, ἰδίως εἰς τινα καὶ γεῦθαι πρὸς πρότερον ἢ πρὸ τοῦ γεύματος, τῆς ὥρας τοῦ φαγητοῦ : Ἀριστ. Ἠθ.Κ 3,27 || κ. νεώτ. τὸ μέσ. γεύομαι τὸν πρότερον, δοκιμάζω τι διὰ τῆς γεύσεως προσηγουμένως : Ἀναξ. Ἰλ.10 ἰπθ. κικ.1, Ἀριστ. ΖΜ 690b,27 διὰ τὸ μὴ ἐνδέεσθαι μασάσθαι μηδὲ προγεύεσθαι, Πλάτ. Ἠθ.49B προγεύεσθαι τῶν θανασιμῶν φαρμάκων || κ. μ.τ. : Φιλ.1,603 προγεύεσθαι τὰ μὲλλοντα ἀγαθῶν : 2) μὲν ἐν τῷ μ.τ. ἀκράτιστα, λομβάω τὸ πρῶτον φαγητόν, καλοσώδ : Πρόδρ.1,122 φέρε καὶ βλαγίχων τυριν ἀλλήλων σταμεναράν καὶ δῶν μὲν καὶ προγεύσασθαι :

3) δημ. προγευματίζω, γευστιζέω : πορσιμ. ὁ προγευόμενος τοῦ νηστικοῦ δέν πιστεύει.

προγευσιόριον (τὸ) νεώτ. ἀνάτορον. ἔγκραστα δευσιμὰ τοξοειδῶν νευρικών ἰνῶν κατὰ τὴν προσθίαν ἐπιφανοσὶν τοῦ προμήκους μυελθοῦ.

προγευφορέμα-ατος (τὸ) νεώτ. σύνολον ἡχωρηματικῶν ἔργων, ἀνεπιτήλῳ ὀργανώσεως ἰσχυρομένη πρός γεφύρα πρὸς πρόσθιον τῆς κατασκευῆς αὐτῆς ἢ πρὸς ὄμιον ἀπὸ τῶν προσθίων τοῦ ἔχθρου.

προγεωλογικοί χρόνοι (οἱ) νεώτ. τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς γῆς, ἀπ' οὗτου ἐχηματίσθη εἰς σὺντελεξὺς οὐράνιον σάμα, μέχρι οὗ ἀνευτελέσθη ἐπ' αὐτῆς τὸ ζῶν πρωτόπλασμα, ὁ κοσμικὸς αἰὼν.

προγεωμετρώ-έω πάπ. μετρώ προηγουμένως τὴν γῆν, χωρομετρώ.

προγεωργία (ἡ) ἡ μνη. προγεωργίσις τὸ πρῶτον ὄργανον τοῦ ἀγροῦ : Πολύαν.4,114 ἰμφ.1.

προγεωργός (ὁ) πάπ. πρότερος καλλιεργητῆς **προγεωργώ**-έω πάπ. γεωργῶ, καλλιεργῶ πρότερον, προηγουμένως.

προγιγνώσκω ἡ μνη. χαίρω πρότερον, ἐκ τῶν προτέρων : Φιλ.1,602.

προγιγνώσκω γηράσκω πρότερον, προηγουμένως : Ἰνν. Ἀέρ.7 γηράσκω πρῶτον τοῦ χρόνου τοῦ ἰκνευμένου κ. ἀπολ. : Λοσκ. Τίμ.20 προγηράσκων ἀνίστατο πρὸς περιμένοντων. : 2) γηράσκω πρόωρος : αὐτ. Ρητ. Διδ.10 τὸ τελευταῖον προγηράσκει τοὺς πόνους, Σωρ.1,87 : κ. μ.τ. ἐπιηρόθ. διαρθ. δ : Φιλ.2,287.

προγιγνώσκω ἡ μνη. γηράσκω ἡ πρῶτως γηράσκων, ὁ πρόωρος γέρον : Πολυδ.2,13.

προγιγνώσκω, ἰων. κ. μ.τ. προγιγνώσκω, μέλλ. προγιγνώσκω, ὄδρ. προγευμένην, παρακ. προγιγνώσκω κ. προγευμένην, γίγνομαι, ἔρχομαι, πηγαινῶ ἐμπερὸς ἐμφανίζομαι : Ἰλ.Σ 525 οἱ δὲ τάχα προγεύοντο, δῶν δ' ἄμ' ἔποντο νόμους, Ἡσίοδ. Α 345, ὄμ. Ἰγν.7,7, ὄμ. Ἀλ.2,103 : κ. μ.τ. γινώσκω : Ἀρατ.706 ὄψκαοιστο . . ὄποτε προγεύονται ἰχθύδους || κ. μ.τ. ἐπιηρόθ. διαρ. : Τίμ. Λοκρ. 97A ἀστήρ ὑπερ τὸν ὄριοντα πρὸ αἰθροῦ προγευόμενος : 2) γεννώμαι πρότερον, προηράσκω : Ἠρ.7,3 ἴν . . προγευόμενός τιςαι πρῶν, αὐτ.2,146 ὁ προγευόμενός τιςαι || ὁ προγευόμενός τιςαι ἀβρωπιοὶ οἱ προγευέστεροι : Ξεν. Ἀπομ.4,8,10' || ὄδρ. ἀπολ. οἱ προγευόμενός ἢ οἱ προγευόμενός οἱ πρότερον ὑπάρξαντες ἀβρωπιοὶ : Πολυδ.10,17,12' || κ. ἐπι αὐμπεδῆκτότων : Θουκλ.1, οἱ προγευόμενός ἡ πόλεμος, Ψήφισμα βυζ. π. Δημ.255, Πλάτ. Συμπ.219B ταῦτά μοι προγευόμενοι, αὐτ. Νόμ.699E οἱ προγευόμενός ἡμῖν ἐπιπροσθεν λόγος, αὐτ. Φιλ.39D, ΚΔ Ρωμ.3,25 διὰ τὴν πᾶσαν τῶν προγευόμενῶν ἀμαρτημάτων : 3) ἀπλωγ γινώσκω : Μαν.δ,255.

προγιγνώσκω κ. νεώτ., ἰων. κ. μ.τ. προγιγνώσκω, μέλλ. προγιγνώσκω, ὄσφρ. ἐπ. ὄδρ. προγιγνώσκω ἡ μνη. γηράσκω τι ἐκ τῶν προτέρων, προεῖπω, καταλαμβάνω ἐκ τῶν προτέρων : Ἰνν. Προγ.1 τὰ τε παρεόντα καὶ τὰ προγευόμενα καὶ τὰ μέλλοντα ἔσονται προγιγνώσκων, αὐτ. Ἀέρ.2, Πλάτ. Θεοστ.203D προγιγνώσκων τὰ στοιχεῖα ἀπαντα : || κ. μ.τ. εἰδ. πρότ. : Ξεν. Ἰνν.8,12' || κ. ἀπολ. : Εὐρ. Ἰνν.107' 2) προγιγνώσκω, προαίσθανομαι, προανατεύω : Ἀριστ. Ζ1 627b,10 προγιγνώσκουσι χεῖματα αἱ μέλλεται :

3) γνωρίζω ἀπὸ πολλοῦ τινα κολῶς : ΚΔ Ρωμ.11,2 οὐκ ἀπᾶστο ὁ θεός τὸν λαὸν αὐτοῦ ὃν προγεύτω : 4) μ.τ. γινώσκω γηράσκω πρότερον πινος, πρῶν ἀπὸ κάποιον : Φιλόστρ. Ἀπολλ.8,7' : 5) κρῖνω ἐκ τῶν προτέρων : Θουκ.2,64 ἐκ τῶν μέλλοντων καλῶν προγιγνώσκων κ. παθ. : Δημ.861 παρὰ τῷ δισαιτητῷ προγιγνώσκονος ὀδικεῖν ἰκριθεὶς ἐκ τῶν προτέρων ὅτι κακῶς ἔπραξε : 6) προνώδω : Ξεν. ΚΠ 2,11 ταῦτ' οὐδὲν ἐγὼ οὕτως προγιγνώσκων χρημάτων δοκῶ προαἰδέεσθαι.

προγιγνώσκω κ. νεώτ., ἰων. κ. μ.τ. προγιγνώσκω, μέλλ. προγιγνώσκω, ὄσφρ. ἐπ. ὄδρ. προγιγνώσκω ἡ μνη. γηράσκω τι ἐκ τῶν προτέρων, προεῖπω, καταλαμβάνω ἐκ τῶν προτέρων : Ἰνν. Προγ.1 τὰ τε παρεόντα καὶ τὰ προγευόμενα καὶ τὰ μέλλοντα ἔσονται προγιγνώσκων, αὐτ. Ἀέρ.2, Πλάτ. Θεοστ.203D προγιγνώσκων τὰ στοιχεῖα ἀπαντα : || κ. μ.τ. εἰδ. πρότ. : Ξεν. Ἰνν.8,12' || κ. ἀπολ. : Εὐρ. Ἰνν.107' 2) προγιγνώσκω, προαίσθανομαι, προανατεύω : Ἀριστ. Ζ1 627b,10 προγιγνώσκουσι χεῖματα αἱ μέλλεται :

3) γνωρίζω ἀπὸ πολλοῦ τινα κολῶς : ΚΔ Ρωμ.11,2 οὐκ ἀπᾶστο ὁ θεός τὸν λαὸν αὐτοῦ ὃν προγεύτω : 4) μ.τ. γινώσκω γηράσκω πρότερον πινος, πρῶν ἀπὸ κάποιον : Φιλόστρ. Ἀπολλ.8,7' : 5) κρῖνω ἐκ τῶν προτέρων : Θουκ.2,64 ἐκ τῶν μέλλοντων καλῶν προγιγνώσκων κ. παθ. : Δημ.861 παρὰ τῷ δισαιτητῷ προγιγνώσκονος ὀδικεῖν ἰκριθεὶς ἐκ τῶν προτέρων ὅτι κακῶς ἔπραξε : 6) προνώδω : Ξεν. ΚΠ 2,11 ταῦτ' οὐδὲν ἐγὼ οὕτως προγιγνώσκων χρημάτων δοκῶ προαἰδέεσθαι.

προγιγνώσκω κ. νεώτ., ἰων. κ. μ.τ. προγιγνώσκω, μέλλ. προγιγνώσκω, ὄσφρ. ἐπ. ὄδρ. προγιγνώσκω ἡ μνη. γηράσκω τι ἐκ τῶν προτέρων, προεῖπω, καταλαμβάνω ἐκ τῶν προτέρων : Ἰνν. Προγ.1 τὰ τε παρεόντα καὶ τὰ προγευόμενα καὶ τὰ μέλλοντα ἔσονται προγιγνώσκων, αὐτ. Ἀέρ.2, Πλάτ. Θεοστ.203D προγιγνώσκων τὰ στοιχεῖα ἀπαντα : || κ. μ.τ. εἰδ. πρότ. : Ξεν. Ἰνν.8,12' || κ. ἀπολ. : Εὐρ. Ἰνν.107' 2) προγιγνώσκω, προαίσθανομαι, προανατεύω : Ἀριστ. Ζ1 627b,10 προγιγνώσκουσι χεῖματα αἱ μέλλεται :

3) γνωρίζω ἀπὸ πολλοῦ τινα κολῶς : ΚΔ Ρωμ.11,2 οὐκ ἀπᾶστο ὁ θεός τὸν λαὸν αὐτοῦ ὃν προγεύτω : 4) μ.τ. γινώσκω γηράσκω πρότερον πινος, πρῶν ἀπὸ κάποιον : Φιλόστρ. Ἀπολλ.8,7' : 5) κρῖνω ἐκ τῶν προτέρων : Θουκ.2,64 ἐκ τῶν μέλλοντων καλῶν προγιγνώσκων κ. παθ. : Δημ.861 παρὰ τῷ δισαιτητῷ προγιγνώσκονος ὀδικεῖν ἰκριθεὶς ἐκ τῶν προτέρων ὅτι κακῶς ἔπραξε : 6) προνώδω : Ξεν. ΚΠ 2,11 ταῦτ' οὐδὲν ἐγὼ οὕτως προγιγνώσκων χρημάτων δοκῶ προαἰδέεσθαι.

προγιγνώσκω κ. νεώτ., ἰων. κ. μ.τ. προγιγνώσκω, μέλλ. προγιγνώσκω, ὄσφρ. ἐπ. ὄδρ. προγιγνώσκω ἡ μνη. γηράσκω τι ἐκ τῶν προτέρων, προεῖπω, καταλαμβάνω ἐκ τῶν προτέρων : Ἰνν. Προγ.1 τὰ τε παρεόντα καὶ τὰ προγευόμενα καὶ τὰ μέλλοντα ἔσονται προγιγνώσκων, αὐτ. Ἀέρ.2, Πλάτ. Θεοστ.203D προγιγνώσκων τὰ στοιχεῖα ἀπαντα : || κ. μ.τ. εἰδ. πρότ. : Ξεν. Ἰνν.8,12' || κ. ἀπολ. : Εὐρ. Ἰνν.107' 2) προγιγνώσκω, προαίσθανομαι, προανατεύω : Ἀριστ. Ζ1 627b,10 προγιγνώσκουσι χεῖματα αἱ μέλλεται :

3) γνωρίζω ἀπὸ πολλοῦ τινα κολῶς : ΚΔ Ρωμ.11,2 οὐκ ἀπᾶστο ὁ θεός τὸν λαὸν αὐτοῦ ὃν προγεύτω : 4) μ.τ. γινώσκω γηράσκω πρότερον πινος, πρῶν ἀπὸ κάποιον : Φιλόστρ. Ἀπολλ.8,7' : 5) κρῖνω ἐκ τῶν προτέρων : Θουκ.2,64 ἐκ τῶν μέλλοντων καλῶν προγιγνώσκων κ. παθ. : Δημ.861 παρὰ τῷ δισαιτητῷ προγιγνώσκονος ὀδικεῖν ἰκριθεὶς ἐκ τῶν προτέρων ὅτι κακῶς ἔπραξε : 6) προνώδω : Ξεν. ΚΠ 2,11 ταῦτ' οὐδὲν ἐγὼ οὕτως προγιγνώσκων χρημάτων δοκῶ προαἰδέεσθαι.

προγιγνώσκω κ. νεώτ., ἰων. κ. μ.τ. προγιγνώσκω, μέλλ. προγιγνώσκω, ὄσφρ. ἐπ. ὄδρ. προγιγνώσκω ἡ μνη. γηράσκω τι ἐκ τῶν προτέρων, προεῖπω, καταλαμβάνω ἐκ τῶν προτέρων : Ἰνν. Προγ.1 τὰ τε παρεόντα καὶ τὰ προγευόμενα καὶ τὰ μέλλοντα ἔσονται προγιγνώσκων, αὐτ. Ἀέρ.2, Πλάτ. Θεοστ.203D προγιγνώσκων τὰ στοιχεῖα ἀπαντα : || κ. μ.τ. εἰδ. πρότ. : Ξεν. Ἰνν.8,12' || κ. ἀπολ. : Εὐρ. Ἰνν.107' 2) προγιγνώσκω, προαίσθανομαι, προανατεύω : Ἀριστ. Ζ1 627b,10 προγιγνώσκουσι χεῖματα αἱ μέλλεται :

προγιγνώσκω κ. νεώτ., ἰων. κ. μ.τ. προγιγνώσκω, μέλλ. προγιγνώσκω, ὄσφρ. ἐπ. ὄδρ. προγιγνώσκω ἡ μνη. γηράσκω τι ἐκ τῶν προτέρων, προεῖπω, καταλαμβάνω ἐκ τῶν προτέρων : Ἰνν. Προγ.1 τὰ τε παρεόντα καὶ τὰ προγευόμενα καὶ τὰ μέλλοντα ἔσονται προγιγνώσκων, αὐτ. Ἀέρ.2, Πλάτ. Θεοστ.203D προγιγνώσκων τὰ στοιχεῖα ἀπαντα : || κ. μ.τ. εἰδ. πρότ. : Ξεν. Ἰνν.8,12' || κ. ἀπολ. : Εὐρ. Ἰνν.107' 2) προγιγνώσκω, προαίσθανομαι, προανατεύω : Ἀριστ. Ζ1 627b,10 προγιγνώσκουσι χεῖματα αἱ μέλλεται :

προγιγνώσκω κ. νεώτ., ἰων. κ. μ.τ. προγιγνώσκω, μέλλ. προγιγνώσκω, ὄσφρ. ἐπ. ὄδρ. προγιγνώσκω ἡ μνη. γηράσκω τι ἐκ τῶν προτέρων, προεῖπω, καταλαμβάνω ἐκ τῶν προτέρων : Ἰνν. Προγ.1 τὰ τε παρεόντα καὶ τὰ προγευόμενα καὶ τὰ μέλλοντα ἔσονται προγιγνώσκων, αὐτ. Ἀέρ.2, Πλάτ. Θεοστ.203D προγιγνώσκων τὰ στοιχεῖα ἀπαντα : || κ. μ.τ. εἰδ. πρότ. : Ξεν. Ἰνν.8,12' || κ. ἀπολ. : Εὐρ. Ἰνν.107' 2) προγιγνώσκω, προαίσθανομαι, προανατεύω : Ἀριστ. Ζ1 627b,10 προγιγνώσκουσι χεῖματα αἱ μέλλεται :

προγιγνώσκω κ. νεώτ., ἰων. κ. μ.τ. προγιγνώσκω, μέλλ. προγιγνώσκω, ὄσφρ. ἐπ. ὄδρ. προγιγνώσκω ἡ μνη. γηράσκω τι ἐκ τῶν προτέρων, προεῖπω, καταλαμβάνω ἐκ τῶν προτέρων : Ἰνν. Προγ.1 τὰ τε παρεόντα καὶ τὰ προγευόμενα καὶ τὰ μέλλοντα ἔσονται προγιγνώσκων, αὐτ. Ἀέρ.2, Πλάτ. Θεοστ.203D προγιγνώσκων τὰ στοιχεῖα ἀπαντα : || κ. μ.τ. εἰδ. πρότ. : Ξεν. Ἰνν.8,12' || κ. ἀπολ. : Εὐρ. Ἰνν.107' 2) προγιγνώσκω, προαίσθανομαι, προανατεύω : Ἀριστ. Ζ1 627b,10 προγιγνώσκουσι χεῖματα αἱ μέλλεται :

προγιγνώσκω κ. νεώτ., ἰων. κ. μ.τ. προγιγνώσκω, μέλλ. προγιγνώσκω, ὄσφρ. ἐπ. ὄδρ. προγιγνώσκω ἡ μνη. γηράσκω τι ἐκ τῶν προτέρων, προεῖπω, καταλαμβάνω ἐκ τῶν προτέρων : Ἰνν. Προγ.1 τὰ τε παρεόντα καὶ τὰ προγευόμενα καὶ τὰ μέλλοντα ἔσονται προγιγνώσκων, αὐτ. Ἀέρ.2, Πλάτ. Θεοστ.203D προγιγνώσκων τὰ στοιχεῖα ἀπαντα : || κ. μ.τ. εἰδ. πρότ. : Ξεν. Ἰνν.8,12' || κ. ἀπολ. : Εὐρ. Ἰνν.107' 2) προγιγνώσκω, προαίσθανομαι, προανατεύω : Ἀριστ. Ζ1 627b,10 προγιγνώσκουσι χεῖματα αἱ μέλλεται :

προγλωσσίς-ιδος (ἡ) ἡ μνη. ἄτι. κ. νεώτ. -πτης τὸ εἰς ὄρθῃ ἀπολήγον ἀκρον τῆς γλώσσης : Πολυδ. 2,105' : 2) νεώτ. ζωολ. ἔκαστον τῶν βραχέων ὀρθρωτικῶν τμημάτων τῶν κεστωδῶν σκολιχῶν.

πρόγλωσσας-ον ὁ τὴν γλῶσσαν ἔχων προτρέχουσαν τῆς διανοίας, φῦσος, λάλος ἀσάταστος· 3υβ' Ἐπιστ.12,2 (Μυρία), Πτολ.Τετραβ.165, Παλ.Φυσ.37· **2)** τὸ οὐδ. πρόγλωσσον ὡς ὄσα. ἡ προγλωσσία βλ.λ.: Ροθφ.π. Ὁρειδ.25,1,23.

προγναθία (ἡ) νεώτ. κ. προγναθισμός προεξήχθη γνάθων δίκην ρύγχους, παρατρισμαμένη εἰς ἄτομα τινα ἢ καὶ φυλάς.

προγναθισμός (ἡ) νεώτ. ἡ προγναθία βλ.λ.

πρόγναθος-ον νεώτ. ὁ ἔχων προγναθίαν βλ.λ.

προγνέστρια (ἡ) νεώτ. μηχανή, μηχανήματα τῶν κλωστήρων, δι' οὗ προπρασσεύεται τὸ ἔρπον ἢ ὁ βάρβατος κατὰ τρόπον ὥστε νὰ γίνωαι αἱ τρεῖς τῶν ἰσομήκεις.

προγνῶμων-ον-ον ὁ προγνῶσκων, ὁ διακρινῶν ἐκ τῶν προτέρων· Ὁρωφ.ἀπ.49,96.

προγνώριζω· γνώριζω ἢ ἐνωφά προτέρων· Ὁριστ.Λ.Τοπ.141β,12, Γολ.4,764.

προγνώσις (ἡ) πρόγνωση βλ.λ.: Σχολ.Ἐδρ. Ἐκ.1137.

πρόγνωσης-εως (ἡ) κ. μων. κ. νεώτ. τὸ προγινώσκων, ἡ γνώσις τινος ἐκ τῶν προτέρων· ΠΔ Ἰουδ.9,6 πάσαι γὰρ αἱ ὁδοὶ σου ἔστιμαι καὶ ἡ κρίσις σου ἐν προγνώσει, ΚΔ Πράξ.2,23, βύτ. Πέτρ.1,2, Μηναι.12,12 Συνε. Ἀγ.Σπυριδανός ἐκ προγνώσεως θελας περὶ τῶν μελλόντων ἐθέτισται· **2)** προσιθσις, προμάντευσις· Πλουτ. ἠθ.399(1), αὐτ.982C, Λοσκ. Ἀλεξ.8· **3)** νεώτ. πρόβλεψις· ἡ πρόγνωση τοῦ καιροῦ· **4)** κ. νεώτ. ἱατρ. ἡ ἐκ τῶν προτέρων ἀναγνώσις συμπερασμάτων περὶ τῶν ἐπακολούθων ἢ τῶν ἐνδεχομένων νόσου τινός· Γολ.16,490, αὐτ.1812,11, Ἀγαθ.ΑΠ.11,382· ἢ Κρσκαὶ πρόγνωσης τίτλος ἔργου τοῦ Ἰπποκράτους· ἢ Πρόγνωση τίτλος ἔργου τοῦ Δημοκρίτου· **5)** μτγ. πρόρρησις, προφητεία· Γένμ.17,13.

προγνώστης (ὁ) κ. μων. δημ. κ. νεώτ. ὁ δεξιός, ἐπιδέξιος εἰς πρόγνωση, ὁ προγινώσκων, προβλέπων, προμαντεύων· Κλημ.Ρώμ.29, Ταπαν.849B, Λιβ.Ροδ.346 εἶπεν ἐκείνος ὁ καλὸς ὁ μάντις ὁ προγνώστης· **2)** εἰδ. ἐν τῇ ἱατρ. ὁ ἐπιδέξιος ἐπιδέξιος εἰς πρόγνωση βλ.λ.41· Κατ. Ἀστράλ.Κ 814,176.

προγνωστικός-ἡ-ὄν(η) κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πρόγνωση, ὁ προγινώσκων, προμαντεύων τιν· Φιλ.1,659 προγνωστικὴ δύναμις, αὐτ.2,164, Πλουτ. ἠθ.433A προγνωστικὸν μῦριον.. τῆς φυχῆς· ἢ κ. ἐπι προσ.: Μάρκ.Αἰθ.8,25 αἱ δὲ φυχὲς ἐκείναι ἡ προγνωστικοὶ ἡ τεκνωμέναι· **2)** εἰδ. ὁ ἀστρολόγος· Βέττ.Βιάλ.37,28· ἢ κ. μτ. γενικ.· Γολ.1711,243 προγνωστικός τῆς κινήσεως τῶν νοσημάτων· ἢ νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. προγνωστικὸν(η) ὡς ὄσα. ἡ ἰδιότης δι' ἧς προαισθάνεται τις ἢ προμαντεύει τιν· ἔχει προγνωστικόν(η)· **2)** νεώτ. δημ. τὸ οὐδ. ὡς ὄσα. ἡ ἐπὶ τῇ βάσει ὠρισμένων δεδομένων πρόβλεψις· προγνωστικὰ τοῦ καιροῦ ἢ πρόγνωση τῆς ἀτομοσφαιρικής καταστάσεως, ἢ προγνωστικὰ τῶν ἱεροπορημάτων (προβλέψεις περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῶν)· **3)** κ. νεώτ. ἱατρ. ὀδοιποτικὸν προκαθορισμός τῆς πορείας τῆς νόσου· ἢ τὸ θηλ. προγνωστικὴ ὡς ὄσα, ὄσυμα ἀνιθότου· Γολ.14,137· ἢ τὸ οὐδ. προγνωστικὸν τίτλος προγμωστικῆς τινός τοῦ Ἰπποκράτους· ἢ δημ. ἔργου τοῦ Ἐμμοκίου· Διογ.Λ 10,28· **4)** νεώτ. δημ. τὸ οὐδ. ὡς ὄσα, σημεῖον ἐξ οὗ δύνανται νὰ ἀχθῆ τις εἰς πρόγνωση· ἢ μεταβολὴ τῆς βαρομετρικῆς πιέσεως ἀποτελεῖ κύριον προγνωστικὸν τῆς ἀτομοσφαιρικής καταστάσεως· **5)** μων. σημεῖον συντελούν εἰς ἔκπασιν τῶν μελλόντων· Γεωγ.1,2.

προγνωστικός ἑπίρρο. μτγ. κ. νεώτ. διὰ πρόγνωση· Ὁριγ.776C, Ἀθανάσ.2,732B.

προγνώσις (ἡ) νεώτ. ὁ ἐπ' ἐκστάσις πλευρᾶς τῆς ἀνὰ κατὰ γνάθου δύο μετὰ τὸν κινδόντα ὀδόντες.

προγονεὺς ἠα. ἐπρωθεῖν.

προγόνη (ἡ) μτγ. προγόνη βλ.λ.: Φιλ.2,303.Πωσσ.

προγοντικός-ἡ-ὄν ἔσφ. ἀνάγω. τοῦ προγονικός βλ.λ. ἐν Ἀριστ.Ἰδ.Λογ.3010(2).

προγόνι (τὸ) δημ. ὁ προγόνος βλ.λ.

προγονικός-ἡ-ὄν(η) κ. μων. νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰς τοὺς προγόνους ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος, ὁ τῶν προγόνων, προπατορικός· Πολυδ.3,64,2 αὐτ.13,6,3, ΠΔ Μοικ.28,17 ἐπὶ δὲ τῆς προγονικῆς πολιτείας καταθῆναι, διόδ.Σ17,24, Φιλ.2,444, Ἐπιγρ. προγονικαὶ κτήσεις, ἢ προγονικὴ δόξα· **2)** ὁ ἐκ τῶν προγόνων προερχόμενος· Μητρόδ.ἐν Ἡρακλ. Πάπ.831,15 προγονικὴ ἀφορμή.

προγόνος-α-ον Ἐπιγρ. ὁ ἀναφέρων τοὺς ἐ-αυτοῦ προγόνους.

προγονισμός (ὁ) νεώτ. κληρονομικότης, ἀ ἀπαθισμός, προπατορισμός.

προγονολατρεία (ἡ) νεώτ. λατρεία τῶν προγόνων, ἀπονομή θρησκευτικῶν τιμῶν εἰς αὐτούς· **2)** σκεδὸν. προγονοληξία βλ.λ.

προγονόληκτος-ον νεώτ. ὁ καθ' ὑπερβολὴν διὰ τοὺς προγόνους τοῦ ἐπαίρουμένος.

προγονοληξία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐπὶ προγόνους, προγονικὴ δόξα, ἔπαρσις, τὸ νὰ ἐπαίρειται τις καθ' ὑπερβολὴν διὰ τῶν δόξων τῶν προγόνων του.

προγόνος-ον (γ)γονομαι, γέγονα) κ. νεώτ. ὁ προγεγεννημένος, ὁ πρώτως γεννηθείς, δθ. ἀρχαίος, παλαιότατος· Ὁδ.11,221 χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτσοισι, χωρὶς δ' αὐθ' ἔρσαι, Ἐρυσκάν.7,74, Ἐπιγρ. Ἐλευσίνος· **2)** ὁ πρώτως γεννηθείς, πρωτογενής, πρωτότοκος· Ἐπιγρ.· **3)** ἀπόγονος βλ.λ.11· Διον. Ἀλ.Ρωμ.7,50 ἰσάμψι· **4)** προπάτωρ, πρόγονος, ὁ ἐξ οὗ καταγεται· φς· Πινδ. Ὀ.6,59, Αἰσχ.Ἰκ.533, Ἐπρ.Ἰων.267 πατρός προγόνος πατῆρ, αὐτ.Ἐλ.15, Πλάτ.Εὐθ.ρ.11β· ὡς ὄν. κτ. κληθ. ὡς ὄσα· Πινδ.Π.9,105, ἠρ.7,150 ἐπὶ τοὺς ἡμετέρους προγόνους ἐκαστοτέθεσθαι, Αἰσχ. Πέρσ.405, Πλάτ.Μενεξ.236ε, αὐτ.Ἐπιστ.359D οἱ πάλοι πρόγονοι, αὐτ.Θεατ.173D· ἢ δημ. ἐπὶ θεῶν ἢ ἡρώων, οἱ ὅποιοι εἶναι ἀρχηγεῖται γενεάς· ἠρ.4,127, Λογ.ἀπ.273, Ἐπρ. Ὁρ.1242, Πλάτ.Συμπ.186ε, Ἰσοκρ.9,14· **5)** μτγ. μτφ. ὁ πρόγονος οἱ ἱδρωταὶ ἢ θεμελιωταὶ σχολῆς τινος· Λοσκ. Ἐρμ.15· **6)** ὁ προγονικός· Σοφ.Α1.1197 ἴω πόνοι προγόνων πόνων· ἢ τὸ πρόγονον τῆς σοφείας ἢ προγονικὴ σοφία· Φλόδοστ. Ἀπολλ.8,7.

πρόγονος (ὁ,ἡ) γον(ῆ) κ. νεώτ.. δημ. προγονός-ἡ, σπασθλ. πρόγνη (Φιλ.2,303), τὸ ἐκ προτέρου γένωμω γεννηθὲν τέκνον γυναικός ἢ ἀνδρός ἐν σχέσει πρὸς τὸν νῶν ἢ τῆν νῶν αὐτῶν, προγόνι· Εὐρ. Ἰων.1329 πρόγονός τε δαμαρτίες δυσμενεῖς αἰε ποιε, Ἰσατ.12,5, ἠεροδ.ἀπ.10, Διον. Ἀλ. Ἰσοκρ.12,5, Διόδοτ. Σ 4,43, Πλάτ.Πομπ.9 λαβεῖν γυναικα τὴν Σύλλα πρόγονον Αἰμυλίαν.

πρόγραμμα-ατος(τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. δημοσίως προκηρυχθεῖς ἢ εἰδοποιήσεις· Πλουτ.Γολ.8,5 πρόγραμματι μὲν ἐδῶκεσεν ὁ Γάλλος ἡμέραν, ἐν δ' . . τας . . ἐλευθερώσεως ἀποδοῖσι, Ἡρωδίου. Ἰστ.4,9,4, Δίων.Κ 651, Πάπ.· ἢ ἀγγελία, εἰδοποιήσις διὰ τοιοκτοκῶν, τοιοκτοκῶν· Λοσκ. Ἐρμ.11 ἢ ἔφ. χρῆσιν πιστεῖον τῷ προγράμματι, Πάπ.· **2)** ἡμερησία διάταξις τῆς βουλῆς ἢ τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου· Δημ.772, Ἀριστ. Ἀθ.48,2, ἐκ τούτων ἐπιστάτην ἔνα, καὶ παραδίδοται τὸ πρόγραμμα· ἢ νεώτ. κ. δημ. ἢ κατὰ ζήτησις καταγραφή ἐνεργειῶν καὶ πράξεων, οἱ ὅποιοι μέλλωσι νὰ γίνωαι καθ' ὠρισμένον τινὰ χρόνον· πρόγραμμα ἐορτῆς· τελετῆς· θεατρικῆς παραστάσεως· ἀγωνίου· ἢ πρόγραμμα μαθημάτων ἢ ἀρολογικῶν προγράμματι ὁ κωνομισμός τῶν ὠρῶν τῶν μαθημάτων· **3)** νεώτ. κ. δημ. τὸ σύνολον λεπτομερειῶν γενικῆς τινος ἐνεργείας ἔχουσας ἐπι-

αίον αναγίνω, δ. αγέλιον· τὸ πρόγραμμα τῆς κυβερνήσεως - τῆς ἀναδιοργανώσεως τοῦ στρατοῦ, - ἐργάζεται ἀνευ προγράμματος. 4) νεώτ. κ. δημ. προκαθορισμένος καὶ ἀπορρίκτος τρόπος ἐνεργείας, συμπεριφοράς· ἔχω πρόγραμμά μου τὸ μὴ ἀναγεγινώσκει εἰς ἕξους ὑποθέσεις. 5) μτγν. διεδυθῆσθε ἐπιστολῆς· Πρωτ.Γαλ.᾽, Ἐπιστ. 25· 6) ὄμ. τίτλος συνταγῆς· Γαλ.13,909· 7) ὄμ. συμβουλίη, παραίνεσις· αὐτ.172,141.

προγραμματικός ἡ-όν κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ πρόγραμμα βλ.λ.3· προγραμματικὸν δὴ λέγουσι τῆς κυβερνήσεως || ἐπίρρο· ῶς

προγραμμάς ἰδί μτγν. πρόγραμμα βλ.λ.1· Ἄμ· μὴν.134V ὄμογραμμον λέγουσιν ἀντὶ τοῦ προγραμμοῦ, Ἐπιγρ., Σχολ. Ἀριστ.ρ.Σφ.55.

προγραφή ἰήι κ. νεώτ. δημοσία γνωστοποίησις εἰδήσεως· Ξεν.Ἰνπ.4,9 εἰ ἀπὸ παραγέλλεως γίγοντι μᾶλλον ἢ ἀπὸ κήρυκος ἢ ἀπὸ προγραφῆς, Πολυδ.25,3,2, Ἐπιγρ.Ἰδίου· 2) διάταγμα, ἐπίταγμα· ΔίωνΚ.47,13 ἐκελεύσθησαν διὰ προγραφῆς εὐθυμεῖσθαι, αὐτ.36,25· 3) ἀγγελία, εἰδοποιήσις πᾶσι λέγουσι· Θεοφρ.ὄπ.97,2, Πλουτ. Ἠ8,205C· 4) δημοσία πολιτικὴ δήμευσις περὶ οὐσίας, δημοπρασία, ἀδμευσις· Στραβ.5,4,11 προγραφὰς τε ποιούμενος οὐκ ἐπάστατο πρὶν ἢ πάντας διεθέμενος. 5) ἐπὶ θανάτῳ προγραφῆ καταδικὴ εἰς θάνατον, ἐπικήρυξις θανάτου· Ἄντ.Ἐμφ.10λ.1,2· || κ. ὁλόκληρῃ προγραφῇ· Πλουτ. Βροῦτ.27 σφαγαὶ καὶ προγραφαί· 6) ἐντολίμα συλλήψεως· Πλάτ. 7) πῖναξ προσειληθεῖς ἐπὶ ἀστρονομικοῦ κύκλου· Διόδ.Σ.12,6 δοκεῖ... τὴ προρρήσει καὶ προγραφῇ ταύτη θαυμαστάς ἐπιτετυχέναι· 8) προσέλιον, κτῆν.Προτ.161D, Πλάτ. 9) τίτλος συνταγῆς· Γαλ.13,777.

προγράφιον ἰτόῖ πάπ. ὄμοκρο, τὸ προγραφή βλ.λ.1· || τὸ ἔγγραφον δι' αὐ γίνεται προγραφῆ, κοινοποιήσις.

προγράψω κ. μων. κ. νεώτ., ὄμορ. προέγραφα, ποθ. ὄμορ. προεγράψην, μτγ. ποθ. παρκα. προεγραμμένος, γράφω πρότερον, προηγουμένως· Θεου.1,23 τὰς αἰτίας προέγραφα πρῶτον· || γράψω πρότερον ἢ ὀπίσσω· ΚΔ Ἐφ.3,3 ἐγγνώρισέ μοι τὸ μυστήριον καθὼς προέγραψα ἐν ἄλλῳ· κ.ποθ.· Ἰησοῦ.1,7,5 αἱ προεγραμμένα λέξεις, Πλάτ.κατὰ τὰ προεγραμμένα· || ὁ προεγραμμένος ἀριθμὸς ὁ ἀνωτέρω μνημονευθείς· Πλουτ. Ἠ8.1018C· 2) μτγν. γράψω τὸ ὄς ἀντίγραφον· Πολυδ.4,18· 3) γνωστοποιῶ τὴ δημοσίᾳ· Ἀριστ.ρ.Ὀρν.40 σκεπὴν δ' ἄτι ἀν προγράψωμεν ἐν τοῖς πινακίσις, Δημ.1151· κ. ποθ.· Πλουτ.Κόμ.11 τῆς δικῆς προεγραμμένης αὐτῆ· 4) προσδιορίζω, διορίζω ἢ καλῶ διὰ δημοσίας γνωστοποιήσεως· Αἰσχίν.2,60, αὐτ.61 προγράφει δύο ἐκκλησίας· 5) διορίζω, προσδιορίζω ἐκ τῶν προτέρων· Ἀριστ. Ἀ8,43,3 ὅσα δεῖ χρηματίζειν τὴν βουλήν... οὗτοι προγράφουσι, Ἐπιγρ. προγράβειν τινὰ [κλήρωσθαι]· τῆς φυλῆς ἢ ἀν βουλῆται, Πλουτ.Κόμ.39· κ. ποθ.· Δημ.1257 φρουρὰς ἡμῖν προγραφέισις, Ἐπιγρ. 5) μτγν. προκηρύσσω ἢ δημοσίᾳ ἐκθέτω, ἐν χρ. τὸ ποθ.· ΚΔ Γαλ.3,1 οἷς κατ' ὀφθαλμοῦς· Χριστὸς προέγραψεν· 6) προκηρύσσω δημοπρασίαν· Θεοφρ.ὄπ.97,1, Πλουτ. Ἠ8,205C· 7) μτγν. πᾶσι ἐν δημοπρασίᾳ· Δίων Κ.51,4 προγράβει ἐν τῷ πραιτωρίῳ τὰ κτήματα· 8) ὄμ. μτγν. καταδικάζω φυθόδικον εἰς θάνατον καὶ δήμευ τὴν περιουσίαν αὐτοῦ· Πολυδ.3,2,5,12 προγράβει τινὸς φυγάδος κ. ποθ.· αὐτ.61 αἱ προεγραμμένα ἰαί εἰς θάνατον καταδικασθέντες ἐκ τῶν πρῶτων, Ζητ.δ.52,5, Πλουτ.Βροῦτ.27, ΔίωνΚ.47· || κ. ποθ. ἐν φρ. αἱ προεγραμμένα εἰς τὰς τοῦ κ. ποθ. ἐκθέσεως τὸ ὄμοκροτα εἰς ἀνάγκη· τὸ ποθ. εἰς ἀντίγραφον ὄμοκροτα εἰς

κρίσιν καὶ κατάκρισιν· ΚΔ Ἰοῦδ.4· 9) νεώτ. δι- κῶν, καταδικῶν πολιτικῶς ὀπιπλάτους ἢ καταδικῶν αὐτοῦς ἀνευ διατυπώσεως· 10) μτγν. γράφω τὸ δνομὰ τινος ἐπὶ κεφαλῆς καταλόγου· Πλουτ. Δημήτρ.10 προγράβειν τινὰ ἐπὶ τῶν φημισμάτων· || προγράβω τινὰ τῆς βουλλῆς ἐπὶ ψηφισίῳ, ἀνομῶν ἢ διορίζω τινὰ προϊστάμενον τῶν γενομοσιαστῶν Ἰριτερερς ἐπαταῖς· αὐτ.Αἰμ.38, αὐτ. Φλαμ.18· κ. ποθ.· αὐτ. Ἠ8,318C, Τίτοκρ.4 προεγραμμένος τῆς βουλλῆς· 11) ρηματ. π. προγραφή, πρόγραμμα, προγραμμοῦ.

προρηγορέω μτγν., μτγ. ὄμορ. προρηγορήσας, γρηγορῶ, ἄγρυπνῶ πρότερον, πρὶν· Γαλ.11,31.

προγυμνάζω κ. νεώτ. γυμνάζω τινὰ ἢ ἀσκῶ προηγουμένως, προκαταρκτικῶς· Σοφ.ὄπ.498, Ασκ. Ερμῶτ.78 εἰ μὴ τι εἰς ἄλλων... βίον προγυμνάζεις ἑαυτὸν, Παρφ. Ἀπολλ.47· || εἰδ. καταρτίξω τινὰ προηγουμένως εἰς τὴν ρητορικὴν· Ἄρρ. Ἐπικτ.1,26,13· κ. ποθ.· Ἐρμογ.Εὐρ.4,12 αἱ προγυμνασθέντες λόγοι· || τὸ μέσ. γυμνάζω, ἀσκῶ ἑμαυτὸν· Γαλ.Ψυχ. Παθ.23· 2) εἶμαι προηγουμένης βλ.λ.2· αὐτ.6,77· 3) νεώτ. γενικῶτ. γυμνάζω, ἀσκῶ· 4) ὄμ. διδάσκω μθητὴν κατ' οἶκον· 5) ρηματ.π. προγυμνασις, προγυμναστικὴ ἀσκήσις· Φιλ.2,90, Ἰάμβλ.π.Στοβ.2,2,6.

προγυμνάσιον ἰτόῖ μτγν. κ. νεώτ. ἡ προγυμνασία βλ.λ.· Γαλ.6,764 [ἔσφ ἀνάγκη]· 2) νεώτ. ἀνομοσία τοῦ ἑλληνικοῦ σχολείου ἦτοι τοῦ μεταξὺ δημοτικοῦ καὶ γυμνασίου.

προγυμνασις-εως ἰήι νεώτ. ἡ πράξις τοῦ προγυμνάζω, ἀσκήσις, γυμνασις· 2) παράδοσις ἰδιαίτερον κατ' οἶκον μθημάτων.

προγυμνασμα-ατος ἰτόῖ προπαρασκευαστικὸν γυμνασμα· Ἀθην.14,631A· || κ. ἐν τῷ ρητορικῷ· Ἀριστ.Ρητ.Ἀλ.1436a,25· || κτ. πληθ. προγυμνασματα πᾶσις ἔργου τοῦ Ἀθλοῦ.

προγυμναστήριον ἰτόῖ νεώτ. εἰδικὸς χώρος, ἐν ᾧ προγυμνάζονται· 2) ναυτ. κατάστημα ἢ πλοῖον, ὅπου διαμένουσι καὶ προγυμνάζονται οἱ νεοσάλλετοι ναῦται.

προγυμναστής ἰδί μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἀσχολίαν νὰ προγυμνᾷ, ὁ προγυμνάζων· Ἄρρ. Ἐπικτ. 3,20,9, αὐτ.4,4,31· 2) δοῦλος γυμναζόμενος μετὰ τοῦ κυρίου αὐτοῦ· Σενεκ. Ἐπιστ.83,3, Γαλ.6,167.

προγυμνώ-δω μτγν. κ. μων. γυμνῶ, γυμνῶν πρότερον· Γαλ.10,41,6.

προγυνία ἰήι Ἠ8. ἐκδύμα μαγεῖρων.

προδᾶλναι ἀπαρφ. ποθ. ὄμορ. [μτ. ἐνεργ. σημ.] ἐκ τοῦ ἀφρ. δᾶν, ὄμορ. πν. ἀναδίηλ. προδᾶεναι, γινώσκω ἐκ τῶν προτέρων, προηγορίζω· Ὁδ.δ. 396 προδᾶν ἢ προδᾶσαι· || μανθῶν πρότερον Ἠ8. ἐπροδᾶεναι προεμαθήκειν.

προδᾶκρῶν μων. δακρῶν πρότερον· Πρόδρ.45.

προδανείζω κ. Ἐπιγρ. δανείζω πρότερον ἢ τὸ πρῶτον, πρῶτος· Λουκ.Θυσ.3 προδανείσαι τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν, ΔίωνΚ.51,17 τοῖς προδανείσασσι τ' ὄμ. ποθ.· Πλουτ.Περ.13 ὅ εἰς τὴν γένεσιν ἰτῶν ἔργων τῶ πόνου προδανείσθεις χρέονος· 2) χορηγῶ χρέματα διὰ δημοσίας ἀνάγκας· Ἐπιγρ. ὄμορ. ἀν προδανείσασιν ἀτοκα· 3) μτ. δοτ. διδω, δανείζω ὄμορ. τόκου χρέματα ἐπὶ ἐπιστροφῇ· Ἀριστ. Ἀ8,16,2 οὗτοι ἀπόδοσις προδανείσθεις χρέματα πρὸς τὰς ἐργασίας· ὄμ. κ. μέσ. ὁ Ὑπερεῖδ.Δημ.δπ.4 χρέματα εἰς τὸ θεμικόν, χρέματα τῷ δήμῳ εἰς τὴν διοίκησιν προδανείζω.

προδανεισμός ἰδί Ἐπιγρ. τὸ προδανείζειν βλ.λ. 18, διὰ δημοσίας ἀνάγκας.

προδανειστής ἰδί Ἐπιγρ. ὁ προδανείζων διὰ δημοσίας ἀνάγκας· 2) ὄμ. ἑγγυμένον ἄλλερ τιμῶν δανειζόμενος· ΑΒ 192,26 ἐπροδανειστής· ὁ ἀντὶ τοῦ δανειζόμενου γραφόμενος τὴν ὀμολογίαν,

προδανῶ-ᾶω μτν. κ. π.π. ἔξαντλῶ, δαπανῶ ἐκ τῶν προτέρων : Ἐπιγρ. π-τό μέγεθος τῆς χάριτος κ. παθ. : Λοικ. Ἀποκ.11 ἡ προεστία .. ἄκυρος καὶ προδεδασπημένη' 2) προκαταβάλλω τὴν δαπάνην ἔργου τῆρας : Πλάτ. προδαπανήσας τὴν τοῦτων ἐπισκευήν.

προδεδόνιος-ον νεώτ. γεωλ. ὁ γινόμενος κατὰ τὴν περίοδον τῆς προϊστορίας τῆς γῆς' 2) ὁ ἀνήκων εἰς διάπλασιν στρωμάτων προηγηθείσων τῆς δευτέρου βλ. διαπλαστικός.

προδείγμα-ατος [το] μν. τὸ δεχθῆν ἐμπρός, ὄφ. φανερώσει, παράστασις, ἀπεικόνισμα : Ἀνθρ. Κρ.106λ τὴν ἐν τὴν ψυσίαν προδείγμα τῶν σταυρωθέντων.

προδείξω μ. κτ. μτχ. ἀρ. α' προδειξάω βλλ., φεοῦμαι προώρως, ἐκ τῶν προτέρων : Σοφ.ΟΤ 90 οὐτ' οὖν προδείσας εἰμι τῶνε νῦν λόγῳ.

προδείξω-ον μτν. ὁ πρό τῆς ἐσπέρας συμβαίνει ἡ γένεσις, προεστίασις : Θεοκρ. 25,223 ὁ μὲν σπῆραγα προδείλεος ἐστίνην.

προδείκνυμι κ. προδεικνύω [Ἦρ.],209, αὐτ.7,37], γ' ἐν. προδίκνυμι [Ἐπιγρ.], μέλλ. προδείξω κ. ἰων. προδέξω, ἰων. ἀπὸρ. προδέξα, δεκνύω διὰ παραδείγματος ποῦν τὸ πρῶτος, δεκνύω ὡς παραδείγμα : Ἦρ.1,60, αὐτ.4,40 τὸν ζωστήρα προδείξαντα [δείξαντα τὴν χρῆσιν τοῦ ζωστήρα]' 2) ἀπολ. ὑποδεικνύω, ἀναφέρω, λέγω πρῶτος : Αἰσχ.Πρ.779 προδείξων ἀείρειν τ' ἔμοι δίδου, Σοφ.ΟΤ 624 ὅταν προδείξῃς οἷόν ἐστι τὸ φθᾶνεν' 3) δεκνύω προηγουμένως, ἐκ τῶν προτέρων τὴ μέλλει νὰ συμβῇ : Ἦρ.1,209 πάντα προδεικνύουσι τὰ ἐπιφερόμενα, αὐτ. 7,37 Ἐλλῆλα προδίκνυσι ὁ θεὸς ἔκλειψιν τῶν πωλίων, αὐτ. 6,27, Θεοφρ.ΦΑΙτ.1,13,10 προφαίνει καρπῶν .. μέχρη τὸ προδείξει μόνον' 4) μτ. αἰγ. κ. ἀσπαρ. ποῖώ ἐκ τῶν προτέρων γνωστὸν ὅτι .. : Θεοκρ.3,47 προδείξαντων .. τὴν αὐτὴν ζῆμιαν .. ὁμοίως κεισθαί, Πλούτ.Φωκ.28 προδεικνύοντος .. ὅτι .. Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.336,16 προδεικνύοντος (τοῦτου καταδειχθέντος πρὸ ὀλίγου)' 5) σκῆπτρω προδεικνύμι τὴν εὐρίσκαυ τὴν ὁδὸν προηλασῶν τὸ ἐδαφορὶ διὰ τῆς ῥάβδου, ἐπὶ τυφλοῦ : Σοφ.ΟΤ 45δ' 6) κρατῶ πρὸ ἑμαυ, ἐκινῶν μου : Λοικ. Ἦρακλ.1 τὸ τὸξεν ἐντερομένον ἡ ἀριστέρα προδεικνυσι, αὐτ. Ἐρμῶτ.68' ἢ παρουσιάζω δολώματα, θέληγτρα : Θεμιστ.Λόγ.22,271C π-δελέσματα' ἢ ὑποδεικνύω, πρᾶτεσις : Θεμιστ. Λόγ.7,91C π-χρεῶν ἀποκοπᾶς' 7) ὡς τεχνικός ὁρος ἐπὶ πυκνῶν, προβάλλω τὰς πυγμαῖς κινῶν αὐτὰς ὡς μέλλων νὰ κτηνησῶν, προβάλλω τὰς χεῖρας καὶ προσποιοῦμαι ἐπιθεσι-πρῆς ἀντιπρῆσσηρ, σμῶν τὸ ἀντιπάλου : Θεοκρ.22,102 χερσὶ προδεικνύω πάντοθεν' ἢ ὄμ. ἐν πολέμῳ, φαίνομαι ἡ ἐτοιμάζομαι ὅτι θὰ πράξω τι, λαμβάνω τὴν στάσιον τοῦ προβάλλαντος : Ξεν.Ἰπποχρ.8,24 ἦν τις οὕτω προδείξας, ἐπειτα ταχέως δίκια, Πολύδ. 2,66,2 προβαίνων τινὰς ἐπιβολὰς ἢ ἐπὶ τῆς σπῆας, ἐμφανίζω τὴν κεφαλὴν : Ἀριστλ.Ζ1 621b,34 [ἢ σπῆσι] προδείξασα εἰς τὸ πρόσθεν ἀναστρέφεται εἰς τὸν θολόν.

προδεικνύω [ο] μτν. παντόμορος ἀποκριτικὸ βε-ἀπρῶ : π.Σουίδ. ἐκ τοῦ Διοδ.Σ 606 ἔχειρε γὰρ μῦθον, καὶ προδεικτικὰς καὶ .. θαυμαστοποιεῖς.

προδεικνύω φεοῦμαι ἐκ τῶν προτέρων : Ἦρ. 7,50 προδεικνύοντα .. μηδὲν παθεῖν, Λυκόφρ.276

προδεδῶ-ῶω καθιστῶ ἡ παριστῶ τὸ θεῶν, φε-δερον ἐκ τῶν προτέρων, ὄφ. μεθ' ὑπερβολῆς : Ρήτ.[Walk.] 6,124,16 προδεδῶσας τὸν λόγον.

προδεδῶν-ων [το] μτν. κ. νεώτ. ἐσφ. γρ. ὀντὶ πρόδικον : Ἀθῆν.9,406B' 2) νεώτ. τὸ πρὸ τοῦ δεικνῶν ἴσοι τὸ κατὰ τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας λαμβανόμενον μικρὸν γεῦμα, ἄ. ἀπογευματινῶ.

προδεδῶν-ῶω μτν. δεῖνω προηγουμένως : Πλούτ.Ἦ8,226Γ οἶκοι προδεικνύσαντας.

προδεδῶν-ῶω ἐπίγρ. Ἐπιγρ. δεκά ἡμέρας πρότερον, πρὸ δέκα ἡμερῶν.

προδέκτω-αρος [ο] ἰων. ἄντὶ τοῦ ἀγρ. προδεικτωρ ὁ προηγουμένως δεκνύων, ὁ πρῶτοῦ δείκτης, προμηνυτῆς τοῦ μέλλοντος : Ἦρ.7,37.

προδέξωμαι-ομαι μτν. ἐμφράξω κατ' ὄρχος εὐχάριστις διὰ τὴν : Ἠλιόδ.Αἰ8,10,2 τὴν προφῆτειαν .. καὶ τὸ παρὸν ἐπαληθεύουσαν τῷ γράμματι προδειξομένους ἰσθ. ἀνάγν. ἄντὶ προσδεξομένους.

προδέρκω βλέπω ἐκ τῶν προτέρων, προβλέπω τι, προμαντεύω : Αἰσχ.Πρ.248 θνητοῦς γ' ἔπαυσα μὴ προδέρκεσθαι μόρου.

προδεδῶ-ῶω γλωσσ. κ. μαν. δεσμεύω προηγουμένως, ἐν χρ. τὸ παθ. : Μιχ' Ἀτταλ. ἐν Σάβ.1,20 προδεδεσημένῳ τῇ τοιαύτῃ αἰρέσει.

προδεδῶ μτν. ὑγρῶναι, βρέχω προηγουμένως, ἐκ τῶν προτέρων, πρότερον, προεγρῶκα, προβρέχω τὴ : Διοσκ.1,43 [παθ.].

προδεδῶ-ῶω μτν. δῆλον, φανερόν ποῖώ τὴ ἐκ τῶν προτέρων ἡ πρότερον, γνωστοποιῶ, φανερώω τὴ προτοῦ : Γρηγόρ.ἐν βιβλ. Patrum 12,201.

προδεδῶ-ον κ. νεώτ. σαφῆς, ἐκδηλός, φανερός ἐνώπιον ἡ προηγουμένως, ὀλοφάνερος, προφανής : Ἰππ. Ἀρῆσ.30 ἐμβολῆ πρόδεδῶς ἴτις γίνονται ἄν ἀμφοῦσσα, Ἐὐρ. Ὀρ.190, Ὑπερείδ. Ἐπιτ.8, Ξεν. Ἐλλ.6,4,9 πρόδεδῶν ἦδη ἦν ἄτὶ μάχῃ ἔσσιτο, Ἰσοκρ.6,37 τοῦ μὲν δυντος προδεδῶτος, τοῦ δ' ἀγνωστομένου, Δημ.293, Ἀριστλ.ΗΝικ.1171b,19 οἱ πρόδεδῶτοι [φθορο] οἱ προβλεπθέντες], Πολύστρ.81v καὶ τυφλῶ, φασί, πρόδεδῶτον [φανερόν, πρόδεδῶτον], Πολύδ.6,54,4 πρόδεδῶτος εἰλοντο θανάτους, Κδ Τιλ.1,5,24 ὁ ἀμάρτια προδεδῶτοί εἰσι, Ἐπιγρ. ὄρχος θανάτου τὸ πρόδεδῶτον, - ὁ σκοπὸς τοῦ εἶναι πρόδεδῶτος ἢ ἐκ πρόδεδῶτος ἐκ τόπου, ἐκ μέρους καταφανούς, ἐμφανούς : Σοφ. Ηκ.1429'

2) προδεδῶτικός βλλ., μτ. γνεσι. : Βέττ.Βολ.92,22.

προδεδῶ-ῶω κ. Ἐπιγρ. καθιστῶ τὸ δῆλον, φανερόν ἐκ τῶν προτέρων, ὀδηγῶ σαφῶς, πλήρως : Θεοκρ.6,34 προδεδῶντας εἰς ἀμυνούτητα, Πλούτ. Ποιν.32 τὰ μέλλοντα προδεδῶσαν ὄμ. παθ. : Πολύδ.10,46,10 προδεδῶτου μὲν οὖν πάν τὸ προσπίπτον' ἢ ἐν Ἐπιγρ. τὰ προδεδῶμενα πρόσωπα ἢτὰ προεξηρόντων, αὐτ. τοὺς προδεδῶμένους γονεῖς' 2) μτ. δοτ. προσ. κ. ἀσπαρ. δίδω ὀδηγίας εἰς τινα νὰ κάμῃ τι : Παρβ.17,3.

προδεδῶ ἐπίγρ. κ. νεώτ. κατὰ τῶνον πρόδεδῶτον βλλ., καταφανός, ὀλοφάνερος, σαφῶς : Σοφ.Α1.1311 θανεῖν πρόδεδῶτος, Αἰσχίν.1,182 ὡφ' οὐ πρόδεδῶτος ἔμμελλεν ἀπολείσθαι, Πλούτ.' Ὀθ.9 Μην.1,12,5 Μέγ. Ἐσπερ. π- δεδωρόντα στέφανον, Κάλδ.Εἰς Σοῦλι 23,2 προδεδῶτος τῶρα ἀκούεται.

προδεδῶ-ῶω μτν. ἡ ἐκ τῶν προτέρων ὄλκωσις, προήγασσις : Πλούτ.Ἦ8,398D' 2) προεδοσῆσις, προκωσῆσις : Πλούτ.Μάρ.19 τοὺς πολεμῖους τῆ προδεδῶσις προεκοφῶντες.

προδεδῶ-ῶω ἢ-ὄν ὁ ἀρμυδός, κατάλληλος πρὸς τὴν ἐκ τῶν προτέρων ὄλκωσις, ὁ φανερώων, ὄρχωκ, γνωστοποιῶν τὴ προηγουμένως : Πλάτ. Ὀρ.414b μαντεῖα ἐπιστήμη προδεδῶτικῆ πρόδεδῶς ἀνευ ἀποδείξεως, Πετῶσ.π.Βέττ.Βολ.80,6, Ρητόρ. ἐν Κατ' Ἀστρ.Κ 814,129.

προδεδῶ-ῶω ἐσφ. γρ. ἄντὶ προσδ- βλλ., **προδεδῶ** μσκ. ὀμμεῶν τὸ, καθιστῶ τὸ κτήρω τοῦ δήμου, τοῦ κοινοῦ πρότερον : Ζώναρ.2,182.

προδεδῶ-ῶω μτν. δημιουργῶ πρότερον, πλάττω ἡ κατασκευάζω τὴ προηγουμένως : Φιλῶπ. Ἰω. Ὑπομν.ΖΓ 61,14.

προδεδῶ-ῶω μὲλλ. -δῆσσομαι διαβαίνω πρὸ τῶν ἄλλων, διαπερῶ ὄντικρυ προτοῦ : Ξεν. Ἰππ

β,3 προδιαβλιναι αυτών τήν τάφρον, Πλούτ. Η8. 986E π- καταμν' κ. ἀπολ.: Διδόδ. Σ 18,35 ὅπα τῶν προδιαβεθηκότων Ἰππων τε καί ἑλεφάντων, Πλούτ. Πύρρ. 24 προδιαβάντες ἀντίπαζαςβαι μὲν ἐροδίσθησαν, Δίων Κ 41,47.

προδιαβάλλω διαβάλλω πρὸς ἐκ τῶν πρότερον: Θουκ. 6,75 βουλόμενος προδιαβάλλει τοὺς Ἀθηναίους, Ὑπερίδ. Λυκόφρ. 10, Ἀφίν. 261H π- τὰς ἀντιθέσεις || κατηγορῶ προηγουμένως, προκατηγορῶ: Λουκ. 102,34. 2) παθ. διαβάλλομαι ὑπὸ τῷ κράτος διολογῆς: Ἀριστ. Πρτ. 1400b, 22 τοῖς προδιαβεβλημένοις καὶ ἀνθρώποις καὶ πράγμασιν, αὐτ. 1418b, 14, Πλούτ. Η8. 37B.

προδιαβεβαίω-ώω μτγν. διαβεβαίω τὸ πρότερον: κ. παθ.: Νικόμ. Γερ. Ἀριθμ. 70 ἀνακεφαλαίου-μένος γὰρ... προδιαβεβαιωθέντα (παθ.).

προδιαβιδάζω μτγν. διαβιδάζω πρότερον, προδιεπερῶ τι: Γαλ. 4,515 εἰς τοῦμπροσθεν ἐπι προδιεβίβασαν αὐτά.

προδιαβολή (ή) μτγν. ἡ πρότερον γενομένη διολογή: Ἀφίν. 242,247H.

προδιαβρέχω μτγν. διαβρέχω πρότερον, προ-ογραίνω τι, μουσικῶς προτοῦ: Γαλ. 6,821, Σωφρ. 1,57.

προδιαγιγνώσκω, μέλλ. προδιαγιγνώσκω, δια-διδέω, ἀντιλαμβάνομαι, ἐνώμο πρότερον: Θουκ. 1,78 τοῦ δὲ πολλῶν τὸν παράλογον ὄσος ἐστὶ, πρὶν ἐν αὐτῷ γενέσθαι προδιαγιγνώμεν. 2) καθορίζω προηγουμένως, κόμω προηγουμένως ἀπόφασιν: Θουκ. 5,38 ἀσφει προδιαγιγνόντες παραιο-νοσιν, ἴωσ. Α18,123, αὐτ. 17,53 προδιαγασμένη δίκη, Δίων Κ 52,31 μὲν δὲν προδιαγιγνώσκωεν ἱρηδὲν προκρίνειν, κρίνειν ἐκ τῶν προτέρων.

προδιαγιγνώσκω-εως (ή) ἡ ἐκ τῶν πρότερον διά-γιγνώσκω, κατονομάω ἐπιμερίνας ἀσθενείας: Ἰπν. 369,4 προδιαγιγνώσκω πρὸ τοῦ κέρμενι.

προδιαγράφω-εως (ή) ἀκριβῶς πρόρρησις, προδήλωσις τῆς καλῆς ἢ κακῆς ἐκδόσεως ἀσθε-νείας τινός: Ἰπν. Ἀφορ. 219.

προδιαγραφή (ή) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ προδια-γράφω βλ.λ., κατάστρωσις σχεδίου || ἡ μετὰ σχεδιασμοῦ τῶν, πινάκων κ. ἀ. περιγραφή ἐπιτε-λεσθησέμενον οἰκοδομικῶ ἢ ναυπηγικῶ ἔργου.

προδιαγράφω μτγν. κ. νεώτ. διαγράφω ἐκ τῶν πρότερον ἀκριβῶς, προηγογραφῶ τι, προσχε-διάζω κ. Ἀριστοτ. 1,26. 2) Ἐπιγρ. πληρῶν προηγουμένων, ἐκ τῶν πρότερον (ἀμφ.).

προδιαγιγνώμη (ή) μτγν. τὸ διὰ μέσου τινός δι-ερχομένη προηγουμένως προδιόμορσις, προδικε-ροή τινος: Πλούτ. Η8. 913C π- δι' ἀργίλου.

προδιαγιγνώσκω μτγν. διαγιγνώσκω, διαμύ-χομαι, ἀγωνίζομαι προηγουμένως ἐκ τῶν πρότε-ρον: Διδόδ. Σ 591,14 ἐν δὲ τοῖσιν τοῖς χρόνοις προδιαγιγνώσκωμενοί πολλὰκις πρὸς Περσέα.

προδιαγωνιστής (ὁ) μτγν. ἐσφ. γρ. ἀντί προα-γωνιστής βλ.λ.: Φιλ. 2,312.

προδιαδίδωμι μτγν. διαδίδωμι, διασπερῶ προ-ηγουμένως κωολογῶ τι προτοῦ: Παιδ. 38,17,2.

προδιακευθύνω σχόλ. γραμμ. μ. ἐν φρ. σχῆμα προδιακευθύνω (ή ἀκμωνικόν) τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀλ-κμῶνος ἐν κρ. σχῆμα κοθ' ὃ ρήμα ἢ κατηγοροῦ μένον ἀνήκον εἰς δύο λέξεις συνδέεται μετὰ τῆς πρώτης: Σχόλ. Ὁδ. Κ 513 ἄνω ἄλθερον καὶ σύ.

προδιαίω πάπ. ἐπι ἀργυρομοιδοῦ, πληρῶν, καταβάλλω πρότερον χρήματα.

προδιαζωγράφω-έω μτγν. διαζωγράφω πρό-τερον: Γογ. Ἀκραγ. 801 ἔκδ. Μ1:1.

προδιαθερμαίνω μτγν. θερμαίνω ἐντελῶς προ-ηγουμένως ἐκ τῶν πρότερον, ζεοταίνω τι ἐντελῶς προτοῦ: Γαλ. 7,187 παθ.1.

προδιαθέσις-εως (ή) μτγν. κ. νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ προδιαθεῖω βλ.λ., ἡ ψυ-σική κλίσις τοῦ ἀνθρώπου πρὸς ἄνωτερον τινα

διαμόρφωσιν, ἐπιφυτοῖς ἰκανότης πρὸς τι, κλίσις, ροπή: Φιλ. 60, Μουσ. 63Κ (ήλθθ.), Ἀνώμ. Λογ. 24,33, Σέξτ. Ἐπιμ. Πύρρ. 1,100 (ήλθθ.), -μουσική προδιαθε-σις || νεώτ. λαθάνουσα κατάστασις, ἡ ἐκ τῶν πρότερον φυσική ἢ ἐπικτητὸς δεκτικότητα τοῦ ὄργανισμοῦ πρὸς νεοσφάτια ἢ φθοράν: προ-διαθέσις φυσική - ἐγκλημητική, - προδιαθέσις πρὸς τὸν ἄλκοολισμὸν. 2) πρότερα, προηγου-μένη κατάστασις: Διοσκ. Ἀλεξ. Πρσιού.

προδιαθέτω νεώτ. κ. δημ. προδιατίθημι βλ.λ.

προδιαβρῦλω-έω μον. διαβρῦλω ἐκ τῶν πρό-τερον: Μιχ. Ἀκαμ. 1,68,18 (ἐκδ. Λ.).

προδιαβρῦνω μτγν. κ. πάπ. διαρῶ προηγου-μένως: Ὀρειδ. ἀπ. 22. 2) μέσ. προδιορίζομαι προδιοποιῶ: Πόπ. προδιορίζομαι τινὶ ὄσως..

προδιαίτησις-εως (ή) μτγν. προπροσκαυή, προετοιμασία διὰ διαίτης: Λουκ. Νεκυορ. 7.

προδιαπέω-άω μτγν. κ. μον. παρασκευά-ζω, προετοιμάζω διὰ διαίτης: Ἀθῆν. Ἰατρ. 1, Ὀ-ρειδ. ἀβέθ. 7,1 παθ.1, Γαλ. 19,710, Ἀλεξ. Τραλλ. 1,17, Ἰππιατρ. 55 προδιαπαῖν αὐτοὺς (τοὺς Ἰπποῦς) σίτην καὶ ὀρόβω περυσμένω. 2) μέσ. ἐν Ἐπιγρ. προδοποδῶλλω διαφορῶν τινα εἰς διαίτησιν.

προδιακαθαίρω μτγν. μ. παθ. -διακαθαίρωμαι διακαθαίρω πρότερον, διευκρινίζω, καθαρίζω, ξε-καθαρίζω ζήτημα τι ἐκ τῶν πρότερον: Σωφρ. 1,44.

προδιακαίω μτγν. διακαίω τι ἐντελῶς ἐκ τῶν πρότερον: Κρίτ. Ἰατρ. π. Γαλ. 13,37, Γαλ. 13,617 ἀνθρώ-πων προδιακαυωμένω ἐν ἀέρι λομπῶ.

προδιακατέχω μτγν. διακατέχω πρότερον, κατέχω, κρατῶ καλῶς ἐκ τῶν πρότερον: Σωφρ. 1,106 προδιακατέχω ἐν τοῖς ἀγκάλοις.

προδιακείμαι μτγν. παθ. διακείμαι, εἶμαι, εὐ-ρίσκομαι ἐκ τῶν πρότερον ἐντινὴ σωματικῇ ἢ ψυ-χικῇ καταστάσει, διαθέσει: Ἀρρ. Ἐπικτ. 3,12,14 προ-διακείμαι τὴ γυνάμρ.

προδιακενῶ-έω μτγν. διατροπῶ προηγουμέ-νω, ἐν ὄσφ. πρὸς φυτόν: Ὀρειδ. ἀπ. 81 παθ.1, Ἀέτ. 3,120 παθ.1.

προδιακενωδίζω μτγν. πλήρως κενῶ, ἀδειάζω προηγουμένως: Ἀέτ. 8,50.

προδιακινήσις-εως (ή) μτγν. πρότερα, προή-γουμένη διακίνησις, κίνησις: Σωφρ. 1,106.

προδιακινῶ-έω μτγν. θέτω εἰς κίνησιν, ταράτ-τω προηγουμένως, προταράττω τι ἐντελῶς: ἴωσ. Α1 15,2,2 προδιακινήσῃ καὶ παροσφρῶνως τινὰς τῶν ἄγεινῶν, Γαλ. 18,11,441 π- νεορα.

προδιακλῶζωμαι μτγν. μέσ. ἐκπλύνω, καθαρι-ζῶ τὸ στόμα μου προηγουμένως: Ἀέτ. 13,23.

προδιακονοδῶμαι-έομαι μτγν. διοκνῶ, ὑπη-ρετῶ πρότερον: ἴωσ. Α1 16,3,4 οὐ τὰς αὐτάς ὀ-δοὺς ἐστέλετο τοῖς προδιακονομήνοισι.

προδιακόπτο μον. διακόπτο πρότερον: Φώτ. Ἐπιστ. σσ', ἐκδ. ἴω. Βολ. 397.

προδιακρινῶ ἐσφ. γρ. ἀντί προδιευκρινῶ βλ.λ.

προδιακωδωνίζω μτγν. διακωδωνίζω προ-ηγουμένως κωολογῶ τι προτοῦ: Παίδ. 20,1 ἔκδ. Μ1:1.

προδιαλαμβάνω κ. κατέχω τι προηγουμένως: ἴωσ. Π1 4,21 προδιαληπτο γὰρ ἄπαν ἰὸν τεῖ-χοι τῶι Ἀσπρικοῖς. 2) κρινῶ καὶ ἀποφασί-ζω προηγουμένως περὶ τινος: ὀπέρ τινος: Παίδ. 9,31,2 εἰ δὲ καὶ προκατέχεσθε καὶ προδιήφατε περὶ τούτων, αὐτ. 27,6,3, αὐτ. 11,1,3 π- θη. 1. μτ. ἀσφρ. φ. Παίδ. 5,29,4 προδιαληφῶς ἀσπρὶθε-σθαι τὰς διαλύσεις κ. ἀπολ.: Παίδ. 2,2,10 παρα-καλοῦντων τὰ κλήθη μὴ προδιαλαμβάνειν || παθ. προστ. ἀόρ. προδιαλήφθη γενέσθω δε-κτόν, παροδεκτόν ἐκ τῶν πρότερον: Ἰππορχ. Πυθ. 2,1,5. 3) ἐξηγῶ προηγουμένως, περιγράφω τι προηγουμένως: Πτολ. Γεωγρ. 1,21 π- θη. 1. || παθ. περιγράφομαι, ἱστοροῦμαι, ἀναφέρομαι: Κλήμ. Ἀλ. 325 κωνάνα.. ἀνογαίως ἔχοντα προδιαλη-

φθῆναι τῆς φυσικῆς θεωρίας. || νεώτ. ἐπὶ γνώσεως, ὑποθέσεως, γεγονότος, ἐκφερομένου ἐν γραπτῷ λόγῳ, προαναφερόμαι: ὡς προδιελέφθη ἐν τῷ παράντι ὑπομνήματι. . .

προδιαλάμπω μτγν. διαλάμπω, λάμπω πρωτότερα: Ἰοῖδ.Θεασακ.104 [ἐκδ.Μί.].

προδιαλέγω συζητῶ προηγουμένως: Νικόμ.Γερ. Ἄριθμ.1,3 [παθ.], Ἀπολλ.Δύσκ. Ἄνωκ.37,4 ἐν τοῖς προειλεγμένοις. || μέσ. πτ. παθ. ὄσορ. διολέγομαι, ἀμιλό, συζητῶ ἐκ τῶν προτέρων ἢ προκαταρκτικῶς: Ἰσοκρ.12,6 βούλομαι οὖν προδιαλεχθῆναι περὶ τ' ἑμαυτοῦ καὶ περὶ τῶν αὐτῶ πρός με διακειμένων, Διον. Ἄλ.Ρωμ.3,71, Πάπ. προδιαλεχσομεθα αὐτοῖς, κ. ἀπολλ.: Ἰσοκρ.12,199 μικρὰ πᾶν προδιαλεχθεῖς. 2) τὸ μέσ. εὐφημιστικῶς ἐν κακῇ σμν. ὡς τὸ ἀμιλό (βλ.λ.7): Δίων Κ ἀπ.87,4.

προδιαλέξις-εως (ἡ) γλωσσ. πρότερα, προηγουμένη συνδιάλεξις, προκαταρκτικὴ συνομιλία.

προδιαλέψις-εως (ἡ) μτγν. προκαταρκτικὴ ἐξήγησις, ἀνάπτυξις τοῦ θέματος: Πτολ.Μαθ.1,9.

προδιαλλάσσω μτγν. ποιεῖμαι διαλλαγήν, συνδιαλογῆν πρότερον: Αἰδ. Ἄνασκ.2,2 προδιαλλάσσειν αὐτοῖς τὸν θεόν.

προδιαλογίζομαι μτγν. διαλογίζομαι, ἐξετάζω καλῶς πρότερον: Χρῖστ. Στωϊκ.3,129.

προδιαλογισμός (οἰ) πάπ. προηγουμένη ἀθροιστικὴ λογαριασμῶν.

προδιαλύω διαλύω ἢ διασπῶ προηγουμένως: Πολύβ.11,16,2 προδιαλυκότες τὰς τάξεις τῶν Λακεδαιμονίων, Πλούτ. Ἠθ.640Β' ὁμ. παθ.: Ἀριστ.Π.934b,6 τὸ πρῶτον πνεῦμα ὡσαύτι προδιαλύεται τοῦ ὡσθέντος κύματος. 2) χολαρόν προηγουμένως: Γαλ.18(2),462 π- λεπτινοῦση διασφ- τῶν. 3) ἀνάλυσις προηγουμένως: Ἀσκησιδ.Ν η.Γαλ.12,586 π- βδοατῆ. 4) καλῶς, μετριάξω κατὰ πρῶτον: Γαλ.14,693. 5) ἀνασκευάζω προκαταβολικῶς: Αἰδ.ἀν.Προγ.49, Εἰσογ.5.

προδιαμαρτύρομαι μτγν. διαμαρτύρομαι, ἐκκαλοῦμαι τὴν μαρτυρίαν πινὸς προμαρτυρομένη: Πολύβ.26,3,6 λάντας ὡς ἀν εἰ προμαρτυρομένη, χάριν τοῦ συνηρῆται τοῦς Ἀχαιοῦς.

προδιαμοῦμαι-ῶμαι μτγν. μέσ. μασσὼ πρῶτον: Ἀρχιγ.π.Γαλ.12,87,6.

προδιαμορφῶ-ῶ μτγν. διαμορφῶναι, σχηματίζω τὴν εἶς τὴν σχῆμα προηγουμένως: Βασ.3,26,4.

προδιαμόρφωσις-εως (ἡ) μσν. πρότερα, προηγουμένη μόρφωσις, σχηματῆσις πινος: Βλεμμ.41.

προδιαναπαύω ἀναπαύω τινά ἐπ' ὀλιγον πρότερον, ὀφῆνω τινά νὰ ἀναπαύσῃ: Διοκλ.Καρ.141.

προδιανίστημι μσν. διανίστημι, σηκώνω τινά πρότερον, κόμνω τινά νὰ σηκωθῆ πρότερον: Χοῦμ.Ν ἐν Ἄν.Βασσα.2,25.

προδιανόμι μτγν. διανόμι τὴν πρότερον: Μετ.βδ.404, Ἀθανάσι.1,815.

προδιανοοῦμαι-ῶμαι μτγν. διανοοῦμαι, ἀκρίβομαι περὶ τινος προηγουμένως, προδιαλογίζομαι: Καρόνδ. π. 2 τοδ.4,2,24, Ἀριστ.ΗΜ 1188b,30 μηδὲν προδιανοηθεὶς (ἀπρομελετήτως), Πλούτ. Ἠθ.942Α.

προδιαντλοῦμαι-ῶμαι μτγν. παθ. ἐξαντλοῦμαι προηγουμένως. || ἐν χρ. κ. μτφ.: Ἀθην.5,185Α πολὺς λόγος προδιαντλήται.

προδιανυκτερεύω μτγν. διανυκτερεύω, ἐξυκτερεύω τὴν προτεραίαν: Κλημ. Ἀλ.408.

προδιάνω μτγ. διάνω τὴν, ἐκτελώ, τελειώνω πρότερον, ἐν χρ. τὸ παθ.: Δίων Κ 79,8 προδιάνωσα, Κλημ. Ἀλ.901 τοῦτων ἡμῖν προδιηγουμένων (πλερασμένων πρότερον), Γρηγ.Νύσα.ε.6,1,91Β τὸ προδιηγουμένων ἡμῖν θεωρήσα.

προδιαπέμπομαι μτγν. μέσ. πέμνω, στέλλω τινά ἐμπροσθὺν ὡς ἀγγελιαφόρον, προασπέλλω τὴν διὰ μέσου ἢ ἀντιπέραν: Πολύβ.8,20,3 προδιαπεμφόμενόν τὸν Ἀρριανόν. 2) ἀποστέλλω

μήνυμα προηγουμένως: Πολύβ.16,27,1 προδιαπεμφόμενοι πρός αὐτόν κ. ἀπολλ.: αὐτ.21,4,7.

προδιαπίπτω μτγν. ἐν τῷ μεταῖο πῆμα πρότερον, δθ. μτφ. προσηγορικῶν: Στωϊκ.δ.π.3,147.

προδιαπλάσσω μτγν. διαπλάσσω, σχηματίζω τὴν προηγουμένως: Ἰερόλ.Λόγ.12,2 π- παραδείγματα κ. παθ. προδιαπλάσσομαι διαμορφώσω, σχηματίζομαι ἐκ τῶν προτέρων: Φιλ.2,46,45 τούτοις προδιαπλάττοντες ἀνευ ὀλης ὁρατῆρις εἰδοῖσι.

προδιαπλέω μτγν. διαπλέω πρότερος, θαλασσοπόρος ἢ διαπερῶ διὰ πλοίου εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος πρότερον: Δίων Κ 47,33 ἐς τὴν ἡπειρὸν ἐπ' αὐτὸν προδιαπλέουσι.

προδιανέω μτγν. μσν. διανέω, διὰ πνοῆς δροσίζω ἢ ἀνακουφίζω πρότερον, μτφ.: Μηνοῖ.12,8 Ὀδ.7 προδιανέει θεία Σπλάγη, εὐωδιόχουσα χάρτι τοῦς θεωροτάξις ταύτην.

προδιαπονοῦμαι-ῶμαι μτγν. παθ. διαπονοῦμαι, ἐξασκοῦμαι καλῶς προηγουμένως, ἐπὶ κινῶν: Πολύδ.5,51 προδιαπονηθεῖσαι διέ οὐ κύνες, εἶτα ἀναπασαύμενοι.

προδιαπονοῦμαι-ῶμαι μτγν. παθ. εἶμαι ἐκ τῶν προτέρων ἐν ἀπορίᾳ, ἐν ἀμφισβόλιᾳ: Ἀπολλ. Δύσκ. Συντ.228,15.

προδιαπράττω διαπράττω, τελειώνω, καταρθώνω τὴν προηγουμένως: Φωτ.ἐν Μειί (οἰ. V.ε.1,363.

προδιαπρῶ-ῶ μτγν. προδιαμελίζω, προδιαχωρίζω, δθ. προδιασφηνίζω, προεργυνώ, πιασφῶς: Φιλ.Βύθλ.π.Εὐσ.Εὐάγγ. Προν.1,9, Σέξτ. Ἐπιμ.237 τοῦτο προδιπρῶσωμεν κ. παθ.: αὐτ. ὀδ. προδιπρῶρωμεν τούτων.

προδιαπρῶσις-εως (ἡ) μτγν. προκαταρκτικὴ ἀνάλυσις: Συνηλ.Κατ.60,3 π- θεωρηματικῶς.

προδιπρῶθῶμαι-ῶμαι μτγν. παθ. διαριπρῶθωμαι, ὀριπρῶθωμαι, μετροῦμαι προηγουμένως: Ἀπολλ.Κτ.1 τοῖς προδιπρῶθῶμεν.

προδιπρῶθῶ μτγν. διαπρῶθῶ, λεηλατῶ πρότερον: Ἰώσ.Π1 2,18,8, Δίων Κ 37,14.

προδιασάλευω μτγν. διασάλευω, σαλεύω τὴν ἐκ θεμελίων πρότερον: Ἰωάν.π. Ὀρειβ.10,7,15 π- περιπάτω ἢ αἰώρω τὸ σμάστιον.

προδιασαλίζω μτγν. διασαλίζω προηγουμένως: Ἰοῖδ.Θεασα.101 [ἐκδ.Μί.].

προδιασφηνίζω μτγν. προδιασφῶ βλλ.: Φιλόμ.11,1.

προδιασφηνίσις-εως (ἡ) ἔσφ. γρ. ἀντὶ προδιασφηνίσεως βλλ.: Ζωνοί.1,668.

προδιασφῶ-ῶ μτγν. κ. μσν. ἐξηγῶ, ἐρημνέω, σαφηνίζω προηγουμένως: Ἀπολλ.Δύσκ. Συντ.102,11 προδιασφῆσαι τὰ ἐποκολουθούνητα ἰδιώματα, Μηνοῖ.12,10 Συντ. τὴν τὸ διαριστικὸν χάριν προδιασφῆσεν. || παθ. διασφηνίζομαι, κομποιοῦμαι προηγουμένως: Ἰώσ.Π1 7,5,3 προδιασφηνίσει τῆς ἡμέρας φ' ἡς, Γαλ.13,69b. || Ἐπιρ.αὶ διασφῆνωμαι χυρῶσφῆναφερομένωι.

προδιασεῖω μτγν. διασεῖω προηγουμένως, προδιασαλεύω, παθ. ἐπὶ ἀκέφωκιν.Δαμασκ. Ἀρχ.22.

προδιασημαίνω μσν. μέσ. σημαίνω, δηλώ τὴν προηγουμένως: Ἀκτουόρ.Ἰω.ἐν Ἰδετέρ.Ρθγ.2,10,15 ἀρκούντα προδιασημνόμενος τοῖς κειρωμένοις ποίειν ἐν οὐ καικίτοις.

προδιασημῶ μτγν. προκαλῶ, ἐπιφέρω σήψην προηγουμένως: Γαλ.17(1),735.

προδιασκευάζω μτγν. παθ. διασκορπίζω προηγουμένως: Βασ.1,139Α προδιασκευασθηῖται.

προδιασκεπτοῦμαι μτγν. ἀποφ. μέσ. ὄσορ. προδιασκεπασθῆναι (Γαλ.Προτρ.9) ἀποφ. παρσκ. προδιασκεπῆσαι (Γαλ.7,418) ἐρευνῶ, παρατηρῶ ἢ ἀκρίβομαι τὴν ἀκριβῆς προηγουμένως: Γαλ.17(1),148.

προδιασκευάζω μσν. διασκευάζω προηγουμένως, προπρασκειάζω, κατασκευάζω τὴν πρότερον: Φωτ.Βθδ.292,14.

προδιασκευή (ή) σχόλ. πρότερα, πρότερον γενομένη διασκευή: Σχολ. Ήλ. Ω 109.

προδιασκοπέ-έω μτν. προδιασκέπτομαι βλ λλ, ξετάζω καλώς προηγούμενος: Γρηγ. Νύσσα, 1, 52Α πάντα προδιασκευείται ο λόγος.

προδιασμήχω μτν. κοσμήριζω έντελώς τὸ πρῶτον, κατὰ πρῶτον: Γαλ. 15, 690 (παθ.).

προδιασείρω διασκορπίζω προηγούμενος: Ἀριστ. Ἀθ. 14, 4 προδιασείρας γὰρ λόγον.

προδιαστέλλω διαστέλλω, ἀνοίγω πρότερον: Σωφ. 1, 69 π-τὸ στόμιον. 2) διασκορπίζω προηγούμενος: Ξέρξ. ἐν Ἀκ. ΟΕ. 3, 317, 28 Ἡρασιόων τούτα προδιαστέλλας: || μέτ. πρόβλεψα, πρόβλεγα Ἰππ. Εὐσ. 11 προδιαστέλλεσθαι τὸ ἐκδησόμενον. 3) διδάω δρισημένη γνώμη, ἐξήγησιον προηγούμενος: Ἰωσ. ΑΙ. 4, 8, 4 τούτου χάριν ἀναγκαίον ἠγησάμην προδιαστέλλισθαι, Διοσκ. Εὐθ. Προσομ. 4) συμφωνῶν προηγούμενος μετὰ τινας Ἀθην. 12, 521Α προδιαστέλλωμιν τῷ πορθμῆϊ ἴνα παρὰ τὴν γῆν πλέσῃ. 5) ἀποστέλλω πρόσκλησιν εἰς τινα προηγούμενος: Πλάτ. προδιαστέλλόμενος αὐτοῖς ἐκχωρεῖν ἐκ τούτων ἐξέρχ. γρ. ἀντὶ προσ-: Φιλ. 1, 6771, Ἀπολλ. Διάσκ. Σμτ. 285, 17.

προδιασυνίστημι σχόλ. διασυνίστημι, ἀναρτήσασα, σφηνόωμαι τὸ πρότερον: Σχόλ. ἤ. 8 718.

προδιασώρω διασώρω, ἐπιμαίζω, γελαιοποιῶ προηγούμενος: Ἀριστ. Ρητ. 3, 17 ὅσπερον δὲ πρὸς τὰ νοσήτια ἀπαντὰ λύνοντα καὶ προδιασώροντα.

προδιασφίγγω μτν. συμπιέζω, πιέζω σφίγγω τὸ προηγούμενος, πρότερον: Ὀρειδ. 45, 17, 7.

προδιασχίζω σχίζω έντελώς, διασχίζω, πρότερον: Φωτ. ἐν Ἀνεκτ. Wolf. 2, 187.

προδιάταξις ἐπιρρησὶς καὶ ἢ ἐκ τῶν προτέρων διάταξις, πρότερα καταθέτης διαρροθμιας: || φιλοσοφ. θεωρία καθ' ἑν τὸ τῶν κόσμου ἔξω ἐκ τῶν προτέρων οὕτω πως τακτοποιηθὴ πρὸς ἄλλα, ὥστε χωρὶς τὰ ἐπιπρὸς τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου τὰ εὐρίσκειναι ἐν ἡλίκερ δρισησι με τοῦ τῶν, ἃ προδιατεταγμένη ἄρμονια.

προδιατάσσομαι διατάσσω, δευτεβῶ προηγούμενος, πρὸ ἀνάγκη. ἰσντὶ προσ-: Αἴν. Τακτ. 16, 16.

προδιατίνω μτν. προσήλω, στερεῶ τὸ προηγούμενος: Γαλ. 13, 11, 461 π-τὴν κάτω γένυν.

προδιατέμνω μτν. τέμνω, διασχίζω, κόπτω προηγούμενος: Γαλ. 18, 21, 438.

προδιατίθημι μτν. κμνν. νεώτ. κ. δηρ. προδιατίτω, ἀορ. προδιθέσασ κ. παθ. προδιθέσθην, μτν. παθ. παρακ. προδιαθεμμένος, διατίθημι, δευτεβῶ, τακτοποιῶ προηγούμενος, πρότερον: Ἀριστοτ. 1, 5 πρ-τινὰ ὄπως. 2) κ. νεώτ. προπαρασκευάζω, προετοιμάζω, προδιθέτω τινὰ πρὸς τι, ἰδ. ἐνοιχτικῶς κἀμὴν τινὰ νὰ διατεθῆ πρὸς τι, νὰ καταστῇ δεκτικὸς πρὸς περαιτέρω ἐπιέργειαν: Ἰωσ. ΑΙ. 12, 43 π-τινὰ οἰκίωλας ἔχειν, Μέν. Ρητ. 4435 π-τὸν ἀκρατήν. - τὸν προδιθέσασ νὰ σὲ δεχθῆ εὐμένως. - αἱ καταχρηστικῆς προδιαθέσθων τὸν ὄργανισμὸν πρὸς οικίωλας νόσους.

προδιατίρω μτν. χρονοτριβῶ κατὰ γινόμεναι εἰς τι ἢ μελετῶ τὸ πρότερον: Φιλῶδ. Ρητ. 1, 2235 π-τὴ ῥητορικῆ.

προδιατῶ-έω μτν. κοσμηκίζω τὸ προηγούμενος, ἐκ τῶν προτέρων: Γαλ. 18, 11, 470 π-πυρὸν.

προδιατυπῶ-έω μτν. περιγράφω, δηλώ, ἐκφράζω διὰ τοῦ τύπου προηγούμενος, προδιατυπῶ, προσεδιάζω κ. τ. Φιλ. 1, 103' ὄμ. ἐν τῷ παθ.: Φιλ. 1, 40 ἢ ἐν τῷ ἀρχιτεκτονικῷ προδιατυπωθεῖσασ λόγος. 2) παθ. προδιατυπῶμαι διαγράφωμαι ἐν γενικῶς γραμματῶν τὸ πρῶτον, κατὰ πρῶτον: Πλάτ. Τετραβ. 16, Ὀλυμπ. Μετ. 184, 10.

προδιατύπωσις-έως (ή) μτν. ἢ ἐνέργεια τοῦ προδιατυπῶ, προεικόνισι, προσεχέρισσι, προπαραστάσις, προσεχέρισμα: Κλήμ. Ἀλ. 113.

προδιαφθερίζω διαφθερίζω, καταστρέφω, ὀφθαλμῶς προηγούμενος, ἐκ τῶν προτέρων: Πολυδ. 16, 6, 13 τὰς μὲν ἀναδοχάσμοι τῶν νεῶν, τὰς δὲ προδιαφθερίζαντες ταῖς ἐμβολαῖσι: κ. παθ.: Θουκλ. 119 δεδιότας. μ. ἢ προδιαφθερίζω, αὐτ. 6, 78 οὐ προδιφθερμύμενος ἐμοῦ' κ. μτ. γενικ.: Λιδόν. Λόγ. 22, 32'.

2) διαφθερίζω διὰ ὧρων προηγούμενος: Δημ. 520 προδιαφθερίζας τοὺς κριτάς [πρὸ ἀντὶ προδιαφθερίζω] Πολυδ. 5, 41] προδιφθερσκότας μὲν τοὺς ἐπιμαρσατότους τῶν κατὰ μέρος ἡγεμόνων κ. παθ.: Ἰσικρ. Ἐπιστ. 2, 8 ἡγεμόνας γενομένοι διὰ τὸ προδιαφθερῆναι πολλὰς μυριάδας αὐτοῖς συναπαλώσασαν. 3) ἐπὶ γόασιν, ἄλλοιοῦμαι ἐπὶ τὸ χεῖρος προηγούμενος: Σωφ. 1, 68.

προδιαφορέ-έω μν. κνενῶς προηγούμενος, πρότερον: Ἀκτουάρ. Ἰω. ἐν Ἰδελεφ. Phys. 7, 428.

προδιαχάρασσω μτν. διαχαράττω προηγούμενος, προσεχέιδῶμαι: Ἰω. Χρυσ. 6, 656, 33 τούτο δὲ συνέδωκεν. ἢ να καὶ ὁ τῆς ἀλλήθειας ἐν αὐτῷ προδιαχαραγῶ τῶπος.

προδιαχρίω μτν. χρίω προηγούμενος, προχρίω, προελείψω τινὰ ἢ έντελώς: Διοσκ. 3, 78 προδιαχρίω τὰς ῥάνας.

προδιαχωρῶ-έω ἔξω προηγούμενος χωρισμὸν ἢ διαφορὰν πρὸς τινα, ἔρχομαι εἰς διάστασιν, διαφωνῶν προηγούμενος: Ἀριστ. Ρητ. 1, 12 καὶ οἱς ἀν ἐγκεκλήκοτας ὡσι, καὶ προδιακεχωρηκότας.

προδιάσκαω διδάσκω τινὸς προηγούμενος, τὸν μαθητῶν τὸ πρότερον: Σοφ. ΑΙ. 163 τοὺς ἀνοήτους τοῦτων γνώμας προδιδάσκεν, Ἀριστ. Νεφ. 476 ἔχειρε τὸν προεὐθύν. μ. προδιδάσκεν, Πλάτ. Εὐθ. 302C μτ. χαλεπῶς μ. προδιδάσκει, αὐτ. Γοργ. 4891, αὐτ. Ἰππ. Μ. 2911' μτ. αἰτ. κ. ἀνορφ.: Σοφ. Φιλ. 1015 ἐν προδιδάσκῃ ἐν κακοῖς ἐνοῖσι σοφόν, Δημ. 1231, Πλουτ. Ἡθ. 973B ἰσθδῶν νεοσασ ἄδειν π-ὄμ. μέτ.: Σοφ. Τρ. 681 προδιδόξω τὸ παρῆκα θεσμῶν οὐδὲν, Ἀριστ. Πλ. 687 ὁ γὰρ ἱερέας αὐτοῦ μ. προδιδάσασ. 2) παθ. διδά: σκομαι, μαθητῶν προηγούμενος, πρότερον: Θουκ. 2, 40 μ. προδιδοσθῆναι μάλλον λόγῳ πρότερον ἢ ἐπὶ ὁ δεῖ ἔργῳ ἔλθειν.

προδίδωμι κ. μνν. νεώτ. κ. -ίδω, δηρ. προδίδω κ. -ίδω, δηρ. μτν. παθ. παρακ. προδομένος, διδωμί τὸ ἐκ τῶν προτέρων, προηληθῶνος: Ξεν. Ἑλλ. 1, 57, Πολυδ. 8, 157 προδίδου τῶν χρημάτων εἰς τὸ μηδὲν ἔλλειπειν, Ἐπιγρ. κ. παθ.: Ἀριστ. Οἰκ. 1350α, 36' || προηγούμενος ἀσόνεμα, πορέχω: Κδ Ρωμ. 11, 35 ἢ τις προδίδωκεν αὐτῷ, καὶ ἀνταποδοθῆσασ αὐτῷ κ. παθ.: Ἐπιγρ. τῶν προδιδόμενων τιμῶν' || προηγούμενος ἐχειρίζω, παραδίδω τινί τι: Ἀθην. 2, 49D τῷ ἐστιάτορι. μ. προδίδωσασ γραμματικῶν τὸν περιχρον ἀναγραφῶν τῶν παρεσκευασμένων. 2) κ. νεώτ. κ. δηρ. παραδίδω εἰς τὸν ἔθρονον, εἰς τὸν ἀντίπλονον: Ἡρ. 6, 23, Αἰσχ. Ἰκ. 420 τὸν φυγάδα μ. προδίδω, Εὐρ. Ἡρακλ. 246 Ἀργεῖος δ' ὄκνην ἱκέτας προδοῦναι κ. παθ.: Ἡρ. 7, 137 προδοθέντες δὲ ὑπὸ Σιτάλοκε, Σοφ. Φιλ. 922 ἀπόδωλα τέλμων, προδίδωμαι' || εἰδ. ἀναφ. πρὸς τμήμα ἄθροους, κτιριον, ἀχυρόν: Ἡρ. 8, 128 ἐπείστας δὲ ἐγένετο ὁ Τιμοδείωνος προδίδου τὴν Ποτιδαιαν, Αἰσχ. Ἐπ. 251, Ἀριστ. Ὀρν. 766 προδοῦναι τοῖς ἀτίμοις τὰς πύλας, αὐτ. Βάτρ. 362' οὕτω κ. μτν. παθ.: Αἰδ. Ρωμ. 1260 τὸ κἄστρον τῆς ἐμῆς προδίδεται καρδίαι ἢ ἀπὸ τῶν δῆμων ἔρωτα. 3) κ. νεώτ. κ. δηρ. ἐκποσάλλω τινὰ, ὀθεύω ἠθικῶν ὑπαρχέων ἐναντί τινος: Θέογ. 813 οἱ μ. φιλο προδίδωσκον, Ἡρ. 9, 71B οὐδὰ μ. προδύσασ τὴν Ἑλλάδα, Ἀριστ. Θεσμ. 229 πηδασῶν πρὸς τὴν θεῶν, προδῶς μ. αὐτ. Ἡρ. 408, Ἀντιφ. 1, 5 τὸ τὴν μητέρα μ. προδοῦναι, Πλάτ. Νομ. 762C ὀνειδῆ τε ἔχεται τὴν ποιητῶν ὧς προδίδου τὸ ταυτοῦ μέρος, αὐτ. Κριτ. 45C.

-ἐπρόδωκε τὴν φίλον μεα - τὴν ἀγάην μας* κ. παθ. : Ἦρ.9,60 προδεδόμεθα ὑπὸ τὴν συμμάχων, Σολωμ. πρὸς Ἐπανησίους 2 λαά . . πάντα ἐυκολοπιστεύε καὶ πάντα προδόμεν. 4) κ. ὁ-πολ. ἀποδεικνύμι ἀπίστος, προδότης : Ἦρ.5,113, αὐτ.6,15 ὄρευντες δὲ τοὺς πολλοὺς τῶν συμμά-χων προδόντας* κ. μτ. αὐτοῖς. αἰτ. : Δεκλ.10³ 5) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποκαλύπτω, φανερώ, κατα-δίδω τι : μτ. αὐτ. τὸν πρῶν : Ἀριστ.Ἰνν.241 ὡ γεννάδα ἀλλαντοπλάα, πρὸ ὁρῶς τὰ πρά-γματ. : Ξεν.ΚΠ 5,1,22 Πλάτ.Πολ.607C ἀλλὰ γὰρ τὸ δοκοῦν ἀληθές οὐχ ὅσιν προδιδόται, Δημ.553² || δὲ, νεώτ. κ. δημ. κ. ἐπι πραγμ., ἐμφώϊνω, μαρ-τυρῶ : Ἐρωτόκρ.1,759 ἐτούτες οἱ κακὲς ἀρχεῖ ποῦ ἴδιουα προδίδου, - ἡ ταραχὴ του προδι-δει τὸ εἶναι ἐνοχος, - ὁ τρόπος του προδίδει ἔλλειψιν καλῆς ἀνατροπῆς. 6) ἐγκατολείπω τι, παραπομπὴ ἀπὸ τινος : Σοφ.Ἀντ.166 τὰς γὰρ ἠδονὰς ὄταν προδῶ σῶμ' ἀνδρός, Ἀριστ.Φερ.1500 μὴ προδῶ τὰς ἐλιπίδας, Δημ.1397, Αἰσχ.κλ.115 προδύκε τὸν ἀγῶνα* 7) κ. ἐπι πραγμ., δὲν ἐπαρκῶ τὰ ἐξυπηρέτησθ, ἢ ἀποστηρίξω, βω-θήσῃω τινα : Ξεν.Ἐλλ.5,2,5 βρεχόμενοι δὲ τὸν κά-τω πλίνθων καὶ προδιδούσων τὰς ἀνω, Δημ.1239 καὶ τὸν ὄφθαλμὸν αὐτῶ προδιδόντας, - με προδι-δει ἡ μνήμη μου - ἡ ὄρασις μου ἰμε ἀπάτη² || κ. ἀμτθ. εἰμαι, γίνομαι ἀνεπαρκῆς ἢ ἀχηρatos : Ἦρ.8,52 τοῦ πράγματος προδεδωκότας, αὐτ.7,187² || ὄμ. ἐκλείπω, ἄλλειπω : Ξενοφ.1,5.

προδιέξιμι [εἶρη] μέλλ. τοῦ προδιέξερμαι βλλ κ. μτ. σπρ. ἐνεστ. : Κύριλλ.κατὰ Ἰουλιαν.332A προ-διέξιμι ἀναγκαίως ὡς καὶ ἦν ἐν ἀρχῇ θεός.

προδιεζέρχομαι διεζέρχουμαι, ἐξέρχομαι, διὰ μέσου τινὸς πρότερον : Ξεν.Κυν.5,4 ὅταν ἀλῶνε-κας προδιεζήλωσθ* || ἐπι τῆς κινήσεως τῶν ἐντέρων : Γαλ.16,699² 2) ἐν ἐκτάσει προεξηγῶ, προαναπίπτω διὰ μακρῶν : Ἀλαγν.18 πρῶτον μὲν γὰρ προδιέξιμι πρὸς ὄμας τοὺς νόμους.

προδιεζοκέω μτγν. προδιεζέρχομαι βλλ.2) : Ξέξτ.Ἐμπ.Μαθ.7,188 η- ὅτι . .

προδιορτάζω μτγν. ὄμω ἐορτῆν τινα πρότε-ρον, προηγούμενος : Δίων Κ 37,54 καθ.βρ.1

προδίνω μτγν. δίδω, δισκῶ, κυβερνῶ προ-ηγούμενος, προδιδόντας : Ἰωα.ΠΙ 214,3 [δ.γρ.]

προδιεργάζομαι ἐξεργάζομαι προηγούμενος, προηκίτω, παραπροσευάξω : Ἀριστ.ἩΝίκ.1179b,24 δεῖ προδιεργάσθαι . . τὴν τοῦ ἀκραστοῦ φυγῆν, αὐτ.Πρ.93λα,12, Παρθ.23,2.

προδιεραδίω μων διεραδίω, ἐρεβίω τινὰ προηγούμενος : Ἀκτουρόρ.Ἰω.ἐν Ἰδετερ.Ρhys.2,427, || εἰ μὴ τις ποιότης προδιεραδίασα.

προδιερευνητής [ὁ] κ. μων. ὁ προεπιμύμε-νος πρὸ διερευνῶν, πρόσκοπος, ἀπεσταλμένος κατὰ σκοπὸς : Ξεν.ΚΠ 5,4,4 ὡς ἔγνω προσιόντας τοὺς προδιερευνητάς [δ.γρ. διερευνητάς], Πλάτ. Σόγρ.Π.Τελ.κ.Μάρκελλ.3 καὶ δόξερ λαμπρότατον ἐν τοῖς Φρεγγαλλῶν προδιερευνητῆς παρανα-λώσθθ* || η.βυζαντ. ἐν τῷ πληθ. προδιερευνη-τῆ [οἱ] κ. προδιδόντα ἰσχυρὰ τμήματα ἱππικῆ ἐν ὥρᾳ ἐκπαιρταίως προπροσέμμενο τοῦ κυρίως στρατευομένου πρὸς ἐξερευνίσαν τοῦ ἐδάφους καὶ κατόπτευαν τὸν κινήσεων τοῦ ἐξῆρου.

προδιερωτῶ ὄμω, μέσ.μέλλ. προδιερωτῶμαι, διερωτῶ, ἐξετάζω τὴν ἀκριβῶς πρότερον, προκα-τοσκοπεύω, μτ. αἰτ. : Διόδ Σ 20,26 εἰς οἰκίαν οὐκ εἰσέει προερωτῶ, μὴ προδιερωτησάντων τῶν παίδων τὴν ὄρεσην καὶ τὰ θεμέλια² ὄμω μέσ. : Ξεν.ΚΠ 5,4,4 πέμπει τινὰς προδιερωτῆσασμενους.

προδιέρχομαι διεργῶμαι πρότερον, προηγούμε-νος : Ξεν.Κυν.1,7 Νέστορος προδιελάθειεν ἀρε-τῆ τῶν Ἑλλήνων τὰς ἀκούς.Ἰνν.Διοτ.67 ἐπι διό-θου οὐσίας, τροφῆς τὰς τῶν ἐντέρων βρβλ.αὐτ.

Κρακ.644² 2) διεζέρχομαι, διηγούμαι τὴ προ-ηγούμενος : Ἀλαγν.2,67 ὄν δὲ τρόπον γέγραπται, προδιελαθεῖν ὑμῖν βούλομαι, Διόδ.Σ 1,9, αὐτ.3,11 προδιελαθεῖν παρὶ τῆς τοῦ χρυσοῦ κατασκευῆς, Ἰωα.ΑΙ 4,2,1, αὐτ.12,3,3² 3) ἐπι χρόνου, προηγοῦ-μαι : Πάπ. τῷ προδιελαθεῖσθί ἔπει.

προδικεκρίνω ὄμω μτγν. καθιστῶ εὐκρινές, φανερόν προηγούμενος, προδιασοφῶ : Ἐργου.1, 1,4 κ. παθ. : Πολυδ.6,11,1 τῶν κατὰ μέρος προδι-εκυκρινόμενος, Ξέξτ.Ἐμπ.Πυρρ.2,68 [δ. ἀνάγν προδιακρινέσθαι].

προδιήγησις -εως [ἡ] προκαταρκτικὴ διήγησις ΑΙ-σχίν.1,117 προδιήγησις τῆς ἀπολογίας Ἀριστλ. Ρητ.1414b,14 κ. κληθ. : Ἀφιν 33911.

προδιηγούμαι -ομαι διηγούμαι, ἀναφέρω προ-ηγούμενος ἢ προσημιστικῶς : Ἦρ.4,145 παροδηγι-σόμενος πρότερον γάδω, Δημ.1345 βούλομαι δ' ὄμιν προδιηγῆσασθαι πρῶτον δὲ πεπόνθωμεν ὑπ' αὐτοῦ, Ἐργου.Ἐρρ.2,4 κ. παθ. : Ἰνν.Ἀερ.13 τὰ προδιηγμένα [ἐνεο].

προδιθῶ ἔω ἐν τῷ παθ. διθῶ, σουρώνω, στραγ-γίζω τὴν προηγούμενος, πρότερον, εἰκ ἀντί προ-διθῶ² : Ἀριστλ.Πρ.933b,37.

προδιορτάζω -ομαι μτγν. ἐκβάλλω τὴν προ-ηγούμενος ἢ ἰδρωτός ἢ ἐν εἰδει ἰδρωτός, διαφορούμαι, ἐξιδρωούμαι πρότερον : Γαλ.9,425 ἐν τέλ. προδιορτάζω τις ἰχώρ λεπτὸς ἐκ τοῦ πύου.

προδίστημι μτγν. ἐκτείνω, διαστέλλω προ-ηγούμενος, προδιαφρίζω : Ἀντυλλ.η.Ὀρειδ.6,10,14 κ. παθ. : Σωρ.1,65² 2) παθ. ρίπτω ἐντός τινος διαφωρίω, διχάζωσαν προηγούμενος, διατάσσω, διαχωρίζωμαι πρότερον : Ἰωα.ΠΙ 4,3,2 προδίστη τὸ κατὰ χῶρον πλῆθος. 3) ἐν πάπ. μτγ. παθ. παρακ. προδιαστάντος ὁ ἐκ τῶν προτέρων στα-θερός ὄρισμένος, ἀποπροσείσμενος, σαφής.

προδικέω μτγν. κ. νεώτ. δικέω, κρίνω* τινὰ ἢ τὴν προηγούμενος : Φιλ.1,603,20 γέουσαις ὀσφρησις προκαθήμεν τὰ πρὸς ἐδῶθιν καὶ πό-σιν σχεδόν ἀπαντα προδικάζει* κ. παθ. : Ἐπιγρ. Δίκας τὰς προδικασμένας μέσ. : Πολυδ.8,24 προδικασσοῦσθαι 2) νεώτ. μτφ ἐκφέρω γνώμην ἐπι ζητήματος, οὐ ἡ ἐνδοσις δὲν ἐναι γνωστῆ ἢ ἐπι πράξεως, ἤς τὰ καθέκαστα δὲν διηκυριώθη-σαν ἀκόμῃ.

προδικάω ὄμω μτγν. δικαίωνω πρότερον, πρω-τότερα : Ὀργ ἐν Μεί.Ρα.Ὀτ.2,247.

προδικαία [ἡ] κ. νεώτ. ἀ προκαταρκτικὴ ἐνέργεια ἐν τῷ διαδικασίᾳ ἐπὶ φῶμα Α8 186,21 ἔδειον δὲ προγυμνάσθαι ἢ δίκη πρὸ τῆς κυρίας, προδικασία λέγεται², Σουδ. καὶ τὰς ἐπι φῶμα δικ-αίως ἐγκαλοῦμενοι ἐν τῷ πρωταγείῳ πρὸ τῆς δικῆς διατελοῦσαν ἐπι τρεῖς μῆνας, ἐν οἷς ἐξ ἐκατέρου μέρους λόγος ἀγρόντων² τοῦτῳ φασὶ προδικα-σίαν : Ἀντφ.6,42 τρεῖς προδικασίας ποίησαι ἐν τρισὶ μῆσθ² || νεώτ. ποιν. δικ. ἴσασα ἢ δικασ-τικὴ ἐνέργεια ὅφ' ἤς στήμεις ἡ ἀρμοδιὰ ἀπὸ ἐπιληφθῆ τῆς δικαίως τοῦ ἀδικηματος μέχρι τῆς ἐκδικάσεως τούτου ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου.

προδικαστής [ὁ] γλωσσ. ὁ δικάζων, κρίνων πρὸ ἄλλου ἢ ἀντὶ ἄλλου.

προδικαστικός ἢ-ὄν νεώτ. κ. δημ. νομ. ὁ ἀνα-φερόμενος ἐς τὴν προδικασίαν : προδικαστι-κὴ ἀπόφασις [ἡ] πρὸ τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως ἐκδιδομένη καὶ προπαρασκευασίῶσα τὴν ὀριστι-κὴν, - προδικαστικὸν [ζητήμα] ἰτὸ κατὰ τὴν δικλιν παρεμπιπτόν ζήτημα οὐ ἡ ἐπιτυχίως ἀποτελεῖ ἀναγ-καλον προδιδόμενον τῆς δικῆς κρίσεως αὐτῆς].

προδικία [ἡ] μτγν. κ. Ἐπιγρ. προτεραιότης δικῆς, τὸ δικαίωμα ἢ προνόμιον τοῦ να προτιθῆ ἡ ἐνδι-αφερόμεσα αὐτῶν δικῆ : Ἐπιγρ. δεδῶσθαι τοῖς Ιε-ρομνήμασι, Σατύρων καὶ Τεσσάνδρωι καὶ Φοινί-ωνι δοῦναι προδικίαν καὶ ἀσφάλειαν καὶ ἐπιτι-

μᾶν || Ἐπιγρ. **πρόδικαι** [οἱ] τό φησίζατα τό παραχρησθέντα τό προνομίον ταῦτο· 2) τό προνομίον ἢ τό ἀξίωμα τοῦ προδίκου βλλ.κ. 2) κ. 5) : Πλούτ. Ἠ8.793D πάσαν δὲ πρεσβείαν καὶ πρόδικον ὑπερπράξουσα φιλοτιμία.

πρόδικος-ον (δὴν) κ. Ἐπιγρ. ὁ ἔχων τὸ προνομίον προδίκου βλλ. κ. Ἐπιγρ. δίκαι πρόδικοι, αὐτοὶ εἶναι Ἀρήται καὶ δίκαι πρόδικοι, ἐάν τι ἀδικήται· 2) ὁ κρίνων κατὰ πρώτων βαθμῶν, ὁ ἀποφασίζων πρωτοβάθμιως : Ἐπιγρ. π- πόλις· 3) ὁ διὰ διαπραξίας ἀποφασίζουμος : Ἀριστοτ. ἀπ.267 ἐθέλω δίκην δοῦναι πρόδικον, Πάπ. ἵνα ἀπολάβῃς τὴν τιμὴν τοῦ Βάρδου πρόδικον· 4) ὡς ῥῆς ὑπερραπιστής, ἐκδικητής : Αἰολ. Ἀγ.450 φθονρὸν δ' ὄν' ἄλογος ἔρπει προδίκους Ἀτρεΐδαις· 5) ὁ ἐκπρόσωπος ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης, συνήγορος, δικηγόρος : Πάπ. ὁ θεῖος πρόδικος γυναικᾶς ταυτοῦ· 6) εἶδ. ἐπὶ τῶν δημοσίων συνήγορων : Ἐπιγρ. || κ. μτφ. δικηγόρος, προπάτης ὑπερραπιστής : Πλούτ. Ἠ8.1083I, τί ἀξιοῦσιν οἱ πρόδικοι τῆς ἐναργείας οὗτοι; 7) ἐν Σπάρτῃ, ὁ ἐπίτροπος ἀντικλίου βασιλέως φροντίων περὶ τῆς ἀνατροφῆς αὐτοῦ μέχρι τῆς ἐνηλικιωσέως του : Ξεν. Ἐλλ.4,2,9 Ἀριστοδῆμον τὸ γένουσ' ὄντα καὶ πρόδικον τὸν παῖδός, Πλούτ. Λικ.3 τοὺς δὲ τῶν ὀφθαλμῶν βασιλέων ἐπιτρόπους Λακεδαιμόνιους πρόδικους ὠνόμαζον.

πρόδικω-έω (πρόδικος) κ. Ἐπιγρ. κ. πάπ. εἶμαι προσταγῆς, συνήγορος ἢ φύλαξ τῆος : Λυσ. ἀπ.100 π- τοῦ , , ἀπελευθέρου, Πλούτ. Ἠ8.975C ἐν οὐκ ἔστι ἀποφῆναι τὸ πρόδικοῦναι τῶν ἐνυδρῶν, Πάπ. ἢ θεῖνα προδικοῦσα τῶν ταύτου τέκνων· 2) ἐνεργ. ἐνεργῶ ὡς συνήγορος : Ἐπιγρ. π- ἰέρη.. **πρόδικουέω** μτγ. διαιδεύω, διερχομαι προηγουμένος : Σωφ.2.60 [πρόδ.]

πρόδικηκτις-εως (ἡ) μτγ. ἡ πρότερα δικαιοσύνη, ἢ ἐκ τῶν πρότερων δικαιοσύνης, διατάξεις, προπαρασκευῆ : Διον. Ἀλ.Ρη1.10,13 ἢ τέχνη τοῦ προημιου προδικηκτις τοῦ παντὸς γάμων· κτ. κληθ. : Βέττ. Βαλ.εἰς Κατ. Αστρλ.Κ Βίη,165, Σχολ. Ἐρμ.ογ εἰς Ρήτ.δ,124V.

πρόδικηκτικός-ή-όν μτγ. ὁ προδικικός, προκατατάσσων τι, προπαρασκευαστικός : Μάρκ. Αὐρ. 1,16 τῶν ἐλαχίστων προδικηκτικῶν ἀτραπέδων.

πρόδικονομω-έω σχόλ. δικονομῶ, παρασκευάζω πρότερον : ΑΒ743.5 χρῆ γάρ οὕτως προδικονομεῖν ἑαυτὸν καὶ ἐπιζῆν ἐν οἷς ἐγχειρίζεται, Σχολ.Διον. Ἐρ.170H.

πρόδιοικω-έω διοικῶ, κατατάσσω, διαχειρίζομαι προηγουμένος, παθ. : Δημ.625 ἡτοίμαστο δ' αὐτοῖς ταῦτα τὸ προδουλεῖν καὶ προδικηκτο, Λουκ.1στ Συγγρ.52 τὸ πράγμα προδιοικῆσθαι ἐν ἐστὶ προνομίῳ μέσ. ἐν ἐνεργ. σμ. : Αἰσχίν. 1,46 εἰ πως εἶη δυνατόν, προδιοικησασθαι, Διον. Ἀλ.Ρη1,9,7· 2) πείσσω, χωνεύω προηγουμένος : Ἀντιλλ. Ὀρειδ.5,29,10 οἷα προδιοικημένα.

πρόδιοιολογώμαι-έωμαι συνοιολογῶ, συμφωνῶ προηγουμένος : Πλάτ. Τιμ.78A προδιοιολογώμενοι τὸ τοῖνόνδε, Ἀριστοτ. Τοπ.108b,15' || πτινί μτ. ἀπαρφ. : Δίων Κ38,14' κ. μτ. τεκμ.πρωτ. : Δίων Κ62,21 π- ἴνα.. κ.παθ. : Πλάτ. Σωφ.241A προδιοιολογημένα [σημεία γενομένα δεκτὰ ἀπὸ τῶν δύο μέρη ἐκ τῶν προτέρων, προσημειωφωμένα, δὴρ. ὄντι προδιοιολογημένα], Ἀριστοτ. ΗΝικ.103b, 34 ἐκείνο προδιοιολογησθαι, Φύλ.1,431 τούτου προδιοιολογηθέντος.

πρόδιοίπα [οἱ] βυζαντ. προδιερευνηταί βλλ. *

πρόδιορθώμαι-όμαι μτγ. μέσ. διορθῶ, διορθῶμαι ἐκ τῶν προτέρων : Ἐρμ. Ἀλ. Φαίδρ.109A.

πρόδιορθώεις-εως (ἡ) μτγ., μόν. κ. νεώτ. πρότερα, προκαταρκτικὴ διορθώσις, δικαιολογία τῶν ὄων ἔχει καὶ εἶπθ ὁ ρήτωρ πρὸς πρόληψιν δυσ-

αρκεταίς τῶν ἀκροατῶν Ρήτ.8,433 «προδιορθώσις ἐστίν, ὅταν μέλλωμέν τι τοιοῦτον λέγειν, ὁ δεῖται πρῶς θεραπεῖας, ὥστε μὴ γαλεψῆσθαι αὐτὸ προσδέξασθαι τὸν ἀκροατὴν» : Ἐρμ.ογ.Εὐρ.4,12, Ἀλέξ.Ρήτ.3, Ἀριστοτ.Κ2,10, Εὐστ.733.6.

πρόδιορισ-έω καθορίζω προηγουμένος : Διδ.Σ122 προδιορισάντες τοὺς οικίους τῆ γραφῆ χρόνους αὐτ.1,4 βούλομαι βραχεῖα προδιορίσαι περὶ ὅλης τῆς πραγματείας, Ἀλέξ. Ἀσρ. Τοπ.146,17' μέσ. : Διδ.Σ1,5 ταῦτα .. ἀκριβῶς προδιορισάμεθα, Φύλ.442, Ἐρμ.ογ.1δ,1, Αἰφίν.247E' || διαρρυθμιζῶ, λουδῶν τὰ μέτρα μου προηγουμένος : Ὀρειδ.45,18,17' κ. παθ. : Φύλ.1,631.

πρόδιορισμός (ἰ) μτγ. πρότερος, προηγουμένος ὁρισμός ἢ προσδιορισμός ἢ διακρίσις : Γαλ.δ,830, Ἀφίν.243H.

πρόδιολίξω μτγ. διυλιζῶ, διηθῶ πρότερον, προδιηθῶ, προκαθαίρω : Διοσκ.1,94 δεῖ μὲν τοι προδιολίξειν ἀσάν ῥήτην τήκοντα.

πρόδιώκω διώκω, καταδιώκω τινά πολὺ πρὸς τὸ ἐμπρός, πολὺ μακρὰν : Θουκ.6,70 εἰ τινὰς προδιώκοντας ἴδοιεν, ἀνέστηλλον.

πρόδιώεις-εως (ἡ) σχόλ. ἐρμην. τῆς λέξ. προϊώεις ἄλλοι, ἢ πρὸς τὸ ἐμπρός μακρὰν διώεις ἢ συνεχῆς καταδιώεις : Σχολ. Ἠσίοδ.Α 154.

πρόδοκᾶζω ἐνεδρεῖω Ἠσ. ἐπροδοκᾶζων παροτρῶν, ἐνεδρεῖων.

πρόδοκῆ (ἡ) τόπος ὅπου ἐνεδρεῖται τις ἢ περιμένει τὸ θῆρμα : Ἠσ. «προενδρεῖρα» : Ἰλ.Δ107 δεδγεμένος ἐν προδοκῆσῃ.

πρόδοκμάζω μτγ. κ. μον. δοκμαζῶ, ἐξετάζω τινά ἢ τι προηγουμένος : Εὐστ.1890,28 ἀπείρα Ὀδυσσεύς, ὅποιαν φθάσας προδοκμάσεν ἐν ἐπηκῶν τοῦ υλοῦ· κ. παθ. : Φύλ.2,305.

πρόδοκω-έω κ. Ἐπιγρ. ἐπι πράξεις, ἐνεργεῖαι, γνώμησ κτ., θεωροῦμαι καλὸς προηγουμένος, προαποφασίζομαι : Ἐπιγρ. τὰ προδῶξαντα· συνήθ. ἐν χρ. ἐν τῷ παθ. : Θουκ.7,18 ὡσπερ προυδέδοκτο αὐτοῖς ἰκαθὸς εἶχε προαποφασισθῆ ὄν' αὐτῶν, αὐτ.3,40, Πλάτ. Φαίδρ.88D ταῦτα μοι προυδέδοκτο (οὕτῃ ἦτο ἢ πρότερα μου γνώμη).

πρόδομα-ατος (τό) μτγ. κ. πάπ. τὸ διδόμενον προκαταβολικῶς προκαταβολῆ, ἄρροθῶν : Πόλυδ. ἀπ.29,3 σπουδάζων περὶ τὸ πρόδομα μάλλον ἢ τὸν μηθῶν, αὐτ.15,25,16 πλῆθος χρυσοῦ συνθεῖς εἰς τὰ πρόδοματα, Ἠρωδιαν.2,935, Πάπ. ἀπέχων ἐν πρόδοματι, αὐτ. εἰς λόγον πρόδοματος, Ἠσ. ἐν λ. ἀρροθῶν.

πρόδοματικός-ή-όν πάπ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν προκαταβολήν, ὁ διὰ προκαταβολῆς γενομένος, προκαταβολόμενος : εἰς ἀπόδοσιν προδοματικῆς μισθώσεως, αὐτ. προδοματικῶ μισθοῦ.

πρόδοματίων (τό) Ἠσ. πρόδοσις βλλ.1). **πρόδοματικός-εως** (τό) μτγ. ὁ οικοδομῶν προηγουμένος, πρότερον, ἐπιθ. θεῶν πινων : Πaus.1, 42,1 ἐστία θεῶν προδομῶν καλουμένων.

πρόδρομος (ὁ) κ. νεώτ. κ. πρόδρομον (τό) Ἐπιγρ. ἢ τῆς οἰκίας αἰθουσα, εἰς ἣν εἰσάχεται ὁ ἐκ τῆς αὐλῆς ἐρχόμενος, προβάλλομαι, ἐν χρ. ὄν κ. ὡς κοινὸν τῶν ἐνειχομένων : Ἰλ.1 473 ἐνὶ πρόδρομῳ πρόσθεν θαλάμοιο θυρῶν, αὐτ.Ω 673 ἐν πρόδρομῳ θύρῳ αὐτῶν κοιμησάντο, Ὀδ.Δ 302' || μτγ. ἐπὶ ναῶν, ἀντιθ. ὀπισθοδρόμος : Ἐπιγρ. || κ. νεώτ. ὁ πρὸ τῶν δωματίων χώρος, διάδρομος, χῶλ' 2) νεώτ. ἱστρ. μτφ. ὄνατ. πρόδρομος κολεοῦ χῶρος τοῦ γυναικείου αἰθουσοῦ ἀπὸ τῆς κλιτοῦριδος μέχρι τοῦ κολεοῦ· || πρόδρομος λάρυγγος ἢ ὀπὸ τῆς εἰσόδου τοῦ λάρυγγος μέχρι τῆς νόθου φωνητικῆς χορδῆς θήλοκουσος κοιλότης· || πρόδρομος πυλωροῦ (τὸ ἐπὶ τῆς πυλωρικῆς μοίρας μέρος τοῦ στομάχου).

πρόδρομος-ον ὁ πρὸ τῆς οἰκίας : Βαυκ.6,14 πρόδρομοι αἰδοῦσθαι, ΑΠ6,285 ἐπὶ πρόδρομο πάντα πυρρῆς ἔβητο κ. μτ. γενικ. : Αισχ.ἀν.388 Ἐκάστη πρὸ βασιλείων πρόδρομος μελάρθρων (κωδὸ πρόδρομοσι) πρὸλ. προθύροις ΙΙ.

πρόδρομ-έω μτγν. οἰκοδομῷ ἐμπροσθεν τινας προηγούμενος, προοικιστοῦμαι : Ἰώσ.Π1,121,6 τὸ τεῖχος ἐπὶ διακείσεως πόδας πύρρυντο, ὡν αἱ μὲν ἑκατόν προυδεδόμενον πρὸς τὰν ἀνακοπήν τοῦ κύματος.

πρόδρα (ἡ) νεῶτ. ἀνθρωπολ. ἡ πρὸς τὰ ἐμπροδὸς λαξὴ φορά τῶν τομέων ὁδόντων.

πρόδραξω μορφώων γνῶμην ἐκ τῶν προτέρων, σχηματικῶς κρίσιν διὰ τὰ μέλλοντα, προβλέπω : Πλάτ.Θεαιτ.178B βέλτιον ἂν προδράξαις ἡ τῶν ἰδιωτῶν ἄσιτισον, Ἀριστλ.Μεταφ.1011b,6 κ. παθ. : Ἀριστλ.Ρητ.1,2 διὰ τὸ προδεδράξασθαι ποῖον τινα εἶναι τὸν λέγοντα.

πρόδραξίσις-εως (ἡ) μτγν. τὸ κρίνειν ἐκ τῶν προτέρων, προηγούμενος : Γαλλ.18(2),14.

πρόδραξ-ον μτγν. κ. μον. ὁ κρίνων περὶ τινος πράγματος ἀνευ σαφούς ἐξετάσεως? Α6,40,10 ἐὸ πρὶν ἢ σαφῶς ἐξετάσει δοξάζων : Φωρύκ. Σαφ.Παρ.ΕΒ, Φωτ.140R, Σουιδ.

πρόδραπια (τὰ) Ἑπιγρ. κ. νεῶτ. τὸ πρὸ τοῦ ὄρου προλαβανόμενον φαγητὸν, δεῖπνόν. 2) νεῶτ. ὕγιον. πρόδραπριον (τὸ) ἐβώδιον πρὸ τοῦ γεύματος εἰς μικρὰν ποσότητα λαβανόμενον πρὸς διεγερσι τῆς ὀρέξεως, ὀρεκτικόν.

πρόδρασια (ἡ) κ. νεῶτ. κ. δημ., ἰων. προδρασιή, δημ. κ. προδρασιᾶ ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀπατέλεσμα τοῦ προδιδῶντος βλλ., ἀθέτησις τῶν πρὸς ἀσφάλειαν τῆς πατρίδος ὑπαρχειώσεων καὶ γενικῶς τῶν πρὸς τὸ διαπεπαιστευμένον ὑποχρεώσεων : Ἦρ.6,88 συντίθεται Ἀθηναῖοισι προδρασιήν Αἰγίνης, αὐτ.100 προδρασιήν ἑσκαυάζοντα, Δημ.740 προδρασιὰς γ' ἀλοῦς τρία τάλαν' ἀπέτασε (ἐν Ἀθήναις ἡ πρόδρασια ἦτο ἐγκλημα πολιτικόν), Πλάτ.Πολ.443Α [ἡλθθ,1, Πολιτ., Ἐκλ.Τραγ.14,19 ἔδν ἐρχεται γὰρ πόλεμος, μὲ προδρασιᾶ αὐτὰς] ἢ ποιεῖ δικ. ἐσχάτη προδρασιᾶ πᾶσα ἐνέργεια στρεφόμενη κατὰ τῆς ἀσφαλείας τῆς πατρίδος ἢ τοῦ πολιτικοῦ καθεστώτος αὐτῆς. 2) τὸ προδίδουσι, τὸ ἐγκαταλείπειν τινὰ ἐν ἄρᾳ ἀνάγκης : Εὐρ.Ἐλ.1633 καλῆν γὲ προδρασιάν, δίκαια δρᾶν.

πρόδρασικομοσ-ον ἑσφ.γρ. ἀντὶ προδρασικομοσ.

πρόδρασις-εως (ἡ) ἡ ἐκ τῶν προτέρων πληρωμὴ, προπληρωμὴ, προκαταβολή, ἀρραβῶν, καπᾶρο : Λυσ.ἀν.1,3 [ἡλθθ,1, Δημ.1208 δωρεῖσθαι καὶ πρόδρασις πόδας ἑκάστην αὐτῶν μεγάλας, αὐτ.1210. 2) φρ. πρόδρασις πίνειν πίνω ἐπὶ πιστώσει : Ἐρ.μην.83. 3) πρόδρασις βλλ. : Πλάτ.Νόμ.856B οἷς ἂν προδρασιεὺς αἰψᾶν ἐπιφέρων τις εἰς δικαστήριον ἄγω.

πρόδρατῆρ-ἦρος (ἰ) μον. προδράτης? Τζέτζ. Ὀρμ.382.

πρόδρατῆς (ἰ) [προδιδῶντι] κ. νεῶτ. κ. δημ., δωρ. -ατῆ ὁ προδίδων τι, ὁ συντελών εἰς τὸ να περιέλασθαι τι εἰς κίνδυνον, ἐνῶ ἂν τὸν ὑποχρεωμένον να κερφιφουρήσῃ τοῦτο? εἰδ.περὶ τῆς πατρίδος, ὁ προδίδων αὐτῆν, ὁ ἀβέβαιον τὰς πρὸς ἀσφάλειαν τῆς πατρίδος ὑποχρεώσεώς του, μτ. γενικ. ἡ ἀπολ. : Ἦρ.8,30 οὐκ ἔσεταιβ ἑκόντες εἶναι προδράται τῆς Ἑλλάδος, Εὐρ.Φοῖν.996 προδράτην γενέσθαι πατρίδος ἡ μ' ἐγίνετο, Σολωμ.Ἄδρ.Μνάδρ.3,3 ἄς μακροῖσιν αἰ πρόδρατῆς. 2) ὁ ἐγκαταλείπειν τινὰ ἐν ἄρᾳ κινδύνου : Αἰσχ.Πρ.1068 τοὺς προδράτας γὰρ μισεῖν ἔμαθον, Ἀνδρ.κ.2,26 προδράτης αὐτοῦ καταστήσαι. 3) κ. νεῶτ. γεν. ὁ μὴ τῆρῶν τὰς πρὸς ὀρισμένην πρόσωπον ἀνεληφμένους ἢ ἐπιβαλλόμενος ὑποχρεώσεως αὐτοῦ, ὁ ἀβέβαιον τὰ ἐπιτεταγμένα αὐτῷ καθήκοντα : Εὐρ. Ὀρ.1057 ὁ προδράτης τοῦμοῦ πατρός, αὐτ.Μηδ.206 τὸν ἐν λέχει

προδράταν κακάνομον, Λυσ.ἀν.71 προδράτης τῶν ὀρκίων ἰδίωτος εἰς τοὺς ὄρκιους τοῦ, Κδ Λοικ.6,16 Ἰουδαῖν Ἰσκαριώτην, ὃς καὶ ἐγένετο προδράτης - προδρατῆς τοῦ ἀγῶνος - τῆς φιλαίας. 4) νεῶτ. ὁ καταδίδων, ἀποκαλύπτων τινὰ, ὁ φερεράνων τι τὸ ὅποιον δολίως κρύπτεται, καταδότης μυστικῆς : προδράτης ληστρικῆς συμμορίας. 5) ὡς ἐπίθ. ὄνομ. συγκρ. προδρατῆστρον : Φῶτ. **πρόδρατῆς** (ἰ) μον. τ. τοῦ προδράτης βλλ., ὁ προδίδων, καταγγέλλων : Ἐρωτ.κρ.1,1156 κὶ ἔχουν τ' ἀμάρτια προδρατῆν σάν κείνα ποῦ τὴν εἶδα.

πρόδρατῆστρον-ἡ-ὄν μτγν. κ. νεῶτ. ὁ ἀναφερόμενος ἡ ἀρμόζων εἰς τὸν προδότην, ὁ τοῦ προδότη : Ἰώσ.Π1,2,3 προδρατῆκα συνθηκαὶ ἰδίωτοι, ἐπιδουλοῖ, ὄπουλοι συνθηκαί, Πλούτ.ΜΒ.668Α τὸ προδρατῆκον χρυσῶν (ἡ ἀμοιβή, τὰ χρήματα τὰ ὅποια λαμβάνει ὁ προδότης προδίδων τῆ, Λοικ.ΜηΠιστ.Διαβ.13 τὸ τυραννικὸν δὲ ὡς προδρατῆκόν, Ἀθῆν.8,343B ἐκ τοῦ προδρατῆκοῦ χρυσίου πόρνας καὶ ἰχθύος ἡγόραζεν, Φάλ.77,2-προδρατῆκα πολιτικῆ - ἐνέργεια - πράξις - στάσις.

πρόδρατῆστρον ἐπίρρ. μτγν. κ. νεῶτ. κατὰ τρόπον προδρατῆκόν βλλ., ἀρμόζοντα εἰς προδότην : Λοικ.Πρ.36 ἀπίστα καὶ προδρατῆστρον.

πρόδρατῆστρον (ἡ) κ. νεῶτ., δημ. προδράτρον ἢ τὸ προδράτῆστρον βλλ., ἡ προδιδουσία : Εὐρ.Ἐλ.834 προδράτῆστρον ἂν εἴη τὴν ἑλπίδα οὐκ ἄσφατος ἔχεις, αὐτ.931, Ἀριστφ.Θεομ.393 τὰς προδράτῆστρον, τὰς λάλους, Κομ. Ἀδελφ.595, - προδράτῆστρον τῆς ἀγάπης.

πρόδρατῆστρον ὁ προδρατῆστρον ἐγκαταλειπόμενος : Σοφ.Ἠλ.126 κακῶς τε χειρὶ προδράτρον, αὐτ.208, αὐτ.1074, Εὐρ.Ἰνπ.595 πρόδρατῆστρον ἐκ φίλων.

πρόδρατῆστρον (ἡ) δημ. προδράτῆστρον βλλ.

πρόδρατῆστρον (αἰ) μτγν. νομ. δουλεία : Κῶδ.Ἰουστ.1,4,26,8, αὐτ.10,30,4,11.

πρόδρατῆστρον ὁ δίκην δούλου ὑπηρετῶν, μτγ. ποι. ἐπὶ ὑποδράματος : Αἰσχ.Ἀγ.945 ἀρδύλας . . προδρατῆστρον ἐμπασι ποδός.

πρόδρατῆστρον ὡ-ὄν μτγν. δουλόω, ὑποδουλώων προηγούμενος, πρότερον : Φιλ.2,322 προδρατῆστρον τὴν αὐτὴν πατρίδα, Ὀνήσιονδρ.14,3.

πρόδρατῆστρον ἑ-ὄν μτγν. πίνω μετὰ δούλου προηγούμενος : Νίκ.Ἀλεξ.313 στρευεδόνι προδρατῆστρον (κακῶς εἰς προπίπτει).

πρόδρατῆστρον εἰμαι προδοκοσ, ἐφιηπος ἀπροδολατῆς βλλ. : Ἀριστλ.Ἀθ.49,1 δοκιμαίει δὲ καὶ τοὺς προδρομοὺς ὅσοι ἂν αὐτῆ δοκῶσιν ἐπιτηδῶσι προδρομοῖσιν εἶναι.

πρόδρομος (ἡ) τὸ τρέχειν πρὸς τὸ ἐμπροσθ. αἰφνιδίος ἐπιθέσις, ἐφοδος : Ξεν.Ἀν.4,7,10 προδρατῆστρον ἀπὸ τοῦ δένδρου . . ὅσο ἂν τρία ῥήματα . . ἐθ' ἐκάστης δὲ προδρατῆστρον πλέων ἢ δέκα ἀμοιβὰς πετᾶν ἀνηλίκοντα. 2) μτγ. ζωρπλ ἐφοδος, ἐπιθέσις διὰ λόγων : Πλάτ.Ἀлк.1,114Α τὰς σὰς προδρομοὺς τοῦ λόγου.

πρόδρομια (ἡ) μτγν. κ. μον. προδρομῆ βλλ. : Νεῖλ. Ἐπιστ.σελ.389, Στουδ.Θεοδ.243B ἀντιφρασιτικῆ προδρομια.

πρόδρομικός-ἡ-ὄν μον. κ. νεῶτ. ὁ τοῦ προδρόμου βλλ.ἄδ. Εὐστ.Παν.204,10 τὸ προδρομικόν ὁ βετος (ἄλος ἐν αὐτῷ πῶρ ἀνέκαται. ἢ νεῶτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν βυζαντιν.ποι.Θεοδ.Πρόδρομον : προδρομικὸν ποιήματα.

πρόδρομος κ. μον. κ. νεῶτ. ὁ δρομαῖος τρέπων, σπεύδων : Αἰσχ.Ἐπ.221 ἀλλ' ἐπὶ διαμύμων πρόδρομος ἦλθον ἀρχαῖα βρέτη, Σοφ.Ἀντ.108 βῆντα Πausanias φυγάδα πρόδρομον, Εὐρ.Φοῖν.296. 2) ὁ τρέγων πρὸ τινος ἄλλου, προπορευόμενος : Ἦρ.1,60 ἤλαυον ἐς τὸ ἄστυ, προδράτῆστρον κήρυκος προηέμενον, αὐτ.4,121, αὐτ.9,14, Αἰσχ.Ἐπ.80 στρατοπέδον λιπῶν περὶ πολὺς ὀδὸς λέως πρόδρομος ἱππότης, Εὐρ.ΙΑ 424, Θουκ.2,22

|| κτ. πληθ. οι πρόδρομοι π.: Ἀθῆν. ἔπιποι ἐν τῷ στρατῷ πρόσκοποι, ἀνέχονται : Ξεν. Ἰνναρχ. 1,25, οἱ ἀμφί τῶν Ἰνναρχῶν πρόδρομοι, Ἀριστλ. Ἀθ. 49.) δοκιμάζει δὲ καὶ τὸν πρόδρομον ἢ τὴν βουλήν) || εἶδ. σμῆνα ἐπιποιῶν πρόσκοπων ἐν τῷ Μακεδονικῷ στρατῷ : Ἀρρ. Ἀν. 1, 2, 7 καὶ τῶν πρόδρομῶν καλουμένων τῶς τέσσαρας πρὸς Διόδ. Σ 17, 17

3) γεν. ο προηγουμένου τινος, αὐτίνας ἢ ἐμφάνεισ σημεισι, προγγέλλει τὴν ἐμφάνεισ ἄλλου τινός : Ἰων. ΚΙ 0 ἄστρα . . ὀελίου πρότερον, Πλάτ. Χαρμο. 154 Α οὗτοι γὰρ τυγχάνουσι οἱ εἰσιόντες πρόδρομοι . . τὸν δοκούντος καλλίστου εἶναι, Ἐδδουλ. 7, 5, 13 δεινῶν πρόδρομον ἄριστον || κ. ἐπί φαινομένων προηγουμένων τῆς ἐκδηλώσεως ἐτέρων τοιοῦτων : Ἀριστοφ. ἀπ. 332 ἠλιαῖος πυρετὸς πρόδρομος - αἱ ἀσπερίαι εἶναι συχνὰ πρόδρομοι καινῶν κινῶν ταρῶν 4) συνεκδ. ἐπί προσ., ο παρασκευάζων τὴν δράσει ἄλλου τινός· εἶδ. ἐπιθ. Ἰωάννου τοῦ βασιπτοῦ, ὡς παρασκευαζόμενος τὸ ἔργον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ : Κλημ. Ἀλλ. 65 Α, αὐτ. 2, 400 Α, Μεθόδ. 212 Β, Γρηγ. Νοζ. 1, 729 Β || ὁμ. ο ἐρχόμενος πρὸς παρασκευασίην τῆς σωτηρίας ἄλλουνα Κδ ἔβρ. 7, 20 ὄντα πρόδρομος ὄπερ ἡμῶν ἐπισήθεν Ἰησοῦς 5) ὡς οἱα πρόδρομοι βόρειοι ἀνεμοι προηγουμένου τῶν ἐπισηῶν : Ἀριστλ. Μετ. 361 β, 24, αὐτ. Πρ. 941 β, 7, Θεόδωρ. Ἀν. 11) 6) πρώτως· ὄθ. πληθ. πρόδρομοι εἰδος οὐκὴν κωνῶν ὄριμαζόντων : αὐτ. Φαίτ. 8, 1, 5, πρὸς Πλίν. Φί 16, 113 7) ἐν εἰδ. σμ. ικτ. παρὰ τὸν οἶναζ εἰδος οἴνου ἐλασρού, ἔξαγομένου ἐξ ἀπατήτων σταφυλῶν, ἀ. πρότροπος : Ἀθῆν. 1, 301 Β Μυτιλιναῖοι τὸν παρ' αὐτοῖς γλυκὺν οἶνον πρόδρομον καλοῦσιν ἄλλοι δὲ πρότροπον 8) ἐν κώδ. Αισαχ. 396 ὄντι πρόδρομος βλλ. πρβλ κ. Ἐπιγρ. Διπλοῦ ὄντὸν πρόδρομον τῆς κῆτις παλαιότητας.

προδρομῶνμος (ὲ, ἡ) ὡν. ἔχων τὸ ὄνομα τοῦ ἰπρόδρομου : ἰπρόδρ. ἐν Φωθέρ. Ἐκλ. Βελ. 8, 140.

προδουναστικὸς - ἡ ἄν νεώτ. εἶδ. ὄρηαιολ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς πρὸ τῶν αἰγυπιακῶν δυναστειῶν χρόνους : προδουναστικὰ εὐρήματα, - προδουναστικοὶ τόποι.

προδύνη ὡν. προδυστικὸν βλλ. : Γέμν. 9, 1 π-τὸ ἡλίου ἄναλ. δὴ ἐνωρίτερον : Πτολ. Γετράδ. 147 (ισθ.).

προδύση ἄναλ. παρακ. προδεδύσα, δύσησι πρὸ ἄλλου : Ἀριστλ. Μετ. 343 β, 20 προδύσησι τοῦ ἡλίου.

προδύσις - ἐως (ἡ) ὡν. ἡ πρὸ τῆς κυρίας, κανονικῆς δύσεως ὄρα : Γέμν. 16, 16, Βέττ. Βάλ. 125, 26, Μονά. 566 2) ἀστρολογ. ὄνομα τοῦ ἔκτου τόπου κῆτωθι τοῦ ζυτ. ὄριζοντος : Παῦλ. Ἀλλ. 1, Πρὸκλ. Γετράδ. 207, Ἀντίοχος ἑς Κατ. Ἀστρλ. Κ β 3, 117, Ρητόρ. αὐτ. 81, 154.

προδυστήχ-ἔω εἶμα διευτηχῆς πρότερον, ἐκ τῶν πρότερον : Ἰσοκρ. 4, 141 οἰκῶν δὲ νῆσον κατὰ μὲν δάλατταν προδυστηχῆκεν, Δίων Κ 48, 42.

προδυσσηῶ-ἔω ὡν. μετριάζω, καταπραῶνα ἐκ τῶν πρότερον : Ἰώσ. Π 2, 14, 7 ὁ δῆμος προδυσσηῶσι τὴν ὄρηαν αὐτὸν βουλεύμενος ὄναπῆ τοῖς στρατιώταις μετ' ἐδηφίνας.

προδύση-ατος (τὸ) νεώτ. πρόθυρον βλλ.

προδυσμῆτιον (τὸ) ὡν. κ. σων. ἀπ. λ. ἀντὶ προκοιτῶν βλλ. : Ἰάσ. ἐπροδυσμῆτιον τὸ πρὸ τοῦ κοιτῶνος στοιδῶν : Φρόν. 227.

προδυσωμοί-ἔω μοι. κ. σων. δωροῦμαι, χαρίζω, φιλοδωρῶ τι πρότερον : Μάξ. Ὀρμολ. 1, 103 κ ποθ. : Ἰώσ. Α 18, 8, 7 γὰ προδεδωρμένῃ.

προδυσσις ὡν. ἐφετ. τὰ προδύσσω, ἐπιθυμῶ πρόδιδεν, θέλω νὰ γίνω προδότης : Δαμῆσκ. Ἰσθ. 173 προδυσσιῶν εἶοικε.

προδυσέταρος - ὄν ὡν. ὁ πρόδιδων τοῦς ἑστούθ ἑταίρους : Σκόλ. 14, Δίων Κ 53, 14.

προδωαίκομο - ὄν ὡν. ὁ κουρηματίας, κομ-παστής, ὁ μὴ ἐμμένων εἰς τοὺς λόγους τοῦ· Εὐστ. 710, 12 ἐδ εἰς μῆτιν ὑπασχετικός, ὁ τὰς ἑαυτοῦ ὑποσχέσεις ἐν οὐδέν τιθέμενος, ἀλλὰ προδιδούς, Φώτ. Σουδῖ. ἐν κώδ. ἔσφ. φέρεται γρ. προδωαί.

προγγυήσι (ἡ) ὡν. ἠθλ. τὸν προγγυῶνα βλλ., πρότερα ἐγγόν, διαεγγόν : Κώδ. Ἰουστιν. 6, 48, 1, 2.

προγγυῶν (τὸ) ὡν. κ. Ἐπιγρ. ὁ πρότερος ἔγγονος, ἔγγονος ἐγγόνου, διαεγγόνος, ὁ παραεγγόνος, δεύτερον ἐγγόν : Ἰουστιν. Νεαρ. 18, 4.

προγγυῶμοι ὡν. ποθ. ἔγγραφοίμα ἐκ τῶν πρότερον, προηγουμένως : Δίων Κ 39, 17.

προγγυκῶ πᾶν μ. κτ. δωρ. τ. πρῶγγυεῶω, ἀπορφ. παρακ. πεπρωγγυεῦκῆεν προεγγυῶω, ἀπρογγυήσις - ἐως (ἡ) ἔπιγρ. ἢ ἐκ τῶν πρότερον παροχῆ ἐγγυήσεως.

προγγυμνάω ὡν. γυμνάζω τινὸς προηγουμένου, ἐκ τῶν πρότερον εἰς τι : Ὀριπ. 3, 452.

προγγυῶσι (ὲ, ἡ) Ἐπιγρ. κ. πᾶν. δωρ. πρῶγγυῶσι ὁ προσφερόμενος, προσερχόμενος ὡς ἐγγυητής.

προγγυῶμαι-ἔω μοι. κ. Ἐπιγρ. κ. σων. παρήγω ἐγγύησιν ἢ ἀσφάλειαν ἐκ τῶν πρότερον, ἀρραδωνίζω πρότερον : Νικήτ. Εὐγ. 1, 300 ἀμνημονόητα τῆς προγγυημένης κ. ποθ. : Ἀνπ. ἀπ. 1, 1.

προγγυῶ ἔγερω, σηκῶνω, ἐξυμνῶ πρότερον : Ἀριστλ. ΗΝεκ. 1150 β, 23 π-ταυτοῦς 2) προεγγυήσασθαι ὄμνθ. ἐξασκοῦσθαι πὸ εἶμαι ἐν ἐγγυητόν, ἐγγυῶσι : Ἀριστλ. Πρ. 916 β, 2 3) ἐσογρυνῶ ἐπί τινος, μετ. γενικ. : Φιλόστρ. Ἀπολλ. 8, 7, αὐτ. ἔκν. 2, 17.

προγγυάθωμι ὡν. ποθ. ἐγκάθωμι, κάθημαι ἐντός πρότερον, ἐνυπαρχῶ ἐκ τῶν πρότερον, μετ. : Πολύδ. 3, 15, 9 οἱ διὰ τὰς προεγκυάθμενας αὐτοῖς ὄρημας ὄλιγωροῦντες τοῦ καθήκοντος.

προγγυάω - ἔω ὡν. ἔγκαλω, κατηγορῶ προηγουμένου, πρότερον 2) Προεγκυάων ὄνομα οἷα κωμψιδῶσι τοῦ Μενάνδρου : Σίτοθ. 4, 19, 17.

προεκατάβᾶλλω ὡν. ἐκατοσθᾶλλω προηγουμένου, πρότερον : Ἐὸς. Προφ. Ἐκλ. 1, 1 προεκαταβᾶλλω τὸν σθερλίους.

προεγκέμαι ὡν. κ. Ἐπιγρ. ἐγκέμαι, κείμαι ἐντός πνος προηγουμένου, ἐκ τῶν πρότερον, προἰσάργω : Ἡρωδιαν. 1, 17, 10 τῆς προεγκεμένης τροφῆς 2) ἐνταφιάζομαι προηγουμένου : Ἐπιγρ. θυατέρον.

προεγκυλέωμαι ὡν. ἐγκελεύω, προτρέπω, ἐνθαρρύνω προηγουμένου, πρότερον : Ἀπολλ. Σοφ. Λεξ. Ὀμ. ἐν λ. προδωῶντε.

προεγκλίω ὡν. ἐγκλιέω, κείω μετὰ πρότερον, προηγουμένου : Πρὸδρ. 14.

προεγκλίμα-ατος (τὸ) ὡν. ἐν Βέττ. Βάλ. 354, 11.

προεγκυλῶ ὡν. κ. Ἐπιγρ. κ. σων. ἀπ. λ. ἀντὶ προκοιτῶν βλλ. : Ἰάσ. ἐπροδυσμῆτιον τὸ πρὸ τοῦ κοιτῶνος στοιδῶν : Φρόν. 227.

προεγκρατεύομαι ὡν. ἐγκρατεύομαι, ἀπέχω τινὸς πρότερον, ἐκ τῶν πρότερον : Βασ. 3, 181 C.

προεγκωμιάζω ὡν. ἐγκωμιάζω, ἐπαινῶ ἐκ τῶν πρότερον : Σχόλ. Ἀριστείδ. 311.

προεγκωμιάζω ὡν. κ. Ἐπιγρ. κ. σων. ἀπ. λ. ἀντὶ προκοιτῶν βλλ. : Ἰάσ. ἐπροδυσμῆτιον τὸ πρὸ τοῦ κοιτῶνος στοιδῶν : Φρόν. 227.

προεγγυῶ - ἔω ὡν. ἐπρογγυῶ βλλ.

προεγγυάσσω ὡν. ἐχαράττω προηγουμένου, πρότερον : Φῶ. 2, 229, 8 ψυχῆν τραχεῖαν ὑπὸ τῶν προεχαράττωντων τῶντων 2) χαράττω διὰ μαχοιζόμενα προηγουμένου, κῆνω ἐγκοπῶ : Ἀρετ. Χρον. Νουα. 2, 13 ἂν πελιδνὸν ἔσται αἱ σάρκες, προεχαράσσει ἐγγυλῶσιος εἵνεκεν.

προεχειρήσας - ἐως (ἡ) ἔπιγρ. προηγουμένη διευθέτησις, κατάταξις διάταξις.

προεχειρίζω ὡν. κ. σων. ἐχειρίζω εἰς τινο προηγουμένου, ἐκ τῶν πρότερον : Ἀν. Κορν. 313 D τὸν χρυσόδουλον λόγον ἄνεπρ ὁ βασιλεῖς αὐτοῦ προεχειρήσας 2) παθ. τυγχᾶν διαχειρήσεως, ἀναλομβᾶν ὄνομα ἢ δῖο : Ἡρωδιαν. Ἀστρ. 3, 4.

προεγκριώ-έω έπιχειρώ προάωρα, πρό του καιρού : Παλ.θ.2,68.2 προεγκριθήσεται παρά την έαυτου γνώμην' 2) δοκιμάζω τι προηγουμένως : 'Αριστ.Λ.10,160b,15' παθ. : Σέξτ.Έπιμ.Μαθ.1,35 τά περί τίνος προεγκριθήναι.

προεγκρίω μτην. κρίνω, άξιολογώ ή ή τινα προηγουμένως : Διοσκ.Έπιπ.2,19 (παθ.), Γαλ.13,820 ιεκ. ίσάντι προσι-ι.

προεγκριματιζώ μων. ένεργώ έγχευσα πρότερον : Ίππιατρ.127.

προεγκριματισμός(ός) μων. τό προεγκριματιζέιν βλ.λ. : Ίππιατρ.129.

προεδήδοκα, προεδεσθήναι του προεσθίω βλ.λ. **προεδήκός**-ή-ών] πάπ. λιθ. ό πρό του έδους, του ναού : Πάπ. προεδικά έδδασθ.

προέδρα(ή) ή πρώτη έδρα, τό πρώτων καθίσμα έν τώ θεάτρω. ή προεδρία : Δίων Κ.59,7 έκ προέδρας μετά των αδελφών... συνθεσάσαστο ίπιθ.άναν. προεδρίας, 'Επιγρ. Γ(α)δε Νικ(ή)νη βατέρ(ω)ν άγ(ών)ι | τοις πάσι | ιδίαις προηδ-δρα' 2) γλωσσα. τά πρώτεια' 3) είδός τι προβαλμού : 'Επιγρ.

προεδρία(ή) (προεδρεύω) μων. κ. νεώτ. άντί προεδρία βλ.λ. : Ζωνορ.157B.

προεδρία(ή) (πρόεδρεύω) μων. κ. νεώτ. άντί προεδρία βλ.λ. : Ζωνορ.157B.

προεδρία(ή) (πρόεδρεύω) μων. άντί προεδρία : Νικ.Κων.2,99D είς την οικουμένην έπαρο προεδρευσιν [ίδε πατριστεσια].

προεδρεύω (πρόεδρος) κ. μων. νεώτ. κ. δημ. άορ. προήδρευσα, είμαι πρόεδρος, άσκό, έκτελώ καθήκοντα πρόδρου, έχω, κατέχω την προεδρίαν : Δημ.596 ά πρόεδρεύοντες τής βουλής, Αλογιν.1,33 καθ' έκάστην έκκλησίαν άποκληρούσιν φυλήν επί τό βήμα, τής προεδρείου, Υπερείδ. Φιλ.5 τοις άναντία τής νόμου προεδρείου, 'Αριστ.Λ.Αθ.44,3 προεδρεύειν δ' έξοστιν άπαξ επί τής πρωτανίας έκάστης, 'Επιγρ. προεδρίας τάς φυλάς των Ύλλείων, αύτ. πρόεδροι οι άν τυγχάνωσι προεδρεύοντες, 'Αριστ.εί.1,153, - του δεινα προεδρεύοντες, - τής συναλεύσεως προήδρευσε ό άντιπρόεδρος' 2) μτην. κ. μων. είμαι έπίσκοπος, έκτελώ καθήκοντα έπίσκοπου, έπισκοπώ, έπισκοπεύω : Βασ.592B, Μήνω.12,6 Μικρ. 'Εορ. μύρω θείω σε έχριστο θεά χάρις του Πνεύματος, μύρων προεδρεύσαντα' 3) καθήκον επί των κοσμιμάτων, έδρών τής πρώτης σειράς έν τώ θεάτρω : Λουκ.2,Τρογ.β έσοικασιν, ώ Ζεο, οι βαρβαρικοί προεδρεύοντες μόνοι, αύτ.ΙΓ' 4) ρηματ. η. προεδρία, προεδρευσις.

προεδρία(ή) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. κ. προεδρία, ίπν. προεδρία τό δικαίωμα ή τό προνομίον τής πρώτης έδρας, ήτοι του καθέσθαι επί των έδρών τής πρώτης σειράς κατά τους δημοσίους άγώνας, έν τοις θεάτροις, έν τοις έκκλησίαις του δήμου, έν τοις βουλευτηρίαις κττ., παρεχόμενον διά ψηφισματος προξένιος είς έπίσημους έένους, συνθή. εύεργάτας τής πόλεως' Σουίδ. εφοροδρία, τιμής αύτου ό τοπόπος. έξην δέ τής τιμής τούτης τυχώσι και έν βουλευτηρίω και έν έκκλησίαι και έν άλλω παντί συλλήγω τους προλαβόντας οτινες ήσαν έξεγερσαντας αυτούς είς τον έκείνων καθίσαι τόπον' : Ξενοφ.2,7 προεδρίην έν άγώσιν άροισι, 'Ηρ.1,54 Δελφοί δε άντί τούτων έδωσαν Χροσώ - προμαντήρη και άστελεην και προεδρίην, αύτ.9,73, 'Αριστ.Φ.Θεομ.834 προεδρίαν

τ' αύτή διδοσθαι... Σκίριος, Ξεν.Προσ.3,4, Ψά, φισμα η. Δημ.256 'Αθηναίοις δάμην έπιγαμίαν... προεδρίαν έν τοις άγώσι, Αλογιν.3,76 ούδελιαν ώπότε φαίνεται προεδρίαν είς προεδρίαν καλλείας' || όμ. τό δικαίωμα ή προνομίον τής πρώτης έδρας παρεχόμενον είς πολιτας τιμωσαντας ή εδεργείσαντας την έαυτων πατρίδα, ένιστε δε και είς τους άπογόνους αυτών : 'Αριστ.Φ. Ίπν.575 άνών ήν πρόεδρίαν φέρουσι και τό σιτία, ού μαχησάθαι φασιν |βερναρδ.Γρηγ. 'ένών ήν τυγχάνουσιν (έκείνους) τής πρώτης έδρας έν έκκλησίαι και θεάτροις| και τής έν πρωτανείω σιτήσεως η, αύτ.702 άπολύ σε νή την προεδρίαν την εκ Πύλου, Πλάτ.Νόμ.831B ό μόν μάλιστα ή έξενος είς προεδρίαν των άγώνων καλείσθω βοηθών, αύτ.947A' 2) ή πρωτοκαθεδρία, τό πρωτεία, ή τυχητική διακρίσις : 'Αριστ.Ρητ.136λ.35, Πλούτ.Ήθ.535B τον φιλότιμον πέσεις έκστησι τής προεδρίας, 'Ηρωδιαν Ιστ.1,8,4 την προεδρίαν άπονεύσασθαι τή του βασιλεύοντος γυναικι' || όμ. μτην. προτίμησις, έκτίμησις, ύπόληψις : Σωκ.Έπιτ.53,5 προεδρίας άξιοσύσαι παρ' ύμιν τοις σοφοίς, Πλούτ.Πελ.19 τον αύδόν είς τιμήν και προεδρίαν άγοντες, Γρηγ.Νοσ.1,460B ή του λογιώμου προεδρία, Πάπ. προεδρίας έτυγγάνομεν [καλής περιποίησως] || φρονιτίς, μέριμνα, έπιμέλεια : 'Αρετ.Χρόν.Νούσ.1,3 προεδρία κοιλίας, Πάπ. τον πραγμάτων πολλής προεδρίας δεομένω' 3) συνεκός ή πρώτη έδρα, τό έν τή πρώτη σειρά καθίσμα : 'Ηρ.4,88 άρειον έν προεδρία καθήμενον [είπ καθέδρος προεξουσίης, επί θρόνου, αύτ.6,57, 'Αριστ.Φ.Αχ.42 είς την προεδρίαν πάς άνήρ ώσιζέτωι' || είδ. έν 'Αθηναίοις, οι έδροι των πρωτανών έν τή έκκλησίαι του δήμου : Δείκ.2,13 ή προεδρία των πρωτανών' 4) γεν. άρχή, έξουσία, κυβέρνησις : 'Αριστ.Πολιτ.1292a,9 ό βέλτιστος των πολιτών είναι έν προεδρία' 5) νεώτ. κ. δημ. τό να είναι τίς πρόεδρος, τό όξίωμα του προέδρου : γιά δυο φήσους έχασε την προεδρία' || ή χρονική περίοδος καθ' ήν άσκει τίς την προεδρία : επί τής προεδρίας του Ρουσσέλτ' 6) μτην. κ. μων. ή έπισκοπή βλ.λ.4) : Γρηγ.Νοσ.1,1248C, αύτ.2,532C, Μόσχ.1,3084H.

προεδρίαζω μων. προεδρεύω, έκτελώ καθήκοντα προέδρου : 'Ανδρ.Χαρτοφύλ. έν Ηαρίτ Catal.εοδ.ετ.Μοναχου.5,307 προεδρίαζόντων των δεινα και συνεδριαζόντων των δεινα.

προεδρικός-ή-όν κ. νεώτ. ό άνήκων ή αναφερόμενος είς τον πρόεδρον, ό περί του προέδρου, ό του προέδρου βλ.λ.2) : 'Αριστ.Λ.Αθ.59,2 γραφές παρανομών, ... και προεδρικών και επιστατικών || νεώτ. ό άνήκων ή αναφερόμενος είς τον πρόεδρον, ό του προέδρου : προεδρικών διάταγμα [διαστατική πράξις εισηγσία τής κυβερνήσεως υπό προέδρου τής δημοκρατίας ένδιδουμένη ρυθμίζουσα την έκτέλεσιν νόμου ή άλλας αύτοτελετές σχέσεις έντός των όρίων των νόμων].

προεδρικός ή έπιορ. νεώτ. έκκλ. κατά τρόπον άρμόζοντα είς πρόεδρον βλ.λ.18, ώς όρος δι'ού έδηλοήτο ή είς παραιτηθείσας τής θεώσεως των άρχερεις και ίβια πατριάρχας παραχώρησις μητροπόλεων ή ένοριών προς πορισμόν των προς τον βίον άναγκαίων.

προεδρικός(ι)ός δημ. τό να είναι τίς πρόεδρος, τό άξίωμα του προέδρου, ή προεδρία βλ.λ.5) πρόδ. βασιλική, πασαλική.

προεδρός(ός) νεώτ. κ. επί γυναικός, ή [έδρα] κ. μων. κ. δημ. ό έν τή πρώτη θέσει καθήμενος, ό πρωτοκαθέδρος, ό προεστικός δικαστήριου, έκκλησιαστός του δήμου και ό. : Θεου.8,67 προέδρους τε έλάσται πέντε άνδρας, Πλάτ.Νόμ.949A

ἐν δίκῃ τοὺς προέδρους μὴ ἐπιτρέψαι μήτε ὀμνῶντι λέγειν, - ὁ πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου τῶν Ἐφεσῶν - τῆς Βουλῆς - τῆς Γερουσίας ἢ νεώτ. κ. δημ. ὁ προϊτάμενος πολιτικῶς ἢ ἄλλου σώματος: ὁ πρόεδρος τῆς Ἐνώσεως Συντακτῶν, - τοῦ συλλόγου Τρεῖς Ἰεράρχη κ. μτφ.: Ἀριστλ.Ζ1 601b,2 πέλομαι γὰρ τὴν τῆς μαντείας πρόεδρον ἀτόν. 2) εἰδ. ἐν Ἀθῆναις, συνήθ. κτ. πληθ. οἱ ἐν ἐνεργείᾳ πρυτάνεις οἱ ὅσοιαι προήδρουσαν τῆς βουλῆς καὶ τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου ἐπὶ τριάκοντα πέντε ἡμέρας κατ' ἔτος: Νόμ. π. Δημ.70b τοὺς δὲ προέδρους, οἱ ἄν τυγχάνωσι προεδρεύοντες ἐν ταύτῃ τῇ ἐκκλησίᾳ, Ἀλοχῆν. 2,65 τῆ δ' ἑστέρᾳ τοὺς προέδρους ἐπιφθεῖραι τὰς γνώμας, Ἀριστλ. Ἀθ.44,2 ἐπειδὴν συναγάγουσιν οἱ πρυτάνεις τὴν βουλήν ἢ τὸν δῆμον, οὗ τος κληροὶ προέδρους ἐνεία, Ἐπιγρ. οἱ λαχόντες πρόεδροι, αὐτ. τοὺς προέδρους οἱ ἄν λάξωσι προεδρεύειν ἢ ὁμ. κ. ἀλλαγῶ, ὅταν ἐν Μυτιλήνῃ, Αἰτωλίᾳ: Θουκλ.3,25 ἐσφίεται ἐς τὴν Μυτιλήνῃ καὶ ἔλαγε τοὺς προέδρους ἐν, Ἀππ. Μακεδ.9,1 ὁ τῶν Αἰτωλῶν πρόεδρος ἢ ὁμ. ἀντὶ τοῦ ἐπιστάτης βλλ.71: Πλούτ. Ἀριστ.3 μέλλοντας τοὺς προέδρου τὸν δῆμον ἑπερωτᾶν ἢ ἐν Πάν. πρόεδρος Ἐρμῶ πόλεως [συσβουλῶς]. 3) λέξ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνώτατος ἀρχὴν πολιτείας καὶ ἰδίᾳ δημοκρατουμένης Σουδῶ. κ. Φωτ. ἐπρέδρος, ὁ τῆς πολιτείας ἀρχηγὸς καὶ ἡγεμῶν: ὁ πρόεδρος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἢ νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας πολιτείας πνός: ὁ πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ἢ νεώτ. κ. δημ. κτ. ἐπέκτ. ὁ ἀρχηγὸς ὄργανουμένης πολιτικῆς ομάδος: ὁ πρόεδρος τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων 4) μτγ. κ. μισ. ὁ ἐπίσκοπος: Εὐσ.2,748Α, Γρηγ.Νύσσ.3,433Α, Γρηγ. Ναζ.3,1139Α, Μηναι.12,6 Μέγ. Ἐσπ. χροῖσις ὁ τῶν Μυριέν φρουρῶν καὶ πρόεδρος σπῆτος.

προεργω ἔπ. ἀντὶ τοῦ ἀρχοῦται, προεργῶ, μ. κτ. παρατ. ἐμποδίζω ἢ σταματῶ τινα ἱστώμενος πρό αὐτοῦ, κωλύω πᾶν τινας, μτ. αἰτ. κ. ἀπαρφ.: Ἰλ.Α 567 πάντας δὲ προεργεῖ θεός ἐπὶ νῆας δευδίεν ἰεπὶ τοῦ Αἰαντοῦ.

προήξα ἔπ. ἀντὶ προήκα, ὄρ. τοῦ προήμι βλλ. προήξω γ' ἐν παθ. ὄρ. τοῦ προήμι βλλ.

προήξω ἀσκό, ἐξοσκῶ τὰ πρὸς τὴ ἐκ τῶν προτέρων, γυνώσκω τὰ προηγουμένα: Πλούτ. Ἠθ.531Α προήξειν ἡμᾶς ἐπὶ τὰ μέγιστα, κ. παθ.: Ἐν.ΚΠ 6,229 ὄν χρῆ μιμουμένους εἰς ὃ δεῖ ἐλθεῖν προηγουμένους ἡμᾶς ὀφικνεῖσθαι, Ἀριστλ. Πολιτ.1337α,20 πρὸς πάσας δυνάμεις καὶ τέχνας ἔστιν ἄ δεῖ προηγουμένους καὶ προηγουμένους πρὸς τὰς ἐκάστον ἐργασίας. 2) συνήθως τὴν εἰς τὴ ἐκ τῶν προτέρων, προηγουμένα, μτ. δοτ.: Γαλ.4,256 κ. παθ.: αὐτ.2,223. 3) ἀντὶ ἐθίζομαι, μτ. δοτ.: Ἀντιλλ.Π. Ὀρειδ.6,36,4. 4) τοῦ τὰ ἐν Σπυρτικ. Ἐπικτ.110D εἰ μὴ προηξίται ταῦτα μὲν εἶχον κωνοσιθῆ, διαρρηθισθῆ ταῦτα κατὰ τὰ συνήθειαν. 5) ρημ.πλ. προηξισθῶς.

προηξισθῶ [ἰο] [προηξίζω] μισ. ἢ ἐνέσχηκα ὅτι ἀποτέλεσμα τοῦ προηξίζεν βλλ.2: Βλεμμ. ἐν Maii Coll. Vatic.2,667.

προήξω ὄρ. ὄντι ἐνεστ. ἐν χρ. [ὰνθ' οὐ παρολαγόμεναι ὅτιο προσοῦ βλλ.], ἀπαρφ. προήξω, μτγ. προήξω, ρίπτω βλέπω μακρὰν πρὸς τὰ ἡμέρα, βλέπω πρὸς τὰ ἑμπρός: Ὁδ.Ε 393 ὁ δ' ἄρα σχεδὸν εἰσίδε γοῖαν οὐδ' ἄλλα προήξω ἢ βλέπω πρότερον, παρατηρῶ, ἀνπλασθάνομαι κτὶ τὸ δὲ τῆς ὁράσεως, ἐκ τῶν προτέρων παίρνει κᾶπ τὸ μᾶτι μου: Ἰλ.7,556 εἰα προήξωσιν ἴοντα κίρην, αὐτ.Σ 327, Ὁδ.Β 396 εἰ πᾶς με προήξωσιν ἢ προάξωσιν ἀλλήτοι, Ἠρ.3,14 ἢ τὸ μέσ. προήξωσιν ἐν τῇ αὐτῇ σμ.: Ὁδ.Ν 155 ὄπηπτε κεν

δὴ πάντες ἐλαυνομένην προήξωσιν λαοὶ ἀπὸ πτόλιος Ἡφοῖο.Α 386 χαλεπὸς προήξωσιν καπρος ἰδγρ. προσιδέσθαι. 2) προήξω, προηξισθῶ, προηξισομαι, προηξισομαι: Πίνδ.Ν 1,27 βουλαίσι δὲ φῆν ἐσσομένην προήξωσιν, Χρησμ. Ἠρ.7,140 προήξωσιν κακότητος ἀνάγκης ὁμ. ἀπολ.: Πλάτ.Νόμ.691B εἰ δεῖ προήξωσιν ἡν ποτε, σοφώτερος ἄν ἦμῶν ὁ προήξωσιν, Κδ Γρόξ.2,31 προήξωσιν ἐλάττωσιν περὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ὁμ. ἐπομένης εἰδ. προτάσεως: αὐτ.Γαλ. 3,8 προήξωσιν δὲ ἢ γραφῆ ὅτι ἐκ πίστεως δικαιοὶ τὰ ἔθνη ὁ θεός ἢ ὁμ. τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ.: Ἐν. Ἀν.δ,1,8 ὁ δ' ἐπειδὴν προήξωσιν, ἀπαντᾶ ἀρπάσας τὰ ὅλα, Δημ.128 πόλλ' ἄν εἰπὴν ἔχουν Ὀλύμπιοι νῦν, ἄ τὸτ' εἰ προήξωσιν, οὐκ ἄν ἀπώλωντο, Διον. Ἀλ.Ρωμ.1,65 οὐδένος προηξισομένην τὴν ἐφοδῶν. 3) φρονιζῶ, μεριμνῶ περὶ τίνος, προνοῶ: Ἠρ.8,144 προήξωσιν ἡμῶν οἰκοφθορημένων, Θουκλ.1,83 οὕτοι καὶ κατ' ἄσυχταν τὴν αὐτῶν πᾶν ἀποθνήσκουσι προηξισομένην ἢ ὁμ. συνήθ. τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ.: αὐτ.4,64, Δημ.664 τασούτῃ μᾶλλον προήξωσιν... ὑπὲρ αὐτοῦ, αὐτ.1262 τὰς ἀναγκαῖας προσφάσεις ὅπως μὴ μερίζωσιν γίνωνται, προήξωσιν, Διον Κ 45,19 τοῦ μέλλοντος προήξωσιν, αὐτ.56,13 οὐδὲν τοῦ χωρίου προήξωσιν ἰδὲν ἐφρόνησε πασῶν. .j.

προηξισομένης-εως [ἡ] νεώτ. δημ. προηξισομένης ἢ ἐνεργείᾳ καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ προηξισομένης, ἢ ἐκ τῶν προτέρων ἐδοιοποίησις ἢ τὸ μέσον δι' ὃ προηξισομένης τις: τοῦ ἐστιάει γραπτῆν προηξισομένης.

προηξισομένης-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἐνέχων ἢ ἀποτέλων προηξισομένης, ὁ πρὸς ἐδοιοποίησιν γινώμενος: προηξισομένης παραγγέλματα, - προηξισομένης βολή.

προηξισομένης-ἡ νεώτ. κ. δημ., ὄρ. προηξισομένης. παθ. πορακ. μτγ. προηξισομένης, ἐδοιοποίησις βλλ.61 πινὰ ἐκ τῶν προτέρων, προηξισομένης, προηξισομένης: πᾶς προηξισομένης ὅτι... πᾶς προηξισομένης ἐγκαίρως περὶ... κ. παθ.: προηξισομένης ἐπανεληλυμένης. 2) ρημ.πλ. προηξισομένης.

προηξισομένης μτγ. ἐιδωλοποίησις βλλ.11 ἐκ τῶν προτέρων, σχηματίζω ἐιδωλον, εἰκόνα ἐν τῇ διανοίᾳ πρότερον, τὸ παθ.: Ἠλιδ.Α 118,9,25 τὸν νεανίσον τοῦτον ἀδελφῶν οὕτω τῆς κόρης καὶ ὁράσθαι μὴ μέλλοντα προηξισομένης, . . . διὰ τῶν ὄνειρατων ἐχρήνη.

προηξισομένης κ. νεώτ. ὄρ. προηξισομένης, ἀπτ. προηξισομένης, συμπεριόνη τὴ ἐκ τῶν προτέρων, προηξισομένης: Ἀριστλ.Ρητ.1358b,20 τὰ γενόμενα ἀναμνησκόντες, καὶ τὰ μέλλοντα προηξισομένης, προηξισομένης μισ. σχηματίζω τὴν εἰκόνα πνός, ἐμφανίζω, παριστῶ τὴν εἰκόνα, συμβολίζω ἐκ τῶν προτέρων: Γλυκ.135B τὴν ἀνάμνησκον θυσιῶν . . . αὐτὸς ἀνακίσειν προηξισομένης.

προηξισομένης-εως [ἡ] νεώτ. ἢ ἐνεργείᾳ καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ προηξισομένης, ἢ ἐκ τῶν προτέρων παραστάσις δι' εἰκόνας πράξεως ἢ γεγονότος πνός: Πισαδ.Χριστ.Τεμ.112 ἐφοβῶσιν μὴ ἢ πρόρρησις ἀπαληθεύσῃ . . . εἰς τὴν παροῦσαν περιστασιῶν, ἢ τῆς βεβαίως μᾶ ἐκ τῶν προηξισομένης τῆς Συντελείας.

προηξισομένης-ατος [ἰθ] [προηξισομένης] μισ. ἢ προηξισομένης, ἢ ἐκ τῶν προτέρων δι' εἰκόνας σχηματίζω παραστάσις: Ἰω.Μον. ἐν Ἄν.Βοασσ. 4,175,Γλυκ.118B πρ-τὰ παραγωγήν νεύματος, προηξισομένης παρακ. τοῦ προηξισομένης βλλ.

προηξισομένης-ἡ νεώτ. ὄρ. τοῦ προηξισομένης βλλ.

προηξισομένης-ἡ νεώτ. ὄρ. τοῦ προηξισομένης βλλ. προηξισομένης-ἡ νεώτ. κ. μτγ. προηξισομένης, κ. ἰδ. τὸ αὐδ. προηξισομένης ὄσια. βλλ. πορευομένης πρὸς

τὸ ἔμπρός, προχωρῶ, προβαίνω : Θουκ.1,64 κατὰ βραχὺ προβαίνω καὶ κείρων ἅμα τὴν γῆν, Ξεν.ΚΠ 7,5,6 τὸν μὲν πρῶτον ὀλίγα βήματα προλόντες μετέβαλλον ἐπ' ἄσπιδα, Ξεν.Ἐφ.4,3 πρ-τὴς ὁδοῦ ὄμ. ἐπὶ τοῦ Δέλτα τοῦ Νελοῦ : Ἦρ.2,15 προφασίς δὲ τῆς χώρης [κοιθῶς προχωρεῖ, οὐδένα τοῦ διὰ τῶν καθιζήτων τοῦ ποταμοῦ] 2) ἐπὶ χρόνου, προχωρῶ, προβαίνω, παρέρχομαι : Ἦρ. 3,96 προλόντος . . τοῦ χρόνου, οὐτ.6,129 προ-φούσης τῆς ηλικίας, αὐτ.2,350 προλόντος τοῦ λόγου, αὐτ.Θεαίτ.150D προφούσης τῆς ζυμοσίτας, αὐτ.Πρωτ.339C προλόντος τοῦ φασματος, Ξεν.Ἄν. 2,2,19 προφούσης. τῆς νυκτός, αὐτ.ΚΠ 8,4,13 προ-φόντος δὲ τοῦ συμποσίου, Ἐρμογ.Προαμυν.9 ἡ ἐργασία κατὰ τοὺς τρεῖς χρόνους πρ., Πάν. τοῦ προλόντος ἔτους [τοῦ τρέχοντος ἔτους] 3) ἐπὶ πρῶτα ἀναγινωσκόντων ἡ οὐλούντων, ἐξακολουθῶ, συνεχίζω : Πλάτ.Φαίδρ.98B προλὼν καὶ ἀναγινωσκῶν Ἰσοχωρῶν. ἐν τῷ ἀναγνώσει, αὐτ.Γοργ. 497A καὶ προίδη γ' ἐτι εἰς τὸ ἔμπροσθεν, οὐτ. 842H προλόντες ἤδη σχεδὸν ἴσμεν ἐν τῷ κατασκευάσει μὲν ζυσεῖσθαι, Πλωτίν.2,4,4 ὁ λόγος προλῶν 3) πορεύομαι ὑπάγω πρῶτος, προχωρῶ ἔμπρός : Ξεν.ΚΠ 1,5,14 ἐγὼ δὲ ἔπαυεσθων πρὸς τὸν πατέρα πρόκειμι δὴ, ὄντας, αὐτ.2,2,6 ἐγὼ οὐ σὲ μόνον ἐκέλευον ἀλλὰ πάντας προτείνει κ.μτ. γενικ. προπροβαίνω, προχωρῶ ἐπὶ κεφαλῆς τινός : Ἦρ.1,80 προσέταξε τῆς ἄλλης στρατῆς προτείνει κ.μτφ.μτ.γενικ. : Ξεν.ΚΠ 6,3,29 τοὺς προ-φόντας τοῦ καιροῦ ἡ λειπομένους 3) ἐπιέρχομαι, ἐκβαίνω : Ἀριστφ.Θεσμ.69 χειμῶνος . . ὄντας κατακομπτεῖν τὰς στροφὰς οὐ βόδιον, ἦν μὴ πρῶθ θύρασι πρὸς τὸν ἥλιον, Ξεν.Λοκ.1,2,3 προ-φάνει ἔξω τῆς φάλαγγος [ἐν κώδ.], Ἠρωδίου.1στ. 1,17,4 πρόσει τοῦ οἴκου : ἔμφανίζωμαι δη-μοσία : Πάν. ἐν ἀρεθ' ἐσθῆτι προτείνει 1) ἔξερ-χεται ἕκ τινος, πηγάζω, ἀναπηδῶ : Ἀφθόν.Προβ.6 γῆς τε καὶ ὕδατος 6) μεταβαίνω εἰς τι, ἀρχομαι ἄλλοι τινός πράγματα : Ξεν.Ἰνπ.10,13, Ἀριστφ. Φυσ.209α,26 καὶ τοῦτο εἰς ἔπεινον προεῖσιγ' . . ὁδ. γίνονται : Λοκ.Νήφρ 20 τὸν μὲν ἐξ οἴκετου δεσπότην πρῶτοντα 7) ἐπὶ ἐντερίαις ἡ πρά-ξιως, προχωρῶ κολῶς, προσοδεύω, προβαίνω, ἐπιτυγχάνω : Ξεν.Πρόσ.6,3 προέσπει ἐπὶ τὸ λῶον. **πρόκειμι** ἰεμῆ κ. μαν. εἰμῆ πρότερον, εἰμῆ ἀνδρ-χῶ εἰς τὸ παρελθόν, προπάρχω : Ἰλ.7,10 ὅς ἔδῃ τὰ τ' ἔδοντα τὰ τ' ἐσσύμενα πρὸ τ' ἔδοντα [ἐχθρῶν καὶ τὰ προγεγονότα], Αἰλ.Τοκτ.29,10 αἱ προού-σαι τάξεις [αἱ πρότεροι τοποθεσίαι], Κλημ.Ἄλ. Στρωμ.2,169,10 [Dind.] Πάν. ἀνωκοδόμησα ἐπὶ προ-φάνει θεμελίους ἀρχαίους, αὐτ. τὸ πρῶτον αὐ-τῶν γυναικί [εἰς τὴν παροῦσαν αὐξάνου], αὐτ. οἱ προλόντες γενοῦσι [οἱ πρότεροι, οἱ προηομινοί], αὐτ. θεός ὁ παντοκράτωρ, ὁ ὢν, προῦν καὶ μέλλ-λων, Μετοχ.Θ 447' : οἱ προλόντες οἱ προπάρ-χοντες καὶ ἀνάρχοντες ἐτι καὶ νῦν : Ἀθῆν.9,391A τῶν ἀναπιεμένων ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀλεκτρούων τὸν ἀναπείντο οἱ προόντες δεχόμενοι μέχρι ἂν ἄλλος ἀναπείθῃ : Πάν. τοῖς προοῖσι δίωμι εἰς τοὺς πρότερον διημήσαντας 2) προσε-δόμενα ἤμισα καὶ μέλλοντα νῶ φηλέησσαι. **προκρίων** κ. προκρίνα [Πολύδ.3,114,8], ὄντω ἐνεστ.ἄνω ὁ ἐν χρ. τὰ πρ. πρόφμι, προλέγω, προ-αγορεύω, ἀπαφρ. προκρίων, πτχ. προκρίων, προλέγω, προσφτεῖω, προκημιέτω : Πλάτ.Ἐθῶρ. 3C ὁ τι οὐκ ἀλλεθὲς εἶρηκα ἐν προκρίων, Πολύδ. 6,3,2 τὸ τε προκρίων ὅπερ τοῦ μέλλοντος στοχα-ζόμενον, ἐκ τῶν ἤδη γεγονότων εμπαρεῖ Γολ. 14,601' 2) προλέγω, προαναφέρω : Πολύδ.3,114,9 βλεπούσης . . τῆς . . τῶν Ἰωβιανῶν τάξεως πρὸς μεσημβρίαν, ὡς ἴσταν προκρίνα 3) προσημα-ζόμενος λέγω, λέγω, ὁμιλῶ ὡς ἐν προοίμῳ, προ-

οιμῶζομαι, προλογίζομαι : Ἀριστλ.Ρητ.1394d,31 τοῦτο προκρίοντα ἐπεισιν τὰ ἔμπροσθεν . 4) προ-κρίπτω, δηλῶ, γνωστοποιῶ δημοσίᾳ : Ἦρ.7,9,2 ἐπέειν γὰρ ἀλλήλοισι πόλεμον προκρίωναι, αὐτ.7, 116 ἐξείνην τε ὁ ἔφραξεν τοῖσι Ἀκαονθίοσι προει-πε, Ξεν.ΚΠ 1,5,18 ἀγῶνας . . προκρίων ἐκάστοις, αὐτ.2,1,24, Πλάτ.Νόμ.698C θάνατον αὐτῷ προκρί-ων μὴ πρῶτον ταῦτα, αὐτ.Κρατ.401A προκρί-ωντες τὰς θεοῖς ὅτι, Ἐπιφρ. ἀνομάζει αὐτὸν προκρίων τρεῖς ἀμάρτας [βίων προκρίωναι τριῶν ἡμερῶν, ἐν αἷς πρῆεῖ ν' ἀπαντήσῃ], Πάν. ἐν ἡμέραις πέντε ἀφ' ἧς ἂν ἀλλήλοισι προκρίωνται : ἡ μνήμη, ἐνάγω, καταγγέλλω : Δημ.1348 προκρίων αὐτῷ ἐπὶ Παλλάδιω φόνου [ἐνήγαγον αὐτὸν ἐπὶ φόνῳ παρὰ τοὺς ἔφραξας τοῖς ἐν τῷ ἀκροπόλει παρὰ τὸ Παλλάδιον ἐδρεύουσι] 5) μτ. ἀπαφρ. παραγγέλλω, διατάσσω πρότερον : Ὀδ.Α 37 ἐπὶ πρὸ οἱ ἐπομένῃμεις . . μήτ' αὐτὸν κτείνειν, Ἦρ. 1,21 προεῖπε . . Μιλησίοισι . . νείκειν, αὐτ.155 πρό-επει δ' αὐτοῖσι κισθαρίζειν, αὐτ.7,12, Σοφ.ΟΤ 351 ἐνέπεια τοῦ κηρύγματι ὡπερ προεῖπας ἔμμε-ναι, Αἰσχίν.1,3 οἱ μὲν γὰρ νόμοι προκρίων αὐτῶν . . μὴ δημηγορεῖν, Ἐπιφρ. προεῖπε τοῖς κωδικασταῖς ἀλλοεῖσθαι ὄμ. μτ. οἱτ. κ. ἀπαφρ. : Θουκ.4,26 προκρίοντες εἰς τὴν νῆσον ἐσάγειν σφῶν τὸν βαυλόμενον, Ἀνδοκ.4,17 προκρίων αὐτῷ ἴσπειν [τὸν ἡπειλήσει] : ἔντελλομαι μτ. οἱτ. : Ἦρ.1,156 προκρίων Λυδοῖσι, τὸ δ' Κροῖστος ὄπισθετο. **προκρίω** ἀφρ. τ. τοῦ ἐπ. προκρίω βλλ. **προκρίωκα** παρακ. τοῦ προεῖω βλλ. **προκρινεύω** μτμ. ἐληγμένω τινὸ πρότερον, καθησυχάζω τινὰ προηομιμένω : Ἰώα.ΠΙ 3,12 **προκρίωσμαι** παθ. μέλλ. τοῦ προεῖω βλλ. **προκρίωσι** εἰσάγω τινὰ πρότερον, φέρω, ὀδη-γῶ τινὰ που προηομιμένω : Πλουτ.Θέμ.1066d τὴν κακίαν τῆς ἀρετῆς προκρίωσιν κ. ποσ. . Δημ. 1004 ἐμὸν προσηομιμένον [ἐν. εἰς τοὺς φράτε-ρας], Ἐπιφρ. ἐπὶ τὴν χώραν τάδελοφ προ-σηομιμένον : τὰ προσηομιμένα μέτρα προ-ηομιμένως εἰσαχθέντα : Ἰώα.ΑΙ 19,2,2 οἱ μὴ ἀρέ-σκομο τὰ προσηομιμένα : ἢ ἐν συγγραμμάτι, εἰσάγω ἡ περιγράφω πρῶτον : Πλουτ.Διάν.2 ἂν ταῦτ' δὲ, δωδεκάκτι τῶν παραλλήλων ὄντι βίων, τὸν τὸν προεσπεύερον προσηομιμένον, Πάν. ἡ προσηομιμένη σφραγίς ἡ ἀνωτέρω μη-μονευθεῖσαι 2) ἀμτδ. εἰσέρχομαι, ἐμφανίζω-μαι πρῶτος ἐπὶ τῆς σκηνῆς θεάτρον : Ἀριστλ.Πο-λιτ.1336b,29 ὁσέων γὰρ οὐποτε παρήκειν αὐτοῦ προσηομιένου, ἀσὲ τῶν ἐπιτελῶν ὑποκριτῶν, ὡς οἰκουμενῶν τῶν θεατῶν ταῖς πρώταις ἀκασαῖς : ἢ διδασκῶ δρᾶμα τὶ κατὰ πρῶτον : Σχολ.Ἀ-ριστφ.Βάτρ.53 ἡ Ἀνδραγαθία ὀδοῦσθ' ἐπὶ προ-σηομιετα 3) ρημια. π. προσηομιέω. **προκρίωσιν** ἡ [προσηομιέω] μτμ., μαν. κ. νεώτ. ἡ πρότερον ἡ προσηομιεὶ εἰσαγωγή, ἢ ἐν εἰδεί προσηομιεὶ εἰσαγωγή εἰς κέρδιον τὸ θεμα, τὸ προ-φῶν, ὁ πρόλογος : ἰων. Ἀρεοπ.4,12,447 καὶ ἐν ταῖς προσηομιεῶσι τῶν λογίων, Κύριλλ.4,7 προσηο-μιέων τινα τῆς εἰρητῆς τελειότητος. **προκρίωσιγῶκος**-ἡ-ὄν μτμ. ὁ ἀνήκων ἡ ἐπι-τήδειος εἰς τὸ προσηομιέω βλλ., ὁ εἰσαγωγικός : Εὐδόξιος ἐν Μειτ' (οἱ Λ.Νετ.1,167' 2) νεώτ. ὁ ἀ-νήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν προσηομιέω ἢ ὁ προκαταρκτικός : προσηομιέω ἀνάκρισις ἡ προσηομιέωσι - ὁμιλία ἐπίφρ. νεώτ. -ὡς δημ. -ἀ. **προσηομιέω** μτμ. εἰσάβωκα πρότερον, εἰσάβω-κα, εἰσέρχομαι προηομιμένως, προσηομιέωμαι : Κύριλλ ἐν Μειτ' Λ.Νετ. εἰσα.10,253. **προσηομιέωμαι** παρειαγῶς, κάμων παρατήρησιν τινὰ πρότερον, ἐπὶ ὁμιλῶντος καὶ παρατηρούν-τος τὸ προηομιμένως περὶ τινος ἐκτός τοῦ θεμα-τος : Σωκρ.Ἐπιστ 36 περὶ ἐμοῦ προσηομιέωμαι

τῷ τρόπῳ τούτῳ' 2) ἀμτβ. ἄρχομαι, ἀρχίζω, κίωμα ἀρχήν· Λογῖν.222 προσιεβάλεν αὐν εὐ-
θὺς ἀπὸ τοῦ φόδου, ὡς μὴδ' ἀρχὴν φθάνων
πρὸς τὸ ἐφεστώς θεός προσαγορεύσει τοὺς ἀ-
κούοντας' 3) ἀμτβ. ἐλπίχομαι, ἐπέχομαι, ἐρ-
χομαι πρὸ τινος μεγατόνος· 'Ἄετ.5,23 τῆς ὥρας
προσιεβαλόσθη' 4) ρηματ. π. προσιεβολή.

προσιεβολή (ἡ) [προσιεβόλω] μτγν. ἡ προσιε-
σαγωγή, τὸ προσίμιον· Κύριλλ.1,516B, αὐτ.237B.
προσιεδῶν μτγν. περιπέλω, ἐπιπέλω τινὰ εἰς
πρότερον δεσμούς, ἢ τῶν τοῦ παθ. παρακ. κτ.
πληθ. προσιεδεδεμένοι οἱ συνδεδεμένοι διὰ πρό-
τερον συμμαχῶν· Πολύβ.9,31,1) χάρην τοῦ γυνῶναι
πάντας ὄμας διότι καὶ μὴ προσιεδεδεμένους ..
μᾶλλον Αἰγυπίοις ὄμας .. ἐχρήθη συμμαχεῖν.

προσιεδοῦμαι μον. εἰσερχομαι πρότερον, προσιε-
ρχομαι· Νικήτ.Εὐγ.2,44.

προσιελαύνω μτγν. ἀμτβ. εἰσελαύνω πρότε-
ρον, εἰσαρμύ. εἰσερχομαι προηγουμένως· 'Ἡλιόδ.
Αἰ8,9,1) ὀλίγων ἐρῆθαι προσιελασάσας εἰς τὸ ἄστυ.

προσιερχομαι εἰσερχομαι πρότερον, ἐρβαίνω
προηγουμένως· Δημ.840 προσιεσκληθῶς καὶ
ἀπαντα διωμολογημένως πρὸς τὸν πατέρα, Διόδ.
Σ16,94, Πλούτ.1,Πελ.8 ὀλίγους τῶν νεωστῶν πα-
ροδοῦσθαι προσιεσθῆναι εἰς τὴν πόλιν, αὐτ. 'Ἡθ.
707Π, 'Αντυλλ.π.'Ορειδ.6,10,14 τὸ προσιεσκληθῶς
νεῦμα, Λουκ.11,15.

προσιεσυροῦ-έω συνεισφέρειν προκαταβολήν·
'Ἐπιγρ. ἐκ τῶν ἰδίων ἄτοκα τὰ χρήματα προσιε-
συροεῖν.

προσισηγοῦμαι-έομαι μτγν. εἰσηγοῦμαι πρό-
τερον, προηγουμένως, παθ.· 'Ἰώα.Α119,2,2.

προσιεκαλῶ-έω μτγν. προσκαλῶ τινά ἐντὸς
πρότερον, παθ.· Κύριλλ. κτ. 'Ἰουλ.3,105C καὶ τινες
ὑπερίψους προσιεκεκλημένοι καὶ 'Ισραήλ.

προσιεκλείω μον. ἐγκλείω πρότερον, κλείω
τινὰ ἐντὸς πρότερον· Πρόδρ.309.

προσιεκρίνομαι μτγν. μέσ. προσιερχομαι ἢ
προσιεδῶ· Κλημ. 'ΑΑ.808 ἀπεισιεκρίνεται δὲ ἡ φυ-
χὴ καὶ προσιεκρίνεται τὸ ἡγεμονικόν.

προσιεσοδῶν [τὸ] μτγν. ὁ πρὸ τῆς εἰσόδου
οἴκας τῆσδε, τὸ προστώων, ὁ πυλῶν· Παλλᾶδ.
Λουα.98 εὐρον κεκλεισμένον τὸ προσιεσοδικόν.

προσιεσοδῶν [τὸ] μτγν. κ. μον. νεώτ. μ. κτ. πληθ.
προσιεσοδία προσιεσαγωγή, ἀπαρχή, προσίμιον,
προσᾶνκρουσμα· 'Ἡλιόδ.Αἰ8,8,17 καὶ ἦν ὡσπερ
ἐν δρμάτι προσιεσώφνησις καὶ προσιεσοδῶν τὸ
γινόμενον, Στουδ.Θεοδ.315 προσιεσοδία τῆς τοῦ
ἀνηχρίστου παρουσίας.

προσιεσοδῶς οὐ μον. κ. νεώτ. ὁ προσιεσαγωγί-
κός, ὁ προκαταρκτικός· Εὐστ.Που.268,24 ὅτι οἱ
προσιεσοδῶν τῶν ναπητῶν ὄλων ἡμερῶν κατα-
χοῦνται εἰς ἀκοάς, Νικ.Χων.294A ἡ προσιεσοδῶς
ἐτοιμασία τοῦ βασιλέως· ἢ τὸ αὐδ. ὡς οὐσ. βλλ.

προσιεσοκίζομαι ἐμφυτεύω ἢ ἐν ἐμαυτῷ πρότε-
ρον, μτγν· Κύριλλ.κτ. 'Ἰουλ.5,172D ἄς [ἀρεταί] ἀναγ-
κίον μὴ προσιεσοκίσασθαι καὶ ἐν στήνεσιν ἔχειν.

προσιεσπῶ προσιεσπῶμαι, προσιεσπίτω, προσιε-
σπῶμαι που ἀρμητικός, ἔξ ἐφθόδῳ· 'Ἡσ. κ'προσιεσπῶ-
ποικότες' προσιεσπῶντες.

προσιεσπέμω εἰσπέμω τινὰ που πρότερον,
προσποπέμω τινὰ ἐντὸς που· Ξεν.Κη.5,2,2) προσιε-
πέμωσ οὐδὲν ὁ Κύριος προεκπέμωσ .. αὐτὰς οὕ-
τως εἰσήει, 'Ἰώα.Α114,11,6) προσιεπέμωσ θερά-
ποντα' κ. παθ. Λουκ. 'Αλέξ.11) προσιεπέμειται δὲ
ὁ 'Αλέξανδρος .. πλοκάμους καθεμίνους.

προσιεσπίτω 'Ἡσ.προσιεβάλλω, εἰσαρμύ πρότερον.

προσιεσπένω μον. εἰσπένω πρότερον· Παιδ.5,410.

προσιεσορῶμαι σφαλ. εἰσαρμύεσθαι πρότε-
ρον, προσιερχομαι· Σχολ.Εὐρ. 'Ορ.58.

προσιεσπράσσω πᾶν. εἰσπράττω παρ' ἀφελέ-
του χρήματα πρὸ τῆς ὠρίματης παραβίαιας.

προσιεσορή [ἡ] νεώτ. μηχαν. εἰσαρμύ ἄνω εἰς
τὸν κύλινδρον πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ ἐμβόλου εἰς
τὸ νεκρὸν σημεῖον.

προσιεστρέχω μτγν. τρέχω ἐντὸς που εἰσερ-
χομαι δρομῶναι πρότερον· Κύριλλ.Χ.1073B.

προσιεστρέχω, μέλλ. προσιεσῶμαι, ὄρσ.α) προσιε-
στρέγωμαι, προκαταβάλλω, παρῆγω χρήματα, προ-
πληρώω τὴν εἰσαρμύ βλλ.51) ὑπὲρ πινος· Δημ.
1046 τοὺς δὲ νομιζοντας ἀπολλύειν, ὄταν εἰς τὸ
κοινὸν τὸ δαπανήσωσιν, ἀγει εἰς τοὺς προσιεστέ-
ροντας καὶ μὴ ἐπιτρέπειν δραπέτειαν, αὐτ.1208,
Πλούτ.Σύγκρ.Δίων.Βρούτ.1' ἢ γεν. προκαταβαλ-
λω, προπληρώω χρήματα εἰς τὴν πολιτείαν, τὸ
κράτος· 'Ἐπιγρ. ἀργύριον ἄτοκον προσιεστέρειν'
ἢ μτγν. 'Ἰω.Χρυσ.3,39D προσιεστέρειν τῆς φιλα-
θρωπίας τὰ μέτρα' 2) προσιεσῶω νόμον,
εἰσάγω πρότερον νομοσχέδιον, τὸ παθ.· Πολυδ.5,
166, Λιδάν.Προγ.39,3' ἢ τὸ μέσ. προσιεστέροιμαι
εἰσφέρειν, εἰσάγω πρότερον· Σχολ. 'Αριστφ. 'Αχ.321
προσιεστέροσθαι ὄνομα' 3) ἀπονέμω, διδῶν τὴν
προηγουμένως· Λιδάν.Προγ.227) προσιεστέρειν
χάρην τῷ πόλει' 4) ρηματ. π. προσιεσφορά,
'προσιεσφορά.

προσιεσφέρω [ἡ] [προσιεσφέρω] κ. νεώτ. τὸ προ-
σιεστέρειν βλλ.1), ἡ καταβαλλομένη, ἡ ἐκ προκατα-
βολῆς εἰσφορά βλλ.5), ἡ προκαταβολή εἰσφοράς
ὑπὲρ πινος· Δημ.977) ἄν προσιεσφορᾶν μὴ κομι-
έσθαι' 2) ἡ προκαταβολή, ἡ πληρωμὴ χρημά-
των εἰς τὴν πολιτείαν· 'Ἐπιγρ. χρημάτων προσιεσφο-
ρᾶ' 3) προκαταρκτικὸν δαπάνον· Λιδάν.
Προγ.33,18.

προσιεσφέρω [ὁ] 'Ἐπιγρ. ὁ δίδων προσιεσφο-
ρᾶν, ὁ μετέρας εἰς προσιεσφορᾶν βλλ.1),
προκεδβάλλω κ. νεώτ., ὄρσ. προσιεξέδολον, παθ.
ὄρσ. προσιεξέδληθην, ἐκβάλλω τὸ πρότερον, ρίπτω
τὸ ἔξω προηγουμένως· 'Αριστ.Ζ1.605,7 τὸ κα-
λοῦμενον πῶλιον αἱ ἴπποι προκεβάλλουσι παρ'
τοῦ πῶλου' 2) ἐξάγω τὸ ἐξ τινος θλιθῶν, πιέ-
ζω αὐτὸ πρότερον· Διοσκ.5,87) προκεβάλλειν
ἰκμάδι' 3) νεώτ. ἐνεργῶ εἰς τὸ νὰ προβάλλῃ,
νὰ ἐκταθῇ πρὸς τὸ ἐμπρὸς, ἐκτείνω τὴν πέρα
ὠρισμένον ὄριον' 4) νεώτ. ἀμτβ. προεκτείνω-
μαι, προξέχω πέρα ὠρισμένης θέσεως' 5) ρη-
ματ.π. προεκβολή.

προκεδβάσσω-έω [ἡ] μτγν. κ. μον. ἡ πρότερα
ἐκδοσις, τὸ προηγουμένον τέλος· Εὐστ.1394,14 ἴνα
μὴ δόξῃ ἀκαιρίας καὶ ἀτέχνους ποιήσασθαι τὴν
προκεδβασίαν [διδῶρ. παρέκδοσιν].

προκεκιδβάζω μτγν. ἐκιδβάω, ἐξάγω, ρίπτω
τινὰ πρόωρος· Πολυδ.20,3,2) παρεκίωνον αὐτὸν
μὴ προκεκιδβάξειν σφᾶς εἰς τὸν πρὸς Ῥωμαίους
πόλεμον [διδῶρ. παρέκδοσιν].

προκεκιδβάω [ἡ] [προκεκιδβάω] νεώτ. ἡ ἐνέργεια
καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ προκεκιδβάειν βλλ.3), ἡ
προεκτασις· ἢ εἰδ. γυν. ἡ μετόθεσις τοῦ θε-
ξίου ἢ ἀριστεροῦ παδὸς κατ' εὐθείαν ἐμπρὸς ἢ
καὶ πρὸς τὰ ὀπίσσω καὶ εἰς ἀπόστασιν αὐτὸ μόνον
ποδῶν ἀπὸ πτέρνας εἰς πτέρναν' 2) τὸ προκε-
κιδβάλλωμενον, τὸ προξέχον τμήμα, ἡ προεχού.
προκένονος [ὁ] μον., θηλ. προκεκύνω, ὁ δια-
εγγονός· Βασίλει.Πρόχειρ.48,17 [Zaciatr] ἐπὶ προ-
κεκύνου καὶ ἀνεκύνου, αὐτ.53,6) προκεκύνω.

προκεκιδάπνω-έω μτγν. δαπανῶ τὸ πρότερον,
καταναλώω, ἐξεντλώ τὴν προηγουμένως, τὸ παθ.·
Πολυδ.9,44,2) [ὁ Εὐφράτης] ταῖς .. διώρμει ταῖς
ἐπὶ τὴν χῶραν ἀγομένης προκεκιδάπνεται πρὶν
ἐκδοθῆναι εἰς θάλατταν νεοηίσθαι.

προκεκιδεῖνω-έω μτγν. ἐπιμένω εἰς τινά δέος,
τὸν ἐκφοβίωσ πρότερον· Κύριλλ.6,444) προκεκιδ-
εῖμασιν τοὺς ἡμαρτηκότες.

προκεκιδέχομαι μτγν. προσναδέχομαι, προσ-
ναλογάζωμαι τὴν καὶ παρεμυθίωσ αὐτοῦ, ἐμφοδίζω

παρεμποδίζω πρότερον: Στράβ.15,3,10 ὄρη ὑψηλά τὰ προεκδεχόμενα ἀπαντας τοὺς ἀνέμους, ἴωσ.Π1 7,6,4 προεκδέχεσθαι τοὺς κινδύνους.

προεκδημῶ-έω μγν. κ. μον. ἀπέρχομαι εἰς τὴν ξένην πρότερον, προσαδομῶ: Γρηγ.Νασβ.1, 986C. || μον. μτρ. ἐπὶ τὴν μοναχῶν: Ἰωσ.Αλ.17,6,1 ὁπόσα δεῖσαι λέγειν προεκδιδαχθέντες (πιθ. γρ. ἀντὶ προεκδοιχθέντες).

προεκδιδάσκω μγν. ἐκδιδάσκω πρότερον, διδάσκω τὴν ἐντέλειαν, ἀκριβῶς προηγουμένως: Ἰσίδ.Πυθ.12,58 πρᾶγμα οἰκεῖον προεκδιδάσκειν χρῆσασθαι, Θεμιστ.Λόγ.32,3581F κ. παθ.: ἴωσ.Αλ.17,6,1 ὁπόσα δεῖσαι λέγειν προεκδοιχθέντες (πιθ. γρ. ἀντὶ προεκδοιχθέντες).

προεκδίδωμι μγν. ἐκδίδωμι, ὁδηγοῦμαι τὸ πρότερον: Πολύβ.16,20,7 ἀδύνατιν οὖσαν τὴν μετὰ θεσιν διὰ τὸ προεκδεδωκέναι τὰς συντάξεις κ. παθ.: Διον.Ἀλ.Θουκ.1 ἐν τοῖς προεκδοθένσι ἀπομνημονιστοῖς, Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.3,1, Γαλ.18(2), 1024. 2) προεκδοῦσα κοιλία ἡ ἐκκορίζουσα πρότερον: Ἡρόδ.1.Ιστρ. ἐν Ριβ.Μεσ.58,100. 3) ρηματ. π. προεκδοσίς.

προεκδοσίς-εως (ἡ) (προεκδίδωμι) οχλό. ἡ πρότερα, προηγουμένη ἔκδοσις: Σχόλ.Ἀπολλ.Ρ1,285.

προεκδραμῖν ἀδρ. ἀσαρφ. τοῦ προεκτρέχειν.

προεκδρομῆ (ἡ) (προεκτρέχειν) μγν. τὸ προεκτρέχειν, ἡ πρὸς τὰ ἐμπρός ἐξδρομῆσι, ἰδ. ἐπιθεσίς τῶν ἐκδρομῶν βλλ., ἐπὶ στρατιωτικῷ ἀποσπάσματος προτρέχοντος ὡς ἀρσκαίου τῆς κυρίας στρατιάς καὶ χρησίμου δι' ἐπιθέσεις ἐκτός τῆς γραμμῆς τῆς μάχης: Πολυδ.1,164.

προεκδύω μγν. ἐκδύω, ἀναζέω τὸ πρότερον, ἀναθράω τὴν προηγουμένην: Ροῦφ.Π.Ἄρειδ.4,2,9 εἰ τις τὰ ὄστρα προεκδύσας ὄπτα ποιεῖται.

προεκθερίζω μγν. ἐκθερίζω ἢ ἐκκόπτω τὸ πρότερον: Γρηγ.Νύσσ.2,1032B προεκθερίεσθαι.

προεκθερμαίνω μγν. ἐκθερμαίνω τὸ πρότερον, ζεσταίνω τὴν ἐντέλειαν προηγουμένως, τὸ παθ.: Ἄρειδ.Σύνοψ.1,27, Παύλ.Αγ.1,51 προεκθερμαίνεσθαι τρέφεισιν.

προεκθεσίς-εως (ἡ) (προεκτιθῆμι) μγν. κ. μον. ἡ πρότερα ἐκθεσίς, ἡ προεσθαιολογικὴ ἐρημνεία, ἡ προσησιακὴ ἐξήγησις, εἰσαγωγικὴ, προσηϊόν: Πολύβ.3,1,7 ἀκόλουθον τοῖς ἐρημνίαις ποιησάμεθα τὴν πρόθεσιν τῶν αὐτῶν πραγματείας, αὐτ.8, 13,2 περὶ τὴν ἀρχὴν καὶ προκείσθαι τῆς πραγματείας. || εἰσαγωγικὴ ἐκθεσίς: Σκύμν.13 δοθεῖναι τῇ προκείσθαι λόγων μὴ πολλῶν, Διον.Ἀλ.Συνθ.23 τὴν προκείσθαι τοῦ χαρακτήρος.

προεκθετικός-ή-όν μγν. κ. μον. ὁ ἄνηκον ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν προκείσθαι, ὁ τῆς προκείσεως, ὁ προεσθαιολογικός, εἰσαγωγικός, ὁ ἐν εἰδεί προλόγος: Εὐστ.20,42 προεκθετικῶν σχήματ' ἐπίρρ. -ὡς προεσθαιολογικός: αὐτ.657,65.

προεκθέω ἐκθέω πρότερον, ἐξορῶ μετὰ ἀπουθίας, ἐξορῶ ἰδ. ἐκ τῶν τάσεων τοῦ στρατοῦ: Θουκ.7,30 προεκθέοντες τε καὶ εὐστρεφέεσθαι ἐν ἐπιχωρίῳ τάξει τὴν φυλακὴν ἐπισπῶντο, ἴωσ. Π1 2,16,2 γυναικῆς προκείθουσαι, Ἀρρ.Ἀν.1,12 αὐ τοξοὶ τὰ βάλλοντες τοὺς προκείθοντας τῶν Θορκῶν ἀνάτελλον, Ἰουλ.Λόγ.2,69D ἐν τοῖς δρόμοις προκείθεν. 2) μτρ. προτρέχειν, ὑπερβαίνειν πινὰ τρέχειν: Πλούτ.Π8,446D προκείθεν τοῦ λογισμοῦ,Αλ.Ζ113,11 προκείθων ὁ λόγος ὑπὲρ τοῦ δρόμου τοῦ λαγοῦ ἀναβέβηται.

προεκθρῆσσω μγν. κ. μον. ἐκθρῆσσω, ἐκπηδῶ πρότερον: Εὐσεβ.Μόνδ.34 ἀκριτα προεκθρῆσκει, Γρηγ.Νύσσ.1,9B προεκθρῆσθαι, Εὐστ.Πον.154, 20 φυτὰ προεκθροτόνα εἰς γέννησιν κ. μτ. γενικ.: Σχόλ.Εὐρ.458 ἢ Ἄρτερις προεκθρῆσκει τοῦ Ἀπόλλωνος.

προεκθαίρω μγν. ἐκθαίρω, ἐκκαθαίρω, ἐκκαθαίρω τὸ πρότερον, προκαθαίρω τὴν τελειότητα: ἴωσ.Αλ.18,5,2 Σωρ.1,40 γνῆ προεκθαίρειν, Σχόλ.Λουκ.Κατάλ.24 κ. παθ. μτρ.: Εὐσ.Ευκλ.1.Ιστ.1,1 τῆς φύξης δικαιοσύνην προεκκαθαίρειν.

προεκκαίω μγν. ἐκκαίω, κατακαίω τὸ πρότερον: Γαλλ.1,392 ἰπιθ.γρ. προεκκαίρειν.

προεκκαλέω-έω, μέσ. προεκκαλεῖται ἐν γλώσσᾳ, καλεῖ πρότερον [προεσθαι].

προεκκείμαι μγν. κ. μον. προεκτείνωμαι, προεξέγω πέρα: Φιλόστρ.Νεώτ.Εικ.15 στέφανα τὸ μέτρον προεκκείμενα. 2) ὡς παθ. τοῦ προεκτιθῆμι βλλ., ὀρίζομαι προηγουμένως, ἐκ τῶν πρότερον: Κικ.Ἀττ.6,5,2 ἡ προεκκείμενη ἡμέρα? || κείμαι ἀνωτέρω, ἀναφέρομαι, μνημονεύομαι προηγουμένως, παραπάνω: Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.10,24 οἱ προεκκείμειο λόγοι, Ἀθην.3,105C καλοῦσθαι-ανδ. β' εἰρηκὸν Ἐπίχαρμος ἐν τοῖς προεκκείμειοις Δημήτρ.Λακ. ἐν Ἡρακλ.Πάν.1012,33 τὰ προεκκείμενα, Λογγίλ.11 συνέδρος ἐστὶ ταῖς προεκκείμειναις ἀρετῇ καὶ ἢν καλοῦσθαι εὐξίαν, Πλάτ. τὰ προεκκείμενα προσητάματα, Εὐστ.829,22 ὡς προεκκείται. 3) τὸ προεκκείμενα πτωχικὰ τὸ πτωχικὰ τῶν ὀπίων ἢ ὑπαρξῆς προουπίθηται ἐκ πινῶν ἐπιρηρημάτων: Ἀπολλ.Δύσκ.Ἐπιρρ.170,26.

προεκκείνω-ὄω μγν. ἐκκείνω πρότερον, ἀδείκνυω προηγουμένως: Σχόλ.Ἰκ.1,223 προεκκείνας τὴν ὄργην κ. παθ.: ἴωσ.Αλ.3,1,2 προεκκείνωσθαι τὸ πλεῖον. || κείνω πρότων: Γαλλ.15,72F.

2) μτρ. ἐξανατῶ ὑπόθεσιν πινᾶ: Σχόλ.Ἐρμῶ. ἐν Ρητ.4,490W οὐ γὰρ προεκκείνωσαι χρῆ πάντα.

προεκκλόζω μγν. ἐκπλόνω, ἀποπλόνω τὸ πρότερον: Ἀνδρόμν.Γαλλ.12,631, Γαλλ.11,132.

προεκκομίζω κ. μον. ἐκκομίζω πινὰ πρότερον, ἐκφέρω τὴν προηγουμένην, προεκφέρω: Ἡρ.2,63 τὸ δὲ ἀγαλμα... προεκκομίζουσι τῇ προεσθαι ἐς ἄλλο αἰσημα ἱδρῶν. || μτρ. τὸ παθ.: Πλούτ.Τιμ.37 ὑπὸ τῆς τύχης προεκκομιαστῆς ἀναμικτος καὶ καθαρῶς. 2) μον. τὸ μέσ. προεκκομίζομαι κινῶ, ἀπομακρύνω τὸ πρότων: Ἰνπιετρ.75 προεκκομίσσασθαι τῇ χειρὶ.

προεκκομῶ-ὄω μγν. κ. μον. ἐκκομῶ τὸ πρότων: Πουλλ.Αγ.3,43.

προεκκόπτω μγν. ἐκκόπτω τὸ πρότων, ἐκβάλλω, ἐξάγω τὴν διὰ κτυπήματος πρότερον: Γαλλ.2,682, αὐτ.682,6 προεκκόπτων τοὺς σπανοῦλους, ἴω.Χρυσ.3,302,3F κ. παθ.: αὐτ.702 προεκκοκόμενου τοῦ ὄσπτο. 2) κατακόπτω, καταστρέφω τὸ πρότων: Ἰβάν.Λόγ.39,15.

προεκκομιατῆ (ἡ) νεώτ. φαρμακ. ἀδρανῆ οὐσία περιεχομένη ἐν τῷ βλενωμένῳ τοῦ πωληρικοῦ μέρους τοῦ στομάχου, ἧτις διὰ τῆς δράσεως διαφόρων ὀσίων μεταβάλλεται εἰς δραστηρίαν.

προεκκομῖναι προλαβόντων κρίσιν πινᾶ: Πλιν.Χμ.13 (ἀμφ.γρ.) 2) τὸ παθ. ἐκκρίνομαι πρότερον ἢ τὸ πρότων: Διοσκ.1,47 προεκκρίθεντων τῶν ἄγρων. || ἐκκαθαίρωμαι τὸ πρότων: Σωρ.2,63 (κῶδ. προκρίνεσθαι) 3) ρηματ. π. προεκκρίσις.

προεκκομῖσις-εως (ἡ) μγν. ἡ πρότερα ἐκκρίσις, ἡ προηγουμένη ἀποχώρησις, ἐξαγωγή περιττώματος, παρεμβλήθη ἐν Ἀρτεμίδ.Δολ.6,484 συνουσία... καὶ ἐκκρίσις καὶ προεκκρίσις.

προεκκορῶ μγν. ἐκκορῶ πρότερον, ἐξωβά, ἐκδύωμαι προηγουμένως: Βέττ.Βάλ.337,12, Δίων Κ 43,4 προεκκορῶσας τοὺς κατόχους τῶν λόφων.

προεκκόμω μγν. ἐκλάμω πρότερον, προηγουμένως: Θεμιστ.Λόγ.16,201D αὐτὸν πρότων προηγουμένα καὶ προεκλάμωνα.

προεκλέγω κ. νεώτ. ἀδρ. προεξέλεω, παθ. ἀδρ. β' προεξέλεην, οὐλέγω χρήματα πρότερον ἢ πρὸ τῆς τακτικῆς προεσθαισις: Δημ.305 ταῦτ' ἢν προεξέλεγμένα ἰτὰ χρήματα, αὐτ.1209,

*Απφ. Έμφ. Παλ. 52 χρήματα ἔσα προεξελεγκτο ἀπὸ τῆς Ρόδου" 2) νεώτ. ἐκλέγω τινά ἢ τὴν ἐκ τῶν προτέρων, προηγουμένων.

προεκλείνω ἐγκοιτάλειω τινά πρότερον, ἀρνούμαι νὰ βοηθήσω τινά, μτ. αἰτ.: *Ἰππ. Ἐπιστ. 10 μὴ προεκλείνω Δημόκριτον, ἢ τὸ παθ. ἐγκοιτάλειομαι, ἐκνενοῦμαι προηγουμένος: *Ἰώσα. Α1 17, 10, 9 *Ἐμμοῦδος προεκλειθῆσθαι ὡς τὸν οἰκτιρῶν. **προεκλογίζομαι** μτγ. ἐκλογίζομαι, ὁλολογίζω, λογαριάζω, ἀριθμῶ πρότερον: Μισθ. Ἐπιστ. Βραῦτ. Πρωλ. 109, 3 τὸ διαχερῆ προεκλογισάμενος, Φιλ. 2, 279, *Ἰεροκλ. Π. Χρ. ἔπ. 447 Μ.

προεκλογίζω (ἡ-όν) νεώτ. κ. δημ. ὁ γινόμενος ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν πρό τῶν ἐκλογῶν χρόνον: προεκλογικαί ὑποσχέσεις· περιοδεῖται.

προεκλύω μτγ. κ. μσν. ἐκλύω ἢ χαλαρῶ τὸν πρότερον: *Αθην. 2, 45 Ρ. ὡς μὴ προεκλύω τὸν στόμαχόν" 2) ἔξασθενῶ, ἀνασιτίζω προηγουμένος, τὸ παθ.: Χρόστ. Στωικ. 3, 123· Γαλ. 13, 566, *Αλέξ. Ἄφρ. Τον. 531, 18 προεκλείνει τὸ ἐνασιτικόν ἔξασθενῶ τὴν ἀντίστασιν προηγουμένος" ἢ ἐλοιτῶ τὴν δύναμιν πληγιάστος πινος, περιορίζω τὴν δύναμιν κτηλημάστος πινος: Πάπ. 3) ὁλόλω, ἐλευθερώ, ἀφήνω τὸ πρότερον: Σωφ. 1, 111 προκλύει τὴν δεξιάν [κῶδ. προεκκλύει" 4) ἐλύω βλ. 7] πρὸ τοῦ καιροῦ, ἐπιφέρω ἔξασθένησιν, ὀδύνησιν, χαλάρωσιν πρότερον, παραλύω, ἔξαντα, κουράζω προηγουμένος: Πολιδ. 15, 16, 3 ἔνεκα τοῦ προεκκλύσαι μὲν τὸ κόμη τὰ σώματα τῶν πολεμίων κ. παθ. μτγ. παρακ. προεκκλυάμενος: *Ἀνώκ. 1. Σουιδ. ἐν λ. ἐκπαθεῖς 5) μτγ. ἐπὶ ἀποστάσεως, ἔξασθενῶ τὴν δύναμιν βλημάστος πινος: *Ἰώσα. Π1 3, 7, 22 προεκκλύσαστος τὸ βληθὲν τοῦ δι-ασιτῆματος" ἢ ὄμ. τὸ παθ. ἐπὶ ἤγυρ: Φιλ. 2, 140.

προεκμυθάνω μτγ. ἐκμυθάνω βλ. 2) τὸ πρότερον, μυθῶναι τὴν ἐκ στάθους προηγουμένων: Θέων Ρητ. 3, Σχόλ. Διον. Θρ. 18 Β.

προεκμάττω μτγ. ἀπομάττω πρότερον, καθορίζω ἐκ τῶν προτέρων, ἀπογίγλω προηγουμένος: Γαλ. 12, 409, αὐτ. 13, 665.

προεκμυζῶ ὡμ μτγ. ἐκμυζῶ, ἀπορροφῶ πρότερον, προηγουμένος, τὸ παθ.: Σωφ. 1, 87 [κῶδ. προεκμυζῶσθαι].

προεκκνιτῶ ὡμ μτγ. κ. μσν. ἐκνιτῶ τὸ πρότερον, καθορίζω τὸ διὰ νίτρον προηγουμένος: Διασκ. 4, 136 προεκκνιτῶσας τὴν κεφαλάν, αὐτ. 5, 1 διὰ δὲ προκνιτρον τὸν τόπον, Κλεοπ. 1. Γαλ. 12, 404 κ. παθ.: *Ἀντιλλ. Ὀρειβ. 7, 21, 3.

προεκκλύπτω μτγ. ἐκπέμπω πρότερον, ἔξαποπέμπω προηγουμένος: Φιλ. 2, 110, *Ἰώσα. 14, 7, 3, Πλωτ. Κάμ. 4) τοὺς φίλους προεκκλύπτω ἐπιποδῶν εἶναι τοὺς βαρβάρους, Ἰλιθόν. Λόγ. 55, 33 προεκκλύπτω μὲν ἄλιθιδας χριστάς περὶ αὐτοῦ.

προεκκτανύμμι μσν. ἀνοίγω, ἀπλώνω τὸ προηγουμένος: Νικ. Χων. Χρον. 4, 53.

προεκκτῶ ὡμ κ. μσν. ἐκκτῶ πρότερον, ηὐδῶ ἔξω προηγουμένος: Θεόδωρ. Φαί. 1, 19, 1, αὐτ. 4, 67, Διδῶς Σ 12, 64 προεκκτῆσαι τῆς τοῦ πατρὸς δεδομένης τάξεως, *Ἄκτουσρ. Ἰω. ἐν Ideler. Phys. 2, 187, 35 προεκκτῶσας ὁλον τὸ ταχῆτι τῆς θλῆς" ἢ μτγ. σπεῦδω νὰ προεκκτῶσθαι" *Ἐμψιστ. Λόγ. 19, 232 D [πῶσθαι δὲ προεκκτῶσθαι τοῦ λόγου].

προεκκνίω μτγ. ἐκπίνω, πίνω τὴν ἐξ ὀσκληρῶν προηγουμένος: Πλωτ. *Ἠθ. 768 D ὅσον ἤμισυ μέρος προεκκνίωσα, *Ἀθῆν. 5, 193 Α. προέκνιν δ' ὡς ὡσερ ἡμεῖς, τοῦτο γὰρ προεκκνίω ἐστίν.

προεκκνίτω κ. μσν. ἐκπίνω ἢ ἐξέργωμαι πρότερον, προηγοῦμαι, προεκπερῶμαι: *Ἀριστ. Πρ. 932b, 37 τὸ κῆρα προεκκνίπτει τοῦ νέματος" ἢ μτγ. ἐξαπολύομαι, διαδιδόμαι πρότερον, κοινολογεῖμαι προηγουμένος: Πλωτ. Γαλ. 5, 1 αἰτία δὲ καὶ φήμη προεκκνίωσας πλῆθος ἀνθρώπων ἢ

θροισα, αὐτ. *Ἠθ. 427 Β. προεκκνίπτει εἰς γένειον" 2) πίνω, δισκοβαίνω πρὸς τὸ ἔξω πρότερον: Βασ. 1, 436 εἰκὴ προεκκνίπτω, *Ἰππιστρ. 219, 27 τὸ αἰθεῖον προεκκνίπτω" 3) ἐξέργωμαι τὸν ὄριον, προβαίνω πέρα τοῦ ὁρισμένου μέτρου, ὑπερβαίνω τὸ μέτρον, Στράβ. 1, 2, 3 τὸ μὲν ὄριον ἀπαντα ζῆται περιποιεῖν αὐτῷ προεκκνίπτοντος ἀν τῆς θεῆ τῆ φιλοτιμῆρ, Λογγίν. 33, 1 τὸ γὰρ ἐνίστα περαιτέρω προεκκνίπτει ἀναίρει τὴν ὑπερβολάν" 4) ρηστ. π. προεκκνίωσας.

προεκκλέω μτγ. κ. μσν. ἐκπέλω πρότερον, ἀποπέλω προηγουμένος: Πλωτ. *Ἀριστ. 23 ἐμβάλλουσιν εἰς τὴν τριήρη τὸν Πausανίον, προεκκλέουσιν ἐν μέσω λαδόντες, αὐτ. Νικ. 20 ἀποκλέωντες μὲν ἐμμελλε .. πλεῖν ἐκ χειμῶνος, ἔδρυνόμενον δὲ διὰ χειμῶνος προεπέλευσε, Πολυδ. 1, 124.

προεκκλήρω ὡμ μτγ. ἐκλήρω βλ. 1) πρότερον, γερῶναι τὴν ἐντέλειαν προηγουμένος: Βασ. 3, 26.

προεκκλήσω μτγ. ἐκπλήσω τινά πρότερον, κατοπλήσω τινά προηγουμένος: *Ἰώσα. Α1 18, 9, 7 προεκκλήθοντες τοὺς πολεμίους, Πλωτ. 1, 25, 25 ἐπὶ μὴ φόβῳ θεοῦ τινι καὶ δεισιδαίμονια προεκκλήθας καὶ χειρωσάμενος ὑπαγαγῶν πρὸς τὸν λόγον τοὺς πολίτας, Ὀνήσορ. 29, 2, Λουκ. *Ἀναῖδ. 9 τοῦτοῖς ἀπασί προεκκλήθας τὸ θέατρον καὶ θαυμαστῆς ἄλιθιδας ἐμπλήσας τοὺς θεατάς κ. παθ.: αὐτ. Ἀλέξ. 16 πλῆθος ἀνθρώπων συγκαλύδων τεταροσμένοι καὶ προεκκπληγμένων καὶ ταῖς ἄλιθιν ἐπαυρομένων.

προεκκλύω μτγ. ἐκπλύνω τὸ πρότερον, ἀποπλύνω τὸ προηγουμένος: Γρηγ. Ναζ. 2, 228.

προεκκνέω μσν. ἐκπνέω πρότερον: Πρόδρ. 298.

προεκκνίω μσν. ἀποκνίω πρότερον: Πρόδρ. 286.

προεκκνίω ἔω μτγ. ἐκκνίω τὸ πρότερον, ἀπαλλοτριῶ, πωλῶ τὸ προηγουμένος: Ἰουστίν. Νεορ. 159 Πρώλ. αὐτ. 162, 1.

προεκκνωῶ ἔω ἐκπνῶ τὸ πρότερον, μετὰ κόπον καὶ ἐπιμέλειαν ἐξεργάζομαι τὸ προηγουμένος, περαίνω, ἀποτελειῶναι ἔργον τὸ πρότερον: Σμῆαν. *Ἀρ. 22 πάλλα μὲν δὲ προεκκνωῖται.

προεκκορῶ ἔω μσν. ἐκκορῶ τὸ πρότερον ἐρημῶ, ἀφανίζω τὸ προηγουμένος: *Ἰω. Κλίμ. *Ἀλ. Θεσσα. 25, 5 νήσους προεκκορῶμαι.

προεκκπτῶσις -εως (ἡ) [προεκκνίπτω] μτγ. τὸ προεκκνίπτει βλ. 2) τὸ ἐξέργεσθαι τὸν ὄριον, ἢ ὑπερβασις τοῦ μέτρου, ἢ ὑπερβολή: Στράβ. 7, 3, 4 ἄφ' οὗ καὶ προεκκπτῶσις τινάς αὐτῶν παρῆεσαν ἐπὶ τὸν κυνισμόν.

προεκκρῶ μτγ. ὄδρ. ἀπαρῶ. προεκρηθῶ, ἐκρῶ πρότερον, ἐκτρέφω προηγουμένος: Ὀρειβ. 45, 3, 8 εἰ τόχοι προεκρηθῶι τὸ ὄγρον" 2) ρηστ. π. προεκροῦ

προεκκρηγνίω παθ. ἐκρήγνυμαι ἀφαιρῶν εἰς τὴν προώρως: *Ἰππ. Ἐπιστ. 1, 4 χειμῶνος οὐ κατὰ καιρόν, ἀλλ' ἔξαισθης .. προεκκρηγνόμενοι" ἢ ἐπὶ νόσου, ἀναφανισμοῖ ἀφαιρῶν, ἐμφανίζομαι, παρουσιάζομαι ἐξαισθης: αὐτ. Χωμ. 13, Γαλ. 9, 916.

προεκκρίτω μσν. ἐκρίπτω τὸ πρότερον, ρίπτω ἔξω τὸ προηγουμένος: Ἀνδρ. Κρ. 266.

προεκκρῶ (ἡ) νεώτ. μσν. ἐκρῶ ἄνω ἐκ τοῦ κελύδρου. πρὸ τῆς ἀφίεως τοῦ ἐμβόλου εἰς τὸ νεκρὸν σημεῖον.

προεκκροῦ ἔω μσν. ἐκρῶ τὸ πρότερον, καταπίνω τὸ προηγουμένος: Εὐμῶθ. 58, 62 ἡ κόρη κινρῶσα προεκροφῆ μου τοῦ ποτηρίου.

προεκκνίωσις -εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ ἡ ἀποτελεσματὸ τοῦ προεκκνέω, ἢ περαιτέρω αἰζησις εἰς ἔκτασιν ἢ μήκος, ἢ ἐπιμήκυνσις" ἢ ἐκπρόκτασις τῆς προβλήτος· τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς" 2) ἡ γραμμὴ ἢ ἡ ἐπιφάνεια καθ' ἣν προεξετάθη" τὸ πλῆστον προσέκρινεσεν ἐπὶ τῆς προεκτάσεως τοῦ λιμενοβραχίονος.

προεκτείνω ἀρχ.λεξ. μιν. κ. νεώτ., ἀόρ. προεξε-
τεινα, παθ. ἀόρ. προεξετάθην, μτχ. παρκα. προε-
κτεταμένος, ἐκτείνω τι πρὸς τὰ πρόσω, τὸ ἐμ-
πρός: Ἐπολλ. Σοφ. Λεξ. Ὁμ. ἐν λ. προίτην, Θεοδότης.
Διάκ. Ἀκρ. 3, 107. 2) ρημ.α.π. προέκτισις.

προεκτέλεισις-εως (ή) κ. νεώτ., ἡ πρότερον, ἢ
πρὸ τοῦ ὀρισμένου χρόνου ἐκτέλεισις.

προεκτελέω-έω μτγν. ἐκτελέω τι πρότερον, φέ-
ρω τι εἰς πέρας προηγουμένης: Αἰλ. Ζ1 131 μνη-
στήρες τὰ ἔδνα τῶν γάμων προεκτελοῦντες 2) ρημ.α.π. προεκτέλεισις.

προεκτέμνω ἀρχ.λεξ. κ. μιν. ἐκτέμνω, ἀπο-
κόπτω τι προηγουμένης: Ἀπολλ. Σοφ. Λεξ. Ὁμ. ἐν
λ. πρότμησις, Μτχ. Σύγκ. Ἐγκώμ. Διον. Ἀρεοπ. 364, 4.

προεκτίω μτγν. ἐκτίω τι πρότερον, δια-
λύω τι ἐντελῶς προηγουμένης || τὸ παθ. μτφ.
καταβάλλομαι, ἐξαντιλοῦμαι τελείως ἐκ τῶν προ-
τέρων: Πλουτ. Η8, 107Α εἰ γὰρ προῄδμεν, κἀν
προεξετηκνόντῃ τις ταῖς λύσαις καὶ πρὶν ἀπο-
θανεῖν ἐτεθνήκεισαν.

προεκτιθῆμι ἐκτιθῆμι ἡ κοινοποιῶ τι πρότερον:
Πλουτ. Η8, 1035B προεκτιθέω λόγον ζητήματος.
Δίων Κ 53, 21 ἐστιν ἄ τις τὸ δημόσιον προεξετίθῃ 2)

οἰκοδομῶ, κατασκευάζω τι ἐν εἰδει προεξο-
χῆς: Φιλ. Μτχ. Βελον. 84, 6. 3) ἐκτίω τι πρότε-
ρον: ἐν εἰδει προλόγου: Ἀριστ. Λ. Ρητ. Ἀλ. 1436α,
40 τὸ πρῶτον τοῖς ἀκούσις προεκτιθέω, Δη-
μήτρ. Λάκ. ἐν Ἡρακλ. Παι. 1055, 23 || ὁμ. συνηθ. ἐν
τῷ μέσ. προεκτιθεμαι ἐν τῷ αὐτῇ σμ. : Παλῶδ. 1,
131 ἐπὶ βραχὺ καὶ κεφαλαϊκῶς προεκτιθέμενος

τὰς ἐν τῷ προκατασκευῆ πράξεις, Στράβ. 1, 2, 31
τὰ ἐν τοῖς ἔπεισι τοῖτους ζητούμενα προεκτιθε-
μενος, Ἰώσ. Α1 12, 25. ὁμ. κ. ἐν τῷ παθ. παρκα. προ-
εκτιθεμαι: Ἀπολλ. Δύοκ. Συντ. 70, 1 καθ' ἣν προεκ-
τιθεμθα τήρησιν, Ἐπιγρ. καθὸς προεκτιθεμθα
μεθα 4) ὁμ. τὸ μέσ. προεκτιθεμαι ἐκκρῖνω
καὶ παρασκευάζω πρότερον: Ἀριστ. Ζ1 746α, 3
προεκτιθεται τοῖς ἐμβρύοις ἡ φύσις τῆν αἰματι-
κὴν τροφήν τῆς ὑτέρας.

προεκτίω ἐκτίω, γενῶ πρότερον, μτ. αἰτ.:
Ἀριστ. Ζ1 549α, 17 ἰψῆ| προεκτικτοῖσιν (μθ. γρ.
ἀντὶ προεκτικτοῖσιν) ὁμ. ἀπολ.: αὐτ. 549β, 11 προ-
εκτικτεῖ μὲν οὖν πρὸ ἀρκτοῦρου, μετὰ δὲ ἀρκτοῦ-
ρον ἀποβάλλει τὰ ψά.

προεκτίλλω μτγν. κ. μιν. ἐκτίλλω τι πρότε-
ρον, μαδῶ πρωτότερα: Γαλ. 12, 742, αὐτ. 14, 349, 5 προ-
εκτίλλας τὰς τρήσας, Μτχ. Σύγκ. Ἐγκώμ. Διον. Ἀρεοπ.
364, 4, Θεοφάν. Νόνν. 1, 192. κ. παθ.: Ἀέτ. 11, 11.

προεκτίω μτγν. κ. μιν. ἐκτίω πρότερον, προ-
καταβάλλω, προηληθῶνως: Χορικ. Λιβάν. 4, 85R. κ. παθ.:
Ἐμείστ. Λόγ. 16, 199C εἰ τινα χρῆσάσθω γενέ-
σθαι παρὰ φιλοσοφίας συντέλειαν, αὐτὴ προεκ-
τίσις τῆς ἰκανῶς.

προεκτρέχω, ἀόρ. προεξετρέδωρον, ἐκτρέχω πρό-
τερον, τρέχω πρὸς τὰ ἔξω προηγουμένης: Φιλ. 1,
166, Πλουτ. Υοριόλ. 9 τὸ Μαρκίω προεκτραμῶν-
τος οὐκ ἀντέσχον οἱ κατὰ στόμα τὸν Οὐλοσό-
σκων, αὐτ. Πελ. 23 δὲ Πεκονίδας ἐν τούτῳ προ-
εξετρέμα 2) ἐπὶ βλαστημάτων, ἐκλαστώνω πρό-
τερον, ἐκφῶμαι πρὸ τῆς ἐσοχῆς: Θεόφρ. Φἰτ. 2,
1, 6 ἐάν προεκδραμῶσιν αἱ βλαστητίαι 3) γενῶ-
μαι πρότερον, προηγουμένης, μτ. γενικ.: Λιβάν.
Λόγ. 5, 4 προεκτρέχει ἡ Ἀρτεμις τοῦ Ἀπόλλωνος 4)
ρημ.α.π. προεκδρομή.

προεκτρέχω μτγν. ἐκτρέχω, κατατρέχω, κα-
ταβάλλω, καταπονῶ, ἐξαντιλοῦ προηγουμένης:
Ἄπν. Ἐμφ. Πολ. 4, 108 ταῖς ἀγοραῖς προεκτρέχειν
τοὺς πολεμίους.

προεκτινῶ-ῶ μτγν. ἐκτινῶ, ρομφῶ, σχημα-
τίζω πρότερον, πράττω προηγουμένης: Φιλ. 1, 4 δ
θεός . . βουληθεῖς τὸν ὄρατον . . κόσμον δημι-
ουργῆσαι προεξετίοντο τὸν νοητόν || νεώτ.

ἐκτινῶ τι πρὸ ἄλλου 2) ρημ.α.π. προεκτινῶμα,
προεκτινῶσις.

προεκτινῶμα-ατος (τὸ) (προεκτινῶ) μσγ. τὸ
πρότερον σχηματισθῆν ἐκτινῶμα, ὄμοῖωμα: Γερμ.
in Dormit. B. M. 98.

προεκτινῶσις-εως (ή) μιν. κ. νεώτ., ἡ ἐνερ-
γεια καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ προεκτινῶ βλλ.

προεκφάω μτγν. κ. μιν. ἐκφάω τι πρότε-
ρον, φανερώω κατὰ πρωτότερα: Φώτ. Ἐπιστ. 219,
29 || τὸ παθ. ἐμφανίζομαι πρότερον, φανερώ-
νομαι πρωτότερα: Γρηγ. Νύσσα, 1, 8C προεφανίζω.

προεκφέρω ἐκφέρω τι πρότερον, ἐξάγω τι προ-
ηγουμένης, βγάζω ἔξω πρωτότερα: Γαλ. Γεν. 38, 23
ἢν δίδωμαι ἐν τῷ γαστρὶ αὐτῆς, ἐγένετο δὲ ἐν τῷ
τίκτιν αὐτῆν, ὁ εἰς προεξήνεκε τῆν χεῖρα 2)

προφῆρα, λέγω πρότερον: Δημήτρ. 51 εἰ προ-
εξήνεκται αὐτὸ, ἀσθενέστερον ἂν τὸ εἶκη· ἐπι-
φερόμενον ἐλάνη 3) τὸ παθ. προεκφερομαι
φῆρομαι παρασυρόμενος μεθ' ὀρηθῆ ὑπὸ τινος:
Ἀριστ. π.λ. Στοβ. 3, 17, 17 [μθ. γρ.] || ὁμ. ἐπὶ ὄρο-
μῶν: Χρῖστ. Στωϊκ. 3, 128.

προεκφύω μτγν. ἐκφεύγω, διαφεύγω, ξε-
φεύγω προηγουμένης: Πλουτ. Η8, 250B προεξέφυ-
γον εἰς τὸ στρατόπεδον, Δίων Κ ἀπ. 78, 3, αὐτ. 38, 50
προεκφεύγον ἐπὶ πλοῖου.

προεκφυλάω-ῶ μτγν. ἐκφυλάω, κατακοιῶ
τι προηγουμένης κ. παθ.: Ὀλυμπ. Μετ. 31, 23.

προεκφύβισις-εως (ή) (προεκφύβω) ἡ πρότερα
ἐκφύβισις, τὸ προηγουμένον φύβισμα, τρύμαγμα:
Θουκ. 11, 12 τὸ μὴ ἐκ παρατάξεως, ἀπὸ δὲ τοῦ-
αυτῆς ἐντυχιᾶς καὶ προεκφύβισις τῆν μάχην
μᾶλλον γενέσθαι, Δίων Κ ἀπ. 109, 18.

προεκφύβω-έω μτγν. ἐκφύβω, ἐκφοβίζω τινὰ
πρότερον, ἀποδιώκω τινὰ προηγουμένης ἐμβό-
λων αὐτῷ φόβον: Πλουτ. Μάρ. 19 τοὺς πολεμίους
τῆ προβλήσει προεκφύβοντες, Λουκ. Ὀρχ. 18
εἰ μὴ πρότερον ὄρησαστο καὶ τῷ στήθεισι ἀπι-
λάσκει καὶ προεκφύβησει τῷ ὄρχηθι τὸν πολέ-
μον, Δίων Κ 42, 14. κ. παθ.: Πλουτ. Μάρ. 26 ἐν χερ-
σίν ἦσαν ὑπὸ τῆς ὄψεως μὴ προεκφύβοντες 2)
ρημ.α.π. προεκφύβισις.

προεκφωτῶ-ῶ μτγν. ἐκφωτῶ πρότερον || κ.
μτφ. διαδίδωμαι, κοινολογοῦμαι, γνωστοποιῶμαι
προηγουμένης: Δίων Κ 69, 1 IV ἡ γοήσις προε-
κφωτῆσαι || παραβλῶναι ἐκθεσιν, διήγησιν τινα:
Φιλ. 2, 294 οὐ προεκφωτῶν ἄλλ' ἐν τῷ παρόντι
ταμειῶμενος 2) προβαῖνω πέρα τινός, ἐξέρ-
χομαι τῶν ὄρων, ὑπερβαῖνω τὸ μέτρον, μτ. γενικ.:
Στοβ. 2, 7, 14 τῆς ὀρηθῆ ἀμέτρως προεκφωτῶντες.

προεκφράω μτγν. ἐκφράω, ἐκφωτῶ τι πρότερον,
λέγω τι προηγουμένης: Ἰω. Χρῖστ. Cat. in Job. 106C.

προεκφράττω μτγν. ἐκφράσσω τὸ πρῶτον,
ἀποφράσσω πρότερον: Γαλ. 8, 375, Ὁρεῖθ. Εὐοπρ.
4, 100. κ. παθ.: Γαλ. 15, 72.

προεκφωτῶ-έω μτγν. ἐκφωτῶ, προφῆρα, ἀ-
παγγέλλω τι πρὸ ἐνέροιο, τὸ παθ.: Σέξτ. Ἐπιμ. Μιαθ.
1, 125 προεφωτῆσαι τῆς τοῦ π. δυνάμειος ἡ τοῦ
ε. δυνάμειος 2) κοινοποιῶ, γνωστοποιῶ, δημο-
σιεύω τι πρότερον: Γρηγ. Νύσσα, 2, 676A.

προεκφῶ μτγν. ἐκφῶ, γίνω τι ἔξω προη-
γουμένης || μτφ. προφῆρα, ἐκστομίζω τι πρότε-
ρον: Λουκ. Πευδολ. 4 μήτε τὰ ἐκείνῳ προσόντα
προεκφῶσθε αὐτῶς κ. παθ.: Σωρ. 1, 57.

προεκφωρῶ-ῶ μτγν. ἐκφωρῶ, ἀναχωρῶ, ἐξέρ-
χομαι προηγουμένης: Δίων Κ 41, 41, αὐτ. 50, 2 προ-
εκφωρεῖν τῆς πόλεως.

προέλασις-εως (ή) (προελαῖω) κ. μιν. κ. νεώτ.,
ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ προελαῖω,
ἡ πρὸς τὰ πρόσω πορεία κ. 18, ἡ ἐφεδος τοῦ ἱπ-
πικῶς: Ξεν. Ἰππαρχ. 8, 3. ἀνεκλήθη ἡ προέλασις
τοῦ ἔθρ. ἱππικῶ 2) μσγ. ἡ πομπή βλλ. κρ:
Ψκωδ. 27, 5, 6 (ἐκδ. Pteg.), αὐτ. 286, 7.

προελαύνω κ. νεώτ., μέλλ. προελάσω, άδρ. προήλασα, άμτθ. έλαύνω πρός τή έμπρός προχωρή άποχωρήμενος ή έπιπονος: Ξεν. Άν.6,3,14[17] έχων τούς ίππους προελαυνέτω έφορών ήμδς· 2) είδ. τού παθ. επί χρόνου, προχωρώ: Ήρ.9,44 ώς δε πρόως τής νυκτός προελάηατο ίοτε δά ή νύξ είγεν ήδη προχωρήσει πολύ! || νεώτ. τού ένεργ. παρεούμενος έν τάξει πρός τή έμπρός, προχωρώ, είδ. επί στρατού, έν παλέμω ή τού στρατός μιας προήλασεν έντός τού έθιρικού έδδφους· 2) μτ. γενικ. έλαύνω πρός τινος άλλα, προχωρώ έπιπονος έμ-προσθέν τινος: Ξεν. Άπομν.3,31 και γάρ ο Ιπποτοξότατ. . . προελαύνουσι και τών άπόρχων· 3) ρημ.στ.π. προέλασι.

προελέγω μτν. έλέγω τι πρότερον, έξελέγω, άναίρω, άνασκειάζω τι προηγούμενος μτν. παθ. παρον. προεληγεμένος: Οινόμ.π.Εύσ.Εύσγγ. Προπ.δ,7 ούτω προεληγεμένω.

προελευθεροῦμαι-όμαι μτν. παθ. έλευθεροῦμαι προηγούμενος: Δίων Κ 48,34.

προελευσιματός-ον μν. επί δημοσίου άνηρίτου, ό προσηροούμενος: Κ Πορφ. Νεαρ.268 οί προελευσιματοί καθυπουργούντες τούς κριτατε.

προελευσις-εως (ή) [προέρχεται, προελεύσομαι] μτν., μν. κ. νεώτ. ή πρός τού προω έλευσις, τού προηγεσθαι, τού προχωρεΐν: Ήσ. έπιδέυσις, τού προελθεΐν: Ίουστ.269D, Σύμμ.Πά. ΈΕ.2,7, Όλυμπ.Μετ.147,23, Τείτ.Χιλ.6,491 ό Κορμωδος ήθέλησε προελευσιν ποιήσαι εκ τού παλατίου· 2) μτν. κ. μν. παρθεσις Εύστ.1292,16 κέντεθεν παρά τούς άστερον ή νομή και τού πέμπειν επί θριαμβικής προελεύσεως, αΐτ.762,7 «όθεν και νομή ή θριαμβος έν προελευσιν ή καινή γλώσσα καλεΐ»· 3) πά. Ίνα έγω παραμύθειον τής προελευσιώς μου άναγορεύη διά τών κόνων μου· 4) μν. προαγγή, προδιδασμός: Μόσχ. 13084B ή εΐς τήν προερίαν προελευσις· 5) νεώτ. ό τόπος ή τού σημείον έξ ου προερχεται τις, ή άρχή ή ό τόπος όδεν τις άρχεται: ή προελευσις τού πυρός παραμένει άγνώστος, -προελευσις έμπορευμάτων ήδ τόπος έξ ου προέρχονται! || άνθρωπος άγνώστος προελεύσεως ίού άγνοείται ή καταγωγή, τού ποίν, ή ήθική ύπόστασις.

προελοκόμενος έπίρρ. γλωσσ. ίεκ τής παθ. μτν. τού προελέγω έν έκτάσει, μακρολόγος, διεξοδικός.

προελοκόντως έπίρρ. μτν. κ. μν. πλεοναστικώς: Εδστ.Ίλ.Ω 514 προελοκόντως κεταται.

προελοκθμαι-όμαι [έλκομαι] μν. έλκομαι πρότερον: Διοσκ.Εδπ.1,150 πολύπους προελοκθέντας.

προελοκόμενος έπίρρ. γλωσσ. άντι προελοκόμενος βλλ.

προελεω μτν. κ. νεώτ., μέλλ. προελέσω, άδρ. προελεωσα, έλκω, άφρω τι πρός τή έμπρός ή έξω: Αδ.Πη 4,15 προσέταττε έξω τής γραμμής αυτών προελεειν || όμ. τού μέσο προελοκώσι: Σχολ.Σοφ.Ατ.245 προελοκόμενον τήν έσθητα [ετή κεφαλήν κρηφάμενον]· 2) μτφ. έξωθεν δειλαστικός, παρασώρω, παρακλώ: Ίώσ.Α1 15,3,3 τού μεριδιον προελέων είς-πότον· 3) τού μέσο. μτφ. έν τή αυτή σμ. : Σχολ.Σοφ.Ατ.7 τούς κυνηγούς αί κύνες προελέουσιν επί τή άπαγόμην· 3) νεώτ. είδ. νουτ. έξορμίζω ή κατάγω πλοΐον δι' έλευσε άνοιχτών προσδενομένων είς τήν έπράν ή επί άλλων όρμυσάντων πλοίων ή εκτίμων λαχάδα βλλ.51, σηκώνω τού καράβι με τόνους.

προελλήγεις [οί] νεώτ. οί πρό τών έλληνικών ιστορικών χρόνων κάτοικοι τής έλληνικής χώρας.

προελληνικός-ή-ών [νέωτ. κ. δημ.] ό άνήκων ή άναφερόμενος είς τούς προελληνούς βλλ.: προελληνικοί χρόνος, -προελληνικά άγγεία.

προελλίπεις μτν. έλλιπεί, έγω έλλιπας είς τινά ή περί τινος εκ τών προτέρων, προηγουμένων:

Ποσειδ.27,8 εκ πεντεκαιίδεω' ήμερών προηλικώς τού δειπνον, Κδ Έφεσ.1,12 τούς προηλικώτας έν τώ Χριστώ, Θεμιστ.Λογ.5,65Α || γεν. προελλήω, προσδοκώ, άναμένω: Γολ.16,822, Δέζηνκ.Ίστ.32[3] τού μή συμβηρόκίμενον προελλίπαστας φιλάεσθαι, Συμνηκ.Έπίκτ.50D κ. παθ.: Γρηγ.Νύσσ.3,183B.

προεμβάζω νεώτ. έμβάζω βλλ.2] προκαταβολικώς· 2) ρημ.στ. π. προέμβασε.

προεμβαίνω μτν. έμβάσιω είς πλοΐον, έπιδιδάξομαι πρώτος ή πρότερον: Πλουτ.Πομπ.78 άσπασάμενος ούν τήν Κορνηλίαν . . και δίο εκάτοντάρχος προεμβαΐει είς τήν ναυήν κελεύσας· 2) εισέρχομαι πρώτος είς πόρον τινά: Φιλώστρ. Άπολλ.2,15· 3) ρημ.στ. π. προεμβάσις.

προεμβάλλω κ. μν. έμβάλλω, ρίπτω έντός ή παρεμβάλλω πρότερον: Αίν.Τοκτ.18,3 άμνον είς βαλανοδόκην προεμβάλλειν, Παιου.9,39|| προεμβάλλει τα ές τήν όπήν τούς πόδας, Γεωπ.9,11,9 προεμβάλλουσι λιθον είς τών πυθμένων τού βάρου· κ. παθ.: Θεόφρ.Όσμ.18· || όμ. τού παθ. επί λέξεως: Άριστ.Ρητ.1407α,28 πολλοί πρό τού άποδοσπομένου συνδέονται προεμβέληται σύνδεσμοι || κ. παθ. επί έπιδέσμων, έφαρμόζομαι προηγούμενος: Γολ.19,11,80|| τού ένεργ. κ. άπολ., προσημνημαί: Ήρ.4,183· 2) έξέχω, προεζέχω: Φιλώστρ.Γυμν.10,7 Ιμνίατα πυξικόν όξυν και προεμβάλλοντα· 3) επί πλοΐων, ένεργώ, κάμνω πρώτος έμβολήν βλλ.61: Όουκ.4,25 άποσημασάντων εκείνων και προεμβάλλοντων έτέρων ναυήν άποδούσασιν· όμ. μτ. αιτ. ώρισμένη: Πολύδ.16,3,22 συμπησών άκτράκει, και προεμβάλλον τούτη καιρίαν και θφαλον πληγήν || γεν. έφορμώ, έπιτερωμαι, προσβάλλω πρώτος μτ. δοτ.: Διόδ.2 15,81 μεθ' ου λόγος προεμβάλλον τοίς Ξαρτιάταις· 4) ένεργώ πρότερον έπιδορούην, κάμνω προηγούμενος εισβολήν, εισβάλλω πρότερον, έμπροθ. [είς τινά]: Ίώσ.Π1 2,20,6 είς τήν Γαλιλαΐαν προεμβάλλειν, Δίων Κ 36,45· 5) μτφ. προκλώ τήν γενέσιν, έμπνεώ πρότερον: Πολύδ.3,82,8 τηλικούτων . . προνευδελήκει καταλείπον τοίς όχλοίς· 6) καταβέτω, ένεχυριάζω προηγούμενος: Πάπ. προεμβάλλειν άρροβόνα· 7) ρημ.στ. π. προεμβόλιον, προεμβολίς, προέμβολον.

προεμβασμα-ατος [τό] νεώτ. ή ένεργεία και τού άποτελέσματος τού προεμβάω βλλ.: 2) τού προεμβαζόμενον ποσόν.

προεμβάτιρος-ος μτν. ό άνήκων είς τόν προεμβάτην βλλ. ό τού προεμβάτιον: Ήλιόδ.Αιβ.5,32 τού γέρας τού προεμβάτηρον ή άμοιβή ή διδομένη είς τών πρώτων εισηγήσασια είς τού έθιρικόον πλοΐον).
προεμβάτης [τό] [προεμβαΐνω] μτν. ό πρώτος εισηγήσας είς τού έθιρικόον πλοΐον κατά τιν έμβόλην βλλ.61: Ήλιόδ.Αιβ.5,31 προεμβάτης τής άλκαδός γεγωνός.

προεμβιδάζω μτν. έμβιδάζω, εισάγω τινά έντός τινος προηγούμενος || έν χρ. κ. μτφ.: Παλύδ.2,45,4 αί τούς Λακεδαιμονίους προσλαβόντες έτι κοινωνώσας σφισι τής έπιβόλης προεμβιδάσιον είς τήν προς τού έθνους άπέχθειαν [ήθελον κύμα αυτοΐς μισητός πρότερον].

προεμβόλιον [τό] Ένπρ. ή εκ μετάλλου ή διά μετάλλου περιβεβλημένη προσβάσι άκρα τού έμβόλου βλλ.3] τών όργαλιων ποικιλιών πλοΐων, ά. προεμβολίς, προέμβολον, προέμβολος.

προεμβολίς-ιδος [ή] μτν. ά. προεμβόλιον βλλ.: Πολύδ.1,85 τού καταλήγον επί τήν πύρραν.

προεμβολον [τό] μτν. ά. προεμβόλιον βλλ., σνήβ. κτ. πλθθ. προέμβολα· Σουΐδ. «τά προς τήν πρόφρ τής νεώς ώσπερ άκρόστομα»: Άγαθ.5,21 ώσπερ άκρόστολία και πρόστοβλα.

προέμβολος (ὁ) Ἦσ. ἄ. προεμβόλιον βλλ.
προεμρέξω μτγν. ἐμβρέξω τὴν πρότερον, ὀ-
 γαίνω, νοτίξω τὴν προηγουμένης· Ἀσκληπιάδ.Ν.η.
 Γαλ.13,163.

προεμβρυσίν (τὸ) νεώτ. βωγν. τὸ ἐντός τῆς
 σπερματικῆς βλάστης τὸν ἀγγειοσπέρμιον καὶ τὸν
 σπέρμιον φυτῶν καὶ μετὰ τὴν γονιμοποίησην τοῦ
 ψόκκιτταρου σχηματιζόμενον πρωτόζωον ἐμβρυσίν,
 ὁπερ ἀναπτυσσόμενον περαιτέρω δίδει τὸ καθ' ἑαυτὸ
 φυτικὸν ἐμβρυσίν.

προέμην ἐπ. ἀντὶ προείμι, ἀόρ. β' ἀπαρφ. τοῦ
 προίμι βλλ.: Ὁδ.Κ.155 δειπνὸν ἑταίροισιν δό-
 μενοι προέμην τε πυθόσθαι.

προεμμελετώ-ω μτγν. μελετῶ πρότερον,
 προασκοῦμαι, προγυμνάζομαι εἰς τὴν· Φιλ.1,551
 τοῖς τὸ βίου πράγμασι προεμμελετῶν, Εὐσ. Ἐγ-
 κωμ.Κωνστ.7,617.

προεμπερικτός-ή-ὄν νεώτ. φίλος, ὁ ὑπάρχων
 ἢ γινόμενος πρὸ πάσης πέρας, ἐκ τῶν πρότερον,
 ὁ ἀσχετός πρὸς πᾶσαν ἐμπερίαν, ὁ ἀνήκων εἰς
 τὸν καθάρων λόγον.

προεμπερίω ἐμπερίω πρότερον, ἐμπερίω, διαπε-
 ρῶ τὴν προηγουμένης· Ὁρδίν.Στρατ.Τάξ.128α.

προεμπλάμαι μτγν. παθ. ἐμπλάμαι πρότε-
 ρον, πληροῦμαι ἐντελῶς προηγουμένης· Λουκ.
 Μή Πιστ.Διαβ.8 ὑπὸ τῆς διαβολῆς προεμπλα-
 σμένα (τὰ ἄτα).

προεμπήρημι μτγν. κ. μον. ἐμπήρημι τὴν
 πρότερον, καίω, πυρπολῶ τὴν προηγουμένης· Δίων
 Κ.54,5 τὰ ἐρύματα προεμπήρασκες κ. παθ.: Ἄνθ.
 Κορν.392Α τῶν πλοίων προεμπήραθεν.

προεμπήτω μτγν. ἐμπήτω, πῆτω ἐν τῇ προ-
 ηγουμένης· Ἡκιδ.Α18,9,5 ἐλαττωμένης τοῦ μή-
 κους τῆς βολῆς καὶ τῷ ὄδατι προεμπήτουσης,
 Παλλιδ.Μουσ.1001Ε προεμπεσίν εἰς νόσον·
 2) ἐμπήτω κατὰ τινος, ἐπιπθεμαί, ἐφορμῶ πρῶ-
 τος· Αἰλ.Τακτ.37,6· 3) κἄντων τὸ πρῶτον βῆμα,
 εἰσέρχεται τὸ πρῶτον· Διδ.Δ.Σ.14,39 προεμπήτει
 εἰς γῶσιν· 4) προῦθ' ἐντός· Πλάστ.ἨΒ.918Ρ
 προεμπήτει τὰ χεῖλη ἐπὶ ἀρκτα πειρωμένης τὸ
 δάξθ' ἰκτινοῦν' κ. μτ. δοτ.: Γαλ.Χρ.Μορ.7,7.

προεμπίνω μτγν. ἐμπίνω, δηλῶ, διακηρύττω
 τὸν ἱμέρ.Λόγ.12,3 διδάσκει αἰλητῆς τὸν αἰλητι-
 κὸν αὐτὸς προεμπίνων τῷ καλῶν τὸ μέλος.

προεμπολεύς-έως (ὁ) ὁ προπάλων τῆς, ὁ προπαι-
 λητής· ΑΒ 296,30 ἐπροεμπολεύεις· οἱ προεμπολεύον-
 τες τὸ ἔλαιον.

προεμπολεύω προπάλω τῆς· ΑΒ 296,30.

προεμπορίζω προεπουρῶ βλλ.1) Ἐπιγρ. τὴν δὲ
 κομιδὴν γενέσθαι τοῖς προεμπορίζασιν πρῶταίς
 ἐκ τῶν προσόδων [πθ. Διοδρ. προεπουρῶσασιν].

προεμπίρω μέλλω τοῦ προεμπήρημι βλλ.

προεμπήτωσις-έως (ἡ) [προεμπήτω] μν. ἡ πρό-
 τερα σύμπτωσις, τὸ προηγουμένον συμπεδικός·
 Μεξ. Μαρτ. Καμπ. eol.331,25· ἢ πρόεμπτω-
 σις Σελήνης ἢ πραγματικὴ ὑπεροχὴ τῶν διακο-
 σίων τριάκοντα πέντε σελήνων ὑπὲρ τὰ
 δεκα ἑνέα ἡλιακὰ ἔτη, ἄτνα δεχεται ὡς τῆς
 διαρκείας ἢ δεκοσνεατηρίας τοῦ Μέντων.

προεμφανίω μτγν. ἐμφανίω, δηλῶ, διακηρύττω,
 φανερώω τὴν ἐκ τῶν πρότερον, τοιξίω τὴν προ-
 ηγουμένης· Ἄνθ. Ἐμφ.Πολ.4,125 ἄ καὶ ὁ βροῦτος
 αὐτοῖς . . προνεφάνισ, Ἰω.Χρυσ.2,528,15 τὸ πά-
 θος ἀνακηρύττοντας καὶ προεμφάνιστας· 2) ρη-
 ματ. π. προέμφασις.

προεμφάνιζομαι μτγν. ἐμφανίζομαι πρότε-
 ρον, ἀναφαίνωμαι προηγουμένης, πρῶτότερα·
 Λογίγν.17,2 τῶν λόγων τὰ πάθη καὶ τὰ ὄψη . . αἰ
 τῶν σχημάτων προεμφανίζεσθαι.

προεμφάσις-έως (ἡ) [προεμφανίω] μν. ἡ πρό-
 τερα ἐμφάνισ, ἢ προηγουμένη φανέρωσις· Συμ-
 πλκ.Φυσ.422,6 προέμφασις τῶν εἰδῶν, Δαμάσκ.

Ἄρχ.118, αὐτ.122· 2) ἡ προτέρα δῆλωσις, μτ.
 γνικ· Συμπλκ.Κατ.246,18.

προεμφορούμαι-έομαι μτγν. ἐμφορούμαι τι-
 νος πρότερον, πληροῦμαι τινος προηγουμένης·
 Πλάστ.ἨΒ.1067Ρ κακίας προεμφοροῦθέντας.

προεμφοράσω μτγν. ἀπτ. -άττω ἐμφοράσω
 τὴν πρότερον· Κλήμ. Ἀλ.73,26 [Sylb.] συναναστρα-
 φάσι προεμφορᾶσται τὰ ἄτα.

προεμφορέω-άω μτγν. ἀναρρίπτω τὴν ἐπὶ τινος
 πρότερον· Ἀέτ.15,5 οἶνον τῷ τόμῳ προεμφορέωσιν.

προεμφορέω μτγν. κ. μον. ἀόρ. μτγ. προεμφο-
 ρεῖσθαι, μτγ. θηλ. προεμφορμεύσθαι, ἐμῶ, ξερῶ προ-
 ηγουμένης· Διοσκ.5,69 προεμφορμεύσθαι, Ὁρειδ.ἀπ.
 β1 προεμφορέω, Θεοφάν.Νόνν.1,62.

προεμφορέω μτγν. ἐναλείφω πρότερον· Κλη-
 μέντα 461D.

προεμφορέω μτγν.παθ. ἐνοπόκειμαι, ἀποτα-
 μείβομαι ἐκ τῶν πρότερον,προηγουμένης·8ασ.2,105.

προεμφορέω μτγν. ποιούμαι ἐναρξίν τινος
 προηγουμένης, ἀρχίζω τὴν πρῶτοτερα· ΚΔ Κορινθ.
 β,6 ἡνα καθῶς προεμφορέσται οὗτος καὶ ἐπιτελέσθαι
 εἰς ὅρα καὶ τὴν χάριν ταύτην, αὐτ.10.

προεμφορέω μτγν. κυρ. βλέπω τινὰ ἀσκα-
 ραμικῶν πρότερον, βλέπω τὴν προεμφορῶσιν προ-
 ηγουμένης ἢ μτγ. σκέπτομαι, συλλογίζομαι τὴν
 μετὰ προαρχῆς πρότερον· Ὁριγ.Φιλοκ.91Α.

προεμφορέω μτγν. ἐναλείφω βλλ.1) ἀναδρῶ
 πρότερον· Κύριλλ.1,704Β.

προεμφορέω μτγν.παθ. ἐνδεικνύμαι πρότερον, προσ-
 παθῶ τὸ γίνω συμπροσθῆς πρὸς τὴν προηγου-
 μένω, κἄντων ἐνδεικνύμαι βλλ.3) πρότερον, μτ. δοτ.:
 Αλαγν.3,219 πῶς ἂν οὖν ἐγὼ προεμφορέωσιν Ἄ-
 λεξάνδρῳ; εἰ γε μὴ ταῦτό ἐνούνην ἐγὼ καὶ Δα-
 μασκὴν εἰδῶσιν, Δίων Κ.58,10 προεμφορέωντες
 ὅσα ἤλιπον καὶ προεμφορέωντο οἱ ὡς καὶ
 αὐτοὶ αὐτὰ δῶσιντες.

προεμφορέω μτγν. ἐνδύω παρὰ τὴν πρό-
 τερον· Αἰν.Τακτ.29,4 τοῖς προεμφορέωσιν ξένοις·
 2) μτγ. ὑπερέχω, ἐπιπράω πρότερον· Ἰώσ.Α1,2,
 14,4 κατὰ πρ· 3) ἐξοικειοῦμαι πρὸς τὴν ἐκ τῶν
 πρότερον, συνθηκῶς εἰς τὴν προηγουμένης, μτ. δοτ.:
 Ποσειδών. ἐν Στωϊκ.ἀπ.3,131 προεμφορέω τοῖς
 πράγμασι γίνονται οικειοὶ πρὸς τὰ πράγματα ἐκ
 τῶν πρότερον.

προεμφορέω μτγν. ἐνδύωμαι, ὑποχωρῶ πρότερον·
 Ἰαν.Ἀρβρ.69 τῶν ἀστέων προεμφορέωσιν,
 Πλάστ.ἨΒ.444C προεμφορέωσιν ἡ ὀμῆ.

προεμφορέω μτγν. ἐνδύω τινὰ πρότερον· Κύ-
 ριλλ.Ἱερ.Καθη.13,9,129D.

προεμφορέω ἀόρ. β' ἀπαρφ. τοῦ προφέρω.

προεμφορέω (ἡ) ἢ προτέρα ἐνδέρω Ἦσ. «προ-
 δοκῆσι» προεμφορέωσις, προδοκίς.

προεμφορέω ἐνδέρω πρότερον, ποιούμαι
 ἐνδέρω τινὴν προηγουμένης· Αἰν.Τακτ.4,8 [πθ.γρ.]·
 2) μτ. ἀπτ. τοποθετῶ εἰς ἐνδέρω πρότερον· Ἄνθ.
 Ἄνθ.20 ἐς ὄρος Ἰηπέας προεμφορέωσιν.

προεμφορέω [εἰμῆ] ἐνεμί, ἐναρξίνω πρότερον, προ-
 εμφορέω· Βασ.1,764Β, Μάχ.4,130D· 2) ἐπὶ ἀρτὶ
 ταφέντος, προεμφορέωσιν· Ἐπιγρ.

προεμφορέω ἐνέριω, παρενέριω πρότερον, συμπλέ-
 κω, συναρμώζω προηγουμένης· Αἰν.Τακτ.31,22.

προεμφορέω (έως) (ἡ) [προεμφορέω, προεμφορέω] ἐξέ-
 κ. μον. τὸ φέρειν ἐμπρός, ἢ προσαγωγή, ἢ παρου-
 σίας· Φώτ.ἐν Ματθ. Κατ.Υαλ.1,308· ἢ ἡ προφορά·
 ΑΒ 743,25 ἐμφορέω, προεμφορέωσιν ὄρα τῆς ὀ-
 ναγωγίας ἐσθιν οὕτως τῶν ἐμμέτρως καὶ διέ-
 τρας γεγραμμένων ἢ ἀποστασις προεμφορέωσιν κολλι-
 στη ἐσθιν ἀνάστασις· πρδλ.Κόντ.Λόγιον Ἐρμῆν τ.
 Ε' τεύχ.Α' 199 κ. 200.

προεμφορέω ἐμ ἐνεργῶ τὴν πρότερον, πράττω τὴν
 προηγουμένης, κἄντων κατὰ πρῶτοτερα· Ἀριστ.
 Μεταφ.1047β,33, Κλήμ. Ἀλ.230,2 [Sylb] 1.

προεμφορέω ἐμ ἐνεργῶ τὴν πρότερον, πράττω τὴν
 προηγουμένης, κἄντων κατὰ πρῶτοτερα· Ἀριστ.
 Μεταφ.1047β,33, Κλήμ. Ἀλ.230,2 [Sylb] 1.

προερόχομαι μτγν. παρακ. προελελήλυθα είσορόχομαι έντός πρότερον : Φιλ.2,380 οίς ούδέν προελελήλυθός ύποικουράει πάθος.

προερόχομαι μτγν. παθ. ένερόχοι τι η έκ των πρότερων, είμαι περιπελεγμένος έν τι η έκ των πρότερων : Πά Μακκ.2,5,18 εϊ δέ μέ συνέδεσθαι προερόχουσαι πάλλοις άμαρτήμασι.

προερόχουράξω ένερόχ κατάσχαι τινος, κατάσχω τι πρότερον, προσηγομώς, τὸ παθ. : Πάπ. δὶα τὸ προερόχουράσθαι τοὺς κλήρους.

προερόχουράξω μτγν. ύποχρεώ, δεσμεύω έκ των πρότερων δι' ένερόχων ή ύποσχέσεων : Σχολ.Γ' ήλ.45 τήν γνήμιον προερόχουράξεν· κ. παθ. : Χαριτ.27 προερόχουράσμενος εύεργεταίς.

προερόχου-έω μτγν. ένερόχ πρότερον, προσηγομώς : ήω.Χρυσ.2,897Α. 2) προερόχεν τινί τι, καθιστώ τι άκούστον τιη : Κύριλλ.εις' Αβασκ.3,574 προερόχαι τοίς προφήταις τὸ άγιον πνεύμα των άσσημένων τήν γνήμιον.

προερόχουσις-εως (ή) ή προηγομένη ανέφης, ή πρόσκειψις : Ησ.έν ήλ. πρόνοις.

προερόθυμ-έω φρονιζώ, μεριμνώ περί τινος προσηγομώς : Αη.Τακτ.24,18 πρ- τών κινών' 2) όόρ. παθ. προερόθυμής έν μέσ. σημ. ένθυμιάσι, ανέπτοιμα σοδαρώς περί τινος πρότερον : Στραβ.2,5,1 κελύει τε τας προαιούσιν έκίνα προερόθυμήςται τὰ έξής έφοράν' 3) ρηματ. π. προερόθυσις.

προερόθυμ μτγν. ένδορώ, ήγκασιάω τι προηγομώς, τὸ παθ. : ήμ.έλλ.Μυστ.5,23.

προερόημι, παρακ. παθ.μτχ. προερέμενος, ένήμι πρότερον, είσάγω τί έντός τινος προσηγομώς, οίον έν τάφω : Έπιγρ. 2) έμβάλλω πρότερον, προσηγομώς : Όρειδ.όπ.55, 'Αετ.15,13.

προερόσταμαι μέσ. ένίσταμαι πρότερον, έννοιάμαι προσηγομώς, όντιλέγω πρωτότερα : Άριστο.Σοφ. Έκ.174β,30.

προερόννω κ. προρύννω [πάντοτε π. τραγικ.] πρόλεγω, προσηγομώς, πρακρίτω, προεγγέλλω : Αίσχ.Εύμ.852 προρύννεις τάδε, αὐτ.98 προρύννεις δ' ύμίν ότι, Εύρ.Μηδ.351 προρύννεις δέ σοι, εϊ -> θανεί' . ή όμ.μτ. άναφρ. λέγω τι δημοσίω, ένώπιον όλών : Σοφ.Τρ.227 χαιρέει δέ τόν κήρυκα προρύννεις [χαιρείτω] δημοσίω τόν κήρυκα.

προερόννωμα-ατος (τό) (προρυννώ) μαν. τὸ άποτέλεσμα του προρυννείν, τὸ πρότερον ένόημα, ή προηγομένη άντίληψις : Τζέτ.Χιλ.7,618

προερόνω-έω μτγν. άντιλαμβάνομαι ανέπτοιμα τι πρότερον : Πλούτ. Ηθ.1072Α, Άρτεμιδ.Δολ.δ.1,3.

προερόνησις-εως (ή) [προρυννώ] ή πρότερα ένόκησις τὸ κατοικείν έν τιη τόπω προηγομώς : Θεου.1,25 κατά τήν Φαιάκων προρυννώσιν τής Κερκύρας Δίων Κ.53,16, 'Ηλυδ.6,118 Β,1) κατά τήν προρυννώσιν των πορ' έαυτοίς φυγάδων.

προερόνικω μτγν. έννοικίω τινά έν τιη τόπω πρότερον : Βασ.1,273C.

προερόνω-έω μτγν. έννοικώ που πρότερον, κατοικώ έν τιη τόπω προηγομώς : Διόδ.Σ 5,84 τινάς δέ κοινή μετά των προρυννώσκόντων Κρητών κατέκησαν, Φιλ.2,132.

προερόνοισος-ον μτγν. ό πρό πάσης όσείας, ό πρό πάσης ύπάρξεως : Συναξ.Υμν.71,1593

προερόνιξ-ός μτγν. ένριζώ τι πρότερον, κάμνω τι νά ριζώσθ προηγομώς : Κύριλλ.1,508'.

προερόσις μπν ένσεία, τινάσος τι πρότερον, ίδ. έν άναφ. πρός στρατεύμα, έκαφενδοκίω, έξ-απολύω, ρίπτω κατά τινος πρότερον : Πλούτ.Εύμ.δ.

προερόσευάξω μαν. ένσεκευάξω, παρσεκευάξω, διευθετώ τι προηγομώς : Μετοχ.Ό 54.

προερόσφιάζομαι μτγν. μαν. κ. παθ. ένγοφιάζομαι πρό τινος, πρίν ή συμβή γεγασός : Εύστ. ήλ.322,1 προερόσφιάσαι Πάτροκλος.

προερόντινω μτγν. έντένω, τανώ, τεντώμι τι προηγομώς· κ. παθ. : Φιλόστρ. Άπολλ.4,39 νευράι προερόντινόμενα.

προερόλλομαι μτγν., μαν. κ. νεώτ. έντέλλομαι προηγομώς, παραγγέλλω, ίδιω έντολήν πρότερον : Εύστ. ήλ.Ε 817.

προερόντιξ-έως (ή) [προρυννώ] Έπιγρ. ή πρότερα έντεμεις Βλλ.61.

προερόντισημι μτγν. έντίσημι τι, παρεμβάλλω τι πρότερον : Φιλόστ. ήω.Υπομν.ΖΓ 202,5.

προερόντικτω έντίκτω τι πρότερον, γεννώ τί έν τιη προηγομώς : Άριστο.Ζ1 52εβ,10 τὰ δ' έντός, εϊς δ' προερόντικτουσιν αθ' ήλειαί ιώται [δ. γρ. άντί προερόντικτουσιν].

προερόντικνω μτγν. έντυχάνω τινί πρότερον, ανιστώ, άπαντώ τινα προηγομώς : Φιλ.1,363, ήω.Π1 5,6,5, Αη Ζ1 4,13 προερόντικναι τι άγρσ' : ή έρχομαι εϊς έποήην μετά τινος πρότερον : Πλούτ. Ηθ.1122β προερόντικναι τοίς πράγμασι' || ό παρακ. μτχ. προερόντικνώξω ό γυναικίζουενο μετά τινος πρότερον, ό έχων τήν γυναικίον τινος προηγομώς : Γαλ.17,11,50' 2) μεσολαβώ πρότερον, μεσιτεύω προηγομώς : Φιλ.1,547

3) συνομιλώ μετά τινος πρότερον, όβ. κ. διαβάτω εύνοικίως πρό άλλου τινός : Πλούτ.Νικ.10 πρέσβεις έλθόντες. . καί τή βουλή προερόντικνώντες έδοξαν ήλι πάσιν ήκειν τοίς δικαιοίς' || όμ. : αὐτ.Πομ.2 όβιν έσχεν . . συνηρομωγούσαν καί προερόντικνώουσαν αὐτοὺ τής φωνής

προερόντιπ-ός μτγν. έντυπώ τι πρότερον : Γρη.Νύσσ.2,209D.

προερόντιρχω μαν. ένυπάρχω, ύπάρχω έντός έκ των πρότερων, προηγομώς : Βλεμν.Έπιτ. Φυσ.122, Καίσάρ.Δαν έν Σάβ 3,186 δία των των Τωτάρων αὐτοίς προερόντιρχουσαν είσθισιν.

προερόνω-ός μτγν. ένώ, ένώνω δύο τινά πρός άλληλα προηγομώς : Βασ.2,427 Β· 2) ρηματ. π. προερόνω.

προερόνωμα-ατος (τό) (προρυννώ) μτγν. ή πρότερα ένωσις ή ή ένωσις πρός τὰ προηγομύμενα : Δορ.μασκ.Άρχ.54 προρυννώμα των διορισθασμένων.

προερόνωσις έπιφρ. Ησ. κ. προερόνωσις ένώπιον, έμπροσθέν τινος' πρβλ. προνώπις.

προερόντιζομαι μαν. ένωπιζομαι τί έν πρότερω χρόνω ή προηγομώς : Νικητ.Εύμ.3,940.

προερόγγέλλω έξαγγέλλω τι προηγομώς, άναγγέλλω τί εϊς τινά πρότερον : Δημ.419 οὐ προερίπν οὐδέ προεγγιγελιν, αλλά τούναντιον συν-έμυρε [δ. γρ. έξήγγειλεν, ήω.Π1 2,21 Β· κ. παθ. : Άρρ.Άν.δ.4,6 καί ην μέν προεγγελλόμενα τούτα Άλεξάνδρω έκ των έγγυρίων.

προερόγκνικίω, ός άρας έν τή πυκτική, κινώ πρός τὰ έξω τής χειρας προετοιμαζόμενος πρός έναρξίν τής πυμαχίας' || μτφ. επί ρήτορος κινώ τός χειρας ός πρό τής πυμαχίας : Άριστο. Ρητ.146α, 2 οὐδέν προερόγκνικίωσιν οὐδέ προανακίνησας εύθους άρχεταιί.

προερόξω κ. νεώτ., όόρ. προεξήλαγον, παθ.όόρ. προεξήλαπν, μτχ. παρακ. προεξήμμενος, έξέγω τί έκ τινος πρότερον, φέρω τί έξω τινός προηγομώς : Ηρ.9,106 τας νέας ένέρπασαν καί τὰ τείχος άπαν τήν κληην προεξάγοντες έκ τόν αϊγιαλόν' || φρ. προεξάγω τινά έκ του ζήν άσπαρω τήν ζώην τινος : Πλούτ. Ηθ.117D προεξάγειν τινάς έκ του ζήν άσπαρος' || όμ. Πολύβ.30 7,8 προεξάγειν έκ του ζήν αυτών αύτοκτονείν' 2) τὸ μέσ. προεξάγαμοι έξερωμοι πρώτος ή πρότερον : Θεουκ.7,70 προεξάγομενοι δέ οι Συρακώσιοι . . ναυαί' 3) πάκ. κ. νεώτ. έν άναφ. πρός προλόγια, έμφορημάτα κττ., έξάγω Βλλ.71 τί έκ των πρότερων, ποιούμαι έξαγωγήν τινος πρό του άριωμένου πρός τούτο χρόνον.

προεξιδουατά-τω εξιδουατώ ἐς τὴν προτέρον εἶμαι ἥδη ἐντελῶς ἀδύνατος, ἀσθενής: Ἰαν. Προφρ.1,8, αὐτ.Κωικ.99, Γαλ.16,53f.

προεξιδουατός ἡ μτγ. ἐξιδουατός ἡ προηγουμένος ἐν τῷ ὑποθίρω: Ἀρχιγ.η.Γολ.13,254.

προεξιδουατός-τω μτγ. ἐξιδουατός ἡ προηγουμένος, ἀφαιρῶ ἢ πρότερον, ἐκθάλω καὶ ἐκ τινος πρωτύτερα: Ἀπν.Ἐμφ.Πολ.2,64 **προεξιδουατός** τινων τὸν φθδον ἢ ποθ. ἀποστεροῦμαι τινος προηγουμένος: Λουκ. Ἀλεξ.15 ἀπάντων τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας προσηρημένω, Σχόλ. Ἀριστοφ.Ἰπν.37b. 2) κυριεῦω, κατακτῶ ἢ προηγουμένος: Ἀπν.Ἐμφ.Πολ.4,7δ, Δίωκ.Κ.46,37.

προεξιδουατός κ. ἀπτ.-άσωω ἐξιδουατός, ἠθδὼ ἐξω, ἐξαρμῶ πρότερον, ὁλον ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ κατὰ τὴν μάχην: Ἡρ.9,62 **προεξιδουατός** δὲ κατ' ἕνα καὶ δέκα . . . ἐσέπιπτον ἐκ τῆς Σπαρτιτίας, Θουκ.8,25 τῷ σφετέρῳ αὐτῶν κέρα **προεξιδουατός** καὶ καταφρονήσαντες ἑς ἐπ' ἑωσας.

προεξιδουατός-τω μτγ. ἐξιδουατός ἡ προηγουμένος, αἰτώ, ἀπαιτῶ ἢ πρότερον: Νικόλ.Ρητ.ἐν Ρητ.1,32fW.

προεξικονίζω ἐξικονίζω, ρίπτω ἀκόνητον προηγουμένος: Ἀν.Τακτ.2,13.

προεξικονίζω ἐξελκίω, ἀποσθένω τὸ πρόωρος, τὸ παθ.: Ἀριστλ.Ἀθην.47,5 τὰ δ' ἄλλα ἀποκίεται χωρὶς, ἵνα μὴ **προεξικονίζω** ἰτὰ χροῖαται.

προεξικονίζω μτγ. ἐξάλλωμαι πρότερον ἄλλου τινός, ἐκπθδὼ προηγουμένος,προεκπθδὼ, μτ γενικ.: Θεμιστ.Λόγ.2,33b **προεξικονίζω** τὸν ἐν τάξει ἀκολουθοῦντας, Συνέα.129A. ἢ μτφ. ἐπὶ παθῶν: Θεμιστ.Λόγ.1,15D. 2) ρηματ. π. **προεξικονίζω**.

προεξικονίζω-ωω ἀπάλλατρώ ἢ πρότερον, προηγουμένος, τὸ παθ.: Πάν. μὴ **προεξικονίζω** μωμένη (αὐτῆ) διὰ μηδενὸς ἀρχέλου.

προεξικονίζω-ατος (τὸ) [προεξικονίζω] μτγ. τὸ πρότερον ἢ πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐξάλω, πλῆθημα.

προεξικονίζω-ατος ἐξαρμῶντων προηγουμένος, σφάλλωμαι πρότερον: Ἰσοκρ.4,165 ἐκείνη μὲν **προεξικονίζω** τόντες ἀπαντα ταῦτ' ἐπινηρθῶσαντο ὄμ. κ. ἐμπροθ. ἰεῖς τινος: αὐτ.6,38.

προεξικονίζω μτγ. ἀνάγωμαι πρὸς τὴν θάλασσαν, ἐκπλέω, προηγουμένος: Διαν. Ἀλ.Θουκ.26.

προεξικονίζω μτγ. ἐξανολοκω, καταδουανῶ ἢ προηγουμένος: Ἰώα.Α12,1,2.

προεξικονίζω-ατος (τὸ) σχόλ. ἡ πραγμειάτερα ἐξάνθησις, τὸ προεκδύαται: Σχόλ. Ἀριστοφ. Θεσμ.523, Σουιδ. ἐν λ. κύτταρος τὸ **προεξικονίζω** τῆς ροίας.

προεξικονίζω-ατος (τὸ) σχόλ. ἡ πρόωρος ἐξάνθησις, βλάστησις: Σχόλ.Πίνδ.Ν.6,104 **προεξικονίζω** τριχῶν.

προεξικονίζω-τω μτγ. ἀμθδ. ἐκφύω ὄνθη προηγουμένος: Συνέα.128λ τῶν προεξικονίζωτων ἢ κ. μτφ. μτ. ἀντικ.: Πλούτ.Ἠθ.552C οὕτως ἀποκα παλλά . . . **προεξικονίζω** αὐτὸν αὐτὸν μεγάλας φύσεις 2) ρηματ. π. **προεξικονίζω**, **προεξικονίζω**.

προεξικονίζω κ. **προεξικονίζω** [Σχόλ.Κλήμ. Ἀλ.264], ἀδρ. β' ἐν μέσ. σημ. **προεξικονίζω**, παρακ. ἐν μέσ. σημ. **προεξικονίζω** κ. ὑπερουν. **προεξικονίζω** κειν, ἐξανιστῶ ἢ πρότερον, ἀτῆνη τὸν προηγουμένος ὄρθον, προανορθῶ: Σχόλ.Κλήμ. Ἀλ.3,264 τὰ στήθη **προεξικονίζω** προκρητῶς 2) μέσ. ἐγείρωμαι ἐπάνω πρότερον ἢ ἀριώτως ὄθ. ἐπὶ στρατοῦ, πρῶτος κινῶ κατὰ τοῦ ἐξορθοῦ: Ἡρ.9,62 **προεξικονίζω** πρότεροι οἱ Τυχεῖται ἐχώρησαν ἐς τοὺς Βαρδάρους ἢ κ.μτ γενικ.: Μιθάν.51,4 **προεξικονίζω** τοῦ τέλους ἢ ὄμ. ἐγείρωμαι πρῶ, ἐνάπινον πινος: Θεμιστ.Λόγ.17,26κ τὸ χεῖρε πρ- τῶν ὀρθαλαμῶν 3) προλαμῶνδω δὲ ἐξεγερθῶ: Δημ.282 εἰ μὴ **προεξικονίζω** μενικρόν, οὐδ' ἀναλαβεῖν ἀν ἐδυνάθημεν, Ἰώα.Α18,6,10 ἢ ἐν φρ. **προεξικονίζω** τῷ πολέμῳ

ἀρχομαι πρῶτος τοῦ πολέμου: Πλούτ.Ρωμ.16 εἰ μὴ **προεξικονίζω**, **προεξικονίζω** τῷ πολέμῳ 4) εἶδ. ἐν τοῖς ἀγῶσι, ἐξανισταμαι πρὶν ἢ δοθῆ ἢ ὀρμῆσιν, σηκῶμαι πρὶν ἢ σημάζω τοῦτο ὁ κήρυξ: Ἡρ.8,59 ἐν τοῖς ἀγῶσι οἱ **προεξικονίζω** μνοὶ ῥαπίζονται, Πλούτ.Θευ.11, αὐτ.Ἠθ.185B τοὺς ἐν τοῖς ἀγῶσι **προεξικονίζω** μαστιγοῦσι αἰ: 5) στασιάζω πρόωρος, πρῶ τὸν 20 καταλλῶω χρόνου: Πλούτ.Ἠθ.459B. 6) μτ. τοῦ ἀπαρφ. καταγινώσκων καταδικάζω ἐν ταῖσιν: Φθ.2,290 **προεξικονίζω** καταγινώσκων.

προεξικονίζω-ωω σχόλ. ἡ **προεξικονίζω** μτγ. βλλ.: Σχόλ.Κλήμ. Ἀλ.264.

προεξικονίζω κληθ. μτγ. ἀδρ. τοῦ **προεξικονίζω**: Θουκ.8,25.

προεξικονίζω-τω μτγ. ἐξαντλῶ πρῶτος ἢ πρότερον κ. παθ.: Σωφ.1,52.

προεξικονίζω-τω μτγ. ἐξαπατῶ πρότερον, προηγουμένος: Ὀργγ.Κέα.1,24.

προεξικονίζω-τω μτγ. ἐξαντλῶ ἢ πρότερον, ἐξεδουανῶ ἢ πρωτύτερα: Γολ.12,21bC, Ζεῆτ.Ἐπι.Μαθ.226,52.

προεξικονίζω μτγ. ἐξαποστέλλω τινά πρότερον, στέλλω τινά προτοῦ: Πολύβ.3,85,3 Γάϊον Κενθίνον κατὰ σπουδῆν δούς τετρακισχιλίου ἰππέας **προεξικονίζω**, Πλδ.Μακκ.2,12,21 ὁ Τιμόθεος **προεξικονίζω** τὰς γυναῖκας καὶ τὰ τέκνα καὶ τὴν ἄλλην ἀσκευὴν εἰς τὸν Κερνιον.

προεξικονίζω μτγ. ἀνάπτω τὸν προηγουμένος κ. παθ.: Φιλόν.Ἰω.Υπομν. εἰς Ἀριστλ.Μετ.93,25.

προεξικονίζω-τω μτγ. ἀνάπτω, μετρώ, λογορρίζω πρότερον: Σχόλ.Πίνδ.Ν.3,129.

προεξικονίζω μτγ. κ. μσν. παθ. παρακ. **προεξικονίζω**, ἀρπάζω, τὸ ἐκ τῶν χειρῶν τινος προηγουμένος δι' ἀρνητικῆς ἀφαιρῶ τὸ ἀπὸ τινος: Ἰω.Χρυσ.3,601, αὐτ.5,638 τὸς ὄρθους ἐαυτὴν **προεξικονίζω** κ. παθ.: Νικότ.Εὐγ.2,50 Καλλιγόνην μαι τὴν **προεξικονίζω**.

προεξικονίζω μτγ. ἐξαρμῶ ἢ πρότερον, προπαρασκευάζω τὴν προετοιμάω: Γρηγ.Θαυμ.26C.

προεξικονίζω-ωω μτγ. παθ. παρακ. **προεξικονίζω**, ἐξαρμῶ, κρημνῶ ἢ ἐμπροσθεν κ. παθ.: Διόδ.Σ.3,26 ἔχων δ' ἐκ τῶν ὤμων **προεξικονίζω** μένον πλεκευ.

προεξικονίζω μτγ. μσν. κ. νεώτ. ἀρχομαι πρῶτος, προηγουμένος, κἀνω ἀρχὴν πρῶτος: Ἀνδρ.Κρ.77D παῖδες Χριστοῦ **προεξικονίζω**, Ἀν.Κομν.167C οἱ τῆς ἀφημίας **προεξικονίζω**.

2) προηγουμαι ἄλλω, εὐρίσκωμαι ἐπὶ κεφαλῆ, ΕΜ.542,33 κτλ.92 τὸν τῆς πόλεως **προεξικονίζω**, ΕΜ.542,33 κτλ.92 ὁ προηγουμένος τὸν προδῶτων καὶ **προεξικονίζω** τῆς πολεμίας κριός - ὁ **προεξικονίζω** τὸν χοροῦ ὁ σύρων τὸν χορόν.

προεξικονίζω-τω ἀμθδ. παρακ. **προεξικονίζω**, γίνομαι ὄλω ἀδύνατος πρότερον, προποκίωμαι: Ἀριστλ.Πρ.865a,36, Φθ.2,37 εὐτὰ π- ταῖς ἐνδείαις κ. μτ γενικ.: Ἰώα.Π1,3,7 ὡς τὸν κατέθειν νευρωμένον τὰς ὄψεις **προεξικονίζω** τὸν βάθου.

προεξικονίζω-τω μσν. ἐξασκῶ πρότερον, προγυμνάζω: Ἀκτουάρ.Ἰω.2,146,8 τῷ . . . **προεξικονίζω**.

προεξικονίζω μτγ. διεγείρω, παρόρω, ξεσηκῶω προτοῦ, προηγουμένος: Φρύν.Σοφ.Παρ.101B **προεξικονίζω** πρόρωμα ὁλον πρὸν τὸ ἐθοντος καιροῦ ἀνακινῶ.

προεξικονίζω (τὸ) ἡ μτγ. τ.-η χωριστῶ, ἀφῆλῃ καὶ ἐξέχουσα ἔδρα, κῶσιμα, ἐπίσημος ἄρθος: Πολυδ. «**προεξικονίζω**» θῆκοι: Ἡρ.7,44 προεπλοπ- ητο γὰρ ἐπὶ κολωνοῦ ἐπιτηδῆς αὐτοῦ ταύτη **προεξικονίζω** λίθου λευκοῦ.

προεξικονίζω μσν. ἐξικονίζω τινὸς ἢ τὸ πρότερον: Ἀναστ.Μαθ. Coll. Vat.7,205.

πρόξειμι || ίειμι έξέρχομαι έκ τινος, πρό- έξέρχομαι : Θουκ.3,1 τόν πλείστον θμιλον των φίλων έβρουν τό μη πρόξινόντας των άλλων τά έγόντα τής πόλεως κοκυμυρέν. Ίώσ.Α1 19,4,5.

πρόξειμι || 2) μτν. πορίζομαι ώφέλειαν, κέρδος : Ήρόδ.Ίστρ. έν Ρητ.Μουα.58,76.

πρόξείρω σχόλ. έξέλκω ή προτό έκ τής ασπράς κ. παθ. : Σχόλ.Αριστφ.Ίνπ.376, πρόξει- ρομένης τής γλώττης Ιδιόρθ. προξείρημένης.

πρόξελάζω μτν. έκδιώκω πρότερον : Γιλούτ. Φιλ.7 ό των Ήλείων Ίππαρχος Δαμόφαντος ώρμη- σεν επί τον Φιλοποίμεια προξελάσας λουκ. Ήταιρ.Δ 13,1 όπως μέν προξέλλασα των άλλων Ίππών επί του Ίππου του λευκού· 2) προχωρώ πρό τών άλλων, προεκκλέω : Γιλούτ.Νικ.24 Ήρα- κλειδην προξελάσαντα τώ πλοίφ ναύς Αττική δίκωουσα καταλόμβανε.

πρόξελέγεις-εως(ή) [προξελέγω] νεώτ προ- ηγούμενη, προκαταρκτική έξελέγεις.

πρόξελέγω μτν. έξελέγω, άναίρω πρότε- ρον, προασκευάζω : Γρη.Νύσα.2,41Α.

πρόξελκώ-ώω μτν. πληρώ προηγουμένης έλ- κών, επιφέρω, κώννω πρότερον έκ τινε πολλά έλκω, πληγάζω κ. παθ. : Φιλόμ.π. Ορειδ.45,29,72.

πρόξελκώ-έω μτν. έξελώ, κώννω έμετόν προ- ηγούμενος : Φιλόγρ.π. Ορειδ.5,22,4.

πρόξελίσταμι άπαρφ. άρ. β' τοδ προεκφέρω.

πρόξελίσταμι άποθ. κ. συνηρ. προξελίστα- μαι γνωρίζω ή καλώ έκ των προτέρων, προ- ηγούμενος : Αίσχ.Πρ.101 πάντα προξελίσταμαι σκεθώς τά μέλλοντα, αὐτ.699.

πρόξεργάζομαι άποθ., παρακ. προξείργα- σμαι έξεργάζομαι ή πρότερον, φέρω εϊς πέρας, έκτελώ ή προηγούμενος : Νικόδ.Ρητ.π.Ρητ.1,321W τοσούτον τής προδοσίας προξείργαστο πρό- τερον· κ. παθ. : Αριστ.Σοφ. Έλ.183β,35 ταύ- της τής πραγματος τό μέν έν προξείργασμέ- νων, Παιου.1,34,5 προξείργασμένων δέ τούτων, κριόν θύσαντες .. καθυβόουσι ανώμενοντες δλίκαν άνείρατος.

πρόξερμνήτης ιδ. κ. συνηρ. προξερμνήτης ό πρότερον ημιπόμνος έξερμνήτης, ό προαε- στολόμνος έρευνητής, κατάσκοπος : Εύρ.Ρήσ.296 στελνων δ' άνακτος προξερμνήτης όδοῦ άνι- στόρησα Θρηκίως προσφθέγγισαι.

πρόξερυνώ-ώω, συνηρ. προξερυνώ έξε- ρυνώ άκριδώς έρευνώ ή πρότερον : Εύρ.Φοίν.92 ώς άν προξερυνώσω στίβον. Αίν.Τακτ.15,5 προ- ξερυνώσας και προκαταλαμβάνοντας τά όψη- λά των γυριών· 2) ρηματ.π. προξερμνήτης.

πρόξέρχομαι άποθ. άόρ. προξέρχθων, παρακ. προξέρχλυθα, συνήθ. επί στρατοῦ, έξέρχομαι πρότερον, προηγούμενος : Θουκ.7,74 Συρακοῖσι δέ και Γούλιππον τῷ μέν πεζῷ προξέρχθόντες, Πολυδ.2,23,6 Γάιος Αττίλιος προξέρχλυθας έντε- χεν εϊς Σαρδόναν, Διον. Α.Ρωμ.1,46 προξέρχθειν κε- λεύει τής πόλεως· 2) μτρ. επί τοῦ βίου, άπο- θνήσκω πρότερον, προσηθνήσκω : Ίώσ.Α 52,7,2 3) Έπιγρ. προλαμβάνω να φύγω, να μή συλλη- φθώ, να σωθώ διά τής φυγής.

πρόξεταζώ μτν. έξεταζώ ή προηγούμενος : Φιλ.2,271, Λουκ.Μιθ.Συν.5 προξετασας διεξείμι οῦ πάμπν βιασους οὐδ' άναγκασ, Γαλ.6,723, Σέξτ. Έπιμ.Μαθ.8,265· κ. παθ. : Ίώσ.Αν.2,1 2) προ- τιμώ, προκρίνω : Θεορίστ.Λόγ.5,65C τής τοῦ σώμα- τος άγχυσιας τίν τής φυγής πρ.

πρόξευκρινώ-έω έξεταζώ ή επιμελώς πρό- τερον, διακρίνω ή προτό, άκριδώς : Ίνπ.Αφ.1,24 και τοῦτο προξευκρινήσαντας ποίειν.

πρόξευμαρίζω μτν. έξευμαρίζω, εύκόλινω πρότερον : Εύσ. Έγκώμ.Κωνσταντ.1,6,3 τής .. διδα- σκαλίας προξευμαρίζουσας αὐτῆ τά πάντα.

προξευμνίζω μτν. έξευμνίζω, καταπρα- ώνω, έξελώνω προηγούμενος· κ. μέσ. : Ίσιδ.Πηλ. Έπιστ.4,184.

προξευρίσκω μτν. έξευρίσκω, έφευρίσκω, άνα- κολύπτω ή προηγούμενος· κ. παθ. : Αρρ.Τακτ.16,3.

προξευρίεμαι κ. συνηρ. προξευρίεμαι προ- τάσσω πρότερον, προπαράσσω, προκελεύω : Σοφ.Τρ.759 άν κείνος άνδός, ώς οῦ προξευρίεσο.

προξέχω μτν. μόν. κ. νεώτ., όμθ. έν χρ. μ. κτ. ένεστ. κ. παρατ., έξέχω πρός τό έμπρός, προξέω : Άγαθ.5,22 τό τοῦ αγιαλαῦ προξέχων, Τζέτ.Χιλ.7,144 πάν προξεδλημένον μέρας και προξέχων, Συμ. έν Άν.Βοσασ.5,10 οι και πλοῦτοι και δόξη προξέχοντες, - κέραμο προξέχουσαι.

προξέχουμαι-ατος[τοῦ] μν. εισαγωγική έξήγη- σις : Μεθόδ.192C.

προξέχουσι-εως(ή) μν. προτέρα έξήγησις : Άναστ.Συν.281D.

προξέχουμαι-έομαι μτν. άποθ. έξέχουμαι διηγούμαι πρότερον : Διον.Άλ.Ρητ.10,10, Γαλ 15,774 τοίς μεμνημένοις των προξέχουμένων· 2) ρηματ.π. προξέχημα, προξέχησις.

προξεκμάζω μν. έξικμάζω, άσπαρφώ, έξά- γω τήν ικράδα τίνος προηγούμενος : Ψελλ. έν Απνα.13,270.

προξεκόουμαι-όομαι μέσ. έξελοῦμαι, συν- διαλλάττομαι, συμπληρώνω μετά τινος προηγου- μένος : Σώστορ.π.Στοθ.4,20,72 κακαρῶς τόν γεν- νήσαντα προξελεωσάμενος.

προξεπιάζομαι μν. έπιπιάζομαι, άπέρχο- έρπιπος προηγούμενος : Θεοφιλ.Βουλγ.3,531.

προξεστάμαι παθ. προξέτω : Αριστλ.Φυσιον. 809β,17 γένους προξεστακτω.

προξέω-ώω [ιδίς μτν. διηθώ, διούλιζω, φιλητρώ προηγούμενος : Ζώσ.Αλ.161β· κ. παθ. : Πάν.

προξογκούμαι-όομαι μτν. έξογκούμαι, φου- σκώνω, πρήσσομαι προηγούμενος : Σωρ.2,11.

προξοδύω μτν. προσχωρώ : Ίώσ.Π1 7,5,4 τοῦ στρατιωτικοῦ παντός υπό τοίς άγεμαῖσι προξωδευκότος.

προξοδιάζω, μτρ. παθ. παρακ. προξοδιασμέ- νος, καταναλίσκω, διασπώ προηγούμενος· κ. παθ. : Έπιγρ. προξοδιασμένα διάφορα.

προξοδόσι[ή] γλωσσα. τοῦ προμολή βλ.βλ. : EM 689,34.

προξοιδούμαι-έομαι μν. έξοιδούμαι, πρή- σσομαι, προηγούμενος : Μιχ.Ατταλ.56,15.

προξοίλομαι μν. άποθ., ένεργ. παρακ. προξ- εώχηκα, άπέρχομαι πρότερον, τρέχω έξω προτοῦ· || μτρ. προσηθνήσκω : Νικήτ.Εύγ.6,325 προξέ- χηκε τοῦ βίου ξίφει, αὐτ.9,217 Κλεάνδρου προ- ξεωχηκότος.

προξομαλίζω μτν. μέλλ. προξομαλιώ, έξο- μαλιώ, ίσοπεδώ προηγούμενος : Ίώσ.Π1 3,7,3 ινε- τίς τοῦς προξομαλιούστας τήν όδόν.

προξορμώ-ώω έξερμώ, έξέρχομαι όρημητός, πρότερον, προσχωρώ κατοπερφευμένος : Ξεν.Ά- παρμ.3,13,5 χαριεστέρον δέ και προξορμων ήμέ- ρα μη μάλλον ή ύστερίζειν, Διωνκ 46,37· κ. μτ. γενκ. : Ίώσ.Α1 4,2· 2) έξερμώ πρό τοῦ καιροῦ : Αριστλ.Ζ1 587β,1 όσας δ' άν έν ταίς άποκαθάρσαι προξορμώσων οι καθαρμοῖ· 3) διεγείρομαι προηγούμενος : Γαλ.9,78 πρ- είς τήν διαστολήν· κ. παθ. : αὐτ.

προξοφλήμα-ατος[τοῦ] ή κατά τήν προξεδφλη- σιν διαφορα χρηματικοῦ ποσοῦ μεταξύ τής κατά τήν προξεδφλησιν και τής κατά τήν ήλιον άξιας.

προξοφλήσιμος-ον νεώτ. επί γραμματίων, συνολαγματικῶν κττ., ό συγκρινών, ό έχων τό στοιχειά άποδοχής πρός προξεδφλησιν· στοιχειά τοῦ προξοφλήσιμου είναι ή άπεγγυησος τό ύ- πογράφοντες και αι τυχόν άσαις άγγυησες.

προεξόφλησις-εως (ή) **προεξοφλώ** νεώτ. ή πράξις και τὸ ἀποτέλεσμα τῆς προεξοφλῆς, ή εξόφλησις ή γνωσμένη πρό τῆς λήξεως, πρό τῆς ταχθείσης προθεσμίας, σίον γραμματίου, συναλλαγματοῦ, χρέους" || ἐπὶ μισθοῦ ή συντάξεως, ή εἰσπραξίς αὐτῶν μὴ δεδουλευμένων.

προεξοφλητής (ὁ) νεώτ. ὁ ἐπὶ χρηματ. κέρδει καταβάλλων τὸ ἀντίπρην ἀπαίτησάς τῶς πρό τῆς κατὰ νόμον ή σύμβασιν λήξεως αὐτῆς.

προεξοφλητικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ή ἀναφερόμενος εἰς προεξοφλῆσιν, ὁ τῆς προεξοφλήσεως : **προεξοφλητικός** τόκος ἰὸ ἐκπίπτων τόκος ἔνεκα τῆς προεξοφλήσεως" || πινάκιον προεξοφλητικῶν ἔντυπος πῖναξ, ἐν φ ἀναγράφονται λεπτομερεστικῶς τὰ προσσῶμενα εἰς τράπεζαν πρός προεξόφλησιν γραμματίᾳ· κ. ἐπίρρ. -ῶς.

προεξοφλώ-έω νεώτ., δημ. κ. -ῶα, ἄδρ. **προεξώφλησα** κ. παθ. **προεξώφληθην**, **μτλ.** παθ. **παράκ. προεξώφλημένος**, **εξοφλώ** καταβάλλων εἰς μετρητὰ ἐκ τῶν πρότερον, πρό τῆς λήξεως, πρό τοῦ ὀρισμένου πρός τοῦτο χρόνου σίον χρέος, γραμματίου, μισθοῦ" 2) κ.ἐμτβ.δ. ἐπὶ μισθοῦ, εἰσπρατῆς συντάξιν, μισθοῦ μὴ δεδουλευμένον : **προεξώφλησα** και τὸν ἄλλον **μῆνα**" 3) **μτφ.** ἀποφαίνομαι περί τινος ἐκ τῶν πρότερον, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὴν μορφήν ή τὴν ἐκδασίν του : π. **προεξώφλησιν τὴν γνώμην μου**" 4) **ρηματ.** π. **προεξόφλημα**, **προεξοφλητής**, **προεξώφλησις**, **προεξοφλήσιμος**, **προεξοφλητικός**.

προεξοχή (ή) (**προεξέχω**) νεώτ. μέρος σώματός τῆς πρὸς προεξέχον ἐν σχέσει πρός τὴν λοιπήν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ ή πρός τὰ παρακείμενα : ή **προεξοχή τοῦ γέισου**" 2) ἄστρην, **προεξοχα** ἡλιακαί μάζαι φωτοβολῶν ἀερῶν, **εξέχουσαι** τῆς περιφέρειας τοῦ ἡλιακοῦ δίσκου.

προεξοφρίζω **μσν.** ἐξοφρίζω, μεταχειρίζομαι τινα ὀδριατικῶς, περιφρονητικῶς, πρότερον, προηγούμενος : Φωτ. in Maii Coll. Vat. I, 279.

προεξυμνώ-έω **μτγν.** ἐξυμνώ, δοξάζω, ὑπερεγκωμιάζω τινά ή τὸ πρότερον : Ὀλυμπ. Ἰλλ. 95C οὐτως οὖν Ἀλκιδιδάδης προεξυμνῶ τὸ ἐλλήνισιν.

προεξυμνίζω **μσν.** ἐξυμνίζω τινά πρότερον, πρωτίτερα : Κεδρ. Γεωργ. 344B.

προεξυφάνω **μτγν.** ἐξυφάνω τὸ πρότερον" || κ. **μτφ.** τελειώω τὴ προηγούμενος : Εὐμῶθ. Ἰγμ. 370 τὸ προεπιτήριον λαμπρὸν ὄφαινε τὸ κήρυκον, σίον και τὸ εἰσπητήριον πολυτελῆ προεξύφανε.

προεξορτάζω **μτγν.** ἐξορτάζω προηγούμενος : Ἡρωδιαν. Ἰστ. I, 16, 2 ἡ μέχρι νῦν Ἰταλιώται τὰ μὲν Κρόνια προεξορτάζουσι θεῶ τὸ λαβόντι, Θεμιστ. Λόγ. 3, 42D προεξορτάζει τὰ κικητήρια.

προεξορτίσσω (ἐξορτή) **μτγν.** **μσν.** νεώτ. κ. δημ. (τὸ οὐδ. κληθ. ὁ πρό τῆς ἐορτῆς γνώμενος ή κείμενος : Φιλ. 2, 481 προεξορτίσσω μεγίστης ἐορτῆς, Μηναί. 1, 28 Qd. 4 προεξορτίσσω σοι ἔδει τὴν αἰκαιν, Θεοφύλ. Σ' Ἰστ. 168C" || κ. **μσν.** νεώτ. κ. δημ. κτ. κληθ. τὰ προεξορτά ὡς οὐδ. ή πρό τῆς ἐορτῆς ἡμέρα, ή παραμονή, ἀνιθ. μεθεορτία : Στουδ. Θεοδ. 75B, Θεοφάν. Κερ. Ορμ. 3 τῆς ζωοφόρου σταυροῦ ἀνούφωσας τὰ προεξορτία ἐορτάσμεν, Τυν. 15, 22 προεξορτία τῆς ἀγίας Θεοτόκου, -αί κινητὰ ἐορταί δὲν ἔχουσιν προεξορτία.

προεξορτός-ον **μτγν.** ὁ προεξορτός βλλ. : Φιλ. 2, 294, Ἀθανάσι. 1, 613A.

προειργάσθω (ή) **μσν.** ή πρότερα ἄγγελια, ή προειργάσις : Μετοχ. Θ 157.

προειργάλλω **μτγν.** προσαγγέλλω τὴ προειδοποιῶ : Δίων Κ 38, 13 προειργάλλων ὡς και ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὴν ἡμέραν ἐκείνην μαντικῶσμενοι, αὐτ. 40, 32" κ. παθ. : Κδ Κορινθ. 2, 9 ἵνα προελάθωσιν εἰς ὑμᾶς και προκαταρτίσθω τὴν προελαθωμένην εὐλογίαν ὑμῶν, Ἀρρ. Ἀν. 6, 27, 1

οὐδένος ἔγγω ἐπιμεληθέντα τῶν προειργάλλωμένων (τῶν ζητημάτων περί ὧν ἔχουσιν ἐκδοθῆ διαταγαί" 2) **μσν.** προειργαζόμενοι : Κδ Ρωμ. 1, 2 ὁ προειργάλλω διὰ τῶν προηρῶτων αὐτῶν ἐν γραφῆς ἀγίας (εὐαγγέλιον)" || κ. παθ. διδομαι ὡς τῶν πρότερον ὡς ὑπόσχεσις : Δίων Κ 42, 32 ὡς οὖν τοῦτο τὴ προειργάλλωτο, αὐτ. 46, 40"

3) ἐπιδύω τὴ πρότερον : Δίων Κ 39, 31 οὐτ' ἄλλου τινός τῶν προειργαζέτων ἀπάντησας" 4) **ρηματ. π.** προειργάσθω.

προειργάσθω-εως (ή) (**προεσαγγέλλω**) **μτγν.** ή πρότερα, προηγούμενη ἄγγελια, ή προειδοποίησις : Δίων Κ 38, 4 πάντες οὐ πόλεμοι . . οὐ μὲν ἐκ παρασκευῆς και προεπαγγέλλεσας, οὐ δὲ ἐπὶ καιρῷ συμβεδέχασαι.

προειργάσω **μτγν.** ἐπῶδω τινά πρότερον, γοητεύω, προαικλώω τινά προηγούμενος διὰ μαγικῶν ἐπιφῶν : Ὀργ. κτ. Κέλα 3, 51 προεσανισσαστες τῶν ἀκούειν βουλομένων τὰς ψυχὰς και κατ' ἰδίαν αὐτοῖς προεσαγγαστες.

προειργάσω-έω ἑσπαιῶ προηγούμενος : Θουκ. 3, 38 ὀξείως δὲ λέγοντος προεπανίστασι.

προειραίρω **μτγν.** ἐποιρῶ, ὑψώνω, σηκώνω τὴ προηγούμενος ἐπάνω : Θεοδώρ. 1, 39.

προειραλίεω **μτγν.** ἐπαλείφω, ἐπιχρῶ προηγούμενος : Ὀρειθ. 5, 337.

προειρασιεῖω ἐπιπέσω πρότερον, τὴ ἐπὶ τινος ή κατὰ τινος" || δδ. **μτφ.** ἀπελῶ, φοβερίζω τινά προηγούμενος" κ. παθ. : Θουκ. 5, 17 πρός τὸ εἶρα ἤδη παρασκευῆ τὴ προεπανίστασθι ἀπὸ τῶν Λακεδαιμονίων (αὐτ. ἐπρησλητήρη).

προειρασίημι **μτγν.** **μτχ.** ἄδρ. β' **προερασιεῖς**, ἐσαφίμησις ή τὸ κατὰ τινος, ἀσπελίζω τινά ή τὸ ἐκ τῶν πρότερον κατὰ τινος Λουκ. Τόλ. 54 ἀντεπύγομεν προερασιεῖν τὸ ἴπικον.

προειργαλέω ἄω **μσν.** ἐπαιγέλω, ἐμπαίζω, περιπαίζω τινά προηγούμενος : Εὐστ. Ὀδ. 1843, 58.

προειργαίω **μτγν.** κ. σχόλ. ἀντιπ. παθ. ἄδρ. **προειργαίθην**, ἐπείγω, ἐπισπεύδω, ἐπισπεύδων εἶμι προηγούμενος : Ὀρειθ. 5, 30, 13 προειργαίοντα κίνδυνον ἰδ. γρ. 1, Σχόλ. Εὐρ. Τρ. 456 πρ- ἐπὶ τὴν ναῦν" κ. παθ. : Λιδαν. Πρην. 28, 2.

προειργαίω **μτγν.** ἐπιγμῶ πρότερον, προεφορμῶ κατὰ τινος : Ἀγάθ. 51 προειργαίω τὸ ἐρύμσσι.

προειργασφῆρω Ἐπιγμ. εἰσαφῆρω πρότερον.

προειργασία (ή) **μσν.** ή προεπαρασκευῆ, προετοιμασία : Βί. Παρ. ασκ. 385C.

προειργάλλω **μτγν.** ἐπιτίθημι, ἐπιρρίπτω τινά πρότερον τὰς χεῖρας ὅπως συλλάβω ή κατασιήσω, ἑρμῶν ἐπάνω του : Πολυδ. 16, 9, 3 ἐκείνου τολμήσαντος προειργαίειν τῷ Φίλιππῶ τὰς χεῖρας, Γολ. 14, 291 τὰς ἐχθρῶν ζώσας προειργάλλων.

προειργαυκέω ἐπιδουλεύω τινά προηγούμενος : Θουκ. 1, 33 προειργαυκέω αὐτοῖς μῆλλον ή ἀντεβουλεύειν" || κ. παθ. φίσταμαι ἐπιδουλεύς προηγούμενος : Θουκ. 3, 83 μὴ λόγοις τὴ ἴσσοις ὡσι και ἐκ τοῦ πολυτροπέου αὐτῶν τῆς γνώμης φθάσασαι προειργαυκέομενοι, Διδό. Σ 19, 65 ἰδ. γρ. 1" 2) **ρηματ. π.** προειργαυκέω.

προειργαυλή (ή) **μτγν.** ή πρότερον γεννημένη, ή προηγούμενη ἐπίβουλη : Δίων Κ ἀπ. 96, 2.

προειργαυρέω **μτγν.** ἐπιδρακῶ τὸ πρότερον, ὀργαίω τὴ προηγούμενος : Γολ. 13, 384 προειργαυρέφαντες τὸ τραῦμα.

προειργαυγίνομαι **μσν.** ἐπιγίνομαι, αὐτεῖ οὐμαι πρότερον : Ἀκτωῦρ. 1, 2, 113.

προειργαυγνώσκω **μτγν.** ἐπιγινώσκω, ἀναγνωρίζω τὸ πρότερον : Σέξτ. Ἐμ. Πυρρ. 3, 22 προειργαυγνώσασαι τὸ ἀποτέλεσμα" κ. παθ. : 2, 119.

προειργαυράφω **πᾶθ.** εἶδ. ὀρίζω καταβολήν, φέρω ἐκ τῶν πρότερον, προηγούμενος" κ. παθ. : τὸ προειργαυγραμμένον ἐκφόρον.

προκεινόμενοι ἀποδεικνύω, ἐξηγῶ προηγουμένως, ἐκ τῶν προτέρων: Ἰσων.ρ.3,12 ἄλλ' εἰ προκειδίζαμι πρώτον μὲν τὴν πολιτείαν τὴν παροῦσαν ὡς ἀξίον ἐστίν ἀγαπᾶν, Ἀπολλ.Διδ.α.91,17 καθὼς προκειδίζομαι κ. παθ.: Γαλ.13,429-2) μέσ. ἐπιθετικῶς, ποιοῦμαι ἐπιδείξει ἐκ τῶν προτέρων: Φιλ.1,55f κ. παθ.: αὐτ.2,93 τὰ προκειδίζεσθαι διαματουρηγμένα.

προκειδισομαι ἰαμ. ὁ κατά πρώτον ἐπιθετικῶς ἐπιδεισας, ὁ προσωρινός: Γαλ.18,21,746f ἰδ. ὄνοχη, προκειδισομαι.

προκειδέχομαι μτγν. δέχομαι ἐκ τῶν προτέρων παρά τινος, παραδέχομαι τι προηγουμένως: Γρη.Ναζ. ASS Μαίου 2769,36.

προκειδέω μτγν. ἐπιδένω πρότερον: Γαλ.18(1), 814 προκειδέσαντες τὸν στάχυν.

προκειδήνω-έω μτγν. ἐπιδήνω, διαμένω ἐν τῇ πατριᾷ πρότερον, ὄθ. ἐπανέρχομαι προηγουμένως εἰς τὴν πατρίδα: Χαριτ.3,4,αὐτ.5,2 σκεῦδων προκειδήμισα.

προκειδήνωμι μτγν. χαρίζω, φιλοδωρῶ τι ἐκ τῶν προτέρων: Κλήμ. Ἀλ.823 ὁ προκειδήμονες ἔτερον εἰς ἐπίδοσιν τῶν προκειδούνων 2) ρημ. π. προκειδισαι.

προκειδισαι-εως ἢ ἢ προκειδιδωμι μτγν. κ. νεώτ. ἡ πρώτη παραχώρησις, ἡ ἐπιτρέψις τινος: Στουδ. Θεόδ.201C φιλάειν, ἡ διὰ τῆς εὐμεταδότου καὶ φιλοφρονος δεξιώσεως καὶ προκειδισαίως 2) νεώτ. νομ. ἐπίδοσις, κοινοποίησις τοῦ ἐκτελεστοῦ τίτου, ἣτις εἶναι ὄναγκαια ἵνα ἐπακολουθήσῃ ἐκτέλεσις αὐτοῦ.

προκειζυγνύω μν. ρητ. χρησιμοποιοῦν, μεταχειρίζομαι τὸ ὄχημα προκειζεύεις βλ. λ.: Εὐστ. 947,57 2) ρημ. π. προκειζεύειν.

προκειζεύεις-εως ἢ ἢ προκειζεύωμι μτγν. ὄχημα λόγος, καθ' ὃ ρήμα ἔχον δύο ὑποκειμένα συνάπτεται κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμὸν μὲν τὸν πρότερον, ὁ προκειζευόμενον ὄχημα, ἀλκμανικὸν Φαιδόμεν.590 εἰσαποτλή δύο προσηπῶν ἐν παραβολῇ μέσῳ τοῦ περὶ αὐτῶν λόγου δικταῖς ἡ πληθυντικῶς ὑπὲρ ἀμφοτέρων εἰρημονῶν πρὸ τῆς θέσεως τοῦ ἐνὸς αὐτῶν, ὁ δεινὸς τὸδε ἐποιήσας, καὶ ὁ δεινὰς, σίον: Εὐστ.δὸ6,40, αὐτ.947,56 τῶ δ' ἀρ' ὁμαρτήτην ὁ μὲν, ἔργει δέξιόνει τετ' ἀκοντίσσαι, ὁ δ' ἀπὸ νευρήν δισπῶ.

προκειζεύω-έω μτγν. ἐπιζεύωμαι, ἐξετάζω τι προηγουμένως: Σωκρ.6,9, ζωρ.1,79.

προκειθύμι ἢ μτγν. ἡ πρὸ τῆς ἐπιθυμίας κατάστασις: Πλάτ.1,4,20.

προκεικαλοῦμαι-τομαι μτγν. κ. νεώτ. ἐπικαλοῦμαι πρῶτος ἡ πρότερον: Πολύμ.κρη.3,1008B.

προκεικινέω-έω μτγν. ἀνακινῶ τινί τι ἐκ τῶν προτέρων πρὸς Βουλεύειν, διασκεψίν: Διδων Κ.55,4 προκεικινώσας τοῦτο τῇ γεροντία.

προκεικόπη Ἐπιγρ. ἐπικόπη κ. πῶτος τὸ δικρον προηγουμένως: προκεικόφος τὰς στέλας.

προκεικρίνω μτγν. ἐπικρίνω τι πρότερον, προηγουμένως κ. παθ.: Σέξτ. Ἐπιγρ.Μοθ.8,265 δεήσει προκεικρίσθαι ἰδουμην.

προκειλογίζομαι μτγν. ἀποθ. ἐπιλογίζομαι, διολογίζομαι, λογαριάζω τι πρότερον, προηγουμένως: Σέξτ. Ἐπιγρ.Μοθ.2,110f κ. παθ.: Φιλ.2,497 διὰ τὴν προκειλογισθεῖσαν ἀπόδειξιν.

προκειλύω μτγν. συνήθ. ἐν τῷ μέσ. ἐπιλύω, διαλύω προηγουμένως: Ἀμιών εἰς Πορφ.56,22.

προκειλυόμεναι-τομαι μτγν. ἀποθ. ἐπιμελοῦμαι τινος, φροντίζω διὰ τι ἐκ τῶν προτέρων: Γαλ.14, 228 τῆς κοιλίας προκειλυθέντες.

προκειμύγωμαι μτγν. ἐπιμύγωμαι, ἀναμειγνύομαι μετ' ἄλλων προηγουμένως: Μιχ. Ἄνταλ.195,2f.

προκεινοῖα ἢ μτγν. ἡ ἐκ τῶν προτέρων παρρησιαίς, ἐξετάσις: Στοδ.27,3F.

προκεινοῖα-έω μτγν. κ. νεώτ. παρρησιῶ, ἐξετάζω πρότερον: Στράβ.2,51 τῶν μὲν προκεινοῖασαντι τὴν τοῦ ὄρανοῦ διάθεσιν τε καὶ κίνησιν καὶ λαβόντι 2) νεώτ. ἐπινοῖα βλ.λ. πρότερον, προηγουμένως 3) παθ. κατανοοῦμαι ἐκ τῶν προτέρων, γίνομαι ἀντικείμενον ἀκρίτως: Πλούτ. Ἠθ. 1071f κ. μ. γενικ.: Φιλ.ἀπ.63H ποιητικῆ προκεινοῖται βασιλικῆς, Σέξτ. Ἐπιγρ.Μοθ.11,186 ταῦτα προκεινοῖται τῆς ἐπιστήμης, Πλάτ.1,5,9B

προκειξενόμεναι-ομαι μτγν. παθ. γίνομαι δεκτός ὡς ξένος ἢ φίλος, φιλοξενοῦμαι ἀπὸ τινος πρότερον: Λουκ.Δίδ.Κατ.7 πάλαι γὰρ τὴν Ἀδικίαν προκειξενώσθαι αὐτοῖς.

προκειπάσσω μτγν. ἐπιπάσσω, πασπαλλῶ τι ἐπὶ τινος πρότερον: Ἀλέξ.Τραλλ.Πυρ.7.

προκειπλήσσω μτ. δοτ. ἐπιπλήττω, ἐπιτιμῶ, φέγω πρῶτος: Ἀριστ.1,Ρητ.1408b,2 ἀεὶ ἢ ἐπὶ πάσῳ ὑπερβολῇ τὸ θυρολλόμενον 2) γὰρ αὐτὸν αὐτῶν προκειπλήττειν ἴσθ.].

προκειπνέω μτγν. ὄμψθ. ἐπιπνέω πρότερον, προηγουμένως: Πλούτ. Σέξτ.17 ἀρα μαιλακῆ προεπένει ἰδιορθ. προεπένει].

προκεισημαίνω μτγν. ἐπισημαίνω πρότερον, προηγουμένως: Εὐσ.4,1120D κ.παθ.: Φιλ.δδ.Ρητ.1,7S χωρὶς τῶν προσημασμένων διαλήψεων 2) ρημ.π. προσημασια.

προκεισημασια ἢ μτγν. ἡ ἐκ τῶν προτέρων διὰ σημείων δῆλωσις, ἡ προσηγήσεια ἐπισημασία, ἡ προσημῶσις: Ἀκταούρ.1ω.2,432.

προκεισκεπτόμαι μτγν., μέλλ. προκεισκεπτομαι, ἀρ.προκεισκεπόμεναι, παρκ.προκεισκεπμαι, παρρησιῶ, κέκτομαι τι ἐκ τῶν προτέρων, προηγουμένως: Πτολ.Γεωρ.1,6,3, Γαλ.9,525 ἰδ.γ.]. Ἀλέξ.Τραλλ.Τον.559,16, Σχολ.Ἀρατ.41f κ. παθ.: Στράβ. 8,3,24 περὶ μὲν τῆς κοιλίας Ἥλιδος.. τὰ λεχθέντα ὄψ' Ὀμήρου προκεισκεπται ἡμῖν.

προκεισκήτομαι πά. ποιῶ πρῶτος ἐπισκήφιν βλ.λ.: προκεισκήφμενοι τοῖς πενακόνθιν.

προκεισκοπῶ-έω μτγν. ἐπισκοπῶ, ἐξετάζω προηγουμένως: Λουκ.Μισθ.Συν.3 ἐνδοθεν εἰ τοῦ μυχοῦ προκεισκόπησον.

προκειστᾶμαι ἀποθ. ἐπίσταμαι, γνωρίζω, ἐνωῶ τι ἐκ τῶν προτέρων, προηγουμένως: Ξεν.ΚΠ.4,3,12 προκειστᾶμεθα γὰρ ταῦτο, Πλάτ.Γοργ.459B ἀεὶ προκειστᾶμενον ταῦτα ἀμφεσθαι παρὰ σέ, Ἰσοκρ.9,12 τίνας ἦν ἀπόγονος, εἰ καὶ πολλοὶ προεπίσανται, Αἰλ.Ζ1,7B.

προκειστέλλω μτγν. ἀποστέλλω πρότερον: Πάπ. 2) δι' ἐπιστολῆς ἐπιτάσσω πρότερον, προπροστέλλω: Ἄντ.Συρ.43 Φιλίππην προεπιστέλας ἀπαντᾶν κ.παθ.: Πλουτ.7,11,3 προεπιστέλη δὲ ὅπῃ τῆς βουλῆς τῶ Γάλλω ἰδ.γρ.προσπ.].

προκειστοίμω μτγν. ἐπιστοιμίζω πρότερον, προηγουμένως: Γεώργ.Νικομ.1364.

προκειστρατικός-ἡ-όν μτγν. ὁ ἀπότομος, ὁ αὐστηρός: Ὀριγ.2,1108A.

προκειπτόσσω μτγν. ἐπιπτόσσω καταγράφω, ἀνασχεῶ τινα προηγουμένως κ. παθ.: Γαλ.17(1),989 κοιλία προκειπτόσσανται.

προκειπτόσσω μτγν. ἐπιτάσσω τινί ἢ τι πρότερον, προεπτάω πρῶτοτερον: Κόριλλ.2,73C.

προκειπτείνω μτγν. ἐπιτείνω πρότερον, ἀπλῶν προηγουμένως: Διδ.Ἀλ.1641B.

προκειπέμνω μτγν. μαν ἐπιπέμνω, χαράσσω ἐκ τῶν προτέρων, προηγουμένως: Παύλ.Αἰγ.352.

προκειπίθωμαι μτγν. ἐπιπίθωμαι κατά τινος πρότερον ἢ πρῶτος: Φιλ.21,20, Σχολ.Εὐφ.Φοίν.726.

προκειπρασπέω πά. ἐπιπρασπέω πρότερον, ὁσῶν προηγουμένως καθήκοντα ἐπιπρόπου.

προκειφαινοίμαι μτγν. ἐπιφαινοίμαι πρῶτος ἢ πρότερον, εμφανίζομαι, παρουσιάζομαι προηγουμένως: Σωρ.1,58, Ἀκταούρ.1ω.2,428.

προσπίφραγμα-ατος [τό] νεώτ. τὸ πρόσθιον τμήμα τοῦ ἐπιφωροῦτος βλλ.2] γαστεροπόδων τινῶν μαλακίων.

προσπικίρησις-εως (ή) [προσπικιρῶ-έω] μτγ. ἡ πρότερον ἢ πρῶτον γινόμενη προσβολή· ἐπιθεσις, ἡ προσέθεσις· Δισκ.Αλ.3,4 φυλακῆς ἄλλων ἢ προσπικιρήσεως πρόνοιον ἐλάμβανον, αὐτ.10,43.

προσπικιρῶ-έω προσβάλλω, ἐπιτίθειμι κατὰ τινος πρότερον ἢ πρῶτος· Θουκ.6,34 τοὺς προσπικιρῶντας ἢ τοὺς γε ἐπιχειροῦσι προσδοκῶντας, Φιλ.2,422 προσπικιροῦσι καιροφυλακτοῦντας, Πλούτ.Θησ.11· κ. μτ. ἀναφρ.· Πλούτ.Θησ.9 προσπικιρῶντα τοὺς γενναίους μάχεσθαι· 2] ρημ.σ.π. προσπικιρήσις.

προσπικῆμ μτγ. ἐπιχέω, χύνω ἐπάνω προηγούμενας· Γαλ.6,37,38.

προσπικοδομῶ-έω μον. ἐπικοδομῶ κτίζω προηγούμενως ἢτοι ἐπὶ προηπαρχούσης οἰκοδομῆς· Ἀκτουάρ.ΐα.1,79.

προσπικοῦ-έω μτγ. ἐγκαθίσταμαι προηγούμενως ὡς θεοικός ἐν τινι κατοκημένῳ τόπῳ· Στράβ.12,3,3 ὁ Βέδικος δὲ αὐτῶν προσπικισάντες τὴν Μυσίαν Ὀφθακῆς· κ. ἀπολ.· αὐτ.5,1,10 τὰ τῶν προσπικοῦσάντων γένν.

προσποπτικῶς μτγ. ἐποπτεύω, ἐπιβλέπω προηγούμενως· ΐώσ.Π1,7,7,4.

προπραγία (ή) Ἐπιγρ. ἡ προσεδρεύουσα ἐρασιωντῶν βλλ.

προπραγίζομαι κ. νεώτ. ἀποβ. μτγ. παθ. παρακ. προπραγισμένος, ἐργάζομαι, κατασκευάζω τὸ ἐκ τῶν προτέρων· Ἡρ.2,158 τῷ βαρβάρῳ αὐτῶν προπραγίζεσθαι· 2] ἐπὶ γεωργίας, καλλιεργῶ προπραγισμένος· Ξεν.Οικ.20,3 οὐδ' ὅτι ἠγνάσθη τις ὅτι ἀγαθὸν ἔστι τῷ ἀπὸρῳ νέον προπραγίζεσθαι· 3] παθ.ἐπὶ πραγμ., ἐκτελοῦμαι, περαλοῦμαι, αὐτελοῦμαι πρότερον· Ἀντιφ.2,2,12 ἐμὲ δὲ ἐκ τῶν προπραγισμένων γνωσθεσθε οὐτὲ ἐπιδοκῶντας οὐτὲ ἀρεγόμενον, Θουκ.2,89 ἀμύνηθε πὲρ τοῦσδε ἀξίως τῶν προπραγισμένων, Ξεν.Αν.6,1,21 διὰ τοῦτο δὲ καὶ κίνδυνος εἶ καὶ τὴν προπραγισμένην ὄδον ἀποβαλεῖν· 4] νεώτ. προπορασκευάζω· 5] ρημ.σ.π. προπραγία.

προπραγισία [ή] [προπραγίζομαι] νεώτ. ἡ προπραγισιαστικὴ ἐργασία, ἡ προετοιμασία.

προπέργω ἄ. προύργω βλλ.

προπρεθίζω μτγ., παρακ. προπρεθίσμαι, ἐρεθίζω τινά ἢ τὴ προηγούμενος· Γαλ.12,590· κ. παθ.· Σωρ.π.Γαλ.12,418 τῆς δυνάμεως προπρεθισμένης· 2] ἐξεγείρω τινά προδράμω, παρακινῶ τινά νὰ κόμῃ τὸ πρό τοῦ καταλήλου χρόνου· Ἡρασιτ.Ἀστρ.1,25· 3] ρημ.σ.π. προπρεθισμός.

προπρεθισμός [ός] μτγ. προηγούμενος ἐρεθισμός· Γαλ.15,622 [ἀγρ.ή.

προπρεθῖω μον. ἐρεθίζω, στηρίζω τινά ἢ τὴ προηγούμενος· Καμεν.287,32.

προπρέσω μ. κτ. ὄρ. πλθθ. α' προπρέσασμαι κ. γ' προπρέσασαν, φέρω τὸ πλοῖον εἰς τὸ μέρος διὰ κωπηλασίας, προχωρῶ μὲ τὰ κούπη· Ὁδ.Ν.279 σπουδὴ δ' ἐς λιμένα προπρέσασμαι [ναῦν] πρβλ. Αλ.12,13,19] ἢ φέρω ἔμπροσθεν τὰ κούπη· Ἰλ.Α.435 τὴν δ' εἰς ὄρμον προπρέσασαν ἔρεμτος, Ὁδ.1,73 αὐτὰς δ' ἔσασμένως προπρέσασμαι ἠπειρόνδε.

προπρευνητής [ός] [προπρευνῶ] κ. νεώτ. ὁ ἐρευνῶν πρότερον ἢ πρῶτος.

προπρευνῶ-ᾶ ἐρευνῶ, ἐξηγιάζω τὸ πρότερον ἢ πρῶτος· Ὀνήσανδρ.6,8· ἢ κ. μέσ. ἐν μτγ. αὐ προπρευνοῦμαι αὐ πρόσκοποι, αὐ ἀνίχνηται· Ξεν.Λακ.13,6 οἱ προπρευνοῦμαι ἰσπεῖς· 2] ρημ.σ.π. ὁ προπρευνητής.

προπρημῶ-ᾶ μον., μτγ. παθ. παρακ. προπρημῶ-μένος, ἐρημῶ, καταστρέφω, κελιάτῳ προηγού-

μένως ἢ κ. παθ. ἐρημοῖμαι, μὲν ἐρημος πρότερον· Μιχ.Ἄτταλ. ἐν Σάβ. Προπρημῶ, ἰα' ὡς μὴ ἀνογκαῖον ἐν τῶν τοιοῦτων μερῶν φροντίζειν ἡμᾶς προπρημῶμένων ὄντων.

προπρημνέω μτγ., μτγ. παθ. παρακ. προπρημνευμένος, ἐρημνέω, ἐξηγοῦμαι τὴ προηγούμενος· Γρηγ.Νύσας.1,379η, αὐτ.1,434β· κ. παθ.· Ἀριστ.6,314 τινῶν τῶν προπρημνευμένων.

προπρω μτγ. προχωρῶ ἐξερχόμενος· Σωρ.2,29 πρ-ὡς θηρίον ἐκ φωλέων.

προπρηθῆν κ. προύρηθην, παθ. ὄρ. β' τοῦ προαγορεύω βλλ.

προπρω, ὄρ. προέρσω, σέρω πρὸς τὰ ἐμπρός, ἴδια καθέλωκ πλοῖον ἀπὸ τῆς ἑρπᾶς εἰς τὴν θάλασσαν· Ἰλ.Α.308 Ἀτρείδης δ' ἄρα νῆα θεὸν ἄλαδρ προέρσασεν, αὐτ.1,358 ἔπειθ ἄλαδρ προέρσασα [νῆα]· 2] φέρω τὸ πλοῖον διὰ κωπηλασίας πρὸς τὸ μέρος, ὡς ἀγρ. ἀντὶ προέρσασα· Ἰλ.Α.435 τὴν δ' εἰς ὄρμον προέρσασαν ἔρεμτος, Ὁδ.1,73.

προέρχομαι κ. μον. κ. νεώτ., ὄρ. β' προήλθον, παρακ. προελήθηα [Μέν.113,2] κ. αυνορ. προουλήθηα, χωρῶ πρὸς τὸ ἐμπρός, προχωρῶ, προβαίνω· Ἡρ.1,207 νῦν ὧν μοι δοκεῖ διαδόντας προελθεῖν, αὐτ.9,14, Θουκ.2,21 ἐς τὸ πλεόν οὐκ ἐπὶ τὸ προελθῶν, αὐτ.5,65 Ξεν.Ἰλλ.7,525 οἱ ὀπίηται οὐδὲ προήλθον ἐκ τοῦ χωρίου ἔνθα ἡ συμβολὴ ἐγένετο, Δισκ.Ἀλ.Ρωμ.6,58 πρ- ἐπὶ τὸ βῆμα· 2] κ. ἀπολ. παρέρχομαι ἐπὶ τὸ βῆμα, παρουσιάζομαι ἴνα ὀμλήσῃ· Αλοχιν.3,154 προελθῶν ὁ κήρυξ ἐκέρυθη, Πολύβ.4,14,7 ὅ μὴ ἄλλ' ἅμα τῷ προελθόντα τὸν Ἄρατον ἀναμνήσαι μὲν τῶν προεπολιτευμένων· 3] μτ. συστ. αὐτ. ἀνώ ὄδον, κῶνα ὄδρον· Πλάτ.Πολ.161β εἰς δ' ὀφθαλμοὺς προελθόντας ἡμερησίαν ὄδον· κ. ἐμπροσθ· Ξεν.Αν.4,2,14 τοὺς δὲ ἄλλους ἐκέλευσαν ὑπάγειν, ἢ προελθόντας κατὰ τὴν ὄδον ἐν τῷ ὀμαλῷ θέσθαι τὰ ὄπλα· 4] ἐφρασιζομαι, γεννώμαι· Ἀριστ.1,576α,24 διὸ καὶ κλάγια προέρχεται τὰ ἔρβρα πάντα, Ὀλυμπ.Πλάτ.1W· κ. γενικ.· Λουκ.16,25 μετ' ἄλλων προήλθε διακορήσιος αὐτῆν, Μηνσι.3,3 Θεοτακ. ὁ πρὸ σίωνων λόγος προελθῶν· 5] ἐπὶ βιβλίῳ, ἐκδοῦμαι δημοσιεύομαι· Στράβ.13,1,54 ὅφ' οὐ τὰ βιβλία ταῦτα προήλθεν· 6] ἐγκαταλείπω μέρος τὴ φερού ἀπὸ ἕνα μέρος· Πλά. προέρχεται ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ οἰκίας· ἢ κ. μτ. αὐτ. τοῦ ὄργάνου τῆς κινήσεως· Λουκ.Ἐρμῶτ.32 οὐδὲναῖοτε εἴ Αἰθιοπίας τον ἔτερον ὁδὸν προελθῶν· 7] ἐπὶ χρόνῳ προέρχομαι, περνῶ, τελειοῦμαι· Θουκ.1,10 πολλὴν ἐν οἰμαί ὀπισθίαν τῆς δυνάμεως προελθόντος πολλοῦ χρόνου τοῖς ἔπειτα, Πλάτ.Πολιτ.273Α μετὰ δὲ ταῦτα προελθόντος ἰκανοῦ χρόνου, Πλούτ.Λυκ.16 διὸ καὶ τῆς ἡλικίας προερχομένης ἐπέτινον αὐτῶν τὴν ἀσκησιν· ἢ κ. ἐπὶ πρσ.· Ξεν.Ἰλλ.6,1,5 τοὺς μὲν προεληυθῶντας ἦδη ταῖς ἡλικίας ἔχει [τοὺς περασμένους στὰ χρόναι]

8] προχωρῶ, προβαίνω ἐν διηγήσει ἢ συζητήσει, συνεχίζω· Πλάτ.Φαῖδρ.237C προελθόντας δὲ τὸ ζῆλος ἀποδιδόσασιν, αὐτ.Πρωτ.339D· 9] μτγ. ἐξελλισσομαι συνεχῶς ἐπὶ τὰ βελτίω, πρόνοια, προοδεύω, προκόπτω· Ἡρ.7,50 οὐκ ἂν κοτε εἰδες αὐτὰ ἐς τοῦτο προελθόντα ἰτὰ Περσῶν ἀρήγασται, Ἰσοκρ.Ἐπιστ.4,10 παραδόντω ὕμιν αὐτὸν ὡσπερ μαθητὴν εἰς τοῦπρωσθε περαθῆναι προελθῆν, αὐτ.15,82 ἐπειδὴ ἔνταυθα προεληλυθῆσμεν· 10] ἐπὶ κακῆς σμῆ. μτ. γενικ. προβαίνω μέχρι πινὸς βαθροῦ εἰς τὸ κακόν, ἐξελλισσομαι ἐπὶ τὸ χεῖρω, χειροτέρεω· Δημ.29 εἰς πᾶν προεληλυθε μοχθηρίας τὰ παρόντα, αὐτ.42 οἱ προεληλυθ' ἀσελεύσις ἀνθρώπων, αὐτ.683, αὐτ.757 εἰς τοῦτ' ἀναίσθησις καὶ τῶλεως προεληλυθᾶσιν.

πρβλ. Ξεν. Ίέρ. 4,4 οὕτω πόρρω προεληλυθασί
φουακῆς ἴτασον δὲ παλὴ προέθησαν εἰς τὸ προε-
 χεῖν καὶ φυλάττεσθαι. 1) παρεόμοι, βαδι-
 ῶ, πηγαῖων πρότερον ἢ πρώτος, προπαραέμοι, βαδι-
 Ξεν.ΚΠ 6,3,9 προεληλυθόσιν ἐπὶ χιλόν. 2) κ. μ. τ.
 3) ε. κ. αὐτ. 2,27 ὁ ἀνὴρ οὗ ὁ νεανίας ἐκείνος
 προελθὼν τοῦ λαγαυοῦ πρότερος ἐπαυέτο.
 4) μτγ. μτ αἰτ. ἔρχομαι πρό, ἐνώπιόν τιος, εἰς
 συνάντησιν τιος ἐρχομένου: Κδ Μάρκ. 6,33 πείθ
 ἀπὸ πασῶν τῶν πόλεων συνεδραμον ἐκεῖ καὶ
 προήλθον αὐτούς. 12) ἀφικνοῦμαι, φθάνω
 πρότερον ἢ πρώτος: Θουκ. 8,100 διὰ τοὺς ἐκ τῆς
 Μυτιληνῆς Ἀθηναίων φρουροὺς προελθόντας.
 13) ἀποβαλεῖν, καθίσταμαι, γίνομαι τῆ: Ἀφθόν.
 Πρ. 34 τὸ δοκοῦν τοῖς πολλοῖς νόμιος προήλ-
 θεν ἐμοί. 14) πά. προέρχομαι, ἐμφανίζομαι
 ἐνώπιον δικαστηρίου, προβαίω εἰς τὰς νομίμους
 ἐνεργείας: προήλθον ἐπὶ τῆς σῆς ἐξουσίας. φ.
 κατὰ τὸ ἀναγκαῖον ἢ ἀναγκαῖως προέρχομαι
 ἐκτελῶ τὰς νομίμους διατυπώσεις. 15) νεώτ.
 ἐπὶ τὴν προέλευσιν, τὴν καταγωγήν, τὴν αἰτίαν ἐκ
 τίνος, ἀπὸ τίνος: ἡ νευρασθενεία του προήλθεν
 ἀπὸ ὑπερκόπης, Παπαδ. Χριστ. Τεμ. 31 τοῦ εἶχε
 προέλθει ἀπὸ ἐρωτα. 16) ρηματ.π. προελεύσεις.

προερά-έω (ἀτ. μ. συνερ.) ἐν χρ. ὡς μέλλ. τοῦ
 προελέω, παρακ. προερίκη κ. παθ. προερίχηαι,
 παθ. ὁ ὄρ. προερίθην-προυρίθηθη, θά εἰπω ἐκ τῶν
 πρότερον, προσηγμένως: Πλάτ. Πολιτ. 292D ὡς ὁ
 λόγος ἡμῖν προερίχεν κ. παθ., ἰδ. κ. τ. μτ. πα-
 ρακ.: αὐτ. Πολ. 398C τοῖς προερίχόμενοι συμφω-
 ρων, Ἰσοκρ. 4,14 ταῦτα μοῦ προερίχσθω ἕξωστων
 λεχθέντα ἐν εἰδεί προλόγου. φρ. κ. νεώτ. κατὰ
 τὸ προερίχμενα, ἐκ τῶν προερίχμενων, ἐν
 τοῖς προερίχμενοις: Πλάτ. Φαῖδ. 75B, αὐτ. Πολ. 408C.
 1) παθ. ὁ ὄρ. ἐν εἰδ. σμ. πόλεμος προερίθη
 ἐκπύρθη πρότερον ἢ τὸν πρὸ τῶν ἀναφερθέντων
 γεγονότων: Ξεν. Ἀγχα. 1,17. 2) ἐν ἐξαρτή-
 σει ἀπὸ ἄ. π. κινήσεως ὁσημν. ἢ τῆς προερίχου-
 σα-οὕτως ἐν τελικῇ σμ. νὰ προσηγείη, νὰ πα-
 ραγγείη, νὰ γνωστοποιήσῃ, ἀνακαινώσῃ ἐντολήν,
 ἐπιτογὴν: Ἡρ. 1,77 ἔπεμπε κήρυκος. προερίχου-
 σα, αὐτ. 3,61 διέπεμπε. ἢ εἰς Ἀθύμωτον προερίχου-
 σα τῶ στρατῶ. ἢ μτγ. παθ. παρακ. ἐν ἐπιθ.
 χρ. πολεμικῆ ἐν τῇ σμ. ὀρισμένην, καθωρισμένην,
 διατεταγμένην: αὐτ. 6,128 ἀπικέσθαι εἰς τὴν προ-
 ερίχουμένην ἡμέραν, αὐτ. 7,119 δεῖνον. ἢ ἐκ πολ-
 λοῦ πρότερον προερίχουσα ἰδιατεγομένη ἐκ τῶν
 προερίχων. 3) πά. προερίχιν καλεῖν τινα δη-
 μοσίᾳ: ὄνομαστὶ προερίχ.

προερωτῶ-άω κ. μόν., παθ. ὁ ὄρ. προερωτήθην,
 μτγ. παθ. παρακ. προερωτῆμένος, ἐρωτῶ τινά
 διὰ τὸ πρότερον, προσηγμένως: Ἰζέτ. Λυκούφρ. 1.
 κ. παθ.: Ἀριστλ. Σοφ. Ἐλ. 6 δεῖ τοῦτο προερωτῆθῆ-
 ναι. 2) ἔτ. Ἐμ. Πυρρ. 2,23 ἡμῶνδενος προερωτῆθη-
 ναι. 3) παθ. ὁ ὄρ. προερίθωκα (Γαλ. 381,42), μτγ.
 παθ. ὁ ὄρ. προεθεσθῆν Ἀριστλ. Πρ. 926b, 29). ἔ-
 οσθω, τρώγω τὸ πρότερον: Ἀθῆν. 2,52D πρὸ τοῦ
 πρὸ τοῦ προεσθίοντα πικρὰ ἀμύγδαλα νέντε ἢ
 ἔξ κ. παθ.: αὐτ. 2,52C ἐπακτικῶτα δὲ πρὸς πό-
 τον τὰ ἀμύγδαλα προεσθίοντα. 4) εἰδ. ἐσθίω
 πρὸ ἄλλου τινός, ὅπως δεῖξῃ ὅτι ἡ τροφή δὲν
 περιεῖται δηλητηρίων: Λουκ. Παράρ. 59. Ἀθῆν. 4,17B
 προεσθίον τῶν βασιλέων πρὸ ἀσφάλειαν.

προεσιεύω κ. μόν. ἐκβολή, ἐκφράξ,
 ἐκφύσι: Ἀριστλ. Ζ1 550a, 12, αὐτ. Πρ. 888b, 1, αὐτ. Ζ1 76
 5b, 21 διὰ τὴν τῶν καταμνηνῶν πρόσειν, αὐτ. ΖΜ
 663a, 16 τοῖς δὲ βανάσις. ἢ τὴν τοῦ περιττώμα-
 τος πρόσειν ἰδ. φρ. ὄφρασι. Ἀρετ. Χρον. Παθ. 24,
 Γαλ. 4,590 ἐν τῇ πράσει τὸ σπέρματος κ. κ. τ.
 πληθ. Φιλ. 6,5. Θαν. 25 δακρῶν προεσιεύω. 2) ἀλό-
 γησι, ἐγκατάλειψι, κατέσθουσις ἀντιθ. λήψις:
 Ἀριστλ. ΗΝικ. 1107b, 12 πρόσειν τῶν στίλων.

προσκεκμμένως ἰὲκ τῆς μτγ. τοῦ παθ. παρακ.
 τοῦ προσκοποῦμαι ἐπίφρ. μτγ. κ. νεώτ. μετὰ προ-
 ηγομένης σκέψεως, προεκτικῶς, προμελετη-
 μένως: Ἀντυλλ. π. Ὀρεῖδ. 45, 17, 9.

προσκεκμῆρι-ἰδος (ἡ) νεώτ. ἡ ἑσπερινὴ συγ-
 κέντρωςις καὶ διασκεδάσις, ἡ λήγουσα πρὸ τοῦ
 δεῖπνου.

προστάτα ἰων. συγκε. τ. παρακ. β' πληθ. ἀντὶ
 προστήκατε τοῦ προστήμι βλλ.: Ἡρ. 5,49.

προστίθ-άω μτγ. ἐστίω, φιλεῶ τινά πρό-
 τερον: Ἰμέρ. Λόγ. 10,4.

προστώς (ὁ) δημ. ὁ προστώς βλλ.

προστώς-ῶσα-ός κ. μόν., νεώτ. κ. δημ., ἰων.

προστωῦς, δημ. ὄρα. ὁ προστώς, μτγ. παθ. πα-
 ρακ. τοῦ προστήμι βλλ., ἄ. προετακτικός, ὁ πρὸ
 τῶν ἄλλων ἰστέμενος, ὁ ἀρχηγός: Ἡρ. 4,79 ἐπι-
 τον τῶν Ἰκυθίων ὁ προστωῦς, Θουκ. 3,11 τῶν
 αἰεὶ προστωῦν περιγιγνόμεθα. 2) μόν. ἐκκλ.
 προσηγορία διδομένη εἰς τοὺς ἐπισκόπους, τοὺς
 πρεσβυτέρους ἢ τοὺς ἡγουμένους τῶν μοναστι-
 κῶν ἀδελφωτήτων: Καισάρ. Διαπ. 3, 123 προστωῦς
 τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Νικολάου. 3) νεώτ.
 κ. δημ. ἐπὶ τοῦ τυροκομίας, κοινοτικῶς ἀρχῶν.
 4) κ. κτ. ἐπέκτ. ὁ πρόκριτος, ὁ πρῶτος: ὁ προ-
 κτοῖ τοῦ χωριοῦ. 5) ὄμ. δημ. ὁ πρεσβύτερος.

προτάειος-ον ὁ τοῦ παρελθόντος ἔτους, ὁ περυ-
 σινός: Ἀριστλ. Πρ. 924b, 6 σίκουο τῶν προτάειων.

προτησίαι ἀνεμοὶ [οἱ] μτγ. ὁ πρὸ τῶν ἐπι-
 σῶν πνεύσας ἀνεμοὶ: Ὀλυμπ. Μετ. 180, 5.

προτικῶς-ἡ-ὄν [προτήμη] ὁ εὐκόλως ἐκπέμπων,
 ἐκχέων, ἀντιθ. καθεκτικός: συγκρ.: Ἀριστλ. Πρ.
 963a, 21 καθεκτικώτερος ἐστὶν ἢ προτικώτερος
 ὁ καθεστὼς τοῦ πνεύματος. 2) ὁπλῶς, ὁ ἐκ-
 πέμπων: Θεόδωρ. ἀπ. 89, 10 π. βαρέος (ἡχου), Σωρ. 1,
 33 προτικῶς σπέρματος. 3) ὁ ἐπερωτῶς δι-
 δων, ὁ παρέχων ἀφθόνως, ὁ χαρίζων: Ξεν. Ἀνομ.
 3, 16 παρασκευαστικῶν τῶν εἰς τὸν πόλεμον τῶν
 στρατηγῶν εἶναι χρῆ. . . καὶ προτικῶν καὶ ἀπα-
 γαγα, Ἀριστλ. ΗΝικ. 1120b, 15 πλουτεῖν δ' οὐ βί-
 βαιον τῶν ἐλεύθερων, μήτε ληπτικῶν, μήτε φουλα-
 κτικῶν, προτικῶν δέ. 4) μ. τ. δοτ. ὁ παρέχων
 πλουσίως εἰς τινα: Ἀριστλ. Ρητ. 1367b, 6 προτικῶς
 τοῖς τυχοῦσι καὶ τοῖς φιλοῦς. 5) ὁ ἀφθόνως
 δαπανῶν, ὁ σπάταλος: Πλάτ. Ὀρ. 416b φιλοτιμία
 ἐξὶς φυχῆς προτικῆ πάσης δαπάνης ἀνευ λογι-
 σμοῦ, Ἀριστλ. Ἀρετ. 1250b, 25 χρημάτων εἶναι προ-
 τικῶν εἰς τὰ ἑπιανετὰ.

προτικῶς ἐπίφρ. κατὰ τὴν ὄραον προτικῶν βλλ. 2),
 ἐλευθερίως, δαπανηρῶς, σπάταλα: Ἀριστλ. ΗΝικ.
 1122b, 8 καὶ ἐπὶ ἡδέως καὶ προτικῶς.

προτοιμάζω κ. νεώτ. κ. δημ., παθ. ὁ ὄρ. προτοι-
 μάσθην, δημ. προτοιμάσθηκα, μέσ. ὁ ὄρ. ἰων.
 προτοιμασάμην, μτγ. παθ. παρακ. προτοιμασμέ-
 νος, δημ. προτοιμασμένος, ἐτοιμάζω τὶ ἐκ τῶν
 πρότερον, προπαρασκευάζω: Αἰκ. Τακτ. 18, 6, ἴω.
 Κασιμ. 18C τὰ ἴωρα αὐτοῦ τὴν ἀσφάλειαν προ-
 τοιμασία. 2) μέσ. ἐτοιμάζω τὴν πρὸς ἰδίαν χρή-
 σιν, πρὸς ὄφελός μου: Ἡρ. 8,24 προτοιμάστα
 δὲ τάδε. 3) ἐτοιμάζω ἑμαυτὸν πρὸς τι: Πα-
 χυμ. Γ Μχ. Παλαιῶν, 257A εἰς ἔσθωρον προτοιμα-
 ζετο. 4) κ. παθ. ἐπὶ πραγμ., γίνομαι ἐτοιμος πρὸς
 τι: Ἡρ. 7,22 καὶ τοῦτο μὲν ὡς προσηπασιάντων
 τῶν πρώτων περιηλόντων περὶ τὸν Ἄθων προ-
 τοιμάζετο ἐκ τριῶν ἔτεων, Φιλ. 2,252. ἴωσ. Αἰ 17, 5, 6
 ναυτοῖα ἦν τὰ προτοιμασμένα, Πλούτ. ἠθ. 230B
 τὸ προτοιμασμένον Περσικῶν δεῖπνον, Φιλώμ. π.
 Ὀρεῖδ. 8,45,7. 2) νεώτ. κ. δημ. προπαρασκευ-
 αζῶ, προεσθίεω: Παπαντ. Ἀγ. Ὀρ. 6 νὰ τὸν προ-
 τοιμασῆ γιὰ τὴν κατανόησιν τῆς θείας ἀλήθειας.
 3) ρηματ. π. προτοιμασία, προτοιμασθήσῃ.

προτοιμασία (ἡ) [προτοιμαζῶ] μτγ., μόν., νεώτ.
 κ. δημ. ἡ ἐτοιμασία ἐκ τῶν πρότερον, ἡ προ-

παρασκευή: Κλημ. Α' 2,75Α, Ὀριγ. 4,276β, Εὐστρ. ΗΝικ.ΙΙ,7, Α88 Ἰουίνου 3,335,28,- κάνουν προτοιμασίες γιά τὸ γάμο.

προτοιμαστής (ἰ) (προτοιμάζω) μτγ. ὁ προτοιμαζών τι ὁ προπαρασκευάζων: Ἐσφάν.Ι, 322D, αὐτ.695D προπέμει . . προτοιμαστάς.

προτυμολόγησις-εως (ή) σχόλ. ἡ ἐκ τῶν προτέρων ἐξήγησις μιάς λέξεως: Σχόλ. Ὀπν. Αλ.Ι,181.

προτύμ γ' ἔν. πρσθ. ὁρ. β' τὸν προτύμ βλλ.

προτυγαγγελίζομαι μτγ. ἀποθ. εὐαγγελίζομαι, φέρω καλὰς, χαρισιοποιῶ ἀγγελίας πρότερον: Φιλ.Ι,7 οὗτοι δὲ εἰσιν ἑσπέρα τε καὶ πρωΐα, ἧν ἡ μὲν προτυγαγγέλιται μέλλοντα ἤλιον ἀνάσχεν, ὁσάμ.Ι,602, ΚΔ Γαλ.3,8 προτυγαγγέλιστο τῷ Ἀδράμ ὅτι ἐνευλαγήθησονται ἐν σοὶ πάντα τὰ ἔθνη, Σχόλ. Σοφ. Τρ.335 ὁ προτυγαγγελισάμενος κατέχει αὐτὴν.

προτυδοκιμῶ-έω μτγ., μτγ. παρὰκ προτυδοκιμικῶς, εὐδοκιμῶ, ἔχω καλὴν φήμην ἐκ τῶν προτέρων, προσπολαῶ καλὴς φήμης: Διον. Ἀλ. Ρητ. 5,6 τῶν προτυδοκιμηκότων, Δίων Κ 39,25 τὸ προτυδοκιμοῖν πᾶν καταλύοντες Γρηγ. Νύσσα 2,544B τινὰς προτυδοκιμησάντας.

προτυεργετῶ-έω μτγ. σχόλ. εὐεργετῶ τινα ἐκ τῶν προτέρων, προηγουμένως κ. παθ.: Διόδ. Σ 19,6, Σχόλ. Πινδ. Π2,32 ἔργων προτυεργετῆσται αὐτοῦς.

προυθετιζῶ μτγ., παθ. παρὰκ προυθετίσσαι, θέτω τὸ πρότερον ἐν καλῇ τάξει ἐν τάξει, διευθετῶ ἐκ τῶν προτέρων κ. παθ.: Ἀπολλ. Δάσκ. Συντ. 309,7 τῶν φωνῶν προυθετίσμενων εἰς τὸν προκειμένον λόγον ἥ κ. μτ. ἀπαρφ.: αὐτ. 134,15 προυθετίσται τὰ ἄγκλιτικά μόρια ἐπὶ τέλους ἔχειν τὴν ὄξειαν.

προυκρινῶ-έω μτγ. συλλέγω ἢ ἐκ τῶν προτέρων μετὰ προσοχῆς: Ἀρετ. Χρον. Παθ. Ι,5 ὅπως προυκρινῆσαι ἕκαστον χρίτ' 2) κρινῶ ἐπιμελῶς, μετὰ προσοχῆς: Ἀρετ. Ὀξ. Νουά. Ι,10 καὶ τὸδε μέντοι προυκρινήσας ἀμφὶ τῆς θυνάμιας πρῶσσαι 3) κ. παθ. διεκρινίζομαι, ζεκαβαρίζομαι πρῶτον: Ἀπολλ. Δάσκ. Συντ. 235,6 προυκρινηθέντος τοῦ τοιαύτου.

προυκτιδῶς-ή-όν σχόλ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν προεξαγωγικὴν εὐνήν: Σχόλ. Ὀπν. Αλ.Ι,73 προυκτικὴ κατάστασις.

προυλαδδοθαί-τομαι ἀποθ. παθ. ἀόρ. προυλαδθῆσθαι, προσέχω, προσφιλάτω ἐμειυτόν καλῶς ἐκ τῶν προτέρων: Δημ. 798 μὴ ἐπιμεινάντας τὴν παιδείν, ὁ μήτ' ἰδίᾳ μήτε δημοσίᾳ γένοιτο, ἀλλὰ προυλαδθῆσεντας.

προυλογῶ-έω μτγ. εὐλογῶ ἐκ τῶν προτέρων: Ἰώσα. ΑΙ 4,8,47 ἰδ.γρ. προυλογῶν.

προυμνεύζω σχόλ. καθιστῶ τινα εὐμένει, εὐνοκῶ ἐκ τῶν προτέρων, διαθετῶ τινα εὐμενῶς προηγουμένως κ. μέσ.: Σχόλ. Ἀρετ. 63δ.

προυμοιρῶ-έω μον. μετέω καλῆς τύχης πρότερον, προσπολαῶν καλοῦ τινας: Νικ. Χων. Χρον. 292D ὁφέ ποτε δικαίως ἤξιμμένοι ἦν ἄλλοι παρ' ἀξίαν προυμοιρῆκεισαν.

προυπασχῶ μτγ., μτγ. παθ. ἀόρ. β' προυπασθῶν, εὐ πάσχω πρότερον, ἐπεργετοῦμαι ἐκ τῶν προτέρων, προεργετοῦμαι: Ἰω. Χρυσ. ΙΙ,735Α.

προυπενπῶ-έω μτγ. πᾶσχω, χωνεῶ τὴν καλῶς πρότερον: Γαλ. Ι,4,298.

προυπροβῶ-έω προηυθεύομαι πρότερον: Ἐπιγρ. κ. παθ.: Δημ. 731 ὁδός ἐσθ' ὁ νόμος ὁ ποιῶν προυπροβῆσαι ἰδ.γρ. προυπροβῆσθαι: 2) παθ. ὑπερῆκον δυσκολίας πρότερον, λῶν ἀπορίας προηγουμένως: Ἀριστ. Φυσ. 208α, 35 ἀδδ' ἔχονεν αὐδὲν παρὰ τῶν ἄλλων οὐτε προσηρημένον οὐτε προυπροβημένον περὶ αὐτοῦ, Σιμπλίκ. Φυσ. 523,12.

προυτεκλιζῶ μτγ. σχόλ. ἐξευτεκλιζῶ τι ἐκ τῶν προτέρων, καταφρονῶ, περιφρονῶ τι ἐκ τῶν προ-

τέρων ὡς εὐτελέε, μηδαμῶν: Σχόλ. Ἀριστ. Ὀρν. 686 ὡς θεοὶ ἐσόμενοι προυτεκλιζοῦσι τοὺς ἀνθρώπους κ. παθ.: Ἰω. Λυδ. Ρωμ. 2,17 ἰκῶδ. προσυτεκλιζοῦμαι.

προυτεκλιζῶ μτγ., μτγ. παθ. ὁρ. προυτεκλιζοῦμαι κ. παθ. παρὰκ προυτεκλιζόμενος, εὐτεκλιζῶ, ἐτοιμάζω τι ἐκ τῶν προτέρων, προδιυθετῶ: Ἰδ. βλλ. Μαθ. Ἐπιστ. 15 πρ- παρασκευῆν ἥ προπαρασκευῶν, προτοιμαζῶ τινά εἰς τι:

Ἡρώ. Ὀρ. 136,13 π- τι τῆς ζητήσεως, Ἰαμβ. Πρσρ. Ι π- τινα ἐπὶ τὸ ἀγαθόν, αὐτ. Μυστ. 3,14 κ. μέσ.: Ἰώσα. ΑΙ 20,4,2 ταῦτα προυτεκλιζόμενος, Ἡλιόδ. Αἰθ. 7,24 ἐπὶ πᾶσι τὸ γράμμα τὸ Μιτράνου πρὸς Ὀροσδῶτην προυτεκλιζόμενος ἐπεδεικνύει τῆ Ἀρασκῆ κ. παθ.: Φιλ. Ι,212, Ἰώσα. ΑΙ 20,6,3 τῆ δεξιᾶσι ταύτῃ προυτεκλιζοῦμαι ἰκαμφθεῖς πρότερον: 2) ρησθ. π. προυτεκλιζοῦμαι, προυτεκλιζοῦμαι.

προυτεκλιζοῦμαι (ἰ) Ἰσοκρυτεκλιζῶ μτγ., κ. μν. ἡ προδιυθετήσεως ἢ προδιυθετοῦμαι προτοιμασία: Βασ. 2,32, Κύριλλ. Ι,505C, Σιμπλίκ. Ἐπιστ. 135D.

προυτεκλιπῶ (ἰ) Ἰσοκρυτεκλιπῶ μον. ὁ προυτεκλιπῶν τι, ὁ προδιυθετῶν τι: Φιλῆς Ι,296.

προυτεφνηῶ-έω μον. εὐφνηῶ, ὁμιλῶ ἐπαινετικῶς περὶ τινος ἐκ τῶν προτέρων: Στουδ. Θεόδ. 87,84.

προυφραίνω μτγ. εὐφραίνω, καθιστῶ τινα εὐδωμον πρότερον, ἐκ τῶν προτέρων: Φιλ. Ι,96, Αἰλ. ΖΙ 10,19, Ἀδών. Λόγ. Ι,248.

προυχόχομαι μτγ. ἀποθ. μτγ. κνικ. εὐχομαι πρῶτον ὑπὲρ τινος: Γρηγ. Ναζ. προυχόχομαι τοῦ λαοῦ.

προυχρησάτῶ-έω Ἐπιγρ. παρὰκ προυχρησάτῶκα, προδανείζω: προυχρησάτῆκε διάφορον πολλὰς ἀποκον, ἀπόντος τοῦ ταμίου.

προυφιλημῶ μτγ. παραδίδωμ προηγουμένως: Γάβ. Πρσφ. κ. Δι' Ἀμυθῶνιν κυροῦ ἀράτῆσ βγ' 2) μέσ. μτ. αἰτ. ἐνεργῶ πρώτος ἐπίθεσιν ἐναντιῶν τινος, προαβόλλω πρώτος: Φιλῶδ. Σημ. 19 πρ- λόγους . . τοὺς ἐκκειμένους.

προυφίστημι μτγ. ἐφίστω τὴν προσοχὴν τινος εἰς τι ἐκ τῶν προτέρων, καθιστῶ τινά προσεκτικῶν εἰς τι: Πολύβ. 10,21 προεπιστάσθαι τοὺς ἀκούοντας ἐπὶ τὴν φύσιν τοῦ ἀνδρός ἥ κ. παθ. ἐπίσταμαι ἐνώπιόν τινος: Θεόδ. Ὑγρ. Ἀν. Βωσ. σσ. 2, 453 ἐβδόμη προεπιστάσθαι: τὴς ἀναλκῶ εως.

προυφωδῶκομαι μτγ. παθ., μτγ. ἡ θ. παρὰκ προυφωδευόμενος, διατρέχομαι πρότερον: Στραβ. 12,8,8 περὶ τῶν Ὀλυμπιῶν καὶ τῶν ἐφεξῆς . . τοὺς προυφωδευμένους λέγωμεν.

προυφωδιάζομαι μτγ. παθ. ἐφωδιάζομαι, παρσκευαζοῦμαι δια ταξίδιον, προηγεῖσθαι τὰ τοῦ ταξιδίου ἀναγκαῖα: Φιλ. 2,93 ὄργανα, . . οἱ προυφωδιάσθη.

προυφωδίασις-εως (ή) μον. ὁ ἐκ τῶν προτέρων ἐφωδισμός κ. μτφ.: Μετοχ. Θ ἐν Σάβ. Ι,ριβ' ὥσπερ προυφωδίασθαι τὴς καὶ προεφωδίασθαι τοὺς βουλομένους ἐπιχειρεῖν.

προυφορμῶ-έω μτγ. ἐφορμῶ πρότερον κατὰ τινος, προεπιθεῖμαι: Ἡλιόδ. Αἰθ. 9,17 πρὸς οὕτω πεφραγμένους προυφορμῆσάντες.

προυφορῶ-έω μτγ. ἐφορῶ τι πρότερον, προβλέπω τι: Μάρκ. Αὐρ. 7,49 ἔξεστι καὶ τὰ ἐσόμενα προυφορῶν.

προυχηρῶ-οὐδ-έε μτγ. ὁ κρατικός, ὁ ἐξέχων, ὁ ἐξοχος ἢ ἐκ σπουδαῖος κρατικός: Πλούτ. ἀπ. 13,2 ἰκῶδ. προυχηρῆς, ἱππὸλ. Αἰρ. 364,9.

προυχωμα-ατος (τῶ) μτγ. ἐσφ.γρ. ἀντὶ πρόβλημα βλλ.: Ἰώσα. ΑΙ 17,10,7.

προυχόντως μτγ. ἐξόχως, ἐξοιρετώς: Φιλῶδ. Μουσα. 52Κ τοὺς φύσει γαγενημένους ὑπὲρ τῆς φύσεως, καθάπερ φησι, προυχόντως.

προέχω κ. μον. κ. ζωῶν, συνήρ. προέχω, συνήθ. π. Ὀμ., Σοφ. κ. Θουκ., μέλλ. προέξω, ὁρ. β' προέσχω κ. μέσ. προεσχοῦμαι κ. συνήρ. προυσχοῦμαι, ἔχω τι ἐμπροσθεν, κροτῶ, προβαλλῶ,

προταίνω, ἰδίᾳ ὡς ἀμυγθήριον: *Ἀριστφ.Νεφ.989 ὅταν ὀρχησῶσαι Παναθηναίους θεόν αὐτοῦς τὴν ἀσπίδα τῆς κωλιῆς προέχων ἀμάλτῃ τῆς Τριταγενείας, Ξεν.ΚΠ 2,3,10 τῷ χεῖρε προέχων ἐναπόδιζον τὸν παῖοντα || κ. μέα. ἔχω πᾶν ἃ τὴν πρό ἐμπροσθῆν, ἐμπροσθῆν μου: *Ὁδ.18 προέχοντον ἕκαστον ἐννεᾷ ταύρους [ἔουσ, ἐπρὸ εὐοῦτων εἰ- χον ὡστε σφόδρα], αὐτ.Ρ 355, *Ἦρ.2,42 τὸν Δία μηχανήσασθαι κριὸν ἐκείραντα προέχεσθαι τὴ τὴν κεφαλὴν ἀποταμόντα τοῦ κριού? || κροῦ τὴν ἐμπροσθῆν μου, ὑποβαστάζω: *Ἀριστφ.Νεφ. 1385 κωκῆν δ' ἂν οὐκ ἔφθης φράσαι, κἀγὼ λαβὼν θύραζε ἐξέφερον ἂν καὶ προυαχόμεν σκ' 2) μέα. μτφ. προσάλλω τὴν δὲ πρόσφασιν, ὡς πρόσχημα, προφασίζομαι: *Σοφ.Ἀντ.80 εὐ μὲν τὰδ' ἂν προύχου, Θουκ.1,140 ὄνερ μάλιστα προύχονται εἰ καθαιρεθῆι, μὴ ἂν γινεσθαι τὸν ὄλεμον [τὸ φήμισα τὸν Μεγαρέων;] 3) μέα. προταίνω, προσφέρω [αὐτῆθ. ἐπ' αὐτῆς τῆς αμ. τίθεται τὸ πρόσχημα βλλ.]: Θουκ.3,68 δὲ πρό τοῦ περιτερίζεσθαι προέχοντον αὐτοῖς 4) κατέχω τὴ πρότερον, πληροφόρομαι περὶ τινος πράγματος ἐκ τῶν προτέρων: *Ἦρ.9,4 ταῦτα δὲ τὸ δεύτερον ἀπέστειλε προέχων μὲν τῶν Ἀθη- ναίων οὐ φίλιας γνώμων, Διόδ.Σ 31,27, Διων.Κ 43,3 μηδὲ τινὰ εὐεργεσίαν αὐτοῦ προέχων 5) λαμβάνω τὴ πρότερον, προηγούμενος: Πλάτ. α προεὶν μισθῶ δ' . . Πτολεμαῖος, αὐτ. εἰς τὸντο ἵπολόγησον δὲ προέχουσι [ὁ,τι προηγούμενος ἔλασον;] || κ. ἀπολ. δὲ προέχων ὁ κατέχων τὴ πρότος: *Ἀριστλ.Ἠθ.Νικ.1164b,9 τρεῖς εἰσι οἱ προῦ- χοντες βίῳ! 6) ἔχω τὴ περισσότερον ὄλλω, κατὰ προτίμησον, ὀθ. προτιμῶμαι: *Σοφ.Ἀντ.208 κομποῦ ἔκ γ' ἔμοῦ τιμῆν προέξουσα' οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων [καὶ οὐδέποτε ἂν ἔμοῦ οἱ κακοὶ θὰ προτιμηθῶσι τῶν δικαίων;] 7) κ. νεώτ. ἀμτθ. π. *Ὀμ.συνθ. ἐπὶ ἀκρωτηρίων καὶ κρημνωδῶν τόπων, ἐξέχω πρὸς τὰ ἐμπροσθ: *Ἰλ.Χ 97 πύργω ἐπι προύχοντι φουεῖν ἀσπίδ' ἑρείσας, *Ὁδ.Σ 138 ἐπ' ἠϊόντας φρουρούσας, αὐτ.Μ.11, αὐτ.1 544, *Ἦρ.4,177 ἀκτὴ προέχουσα ἐς τὸν νότον, Θουκ.2,76 ἢ δὲ ῥόμη ἐμπίπτουσα ἀπεκαύλιζε τὸ προύχον τῆς ἐμβολῆς, αὐτ.6,97 ἔστι δὲ χερσῶνισα μὲν ἂν στενωπὶ ἰσθμῶ, προέχουσα ἐς τὸ πέλαιον, Καλλ. ἀπ.125 8) ἐπὶ δρόμου, προηγούμεναι, προπορεύομαι [Ἰλ.ψ 325 καὶ τὸν προύχοντα δοκεῖται κ. μτ. γενικ. *Ἦρ.4,120 ἡμέρας καὶ τοῦτους ὀδῶν προέχοντας τὸν Περσῶν ὑπεξάγειν, αὐτ. 9,22, Ξεν.ΚΠ 4,3,16 τὸν μὲν γὰρ ἔταγα ἀγαπῶ ἦν γ' ἔξ Ἰσού τῷ θεῖν δρημῆτι δὲ ἀνθρώπων μόνον τῇ κεφαλῇ πρόσχω;] || κ. εἰς χρόνον: Θουκ.3,49 προεὶς δὲ ἡμέρα καὶ νυκτὶ μάλιστα ἰθὶ τριηρίᾳ, Πλάτ.Νόμ.879C προέχοντα εἰκοσὶν ἡλικίας ἔτεσιν 9) μτφ. μτ. γενικ. κ. νεώτ. ἐπὶ τὰς αἰς ἡ θέσεως κοινωνικῆς, ὑπερέχω τὸν ἄλλων, εἶμαι ἀνώτερος, ἔχωκριστός: *Ἰνν.Δήμ.151 δῆμον προέχουσιν, *Ἦρ.1,56 ἰσπαρῶν δὲ εὐρι- σκας Λακεδαιμονίους καὶ Ἀθηναίους προέχον- τας τοὺς μὲν τοῦ Δωρικοῦ γένους, τοὺς δὲ τοῦ Ἴωνικοῦ? κ. ἀπολ.: Θουκ.1,39 ἦν γὰρ οὐ τὸν προύχοντα καὶ ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς προκαλούμε- νον λέγειν τὸ δοκίειν δεῖ, αὐτ.3,84 ἀνθρώπεια φύσις, . . πολεμία δὲ τοῦ προύχοντος [πρὸς πᾶν ὅ,τι εἶναι ὑπέροχον;] || κ. νεώτ. ὁ προύχων ὡς ὀθ. ὁ πρόκριτος, ὁ διακεκριμένος: Θουκ.5,17 τοὺς προύχοντας ἀπὸ τῶν ἑμφορῶν διαβάλλε- σθαι, Σκυθίν.10, - οἱ προύχοντες τοῦ χριπίου 10) ὑπερβαίνω, ὑπερέχω, ὑπερτερῶ: *Ἦρ.1,1, αὐτ. 2,136 προέχον γὰρ αὐτέων τοσοῦτον, αὐτ.3,82, Σοφ.Φιλ.138 τέχνη γὰρ τέχνας ἑτέρας προέχει, Θουκ.1,18 Λακεδαιμονίαι τὸν ἑμφορῶν μὲν τῶν Ἑλλήνων ἠγίσαντο δυνάμει προύχοντες, αὐτ.

1,121, αὐτ.6,16 ὄσοι ἐν τινος λαμπρότατι προέ- χον, Ἰσοκρ.10,5 μικρὸν προέχειν ἐν τοῖς μεγά- λοις μάλλον ἢ πολὺ διαφέρειν ἐν τοῖς μικροῖς, Καλλ.Δήλ.18 πολὺ προούχουσα θεάων, Πολυδ.15,13,1] τῇ κῦβερτι καὶ τὸλμῃ προήχθη οἰ.μισθοφόροι, Λουκ.Μουλ.Ἐγκ.1 ἐκείνων μεγέθει τοσοῦτον προέ- χει, αὐτ.Ἐρωτ.30 προέχω κατὰ σφίαν' κ. μτ. γενικ. κ. δοτ.: *Ἀντιφ.3,32 αὐτὸς τε μὴ τολμῶν οὐκ ἂν προέχει τῷ διαλασίῳ μου? || ἀπαν. μτ. αἰτ. προσ. κ. δοτ. πράγμ.; Ξεν.Ἀν.3,2,19 ἐνὶ δὲ μόνῃ προέχουσιν οἱ ἰππεῖς [ἡμάς;] || κ. παθ. ὑπεροπτεροῦμαι: Πλούτ.Ἠ8:1038D οὐδὲν ἢρ- πη τοῦ διός, Κλ.Ρωμ.3,9 τί οὐν; προέχουεθα; οὐ πάντως? 11) νεώτ. κινεῖται, ἔχω σπουδαιοτέρην σημασίαν: τὸ ἐπινοημικόν [ἴτημα προέχει? 12] ἀπρσο. μτ. ἀπρσοφ. κάμνω τινὰ νὰ προ- δέωσθ, ὠφέλω: *Ἦρ.9,27 ἄλλ' οὐ γὰρ τὴν προέ- χει τοῦτων ἐπιμενεσθῆσαι [ἰδὲν ὠφέλει τίποτα;] 13] ρηματ. π. πρόσχημα, πρόσχηματικός. **προέφημα**-ατος (τὸ) [προέφη] μτγν. νόστιμον φαγητόν: Φλ.ἀπ.44H. **προέφησις**-ως (ἡ) [προέφη] μτγν. ἡ πρότερον ἐφησις, τὸ προηγούμενον βράσιμον: *Ἄετ.1,130. **προεφῶ**-ᾶω [Ἡσ. ἐπρωαγορεύω] [κῶδ. προ-α]. **προέφη**, μέλλ. προφήσω, ἀόρ. προφήσα, βράζω τὴ ἐκ τῶν προτέρων, παρασκευάζω τὴ διὰ βρασμοῦ, μαγειρεύω προηγούμενος: Ἰνν.Ναός. 3,17, Διοσκ.5,11, *Ἀθῆν.9,381B προεφῆσας μετὰ πολλοῦ πεπέρως τὰ προεξημένα χναυμάτια? || ζῶω, βράζω ὕδωρ πρότερον: Ρούφ.ἀπ.66' 3] ρηματ.π. προέφημα, προέφησις. **προεξιλιζέω** μτγν. ἐξιλιζέω τὴ πρότερον, ποιῶ τὴ ἔωλον, ἀφήνω νὰ γίνῃ τὴ παλαιόν, νὰ σταθῆ πολ- λὴν κοίτην προηγούμενος: Ξενοκρ.π. Ὀρεῖδ 2,58,30 χρᾶ τὸν μέγον ῥόμβον προεξιλιζαντα ἡμέραν ἔξιν; κ. παθ.: Γαλ.13,580, αὐτ.16,76] [πθ.]. **προεξασφύροσ**-αυ μτγν. ὁ προηγούμενος τοῦ ἐσασφύρου, τοῦ πύργου: *Ἰω.Χρυσ.5,938 μικροῦ δ' ἂν ἐξέλεσον καὶ οἱ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ, τὸ προεξασφύρον βλέποντες ἀπλοθυμένον. **πρόξ** [ἡ] (ἰταλ.) δημ. ὁ πεζὸς λόγος 2) τὸ ὕψος ὁ τρόπος τοῦ γράφειν ἢ τὸν πεζῶ. **προζάγγυμι** μον. ζευγνύω ἐκ τῶν προτέρων, προηγούμενος: Ἰερὸδ.2,339? 2] ρηματ.π.πρόζευξις. **προζημιόμηναι**-δομαι ὑφίσταμαι ζημίαν, ζημιῶ, καταδικάζω τινὰ εἰς ῥόδιονον ἐκ τῶν προτέρων: Πλάτ.π. Ἰω.Λυδ.Μην.4,7. **προζήτω**-έω ζητῶ τὴ πρότερον, προερεῖνω: *Ἀριστλ.Μην.451b,28? || παθ. ἐρευνῶμαι ἐν τοῖς πρώτοις: Φιλ.Μνηχ.Βελισπ.68,19, Σέξτ.Ἐμμ.Πυρρ.2,9. **προζήμι** [ἡ] μον. ὕποκορ. προζήμιον ἢ ζήμι, τὸ πρόζυμ, ἡ μαγιά: Δαμασκ.1,2389C. **προζήμιον** (τὸ) βίμι, νεώτ. κ. δημ. ὕποκορ. τὸν προζήμιον ἀνευ ὕποκορ. σημ., ὄξινον φύραμα ἀλεύ- ρου, τὸ ὀπίον ἀναμειγνυμένον εἰς μᾶζαν ἀλεύ- ρου καὶ ὄδατος προκαλεῖ τὴν ζύμωσιν, ἢ ζύμη, ἢ μαγιά: Σχδλ.Ἀριστλ.Νεφ.979 ἐτο φύραμα, τὸ κοινὸς προζήμιον: Βαλαωρ.ἈΒ.Διακ.4,187 παρά νὰ τὰ σαρκῶν τὸν ἔξινον τὸ ἄτιμο φύμι, πῶμαι προζήμιον πάντα φαρμάκια? || συνεκδ. πᾶσα τοιαύτη μᾶζα: προζήμι στόκος 2) μτγν. κτ. πληθ. ἀντιπροσπῆρα χρησιμοποιοῦμενα ἐν τῇ ἀλ- χημείᾳ: Ζῶσ.Ἀλχ.160B. **προζήμιται** [οἱ] μαν. ἐκκλ. ἐπίθ. τῶν Ὀρθοδό- ξων χριστιανικῶς, ὡς ποιούμενων χρῆσιν ἐνζήλου ἄρτου διὰ τὴν θείαν εὐχαριστίαν, ἄντιθ. ἀζήμιται βλλ.: Κηροῦἀρ.74C. **προζυγραφέω**-έω μτγν. ζυγραφέω τὴ ἐκ τῶν προτέρων, προηγούμενος, προεικονίζω, προεμαρ- τῶω: *Ἰουστ.430D ἐν τῷ ἐκείνῳ γεννηθείς προ- ζυγραφέουσα τοῦ Χριστοῦ τὴν γέννησιν κ. παθ.: Ἰω.Χρυσ.10,84) D τὸ παρόντα προζυγραφέωτο.

προζευρά-έω μτγ. ζευρά τὸν πῖνα ζωντανὸν προηγουμένως· Στουδ.Θεοδ.776.

προζώννομαι ζώννμι, ζῶνα ἐμαυτῷ ἔμπροσθεν ὡς διὰ προζώματος, ποδῆς· Φερεικρ.62 φαν λαύμενος προζώννυται.

προζώννω γλῶσσα. ζώννω, ζῶνα τινά ἔμπροσθεν ὡς διὰ προζώματος, ποδῆς.

προζῶ-ῶ μτγ. ἠβῶ, νεῶν πρότερον, φθάνω εἰς τὴν νεανικὴν ἡλικίαν προζῶως· Ἰωσ.Α1,4,8,48.

προηγουέω μτγ. ὀδηγῶ πρότερον, προηγοῦμαι, προπορεύομαι ὡς ὀδηγός· Νόων.Δ1,47,268 ἔρχομένου δὲ μελλογάμου Κυθήρια προηγουέουε.

προηγουών-ῶνος ἰδί [προηγοῦμαι] ὁ προηγουέμενος, ὁ προπορευόμενος ὡς ὀδηγός, ἀρχηγός· Δημ.313 ἔξαρχος καὶ προηγουέος καὶ κιστοφόρος... ὁπὸ τῶν γραδίων προσαγορευόμενος.

προηγοία ἰδί [προηγοῦμαι] μαν. τὸ προηγεῖσθαι, τὸ προπορεύεσθαι τινα ὡς ὀδηγόν· Σὺγκελ. Ἐγκ.Διον. ἐν ἀρχῇ.

προηγέτης ἰδί [προηγοῦμαι κ. μαν., θηλ. προηγέτις ὁ προηγητής βλ.κ.]· Φιλῆμ.167 προηγέτης δίκης, Ἰωσ.Γενέσ.57β προηγέτης στρατοῦ.

προηγέτις-ιδος ἰδί μτγ. θηλ. τοῦ προηγέτης· Ἰαθλ.Σ1λ, Ἐκφρ.199.

προήγησις-εως ἰδί [προηγοῦμαι] μτγ. κ. νεώτ. τὸ προηγεῖσθαι, προπορεύεσθαι· πρὸς προβάδισημα· Φιλῆ.697. 2) ἄστρον, ἐπιτολὴ ἀστέρου· Πτολ.Τετράδ.78 [ἠθλβ]. 3) λατρ. ἐπίνοσση, πρὸδος ἐπαγγελματικῆς ἐπέκτασις· Σωρ. 2,35 κατὰ προήγησιν φλεγμονῆς, Συμλῆμ.Φωσ. 794,10 προήγησις αἰτίων. 4) νεώτ. μουσ. εἰς ἡ περιεσσότεροις φθόγῳ ἐπομένης συγχροδίας ἀκουόμενοι προκαταβολικῶς.

προηγῆταιρα ἰδί μτγ. θηλ. τοῦ προηγητήρ καὶ προηγητής βλ.κ. Ἄναλλ.Ρ3,1182, Νόων.Δ 35,304.

προηγητήρ-ηρος ἰδί [προηγοῦμαι] ὁ προπορευόμενος ὡς ὀδηγός, ἁ προηγητής· Εὐρ.Βαχ. 1157 ταῖσιν προηγητήρα συμφορᾶς ἔχων, Φιλ. 2,107 τυφλὸν προηγητήρος ἔξερτημένον.

προηγητής ἰδί [προηγοῦμαι, θηλ. προηγῆταιρα κ. γῆτρια, ὁ προηγουέμενος ὁ προπορευόμενος ὡς ὀδηγός· Σωφ.ΟΤ 1292 βῶμης γε μέντοι καὶ προηγητὸς τινος δεῖται, αὐτ. Ἀντ.990, Ἀριστιδ. Λόγ.411,12 ἀρίστον κίρκου τῶν Ἑλλήνων καὶ προηγητῶν. 2) ὁ συνοδεύων τὸν ζεύγι νυμφικῆς πομπῆς ἢ Ἡσ. ἐπροηγητής ὁ προηγουέμενος τοῦ ζεύγους ἐν ταῖς γαμοῖς· Ὑπερείδ.Λυκόφρ.5 πρῶτον μὲν ὀρεωκόμοι καὶ προηγητὸν ἀκολουθεῖν τῷ ζεύγῳ ἐ ἤγει τὴν νυμφαίκα.

προηγητικὸς-ἠ-ὸν μτγ. σχόλ. ὁ ἀρχικός, ὁ βασικός, ὁ θεμελιώδης· Φιλ.ὀδ.Σηρ.32 προηγητικὸν σημεῖον. 2) ὁ προηγουέμενος· Σχόλ. Ἀριστ. Ἀχ.970 στιχικαὶ περίοδοι προηγητικαί. 3) ἄστρον, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν προήγησιν βλ.2) Πρὸκλ. Ὑποτ.72,82 τὰν προηγητικῆν περιφέρειαν.

προηγητρια ἰδί σχόλ. θηλ. τοῦ προηγητής κ. προηγητήρ βλ.κ. ἁ προηγῆταιρα· Σχόλ. Εὐρ.Φων.1492.

προηγητῶρ-ορος ἰδί [προηγοῦμαι] μτγ. κ. μαν. ὁ προπορευόμενος ὡς ὀδηγός, ὁ προηγητής βλ.κ. Φιλ.2,107 ἰδ.γρ.] ἢ κ. ἐπὶ ζῶων, ὁ ὀδηγός, ὁ ἀρχηγός· Ἰνπιατρ.1.

προηγούμενος-η-ον μτγ. παθ. παρακ. τοῦ προηγῶ βλ.κ. ὁ ἐκ τῶν προτέρων ἡγιασμένος ἢ ἐκκλ. προηγασμένη ὡς οὐσ. ἁ Ὁ λειτουργία καθ' ἣν τὰ τῆμα δῶρα ἔχουσι ἡγιασθῆ ἐν προηγουμένη ἡμέρᾳ.

προηγύμενα ἰτάϊ οὐδ. κληθ. μτγ. παθ. παρακ. τοῦ προηγῶ βλ.κ. σπον. κτ. ἐν π. Στωϊκός, πράγματα προηγύμενα τῶν ἄλλων οὐχὶ εἰς παντάσῃσιν ἀγαθῶ, ἀλλ' ὡς προτιμότερα τῶν ποταπίστων κακῶν, ἁ ληητά [Πλούτ. ἠθ.1068Α, ἀντιθ. ἀνοηρογύμενα· Ζήν.ν.Διογ.Α,7,105, Λουκ.ΒΓρ.21, αὐτ.Δξ

Κατ.22 οὐσα τὶ διαφέρον καὶ ἀδιάφορον καὶ προηγύμενα καὶ ἀνοηρογύμενα.

προηγορών-ῶνος ἰδί ἁ προηγῶτων βλ.κ.

προηγορία ἰδί μτγ. ἁ συνηγορία, ἡ ὄμιλα ὑπὲρ τινος ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ἡ ὑπεράσπισις· Λουκ. Ἀλ.22 ὡστε τὴν προηγορίαν δεῖχου καὶ ὑπὲρ ἀπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα· πρὸλ.Θωμ.Μ 750.

προηγορός ἰδί [ἀγορά] μτγ. ὄμωρ. προάγορος ὁ ἀγορεύων, ὁμιλῶν ὑπὲρ ἄλλων ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ὁ συνηγορός, ὁ ὑπεράσπιστής· Πά Μαρκ.2, 7,2 εἰς δεῖ αὐτῶν γενόμενος προηγορός, Πολυδ. 2,126, Θεμιστ.Λόγ.26,326Α, εἰ ἡ πόλις... ἔλαϊτα προηγορός, Ἐπιγρ. προηγορός τοῦ ἔθνους, Μην.αἰ.12,3 θείων λόγων προηγορός. 2) ὄμωρ. ἀρχων τις ἐν Κατάνῃ· Κικ.Υεργ.4,23,50.

προηγορέω-ῶ αὐτῶ, ὄμωρ. προηγορέω εἶμαι προηγορός, συνηγορός πινος ἐν τῷ δικαστηρίῳ, συνηγορῶ ὑπὲρ τινος ὑπερασπίζω τινά· Ξεν.Ἀν. 5,5,7 προηγορέω δὲ Ἐκατόνμυρος δεῖνος νομιζόμενος εἶναι λέγειν, Πλούτ. ἠθ.386Β κ. μτ. γενικ. Ξεν. Ἑλλ.2,222 προηγορέω δὲ αὐτῶν Ἐθραμηνέος κ. μτ. ὄστ.· Πλούτ.Βροῦτ.6 τῶ τῶν Λιβύων βασιλεῖ προηγορῶν μὲν ἅπτα τοῦ μεγέθους τῶν κατηγοριῶν. 2) Ἐπιγρ. ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων ὑπάτων, κατὰ τὰς μτγ. προηγοῦμαι. 3) Ἐπιγρ. ὄμωρ. κατέγω τὸ ἀζῶμα, τὸ ὑποῦργημα τοῦ προηγορῶ βλ.κ.2).

προηγοῦμαι-έομαι κ. μαν., νεώτ. κ. δημ. ἀποθ. ἰων. προηγῶμαι, μέλλ. προηγῶσμαι, παρακ. προηγῶμαι, βαδίζω πρὸ ἄλλου ἢ ἄλλων, προπορεύομαι τινος καὶ τὸν ὀδηγῶ, ἀντιθ. ἐπομαι, ἀκαλοῦθαί· ἠρ.2,48 προηγῶται δὲ ἀσλόξ, αἰ δὲ ἐπονται ἀεὶδουσαι τὸν Διόνυσον, αὐτ.7,40, Ξεν. Λακ.13,2 ἢ ἐν συσκευ. μτ. τοῦ ὀδῶν, προπορεύομαι ἐν τῷ ὀδῶ· αὐτ. Ἀν.δ,5,10 προηγοῖσθε τὴν πρὸς τὸς ἐναντιῶσι ἰοδῶν. ἢ μτ. ὄστ. ὀδηγῶ τινά· Ἀριστ.Π.1195 ἴν ἔχων προηγῶ τῷ θεῷ αὐτ., Ξεν.ΚΠ 2,11 αὐτοῖς αἰετῶς δεξιῶς φανεῖς προηγῶ. 2) ἐπὶ στρατιωτικῶν, ἀποτελῶ τὴν ἔμπροσφυλικὴν, ἠγλαῖων μπροστά· Ξεν.ΚΠ 4,2,27 ἐκ ταῦτων προηγοῦντο μὲν ὀ Ὑρκάνιοι. ἢ κ. μτ. ἐν μτγ. τὸ προηγοῦμενον στρατεύματι ἡ ἔμπροσφυφυλικῇ, ἀντιθ. οὐρά· Ξεν. Ἀγησ 2,2 παραπέμει ἐπ' οὐρᾶν καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ προηγουέμου στρατεύματος ἱππικὸν πλὴν τῶν περὶ ταῦτων. 3) ἐν συσκευ. μτ. τοῦ ποσὶ ἔγω τοὺς ἠδὸς ἔμπροσ· Ἀριστ.ΖΠ 714α,4 προηγοῦνται πόσι τοὺς ποσίν. 4) ἐπὶ λογικῆς προτεραιότητος, ὑπερέχω τινός· Σέξτ. Ἐπιπ.Πυρρ.1,210. 5) μτ. γενικ. γίνομαι πρῶτος· Ξεν. Ἰνπαρ.4,5 τῶν προόδων ἄλλοιους προόδους... προηγείσθαι, Πολύβ.12,13,11 κοχλιας ἀποτομῶς βαδίζων προηγῶται τῆς πομπῆς αὐτῶ. ἢ κ. ἐπὶ πλοηγῶν ἐν πλοῦδρομικῇ κινήσει· Γέμ.12,22 προηγῶται ἀπλανῶν ἀστέρων. ἢ μτ. αἰτ.· ΚΔ Ρωμ.12,10 τὴν ἀλλήλους προηγουέμοι. ἢ κ. μτ. ἀποφρ. Πασ. προηγῶμαι τὴν τούτων ἐπιδοσιν ποιήσεσθαι. ἢ κ. ἐπὶ προγμ. Ξεν. Λακ.13,3 τὸ πῦρ μὲν ὀπὸ τούτων τῶν ἱερῶν προηγῶται, Πολύβ.6,53,8 βῶδδοι δὲ καὶ πελεκῆσαι καὶ τὰλλα ταῖς ἀρχαῖς ἐπιθῶτα συμπαρακαταθεῖται προηγῶται. 6) νεώτ. εἶμαι πρότερος, ἔγω δικαιώμα προτεραιότητος· κατὰ τὴν παρεῖσιν προηγοῦντο οἱ ἐπίσημοι. 7) εὐρίσκωμι χρονικῶς πρὸ ἄλλου εἶμαι πρότερος χρονικῶς τὸ Ἑρβακασουρικὸς πόλεμος προηγῶται τοῦ Εὐρωπαικοῦ. ἢ κ. μτ. κτγ. προηγουέμενος-η-ον ὁ πρότερος· Πλούτ.Ποιμ.45 γράμμασι δὲ προηγουέμενος ἔδλοαυτο τὰ γένη, - εἰς προηγουέμενην ὄμιλιαν ἀνεπιτόξωμαν τὸ θέμα, - τὸ προηγούμενον ἔτος. ἢ ἁ προηγουέμενη ἰών. ἡμέρα, ἡ προτεραιός, ἀντιθ. ἐπομένη· εἰχε ἐδοιοσηθῆ ἀνοηρογύμενη τὸν προηγουέμενη. ἢ νεώτ. τὸ προηγουέ-

νον ὡς οὐα. προγενετέρα πρῶτες ἢ προγενέστερον γεγονός ὅμοιον πρὸς τὸ περὶ αὐτὸ ὁ λόγος, ἢ δυνάμενον νὰ προκαλέσῃ ἐξ ἑμῶν, παράδειγμα: τοιοῦτο προηγουμένον δὲν ὑπάρχει ἐν τῇ πολιτικῇ ἱστορίᾳ τοῦ τόπου' || κτ. πληθ. τὰ προηγουμένα τὰ δεδομένα ἀφ' ὧν τις συμπεραίνει: Πολύβ.16,16,6 ὡστ' εἶναι τελειῶς ἀδύνατον ἀπὸ τῶν προηγουμένων ἐπιβαλεῖν τοῖς προεπιρημένους τόποις, Ἀρρ.Ἐπικτ.1,20,1, ὡς συνάγεται ἐκ τῶν προηγουμένων (ἐκ τῶν πρότερον λεχθέντων)' || τὰ προηγηθέντα ὡς οὐα. ἐπὶ ἐκόνων, τὰ πρωτότυπα: Ἀριστλ.Μουα.396β,14' 8) ἐπὶ λόγῳ ἢ ἔργῳ κτ., ὁ κύριος, ὁ σπουδαῖος: Ζήν.Στωϊκ.1, 48 κατὰ προηγουμένον λόγον, Ἀρρ.Ἐπικτ.1,20,14 ὁ προηγούμενος λόγος, αὐτ.3,7,24 χειρὸς οὐσία μὲν ἢ σὰρξ, προηγούμενα δὲ τὰ χειρὸς ἔργα' || ἐπὶ θεωρημάτων, τὸ κύριον, ἀντιθ. ἀντίστασιον: Πρόκλ.Εὐκλ.254Γ' || τὸ προηγούμενον ὡς οὐα. τὸ κύριον, τὸ σπουδαῖον πρῶτον, ἀντιθ. ὑπερηλικόν: Ἀρρ.Ἐπικτ.2,8,6 ὑπερηλικὰ ἄλλοις οὐκ οὐτὰ προηγουμένα' 9) ἱστρ. ἐν φρ. τὸ προηγουμένον αἴτιον ἢ προκαλοῦσα αἰτία, ἢ προδιέθεσις: Ἀθην.Ἱστρ.π.Γαλλ.15,112, αὐτ.7,10' 10) δημ. ἐν φρ. ἔχω προηγουμένα ἔχω ἀφορμὰς διαπραγματικῆς, ἐχθρότητος' 11) μιν. ὁ προηγούμενος ὡς οὐα. ὁ προϊστάμενος τῶν μοναχῶν μονῆς, ὁ ἡγούμενος: Σέργ.Μακρ.ἐν Σάβ.3,218 ὁ ἐν ἱερομονάχῳ προηγούμενος τῆς μεγάλης καὶ βασιλικῆς μονῆς τοῦ Βασιτοπέδιου Μελέτιος' 12) προηγέτης, προηγῆτης, προηγήταρ, προηγεσία, προηγήσις, προηγῆτωρ, προηγητικός.

προηγουμένως (ἐκ τῆς μτχ. τοῦ ἔνεσθ. τοῦ προηγουμαι) ἐπίρρ. κ. νεώτ. κ. δημ. πρότερον, πρωτότερα: Διοσκ.5,75, Πάπ. προηγουμένως εὐχαιμα ἡμᾶς ὕγιαινειν, ἢ ἄλλα κατὰ προηγουμένως, ἀλλὰ δὲν αἰ βράκη' 2) κυρίως, ὅτι εὐθείας, ἀμέσως, ἀντιθ. κατὰ συμβεβηκός: Θεόφρ.Πυρ.14 ὀνομαίει... τὸ φῶχος, οὐ προηγουμένως, ἀλλὰ κατὰ συμβεβηκός, Πλάτ.Δημητρ.1 τὰ μὲν ἀφ' ἐαυτῶν προηγουμένα, τὰ δὲ ὑπὲρ τοῦ φαντάσθαι κατὰ συμβεβηκός ἐπιθεωροῦσι, Σέξτ.Ἐμμ.Πυρ.2,240' 3) τὸ πρῶτον, κατ' ὄρχην: Φιλ.2,6, Πλούτ.ἨΒ.653D, Ἀρρ.Ἐπικτ.3,1 γεγόμενα ὑπὸ τῶν θεσπ.προηγουμένων, ἰουλ.Λόγ.8,242C' || κ. ἀντιθ. ἐπομένως: Πλούτ.ἨΒ.569E οὕτω δὲ καὶ ὁ τῆς φύσεως νόμος τὸ μὲν καθόλου προηγουμένως, . . . τὰ δὲ καθ' ἕκαστα, ἐπομένως' 4) σκοπῆσις, ἐπιτέδεις, ἀντιθ. κατὰ περίστασις: Ἀρρ.Ἐπικτ.3,14,7 τῶν πραττομένων τὰ μὲν προηγουμένως πράττεται, τὰ δὲ κατὰ περίστασις, Ἐρμολ.Ἱδ.1' κ. ἐπὶ ἐκλογῆς: Ἀρρ.Ἐπικτ.3,22, 67, Πλάτ.Ἰν.3,8,4, αὐτ.6,8,10' 5) κατὰ προτίησιν: Ἀρχιγ.λ.Ἀετ.6,8.

προήδομαι παθ. ἄδωσι, εὐχαριστοῦμαι πρότερον ἢ πρῶτος: Ἀριστλ.Ἠθικ.167α,5 μὴ προσηθείς τῷ ἰδέει' 2) ρηματ.π. προήσθησις

προήδων, παθ. ἀφρ. προηδόνθη, ἡδῶν, χαρῶναι τινα ἐκ τῶν προτέρων κλασ.: Αἰσώπ.Μούθ.13,287 καὶ ἡμᾶς ἔδει τοσαῦτα προηδυνθέντας πάντως τὴ λυπηθῆναι ἰδιούρβ. προσδυνθέντας.

προήκης ους-ες (ἰσὴ ἢ ἰθὶ ἐπὶ κόπης, ὁ ὤψιμτος εἰς τὸ ἔμπροσθεν, ὁ ἔμπροσθε μετερός, κτ. ἄ. ὁ προτεταμένος καὶ προεχθὴς τῆς νεῶς' Ἠσ. ἐκατὸ τὸ ἔμπροσθεν προηκονόμενος: Ὀδ.Μ 205 εἰσι οὐκ' ἔρετρα πρόηκη καραῖν ἔπαιον.

προήκω προέχω, ὑπερέχω, προεῖχον: Θουκ.2, 34, Ξεν.Ἐλλ.7,1,23 γένει τε οὐδένας ἐνδείξις χρήμασι τε πρῶτων, Σέξτ.Ἐμμ.Μαθ.9,1πρ. χρόνῳ τῶν ἄλλων, αὐτ.1,204, Φιλῶταρ.Ἀπολλ.2,80,25 ἀνδρὸς ἀφορ.πρόηκτος τῆς δόξης' 2) ἔχω προεχρήσει, ἔχω φθάσει: Ἀριστφ.Νεφ.513 προήκων ἐς βαθὺ τῆς ἡλικίας, Ἀριστλ.Πολιτ.1336δ,1β ἔχει

ἡλικίαν πλεον προήκωσαν (ἰδ. γρ.1, ΠάΜαυκ.4,5, 4 τῆν ἡλικίαν προήκων, Πλούτ.Ἀκκ.13 τὸν μὲν ἤδη καθ' ἡλικίαν προήκοντα, Δίων Κ 58,27 ἡλικία καὶ παιδεία προήκη' || κ. ἐπὶ χρόνῳ: Πλούτ.Βροῦτ.15 τῆς ἡμέρας προήκοῦσης' || κ. μτφ. Ὀμη.28 ὄρω, . . . τὰ δὲ πράγματ' εἰς τοῦτο προήκοντα ἵπτι ἔχουσι φθάσει εἰς τοῦτο τὸ σημειῖον' 3) ἐξέρχεται: Ἠλιοδ.Αἰθ.5,2 τὸ δωματίῳ προήκων 4) ἐκτείνωμαι, ἀπλώνωμαι πέρα πινός: Ξεν.Κυν.10,7 προήκη τῆς ἄρκουα.

προηλιζέω μτγ. ἡλιζέω, ἐκθέτω τι εἰς τὸν ἡλιον προηγουμένως κ. παθ.: Διοσκ.2,136.

προηλιζέω ἰσὴ ἢ μτγ. ἐν χρ. εἰς τὸν συγκρ. προηλικέστερος, ὁ πρεσβύτερος, ὁ μεγαλύτερος τῆν ἡλικίαν: Σωρ.2,6 ἴσφ.γρ. ὄντι παρῆλιξ, **προήλιος** ὄν μτγ. ἴσφ. γρ. τοῦ παρῆλιος βλλ.: Γαλ.5,640 ἰωδ.δ.

προηκκουμένως (ἐκ τῆς μτχ. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ προέκω) ἐπίρρ. γλωσσ. ἐκτενέστερον.

προήμαρ ἐπίρρ. δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, ὅλην τὴν ἡμέραν, ἀντιθ. προνώε: Σίμων.Ἰμ.7,47.

προημερινός-ή-όν γλωσσ. ὁ προτετατός, ὁ τῆς προλαβούσης ἡμέρας, ὁ γχεσινός.

προημερῶ-ῶ μτγ. ἡμερῶ τινα πρότερον, καθυσυχῶ τὰ προηγουμένα: Βασ.2,47D.

προημερίδεις θύραι ἰσὴ Ἐπιγρ. θύραι ἐκτεθειμένοι εἰς τὸν ἀνεμον, εἰς τὸν πρῶτον.

προήνεμος-ον Ἐπιγρ. ὁ ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἀνεμον, εἰς τὸν πρῶτον: προήνεμος τοίχος.

προήρησις (τῶ) Ἐπιγρ. ἄ. προήρησις βλλ.

προήρησις (τῶ) Ἐπιγρ. κ.-έσις, σπαν. κτ. ἐν.πρ.πρῶσιον (Σχολ.Ἀριστφ.Ἰν.725), προήρησις βλλ.

προήρησις-α-ον ἰσὴ ἰσρατῆσις ὁ πρὸ τοῦ ἀρότου, τὸ χρόνον τῆς ἀράσεως || ἢ προήρησις (ἐνν. θυσία) ὡς οὐα. θυσία ἢ ἐορτὴ τελευτήσῃ ἐν Ἀθῆναις παρὰ τὸ ἀρότου ὑπὲρ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος' Ἠσ. «προήρησις ἢ ὑπὲρ τῶν κορῶν θυσία γνωσμένη ὑπὸ Ἀθηναίων κατὰ μαντεῖαν ἐν Ἠλίδι»: Λυκούργ.ἀν.87, Ὑπερίδ.ἀν.75, Ἀριστέιδ.1,196J, Λιδάβ.Προγ.1,179 προήρησιον θύς, Σχολ.Ἀριστφ.Πλ.1055 προήρησιον τῆ ἀνοτ θύσαι' || κ. τὰ προήρησις ὡς οὐα. (ἐνν. θύματα ἢ ἱερά): Φιλ. ἐκπροήρησις: τὰ πρὸ τοῦ ἀρότου θύματα' 2) ἐπὶ θεοῦ, ὁ διὰ ταυτῆς ἐορτῆς λατρευόμενος, οἷον ἡ Δημήτηρ: Πλούτ.ἨΒ.158D ὁμῶς δὲ διὰ καὶ προήρησις Δημητρ. . . οὐ βωμὸς ἔσται, καὶ δὲ θυσία', αὐτ.119E θεοὶ προήρησις.

προήσθε β' πληθ. μέσ. ἀφρ. β' τοῦ προήμι βλλ.

προήσθησις-εως (ἢ) ἰσορροπία ἢ ἐκ τῶν προτέρων εὐαρέσθαι, χαρὰ, τέρψις, ἀντιθ. προλήθησις: Πλάτ.Πολ.584C αἰ πρὸ μελλόντων τούτων ἐκ προαδοκίας γινόμεναι προσησθησῆσι τε καὶ προλησῆσι - ἰδ. γρ. προαίσθησις.

προήσθῶ-ῶ μτγ. ἀπ. -τῶ, μτγ. παθ. παρακ. προησθητικός, κατανομὴ τινα ἐκ τῶν προτέρων, προηκῶ τινα: Πολύβ.2,53,3 προησθησαν τὰς ψυχὰς τῶν δυνάμεων' || συνθ. παθ. ἡτῶμαι πρότερον, καταδύλλωμαι προηγουμένως, προηκῶμαι: Πολύβ.3,90,4 ψυχὰς προησθημένας, αὐτ.10,7, 6, Διοδ.Σ 13,79 ὡς οὐκ ὑποσπασόμενον τὸ δεινὸν τῶν προησθημένων, Ἰδ.Α 15,5,2.

προήσχω γ' ἐν. παρατ. ἀντι προήσχη: Σώφρ.ἀν.29.

προήσθη παθ. ἀφρ. τοῦ προήγω βλλ.

προήσθῶ-ῶ κῶμω ὡστε νὰ ἔχη ἢ πρότερον, ν' ἀκουσθῇ || κ. μτφ. προηλιζέω τὸ φανερώω πρωτότερα: Φιλῶταρ.Σοφ.1 ἡ ταύτη ἰδέα τῶν προηκῶν κῶμῆσιον προηχέ τῶν λόγων, Ἐμπίστ. Λόγ.16,201D αὐτὸν πρῶτον προηκῶντα καὶ προεκλάμποντα' 2) ἀμύθ. ἡκῶ πρότερον, ἀκούομαι προηγουμένως: Πρατίν.Λυρ.1,11.

προβάλαμος (τῶ) νεώτ. ὁ πρὸ τῶν θαλάμων, τῶν δωματίων χώρος, ὁ διάδρομος, τὸ χῶλ: Πα-

ράσχα εἰς τὸν προβάλαμον ἄσας περιλιπον ἐμ-
 βαίνω, - ἀναμίειν εἰς τὸν προβάλαμον.
προβάλλω-οὐς-ές ὁ θάλλω, ὁ βλαστᾶνων πρῶ-
 μος, ὁ ἀναπτυσσόμενος πρῶτος: Ὑμν.Δημ.24ί
 ὡς προβάλλει τελέθειος, θεοσι τὰ δὲ ἄνα ἐφίκει.
προβάλλιον (τὸ) νεῶτ. βοταν. ἐλασματώδης
 ἡ νηματώδης θαλάσσι προσεκολλημένη εἰς τὸ ἔ-
 δωκος διὰ ριζοειδῶν τοῦ κάτω ἀκροῦ του.
προβάντοθυμαι-όμοι μαν. παθ. θανατώ-
 νομαι πρότερον: ΚΜανασσ.Χρῶν.1328 σὺ γὰρ μου
 προσπόλησας καὶ προσθανάθησθαι.
προβάπτω μτν. βάπτω, ἐνταφιάζω πρότε-
 ρον: Κατ.Ἀστράλ.Κ.1,150 προβάπτει γυναῖκα.
προβαρῶνυ μαν. βίδω θάρρος εἰς τινα ἐκ
 τῶν προτέρων: Γερμ.Κ.1,60 λέως 89.
προβαυμάζω μτν. θαυμάω τινά ἢ τι προ-
 ηγουμένως: Γρηγ.Νύσσ.1,690D.
προβαυματουργῶ-έω μτν. θαυματουργῶ πρό-
 τερον: Γρηγ.Νύσσ.833D.
προβειλοπεδεύω μτν. Ξηραίνω, στεγνώνω τι
 πρότερον εἰς τὸν ἥλιον, προηλάζω: Διοσκ.5,23
 ὁ δὲ καὶ προβειλοπεδεύουσι ἐν ἡλίω.
προβείσις (τὸ) Ἐπιγρ. ὁ θεῖος τοῦ πατρὸς, ὁ
 ἀδέλφος τοῦ ἀδελφοῦ πρὸς. Σχόλ.Σοφ.OT 1508.
προβείσις-έντας-εἰσα-ἐν μτχ. ἀόρ. β' τοῦ προ-
 τιθμῆ βλλ.
προβέλυμος-ον (βελυμονί) ὁ ἐκ θερμῶν, ὁ
 ἀπὸ τῆς ρίζης, ὁ πρόριζος ὁ ἀπασπασθεὶς με-
 τὰ τῆς ρίζης αὐτοῦ, σύριζα: Ἰλ.1,541 πολλὰ δ'
 ὄγε προβέλυμα χαμαὶ βῆλε δένδρα μακρὰ
 αὐτῆσιν ῥίζησιν, αὐτ.Κ.15 πολλὰς ἐκ κεφαλῆς
 προβέλυμους ἔκτετο χαιτάς (πολλὰς τρίχας τῆς
 κεφαλῆς του ἀπέσπασε ἀπὸ τῆν ρίζην), Ἀριστοφ.
 Ἰππ.528 ἐφόρει τὰς δρῶς καὶ τὰς πλατάνωνας
 καὶ τοὺς ἐχθροὺς προβέλυμους, αὐτ.Εἰρ.1210
 οἴη' ὡς προβέλυμον... ἀπώλεσας, Καλλ.Διδλ.
 134 ὁ Ἄρης Παιγαίου προβέλυμα κάρητας
 μέλλεν ἀείρας ἐμβάλλειν δίνησιν ἀσπακρῶφαι
 δὲ βέεθρα, Κόιντ.6,331, Τρυφιδόδ.397' 2) βέλυ-
 μονα κατὰ τινας αἰ πτυχὰ τῶν ἀσπίδων, ὁ ἐπάλ-
 ληλος, συνηκῆς: Ἰλ.Ν.130 φράζονται σάκος σάκει
 προβέλυμον (ἀσπίδα πρὸς ἀσπίδα), Νόων.Δ.2,374
 πέτρην προβέλυμον ἑπασουτέρη μέτρο πέτρῃ.
πρόβημα-ατος (τὸ) Ἰπποτιθημῖ μτν. μαν. κ. νεῶτ. κ.
 πρόβημα, τὸ πρᾶγμα: Ἐπιγρ. ὁ τοῦ δικά-
 στατοῦ ἐκ τοῦ προβήματος γνῶμη' 2) δημοσίαι εἰ-
 δοποίησις, διαταγὴ τῶν ἀρχόντων ἐν κτλ. Ἰστ.ἀπ.231D'
 3) θεμίλιον, θάσις: Ἀρχ.Μαθ.67' 4) ὁ πυρο-
 στάτης πυροστασί: Φιλ.Μηχ.Βελον.77,51' 5) νε-
 ῶτ. γραμμ. ἐπὶ λέξεων, ὧν ἕνα πῆρενον πρὸ τῶν
 λέξεων, ὡς τὸ α, ε, ο, ὁ, ἰων ἀσπίρω, ἀσπίρω, ὀ-
 θέλω, ἐθέλω, κέλλω, ὀκέλλω.
προβηάτιζω μαν. προσφέρω τιμὴν τινα περὶ
 τινος, πλεονάζω, ὑπερβηματίζω: Λεόντ.7,152 ὡς
 οὐλοῦτο βατέρου λόγου προβηματίζαντος.
προβηματικός-ή-ὄν νεῶτ. κ. -ηματικός ὁ χρη-
 σιμῶν ὡς πρόβημα βλλ.51, ὁ ἄν πρόβημα.
προβημέλιος-α-ον μαν. ὁ θεμελιώδης: Ἀναστ.
 Σίν.Ἰδ.7,193 τὰς προρρίζους αὐτῶν καὶ οἰανεὶ
 προβημέλιους καταβολὰς ἀνορῶντοντες.
προβημελιῶ-ὄω μτν. προκατάβολω θεμέ-
 λια, προβημελιῶν: Εὐλόγ.Φώτ.Βιδλ.272,18 τοῦτο
 εἶδὲ προκαταβολῶν καὶ προβημελιῶσιν ἐν ταῖς
 ἀπάντων φυχαῖς' κ. παθ.: Φιλ.2,9,Βέττ.Βιδλ.
 359,19 οὐτε ἀσκησις ἐστίν, κίμη προβημελιώθει
 διδασκαλίᾳ' 2) ρηματ. π. προβημελιώσις.
προβημελιώσις-εως (ἡ) μαν. ἡ προσηγουμένη
 θεμελιώσις, κατάθεσις τοῦ θεμελίου, δδ. γεν. προ-
 βημισ: Τζέτζ.Χιλ.2,12.
προβηράπεια (ἡ) Ἰπποκρατεῖω: ἡ προκατα-
 ρηκὴ ὑψηροῖσι, ἰδίᾳ ἐν τῇ ρητορ. ἡ προετοι-
 μασία τοῦ ἀκροατοῦ ἀπὸ τοῦ ρητορῶς εἰς τι πα-

ράδοξον ἢ ἀπίστευτον: Ρητ.3,179 τῇ προπα-
 ρακτῇ τῇ καὶ προβηράπεια καλουμένη' 2) ἡ
 προκαταρκτικὴ θεραπεία: Ὁρειδ.ὀπ.55.
προβηράπεια-εως (ἡ) Ἰπποκρατεῖω) μτν.
 ἡ θεραπεία (βλλ.1): Δονάτ.481.
προβηράπεια προπαρσκευῶν, προετοιμά-
 ζω: Πλάτ.Πολ.429B ἐάν τις ἄλλα χρώματα
 βάπτει ἐάν τε καὶ ταῦτα ἢ προβηράπεια (ἔ-
 ρισι), Ἀριστοτ.2,104J προβηραπέει τῆ ῥητορικῇ,
 Οὐλίπ.προλεξ. εἰς Δημ. προβηραπέει ἑαυτῷ τὸν
 ἀκρατῆν' κ. παθ.: Θεοφρ.Φ17,3,5 διαφο-
 ρὰν λαμβάνει κατὰ τοὺς χυμοὺς ἐντα ἡ προβηρα-
 πευθέντα τῶν σπερμάτων' 2) περιποιοῦμαι,
 κολακεύω προηγουμένως: Ἰώσα.Α1,6,14,4, Πλούτ.
 Ἰστ.25 τοῦ δόξμου προβηραπέειν καὶ ὑποδέ-
 σθαι τοὺς δυνατοῦς' || κ. μτφ.: Φλ.2,3 π-ἐπι-
 δα οἷα πυλωρῶν' 3) θεραπεία, ἰατρειῶν προ-
 ηγουμένως' κ. παθ.: Ροδφ.ἀπ.72' 4) ρηματ. π.
 προβηραπεία, προβηράπεια.
προβηρίζω μτν. μτχ. παθ. προτεβηρισμένος,
 βηρίζω προηγουμένως' κ. παθ.: Πλά Κριτ.15,5
 ἐνεπύρισε τοὺς στάχυας καὶ τὰ προτεβηρισμένα
 ἀπὸ στύβης καὶ ἕως ἐσάτοτος.
προβηρίων θερμοῖσι προηγουμένως: Πλούτ.
 Ἰστ.725Α, Γαλ.6,90, Πρῶτ.Ἰερ.149B' || κ. παθ.
 ἐπὶ ὕδατος: Ἀριστοτ.Μετ.348b,32 προβηρισθέντι
 τὸ ὕδωρ, αὐτ.ἀπ.216' 2) ρηματ. π. προβήρι-
 νος, προβηριστῆρ.
προβήριμασις-εως (ἡ) Ἰπποβηριστῆ μτν., μαν.
 κ. νεῶτ. ἡ ἐκ τῶν προτέρων βήριμασις: Πρῶτ.
 Ἰερ.149B, Σημηλ.Κατ.248,33, Ψελλ.Διδασκ.147,6'
 || νεῶτ. μηχανολ. ἡ προκαταρκτικὴ βήριμασις ὀδα-
 τος πρὸς τροφοδότησην ἀτομολέητος.
προβηριστῆρ-ηρος (τὸ) Ἰπποβηριστῆ νεῶτ.
 ἀσκευὴ διὰ τὴν προβήριμασιν τοῦ ὕδατος.
πρόβεισις-εως (ἡ) Ἰπποτιθημῖ κ. μαν. κ. νεῶτ., δημ.-
 η, ἡ τοποθέτησις πρὸ ἄλλου: || ἐπὶ νευροῦ,
 ἡ δημοσίαι ἐκθεσις: Πλάτ.Νόμ.947B τελευτήσασι
 δὲ πρόβεισις τε καὶ ἐκφοράς καὶ θάκος δια-
 φόρους εἶναι τῶν ἄλλων πολιτῶν, αὐτ.959Α,
 Δημ.1071 παραινῶν τῇ πρόβεισι τοῦ τελευτησκό-
 τος' 2) ἡ δημοσίαι γινόμενη δῆλωνος, κοινο-
 ποιήσις ἀγγεῖλαι: Ἀριστοτ.Πολιτ.1322,9 περὶ τὰς
 πρόβεισις τῶν ἀναγεγραμμένων ὡσώτατος πε-
 ράσθαι διακερῖν' 3) πρότασις θέματος τινος
 πρὸς συζήτησιν: Ἀριστοτ.Ρητ.144b,8, αὐτ.Κατ.11α,
 2) ὑπερ τινος τὴν πρόβεισιν ποιήσασθαι' || θέ-
 μα, ὑπόθεσις: Φιλιδ.Ρητ.1,36' || κ. γενικ. πρό-
 τασις, ἐκθεσις, λόγος: Διον.Ἀλ.Ἀρμ.2,2' 3) Ἐ-
 πιγρ. ἐν ἀνεκφορᾷ μν. τοῦ ποιοῦμαι, ἡ προηλη-
 ρωμῆ: πρόβεισιν ποιεῖσθαι ἐπὶ ταῖς... προσ-
 δοῖς' || ἡ προσφορὰ, ἡ θυσία: Καλλ.ἀπ.1,13P'
 5) μτν., μαν., νεῶτ. ἐκκλ. ἡ τελετὴ τῆς προετοι-
 μασίας τῶν πρῶτων δῶρων διὰ τὴν θεῶν ἐχαρι-
 στίαν: Πλά Παρ.2,29,18 καὶ τὴν τρέφειαν τῆς
 πρόβεισις καὶ τὰ σκεῖα αὐτῆς, Κά Ματθ.12,4
 τοὺς ἄρτους τῆς πρόβεισις ἔφαγεν ἰσὺς ἄρ-
 τος τοὺς πεινῶντας ἐπὶ τῆς τραπέζης τῆς πρὸς
 τῆς εἰσόδου εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, αὐτ.Ἐβρ.9,2
 ἡ πρόβεισις τῶν ἄρτων' 6) συνεκὴ, ἡ κόρη, τὸ
 παρπαρτέσιον τὸ εὐρισκόμενον πρὸς τὸ βε-
 ρεῖον μέρος τοῦ ὀγίου βήματος, ἐνθα πρᾶξινθαι
 τὰ εἰς τὸ μυστήριον τῆς θεῖας ἐχαριστίας χρησι-
 μοποιηθῆσόμενα εἶδη τοῦ ἄρτου καὶ οἴνου: Ψ
 Χρυσ.12,777C εἰσελάθοντες εἰς τὴν πρόβεισιν
 νιπτουσι τὰς χεῖρας, Σωφρον.3984B' 7) μτν.,
 μαν. κ. νεῶτ. ἐκκλ. ἡ ἐπιθεσις τοῦ ἄρτου τῆς με-
 ταλήψεως ἐπὶ τῆς ἁγίας τραπέζης: Ψ Χρυσ.12,78Α'
 8) κ. νεῶτ. κ. δημ. ὁ πρακτικὸς ἀποκόπης ἡ προ-
 αίσρησις, ἡ ἐλέησις, ἡ ἀπόφραξις: Φιληπ.π.Δημ.284
 ἐάν περ ἐπὶ ταύτης μῆνητι τῆς πρόβεισις, Ἀ-
 ριστοτ.Αἴτρ.4ε,5, Κλεόνθ.1,131, Γιοκῶδ.5,35,2 κατὰ

τὴν ἐξ ἀρχῆς ἐπιβολὴν καὶ πρόθεσιν τοῦ Κλεομένου, Ἄρρ. Ἐπίκτ. 1,21,2, Ἐπιγρ. ἐπαναὸν τὴν σὴν πρόθεσιν, Μηναί.12,1 Συνε. Ἰδῶν δὲ ὁ Θωδὸς τὴν τούτων πρόθεσιν, - δὲν εἶχα τὴν πρόθεσιν νὰ σὲς προσβάλω' || κ' ἐν φρ. κατὰ πρόθεσιν ἐπιπέδως ἀκοιμῶς; Πολύδ.1,54,1, αὐτ.12,1,6 κατὰ πρόθεσιν ἐφευρισμένος, - ἐκ πρόθεσεως ἐστρεφε τὰ κῶτα' 9) φρόνημα, διάθεσις; Πολύδ.4,73,2 συναυσιῶν δὲ τὴν πρόθεσιν' 10) ὑπόθεσις, ὑπολογισμός; Πολύδ.6,32,1 δεδομένου τοῦ πληθους καὶ τῶν πεζῶν καὶ τῶν ἰσπῶν καθ' ἑκατέραν τὴν πρόθεσιν, αὐτ.12,21,6' 11) ἡ προθεσμία, ἡ διαρία; Ἐπίκτ. Ἐγγ.50,1 ἂν οὖν πρόθεσις ἐκ προθέσεως ποιῆ καὶ ἡμέρας ἄλλας ἐπ' ἄλλαις ὀρίζῃς' 12) νεώτ. ἰατρ. ἡ τέχνη τῆς ἀντικαταστάσεως ἀκρωτηριασθέντος ἢ ἀπολεσθέντος μέλους ἢ ὀργάνου τινὸς τοῦ σώματος; πρόθεσις τεχνῶντων ὁδῶντων' 13) μτρ. κ. νεώτ. γραμμ. ἄκλιτον μέρος τοῦ λόγου συνασσωμένον μετὰ πλάσις πτώσεως ἀνόματος, ἀντανυμίας ἢ μετοχῆς πρὸς δῆλων διαφόρων σχέσεων ἐν τῷ λόγῳ ἢ συντιθέμενον μετ' ἄλλων λέξεων πρὸς ἐπίτασιν, μείωσιν ἢ ἄλλην μεταβολὴν τῆς ἐννοίας των Διον.Θρ.634,5 ἐπρόθεσις ἐστὶ λέξις πρῆπιμένη ἀκρωτηριασθέντος ἢ ἀπολεσθέντος μέλους ἢ ὀργάνου τινὸς τοῦ σώματος ἢ συντόξεως; Χρῆστ.Στωϊκ.2,45, Διον. Ἀλ.Συν.2, Ἀπολλ.Δύσκ.305,24, αὐτ. Ἀντων.64,5' 14) ἡ προηγουμένη τοποθέτησις; Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.311,1, αὐτ. Ἀντων.58,16' 15) τὸ πρὸ τῆς καταλήξεως ἀμετάκλητον μέρος πάσης λέξεως, ἡ ρίζα; Φιλῶδ. Παιμ.2,18 πρόθεσις καὶ πτώσις' 16) ἰδί δημ. ἡ νηυστή, ἡ ἀρρεθωδυσιαστική; δ.τραγ. τὸ τρίτο τὸ φαρμακερὸν νὰ πῆς τῆς πρόθεσις μου.

προθεκμῶς σχολ. προλαβόντων τὴν προθεσίαν; Σχολ. Ἀριστοφ. Νέφρ.1202 προυθεκμῶσιν εἰς ἡμέραν μίαν.

προθεκμία (ἡ) κ. μων. νεώτ. κ. δημ. π. Ἄττ. ἡ κατὰ τὸ ἀγγικὸν δίκαιον ἐκ τῶν προτέρων ὤρισην ἡμέρα ἢ χρονικὴ περίοδος, καθ' ἣν ἀπαρῶθαις εἶδει νὰ πληρωθῶσι τὰ ἀρεθωδυσια χρήματα ἢ αἰ ἐπιδικοσθεῖσθαι ζῆμαι ἢ νὰ εἰσέλθῃ ἀγωγὴ ἢ νὰ διεξαχθῶσιν αἰ ἐγκαλίαι, ἢς παρερχομένης οὐδέμια σχετικὴ δικαστικὴ ἐνέργεια ἴσο ἐπιτετραμμένη; Πλάτ. Νόμ.954D τριετή τὴν προθεσίαν εἶναι, Δημ.952 λαβὲ δὲ μοι καὶ τὸν τῆς προθεσίως νόμον, αὐτ.993 τοῦ νόμου πέντ' ἔτη τὴν προθεσίαν δεδωκότας, Αἰαγίν.139, Παια.4,5,10, Ἐπιγρ. ἰάν ἡ προθεσίμα ἐξήκη' 2) γενικ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὤρισμένον χρονικὸν διάστημα ἐντὸς τοῦ ὁποίου δεῶν νὰ ἐνεργηθῇ τὴ διαρία; Πλάτ. Νόμ.954B ἡμέραν εἶναι προθεσίαν τῆς ἐπιλήψεως, Λυσ.7,17 προθεσίμας οὐδεμίαν ὁδὸς τῷ κινδῶν, αὐτ.13,83, Κἀ Γαλ.4,2 ὑπὸ ἐπιπρόσεως ἐστὶ καὶ αἰκονόμος ἀκρι τῆς προθεσίμας τοῦ πατρός, Ἄππ. Ἐμφ.Πολ.1,14, Γαλ.1,289, Σωρ.2,10, Ἐπιγρ. οὐκ ἔπρεπε τὴν προθεσίαν τῆς θεοῦ, Πλάτ. τὸ ὑπερπεσόντος μετὰ τὴν προθεσίαν χρόνου τόκου, Μηναί.12,2 Συνε. εἰ μὴ εὐραίων τὸ κλαπέν ἀνυμῶσιν τῆς δεδῆσις αὐτοῦ προθεσίμας, - ἐληξεν ἡ προθεσίμα τῆς ὑποβολῆς αἰτάσεως' || κ. κτ. πλῆθ.; Πλάτ. Ἡθ.269B τρεῖς τὸ μῆκος ὄρα καὶ προθεσίαι, Λουκ.Νιγρ.27 προθεσίμας ὀριζομένουσιν εορτάς' 3) εὐκαιρία, κατάλληλος περίστασις πρὸς ἀναβολὴν; Ἰώσ.Αἰ.15,1).

προθεκμῶς-α-ον μτρ. ὁ ἐκ τῶν προτέρων ὤρισμένος; Ἀχλλ.Τάτ.5,21 Ἐφεσός, ἡ προθεσίμα τῶν γάμων' 2) τὸ ἀρ. κτ. πλῆθ. οἱ προνομοῦχοι; Πλάτ.Εὐθ.3 Βασιλικὸν προθεκμῶσι.

προθεκρῶς κ. μων. κ. νεώτ. προλέγω, προμαντεύω, προφητεύω ἤσ.προθεκρῶσιον; προτάττοντα, ἢ προμαντεύμενον; Αἰσχ.Πρ.213 τὸ μῆλλον ἢ κραινόντο προυθεκρῶσικαι, Πλάτ. Ἡθ.

421B καὶ προυθεκρῶσικαι κατιῶν ἐπὶ θάλατταν, Ἰώσ. Αἰ.10,5,1, Λουκ. Ἀλέξ.19' 2) κ. νεώτ. ἐκδίδω προηγουμένως θέσπισμα, διάταγμα, νόμον, προνομητῶ κ. παθ.; Φιλ.1,51 τὰ κακῶς προυθεκρῶσικαί 3) ρημιατ. προθεκρῶσιμα, προθεκρῶσις. **προθεκρῶσιμα-ατος** (τὸ) ἰπροθεκρῶσιμῶ) μτρ. κ. νεώτ. ἡ προφήτεια; Ἐπιφάν.1,51A τὰ προθεκρῶσιματὰ τε καὶ τὰς προφητείας' 2) νεώτ. θέσιμα προηγουμένως ἐκδοθέν.

προθεκρῶσις-εως (ἡ) ἰπροθεκρῶσιμῶ) μων. ἡ προφήτεια, τὸ προθέσιμα; Νικ.Χων. Ἰατ.142B.

προθεκρῶτικῶς ἡ-όν ἰπροθεκρῶσιμῶ) κ. νεώτ. ὁ ἔχων πρὸ ὀφθαλμῶν, ὁ προσώρμενος; Ἀριστ.ΗΜ.1190a, 19 εὐλογον δὲ τούτου εἶναι προθεκρῶτικὴν τὴν ἀρετήν' 2) ὁ σὴνκων ἢ ἀνοφερῶσιν εἰς τὴν πρόταξιν, ὁ προπρόθετος; Διον. Ἀμμ.2,2 προθεκρῶτικὸν μόριον ἢ πρόθεσις; 3) ὁ μετὰ προθέσεως; Στωϊκ.π. Ἀπολλ.Συντ.305,24 οἱ ἀπὸ τῆς στοδὸς προθεκρῶτικῶς ἐκάλεσαν συνδέσμουσ τὰς προθέσεις, αὐτ.305,22 προθεκρῶτικὴ σύνταξις' || κ. ἐπίρρ. -ὸς τὸ ἐνεκεν δὲν χραιομοικεῖται πάντοτε προθεκρῶτικῶς' 3) νεώτ. ἰατρ. ἡ προθεκρῶτικὴ ὡς οὐα. κλάδος τῆς χειρουργικῆς ἀσχαλοῦμενος εἰς τὴν πρόθεσιν, τὴν τέχνην τῆς ἀντικαταστάσεως ἀκρωτηριασθέντος ἢ ἀπολεσθέντος μέλους ἢ ὀργάνου τινὸς τοῦ σώματος; || προθεκρῶτικὴ μέλη τεχνῆτὰ μηχανήματα χραιομοιοῦμενα πρὸς ἀντικατάστασιν ἀπολεσθέντος τινὸς μέλους τοῦ σώματος; προθεκρῶτικὸν ὀδοντιατρικὴ.

προθεκρῶτικῶν (προτιθημι μτρ. ἰαθ. ὁ προτείνων, ὁ δεικνύων, ὁ δηλών; Ἀλέξ.Τραλλ.Πυρ.3 τοῖς προθεκρῶτικῶν.)

προθεκρῶ (ἰ), θαμιστ.παρστ. γ' ἐν. προθεκρῶσκε, μέλλ. προθεκρῶσαι, προτρέχω, τρέχω ἐμπρός, προηγουμένως εἰς τὸν ὄρονον; Ἰλ.Κ.362, αὐτ.Χ.459 οὐποτ' ἐνὶ πληθῶν μὲνεν ἀνδρῶν, ἀλλὰ πολὺ προθεκρῶσκε, Ὅδ.Α.515 πολὺ προθεκρῶσκεν ἐδὼν μένος οὐδενὶ εἴκων, Πλάτ.Κρατ.412A οὐτε ἀπολειπομένης οὐτε προθεκρῶσεως ἰτῆς ψυχῆς' 2) τρέχω πρὸς τὸ ἐμπρός; Ξεν.Α.5,8,13, Ἀπολλ.Π.1,314, Ἰώσ.Π.3,10,1' 3) μτ. αἰθ. ὑπερβαίνω εἰς τὸν ὄρονον, ὑπερτερῶ; Ξεν.Κυν.3,7 ὄσα, τὰ τῶν ἄλλων κυνῶν εὐρήματα . . . προθεκρῶσιον θαμινῶ ἀποκοῦσιν ἰκόνες' || κ. μτ. γενικ.; Πλάτ.Κράσος.18 βάλει δὲ πτηνὰ προθέντα τῆς ὀφθαλμοῦ, Ἰουλ.Καίσα.315B, Αἰλ.Ζ.17,26 προθεῖ γούιν ἐκεῖνα.

προθεκρῶ (2) ὄρχ. ρικινδῶς τ. τοῦ προτιθημι βλλ., μ. ἀπαρ. Π. Ὁμ. μτ. ἀπαρφ. ἐπιτρέπω, παρορμῶ νὰ; Ἰλ.Α.2,7 γούνεκῶ οἱ προθεκρῶσιν ὄνειδῆμα μῆθῆσασθαι ἰθὺια ταῦτα τῶν παρορμῶσι νὰ καλῆ ὄδριστικῶν.)

προθεκρῶσι-άομαι μτρ. θεώρω πρότερον ἤσ. «προθεκρῶσιν» προαφῶν; Νικόμ.Γερ. Ἀρθ.114, 23, Γαλ.2,70,16 τῷ προυθεκρῶσιν.

προθεκρῶσιμα-ατος (τὸ) μτρ. προκαταρκτικὸ συζήτησις; Στέφ.Αθ.1,In.1,56D.

προθεκρῶσικῶς ἡ-όν μτρ. ὁ προνοῶν; Ἰω. Χρυσ.5,884.

προθεκρῶσικῶς ἐπίρρ. μων. κατὰ τρόπον προθεκρῶσικῶν βλλ., προνοητικῶς; Εὐστ.Ἰλ.127.

προθεκρῶρια (ἡ) κ. μων. ἡ ὑπερτέρο, ἡ προκαταρκτικὴ παρατήρησις καὶ ἔρευνα; Βασ.2.459D τῆ προθεκρῶρια καὶ διασκεψῆ τῶν γεννοσομένων' 2) προεξαγωγὴ πρόλογος, προσίμων; Γεμιστ. Λόγ.26, Ἄν. Ὀξ.3,376. Εὐστ.Παν.56.54 προθεκρῶρια διαφωτιστικῆς ῥητορικῶς τὰ γροφόμενα' 3) ἡ πρότερα ἐκθεσις, ἐξήγησις; Σχολ.Γραλ.Τετραδ.66' 4) ἡ πρόγωγισ; Ἡσ. ἐν λ. ἀποκαλύψεως.

προθεκρῶρῶ-ἔω θεωρῶ πρότερον, ἐξετάζω, παρατηρῶ προηγουμένως; Ἰππ.Ἐπιστ.17 τὰ δῆλα καθάπερ ὀδῶλα μὴ προθεκρῶρῶντες, Ἀριστ.Ζ.1.538a,6 ὁ πρὸ προθεκρῶρῶσινος τὸ πᾶν ἔχουσι (δ.γρ.

προσθεωρήσαντες, Μηναι.12.2'Qδ.3 τῶν μελλόντων προσθεώρεις' 2) ρημ.τ.π. προσθεώρημα. **προθήκη** γλωσσ. ἀκνώθι πρότερον, προηγούμενος ἢ κατά τὸ ἄκρον, κατά τὴν αἰχμήν.

προθήκη [ἡ] (προτίθημι) μτγ., μ.κ. νεώτ., τὸ ἐξέθεν τὸν ἐργαστήριον χειρωνακτικὸν κρεμάμενον σύμβολον ἢ ἐμβλημα τῆς τέχνης τοῦ, ὅπου νῦν δι' ἐπιγραφῆς καὶ εἰκονογραφίας παρίσταται: Ἰω. Χρυσ.4.61.14 καθάπερ αἱ προθήκαι τῶν χρυσοχῶν, αὐτ.12.379C ταῖς προθήκαις ταῖς ἐπὶ τῶν ἐργαστηρίων' 2) νεώτ. ὑπολόφρακτον συνήθως ἐπὶ τῆς προσόψεως τμήμα τοῦ καταστήματος ἢ ἐντός αὐτοῦ, ἐν ᾧ ἐκτίθενται τὰ πρὸς πώλησιν ἢ δειγμάτων αὐτῶν, βιτρίνα' 3) γλωσσ. μ.κ. ἡ πρόθεσις, ἡ προτεινόμενη πρότασις: Οἰκουμ. Ἀποκ.27.1,15 μετὰ προθήκης τοῦ ὡς ὁμοιωματικῶ εὐρηται.

προθῆρῶ-ῶ μτγ. θηρῶθι πρότερον' κ. παθ.: Ἄγαθρχ.52 ἐπὶν θῆρας ἀπορώσιν, τοῖς δέσμασι τῶν προτεθῆραμένων τὴν ἔνδειαν ἀνακληροῦσι. **προθῆσαυρίζω** ἀποθῆσαυρίζω τινά πρότερον, συνάζω τινά προσηυμένως καὶ ἀποταμιεύω, ἀποθῆσκω: Ἀριστ.ΖΜ 674,24 πρὸ τῆς κοιλίας αὐτοῦ μέρος τὸ ἀγκώδες ἐν ᾧ προθῆσαυρίζουσι τὴν ἀκατέργαστον τροφήν' κ. παθ.: Πάλλ.δδ.ἱατρ.ἱαν.2,27D.

πρόθηα Ἐπιγρ. κρητ. πρόσθε(ν) βλλ.

προθικάριος [ὁ] π.π. π.θ. προθικάριος, ὁ ζωγράφος πινακίδων: Κομοτ.προθικάρια.

προθικοντα Ἐπιγρ. βιωται. τ. μτχ. ἐνεστ. ἀντὶ προσήκοντα τοῦ προσήκω βλλ.

προθιουρα [τὸ] Ἐπιγρ. βιωται. τὸ πρόθυρον, ἡ ἐμπροσθεν τῆς οἰκίας θύρα τῆς αὐλῆς, ἡ ἐξώπορτα: τότε προθιουρον ἐπεσκοπέατε καὶ τὸν ὄψιθιουρον ἀνέβηκε.

προθλαῶ-ῶ μτγ., μτχ. παθ. παρακ. προτεθλασμένως, θλῶθι πρότερον, συντριβῆσι τὴν προσηυμένως' κ. παθ.: Γολ.14,86,4 προτεθλασμένα καὶ προκεκομμένα ἱατρ.

προθνήσκω ἄορ. β' προθνήσαν, παρακ. προτέθνηκα, ἀποθνήσκω πρότερον ἢ πρὸ τίνος: Θουκ.2,52, Παράδ.50 προτεθνηκότα τῆς μάχης, αὐτ.Τεβ.60' 2) μτ. γενικ. ἀποθνήσκω ὑπὲρ τίνος: Εὐρ.Ἄλκ.383 ἄρκαδιον ἡμέσι αἰ προθνήσκοντες ἔσθεν, αὐτ.Ἡρακλ.590' 3) ἐπὶ κόμης, πιπῶσι πρόωρος, μαδῶ πρωτώτερα: Ἀρετ.Χρον.Παθ.2,13.

πρόθηος [ὁ] νεώτ. ναυτ. τὸ ὑπερὸ τὸν ἀρτέμονα τριγωνικὸν ἴσιον, ὁ κωντροφλόκος.

προθωρῶν-όντος-όθσα-όν μτγ. ἄορ. β' τοῦ προθρώσκω βλλ.

προθρηνώ-ῶ μτγ. θρηνώθι πρότερον: Φιλ.272 κ. παθ.: Ἀριστ.δ.1,419' πάλαι προτεθρηνήσθαι δεῖν νομίζω Λακεδαιμονίωνος.

πρόθρονος [ὁ] Ἐπιγρ. ὁ πρόεδρος: ΑΠ8,116.

προθροῶ-ῶ μτγ. κ. μ.κ. θροῶθι, διαφημίζω τὴν προσηυμένως: Λουκ.Πατρ.Ἐγκλ.Νικήτ.Εὐχ.2,175.

προθρώσκω π. Ὀμ. μ. ἐν ἴλ. κ. ἐν τῷ μτγ. τοῦ ἄορ. β' προθωρῶν, προρηθῶ, πρῶθ, πεπέμει πρὸς τὸ ἡμρόδ: Ἰλ.ε 363 αὐτίκα δ' ἐν πρώτοις μέγα προθωρῶν ἐκέλευεν [Στ.γὸ]. ἐπροαλλόμενος, προρηθῆσας], αὐτ.Ρ 522, Ἄπολλ.Ρ 4,641.

προθύω Ἐπιγρ. προκατάρχουσι βλλ.

προθύλλα [ἡ] ἀνεμοταραχὴ πρὸ ἄλλης ἀνεμοταραχῆς: Ἡσιόδ.Θ 742.

πρόθυμα-ατος [τὸ] (προθύω) κ. μ.κ. νεώτ., τὸ πρὸ τῆς θυσίας προσφερόμενον θυσιόμα ἢ πλακοῦντιον: Ἀριστ.φ.Ἰλ.660 βωμῶ φάσκαλα καὶ πρόθυματα καθωσιώδη ἰδ. γρ. θυλήματα ἱερόθ. ἐπροκατάρχματα ἢ τὰ πρὸ τῆς θυσίας γεγόμενα θυσιόματα ἢ πλακοῦντια', Ἐπιγρ. τὰ προθύματα τῆς ἑορτῆς' κ. μ.κ. φ.: Εὐρ.ΑΙΔΙ11 προθύματ' ἔλαθεν Ἀρτεμις [ἐμὸν θάνατον].

πρόθυμα ἔπιγρ. δημ. προθύμως. **προθυμερά** ἔπιγρ. μ.κ. μετὰ προθυμίας κατὰ τρόπον προθύμων: Ἐρωτόκρ.3,1607 ὄντε σοῦ δίδουσι τοῖς δουλείς προθυμερά τὸ πιάσει.

προθυμερῶς-ά-όν μ.κ. δ' ἔχων προθυμῖαν ὁ μετὰ προθυμίας: Ἐρωτόκρ.1,305, αὐτ.4,1217 καὶ τῆ ζωῇ προθυμῖαν ἀπὸ ζυγαρίας τὰ βάνω.

προθυμῖος μ.κ. ὄσορ. ἐπροθύμεθα, προθυμῶ, δεκτικῶν προθυμῖαν καὶ ὀρεξῆ: Ἐρωτόκρ.1,1315.

προθύμια [ἡ] κ.μ.κ. νεώτ. κ. δημ., ἰων.-ἱη. μ.κ. δημ. κ. προθυμιά, ἡ ἰδιότης τοῦ προθύμου, δραστηριότης ἐμπνευσμένη ὑπὸ ζήλου, καλῆ βέλους, θάρρους: Ἰλ.8 588 ἐν δ' αὐτὸς κίεν ἥρα προθυμῖαις πεποιθῶς ἔχων πεποιθῖον εἰς τὸ θάρρος τοῦ, Ἡρ.5,49, Αἰσχ.Πρ 343 προθυμίας οὐδὲν ἑλλείπει, Εὐρ.ἱαν.285, αὐτ. Ὀρ 708, Ξεν.ΚΠ1,6,13 τότε εἰ τι μ' ἐπαίδευεν ὡς ἐν θυσιῶν στρατιᾷ προθυμῖαν ἐμβάλειν, Πλάτ.Νόμ.9δ1 Σπυδὸν ἀπολεῖνεῖν προθυμίας, Ἐρωτόκρ.1,208 Ἐτρεφέτω το μὲ προθυμῖα, κὶ ὡς μοι μῦθοι οὐδ' ἔστιν ἡ μὲ προθυμῖα, ἢ ὡς καὶ κτ. ἀλλήν. δοτ. ἐν ἐπιγρ. σμυ. προθύμως, μετὰ ζήλου, σπουδῆς: Πλάτ.Πολ.412B πάσθ προθυμῖα ποιεῖν, αὐτ.Φαῖδ.91C, Πολύδ.1,20,15 μίας καταφάρρακτο διὰ τὴν προθυμῖαν προεπιστάς' 2) μτ. γενικ. προα. ἡ ἐπιθυμία, ἡ θέλησις, παρόκλησις: Ἡρ.1,124 κατὰ τὴν τούτου προθυμῖαν τεθνήσκα, αὐτ.6,65 ἐκ τῆς Κλειομένηος προθυμίας, Εὐρ.Ἰων 1385 τοῦ θεοῦ προθυμῖα πολεμῖα [κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ θεοῦ], Λυσ.12,99 ὅμως δὲ τῆς ἐμῆς προθυμίας οὐδὲν ἐλλείπειται' ἢ μτ. γενικ. ἀντικειμενικῆς: Ἡρ.4,98 πᾶσαν προθυμῖαν σωτηρίας. . παρέχεσθαι, Σοφ.Τρ.669 ὡς τε μῆποι' ἄν προθυμῖαν ἀθληῶν ἔργου τῷ καιρινέσθαι λαθεῖν, Πλάτ.Νόμ.6,697D μετὰ προθυμίας τοῦ ἐθέλει κινουμένειν' 3) ἐν συνεκφορᾷ μτ. τοῦ ἔγω, προθυμῖομαι, εἶμαι ἔπιτορος, πρόθυμος: Ἡρ.7,19, Πλάτ.Πρωτ.327B πᾶσαν προθυμῖαν καὶ ἀφονίαν εἶχοντες ἀλλήλους διδάσκειν' ἢ κ.μ.μτγ.: αὐτ.Τίμ.23D ἔφη πᾶσαν προθυμῖαν σχεῖν δέομενος' ἢ κ. μτ. ἔζηρτ. προτ.: Πλάτ.Μενεξ.247A διὰ παντὸς πᾶσαν πάντως προθυμῖαν νεῖρασθε ἔχειν' 4) εὐμενής, καλῆ διάθεσις: Ἡρ.9,45, Θουκ.1,74 ἄνδρα στρατιῶν ἐνευετώτων καὶ προθυμῖαν ἀκονοτάτην, Ξεν.Ἑλλ.6,5,43, αὐτ.Ἀν.7, 6,11 πλείστον προθυμῖαν περὶ ἡμῶν Δημ.11 τὴν αὐτὴν παρηγόρησ' ἡμέσι ὑπὲρ ἡμῶν αὐτῶν πρ' 3) ἐπιθυμία ἐκκληρώσεως φυσικῶν ἀναγκῶν: Ἡρόδ.ἱατρ.π.Ἀέτ.5,121 πρ-ηρὰς τὸ κνύσθαι, Σωμ.1,66, αὐτ.2,20' 6) δημ.-ιά ἐπὶ φωτῶν, ὀρμῇ πρὸς βλάστησιν, πρὸς ἀνθησιν: οἱ ἐλίτες ἀπὸ τὴν πολλῇ προθυμῖᾳ δὲν κράτουν καρπῶ.

προθυμῖομαι-όμαι μτγ. θυμῷ πρότερον, θυμῶς μτγ. προτού: Ἰω.ΑΙ 3,8,6 τὴν σκηνὴν καὶ τὰ περὶ αὐτὴν σκεῦῶν. . προθυμῖομαι [δ.γρ.]

προθυμῶρῶ-ῶ μ.κ. ἐργάζομαι εἰς τι μετὰ προθυμίας: Στουδ.Θεὸδ.465C.

προθυμοποιῶ-εως [ἡ] (προθυμοποιούμαι) μ.κ. ἡ ἐκ τῶν προτέρων ἐνθάρρυνσις, ἡ προτροπή: Εὐστ.1015,3 ἐπὶ προθυμοποίησως ἐστὶν ἐπιπν. .

προθυμοποιόμα-ί-εομαι κ. μ.κ. νεώτ. ἀποπ. παρατ. προθυμοποιούμην ἰατ.δδ.Σ 14,56 κ. νεωτ. ἐπροθυμοποιούμην, ποιῶ τινά πρόθυμον, προθυμοποιῶν, ἐνθαρρύνω: Διόδ.Σ 14,56 πολλοὺς καὶ τῶν ἄλλων προθυμοποιούσιν εἰς τὸς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας κινήδους [δ.γρ.] 2) πρ. Ἀθ.ἱαν.Ἀρ. 2,473D κ. παθ.: Ἰω.Γενέσ 451' ἢ κ. ἐνεργ.: Εὐστ.1393,43 ὁ προθυμοποιῶν τινά' 2) νεώτ. ἀμτθ. γλωσσ. ἡ πρόθυμος, δεκτικῶν προθυμῖαν: ἐπροθυμοποιῆθι νά μᾶς ἐξηγητήσθ' 3) ρημ. π. προθυμοποιήσεις.

πρόθυμος-η-ή-ο[ν] κ. μ.κ. μ.κ. δημ., συγκρ. -άτερος, ὑπερβ.-άτατος, ὁ ἔχων προθυμῖαν, ζήλου.

σπουδήν πρὸς ἐνέργειαν, ὃ ὑπὸ προθυμίας δια-
πνεύμενος, κ' ἐν συνεφορᾷ μτ. τοῦ ἐμῆ κ' ἀπαρρ.
ἢ ἀνευ αὐτοῦ προθυμοῖμαι, εἶμαι ἔτοιμος να
πράξω π: 'Ἡρ.2,3 οὐκ εἰμι πρόθυμος ἐξηγήεσθαι,
αὐτ.6,5, Εὐρ.Μηδ.720. πρόθυμος εἶμι, πρῶτα μὲν
θεῶν, ἔπειτα παιδῶν ὡν ἐπαγγέλλει γονάς, - εἶ-
ναι πρόθυμος νὰ μὲν ἐξυπηρετήσῃ κ' αὐγκρ.:
'Ἀντιφ.5,18, Πλάτ.Συμπ.220Β β προθυμότερος ἐγέ-
λου ἐμοῦ λαθεῖν κ' ὑπερβ. : 'Ἡρ.1,36 εἶναι ὡς
προθυμότεροι συνεζέλειν' || κ' μτ. γενικ. ἄν-
τικειμ. ὃ ἔχων προθυμον διὰ τί : Σοφ.Ἠλκ.3 ὡν
ρόθυμος ἦσθ' ἀεί, Θουκ.3,67 ἀνταπόδοτέ τε
χάριν δικαίαν ὡν πρόθυμοι γεγενήμεθα' || κ' μτ.
προθ. εἰς τί, ἐν τινι, ἐπὶ τί, πρὸς τί, Ἀριστοφ.Πλ.
207 ἄνευ γῆν ἀνὴρ πρόθυμος αὐτὸς εἰς τὰ πρά-
γματα, Σεν.ΚΠ.1,422 προθυμότεροι ὄντες ἐν τῷ
τοιοῦτῳ εἰς τὸ δῶκεν, αὐτ.Ἑλλ.1,1,34, Πλάτ.Πολ.
467C προθυμότερος ἢ πρὸς τὰριστία φερεῖν' κ'
ἀπολ. : 'Ἡρ.9,92 ἢ μὲν Σαρύτος ἤμην προ-
θύμως ἴσατοαι συμμοχῶν, Εὐρ.Βάκχ.829 οὐκέτι
θεοῖσι Μαινάδων πρόθυμος εἶ , αὐτ.Ἑκ.307 ὄ-
ταν τις ἐσθλὸς καὶ πρόθυμος ὡν ἀνὴρ μὴδὲν φέ-
ρηται τῶν κακίωνων πλέον, Ἐρωτόκρ.1,588' || τὸ
πρόθυμον ὡς οὐσ. ἢ προθυμία, ὃ ζήλος : Εὐρ.
Μῆδ.178 μῆτι τὸ γ' ἔμην πρόθυμον φίλοιον ἀ-
πέστασ, Πλάτ.Νόμ.859B τὸ γ' ἐ πρόθυμον παρεχό-
μενοι' 2) ὃ ἐπιποθῶν, ὃ ποθῶν τί πολύ, ὃ ἔχων
καλὸς διαθέσεις' ὀθ. ὃ πιστός, ὃ ἀφασιωμένος :
Σοφ.Α1.36 φύλαξ ἔδην τῆ σὴ πρόθυμος εἰς ὀδὸν
κυναγῆ, Εὐρ.Μηδ.1146 πρόθυμον εἶχ' ὀσθαμῶν
εἰς ἴασσαν, Λυσ.20,31 ἄνευ τις πρόθυμος εἰς ὄ-
μας ὃ, Ξεν.Ἑλλ.2,3,40 ἠπιστάμην ὅτι καὶ ὁ πρό-
θυμοί τί πόλει γεγενήμενὶ πάντες ὑπόπτως ἡ-
μῖν ἔξοικεν, αὐτ.6,5,42.

προθυμότηρας μον. αὐγκρ. τοῦ πρόθυμος,
μετὰ πλείονος προθύμος, προθυμότερον : Μεσφ.
κῶδ.Πρ.1189, Ἐπιφάν.Ἀγνα.2,69.

προθυμοῦμαι-έομαι [πρόθυμος] κ. μον. ἀποθ.,
παρτα. προθυμοῦμαι || Θουκ.4,121 κ. προθυμοῦ-
μαι' Ἡρ.5,781, μέσ.μελλ.προθυμοῦμαι || Σεν.ΚΠ.2,3,31,
πὸθ. προθυμῆσομαι [Πρ.25,17], πὸθ. ἀόρ. προ-
θυμήθη' Ἀντιφ.1,6], παρκα.προθυμήμηναι [Ἐπιφρ.],
συνθ. μτ. ἀπαρρ. εἶμαι πρόθυμος, ἔτοιμος να
πράξω π: 'Ἡρ.1,36 τοῦτον προθυμοῦμενον ἔλειν
οὐ δυνάμεθα, αὐτ.1,206, Σοφ.Τρ.119, Ἀριστοφ.Σφ.
1173 καὶ μὴν προθυμοῦμαι γε σαυλοπικτιάν,
Λυσ.3,9 ἄν τις ἐν τῷ ὅλῳ προθυμητῆι χρηστάς
εἶναι, Πλάτ.Πολ.613Α ἄν ἐν προθυμῆσθαι ἐθέλει
δικαίως γενέσθαι' || μτ. ἔξαρτημ. παρτ. : 'Ἡρ.1,
91, Ξεν.Ἀγνα.2,1 οὐ γάρ ὄσ ὑπερτέρισ τις πα-
τρίδος προθυμῆτο, Πλάτ.Λόα.207B προθυμοῦν-
ται ὅπως ἐν εὐδοισμοῖσι' || κ' ἀπολ. ὀνομασ-
μένου ἀπαρρ., δεικνῶν προθυμῶν, φαίνομαι πρό-
θυμος : 'Ἡρ.8,86 πᾶς τις προθυμοῦμενος καὶ δε-
ραινῶν Ἐρέττα, αὐτ.9,37, Αἰσχ.Πρ.381 ἐν τῷ προ-
θυμῆσθαι δεῖ καὶ τολμᾶν τίνα ὀφεί ἐνόσσαν (Ζη-
μῖαν : αὐτ.630, Θουκ.4,81 προθυμῆθησαν δεῖ καὶ
ὁ Χολκιδεῖς, Ξεν.Ἀν.6,4,22 Ξενοφῶν . . ἐδέκηθη
τοῦ Ἀρκάδος προθυμῆσθαι εἰ τι ἐν τούτῳ εἶπ' 2)
μτ. αἰτ. ἀντικειμ. ἐπιθυμῶ τί πολύ, ἐπιποθῶ,
ἐνεργῶ μετὰ ζήλου ὑπερ πινος : Θουκ.5,17 προ-
θυμητῆ τὴν ἔμυσσιν, αὐτ.8,90' || συνθ. μτ.
οὐδ. ἐπιθ. : Ἀντιφ.1,6 ἐν οἷς δ' οὐκ ἔν να πύθεσθαι,
ταῦτο αὐτὸ προθυμῆθη, Πλάτ.Φαῖδ.64Α, αὐτ.
Πολ.472B εἰ δὲ δὴ καὶ τοῦτο προθυμῆθαι δεῖ
σὴν χάρην' || ὄμ. μτ. τῆς προθ. περὶ : Ἀριστοφ.
Ζ158α,22 τοῖς γὰρ περὶ ταῦτα προθυμοῦμενοι' 3)
εἶμαι εἰθύμως, φαιδρός, ἀνθῆ. ἀθύμα : Ξεν.
ΚΠ.6,2,13' 4) ῥηματ. π. προθυμῆτεον.

προθυμῶ μον. δημ. ἀριθμ., ἀόρ. (ἐπρησθ-
μῆσα, εἶμαι πρόθυμος : Ἐρωτόκρ.2,578, αὐτ.3,699
λοιοῖ πρόθυμῆσα καὶ σὸ βῆθλ. προθυμοῦμαι.

προθύμως ἐπίρρ. κ. μον. κ. νεώτ., δημ. -α, αὐγκρ.
προθυμότερον κ. μον. προθυμότηρας [Ἐπιφάν.
Ἀγνα.2,69] κ. ὑπερβ. προθυμότερα, μετὰ προ-
θυμίας, ζήλου : 'Ἡρ.1,111 ὅτι μιν οὕτω προθύμως
'Ἀργαῶν μετεπέφετο, Αἰσχ.Ἀγ.1591 προθύμως
μᾶλλον ἢ φίλων, Μηνοῖ.12,1 Ὄδ.5 προθύμως τὰς
ἀναδάσεις ἐν καρδίᾳ θύμενος' || ἐν συνεφρ.
μτ. τοῦ λέγειν, ἐρωτᾶν, μονάκειν, μάχεσθαι, ἔχειν
κ.ά. : Πλάτ.Πρωτ.327B τὴν θύραν πᾶνυ προθύμως
ὡς οἷς τ' ἴν ἐπλάραξ, αὐτ.Συμπ.176C προθύμως
ἔχειν πρὸς τὸ πᾶν ὄλον ἰνον, Δημ.99 ὡσερ
ἐρωτᾶσι πρόθυμος, Πολύδ.3,92,5 τοῖς προθύμως
καὶ φιλοκινδύνως διακαιμενοῖς κ' αὐγκρ. : Θουκ.
6,80 ἵναί δε ἔς τὴν ἔμυσσιν προθυμότερον.
Ξεν.Ἀν.1,4,9 κ. ὑπερβ. : 'Ἡρ.2,59, Θουκ.8,68 προ-
θυμότερα ἔγκαιλασας τὸν δῆμον, Ξεν.Ἀγνα.2,8
προθυμότερα ταῖς πολεμῖος μάχεσθαι

προθύμοι-αι-ον κ. προθύμοι-ον ὃ πρὸ
τῆς θύρας, ὃ εἰς τὰ πρόθρα εὐρισκόμενος' || ἢ
προθυμία ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος' πρβλ. προθύρι-
διος : Ὀρφ.Ἦνμ.2,4, Σέξτ.Ἐμπ.Μοθ.1,185 ἰδ.γρ.
προθυριδία' || κ. τῆς Ἐκάτης : Πρὸκλ.Ἰνμ.6,2
|| τὰ πρόθραια ὡς οὐσ. ὃ πρὸ τῆς θύρας τό-
πος, τὰ πρόθρα : Ἰων.Ἐρμ.384 οὐ μὰ τὰδ' ἀθα-
νάτων εὐκόσμητα πρόθραια.

προθύριδιος-αι-ον μτγν. ὃ πρὸ τῆς θυρίδος
εὐρισκόμενος' || ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ἢ προ-
θύρα : Σέξτ.Ἐμπ.Μοθ.9,185 ἰδ.γρ.1.

πρόθυρον [τὸ] κ. μον. κ. νεώτ. ἡ ἐμπροσθη,
ἡ τῆς αὐλῆς θύρα, δι' ἧς ἡ εἰσοδος τῆς ὀδοῦ εἰς
τὴν αὐλήν, ἐξέπορτα, αὐλόπορτα : Ἰλ.Ω.323 ἐκ δ'
ἔλασας πρόθυρο καὶ αἰθούσας ἐπίθυρον, Ὀδ.
Γ.493' || κ. κτ. πληθ. : Ἰλ.Α.103 στή δ' . . ἐπὶ
πρόθυρος Ὀδυσῶς οὐδὸς ἐπ' ἀλείου, αὐτ.Α.
777' || ἢ θύρα τῆς εἰσοδῶς εἰς τὸ μέγαρον :
'Ὀδ.Σ.10 εἰκε γέρον πρόθυρον, μὴ δὴ τάχα καὶ
πῶδες ἔλκη, αὐτ.10]' 2) ὃ πρόνοος, τὸ προ-
νόσιον, ἡ στοά : Κρατίν.42 παραστάδας καὶ πρό-
θυρα βούλει ποικίλας, Δικαιοφρ.Ἰστ.59,8-τὰ πρό-
θυρα τοῦ ναοῦ' 3) ἡ πρὸ τῆς οἰκίας πλατεία,
τὸ προαύλιον : Ὀδ.Δ.20, αὐτ.Υ.355 εἰδῶλων δὲ
πλέον πρόθυρον, πλείη δὲ καὶ ἀθλά, Πινδ.Π.3,78
τὰν κοῦραι παρ' ἔμην πρόθυρον σὺν. Πανί μέ-
νονται θαμὰ σεμνὰν θεῶν ἐννύχιοι, 'Ἡρ.6,35 οὐ-
τος ὁ Μιλτιάδης κατήνοος ἐν τοῖσι πρόθυροισι
τοῖσι ἔμυτοῦ, Αἰσχ.Χο.966, Ἀριστοφ.Σφ.802, Θουκ.
6,27 Ἐρμαῖ . . λίθιοι . . ἐν ἴδιοσι πρόθυροισι,
Πλάτ.Πρωτ.314C σταντές ἐν τῷ πρόθυρῳ διελε-
γόμεθα, αὐτ.Συμπ.175Α, Καλλ.Ἐπιφρ.26' 4) κ.
μτγ. ὃ τοπικῶς κείμενος ἢ φαινόμενος πρὸ ἄλλου
πινος : Πινδ.Ο.13,5 γνώσομαι τὰν ὀλβίαν Κο-
ρινθῶν, ἴσθμιον πρόθυρον Ποτειδέων, Δισκ.
Ἐπιφρ.ΑΠ.5,55 χεῖλη . . στόματος νεκταρέου πρό-
θυρο, - εἰς τὰ πρόθρα τῆς πόλεως' 5) κ.μτγ.
αἰ παρανομοῖ : Πλάτ.Φηλδ.64C ἐπὶ τοῖς τῷ ἀγα-
θοῦ πρόθυροισι, Φῶτ'.Ἐπιστ.333,23 οἱ ἐν πρό-
θυρῳ ἱατρικῆς - εἰς τὰ πρόθρα τῆς χροεκοπίας.

προθύρω-αι[τὸ] μτγν. τὸ πρόθυρον, ἡ αὐλό-
πορτα : Ἡρώδιαν.1,303.

προθύρῳ [τὸ] μον. τὰ ἀνήκοντα τοῖς προ-
θύροισι, τὰ ἐν τοῖς πρόθυροισι : Οἰεγνάστ.ΑΒ.1414.

προθύρωμα-ατος [τὸ] πάπ. τὸ πρόθυρον βλ.λ.21.

προθύρων-ώνος [τὸ] μτγν. τὸ πρόθυρον βλ.λ.
'Ἡρώδιαν.1,35, ΕΜ.806,4.

προθύσις-εως [ἡ] [πρόθυ] μτγν. ἡ πρώτη κρηθίς
βωμοῦ, ἡ βόσις : Πουσα.5,13,9 τοῦ βωμοῦ τοῦ ἐν
Ὀλυμπίᾳ κρηθίσις τῆς πρώτης, προθύσις κα-
λουμηνῆς πρβλ. : Κόντ.Ἰλωσας.Παροτ.510.

προθύσις [τὸ] [πρόθυ] Ἐπιφρ., αἰολ. πρόθρατα
ὃ προσφῆρον προθύματα βλ.λ., προκατάρματα :
πρόθρατα τῶν τὰς πόλεως ἐπιρῶν' || ὄμ. ἐπὶ τοῦ
λερέως θιάσου πινος : Ἐπιφρ.8,18,19,20.

προθύμ, μέλλ. προθύμα (Εὐρ. Ίων 805) κ. μέσ. προθύσομαι (Ἀριστοφ. Θεσμ. 38), θύμα πρότερον, προσφέρω θυσίαν προηγουμένως : Πλάτ. Κρατ. 401D πρὸ πάντων θεῶν τῇ ἐπιτῆ πρώτῃ προθύμει εἰκόσ ἀκείνους, Ἐπιγρ. προθύμεις καὶ προμαντεύσοθα· ἢ ἐνεργῶ ὡς προθύτης κ. μτ. αἰτ. : Πλάουτ. Ἠθ. 310D κ. μέσ. : Πλάουτ. Λυκ. 21 προθύβεται τῆσι Μούσαις ὁ βασιλικός, Ἐπιγρ.· 2) μτφ. θυσιαίας, σαφῶς τινα πρότερον : Ἰώσ. Πι. 1, 19, 3, Λουκ. Τοξ. 50 δέξια μὴ προθύσεται με τοῦ πολεμίου χεῖρα οὐ μικρὰν ἤδη περιβεβλημένον· Ἡλιόδ. Αἰθ. 9, 24 ἂν σὺν προθύσῃται τις ἡμᾶς· 3) θύμα, θυσιαίας ὑπὲρ τινος : Εὐρ. Ίων 805 παῖδός προθύσων ξένια καὶ γενέθλια, αὐτ. Ἰκ. 29· 4) ρηματ. π. προθύμω, πρόθυμο, προθύτης.

προθυρακικός -ή-ον νεώτ. ὁ δυνάμην ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ πρόθυον μέρος τοῦ θώρακος : προθυρακικὴ ἔκτοπις (ἢ περὶ τὴν διάπλασιν τοῦ στήθους διαίταρις).

προθυράκιον (τὸ) μτφρ. ἢ ἀσις : Στράβ. 17, 3, 7 δορὰ καὶ προθυράκιον.

προθύραξ -ακος ἰδί νεώτ. ζωολ. ἢ προσθία ἀρθρωσις τοῦ θώρακος τῶν ἐντόμων· 2) αἰσθητ. εἶδ. ἐπὶ τὸν πυροβόλον, σταθερὸς μεταλλικὸς θαυτύλιος χορησιμῶν πρὸς προστασίαν τοῦ θαλάμου τῶν χειριστῶν τῶν πυροβόλων τῶν ἐγκλιεισμένων εἰς αἰθέρους θόλους.

προθύρω μον. προθύρωμαι : Ἐρωτόκριτ. 4, 426.

προΐ ἐπίρρ. ἐσφ. γρ. ἀντὶ προΐ βλλ.

προΐάλλω ποι. π. Ὀμ. μ. παρατ. ἀναύξητος, προπέμπω τινά, ἐξαποπέμπω τινα πρότερον : Ἰλ. Θ 365, αὐτ. Α 3 Ζεύς δ' ἐρίσθι προΐαλλε βοᾶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν, Ὀδ. Ο 370 ἐμ.ε. ἀργύρεα προΐαλλε κ. ἀναφ. πρὸς βῆλημα : Θεόδωρ. 25, 235 τῷ δ' ἐγὼ ἄλλων ἰστίων ἀπὸ νευρήθι προΐαλλων ἀσφαλῶν.

προΐάπτω, ὄφρ. προΐάφω, συνών. προΐάλλω, πέμπω τινα προΐωρως εἰς τὸν κάμιν κάσμων, ἀποστέλλω, ἀπέλνω· Ἠσ. ἐπρωσίφην προΐεμψην προΐεΐφθην, δηλοῦν δὲ διὰ τῆς λέξεως τὴν μετ' ὀδύνης αὐτῶν ἀπόλασιν : Ἰλ. Α 3 πολλὰς δ' ἰσθλίμους φυχὰς Ἄϊδι προΐαφην ἠρώων, αὐτ. Ε 190, αὐτ. Ζ 487, Αἰώσ. Ἐπ. 322 οἰκτρὸν γὰρ πᾶσι ὡδ' ὠγύμων Ἄϊδα προΐάφαι· 2) ἀπολ. ἀσφαλίζομαι : Χρησμ. Σιβ. 14, 47 πρ- ἐσθλιας ἔργους· 3) παθ. ἐξέχω πρὸς τὰ ἔμφορ, προΐωμαι : Νηκ. Οηρ. 723.

προϊάριον (τὸ) νεώτ. κ. διμ. εἶδος μονοκόμμου ἀλειευτικοῦ πλοιαρίου.

προϊδάξω δημ.-μτφ. παθ. παρακ. προϊδεασμένως, ἐμβάλλω εἰς τινα ἰδέαν περὶ συμπεσομένου ἢ συμβάντος τινός, προϊδαθεῖς εἰς ἀκουσμά τι, προϊδοποιῶ κ. παθ. : ἦτο προϊδεασμένος.

προϊδέων ἀσφαρ. ὄφρ. β' τοῦ προορᾶ βλλ.

προϊδρῶν μτγν.-μτφ. παθ. παρακ. προϊδρῶμενος, ἰδρῶν πρότερον : Πρόβωλ. Παρμ. 637(48) κ. παθ. : Δαμάσκ. Ἀρχ. 28 ἐν τῷ ἐκάστω προϊδρῶμενον.

προϊδρῶ-ω μτγν. ἰδρῶνως προηγουμένως : Ἀντιλλ. π. Ὀρεῖδ. 10, 21, 4.

προϊερατεύω Ἐπιγρ. πόν., ἰων. προϊερατεύω, μτφ. παρακ. προϊερατικός κ. προϊερατεύω εἰμι πρὸτερον ἱερέως ἢ ἱέρεια, προϊερώμαι : Πλάτ. ἀρχιερατικαὶ τῶν Ζεσαστῶν καὶ προϊερατικαὶ.

προϊερατικός -όμου Ἐπιγρ., πόν. προθύμ, προκατάροχοι, ἐκτελῶ πρότερον καθήκοντα ἱερέως ἢ ἱερέας· 2) Ἐπιγρ. προϊεραμένη ἐπὶ ἱερέας, ἢ ἐχουσα τὸ ἔξιωμα τοῦ ἐπιτελεῖν τὰ τῶν θυσιῶν ἱεραμένην μητρός τῆς ἐκ Πλακίας καὶ προϊεραμένην Ἀρτεμίδος.

προΐζομαι μέσ. καθέζομαι ἐπὶ τῆς πρώτης ὄρας λαμβάνω τὴν πρωτοκομβοειδῆν, προΐζωμαι : Ἠρ. 8, 67 ἐπεὶ δὲ ἀπὸ κίονος [Ξέρξης] προΐετα, παρήσαν μετὰ κέμμοι οἱ τῶν ἐθνῶν τῶν σφετέρων τύραννοι· ἢ μτγν. ἐνεργ. : Πλω-

τίν. 5, 81 προΐζει γὰρ ἄτε οἰκεῖον ἰγίγια ἰόμφη, Σχολ. Ἀριστοφ. Πρ. 124 καθάπερ ἐπὶ τρυτάνης τὸ ἔτερον βαρύνοντες μέρος προΐζειν ἐπίουον.

προΐημι, γ' ἐν. προΐει (Ἰλ. Β 752), γ' ἐν. εὐκτ. προΐοι (Ἰγν. Ἀφρ. 153), παρατ. προΐων-εις-ει ὄντι προΐην (Ἰλ. Α 326, Ὀδ. 188, αὐτ. Κ 100), μέλλ. προΐωμαι, ὄφρ. προΐωκα κ. ἐπ. προΐωκα ἴη. Ὀμ.], ὄφρ. β' γ' ὄφρ. πλθθ. προΐωμαι (Ὀδ. Θ 399) κ. εὐκτ. προΐειν [Ἐν. Ἀν. 7, 215 κωδ.], παρατ. β' ἐν. πρῶς (Ἠρωϊδιαν. 2, 93) κ. πρῶς Ἄρκιάδ. 174] γ' ἐν. προΐέω (Ἰλ. Α 796), ἄνορως. προΐωμαι ἀντὶ προΐωμαι (Ὀδ. Κ 155), μέσ. ὄφρ. προΐωμαι (ἰδημ. 365) κ. ὄφρ. β' εὐκτ. γ' πλθθ. προΐωμαι κ. προΐωμαι ἀντὶ προΐωμαι (Θουκ. 1, 120, Δημ. 311), παθ. παρακ. προΐεμαι, ὑπερσυντ. γ' προΐετο (ἰδημ. 295), π. Ὀμ. ἐν τῷ ἐνεργ. π. πεζογρ. ἐν γρ. ὡς μέσ. προΐεμω τινά, προπροστέλλω : Ἰλ. Α 195, αὐτ. 326 ὡς εἰπῶν προΐει, αὐτ. 336, Ὀδ. 188 δὴ τὸτ' ἔγιον ἔταρρος προΐειν νευθεσοθαι ἰόντας· ἢ κ. ἐπὶ στρατευμάδων : Ξεν. Κ 71, 22 πάντως δὲ πρῶτε πρὸς αὐτοὺς τὴν τὸν καμῆλων τάην· ἢ προπέμω τι ἢ τινα εἰς τινα : Ἰλ. Μ 342 αἶψά δ' ἐπ' Ἀτάντα προΐει κήρυκα Θωάτην, αὐτ. Π 241, Ὀδ. Β 92 ὑπὸ σχεταὶ ἀνδρὶ ἐκάστω ὄγγελοις προΐεσθαι, αὐτ. Π 105· ἢ συνήθ. π. Ὀμ. κ. μτ. ἀνορως. σημαίνοντες ἀκοῖαν : Ἰλ. Γ 118 Ταλθύδιον προΐει ἰέναι, αὐτ. 1442, αὐτ. 201 Ζεύς με πατήρ προΐεκε, τὴν τάδε μυθήσασθαι, Ὀδ. Β 147, αὐτ. Γ 183, Πινδ. Π 4, 166 βασιλευμένη τοὶ προΐεσθαι· 2) ἀποπέμω, ἀπολάω, ἀφέμω τινά νὰ ἀπέλθω, νὰ ὑπάγω : Ἰλ. Α 127 ἀλλά μὲν νὺν τῆνδε θεῶ πρός, αὐτ. Δ 398 Μαιών ἀρα προΐεκε, θεῶν τεράσσι πιθήσας· 3) ἀφήνω τὴ νὰ πᾶσι : Ὀδ. Ε 316 πηδῶσιον ἐκ χειρῶν προΐεκε, Εὐρ. Α 1550 δάκρυα προΐεκεν κ. μτ. ἀνορως. : Ὀδ. Γ 468 πόδα προΐεκε φέρεσθαι ἐν λέβητι δὲ πέσε κνήμη· ἢ κ. ἐν ἀνεκφ. μτ. τοῦ θεοῦ, ἀφήνω ἀπερισκεπῆς τὴν νῆσθ λόγος, πετάω ἐν λόγῳ : Ὀδ. Ε 466 κατ' ἑπὶ εἶπος προΐεκεν, ἔπειτ τ' ἀρατρον ἄγεινον· ἢ κ. μέσ. ἐπὶ κακῆς σημ. : Εὐρ. ΜΗδ. 1020 προΐεσθαι μαλθακοῦς λόγους· 4) ἐπὶ ἀλλέως, ὀπτιω, νετώ εἰς τὴν θάλασσαν : Ὀδ. Μ 253 ἀλλέως.. εἰς πόνητον προΐοι τὴν κέρας ἀγραυλίοιο· 5) τινάσω τι εἰς τὰ ἔμφορ, ἐκασφενδύω, ἐξακοντίσω : Ἰλ. Ε 15 Πηγεῖς ἀρα πρότερος προΐει δολιχόσκιον ἔγχος, αὐτ. 280, αὐτ. 290 ὡς φάμενος προΐεκε ἰβέλοισι, αὐτ. Ν 662, Ξεν. Κυν. 9 ἀκόντια προΐεκε ἐπὶ τὸν νεβρόν ἱεσφ. γρ.· 6) συνήθ. ἐπὶ ποταμοῦ, ἐκβάλλω, χύνω : Ἰλ. Β 752 ὄς β' ἐπὶ Πηλοῦντος προΐει κολλήρρον ὄδωρ, Ἠσοδ. ἀν. 37, Εὐρ. Ἰπν. 124 ὠκεῖνον τῆ ὄδωρ στολίζουσα πέτρα.. ὄνταν παγὰν προΐεσθαι κρημνῶν· 7) μέσ. ἐπὶ ἐκμυρμάτων, βλαστῶν κττ., ἐκπέμω, ἐκπέμω, ἐκβάλλω : Ἀριστοφ. Ζ 719, 3 προΐεσθαι τὴν γονήν, αὐτ. 721, 30, αὐτ. Ζ 1554, 1 κόρηον δὲ προΐεσθαι, ἔως ἀν' ἡ σκωλῆκιον, Θεόδωρ. Φαίτ. 1, 12, 9 διὰ διαθερμαινόμεναι τὴ ὄφρ προΐεσθαι τοὺς βλαστούς, Διοσκ. 4, 29 κλημάτια.. προΐεμένα ῥίζας· 8) μέσ. ἐπὶ ἴκων, ἐκφώνω, ἐκβάλλω, ἐκπέμω : Τιμ. Λοκρ. 100C οὐδὲ λόγῳ ἐπὶ προΐεσθαι δυνάσεται, Αἰσχίν. 2, 23 οὐδ' ὄθεν τῆ φωνῆν προΐεσθαι, Δημ. 377 ἴνα μηδὲν ἐναντίον μηδὲ ῥήμα πρόστασι Φιλίππῳ, Πολυβ. 3, 20, 3, αὐτ. 3, 84, 10 καὶ πᾶσαν προΐεμωσι φωνῆν ἱμαξαριζόμενοι πᾶσαν παρακλήσιν· 9) μέσ. διώκω πρὸς τὴ μέρος : Ξεν. Κυν. 6, 10 π- τὸν λαγὺ εἰς τὰς ἀρκύς [δ. γρ.]· ἢ κ. μτ. ἀνορως : Σοφ. ἀν. 149, 9 τοὺς ἐπρωτάς ἱμαρος δρῶν προΐεσθαι [κωδ.]· 10) παραδίω, προδιώω : Ἠρ. 1, 159 οἱ δὲ μὲν ἀετῶντονα προΐεσθαι κελυθῶνες Κυμαίουσ, αὐτ. 3, 137, Ἀριστοφ. Νεφ. 1214 εἴτ' ἀνδρῶν τῶν αὐτοῦ τὴ χρῆ προΐεσθαι, Θουκ. 8, 32 κ. μτ. ἀνορως· Ἠρ. 2, 115 γυναῖκα μὲν ταύτην καὶ τὰ χρήματα

οδ τοί προίω άπάγασθαι' || έν συνεκφ. μτ. αύτοπαθ. άντων. έγκύπτα, έπίδιδουμαι, άφρασιού- μω εις τί' Ξεν.ΚΠ7,5,76 σόκουσ δει έμελείν ασδ' έπι τό αστικά ήδύ προίεσσι αστούς' || κ. παθ. παρέχομαι, ρίπτομαι μοκράν' Δημ.295 έ προίετο ταύτα άκοντιε, αστ.772 τό προίεμα πόρρω και πόλυν ήδη χρόνον ασχράς και κακός υπό τούτων διακείμενα βελίωσ ποιήσαι' || κ. μέσ. άρήνω, παροσίδω' Ήρ.2,12,5 τόν δέ φώρα προίε- μενον ασή είχεσθαι διά θυρφέων φεύγον- τα, Θουκ.1,24 τήν Κέρκυραν έβούλοσντο μη προίεσαι τίς Κορινθίους, αστ.2,51 μάλλον προίε- κντο σφάς αστούς και ασκ άντείχον, Ξεν.5,8,14 προίεμεν αστόν τοίς πολεμίοις, Πολύαιν.4,3,4 πρ- σφάς αστούς και τό όπλα' 11) έγκατα- λείπω, άφήνω' Θουκ.1,120 εί τό κάτω πρόοιτο, Ξεν.Άν.1,9,10 έλεγεν ότι ασκ άν ποτε προοίτο, έπει άποε φίλος αστούς έγένετο, Πλάτ.Νόμ.780Α προίεμεν ασή ίδια άνομοσέτητα, Δημ.384 ασ- δομή πρόοιτο έαυτούς, Άριστ.Πολιτ.1307β,4' || κ. μτ. κατηγορ. μτ. ή μτ. άπορφ. Θουκ.2,73, Ξεν.Έλλ.2,3,35 προίεμωι άπολοέσθαι αστούς' || κ. μτ. προθ. Δημ.133 τούς Έλληνας είς δου- λείαν προίεσθαι' || άφήνω τίνα νά διαφύγη' Πολύδ.3,94,8 ως ανάνδρωσ εκ τοιούτων τόπων προίεμεν τούς ύπενατίους, αστ.4,4,3' || άφή- νω τό παροέληθ' αστ.3,70,10 μη προίεσθαι διά κε- νής τόν χρόνον' 12) σπαν. έπι καλής σμ. πα- ροσίδω εις τίνα, έμπίστασιμος' Ξεν.ΚΠ5,2,9 διά δέ τό μηδένα αστούς ήθελεκται προίεσθαι, Πολύδ.28,4,7 τά τέκνα Ρωμαιοίς εις όθρησάν' || κ. άπολ. Ξεν.Άν.7,3,31 προίεμωι και ποσνεί ύπερ σοο και προκινδυνεύσει έβέλοσντες' 12) μέσ. χαρίζω τί, ίδιω τί αστοπαρείτωσ, εκουσίωσ, δωροδοσι' Θουκ.2,43 κέλλισται έφανον ασή προίεμεν, Λυσ.21,12 ύμιν ασδέν προίεσται τών σφετέρων, Ξεν.Άν.7,7,47, Πλάτ.Γοργ.520C προί- σθαι τήν ευεργεσίαν άνευ μισθού, Δημ.264 έφ εις ασό τών ίδίωσ προίετο' || παροσίδω τί άνευ πληρωμής, άνευ άντίτιμου' Πλάτ.Νόμ.849E μη προίεμεν άλλον έτέρω τήν άλλασήν' 13) έξο- δεύω ασώτως, κατασπατάλω, διασπαθίζω' 1) σο- κλόμ.Μυστ.26,23 πρ- μέγεθος χρημάτων ασδενί λόγω' 14) πά. καταβόλλω εις είδος ή εις χρέμα' προοί τώ δέικνα άρτάδας Χ' 15) δα- νείζω' Πλάτ.Δημόδ.384C ασ μέν χρήσασθαι έβέ- λων, ό δέ σοι μη προίεσθαι, Δημ.946 σίς προίε- μένος ήν' 16) ασπαβόλλω, άπορομίζω' Δημ.583 θολομίον προίεσθαι και μικροί γυμνάσ έν τώ χιτωνίσκω γενέσθαι' || κ. γενκ. άποβόλλω, χό- νω' Λυκούργ.126 εί γόρ προίεσθε τοτόν τόν καιρόν, Δημ.68 μηδένας έν κέρδους τό κοινά δικαιο των Έλλήνων προίεσθαι, αστ.582, Αλιχ.3,173 τό πατέρα καταγέλαστόωσ προίε- μος' || κ. άπολ. άπορομίζω τός ώφέλειος, τό πλεονεκτιμιάσ μου' Άριστ.Ρητ.1398α,2' || είμι διαφιλίω' αστ.1366β,7' 17) άπολ. παραμειλώ πάσαν νοθεσίαν, είμι άπερισκέπτος' Δημ.388 μη προίεσθαι μηδ' έσσαι κατασχήν Φίλιππον' 18) ρημ.π. πρσίεσ προίετός, προίετικός, προίκα (ή) δημ. ή προίξ βλλ.' Πολιτ.' Έκλ.Τρογ. 235,1) τής λέν ήσας προίκα φτεάνει.

προικανόδοχος (ό) μων. δημ. ό άναδοχόμενος τήν προίκα πρδ τού γάμου, ίνα τήν παροσώση πρδσ νυμφεύμεντας ή και πρδσ τούς γονείς, άν δέν τελεσθ ή γάμος' 2) έπί γομθέρω, ό κατα- θέτων χρέμια ή κτήματα πρδσ άπόδοσιν τής προίκος.

προικέσθαι 'Ησ. κάφικέσθαι.

προικεταύω μων. ίκτεταύω τίνα πρδτερον, πα- ρεκαλώ τίνα πρσγούμενωσ' Ευστ.1823,32 ό προί- κεταύω ύπερ τού λαβείν τε.

προικιτικός-η-ο δημ. ό άνήκων ή αναφερό- μενος εις τήν προίκα, στο προικικό, ό τής προί- κός' τό σπτι είναι προικιτικό μου.

προικίδιον (τό) μτγν. ύποκορ. του προίξ βλλ.' Πλουτ.' Η8,767C.

προικίδιος-α-ον μτγν. ό προικίδιος, ό προί- κικός' Φιλ.2,291 προικίδιοι κληροί, αστ.2,443 προικίδιοι θεράσαιοι.

προικίζω (προιίξ) μτγν., μων., νεώτ. κ. δημ., άόρ. (έ)προικισα κ. παθ. έπροικισθην κ. δημ. (έ)προί- κιστήκα, μτγ. παθ. παρσκα. επροικισμένωσ κ.δημ. προικισμένωσ, ίδιωσ προίκα, προικοδοτώ' δ.ιδ.δ. Σ16,55 παρθένωσ προικισίωσ, Φιλ.2,31) προί- κίζτω τήν παιδ' ό φθορής - τήν προίκισι ό θεός τής' || μέσ. κ. παθ. δ.ιδ.δ.Σ20,85 τάς μέν παρθένωσ δημοσίω προικίζεσθαι, - είναι καλά προικισμένη' || ή Προικίζομένη όνομα κωμω- χίας του Άναλλοδώρου του Κασσίου' 2) νεώτ. κ. δημ. μτφ. δωρω, χαρίζω. ή φυσίς τήν έπροί- κισε μη πολλά χαρισμτα' κ. παθ. - είναι προικισμένη από τί φύση μη καλωσώνη' 3) ρη- ματ.π. προικισια, προικισμα.

προικισμαίος-α-ον προίξ μτγν. ό δίδωσμενος δωρεάν, ως προίξ' Δίων.Κ47,17 α' κτήσεσι των χωρίων προικισμαιοι τρόπον τίνα ασταίς ύπά- ρεσσαι' 2) πά. ό τής προίκός, ό προίκωσ' προικισμαιοι πράγματα.

προικίο (τό) δημ. κ. προικικό πάν τό εκ προίκός προερχόμενον' τό σπτι είναι προικίο τής μά- νας μου' || κ. κτ. πλθβ. ή προίξ' Ζερβ.Τρογ.ΚΚ 17,16 νά τήν πάρω, νά μου δώσθ για τί νιστή μου προικιά' 2) κτ.πλθβ. τό σύνολον του ρου- χασμού, των επίπλων και σκευών, των αστοκεύον- των τήν προίκα' Πολιτ.' Έκλ.Τρογ.108,37 έφές επή- ραν τά προικια και σήμερα τά σφισα, - τά προί- κια τής είναι φτωχικό' || παροιμ. πλιά πολλά 'ναί τό έξοδο του γάμου παρδ τά προικια τής νύφης (έπί επίδοξίωσων μη όποδιδουσών κέρδοσ)' 3) μτφ. τό εκ φύσεως προίξήσ, τό χάρμοσ' πρδλ. προικίζω 2) Γρου.Σκ.Τερρ.95,5 κοιλόρ- φονω χαλομ καιδί, ποδ' χε προικίο τής ποίρας μόνοσ καρδιά μεγάλη.

προικίον (τό) μων. δημ. ύποκορ. του προίξ βλλ., 1δ. κτήμα προικωμόσ. Κατάσχιχον Νενήτων 1698 Δε- κέμβρ.δ άποδεχόμενοι τό βοτάκιον όπου ει- ναι από κάτω... όπου είναι προικίον τής κο- ρης τής' 2) έπί άρρένων, τό εκ τής περιου- σίας μερίδιον, τό μερδικό' αστ.1765 'Ιουλ.7 νά τά μοιράζουσ τά δυό αγόρια διά προί- κίων αστών.

προικισ-ον μτγν. έπί του τέττιγος, ό δίδωσ- μενος δωρεάν, χαρισμένοσ. Λεωνίδ.Τορ.6,120,3 προί- κιος άνθρώπινοσ κελευσθήσασιν ασδοός' || έπί του μέλιτος' Αντίφιλ.9,404 προικιος άνθρώπων βίωτω χάρις.

προικισίωσ-εωσ (ή) (προιικίωσ) νεώτ. ή παροχί προίκός, ή προικοδότησις.

προικισμοσ (τό) (προιικίωσ) δημ. ή προικισίωσ.

προικισμοσ (τό) (προιικίωσ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ή προίκισια, ή προικοδότησις' Επιφάν.1,334(1).

προικισμωμ-έομαι λεξ. μέσ. άποθβ. έρχομαι, φθάνω πρδτερον' Ησ. επροικέσθαι' έφικέσθαι' ΕΜ 692,20 προικισμωμ τής ήμέρας.

προικογραφέω-έω σχολ. καταγράφω, καταχρ- ιζώ έν κατασπίχω τό του γάμου' Σχόλ.Βασ. έν Αμβροσ.Κ1,148 'Ησασίας δέ προικογραφεύ Λα- δών τόμον καινόν.

προικοδοσιωσ-εωσ (ή) (ιδιόδημ) νεώτ. ή προίκο- δότησις ό προικισμοσ.

προικοδοτήσ (τό) (ιδιόδημ) σχολ. κ. νεώτ. ό πα- ρέχων, ό δίδων προίκα, ό προικοδοτώων' Σχόλ. Ά.Ν.382-προικοδοτήσ είναι ό άδελφός τής.

προικοδόττης-εως (ή) [προικοδοτῶ] μιν. κ. νεώτ. ἡ καταβολή, ἡ παροχή πρoικῶς, ἡ προίκασις: Γρηγ.Κόρρ. ἐν 'Αν.Βασασι,1349' 2) νεώτ. ἡ δωρεά, ἡ χορηγία γυναικῶν, φτείναν εἰς ἀγωνιστάς τῆς ἐπαναστάσεως ἀναλόγως τῆς συμμετοχῆς αὐτῶν εἰς τὸν ἀγῶνα, πρὸς ἥθειαν καὶ ὑλικὴν αὐτῶν ὁμοίαν: ἡ προικοδόττης τῶν ἀγωνιστῶν 3) νεώτ. σύνολον ἐσόδων παροχοφουμένων εἰς κοινωφελῆς τὸ ἴδιον, οἷον νοσοκομεῖον κτ.

προικοδοτῶ-έω μιν. κ. νεώτ. παρῆχω, δίδω προίκα, προικίζω: Νικ.Χων.'Ιστ.585,27, Παχυμ.Γ Μιχ.Παλαιολ.87Β, - τὴν ἐπροικοδοτῆσεν ἡ θεοὺς τῆς' 2) νεώτ. παροχωρῶ μόνον εἰσόδημα, ἰδίᾳ εἰς τὴν κοινότητα ἡ κοινωφελῆς ἴδρυμα' 3) ρη-ματ.π. προικοδόττης, προικοδοτῶν.

προικοθήρας (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ συστηματικῶς ἐπιζητῶν νὰ λάθῃ διὰ γάμου μεγάλην προίκα.

προικοθηρία (ἡ) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ προικοθηρεῖν βλλ.

προικοθηρῶ-έω νεώτ. ἀμτθ. ἐπιζητῶ ἐπιμόνως νὰ λάθῃ διὰ γάμου μεγάλην προίκα, εἶμαι προικοθηρός.

προικοκτησία (ἡ) νεώτ. ἐπὶ βασιλοπαίδων λαμβανόντων δωρεὰς ἐκ τοῦ κράτους, ἡ κτήσις προικῶς ἐκ δωρεὰς δημοσίων κτημάτων.

προικολαβή (ἡ) μιν. δημ. ἡ προίξ, τὰ προικῶς ὄντα: λ.ῥθος μία φορὰ ὑπερανδρεῖθαι ἕνας, καὶ μέσα σ' ὅλην του τὴν προικολαβὴ ἦταν ἕνα βουλεύρον.

προικολήτης (ὁ) [λαμβάνω] νεώτ. ὁ λαμβάνων, ὁ δεχόμενος τὴν προίκα, ὁ προικανόδοτος, ἀντίθ. προικοδότης.

προικοπαροδίδω νεώτ. προικοδοτῶ, προικίζω.
προικός 'Ἡσ. «πνηρός, οἱ δὲ μωρός» 2) 'Ἡσ. «πτωχός» ἰδ.ἀνάγν. προικητός.

προικοσφύρον (τό) μιν. κ. νεώτ. συμβόλαιον συναποτόμενον μεταξύ τοῦ γαμβροῦ καὶ τῶν γυναικῶν ἡ κηδεμόνων τῆς νύμφης ἡ καὶ αὐτῆς τῆς ἰδίας, περιέχον δὲ κατάλογον τῶν κινητῶν καὶ ἀκινήτων τῶν διδομένων προικῶς, τὸ προικῶν συμφωνον:Φραντζ.230,ἰσοεῖν τὰ προικοσφύρωνα.

προικοσφύρος (ἡ) γλῶσσα. ἡ φέρουσα μεγάλην προίκα, ἡ πολυφερνός.

προικοσφορῶμαι-τομαι μιν. μέσ. λαμβάνω ὡς προίκα, προικίζομαι || κ. μτφ. δωροσφοροῦμαι τι ὑπὸ πινος: Εὐστ.185,16 ἀφ' ἧς αὐτὸς τὴν ὄβρην ταύτης προικοσφορεῖται.

προικητός (ὁ) [προίσασμα] ὁ ζητῶν δωρεάν, ἐλεημοσύνην, ὁ ἐπαίτης, ὁ ζητήσιος, ὁ διακονιάρχης: 'Ἡσ. «προικητός» πτωχός, προσπιπτής: 'Οδ. Ρ.352 αἰδῶ δ' οὐκ ἀγαθὸν φησ' ἔμμεναι ἀνδρὶ προικτῆ. αὐτ.449' 2) ὁ γόνις ἡ βωμολόχος: 'Αρτεμίδ.Δαλδ.ἐν προομ.3.

προίκω μιν. προικισκῶμι βλλ.: Εὐστ.1823,37-πρδ.Κόντ.Γλωσσ.Παροτρπ.133.

προίκωσ-α-ον μτφ., μιν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν προίκα, ὁ ἐκ προικῶς προερχόμενος, ὁ προικιάτικος: Πάπ. ἔγγραφον προικῶν θέσθαι μεταξύ αὐτῶν ἀμφοτέρων, αὐτ. τὸ γαμικὸν καὶ προικῶν συνάλλαγμα, Φοσφοκ. ἐν 'Ἐλλ.Β.ἠλ.2,534, 'EM.582,29' || νεώτ. νομ. προικῶν δικίων κλάδος τοῦ οἰκονομικοῦ δικαίου περιλαμβάνων τοὺς κανόνες τοῦ δικαίου τοῦ διέποντος τὴν ἐνωμον τῆς προικῶς σχέσιν.

προιλάσκομαι μτφ. μέσ. ἰλάσκομαι, καταπραῶνα γινῶ ἐκ τῶν πρoτερον, προηγουμένων: Γαυσ. 5,13,7 ἀναθναίαι: Δὲ Πάλονα αὐτὸ παρελήφαμεν μνήμη προιλασκόμενον τὴν θεόν.

προίμας-ον κτ. εἰκ. ἰων. τ. τοῦ πρῶμου βλλ.
προίξ-προικός (ἡ) κ.μιν. κ.νεώτ., δημ. προίκα, ἰων. προίξ [EM 495,33] δωρον, δωρεά, χρίσμα: 'Οδ. Ν15 ἀργαλέον γάρ ἕνα προικός χαρίσασθαι

[Ἰχθλ. «χαλεπὸν γὰρ καὶ δδύναντον ἕνα δωρεῶν τοιαύτην χαρίσασθαι», αὐτ.Ρ.413 αὐτῆς ἐπ' οὐδὸν ἰὼν προικός γενοσάμεν Ἀγαίων [Ἰχθλ. «τῆς δωρεῶν δδωσάμεν] [νὰ γευθῆ τὴν δωρεῶν τῶν Ἀχαίων': 2] π.'Αττ. ἡ αἰτ. προίκα ὡς ἐπίρρ. δωρεάν, ἀμσβδ, ἀναποσοδῶτως, χάρισμα: 'Αριστφ. Ἰππ.577 ἡμεῖς δ' ἀδύομεν τὴ πόλει προίκα γενναίως ἀμύνει καὶ θεοῖς ἔγγραφός, αὐτ.Νεφ.4126, Πλάτ.'Πολ.346Β «π' οὐν ῥῶδ' ὤφελαι τότε, ὅταν προίκα ἐργάζοιται», Ἀντιστῶν.210 ἀρετὴ τὸ προίκα τοῖς φίλοις ὑπηρετεῖν || ἀνευ δώρου, τιμῆς καὶ ἐπικρινῶς, ὀδωροδοκίτης: Δημ.60 προίκα τὰ πράγματα κρῖνω καὶ λογίζομαι, αὐτ.413 τίς προίκα πρoσεβούην || ἀφ' ἑαυτοῦ, χωρὶς διδασκαλον: Σοφ.ἀν.1120,6 παῖς... κακῶν μὲν δρᾶν τὴν προίκα' ἐπίσταται: || ἐπὶ κλέον, ἐπιπροσθέτως: Πλούτ.'Ἠθ.349Β προίκα τῆς δόξης' 3) κ. μιν, νεώτ. κ. δημ. νομ. ἡ ἐκ μέρους τῆς γυναικὸς πρὸς ἀνοκοφίαν τῶν βαρῶν τὸ γάμου προσωποφρομένη ἐπαύξεισι τῆς περιουσίας τοῦ ἀνδρός, ἡ φερνὴ: 'Ἰππῶν.72, Ἄνδοκ.4,14 λαθῶν δὲ τοσαύτην προίκα, ὁσον οὐδέ τις Ἑλλήνων, Λυσ.19,9 ἐστερημένοι δὲ τῆς προικῶς, Πλάτ.'Νόμ.774C περὶ δὲ προικός εἰρηται μὲν καὶ πρότερον, Δημ.1156 ἐν τῇ προικὶ τετιμημένα, Ἐπιγρ. ἀποτετιμημένα προικός τῇ Διοδώρου θυγατρὶ, Πάπ. ἀνθ' ἧς ὀφείλει αὐτῇ προικός, αὐτ. μὴ περὶ ἔδων μὴ περὶ προικός,Μηναί.12,6 Συνξ.,Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ.235,11 τῆς λέν πῶς προίκα φτείνανει, - τὰ ἐκ προικός εἰσοδύματα' || δημ. κῖρον. ἐν φρ. ἔχει τὴν προίκα ἀφύγωγη [ἐπὶ ἀγῶμι].

πρόξιος-κος (ἡ) λΞ. τὸ προέργεσθαι: EM 523,2.

πρόλον-όντος (τό) [ἐκ τῆς μτφ. τὸ ἐνεστ. τοῦ πρό-επι] νεώτ. κ. δημ. πᾶν τὸ προερχόμενον ἐκ τῶν γεωργικῶν, κτηνοτροφικῶν κ. ἐν γενεῖ ἀγροτικῶν ἐργασίων, οἷον σιτηρὰ, ἔλαιον, ἔρια, βοδύρον: γεωργικὰ - ἀγροτικὰ πρόλонта' 2) πᾶν τὸ προερχόμενον ἐξ ἐργαστηριακῶν ἐργασίας: βιομηχανικὰ πρόλοντα' 3) κ. γενικ. πᾶν ἔργον: πρόλον μακροχρονιῶν ἐργασίας' || κ. μτφ. τὸ δάεινον εἶναι πρόλον τῆς φαντασίας τῶν κυβερνητῶν (ἰδέασμα, κατασκευάσμα τῆς φαντασίας αὐτῶν)' 4) πᾶν ὅ,τι ἀπολαμβάνει τις ἐκ τῆς ἐργασίας, κέρδος, ἀπολαβή, οἷον μισθός κττ.: τὰ πενιχρὰ πρόλοντα τῶν μὲχθων μου.

πρόξιος ἔσφρη. ἀντὶ πρῶτος βλλ.

προίπνάζομαι μτφ. ἀόρ. προίπνάζωμην, προηγοῦμαι ἐπιπασσας, προίπνω: Πλούτ.,Πολκ.22 καὶ τοῖς προίπνασάμενοις ἐφήκε τοὺς περὶ αὐτὸν ὁ Λουκρήτιος' 2) ρηματ. π. προίπνασις.

προίπνασις (ἡ) μτφ. τὸ προίπνάζεσθαι, τὸ ἰπνεῦσαι πρὸ τῶν ἄλλων: Πολίων.2,3,14.

προίπνω μτφ. προηγοῦμαι ἐπιπασσας, ἰπνεῦσαι πρὸ ἄλλου πινος: Διόδ.2 17,86, αὐτ.18,30 καὶ πολὺ πρὸ τῆς φάλαγγος προίπνωσάντων, Πλούτ.Καμ.2, αὐτ.Σύλλ.28 ἐπλήσυνε σοβαρῶς ὁ Μάριος προίπνωτων, Ἄρρ.'Αν.1,15,7.

προίπνικος-ή-όν μτφ. ἐπὶ ἀθλητικῶν παιγνίων, ὁ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἱππικῶν ἀγῶνων ἐν τῷ ἰπποδρομίῳ γινόμενος: ΨΧρυσ.8,88Β μὲν κερταῖνον σε τὰ προίπνικὰ κομνηνύματα.

προίπνωμαι: μιν. ἀποθ. ἴταμοι πρότερον ἡ πρὸ ἄλλου: Μωκ.Παλ.444.

προίπνωσις ζητῶ δωρον, ἐλεημοσύνην, ἐπαῖτο, ζητιανεύω, διακονεῶ: Ἀρχλ.130 προίπνωσις γέτρα καὶ προίπνωσις' 2) ρηματ. π. προίπνω.

προσητημ κ. μιν. κ. νεώτ., μέλλ. προσητήω, κ. μέσ. προσητήσομαι κ. τετελ. προσητήσομαι, ἀόρ. προσητήσασθαι κ. β' προσητήσῃ κ. μέσ. ἀόρ. προσητήσομαι κ. ποθ. προσητάθη, παροκ. προσητήσῃ κ. κτ. β' πληθ. ὀριετ. κ. προσητέα κ.ἀσφρο. προσητήκωναι κ. προσητάων, μτφ. προσητηκῶς κ.

προσεώς, ὕπερουσι, προσητήκειν, ἀπαξ η. Όμ. [Π.Δ. 156] ἐν τῷ νεωτ. χρ. ὡς μέσ. ἴσθημι, στήνω, βέτω, βάλω τινά ἐμπρός τοῦ πρόσωπον: Π.Δ. 156 προσήσασ προΐ Ἀχαιοῖν Τροίην μάχεσθαι [σαι] κ. μτ. γενικ.: Ἀντιφ.3,24, Πολύβ.1,33,7 τοῦς ἐκινουμένους ἐκατέρου τοῦ κέρατος προήσθηκ' 2) ἐπιστήμη, στήνω τινά ὑπεράνω, δθ. κάμνω ἀρχίζων: Πλάτ.Λάτ.197D ὄν ἡ πόλις ἀείρει αὐτῆς προσητάται ἰδ.γρ. προσείδοντο: || κ. μέσ. συνήθ. κτ. ὁδρ., βέτω τινά πρό ἐμαυτοῦ, ἐκλέγω τινά ὡς ἀρχηγόν: Ἦρ.1,123 ὡς χρῆ Κόρον προσήσασμεν τόν Ἀστυάγέα παῖσσι τῆς βασιλείης, αὐτ.4,80: κ. μτ. γενικ.: Ἀνδοκ.1,139 φασὼν αὐτῶν προσήσαστο τιμωρόν γενέσθαι, Πλάτ.Πολ. 565C προσήσασθαι τούτων ἑαυτοῦ, Δημ.1357, αὐτ. 1432 στρατηγόν τινα τοῦ πολέμου νοῦν ἔχοντα προσήσασθε: || κ. παθ. μτ. γενικ. εὐαίμα θεβειμένος ὑπεράνω, ἐπὶ κεφαλῆς τινοῦ ὡς ἀρχηγός: Ἦρ.1,69 ὄμεις γάρ πυθναλοῖσι προσήσασται τῆς Ἑλλάδος αὐτ.5,49, αὐτ.6,74: || εἰμαι ἡμεῶν, τοῦ ἐνεργ. ὄντος ἐν σμ. παθ. ἡγέτης μερίδος πολιτικῆς: Ἦρ.1,59, αὐτ.3,82 ἐς δ' ἄν προσήσας τι τοῦ δήμου τοῦς τοιοῦτους παύσει, Ἀριστ.Σφ. 419 κεί τις ἄλλος προσήσθηκε ὤρων κόλας,Θουκ. 2,65, αὐτ.3,70 Πειθίας, . . και τοῦ δήμου προσηστικῆς, Λυσ.13,7 τοῦς τοῦ δήμου προσηστικῆς, Ξεν.Ἀπομν.3,4,3 οὐδέν ὄντων ἐσσι κροῦσι τε και στρατεύματα προσήσασθαι: || κ. ἄπολ. κτ.μτχ. παρακ. ἡ ὁδρ. β', οἱ προσησαστες τῶν πολιτικῶν μερίδων οἱ ἀρχηγοὶ πρὸλ. προσεώς: Ἦρ.4,79 εἰποντο τῶν Σκυθῶν οἱ προσεώτες, Θουκ.3,11 τῶν αἰεὶ προσεωτῶν περιγιγνόμεθα, αὐτ.3,82 οἱ ἐν τοῖς πόλεσι προσεώτες, Ξεν.Ἑλλ.3,51,Πλάτ. Πολ.428B τῶ προσεωτῶτι και ἀρχοντι: 3) παθ. γένν. κυβερνῶ, διεμβύνω: Ἦρ.2,173 οὐκ ὀρθῶς σεωυτο προσήσθηκ, Θουκ.8,75 οὗτοι γάρ μάλιστα προσηστικῆσαν τῆς μεταβολῆς, Ξεν.Ἀπομν. 3,2,2 οὐκ οἱ μόνον τοῦ ἑαυτοῦ βίου καλῶς προσεστικῶι, αὐτ.Ξεν.Ἑλλ.3,2,31 τοῦ μνηστο προσεσάται τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἱεροῦ, Δημ.869 πῶς οὐ φανερόν ἐστι προσεώτες τοῦ πράγματος τὰ γυνωσθέν' ὕψ' ὤμων ἀποστερησάσι με ζητούσιν, Πλούτ.Περ.24 καιπερ οὐ κοσμίω προσεωσῶσαν ἐργασίας, Πόν. προσεσθήσομαι τῆς χωνεωσῶσεως - προσεσάται τῆς ἐταιρείας - τῆς ἐπιχειρήσεως: || νεώτ. κτ. μτχ. ἐνεστ. ὁ προϊστάμενος ὡς αὐτο. ὁ διεμβύνων, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς: 4) παθ. ἐν συνεκρ. μτ. τοῦ τέχνῃ, ἐπιγιγνώσκω, κάμω τέχνῃν: Ἀθην. 13,612A οὐδ' ἐπιτρέποντοσ ἀνδρὶ τοιαύτης προϊσασθαι τέχνης: 5) παθ. ἴσθημι ἐμπροσθέν τινας πρὸς ὑπεράσπισιν, ὑπερασπίσθω, προστατεύω, βοηθῶ: Ἦρ.9,107 οἱ δομηφόροι Μαιώιστες προσησθησαν, Σοφ.Αἰ.803 πρόσητι ἀναγκασίας τῆς ἰσοθῆσαστε εἰς τὴν ἀνάγκην, Αἰσχιν.2,161 τιμωρήσασται τῶν προσεσάται τῆς εἰρήνης, Μνησί.12,1 Σουφ. ὈΤ 206 τὰ τε . . βέλεα θέλοισι' ἀν ἀδάματ' ἐνάσθησθαι ἀριμὰ προσεσθήσασθαι: 6) ἐν συνεκρ. μτ.τῆς γενικ. φωνῶν, παρασκευάζω κατά τινοῦ φόνου, φωνεῶ: Σοφ.Ἠλ.980 ὡ τοῖσιν ἔχθροῖς. προσεσθήτην φόνου ἰεφύνοσαν τοῦς φονεῖς τοῦ πατρός των: 7) ἐν συνεκρ. μτ. τοῦ ἐναντίων γνήσιον, προσεξάρχω, ἐκπρασπαῶ τὴν ἐναντίον, τὴν ἀντίθετον γνώμην: Πολύβ.5,58: 8) ὑπερτερῶ, τινοῦ, ὑπερβαίω: Πλάτ.Τιμ.25B πάντων . . προσεσῶσα εὐφύχια και τέχναις ὄσαι κατά πόλεμον: 9) μέσ. θέτω τι πρό ἐμαυτοῦ, ἐνώπιόν μου: Ἦρ. 4,172 ἐπέαν σκίωνα προσεωσῶνται, Ξεν.Ἑλλ.4,1, 18 προσεωσόμενος τὰ ἄρματα, Ἀριστ.Πρ.960α, 21 πρ- τὴν χεῖρα: 10) μτ. προσβάλλω ὡς δικαιολογίαν, ὡς πρόφασιν, δικαιολογούμεσι, προσεσίζομαι: Εὐρ.Κύκλ.319 τί τόδε προσεσῆσω λό-

γῶ, Δημ.62 τὰ τῶν Ἀμφικτυόνων δόγματα προσήσασθαι: κμτ. αἰτ. κ.γενικ.: Ἀντιφ.2,31 τὴν ἀτιμίαν τῆς καικουρίας προσήσασθαι, Δημ.230 τοῦ ἀγῶνος τὴν πρὸς ἐμὲ ἔχθραν προσεσῶται: 11) μέσ. προσβάλλω ἐμαυτοῦ, προσερχόμεσι, παρρουσιάζομαι: Δημ.1393 προϊστάμενα γὰρ πάντα εἰς ἓνα καιρὸν δύσκριτον καθίσταται μοι τὴν αἰρεῖν αὐτῶν ἰδ.γρ. προσεσῶμαι: 12) μέσ. μτ. αἰτ. πλησιάζω: Σοφ.Ἠλ.1378 ἡ σε . . ἰλασρεὶ προῦσσην χεῖρ': 13) μέσ. μτ. ὄστ. ἴσθημι ἐμπροσθεν, ἐνώπιον, κατέναντι τινοῦ ὡς ἔχθρος: Ἦρ. 1,129 ἰδ.γρ.1, Σοφ.Αἰ.1133 σοὶ γὰρ Ἄϊας πολέμιος προῦσση ποτὲ: 14) ἐκθέτω δημοσίαι, προαγωγέω, ἀτιμῶζω, διασφειρώ: ΔίωνΧρ.7,133 πρ- ἐπ' οἰκημάτων: || κ. παθ. ἴσθημι δημοσίαι, εἰμαι δημοσίαι, πόρνη: Αἰσχιν.Ἐπιστ.7,3 σοὶ δὲ τὸ μὲν μέχρι χρέος και πρῶην θεασομεθ' οὐτόσος ἦδη σοὶ προσεσάται τὴν μητέρα, Βέττ.Βάλλ.16,7, Κλημ. Ἀλ.524 αἱ προσεσῶσται τοῦ τέλους πόρνη: 15) μέσ. προσημῶ, προκρίνω, νομίζω ὑπέρτερον: Πλάτ.Πολ.531B ὡτα τοῦ νοῦ προσεσῶμενοι: 16) μέσ. ἰδρωμί τι πρὸ ἄλλου: Πλάτων.6,6,15 προ- τοῦς ἀριθμοῦς τῆς ὑποστάσεως αὐτῶν ἰδωνται: 17) δηλῶ, διακηρύττω, φανερώνω: Προύκ.Στοιχ. Φυσ.195: 18) φέρω ὡς παράδειγμα, πρὸς ὑποστήριξιν τῶν λόγων μου: Πλάτ.Νόμ.629Α προσησώμεθα γόνυ Τυρταῶν: 19) ρησ.π. πρόστασις, προστασία, προστασία, προστακτικὸς, προστακτικός, προϊστιον [τὸ] νεώτ. ναυτ. ἀναδρομικόν ἰστίον οἰδρωμένον μεταξὺ δύο ἰστίων, βελαστράλιο, προϊστορία [ἡ] νεώτ. ἡ πρὸ τῶν ἱστορικῶν χρόνων περίοδος: 2) ἡ ἐπιστήμη ἢ μελέτωσα τὴν ἐμφάνισιν και ἐξέλιξιν τοῦ φυσικοῦ ἀνθρώπου πρὸ τῶν ἱστορικῶν χρόνων: 3) τὸ μῆθημα τῆς ἐπιστήμης ταύτης και τὸ σχετικὸν βιβλίον, προϊστορικὸς-ἡ-δὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν προϊστορίαν, εἰς τὴν πρὸ τῶν ἱστορικῶν χρόνων περίοδον: προϊστορικὸς εὐρήματα, - προϊστορικὸι χρόνοι [ἰ.α. φυσικοῖ], - προϊστορικὸς ἀνδρωσος: || ἐπὶ ἐπιστήμης, ὁ ἀσχολούμενος περὶ τὴν μελέτην τῆς προϊστορίας: προϊστορικὴ ἀρχαιολογία, προϊστορῶ, μτχ. παρακ. προϊσταρῆκος κ. παθ. προϊστορημένος, ἐρωτῶ, μανθάνω, ἐρευνῶ, διηγοῦμαι τι προηγουμένως: Φιλ.Μηχ.Βελον.61,11, Ἄγ- τολος π. Ἰππαρχ.2,16, Μαρῖν.Προκλ.24: 2) κτ. μτχ. οἱ προϊστορῆκοτες οἱ ἐχοντες ἀκούσιαι περὶ τινοῦ: Σασολ.32B: 3) ἀναφέρω ἐν εἰδει προεισαγωγῆς: Φιλόν.Ἰω.Υπομν.Μετ.75,20 πρ- τὰς τῶν παλαιότερων δοξας: 4) παθ. ἀναφύρομαι προηγουμένως, προσημνομένους: Ἀριστ.Λ.Κόσ. 3,3b,13,Πολύβ.1,13,9 ἡμεῖς τε δοξομεν εὐλόγως ἐφέσθησθαι τὴν ἡδὴ προϊστορημένων ἑτέροις, Διόδ.Σ.11,89 πρὸς δὲ τὴν συνεχτῆ τοῖς προϊστορημένους διηγησῶν ἐπάναμην, Ἰώσ.Π. ἐν προοίμ.5, προϊστορ-ορος [ἰ.α.] κεξ. ὁ γιννώσκων τι ἐκ τῶν πρῶτων, ὁ προγνώστας, ὁ προηξεύρων: Ἦσ. «προιστορες» προσημνοῦστες, Φώτ. προϊσχάνω μτχ. ποι. τ. ἀντὶ προϊσχω βλ.λ.: Νόνν.Δ.11,158 ταῦρος . . γλῶσσαν . . χεῖλεισιν οἰγόμενοισ προϊσχάνων ἀνθερωέωσ, προϊσχναίω ἀμθ. γίνεται πρότερον ἰσγόν, λεπτός, ἀδύνατος: Ἀριστ.Πρ.874α,35 διὸ τὶ οὐδὲ τοῦ ἀκράτου ἀποθνήσκουσιν, ἐάν τι προϊσχνάωσ πολλὸ πῆγ: προϊσχω ἐπὶ παιδιῶν παιζόντων τὴν παιδιῶν ποσινδῶ, κρατῶ ἐμπρός μου, προτινω: Ξεν.Ἰππαρχ. 5,10: || συνήθ. ἐν τῷ μέσ. προσβάλλω, προτινω τι πρὸς βόθησιν, ὑπερασπίσιν μου: Θουκ.3,58 χεῖρας προσημνομένους ἰετέναιστας χεῖρας ἰετέν- δασ, αὐτ.3,66: || κ. ἐν ἀναφ. πρὸς τροφόν: Γολ.6,44: || κ. μτ. γενικ. κρατῶ ἐνώπιον: Πλούτ.

Πουπ.71 προεχόμενοι τῶν ὄψεων τὰς χεῖρας ἀκλωῶς ἐπράνοντο [κρατούντες τὸς χεῖρας ἐμπροσθεν τοῦ προσώπου], αὐτ. Κατ. Νεών.19' 2) ἀμθ. ἐξέχ. πρὸς τὸ ἐμπρὸς, προεξέω: 'Ιππ. Ἀρθρ.30, αὐτ. Μοχλ.4' 3) μθ. ἐν τῷ μέσῳ, προβάλλω πρόφασιν, προφασίζομαι, ἰσχυρίζομαι: 'Ήρ.4,165 προσηχομένη πρόφασιν ὡς διὰ τὸν μηδισμὸν ὁ παῖς οἰ τῆθνηκεν', Θουκ.1,26 καὶ ἐγγύεισιν, ἦν προσηχομένη ἐδέοντο σφᾶς κατὰ-γιναι, Πλουτ. Ἀλέξ.14 ὡς δ' ἄνοιμμένης καὶ προσηχομένης τὸν νόμον αὐτὸς ἀνάδρα βίη πρὸς τὸν νοῦν εἰλκεν αὐτήν, Ἡρωδίου. [ιστ.4,14,3 ὁ δὲ τὸ γῆρας προσηχομένος παρητήσασθαι] 4) μέσ. προβάλλω ὡς ἀξίωσιν: 'Ήρ.13 τοῦς δὲ προσηχομένω ταῦτα προφέρειν σφί Μηδείης τὴν ἀραγνίην' 5) μέσ. προτείνω, προσφέρω: 'Ἡσ. κρησισηχομένου προτείνοντος': 'Ήρ.1,141 ὁ δὲ ἀκούσας αὐτῶν τε τὰ προσηχομένη ἐκείξῃ σφί λόγον, αὐτ.1,164 προσηχομένος ἔπεα (λέγων), Θουκ.4,87 εἰ δ' ἐ-βούλοτο ταῦτα προσηχομένου ἀδύνατον μὲν φησάτε εἶναι, Ἀπολλ.Ρ.4,1553 πρ- ἔειπν' ἀριστήσασθαι 6) ὑποστηρίζω, προάγω τ. ἐπινοῶσι: Πορφ.Μαρκ.4 πρ- τὴν ἐπίπασθαι 7) ἰλωσασ. καταδιώκω' 8) ρηματ. π. βλ. ἐν λ. προέξω.

προϊτητικός-ή-όν (πρότειμι) μαν. ὁ πρόθυμος ἢ προχωρήσας, ὁ προσηρητικός: Εὐστ.631,56 ὁ Προΐτας τῆ ἐτυμολογίᾳ προϊτητικός φαίνεται καὶ ὀρυμπίτας ἀπὸ τοῦ προΐται, ἀντιπρ.

προϊτιάς (αἰ) μετὰ κ. ἀνευ τοῦ πύλων, μία τῶν ἐπτὰ πυλῶν τῶν Θεῶν, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Προΐτου, μυθικὸ ἑσπερὸς τοῦ Ἄργου: Αἰσχ. Ἐπ.377 Τυδέως μὲν ἄδῃ πρὸς πύλαισι Προϊτίαι βρέμει: πρβλ. αὐτ.345' 2) αἱ θυγατέρες τοῦ Προΐτου, αἰτινες ναυεῖσαι ἴσθησαν ἀπὸ τοῦ μάντιος Μελέαμποδος: 'Ἡσίοδ. ε.Εἰστ. Ὀδ.1746' || τίτλος ἔργου τοῦ Θεοκρίτου Σαυῖδ. 3) 'Ἡσ. ἐχάρτες' (δ. γρ.).

προΐτος (ἰ) λέξ. κ. νεώτ. παμφυλιακ. ὁ ρυπαρός, βρωμώδης, ληθάριος: 'Ἡσ.' 2) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἐκλειψάντων ἐντομαστράκων.

προΐτηνός ἀνιχνεύω ἐκ τῶν προτέρων 2) 'Ἡσ. ἄβρασηύωσ'.

προΐτιδας Ἐπιγρ. αἰτ. πλθθ. τοῦ προχίτης βλ.λ. **προΐτων**-όντος-ούσα-όν κ. νεώτ. μθ. ἔνεστ. τοῦ ἀγρ. νῦν ρ. πρόειμι, ὁ προχωρῶν, ὁ προσβαλῶν: προϊτούσης τῆς ἡμέρας - τῆς νυκτός, φρ. προϊτῶντος τοῦ χρόνου [σὺν τῷ χρόνῳ, μετὶ τὸν καιρὸν] || νεώτ. συνεκδ. ὁ αὐθιγόμενος: προϊτῶσα γενική παράλυσις.

προΐτιξ-εως (ἠ) ἡ προδιώξις, ἡ εἰς τὸ ἐμπροσθεν καταδιώξις ἀντιβ. παλιώξις: 'Ἡσίοδ.Α 154 ἐν δὲ προϊτίξτε τὴ παλιώξις τε τέτυκτο.

πρόκ [πρδ. ἐκτεταστ. τ. τῆς προθ. πρὸς ἐπίρρ. ἰων. π. 'Ἡρ. πρόκα τε ἡ πρόκατος εὐδὸς ἀμέσως, ἐξείφνης: 'Ήρ.1,111, 'Ἡπ.π.Γαλ.19,132, 'Απολλ.Ρ.1,688 τὸ κατὰ τὸν χρόνον ἔτεος στάχυν ἀμύσσονται,

πρόκ(κ)α (ἠ) [ἰταλ.] δημ. ἄλιος μικρός ζῴλιος ἡ μετᾶλλιος.

προκαδικάζομαι δωρ. προκαδικάζομαι. **προκαθαγνίζω** μθγ. καθαγνίζω πρότερον: 'Ἡσίοδ.Πηλ.48.

προκαθαίρω-έω μθγ. ἀόρ. β' προκαθαίρω, καταστρέφω, καταβάλλω ἐκ τῶν προτέρων, προκαταστρέφω' || κ. μθγ.: Ἐστ. Ἐκκλ. [ιστ.10,4,14 προκαθαλόνας τοὺς φραγμοὺς, Ἀπ.Λιθ.126 τὴν ἐν τῇ χώρα τῶν Καρχηδονίων δύναμιν τε καὶ συμμάχους ὁ Σκίπιων ἔγνω προκαθελεῖν' 2) ἐκλ. μτ. αἰτ. προκαταδικάζω εἰς στέφανον τοῦ ἱερποικίου βαθμοῦ, καθαίρω προηγούμενας.

προκαθαίρω μθγ. κ. μων. μθ. παρ. παρκα. προκαθαίρωμαι, καθαίρω, καθαρίζω πρότερον: Διοσκ.Εὐπ.1,19' κ. παθ.: Κλήμ. Ἀλ.84,6 φυχή προ-

καθαίρωμαι' || ἐπὶ φυτῶν, ἀποσπῶ, ἀποκόπτω τὸ πρότερον πρὸς καθαρισμὸν, κλαδέω: Γεωπ.5,29,2 τὸς ἀμπελοὺς προκαθαίρειν' 2) μέσ. [ιστ. ἀναφ. πρὸς λόγια, ἐκκρίνω πρόφως: 'Ἡπ. Ἐγκατ.3' 3] ρηματ. π. προκαθαίρωσι, προκαθαίρωμαι προκαθαίρωμαι.

προκαθαρίζω μθγ. διατηρῶ ἑαυτὸν πρότερον καθαρόν, ἄγιον, ἀμόλυντον: Παιου.7,26,7 ἄλλα τε ὅσα νομίζουσι προκαθοριεύσαστες καὶ ἐς τὴν ζῆσιαν.

προκαθαρίζω σχόλ. βίαιως ὀρθάζω τινά ἢ τὴν προηγούμενη: Σχόλ. Ἰλ.Β 302 ὅσους προκαθαρίσασας ὁ θάνατος.

προκαθαρίζω-ον μων. ὁ ἀνοσηρόμενος εἰς τὴν προκαθαρίων βλ.λ.: Νομοκ. Cotelier.427.

προκαθάρισον (τῷ) σχόλ. τὸ μέσον τῆς προκαθαρίσεως, τὸ προκαθαρίτικον, ἡ προηγούμενη, ἡ προπροαιρεσιαστικὴ καθαίρωσις: πρβλ. καθαρίσιον: Σχόλ. Σοφ. ΟΤ 240.

προκαθαρίζω-εως (ἠ) [προκαθαίρω] σχόλ. ἡ προηγούμενη, ἡ προπροαιρεσιαστικὴ καθαίρωσις, τὸ προκαθαρίσιον: Σχόλ. Ἀριστ. Πηλ.846.

προκαθεδρία (ἠ) [προκαθεθίζομαι] μθγ. κ. μων. ἡ προεδρία, ἡ πρωτοκαθεδρία: Εἰσαδ.482,43, Μιχ. Ἐφ. Ἡθ. Νικ.473,34.

προκαθεζομαι ἀποθ. μθ. παθ. ἀορ. προκαθεσθεῖς, καθέζομαι πρὸ ἄλλων, προσηταιμαι, προεδρεύω: Φιν.λ.Σ τοδ.4,23,61Α τὰν οἰκοδόξαστον καὶ προκαθεζόμενον οἶκω' || κτ. μθ. ἔνεστ. κ. ἐν συνεφορᾷ μτ. τοῦ πόλις, ἡ καθέδρα, ἡ πρωτεύουσα, ἡ μητροπόλις: Σχόλ. Σοφ. Ἡλ.4 Μυκήλαι ἡ προκαθεζομένη τοῦ Ἄργου πόλις, 2) στρατοπεδεῖα ἐμπροσθεν τόπου τινὸς καὶ πολιορκῶ αὐτόν: Ἀλέξ. Πολ.λ.Εὐσ.Εὐογγ. Προπ.9,27 στρατηγὸς τοὺς προκαθεζομένους τῆς χώρας, Κλήμ. Ἀλ.150,37 προκαθεζομαι τῆς χώρας' 3) ρηματ. π. προκαθεζομαι.

προκαθεμα-ατος (τῷ) νεώτ. νουτ. μέρος τοῦ πρὸς τὴν ὄψιν ἐπιτόματος τοῦ κάλω ἢ τῆς ἀλλοσεως αὐτῆς, μόρτο.

προκαθεκός, μέλλ. προκαθευθήσας, καθέδω, κοιμῶμαι πρότερον ἢ πρόως: Ἀριστ. Σοφ.104 κάπετ' ἐκεῖτο' ἔλθωσ προκαθευθεῖ πρῶ πάνυ' 2) κοιμῶμαι ἀπὸ ἄλλου: Φιλόστρ. Ἀπολλ.7 προεγρηγορότα καὶ προκαθευδόντα.

προκαθηγμένων-όνος (ἰ) Ἐπιγρ. ἐπιθ. τῆς Ἐφεσῆος Ἀρτέμιδος ὁ καθηγμένων 41.

προκαθηγέτης (ἰ) [προκαθηγούμαι] Ἐπιγρ. θηλ. προκαθηγέτις ἐπιθ. θεῶν, οἶον τοῦ Πανός, τοῦ Ἐρμού, τοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ καθηγμένος, ὁ ηγεμῶν.

προκαθηγέτις-ιδος (ἠ) Ἐπιγρ. ἀγέτις θηλ. τοῦ προκαθηγέτης βλ.λ. ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς: Ἐπ. Ἀλ. Ἀδ.9 ἀθανάτων προκαθηγέτις.

προκαθηγήτηρ-ήρος (ἰ) μθγ. ὄργανον σφηνωθεῖς διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν τῶνων βλ.λ.31 ἐν πολεμικῇ μηχανῇ: Φιλ. Μηχ. Βελον.67,4.

προκαθηγητής (ἰ) [προκαθηγούμαι] μθγ. ἀρηγός, πρῶτος: Ἡσιόδ. Αἰθ.10,4 ὁ προκαθηγητής τοῦ συνεδρίου Σισυμβέρης.

προκαθηγόμε-έουμαι μθγ. κ. μων. προπροαιρεσία καὶ ὀδηγῶ τινά: Πολύβ.3,95,6 καὶ γὰρ προκαθηγούτο καὶ προκινεῖσθαι οὗτοι' 2) προκαθορίζω: Πολύβ.3,6,7 αἰτία προκαθηγούμενη κρίσεως' 3) εἶμαι ἐν τῇ πρώτῃ γρομμῇ τῆς παρατάξεως' || μθγ.: Πολύβ.5,86,10 τῆς εὐνοίας προκαθηγούμενης πρὸς τοὺς ἀπὸ τῆς Ἀλεξανδρείας βασιλεῖς' 4) καθοδηγῶ, συμ-βουλεύω: Διον. Ἀλ. Ρωμ.5,65 χρημάτων φημισάμενοι, Σόλωνος προκαθηγόμενοι' 5) εἶπὶ εἰς λογικήν προτεραιότητα, προηγούμενος, ὀντίθ. ἔσομαι: Σέξτ. Ἐμπ. Μαθ.2,101 εἰ προκαθηγεται ἢ ἐν αὐτῷ ἀγόμενος, αὐτ.2,116, Στουδ. Θεοδ.467Β' || τὸ

προκαθηγούμενον ὡς οὐα. ἐν τῇ λογικῇ, τὸ ἡγρούμενον, ἀντιθ. τὸ ἐπόμενον : Σέξτ. Ἐπιλ.Μαθ.2,83-6) μτγ., μον. κ. νεώτ. ἡ προκαθηγούμενη ὡς οὐα. ἡ προσημασμένη μοναστηρίου καλογραφικῶν, ἡ ἰθιγουμενίσσα : Βασ.3,888C 7) ρημ.ατ.λ. προκαθηγούμενον, προκαθηγέτης, προκαθηγητής, προκαθηγήτης.

προκαθημαι κ. νεώτ., ἰων. προκατήμαι, παρακ. τοῦ προκαθησομαι, κἀθημαι πρό τινας, εὐρισκόμαι, κατοικῶ πρό ἄλλων, ἐμψροσθεν ἄλλων : Ἦρ. 7,172 προκατημένους τασοῦτο πρό τῆς ἄλλης Ἑλλάδος ἰέναι τῶν Θεσσαλῶν. - οἱ προκαθήμενοι εἰς τὸ θέατρον ἐπίσημοι : 2) μτ. γενικ. κἀθημαι ἐμψροσθεν τόποι πινός, ὡστε νά ὑπερασπίζω αὐτόν : Ἀριστ.Λ.Ζ. 550b,5 ὁ δὲ πολύπους ὁ θήλυς . . ἐπί τῷ στόματι προκαθῆται τῆς θαλάσσης, τὴν πλεκτάνην ἐπέχων || κ. γεν. προφαλίττω, προαστέω : Ἦρ.8,36 φάσ ἀνακ. ἰων. φανός ἐννοεῖται τῶν ἰαυτοῦ προκατηθῆαι, Εὐρ.Ρήσ.δ οἱ τετράμοιρον νυκτός φυλακὴν πάσης στρατιῆς προκαθῆνται, Θεουκ.8,76 καὶ εἰ ἑουταῦτε ἐν τῇ Σάρμ προκαθημένους, Ξεν.Ἑλλ.5,24, Πολύβ.2,24,15, Ἐπιγρ. οἱ προκαθήμενοι θεοὶ τῆς πόλεως

3) προεδρεύω, προϊστάμαι : Πλάτ.Νομ.758D τὸ προκαθήμενον τῆς πόλεως [οἱ προεστέλλετο], Ἀριστ.Λ.Πολιτ.132b,14 προκαθῆται τοῦ πλήθους || κ. μτφ. : Φιλ.1,603 γεύσεως ὄψεσσις προκαθῆται 4) κ. ἀπολ. κἀθημαι ἐνώπιον τοῦ δήμου, προεδρεύω δημοσίας συνεδριάσεως : Πολύβ.5,63,7, αὐτ.12,16,6 τοὺς προκαθημένους ἀρχοντας διαποροῦντας ἄνωγ τοῦ πράγματος ἐπιστάσασθαι || κ. μτγ. κ. μον. ἐκκλ. οἱ προκαθήμενοι οἱ πρόεδροι τῶν ἐκκλησιαστικῶν συνόδων 5) κἀθημαι πρό ἄλλων κατὰ πραξιμῆν, ἔχω τιμητικὴν ἔδραν, τὴν πρωτοκαθεδρίαν : Στράβ.3,3,7 προκαθῆνται καθ' ἡλικίαν καὶ τιμῆν.

προκαθιδύρομαι μτγ., μτχ. παθ. παρακ. προκαθιδύρομαι, ἐγκαθίσταμαι, τοποθετοῦμαι πρότερον : Ἰώσ.Α.1,19,9 ἐπί τινας λόφους λαμβάνει προκαθιδυρόμενος.

προκαθιροῦμαι-όμοιαι σχόλ. κ. μον. παθ. καθιροῦμαι, ἀφιερώνωμαι προηγουμένως : Σχόλ.Πινδ. Π.4,361 προκαθιρωμένον εὐρόντες βωμόν, Στουδ.Θεόδ.549B 2) ρημ.ατ.λ. προκαθιρώσεις.

προκαθιρώσεις-εως[ή] μον. ἐκκλ. μτ. γενικ. ἡ προηγουμένη καθιρώσεις : Ματθ.8,λαστ.ἐν Συντ. καν.6,429 προκαθιρώσεις ναῶν.

προκαθιζάνω βάλλω πινά νά καθίσει : Ἐπιγρ. Νοτίου προκαθιζάνει με . . εἰς φρέσρ.

προκαθίζω ἀμτέλ., ἰων. προκατίζω, ἐπί πινῶν καὶ γεράνων, πέτωσι δῆλον πρό τὸ ἐμπροσθ καὶ ἔπειτα καθίζω : Ἰλ.Β.463 κλαγγλῶδον προκαθιζόντων 2) κἀθημαι δημοσίας, ἐνώπιον τοῦ δήμου καὶ δικαίως, δέχομαι εἰς ἀκρόασιν τὸν λαόν : Ἦρ. 1,14, αὐτ.1,97 ἔνθα περ πρότερον προκατίζων ἐδικαίε, Ἦρωδιαν.1,9,3 αὐτοὶ μὲν προκαθίστανον ἐν τῷ βασιλεὺς ἔδρῳ || κ. μέσ. : Ἦρ.5,12 φυλάξαντες δὲ ἀρετρὸν προκατίζομενον εἰς τὸ πρόσπιον 3) ἐγκαθίσταμαι προηγουμένως : Πολύβ.20,6,8 ὅτε Κλεμένης εἰς τὸν Ἰσθμὸν προκαθίσθαι, αὐτ.ἀπ.43 πρ. ἐπὶ τῆς διαδόσεως || κ. μέσ. : Ἀριστ.Λ.Πρ.94b,36 ἐνταῦθα ἡ πύκνωσις ἀφροίεται, ὅπου ἀν. προκαθίσθεται ἔσρ, Πολύβ. 10,49,1 μνησίου δ' Ἰνπεῖς προκαθίσθεται φυλάττοντας τὰς περὶ τὸν Ἄριον ποταμὸν διαβάσεις 4) μτ. γενικ. κἀθημαι, παροῦμεν πού καὶ προσάτωμα πινά ἡ τι : Πολύβ.20,3,3 εἰ μὲν αὐτὸς θένεται προκαθίσθεις τῆς Ἠλείου παρασκευάζειν οἰσίαι τὴν ἀσφάλειαν 5) μτ. γενικ. κἀθημαι εἰς ἄνωγεραν θέσιν, προτιμῶμαι : Λουκ.Ζ.Τραγ.9 τὸν κωνοπορῶσιν τούτων προκαθίσειν μω τὸν Αἰγύπτιον 6) μτ. στήνω τὴν πρότερον, οἶον ἐνέδρας : Αλφ.Τακτ.18,9 πρ. ἐνέδρας 7) τοποθε-

τῶ τινα ἐμψροσθεν πρός προφυλοξίν, ὑπεράσπισιν τόπου πινός : Πολύβ.2,24,6 τούτους ὡς ἐπὶ Τυρρανίας προκαθίσται : 8) ρημ.ατ. λ. προκαθίσται.

προκαθίσημι, ἀόρ. β' προκαθίσκα κ. ἐν ἀπαρφ. **προκαθίσταμαι**, καθίσημι τὴ πρότερον, καταθιβάτω, ἡ ρητῶν πικῶν προηγουμένως : Αλφ.Τακτ.15,9 πρ. εἰς βαλανοδόχον βρόχον κ. παθ. : Δίων Κ.62,15 ἐπὶ τῷ ὄδατι τὰ σκεύη προκαθίεται 2) μτφ. ἐν ἀναφ. πρός τὴν πόλιν, ρητῶν, ἐμβάλλω προηγουμένως αὐτὴν εἰς τι : Δημ.179 εἰς δὲ τὴν ταραχὴν ταύτην . . παραινῶ μὴ προκαθίεται τὴν πόλιν ἡμῶν [νὰ καὶ καθυβίσσεται αὐτὴν εἰς ταύτην τὴν σύγχυσιν] 3) μτ. αἰ. κ. ἀπαρφ. σημαίνοντας σκοποῦν, ἀπαστέλλω πινά πρότερον ναῦ, βάτω : Δημ.365 τούτων αὐτὸ προκαθίειν ἐξαπατῶν ὕμας 4) ἐν συνεκφ. μτ. τοῦ λόγου, δόσαν κτ., διαδίδω τὴν πρότερον, βέτω μὴ κωκυφοροῖαν, διασπερῶ : Δίων Κ.58,9 προκαθίει τὸν λόγον, Ἀριστ.Ἑιδ.1,482,1.

προκαθίσαις-εως[ή] (προκαθίσημι) μτγ. το καθίσειν δημοσίας, ἐνώπιον τοῦ δήμου, τὸ δέχεσθαι τὸν λαόν εἰς ἀκρόασιν : Ἰώσ.Α.17,9,5 προκαθίσται ἐπὶ θρόνον βασιλεῖα, Πλούτ.Ἠθ.166Α αἰσχροῦς προκαθίσται πρὸλ. προκαθίσει 2) Ἦσ ἡ κροεδρία προκαθίσει, προτιμῶσει

προκαθίστημι, ἀόρ. προκατίστησα κ. μέσ. προκατιστήσασθαι κ. β' ἐν παθ. σημ. προκατίστην, παρακ. β' ἐν παθ. σημ. προκαθίσταμαι, τοποθετῶ, διορίζω πινά προηγουμένως : Δίων Κ.58,9 ἄρειον αὐτῶν τῶν ὄματοφυλακῶν . . προκατιστήσας || κ. μέσ. : Ξεν.Ἰέρ.9 φυλάκας προκατιστάμενοι || κ. παθ. ἐν τοῖς ἀμτ. χρόνοις, ἀόρ. β' κ. παρακ. β', τοποθετοῦμαι, διορίζομαι πρότερον : Θεουκ.2,22 φυλακῆς οὐ προκατιστικῆς ἰμῆτης καταστάσεως πρότερον φρουραῖς 2) μέσ. παρασκευάζω, τοποθετοῦμαι πρότερον : Δίων.Αλ.Ρητ.1,5,2 ὅτω προκατιστήσασθαι τὸν λόγον 3) μέσ. ἀπολ. ὀρίζω πρότερον : Θεῶν Σ.μ.120Π, Σέξτ. Ἐπιλ.Μαθ. 8,379 οἱ τῶν ἀδελφῶν ἐστὶν ἡ ἀπόδειξις προκατιστήσασθαι || κ. παθ. ὀρίζομαι, καθορίζομαι ἐκ τῶν πρότερον, προηγουμένως : Σέξτ. Ἐπιλ.Μαθ. 11,41 ἐπὶ προκατιστάσει τούτους . . σκεφώμεθα.

προκαθιδήγησεις-εως[ή] μον. ἡ ἐκ τῶν πρότερον καθοδηγησεις, ὁδηγία : Βλεμμ.2,649.

προκαθοροῦμαι-όμα, μέσ. μέλλ. προκατόφομαι, παροτιμῶ, ἐξετάζω, κατασκοπεύω τὴν πρότερον : Ἦρ. 8,23 νῆας ἀπέσται με προκατόφομας

προκαθοροῦμαι-όμοιαι μτγ., παθ. παρακ. -ωσιμῶμενος, ἀφιερώνωμαι πρότερον : Ἠκλύδ.Αθ. 10,37 διὰ τὸ προκαθοροῦσθαι τοῖς θεοῖς τὴν ἐκ τῆς θυσίας ἐπιδοθῆν || καθιροῦμαι : Ἰώσ.Α.16,11,7. **προκατοστομῶ**-έω μον. κοινοτομῶ, νεωτερίζω πρότερον : Γεώργ.Νικιστ.1513

προκατορίζω-ον μον. ἐπὶ τῷ θανάτῳ, ὁ πρό τοῦ καιροῦ ἐπερχόμενος, ὁ πρόωρος, ὁ πρόωγος : Γερμ.Κ. πόλεως 232 προκατορίζω θάνατος.

προκακοπαθῶ-ον ἔσρ. γρ. ἀντὶ προκακοποιῶ βλά. - ΠΔ Μακκ.4,15,2 τῆς τῶν ἐπὶ υἱῶν σωτηρίας προκοροῦν κατὰ τὴν τοῦ τυραννοῦ ὑπόθεσιν [ιδιόθρ. προκακοποιῶ].

πρακαίρεις ἐπίρρ. γλῶσσ. προώρως, πρῶτως. **πρακαίω**, παθ. ἀόρ. προεκοσθῆν κ. β' προκάνην, παθ. παρακ. προκείκαμαι, κίω, ἀνάτω τὴν πρότερον : Θεοφρ.Φ.1 2,4 ἐπὶ τέλει || κ. παθ. κοινοίμαι πρότερον : Ἀέτ.15,14 || κ. παθ. ἀνάπτωμαι πρότερον : Ξεν.Αν.7,2,18 κατέκαμαν ὅτι τούτου ἔνεκα τὰ πύρα προκακοποιούμενα εἴη τῷ Σκυθῶ μῆφ. γρ. ἀντὶ κεκαυμένα

πρακαίρειται μτγ. μέσ. ἴγνομαι κακῶς πρότερον : Εὐσ.Εὐαγγ.Προν.9,432D.

προκακοπαθῶ-έω πάσχω κακῶ, κακοπαθῶ πρότερον : Αλφ.ἀπ.844 ἰδούμ. || Σωφ.1,88

πρόκακος-ον ὁ καθ' ὑπερβολήν, ὁ ὑπερβολικῶς, ὁ πολὺ κακός, ὁ πάγκακος : Αἰσχ. Πέρσ. 586 Πέρσαις ἀνοήτοις κακὰ πρόκακα λέγειν : αὐτ. 990. **πρόκακοῦμαι** ὁμοί μτην σφάλ. κοκκοῦμαι πρότερον, ὕψισται προηγουμένως κακώσεις : Πά Μοικ. 4, 17, 22 ἡ θεία πρόνοια τοῦ Ἰσραὴλ προκακῶθента διέσωσεν, Κλημ. Αλ. 487 προκακωμένους ἀσθενεῖς πολλοὺ, Σχόλ. Ἀριστ. βάρ. 33 προκακῶθentes ἄλλαις νοσησιας. **προκαλίεσθαι**-ατος (τῶ) (προκαλῶ) γλωσσ. ἐρέθισμα. λατ. irritamentum.

προκαλεσθῆναι (οἰ) (προκαλῶ) δημ. ὁ ἐξωθῶν τινα ἐναντίον ἄλλου, ὁ παρακλήσας ἄλλον νὰ πράξῃ τὴν ἰδ. κακόν, ὁ ἀπάνωβάλλης : 8λαστ. Συμμ. II.

προκαλίεσθαι ἐπ. ἀφρ. πιβ. ἐν χρ. κ. τι. ἐνεστ. κ. παρστ. Β' ἐκ παρστ. προκαλίεσθαι, γ' ἐκ παρστ. προκαλίεσθαι, προκαλῶ εἰς ἀγῶνα, εἰς μάχην κτ. : Ἰλ. Β 19 προκαλίεσθαι πάντας ἀρίστους ἀντίθρον μαχέσασθαι, αὐτ. Δ 389 ἀλλ' οὐ ἀεθλεύειν προκαλίεσθαι, Ὀδ. Ω 228, αὐτ. Σ 20' 2) ρηματ. η. προκαλίεσθαι.

προκαλινδοῦμαι-έομαι παθ. προκλινοῦμαι, προκλινοῦμαι, κλινοῦμαι, πλῆθος πρὸ τῶν ποδῶν τινοῦ : Ἰσοκρ. 4, 151 ἐξεταζόμενοι πρὸς αὐτοῖς τοῖς βασιλείοις καὶ προκαλινδοῦμοι (ιδρ. προκλινοῦμενοι), Δημ. 450 οὗτος δ' ἔκεινον μὲν προκαλινδοῦσθαι καὶ τοὺς παῖδας ἦδεν, Ἰουλ. Ἐπιστ. 205 πρ. Ἰγνησι τοῖς ἐμοῖς, Ἀριστ. αἰν. 1, 27 προκαλινδομένη τῶν ποδῶν ἱκετήρας.

προκαλίεσθαι-ατος (τῶ) (προκαλίεσθαι) γλωσσ. πρόκλησις, προκήρυξις.

προκαλύπτω-ατος (τῶ) (προκαλύπτω) κ. νεώτ. τὸ πρὸς προκαλύψην χροῖσμον, τὸ παραπέτασμα τὸ χρησιμῶν ὡς θύρα· πρβλ. μεριπέτες, κουρτίνα : Αἰσχ. Ἀγ. 691 ἐκ τῶν ἀβροτίμων προκαλυμμάτων ἔπελευσεν ζεφύρου γίγαντος αἰθρα 2) τὸ πρὸς ἀκρίην καὶ προσφάλλην χρησιμῶν κάλυμμα, τὸ περικάλυμμα, περιθλήμα, σκέπασμα : Πη. Λοκρ. 100Β σάρξ ὀστέων προκαλύμμα, Οἰουκ. 2, 75 προκαλύμματα εἴχε δέρσεσι καὶ διωθέρας 3) μτη. τὸ ἀπακρύπτειν τὴν πρόσημον, πρόφασιν, ἀπεκφυγή : Οἰουκ. 3, 67 ἀμαρτανόμεναι δὲ λόγοι ἔπεισι κοσηθῆντες προκαλύμματα γίνονται, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 6, 77 προκαλύμμα τῆς ἀπάτης Μάνων Οὐαλέριον εὐρεσθε, Ἰώσ. ΑΙ 5, 3, 1, Ἀρετ. Χρον. Παθ. I, 15 γεμῆτων ἀπατηλῶν προκαλύμματα ἢ χολή, Λουκ. Μισθ. Συν. 5, αὐτ. Ψευδοκ. 31 ὡς προκαλύμματα τῆς βδελυρίας, Ἐπιρ.

προκαλυπτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν προκαλύψην βλλ. 2), ὁ πρὸς αὐτὴν χροῖσμος : προκαλυπτικὸν ἀπάσπασμα 1) νεώτ. στρατ. προκαλυπτικός φλοῖος τὸ σύνολον τῶν μῶλων προκχωρημένων στρατευμάτων.

προκαλύπτω κ. νεώτ. μέλλ. προκαλύψω, ἀφρ. ἐπροκάλυψαι κ. μέσ. προουκαλύψωμαι, παθ. πασκ. προουκαλύμμαι, κωμῶ τὴν ἐμπροσθέν τινοῦ, θέτω ὡς κάλυμμα : Αἰν. Τακτ. 32, 9 πρ. παραπετάσματα 1) μέσ. βάλω ἐπάνω μου ὡς κάλυμμα : Ἐφρ. IT 312 πέπλων... προουκαλύπτες' εὐνήτους ὄφεις ἰδ. ἀνάγν. προουκαλυπτεῖν, αὐτ. Φοῖν. 1485' 1) κ. μέσ. ἔγω π. ὡς προκαλύμματα : Πλάτ. Γοργ. 523D πρὸ τῆς φυγῆς τῆς αὐτῶν ὄφθαλμοῦς καὶ ὡτα καὶ ὀδον τὸ σῶμα προκαλυμμένον 2) μέσ. μτη. χρησιμοποιοῦ τὴν ὡς πρόσημον, πρόφασιν, προφασίζομαι : Πλάτ. Πρωτ. 316D, Κλων Ἐπιστ. 15, 1) προκαλύπτομαι δόξαν μετριότητος 1) καλύπτω, σκεπάζω, ἀπακρύπτω τινὲς θίαν : Ξεν. Αν. 3, 4, 8 ἦλιον δὲ νεφέλη προκαλύψασα ἠρόνας μέχρι ἐξελθῆναι οὐ ἀνθρώποι (κωδ. ἦλιος νεφέλην προκαλύψασα) 1) κ. μέσ. : Εἰρ. Μελ. 1147 προουκαλύψατ' ἄμματα ἐκάλυψε τοὺς ὄφθαλμοὺς τῆς 1) κ. παθ. καλύπτομαι, σκεπάζομαι : Ξεν. ΚΠ 5, 4,

45 ταῦτα δὲ πάντα δεῖ προκαλύφθαι τοῖς ὀφθαλμοῖς 4) νεώτ. στρατ. προφυλάττω, ὑπερασπίω τὴν διὰ προκαλύψης βλλ. 2) 5) ρηματ. η. προκαλύμω, προουκαλύψω. **προκαλύψω**-εως (ῆ) (προκαλύπτω) λεξ. κ. νεώτ. ἡ πράξις τοῦ προκαλύπτω, ἡ κάλυψις ἐκ τῶν ἐμπροσθέν, ἡ ἀπόκρυψις : Ὀπιο. Στεφ. ἐν λ. 2) μτη. πρόφασιν 3) νεώτ. στρατ. τὸ σύνολον τῶν μέσων καὶ ἐνεργησῶν, δι' ὧν ἐπιτυχάνεται ἡ ἀπόκρυσις ἀπιδιδασκτικῆς ἐπιδρωμῆς τοῦ ἀντιπάλου, **προκαλῶ**-έω κ. μων. νεώτ. κ. δημ. μέσ. προουκαλύσθη κ. συνηρ. προουκαλύσθη κ. ἐπ. προουκαλύσθη (Ἰλ. Ν 809) κ. παθ. προουκαλύσθη κ. συνηρ. προουκαλύθη, καλῶ τινα ἐμπροσθ. : Δίων Κ 44, 34 κ. παθ. : Πολύβ. 23, 9, 2 προουκαλύθωντων τῶν ἀεσταλόμενων προσεστώτων ὀπὸ τῶν Ἀχαιοῶν 2) συνηρ. ὡς μέσ. καλῶ τινα ἔξω πρὸς ἑμαυτὸν, ὁσον εἰς μάχην, εἰς ἀγῶνα κτ., προουκαλῶ, φωνάζω νὰ βῆ 7) μετριόπουμ' ἐπίστε κ. μτ. ἀπαρφ. Ἡσ. ἐπροουκαλύψατ' ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦ ἀλασκωκοῦ, εἰς ὄμιλον ἀρετῆς καλεῖσθαι τινα ποτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ ἀγομένου καὶ προτρέπουμένου : Ἰλ. Γ 432 181 νῦν προουκαλύσσαι. Μενέλαον ἀεσθῆσαι μαχέσασθαι, Ξεν. Ἄνομη 2, 3, 17 ἐπιειδῶν ἀσθηταῖσι οὐ προουκαλύσμεν ἑαυτὸν εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτο, αὐτ. ΚΠ 1, 4, 4 ταῦτα προουκαλεῖτο τοὺς συνόντας, Ἀνακρέων 12, 7, Λουκ. Θε. Δ 7, 3 προουκαλύσμενος τὸν ἐρωτα καταπέλασιν εὐθῶς, Αἰλ. ΠΙ 1, 24 παροῖμ. ἐν Πλάτ. Θεαίτ. 183D ἰππείας εἰς πεδίον προκαλῆ, Σωκράτης εἰς λόγους προουκαλούμενος ἰππὶ ἀνθρώπου προουκαλούστος ἔτερον εἰς ὃ, τὸ ἐκνεῶς ἀκριβῶς ἔξεγγε' 1) κ. γεν. προουκαλῶ τινα εἰς τὴν φιλικῶς, ὁσον εἰς πότον, δέλιπον κτ. : Κριτ. ἀπ. 6, 7D, Ἀνακρ. 14, 4 πρ. τινα συμπαίξειν, Πλάτ. Συμμ. 217C προουκαλοῦμαι δὴ αὐτὸν πρὸς τὸ συνδιεπιτεῖναι, Μέν. 268' 3) μέσ. προουκαλῶ τινα εἰς τὴν ἐκ τῶν προτέρων, παραινῶν, προτρέψωμ. Ἡσ. προουκαλεῖται καλεῖ προτρέπει : Ἡρ. 4, 201 ποιεῖν τὴν ἄλλη γῆ ἰσάπεδον ἄμα ἡμέρη δὲ εἰς λόγους προουκαλέετο τὸς Βαρκαίους, Οἰουκ. 3, 34 ὁ δὲ προουκαλεῖτο εἰς λόγους ἰππῶτων ἐν τῷ διατείχεσθαι Ἀρκάδιον ἀρχοντα, αὐτ. 4, 19 Λακεδαιμόνιοι δὲ ὄμια προουκαλοῦνται εἰς σπονδὰς καὶ δίαυλων πολέμου, αὐτ. 5, 43, δημ. 586 προουκαλεσθ' ἐπὶ τιμωρίαν τὸν παθόντα πρβλ. Πολύβ. 3, 77, 7 βουλόμενος προουκαλεῖσθαι πρὸς εὐνοίαν ἰβέλων νὰ προσεβῆσθαι πρὸς αὐτόν 1) κ. μτ. αἰτ. κ. ἀπαρφ. προουκαλῶ, προτρέπω νῦν νὰ πράξῃ π. : Οἰουκ. 5, 112 προουκαλούμεθα διὰ φιλοῖ εἶναι καὶ ἐκ γῆς ἡμῶν ἀναχωρήσει, Ξεν. Ἐλλ. 2, 2, 15, Ἰσοκρ. 5, 91 ὡστε προουκαλούμενος Κλέαρχον καὶ τοὺς ἄλλους ἡγεμόνας εἰς λόγους ἐβέβηεν' κ. αὐτὸν προγμ. : Ἀριστ. Πολιτ. 1331a, 22 ἔλλαν ὡς ἐπὶ προκαλεῖται παρασκευάζειν ἕνα τῶν συσσίτων κ. ὄπλο. : Οἰουκ. 4, 20 αὐτῶν τὴν προουκαλούμενων χαρισμένων τὴν μῶλων ἢ βίασματων (κατ' ἴδιον σὰς πρόκλησιν, πρότασιν, Πλάτ. Πολ. 451C ἄλλως τε καὶ ἐπιειδῶ σὺ οὕτω προκαλεῖ 4) ἀνεπιθῶνομαι, ἀναφροσύνη πρὸς τινα περὶ τινοῦ ἐπικολούω, ἐκκολούμαι π. τ. : Πολύβ. 26, 2, 13 προουκαλοῦντο ἐπὶ τῶν ἀπισθητοῦμένων ἐπὶ Ρωμαίων 3) μτ. αἰτ. πράγμ. προτείνω, προτρέπω : Ἀριστ. Ἀγ. 984 προεῖπὶ πολλὰ προουκαλοῦμενοι, αὐτ. Ἰλλ. 796 τὰς σπονδὰς προουκαλοῦνται, Οἰουκ. 2, 72 ἄπειρ καὶ πρότερον ἔβη προουκαλεσάμεθα, αὐτ. 2, 73, αὐτ. 5, 37 τὴν ἐρημῆν προουκαλοῦμενοι κ. μτ. διπλῆς αἰτ. : Ἀριστ. Ἀγ. 652 διὰ ταῦθ' ὄμια Λακεδαιμόνιοι τὴν ἐρήνην προουκαλοῦνται, Πλάτ. Εὐθῶφρ. 5A, αὐτ. Χαρμ. 169C ἀ προουκαλοῦμαι αὐτῶν 6) κτ. τὸ ἀττ. δικίον, προτείνω τὸ ἀντιθέω μου καὶ μὴ δικαστικὴν διάγνωσιν τοῦ διαμφορητοῦ δικίου, ὁσον διατηρῶ

σίαν, παράστασις μαρτύρων κτ.: *Ανθρ.1,6 δ και ἐγὼ προκαλοῦμαι, αὐτ.6,23 προκαλοῦμαι αὐτὸν εὐθὺς τότε, Λευκ.24,9, Δημ.829 προκαλεῖτο δ' ἐθέλειν ἐπιδείξει μὴ τὴν οὐσίαν, αὐτ.850 προκαλοῦμαι κατὰ δῆμονος ἐς μαρτυρίαν, αὐτ.969 προκαλοῦνται πρόκλησις ἡμῶς ὡς οὐ δεξιόμενους αὐτ.1240 οὐ προκαλεσάμενος ἐς ἄρκον τὸν πατέρα, αὐτ.1279 ὡς ἄρκον εἰδίδου ἐγὼ τῆ τούτων μητρὶ και τὴν ἑμαυτοῦ τὸν αὐτὸν ὁμόσιον προκαλοῦμαι. κ. παθ.: Θουκ.1,34 προκληθέντες γὰρ περὶ Ἐπιδήμιον ἐς κρίσιν πολέμῳ. 7) ἐγκαλῶ τινα πρὸ τοῦ δικαστηρίου, προσκαλῶ στὸ δικαστήριον: Λουκ.Τιμ.46 προκαλοῦμαι ἐς τραύματος ἐς Ἄρειον πάγον [ἰδιόθ. προσκαλοῦμαι]. 8) γεν. προσκαλῶ νὰ ἐμφανισθῆ: Εὐρ., Ἡρ.308 προκαλοῦμαι ἐγγύθειον. . . σέθεν, Λουκ.Τιμ.4 μὴ κάμης ἐκ τῶ βάθους τὸν Θεσαυρὸν ἐς τοῦφαναὲς προκαλοῦμένην. 9) νεώτ. διδῶ ἀφορμὴν, γίνουσι αἴτια ἀπελτέμαστα τῶνος ἐπιφέρω, ἐγγεῖρω: ἡ δυστυχία του προκαλεῖ τὸν οἶκτον, τὴν συμπάθειαν. κ. παθ.: προεκήθη παυκὸς εἰς τὸ χρηματιστήριον. 10) μ.ν. καλῶ πρότερον, ὀνομάζω: Μιχ. Ἀκομ. 2,173]. 11) ρημ.τι. προκάλεσμα, πρόκλησις, προκλητικὸς, πρόκλητος.

προκάμβριος -ον νεώτ. γεωλ. ὁ ἀνήλικος ἢ ὁ γενόμενος κατὰ τὴν πρὸ τῆς καμβρίου περιόδου περιοχὴν τῆς προϊστορίας τῆς γῆς.

προκάμνω κ. νεώτ., δημ. προκαῖνον βλλ., ὄδρ. β' προέκασον κ. συνηρ. προέκασον, ἐργάζομαι, κοπιᾷς πρότερον: Θέοιγ.925 οὐτε γὰρ ἂν προκαίμων ἄλλω κάματον μεταδοίης. 2) μτ. γενικ. κοπιᾷς ὑπὲρ τινος, ὑπερασπάζομαι τινά: Σοφ. ΑΙ.1270 οὐ σὺ πολλὰκίς τὴν ἑμὴν προτιφάνω προέκασες ψυχὴν δοξί. 3) προεποικίωμαι, ἀπακάνω: ΑΙσχ.Εὐμ.78 μὴ πρόκαμνε τάνδε Βουκολοῦμενος πόνον, Εὐρ., Ἡρ.119 μὴ πάσα προκάμνητε βαρὸ τὲ κῶλον κ. ἐπὶ κυνῶν: Πολυδ.5,64 προσηφίσι πολλὰ και προκαμνέ. 4) ἔχω πρότερον ἀσθενεῖαν, πάσχω πρὶν: Θουκ.2,49 εἰ δὲ τὴν προκαμνέ τὴ ἐς τοῦτο πάντα ἀπεκρίθη. 5) ἰθιόμοι ἐκ τῶν πρότερον, στενοχωροῦμαι προηγουμένως: Θουκ.2,39 πρὶν γίνεσθαι ἡμῖν τοῖς τὲ μέλλουσιν ἀλγενοῖς μὴ προκαμνέ. κ. μτ. γενικ.: Αἰλ.ΠΙ.14,6 μὴ τῶν ἐπιτόνων προκαμνέιν.

προκάμυλος -ον μτγ. ὁ πρὸς τὸ ἐμπρὸς κεκαμμένος, λυγισμένος, καμπουραμένος. 2) τὸ προκαμυλῶν ὡς οὐα, τὸ φυτὸν ἀδρότισον βλλ.: ΨΔισκ.3,24.

προκακόνιον [τὸ] μ.ν. τὸ κανόνιον βλλ.4), ἀστρονομικόν, μαθηματικὸν διάγραμμα, ἐν ᾧ καθορίζονται εἰς ἀκόστος συνοδικὰ και ημερολογιακά αὐξήσεις: Μίετοχ.Θ. ἐν Σάβ.1, ριε' ἐκθεσις κανονίου ὁ καλεῖται οὕτωται πως Προκακόνιον, και διασάφεισι τῆς ἐκθέσεως αὐτοῦ.

προκάκω δημ., ὄδρ. [ἐ]πρόκαμα, κ. [ἐ]πρόκανα, προκαμῶμαι, προφθάνω: ἔχω πολλὰς δουλειὰς και δὲν τίς προκάω, - καλὰ πού πρόκαμες και δὲ.σ' ἔπιασε ἢ βροχί, - τὸν ἐπρόκαμα ζωντανῶν. 2) καταφθάνω.

προκάρηριον [τὸ] μτγ. κ. νεώτ. ἀνατ. ἢ πρὸ τῆς καρδίας μοῖρα τοῦ θωρακικοῦ τοιχώματος ἢ πρὸς τὸ στομάχι τοῦ στομάχου: Πολυδ.2,164 ἐπρόκαριον δὲ τὸ ὑπὸ τὴν στήθει ἐγκαλον μαλοκὸν και σαρκώδες, κατὰ τὸ στομάχι τῆς κοιλίας: Ροῦθ.π. Ὀρειδ.6,27.

προκάρηριος -ον [κάρηριον] μτγ. ὁ κατακεκλιμένος πρὸς τὰ ἔμπρὸς, μὲ τὴν κεφαλὴν εἰς τὰ ἔμπροσθεν, ὁ πρηνὴς, ὁ πενόμενος μπροστῶτα: Διόδ.Ζωκ.ΑΠ.7,632 ἐπνηθίει προκάρηριος, αὐτ. 9,533. ἢ ὁ πεσὼν κατὰ κεφαλῆς: Μουσαῖ.338 προκάρηριος ἀπ' ἡλιθάτου νέσε πύργου.

προκάρουμαι -δομαι παθ. καρῶμαι πρότερον, βυθίζομαι πρότερον εἰς βαθὺν ὄπνον, ναρκώνομαι προηγουμένως: Ἰνπ.Προρρ.1,155, οὐτ.Κωκ.25.

προκάρπιον [τὸ] μτγ. τὸ ἐμπροσθεν τῆς χειρὸς μέχρι τοῦ καρπού Πολυδ.2,142 ἐπρόκαρπιον μὲν καλεῖται τὸ πρὸ τοῦ καρπού. . .

προκαρποφορῶ -έω μτγ. καρποφορῶ πρότερον: Κύριλλ.2,160Α.

προκάς -άδος [ἡ] ἢ πρόξ, τὸ πλάτων: Ὑμν. Ἄφρ. 71 παρδάσις τε θοαὶ προκάων ἀκρόηροι.

προκαταβαίνω καταβαίνω πρότερον, προηγουμένως, ἐπὶ ἐμβρυον: Ἀριστλ.ΣΙ.533β,31 και τὸ ἐμβρυον, ἐάν ὁ γόνιμος, προκαταβαίνει τῷ ὀγδώ μιν. κ. γεν.: Διόδ.Σ.15,85. Δίων Κ.61,3 ἔπιασαν τὸν νεανίσκον προκαταθῆναι. 2) εἰσέρχομαι εἰς λουτρόν τὸ πρῶτον: Γαλ.11,60δ.

προκαταβάλλω κ. νεώτ. κ. δημ., ὄδρ. προκατέβαλον κ. δημ. προκατέβαλα, παθ. ὄδρ. προκατέβληθην, μτγ. παθ. παρκα. προκατατέβλημένος, καταβάλλω, καταρρίπτω τὸ πρότερον ἢ κ. παθ. καταπινοῖμαι, κατατροχίζομαι πρότερον: Φιλ.1,320 τὸ μηρυκόμενον τὴν προκαταβληθεῖσαν ἐπιλείπει τροφήν. 2) ἐφορμίζω τὸ πρῶτον. κ. παθ.: Ἡλιόδ.Χειρ. π. Ὀρειδ.58,35,2.

3) μέσ. καταβάλλω τὰ θεμελία τινος πρότερον: Φιλ.2,47δ, ΔιωνΚ.43,49 ἔβατον προκατέβαλετο μέν, οὐκ ἐξέτελεσε δὲ, αὐτ.57,10 πρ-οικοδομήματα ἢ κ. μτφ.: Ἄνδρῶν.ΡΠ.8,577Μ πρ- τὰ ἄρχα και τὰς αἰτίας κ. παθ.: Φιλ.1,405'. 4) παθ. ἐξαντλοῦμαι προηγουμένως: Γαλ.19,601'. 5) νεώτ. κ. δημ. καταβάλλω ἐκ τῶν πρότερον, προηληρώων: μὸυ προκατέβαλε τὸ μνηστικόν κ.παθ. ὁ τὸ ἐνοικίον προκαταβάλλεται. 6) ρημ.τι. προκαταβλήτησ, προκατάβλημα, προκατάβλητος.

προκαταβάπτω μτγ. κ. μ.ν. ἐμβάπτω πρότερον: Ὀλίμω. Ἀλχ.94Β'. κ. παθ.: Παῦλ.Αιγ.3,70.

προκαταβάπτω μτγ. καταβάπτω πρότερον: Ἄπ.Σαν.4,3.

προκαταβολή [ἡ] [προκαταβάλλω] μτγ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ καταβολὴ ἐκ τῶν πρότερον, ἡ προέκπαις, ἡ προηληρωμή. 2) π.Ἄττ. τὸ χρηματικὸν πασὸν τὸ προκαταβαλλόμενον ὡς ἐγγύσις ἀπὸ τοῦ μισθομένου δημοσίου προσόδου, οἷον οἱ τελῶναι ὑφείλουν νὰ προηληρώσωσιν ἀναλογισθόντες αὐτάς: ΑΒ.193,7,Φάτ.,ΕΜ.148,52 ἢ νεώτ. κ. δημ. τὸ προκαταβαλλόμενον ἰδίᾳ τμήμα τοῦ ὄλου ποσοῦ ἐφ' οὗ ἔχει τις μελλοντικὸν δικαίωμα: πῆρα προκαταβολὴ ἀπὸ τὸ μισθὸ μ.ν. ἀνευ προκαταβολῆς οὐδεμία παραγγελία ἐκτελεῖται. 3) τὸ θεμελίον, ἡ βῆσις ἢ μτφ. ἐπὶ ἱατρικῆς θεραπείας: Φιλοδ.3,1 πρ- τῆ θεραπείας. 4) ὁ προηγουμένος ὄρος: Ἀμμων.Φιλ.145,12.

προκαταβολικός -ῆς-ὸν νεώτ. ὁ ἐκ τῶν πρότερον καταβαλλόμενος: προκαταβολικὴ πληρωμή. 2) συνεκδ. ὁ ἐκ τῶν πρότερον γινόμενος: προκαταβολικὴ ἐπιφύλοξις κ. ἐπίρρ. -ὡς κ. δημ. -ὸ ἐκ τῶν πρότερον: μὸυ ἐπληρώσε προκαταβολικῶς τὰ ἡμερομισθία.

προκαταβρίχω μτγ. καταβρίχω, περιερρ. τῶ πὶ πρότερον, προηγουμένως: Διοσκ.3,78.

προκαταγγέλλω μτγ. κ. μ.ν., ὄδρ. προκατήγγελλω, κ. παθ. παρκα. προκατήγγελλένος, ἀναγγέλλω, διακηρύττω τὸ ἐκ τῶν πρότερον, προαναγγέλλω: ΚΔ.Πράξ.3,18 ὁ δὲ Θεὸς ἂ προκατήγγελλε διὰ στόματος πάντων τῶν προφητῶν αὐτοῦ παθεῖν τὸν Χριστόν, ἴωσ ΑΙ.2,5,2 τοῦ προκαταγγελλαντός σοι τὰ ἀγαθὰ, Μνησι.1,29 Προφητικὰ πόρρωθεν φωνῶν προκατήγγελλον. κ. παθ.: ΚΔ.Καρν.2,9,5 ἴνα . . . προκαταρτίσωσι τὴν προκαταγγελλήνιν ἐκλογίαν ὑμῶν, Κλήμ. Ἀλ.Στρωμ. 3,543 ἡ Λευιτικὴ . . . φυλὴ εἰς τὴν προκαταγγελλένην εἰσῆλθε γῆν. 2) ρημ.τι. προκαταγγέλλοις,

προκαταγγέλω, προκαταγγέλλω, προκαταγγελλικός.

προκατάγγελλος-ως (ή) [προκαταγγέλλω] σχόλ. ή προτέρα ἀγγελία, ή προειδοποίησης : Σχόλ. Θουκ.2,1 άνευ προκαταγγέλλουσας.

προκαταγγελλικός-ή-όν γιν. δ. προκαταγγέλλων, δ. προειδοποιών : Μεθόδ.180C.

προκαταγγελλικός έπίρρο, γιν. διά προκαταγγέλλουσα, διά προειδοποιούσα : Έπιφάν.2,9A.

προκατάγγελλος-ον [προκαταγγέλλω] μαν. δ. προαναγγελλείς : Δαμασκ.1 έν ΜΓ 96,649.

προκαταγγέλλω-ορος [όί] [προκαταγγέλλω] γιν. δ. προκαταγγέλλων, δ. προαναγγέλλων, δ. προειδοποιών : Έπιφάν.2,148B.

προκαταγελώ-όω γιν. μτ. γενικ. καταγελώ, περιγελώ, περιποιζώ τινά έκ τών προτέρων, προηγουμένων : Ιουλ.Λόγ.δ,182A προκαταγέλασαντες ώσπερ ένίοτε τών παιδευτηρίων [κόδ., δ.άνόγν. προκαταγελώ].

προκαταγινώσκω γιν. κ. προκαταγινώσκω, άόρ. β' προκατέγνω, παρακ. προκατέγνωκα, καταγινώσκω έκ τών προτέρων, καταδικάζω τινά κατά προηγουμένη ίδίαν άπόφαση, αρδικώς πριν ή άκούσω την κατηγορίαν ή άπολογία : 'Αριστοφ.Σφ.919 μή προκαταγινώσκ' ..., πριν άν γ' άκούσας άμφότερών, Δημ.586 προκατέγνωκεν δ. δήμος ταύτου εις Ιερών καθεζόμενος, Πολύδ.2, 42,2 πρβλ.Δημ.226 μή προκατεγινώκιναι μηδέν || μτ. άπαρφ. ή μτ. ειδικής προτ. : Θουκ.3,53 δέδιμεν όχι μή προκαταγινώσκω ήμῶν τάς άρετάς ήσους είναι τών άμπετέρων ήγκλημα αυτά ποιητά, Λυσ.20,21 έκείνοι δέ- σφών αύτων προκατεγόντες άδικειν όλιγονται, Αισχίν.2,7 μηδέν προκατεγνωκότας, ώς άδικώ. 2) μτ. αιτ. κ. γενικ. προκαταγινώσκω τινός φόνον άποφαρίζω έκ τών προτέρων κατά τινός ός φωνέας : Αντιφ. 5,85, Λυσ.19,10 μή όνν προκαταγινώκεται άδικίαν τοί εις αύτόν μόν μικρά δαπανώντος 3) μτ. αιτ. κ. γενικ. προκαταγινώσκω θανάτων τινος καταδικάζω τινά εις θάνατον έκ τών προτέρων : Διδό.Σ 18,60 θάνατον αύτου προκατεγνωκότας πρβλ.Δίαν Κ 46,11 τιμωρίαν αύτός σαυτο προκαταγινώσκει 4) ρηματ. π. προκαταγινώστων, προκαταγινώσις.

προκαταγνύμαι σχόλ. παθ. κατασυντρίβωμαι πρότερον, κατασκηκίζομαι προηγουμένως : Σχόλ. 'Οδ.Γ 296 προκαταγνυμένον περί αύτόν τών κυμάτων [τόν λίθον].

προκαταγνώσις-ως (ή) λεξ. [προκαταγινώσκω] ή προηγουμένη, ή προκαταρκτική καταδίκη, ή κατάκρισις : Όπσ.Στεφ. έν λ.

προκαταγοητεύω γιν. έκκλ. καταγοητεύω τινά πρότερον, καταμαγεύω, έξασπώ τινά προηγουμένως : Νειλ."Επιστ.50,343.

προκαταγοητικός γιν., παθ. μέλλ. προκαταχθήσομαι, κατέχομαι, εισελθώ πρότερον εις τόν λιμένα : Λουκ.Κατάκ.11B και μήν Ισας ήμῶν και προκαταχθήσομαι 2) ρηματ. π. προαναγοηγής.

προκαταγράφω γιν. - καταγράφω προηγουμένως : 'Επικ.Φάσ.26C [πιθ.γρ.], Σωφ.1,1.

προκαταγγυή (ή) [προκατάγομαι] γιν., δ. πρότερος, δ. προηγουμένος έν τή λιμένει εισελθούς : 'Αρρ.Αν.16,5 έμαθον όι ναύαρχοι τών άμφι Νικόνορα τήν έν τή Λάδη προκαταγγυήν.

προκαταγνίζομαι γιν., άπερηνικό, κατακινώ τό πρώτον : 'Ιεροκλ.Πλ.Προν.12,447B.

προκαταδεικνύμι γιν. κ. -δεικνύω καταδεικνύω έκ τών προτέρων : Κύριλλ.1,629B.

προκαταδέω μαν., μτ. άόρ. προκαταδήσας, άδνω, δεσμεύω τινά ή τι έκ τών προτέρων, προηγουμένων κ. μτφ. : ΚΜανασσ.Χρον.296B προκατάδηςας έαυτόν άρκοσι φρικτωδέστατος.

προκαταδικάζομαι, άώρ. προκαταδικάζομαι καταδικάζομαι πρότερον, προηγουμένως : Δείν, άπ.89, 'Ηροκλεω.Πιν.1,171 προκαταδικάζω δύο μνάς [εις άπότιση δύο μνάη].

προκαταδερνίτις μαν. καταρηνωθ. φωνεύω τινά πρότερον διά τού δόρατος : Κίνωνμ."Ιστ.63B τών προκαταδερνισθέντων.

προκαταδουλοῦμαι άόρμαι γιν. παθ. καταδουλοῦμαι πρότερον, ύποτάσσομαι, ύποδουλόνομαι προηγουμένως : Διδό.Σ 12,1 προκαταδουλοῦμένων τών κατά τήν 'Ασίαν 'Ελληνίδων πόλεων.

προκαταδών δ. προκαταδῶν βλ.λ.

προκαταδῶν γιν. κ. προκαταδῶν, άόρ. β' προκατέδω, καταδουθίζω τινά πρότερον : 'Ιππαρχ. 1,5,17 ούχ όσον ύστερεί τοῦ ταύρου, άλλα και προκαταδῶναι || κ. παθ. καταδουθίζομαι πρότερον, καταποντίζομαι προηγουμένως : Γαλ.9,906, 'Αλέξ."Αρρ.Μετ.31,25, 'Ηραιστ."Αστρ.2,11.

προκαταθάπτω γιν. θάπτω τινά πρότερον, παρσώνω προηγουμένως : Γρη.Ναζ.1,360C.

προκαταθητικός ή-όν [προκαταθηβαί] δ. προκαταθημένος, δ. διόλουριθμένος τινά πρότερον, δ. προδιαθεσιακός : Φωδωρ. έίεν. . έπίρρημα άποθετικόν και προκαταθητικόν.

προκαταθῆναι τρέχω πρός τό κάτω πρότερον, προτρέχω ώς πρόσκοπος : Ξεν."Ακ.δ,3,10 Ιππείς προκαταθῆντες [δ.γρ. καταθῆντες].

προκαταθήναι άκούω τι εις τό έμπροσθεν ή πρότερον, προσκαῶ || μέσ. : 'Ησ. «προκαταθήσασθαι» προσκαῶσθαι.

προκατακίω γιν. αικίζω, κοκοποιώ, βασανίζω τινά πρότερον : Έύσ."Εκκλ."Ιστ.1,13 άν μή προκατεκίωτο τό σώματα.

προκατακινώ-όω γιν. κ. μαν. προκαταδρέχω, περιγνώω, περιγρανίττω τινά ή τι πρότερον : Γαλ.10,910 προκατακινών έλαίω θερμῶ, 'Ορειδ. άπ.76,110, Παυλ.Αγ.3,81.

προκαταίρω γιν. εισπλέω πρότερον εις τόν λιμένα, προκατόγομαι : Φιλόστρ."Ηρ.10,4 προκατάραι τών πέλας εις λιμένα τινά ή άκτήν.

προκαταίρωμαι άόμαι γιν. άποθ. αιτώμαι, κατηγορώ πρότερον : Κύριλλ.360C.

προκατακλιών κατοικώ τινά πρότερον : Δίαν Κ 60,34 τά γράμματα τοῦ Κλαυδίου προκατεκλουσεν 2) έπί στρατιωτών, προχωρώ και κατακλιώ : Ξεν."Ακ.1,6,2 τοῦς προκατακόντας Ιππείας ή κατακόντας άν ένεδρεύσας ή ζώντας πολλούς αύτόν άν έλοι.

προκατακείμαι γιν. άποθ. κατακείμαι, είμαι άνοκελιμένος πρό άλλου τινός, όσον έν δεινῶν : Λουκ.Μισθ.Συν.26 έι ύπεροφθειή όν τών προκατακειμένων, 'Ηλιόδ.Α18,4,16 δειξαντες τόν προκατακειμένον.

προκατακλίνω γιν. κατακλίνω τινά πρό τών άλλων, όσον έν δεινῶν, παρακαθίζω τινά έν τή πρώτῃ ή άνωτέρῃ θέσει της τραπέζας : 'Ιώσ.Α1 15,24 παρά τας έσπίτας της προκατακλίνων αύτόν || μέσ. προκατακείμαι, είμαι άνοκελιμένος πρό άλλου τινός : Λουκ.Θε.Δ 13,1 άλλα θέλει. . . τουτοί τόν φαρμακεία προκατακλίνεσθαι μου ; 2) κήπτω πρότερον : 'Ιώσ.Π1 5,6,3 θίσσαντο καθ' ός θει και προκατακλίνοντο Ιό Ιόσι 3) ρηματ. π. προκατακλιόσις.

προκατακλιόσις-ως (ή) [προκατακλίνω] γιν. ή πρώτη θέσις έν δεινῶν : 'Ιώσ.Α1 20,3,2 τας περί τας έσπίτας προκατακλιόσις.

προκατακλύω γιν., περιδρέω, κατακόλυπτω διά τών ύδάτων πρότερον : Θεόφρ.Φ1 9,11,2 τών έλικών τών μόν ύγρών έρρόν έπιπάττοντα προκατακλύζοντα έν οίων θερμῶ.

προκατακλυσματος-α-ον νεώτ. δ. άνήκων ή άναφερόμενος εις τοῦς πρό τοῦ κατακλυσμοῦ

χρόνους, ὁ προηγηθεὶς τοῦ κατακλισμοῦ· || κ. κτ. ἐπέκτ. ὁ πεπαιωμένος, ὁ παρπάλας· ρούχα προκακλισμάτα.

προκατακλώ-ᾶω μτγν. κατακλώ, κατακομματιάζω τὴ πρότερον· Ἰωα.Α1 10,7,4 τὰς ψυχὰς αὐτῶν προκατακλώνωτα.

προκατακινῶ μτγν. κατακινῶ πρότερον, κατακόπτω εἰς μικρὰ τεμάχια προηγουμένως· Γαλ.2,27β· κ. παθ.· Διοσκ.2,123 πρ- ἄλκαεικας.

προκατακοιμῶ μτγν. κατακοιμῶ τὴν πρότερον, τὸν ἀποκοιμῶ προηγουμένως· Κλημ. Ἀλ. 181,23 πρ- αὐτὸν τῶν πρῶτων.

προκατακόπτω κατακόπτω, κατακομματιάζω τινὰ ἢ τὴ προτῷ· Ἀντιφάν.230,7 βούην τοῖς ἀκλήτοις προκατακόπτειν πανταχῶ [σφάξεϊν] || κ. μτφ. φονεῖω πρότερον, σκοτῶν, θανατώνω· Εὐ- νάβ.Β Σοφ.480β πρ- πολλοῦς.

προκατακρίνω μτγν., παρακ. προκατακρίκω, κατακρίνω τινὰ ἢ τὴ ἐκ τῶν προτέρων, θεωρῶ, κατηγορῶ τινὰ ἢ τὴ προηγουμένη, ἢ προλήψεως ὡς κακῶν· Πλουτ. Ἠθ.112δ· 2) κατακρίνω τὴ ἐν παραβολῇ πρὸς τὴ· Σπράτ.ΑΠ 12,207 [σφ.πρ.1]

προκαταλαγχάνω καταλαγχάνω τὴ πρότερον, καταλαμβάνω προηγουμένως τὴ διὰ κλήρου· Σχολ. Πινδ. Ν. 3,129.

προκαταλαμβάνω κ. μον. κ. νεώτ., μέλλω προκαταλήφωμαι κ. παθ. προκαταλήφθησμαι, ἄορ. β' προκατέλαβον κ. μέσ. προκατελάβουμαι, παθ. ἄορ. α' προκατελήφθην, παθ. παρακ. προκατελήφμαι, καταλαμβάνω ἐκ τῶν προτέρων, ἴδιω διὰ στρατιωτικῆς δυνάμεως, προφθάνω καὶ κυριεύω· Θουκ.2,2 ἐβούλοτο τὴν Πλάταιον αἰεὶ σφεὶς διάφορον οὖσαν εἶναι ἐρήνην τε καὶ τοῦ παλαιοῦ μῆνη φανεροῦ καθεστῶτος προκατελάβειν, Σεν. Αν.1,3,6 τί κωλεῖ καὶ τὰ ἀκρά ἤντι κελύπει Κέρων προκαταλαβεῖν || ὄμ. κ. μέσ.· Πολύβ.2,27,5 ὄρμησι οὐσῶν προκαταλαβέσθαι τὴν ἀκροπόλιν· || κ. παθ. καταλαμβάνωμαι, κυριεύωμαι ἐκ τῶν προτέρων· Θουκ.4,89 προκαταλαμβάνονται αἱ τε Σίφαι καὶ ἡ Χαίρωνες· 2) γεν. καταλαμβάνω πρότερον, προκατῶ· Αἰσχίν.2,108 προκαταλαμβάνω τὰ Φίλιπποι ὡσαύτως ἄλλαισι λόγοις μὴ καταλείπειν, αὐτ.3,71, αὐτ.3,248· || κ. παθ. ἀρρολαμβάνω τὴ διὰ λόγου, διαπραγματεύομαι, ὁμῶς περὶ τινος πρότερον· Ἰσοκρ.4,74 χαλεπὸν ἔστιν ὄστανον ἐπελθόντα λέγειν περὶ πραγμάτων πάλαι προκατελήφμενων· 3) ἐνώσθι τὴ πρότερον, καταλαβῶμαι προηγουμένως· Γαλ.1,183· κ. παθ.· Σέξτ. Ἐπιφ.Μοδ.8,169 προκαταλαμβάνεται τὸ σημεῖον τοῦ σημεῖωτοῦ· 4) παθ. ἐπὶ γεγαυότων, ὀρίζομαι ἐκ τῶν προτέρων· Διογεν. Ἐπ.3,51 πρ- ὑπὸ τῆς ἐμαρμένης· 5) μτφ. προλαμβάνω, μεταπίνω· Θουκ.1,57 βούλομαι προκαταλαμβάνειν τῶν πόλεων τὰ ἀποστάσει, αὐτ.3,46 προκαταλαμβάνειν ὅπως πρῶ· ἔς ἐπίνοιον τοῦτο Ἰωσι, αὐτ.6,18· κ. ἀπολ.· Θουκ.3,2 ἐ μὴ τις προκαταλήφεται ἥδη· || κ. ἐπὶ νομοθέτῳ· Πλάτ.Νόμ.853β ὡστε εἶναι νομοθετεῖν προκαταλαμβάνοντα καὶ ἀπειλοῦντα· || κ. ἐπὶ ἀγορεύουσας· Ἀριστ.Ρητ. Ἀλ.144α,6 πρ- τὰ ἐπίδοξα λέγουσαι· 6) μτφ. ἐπὶ προσ., ἀφωδῶς ἐπέροχου, προλαμβάνω· Θουκ.3,3 δεικνύσας προκαταλαβεῖν ἐβούλομαι· || κ. ὄμτφ. ἐλέγχουμαι ἀφινδίας· Πολύβ.38,8,3 τοῦ γενομένου προκαταλαβόντος ταύτων· || ὄμ. κ. μέσ.· Πολύβ.3,36,8 τοῖς φίλοις ὁμῶν οὗτος εἰς τὸ προκαταλαβέσθαι, Διόδ.Σ 1, 82· κ. παθ.· Δειν.11 τῶν . προκατελήφμενων κατηγορημάτων ἰτῶν κατηγοριῶν ὅσαι πρότερον ἔγένοντο· || λαμβάνωμαι ἐγκαίρω· Φιλομ.π. Ἄετ.9,7 προκαταλαβέντες ἀναλαμβάνονται· 7) καταβάλλω πρότερον· Θουκ.1,33 προκαταλαμβάνω ἡμῶν νόν ἐς τὴν ὑμέτερον ἐπιχειρήσιν,

αὐτ.1,36 Κορίνθιοι ἡμῶς προκαταλήφονται· κ. παθ.· Πολύβ.16,34,11 ὅσαι μὴ δεσμοῖς ἢ τισιούταις ἀνάγκαις προκατελήφθησαν· 8) κερδίζω ὑπὲρ ἑμαυτοῦ πρότερον, προσεγκώ· Πλάτ.Πολ.494C προκαταλαμβάνει καὶ προκολεῖται τὴν μέλλουσαν τινος δύναμιν, Δημ.367, Αἰσχίν.3,67 τοῖς οὐδὲν παροῖσι πρῶσειν προκαταλαμβάνων τὴν ἐκκλησίαν· 9) ἐξασφαλίζω· Ἰνν.Δ1,3,67 πρ- ὑγίειν κ. παθ.· Γαλ.4,70ς· 10) δένω ἀσφαλῶς, στερεῶς· Σωφ.Επιδ.1· 11) δένω μτφ. πεῖθω τινὰ νῶν σχηματίζω γνώμην ἐκ τῶν προτέρων, πρὶν ἢ μελετῆσαι τὴ ἐπακρίτως, προδιαθέω τινὰ πρὸς τὴ· τὸν προκατέλαβον οἱ φίλοι του· κ. παθ.· εἶναι προκατελήφμενος ἐναντίον μου· 12) ρηματ.π. προκατάληψι, προκαταληπτικός, -πτεόν.

προκαταλήγω σχόλ. καταλάμω, καταφωτίζω τὴ πρότερον· Σχολ. Ἰλ.Σ 486.

προκαταλείνω μτγν. καταλείνω τὴ πρότερον, κἀνω τὴ προηγουμένης λείνω, ὁμάλων, Ἰσοκρ. πρῶ ἐκ τῶν προτέρων· || κ. μτφ.· Ἰω.Χρυσ.11,97.

προκαταλόγομαι, παθ. ἄορ. προκατελέγθην, μτφ. παθ. παρακ. προκαταλεγέμενος Ἰ' Ἀθην.3,119Α κ. προκατελεγμένω Ἰ' Ἀπολλ.δύσκ. Συντ.213,11, περιγράφουμαι πρότερον, προηρημένουςοι· Ἠρ. 4,175 ἐσώσης τῆς ἄλλης τῆς προκαταλεγείσης Λιθύσις φίλης, Ἀπολλ.δύσκ. Συντ.213,1 ἡ προκατελεγμένη σύνταξις Ἰ' Ἀθην.3,119Α τί διαφέρει τοῦ προκαταλεγμένου ἡμιταρίου.

προκαταλείπω πάλ. καταλείπω τὴ ὡς κληρονομῶν πρότερον, κληροδοτῶ προηγουμένης.

προκαταλῆγμι μτγν. ἄμτφ. καταλῆγω πρότερον, τελειώσω προηγουμένης· Πολύβ.2,14,6 ὁ προκαταλῆγουσα λείπει τοῦ μὴ συνάπειν αὐτῷ· 2) προλαμβάνω τὴν λῆξιν, τὸ τέλος· Γαλ.19,201· 3) ρηματ.π. προκατάληψι, προκαταληπτικός.

προκαταληπτικός-ή-όν (προκαταλήγω) μτγν. εἶδ. ἐν τῇ μελικῇ ποιήσει τῶν ἀρχαίων, τὰ μέτρα τὰ ἔχοντα ἐν ἀρχῇ ἢ ἐν μέσῳ καταληπτικούς πόδας· Ἠφαίστ.Ποιητ.15,18 προκαταληπτικὸν τροχαῖον.

προκατάληξις-εως (ἢ) (προκαταλήγω) μτγν. ἡ προηγουμένη, ἡ προκατορκτικὴ λῆξις· Γαλ.19,216.

προκαταλήπτικός-ή-όν μτγν. ὁ προφυλακτικός· Γαλ.12,780 πρ- ὀφθαλμός, Ὀρειδ.ἀπ.107, Ἄετ.7,3, Ἐπιφάν.1,417.

προκατάληψις-εως (ἢ) (προκαταλαμβάνω) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. -η ἢ πρότερον κατάληψις, ἀλωςίτινος· Ἰουλι.Λόγ.2,74C πρ- τῶν ἐκβολῶν· 2) ρητορικὸν σχῆμα, καθ' ὃ ῥήτωρ προκαταλαμβάνων ἐνδεχομένην ἀντίρρησην ὄντ τοῦ ἀντιπάλου ἀνασκευάζει αὐτὴν· Ἀριστ.Ρητ. Ἀλ.142βα,β, αὐτ.1432β,11· 3) ἡ προκατορκτικὴ ἀντιλήψις, μάθησις· Ἦσ. ἐν λ. καταφθασιμένη ἐκ προκατελήψεως· 4) νεώτ. κ. δημ. γνώμη σχηματισθεῖσα ἐκ τῶν προτέρων ἐξ ἐπηρεασμοῦ καὶ χωρὶς ἐνδελεχῆ ἐξέτασιν τῶν πραγμάτων, ἴδ. ἐπὶ κακού.

προκαταλήρα-ῶ μον. παρασάλλω τινὰ πρότερον θερμῶς, ἐκλιπορῶ προηγουμένης· Ἄνν. Κομν.414λ ἐγὼ τε κατελήρασα, καὶ οἱ παρεγύριον προκατελήρασαν τὴν ὑμέτερον βασιλείαν.

προκαταλλασσομαι μτγν., πθ. παθ. παρακ. προκαταλλαγμένω, συνδιαλλάττομαι πρότερον, συμφυλάνομαι, συμβιβάζομαι προηγουμένης· Δίων Κ55,10Α προκαταλλήθαι ἐπὶ τῷ τῆς Ἀρμενίας ἀποστῆναι· 2) κτ. μτφ. παρακ. ὁ προκατῆλας χρόνος ὁ ἐκ τῶν προτέρων συμπερημένος, ὀρισμένος· Κλημ. Ἀλ.184 εἰς συμπλήρωσιν τοῦ χρόνου τοῦ προκατῆλαμένου.

προκαταλύω καταλύω, καταρῶ τὴ πρότερον, προηγουμένης· Θουκ.3,84 ἐν ἄλλων τιμωρίαις προκαταλύει τῶν νόμων, Δημ.1290 προκατέλυσαν οὗτοι τὸν πλοῦτον, Ἰωα.Α11,6,5· || ἐν φρ. προκαταλύω τὸν βίον τοῦ ἔργου ἀποθνήσκω

πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ἔργου: Πλούτ. Σδλ.32 ὄψθ' ὅτι ἀρξέμενος προκατέλκει τὸ ἔργον τὸν βίον 2) μέσ. καταπαύει τὸ πρότερον· προηγουμένως, ὡς τὸν πόλεμον, τὴν ἔχθρην: Ἡρ.7,6 ἀναβέβηκεσαν γὰρ τὴν ἔχθρην προκαταλυσάμενοι, Διον. Ἀλ. Ρωμ.8,47 προκαταλυσάσθαι τὸν πόλεμον 3) παροικῶν, ἐμποδίζω: Γαλ.10,223 κί μέτριος εἶη ὁ πυρετός ὥστε μὴ προκαταλίσει τὴν δύναμιν τοῦ νοσοῦντος 4) μτγ. ἀμτβ. ἀναπαύομαι πρότερον, προηγουμένως: Φιλ.1,229 λόγους προεντυγχάνει θεῖους, παρ' οἷς προκαταλείπει.

προκαταμαλάσσω μτγ. μαλάσσω καλῶς, καθιστῶ τὴν ἰσὺν μαλακὴν ἐκ τῶν προτέρων: παρ.εὐθλὴ ἐν Διοσκ.Εὐθλ.1,187, Κλύμ. Ἀλλ.6,24Β.

προκαταμυθάνω μανθάνω ἢ ζεῖτάζω τὴ ἀκριβῶς ἐκ τῶν προτέρων: Ἀντιλλ. Ὀρειδ.8,5,1 προκαταμυθηκέναι, Δίων Κ 52,33.

προκαταμνυτεύομαι μτγ. προμαντεύω, προφητεύω: Διον. Ἀλ. Ρητ.2,8 προκαταμνυτεύομενον περὶ τῶν παιδῶν.

προκαταμνύω μτγ. καταμνύω, καταγγέλλω πρότερον: Κύριλλ. ἐν Μει. α.α.ε.ε. Class.10,382.

προκαταναλίσκω μτγ. καταναλίσκω, ἐξοδεύω ἐκ τῶν προτέρων, πρότερον, προξενῶντῶ: Σάτυρ.20 προκαταναλίσκεν τὰ ἐξόδια || μτφ. κατεξενῶντῶ, καταφθείρω τινά: Πασειδ.3,36 προκαταναλίσκεν τινά τας βασανίους κ. παθ.: Διον. Ἀλ. Ρωμ.3,44.

προκατανίζω μτγ., μτφ. ἀορ. προκατανίφασσα, νίπτω καλῶς πρότερον: Ἡρακλ. Τορ.π. Γαλ.13,727.

προκατανόησις-εως (ἡ) ἢ ἐκ τῶν προτέρων κατανόησις, γνώσις, ἢ πρόγνωσις: Ἐπιφ. κ. Διογ. Α 10,79.

προκατανοῖ (ἡ) πᾶν προσηγυμένῃ βασική(μ)φ. **προκατανοῶ-έω** μτγ. κατανοῶ, ἕνωσθ' καλῶς τὸ πρότερον: Ἰώσ.1Α 17,11, Ὀνήσανδρ.14,4 προκατανοεῖν ὄψεις, Γαλ.2,606.

προκατανῶ-έω μτγ. ἀντλῶ, χῶναι τὴν τελειώσ' πρότερον: Διοσκ.Εὐθλ.1,168, Γαλ.13,632, Ἀέτ.12,27.

προκατανώσω μτγ., ἀπτ. -τω κατανώσω, κατατριπῶ διὰ τῆς λήξεως πρότερον τινά: Δίων Κ 51,14 προκατανώξασα τὸν βραχίονα.

προκαταξίω μτγ., καταξίω, ξίω, ἀποξίω καλῶς τὴν προηγουμένης: Ἀσικληπιάδ. Πρ.η. Γαλ. 12,41 ἰσοβί, Ἀρχηγ.π. Ἀέτ.6,55.

προκαταπαύω μτγ. καταπαύω τινά ἀπὸ τινος πρότερον, κἂν νὰ σταματήσῃ, διακόψῃ κἂν ποῖσις (ἀπό) κάτι πρῶτύτερα: Λιδάν. Λόγ.18,99 αὐτὸς δυνηθείς προκαταπαύσασθαι τοῦ φρονήματος 2) καταπαύω, σταματῶ τινά προτού τινά: Γαλ.6,286 προκαταπαύειν τινά τοῦ συμμέτρου.

προκαταπέμνω μτγ. καταπέμνω πρότερον, στέλλω κἂν κἀποῖον προτού: Ἰούαν. Ἰστ.ἀπ.240D.

προκαταπλημπῶ μον. ὑπεροπληρῶ, κατεμπίμω τὸ πρότερον: Κεδρ. Γεωργ.575B καταπλημπέμον τὸ στρατόπεδον λαφύρων.

προκαταπληρημῶ μτγ. προκατακαλώ βλλ.: Δίων Κ 66,3 προκαταπληρῶσθαι τὸ μνημεῖον.

προκαταπίνω μτγ. καταπίνω πρότερον κ. μτφ. καταναλίσκω ἐκ τῶν προτέρων: Ἰώσ. Π15,10,3 τοῖς προκαταπίουσι τὸ ἀρπαγαμένον.

προκαταπίπτω μτγ. καταπίπτω πρότερον: Μάρκ. Αὐρ.4,15 πολλὰ λιδανωτοῦ βουλάρια .. τὸ μέν προκάπεσεν τὸ δ' ὕστερον || πῖπτω κἂν πρὸ τινος, πρὶν συμβῆ τινά: Πλούτ. Ἡ8,458D προκαταπίπτει τοῦ τέλους 2) μτφ. προκαταπίπτω τῆ ψυχῆ καταπίπτω ψυχικῶς ἀποβαρύνομαι ἐκ τῶν προτέρων: Διδόξ. Σ 20,9 τὸ δὲ πολιτικὸν πλῆθος ἀπειρον δὲ πολέμου, προκαταπέπῳκε τας ψυχας 3) ἐπὶ λόγων, φημῶν, φθῶν, πέφω μεταξὺ τοῦ πλῆθους, κυκλοφορῶ ἐξ ὧθεν ἐβῶν: Πλούτ. Παιμ.143 λόγοι προκατεπίπτον εἰς τὴν Ρώμην.

προκαταπλάσσω μτγ. ἐπιθέτω κατάπλωσα πρότερον: Γαλ.13,547, Ἡρόδ. Ἰστ.ρ.π. Ὀρειδ.ἀπ.70 κ. Ἀέτ.5,130.

προκαταπλέω μτγ. καταπλέω, κατάγομαι εἰς λιμένα πρότερον: Πολυδ.1,21,4 μετὰ νεῶν ἐπακαίκεα προκαταπλέωσον εἰς τὴν Μοσίνην.

προκαταπλήσω μτγ. καταπλήσω, κατατριπῶ, ἐβδάλω φέρον εἰς τινά πρότερον κ. παθ.: Διδόξ. Σ 19,106 τῶν συμμειχῶν τὰς φυχὰς προκαταπληγμένας ἀνεκτίησας, Δίων Κ 47,34 μέσ. ἐν ἐνεργ. σμψ.: Πολυδ.6,5,70,6 προκαταπληγμένους ἐξ ἐφόδου παρέλαβε καὶ ταῦτην τὴν πόλιν.

προκαταπονώ-έω μτγ. καταπονώ τινα, κἂν νὰ κησῆσθαι, νὰ κουρασθῆς τὴν πρότερον: Ἀγαθῖν. π. Ὀρειδ.10,7,14 προκαταπονεῖ τὰ σμῆματα || τολαιμῶ πρότερον: Ροῦφ. π. Ὀρειδ.6,666,9,1.

προκαταπονώ-έω μον. προκαταπλήσω, κατατριπῶ ἐκ τῶν προτέρων: Ἀω. Καίμ.135C προκαταπονεῖν διὰ τῆς προηγουμένην ἦταν.

προκαταρρα-σπος (τὸ) σχόλ. ἢ πρὸ τῆς θεωρίας ἀσπιδῆ: Σχόλ. Ἀρ.660 ἢ πρὸλ. πρὸθεῖα.

προκαταρῶ-έω μτγ. καταρῶ τὸ πρότερον, προκαταπαύω βλλ.: Κύριλλ.14,172.

προκαταριθμῶ-έω μτγ. καταριθμῶ, ἀπαριθμῶ πρότερον: Σέξτ. Εὐμ. Μαθ.7,363 (ποβί. 2) διηγοῦμαι, ἐκθέτω ἐν τοῖς προηγουμένοις, ἀνατορῶ: Ἡρόδ. Ἰστ.ρ.π. Ὀρειδ.5,30,21 (ποβί.), Σχόλ. Ἰλ.Ν 689 προελεγγόμενοι προκαταριθμῶμενοι.

προκαταρτικῶς ἢ-ὄν μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν προκαταρτῆν βλλ., προκαταρτικῶς ἀρχικός, ἀμέσως, βασικός: Χρῆσ. Στωϊκ. 2,292, Πλούτ. Ἡ8,1056D προκαταρτικὴ αἰτία ἢ κτηρμένη, -προκαταρτικῶς ὄρος || ὁ πληθ. τοῦ οὐδ. ὡς οὐα τὰ προκαταρτικὰ τὰ ἀμέσως αἴτια τῶν πραγμάτων: Σέξτ. Εὐμ. Πυρρ.3,16, Διοσκ. Πρσομ.52 2) κ. νεώτ. ὁ πρὸ τοῦ κυρίου ἔργου κἂν πρὸς παρασκευὴν αὐτοῦ τὸ ἐπιστηνῶν εἰς αὐτὸ γινόμενος, προπαρασκευαστικός, προεπισταγωγικός, προσημοικός: Ἐρμού.18,2,9 προκαταρτικὰ ἔννοιαι, αὐτ.1,12 προκαταρτικὰ νοήματα, -προκαταρτικὰ διατάξεις - ἐνεργεῖαι - διαπροκαταρτικαί - ἐργασίαι, -προκαταρτικὴ διδασκαλία || νεώτ. ὁ πληθ. τοῦ οὐδ. ὡς οὐα τὰ προκαταρτικὰ τὸ σύνολον τῶν προπαρασκευαστικῶν ἢ προεπιστηνῶν ἐνεργειῶν: προκαταρτικὴ τῆς ἐορτῆς - τῆς συμφωνίας ὄμ. ὡς τίτλος προεπιστηνικοῦ κεφαλαίου ἐν ὄμῳ, συγκρημμοὶ κτλ. || ἐπιφρ. νεώτ. προκαταρτικῶς κατὰ τρεῶν προκαταρτικῶν, προεπισταγωγικῶν.

3) παῖων προκαταρτικῶς ὁ ἀπὸ μακρῶς συλλοβῆς ἀρχόμενος νετάρμοσις ποῦς (υ)συῖ ἀντὶ παῖων καταληκτικῶς (υ)συ-: Δημῆτρ.38,39.

προκαταρξίζω-εως (ἡ) μτγ. ἡ πρώτη ἐμφρῆξις τινος || εἶδ. προκαταρξίς τῆς δικῆς ὡς δικανικός ὄρος, ἐφερσις ἀγωγῆς (ιστ. litis contestatio): Κωδ. Ἰουστιν.1,3,45,4 ὄμ. πᾶν προκαταρξίς τοῦ δικαστηρίου.

προκαταρρηγνύω μτγ. καταρρηγνύω τὸ πρότερον ὄθ. καταρρίπτω, καταστρέφω, κρεμῶ πρότερον: Δίων Κ 36,7 (ποβί.) τὰς γὰρ γεφύρας οἱ βάρβαροι προκαταρρηγνῶν.

προκαταρτίξω κ. νεώτ. καταρτίξω, ἐτοιμάξω, διευθετῶ, συμπληρῶ τὸ πρότερον: Ἰνν. Εὐσῆ.8 προκαταρτισμένος, Φιλ. Βελον.95,40, Κδ Κορ.2,9,5 ἴνα .. προκαταρτίσῃ τὴν προκαταγγελλομένην εὐλογίαν ὄμων.

προκαταρτίσκεις-εως (ἡ) νεώτ. προκαταρτισμός, προκαταρτισμός (ἶ) μον. κ. νεώτ. τὸ προκαταρτίσθαι βλλ., ἢ ἐκ τῶν προτέρων ἐτοιμασία, προετοιμασία, προδιευθέτης: Μάξ. Ὀμολ.1,108D ὡς πρᾶσοκωμένους γνώσεως προκαταρτισμόν.

προκαταρτών μτγν. προπαρασκευάζω. προ-τοιμάζω ή προδιότινω: Γλαύτ. Ήβ.31D τους δια-καθούς πρό τῶ δεινὰ καὶ θυμοειδείς .. προκαταρτώντες.

προκαταρτή (ή) μτγν. η πρώτη ἀρχή, ὁθ. ἡ ἀρχή, καταγωγή, προέλευσις πινος τίτλος συγγράμ-ματος τοῦ Ζήν.Κ.π. Φιλῶδ. ἐν Ἡρακλ.1005,7 περί τῆς τοῦ ἀβράου προκαταρτή.

προκαταρτή οὐσί μτγν. Ἰδρυτής θεμελιωτής πινος.Πρόκλ.Πλάτ.Θεολ.4,16 προκαταρτής τελετής

προκατάρχω ὄρχομαι, ἀρχίζω πρώτος: Φιλ.1487 ἡ προκατάρχουσα χάρις, Ἀπολλ.Διδσκ.Συντ.244,9 ἡ προκατάρχουσα διάθεσις. || εἰμαι ὁ πρωταρχικός, ὁ ἐν ἀρχῇ, ὁ προηγηθείς ὁθ. ὁ αἰ-τίος πινος: πρβλ. προκαταρχικός: Γλαύτ. Ήβ.574D

προκατάρχοντος αὐτῆς τῆς εἰσαρμένης εἰσαρ-μένου, Διοσκ.Προοίμ. τῶν αἰτίων τινὰ μὲν ἔστι τὰ προκατάρχοντα, Γολ.9,1: πρβλ.Σωφ.2,17, Δα-μόσκ.Ἀρχ.284 τῆς σωματικῆς ἀπάσης κινήσεως προκαταρχούσης. 2) ὄρχομαι ἔργου ἢ πρά-ξεως πινος πρό τῶν ἄλλων, ὄρχίζω ἐγὼ πρώτος, κῶνα, δῖνω τὴν ἀρχή: Διδσκ.Σ.38,6 προκατάρχειν μισοφροσύνη, Ἀπολλ.Διδσκ.Ἀντων.40,10 προκατάρ-χειν χάριτος, Δίων.Κ.50,2. || μέσ. κ. εἰώτ. ἐν τῇ αὐτῇ σμῆ. : Διον.Ἀλ.Ρωμ.7,72 προκατάρχεσθαι τῆς ὄρχησεως, Διδσκ.Σ.2,13 ἄγκυλῶν ὅτι προκα-τάρχεται τὸ πάλαιον μηδὲν ἀδικηθείσα, Ἰώα. Α1,1,20,2 προκατάρχεσθαι τῆς μάχης, αὐτ.7,15,1

προκατάρχεσθαι ἐδοίκασι, Δίων.Κ.ἀπ.40,4 προκα-τάρχεσθαι ἔχθρας, αὐτ.58,1 πρ-λοιδορίας, Ἐπιγρ. προκατάρχεται ἰκῶδ. προκατάρχεται τοῦ .. σώ-ματος τὸ στυγιῶν σκότος. || μέσ. ἀπολ. ὄρχο-μαι πρώτος ἔχθροπραξίαν: Πολύδ.3,31,5 κτῆσα-σθαι τὴ καὶ προκατάρχεσθαι σπουδάζων, Δίων.Κ.41,59, Ἡλιῶδ.Φλ.ΗΝικ.104,9. 3) μέσ. ἐγείρω ἀνάγειν κατά πινος (λατ. sitem contestari) Πλωσα: πρβλ. προκατάρχεις. 4) προκατάρχομαι τῶν τῶν ἰερῶν ἀποπέμω εἰς τῶ τῆν πηλὴν τῆς ἐπιστάσεως τῆς θυσίας καὶ τῆς τελεώσεως τῶν προκαταρχτι-κῶν αὐτῆς: Θεουκ.1,25 ὅστε γὰρ ἐν πανηγυρίαι τοῖς κωνιαῖς διδοῦντες γέρα τὰ νομιζόμενα ὅστε Κορινθίω ἀνδρὶ προκαταρχόμενοι τῶν ἰερῶν (κτ. δ. ἐρμ. ὅτιε προσεφέροντες τὴν πρώτην καὶ καλλίστην μερίδα τοῦ θύματος), Ἄνθ. Ἐρμ.Πόλ.1,110.

προκατασίω μτγν. κατασίω, κλονίζω ἰσχυ-ρώς ἐκ τῶν προτέρων, κ. μτγ. : Λιδάν.λόγ.64,96 προκατασίειν τὰς γνῶμας τῶ φόδω.

προκατασκέπτομαι, μέλλ. -σκέψομαι, ἀόρ. -σκέψομαι, ἐξετάζω μετὰ προσοχῆς ἐκ τῶν προ-τέρων: Διον.Ἀλ.Ρωμ.11,26, Ἀρρ.Ἀν.1,13,1 τοῦς .. προκατασκέφομενους τὰ τῶν πολεμίων.

προκατασκευιά κατασκευιά, παρασκευιά-ω, ἐτοιμάζω τὴ ἐκ τῶν προτέρων: Ἰνπ.Αἰμ.Ἰπασθ., Ξεν.ΚΠ3,1,19 εἰρκτικός προπαρασκευάζων ταῖτα ἰώε εἰρκτικός, ὡς φυλακικός, Ἀριστλ.Χρωμ.792b,5 [πασθ.], Διδσκ.Σ.15,3 προκατασκευαίνω κῆλην, Πολύδ.1,21,3 προκατασκευασθέντων ἀπὸ τούτων ἀμα τῶ συντελεσθῆναι τὰς ναῦς καθελκυσάντες, Δίων.Κ.60,34 προπαρασκευαζέειν φάρμακον. || μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμῆ. : ΠΔ Σοφ.Σειρ.Πρόλ.26 προκατα-σκευαζόμενοι τὰ ἦθη ἐν νόμῳ βιοτεύειν, Γαλλ.6,180, Πολύδ.4,32,7 προκατασκευασμένοι φίλους

κατασπασάντες ἐκ τῶν προτέρων φίλους: || ἰσχυ-ροποιῶ, ἐπιγνώω, δυναμῶω τὴ ἐκ τῶν προτέρων: Ἄνθ. Τακτ.16,16 προκατασκευάζειν ἐπιβολή. 2) ρητ. μεταχειρίζομαι τὴν προκατασκευὴν βλλ.2), κῶνα χρῆσιν προκατασκευῆς: Ἐρμγ.Εὐρ.3,2 ὄμ. αὐτ. Στά.3, προκατασκευαζόμενος στασιασμός.

προκατασκευάσματος ἰσοί σχολ. προπα-ρασκευῆ, προετοιμάσεως: Στάλ.Ὀδ.Α.262.

προκατασκευαστικός ἡ-ὄν μτγν. ὁ ἀναφε-ρόμενος εἰς τὴν προκατασκευὴν βλλ., προπαρα-

σκευαστικός: Ἀριστ.δ.ΤΡ.2,5168 [ἠσφ.γρ.], Ἰω. Χρυσ.4,124. || Ἐπιγρ. προκατασκευαστικός κατά τρόπον προκατασκευαστικός: Ἐπιφάν.1,784.

προκατασκευή (ή) μτγν. προπαρασκευαστική ἀσκηση, προγύμνασις: Πολύδ.6,9,20,7 προκατα-σκευή περί τοῦς βυθούσις: || προπαρασκευῆ, κατάστρωσις, προτοιμασία: Ἰώα.Π1,2,2,3 προκατασκευὴ στρατηγίματος [δ.γρ.]. 2) πρόλο-γος προοίμιον, εἰσαγωγή: Πολύδ.1,3,10 ἐκ .. τῶν βιβλίων καὶ τῆς ἐν ταῦταις προκατασκευῆς αὐτ.1,13,7. 3) ἐν τῇ ρητ. προσημική ἐκθεσις τῶν σημείων περί ἄν θὰ διηλήσῃ ὁ ρήτωρ: Ἐρμγ. Εὐρ.3,1 ἡ προκατασκευή καὶ ἐκθεσις καὶ ἐπαγγε-λία καὶ ὑπόσχεσις λέγεται.

προκατασκευροῦμαι-όμαι μτγν. παθ. κατα-σκιροῦμαι, ἐπιστρώνομαι διὰ σκίρων προτέρων ὁθ. σκλήρονομαι. || κ. μτγ. σκλήρονομαι, λαμ-βάνω σταθερῶν διαμορφῶσιν ὑπὸ τοῦ χρόνου: ΠάΜακκ.3,4,1 ἀπέχεται προκατασκευρομένη.

προκατασκήνῃ ἡ μον. παρατηρῶν, ἐξετάζω μετὰ προσοχῆς, κατασκοπεῖω τὴ ἐκ τῶν προτέ-ρων: Ἄλιων Δ.12,24 οἱ προκατασκοπεῖν σταλέντες.

προκατασκόζομαι μον. κατασκόζομαι, κα-τασκόβω προηγουμένως Γεώργ.Νικουμ.1372 [ἐκδ.Μι.].

προκατασπεῖω μτγν. σπεῖρω τὴ πρότερον: Πλάτ. || μτγ. ἐμφυτεύω, ἐμβάλλω τὴ εἰς τῶνα ἐκ τῶν προτέρων: Ἄνθ.Γαζ.Θεάφ.56b προκατασπει-ρων ἐν τοῖς θνητοῖς τὸ ἀθάνατον.

προκατάστασις-εως (ή) μτγν. προεἰσαγωγή, εἰσαγωγή: Διον.Ἀλ.Ρητ.7,4 τοιαυτῆς προκαταστά-σεως γενομένης. || προκατάστασις τῆς διηγή-σεως προδηλῆσις βλλ.: Ἐρμγ.Εὐρ.2,1.

προκαταστατικός ἡ-ὄν μτγν. ὁ ἀνῆκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν προκατάστασιν βλλ., προ-εἰσαγωγικός, προπαρασκευαστικός: Σὼπ.ἐν Ρήτ.8, 58W προκαταστατικὸν τῶν ζητημάτων νοήματα.

προκατατέλλω μτγν. κ. μον. κατατέλλω, ἐλατῶνω, κῶνα τὴν καταπέση τὴ πρώτη, κατα-πρόνω, κωνεύω τὴ προηγουμένως: Ἀριστ.δ.Κ.2,15 προκατατέλλειν τὴν διδόνον, Εἰστ.104,14 προκατατέλλων τὸν θυμὸν αὐτοῦ.

προκατατίσω μον. στήματιζω, στήληται προηγουμένως: Στουδ.Θεοδ.708 [ἐκδ.Μι.] προκα-τεστημένα πλημμελήματα.

προκατατοχάζομαι μτγν. ἀποβλέπω ἐκ τῶν προτέρων εἰς τὴν: Πτολ.Τετραδ.107.

προκατατρέφω μτγν. ἀνατρέφω, ἀνοδο-γυρίζω τὴ προηγουμένως ὁθ. κατατρέφω, ἀφαι-ρίζω: Ἰώα.Π1,4,7,3. || προκατατρέφω [ἐν. τὸν βίον] προαποθνήσκω: Φιλῶδ.ἐν Ἡρακλ.104f,8, Διογ.Λ.2,138 ὁ μὲν τὸ Ἀσκηλιῶδης προκατέ-στρεφεν ἐν Ἐρστρίῳ γνησίος ἦδη: πρβλ. προκα-ταστροφή. 2) μτγν. προκατατρέφω εἰς τὴν πε-ρὶω, τελειώνω, διακόπτω, σταματῶ που ἐκ τῶν προτέρων: Ἐπικ.Δόξ.25.

προκατατροφή (ή) μτγν. τὸ προκατατρέ-φειν τὸν βίον, ὁ θάνατος πρό τοῦ θανάτου ἄλλων: Διον.Λ.10,151 τὴν τὸ τελευταῖον προκατα-στροφήν πρβλ. προκαταστροφή.

προκατατρέφω μτγν. αὐρῶν τὴν κατά γῆς πρότε-ρον. || ὁθ. διαρπάξω, ἐρημώνω πρότερον: Πολύδ.4,10,8 προκατασφραντες τὴν χώραν.

προκατασφάζω μτγν. κατασφάζω πρότερον: Ἄνθ.Ἰδρ.12 τὰ τέκνα προκατασφάζον.

προκατασφαλίζω μον. ἐξασφαλίζω τὴ προηγουμένως: Ἄνθ.Κομ.93C τὰ κατὰ τὸν Ρομ-πέρτον προκατασφαλίσασθαι.

προκατασφάζω μτγν. ἐγχαράσσω, ἐκτέμνω τὴ προηγουμένως: Διοσκ.3,80,4 ἐπὶ γαγγραινοῦμε-νων προκατασφασθέντων, Ἀεί.13,23.

προκατάσχεις-εως (ή) μον. ἡ ἐκ τῶν προ-τέρων κατάσχεσις, κατοχὴ πινος: Ἄλιων Δ.193,16.

προκαταράσσω μτν. καταράσσω, κατα-
θρομβώ έκ τών προτέρων: Τάμβλ.Μυστ.37 προ-
καταραρχήθη ἰσθ. προκαταραρχήθη.

προκαταγάνω μτν. ὀ,γρ. ἀντὶ προκαταγῶ
βλ.λ.: Σέξτ. Ἐπι.Μαθ.10,153.

προκαταχῶ-έω μτν. ταχῶν τι, φέρω τι
μετὰ ταχῆτος πρό τιος ἄλλου· παθ. ἐπὶ πλοίων:
Γέμν.12,18 προκαταχόμενα ὑπὸ τοῦ βερούτος·
ἢ ἀμτφ. φθάνω ταχέως πρότερον ἄλλου που, εἰ-
ρήσονται πρῶτωρα (ἀπὸ ἄλλου) κάπου: Σέξτ.
Ἐπι.Μαθ.10,145 τινῶν μὲν αὐτῶ μερῶν προκατα-
ταχούστων, τινῶν δ' ὀστεροῦστων.

προκαταίθμη ἐν τῷ ἔνεργ. τ. μόνον ὡς γλῶσσα.
τοῦ ἔθικεν: Ἀπολλ.Λεξ.Οἴρ. 2) μ. μέσ. κα-
ταίθμεται, καταθέτω τι ἐκ τῶν προτέρων· ἢ προ-
καταίθμεται λόγων τινά προτάσσω, λέγω εισαγω-
γικός, προκαταρκτικός τ.: Ἰπν.Δι.1,1 3) παρέχω,
προσφέρω τι ἐκ τῶν προτέρων: Ἰώσ.Αι.19,1,10
προκαταίθεσθαι χάριν, Δίων Κ 48,30.

προκαταρίβω μτν. καταρίβω, καταστρέ-
φω τι πρότερον, προκαταφείρω: Προκ.Γοιθ.4,30
ἀπαντα προκαταρίφασα τὰ ἄλλα ἡ τύχη.

προκαταυάξω μτν. καταυάξω, καταφω-
τίξω, καταλαμπρύνω τι ἐκ τῶν προτέρων: Βασ.3,
117D ἢ προκαταυαδένοντα τῷ πνεύματι.

προκαταύλησις-εως ἰή) δοκιμαστική αὐλήσις,
δοκιμή νεοτῆτος αὐλοῦ: Θεόδρ.Φι.4,11,4 τὸν
οὐτὼν τρηθέντα (αὐλοῦ) προκαταύλησις δέσασαι.

προκαταυῶ-έω μτν. καθιδύνω, καταβέλω,
καταπορῶν τινά δι' αὐλήσεως ἐκ τῶν προτέρων·
ὀβ. καταβέλω, καταπορῶν ἐκ τῶν προτέρων:
Κέλ.σ.π.Ῥογν.Κέλ.σ.3,16 τούτοις προκαταυώμεν
καὶ προκαταχόμεν τοὺς ἀνθρώπους.

προκαταφέρωμαι παθ. φέρομαι πρὸς τὰ
κάτω πρότερον πρὸλ. προκαταπίπτω: Ἀριστλ.
Πρ.906α,32 τῆς νόρις, ἀ προκαταφέρεται διὰ
βάρους 2) ἀπονήσκειω πρότερον ἄλλω ἢ ἄλ-
λων: Λιδά.Λόγ.40,3 Ἀχιλλεὺς ἰστανεθῆντα.

προκαταφύγω καταφεύγω ἰσπώς ἐξασφαλι-
σθῆ) πρότερον: Θουκ.2,91 καὶ φθάνουσιν αὐ-
τοὺς πλὴν μίας νεῶς προκαταφυγεῖσαι πρὸς
τὴν Νηοάκτων (οὐ νῆες), αὐτ.3,78· ἢ εἰδ. ἐπὶ κω-
πῶν ἱστάντων ἀσουλιν εἰς τὴν ἑρῶν, βιωμῶν κτλ.,
καταφεύγω πρότερον διὰς ἐξασφαλισθῆ ἀπὸ τὴν
προστασίαν θεοῦ τινος: αὐτ.1,134 πρὸς τὰ ἱερῶν
τῆς Χαλκιοίκου χωρήσει .. καὶ προκαταφυγεῖν.

προκαταφείρω μτν. προκαταφείρω, κατα-
στρέφω τελείως πρότερον: Πολύδ.18,20,3 απευ-
δῶν προκαταφείρει τὸν .. στόν.

προκαταφορέ ἰ) μτν. ἀστράφω ὄν. τοῦ ἔκτου
τόπου βλ.λ.β) ἐν εἰδ. σμ.: Κατ.Ἀστρλ.Κ 814,154.

προκαταχέω μτν. χέω τι ἐπὶ τινος πρότερον:
Γολ.13,588 ἰδ.γρ. προσκ.: Παύλ.Αι.4,54 ἰσθ.1).

προκατακρίνω μτν. ἀκρίβω τελείως ἢ πολὺ πρό-
τερον: Δισον.1,43 πρὸλ. Ἀκυλίηδ.Ν 1.Γολ.12,411.

προκατακρήμαι-άσμαι, παρακ. προκατακρήμ-
μαι, κατακρήμαι, καταναλισκω, ἐξοντιλῶ ἐκ τῶν
προτέρων: Δισν.Ἀλ.Ρητ.10,13, Πλούτ.συγκρ.Δίωνος
κ.Βροῦτου1 τοῖς τῆς ψυχῆς ἐροδίου προσκατα-
κρησάμενος, Ἀριστείδ.Λόγ.36(48),103· ἢ ἐν παθ.σμ.
ἐπὶ τῶν συνῶδων τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου, προ-
ἐξαντιλόμεν, ἐξοντιλῶ, συμπληρῶ τὸν νενομισμένον
ἀριθμὸν ἰσῶν τεσσάρων κατὰ πρωτανεσίῃ προη-
γομένως: Δημ.389 ἔκκλησια μὲν οὐκίτ' ἄν ὀ-
πόλοιπος οὐδεμία διὰ τὸ προκατακρήσθαι ἰσ-
ποκ, τοῖσας κτ. δ. σὸντ' ὄσοκ. ἡμᾶς ὄντικ, ταῖς
ἐκκλησίαις· 2) μετακρίνω μτν. πρῶτον: Ἄνθ.
Ἐπιφ.Πόλ.3,51 προκατακρήσθαι τῷ Καισαρίῳ εἰς
τινα· 3) φονεῶν προηγομένως: Δίων Κ 53,23
προκατακρήσθαι ἑαυτὸν.

προκατακρίνω μτν. κατακρίνω: Πά Μακ.3,
2,29 τούτους ἀπογαρομένους χαράσσεσθαι ..

οὐδ' καὶ προκατακρίσει εἰς τὴν προσυεσταλ-
μένην αὐθεντίαν· 2) κατακρίνω, καταγράφω:
Ἀπολλ.Κρι.3 προκατακρίσειν τὰς λέξεις· 3) κα-
ταθέτω ὡς μάρτυς περὶ τινος: Πάπ.

προκαταφύομαι μτν. καταφεύδομαι πρό-
τερον: Δίων Κ 45,31.

προκαταφύγω μτν. παθ. μτφ. παρακ. προ-
καταφευγμένος, καταφύγω προηγομένως, ἀναφύ-
γω τελείως, καταδροσίω πρῶτωτερα: Γολ.13,584,
Πτολ.Τετροδ.15 πρὸς τὰ καθολικά καύματα προ-
καταφυχθέντες, Πρὸλ.Τετροδ.22.

προκαταφῶ-άω μτν. τρίβω καλῶς, καθαρίζω
προηγομένως: Σωρ.1,49 προκαταφῶ τὸ σῶμα.

προκατε πρόκα βλ.λ.

προκατεγγυῶ-άω μτν. ἀρραβωνίζω γυναίκα
μὲ ἀνδρα πρότερον: Τζέτ.Λυκοφρ 538 θυγατέ-
ρας προκατεγγυήσασθαι Δισκοῦραις.

προκατειδύνω μτν. εισδύομαι πρότερον,
εἰσχωρῶ, τρυφῶν προηγομένως: Ἡρών Πνευμ.
Προοίμ. μὴ προκατειδύνοντα ἐντός.

προκατελίθω μτν. περιελίθω τι καλῶς πρὸ τῆς
χρήσεως: Ἰπν.Μογλ.38 ἴσκειν προκατελίθωθαι.

προκατελιπῶ μτν. ἐπιλιπῶ ἐξ ὀλοκλήρου ἐκ
τῶν προτέρων: Πολύδ.2,4,5 μηδὲ προκατελιπῶν
βεβαιουμένως ὀπὲρ ἄν ἀκρῆν ἐνδοχόμενον ἐστὶ
ἄλλως γενέσθαι, αὐτ.14,31.

προκατεπιγῶ μτν. κατεπιγῶ, βιάζω πρὶν
ἢ σμυδῆ τι: Ἰώσ.Πι.1,19,6.

προκατεργάζομαι μτν., παθ. ἀόρ. ἰμ. γρ. μτ. παθ.
σμ.) προκατεργάσθη, ἰσθ. παρακ. ἰένιστε κμτ.
ἐνεργ. σμ.) προκατεργάσμαι, προπαρασκευ-
άζω, ἐτοιμάζω τι πρότερον: Θεόδρ.Φλιτ 3,20,8,
Ἰώσ.Αι.14,1,4, Πλούτ.Σύγκρ.Δημήτρ.Ἀντ.1· ἢ ἐπε-
εργάζομαι, καλλιεργῶ τι πρότερον: Γολ.Χρ.Μορ.
8,10 τὸ ψυχικὸν πνεῦμα προκατεργάζεσθαι·
2) κατεργάσμαι, ἐκτελῶ τὴν πλήρωσιν, κάνω, φτείνω
προηγομένως: Δισδ.Σ 30,8 χρίσμον προκα-
τεργάζεσθαι ἔργον, αὐτ.1,53 ταῖς προκατεργ-
ασθείαις πράξεσι· ἢ παθ. ἐπὶ τρωφῆς, πέπτα-
μαι, χυεῦσθαι: Γολ.1,655· 3) παθ. καταρίβω-
μαι, ἐξαντιλόμεν πρότερον: Πουσ.6,6,5 προκα-
τεργασθεὶς τῆ μάχῃ· 4) καταβάλω, ὑπότασσω,
ὑποδουλοῦμαι πρότερον τινά: Δίων Κ 43,4.

προκατέρχομαι μτν., ἀόρ. προκατέλθω, κα-
τέρχομαι ἢ ἐπανερχομαι πρότερον: Ἡρώδαν.1,
10,7 τῶν προκατελθόντων εἰς πόλιν σὺν αὐτῷ.

προκατεσθίω κατεσθίω, κατατρώγω, καταδα-
πανῶ πρότερον: Λουκ.Ἡσίοδ.7 προκατεδεῖται
τὴν ἀψασιν τὸ θέρος ἐλιπίδα.

προκατέχομαι μτν. μέσ. κατεύχομαι, προσ-
εύχομαι πρό τινος πράξεως: Ἡλιόδ.Αἰθ.2,235,
Ἰώσ.Πι.2,8,5 προκατεύχεται ὁ ἱερεὺς τῆς τρωφῆς
ἰσφονεῖ ἐχθρῆν πρὸ τοῦ φαγητοῦ.

προκατέχω κατέχω ἢ ἀποκίω τι ἐκ τῶν προτέ-
ρων, εἶμαι ἢ γινώσκω κατάχως τινος πρότερον, προ-
καταλαμβάνω, προκρίνω τι: Θουκ.4,105 ἡπει-
γετο προκατασχέειν τὴν πόλιν, Ξεν.Ἐλλ.5,4,59
προκατέχειν τὸ ἀκρῶν, Πολύδ.1,61,1 προκατεσχέθαι
φρουρᾷ τὴν ἀκρῶν, Πλούτ.Νικ.26 προκατέχειν
τὰς παρόδους· ἢ ἀπλῶς, ἐν ἀναφ. πρὸς τόπον,
κατέχω, εἶμαι ἐγκατεστημένος, εὐρίσκωμαι εἰς τι
μέρος: Ἀλ.Τακτ.25,7 ὄν προκατέχει τόνον·

2) μέσ. κρατῶ τὸ πρό ἐμοῦ, πρὸ τοῦ προσώπου
μου, ριπτόμενον πρὸς τὰ κάτω: Ὑμν.Δημ.197 προ-
κατέχετο χερσὶ καλύπτην· 3) παθ. μτφ.
προκαταλαμβάνω, παθίωω προκατάλπω·
Φάλ.56 προκατέχεσθαι διαβολαῖς, Πολύδ.8,3,8
προκατέχεσθαι ἐνοίον, αὐτ.27,4,9· 4) παθ.
προκαθορίζω, εἶμαι ἀποτίθεσθαι τινος: Διονεν.
Ἐπ.3,60 προκατέχεσθαι ὄψ' ἑτέρας αἰτίας·

5) ἀμτφ. ὀπερτερω, προέχω, προηγοῦμαι τινος

κατά τι: Πολύβ.27.157 οἱ πρακτολόγοντες ταῖς ἡλικίας καὶ ταῖς δόσεις ἢ ἐπὶ ἀνελαίων ζῶων, εἶμαι δὴ ἄλλοις τῆς ἀγέλης κεαῖμι: 'Ιουλ.Λογ.6,200 ἢ πρακτοῦντες τῆς ἀγέλης [ἐπὶ ταύρου].

πρακτολογία ἢ] προτέρα κατηγορία: Θουκ.3, 53 πρακτολογίαε τῆς ἡμῶν οὐ προγεννημένης.

πρακτολογία-έω κατηγορῶ ἐκ τῶν προτέρων, ἀπογγέλλω κατηγορίαν κατά τινας περὶ πράξεως ἢν μέλλει νὰ πράξῃ: Θουκ.3.42 1εσφ. γρ. ἄντι προκν-ι, Δημ.95 καὶ περὶ ὧν φασὶ μέλλειν αὐτὸν ποιεῖν, καὶ πε.1 τούτων πρακτολογοῦντων' 2] κατηγορῶ προηγουμένως, πρὸ τινος χρόνου' ὄθ. τὸ οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ παθ. ἄορ. ὡς οὐα, τὰ πρακτολογοῦντά αἱ προηγουμένως γινόμενα κατηγορία: 'Υπερείδ.Λυκάφρ.9' 3] εἶμαι ὁ πρῶτος κατηγοροῦς τινοῦ: Ἐρρω.Μεθ.27.

πρακτοῦμαι ἴων. ἄντι προκᾶμαι καὶ βλ.

πρακτοπριζῶ μων. μτθ. καθιστῶ τὴν ἐντελῶς ἔργον, γαλλῶν πρότερον: Μηνάϊ.12.5 'Ἰδ.8,3 πρακτοπριζῶς τὰ κύματα.

πρακτοήχσις-εως (ἡ) μτγ. ἡ προηγουμένη, προεπιστημική, προκαταρκτική κατήχησις, διδασκαλία: Σιμλικ.Κατ.5,29 πρακτοήχσις ἠθική.

πρακτοῦ-έω μτγ. καταπαρῶν, κατακυρῶζω δι' ἡκν πρότερον: Κέλ.α.π. 'Ἰρι.Κέλ.α.3,16' 2] κατήχῃ, διδάσκω, μορφώνω προηγουμένως: Ἡλόδ. Αἰθ.9,9 τὸς .. ταῦτοις ὄνομασι μὲν παραμυνοῦνται, ἄλλ' ἐν εἰδῇ μύθου πρακτοῦχούτων.

πρακτοσχοῦμαι-όομαι μτγ. κατασχοῦμαι, ὄδυνατίζω παραπολὸ ἐκ τῶν προτέρων: Γαλ.π. 'Ὀρεθ.44,25 24 πρακτοσχοῦμαι.

πρακτοθύρομαι μτγ. ὀδύρομαι, θρηνώ τὴν ἐκ τῶν προτέρων: Διόδ.Σ.37,19 τῆν ἰσομένην συμφορὰν πρακτοθύροεσθαι.

πρακτοσκῶ-έω μτγ. ἐγκατασκῶ, κατοικῶ ἐκ τῶν προτέρων κάπου: 'Ἰώσα.Α1,16,1.

πρακτονομάζω μτγ. κατονομάζω, καλῶ τινα διὰ τινοῦ ὀνόματος πρότερον: 'Ἰώσα.Α.π.14 τοὺς πρακτονομασμένους βασιλείας.

πρακτοπτεῶ μτγ. κατοπτεῶ, παρατηρῶ, παρακαλοῦμαι πρότερον: Ἡλόδ.Α.ἰθ.7,6 πᾶρρωθεν τὸ τῆς διωξέως πρακτοπτεῶσαντα, Βέτι. Βάλ.125,22 [παθ.1' 2] καταπτεῶ μεσφ. κατασκώπων: αὐτ.9,1 τοὺς Πέρσας πρακτοπτεῶσας.

πρακτοπρίζομαι μων. βλέπω τὴν πρὸ ἑμοῦ ὡς ἐν κατοπτιμῷ: Γεώργ. 'Ἄλ.Β1. 'Ἰω.Χρυσ.167,3.

πρακτοπῶμαι-όομαι μτγ. ἐπὶ χυμῶν, δατώμαι, ἐρηραῖνομαι πρότερον: Γαλ.15,86.

πρακτορᾶ-όω μτγ. καταρᾶνῶμα πρότερον, ἐντελῶ μετ' ἐπιτυχίας π. πρότερον: Δίαν.Κ. 48,42 πρακτορᾶσας π.

πρακτορριδῶ-έω μτγ. φοβοῦμαι πολὺ, καταπτοῦμαι, δεῖλω ἐκ τῶν προτέρων: 'Ὀνήσανδρ.4,2 αὐτῆ τῆς οἴσεως ποσκατορριδούσαι, **πρακτορυμῶς**-οῦ(ῖ) ἰγλωσσ. μάχευσις, μεταφύσεισις.

πρακτοχῆ(ἡ) μων. ἡ ἐνέργεια τοῦ πρακτοῦτεχ βλλ., ἡ ἐκ τῶν προτέρων κατοχῆ, κατάληψις τινοῦ: Παχυμ.Γ ἐν Β1.Μ.Πολ.443C ταῖς τῶν ἀναγκαιῶν τῶν πρακτοχῶν.

πρακτάχος-οῦ(ῖ) νεώτ. ὁ πρότερος κἀνοχός τινοῦ ἢ ἐν γένει ὁ προηγουμένος τινοῦ: ὁ πρακτάχος μων εἰς τὴν θέσιν αὐτῆν.

πρακτοχωρῶ-όω μων. ὑπερῶνῶμα τὴν καλῶς ἐκ τῶν προτέρων: Νικηφ.Πατρ.57,16 τὸ βυζάντιον πρακτοχωρῶσας.

πρακτοφῶμαι μέσ. μέλλ. γτ. ἐνεργ. σημ. τοῦ προκαθορῶ βλλ.

πράκτασις-εως (ἡ) 'Ἐπιγρ. προδέρμανσις κλιδῶν βαλανεῖου.

πρακτεῶ μτγ. 'Ἐπιγρ. θυσιάζω τὴν ἀποκαταρκτικὴν προσφορὰν.

πρόκειμα κ. νεώτ. κυρ. ἐν χρήσει ὡς παθ. τοῦ προτίθημι βλλ., κείμαι, ἔχω τεθῆ πρὸ τινοῦ, ἐνώπιον τινοῦ: ἐπὶ φηγητῶν, παρατίθημαι: 'Ἰλ.19 ἐπ' ἀνεῖαθ' ἐτόιμα προκειμένα χεῖρας Ἰαλλῶν, Ὀδ. Α.149, 'Ἡρ.5,105 προκειμένου δειπνῶν, ΠΔ'ΕΞ.39, 18136] ἄρτοι προκειμένοι, αὐτ.'ΕΞ.38,9137,10] τράπεζα προκειμένη, Πυδῶρ.2,162 πλῆθη .. ἰχθυῶν, τῶν ἠγουμένων ἐμπροσθεν προκειμένα συνήθως' 2] κείμαι, κατάκειμαι ἐκτεθειμένος: 'Ἡρ.1,111 ὄρτω παῖδον προκειμένου, Σοφ.Α1.1059 ἄτιμος ὤδε πρόκειμαι, αὐτ.Τρ.702, Δημ.1078 νομοῖτε τὸν παῖδα τούτου ἱκετηρίαν ὄνιν προκειθείη' 3] μετ. ἐπὶ νεκροῦ, κείμαι νεκρὸς ἐκτάθην, κατῶμοι πεθόμενος: Αλφ. 'Ἐπ.964 πρόκεισαι .. κατακτάς [περὶ τοῦ Πολυνεϊκουεῖ], Σοφ.Α1.1059 θανόντες ἄν προκειμεθ' ἀσιχιστῶ μόρῃ, ἰδ. κτ. μτχ. ὁ προκειμένος ἵνεκεν κ. νεώτ. ὁ προκειμένος νεκρὸς ὁ πρὸ τῆς ταφῆς ἐκτεθειμένος: Σοφ. 'Ἄντ.1101 κτίσθον δεῖ τῷ προκειμένῳ τάφῳ, Ἐφρ. 'Ἄλκ.1012, 'Ἀριστ' Ἐκκλ.537, αὐτ.'Ὀρν.474, 'Ἀντιφῶν 6,34, Λουκ.Πένθ.12, Νεκρ.'Ακολ. ὄραντες με ἄπνου προκειμένων: ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸ ἔξευχεῖς: Λυσ.ἀν.23' ἢ θάπτονται πρότερον, προηγουμένως: 'Ἐπιγρ.' 3] μτφ. εἶμαι ἐκτεθειμένος ἐς τι: Διόδ.Σ.33,15' 3] ὡς παθ. παροκ. τὸν προτίθημι, ἔχω τοσαυτεθῆ πρὸ πάντων, εἶμαι προτεθειμένος ἐς ἄλλοις ἀγῶνας: 'Ἡσιόδ.Α.312 τοῖσι .. πρὸοικετο μέγας τρίπας ἐντός ἀγῶνος' 4] μτφ. τίθεμαι πρὸ τινοῦ, προβάλλομαι, προτίθημι: 'Ἡρ.3,83 γνῶμαι τρεῖς προκείατο ἰηροῦκεντο' τρεῖς γνῶμαι εἶχον προταθῆ, αὐτ.7,16Α' ἢ τίθεμαι, παρουσιάζομαι πρὸ τινοῦ, ὕψισταμαι ὡς ἀντικείμενον τῶν ἐνεργειῶν ἢ τῆς προσήχης τινοῦ: Πλάτ.Πολ.533ε τοσοῦτων πέρι σκέψης πρόκειται, αὐτ.Φαῖδρ.237C, 'Ἀριστ.Ρητ.1362λ, 17 πρόκειται τῷ συμβουλευέοντι σκοπὸς τὸ συμφέρον' 5] ὁμ.ᾠ. προκειμένη συμμαχία ἡ ἐκ τῶν πραγμάτων προσαρομένη: Θουκ.1,35' 5] ὁμ. νεώτ. πρόκειται ἔργον τι - ὑπόθεσις κτ. εἶναι παρὼν, ὑπὸ διεξαγωγῆν, ἐκτελέσθαι ἢ συνῆθ. ἐπὶ δυσαρέστον, ὕψισταμαι, ἔχω παρουσιασθῆ, ἔχω μὴ στή μιση, μέλλω νὰ γίνω: Πλάτ.Φαῖδρ.247B πόνος τε καὶ ἀγῶν ἐσχότος ψυχῆ πρόκειται, αὐτ.Πλάτ.182Α, αὐτ.Εὐθ.279D καταγέλαστον .. δ ἄβλαι πρόκειται, τοῦτο πάλιν προτιθέναι' ἰδ. κτ. μτχ.: 'Ἡρ.1,126 ὁ προκειμένος ἀβλῆλος ὁ παρουσιασθεῖς, αὐτ.9,60 ἀγῶνος μεγίστου προκειμένου, Αλφ.Πρ.259 οὐδ' ἔστιν ἀβλῶν τέρμα σοι προκειμένου, αὐτ. Πρ.755, Εὐρ.'Ἄλκ.1149 τὸν προκειμένου πόνου, αὐτ.'Ἄλκ.551 ἐμπροσθὲς προκειμένης, Λυσ.1,47 ἀβλῶν προκειμένα, Ξεν.ΚΠ.2,3, 2. Πλάτ.Πολ.407Α εἶναι ἔργον προκειμένου ὁμ. τὰ προκειμένα τὰ παρόντα, ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸ μέλλοντα: Σοφ.'Ἄντ.1334, Εὐρ. Ρητ.984' ἢ σφῶροι, ὄπαροι, ἐπιτῶς: Πλάτ.Νόμ.722B πάσης μουσῆς προοίμια θαυμαστώδ' ἔσπουδαμένα πρόκειται ἢ κ. μων. κ. νεώτ. τὸ προκειμένον ἰέν τῷ λόγῳ τὸ ὑπὸ συζήτησιν ζήτημα: Πλάτ.Γαργ.457D, αὐτ.Ἄλκ.184C αὐτὸ τὸ προκειμένον δέν ἔχω ἀντήρησιν ὄμ. τὸ προκειμένον [πράγμα] κ.νεώτ. κ. ζήτημα-ὑπόθεσις κτ. τὸ περὶ οὐδ' ὁ λόγος πράγμα, ζήτημα: 'Ἡρ.1,207 ἔχω γνῶμην περὶ τοῦ προκειμένου πράγματος, Πυδῶρ.1,39 ἀλλὰ πρὸς τὸ προκειμένου καὶ πάλιν ἐπαπέλαθω, - ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸ προκειμένου ἢ νεώτ. ἐν προκειμένῳ ἐν τῷ ἐκπιεμένῳ νῦν ζήτηματ' 3] ἄπροσ. πρόκειται τίθεται, ὕψισταται ζήτημα, γίνεται λόγος: 'Ἀριστ' Ἐκκλ.401 ἐπὶ σωτηρίας προκειμένου, Λουκ.Παράρ.54 πρόκειται ἡμῖν ζήτην, Διον.'Ἄλ.Ρητ.7,5, πρόκειται περὶ σαθορῶ ζήτηματος' ἢ νεώτ. κ. ὁμ. πρόκειται νὰ μέλλω νὰ συμβῆ τι: πρόκειται νὰ φθῶν' ἢ ὁμ. νεώτ. φρ. προκειμένου νὰ ἀν' ἰδίῳ, ἐπ' ὀσονί προκεί-

ται να: προκείμενου να έχω εὐθύνas, δὲν θά τὸ ἀποφασίσω, - προκείμενου να φύγω ἐνοικίασθαι τὸ σπίτι μου" 6) κείμαι, ἔχω ἀρισθῆ, καθορισθῆ, συμφωνηθῆ ἐκ τῶν προτέρων: Ἦρ.2,38 προκίαι σήμητα, αὐτ.2,87 αἱ προκίμαιαι ἡμέραι αἱ προκαθορισθεῖσαι ἡμέραι, αὐτ.3,22 ἀγῶν-κοντα ἔταα ζῳῆς πλῆρωμα ἀνδρῶν προκίεσθαι, αὐτ.11 ἀναγκαῖα προκίμαι, Ἔπιγρ. τὸ βαλεῖν .. πᾶσι προκίμαι ἐπὶ νόμων, ἔχω τεθῆ ἐκ τῶν προτέρων, Ἰσχύς: Σοφ. Ἄντ.481 νόμους ὑπερβαίνουσα τῶν προκείμενων ἐπὶ παινῶν, ἐν τῇ αὐτῇ σημ.: Αἰσχ. Πέρσ.371 στέρεσθαι κρατὸς τῶν προκείμενων, Σοφ. Ἄντ.36 φόνον προκείμενον δημόλειον, Θουκ.3,45 πολλῶν ἰαμαρτημάτων θανάτου ζῆμαι προκίμαι: 7) ἔχω ρηθῆ πρώτος: Ἀριστ. Τοπ.142b,24 οὐ προκίται τοῦ λόγου τὸ τί ἐστιν: 8) κείμαι ἐμπροσθεν, ἐνώπιον τινος: Ἦρ.2,12 Αἴγυπτος προκίμενη τῆς ἑσπέρου γῆς, Σοφ. Τρ.925 ἢ ἰκῶδ. 6) προκίμειτο μάχασιν περὶ νόμους ἰσπερὶν τῶν μαστῶν ἴτο περὶν, χρυσόλατος περὶν, Πλάτ. Πολ.514B πρὸ τῶν ἀνθρώπων προκίται τὰ παραφρογάματα, Κολλ. Ἀρτ.258 Ἐφέσου τὰ τόξα προκίται, Πολύδ.1,48,2 οἱ προκίμειοι τῶν σταῶν πύργω: 9) ὁπολ. ἐπὶ ἀνω-τηρίου, νῆσου κττ. κείμαι, ὑπάρχω πρὸ τινος: Ξεν. Ἄν.6,4,3 ἐν τῇ θαλάττῃ προκίται χωρίον, αὐτ. Ἄνοιμ.3,5,27 τὰ προκίμενα τῆς χώρας ἄρη, αὐτ. Ἄθ.2,13: 9) προέχω, προεξέχω: Ἰνν. Γυν.1,3 ἡ γαστήρ προκίται: 10) μτγ. προηγουμαι: Ἄπολλ. Δύσκ. Συντ.138,4 ἐν τοῖς προκείμενοις (ἐν τοῖς προηγουμένοις), αὐτ. Συντ.32,17 ὡς προκίται: 11) ὁμ. προκίμενον ἴη προηγουμένη λέξις: αὐτ. Ἄντων. 39,25: 12) ὁμ. γράμμα προκίμενον ἀρχικὸν γράμμα: ΑΠ II, 426: 13) μτγ. ἔχω μνημονεῖσθαι, λεχθῆ πρότερον: Πάπ. χρόνος ὁ προκίμενος, αὐτ. τοῦ προκίμενου ἔτους (τοῦ προσημασμένου), αὐτ. ἡ προκίμενὴ βοτάνη (ἡ προσαφερθεῖσα), Γαλ.12,455: 14) μτγ. πρόκίμαι τινος παρόν, δημιουργῶ τὴ: Ἄπολλ. Δύσκ. Ἐπιγρ.17,8 τὸ προκίμενον αὐτοῦ μόριον τὸ ἔξ οὐ παρήχθη ἰσπερὶ τοῦ ὡς ὡς προκίμενος ἐκ τοῦ ὄσ: 15) μτγ. κ. μον. ἐν ἱερωτελείαις, τὸ ὄσ. ὡς ὄσ. τὸ προκίμενον στίχος ἐισαγωγικός ἐκ τῶν φωνῶν: Ψ. Ψα. Χρυσ. 12,784D, Στουδ. Θεόδ. 1709C: 16) ἐσπέρας ἢ ἡμέρας) προκίμενον στίχος ἐκ τῶν φωνῶν ἰσπερὶ μένος δι' ἐκάστην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος ἢ ἑορτῆν φωνῶν ἐκ τῶν ἐσπερῶν εὐθὺς μετὰ τὴν εἰσοδὸν μετὰ τὴν ἐκφώνησιν τοῦ ἱερέως ἐσπέρας προκίμενος: 17) προκίμενον τοῦ Ἀποστόλου στίχος ἐκ τῶν φωνῶν ἀναγνωσκόμενος εὐθὺς πρὸ τοῦ κειμένου τοῦ Ἀποστόλου. **προκίρομαι** μον. κείρομαι, ὑπαβάλλομαι εἰς κουράν, κουρεύομαι πρότερον: Στουδ. Θεόδ. 893. **προκίλευθος**-ον μτγ. ὁ προπροεχόμενος, προβαδίζων, προηγουμένος, προδρομὸς τινος: Στρατ. 36 προκίλευθος ἡμέρα ἰσπερὶ, Μόσχ.2, 151 γόνδα κατιθύνοντα πλῶν προκίλευθον ἐμπετο, Μακεδ. Λυρ. ΑΠ 5,244 χρωτίσμα γάμου προκίλευθον, Ἐπιγρ. προκίλευθὸν λαμπάδες ἀπολ. ἐπὶ προσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ.: Νόνν. Δ II, 419. **προκίλευσμα** ατος ἰτό μον. ἡ ἐκ τῶν προτέρων παρόρμησις, προτραπή: Ψελλ. Πον.133,9 τοῦ φαλαγγάρχου δὲ τὸ προκίλευσμα. **προκίλευσματικός**-ή-όν μτγ. ὁ παρορμητικός, προτραπητικός εἰς τὴ: 1) ὄθ. ἐν τῇ μετρικῇ προκίλευσματικός (ποῖος) ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τεσσάρων βραχειῶν συλλαβῶν [juuuu]: Ἦρ. αὐτ.3, 3 ἰκῶδ. προκίλευσματικός, Ἀριστ. εἰδ.Κ 1,15 προκίλευσματικός διπλοῦς ἰσπερὶ τοῦ αὐτοῦ ποδῶς: 2) προκίλευσματικός ἀπλοῦς ὁ ἀποτελούμενος ἐκ δύο βραχειῶν συλλαβῶν ποδῶς [juu]: Ἀριστ. εἰδ. Κ 1,15: 3) προκίλευσματικός (μέτρον) τὸ ἐκ προ-

κίλευσματικῶν ποδῶν ἀποτελούμενος: Ἦρ. αὐτ. 8,1, Διογ. Α 6,79: 4) προκίλευσματικός ρυθμὸς ὁ κατὰ προκίλευσματικούς ποδῶς καὶ μέτρα: Διον. Ἄλ. Ρωμ. 7,72.

προκίλευθ Ἐπιγρ. κίλευθ πρότερον τινος, παρορμηθῆ, παρορμῶν τῶν προηγουμένων εἰς τὴν ἄμφ. ἐν Ἦρ. ἐν λ. προκίλευθὸν ἰσπερὶ (μτγ.).

προκίλευθ-ἔω κενῶς ἢ τῶν προτέρων τὰ πεπτικά ἄγγελα, νηστειῶν πρὸ τινος: Ἦρ. Δι.25,39 προκίλευθίσσαντα ἀρξασθαι τοῦ ῥοφήματος.

πρόκινεσον ἰτό ἢ π. Βυζ. ἐξῆδος τοῦ βασιλέως ἐκ τῶν παλατιῶν πρὸς μετόπισθεν εἰς ναὸν ἢ ἄ.

πρόκινεθμ-ατος ἰτό) μτγ. τὸ προηγουμένως κενηθῆν, χαρηθῆν, πρότυπον, προσεχόμενον ἔργου τινος: Σέξτ. Ἐπιμ. Μαθ.7,107, Νικόμ. Ἐρ. Ἀριθμ.1,4 προκίνεθμ τὴ καὶ παράδειγμα ἀρχέτυπον.

πρόκινεθμ-ἔω μτγ. κενῶ, κενῶν, ἀδειδῶ μτγ. προτέρων τῆ, προσχεδιάζω, προδιαγράφω: Ἀρμ. η Γαλ.12,408, Εὐστ. Πον.276,10 προκίνεθμ τὴς τῶν πρακτικῶν ὁρχῶς.

πρόκινεθμ-ῶ μτγ. κενῶ, κενῶν, ἀδειδῶ μτγ. προηγουμένως τ: Ἰώα. Πι 6,7,2 πᾶνθ' οἱ στασιασταὶ προκίνεοντες ἀνεχώρησαν, Λουκ. Ἀλέξ.13, Ἦρ. ῥωδίων.27,2: 2) ἰσπ. ἀσπεταῖος: Ροῦφ. π. Ὀρειδ.7,26, Ἄρειτ. Χρον. Ποθ. Γαλ.10,798.

προκίφαισιμῶν-δωμα μον. συγκεφαλαῖο ἐκ τῶν προτέρων: Εὐστ. Πον.126,12.

προκίφαλος-ον μτγ. ἐπὶ τῶν ὀκυκεφάλων, ὁ ἔχων προεξέχουσαν κεφαλὴν: Σχόλ. Ἀριστ. Ὀρε.1,4: 2) ἐπὶ στίχων, ὁ ἐξάμετρος ὁ ἔχων περὶ τὴν συλλαβὴν ἐν ἀρχῇ ἴσος ἐν Ἰ.Ε 349: 3) Πλούτ. Μετρ.2: 3) νεῶς. ἄρξω-γίνος καλεστέρων.

προκίθεῖω Ἐπιγρ. κηδέω, θάπτω τὸν πρότερον ἰδούλου: προκίθεῖν τινά ἢ ποθ. κηδεύομαι, θάπτωμαι, ἐπιταφίζομαι πρότερον ἄλλων.

προκίθωμα κηδόμενος τινος, φρονιζέω, προνοῶ περὶ τινος: Αἰσχ. Πέρ.629 μὲ μοι προκίθω μαρσόν, ὡς ἐμοὶ γάμοι, Σοφ. Ἄντ.741 σοῦ γὰρ οὐκ προκίθωμαι, αὐτ. Τρ.966 π. μτγ. νεξ. πῆθ. ἐν Φιλόδ. Πντ.2,1578, Ἰώα. Α1 13,16,6.

προκίθωμαι ἀδμονῶν, ἀνησυχῶ, μετ' ἀδμονῶν μεριμνῶ περὶ τινος: Σοφ. Τρ.29 κείνου προκίθωσασα ἰσχυρῶν ἐμεριμνῶσασα κατὰ τὸ κέαρ.

προκίθωμαι ατος ἰτό) μτγ., μον. κ. νεῶς. ἄγγελα: Ἰουστ.418,16 τὰ σύμβολα ἔκτεινα προκίθωματα ἦν τῶν κατ' αὐτοῦ, Σχόλ. Ἀριστ. Σφ.1003 τὸ κομμάτιον ἐστὶ προκίθωμα τῆς παραβάσεως: 2) νεῶς. προσηγῆν κήρυγμα, προσηγῆσθαι ἀνακοίνωσις: ῥηθ. προκήρυξις.

προκίθωμαι μέα. προκήρυξις, κοινοποίησις, γνωστοποίησις δημοσίου διὰ κήρυκος: Ἰσπ. ἀπ.162 ἐπαγγελίασθαι τὴν δημοσίον δημοσίαν προκήρυκτουσθαι: 2) διαπρογματοποιεῖν διὰ κήρυκος: Ἄνδοκ.3,3 προκήρυκτεσθαι περὶ σπονδῶν, Αἰσχ. 2,172.

προκίθωμαι ἄδμονῶν, ἀνησυχῶ, μετ' ἀδμονῶν κηδεύω περὶ τινος: Κύριλλ. Ἀλ. εἰς Ἰω.1,59 προκίθω βαπτισθῆν ἐν τῷ ἰωάννη.

προκίθωμαι-ως ἰ) κ. νεῶς. ἡ διὰ κήρυκος διακήρυξις γνωστοποίησις: Ἐσθ. ῥηθ. 97,2: 2) νεῶς. ἐπίσημος προσηγῆσθαι δημοσίως ἢ προκήρυξις δημοσπρασίας - ἐκλογῶν - διαγωνισμοῦ: 3) νεῶς. ἐπισημῶς ἀνακοίνωσις τινος συνήθως ἐκ μέρους ὀργανώσεων πολιτικῶν ἢ ἄλλων: συνελήθη διότι δεικνύει προκήρυξις ἐπαναστατικῆς.

προκίθωμαι κ. νεῶς, ἀπ. -ττω διακήρυξω, ἀνακοίνω διὰ κήρυκος, κοινοποιῶ: Σοφ. Ἄντ.461 κη μὲ σο προκήρυξας, Ἰσπ.6,37 μὲ ἀπαρ. Ἀριστ. Οἰκ.135α,20 προκήρυξασιν ἠνώθετα τὸν δουλοῦμενον, Πλούτ. Κλεμ.9 προκήρυξασιν οἱ ἔθνη κείραςται μ.οἰστ. πρῶμ. Σοφ. Ἦλ.686 προκίθωται δρόμον, Πολύδ.5,60,3 προκήρυξασιν

στεφάνους τινί, Αλκ.ΠΙ 4,1 προκρύσσειν αγοράν || μτγν. διαλαλή τι πρός πολλών: Πολυδ.8,103 προκρύπτειν κατ' αγοράν τὰ ὄνια (β. γρ.) 2) ἐκθέτω εἰς δημοκρασίαν: Πλάτ. 3) νεώτ. προαναγγέλλω τι ἐπισημῶς: προκρύσσειν δημοκρασίαν - διαγωνισίον, - προεκκρύψασθαι ἐκλογαί.

προκιδέρισμα -ατος [τό] ἦσα. ἐν λ. προαἰμία, προανακρούσμα τῆς λύρας.

προκιδώνιον [τό] [κιδών] ἦσα. ἐπρόρινον [ρι- νόος=δέριμα] [κιδό. προκιδώνιον].

προκινδυνεύω, παρακ. προεκινδύνευκα [Ἐ- πιγρ.], ἐπιτίθεται εἰς κίνδυνον προαχῶν, ριφκινδυνεύω εἰς τὴν πρώτην τροχὴν τῆς μάχης: Θουκ.7,56 τὴν σφετέρην πόλιν ἐπυραραχόντες προκινδυνεύσασα, Δημ.297 μὰ τοὺς Μαραθῶνι προκινδυνεύσασαί, Πολυδ.3,113,9 ὄμ. μτ. δοτ. τρόπου ἐν τῇ αὐτῇ σμμ.: Πλούτ.Πελ.19 προκινδυνεύειν τοῖς μεγίστοις ἀγῶνι || μτ. δοτ. ἀντικ. ριφκινδυνεύω μαχόμενος κατά τινας: Θουκ.1, 73 φαμέν γάρ Μαραθῶνι τὸ μόνον προκινδυνεύειν τῷ βαρδάρῳ || μτ. γενικ. ριφκινδυνεύω, ἀφῆται τὸν κίνδυνον ἀγωνίζομαι ὑπὲρ τιος: Ἄνδρακ.4,1 πολίτου δ' ἀνάσθι νομίζω προκινδυνεύειν ἐθέλειν τοῦ πλῆθους, Ξεν.1έρ.10,8 προνοσῶσι δὲ καὶ προκινδυνεύουσι τὸν πολιτῶν ὄμ. μτ. τὸν προθ. ὑπὲρ, περὶ κ. γεν. ἐν τῇ αὐτῇ σμμ.: Λυσ.18,27 προκινδυνεύειν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας, Ξεν.Ἀν.7,331, Ἰσοκρ.4,75 προκινδυνεύειν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, Ὑπερείδ.Δημ.ἀν.3, Πολυδ.6,9,38,4 προκινδυνεύειν περὶ τῆς ἐλευθερίας.

προκλήσια [ἡ] μτγν. προτέρω, προηγουμένη ἔξαφις, διγέριος: Φιλῶδ. Ὀργ.77,ν.

προκινέω -έω προκινώ, [δὲ] ἐν ἀναφ. πρὸς στρατεύμα, δὴ γῶν πρὸς τὰ ἔμπροσθ: Ξεν.ΚΠ.1,4,2) προκινύουσιν τὸ στήθος αὐτῶν,1,4,2) [παθ.] ὄμ. περὶ ἴππου: αὐτ.ἡν.9,3 ἐπειδὴ δ' ἀνάσθι προκινεῖν αὐτὸν ὡς προσάτοις σημείωσι 2) μέτ. χορευθὲν πρό τιος, εἰς θέαν τιος: ἡν.Τόν. Ἄνθρ.3 3) ἐξότιν, προκαλῶ ἢ ἀρχίζω προηγουμένως π: Διόδ. Σ17,99 προκινεῖ τὴν μάχην [δὲ] ἀνάγν. προκινεῖν || διγέριον ἢ ἐξεγείρω τι πρότερον: Πλούτ.Ἠθ. 36D προκινεῖ τὴν τοῦ νέου φύσιν, ἴωσα.ΠΙ 4,4,7.

προκινῶνιον [τό] προκινῶνιον βλλ.

προκινῶν-άω μτγν. κινῶν, προσφέρω σίτην πρότερον: Εὐμῶδ.217 ὡς ἐπὶ δευτέρω πάματι Καλλιόβην τὴν κάρην μου προκινῶν.

προκισπρίζω [κισπρίζω] πάθ. ὄ. γρ. προκισποσπιδῶ, γυαλίζω διὰ κισπρέας προηγουμένως.

προκινῶν-άω Ἐπιγρ. δοσιέως πρότερον.

πρόκκα [ἡ] δημ. ἄ. πρόκα βλλ.

προκλαίω, ἀπτ. προκλάω κλαίω ἐκ τῶν προτέρων ἢ φανερόν, φανεράτ: Σοφ.Τρ.963 ἄγχο δ' ἄρα καὶ μακρὰν προκλαίον 2) μτθ. θρηγῶν τινα, κλαίω προηγουμένως: Ἠρ.5,8 προκλαίσαντες τὸν νεκρόν, Εὐρ. Ἄλκ.526 μὴ πρόκλαϊ ἀκοιτην.

πρόκλαστος -ον Ἐσῶτ.1647,29 ἐπὶ στήτων, ἀποκεκομμένος, ἔλλιπας κατά τὸ μέτρον.

προκλαίω μον. κλαίω προηγουμένως *Ἄν. Κομν.314C τὸν ἄλλον [πυλὸν] προκλαίονεμένον.

προκλέπτομαι σγδλ. παθ. ἀποσώζω [μὲ]δ τιος προηγουμένως: Σχολ.Σοφ.Ἀντ.493 τὸν λάθρα τι βουλομένων ὄραν ὁ θυμὸς προκλέπεται.

προκλήθι ἐπιρρ. μτγν. διὰ προκλήσεως, προκλητικῶς: Θεοδόσ.74, Σουίδ. [δ. γρ. προκλήθι].

προκλήθονίζομαι μτγν. προκινῶν[ομαι], προμνεύω, προφητεύω, προκλύω: ἴωσα.ΠΙ 3,1,3 ταῦτα προκλήθονίζόμενος.

προκλήροδότημα -ατος [τό] νεώτ. τὸ κληροδότημα τὸ ἐξαιρούμενον τῆς ὄλης κληρονομίας καὶ παρεχόμενον πρὸ τῆς κανονικῆς διανομῆς.

προκλήροδωτῶ -έω νεώτ. ἀμτθ. κληροδωτῶ βλλ. ἐκ τῶν προτέρων, ἀφῆνω προκλήροδότημα βλλ.

προκληρονομῶ -έω μτγν. κληρονομῶ πὶ πρὸ τοῦ κεκατονημένου χρόνου: Φιλ.2,291.

προκλήρῶ -έω μτγν. κληρῶ, ἐξάγω κληρὸν προηγουμένως: Αἰλ.Τακτ.3,6 [παθ.]

προκλήσια [ἡ] Ἐπιγρ. νεώτ. προνομία βλλ. **προκλήσεις** -εων [ἡ] κ. νεώτ., δημ.-π, ἰων. γενικ.-ιος, ἡ ἐνέργεια τοῦ προκαλῶ βλλ. ἢ κλήσις τιος ἔξω, τὸ προκαλεῖν εἰς τι: Ἠρ.5,1) μουνομαχίη ἐκ προκλήσεως, αὐτ.7,75, Πλούτ.Μάρκελλ.2 προκλήσιν ἐφυγε, - ὁ τρόπος τοῦ ἀποτελεῖ προκλήσιν, - προκλήσεις ἐξ μουνομαχίον 2) κλήσις, πρόσκλησις: ἴωσα.ΠΙ 2,20,7 προκλήσεις σάλπιγγος [ἀντιβ. ἀνάκλησις βλλ.] 3) πρότασις, προσφορά: Θουκ.3,64 τὴν προκλήσιν ἡμῶν οὐκ ἐδέχεσθε, Ἄριστ.Πολιτ.1292α,29, Διον. Ἀλ.Ρωμ.7,39, Ἄνθρ.Ἐμφ.Πολ.1,4 προκλήσιν προτιθέναι 4) ὡς δικαν. ὄρος, ὁ τύπος καθ' ὃν ὁ εἰς τῶν διαδικῶν ἐπιτόνεται τὸ εἰς τὸν ἕτερον ὡς μέσον πρὸς ὄραν ἀμφιβολίας ἢ ἀμφισβητήσεως: Λυσ.4,15 τὴν τοῦτο προκλήσιν πιστοτέρων νομίζεῖν, Δημ.9,78, αὐτ.969, αὐτ.1106 5) ὄμ. πρότασις καθ' ἣν δέχεται τις ν' ἀποβέβη δι' ὄρκου τὴν ἀποφιν αὐτοῦ: Ἄριστ.Ἠθ.1377α,20 φρσ. προκλήσιν προκαλεῖσθαι ποιεῖν τοιαύτην πρότασιν: αὐτ.970) προκλήσιν φεύγειν ἀποφεύγειν αὐτήν: Ἄνθρ.6,27 5) νεώτ. νομ. προκλήσις εἰς ἀγωγήν τὸ δικόγραφον δι' ὃ προκαλεῖται ὁ πρὸς δὸν ἀπευθύνεται νὰ εἰσέρῃ ἐν ὄρισμένη προνομίᾳ ἀγωγήν.

προκλήτης [ὁ] γλωσσά. ὁ προκαλῶν ἢ προκαλέσας, ὁ ὄρασις προκλήσεως.

προκλητικῶς -ή-όν μτγν. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πράξεως, ἐνεργείας πραγμ., ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ καλεῖν, προκαλεῖν, ἐπάγει πρὸς ἑαυτὸν: Αἰλ.Ζ) 4,16 τὸ μέλος προκλητικόν [περὶ τοῦ ἀσματος τῆς πέδροκος] κ. μτ. γενικ. ἀντικ.: Ἐρμού. Εὐρ.3,13 προκλητικόν τοῦ μέλλοντος κεφαλαίου [ἀχειρήρημα] || τὸ αὐδ. ἐν ἐπιγρ. χρ.: Πλούτ. Μάρκελλ.7 τῷ φωνῇ προκλητικὸν ἀπαλαλάζων || νεώτ. κ. δημ. κτ. ἐπέκτ. ὁ προσκαλῶν, ὁ ἐλυκιστικός, ὁ διγερτικός: προκλητικὴ στάσις, - προκλητικὰ μάτια 2) ὄμ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πρσσ., ὁ δι' ἐρεθιστικῶν λόγων ἢ πράξεων παροξύνων, προκαλῶν τινα εἰς ἐρίδα: προκλητικὸν λόγιον, - προκλητικὴ συμπεριφορά 3) ἐπὶ πραγμ., ὁ προκαλῶν τὴν ἀποτέλεσμα, ὁ γινόμενος αἴτιος, πρόξενος τιος: Διοσκ.1,115,4 προκλητικόν οὖρυν, Σωρ.2,41, Γαλ.6,624.

προκλητικός -ητος [ἡ] νεώτ. τὸ νὰ προκαλῆ ἢ προσκαλῆ τις τινα, τὸ γνώρισμα τοῦ προκλητικῶς: ἢ προκλητικότης τοῦ ὑπερέβη τὰ ὄρια, - προκλητικότης γυναικίως.

προκλήτος -ον ἦσα. ἐπρόθυμος πρὸ τοῦ κληθῆναι, ποῦ δὲν περιμένει νὰ τὸν προκαλέσουν διὰ νὰ πρὸξθ 2) **προκλήνη** μτγν. ἀνάκλιτρον: ΠΔ Ἄσμι.16 προκλήνη ἡμῶν σπασικός.

προκλήνης -οἰς-ές νεώτ. ὁ πρὸς τὸ πρῶσω κλίνων, ἐπικλινής.

προκλήνιον [τό] νεώτ. ναυτ. ἡ ὄψακος προέκτασις τῆς ἐσχάρδος τῶν ναυπηγίων.

προκλίω κ. νεώτ. κλίνω, κάμπτω τὴν πρὸς τὰ ἔμπροσθ: Σοφ.ΟΚ'20) γεραῖον ἐς χερα σώμα σὺν προκλίαν φίλον ἐμόν.

προκλήτης -ου [ὁ] μτγν. ὁ καθήμενος εἰς τὴν πρώτην θέσιν, ὁ ἔχων τὴν πρωτοκαθεδρίαν: Πολυδ. 6,12 ἐὸ τῆς ἐπιπέσεως πρωτοστάτης.

προκλύω πλῆω, ἀποπλύνω προηγουμένως: Διοσκ.1,30, Φιλ.1,257,19 ὠθάνει τοὺς σεπρματικούς τόνους ἢ τοῦ ὀδῶτος πολλὰ καὶ βίαιος προκλύσασα φερά 2) λατρ. καθαρίζω προηγουμένως διὰ κλυστηρίου: Διοσκ.Ἐθν.1,231, Ἄλ.Ἐξ.Γραλλ.9,3 [πθ. δ. ἀνάγν. προεγκλύω].

πρόκλυτος-ον ἰκλῶν ὁ πρότερον, κατὰ τὸν πολέων καιρὸν ἀκουσθεῖς, περίφημος παλαίθεος: Ἰλγ 204 πρόκλυτ' ἀκούοντες ἔπαα θνητῶν ἀνθρώπων.

προκλῆς ἀκάω προηγουμένης: παρευδαὴ ἐν Αἰγ. Ἀγ.251 τὸ δὲ προκλῆειν .. προχαιρέτω ἴσον δὲ τῷ προστένειν.

προκνήμιον ἰτὸ ἡγν. τὸ ἑσπερικόν ὄστυον τῆς κνήμης: Πολυδ.2,190.

προκνήμις-ιδος ἰή ἡγν. κάλυμμα τῆς κνήμης: Πολυδ.6,23β, Ἀσκησιόδ.1,2, Διμ.Τακτ.2,8.

προκνίς (ἡ πρόκνις-ιδος ἰή) ἡγν. δ. γρ. πρόκνις (Πολυδ.6,81) εἶδος ἑρπυδίου σίκου: Ἀθην. 14,633 ἰ σῖκα δὲ καὶ Πάμφιλον εἰρηκῶτα προκνίς γένος ἰσχαδῶν, Φώτ.

προκοθλημυανῆς-ος-ες (πρόξ, θηλυμανῆς ἡγν. ὁ ὡς πρόξ βλλ. θηλυμανῆς: Κέρκ.5,24.

προκοιλίω ἡγν. κοιλίω τι προηγουμένης: Σωφ.2,59.

προκοιλιάς ἄ ἰοί δημ. ὁ ἔχων προκοιλί βλλ. προκοιλῆς (ὶοί δημ. προκοιλί βλλ.

προκοιλί-ιοῦ (ἰοί) δημ. κ. προκοιλί τὸ ἔξῃχον ὑπόγαστριον 2) ἡ κοιλία ἰχθύος.

προκοιλίας-ον ἡγν. πρόγαστωρ, κοιλιαρῆς, προκοιλιάς: Πλωστ. 2) ἡγν. ἐπὶ στίχων: Σχολ. Ἠ-φοιστ. 182 ὅταν ἐν τῷ μέσῳ πλεονάσῃ ἡ ἀσπλάγη ἢ χρόνῳ: ΨΠλωστ.Μετρ.2, Εὔστ.12,34 προκοιλίον πάθος.

προκοιλιοθαμί-όμοια γίνονται προκοιλίος, παραγαστωρ κ. ἡγν.: Εὔστ.54,63 προκοιλιοθαμί τὸ σῶμα τοῦ μέλους τῆ παρεκβάσει.

προκοιλιοσ-ον (ὶοί) γλωσσ. προκοιλίος βλλ. προκοιλωμαι-όμοια ἡγν. κοιλωμαι προηγουμένης δδ. ἀποθνήσκω πρότερον κ. κτ. μη.α1 προκοιλωμένη οἱ ἴδη ἀποθανόντες, αἱ νεκροί: Ἀντισχ.ἐν Κατ. Ἀστρλ.Κ 813,110.

προκοινωνιολογία (ἡ) νεώτ. ἡ ἔρευνα τοῦ ὁμοειδοῦ βίου τῶν πρό τῶ ἀνθρώπων εἰδῶν, ἢ, προανθρωπική κοινωνιολογία.

προκοινῶν-ἔω ἡγν. κοινῶν, ἐπικαιρινῶν πρότερον: Στουδ.Θεόδ.557Α.

προκοιτία (ἡ) δ. γρ. ἀντι προκοιτία βλλ. προκοιτία (ἡ) ἡγν. θέσεως φουρήσις: Δίων Κ 67,16' ὁμ. κτ. πληθ.: Πολυδ.2,5,6, αὐτ.6,35,5.

πρόκοιτος-ον ἡγν. φουρούς φυλάσων πρό τινος θέσεως, ἰδ. ἀνήκων εἰς προφυλακῆν: Πολυδ.6,20,11,5 ἡμπεσῶν δ' εἰς τοὺς πρόκοιτους τῶν Μακεδόνων, Πλωστ. Ἠ8,325C τοὺς προκοιτους τῆς φουράς κύνας 2) θαλαμηπόλος: Δίων Κ 67,15, αὐτ.78,14 ἰπθ. ἐσφ.γρ. ἀντι πρόκοιτος βλλ.1.

προκοιτῶν-ἔω ἡγν. φουρού πρό τινος θέσεως: Ἰώσ.Πι 4,51, Δίων Κ 64,7' ὁμ. πτ. γενκ.: αὐτ.54,15.

προκοιτῶν-ἄνος (ὶοί) ἡγν. πρόβαλαμος: Πλν. Ἐπ.2,17,23 [ἀποδοκιμαζόμενον ὄνο τοῦ Φρυν.227] πρβλ. Πολυδ.10,43.

προκοιλιάζω καλόζω, πηρωῶ προηγουμένης: Ἀριστλ.Ρητ.1380β,19.

προκοιλακῶν καλοκαθῶ προηγουμένης: Πλάτ. Πολ.494C προκοιλακούντες τὴν μέλλουσαν αὐτῶ ὄνομα, Πλωστ. Ἠ8,65E.

προκόλιον (τὸ) ἰκλόσιον τὸ πρό τοῦ στήθους κολλομένο μέρος τοῦ ἱματίου πρβλ. κόλιος 3): Θεόφρ.Χαρ.6,8 ἔχων ἄχινον ἐν τῷ προκόλιῳ, αὐτ.22,7. Μέν.201 θεός οὐδεὶς εἰς τὸ προκόλιον φέρε ἀόργιον, Λουκ. Ἀλ' 7 καὶ γὸ προκόλιον ἐμπαθόμενον ἀπελεθεῖν 2) ἡ εἰσοδος, τὸ στόμιον κόλλου βλλ.5: Ἀχιλλ.Τάτ.1,1.

πρόκολος-ον ἡγν. ἐπὶ τῆς κοιλίας ὄφως, ἐξωγαγμένος, φουσκομένος: Γαλλ.4,265, Ἀετ.13,23.

προκομία ἰή ἡγν. προκόμιον: Αἰλ.21,16,10.

προκομιδῶν Ἠσ. λακων. ἡ βωιτῶν προκομιζῶν.

προκομιδῆ ἰή γλωσσ. τὸ προκομιζειν, προσάγειν.

προκομιζῶ κομιζῶ, φέρω ἐνώπιον, προσάγω: Ἰώσ.Α1,116,2, Λουκ. Ἐπιτρ.Δ 4,5 ἐκ τοῦ κόλλου προκομισάσα ῥόμβον, Λογγ.3,20' ἐπὶ ἀποδεικτικῶν μέσῳ, προσάγω: Πάν. 1) παθ. φέρομαι, ὀδηγοῦμαι εἰς τὸ μέρος, ἰδ. εἰς ἀσφαλῆ τόπον: Ἠρ.4,122 ταῦτα μὲν δὴ ἐν τῷ ἰ ὁμοίῳ κτλ. προκομιζέτω 2) παθ. φέρομαι ἐπὶ τὸν ὄμων: Λουκ. Πλ.19 νεκρὸν τὸν . . παιδίον ἢ τὸν ἴσθμὸν ἐπὶ δελφίνος . . προκομιθῆναι' || εἰδ. φέρομαι ἐν πορῆ: Διόδ.Σ 3,8.

προκόμιον ἰτὸ ἰκλόσιον ἢ πρό τοῦ μετώπου πίπτουσα κόμη τοῦ Ἰππου: Ξεν. Ἰππ.5,6 καὶ τὸ προκόμιον δὲ χρῆ βρέχειν: ὁμ. τοῦ βονάσου: Ἀριστλ.Ζ1,630α,35' ὁμ. ἐπὶ ἀνθρώπων, τὸ τσουλῶφι, ἢ φούττα: Στράβ.3,4,17 τὰ προκόμια φιλοῦσι 2) φανάκη, περούκα: Ἀριστλ.ὄπ.320,2, Ἀριστλ. Οἰκ.1348α,30' || προκόμιον πρόσθετον ἐν τῷ αὐτῆ σπῆ: Πολυδ.2,30' ὁμ. προκόμιον περιθῶν: Ἀθην.12,523Α πρῶτον τὸ πρόσθιον ἐντρίψόμενοι καὶ προκόμια περιθετὰ τε λαδόντες.

προκομμάτιον (τὸ) γλωσσ. προκοπή βλλ.1 ἰδμφ.1.

προκομμάδα ἰή ἰδμφ. ἡ προκοπή βλλ. τὸ νὰ εἶναι τις φιλεργός: Παπιδ.Χριστ.Τεμ.5 τὶ νὰ σοὺ κόμῃ ἢ προκομμάδα καὶ ἡ τεμνεία 1.

προκόνοβυλοι (οἱ) ἡγν. κ. προκόνοβυλοι (τὰ, Ἠσ.) ὁ μεταξὺ τοῦ μετακοριφίου καὶ τῶν φυλάγγων κόνδυλοι τῶν δακτύλων: Ροθφ. Ὀνομ.84.

πρόκοος-ον Ἠσ. ἐπουρήος.

προκοπή (ἡ) ἡγν. μον. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐν πορείᾳ πρόδος, προχώρησις, τὸ νὰ κερῆζῃ τὸ πον κανεὶς βαδίζων: Πλωστ. Ἠ8,76D' 2) γεν. πρόδος, ἐπίδοσις: Βίων η. Διογ.Α 4,5 τὴν σπῆσιν ἔλεγε προκοπής ἐγκομίην, Πολυδ.2,37,10 προκοπή σπῆσιν, αὐτ.2,13,1 προκοπήν ποιεῖσθαι, αὐτ. 8,15,6 προκοπήν λαμβάνειν, αὐτ.5,16,9 παλίντροπος προκοπή, αὐτ.1,12,7 ἢ ἐπὶ τὸ βέλτιον προκοπή, Ἰώσ.Α1 4,4,1 ἢ ἐπὶ τὸ χεῖρον προκοπή, Κδ Φιλ.1,12 προκοπή τοῦ εὐαγγελίου, Δαρμάσκ. Ἀρ. 77 τὸ ἐπιπροκοπήν προίον ἐπί, προκοπή γὰρ τις ἀλλ' οὐχὶ ὄνο τοῦ αἰτίου, Κοισ.Δαν.ἐν Σάβ. 3,109 ἐπίσημος διὰ προκοπήν ὄντας . . καὶ ζήλωτας καλῶν ἔργων 2) συνήθ. ἐπὶ ἄθ. ἐν, ἠθική πρόδος: Στωικ.ἀπ.3,31' 3) ὁμ. ἐπίδοσις ἀπὸ ἀπόφωτος μαθησεως, πνευματικῆ πρόδος: Φιλδ. Εὔστ.107 προκοπή ἐν τοῖς λόγοις, Διόδ.Σ 16,6 προκοπή ἐν φιλοσοφίᾳ, πρβλ.Κικ. Ἄττ.15,16, Πδ Σοφ. Σερ.51,17 ἐν παιδείᾳ προκοπή 4) βελτίωσις τῆς ὄψεως: Ἠρόδ. Ἰατρ.Π. Ὀρεῖδ.10,8,17, -πῆγε σ' ὄλους τοὺς γιατροὺς, μὰ δὲν εἶδε προκοπή 5) ὁλικὴ πρόδος, ἐπιτυχία εἰς ἐπιχειρήσεις κτ.: Ἀριστέλ. 242 δόξα καὶ προκοπή παρά τισιν ἀπάρχει, Ἠφοιστ. Ἀστρ.1,1, -τῶσα χρόνια στὰ ἔξνα δὲν ἔκαμε καμιά προκοπή' || στρατιωτικῆ προαγωγῆ: Ἰώσ.Πι 6,2,6' 6) νεώτ. κ. δημ. φιλεργία, ἐργαστικὴ, δεξιότης ἐν ἐργασίῳ: Ζερβ.Λυρ.Σάτ. 2,207 πέντε χρόνους ἔκαμα μούσας καὶ πέντε ἄκομα ναύτις κὶ ὡς εἶχα προκοπή λοστρόμος εἶμαι τώρα, διπορομ. ἡ προκοπή νικεῖ τὴ φτώχεια' πρβλ. προκομμένος 7) ἡγν. κτ. πληθ. ἢ ἐκ τῆς προόδου, ἐπίδοσις, φιλεργία, εὐτυχία, καλοπέρασις: Πολυδ.10,47,12 προκοπάς λαμβάνειν, Φιλ.1,83, Ἰώσ.Πι 2,2,5, Πλωστ. Ἠ8,275D, Λουκ. Ἀλέξ.22, Ἐλλ. Ἐπιγραμ. ἐν προκοπάς, Πάν. γενέσει τέκνων, ἢν κλῖνον ἐν προκοπάς, αὐτ. ἐν μεζύσει προκοπάς || δημ. γεν. εὐτυχῆς βίος, καλοτυχία, τύχη 8) δημ. ἐπὶ φυτῶν, ἀπόδοσις: τὸ ἀμπελί δὲν εἶχε φέτος μεγάλη προκοπή 9) ἡγν. ἢ πρόδος τοῦ χρόνου: Σωφ. 143 κατὰ προκοπήν προίοντος τὸ χρόνον 10) παθ. πρόδος ἀριθμητικῆ, τὸ ν' αὐξάνῃ τὸ ὀρθριντικῶς βαθμιαίως: Θεολ. Ἀριθμ.21 μέχρις ἀν εἰς τετρασά ἢ πρόδος ἔλαθ.

προκοπή -όω Έπιγρ. κοπή, μαχθή, προσπάθω προηγούμενος.
πρόκοπος γρ. κωδ. του πρόκοπος βλ.λ.

προκοπτικός -ή-όν μτγ. ὁ συντελών εἰς προκοπήν βλ.λ., ἐπιωφελής, ὠφέλιμος: Βέττ.Βάλ.178,2.

προκότω κ. μον. κ. νεώτ., δημ. προκόβω κ. προκότω, νεώτ. ὁ δημ. ὄφρ. [ἐ]πρόκοφα, δημ. μτγ. παθ. ὄφρ. προκομίζω, προχωρῶ, προβαίνω, κώδω ὄφρ.μ. Ἄντων.π.Σουῖθ. ἀντικείμενον διὰ τῆς λέξεωφρον' ὄμ. μτ. συστ. ἀντικ.: Ἰώσα.ΑΙ 2,6,7 ὄδων προκοπέφται' ὄμ.: Χίον.4,2 προκοκοφάτες τριάντονα σταθίους κ. ἄνευ του ὄντιμ.: Ἰώσα.ΑΙ 2,16,3 ἐπὶ πολὺ προκοκοφάτες' 2) ἐπὶ χρόνου, χωρῶ πρός τὸ πρῶτον, περὶ: Ἰώσα.ΠΙ 4,4,6 τῆς νυκτὸς προκοποῦσθαι, ΚΔ Ρωμ.13,12' || ἐπὶ ἡλικίᾳ ἐν τῇ αὐτῇ σημ.: ΚΔ Λουκ.2,52 προκοπτεν σοφία καὶ ἡλικία, Ἐρμετ.Ἀλ.Φαῖδρ.60Α ὁ μὲν προκομῶν, ὁ δὲ νέος ἐστίν' || ὄμ. ἐπὶ ὄδοσ, ἐπιμνημόναι: Βόδρ.111,4 προκοποῦσθαι ὄδοσ' || ὄμ. ἐπὶ λόγου, χωρῶ εἰς μῆκος: Σέξτ.Ἐπιμ.Πυρρ. 2,24 ὁ λόγος προκόπεται' 3) κ. μον, νεώτ. κ. δημ. μτγ. ὄφρ. προσκόβω, ἔχω ἐπιπόσειον, κἄνω προκοπή: Ἄλλ.35 προκόφωμεν οὐδὲν τοῦδὸλας θά προσδεύωμεν, Ξεν.Ἐλλ.7,14 οὐδὲν προκόπεται εἰς, Πολύβ.39,92 ἐπὶ τοσούτῳ προκόπεται, Διόδ.14,98 ἐπὶ πλείονι προκόπεται' || ἔχω κέρδος, ὄφελος: Εὐρ.Ἐκ.961 τί δαί θρονεῖν προκόπουν' οὐδὲν εἰς πρόθεον κἄνω κ. χωρὶς κανένα ὄφελος, αὐτ. Ἄλλ.1079' || παθ. ὄφρ.σταιμι πρόοδον, προάγομαι: Ἦρ.1,190 ἀνωτῆρος οὐδὲν τῶν πηγμάτων προκοποῦμεν, αὐτ.3,56' || κ. δημ. συνημ. μτγ. πρόγω, προκαλῶ τὴν προάδην τινος: Θουκ.4,60 ἡμῶν προκοπόντων τῆς ἀρχῆς ἐκείνων ἰσχυρὰ ἐπροκοπήν κοί ἐπίδοσαν ποιοῦντων ἡμῶν τῆς ἀρχῆς ἐκείνων, αὐτ.7,56 τὸ ναυτικὸ μῆγα μέρος προκόφαντες' || δημ. κ. εἰρων. ὄφρ.σθ. πῶς θά μᾶς προκόψῃς (θά μᾶς καταστρέψῃ), - τοὺς πρόκοφε' || ὄμ. δημ. κ. ὄφρ.τ. ἐπιδεικνύω προκοπήν, ἰκανότητα: παροιμ. ἐπρόκοφεν ἡ νύφη μᾶς τὸ βράδι του Σαββάτου' || εἰδ. ἐν τῇ φιλοσ. ἐπὶ ἡθικῆς καὶ πνευματικῆς προόδου, εὐδοκίᾳ, ἀναψύσσῳ, πάω μπραστό: Ζην.1,56,Χρῶσ.Στωικ. 2,337, Πλουτ.Ἦθ.543Β, Ἄρρ.Ἐπικτ.1,4,1, Λουκ.Ἐρμ.63 προκοπτεῖν ἐν τοῖς μαθήμασι, Μηναι.12,3 Συναξ. κατὰ θεῶν προκόπονται, - ἐπρόκοφε στὰ γράμματα' || δημ. εἰμαι, γίνομαι φιλεργος: δημ. παροιμ. πρόκοφε ἡ ἀκαρτία, ὅταν εἰδῶ τὴν κομῆτά' Ἰδ. κτ.μτγ. προκομμένος ἐργατικός, νοικοκυρμένος: Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.220,24 φάγῃ ἀπό πόδινα γλῆγορα καὶ χέρια προκομῆνον, δημ. παροιμ. προκομμένος σάν τὴν κἄτω πέτρα του μύλου [μύλων]' || ἐπὶ ὄψιμης προόδου, ὠφελουδῶ, κἄνω προκοπή, εὐτύχῳ: Διόδ.Σ 34,35,2,26 προκόπτεν τοῖς πλοῦτοις, Κοισ.Δαν. ἐν Σ δὲ3,128 πολλοὶ ἀνοίξαν τὰ ὀμμάτια τους, ἐπρόκοφον, ἐπιμήθησαν, - πήγῃ στὰ γένη καὶ πρόκοφε' || ἐπὶ νόσῳ. θεραπεῖα, βάλω, ἐξελίσσῳμαι εἰνοκίως: Ἀσκληπιάδ.Ν η. Γαλ.12,413 προκοποῦσθαι τῆς θεραπείας, Ἦρῶδ.Ἱατρ. η. Ἄετ.9,13 προκοποφίας τῆς νόσου' ὄμ.: Ἦλιόδ.η. Ὀρειδ.46,9,1 εἰωθε προκόπεται ἡ ἀγωγή' 4) δημ. ἐπὶ ζῶων καὶ φυτῶν, ἀναπτύσσῳμαι, ἔχω ἀπόδοσιν: τὰ κουνέλια δὲν προκόφον, - ἐδὼ δὲν προκόβου ὁ εἰλίε, **προκορῶσι** [ἰ]δὴ Έπιγρ. κρητ. ἀντὶ του ὄφρ. πρόκοσμος, ὁ προϊστάμενος τῶν κόσμων βλ.λ.5).

πρόκος Ἦσα. ἐπὶθουκ.

πρόκοσμος -ατος [ἰ]δὴ μτγ. κόσμῳ εἰς τὸ ἐμπροσθεν τοῦ σώματος πῆμενον: Διογ.Λ Πρωσ.μ.7, Λογγίν.43' || μτγ. πρόκοσμησιν κακίας προκόλμω, σκέπασμα τῆς κακίας: Διογ.Λ 6,72

προκοσμεῖω Έπιγρ. ὁσάκι ἐργῶ κοσμητόν, ἀντικαθιστῶ τὸν κοσμητὴν βλ.λ.

προκόσμιος-ον μτγ. ὁ πρό τῆς κτίσεως του κόσμου: Διδ.Ἀλ.576Α, Μάρκελλ.Σιδ.η.Εὐσ.6,901Α, Εὐσ.2,53Β' 2) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ προκόσμιον τὸ πραγματικῶς κοσμητόμα του Ἰησοῦ: Πλκρῶτ. Ἦθ.970D Ἰδ.ἀνάγν. προκόσμιον,

πρόκοττα [ἰ]δὴ δωρ. κ. προκόττα προκόμιον βλ.λ.: Πολυδ.2,29, Ἦσα. ἰκῶδ. προκόποι,

προκοττιῆ Ἦσα. χραῖτη.

προκουράτωρ-ωρος [ἰ]δὴ λατ. ἐπίτροπος, ἐπιμελητής ἐπιστάτης: Σουῖθ.Καρθ.Καν.16.

πρόκορος-ον ὁ κεκορμένος κατὰ τὸ ἐμπροσθεν μέρος τῆς κόμης: Σοφ.Ευρύπλοη ἐν Πάπ.

προκοχόρταρος [ἰ]δὴ δημ. τὸ φρυγανῶδες φυτὸν ὄνομας ἡ διακόπη.

πρόκοφης-εως [ἰ]δὴ προκόπη βλ.λ.: Σοφ. ἐν Πάπ. 2) ἡ ἐκρηξίς ἐπιληπτικῶ παραοῦσῳ: Ἦρῶδ. Ἱατρ. ἐν Ββ.Μηκ.53,77.

πρόκρανος-ον μτγ. προκράφορος βλ.λ.1) Ἄνατολ. ἐν Κατ. Ἀστρ.Κ Β33,188.

προκρατῶ-έω μτγ. κρατῶ, γίνομαι κίριος τινος προηγούμενος: Δίων Κ 40,35' || ἐπικρατῶ: Ἄθων.1,758Β.

προκρανώω, παθ. προκρέμασι, κρεμῶ τὸ ἐμπροσθεν μέρος: Αιν.Τακτ.32 προκρεμῶνται σάκκοι' || παθ. κρέμασι πρός τὸ ἐμπροσθ. προεξέχω: Ἀριστ.Φυσιολογ.811β,14, αὐτ.811α,25.

πρόκρημος-ον μτγ. ὁ προεξέχων ἄνωθεν, ἀπόκρημος: Πλάτ.Μακκ.4,7,5 ὡσπερ γὰρ πρόκρημον ἄκραν, τὴν ἑαυτοῦ διόταναι . . . ἐκτείνας.

πρόκρημα-ατος [ἰ]δὴ μτγ. ἡ πρό τινος κρίσις, ἀπόφασις: ΚΔ Τιμ.1,5,2) χωρὶς προκρίματος μῆδὲν παῖων κατὰ πρόσκαινον' 2) προδικαστικὴ βλ.λ. ἀπόφασις: Έπιγρ.

προκρηματίζω μον., γλῶσσα. ἀνοκρίνω: Πλωσ. 2) παθ. τιμωροῦμαι: Γρηγ.Κορ. ἐν Ρήτ.7,1233W.

προκριματικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἀποβλέπων εἰς προκαταρκτικὴν κρίσιν' || προκριματικὸν ἀγώνος ὁ γινόμενος προκαταρκτικός εἰς ἀνάδειξιν τῶν μελλόντων πᾶ συμμεταγωγῶν εἰς τοὺς ὀριστικῶς ἡ τελικοῦς τοιοῦτος: 2) νεώτ. νομ. προκριματικὴ ἀγωγή ἡ ρυθμιζούσα διὰ προσωρινῆς κρίσεως, ἀποφάσεως τὴν διαφορὰν, πρό τῆς κανονικῆς τοιοῦτης.

προκρίνω κ. μον. κ. νεώτ. ἐκλέγω κατὰ πρότιμῳ, κἄνω ἐπιλογὴν μεταξὺ πολλῶν, διαλέγω: Ἦρ.1,70 ἐκ πάντων σφέας προκρίνας Ἕλληνων αἰρέτω φίλους, Θουκ.4,80, Εὐρ.Φοῖν.743 προκρίνας οἴπερ ἀλιμωτάτους, Κρατίν.8 εἰ τις δ' ὕμῶν κάλλιε προκρίθῃ, Πλάτ.Πολ.537Β ἐκ τῶν εἰκοσιετῶν οἱ προκρίβεται' μέσ, ἐν τῇ αὐτῇ σημ.: Πλάτ.Πολ.537D τούτους ἐκ προκρίτων προκρινάμενος' || ὄθ. προκρινόμενα γένη τὰ διακεκρίμενα, προέχοντα, ἐλεκτά: Ἦρ.1,56' || ἐκλέγω τινά εἰς τὴ δέξιμω, ἡ πρός τῶ: Ξεν.Ἀν.5,9,26 τὸ ἐμὲ προκρίθησι ἄρχοντα, Πλάτ.Πολ.537B οἱ προκρίβεται, αὐτ.Νομ.765B ὁ προκρίβεται ὁ προκρίνων' κ. μτ. ἀπαφρ. Δημ.1313 προκρίθην κληροῦσθαι' || νεώτ. ἐκλέγω προκαταρκτικῶς, πρό τῆς ὀριστικῆς ἐπιλογῆς: προκρίθισαν εἰκοσι διὰ τὸν ἀγῶνα δρόμου' πρβλ. προκριματικός' 2) μτ. γενικ. προτιμῶ τινά ἀντὶ ἄλλου, ὄθ. ἄλλον, προτιμῶ μύλλον ἢ: Ἦρ.2,121 τῶν ἄλλων προκρημασθῶ, Πλάτ.Ἀπολ.35B οὗς ἑαυτῶν ἐν ταῖς ἀρχαῖς προκρίνοισιν, Ἰσοκρ. Ἐπ.9,17 ἀνθ' ἡμῶν προκρίθησι, - προκρίνα οὐτὴν τὴν λίστιν ἀντὶ πάσης ἄλλης' || μτ. ἀπαφρ. προτιμῶ πᾶ πρόξω τῶ: Έπιγρ. || μτ. κατηγορ. προτιμῶ θεωρῶν τινά ἰθὺ τί ὡς τί ἐν συγκρίσει πρός ἄλλον ἢ ἄλλους: Εὐρ.Ἐλ.47 πάντων προκρίνας σωφρονέστατον βρωτῶν' ὄμ. μτ. τοῦ ἀπαφρ. εἶναι ὡς συνδικεῖο: Ξεν.ΚΠ 2,3,8 τούτο προκρίνας εἶναι κάλλιστον' 3) κρινῶ, διακρί-

ως, χαρακτηρίζω τ ἔκ τῶν προτέρων : Πη.Λοκρ. 100D βαρῦ και κοφῶν ἀφά . . προκρίνει' || μτ. εἶδ. ἀναφρ. κρίνω ἐκ τῶν προτέρων ὅπ : Ξεν. *Απολ.15 ἐμῆ . . ἀνθρώπων . . πολλῶν προκρίνεν ὑπερεφείνεν, ἴσοκρ.4,4' || προκρίνω μάχην κρίνω, διδῶ ὑποφασιστικὴν τροπὴν ἐς μάχην προηγουμένης : διόδ.17,19 προκρίνεν τὴν μάχην διὰ τῶν ἰππέων ἰπθ. ἀντὶ τῆς δ.γρ. προκρίνει.

πρόκρις-ἰδος (ἡ) κ. νεώτ. προκίς βλλ. 2) νεώτ. ζῴολ. γένος λεπιδοπτερίων ἐπιτόμων.

πρόκρισις-εως (ἡ) κ. νεώτ. προτίμησης ἐκλογῆς : Πλάτ. Πολιτ.299A ἐκ προκρίσεως, Σέξτ. Ἐπιτ. Πυρρ. 2,45' 2) ἡ ἐκ τῶν προτέρων, προηγουμένη κρίσις : Κλήμ. Ἀλ.999' || νεώτ. κρίσις προκαταρκτική, προπαρασκευαστική τῆς δριστικής.

προκριτικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς πρόκρισιν βλλ. : Φυλόστρ.389' || τὸ σῶς, ὡς οὐα, τὸ προκριτικόν ἢ τῆς προσημώσεως πινος οἴσις : Ἀπολλ. Των Ἐπιτ. 1) Ιατρ. προκριτικός παροξυσμὸς ὁ προδληθὼν κρίσις πινά : Ἀέτ. 5,23' 3) τὸ αὐτὸ ὡς οὐα, τὸ προκριτικόν ἐπὶ σίγῃ, ἔσφ.ἀνάγν. ἀντὶ Κρητικῶν ἐν Πλούτ. Ἥθ.1141A.

πρόκριτος-ον κ. μον. κ. νεώτ. ὁ προκριθεὶς τῶν ἄλλων εἶδ. ὁ περιλαμβανόμενος εἰς προκαταρκτικὸν κατάλογον ὑποψηφίων : Πλάτ. Πολ.537Γ) ἐκ προκρίτων προκρινάμενος, αὐτ. Νόμ.945B, Ἀριστ. Ἀθ.8,1 τὰς δ' ἄρχας ἐποίησε κληρωτάς ἐκ προκρίτων' || ὄμ. πρόκριτος ἤ . . μάλλον προσημθεὶς ἤ : Παύλ. Σιλ. ἐν ΑΠ.5,257' πρόκριτός ἐστι, Φλίννα, τετὴ ρυτίς ἢ οὐδὲς ἠέδης 2) ἐν τῷ Ρωμ. δημοσίῳ βίῳ, πρόκριτος τῆς γεωρασίας (λατ. p[ro]curator senatus) ὁ προϊστάμενος τῆς συγκλήτου, πρῶτος τῶν γεωρασιαστῶν Δίων Κ.53,1' || ὄμ. πρόκριτος τῆς νεότητος - τῶν γραμματισσομένων τῆς ἱππῶδος προϊστάμενος : αὐτ. Ἔρωδ. 17, αὐτ.78,14, αὐτ.71,35' || μον. κ. νεώτ. ἐπ. πληθ. ὁ πρόκριτος ὁ προεστῶτες, προεστώτ, προύκοντες : Σέργ. Μακρ. ἐν Σὺβ.3,205 τῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν ἐγγενῶν καὶ προκρίτων τοῦ ἡμετέρου γένους τισὶ διαμαρτυροῦντες.

πρόκρον λαϊκῶν. προύκρουον τοῦ προκρούω.

πρόκροσος-ος (κροσός, κροσσὸ) συνήθ. κτ. πληθ. πρόκροσσι-αι-α ἢ -οι-α ἐπὶ πλῆθους ὁμοίων, οἱ τεταγμένοι κατὰ κανονικὰ διαστήματα ἐν εἴδει κροσσῶν βλλ. : Ἰλ.Σ 35 τῷ βα προκρόσσοις ἔρυσαν (ἐνν. τὰς νῆας) καὶ πλῆσαν ἀπάσας ἰσάνας στόμα μακρῶν, Ἡρ.7,188 πρόκροσσαι ἐς πόντον ἐπὶ οὐκτῷ (παραιτεταμέναι μὲ τὰς πῆρας πρὸς τὸ πέλογοις ἐς βάθος οὐκτῷ νεῶν), αὐτ. 4,152 περίεθ' αὐτῶν γρυπῶν κεφαλαίᾳ πρόκροσσαι ἦσαν (ἐπὶ διακοσμησάντων πατηρίῳν, Δημόκρ.η. Θεόφρ. Αἰαθ.79 συνδέσεις αὐτὸ περιφέρει, ἀλλὰ πρόκροσσαι' 2) μτφ. ἀλλεπάλληλοι : Ἀγαθων. Ἀθην.30A πρόκροσσαι φερόμενοι ἐπιτόνκινδυνον.

προκοτώ-έω μον. κρωτῶ πρότερον, προηγουμένης : Ἰσιδ. Θεσσα.105.

προκορμια-στος (τὸ) σθάλ. προανάκρουσμα : Σχολ. Πλάτ. Θεαιτ.176A.

προκόπη, ὄμρ. παρατ. πρόκρονον, κροῶν, κτυπῶ τι, ὀθ. ἐκτείνω, μακραινῶ τι διὰ κρούσεως : διόδ.Σ 4,59 τῶν ἐλαττόνων τοὺς πόδας προκροῦεν (ἐπὶ τοῦ Προκρούστου) 2) προσδύλλω, ἐπιτίθεμαι : Ἀριστφ. Λυσ.1252 ὄκα τοῖ μὲν ἐπ' Ἀρταμίην πρόκρονον θετικῶσι ποτὰ κέλας 3) ἀναφρ. πρός γυναικῶν, συνευρίσκωμαι : Ἀριστφ. Ἐκκλ.1017 μὴ ἐπιδοτῆσ' αὐτὴν πρὶν ἂν τὴν γυνῶν προκρούσῃ πρῶτον.

προκόπητις μτγν. κρήνη πρότερον : Ἰδία ΑΙ 18,3,4.

προκράζω μτγν. κρώζω πρότερον : Ἰουλ.329C.

προκτενίζω μτγν. κτενίζω πρότερον : Γαλ.13,333 προκτενίζει τὴν κεφαλὴν.

πρόκτις-εως (ἡ) πᾶν. κ. νεώτ. ἔγγραφος τίτλος προηγουμένης ἰδιοκτησίας. 2) νεώτ. κτήσις ἀντικείμενου ἡ δικαιοματός τινος πρὸ τῆς ὀπ' ἄλλου κτήσεως αὐτοῦ.

πρακτικτικός-ή-όν Ἐπιγρ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν προκτίσιν βλλ.11.

προκτίτωρ-ορος (ὁ) πᾶν. Ἐπιγρ. θηλ. προκτίτρια, ὁ προηγούμενος κτίτωρ, ἰδιοκτήτης πινός.

προκτίωμαι-ομαι μτγν. κτῶμαι, κατέχω πρότερον : Στράβ.8,333 προκτείαντο.

προκυβερνώ-ῶ μτγν. ὀδηγῶ πλοῖον ἐκ τῶν ἐμπροσθεν, διδῶ ὀδηγῶς εἰς τὸν πηδαιλοῦχον ἐκ τῆς πῆρας : Πολυδ.198.

προκυδᾶν μτγν. ἐπιπτετ. τ. ἀντὶ κυδᾶνα βλλ. : Ὀρφ. Ἀργ.1223.

προκύκλιος-ον μτγν. ὁ τῆς προκύκλιδος βλλ. : Ἡρώδ.6 τὴν προκύκλιν θάμνην' 2) προκύκλιοι θεοὶ ὅσοι πινες τῶν Ἐρυθρῶν, ὄμρ. οἰσμ. : Ἐπιγρ. 3) ὡς οὐα, προκύκλιος (ὁ) ὄνομαστος μῆνος πινος ἐν Καλυδῶνι : Ἐπιγρ.

προκύκλις-ἰδος (ἡ) μτγν. προνήστρια βλλ. : Ἡρώδ.1 τίτλ. προκύκλις ἡ προνήστρια, Ἥα.

προκύκλω-έω μτγν. κυλῶ πρὸς τὰ ἔμπροσθ' εἰς τὸ ἔξω : Καττ. Ρορ.41 παλῶσαν σύ προκύκλει ἐκ πίνουσ' οἴκου.

προκυκλίωμα-στος (τὸ) μτγν. μτφ. τὸ προηγουμένον κύμα : Συνέσι.1309D.

προκυλίνδωμαι π. μτγν. κ. προκυλίωμαι βλλ. μέλλ. προκυλίωμαι, ἐπὶ τῆς θαλάσσης κυλίωμαι πρὸς τὰ πρόσω, κυλῶ μὲ κύματα : Ἰλ.Σ 18 οὐδ' ἄρα τὰ προκυλίνδεται οὐδ' ἔτερωσε' 2) κυλίωμαι πρὸ τῶν ποδῶν τινος, πρῶλ. προκυλίνδωμαι : Ἀριστ.188, Ἄνα. Ἰταλ.5,4.

προκυλινδῶμαι-έωμαι κυλίωμαι πρὸ τινος, πρὸ τῶν ποδῶν τινος προσπίπτω εἰς τὴν : Ἀριστφ. Ὀρν.50) προκυλινδῆσθαι τοῖς ἰκτινῶσι, Λοκκ.Θε. Δ.6,2 (ῥ.ἀνάγν. προκυλινδόμενοι' μτ. γενικ. ὄμ. οἰσμ. : Δημ.450 ἐκίνου . . προκυλινδῆστο ἰδ.γρ. προκυλινδῆστο), Ἀριστλ Ζ1 613b,18 προκυλινδῆστοι ἡ πέρδιε τοῦ θηρεῦσθον' πρῶλ. προκυλινδῶμαι.

προκυλίωμαι μτγν. ἀντὶ προκυλίνδωμαι βλλ.2) : Ὀνήσανθρ.14,3 προκυλίεσθαι τῶν ποδῶν.

προκύκλις-εως (ἡ) τὸ προσπίπτειν πρὸς ἰκεσίαν, ἐπιπάρρησι, τὸ ἰκετεύειν τινά : Πλάτ. Νόμ.887B προκύκλιος καὶ προκυνήσεις, Ἰάμβλ. Μυστ.1,21.

προκύκλιος (ὁ) μτγν. ἰκεσία, προκύκλιος βλλ. : Διον. Ἄλ Ρομ.9,33.

προκυμαία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. προκυμία βλλ., ὀθ. παρολῶα ἡμῶνος προστατευομένη ἐκ τῶν κυμάτων διὰ προτεγίωματος, μάλου.

προκυμία (ἡ) μτγν. προτήρησιμα πρὸ τῶν κυμάτων, πρὸ ἀνακοπῆν τῶν κυμάτων : Ἰδία ΠΙ 1, 21,6, αὐτ. ΑΙ 15,9,6 ἰπθ. ἀνάγν. ἀντὶ προκυμαία).

πρόκυμμα-στος (τὸ) μον. ἡ π. βυζ. αἰθεῖρα τοῦ θρόνου : Κ Πορφ. Ἐκθ.600 ἐν τῷ τοῦ προκύμματος μῶσθ, ἐν ᾧ τῷ ὀπῶμ εἰσίσταν τοῖς βασιλεῦσιν ἐπὶ θρόνον καθέζεσθαι θελούμενον δεξιῶν.

προκυνήγιος (ἡ) Ἐπιγρ. προκαταρκτική, προπαρασκευαστικὴ ἀσκήσις κυνήγιου.

προκύνητος (τὸ) Ἐπιγρ. προκυνήγιο βλλ.

προκύνητος-ον Ἐπιγρ. πῆθ. ὄσφ. ἀνάγν. ἀντὶ προσκύνητος.

προκύνω-έω μτγν. ἐπὶ κυνηγετικῷ κυνός, ὀλακτῶ πρὸ τῆς ἀνευρέσεως τοῦ θηράματος : Πολυδ.5,65.

προκύνητιον κλωδίον (τὸ) μον. προκύνητιον βλλ. : Κ Πορφ. Ἐκθ.603.

προκύνητιον (τὸ) μτγν. ὁ ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ αὐτοκρατορικὸς θρόνος, ὁ πρόκυμμα : ΑΠ.Π.33.

προκύντης κ. μον. κ. νεώτ. κύντης, κύνω, γέρνω πρὸς τὰ ἔμπροσθ' καὶ κᾶται : Ἰππ. Ἀρθρ.59 ἄκρος ὁ ποὺς ἡσσόν τι προκύντης ἐθέλει ἐς

τοδμηροσθεν 2) κίπητος πρὸς τὸ ἐξω ὄριον τῶν, αὐτῶν καὶ βλέπων· Διών Κ.64,6 προκύπτειν διὰ τῶν ὄρων κ. μτ. γενικ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ.: Ἄλιτρο.3,30 προκύπτει τῆς καλύβης, Βάβρ.116,3 προκύπτει θυρίδων, Παπιδ.Χριστ.Τεμ.69 προκύπτειν διὰ τοῦ παραθύρου ἴ μιν. βγαίνω εἰς τὸ παράθρονον: Πρόβρ.1,202 κυράδες. . προκύφατε, θηλορικὰς ἐπάρατε κεντήλας 3) προβάλλω ἐμαυτὸν, προσεῖχας ἄριστον. Ὀρν.496 κάρτι προκύπτω ἐξω τειχίους, Λουκ.Μισθ.Συν.34 κινῶντες ἐκ τοῦ ἱματίου προκύπτει, Πορφ.Ἐμβρ.16,5 ἐξ ὠδίων προκύφει τὸ βρόφος ἴ κ. ἐπὶ πραγμ. προβάλλομαι: Ἄριστον Βάτρ.415 χιτωνίου παρορραγάντος τίθητον προκύψων, Λουκ.Ἀλέξ.12 γλωττὰ προκύπτει 4) ὄβρ. μτφ. ἐξέρχομαι, ἐξάγωσι, βγαίνω ἢ ἰσχυρὰ Πυθ.17,77 τὸ νοσητὸν προκύπτει, Δαρμάς. Ἄρχ.85 ὅσα προκύπτει ἀπὸ τῆς συντηρημένης φύσεως, Ἄριστον.2,10 ἐπὶ ἄκρων τῶν χελίων προκύπτει τις λύθος ἴ νεώτ. ἐξάγομαι, προέρχομαι ὅς ἀποτέλεσμα τῶνος: προκύπτει κέρδος - ζημία ἴ συνάγωμαι ὅς συμπεράσμα: ἐκ τούτου προκύπτει ὅτι. 5) ἰατρ. ὑποφέρει, πάσχει ἀπὸ πρόπτωτον βλλ. ὄργανον τῶνος, ὡς τῆς ἱρίδος Γαλ.12,716 ἴ ὄμ.τοῦ ἐπιπέλου: αὐτ.18[1].97 6) κίπητος πρὸς κ. ἐν μτφ σμ. ὑποκίπητος εἰς τὴν: Πλούτ.Ἠθ.6,33D αὐ προεστέων τῆς πόλεως, ἀλλὰ προκυκνῶσαι.

προκύρτος -ον μτφ. ὁ πρῶτος, προῶρος ἢ ἰσχυρὸν κυριτωθεῖς: Ροῦφ.Ἰστ.30.

προκυρά-ῶν μτφ. ἐπικυρά προηγούμενος, ἐν χρ. τὸ μέσ.: Ἀνών.Προγ. ἐν Ρητ.1,505W κ. παθ.: ΚΔ Γαλ.3,17 διαθήκην προκυρωμένων ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς Χριστόν, Ἐπιγρ.Ρόδου ἐν τῷ προκυρωμένῳ φησιγραμμάτι.

προκυρτικός-ή-ὸν νεώτ. ὁ πρὸ τῆς κύστεως ὄν.

προκυψίτης-εως [τῶ] νεώτ. ἡ πρόξιος καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ προκύπτειν βλλ. ἴ ἐν τῇ γυμναστικῇ, κίμητος τοῦ κορυφοῦ ἐμπρός, ἀντιθ. εκτασις.

προκύβην-υνός [τῶ] μτφ. κ. νεώτ. ἀσπίθ πρῶτος μέρους ἐν τῷ ἀστερισμῷ τοῦ Μικροῦ Κυνῶς ἀνατέλλων περὶ τὰς ἀρχὰς Ἰουλίου πρὸ τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Κυνῶς: Ἄριστ.450, Ἰπποκρ.2,2,13 2) ὁ ἀσπίθ Σειρίου: Γαλ.17[1].17 3) πρόκυβης [τῶ] ἀνεμοί τῆς ἐπιτολῆς τοῦ Σειρίου: Ἄριστ.Ἀνεμ.41 4) μτφ. κόλαξ περισίτων ὡς κῶν κυνηγητικός: Φιλῶδ.Ρητ.1,242S.

προκυθωνίζω πάπ. προηγούμενος κωδωνίζω, δοκιμάζω διὰ κωδωνισματος ἤλιου ἄγειον.

προκάλυμα-ατος [τῶ] μτφ. ἐμπόδιον, κώλυμα, φραγμὸς τῶνος: Ἠλιῶδ.Αἰθ.9,17.

προκάλυμα [τῶ] ποι. προκάλυμα, πρόσμα, ἄσμα ὡς προαναβαλλὴ πρὸ ὄμου ὀδόνου ἐν Πίνδ.Ν 4,11 Τιμασάρχου τε πλάθ. ὄμου προκάλυμα.

προκωμογραμμάτιός-εως πάπ. ὁ ἐκτελῶν ἔργα κωμογραμμάτων.

προκῶνια ἄλιπα [τῶ] μτφ. κ. προκῶνια [τῶ] [Πολυδ.6,77] χόνδρον νέων ἢ ἀφρόντων κριθῶν, γονοθαλασμένον σπέρου κριθῆς νέας ἢ ἀφρόντου: Ἰππ.Γυν.2,110 ἴ κ. ἀνευ τοῦ ἄλιπα: Λυκοῦργ.ἀπ.83, Ἄριστφ.Βυτ.π.Ἄρσοκρ., Ἐπιγρ.

προκῶνια πυροφ[ισ] τὸ προκῶνια βλλ. ἄλιπα: Ἰππ.Φῶσ.Γυν.58.

ηρόκωπος-ον κ. νεώτ. ἐπὶ χειρῶς, ὁ ἀπὸ τῆς κώπης τῆς λαθῆς Ἐφροῦ κρατῶν αὐτὸ: Αἰσχ. Ἄγ.16S2 ἀλλὰ μὴν κῶνυ πρόκωπος οὐκ ἀναίμων παθεῖν 2) πρόκωπος ἔφρος τὸ ἀπὸ τῆς λαθῆς κρατούμενον καὶ ἴδη ἔτοιμον ἐν προβολῇ ἰσ: αὐτ.16S0 ἔφρος πρόκωπον πάς τις εὐτεριζέτω 3) μτφ. ἔτοιμος, πρότερος: Ἠρωδίων.Ἰστ.7,54 ἔχεν πρόκωπον τὴν δεξιάν 4) προεκτεταμένος, ἐπιμεμηκυσμένος: Ἄριστ.Χρον.Παθ.2,4 ἴ κ. ἐπὶ τοῦ ὄσπου τῆς μήτρας, ὁ προεκτετα-

νος: Σωφ.1,34 5) νεώτ. ναυτ. τὸ ἄρα ὡς αἴσα. ὁ ἐπὶ τοῦ πρῶτου ἐκ πρῶτος σέλιματος καθήμενος ἐρέτης λέβουο, δημ. γαντζίερος.

προλαβῆ[τῆ] μτφ. ἡ λαβή, κῆπη: Πολυδ.1,136.

προλαβόντης ἐπίρρ. ἐκ μτφ. ἄορ. β' τοῦ προλαβάνω, προηγούμενος, πρότερος: Αἴσιων.347.

προλαγάνω λαγῶν, λαβδῶν τὴν πρῶτον διὰ λαχνοῦ: Ἄριστφ.Ἐκκ.1,155 μῆδὲ τὸν κλήρον γενέσθαι μῆδὲν ἴπην ἄτινον, ὅτι προελάχῃ 2) ἐπιτυχῶς ὡς τυχερὰ μου: Ἐπιγρ.Μηλίου.

προλαζόμε ποι. λαζόμενα, λαβδῶνα πρότερον ἢ ἐκ τῶν προτερῶν, προλαβάνω, προαπολαύω: Ἐύρ.Ἰων.1027 προλαζόμεαι οὐν τῷ χρόνῳ τῆς ἡδονῆς ἡμέρας τῆς ἡδονῆς.

προλάκκιον [τῶ] λάκκος, λακκιστος κείμενος πρὸ ἄλλου μεγαλυτέρου: Ἄριστ.ΖΜ 67Sα,13.

προλαλιά [τῆ] μτφ. κ. μιν. λόγος, ὄμιλος, ἕτερος τίτλος τῶν Λουκ.Βαχ. κ. Ἠρ., Σχολ.αὐτ. ἰδοκίμος ἀπ. λ., κτ. Θωμ.Μάγ.224R.

προλάλαος-ον μτφ. ὁ προτεπῶς λαλῶν, προτεπῆς ἢ ἀκαιρολόγος, φλόσρος: Αἰλ.ἀν.22, Μαν.5337.

προλαλῶ-έω μτφ. μιν. κ. νεώτ. λαλῶ πρότερον ἢ πρῶτος: Ἀντιλλ.Ὀρειδ.6,9,9 ἴ νεώτ. ἐν χρ. ἢ μτφ. ἄορ. προλαλάσας-α-αν ὁ πρὸ ἄλλου, προηγούμενος λαλάσας 2) μτφ. ὄμιλος, προτεπῆς, λέγω πολλὰς ψευθείας, φεῦδη: Στράτ. ΑΠ 12,208 3) προλέγω, ἀναγγέλλω πρότερον: Ἐύστ.1382,24 κ. παθ.: Ἰώσα.Α115,3,8.

προλαβάνω κ. μιν. κ. νεώτ. δημ. προλαβάνω, μέλλ. προληφόμεαι Ἰσοκρ.6,161, ἄορ β' προλαβόν κ. προλαβῶν, δημ. ἐληφράσα, παθ. ἄορ. προελάφθην, παθ. παροκ. προελάφθαι, γ' ἐν προστ. προελάφθω [Πολυδ.34,6,7], λαβδῶν τὴν πρότερον, πρὸ ἄλλου, πρῶτος, προκαταλαμβάνω: Λυσ.26,9 ἦν πρότερον προλαβόντης ὁδῶς ἀισχρῶς. -έλωδισθαι, Δημ.20, Αἰσχίν.1,162, Ἐπιγρ. προλαβόντων γάλα μετὰ μέλιτος: κ. μτφ. αἰ. κ. γενικ.: Λουκ.Μισθ.Συν.37 προλαβόνειν μισθὸν τῆς ἀγγελίας ἰδὲ τὴν ἀγγελίαν 1 κ. παθ. Πρῶκλ.Στοιχ.Θεολ.103 ἐν τῷ ὄντι ἄρα ζωῆ προελάπται ἴ προλαβάνω τὴν ἀβραῖν ἀρχίζω τὴν αὐτίαν πρότερον: Θεόφρ.Φ18,1,4 2) λαβδῶνα, καταλαμβάνω ἡ κυριεῖω πρότερον: Δημ.234 ὅσα τῆς πόλεως προλάβει πρὸ τοῦ τοῦς δρκους ἀποδοῦναι, Αἰσχίν.3,142, Ἀπολλ.Δίσκ.Συντ.40,24 προλαβόντων τὴν ἀρχήν κ. παθ.: Ἐρμητ.12,3 σῶμα προελημμένον ὑπὸ νόσου ἴ κ. μτφ. μτφ.: Δημ.72S προλαβῶν κατεγνωκῶτος ἀμείβης 3) λαβδῶνα πρότερον, κατὰ προτίμησον, προκρίνω, προτιμῶ: Σοφ.ΟΚ 1141 εἰ πρὸ τούτου προκλάβεις τὰ τῶνδ' ἐπιγ' 4) προφθάνω καὶ λαβδῶνα, προφθάνω τὴν: Ἐύρ.Ἰων.12S3 ἐκ γὰρ οἴκων προκλάβον μόγις πόδα μὴ θανεῖν 5) λαβδῶνα δεδομένον πρότερον, ἔχω προκαταβολικῶς, ἐκ τῶν προτέρων: Δαρμάς. Ἄρχ.253 τὴν ὀλιότητα προλαβῶν ἐγένεθαι ἐν ἀπ' αὐτῆς τὴν παντότητα κ. παθ. Πολυδ.34,6,7 6) προκαταλαμβάνω βλλ., ὄβρ. μτ. αἰτ. προσ. προσπερῶν: Σεν.Κυν.5,19 προλαβόντες ὅε τὰς κῶνας ἐπίσταται, Δημ.1439, Θεόφρ.Φ18,1,3, Πλούτ.Ἠθ.1,178 ἴ νεώτ. κ. δημ. μτφ. αἰτ. προσ. ἢ πράγμ. φθάνω πρὸ πρότερον ἄλλου, καταφθάνω τῆς ἡ κῶνας ἐγκαίρωσι τὴ ἢ πρὶν ὅπ' ἄλλον ἢ πρὶν ἢν συμβῆ τι, προκῶνας: ἔφρεζα, ἀλλὰ ὄεν τὸν πρόλαβα, - ὄεν θὰ προλάβουμε τὸ βασισί ἴ κ. ὄπαι. ἐν παροιμ. κ. παθ.: ὄποιος πρόλαβε τὸν Κύριον εἶδε ἴ κ. μτφ. γενικ. προσ.: Δημ.1103 προλαβῶν μου ὡστε πρότερος λέγεται κ. παθ.: Διογ.Οἰν.2 ἴνα μὴ προληφθῶμεν ἴ γεν. προλαβάνω τῶν κηρύκων προφθάνω αὐτούς: Ἄριστ.Ρητ.1408,24 ἴ κ. μτ. αἰτ. πραγμ.: Ἐύρ. Ἐλ.339 προλαβόντων γόους, αὐτ. Ἰων.407, Πρ.

λόβ.9,14,12, Πλούτ.Κάμ.34, Λουκ.Έρωτ.15 || επί αντίληψως, αντίκαμδάνω·: Άριστλ.Ζ' 765α,28 προλαβάνει ως οπτις έχον πρό γινόμενον αβτως Ιδενι, Πολύβ.3,112,7, αὐτ.1,7, Πλούτ.'Ηθ. 02B, Φιλ.1,620, Δίων Κ άπ 54,2, Λουκ.Έρωτ.8 προλαβάνει τὰ πολλὰ εἰκασίῃ || κ. μτ. γενικ. διαστίχματος ἡ τόπου·: Ἡρ.3,105 εἰμὴ προλαβάνειν τῆς δόου, Θουκ.4,33, Διδόξ.Σ 16,94, Πολύβιου.7,29,2 πολὺ τῆς δόου προλαβάνειν || κ. μτ. δοτ. τρόπ.·: Ξεν.Κυν.7,7 προλαβάνειν τῷ δρόμῳ, Άριστλ.όπ. 660, Πλούτ.'Αλέξ.20, αὐτ.Κικ.47 || κ. μτ. άποφω·: Κδ Μάρκ.14,8 προέλαβε μυσία μου τὸ σῶμα εἰς τὸν ένταφισμὸν' 7) χρον. ἡ τοπ. προηγουμένη·: Ξεν.Κυν.6,19, Δημ.48, Πολύβ.3,115,8, Λιδάσ. Λόγ.57,24 ἡ προλαβοῦσα τράπεζα' || κ. άποπ. τὰ προλαβόντα τὰ προηγουμένα·: Προκ.Βανδ.2, 16' || οἱ προλαβόντες οἱ πρόγονοι·: Προκ.Γαζ.'Αναστ.495B τῶν προλαβόντων τὴν μνήμην' 8) προτρέχω·: Δημ.970 άπασσι μέχρι τοῦ προλαβεῖν καὶ ταχύνει ἄν δόιστο φίλον ὄντα' 9) προδικῶς·: Ξεν.ΚΠ 1,23, Δημ.44· κ. παθ.·: Έρμιο.Στάσ.1' 10) παραδόμενοι, στοχάζομαι τὴ ἐκ τῶν προτέρων·: Έπιγρ.2άμου' κ. μέσ.·: Μέν.701, 111 έπαναλαμβάνω ἐξ άρχης·: Ίσακρ.6,16, αὐτ.16, 24' 12) μτγ. έν φιλιασ. έν. έν. εκ πρακταλήψεως, πρῶτως κάμνω τι, σχηματικῶς προκατάληψιν, κάμνω προκατελημμένην, προσεποσειμένην κρισιν·: Φιλῶδ.Θε.3,13, αὐτ.Σημ.22· κ. μέσ.·: αὐτ.Θε.1,13· κ. παθ.·: αὐτ.Οικ.57' 13) μτγ. άνακαλύπτω, άπακαλύπτω, έν χρ. τὸ παθ.·: Κδ Γαλ.6,1 έν καὶ προληψθῆ άνδρῳπος έν τινι παρηγομένῳ' 14) νεώτ. δια τῆς παρουσιασ μου, τῶν ένεργειῶν μου, τῆς παρεμβάσεώς μου μοταίωμι τὴ τὴ διασφρασιον· ἡ έγκρισιν ὄρασις τῶν άρχῶν έπρόλαβει τὴν έκρηξιν έπαναστάσεως κ. παθ.·: κατ'αρχῶς ὁ κίνδυνος προελήφθη' 15) δημ. λαμβάνω τὸν καιρὸν νὰ πράξω, νὰ εκτελέσω τι·: Δέν έπρόλαβα νὰ σοῦ γράψω' κ. μτδ.·: Έγχα σήμερα πολλές δουλειές καὶ δέν θά τίς προλάβω' 16) νεώτ. ναυτ. προλαμβάνω (τόν άνεμον) έδεχομαι τόν άνεμον έκ τῶν έμπροσθεν, παίρνω σάφρα.

προλαμβῶ μτγ. άκτινοβολῶ, άπαστράπτω·: Χορικ.164B, Προκ.Γαζ.'Επιστ.128' 2) προκαλῶ κτινοβολῶσιον, κάμνω τι νὰ άπαστράπτῃ·: Πρώκλ. Παμμ.472S, 'Ιεροκλ.Χρ.'Επ.477M' 3) φωτίζω πρό τινος, έμπροσθεν' μ. έν μτφ. χρ.·: Πλάτ. προλάμπειν τὰς προόδους τῆς ἡμῶν ζήουσιας' 4) γλωσσα. υπερβαίνειν κατά τὴν λάμψιν.

προλαμψις-εως (ἡ) μτγ. λάμψις πρό τινος·: Προκλ.Τιμ.109 (έκδ.Βασιλειας).

προλατυπῶ-έω μον. κτυπῶ, πελεκῶ λθους πρότερον, προηγουμένως·: Μιχ.'Ακομ.1,78,16.

πρόλαχος-εως (τό) Σουιδ. έν λ. λάχος εὐ πρώτος κληροσ.

προλαίω μτγ. προλεῖω βλ. 'Αρετ.'Οξ. Νοδ.1,6' κ. παθ.·: 'Ορειδ.άπ.83.

προλέγω κ. μον. κ. νεώτ. εκλέγω κατά προμήσιν, προκρίνω, προτιμῶ έν χρ. τὸ παθ.·: 'Ιδ.Ν 689 'Αθηνάϊων προλαλεγμένον' 2) κ. νεώτ. λέγω τι προηγούμενος·: Άλκ.Συμλ.22,7, Αισχ.Πρ.1071 μέμνησθ' άγῶ πρόλεγω, Σοφ.Οπ.Τ 973, Πλάτ.Ευθφρ.3C προλέγειν τὰ μέλλοντα, Δημ.436' κ. παθ.·: Δημήτρ.89 ώς προλέλεκτα, Πλάτ.'κατά τὰ προελημμένα, ἡ οικονομικῆ κατάσταση είναι άρίστη' || αἱ προλεγόμενα (βέβαια) αἱ πρώτα άρχαί, ζήουσια·: Κικ.Ραμ.9,18,3' || μεκρά προλεγόμενη μεκρά συλλογῆ τὸ υποθετικῆ μὲν τὸ πρώτον·: Δημήτρ.39' || νεώτ. τὸ οὐδ. μτγ. ένεστ. πληθ. προλεγόμενα ώς οὐα. πρόλογος 1δ. βιβλίου,

προκαρκετικῶ παρατηρήσεις' || δη. τὸ οὐδ. τῆς μτγ. παρακ. κτ. πληθ. τὰ προερίμω τὰ προλεχθέντα' 3) κ. νεώτ. προφητεῖα τὴ, προμαντεῖα·: Ἡρ.1,53, αὐτ.8,136 τάχα δ' άν καὶ τὰ χρησθήρια ταῦτα οἱ πρόλογοι, Μνηστ.12,1 'Ορθρ. Ψδ. 7,4 χάριν σοι δέδοκε προλέγειν τὰ μέλλοντα, -προλέγω τὰ συμβαδόμενα - εκλεξιφν ασλήνας' 4) δημοσιῶ λέγω, δηλῶ πρό πάντων, διακηρύσσω·: Θουκ.1,139 προλέγειν τὸ φήμισμα καθάλομαι μὴ ἄν γίνεσθαι πόλεμον, Έπιγρ.Δελαφῶν προλεγεῖω ἄ αρχῶ, αὐτ.Περγῶμου' κ. μτ. οἱτ.·: Ανκοῦργ.4 ὁ νόμος πέμπε προλέγειν ἄ μὴ δεῖ πράττειν, Πολύβ.13,3,5' κ. μτ. άπαφω·: Αισχ.'Επτ.336' 5) προτάσσω, διατάσσω τινά νὰ ν.·: Ξεν.'Αν.7,7,3 προλέγων οὐν ὅτιν ν. άπίται έκ τῆς χώρας Δειν.1,7' 6) καθιστῶ προεστικόν·: Εὐρ.άπ.889,9 τὸ δ' έραν προλέγω τοῖσι νεοῖσιν μήποτε φεύγειν, Άντιφ.4,2,4, Πολύβ.5,57,2' 7) προκαθορίζω, όρίζω τι ἐκ τῶν προτέρων·: Δημ.719 οἱς άπασιν οἱ ν. νόμοι δεκαῖον προλέγουσι.

προλεπτιδῶ-έω μτγ. προλεῖω ὅς βλλ. έν χρ. τὸ παθ.·: Κριτ.'Ιατρ.Ν.Γαλ.13,799, αὐτ.800.

προλείπω προχωρῶ καὶ άφήνω, άφήνω όπισμα, έγκαταλείπω·: 'Ιλ.Ρ 275 νεκρόν δὲ προληπτόνς ύπέτρειον, 'Οδ.Γ 314, αὐτ.Ν 331, αὐτ.Ψ 120, 'Οθόγ. 1102, Σιμωνλ.'Ηρ.7,228 οὐκ έτλη Σπάρτης ήγεμόνας προλείπειν, Σοφ.Α1.507, Θουκ.1,74' || χώρα προλείπω εγκαταλείπω τὴν θέσιν μου·: αὐτ. 2,87' 2) άπλῶς, καταλείπω, άφήνω·: 'Ησιόδ.'Εργ.566 'Αρκιτοῦρος προλείπει βδόν 'Ακαονοῖτο, Πινδ.Π 9,30, Αισχ.Πρ.282, Εὐρ.'Αλλκ.124, 'Αριστφ.'Ορν 1558' 3) παραλείπω νὰ πράξω τι·: Θέογ. 351, Σοφ.'Ηλ.132 οὐδ' έθέλω προλείπειν τῶς' 4) σπασ. έπι πραγμ. εκλείπω, άφήνω τι·: 'Οδ.Β 279 σε μήτη προλείπειν, 'Αριστφ.Θεσμ.927, Πλάτ.Πολ.601B όταν αὐτὰ τὸ άθος προλήρη' κ. μτ. γενικ.·: 'Ελλ.'Επιγραμμ.321,4 έφημερίων προλείπειν' 5) άμτδ. λείπω έκ τῶν προτέρων·: Εὐρ.'Ορ.Β17 φόνος . . οὐ προλείπει . . 'Ατρείδισις, Θουκ.7,85 εἰ τι τὸν προλήποι ἡ βίμην' 6) έπι πρσα., λιποφύξει, λιποθυμῶ·: Εὐρ.'Εκ.438 σ' γῶ, προλείπω' λυετα μὲ μιλ.

προλείψις-εως (ἡ) μτγ. λιθ. έοφ. άνάγν. τοῦ πρόληψις·: Δαμόσκ. Αρχ.399.

προλείψω 'Επιγρ. κρητ. μελλ. τοῦ προλείπω βλλ. προλείπω-δω μτγ. λέω, λέωνω προηγούμενος·: Γαλ.12,347, 'Αλέξ.Τρολλ.9,3 τὸν τροχίσκον προλείωσας μετὰ σίνου' κ. παθ.·: Γαλ.13,756 καστόριον προλελειμῶνον ακρίβως.

προλεπτικός-ή-όν μον. ὁ έχων τὴν ακαντότητα τοῦ προλέγειν, ὁ προλέγων·: Παῦλ.Σιλ.74,67.

προλέψις-εως (ἡ) 'Ησ. έπὲρρησις, προφητεία.

προλεπτικός λεπτικός, καθιστῶ τι λεπτόν, λοχόν έκ τῶν προτέρων·: Άριστλ.Ζ' 726α,1, Γαλ.6,90· κ. παθ. καθιστάται, γίνωμι λεπτός, λεπτιώμων έκ τῶν προτέρων·: Πλάτ.Τιμ.66Α, 'Αριστλ.Ζ' 513α,14' 2) έπι ασθενησιν, διατεκῶ έν ύφέσει·: Ροῦφ.άπ.72.

προλεπτηνός μτγ. άποθ. προλαῶ, προδιαλέγομαι, κάνω κουδεται πρην·: Ἡρ.64 προλεπτηνός-ευμένωσιν αὐτῷ άνοσταστος πέρι.

πρόλαχος-ον ποι. ὁ πρόδωμος εις ὄδολεσιαν, πρόδωμος νὰ άρχισιν όμιλιαν·: Αισχ.Ικ.200 καὶ τὸν πρόλαχος μὴδ' έπλοκῶσ έν λόγῳ μέγθ ισχόλ. εμῆτε προτέρα κατάχρου τοῦ λόγου μῆτε άμειβομένη μακρολόγησιν.

προλεταριακός-ή-όν νεώτ. ὁ άνήνων ἡ άναφερόμενος εις τὸν προλεταριῶν ἡ τὸν προλετάριον·: προλεταριακῆ ψυχολογία - φιλολογία.

προλεταριότης(ἡ) (τό) νεώτ. κ. δημ. τὸ σύνολον τῶν προλεταριῶν βλλ. ώς κοινωνικῆ τάξις.

προλετάριος-ον (δαι.) νεώτ. δημ. θηλ. -άρισα κ. -άρισα, έν τὰ άρχαία Ρώμῳ, πολιτῆς Μίαν άπο-

ρος, μη δυνάμενος να συνεισφέρει οὐδὲν ἄλλο εἰς τὴν πολιτείαν εἰμὴ τοὺς υἱοὺς τοῦ ὡς στρατιώτης. 2) ἄτομον μὴ ἔχον οὐδένα ἄλλον πόρταν πλὴν τοῦ πρόσητος τῆς ἐργασίας του, ὃ ἐκ τῆς ἐργασίας του ἡμέρας τὴν ἡμέραν καὶ ἐπ' ὅσον ἐργάζεται πορίζόμενος πενήτω τὰ πρὸς συντήρησιν.

προλεκταίνω μῆγν. λευκαῖον πρότερον, προηγουμένως: Ψαλμ.κρ.μ.ζ.σά. Ἄλκ.161β.

προλάσσω ποι. προβλέπω: Σοφ.Φιλ.1360 ἀλλ' οἷα χρὴ παθεῖν με πρὸς τοῦτων ἐπι δοκῶ προλεσσειν.

πρόλημα-ατος [τῶ] μῆγν. τὸ ἐκ τῶν πρότερον ληφθέν, πλεονέκτημα, κέρδος: Πολυδ.19,10,13 πρόλημα ποιεῖν τινα, Πόν. 2) προκατάληψις, πρόληψις: Ἐρμ.12,3, Κλημένα 240C, Τατιαν.812B, αὐτ.864B, Ἀθανάσι.1,305.

προλημματίζω μῆγν., παθ. παρὰκ. προλελημματίζομαι (Ἀποκλ.Δόσκ.Συντ.19,261, προτάσσω, ἐν χρ. τὸ παθ.: αὐτ.7,17.

προλημματίζω [τῶ] μῆγν. προπροασκευαστικὴ ἀσκήσις εἰς φολωμῶν: Εἰστ.853,25.

προλήνιον [τῶ] μῆγν. ὄρυγμα ἐμπροσθεν τοῦ ληνοῦ: Πά'Ἡσα.5,2 ὑκαδόμησα πόρταν ἐν μέσῳ αὐτοῦ καὶ προλήνιον ὠρυξα ἐν αὐτῷ.

προληπτικός-ῆ-όν μῆγν. κ. νεώτ. ὃ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πρόληψιν, τὸ προλαμβάνειν, προλαμβάνων τι: Πλάουτ. Ἡ9,427 Εὐ προληπτικὴ δύναμις, Ἀνών.Εικ.158, βέττ.Βάλ.244,31 χρόνος προληπτικός τὸ ἀποτελέσματος. 2) νεώτ. ὃ γινώσκων ἢ συντελών ὅπως ἐμποδίσῃ τὴν γενεσιν ἢ ἐκδόλωσιν τινος: προληπτικὸν μέσον, -προληπτικὴ λογοκρισία (ἢ πρὸ τῆς δημοσιεύσεως ἐπιβαλλομένη). || νεώτ. τὸ αὐδ. προληπτικὸν [μέτρον τὸ μέτρον ἢ μέσον δι' αὐτὸ προκαθίσταται τῷ]. || νεώτ. ἐν εἰδ. γραμμ. σμμ. προληπτικὸν κατηγοροῦμενον ἢ τὸ ἀποτελέσματος τὸ ἐκφράζον τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πράξεως καὶ ἰσχυρονομήσῃ με συμπαρασησιακὴν πρῶτασιν. || τὸ αὐδ. κτ. συμμ. βαθμ. προληπτικότερον ὡς ἐπίορ. προῶρος: Ἀποκλ.Δόσκ. Ἀντων.47,10. 3) μῆγν. Ισπρ. ἐπι διαλείποντων πυρετῶν, ὃ ἐμφανιζόμενος προῶρος: Γαλ.7,359.

4) νεώτ. ὃ ἔχων προλήψεις, ὃ πιστεύων εἰς αὐτάς, δεσποδίζων: εἶναι προληπτικός, ποτὲ δὲν ἀρχίζει δουλεῖα τὴν Τρίτην.

προληπτικός μῆγν. κ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον προληπτικόν, οὕτως ὥστε νὰ προληφθῇ τι: Ἀποκλ.Δόσκ. Ἀντων.10,22, Σχολ.Ἀριστ. Ὀρν.35, ἐν ἱργασσε προληπτικός. 2) κατὰ πρόληψιν βλ.11: Φιλ.δδ.Οικ.14. 3) κατὰ τὸν τρόπον προληπτικόν βλ.3: Γαλ.7,361.

πρόληψις-εως [ῆ] μῆγν., μῆν. κ. νεώτ. ἡ ἐκ τῶν πρότερον ἀντιληψίς, οἷα κατὰ τοὺς Στωϊκοὺς ἐξ ὀρχης ἐνευσευθεῖ εἰς τὸν ἀνθρώπινον νοῦν: Ἐπίκ. Γνωμ.37 εἰς τὴν πρόληψιν ἐνομοῦσται, αὐτ.39, αὐτ. Ἐπιστ.1,240, αὐτ.3,60U, αὐτ.ἀν.255, αὐτ.Φύσ.28,4. Χρῆσ.Στωϊκ.3,17 ἐφυροται προλήψεις αὐτ.2,286 κοινή πρόληψις τῶν ἀνθρώπων, Ἄρρ.Ἐπίκ.1,22. || πρότερον ἔννοια ἡ γνώσις: Πολυδ.8,27,1, αὐτ.10,43,8 πρόληψιν ἔχειν πάντων ἀδύνατον, Ἀποκλ.Δόσκ.Σύνδ.247,22, Πάν. 2) μῆγν. κ. νεώτ. ἐν τῇ ρητ. προκατάληψις βλ.2: Ἐρμ. Μεθ.10 πρόληψις ὁνομασις κ. γεν.: Φιλ.1,425, Ἰοῦβλ.Μυστ.3,26 ἄων ἐνόςιο εσεισῶν καὶ ὑετῶν ἐμπέφυκε πρόληψις, Φιλομ.Γινωκ.4,5 ἐν προλήψει γεγονέναι. 3) λήψις ἐκ τῶν προτέρων, προκαταβολικὴ ἀνάληψις: Ἡλυδ. Αἰθ.4,18, αὐτ.5,8 πρόληψις μισθοῦ. 4) νεώτ. παρεμυθεῖσις, ἀπασοδισις: πρὸς πρόληψιν τοῦ μέλλοντος πολεμίου. 5) νεώτ. γνώμη ἢ ἀντιληψίς κατὰ συνθήκην καὶ ἀδυνασίαντος παραδοδεμένη: αἱ κοινωνικαὶ προλήψεις. 6) μῆν. κ. νεώτ. εἰδικῶτ. ἄλογος καὶ ἐκ παραδόσεως κτηθεῖσα ῥέα

περὶ τοῦ αἵσιου ἢ ἀπαισίου ὄρισμένων γεγονότων ἢ πράξεων, δεσποδίζων δοξασιῶν, δεσποδισμονία: Σέργ.Μακρ. ἐν Σάθ.3,261 τῶν ἀλόγων προλήψεων ὄλιγορηπής, - ἢ πρόληψις διὰ τὸν ἄριθμὸν 13. 7) νεώτ. γραμμ. σχῆμα συντάξεως καθ' ὃ τὸ ὑποκειμενον ἐξηρητμένης προτάξεως ἔλκεται προληπτικῶς ὄπο τὸ ῥήματος τῆς κυρίας προτάξεως καὶ ἴθεταί ἐξ ἀντικειμένου ταύτης.

προλιδένωτις πάπ. λιδωνητίζω, θυμῷ διὰ λιδωνητοῦ προηγουμένως.

προληψή-ένος [τῶ] νεώτ. τὸ ἐξώτερον τμήμα λιμένος ὄρους ἐπισηκόμενος πρὸ τοῦ λιμένος.

προλιμνάζω μῆγν. σχηματίζω λιμνὴν πρὸ τοῦ ποταμοῦ: Πουα.8,22,3 ἐν θέραι δὲ (ἢ πηγῇ) προλιμνάζει μὲν οὐδὲν ἐπι, ποταμοὺς δὲ αὐτὰ ἐστὶν ἀπὸ τῆς πηγῆς.

προλιμνάς-ἄδος [ῆ] [λίμνη] λιμνάζοντα ὄδα-τα ὑποκειόμενα ἐκ τῆς πλημμύρας ποταμοῦ: Ἀριστλ.Ζ1 568a,20 ἐν ταῖς προλιμνάσι τῶν ποταμῶν, Πολυδ.9,49.

προλιμνάζω-έω λιμνοκτῶ πρότερον, ἐν χρ. μ. τὸ παθ.: Ἀριστλ.Ζ1 595a,22.

προλιπαινῶ μῆγν. λιπαινῶ πρότερον: Σωρ.1,69 ἔλοιψ προλιπᾶνασα τὰς χεῖρας, Διοσκ.Ἄλεξ.1, Ὀρεδ.8,6,27.

προλιπνεύομαι σχόλ. λιχνεύομαι πρότερον: Στόλ. Ἀριστ.Νεφ.1202.

προλιπνῶν [τῶ] μῆγν. τὸ κατώτατον σαρκώδες μέρος τοῦ ὠτός: Πολυδ.2,85, Ἡσα.

πρόλοδος [τῶ] κ. νεώτ. ὃ προηγούμεν βλλ., ἀσκησιδῆς διαστολῆ τὸν οἰσφάγου τῶν καρποφάγων ἰδία πηγῶν, γκῶσθα, σγάρα: Ἀριστλ.Ζ1 508b,28, αὐτ.ΖΜ 674b,31, Πά Λευσι.116 καὶ ἀφάπει τὸν πρόλοδον εἰς τὰς περὶ τοῦ. || ἐπι τῶν μολοκίων καλεῖται πρόλοδος ὄρνιθώδης: Ἀριστλ.ΖΜ 629b,9, αὐτ.Ζ1 524b,10. 2) θυροειδῆς χόνδρος, τὸ μῆλον τοῦ Ἄδου: Πολυδ.2,207.

πρόλοδῶδης -εως-εῖς ὃ θρωσις πρὸς πρόλοδον βλλ.11: Ἀριστλ.ΖΜ 678b,31.

πρόλογια [τῶ] Ἡσα. εὐθυσία πρὸ τῶν κερῶν τελουμένη. Ἀδικωνες.

πρόλογια [ῆ] σχόλ. τὸ προλέγειν, προμαντεύειν τι, πρόρησις: Φιλόστρ. Ἀπολλ.4,24.

πρόλογίζω μῆγν. κ. νεώτ. λέγω πρόλογον, προλεγόμενα: Σχολ.Σοφ.Φιλ.1. || νεώτ. γράφω πρόλογον εἰς τι ὄμιλῶν προεισαγωγικῶς. 2) λέγω πρότερος, ὄμιλῶ πρῶτος: Ἰγὸβ.Σοφ.ΟΚ προλογιζει Οἰδίπους. 3) μνημονεύω προηγουμένως: Κλήμ. Ἄλ.985. 4) τὸ μέσ. λογίζω, ἔξετάζω πρότερον.Φιλ.δδ.Μουα.74κ, Γαλ.4,815, Σιμλ.1.Ἐπίκτ.26U.

προλογικός-ῆ-όν νεώτ. ὃ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν πρόλογον, ὃ τὸν πρόλογον.

προλογισμός [τῶ] μῆγν. σκέψις, στοχασμὸς προηγουμένως: Περικλ.Χρ.Ἐπ.18,460μ.

προλογιστής [τῶ] μῆγν. ὃ προεξεταστής: Ἰγνάν. β1 Νικηα.205,Υ [ἐκδ. The Stoic].

πρόλογος [τῶ] κ. νεώτ. κ. δημ. παρὰ ταῖς παραλοῖσι τῶν τραγικῶν καὶ κωμικῶν ποιητῶν, τὸ μέρος τοῦ δράματος τὸ πρὸ τοῦ πρώτου χορικοῦ ὄσματος: Ἀριστλ.Ποιητ.1452b,19. 2) εἰδ. ὄνομα τοῦ Εὐρ. γονόλογος περιέχων διήγησιν τῶν σχετικῶν πρὸς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ δράματος γεγονότων: Ἀριστρ.Βάτρ.119 καὶ μὴν ἐπ' αὐτοὺς τοὺς πρόλογους σου τρέφομαι. || ὃ Ἀριστλ. ἐν Ρητ. 1414b,20 παραβάλλει τοῦτον πρὸς τὸν προαδῶν βλλ. ἐν τῷ αὐτῷ. 3) νεώτ. τὸ πρὸ τῆς κυρίας δράσεως μέρος θεατρικοῦ ἔργου ἢ μυθιστορηματικῶν. 4) μῆγν. κ. νεώτ. εισαγωγικὸν μέρος λόγου ἢ βιβλίου, προοίμιον, προεισαγωγὴ, ἀντίθ. ἐπίλογος: Λυδῶν Λόγ.1,55. 5) μῆγν. ὃ ἀπαγγέλλων, ὃ ἐκφωνῶν τὸν πρόλογον, τὴν προεισαγωγὴν: Λουκ.Φευδ.4. 6) μῆγν. ἐν εἰδ. ὄριθι.

σημ. ἐπὶ λόγων, ἐν οἷς ὁ πρῶτος ἀριθμὸς εἶναι μεγαλύτερος, ὡς 5 : 3 : Νικόμ. Ἀριθμ.1,19, Θεολ. Ἀριθμ.13, Δαμάσκ. Ἀρχ.374.

προλογώ-έω μτγν. προλογίζω βλ.λ.1 | Γολωβ.2,123. **πρόλοισαν** [τὸ] πάπ. καθυστερούμενον τμήμα ὀφειλῆς, ὑπόλοιπον χρέους

προλούω λούω ἐν τῶν προτέρων: Ἰαν.Γυν.1,68, Ἀρχηγ.Γαλ.13,235' κ. παθ.: Σωφ.1,65' || λούωμαι προηγούμενος: Κλέαρ.16.

προλογίζω τοποθετῶ που πρότερον ἐνέδρα, στήνη ἐνέδρα ἐκ τῶν προτέρων: Ἰώσ.Π1,1,4,4, αὐτ.4,9,8' μτ. γενικ. : Ἡλιοδ.Αιβ.6,13 προλογίζουσι τί τινος ἐνέδρας κ. παθ. : Θουκ.3,112 καὶ τὰς προελογισμένους ἐνέδρας διεφθείροντο' || ἢ ὑἑ προλογίζεται ὑπὸ τινος τοποθετοῦνται, στήνηται παγίδος τὴν νύκτα ἐκ τῶν προτέρων: Ἰώσ.Π1,1,3,4 (ὁμφ. ἀνάγν.) 2) τοποθετῶ ἀνδρας εἰς ἐνέδραον πρότερον, προηγούμενος: αὐτ.Α1,5,2,11,αὐτ.Π1,22' 3) προκαταλαμβάνω μέρος τι καὶ τοποθετῶ, στήνη ἐκεῖ ἐνέδρας: Θουκ.3,110 πέμψει .. τοῦ στρατοῦ μέρος τι τὰς ὁδοὺς προελοχούσας Πλούτ.Σερτ.13' || ὁμ. κ. προλογίζω τὰ περί τὴν πόλιν ἐνέδρας: Θουκ.2,81' 4) ρηματ. π. προλογισμός.

προλογισμός [ὁ] μτγν. ἡ ἐγκατάστασις ἐνέδρας ἀνδρῶν εἰς τόπον προκαταλαμβάνομενον: Κώνων 37,3 ἐνέδρασι καὶ προλογισμοί.

προλομαινομαι μτγν. λυμοίνομαι, φέρομαι, βλέπω τι πρότερον: Πολύβ.2,68,5. προλυμηνάμενοι καὶ συχθέντες τὸ τοῦ καθολογισμοῦ.

προλόησις-εως [ἡ] λύησις, λύηη πρότερα, πρὶν ἢ συμβῆ τι: Πλάτ.Πολ.584C προπροθήσεις τε καὶ προλυησῆς κατὰ ταῦτα ἔχουσιν.

προλυήω-έω προζέω λύηη εἰς τὴν προκαταβολικῶς, παθ.: Πλάτ.Πολ.584B αὐταὶ γὰρ οὐ προλυηθέντι ἐξαιφῆς ἀμήχανοι τὸ μέγεθος.

προλυσῶ-άω πάπ. λυσῶ, καταλαμβάνομαι ὑπὸ λύσεως ἐκ τῶν προτέρων.

προλύω [τὸ] μτγν, μσν. κ. νεώτ. ομοιδασθῆς τοῦ δικαίου εὐδοκίμως συμπληρώσας τὸ προτελευταῖον ἔτος τῶν σπουδῶν αὐτοῦ, ἐν ἀντιδιασταλῆ πρὸς τὸν λῆτην, τὸν ἔχοντα ἴδωθ διανοαίε καὶ τὸ τελευταῖον αὐτῶν ἐτος: Ιουστίν.Σοφ.1,10,2,11 ὑπὸ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθῶνων εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος κατὰ τὰς πτυχιακὰς ἐξετάσεις ἐτύχωνε τὸ Βαθμῶ ἐχεῖδον καλῶς.

προλύω μτγν. λύω, ἀναίρω, ἀνασκευάζω τιν προηγούμενος, ἐκ τῶν προτέρων: Οὐλν.εἰκδ.μτγ.20,18.

προλυθῶμαι-όμαι μτγν. λυθῶμαι, βλάπτω πρότερον, προηγούμενος: Πασα.10,35,3 ἐπὶ τῷ Μηδικῷ προλυθῆσαμένῃ πυρὶ.

προμᾶθας Ἡσ. ἐμάθας προεμπαγμένας.

προμᾶθεις [ἡ] ὄμωρ. τ. τοῦ προμῆθεις βλ.λ.

προμᾶθεύς-εως [ὁ] ἡ] ὄμωρ. τ. τοῦ προμῆθεύς βλ.λ.: Αἰσχ.Ἰκ.700.

προμᾶθημα-ατος [τὸ] Ἡσ. ἐπρομαίθευμα.

προμᾶθεις-οθες [ἡ] ὄμωρ. τ. τοῦ προμῆθεις βλ.λ.

προμᾶκρος-ον ὁ προμήκης βλ.λ.: Ἰαν.Ἐπιδ.6,7,2, αὐτ.Φύσ.Γυν.32, Θεόφρ.Φ1,3,10,3.

προμᾶλαγες [οἱ] εἶδος ἐλλογιμῶν κολλῶν καὶ κατασκευῶν, οἵτινες μετὰ τὸν γεργῖνον ἀπέτελλον ἐν Κύπρῳ εἰδικὰ γένη, ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦτο ἀποζώντες καὶ χρησιμοποιοῦμενοι ὑπὸ τῶν ἐκεῖ μοναρχῶν, ἴδια τῶν τῆς Σαλαμίνας, οἱ μὲν γεργῖνοι ὡς ἄτακτοισι, οἱ δὲ προμᾶλαγες ὡς ἐρευνηταὶ τῶν δευτέρων περαιτέρω ζητήσεως: Κλέαρχ.Ἀθῆν.4,255P τοὺς μὲν γεργῖνους, τοὺς δὲ προμᾶλαγας προσηγορεύουσιν.

προμακλήτριον [τὸ] μτγν. μέρος, διαμέρισμα ἐν ᾧ προεμαλάσσοντο, προετρίβοντο οἱ λουόμενοι: Γαλ.12,239.

προμάκων [τὸ] σχῆλ. τὸ προμακλήτριον: Σχολ.Νίκ. Ἀλέξ.Π1 ἴεσφ.ἀνάγν.

προμαλακίων μτγν. προμαλάσσω: Ἀλέξ.ἸΑφ. Γρ.1,119.

προμάλατις-εως [ἡ] μτγν. πρότερα, προηγούμενη μόλαξις: ΨΔημόνρ.Ζώσ. Αλχ.161B.

προμαλάσσω, ὄτι. -άττω καθιστῶ μαλακῶν ἐκ τῶν προτέρων, ποῖα τι μαλακῶν ἡ ἀπαλύνω διὰ τῆς τριβῆς ἢ τῆς μαλόζευας: Γαλ.6,90, αὐτ.8,267' κ. παθ.: Ἀριστ.Πρ.869b,30, Δισκ.Ἑσπορ.1,208' 2) παθ. χαλάρωσιν πρότερον: Ἀλέξ.Ἰραλλ.10 προμαλαχθέντων τῶν σπλάγχχνων' || κ. μτφ.: Φύλ.2,579' κ. παθ.: Πλούτ.Κατὰ.6 προμαλαττόμενον τὸν δῆμον, Ἐρμογ.Μεθ.10.

πρόμαλος [ἡ] εἶδος τι φυτοῦ ἔχοντος εὐλύγι-στους κλάδους, πῖθ. εἶδος ἢ τίεας ἢ λύγου: Ἰαν. Φάσ.Γυν.75, Εἰπ.1,4,5, Ἀπολλ.Ρ 3,201, Νικαίν.Ἰ. Ἀθῆν. 15,673C ἐγγύθι γὰρ προμάλου δέμιον ἐνθάπης καὶ λύγου' || Ἡσ. ἐμυρική ἢ ἄγρος.

προμαλαχέειν Ἡσ. μετατροπεύειν.

προμάμη [ἡ] μτγν. κ. νεώτ. ἢ μήτηρ τοῦ ἀπίου ἢ τῆς μᾶμης ὡς πρὸς τοὺς ἐγγόνους αὐτῆς: Φύλ.2,565, αὐτ.588, Ἐπιγρ., Ἰωσώσ.

προμανηθῶν μονήδωα προηγούμενος κ. ἐν τῷ ἄρ. γνωρίζω ἐμ προηγούμενης μονήδωας: Πίνδ. Ο.8,6 ὄμωνον τὸ μὴ προμαθῆν, Κωμ. Ἀδέσπ. 785 [=Γαρ. Ἀδέσπ.24], Θουκ.1,138 οὐτε προμαθῶν οὐδὲν οὐτ' ἐπιμαθῶν 2) μτ. αἰτ. προδιδάσκωμαι ἢ συνηθίζω ἐκ τῶν προτέρων: Εὐρ.ἀν.912,10 ἄλλους προμαθῆν, Ἀριστ.Π.Νεφ.966, Πλάτ.Νόμ. 643C κ. μτ. γενικ. : Καλλ.ἀπ.ἀνών.205' || κ. μτ. ἄσπαρφ.: Σοφ.Φύλ.538 ἀνάγκη προμαθῶν στέργειν τὸδε.

προμαντία [ἡ], Ἰων. -νήη, δέλφ. -νθα [Ἐπιγρ.] τὸ δικαίωμα τοῦ νῦ ἐρωτῆ τῆς πρόφα τὸ μαντεῖο: Ἡρόδ.1,54, Διων. 9 αὐτ.446, Ἐπιγρ.Δελφῶν Δελφοὶ ἀπέδικαν Ναξίους τῶν προμαντῆων.

προμάντις(ἡ)μα-ατος [τὸ] μτγν, μσν. νεώτ. κ. δημ. πρόφρησις, προφρησία: Αἰλ.ἀπ.329 2) μσν, νεώτ. κ. δημ. προαισθησις: Μιχ.Ἐφ.Μ.Φωα.77,10.

προμαντεύω κ. μσν, νεώτ. κ. δημ., ὄμωρ. προεμάντευμα κ. προμν, δημ. [ἐ]προμαντεύω, μαντεύω τὰ μέλλοντα ἢ αὐμοῖνον, προλήγω, προφρητεύω: Πλούτ.Κάτ.Προεβ.23' || συχ. ἐν τῷ μέσ. τ.: Ἡρ.3[125] τῷ οἱ Ἀμασιεὶ τοῖς Ἀγύπτιοι βασιλεῖς προμαντεύσαστο' || κ. μτ. αἰτ.: Ἀριστ.ἀπ.10 [φυγή] προμαντεύουσα γὰ μέλλοντα' 2) μέσ. -σμαι προσφρ., προβλέπω: Εὐρ.ἀν.482, Διον Κ 57, 20 εὐθύσι οἱ ἀνθρωποι τὸν δλεθρον τῷ Ἀρούσφ ἔξ αὐτοῦ τοῦτου. προεμαντεύσαστο' κ. μτ. εἰδ. προτ. εἰσαγομῆσι διὰ τοῦ ὤσ: Λουκ.Ο.ε.Δ 16,1' κ. μτ. ἄσπαρφ.1,2' 3) ρηματ.π. προμαντία, προμάντευμα.

προμαντή [ἡ] Ἐπιγρ. δέλφ. τ. τοῦ προμαντῆη.

προμαντήη [ἡ] Ἰων. τ. τοῦ προμαντῆη βλ.λ.

προμάντιον [τὸ] μτγν. τὸ προμάντευμα βλ.λ. : Κυρον.20.

προμάντις-εως [ἡ]. Ἰων. γενικ. -ιος, ὁ πρόμαλῆς ἢ ὁ προκλήγουσά τι, προφρητῆς, προφρητής: Εὐρ.Ἰων.61 ὦ παῖ πρόμάντι Λατοῦς' || ὁ ἀντιπροσώπος τοῦ θεοῦ καὶ ὄργανον τῶν μαντιῶν αὐτοῦ, ἡ φυβία: Ἡρ.6,66 ὁ δὲ Κόδων Περίαλλων τὴν προμάντι ἀναπέθει, αὐτ.7,111, αὐτ.141, Θουκ.5,16 τὴν προμάντι τὴν ἐν Δελφῶσι Νεσφ. 1,3' || ὁμ. κ. ἡ ἱέρεια τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ ἐν Πατάροις: Ἡρ.182 κ. πλθθ ἢ ἱέρεια τῆς Δωδωνῆς' || ὁ προμάντις ὁ ἱερεὺς ὁ δίδωσ τῶν μαντείων καὶ διαμῶν ἐν τῷ νεφ. τοῦ Πτόσω Ἀπ.πόλλωνος: αὐτ.8,133' κ. πλθθ. ἐν Ἀργεῖ: Ἐπιγρ. 1' || κ. τοῦ Διδόνισου: Πρωτ.10,331 ἐπρομάντις δὲ ὁ ἱερεὺς ἐπὶ Ἰδιονύσουσι: Ἡρ.2,55' 2) ὡς ἐπίθ. ὁ προφρητικός: Σοφ.Ἰλ.475 εἰσιν ἄ προμάντι

Δίκα, Εύρ. Ἄνδρ. 1072 θυμός πρόμαντις ἰπροφητικῆ φυγῆ | μτ. γενικ. : Αἰσχ. Χο. 758 τοῖστων πρόμαντις οὐσα, Εύρ. Ἐκ. 338, αὐτ. Ὀρ. 1445.

προμαντιών-ωνος (ή) πάλ. προμαγνή, προμαγνή.

προμάξιμον (τό) πάλ. ὄν. ἐνδύματός τινος.

προμαραίνω μαραίνει πρότερον, γίνομαι ἀπιος

ἢ μαραθῆ π προηγουμένος, ἢ χρ. μ. τὸ παθ. :

Ἄριστ. Πρ. 932b, 33, Ἄετ. 12, 55 σταφυλῆ προμαρομένη | 2) μτγν. μτφ. περιστέλλω, περιορίζω,

ἐλαττώνω, αμικρώνω εἰς τὸ ἐλάχιστον : Βέττ. Βάλ. 355, 27 προμαραίνει τὸν φόβον | κ. παθ. ἔχω

ἐκμηθεύσθαι, ἐκφυλοθῆ : αὐτ. 242, 2 αὐτ. 252, 27.

προμαρτυρία (ή) μτγν. προτέρα μαρτυρία :

Ρητ. 6, 124.

προμαρτυρικῶς ἔπλορ. μσν. διὰ προτέρας

μαρτυρίας : Ἐκλογ. Λέοντ. 29, 12 [ἐκδ. Ζαχαρ.].

προμαρτύρομαι μτγν. διὰ μαρτυρίας ὑποδη-

λῶ προσηγουμένος Κδ Πέτρ. 1, 11 | τὸ ἐν αὐτοῖς

Πνεύμα Χριστοῦ προμαρτύρομεν τὰ εἰς Χρι-

στὸν παθήματα.

προμαρτύρῶ-ῶ μτγν. μαρτυρῶ πρότερον : Ἐ-

πιφ. 1, 42 B.

προμάσσω ἴσα. ἐν λ. προμάσδω εἰς μὲν πρό-

τερον.

προμάτωρ-ορος (ή) ὄμορ. τ. τοῦ προμήτωρ βλλ.

προμαχία (τά) μτγν. ὁ τ. προμαχία ὄνομα ἐαρ-

τιθὸς ἀγομένης ἐν Σπάρτῃ : Σωιδ. 6, 4.

προμαχεῖν-ωνος (ό) ὁ προμαχίων βλλ. : Ἦρ. 1, 98

ὁ ἔτερος τοῦ ἐτέρου κύκλος τοῖσι προμα-

χεῖσι μόνον τοῖ ἐπι ὑψηλότερος, Ἔν. Ἄν. 7, 8, 13.

προμαχητικός-ή-όν, ὄμορ. προμαχιατικός ὁ

πρόθεμος νὰ μάχηται εἰς τὴν πρώην γραμμὴν :

Ἰησοῦ. ν. Στὸδ. 4, 1, 94.

προμαχία (τά) μτγν. ὁ τ. τοῦ προμαχία βλλ.

προμαχίζω μάχομαι ὡς πρόμαχος, ἐμπροσθεν

τινος ἐν τῇ πρώτῃ γραμμῇ : Ἰ. Γ. 16 Ἰωραῖν μὲν

προμαχίζον Ἄλεξάνδρος θεοειδής | μτγν. κ. μτ.

γενικ. πρσ. : Νόν. Δ. 27, 265 | 2) μάχομαι ὡς

πρῶτος κατὰ τιος : Ἰλ. Υ. 376 ἔκτορ, μκήπει δάμπαρ

Ἄχαιῶν προμαχίζε, ἀλλὰ κατὰ πλεθῶν .. δέδεξο.

προμαχισίων (τά) σχόλ. ὁ προμαχεῖν βλλ. :

Σχόλ. Εύρ. Ἐκ. 910.

προμαχίων-ωνος (ό) σχόλ. ὁ προμαχεῖν βλλ. :

Σχόλ. Εύρ. Ἐκ. 910.

προμαχομαι ἀποθ. μάχομαι πρό τιος ἢ ἐν

τοῖς πρώτοις ἐν τῇ πρώτῃ γραμμῇ : Ἰλ. Α. 217 ἤθε-

λον δὲ παλὺ προμαχεσθαι ἀπέναντα, αὐτ. Ρ. 353,

Θουκ. 6, 69 σφενδομήται κατὰ τοῖσται προμαχόν-

το, Πλούτ. Ἄντ. 39, διόδ. Σ. 18, 44.

προμαχόρμαι (ή) μτγν. ἐπίθετον τῆς Ἀθηνῶν

ἐν δουλοφθμῳ, ἢ πρόμαχος : Πουσ. 2, 34, 8.

πρόμαχος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ μαχόμενος

πρὸ τῶν ἄλλων, μετὰ τῶν πρώτων, ὁ ὑπὲρ τῶν

ἄλλων μαχόμενος, ὑπερμαχος, ὑπερασπιστής : Κα-

σοφ. Δομ. ἐν Σὸδ. 3, 151 σχεῖν ἐπίκουρος κατὰ πρό-

μαχόν κ. μτ. γενικ. : Αἰσχ. Ἐπ. 419 ὡς διὰ δίκακας πό-

λεων πρόμαχος ὄρνυται, αὐτ. 482, Ἐπιφρ. | κ

ὡς ἐπίθ. πραγμ. οἶον πρόμαχος δόρυ τὸ δόρυ

τοῦ προμαχοῦ ἦτοι τοῦ Ἡρακλέους : Σοφ. Τρ. 856 |

οἱ πρόμαχοι οἱ πρώτοι, ἢ πρώτη σειρά τῶν

μαχομένων, οἱ ὡς ὑπερασπισταὶ τῶν κοίτων ἐρ-

χομένων ματόμενοι : Ἰ. Γ. 31 ἐν προμαχοῖσι φανέν-

το, Ὀδ. Σ. 379 πρώτοισιν ἐνὶ προμαχοῖσι μίγνεται,

Πινδ. 6, 71, 35 προμαχῶν ἀν' ὄμιλον | 2) ὡς ὄνο-

μα θῆων προστατευόμενων, οἶον τῆς Ἀθηνῶν :

Ἀλκιφρ. 3, 51 | τοῦ Ἡρακλέους : Πουσ. 9, 11, 4

τοῦ Ἐρμού : αὐτ. 9, 22, 2 | μσν. κ. ἐπὶ ἄλλων : Μη-

ναῖ. 12, 7 Ἐξαοστ. ὀρθόδοξος πρόμαχος. | Ἄν-

δρόσπε, ἀνδειχθῆς | 3) τὸ ἀρσ. ὡς οὐα προ-

μαχῶν, πολυλόγος ἐπαλξίς : Πρακ. Κτισμ. 5, 4 | ἐν

Κρήτῃ, πλοκούς, πίττα κατασκευαζομένη διαντὸ

βρέφος ἐγένετο ἐπὶ ἡμερῶν : Ἦο.

προμαχῶ-ῶ κ. νεώτ. μάχομαι εἰς τὴν πρώην γραμμὴν, πολεμῶ ἐμπροσθεν : Ἔν. ΚΠ. 3, 3, 60 τῶν δ' Ἀσσυρίων εἰ μὲν ἀπὸ τῶν ἀρμάτων προμαχοῦντες, Ἀπολλ. Δαμ. Πολιορκ. 187, 9 | 2) κ. νεώτ. προκινῶμεθα ὑπὲρ τῶν ἄλλων, ὑπερμαχῶ τιος, ὑπερασπισοίμαι τινα : Σίμων. 90.

προμαχῶν-ωνός (ό) μτγν. κ. νεώτ. συνηρ. τ. τοῦ προμαχῶν βλλ., τόπος ὁπότεν μάχηται τις, πρά-

χωμα, ἐξέλιξις γυνία ἐπάξιξω ἢ ἄχυροδ, τα-

μπούρι, τόπος : Πάτ. Ἐρ. 5, 10 ἀνάθητε ἐπὶ τοῖς προμαχῶνσ ἀαῖθς, Φιλ. Μνη. Βελον. 91, 50, Ἰωσ. Π. 1, 5, 2.

προμαχωνικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκειν εἰς τὸν προμαχῶνα | 2) ὁ ἀποτελούμενος ἐκ προμαχῶνων.

προμελίμυ μτγν. ἐπιτρέπω, ὁσῶν νὰ βαδίση, νὰ πετάξη ἑμπαρὸς : Ἀπολλ. Ρ. 2, 329 νηὸς ἀπο προμεβντες ἰσλειάδασι | 2) μτ. αἰτ. κ. ὄστ. δίδω, παρέχω, πορίζω τὴ εἰς τινα ἐκ τῶν προτέρων :

Ἀππ. Ἐρμ. Πολ. 3, 8, αὐτ. 36.

προμεδούχομαι μεθίσκομαι πρότερον, μεθὺ ἀπὸ τὰ πρῖν : Πλούτ. Ἦθ. 734 Α.

προμενύμυ μετήγμυ προσηγουμένος, ἐν χρ. μ. μτφ. συνουσιάζομαι, ἐρχομαι εἰς σαρκίην μεί-

ξιν προηγουμένος : Ἰλ. 1, 452 ἢ δ' αἰὲν ἐμὲ μισοσκετο γούων παλλακίδι προμηγνοσι.

προμεικαινος-ον νεώτ. γεωλ. κ. προμεικαινικός-ή-όν ὁ ἀνήκειν ἢ ἀναφερόμενος εἰς περιό-

δον τάσσομένην πρὸ τῆς μεσοκείνου ὑποπεριόδου.

προμελαῖω μτγν. μαυρίζω τὸ πρότερον | ἐν χρ. μ. τὸ παθ. γίνομαι μέλας πρότερον : Νίκ. Θερ. 797 τοῦ .. προμελαίνεται ἄκρη σφένδαλου.

προμελέτη (ή) νεώτ. ἡ προηγηθεῖσα ἢ προκαταρκτικὴ μελέτη, προεγόνον, προπαρασκευὴ διὰ τῆς μελέτης : ἡ προμελέτη διὰ τὰ ἀποζητητικά ἔργα | 2) ἐσκεμμένη προσηχθεῖσας πράξεως

τινος ἰδ. ἀξιοποιεῖται : φόνος ἐκ προμελέτης.

προμελετήσ-εως (ή) μτγν. ἡ πράξις τοῦ προμελετῶ, προμελέτη, προηγουμένη δασκασίς : Κύριλλ. Ἀλ. 2, 33 D, αὐτ. 4, 260 B.

προμελετῶ-ῶ κ. μσν. κ. νεώτ. ὄμορ. προμελετήστω κ. ἐπρομελέτηστω, παθ. αὐτ. προμελετήσθην κ. ἐπρομελετήσθην, μτγ. παθ. παρακ. προ[μ]ε-

μελετήστω, μελετῶ προηγουμένος, προασκοῦμαι, προπαρασκευάζομαι διὰ τῆς μελέτης : Ἀ-

ριστοφ. Ἐκκλ. 117 ὄμορ. προμελετήσωμεν ἀκεῖ δεῖ λέγειν, Πλάτ. Σοφ. 218 D | κ. μτ. ὁσαρφ. : Ἔν. Ἀθ. 1, 20 | κ. ὄπολ. : Ἀριστοφ. Θεσμ. 1177, Πολύδ. 10, 47, 3 | 2) ἀποκτῶ συνηθείαν τινα ἐκ προηγου-

μένης χρήσεως : Διοκλ. ἄν. 27 | κ. παθ. : Σωφ. 1, 26 | 3) τὸ μέσ. ἐπὶ ἀσθενείας, εἰμαὶ ὀνειλητικός, ἐπα-

πειλῶ : Ρουφ. ἀπ. 612 | 4) νεώτ. κ. Δημ. προμαχεῖσας ἐσκεμμένως, ἰδ. ἀξιοποιεῖται τινα πρᾶξιν :

ἐπρομελέτηστω τὸ ἐγκλημα | | νεώτ. κ. μσν. κ. παθ. : Ἀραβ. Μοθ. Χαλ. 1, 56 ἐπιβουλή .. προμε-

λητὴν διὰ τὰ σοφ σκώσιση τῆν ζωίην, - ὁ φόνος προμελετήσθην, - ἐγκλημα προμελετημένον.

προμελίξω μσν. προμελετῶ βλλ., ἐν χρ. υ. τὸ παθ. : Εὐστομ. 607 [ἐκδ. Μ. 1, 136].

προμελετῶ-ῶ μσν. μελετῶ προηγουμένος, ἐκ τῶν προτέρων : Καισάρ. 10, 25.

προμείνεια (ή) μένος κ. μσν. σφρητῆδος τῆς δωδώνης ἢ προαρπῶσα, προμαντεύουσα : Ἦρ. 2, 55.

προμείνειος σίδη (ή) μτγν. εἰδός τι ροιάς, ροιδιάς πρβλ. ἴσα. ἡ προμείνειος ροιάι τινες ὀνό Κρητῶν λέγονται : Νίκ. Ἄλεξ. 490.

προμερίζω μτγν. παρέχω, χορηγῶ, δίδω προηγουμένος : Νεφέ. π. Βέττ. Βάλ. 291, 10.

προμερμηνῶ-ῶ μτγν. μεμνήσθαι, φροντίζω πρότερον, ἐν τῶν προτέρων : Κδ Μάω. 13, 11 μὴ προμερμηνάτε τί λαλήσεται, μηδὲ μελετάτε.

προμέρισμα-ατος (τά) νεώτ. ἡ ποσοστὴν καταβαλλόμενον ἔναντι τοῦ μερίσματος εἰς τοὺς μετόχους πρὸ τῆς λήξεως τῆς ἑτηρικής χρήσεως.

προμηθευτικός -ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ πρὸ τῆς μεσημέριας διάστημα τῆς ἡμέρας. **προμασός** **κυβίης** -εως (ή) ἡμν. ρητορικὸν σχήμα καθ' ὃ τὸ κύριον ῥήμα τίθεται καὶ ἐν ἀρχῇ καὶ εἰς τὸ μέσον τῆς φράσεως· Σακερδ.456κ.

προμασονύκτιον (τό) συν. ἡ πρὸ τοῦ μεσονυκτίου ὥρα· Στουδ.Θεοδ.1745 (ἐκδ.Μι.).

προμαστειχίωμα -ατος (τό) νεώτ. ἔργον τῆς παλαιᾶς ἀσχυρτικῆς σχήματος τριγωνικοῦ, ἐκαστιστάμενον πρὸ τοῦ μεταπυργίου ἢ πρὸ τοῦ μέσου τῶν πλευρῶν πολυγωνικῶν μετώπων.

προμασονύχημα -ατος (τό) ἡμν. ἀστρολ. ὄνομα τοῦ ἐνάτου τόπου βλ.βλ.1: Παύλ.Ἀλ.Μ.4.

προμαθαδάλω ἡμν. μεταδάλω προηγουμένως· Γαλ.δ.8' κ. παθ.: αὐτ.11,604' 2) ἀμτθ. ἀλλασμα μωρφήν πρότερον· Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.5,59.

προματellaγή (ή) ἡμν. ἐν μτφ αἰμ. πρόωρος θάνατος· Βέττ.Βόλ.102,12.

προμασταός -ατος (τό) συν. κ. νεώτ. μτχ. ὄδρ. β' τοῦ προμεθιστήμ. ὡς οὐα, ὁ μεταστάς πρότερον, ὁ ἀποθανὼν προηγουμένως· Ἰαίδ.Θεοσολ.136 (ἐκδ.Μι.).

προμετρητής (ὁ) Ἐπιγρ. κ. μων. προμετρητής γεωμέτρης· Ἰω.Λυδ.Ρωμ.1,46' 2) τίτλος ἀξιώματος ἐν Ἐφέσῳ· Ἐπιγρ.

προμετρητής (ὁ) ὑπέρτης, ὑπάλληλος τῶν μετρονόμων πρβλ. Σουίδ. ἐκ τῶν πιπρασκομένων πυροῦς ἐν τῇ ἀγορῇ καὶ τῶν ἄλλων σπερμάτων ἔκαστον διαμετρον καὶ οὕτως τοῦ ἔργου μισθὸν λαμβάνων προμετρητής ἐκαλεῖται· Υπερβείδ.ἀν.191, Δείν.ἀν.16,4, Ἐπιγρ.· 2) γλωσσ. προμήτρης βλ.λ.

πρόματρον (τό) νεώτ. ναυτ. τὸ ἄκρατον τοῦ σπονιχίου κοινὸν δρομομέτρον, παντὶ τῆς παρκείας.

πρόμακρος -ον ἡμν. ὁ μακρὸς βλ.λ.: Σύμμ. Γιδ.Βασ.2,21,20' 2) τὸ οὐδ. ὡς οὐα. ἐπὶ τῆς μονάδος, τὸ πρῶτον μέτρον· Σურιασ.Μεταφ.134,26. **πρόματωπίος** -α-ον συν. ὁ προματωπίδιος βλ.λ.: Κ.Μανασσ.Χρον.5000.

προματωπίδιος -ον κ. νεώτ. ὁ πρὸ τοῦ μετώπου ἢ ἐπὶ τοῦ μετώπου κείμενος, εὐρισκόμενος· Φιλ.2,479 προματωπίδιοι τριχες, Αλ.Ζ1,14,26' ἢ προματωπίδιος τοῖχος πρόθετος τοῖχος· Ἰώσι. Α1 15,11,5' 2) τὸ οὐδ. ὡς οὐα. τὸ πρόσθιον τμήμα τοῦ μετώπου τῶν ζώων, ἴδια τοῦ βοός· Αλεξφρ.Χαρ.21,7, Χρον.Λίνδου C.110' 3) ὄμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐα. τὸ δέρμα ἢ αἱ τριχες τοῦ μετώπου, μάλιστα τῶν ἴππων· Ἦρ.7,70 προματωπίδια ἴππων ἐκδεδοσμένα' 4) κόσμημα τοῦ μετώπου, ἴδια τῶν ἴππων· Ξεν.Ἀν.1,8,7, αὐτ.ΚΠ.6,4,1 ὠπλιζὼν δὲ καὶ Ἴππους προματωπίδιοι καὶ προσταρτυχίζεις' ἢ κ. ἐν ἀναφ. πρὸς ἄνθρ., διακόσμησις εἰς τὸ πρόσθιον μέρος στέρματος ἢ ἀπεφάνου· Ἐπιγρ. στέφανος χρυσοῦς . . ἔχων προματωπίδιον' 5) νεώτ. δερματὴν χωρὶς τοῦ χάλινου, ἢ ὁποῖα ἐφαρμόζεται ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ κτήνους.

προματωπικό -ή-όν νεώτ. ὁ προματωπίος βλ.λ.

προματωπίος -ον συν. κ. νεώτ. ὁ εὐρισκόμενος πρὸ τοῦ μετώπου τῶν ζώων, εἰς μοῖραν κατωτέρην τῆς μετωπιαίας' ἢ μτφ. ὁ πρὸ τοῦ στρατιωτικοῦ μετώπου ἱστάμενος· Ἄνω.Κοσμ.232Α ὁ αὐτοκράτωρ προματωπίος ἱστάτο (τοῦ στρατεύματος)' 2) νεώτ. τὸ οὐδ. ὡς οὐα. κατασκευασμα τῆς παλαιότερας ἀσχυρτικῆς πρὸ προμαχῶνος γινόμενον πρὸς ἐπίσχυριον αὐτοῦ.

προματωπίος -ιδος (ή) ἡμν. κ. νεώτ. εἰδὸς τῆ κοσμημάτων πρὸ τοῦ μετώπου τιθεμένου· Καλλιξ.2 προματωπίδες χρυσαί' 2) πρόσθεσις ἀρνάκιος, φερέτρον· Ἐπιγρ.Μαγνησίας' 3) νεώτ. σελίς βιβλίου ἐν ἣ ἀναγράφεται πλήρης ὁ τίτλος αὐτοῦ' ἢ ὄμ. χωρὶς σελίδος ἐπιμεριδὸς ἢ περιόδιου, ὅπου ἀναγράφεται ὁ τίτλος αὐτῶν.

προμήτιος -ον ἡμν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων προεξέχον μέτωπον· Ἐρωτιον. ἐν λ. φορεῖ' 2) νεώτ. τὸ οὐδ. ὡς οὐα. κατασκευασμα τῆς παλαιότερας ἀσχυρτικῆς ἐνασχυρτικῶν πολυγωνικῶν χωράδων.

προμήθεια (ή) κ. μων. νεώτ. κ. δημ., δωρ. προμήθεια, ἰων. προμηθην, ἐν τραγ. προμηθία ἰό τ, οὗτος ἀποκαθίσταται νῦν ἐν ἄσπει τὴν χωρίσιον τῶν τραγικῶν, ὡς ἄσπει τὸ μέτρον οἶον ἐν Σοφ. Ἦλ.990, αὐτ.ΟΚ.332, αὐτ.1043, αὐτ.ἀν. 302,2, αὐτ.950,3, Ἐρμ.Μαθ.7,71, αὐτ.Ἐκ.1137, αὐτ.Φοίν. 1466, αὐτ.Ἀνδρ.690, αὐτ.ΙΤ.1202' δύναται δὲ νὰ γραφῆ καὶ ἐν Αἰσχ.Ἰκ.178, Σοφ. Ἦλ.1036, αὐτ.1350, αὐτ. Φιλ.557, Ἐρμ.Ἀλκ.1054, αὐτ.Ἰων.448' ὁ τ. προμήθεια οὐδουμὸ κ. τραγ. ἄσπειται, πρόβλεψις, πρόνοια· Ξενοφάν.1,24, Πινδ.Ν 11,46, αὐτ.11,40, Ἦρ.3,36 ἄσπει τὸ πρόνοον εἶναι, σφῶν δὲ ἢ προμηθην, Αλοχ.Ἰκ.178, Ἐρμ.Ἐκ.795, Θουκ.4,62, Πλάτ.Μιν. 3,8Ε πολλὰν προμήθειαν ποιεῖσθαι, αὐτ.Ἰοργ. 501Β, αὐτ.Πολ.441Β' ἢ ἐν πολλῇ προμηθειᾷ ἔχω τινὰ ἔχω ἐν μὲλλῃ ὑπολήψις, σέβουσι, ἐκτιμῶ τὰ μέγιστα· Ἦρ.1,88' ἢ ἐν ἀναφ. πρὸς τὸν Προμηθεῖα· Αλοκ.Προμ.Λόγ.1' 2) νεώτ. κ. δημ. ἢ πράξις τοῦ προμηθεύου, τὸ νὰ προμηθεύῃ τις τι, ἐφοδισμοῦς· διέταξε τὴν προμηθειαν τῶν ἀναγκαίων εἰδῶν, - γὰ τὴν ἐκδρομὴν ἔκαστα τις χρεῖσαστε προμηθεῖς' 3) ὄμ. αὐτὸ τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἔχει προμηθευθῆ τις, τὸ ἀποταμιευθὲν ὕλικον· αἱ προμηθεῖαι τῶν πηλοσάουον νὰ ἔξενωτηθοῦν' 4) νεώτ. κ. δημ. ἢ ἀμοιβὴ παραγωγικοῦδου διὰ τὰς μέσας αὐτοῦ ἐνεργηθείας ἀγοραπωλησίας· ἀπῆρε μεγάλην προμηθειαν.

προμήθειος -α-ον ἡμν. κ. -ος-ον ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Προμηθεῖα, ὁ τὸ Προμηθεύς· Κριναγ.ΑΠ.6,100, Νίκ.Ἀλεξ.273, Ψηλοῦτ. Πोट.5,4 βοτάνη προμηθειος καλουμένη' 2) τὸ οὐδ. κτ. πλθ. τὰ προμηθεῖα ὡς οὐα. ἐροτῆ τελομένη πρὸς τὴν τοῦ Προμηθεύς· Λυσ.21,3 ἀθὺς ἔγγυμαστάρχων εἰς Προμηθεῖαν, Ξεν.Ἀθ.3,4. **προμηθεύμα** -ατος (τό) συν. πρόβλεψις, πρόνοια· Νικ.Χων.Χρον.22Α.

Προμηθεύς -εως (ὁ) κ. νεώτ., δωρ. Προμηθεύς ὄνομα ἐνὸς τῶν Τιτάνων τῆς ἀρχ. ἑλληνικῆς μυθολογίας, κλέφτων τὸ πῦρ ἐξ οὐρανοῦ, δι' ὃ καὶ διατόρη τοῦ διὸς καθελώθη ἐπὶ τοῦ Καυκάσου· Ἠσιόδ.Θ.510, Αλοχ.Πρ.85, Πλάτ.Πρωτ.320D, Πάν.· 2) ὄνομ. τοῦ χερσίου διδῆς ἧτοι τοῦ Ἄδου· Γλωσσ.· 3) κτ. πλθ. αἱ τεχνίται, αἱ ἐργαζόμενοι τὸν πηλόν· Αλοκ.Προμ.2' 4) ὡς ὄνομα προστοργικῶν, ὁ σκεπτόμενος πρὶν ἢ πράξῃ τ, προνοητικῶς, προβλεπτικῶς· Αλοχ.Πρ.86 αὐτὸν γὰρ σε δεῖ προμηθεῖος' 5) κ. ὡς ἐπίθ.· αὐτ.Ἰκ.700 προμηθεύς ἀρχαί (πῦρ, προμηθεῖς)' 6) ἐν τῇ Πυθίᾳ, γλώσσα ὄνομα τῆς μονάδος· Θεολ. Ἀριθμ.5' ἢ ὄμ. ὄνομα τοῦ ἀριθμοῦ ἐννέα· αὐτ.57.

προμηθεύεις -εως (ή) ἡμν. ἢ πράξις τοῦ προμηθεύειν βλ.λ.1: Νικ.Χων.Χρον.313C.

προμηθευτής (ὁ) νεώτ. κ. δημ., θηλ. προμηθευτήρις, ὁ προμηθεύων τις εἰς τινος, ὁ ἐφοδιστὴν τινὰ νὰ εἰδῃ· χρεῖσῶδη· προμηθευτὴς τοῦ βασιλέως [τίτλος ἀνευριστομένου τιμητικῆς καταστηματαρχαί]' ἢ κτ. ἐπέκτ., ἐν φρ. ἰό. ἐπὶ γυναικῶν, μαστροπός' 2) εἰδ. ἐπαγγελματίος ἀνολομβάνων ἐργολοβικῶς τὴν χορηγίαν ὠρισμένων εἰδῶν εἰς κερπικῶς ὑπερρεσίας κοινωφελῆ ἱδρυμάτων κ.δ. **προμηθευτικός** -ή-όν συν. κ. νεώτ. ὁ χρέωμενος προμηθεῖα, ὁ ἐκ τῶν προτέρων σκεπτόμενος· Εὐστ.797,39' 2) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς προμηθευτήν βλ.λ.2: προμηθευτικαὶ ὀσολογίαι' 3) ὄμ. ὁ διενεργῶν προμηθεῖας, ἀνολομβάνων νὰ προμηθευθῇ τὸ χρεῖσῶδη· προμηθευτικὸν γράσειον, - προμηθευτικὸς συνεταιρισμὸς ἰό δι' ὃ ἐπιτυγχάνεται ἢ εἰς τὰ μέλη τοῦ προμηθεῖα

τῶν χρειῶν ἄνευ ἐπιποικίου κέρδους' 4) ὄμ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. ὡς οὐα. ἢ ἀμοιβή ἢ τὸ κέρδος τοῦ προμηθευτοῦ.

προμηθευτικός ἐπίρρ. μον. φρονητικός: Ἐυστ.137,5,60.

προμηθεύω ἠτιν. κ. μ. δὴμ. κ. ὄμ. ὄρρ. ὄμ. (ἐ)προμηθεύω κ. ποθ. -εύτικα, φρονιτικῶς προηγουμένος, προνοῶ περί τινας ἐν χρ. μ. τὸ μέγ. ἢ ἄλλε' Ἀφρ.Πρ.Προοίμ. 2) νεώτ. κ. ὄμ. φρονιτικῶς νά ἐχη τις τὸ (ἡ)τούμενον, μετριοδῶς ὥστε νά ἀποκτήσῃ τις τι, παρῆξ, χορηγῶ, ἐφοδιάζω: ἐπιβίω νά μοῦ προμηθεύσατε ἐργασίαν, - μοῦ ἐπρομηθεύειε μιά ὑπερέτρια, - προμηθεύω τρόφιμα' 3) νεώτ. κ. ὄμ. τὸ μέγ. ἐφοδιάζομαι μέ τὰ χρειῶδη, ἀγοράζω: ἐπρομηθεύθη ἔμπορεύματα διὰ τὸ κατάστημά του' 4) ρημοτ. π. προμηθεύω, προμηθεύσις, προμηθευτής.

προμηθεύς-ους-ές, διωρ. προμήθης ὁ προηγουμένος ἀσκητόμενος, προνοῶν, προεστικῶς ἀδύφρων: Ὁουκ.3,82 μέλλεις δὲ προμηθεῖς δεῖλια εὐπρεπής, Πλάτ.Λόχ.188B εἰς τὸν ἐπειτα βίον προμηθεύσεις, Ἡρώδιον.1στ.3,2,3' ἢ τὸ οὐδ. προμηθεύς ὡς οὐα. ἢ προμήθεια (βλ.λ.) ἢ Ὁουκ.4,92 ἢ τὸ οὐδ. συγκρ. βαθμ. προμηθεύτερον ὡς οὐσ. προνοητικώτερον προδελειπτικώτερον: Ἰνπ. Ἀρρρ. 687 ἢ ὄμ. ὑπερβ. βαθμ. κτ. αἰτ. πληθ. -ίτατα: Ἀλ.Ζ1,9,42' 2) ὁ ἀνησυχῶς φρονιτικῶς ἄνευ πινος πράγματός, ὁ ἀνησυχῶς διὰ τι: Σοφ.Ἡλ.1078 οὐτε τι τοῦ θανέντι προμηθεύς' 3) ἐπὶ πραγμ., ὁ ἀποπνὸν πρόνοιαν, ἀεφίην ἐκ τῶν προτέρων: Ἰνπ. Διοτ.13 ἰάμφ. ἀνάγκη.

προμηθεῖα (ἢ) ποι. τ. τοῦ προμηθεύα βλ.λ. ἐν χρ.π. τραγ.: Ἀλογ.1κ.178.

προμηθεύεις ἐπίρρ. προδελειπτικῶς, φρονιτικῶς εὐφύως ἰέν ἀναφ. πρὸς τὸ ὄνομα Προμηθεύς: Ἀριστφ. Ὀρν.151).

προμηθεύμαι-όμαι ὁ ἐνεργ. τ. προμηθῶ-έω μ. ἠτιν. (ἢ αλ.15,277), β' ἐν.προμηθεσάι Ἀρχιλ.ἐν Πάδη, εἰμαι προμηθεῖς βλ.λ.), φρονιτικῶς προηγουμένος, προνοῶ περί τινας, μτ. γενικ. ἢ Ἦρ.3,78 προμηθεύμενος σέο μὴ πλῆξω, Ἱεροκλ.Χρ. Ἐν.24,479A' κ. μτ. ἐπιπροθ. διωρ.: Πλάτ.Πρωτ.316C, αἰτ. Λόχ.198F' κ. μτ. αἰτ. πράγμ.: Ἰνπ. Ἄφρ.20, Πλάτ.Κριτ.45A' κ. μτ. ἀναφ. φ. Ἀκίφρ.1,10' κ. ἀπολ.: Ἦρ.3,78, Ἰνπ.Δ.3,73' ἢ τὸ οὐδ. τῆς μτχ. προμηθεύμενον ἀπολ. ἐν παθ. σημ. διδομένης προσοχής: Ἰνπ. Ἀρρρ.47, αἰτ.6,9' 2) μτ. αἰτ. προσ. δεικνύω, ἐκδηλῶ σεβασμῶν πρὸς τινα: Ἦρ.2,172, αἰτ.9,108.

προμηθεύς ἐπίρρ. μτν. διὰ πρότερος προηγουμένης ἀσέφους: Ἰωα.Π1,27,2 Γαλ.Χρ.Μαρ.5,14 ὁ ἀριθμὸς τῶν μῶν προμηθεύς ἐξείληται,

προμηθεύς-ους-ές κ. νεώτ. ὁ πρὸς τὴ ἐμπροσθέν ἐκτινόμενος ἐπιεκρηγμένως ὁ καταστῆς ἐπιμήκης: Ἰνπ.Κεφ.Τρωμ.1), Σοφ.Ἰχ.294, Ἀριστ.Ζ1 718,20 προμήκης ἡ τῶν ὄψεων φύσις, αἰτ.Ζ1 627b,25 σφέκης προμηκεῖστοι τὴν μορφήν ἢ κ. ἐπὶ τοῦ Περιπέλους ὡς ὄντος σχοινοκεφάλου: Πλούτ.Περ.3 προμήκη δὴ τὴν κεφαλὴν καὶ ἀσύμμετρον ἢ κ. ἐπὶ γλώσσας, ὁ πρότερομένος, προεξέγων: Ἀρετ.Χρον.Παθ.15' 2) ὁ ἐπιμήκης μακροκύλιος: Πλάτ.Θεαιτ.148A τῶ προμήκει αὐ στήματι ἀπεικασάντες προμήκη ἀριθμὸν ἐκάλεσασμεν, Θεοφρ.Φ1 3,10, ὄψλλον προμηκεῖστορον ὄψλον ἢ νεώτ. προμηκίως ἐλάια ἐπιμήκης λευκὸν ἐπορμα τῆς ὄνω μοίρας, τὸ προμηκίως μυελὸν πρὸς τὸ ἐξω ἐκτέρος προσπίσις πυραμίδος, ἐγκλεισὸν ἀποκίτρονον πέταλον θυλακοειδῶς ἐπιγυμῶνον ἢ ὄμ. προμηκίως μυελὸς ὑπὸ τοῦ ἐγκεφάλου, ἐπιμήκης, κωνοειδής, εἰς τὸ ὀπίσθιον κῆλ κατώτατον ὄριον αὐτοῦ, ὅπου ἐν συνεχείᾳ τοῦ ἐγκεφάλου εἶναι ὁ κωνοειδῶς μυελὸς, κεραιή ἐπὶ

τῆς κατωφεροῦς ἀδελφός τοῦ Ἰνακοῦ ὅστω μὲν χρι τῆς ἀρχῆς τῆς ἀποδυλικῆς στήλης ἢ προμήκης δόνησις δόνησις τοῦ ἀέρος, καθ' ἣν ἡ κῶμοιαι προχωροῦσα παράγει τὸν ἦον' 3) εἰδ. ἐπὶ ὀρθογωνίῳ τριγώνω, ὁ ἔξων τὰς πλευρὰς τὰς περιλυμνοῦσας τὴν ὀρθὴν γωνίαν ἀνίστασι: Πλάτ.Πρ.54A τὸν δὴ θυοῖν τριγώνω τὸ μὲν ἰσοσκελεῖς μίαν εἰληξω φύσιν, τὸ δὲ πρόμηκες ἀπειράτους' 4) ἐπὶ ἀριθμοῦ, ὁ προεξῶν ἐκ δύο ἀνίσων, ἀνομοίων παραγόντων ἰώδ 8=2x4, 32=4x8, ἀντίθ. τετραγώνος κ. γεωμ. ἰσοδ.πλευρῶς: αὐτ. Θεαιτ.148A τῶ προμήκει . . στήματι ἀπεικασάντες προμήκη ἀριθμὸν ἐκάλεσασμεν, Διογ.Λ.3,24' 5) ἐπὶ στερεοσχημ., ὁ ἔξων τὸ πολὺ τὰς δύο ἐκ τῶν τριῶν διαστάσεων ἴσας: Ἀνάγ. εἰς Θεαιτ.42,45.

προμηκίως ἐπίρρ. μτν. ἐπὶ ἀριθμοῦ, διὰ τῆς χρήσεως ἀνίσων, ἀνομοίων παραγόντων: Ἰδμδθ. Νικ. Ἀριθμ.89P ἔνα ἐπιπεδωθῆ προμηκίως πλευρὰ (τοῦ ὄρρ. 1000).

προμηλῶ-ῶ εἰσάγω εἰς τὴν προηγουμένην τὴν μῆλην καὶ ἀνευρῶν, ἐξετάζω πρότερον διὰ τῆς μῆλης: Ἰνπ.Συγγλ.5.

προμηνητάος-α-ον γλωσσ. σεβαστός. **προμηνη** (ἢ) νεώτ. ἔργον τῆς παλαιᾶς οὐρωτικῆς ἀνάλογον πρὸς τὸ προμηνοῖον βλ.λ. καὶ κατασκευαζόμενον ἐμπροσθεν μῆνης πρὸς ἐναύχησιν τῶν πυρῶν αὐτῆς.

προμηνημα-ατος(ἢ) νεώτ. κ. ὄμ. μῆνυμα ἢ ἐπιπέδις ἐπιμετρησὺν γεγονόσας, προεδοσησικτικὸν σημεῖον, προγγέλιμα, προγγέλιος: προμηνηματα βροχῆς - πτωχεύσεως - παλῶν ἢ εἰδικῶτ. μαντικῆ προαίσεσις, οἰωνός: κακὰ προμηνηματα,

προμηνησις-εως(ἢ) μτν. κ. μον. πρόρρησις βλ.λ.: Ἰδμδθ.Μυστ.10,3' 2) μον. ὡς ἰατρ. ὄρος, πρόγνωσις: Ἰνπιατρ.Προοίμ.

προμηνητής(ἢ) μτν. ὁ παρέγων πληροφορικῶς προκαταβολικῶς: Βέττ.Βόλ.173,19.

προμηνητής-ἰδος(ἢ) μον. ἡ προμηνητρία βλ.λ.: Ἰω.Κλμρ.253.

προμηνητρία (ἢ) σχολ. ἡ ἐκ τῶν προτέρων μνηνοῦσα, ἀγγέλλουσα τι' 2) συνεκθ. ἡ προδοτικ. προδοτρία: Σχολ.Ἀλογ. Ἐπτ.402.

προμηνώ κ. νεώτ. ὄμ. προμηνώα, μνηνώ ἐκ τῶν προτέρων, προαναγγέλλω: Σοφ. Ἀντ.84 ἄλλ' οὐδὲν προμηνώσις γε τοῦτο μνηνῶ τούργον, Λουκ. Μισθ.Συν.3, Χορῆκ 97B, Μνηστ.12,9 Συντ. Ἀγ. Ἀννης προεμνήσας τὴν σάλληφιν τῆς ὄντιος καὶ σταίρας' 2) μτν. κ. νεώτ. ἐμφανῶς διὰ ἐπίκειται τι, προαγγέλλω: Πλ.Σοφ.Σαλ.18,19 οἱ γὰρ δειροὶ Προμυθεῖσαντες αἰτιῶσιν τοῦτο προεμνήσασιν, Πλούτ. Λόα.29, Ἀλέξ. Ἀφρ.Πρ.Προοίμ., Ἀχιλλ.Τάτ.6,5 - ἡ κατάστασις τοῦ ἀσθενοῦς οὐδὲν καλὸν προμηνέει κ. παθ. προμηνησεται θεῖαλλα, - προμηνησεται γεγονόσας ἢ κ. μτ. αἰτ. κ. ὄστ. ἢ Πλούτ. Συγκρ.Κλμρ.Λοκ.3.

προμηνώτωρ-ορος(ἢ) κ. μον. κ. νεώτ., διωρ. προμῶτωρ ἢ πρώτη μῆτηρ γενεᾶς, ἀρχηγίς μῆτηρ: Ἀλογ. Ἐπτ.140 Κύριος ἀτ' ἐγένουσι προμῶτωρ, Εὐρ.Φοῖν.676 σὲ τὸν προμῶτωρος ἴοδς ποτ' ἔγονον Ἐναφον, αἰτ.828, Λουκ. Ἐρωτ.19, Ἀκαθ. Ἀκαθ. Ἰγμ. Ὀδ.12 χαίρης, χαρὰς δοξέωτον, δι' ἧς τῆς προμῶτωρος ἀρὰ λυθῆσται, - ἡ κωνοειδῶς προμῶτωρ μας ἔδω' 2) ὡς ἀρσ. Ἡσ. εὐ ἐκ μὴτρός ἰσπῶσας' 3) ἐπιθ. τῆς Ἀθηνῶν: Θερμιατ.Λόγ.13, 180A' 4) νεώτ. ἡ προμῶμυς.

προμηχανωαργῶ-έω μ. μον. προμηχανῶμαι βλ.λ.: Γενεθ.49C.

προμηχανῶμαι-όμαι ἠτιν. μηχανῶμαι, ἐπινοῶ ἐκ τῶν προτέρων: Διον. Ἀλ.Ρωμ.1,46, αἰτ.7,13.

προμηάμι μτν. μῆνυμα ἐκ τῶν προτέρων ἴωα. Π1,4,3.

προμηάμι δ. τ. τοῦ προμηάμι βλ.λ.

προμικχιθδόμενος (ὁ) παῖς ἐν τῷ δευτέρῳ ἔτει τῆς ἡλικίας του παρά Λακεδαιμονίους [πιθ. προμικχιθδόμενος] : Πλωσθ. Ἦρ. ἐν Στεία Ἦρ. II 465.

προμηνήσκω γλωσσ. ἠπομηνήσκω κατά πρῶτον ἢ προηγουμένως.

προμισθῶ-ὠμα μτγ., νεώτ. -ώνω μισθῶνα ἐκ τῶν προτέρων ἢ προκαταβάλλω τὸ ἐνοίκιον, προενοικιάζω, ἐν χρ. μ. τὸ παθ. : Πλούτ. Μάρκελλ. 5 ἀρεῖται ἔχρησ τὸ προμεισθῶμενον οἴκημα.

προμισθωσις-εως (ἡ) μτγ. προηγουμένη μισθωσις, προενοικίασις : Βέττ. Βάλ. 4, 26.

προμισθωτής (ὁ) Ἑπιγρ. ὁ προηγουμένος μισθωτής, ἐνοικιαστής.

προμνάμνω-όμενος (ὁ) ὁ προστάμενος ἐν Ἀκρονάτῃ τῶν μοναζῶν βλλ. : Ἑπιγρ. Σπάρτης.

προμνησκέω μων. μνησκέω προηγουμένως : Εὐσ. Ἐκκλ. Ἰστ. 4, 17 κ. παθ. : Πάπ.

προμνησταυμα-ατος (τὸ) μων. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ προηγουμένου βλλ. : Νικήφ. Καλ. Ξανθοῦ. ἐν Catal. bibl. Flor. 1455.

προμνηστέομαι μτγ. κ. μων. προμνηστέω βλλ. : Ἀλκίφρ. 1, 37, Μηναῖ. 12, 10 Ἑσπερ. Ἀπολυτ. τὴν ἐξ Ἐθνῶν προμνηστεισάμενος Ἐκκλησίαν κ. παθ. : Ἀπν. Βασίλ. | προμνηστεισθῆαι τῷ βασιλεῖ.

προμνησταύτρια (ἡ) μτγ. δ. τ. τοῦ προμνηστήρια βλλ. : Ἰωσ. Χρυσ. 1, 349 D.

προμνηστικός-ή-ὸν ὁ ἔχων τὴν ἱκανότητα εἰς τὸ προμνησθῆαι, εἰς τὸ νὰ κάμῃ προξενιές ὄθ. τὸ θηλ. προμνηστική [τέχνη] (ἡ) ἡ τέχνη τοῦ συνάπτειν συνοικείασι : Πλάτ. Θεαιτ. 150 A.

προμνηστίνος-αι (οἱ, αἱ) ἑπ. ὁ εἰς κατάπιν τοῦ ἄλλου, ἀλλεπάλληλος ἤσ. ἐπρομνηστῖναι εἶναι μίαν ἀπὸ τοῦ προσμένειν, Σουίδ. ἐπρομνηστῖναι κατὰ τὰξιν, ἐξέρχεσθαι : Ὀδ. Λ 233 προμνηστῖναι ἐπήϊσαν·

προμνηστῖρια (ἡ) ἢ προμνηστεισάσα, προξενήτρια : Ἀριστοφ. Νεφέ. 41 εἶθ' ὄψεσθ' ἢ προμνηστῖρ' ἀπολέσθαι κακῶς, Πλάτ. Θεαιτ. 149 D, Λομυ. Θε. Δ 20, 16 κ. μτφ. : Ἐδρ. Πην. 589 ἢ κακῶν προμνηστῖρια, Ξεν. Ἀπομν. 2, 6, 36.

προμνηστρίς-ιδος (ἡ) πθ. ἑσφ. ἀνάγκ. τοῦ προμνηστῖρια βλλ. ἐν Ξεν. Ἀπομν. 2, 6, 36.

προμνημά-άμασι ἀποθ. προξενῶ, προξενεῦμα εἰς γάμον : Πλούτ. Θεοφ. 150 A, Λομυ. Ἦρ. ὁ προμνησάμενη τῷ Ἀστίναι τὴν θυγατέρα κ' τὸ θηλ. τῆς μτγ. ἀορ. ἢ προμνησάμενη ὄθ. οὐα. ἢ προμνηστῖρια βλλ. : Ξεν. Ἀπομν. 2, 6, 36 2) μτφ. παρκακῶ εἰς π. : Πλάτ. Θεαιτ. 151 B κ. μτ. ἀπαρφ. : Σοφ. OK 1075 προμνηταί τι μοι γινώμα ἰδ' οὐδ' μοι μὲ παρακινῶ να ἐλιπ(ω) 3) μτ. δοτ. προσπαθῶ νὰ καταπέσω νὰ πράξω τίς τι : Πλάτ. Μενεξ. 2, 39 C 4) γενικ. συνιστῶ, συμβουλεύω : Ξεν. Ἀν. 7, 3, 18 τοιαῦτα προμνητά ἐκάστω προσιών, Πλούτ. Λυκ. 6, αὐτ. 38 B.

πρόμορος-ον [μοῖραι] μτγ. ὁ πρό τοῦ ἀπὸ τῆς μοῖρας ὠρισμένου χρόνου, πρόωρος, ἄωρος, ἐπὶ θανάτου : Αἰκ. ἀμ. 49, Μον. 1, 276 κ' ἐπὶ προα., ὁ πρόωρος ἀποθανών : Λομυλλ. ΑΓ II, 159, Ἑλλ. Ἑπιγρ. μ. 418 κ' ἐπὶ προ. μοῖραις : Ἑπιγρ.

προμοχέω μτγ. μοιχεύω γυναικα πρὸ ἄλλου : Πλούτ. Γάλλ. 19 τὴν Παισιάνη προμοιχεύσας τῷ Νέρωνι (ἄχριν τὸν Νέρωνος).

προμοχέιν ἀπαρφ. ἀορ. β' τοῦ προμολέω βλλ.

προμολή (ἡ) μτγ. προστάσις, πρόδρομος : Ἀπολλ. Ρ. II, 174 αὐτοῦ δ' ἐν προμολῆ . γόνιστ' ἔκαψεν, αὐτ. 260, σὺτ. 320, αὐτ. 4, 160, Καλλ. Ἀρτ. 142 2) ὑπόρεια ὄρους : Δαρμά. ΑΠ 79, Καλλ. Ἀρτ. 99 3) ἰσάμιον ποταμοῦ : Ἀνθ. Σιδ. ΑΠ 7, 46, Ὀπν. Κυν. 2, 134.

προμολών-ουσα-ὸν μτχ. ἀρ. β' τοῦ προμολέω κ.

πρόμορος-ον Ἑπιγρ. ὁ πρόμορος βλλ.

πρόμος (ὁ) [πρό] ποι. κ. πρόμος [Ἀισχ. Ἰκ. 904 κ. πρόμος] Ἀριστοφ. Θεσμ. 50 ὁ πρῶτος, π. Ὀμ.

πάντοτε, ὁ πρόμαχος, ὁ ἐν τῇ πρώτῃ γραμμῇ τῆς μάχης μάχόμενος : Ἰλ Ο 293 πρόμος Ἰσάται ὄδε μενοινῶν, Ὀδ. Λ 493 κ. μτ. τοῦ ἀνῆρ :

Ἰλ Ε 533 κ' πρόμος τῆν ὁ ἀντιμέταπος τινος, ὁ εὐδοκίμοσος εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν, ἀντιπαλος : αὐτ. Η 75, αὐτ. 116, αὐτ. Χ 85 κ' πρόμος Ἰσάται τοῦτ' :

2) αὐτ. ὁ πρῶτος, πρῶτος, ἀρχηγός : Ἀισχ. Ἀγ. 200, αὐτ. 410, αὐτ. Εὐν. 399 Ἀχαιοὶ δ' ἀκτορῆς τε καὶ πρόμοι, Σοφ. OK 884, Εὐρ. Τρω. 31, Κρατ. τῆν τῶν Παναλλήνων πρόμω Κίμωνι, Ἀπολλωνίδ. ΑΠ 7, 233 κ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου : Σοφ. OT 660 πάντων θεῶν θεὸν πρόμον, Ἑλλ. Ἑπιγρ. μ. 361.

προμάχουσις-εως (ἡ) γλωσσ. φύτευμα κλάδου, παραφυάδος πρὸς ριζοβολήσιν καὶ μεταφύτευσιν.

προμασχέω πρότερον μοιχεύω, ἴσθι φυτεῖα κλάδον ἢ παραφυάδα πρὸς ριζοβολήσιν καὶ μεταφύτευσιν : Θεοφρ. ΦΙ 6, 7, 3, αὐτ. ΦΑΙτ. 3, 5, 3.

προμούλος (τὸ) [λατ.] πᾶν, ὁ πρόμυλος βλλ.

προμούλος (ὁ) [λατ.] ἰδ.π. πρόμυλος, πρόβολος, πρόβληξ κυματοβραδείτης : Πάπ., Ἦσ.

προμοχθίζω Ἦσ. ἐπρόσω χωρεῖν.

προμοχθίζω (ἡ) Ἑπιγρ. κ. νεώτ. ἄκρον δασοῦ προεκτενόμενον πρὸς Ἦσ. ἐπρόμοχθίζω τὰ προβλήματα τῶν τοῦχων 2) Ἑπιγρ. δῆλου τοὺς προμοχθῖσους τοὺς ἐν τοῖς τοίχοις καὶ τὰς ἐπ' αὐτοῖς σιάνδας 2) νεώτ. τετραγώνους πλάξ μετὰ 18 σταθίων ἢ ἴλων ἀναγλύφον πθεμενὴ ἐπὶ τῆς κἀτω κεκλιμένης πρὸς ἑξοικίους τοῦ δωρικοῦ γέουσι, ἢς ἡ θέσις ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν τῆς τριγύφου καὶ τὴν τοῦ μέσου τῆς μετόπης.

προμοχθῶ-έω μοχθῶ, κοπιῶμα ἐκ τῶν προτέρων, προπονῶ : Εὐρ. Ἰκ. 1234 ἀξία δ' ἡμῖν προμοχθῆσαι σείεσθαι.

προμοχθωσις-εως (ἡ) μτγ. πρότερα μύσις :

Πλούτ. Ἦθ. 107 B προμύσις τοῦ θανόντος ὁ θνος.

προμυθία (ἡ), ἰων. -ίη τὸ προνοῦμον νὰ ὀμῶνται τῆς πῶτος : Ἰνν. Ἐπιστ. 27 προμυθίη πρὸς μαντήην [προμυθία].

προμυθίστρια (ἡ) ὄμορ. τ. τοῦ προμυθίστρια βλλ. : Πολυδ. 3, 31.

προμυθίστριον (τὸ) μτγ. εἰσαγωγή μῦθου ἐν εἰδει παραπέσεως, ἐν ὄνθ. πρὸς τὸ ἐπιμύθιον : Ἀφθόν. Προμν. 1 κ' τίσις ἔργου τοῦ Σάφρονος.

προμυθιή-ηρος (ὁ) μτγ. τὸ ἐπικαιρῆς ἄκρον τοῦ ῥόμφου, ἐπιρρηγίτις : Ἐπιφ. 2, 196 D.

προμυθίριον (τὸ) γλωσσ. ἀκρωτήριον, ἄκρα.

προμυλαία (ἡ) μτγ. προστάσις τῶν μύλων θεῶ πρὸς βλλ. Φώτ. ἔθεος προμύλιος ἦν ἀφιδουλιὸν ἐν τοῖς μύλωνσι ὡς εὐνοστός : Πολυδ. 7, 180.

προμυλαίω μτγ. ἐκτείνω τὴν χεῖρα πρὸς τὸ ἔξω, οἶον ἐμπαικτικῶς : Ἰνν. Ἀρχ. ἠηρ. 22.

προμυρίτις ἠνοαδῖδω ὀσμήν, μυρίτις ἐκ τῶν προτέρων ἢ πρόωρος : Θεοφρ. Ὀσμ. 45.

προμύσιος, ὄπτ. -όττω καθορίζω τὴν θρυσάλυδα, τὸ ἐλλύγιον, ξεφιλίζω τὸν λύχνον : Ἀριστοφ. Σφ. 249 κάρφος χαράθην ἕνω λαδῶν τὸν λύχνον πρῶμυσον [ἰθ. αὐτὸ πρόδουσιον, Πλούτ. Ἦθ. 798 B, Ἦρων Πνευμ. 1, 34 λύχνον εαυτὸν προμύσιοντα (λύχνον ἐκτενιάζων) καθαρίζοντα τὴν θρυσάλυδα ὄφ' αὐτοῦ] 2) μτφ. λαθῶνα δια παντοίων μέσων χροῖματα παρὰ πτωχ. : Ἰνν. Παράγγ. 4.

προμύσιση (ὁ) Ἑπιγρ. θηλ. πρόμυσις-ιδος [αὐτ. Θάσου] ὁ μῦθον πρότερον, ὁ προεισάγων εἰς τὰ μυστήρια, κατηχητής : αὐτ. Ἐκείστων.

προμυθίζω Ἦσ. ἐπρόσω χωρῶ [μετὰ κρότοις].

προμυθῶ-έω ὄρχηξ κ. μων. μῦθον τινὰ που προηγουμένως Ἦσ., Κεδρ. Γεωγρ. Χρον. 333 A.

προμυθίω (τὸ) γλωσσ. ἀκρωτήριον, ἄκρα.

προμυθιῶν-ἄνωσις (ἡ) [λατ.] πᾶν, προαγωγή, πρόδρασις πρὸς προμυθίω.

προμυθώσις (ὁ) [λατ.] πᾶν, ὁ προμυθίζω, προμυθίζω πρὸς προμυθίω.

προμυθώσις (ὁ) [λατ.] πᾶν, ὁ προμυθίζω, προμυθίζω πρὸς προμυθίω.

προμυθώσις (ὁ) [λατ.] πᾶν, ὁ προμυθίζω, προμυθίζω πρὸς προμυθίω.

προμυθώσις (ὁ) [λατ.] πᾶν, ὁ προμυθίζω, προμυθίζω πρὸς προμυθίω.

πρόνοιον (τό) Ἐπιγρ. τὸ πρόνοιον βλλ.
πρόνοιον (τό) μτγν. κ. πρόνοιον (Ἐπιγρ.) κ. πρό-
 νόταν (αὐτ.) ὁ πρόνοος βλλ.2: Στράβ.17,1,28, Φιλ.
 2,150, αὐτ.236, Παια.8,37,2.
πρόνοια (ὁ) κ. μον. κ. νεώτ. ἡν. πρόνοια (Ἰουκ.
 Συμ.30) κ. πρόνοιον (τό), ἰων. γενικ. προνήσιον (Ἐπιγρ.
 1,51), ἄπτ. δοτ. ἐκ. πρόνοια (ἰων. πρόνωε) (Ἐπιγρ.)
 κ. πρόνοια (ἰων. πρόνωε) (αὐτ.) ὁ νόμος.οὐδ. προ-
 νήσις (ἰων. Ἰαρ.ΑΠ 6,281), ὁ πρόδομος, πρόδο-
 νον βλλ.ς, τὸ πρὸ τοῦ σπικτοῦ τὸ ἀρχαῖον ναοῦ
 καὶ κατὰ τὴν εἰσοδὸν αὐτοῦ περίστυλον μέρος :
 Ἡρ.1,51 ὁ δὲ ἀργύρεος ἐπὶ τοῦ προνήσιου τῆς γω-
 νίης, Ἐπιγρ. Ἐφέσου 2 | μον. κ. νεώτ. ἐν τοῖς
 χριστιανικοῖς ναοῖς ὁ νόρθρηξ.
πρόνοια-ον κ. νεώτ. κ. πρόνοιας-α-ον, ἰων. προ-
 νόιος-η-ον, ἄπτ. πρόνωος ὁ κείμενος εὐρι-
 σκόμενος πρὸ, ἔμπροσθεν τοῦ ναοῦ : Αἰσχ. Ήκ.494
 τῶν πολιτισσομένων θεῶν βωμοῦ πρόνοιας καὶ
 ἰπολισσομένη ἔδρας : || ἰδία ἐπὶ θεῶν, ὡν τὰ
 ἀγάλματα ἱσταται πρὸ τοῦ ναοῦ : Παια.9,10,2
 πρῶτα μὲν δὴ λίθου κατὰ τὴν εἰσοδὸν ἔστιν
 Ἀθηνᾶ καὶ Ἐρμῆς ὀνομαζόμενοι πρόνοιαι || κ.
 ὡς ἐπίθετον τοῦ Πασεδῶνος Ἡσ. || συνήθ.
 ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Δελφοῖς, ἥς ναῖσας ἡ ἀγάλα
 ἦτο κειμένη πρὸ τοῦ μεγάλου ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος :
 Ἡρ.8,37 κατὰ τὸ ἱρὸν τῆς Προνήσιος Ἀθηνᾶς,
 Αἰσχ.Ἐὐμ.21 Παλλὰς προνοια 5 ἐν λόγοις πρε-
 σβεύεται, Ψήφισμα Ἀμφικτυ.Αἰσχίν.3,110 ἐναγίη
 ἔσται τοῦ Ἀπόλλωνος, κ. Ἀθηνᾶς Προνοίας
 Κολλ.ἀπ.220, Ἐπιγρ.Δελφῶν || κ. ἀπλῶς Προ-
 νοια ἡ Ἀθηνᾶ : Ἡρ.1,92 ἐν δὲ Προνήσιος τῆς ἐν
 Δελφοῖσι.
προναρκῶ-άω μτγν. ἀμτθ. ναρκῶσθαι, κυριεύο-
 μαί ὑπὸ νάρκης πρότερον : Εἰσ. Ἐκκλ. Ἰστ.8,3.
προναυκλήρος (ὁ) Ἐπιγρ., σχολ. κ. ἰωσσ. ὁ
 ἀπὸ τοῦ ναυκλήρου ἔρχομαι, ἀντικαταστάτης αὐ-
 τοῦ : Ἐπιγρ.Θάσου, Σηλόγ. Ὀδ.9,163, Ἰωσσ.
προναυκλήρῶ-έω Ἐπιγρ. ἐνεργῶ ἀντὶ τοῦ ναυ-
 κλήρου, ἀντικαθιστῶ τὸν ναυκλήρον.
προναυμαχίω-έω ναυμαχῶ ὑπὲρ, χάριν πνός :
 Ἡρ.6,7 προναυμαχίσσοντας Μιλτιάδου, αὐτ.8,60, β'.
προνώμις νέμις, διάνεμις, ἀνοπέμις τὸ πρότερον :
 Πλάτ.Πρ 1,17,18 Αἰγιῶν Χαρίτων ἄνωτον προνώμιεν
 || καθαρὰς χεῖρας πρόνομος ἐκείνου, παρουσιά-
 σαι ὁμίωτος χεῖρας : Αἰσχ.Ἐὐμ.313 τοὺς μὲν κα-
 θαρὰς (καθαρώς) χεῖρας προνομίας 2 | ἐν
 τῷ μέσῳ, τ. προνώμιος προχωρῶ βουκόμενος, ὁδ.
 κολλῶ, προσέωμαι καὶ ἐπὶ πολεμίου, ἐκτείνωμαι,
 ἐπεκτείνωμαι : Σοφ. Ἠλ.1384 Ἰδὲθ' ὅσοι προνώμιται
 τὸ δυσέριστον αἶμα φεσῶν Ἀρης.
προνογενής-οὐς-εἰς νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀνα-
 φερόμενος εἰς τὴν πρὸ τῆς νεογενεῖς ὑποπεριό-
 δου ἐποχῆν τῆς Ἰστωρίας τῆς γῆς.
προνώμιαι μτγν. προβόμιαι, προπροβόμιαι,
 ἐξέχομαι, προχωρῶ : Ὀππ. Ἀλ.3,238.
προνωσις-εως (ἡ) νεώτ. νουτ. ἡ δι' ὑπερεντά-
 σις τῶν προτάων τῶν ἐπιστηλίων ἐμῆσις τῶν
 ἰστών πρὸς πρόφρον, ὅπως τὸ πλοῖον καταστῆ ὀλι-
 γώτερον ὀρμητικόν, ἀκαμπανέθασμα.
προνωσιάζω νεώτ. νουτ. προνωῶ βλλ.
προνωσταμός (ὁ) νεώτ. νουτ. ἡ κατὰ τὸ διά-
 μακες ἐπιπέδον κινήσις τοῦ πλοίου, ἀνορθομεν-
 νης τῆς πρόφρος καὶ καταδυσσομένης τῆς πρῆμης
 κατὰ τὴν μίαν φάσιν καὶ ἀντιστρώφως κατὰ τὴν
 ἑτέραν ἐξ ὑπαμοιθῆς.
προνωστικόν πλοῖον (τό) νεώτ. νουτ. πλοῖον
 ἔχον τὸ ἐλάττωμα νὰ ὑποφέρῃ προνωστασμόν,
 περισσοτέρον ἢ ὅσον θὰ ἐπιπλεῖ ὑπὸ τὴν αὐτὴν
 κατάσταση.
προνωῶ κ. νεώτ. νεύω, κλίνω πρὸς τὸ ἐμπρός :
 Πλάτ.Ἐὐθ.274B ὡς δ' ἐπύχτανεν ὁ Εὐθροδῶρος ἐμὸν
 διαλεγόμενος προνευκτικῶς εἰς τὸ πρόσθεν

κ. ἐπὶ ἱππέως : Ξεν. Ἰνπ.87 κ. ἐπὶ ἐρετύον, κω-
 ηλιατόν : αὐτ. Οὐκ.β,8, Πολύδ.1,21,2 κ. ἐπὶ κε-
 ράτων : Ἀριστ.Ζι 611b,5 κ. ἐπὶ ποταμοῦ :
 Γαλ.6,142 (β.ἀνών. προσ-1) κ. ἐπὶ ἀκρωτη-
 ρίων : Πολυδ.1,115 (κ.ὠδ.β), Σουίθ.1 κ. ἐπὶ πρῆμης.
 2 | νεώτ. νουτ. ἐκκλῖνω τὸς ἰστώδ. ἰστωφόρον
 πρὸς πρόφρον τῆς κανονικῆς ὀρθότητος τῶν καὶ
 μέχρι κάρφωσις τῶν ἐπιστηλίων λίαν ἐνεῖναι τὸς
 πρόφρον.
προνώφρος (ὁ) νεώτ. ἀνατομ. νεφρὸς πρωτογε-
 νῆς ἡ πρωτονεφρὸς ὅστις ὡς ὁ μεσονεφρὸς ἡ
 δευτερονεφρὸς ἀναφορίζονται κατὰ τὴν ἀρχικὴν
 διάπλασιν τοῦ κήματος καὶ ἐπὶ ἐξαφανίζονται
 ἡ μεταπλασσονται εἰς ἄλλα ὄργανα.
προνωῶ (ἡ) μτγν. ἐπισωρεύω πρότερον, συσ-
 σωρεύω τὴν προηγουμένην : Ἄνθ. Ἐμφ.Πολ.4,80.
προνωῶ (2) μτγν. προνήχομαι βλλ. : Αἰλ.Ζι 2,6.
προνώεις (ὁ) ἄπτ. τ. τοῦ πρόνωος βλλ.
προνήλιος-η-ον ἰων. τ. τοῦ πρόνωος-ον βλλ. :
 Ἡρ.1,92 ἐν δὲ Προνήσιος τῆς ἐν Δελφοῖσι ἀσις
 χρυσῆ μεγάλη.
προνήσιον (τό) πάπ. ἐστέγασμένος ἡ ἀστέγαστος
 εὐρύχωρος ἐξώστης περίστυλον, βεράτια.
προνοστής ἡνωτέρος πρότερον, ἀπὸ πρῶτα :
 Ἡρ.2,40 προνοστήσας τὰς δὲ θύσους.
προνήχομαι μτγν. νύχομαι προηγουμένος ἄλ-
 λου ἡ νύχομαι πρὸ ἄλλου : Πλάτ. Ἠθ.980P, Αἰλ.
 Ζι 10,8 κ. μτ. γενικ. : Πλούτ. Ἠθ.984A.
προνωίω μτγν. νίω, νίπτω πρότερον, προηγου-
 μένος, ἐν χρ. μ. τὸ μέσ. : Ἀέτ.16,17.
προνωικῶ-άω κωκ. κερδίζω κίνημ πρότερον, προη-
 γουμένος : Θουκ.2,89 πιστότερον κατὰ τὲ τὸ
 προνευκτικῆν, Ἰσοκ.1,18 κ. παθ. : Θουκ.2,89.
προνωιτῶ-άω μτγν. προηγουμένης καθαρίω διὰ
 νίπτου, ἀ. προκνωιτῶ βλλ. : Ἀρχιμ.Παυλ. Αἰγ.
 4,6, Ἀρκοκρ.ἐν Κατ. Ἀστρλ.Κ 31,148.
προνοητής (ὁ) Ἐπιγρ. προνοητής.
προνοησία (ἡ) μτγν. κ. πάπ. τὸ πρὸ τῶν προ-
 νοσῶν, πρόνοια : Ἐπιφάν.1,984D 2 | ἡ ἰδιότης ἡ
 ἐνέργεια, τὸ ἀξίωμα τοῦ προνοητοῦ βλλ.3: Πάπ.
προνοησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ προ-
 νοῦ βλλ., πρόβλεψις, πρόνοια περὶ τῶν.
προνοητικός εἰμαι προνοητής βλλ.3, ἀρχω,
 δικαῖο τὸ τῆς πόλεως : Ἐπιγρ.Κύπρ.
προνοητής (ὁ) μτγν. κ. μον. ὁ προνοῶν, με-
 ριμῶν περὶ πνός, προστατής : Ἐπιγρ. Αἰγύπτ.
 πάντων προνοητής, Γρηγ.Ναζ.κ.Φιλοπ.69 προνο-
 ητής ὁ θεὸς τοῦ κόσμου, οὐ καὶ ποιητῆς ἐστὶ
 2 | ἐν εἰδικ. σμψ. ἐπιστάτης κήματος : Πάπ.
 || διαχειριστής, φροντιστής : Ἐμψ.Τρισμ.π.Στοδ.1,
 49,44 ταμίαις καὶ προνοητής || ἐπιμελητής : Πάπ.
 προνοητής γυμνασίου 3 | μτγν. τίλος ἀξίωμα
 κυβερνητικῶν, ἀρχόντος ἐν τῆς πόλεως, διοικητής
 Ἐπιγρ.Πολιστίνης || μον. κ. νεώτ. ἐπὶ ἐνε-
 κρατίας, ὁ εἰς ἐκάστην τῶν Ἰονίων νήσων ἀνά
 διετίαν ἀποστελλόμενος ὑπὸ τῆς ἐνεκτικῆς συγκλή-
 τος διοικητής ὁ αμικραντῶν στρατιωτικὴν ἄμα καὶ
 πολιτικὴν ἔξουσίαν, λαμβάνων ὄδηγας καὶ ὑπο-
 κείμενος εἰς ἔλεγον παρὰ τοῦ ἐν Κερκύρα γενι-
 κοῦ Προνοητοῦ, δημ. πρεθ. ἡ προβεδούρος.
προνοητικός-ἡ-ὄν κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὴν
 ἰδιότητα, τὴν ἰκανότητα τοῦ προνοεῖν, προβλεπτι-
 κός, προρατικός ὁδ. κ. προρακτικός, φρονιμός
 εἰς τὰς ἐνεργείας, τὸς ἐκδηλώσεις του, ἐφεκτικός :
 Ξεν. Ἀπομ.1,39 ἐνόμιος εἶναι τῶν. προνοητικῶν
 μάλλον ἢ τῶν ἀνοήτων τε καὶ ῥηφοκινδύων,
 Μέν.Ἐπιγρ.344. Ἄν ἦτο προνοητικός δὲν θὰ ὤφι-
 στατο τόσας ζημίας κ. συγκρ. : Προκ.Μυστ.19
 || τὸ οὐδ. ὡς οὐα. ἡ ἰκανότης τοῦ προνοεῖν,
 προβλέπειν, ἡ προβλεπτικότης : Μάρκ.Απρ.1,16
 καὶ τὸ πάροπων προνοητικῶν 2 | ἐπὶ τοῦ
 θεοῦ, ὁ λαμβάνων μέριμνα, πρόνοια, φροντίδα pe-

ρί πικος : Διογ.Λ 7,147 θεός προνοητικός κόσμου, Φιλ.2,242. 3) ἐπὶ καταστάσεων ἢ διαθέσεων, ὁ ἀνοφθόμενος, ὁ σχετικός πρὸς τὴν πρόνοιαν, τὴν πρόβλεψιν : Ἀριστ.ΛΗΝικ.1141b,28 ἔχειν προνοητικὴν δύναμιν περὶ τῶν αὐτῶν βίον, Φιλ.2, 546, Πλούτ.ἩΒ.1052B, Πρόκλ.Στοιχ.Θεολ.120. - προνοητικὴ ἰκανότης - φύσις - ἰδιότης || πᾶν σπουδαῖον, φρόνημος : προνοητικὴ διοίκησις. 4) ἐπὶ πραγμ. ἢ ἐνεργειῶν, ὁ ἐνέχων πρόνοιαν, πρόβλεψιν, σκοπιμότητα : Ξεν.Ἀπομν.4,3,6 καὶ τοῦτο, ἔφη, προνοητικόν.

προνοητικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης ἢ ἰκανότης τοῦ προνοητικοῦ βλ.λ., ἢ προβλεπτικότης. **προνοητικῶς** ἔπιπρ. κ. νεώτ. μετὰ προνοίας, προβλέψεως : Ξεν.Ἀπομν.1,4,6 ταῦτα οὕτω προνοητικῶς πελαγομένα ἀπορεῖς πότερα τύχη ἢ γνώμης ἔργα ἔστιν, Αἰν.Τακτ.18,11, Φιλ.1,500, Σωφ.1,14. || προνοητικῶς ἔχω προνοῶ, φρονιζῶ :

Ἀριστ.εἰδ.1,377 : κ. μτ. γενικ. ἀντικειμ.: ἰσά.ΑΙ 11,5,8. **πρόνοια** (ἡ) | πρόνοια κ. μ. σ. κ. νεώτ., ἰων. προ- νόη τὸ προνοεῖν, ἢ ἐκ τῶν προτέρων σκέψης, παρατήρησις καὶ πρόβλεψις : Σοφ.Α1.536 ἐπήνεα ἔργα καὶ πρόνοιαν ἦν ἔδου, αὐτ.ΟΤ 978, αὐτ. Φιλ.774, Ἀντιφ.5,21 οὐ τῆ ἐμῆ πρόνοια μάλλον ἐγγύετα ἡ τύχη, Λυαί.26,19 οὐδαμῶς ἄλλοθεν ἢ ἐκ τῆς ταύτης πρόνοιας γέγγιται, - εἶχε τὴν πρόνοιαν νά... || φρ. ἐκ προνοίας μεμελετημένως, ἐσκεμμένως, ἀπὸ σκοποῦ, ἐπίτηδες : Ἡρ.1,159 πρὸς ταῦτα ὁ Ἀριστοδίκος ἐκ προνοίας ἐποίησε ταῦτα, αὐτ.1,120, αὐτ.8,87 οὐ μόντοι ἔχω γε εἶπετε, οὕτε εἰ ἐκ προνοίας αὐτὰ ἐποίησε... || Πλάτ.Φαιδρ.241E ὑπὸ τῶν νεφύων, αἷς σὺ με προῦδαλες καὶ προνοίας; || εἰδ. ἐπικριτικὴ ἀτάσις, προφύλαξις ὁμ. ἐν φρ. ἀπὸ πρόνοιας : Θουκ.8,95 οὐδὲν γὰρ ἐπιλοεῖται ἀπὸ προνοίας τῶν Ἑρετριῶν. 2) προηλεία : Σοφ.Τρ. 823 τοῖστος ὁ ἐκ τῶν πρότροπον... τῆς παλαιώματου πρόνοιας; || ἢ ἐκ τῶν προτέρων, ἢ εἰς τὸ μέλλον ἀναγομένη ἀπόφασις : Αἰσχ.Ἀγ.684 προνοίαισι τοῦ περρωμένου. 3) ἐν εἰδ. λατρ. σημ. πρόγνωσις : Ἡπ.γ.Γολ.18(2),8. 4) μέρισμα, ἐπιμέλεια, φρονις : μτ. γενικ. τοῦ πρσ. ἢ τοῦ πράγμ. ὡς ὄντι συνήθ. ἐν φρ. πρόνοιαν ἔχω τινὸς μεριμνῶ : Εὐρ.Ἀлк.1061, Θουκ.2,89 τοῦτων μὲν οὖν ἐγὼ ἔβω τὴν πρόνοιαν κατὰ τὸ δυνατόν κ. ἐμπροσθ. : Σοφ.Ἀντ.283 πρόνοιαν λαχειν τοῦδε τοῦ νεκροῦ πέρι, Ἰσοκρ.16,9 ἄλλ' ἐκείνος μὲν τοσαύτην πρόνοιαν ἔσχεν ὑπὲρ τοῦ... μηδὲν ἔξαμαρτεῖν, Πολύβ.1,57,1 κ. μτ. ἀπαφρ. : Εὐρ.Ἐκ.569 θνήσκουσα ὄμως πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχημῶς ποιεῖν, Ἀντιφ.5,91 ἐν φρ. χρή πολλὴν πρόνοιαν ἔχειν || ἐπὶ πρσ. προνοίας ἀξιοῦμαι ταυτῶν φρονιδοῦς περιηοήσεων : Λυδῶν.Λόγ.54,28 συνόντα τῆ ἐφοῖ καὶ προνοίας ἀξιοῦμενον || πρόνοιαν ποιοῦμαι τινος μεριμνῶ, προνοῶ περὶ τινος, ὑπολογίζω, σκέπτομαι τι : Δημ.547 μὴ ἐρῶν ἡμῶν νόμιον μητ' ἄλλου μνηδενὸς πρόνοιαν ποιοῦμενον || ὁμ. νεώτ. κ. πρόνοιαν λαμβάνω : ἢ κυβερνήσις ἐλαβε πρόνοιαν περὶ τῶν ἀναγκαίων τροφῶν || κ. ὀπλ. μτ. γενικ. ὀντικειμ. ἐπιμέλεια τινος : Πάπ. ἢ τοῦ χρέτου πρόνοια, ἢ τῶν ἔργων πρόνοια || προνοία τινὸς χάριν τινός : Ἀνδοκ.1,56 προνοία μὲν τῶν συγγενῶν καὶ τῶν φίλων, προνοία δὲ τῆς πόλεως ἀπάσις || νεώτ. Ὑψουρίδιον Πρόνοιας καὶ Ἀντιλήψεως τὸ εἰς τοὺ τῶν ἀρμόδιότητά ὑπάγονται ἢ προστασία τῶν ἐξ ἀσφαλῆσται οἰτίας ἀπόρων, τῆς γεννητικῆς ἡλικίας, τῶν ἐγκαταλειμμένων παιδιῶν, ἀλητῶν καὶ ὄρφανοπαίδων ἢ διοικήσις τῶν δημοσίων ἀγαθοεργῶν ἱδρυμάτων, ἢ διοικήσις κρατικῆς ἀρωγῆς εἰς τὰ θύματα πολέμου, τὰ τῶν ἔθνων γενικῶς, ὡς καὶ τινων δω-

ρεῶν καὶ κληροδοτημάτων. 5) ἐν εἰδ. γρ. ἢ τοῦ θεοῦ μέριμα, φρονις περὶ τῶν ἐνοσίων : Ἡρ.3,108 καὶ κως τοῦ θεοῦ ἢ προνοία... ἔουσα σοφῆ, Σοφ.ΟΚ 1180 κτ. πλῆθ. : Πλάτ.Τιμ.44C καὶ περὶ φύχης, ἢ ὅς τις αἰτίας καὶ προνοίας γέγονε θεῶν, Ἡρωδῶν.Ἰστ.4,3,6 θεῖα τινὴ προνοία τὰς ἡγεῖρας διηρῆσθαι || ἢ θεόθεν ἔμπνευσις : Εὐρ.Φοῖν.640 κ. ἢ ἀπολ. ἢ τοῦ θεοῦ ἄνωγέρα νόσις : Ξεν.Ἀπομν.1,4,6 οὐ δοκεῖ σοι καὶ τὰδε προνοίας ἔργους εἰκόταί, Ζήν. ἐν Στωϊκ. ἀπ.1,44, Χρῆσ.Στωϊκ.ἀρτ.2,108, Μηναι.12,6 Συνε.Ἄγ. Νικόλ. σφῶς δὲ ἀρτ. τὰ κατ' αὐτὸν ἄνωθεν ἢ πρόνοια διτιθεῖ. 6) τὸ ὄζωμα τοῦ προνοητοῦ βλ.λ.2, διαχειρίσις, διοικήσις κτήματος : Πάπ. 7) μ.σ. τιμῶν, φεούδων ἰσωνῶν, ἐν τῷ Χρονικῷ τῷ Μορέως, αἷς, ἠπουρνοῖαι : Χρον.Μορ.1650P ἀρχόντες ἐξὶ ἐξήλεσαν καὶ ἄλλους ἐξὶ Φράγκους | ὅπως νά ἰμορῶσασιν τὸν τόπον καὶ προνοίας; || ὁμ. ἢ ἐξουσία, τὸ ὄζωμα τὸν εἰς τὸν παρεχωρεῖτο τὸ φεούδων : αὐτ.2638P εἶτα οὐδὲν ἀκούσουσι, κράσις τῆς προνοίας τούτῃ. 8) Πρόνοια Ἀθῶνα προσωνομία τῆς Ἀθῶνης ὡς θεῶς τῆς προνοίας, ὁμ' ἢ κυρίως ἐλατρεύετο ἐν Δελφοῖς : Δημ.780, Διδδ.Σ 11,14, Παια.10,8,6, Πλούτ.ἩΒ 852B.

προνοιάω μ.σ. ἀπνομῶ, χορηγῶ π. τιμῶν, φεούδων, πρόνοιαν βλ.λ.7 : Χρον.Μορ.1939H τὸν Μισῶρ Ὅρον ντὴ Ντρουμὰ ἐπρόνοιαν ὠσαύτως | νά ἔχη τὰ Καλῶδρουτα || κ. παθ. ὀριζομαι ὡς φεουδάρχη, προνοιάτορας βλ.λ. : αὐτ.2020H τοὺς τόλους ἄπου ἐπρόνοιάστηκαν νά τοὺς ἔχουν κερδίσει.

προνοιάσμα (τό) μ.σ. ἢ πρόβις, τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ προνοιάω βλ.λ., ἢ παραχωρησις τιμῶν : Χρον.Μορ.4573P κὶ ἂν κέρη χρεῖα προνοιάσματα ἢ ἐσπερώσεια νά ποιήσῃ, αὐτ.2100H.

προνοιάτορας (τό) μ.σ. κ. προνοιάτορός ὁ λαβῶν, ὁ διοικῶν φεούδων : Χρον.Μορ 2001H τοὺς τέσσαρους γὰρ μῆνας ὀρεῖται ὁ προνοιάτορας νά ἐπι δοῦν θέλει, αὐτ.1999H.

προνομία (ἡ) μ.σ. κ. νεώτ. ἢ τοῦ ἐλέφαντος προδοσις, ἀ προνομῆ : Φιλ.2,512, Πλούτ.Ἀλεξ.60 ἰὸ ἐλέφας τῆ δὲ προνομία λαμβάνων ἀτρέμα τῶν δορατῶν ἔκαστον ἐξήρει τοῦ σώματος, Λουκ.Ζεο.10. 2) ἢ ἐκμυστηρικὴ προδοσις τῶν ἐντόμων, ὡς τῆς μυίας, τῆς μέλισσας : αὐτ.Μυλ.Ἐγκ.6 ἐλέφαντα λυεῖται - τῆ αὐτῆς προνομία. 3) ἀμύσσησις, Φιλῶστρ.Εἰκ.2,12. 3) νεώτ. ἔσφαλ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκῆς τῶν σταφυλινοδῶν.

προνομία (ἡ) στρατιωτικὴ ἐπιδρομὴ εἰς τὴν τῶν πολεμίων χώραν πρὸς συλλογὴν, ἀρπάγην νομῆς, φορδῆς, ἐπιστασιμὸς ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν δι' ἀρπαγῆς, ὁ. προνομία : Ἡσ. ἔρπαρη; Σουίδ. ἐκούλεσις : Πολύβ.4,68,3 διηγεσάμενος περὶ τὰς προνομίας ἐμπήπουσιν εἰς τοὺς περὶ τὸν Ἐβρίνιδαν ἰδ.γρ. προνομία).

προνομία-ατος (τό) μ.σ. τὸ διὰ προνομίας βλ.λ. ἀρπάγη, τὸ λάφυρον : Νικ.Χων.Χρον.162D.

προνομίως-ως (ὲ) νεώτ. στρατιωτ. Ἰσπεὶς Ἰλθς τετογμένης εἰς προνομίαν βλ.λ.3, ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν ἐν τῷ πεζικῷ ἀκροβολιστῆν.

προνομιεύω (τό) μ.σ. στρατιωτῆς ἐπιτρέχων ἐν καιρῷ πολέμου τὴν ἐχθρικήν χώραν χάριν προνομίας βλ.λ., πρὸς ἀναστήσιον νομῆς, φορδῆς, κ. γενικῶτ. πρὸς ἀρπάγην, λείαν : Ἐτραδ 15,37... προνομιεύων ἔργον ἦν... καταλιπόντων ἂ μὴ δυνατόν ἢν ῥαδίως ἐκκομισαί.

προνομίως μ.σ. ἐπὶ στρατιωτῶν, ἐπιτρέχων ἐν πολέμῳ χώραν ἐχθρικήν πρὸς συλλογὴν νομῆς, φορδῆς, κ. γεν. πρὸς ἀρπάγην : Πολύβ.2,27,7... προνομιεύοντες εἰς αὐτῶν ἔμπροσθεν εἰς τοὺς παρὰ τοῦ Γαίτου προπρονομιεύοντες, Ὀνήσιουδρ.10,8.

Πολύων 3 10,5· || 68. άποζω έκ της ληστείας, έξ έπίδρομύν εις τό γειτονικό έδάφην: Στράβ. 16,118 Κοσσαιται μέν ουκ άν τζοταί τό πλέον . . . προνομιέντες άι: χάραν γάρ έχουσι άν άλλην τε καί λυπράν || βόσκομαι, άι: μίαις: Λουκ.Μιι.Έγκ.3 τώ στόματι καί τή προβοεκίδι . . . προνομιέτε τε καί έπιλαμβάνετε! 2) μτβ. λη- τίω, ληλατά: Διον.Άλ.Ρωμ.8,11: ούτω κ. παθ. έρη- μούμαι, ληλατήσασθε: αύτ., Διόδ.Σ 13,109 καί τήν χώραν ουκ ετα προνομιέσασθε! || είδ. έκριζώ, όρέτω, βλαστολόγω: Ποσειδίππ.24 ένδοθί προ- νομιέσεν άρμενα! || άδηφάγως, τρώγω: Πλούτ. *Η8.709Α· 3) άπάγω τινά ώς αιχμάλωτον: Πά *Αριθμ.31,9 καί έπρονομιέσων τάς γυναίκας Μα- δών, Χρυσμ.Στβ.8· κ. παθ.: ΠάΔσοφ.Σειρ.48,15 έπρονομιούθησαν άπό τής γής αύτών! || 68. συνεκδ. καθιστώ ύποχείριον, κατοδικάλλω: αύτ. *Αριθμ.31,9 καί τήν ύνομιαν ούτών έπρονομιέσων.

προνομία (ή) κ. νεώτ. έπίδρομή στρατιωτών εις έχθρικήν χώραν έν καιρώ πολέμου πρός σύλλη- γην, άρπαγήν τροφών κ. γεν. έπιπέδηση, διαρπα- γή πρός έπισπομόν έκ ξένης χώρας: Ξεν.ΚΠ 6,1,24 ζήτηεν άι: τίς προνομία . . . όμωσ όπι πλείστα λαμβάνοι τή στρατιή τά έπιτήδεα, αύτ.Έλλ.1,133· || είδ. ό πορισμός τροφής διά τά ζωα: Πλούτ.Φαδβ. κ. πεδίων έπιλαμβάνει προνομίας έχόντων [κατά]λλήνων πρός συγκομιδήν πορθηεί: Πάπ.· 2) κτ. λήθβ. στρατιωτική συν οδείσι έκ προνομιών βλλ.: Ξεν.Έλλ.4,1,16 καί αύτόθεν καί σόν προνομιαί τά έπιτήδεα τήν στρατιή λαμβάνων, αύτ.Άν.5,1,7· πρβλ. Παλ.06. 4,73,4· 3) νεώτ. στρατ. οχηματισμός ίππικής μονάδος έφ' ένός ζυγού μέ ορασί μεταξυ των ίππέων διαστήματα, άντιστοιχοσ πρός τήν έν τω πεζικώ κτάξην εις άκροβολισμόν: εις προνομήν παραγάγμαι άσκήσεωσ τού ίππικου! 4) τό δι' άρπαγής κτηθέντα, ή λεία, τά λάφυρα: Πά Αριθμ. 31,1 καί έλαβον πάσαν τήν προνομίαν αύτών καί πάντα τό σκόλα αύτών, αύτ.3,12, Φιλέ.Θουμ.3· 5) προμήθεια: Πά Βασ.3,10,23 αύτη ήν ή πρα- γμαί τήσ προνομία ής άνήνεγκεν ό βασιλεύσ Σολωμόν οικοδομήσαι τόν οίκον κυρίου! 6) ή προδοσία τού έλέφαντος, ά. προνομία: Πολύβ. 5,84,3 έκς άν κατακρατήσαν τή δύναμι έστέ- ρον παρώσ τήν βατέρου προνομίαν, Διόδ.Σ 17,83· 7) προνομία, έξαιρετικόν δικαίωμα: Λουκ.Κρον.17.

προνομία (ή) μτν. κ. νεώτ. προνομίον, έξαιρετι- κόν, άνωλειστικόν δικαίωμα: Στράβ.15,154 ού- δε τή ηλικία των γερότων προνομίαν διδούσαν άν μη καί τώ φρονέτι πλεονεκτώσ, Φθ.1,6. Πλούτ. *Η8.279Β, αύτ.296C, Λουκ.*Ανου.23 καί τινα προνομίαν έχει τήν τέχνην δικαιοσ τή έξουσία τής χρήσεωσ, Πάπ. έν τή τώ εισηρημένω δικαίω προνομία, νεώτ. προνομίαί τού στέμματος τή ύπό θέσιν τού Συντάγματος άνογνωρίζουσαι εις τήν βασιλέα καί άσκούμεναι ύπ' αλαού πολιτεια- καί λειτουργία ή έξουσία! - τού Οικουμενικού Πατριαρχείου (τά έν Τουρκία θρησκευτικά καί πολιτικά προνομία τού Πατριαρχείου Κων- σταντινουπόλεωσ!) || νεώτ. σύμβασισ καθορί- ζουσα τό νομικό πλεονεκτήματα ύν άπολαύδουσιν έν τή χώρα ό ύπηκόοι δυνάμειωσ νομόσ, ά. διο- μόλιγοσ! 2) Έτηρ. δικαίωμα νομόσ, βοσηείσ.

προνομιακόσ ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφε- ρόμενοσ εις προνομίον: προνομιακά δικαιώματα, -προνομιακή ένέργεια! || ό κατά προνομίον, ό διά προνομίον περιβαλλόμενοσ: προνομιακόσ μι- σθός, -προνομιακόν μοναστήριον! έπιτρο.νεώτ.-ώσ.

προνομίον (κ. μον., νεώτ. κ. δημ. τό πρό τού νόμου βλλ.81, τού μουσικού μέλουσ άδόμενον όνομα, πρόφασμα: Πολύβ.4,53, Ίουδ.Άολ.2,56 έκ ταιώτων προνομιών τε καί προνομίων! || ούτω

κ. ώσ έπιβ.: Ίμερ.Λόγ.4,3 ώσπερ τι μέλοσ προ- νομίον πρό τής άγωνίασ αυτήσ. 2) χρηματική προκαταβολή, άρραβών: Λουκ.Ρητ.Διδ.17 τών άρ- ραβώνωσ δε προνομίον! 3) τό κατ' έξοίρεισν τού ισθόντοσ, τού κρατομένοσ νόμου διδόμενον δικαίωμα [privilegium]: Πάπ., Μαλ.6,1 Χρον.1,202 παρασχησ προνομία τούσ έκεί καταφεύγουσαι, Φώτ.Β.6λ.189,6, Σουιδ., Καισαρ.Δαν. έν Σόβ.3,133 είναι τριάντα χρόνοι, οπου . . . έσηκώθη άπό τούσ πτωχούσ Ρωμαίουσ καί αύτό τό προνομίον! || κ. νεώτ. νομ. έν στενή έννοία έξαιρετικόν δι- καίωμα άπονευόμενον έκ προνομιακήσ ευμενείασ εις άτομικήσ ώρισμένοσ πρόσωπων ή άτομικήσ ώρισμένοσ πράγμα ή νομικήν σχέσηιν, ά. ευμενεί- α: τήσ άστικώσ έχει τό προνομίον τής ευγ- κλησέωσ ώσ καί τής διαλυσέωσ των βουλαών, -τά προνομία τού οίκονομικού Πατριαρχείου, -προνομίον έφορειτεχνίασ (τό εις έφευρήτην άπο- νευόμενον δικαίωμα άποκλειστικήσ έκμεταλλεύ- σεωσ τής έφευρέσεωσ του), -προνομίον έπαλλο- δικείασ (ού άπολαύδουσι ό δικλωματικοί ύπερ- λλοιο άνεξάρτητοι όντεσ άπό τής ποινικήσ ή καί τής άστικής δικαιοσύνησ τής χώρασ παρ' ό τυ- χάνουσι ένπερισσευμένοι, - ναυτικά προνομία [άπατήσείσ προσηυόμεναι τής ναυτικήσ ύπόσθηκς έν τή έξοφλήσει επί τού εκκλησιολογισματοσ τού πλοίου καί επί τού ναύλου], -προνομία επί άνα- γκαστικήσ έκτελέσεωσ, - επαγωγή προνομία [privilegia odiosa], τά δημοσιονομικά δυσμενέωσ κατα- στάσεωσ! 4) μτφ. τό ύπό τής φύσεωσ όδθεν πλεονέκτημα: ή νόσησ είναι προνομίον τού άν- θρώπου, -έχει τό προνομίον τής εδγλωττίασ - τής πνευματικήσ έτοιμότητοσ.

προνομιοχόσ -ον νεώτ. ό κεκτημένοσ ή ό καρπομένοσ προνομίον ή προνομία: προνομιοχ- οσ Τράπεζα - Έταιρεία, -προνομιοχόσ δανα- στήσ (ό προσηυόμενοσ των συνδασεισών του, έν τή ίκανοποίησει των άπαιτήσεων κατά τού όφει- λτου)! || μτφ. ό έξαιρετικώσ ευνοηθείσ ύπό τής φύσεωσ ή υπό τής τύχησ: προνομιοχόσ άνθρω- πος, -προνομιοχόσ τής ζωήσ.

προνομιετώ-έω μτν. κ. μον. νομιετώ πρό- τερον Σουιδ. έν. λ. προθεωμ! κ. παθ. όρίζομαι διά νόμου πρό τινοσ: Διον.Κ 36,39 πρό των άρ- χαιρεσιών προνομιεθεσθαι.

πρόνομασ-ον [προνομήμασ] ό εις τήν νομήν, εις τήν βασικήν προβαίνων: Αισγ.Ίκ.691 πρόνομα δε βοτά (αί βοσκόμεναι άγέλαι)! πρβλ. όπισθόνομοσ.

πρόνομασ-ον κ. νεώτ., συντορ. πρόνομασ, συγχορ. προνομήστεροσ, προνομητικόσ. προδελπτικώσ: *Ηρ. 3,36 άγαθόν τοι πρόνομασ είναι, σοφόν δε ή προ- μηθεία, Αισγ.Ίκ.969 ήμετερον πατέρ' εύδαρηθ Δαναών, πρόνομασ καί βούλαρχον, Σοφ.Α.119, Κάλβ.Είς Ίερών Λόγον.6,2 ή πρόνομασ φύσισ.

προνομά-έω προσβάλλομαι υπό νόμου, άσβε- τώ πρότερον, πρό τινοσ . . . ! Inn.Κωκ.534 πρό τών τόκων προνομάει.

προνομάω μτν. νοτιώω, διαδρέχω, ύγραιομαι έκ των προτέρων: *Αρχηγ.Όρειβ.8,27· κ. παθ.: Διοσκ.2,83 προνοτιέσθαι όδασι.

προνομημία (ή) μτν. ή πρό τής νέασ σελή- ησ ήμερα: Πά Ίουδ.8,6.

προνομησιόμάντο (αί ίσαν.) δημ. στρατιω- τική προκήρυξισ χαρακτήροσ στασιαστικού! || 68. κ. κήρυξισ ατάσεωσ κατά τής καθεστηκυίασ άρχήσ.

προνομά-έω κ. μον. κ. νεώτ. παρ' Αττ., Έτηρ. κ. πάπ. εδχορ. μάλλον έν τώ μέσ.προνομομαι [Θουμ.6,9 κ. ά.], μέλλ. προνοήσομαι [Δημ.Προσμ.43, Διον. *Άλ.Ρωμ.8,90, Έτηρ.], άόρ. προνοησεύην [Εδρ. *Inn.399, Άριστ.*Inn.421, *Ανθω.5,43, παρ' εκζο- τήσ φράσεισ τό πλείστον προνοηθήν [Πλάτ.Κρατ. 395C, Αισγ.1,3,29, Ίουδ.2,46 έν χρ. κ. έν παθ. σημ.:

Σ.ξ.τ. Έμπ.Μοθ 9,44, Γαλ.2,632], παρακ. προνεύνη-
μαι (Πολύβ.6,48,2, Διδ.Σ 12,69], άπαρφ. πεπνο-
νησθαι [αὐτ.17,23], πρότερον ένωώ, έν τών προτέ-
ρων σκέπτομαι, άντιλαμβάνομαι, πρὸβλέπω: 'Ιλ.Σ
326 δόλον δ' οὐτι πρόνοσην, Όουκ.3,36 προνο-
σησι βραδείε... τὰ άποδοθέντα κ. μτ. άπαρφ.:
'Αριστ.Όρ.291α,24 προνοσίν τὸ μέλλον έσσεσθαι
κ. μτ. πλ.αγ. πρ.: Ξεν.ΚΠ 8,1,13 προνοσάν δι πολ-
λά καί τελείν άνάγκη έσοτι εκ μεγάλην άρχήν
κ. άπολ. έπί τής θείας προνοσίας, τής άνωτέρας
άντιλήψεως, σκέψεως: Πράκλ.Στοιχ.Θεολ.134 θεϊ-
ος νοός νοεὶ μέν ώς νοός, προνοεὶ δέ ώς θεός'
|| έν τή σμ.μ. ταῦτο κ. υέα.: Όουκ.4,61, Ξεν.Α-
πομν.4,3,12 ἡ άδύνατοισιν τὰ συμφέροντα προ-
νοεσθαι όπέρ τών μελλόντων, [ισαϊ.2,46, Δημ.
1099 ἄ καί προνοησάν τὸ νομοθέτης 2] μεριμ-
νά, λαμβάνω φροντίδα, πρόνοιασιν περί τινος' μτ.
γενικ. τοῦ προσ. ἡ τοῦ πράγμ.: Ξεν.ΚΠ 8,1, οἱ τε
γάρ πατέρες προνοοῦσι τών παιδων όπως μή-
ποτε αὐτοῦς τάχαθό επιειφέει,Στράβ.5,3,8 οὗτοι
προνοοῦσιν μέγιστα έν ώλίγηρσιν έκεινοι, Πίν.
Πόν. μέγιστα δέ προνοοῦσιν Ἀριστήν 3] κ. περί
τής θείας άντιλήψεως τής μεριμνώσης διά τὸ τοῦ
κόσμου: Ἀρρ.Επίκτ.2,14,|| θεός προνοεὶ τών δ-
λων 4] κ. παθ. τυγχάνω φροντίδος, μεριμνής:
Πράκλ.Στοιχ.Θεολ.122' || κ. μέν. εκ τών προτέ-
ρων μεριμνῶ περί τινος: Όουκ.6,9 δς άν καί τοῦ
σώματος τει καί τής οὐσίας προνοηται, Ἄνδοκ.4,
12 ἀλλά μή καί τοῦ μέλλοντος προνοεταί, Ξεν.
'Αν.7,7,33' || όμ. μέν. έπονοτεύω πνάς, έπιμε-
λοῦμαι, επιβλέπω' μτ. γενικ.: Ἐπιγρ. προνοεσθαι
τής άναστάσεως τοῦ άνδριάντος 3] προσε-
τιδός, σχεδιάζω, μελετῶ εκ τών προτέρων: 'Όδ.
Ε 364 έπέ οὐ μέν τι πάρα προνοησι άμεινον,
'Επιχ.280 [άντιβ. μετανόησ], Ξεν.ΚΠ 4,1,6 καί άρα
τὸ παραγιγνώσκον προνοεταί 4] είμαι προνο-
ητικός, προσέχω, λαμβάνω προφυλακτικά μέτρα,
άπολ.: Εὐρ.Ηρακλ.289 ώρα προνοείν, πρίν θ-
ροισι πέλασαι στρατόν Ἀργείων, Όουκ.3,43, Ξεν.
Απομν.2,10,3 δύναμεν... καί προνοησι καί προ-
βουλεύεσθαι' || έπομηχίες έξηρημένως προτά-
σεως: Όουκ.4,58, Ξεν.Ίππαρχ.4, κ. άρηνητικός:
αὐτ.ΚΠ 1,6,24 καί προνοείν πειρώμενον ώς μή
υφάλλωνται 5] προνοητός βλλ.: Ἐπιγρ.

προνώμη (ή) νεώτ. ζωολ. νεογόν τάζεον τι-
νων έντόμων [ώς τὸ κολεόπτερο, τὸ λεπιδοπτερο]
άπό τής εκ τοῦ ψωδ ένκόλοφως μέχρι τής μετα-
μορφώσεως αὐτοῦ εἰς νύμφην, ἄ. κάμηλ.

προνώμιος -ον γυν. ὁ πρό τὸ γάμου: Καλλ.
Αἰτ.3,1,2 προνώμιον έννον Ιαθασαί.

προνώξ έπίρρ. ποι. καθ' ὅλην τήν διάρκεια τής
νυκτός, άντιβ. προήμω: Σιμωνιδ.7,47.

προνώπις μτγ. προηγουμένη ποροζώνω, προ-
τρέπω: Πολύβ.28,17,8 έβούλοτο τοῦ Ροδίου
προνώξως μετιστα αποδειξαι.

προνωπής-οῦς-ές ὁ προνευκῶς τήν κεφαλήν, ὁ
εἰς τὸ έμπροσθεν κεκλιμένος, ηρητής: Εὐρ.Ἀλκ.186
στεχίαι προνωπής εκπεσσοσα άμεινών, αὐτ.143'
|| φρ. προνωπή λαμβάνω σφρα πρός τὸ έμπρός:
Αἰσχ.Αγ.234 όπερθε βωμοῦ πέλασιν περιπητή
παντὶ θυμῷ προνωπή λαθεῖν άέρσησιν [περί τής
'Φιγνεσίας] 2] κ. μτ. ὁ έχων κλίαν, τσάνεις εἰς
τή έπιρρηγής 'Ησ. κ. ε... προπετής, έτοιμος, πρό-
χειρος: Εὐρ.Ἄνδρ.729 άγαν προνωπής εἰς τὸ
λοιδορεῖν φέρεσ.

προνώπιος-ια-ον ὁ έμπροσθεν, έξωθεν τών έπι-
πίων βλλ. εύρισκόμενος: δδ.δ πρό τὸ οἶκου, πρό
τής οικίας, έξω άπ' τὸ σπίτι: Εὐρ.Βάκχ.645 πῶς
προνώπιος φαίνοι πρός οἴκος τοῖς εμοῖς, έξω θε-
βός 7] έν έλδ. σμ.μ.: Διον.Αλ.Ρωμ.4,14 ἠρωες
προνώπιος [ιστ.Ιατρ.εσ компариель λήρητες φύλακες
τών τριόδων 2] τὸ οὐδ.είδ.κτ.πληθ. τὰ προνώπια

ως οὐσα. τὰ πρό τής οικίας, τὰ πρόστω, τὰ πρό-
βυρα, πρβλ. ένδωπία' ἴδια, επρονώπια' τὰ έμπρο-
σθεν τών πύλων, καθήρον ένώπια τὰ ένδον, όπου
αἰ εἰκόνες τίθενται: Εὐρ.Βάκχ.639 εἰς προνώπι'
αὐτῆς ἔξει' || κ. μτφ. έν τῷ έν. τ.: αὐτ.Όικτ.
374 Τροίλῃσι γυναίκες, αἱ τῷ έκατον οἰκεί-
τῆς χώρας Πιλοπίας προνώπιον...

πρόξ-προκός (ή) κ. νεώτ. εἰδός τὸ δορκάδος:
'Όδ.Ρ 295 αἶγας έν' άγροταίρας ἠδὲ πρόκας ἠδὲ
λαγωούς, Ἀριστ.Ζ1506α,22 τῶν μέν ζωοκόμων
καί τετραπόδων έλαφος οὐκ έχει, οὐδὲ πρόξ
[ένν. χολήν, αὐτ.515β,34, αὐτ.ΖΜ 676β,27, Φιλίπ.τ.
Σχολ.Ἀπολλ.Ρ 2,279' || κοτ' ἄ. τὸ έκγονον δορκ-
κάδος, τὸ μικρὸ ζορκάδι: Σχολ.Όδ.Ρ 295, Σχολ.
Νίκ.Όπρ.578' || νεώτ. ζωολ. γένος μπουκάζον-
των θηλαστικῶν τής οικίας, τῶν έλαφιδων περι-
λαμβάνον έν μόνον εἶδος πρόκα τήν κοινήν, άπό
τινων δεκαετηρίδων έξελαφθέν έν Ἑλλάδι, δημ.
πλατών 2] μτφ. έπί άνθρώπων δειλοῦ, λιπο-
φυχοῦτος: Ἀρχιλ.188.

πρόξενος (ή) ίων. τ. τοῦ πρόξενος βλλ.

προξενία (ή) δημ. κ. προξενία ἡ πράξις τοῦ
προξενεῖω βλλ., πρότασις γάμου έξ άνόματος τρί-
του προσώπου, μεσολάβησις πρός σύναψιν συνιο-
κειοῦ: Ἐρωτόκρ.4,8 να πά να πῆ τέσσα προξεν-
ειά τ' άφέντι τὸ παλάτι, αὐτ.4,10, παροιμ. ἡ
προξενία καί τὸ τοουκάλι θέλει άνάγκασιν με-
γάλη ἰδέν είναι δεκτικά χρονοτριβῶν καί παρομ-
ελέων 1] || έφρ. ἰδ. έν φρ. κάνα - φέρω -
στέλω προξενία δια μεσολαβούτων προσώπων
[προξενητοῦ] προτίμων γάμου: δ.τραγ. [Καρθαί.]
τήν όμορφιά σου άκούσσαι καί προξενία σοῦ
φέρα 2] κτ. έπέκτ. πάσα μεροπία, μεσολά-
βησις πρός σύναψιν συμφωνίας: μὴ σοῦ κἀνης
τέτοιες προξενειές.

προξενιστοῖν (ή) νεώτ. κ. δημ. τὸ οἰκημα έν
ῷ διαμένει, εἰς δὲ είναι άγκατεστημένη προξενική
άρχη, όηρησις: τὸ θυρωρεῖον τοῦ προξενεῖου,
- καταδωκόμενος κατέρωθεν εἰς τὸ προξενεῖον 2] σῆπ.
αὐτῆς ἡ προξενική άρχή: άποσταθίτε
στό προξενεῖο σας.

προξενικός δημ. μεσολάβη πρός σύναψιν
συνιοκειοῦ μεταξῷ τρίτων προσώπων, κάνα προ-
ξενειά: μτβ.: σοῦ προξενεῖου μετ' καλή νύμφη
μέ μεγάλη προικία 2] γεν. μεσιτεύω, μεσολα-
βῶ μεταξῷ τρίτων πρός σύναψιν συμφωνίας άφο-
ρήσης ἰδ. μεσβωσιν όηρησιώων, προμηθεῖα: σοῦ
προξενέθανε μετ' καλή μαγεῖρισσα.

προξενήσις-εις (ή) σχολ. δημοσία όδοδοχή
ένν.: Σχολ.Πινδ.Ό 3 Πρωσίμ. 2] οἰκείωσις,
συμφιλίωσις: Πλάσο.

προξενιστής (ή) Ἐπιγρ., μαν. κ. νεώτ., δημ. πληθ.
προξεντάδες, άντιπροσωπιος εἰς διαπραγματεύε-
ων, πρόκτωρ, μεσίτης: Ἐπιγρ. Τράλωνε 1] μτ.
γεν. καθοριζούσης τὸ άντικείμενον τῶν διαπραγω-
μείσεων: Ἐπιγρ.Όυατεριων προξενιαί σωμάτων
[έμποροι δούλων 2] εἰδ. μον. νεώτ. κ. δημ.
παρέθετον πρόσωπον δι' οὐ δηλοῦσται ἡ άμοι-
βια πρός σύστασιν μηλοσίας ἡ γόμου συναινε-
σις ὁ μεσάζων μεταξῷ άνδρός καί γυναίκας πρός
σύναψιν συνιοκειοῦ: Κῶδ.Όιστιν.5,1,61 [γάμου]
προξενητής, Ἐρωτόκρ.3,683 καί να γενέτω προξ-
ενητής στον άμοιστάτο σου γάμο, αὐτ.1,219, Προ-
λίτ.Έκλ.Τραγ.155,6 προξενητάδες ἠθροσε από τή
Βαβυλῶνα 1] να ήρσουν τήν Ἀρετή πλοῦ μή μα-
κριά στό ξένα, παροιμ. άνύπαντρος προξενητής
για λόγου του γυρεῖται έντὶ ένεργούτων χάριν
τῶν ἰδίων συμφερόντων, προσποσιόμενων δέ ότι
δι' άλλότρω μεριμνώσι.

προξενητικός-ή-όν μτγν. κ. μον. ὁ εἰς δὲ όφέ-
λειται ἂ μετά τινος έπαφῆ, σύνδεσις, πρβλ. πρόξ-
ενος Β]: Κύρολλ.Ἱεροσολ.233' 2] τὸ οὐδ. πληθ.

τά προξενήτικα ἢ ἀμοιβή τοῦ προξενιοῦ βλ. λς. ; τὰ μεσικά : Κωδ. Ίουστίν. 5 Τηλ. λ.

προξενήτρια | ἢ | σχόλ. κ. νεώτ., δημ. προξενή-
τρα θηλ. τοῦ προξενήτι βλ. λς. 21 προμηστρία ;
Σχόλ. Ἀριστ. Νεφ. 41.

προξενία | ἢ | τὸ δικαίωμα τῆς φιλοξενίας, τὸ φιλο-
φρόνως δεχέσθαι τοὺς ξένους : Πλῶ Ν. 7, 65 προ-
ξενία πέποιθα' || ἢ φιλόφρων ὑποδοχή καὶ ἡ
προστασία τῶν ξένων ἐκ μέρους πολλοῦ πνός ἐν
τῇ ἐπικρατείᾳ: Εὐρ. Μήδ. 359 τίνα προξενίαν ἡ δό-
μον ἡ χθόνα σωτήρα κακῶν ἔξουρησας ;

2) συνθήκη, σύμβασις μεταξὺ πολιταίης καὶ ξέ-
νου πνός πολλῶν, δι' ἣν παρέχονται εἰς τοῦτον,
θεωρούμενον ὡς φίλον τῆς πολιταίης, δημοσία
προστασία καὶ ἀσφάλεια : Αντιφ. ἀπ. 67, Θουκ. 5,
43 ἐαυτὸν .. κατὰ τὴν παλαιάν προξενίαν ποτὲ
οὐσαν οὐ τήρησαντες, αὐτ. 6, 89 ; 3) ὅμ. τὸ δι-
καίωμα, αἱ προνομίαι τοῦ προξένου : Ξεν. Ἑλλ.
6, 3, 4 τὴν προξενίαν ὁμῶν .. πατρὸς πατῆρ πα-
τρῶν ἔχον παρεδίδου τῷ γένει, Δημ. 475, Αἰσχίη.

2, 14 ἢ πρὸς Θεθαίους προξενία, Ἐπιγρ. 4) ὅμ. ἐν
εἰδ. σπμ. ἔγγραφον μορτυροῦν τὴν ὑπαρξίν τῶν
εἰς ξένους πνός ἀπονομευμένων προνομίων, δικαι-
ωμάτων : Ἀριστ. ἈΒ. 54, 3 καὶ γὰρ ἐν ταῖς στή-
λαις πρὸς τὰς συμμαχίας καὶ προξενίας καὶ
πολιταίης ὅτις ἀναγράφεται ἰὸ γραμματεῖς |
Πολύδ. 12, 1, 2 τὰς ἐν ταῖς φλιαῖς τῶν πρῶν προ-
ξενίας ἐξουρηκῶς.

προξενίζω μτν. προξενῶ, γίνομαι πρόξενος
αἰτίος, προκαλῶ : Ἄνωθ. εἰς Ἀριστ. ΗΝικ. 436, 24
προξενίζεν αὐτῷ λόγην.

προξενικός ἢ ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερό-
μενος εἰς τὸν προξένον ἢ τὸ προξενίον ὡς καὶ
τὴν ὑπ' αὐτῶν διεξαγομένην δημοσίαν ὑπηρεσίαν :
προξενική ἀρχή - ἀλληλογραφία, - προξενικός
δικαστήριον, - προξενικός πράκτορας, - προξενικά
τέλη (τὰ καταβαλλόμενα ὑπὸ τῶν ἰδιωτῶν διὰ τὰς
νομικὰς πράξεις ὡς ἀποδοτήρια, πιστοποιητικά
κττ., ὅς αἱ προξενικά ἀρχαὶ ἐνεργούσιν).

προξενός | ὁ | κ. νεώτ. κ. δημ., ἰων. πρόξενος,
κρητ. πρόξενος (Ἐπιγρ.) ὁμοσίος ξένος, φίλος
τῆς πολιταίης, κηρυσσομένου ὡς τοιοῦτος δι' ἐπι-
σημοῦ πολιτικῆς ἀποφάσεως : Ἡρ. 8, 136 ἄμα δὲ
ὁ Μαρδόκιος πυθόμενος ὅτι πρόξενός τε (σφι)
εἶη καὶ εὐεργέτης ὁ Ἀλέξανδρος, αὐτ. 8, 143,
Πλῶ. 4, 3, 8 πρόξενον ἀμφικτιόνων, Λυαί. 28, 1 καὶ
πρόξενους καὶ πολιτὰς ἡδικήσας, Ἐπιγρ. εἶναι
πρόξενον τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων Σπράτωνα
τὸν Σιδώνος βασιλέα καὶ αὐτὸν καὶ ἐγγόνους ;

2) ὁ ἐπίσημος ἀντιπρόσωπος πολιταίης πνός ἐν
ἑτέρα τοιαύτῃ, ὁ ἀπολαύων τῶν προξενικῶν προ-
νομίων ἰσχυρίας, ἀσφαλείας, ἐπι τῷ ὄρω τῆς ὑ-
ποδοχῆς, ἐνείσεως καὶ περιποίησεως τῶν πρέ-
σβεων καὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας ἢ ἀντιπροσω-
πευε, προστατεύων ἄμα καὶ συντρέχων οὕτως εἰς
τὴν διεξαγωγὴν τῶν υποθεσῶν τῶν, καὶ συντελῶν
οὕτως εἰς τὴν ἀγαθὴν ἐξυπηρεσίαν τῶν συμφερόν-
των αὐτῶν : Θουκ. 8, 92 Θουκυδίδου τὸν Φαρσά-
λιου τοῦ προξένου τῆς πόλεως παρόντος, αὐτ. 5,
76, Ἄνδοκ. 33 Μιλτιάδην τὸν Κίμωνος .. πρόξε-
νον ὄντα Λακεδαιμονίων, Ξεν. Ἑλλ. 4, 5, 6, Πλάτ.
Νόμ. 642B ὅτι τινὸς εἰσι πόλιες προξενίου, Ἰσοκρ.
15, 106 Πινδαρον μὲν τὸν ποιητῆν .. ὁὕτως ἐτιμῶ-
σαν ὥστε καὶ πρόξενον ποιήσασθαι, Δημ. 475,
Ἀριστ. Πολιτ. 1304a, 10, Διόδ. 3, 13, 27 || ὅμ. κ. ἐπὶ
ἐπισημῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἄνωθ. ἢ βασιβαρικών
πολιτῶν : Ξεν. Ἄν. 5, 4, 2 Τιμησίθεον τὸν Τραπε-
ζοῦντιον πρόξενον ὄντα τῶν Μασσηονικῶν ;

ἢ εἰδ. ἐπὶ πολιτικῆς κινήσεως ἀντιπροσωπευ-
οῦσας ἑτέρας : Ἐπιγρ. Δελφῶν εἰμεν τῶν πάλιν
τῶν Δελφῶν πρόξενον τῆς πόλιος τῶν Σαρδια-
νῶν || ὅμ. εἰδ. ἐν Δελφοῖς ἐπὶ προσώπων ἄ-

σκούτων τὴν δημοσίαν φιλοξενίαν : Εὐρ. Ἰων. 551,
αὐτ. 1039 αὐ μὲν νῦν εἶσω προξένων μέδεις πόδα,
αὐτ. Ἄνδρ. 1103 οὐτῶ κ. ἐν τῇ Νεφελοκοκκυγίᾳ ;
Ἀριστ. Ὀρν. 1021 || ὅμ. κ. νεώτ. διεθν. δικ. δημ. ὁ
ἐν ἔξῃ ἐπικρατείᾳ ἐπέσημος ἐκπρόσωπος κράτους
πνός, ὁ ἐντεταλμένος ἰδίως τῆν ἀντιπροσωπεύειν
τῶν ἐμπορικῶν καὶ νομιστικῶν συμφερόντων αὐτῆς
ὡς καὶ τῶν ὀφικῶν τῆς ὁ ἐπαγρυπνῶν ἐπὶ τῆς
ἀκριβοῦς ἐφαρμογῆς τῶν οἰκονομικῶν περιεχομέ-
νων συμβάσεων ; τακτικὴ ἢ ἐμμισθία πρόξενος | οἱ
ὄντες ἀπαρτῆταις ὑπὴκοοι τῆς πολιταίης ἢ ἀν-
τιπροσωπεύουσι, μισθοδοτούμενοι δὲ ἀνευ δικαι-
ώματος ἐπὶ τῶν προξενικῶν τελῶν, μὴ δύνασθαι
δὲ νὰ ἀσκήσωσιν ἄλλο τι ἐπάγγελμα ; ἄμισθοι ἢ
ἐπίτιμοι πρόξενοι | οἱ εἰς οἰκονομικῶς ἐπισημότητα
δυνάμενοι νὰ ἀνήκωσιν, εἰσπράττοντες τὸ ὀρι-
σμένα προξενικά βλ. λς. τέλη, δικαιοσύνη δὲ
νὰ ἀσκῶσιν ἄλλο ἐπάγγελμα ; 4) ἐν Ἐπιγρ. ἐν
εἰδ. σπμ. πρόξενον δημόσιον ὑπάλληλον ἐντεταλμέ-
μενον τὴν καταγραφὴν τῶν διαθηκῶν ; 5) γεν.
προστάτης βοηθός : Αλογ. Ἰκ. 420 φρόντισον καὶ
γενεὸν πανδικῶς εὐσεβῆς πρόξενος, αὐτ. 491, Εὐρ.
ἀπ. 716 καὶ οὗς τίς ἐστί προξένω σοὶ χυμένονος,
Ἀριστ. Θεσμ. 602' || οὕτω κ. ἐν τῷ βιβλ. ἡ Ξε-
νί. 108Α, δεχομένη, περιποιουμένη : Σοφ. Ἡκ. 1451
φίλης γὰρ πρόξενου κατήνυσαν (περὶ τῆς Κλυ-
ταιμῆστρας) ; 6) ὄμ. κ. ἐν ἐπιθ. χρ. βοηθητι-
κὸς συμπλεστικὸς πνός, μτ. γενικ. τοῦ πρῶμου ;
Ἄλκιφρ. 3, 72 τεύχος .. πρόξενον εὐφραδῆς ;
7) ὅμ. ἐπιβτ. ὁ προκαλῶν τι, ὁ εἰς τὸν ὀφειλῆται
τι, αἰτίος πνός : Ροῦφ. ἀπ. 64 πρόξενος κακῶν,
Ὀλυμπ. Μετ. 3, 21, Σχόλ. Ἀριστ. Νεφ. 243 τὰ δόσα-
νεπτα τῶν αἰτίων νόσου πρόξενω γίνεται, ἢ ἢ
βίβλα ἐστιν πρόξενος σοβαρῶν ζημιῶν ; 8) ἐ-
πίθ. ἐν εἰδ. σπμ. ὁ εἰς τὸν ὀφειλῆται ἡ σύνδεσις,
ἐπαφή μετὰ πνός : Γρηγ. Ναζκ. Ἰ. Θρα. Στεφ. ἐν λ.
μυστήριον ὕψηλόν τε καὶ βίον καὶ τῆς ἀνω λαμ-
πρότητος πρόξενον.

προξενῶ - ἔω κ. μων., νεώτ. κ. δημ. παρ. προ-
ξένουν ἰάλλω κ. ἐπροξένει : Εὐρ. ἀπ. 1104, Ἀριστ.
ἀπ. 7751, εἶμαι πρόξενος βλ. λς. 1) πνός : Ξεν. Ἑλλ. 6,
4, 24 διὰ τὸν ἀνδρῶν ὁμῶν, Δημ. 194 ὅστε γὰρ
προξενῶ τῶν ἀνδρῶν, οὐτ' ἰδία ξένος αὐτῶν
οὐδέ τις ἐστί μοι ; 2) ἐνεργῶ ὡς πρόξενός πνός :
αὐτ. 252 τὰ πρέσβεις δεῖθ' ἀφικνούμενοι ..
καὶ σὺ προξενέεις αὐτῶν ; 2) γεν. προστατεύων
πνός, ὑποστηρίζων : Εὐρ. Μήδ. 724 σοὺ μὲν ἐλθού-
σης χθόνα, κηρυσσομένη σου προξενίαν, δικαιο-
σύνην, Ἀριστ. Θεσμ. 5, 6 γυναίκα μὲν γὰρ προξε-
νῶ θ' ὁμῶν ἀσφ' || πρῶτω, ἐκτελῶ τὴν ὑπὲρ ἐτέ-
ρου : Εὐρ. Ἰων. 335 λέγοις ἀν ἡμεῖς τάλλα προ-
ξενήσομεν ; 3) νεώτ. κ. δημ. παρέχω τινὶ τι, γί-
νομαι αἰτίος πνός : Σοφ. Τρ. 726 οὐκ ἔστιν .. ὁδὸ
ἑλπίς ἥτις καὶ θράσος τὴν προξενίαν, Πλούτ. Καίσ. 60
οἱ ταῦτην Κάσιπρι τὴν τιμὴν προξενούντες,
Λουκ. Β Πρ. 10 ταῦτην σοὶ τὴν εὐδοσίαν προξε-
νέουμένην, Σολωμ. Ἐθν. Ὑμν. 34, 4 ἔφορος ἔξω ἀπὸ
τῆς θῆκῃ | πάλιν ἀνδρείαν σοὺ προξενεῖ, - μοὶ
προξενήσει μεγάλην χαρὰν ὁ διορισμός τῶ -
ὁ γάμος τού' || κ. νεώτ. ἀναφ. πρὸς θεινὰ πρά-
γματα, ἀνευκαίως καταστάσεις, ἐπιφέρω : Ξεν.
Ἀκ. 6, 5, 14 ἴστε μὲν με .. οὐδένα μὲ κινδύνον
προξενήσαντα ὁμῶν ἄθελοῦσιν, Πλούτ. Ἀλλ. 22
τὴν πομπὴν Φιλῶδετος αἰσχροῦ αὐτῷ συνηγουμένου
τοιαῦτα ἀνεῖθι πρόξενων κἀθῆται, Ἀριστ. Ἐθ. 1,
489 ; 4) ἀναφρ. πρὸς συγκεκριμένα πράγματα,
παρέχω, ἀντιπροθεῖω τινὶ τι : Πλούτ. Ηθ. 959 κρέα
τινὶ προξενεῖν ; 5) ἀναφ. πρὸς πρόσωπα συνι-
στῶ τινὰ τινὶ, ἰδίως πρὸς ἔργασίαν, δημ. προξε-
νεῶς : Εὐθ. 321 μὴ τοὺς νομμοῦς, ὡς νονήρα,
προξενεῖ, Δημ. 969 ἐμμεμῶρην αὐτῷ λέγων ὅλον
ἄνθρωπον προῦξενήσο μοι, Πρόδρ. 2, 599 νὰ σὲ

γιατράωσ, Δάσποτα, νά σά τόν προζηνήσω || κ. εν ειδικωτέρω καθορισμῷ. μτ. αἰτ. τοῦ προα: Πλάτ.Λάγ.180C καὶ γάρ αὐτῷ μὲν ἑταίρος ἀνδρα προζήνησε τῷ υἱεὶ διδάσκαλον μουσικῆς, αὐτ. 'Αλκ.109D ἴνα αὐτῷ φοιτητῆν προζηνήσας καὶ ἐμᾶ: || αὐτὸ κ. ἰ.Λόγγ.3,36 προζηνεῖν κόμην τινί, 'Ἰμέρ.Λογ.1,1 || 6) ἐν εἰδ. σμ. ἀπαλ. παρέχω συμ-βολήν, ἀδηγίαν: Σοφ.ΟΚ 465 ὡ φράζω, ὡς νῦν πᾶν τελευτῶν προζέται: || ὅμ. ἐν εἰδ. χρ. παρ-έχω τὴν δυνατότητα, τὴν εὐκαιρίαν γὰ, ἐπιτρέπω ὅπως: Ξεν.Ἀπολ.7 καὶ ὁ θεὸς δι' εὐμένειαν προζέκει μοι αὐ μόνον τὸ ἐν καιρῷ τῆς ἡλικίας καταλαθεῖαι τὸν βίον.

προζηραινω μτγν. Ἐπραινω πρότερον: Γαλ.11, 70 | κ. παθ.: Διοσκ.5,75,15, Γαλ.11,600.

προζηροτριβέ-ω μτγν. Ἐπρώς τριβῶ π πρό-τερον, παθ.: Ψάδιοσκ.2,208 ἐν βαλανείῳ τοῦς χρωμένους θεραπεύει προζηροτριβήσεντος, 'Αν-τυλλ.π. 'Ορειβ.10,21,4 σώματι προζηροτριβήεντι.

πρόξιμος (ὁ) (λατ.) μον. ἔγγιστος πλησιαιτά-τος: Θεόφιλ. 'Αντικτισμω.1,22:1. 2) εἰδ. δευτε-ροῦς ἀξίωματικός: Στέφ.Διάκ.116C, ΚΠορφ. 'Εκθ. 394,599,91. 3) ἐκκλησιαστικόν ὄφισμον, αὐ ὁ κάτοχος καθῆκον εἶχε τὴν μέριμναν περὶ τῆς κρού-σεως τῶν κωδῶνων τῶν ναῶν.

προξήρησις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ προξήρᾶ βλλ., ἡ προηγούμενη ζήρησις: 'Αντυλλ.π. 'Ορειβ.10,12,3.

προξήρῶ μτγν. κ. μον. κ. προξήρῃς. Ἐυρῶ, Ἐυ-ριζῶ, προηγούμενος: 'Ηρακλ. Ταρ. π. Γαλ.12,402, Κρίτ.1,1ατρ.αὐτ.484, 'Αλέξ.Τραλλί.1,Παύλ.Αθ.6,4.

προξήρμαι-όμαι μτγν. ἐπὶ ὄντω, ὄγκωμα, γκαρίζω, προαυτ., προηγούμενος, ἀγγέλλω δι' ὄγ-κηθμῶ: Λουκ.'Ον.26 εὐαγγέλιον αὐτοῦ ἐμοῦ προογκασμένον.

προδουσις-εως (ἡ) μον. τὸ πρὸ τῶν ἄλλων ὀδεύειν, τὸ προηγεῖσθαι ἐν τῇ πορείᾳ: Εὐστ.Σ1,76.

προδουκτής (ὁ) μον. ὁ προηγούμενος ἐν τῇ ὁ-δῷ, προπορευόμενος: Νικ.Λων.Χρων.139C.

προδουκτικός-ή-όν νεῶτ. ὁ βαλνω, ὀδεῶν πρὸς τὰ ἐμπρός· συνήθ. ἐν χρ. μτγ. ὁ φιλοπρό-δοδος, νεωτεριστικός, ἀντιβ. ὀπισθοδρομικός, συν-τηρητικός: προδουκτικὴ ἀρχαί· ἀντιλήψεις-ιδεαί, -ἐπεκράτησεν ἡ προδουκτικὴ πολιτικῆ 2) συνήθ. κ. ἐπὶ ἄνθρωπ., ὁ ἀγαθῶν τὴν πρόδο-ν, ὁ φίλος τῶν νεωτεριστικῶν ἀρχῶν ἐν τῇ ἐπι-διώξει τῆς βελτιώσεως, ἐξελίξεως τῶν ἐν τῇ και-νουργίᾳ πραγμάτων, φιλοπρόδοδος, νεωτεριστής· ὁ-τω κ. προδουκτικὸν κόμμα (τὸ ἔχον ὡς περιε-χόμενον τῆς πολιτικῆς αὐτοῦ τὴν προοίσιον βελ-τιώσων, κατ' ἀντιδιαστολήν τοῦ τὸ ριζοσπαστι-κόν) 3) ὁ διεπιδόμενος ὑπὸ τοῦ αὐστημάτος τῆς ἀριθμητικῆς πρόδοῦς, ὁ αὐξοῦσαν πρόδοσιν ἀκολουθεῖν: προδουκτικὴ φορολογία.

προδουκότης-ητος (ἡ) νεῶτ. ἡ ἰδιότης τοῦ προδουκτικοῦ, τοῦ νεωτεριστικοῦ, τοῦ φιλοπρόδο-δου: προδουκότητες ἀρχῶν - ἀντιλήψεων.

προδουκτικός ἐπίρρ. νεῶτ. κατὰ τρόπον προδουκτικόν, φιλοπρόδοδος, νεωτεριστικός.

προδουξίω κ. μον. νεῶτ. κ. δημ. ἄδρ. προώδευ-σαι, δημ. προώδεψε, ὀδεύω, χωρῶ ἐμπρός, βο-δίζω μπροστά: 'Ανπ.Ἐμφ.Παλ.4,43: || προη-γούμαι ἐν τῇ πορείᾳ, προπορεύομαι: Λουκ.Ἐρ-μῶτ.73 ἠκολούθει τῆς τῶν προδουκτικῶν Ἰηου-σί, Λέων Διάκ.22,12 πὴ μὲν ὀραγῶν, πῆ δε προ-δεδῶν: 2) ἐκπορεύομαι, ἐκπηγάω: Ἰδμβλ.Πυθ. 17,74 [πθ.]. 3) νεῶτ. κ. δημ. μτγν. βαίω συνε-χῶς ἐπὶ τὰ βελτίω, προάγωμαι, ἐξελίσσομαι ἱκανο-ποιητικῶς, προκρίνω: αἱ ἐργασίαι του προ-δεδούον, -αἱ οικονομικαὶ ἐπιστημὰ σημαντικῶς προδεδεῦσαν κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας

|| κ. ἐπὶ ἄνθρωπ.: προοδεύει εἰς τὴν ἐκμάθησιν

τῶν γλωσσῶν 4) σπαινώτ. ἐπὶ κοινῷ, συνε-χῶς ἐξελίσσομαι ἐπὶ τὰ χεῖρα, ἐπιδεδουῖμαι, ἐπι-δρῶ, ἐνεργῶ βαρύτερον: Βίζυρν.Σηγηλ.Ἐπιφ.2 στὰ στήθη ἡ θλίψις σιγηλά | χαλῶ καὶ προο-δεύει, προοδεύει ἡ νόσος, -προώδεψε μετὰ τὸ κακῶ - ἡ πλῆγη 5) ἐν σπαν. χρ. πᾶν, προοδεύομαι πορεύομαι,βοδίζω, προαρχῶ πρός.: 'Αλέξ.'Αφρ.Μεταφ.288,24 προοδεύονται εἰς ἄ-κειρον 6) τὰ προωδεύεσθαι τὰ πρόματα ἄτρω ἐχομεν διέλθει, δοκιμάσει, ὑποστῆ: Εὐστ. Εὐαγγ.'Αν.125B.

προοδηγός (ὁ) μτγν. ὁ προπορευόμενος, βαίωων ἐμπρός καὶ ὀδηγῶν, κατευθύνων: Πάδ.Μαρκ.2,12,36 ἐπικαλοῦσάμενος ὁ Ἰουδαῖον τὸν κύριον σύμμαχον φανῆσαι καὶ προοδηγόν τοῦ πολέμου.

προοδηγέ-ω μον. βαίωων ἐμπρός, προπορευ-όμαι ὀδηγῶν, διδῶν τὴν κατεύθυναι: Θεόδ.Υφρ. ἐν 'Αν.Βασσαο.3,35.

προοδία (ἡ) γλωσσ. τὸ προηγούμενα, τὸ προ-καταρκτικῶ.

προοδικός-ή-όν μτγν. ἐκπορευόμενος, ἐκπη-γάων: Δαμασκ.'Αρχ.44' συγκρ.: αὐτ.77' || ἐ-πίρρ. -ῶς: αὐτ.221.

προοδιόρος (ὁ) ὁ προηγούμενος ἐν ὀδοπο-ρίᾳ, προπορευόμενος: 'Ηδ. ἐν λ. ὀδοπορία.

προοδοποιέ-ω μτγν. ὀδοποιῶ, πορεύομαι πρότερον: Λουκ.Ἐρμῶτ.27 τῆς γὰρ προωδοπο-ρηκόσιν . . πιστεύουσ ὅκ ἀν σφαλῆς || ὅμ. κ. μτ. ὀστ. συγκριτ. προηγούμαι τῶν: αὐτ.'Ενδλ. Δ15,3 προοδοποιῶν . . τῷ ὀδελφῷ Ἰδμφίβ. | κ. παθ' - Διογ.Λ.7,176 προωδοποιήσται αὐτῷ [ἔχε προωρησῆν πολὺ κατὰ τὴν πορείαν] 2) ὅμ. τὸ παθ. ἐπὶ ἐκτάσεως, διασχίσεως, διατρέξεως ὑπὸ ὀδοπορίας πρότερον: Ἰώσ.Α1,3,1,1.

προοδονταίος (ὁ) νεῶτ. ἀνομοία τῶν ὀδῶν-των, καθ' ἣν ὀδοί, ἰδίως δὲ οἱ τομεῖς, προέχουσ καθ' ὑπερβολήν, λοξῶς ἐκ τῶν ὀπίστω πρὸς τὰ πρόσω φερόμενοι, ἄ. προστομοσκόπισι.

προοδοποιητικός-ή-όν μτγν. ὁ ἔχων τὴν ἰδι-ότητα τοῦ προοδοποιεῖν βλλ., ὁ προπορευόμενος καὶ ἐταμιζῶν τὴν ὀδόν, ἐν εἰδ. ἴοτρ. σμ.: Γαλ. 14,759 προοδοποιητικὰ δὲ ὄσα προάγει . . τὰ φάρμακα εἰς ὄσα βουλοῦμαι μόρια.

προοδοποιός-όν σγῶλ. κ. μον. ὁ προοδοποιῶν βλλ., προπαρασκευάζων τὴν ὀδόν, τὴν πορείαν: Σχῶλ.'Αριστ.Γλ.1160,δούκ.'Ιστ.Βυζ.114Α.

προοδοποιέ-ω, ὀδρ. προωδοποιῆσαι ('Αριστλ. Πρ.867α,39), παρακ. προωδοποιῆκα [αὐτ.Ρητ.1389b, 31], παθ. παρακ. προωδοποιήμαι [αὐτ.ΖΜ 660b,28, αὐτ.ΖΓ 770b,3 κ. ἄ.], ὅμ. προωδοποιητικός κ. πε-ποίημαι πθ. ἐσφ. τ. ἐν κῶδ. Ἰουτ.Πρ.654b,12, αὐτ. Πολιτ.1270α,41, προπαρασκευάσθαι, προετοιμαζῶ τὴν ὀδόν, ἐτοιμαζῶ τὸ δρόμο, μτγ. ἐν ἀναφ. πρός. καταστάσεις: 'Αριστλ.Ρητ.1389b,31, αὐτ.Πολιτ.1336α, 32 πάντα γὰρ δεῖ τὰ τοιαῦτα προοδοποιεῖν πρὸς τὰ ὕστερον διατριβῆς, 'Ιουλ.Λόγ.7,217C προοδοποιεῖν πρὸς τὴν ἀλθέσιαν' κ. ἀπαλ.: Γλαστ.'Ηθ.664Α.

2) μτ. αἰτ. τοῦ ἀντικειμ. παρα-σκευάω προηγούμενος, δημιουργῶ εἰς τὴ κατά-στασιν ἐπιμένη διὰ τὴν ἀνάπτυξιν ἦτος: 'Αριστλ. Πρ.867ε,39 πρ-τὸ σῶμα πρὸς τὸ ἰδρῶν' κ. ἐν ἀναφ. πρὸς ἀφρηθμοσ: Γλαστ.Λυκ.4 ὡστε τρῶ-νον τινὰ τῷ Λυκοῦργῳ προοδοποιεῖ τὴν παρ-δουσιν αὐτῶν ἔκλεινον, Σέξτ.Ἐπι.Μαθ.6,34 προο-δοποιεῖ τὴν ψυχὴν ἡ μουσικὴ εἰς οὐσίαν' || 3 κ. παθ. παρασκευάζομαι πρότερον, προετοιμάζομαι εἰς τ. μτ. αἰτ. ἐμπροσθ.: 'Αριστλ.Πολιτ.1270α,4 αὐ-τοῦς μὲν παρεῖλον τῷ νομοθέτῳ προωδοποιημέ-νους διὰ τὸν στρατιωτικόν βίον (κῶδ. προωδο-ποιησήμενοι), αὐτ.Ρητ.1379α,21 προωδοποιεῖται ἐ-καστος πρὸς τὴν ἐκδοσὴν ὀργῆν, αὐτ.ΖΓ 770b,3, 'Επικ.Φύσ.1420,3 ὅμ. μτ. ὀστ.: 'Αριστλ.ΖΜ 650b,28

προωδοποιήται οὐν τῷ ἠθέει τοιαύτην ἔχοντα τὴν ἐν τῷ κορδίῳ κρίσιν: 3) τὸ μέγ. προωδοποιήσαι πορεύομαι διεκδιθύνομαι πρὸς τι, τείνω πρὸς τινα κατεύθυνον: αὐτ. ΖΜ 67β, 31 δεῖ προωδοποιήσασθαι διὰ τὴν κίνησιν πρὸς τὸ ἄνω πάντα τὰ μόρια, αὐτ. Πρ. 86γ, 36, Θεοφ. 1βρ. 28.

πρόδοσις (ἡ) κ. μαν. νεώτ. κ. δημ. ἡ κατάστας ἐκ τοῦ ἀποτέλεσματος τοῦ προοδεύοντος βλ. λ. ἢ προαγωγῆς, προοδεύει, ἡ πρὸς τὸ πρῶτον πορεύεται: Ἐπιθ. 84, 1, Ξεν. Ἐκλ. 3, 4, 15 θυσιμῶν τῷ Ἀγασιδῶν τῷ ὑστεροῖσι ἐπὶ πορείᾳ ἀδοξα γίνεται τὸ ἱερῶν: ἢ ἡ μετάδοσις ἐκ τινος καταστάσεως εἰς ἕτερον: Πλωτίν. 6, 3, 22 πρόδοσις ἐκ δυνάμεως εἰς ἐνέργειαν, Γρηγ. Ναζ. π. Θσα. Στεφ. ἐν λ. ταῖς ἐκ δοξῆς εἰς δόξαν προδοῖσι: 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ πρὸς τὸ πρῶτον ἐξέλιξις, προαγωγή: αὐτ. 5, 2, 1, ἡ πρόδοσις τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν - τῶν εἰκαστικῶν τεχνῶν: κ. ἀναφορ. πρὸς πρόσωπον, βελτίωσις ἐν τῷ καθόλου καταστάσει ἡ καταρτίσει πινός: ἐσημειωθὶ ἀσθητὴ πρόδοσις τῶν μαθητῶν: ἢ κ. ἀναφορ. πρὸς θεῶν, κακὰ, ἐπιδεινωσις, ἐπίστασις τῆς δεξιότητος, τῆς βαρῆτητος, ἐν τῇ ἐνεργείᾳ, τῇ ἐκδηλώσει πινός: πρόδοσις τῆς νόσου: τοῦ πυρός - τῆς ἐπιδημίας: 3) ἔξοδος εἶδ. ἐκ τοῦ οἴκου εἰς τὴν ὁδόν: Λουκ. Νεκ. κ. μ. 12 πολλοὶ μὲν ἐπὶ τῶν πυλῶνων παρεστῆκσαν τὴν πρόδοον αὐτοῦ περιμένοντες: 4) ἐμφάνισις ἐνώπιον τοῦ δημοσίου, τοῦ κοινού: αὐτ. Ἐνὺν 9 ταπεινὸν τὴν γνώμην, εὐτέλεις δὲ τὴν πρόδοον: 5) πομπή, τελετή: Ἰωα. Αἰ 18, 4, 6, Ἡρακλ. Ιστ. 2, 4, 1 ἐν τε ταῖς πρόδοσις . . πρὸν καὶ ἡμερον ἦδος ἐπεδείκνυτο, Πλωτίν. 5, 5, 3, Ἐπιγρ. τῆς πρόδοσις καὶ τῆς τελετῆς τῶν Παναμαρσίων: 6) τὸ ἐκπηγάζειν, ἐκπορεύεσθαι ἐκ τινος: Πλωτίν. 8, 5, 6, Πρὸκλ. Κρατ. 2P ἡ ἀφ' ἐνός πάντων πρόδοσις κ. κτ. πληθ.: Περφ. Γνωμ. 24, Πρὸκλ. Κρατ. 107P πρόδοσις κρύψις ἰσότης, ἔγκασμα: 7) εἶδ μουσικ. πρόδοσις: Ἰσίδ. Πυθ. 26, 120: 8) εἶδ. ἐν μαθημ. ἐνν.: Πλωτίν. 6, 3, 12: ἢ νεώτ. πρόδοσις ἀριθμητικῆ διάστασις σειράς ἀριθμῶν ὡς ἕκαστος προκύπτει ἐκ τοῦ προηγούμενου διὰ τῆς προσθέσεως τοῦ αὐτοῦ ἀριθμοῦ, καλουμένου λόγου ἰσὺν λ. χ. 4, 7, 10, 13, - ἀφ᾽ ἧς ἀριθμητικὴ πρόδοσις (ἢς οἱ ἄροι βαίνουσι αὐξάνονται) τοῦ λόγου ὄντος θετικοῦ ἀριθμοῦ, - φθίνουσα ἀριθμητικὴ πρόδοσις (ἢς οἱ ἄροι βαίνουσι ἐλαττοῦνται, τοῦ λόγου ὄντος ἀρνητικοῦ ἀριθμοῦ), γεωμετρικὴ πρόδοσις ἰδιαιτάσις σειράς ἀριθμῶν ὡς ἕκαστος προκύπτει ἐκ τοῦ προηγούμενου διὰ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ ἐπὶ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν, καλουμένου λόγου, ἰσὺν λ. χ. 1, 3, 9, 27, - ἀφ᾽ ἧς γεωμετρικὴ πρόδοσις (ἢς οἱ λόγος εἶναι μεγαλύτερος τῆς μονάδος ἀριθμοῦ), - φθίνουσα γεωμετρικὴ πρόδοσις (ἢς οἱ λόγος εἶναι μικρότερος τῆς μονάδος θετικοῦ ἀριθμοῦ): 9) ἐρώτησις: Πλωσα.

πρόδοσις -οντος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων πρόδοσιον τούτῳ δόδωνται: Πολυδ. 2, 96 [κωδ.]: ἢ νεώτ. εἰδικωτ. ὁ πόσων ἐκ προωδοποιήσῳ βλ. λ.

προδοῦναι -όμαι μτγν. αἰσθάνομαι προηγούμενας ὁδύνην: Γαλ. 16, 557, Σχολ. Πηδ. Π 2, 166.

προδοῦμαι σχόλ. ὁδύρομαι, θηρῶν προηγούμενας: Σχολ. Εὐρ. Μήδ. 1016.

προδόντων -οντος (ἡ) μτγν. κ. μαν. ἄ. προδόντων βλ. λ.: Φρόν. Σοφ. Παρ. 101B [κτ. διόρθ. κωδ. προδόντων], Φώτ., Εὐστ. 1872, 33.

πρόδοξα, ἀπαρφ. προειδέναί, μτγ. προειδῶς, ὄπερα. προήδῳ, προήδην, μέλλ. προείσομαι, ἀπαρφ. ἀορ. προειδήσοι (Π. Φιλόδ. Ρητ. 1, 268: 1), γινώσκω, γνωρίζω ἐκ τῶν προτέρων, προείδω: Ἡρ. 1, 20 πέμψαντα ἀγγελοῦν κατείνει, διως δν τὴν προειδῶς πρὸς τὸ παρῆεν βουλευέται, αὐτ. 7, 235, αὐτ. 9, 41, Ἀνδρ. κ. 2, 21 φράσι πρὸς ἦμα δ καὶ τῆ βουλή ἐν ἀπορήτῳ εἰληγίκελα, ὅπως αὐτόθεν πρόδοξες, Λυσ. 16, 15, Πλάτ. Γοργ. 459P ἐν μὴ προείδῳ περὶ τούτων τὴν ἀλήθειαν, αὐτ. 523D, Ἰσοκρ. 12, 127 τὸν καιρὸν ὃν οὐ προήδην ἐσόμενον, Δημ. 102 τούναντιον τὰ πρόδοξεν ἀπαντες ὅτι . . αὐτ. 50: μτ. γν.: Θουκ. 2, 17 ὃν ἔνν. πόλεμον οὐκ ὀνομάζον τὸ μαντεῖον προήδῳ μὴ ἐν ἀγαθῷ ποτε αὐτὸ [τὸ Πελαγονικὸν] κατοικισθῆσόμενον

ἢ φρ. ἐξ οὐ προειδότες ἐν ἔπιρρ. σημ. ἀπροσδοκῆτως ἀπροβλέπτως: Δίων Κ 69, 4.

προειδοῦμαι -ατος (ἡ) νεώτ. ἱσπρ. ἡ προηγούμενη τῆς ἐμφανίσεως τοῦ οἰδηθῆτος κατάστασις καθ' ἣν οἱ ἱσπρ. τοῦ ὄργανου αὐξάνουσι τὸν φυσιολογικὸν βουθὸν τῆς ὑδατώσεως αὐτῶν ὅπῃ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἐπιπέσεως τῶν κληροῦσων: ἡ ὄπεραξ προειδοῦσματος ἀναγνωρίζεται διὰ καταμετρήσεων καὶ ζυγίσεων.

προειδοῦμαι -όμαι μτγν. μέσ. οἰκίσομαι, καθιστῶ τὴν ἐραυτὸν οἰκίαν, εὐνοῖον ἐκ τῶν προτέρων: Δίων. Ἀλ. Ρωμ. 5, 64 [ἡδ.], Ἰω. Χρυσ. 2, 597, 20.

προεικία (ἡ) μτγν. τὸ προεῖχον μέρος οἰκίας, τὸ γεῖσπον τῆς στέγης, κτ. πληθ.: Κλειτ. δδ. 25.

προεικίω πάπ. προικίω βλ. λ.

προεικοδοῦμαι -έω μτγν. οἰκοδομῶ, κτίζω τὸν πινός, ἐμπροσθεν τινος: Φιλ. Βελον. 84, 13 προεικοδοῦμαι πρὸ τῶν πυργῶν τριγώνους κ. καθ.: Λουκ. Ἀλμ. 14 τὴν προεικοδομημένην τὴν χρηστῆριον πηγάν.

προεικονομία (ἡ) μτγν. κ. μαν. ἡ πρότερα οἰκονομία, διευθέτησις, προετοιμασία: Ἡρωδ. Πρ. Εἰκ. 1035, Εὐστ. 16, 7.

προεικονομικός σχόλ. κατὰ προεικονομίαν βλ. λ., κατὰ πρότεραν διευθέτησιν: Σχολ. Δ. Σοφ. Ἡκ. 448.

προεικονομίω -έω οἰκονομῶ, τακτοποιῶ, διευθετῶ πρότεραν, προηγούμενας, προετοιμαζόμενος: Ἰωα. Αἰ 2, 57, Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ. 820: ἢ κ. καθ. τακτοποιῶμαι, διευθετοῦμαι, κανονίζομαι ἐκ τῶν προτέρων: Ἀριστ. Οἰκ. 1343b, 26 προεικονόμενται ὅπῃ τοῦ θεοῦ ἡ φύσις ἐκατέρου: 2) μέσ. ἐνεργῶ πρότεραν διευθέτησιν, τακτοποίησιν, προετοιμασίαν δι' ἄλλου πινός: Ἰωα. Πι 7, 8, 2: 3) ὄμ. μέσ. ἐν εἶδ. ἀμ. προτάσων ἐν λόγῳ: Κικ. Κόβιν 32, 6.

πρόδικος (ἡ) Ἐπιγρ. κ. μαν. ἐπιστάτης τοῦ βασιλικοῦ μεγάρου, οἰκονόμος τῆς αὐλῆς ἱμαζῶν δαμῆσι: Ἐπιγρ., Θεοφ. ἀν. 612, ΚΠορφ. Θεμ. 34.

πρόδικω -έω μτγν. κατοικῶ, ἐγκαθίσταμαι, διαμένω πρότεραν: Διόδ. 5, 15, 14.

προσιμάζομαι κ. νεώτ. ἀποθ., μέλλ. προσιμάσομαι, παρὰκ. πεπροσιμάσομαι Ἰσοκρ. Νιγρ. 101, π. τραγ. συνηρ. φοροσιμάζομαι (π. Ἀριστ. κ. τοῖς μτγν. πεσογρῶσις ἀμφοτέροι οἱ τύποι ἀπαντίων), ἀορ. ἐφοροισάσμεν Ἰ. Ἀριστ. Πιοητ. 1460a, 101, παρὰκ. ἐφοροισάσομαι ἔν παθ. σημ., προλογίζομαι, διὰ πρόλογον, προοίμιον εἰσάγω εἰς τὸ θέμα τοῦ ὁμιλοῦ μου, κἄνω πρόλογον, εἰσαγωγή: Αἰσχ. Ἀγ. 1354 φοροισάσομαι γὰρ ὡς τυραννίδος σημεῖα πρᾶσσοντες πόλει, Ξεν. Ἀπομν. 4, 2, 3 ὄλλων γὰρ ὅτι λέγειν ἀρχόμενος ὡδε προοισιάσομαι, αὐτ. 4, 2, 5, Πλάτ. Νομ. 723C, Ἀριστ. Ρητ. 1416b, 33 προσιμάζεσθαι μακρῶς, αὐτ. 1415b, 24, Θεοφρ. Χαρ. Προσ. 4 φησὶ τὰ προσιμάζεσθαι, Φιλόδ. Ρητ. 1, 565: 2) μτ. αἰτ. λέγω τὴν ἐν εἶδει προλόγον, προοίμιον, προλογικὸν ἀναφορῶν: Εὐρ. IT 1162 τὴν προσιμάζει νεοχρῶν: 3) ἐξάσθαι σαφῶς, Πλάτ. Ἀχ. 178F φησὶ οὐ πάλαι τῶσαυτα προοσιμάζομαι κ. μτ. ὄστ. τροπ.,

κ. μτφ. : Θεμιστ.Λογ.13.173D || ο παρακ. έν παθ. σμ. : 'Αριστ. Πολιτ.1326b,33 **ἐπει δὲ προοιμαίεσται** τὰ νῦν εἰρημένω, αὐτ.Ηθικ.1095a,12, αὐτ. Μεταφ.995b,6' ὁμ. κ. μτ. ὁστ. τοῦ τράπου : αὐτ. Πολιτ.1323b,37 **ταῦτα ἔναι ἐπι τοσοῦτον ἔστω προοιμαίεσται τῷ λόγῳ** || 3) έν εἰδ. ποι. χρ. ἄρχοιαι τῆς ἐπικλήσεως πρὸς τινα' μτ. αἰτ. προσ. : Ἀλαξ.Εὐμ.20 **τούτους . . . προοιμαίεσθαι θεούς** || 4) μτφ. ἐγκαινίζω, μτ. ὁστ. τοῦ μέσου : 'Ιωσ.Π1 2,62 **προοιμαίεσθαι τὴν βασιλείαν τρισηχίλων πολιτῶν φύνη** || κ. μτ. ὁστ. τοῦ προσ. ποιούμαι ἑναρξῆν ἀπὸ τινος' || π-τι σινεῖ ἀποτέλει τὸ προοίμιον, τὴν εἰσαγωγὴν εἰς τινα κατάστασιν, ἐνέργειαν : Διόδ.Σ 36,2 **καὶ ταῦτα μὲν πρὸ τῆς κατὰ Σικελίαν, ὡσερ προοιμαίεζόμενα ταύτην**, **προοιμαίεζω** μτν. ἀντὶ προοιμαίεζομαι βλλ., προλογικὰ ἀναγγέλλω, εἰρῶ μῆνημα, προσηνῶ, μτ. αἰτ. τοῦ πράγμ. : Μεθόδ.407D, 'ἠγάτ.έν ΑΠ1, 114 **προοιμαίεζι κοσμηκὴν σωτήριαν εἰπῶν εἰπῶν τὸ χαίρει ταῖς γυναιξὶ δεσπότης**, **προοιμαίεζ-ῆ** ὄν. μτν., μν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκω ἡ ἀνοφερόμενος εἰς προοίμιον, εἰς πρόλογον, προλογικὸς, εἰσαγωγικὸς εἰς τὸ κύριον θέμα : 'Αφίν.Ρητ.238E **προοιμαίεζ ἄνοισα** πρδ.Μέν.Ρητ. 438S' || ὁ έν προοίμιῳ ἀναπτυσσόμενος : Λογ.γίν.Ρητ.205H **προοιμαίεζ ἐπιχειρήσει** (ἐπιχειρήσει, συλλογισμός) || 2) εἰδ. εἰσαγωγικὸς μουσικὸ μέλος ὑμνοδίας : 'Ιω.Κλημ.937B **πληρώσασθαι τὸν προοιμαῖον ὕμνον** || έν τῇ λειτουργικῇ προοιμαίεζ (φθαλμός) ὁ κατὰ τοῦς Ο' 103ας φθαλμὸς ὁ ἀναγιγνωσκόμενος ὅμα τῇ ἐνδέρξει τῆς Ἐσπερινῆς ἀκολουθίας, ἧς ἀποτελεῖ προοίμιον. **προοίμιον** (π)τὸ ἰσμοσφῶδός κ. μν., νεώτ. κ. ὄμ., ἀπ. ποι. συνηρ. φοίμιον εἰσοδος, προεισαγωγὴ εἰς τι' έν τῷ μουσικῷ, ὄμα, μέλος εἰσαγωγικὸν εἰς τὴν κυρίαν ψῆδην, προανάκρουσμα, πρελούνη : Πίνδ.Π1,4 ἀγισαιχῶρων . . . προοίμιον ἀμβολάεζ || ὄμ. μικρὸν κυρίων ὁματίων φῶδόμενον ὡς πρόμασιν πρὸ μεγαλύτερων ὄμνων : Θουκ.3,104 **ταῦτα ἦν έν τοῖς ἠπαισι ταῖαδε, ἀ ἔστιν ἐκ προοίμιου** 'Απόλλωνος', Πλάτ.Φαιδ.60D περὶ . . . τῶν ποιημάτων ὧν πεπολικὸς ἐντέτιμας τοῦς τὸν Ἀισώπου λόγους καὶ τὸ εἰς τὸν 'Απόλλων προοίμιον, αὐτ.Πολ.531D, Καλλ.ἄπ.223 **φοίμιον Ἀντιλόχου** || ὄμ. έν τῇ ἐπικῇ ποίσει πρόλογος, εἰσαγωγὴ : Πίνδ.Ν 23 **ῥόπατον ἐπέων ταπῶλλ' ἀοἶδοι ἄρχονται** Διὸς ἐκ προοίμιου, 'Αριστοφ.'Ἰππ.1343 **τούτοις ὀπότε χρῆσασί τις προοίμιος, ἀνωρτάλιεζ** κἀκερουτίας || 2) έν τῇ ρητορικῇ ἡ ἀρχὴ τοῦ λόγου ἡ προπαρασκευάζουσα τὸν ἀκροατὴν εἰς κατανόησιν, ὀδοαχὴν τῆς ὑποθέσεως, τοῦ κυρίου θέματος, πρόλογος : Κριτ. 43, 'Αριστ.Ξεν.Ἀπομ.4,23 **δοκεῖ δὲ μοι καλὸν προοίμιον τῶν δημογυριῶν παρασκευάζασθαι**, 'Αριστ.Ρητ.1414b,19, Φιλῶδ.Ρητ.1.56S, Στωικ.ἄπ.296' || 3) κ. ὄμ. έν πάσης ἐνδέρξει, εἰσαγωγῆς : Ἀλαξ.Αγ.31 **αὐτὸς τ' εἰρῶ φοίμιον χαρῆκόμασι**, αὐτ.829,1216, αὐτ.Εὐμ.142' || ἑναρξῆς ἐργασίας τινὸς : Πάπ. ἀπὸ προοίμιων τῆς Χ ἐπιμερήσεως' || φρ. ἐκ προοίμιων : Πάπ. ἐκ προοίμιων τῆς αὐτοῦ ἀφίξεως' || 4) μτφ. ἀπαρχή, καταρχή, προάγγελμα, προμήνημα, ἀναφορ. πρὸς καταστάσεις : αὐτ.1κ.830 **ὄρα τάδε φοίμια . . . νόμων βίαιων ἐπιών**, Εὐρ.'Ἰππ.568 **σγῶ** τὸ μέντοι φοίμιον κακὸν τὸδε, 'Αλεξ.Ἰ10,3 **προοίμιον δελπνον χαριέντως πεπρωτανευμένον**, Πολύβ.23,2,15 **πολεμικὰς ἐχθράς ἐγένετο καταρχὴ καὶ προοίμιον**, αὐτ.26,5,8, Λουκ.Ἐνδίν.3, Πλούτ. Συμπ.2 **ἐπιδικὸν καὶ συμπρηκτὸν προοίμιον πωλοχίτων** - προοίμια πολέμου - παραφορητικὸν - ἀποσυνδέσεως' || έν εἰδ. Ιατρ. σμ. προειδοποιητικὸν σύμπτωμα νόσου : Ὀρειβ.Σύνοφ.8,2.

προοιμάεζ-εως-εζ μν. ὁ έν εἰδε, ὁ ὄπδ μορφήν προοίμιου : Τζέτζ.Ἐξήγ.'11,146. **προοιμαίεζ-έω** πδρ. προπαρασκευάζω, προετοιμάζω σινον κ. παθ. : τὰ προοιμαίεζίνενα. **προοιστάε-ῆ-ἄν** μτν. ὁ προειθεμένος ἡ ὁ δυνάμενος νὰ τῆς ἐμπρός : 'Απολλ.Δύσκ. Ἄντων. 49,20, αὐτ. Ἐπιρρ.124,14. **προοίμιος** ἀπέροχτος, ἀνοχωρῶ πρότερον : Ξεν.ΚΠ7,4,8 **ἐπει δ' ἤκεν ὁ Ἀδούσιος, μετῆγεσν αὐτὸν ἐκέλευσεν ἤκερ** ὁ Ὑπόστασις προῦγετο. **προοιμαίεζομαι** νεώτ. προβλέπει : προοιμαίεζομαι εὐτυχὴ τὴν ἐξέλκειν τῆς καταστάσεως. **προοισθῆναι** μν. ὀπισθίων πρότερον, γλιστρω καὶ πέφτω πρὸν : Εὐστ.Πον.354,46. **προδλακτιον** (π)τὸ νεώτ. τὸ πρόσθιον μέρος τετραπόδου ὄχηματος ἀποτελούμενον ἐκ δύο χωριζόμενων τμημάτων' || 2) δίτροχον ὄχημα χρησιμεῖον πρὸς ρυμοδάκην τοῦ κιλιάσαντος πυροβόλου ἢ βλητοφόρου. **προδλακῆ-εως** (π)τὸ νεώτ. δίτροχον στήριγμα τοποθετούμενον πρὸ τοῦ ἄρστρου καὶ χρησιμοποιούμενον διὰ τὴν σὺνδυναμὴν μετὰ τὸν Ισοθωῶς, ὡς καὶ πρὸς ρύθμισιν τοῦ βόθου τοῦ ὄργαματος καὶ τοῦ πλάτους τῆς ἀναστρεφόμενης γῆς. **προδλαῖ** (π)τὸ νεώτ. ἡ πράξις τοῦ προδλῆ βλλ., ἡ πρὸς τὸ πρόσω εἶξις || εἰδ. ναυτ. ἡ ἐργασία τῆς μεθορίσεως πλοίου διὰ τὸν ἔκπεινον ἐπιπέδον εἰς ἀπ' ἀγκυρῶν ἢ λαχάδων, εἶτε ἀπὸ κρηπίδος ἢ σημοσπῆρων' || 2) πυροβόλ. ἡ ἐπινοησάρα τὸν σωλήνα ναυπηκὸν πυροβόλου εἰς τὴν προσθίαν θέσιν μετὰ τὴν ἀνδροκρουσιν. **προδλλυμι** μτν. καταστρέφω, ὀφρανίζω προετὸ, προηγουμένως : Γρηγ.Νύστα1,185D. **προδλλυκαπῶ-έω** μτν. τριῶν προηγουμένων έν ὄμω : κ. παθ. : Ὀρειβ.ἄπ.93, 'Αέτ.12,32. **προδμαλίζω** μτν. ὀμαλίζω τὸ πρότερον, καθιστῶ τι προηγουμένως ὀμαλῶν : Γρηγ.Νύστα2,1027C. **προδμαλῶν** κ. νεώτ. ὀμαλῶν τὸ προηγουμένως : Πλάτ.Τημ.50B **δοσι** τε έν τισι τῶν μαλακῶν σχήματι ἀποματῆται ἐπιχειροῦσαι . . . προοιμαλῶνατες . . . ὅτι λιπότερον ἀπεργάζονται. **προδμνυμι** κ.-ἠώ δυνυμι, ὀρκίζομαι ἐκ τῶν πρότερον, προηγουμένως : Δημ.861 **πίστιν ἐπιθεβίαι προσηνύοντες ἔμοι καὶ τῶν μαρτύρων** κ. συστοίχως : Παιου.4,5,8 **προσηνύουσιν ὄρκων** || ἐπικαλοῦμαι πρότερον δι' ὄρκου : Πλάτ.Νόμ.954A **προσηνύασι ταῖς νομίμιας θεοῦς ἡ μὴ ἐπιζῆεν κῆρῆσεν** || 2) βεβαίω ἐνδῶκος πρότερον, μτ. ἀπαρφ. κ. αἰτ. : Ἀλαξ.'Αγ.1196 **προσηνύασι τὸ μὴ εἰδῆνα**, Δημ.859 **προσηνύουσιν** δὲ μοι τὸν ἀνθρωπινὸν ὡς ὀμολογῶσας ἐλεύθερον εἶναι. **προσημολογῆ-εως** (π)τὸ νεώτ. ἡ ἐκ τῶν πρότερον ὀμολογία, κατὰφασις : Ὀλυμ.Φαιδ.133N. **προσημολογία** (π)τὸ νεώτ. πρότερα συμφωνία, προηγουμένως διακανονισμός : Πλούτ.'Ἡαιὸδ.33. **προσημολογῶ-έω** ὀμολογῶ, συμφωνῶ ἐκ τῶν πρότερον : Πλάτ.Πολ.4791) **προσημολογῆσασιν** δὲ γε . . . δοξῶσαν αὐτὸ ἀλλ' οὐ γνωστών δελν λέγεσθαι' κ. παθ. : αὐτ.Φαιδρ.93D **προσημολογῆται** τὸ εἶναι' ὄμ. κ. τὸ προσημολογημένα πράγματα ἐκ τῶν πρότερον ὀμολογηθέντα, τὰ συμπεφωνημένα : αὐτ.Θεαίτ.159C' || 2) κ. έν τῷ μέσ. τ. : Σέζτ.Ἐπμ.Μαθ.19, Γαλλ.4,726. **προσηνιθίζω** μν. προηγουμένως ὀβριζῶ, μνημοιοι, ὀνειδιζῶ τινά κ. παθ. : Εὐστ.754,47. **προσημιάζω** μτν. ὀνομαζῶ, ὀνομαστικῶς ἀναφερόμην τινὸ προηγουμένως. **προσῶντις** ἐπίρρ. μτν. πρὸ παντὸς ὄντος, πρὸ πάσης ὑπάρξεως : 'Ιάμβλ.Μυστ.8,2 **αὐτὸς γάρ τὸ προσῶντις ὄν ἐστι Ἰδῶνῶν**, πρὸ ὄντος. **προξυτονό** ὄμ. λεξ. παροξυτονῶ βλλ., κ. παθ. ἐπὶ λέξεως : Φωτ.ἔνλ. τριακονοστήτης.

προοιλιζω μτγν. προηγουμένης, πρότερον
ὀπλιζω : Κλημέντ.80Α.

προοιλιζω μον. ἡ προορῶ : Νικ.Χων.Χρον.15D.

προοπτέω μτγν. προορῶ : Ἀσιέρ.312Α.
προοπτέω (ὁ) μτγν. πρόσκοπος, κατάσκοπος,
ἀντικειντής : Πολυβ.29,17,3 ὁ προοπτῆς τῶν ἰσπανίων
ἰσὶ ἐκτελούντες τὴν ὑπερηλικὴν τοῦ σκοποῦ
εἰς τὰς ἀπὸ τοῦ ἰσπικῶ ἑγκομιστομένους προφυλακὰς, Πλάτ. Ἠθ.370Α.

προοπτική ἡ νεώτ. ἡ ἐπὶ ἐπιφανείας παράστασις ἀπεικονίσεως φυσικῶν ἀντικειμένων κατὰ τρόπον δίδοντα ἰδέαν τοῦ βράθους ἀντίστοιχος πρὸς τὴν ἐκ τῆς θέας αὐτῶν ἐντύπωσιν τοῦ ὀφθαλμοῦ : ἡ προοπτική ἐν τῷ σκηνωγραφίῳ ἢ ὄμ. ἡ φαινομένη ἀπόσπασσις τῶν ἀντικειμένων ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἢ ἐξαρτημένη ἐκ τῶν κατ' ἀνάλογον σχέσεων αὐτῶν ἐν τῷ χώρῳ, ἢ ἐκ τῆς ἐπ' αὐτῶν διανομῆς τοῦ φωτός : ἡ προοπτική κινουμένων ὀχημάτων εἶναι δεκτικὴ ὀφθαλμαπάτης.

προοπτικός ἡ-ὄν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς πρόβλεψιν, προορτικός Προοπτικὸν τίλος ἔργου τοῦ Ἡρακλείτου : Διαγ.Α.5, 88.

2 νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν προοπτικὴν, ἢ ὁ κατὰ προοπτικὴν βλλ. : προοπτική τεχνική, -προοπτικαὶ ὀφθαλμαπάται ἀπεικονίσεως **3** τὸ θηλ. προοπτική ὡς οὐσα βλλ.

προοοπτικότης -τος (ὁ) ἡ νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ εἶναι προοπτικὴν βλλ.

προοοπτικός ἐπίρρ. νεώτ. δημ. -ά ἀναφορικῶς πρὸς τὴν προοπτικὴν βλλ., κατὰ προοπτικὴν.

προοπτός -ον ἀγγ. συναρτ. προοπτὸς πρόβλεψις, προσημῶς, κατάδηλος, ὀλοφάνηρος ὄβ. κ. ὁ ἀσφαλὼς συμβησόμενος : Ἠρ.9,17 ἡμέας οὗτοι ὁ ἄνθρωπος μέλλουσι προοπτῶ θανάτῳ δώσκειν, Σοφ.ΟΚ1440 ὀρμώμενον εἰς προοπτῶν Ἄδην ἰβάνοντα, Θουκ.5,99 σφάξ τὴν αὐτοῦς καὶ ἡμᾶς εἰς προοπτῶν κίνδυνον καταστήσειεν, Ἀριστοφ.5 εἰς προοπτῶν αὐτῶν ἐνέβαλεν κακόν, Φωκικὸν.4,18 **1** εἰδ. ὁ δεκτικὸς ἀσφαλὼς ἐρημνείας ὁ προδότηλος νοήματος, περιεχόμενος : Αἰσχ.Ἐπ.848 τὸ δ' αὐτόθηλα,προοπτὸς ἀγγέλου λόγος, **2** ὁ διαπρέπων ἐπὶ τινί' μτ. δοτ. τοῦ πράγμ. : Ἐπιφάν.1,69Α γύναιον κάλλει σώματος προοπτῶν.

προοπτός -ῶ μτγν. ὀπτά, φήνω πρότερον : Ἀλεξ.149,1 ὡστ' ἡ προοπτήσαντα χλιανέιν πάλιν, **προοπτῶς** ἐπίρρ. μτγν. προδότηλως, προφανῶς, καταφανῶς : Ἐπιφάν.2,804D.

προορᾶσις -ως (ὁ) μτγν. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ προορᾶν βλλ., πρόβλεψις : Φιλδδ.Θε.1,13 ἀνευ προορᾶσεως καὶ προσδοκίας, Πλωτίν.3,21 προορᾶσις θεοῦ, Σιμπλί.Φαίδ.391,32.

προορᾶσις (ὁ) κοροδοκτικῆς : Σχολ.Εὐρ.Ἐκ.135.
προορᾶτικός ἡ-ὄν κ. νεώτ. ὁ ἰκανὸς εἰς τὸ προορᾶν, τὸ προβλέπειν, προβλεπτικός, προνοητικός : Ἀριστ.Μαντ.463b,15, Μηναι.12,5 ὁ καὶ προορᾶτικὸς χαριστικός ἡξιωμένος, -προορᾶτικός ἄνθρωπος - κυβερνήτης - ἐπιχειρηματίας, **1** ἐν εἰδικῷ καθορισμῷ μτ. γενικ. ἀντικειμ. : Φιλδ.2,176 ἀλθθάραντι καὶ θεοφροδῶμα καὶ μόνον προορᾶστικῶν τῶν ἀθλήτων, **2** ἐν εἰδ. σμν. : Γαλ.Χρ.Μορ.19,330 τὸ προορᾶτικὸν μέρος τῆς τέχνης ἡ προσηφική ἰκανότης ἐν τῇ ἀστρολογίᾳ.

προορᾶτικότης -τος (ὁ) ἡ νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ προορᾶτικοῦ βλλ., προνοητικὴ ἢ προμαντευτικὴ ἰκανότης, προβλεπτικότης.

προορᾶτικός ἐπίρρ. μον. προβλεπτικῶς, προνοητικῶς : Εὐστ.Γον.302,82.

προορᾶτικός ἡ-ὄν ὁ ὄν δύναιται τις εὐὰ προορᾶν : Ξεν.ΚΠ1,6,23 ὅσα δὲ ἀνθρώποις οὕτε μαθητὰ, οὕτε προορᾶτὰ ἀνθρώπων προνοῖα.

προορᾶζω μτγν. προορᾶσίζω ἐκ τῶν προτέρων τι, παρασκευάζω τι ὅπως λάβῃ χρῶμα,

ὄβ. μτφ. ὅπως λάβῃ προορᾶσκουσαν ἐκφρασίαν, ἐκδύλωσιν : Δαμάσκ.Ἀρχ.427.

προορδίνικω [κατ.] μον. θέτω εἰς τάξιν, τακτοποιῶ ἐκ τῶν προτέρων : ΛέωνΣοφ.Τακτ.17,51.

προορδριζω μον. ἐγείρωμαι ἐκ τοῦ ὄννου πρὸ τοῦ ὄρθρου, σηκῶνομαι πρωτοῦ χαράξῃ.

προορῶζω κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ὀρίζω, καθορίζω ἐκ τῶν προτέρων, κανονίζω ἀπὸ πρῆν : Ἠλιόδ.Αἰθ.7,24 ἡμέραν προορᾶσι, **1** προορᾶσασίω : ΚΔ Πράξ.4,28 ποιήσατ' ὅσα ἢ χεῖρ σου καὶ ἡ Βουλή σου προορᾶσι γενέσθαι, αὐτ.Ρωμ.4,29 κ.παθ. ὄλεος οἱ θέσεις ἦταν προορᾶσμένες γιὰ τοὺς φίλους,

2 κ. ἀναφ. πρὸς πρόσωπο, ἀποφασίζω ἐκ τῶν προτέρων περὶ τῆς τύχης, τῆς κατεβυθισθεῖς τινας ΚΔ Ἐρεσ.1,5 προορᾶσις ἡμᾶς εἰς υἰοθεσίαν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς αὐτόν, -προορᾶτε τὸ γιῶν τοῦ γιὰ γιστρῶ κ. παθ. : ἦταν προορᾶσμένους ἀπ' τὸν πατέρα τοῦ γιὰ πατρός, **3** νεώτ. κ. δημ. ἐν εἰδ. σμν. ἐπὶ τῶν ἐκ τοῦ βελου ἢ ἐκ τῆς μοῖρας ἐξαρτωμένων κατεβυθισμένων, προορᾶσμένων, τροπῶν τῶν ἀνθρώπων καταστάσεων, τῆς τύχης : προορᾶσαι μὴ μὴν ἐπιτύχῃ αὐτὴ ἡ προσπᾶθει, ἦταν προορᾶσμένον μὴ βασανιστὴ καὶ γὰρ ἐβᾶν, -δὲν ἦταν προορᾶσμένους γι' αὐτὴς τις δουλείας, **4** ἐν εἰδ. ἐκκλ. σμν. ὁ τυχὼν τῆς θέας ἐπιλογῆς ὁ μετῆρον βελου, ἀνωτέρου προορᾶσμοῦ, ὁ ἐκλεκτός : Μηναι.12,9 Συναξ. Ἁγίας Ἄωνης θυγατέρα τεκεῖν .. τὴν πρὸ αἰώνων ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν προορᾶσμένην τε καὶ ἐκλεκτέγγμένην.

προορῶσιμα -ατος (τὸ) λεξ. οὐρός βλλ. : Ἡσ. ἐν λ. οὐρούς Ἰηθ.1) οὐρός κ. οὐρός συγγέται.

προορῶσις (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκ τῶν προτέρων ὄρισμός, ὁ προηγουμένος καθορισμός : Ἰνν Πισαγ.3 **1** εἰδικῶς, ὁ ἐκ τῶν προτέρων ὄρισμός πρὸς τινος σκοποῦ ἢ ἔργου : προορᾶσμός τοῦ ἰδρώματος εἶναι ἡ νοσοκομεικὴ περιβαλθὶς τῶν ἀπόρων **2** κλήσις πρὸς ἐπιτέλεσιν ὀρισμένων τῶν ἔργου, κλήσις, ὁσολογία : ὁ προορᾶσμός τῆς Ἐκκλησίας, -ἡ παιδεία ἔχει ἀνωτέρων τινα προορᾶσμένον, **3** ἐν ἀναφ. πρὸς πρᾶξ. ἢ ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ἰκανοτήτων, ἰδιοτήτων, ἰδιοιτηρῶν κλίσεων τινὸς προβλεπτικῶν κατεβυθιστικῶν, ροπή : ὁ προορᾶσμός τοῦ δέν ἦτανε γιὰ μεγάλα πράματα, **4** προορᾶσασίβεια κατεβυθιστικῶν, ἐνδιάθετος σκοπὸς : προορᾶσμός τοῦ ἦτανε γὰρ νῆψ στρατιωτικῶς, **5** τελικὴ κατεβυθιστικῶν, διεβυθιστικῶν : ἡ ἐπιστολὴ δὲν ἐφθασε στὸν προορᾶσμένον τῆς.

προορῶζω ὀρμίζω ἐμπροσθέν τινας, ἀράζω ἐμπροσθ : Θουκ.7,39 καὶ ὀλκάδος προορᾶσισε πρὸ τοῦ σφετέρου σταυρωμάτος.

προορῶζω -ῶμ (ὁ) κινῶ, φέρω πρὸς τὰ ἐμπρός, παθ. προορῶζομαι, προδίδωμι, ὄμοιαι πρὸς τὰ ἐμπρός : Ξεν.ΚΠ4,31 τὸν δὲ Μήδων τινέσ' οἱ μὲν ἀμάδες προορᾶσμένους καταλαβόντες, **2** αὐτῶ. ἐνεογ. ἐν τῇ αὐτῇ σμν. : αὐτ.1,4,21 ὡς παυσόμενος τοῦ διαγωνοῦ, ἐπεὶ σφᾶς ἴδωκεν προορᾶσέντας, αὐτ. Ἐλλ.5,2,28 : **3** ὄμ. αὐτῶ. ἐν εἰδ. σμν. ἐπὶ φυτῶν : Θεοφρ.Φ1,1,2,8 κ. ἐν τῷ παθ. : αὐτ.1,12,6.

προορῶζω -ῶμ (2) μτγν. ἐκκλέω, ἐξέρχομαι ἐκ τοῦ ὄρου : Πολυδ.1,112.

προορῶζις ἀνεμοὶ ἰοίη μτγν. ψυχροὶ βόρειοι ἀνεμοὶ ἐπικρατούσιντες πρὸ τῆς ἐαρινῆς ἐκλείσεως τῶν πτηνῶν : Γεμίρ.9.

προορῶω μτγν. ἐξορῶ πρότερον μτ. γενικ. συγκρ. : Θεμίτ.Λογ.1,7C.

προορῶω σμγν. προηγουμένης ὀρῶσσω,σκάπτω, παθ. : Ἀπολλδ.Δομ.Πολιορμ.140,6.

προορχηστήρ -ηρος (ὁ) μτγν. ὁ ἡγόμενος τῆς ὀρχήσεως, ὁ προεξάρχων ἐν τῷ χορῷ Ἄουκ. Ὀρχ.14 ἐν μὲν γ' Θεσσαλίᾳ .. τῶς .. πρωταγωνιστὰς αὐτῶν προορχηστήρας ἐκόλου.

προρχομαι-έομαι γλωσσ. ἐξάρχω τοῦ χοροῦ.

προρῶ-άω κ. μιν. κ. νεώτ. [εἰρχ. μ. ἐν τῷ ὄρ. προείδον, ὁποιακτ. προφῶ, μτχ. προφῶν], μέλλ. προφῶμαι, παρακ.προφῶμαι, βλέπω, ὄρω, διακρίνω πρό, πέρα, μτ. αἰτ. : Θουκ.7,44 τὴν μὲν ὄβην τοῦ σώματος προῶν, Ξεν. Ἑλλ.4,3,23 οἱ μὲν δὲ τὰν δυσχωρίαν ἐπιπτον, οἱ δὲ καὶ διὰ τὸ μὴ προσῶν [τῷ] ἐπιπροσθεν, Ἀριστ.Πολιτ.1252α,14 οὕτω δὲ νέοντι συμβαίνει προσῶν μὲν εἰς τὸ πρόσθεν ἄπολ. τὸ προσῶν ἢ πρόβλεψις : Ἦρ.9,79

|| κ. μιν. βλέπω ἔμπρός : Ξεν.ΚΠ.4,3,21 2) βλέπω μακρὰν, εἰς τὸ μέλλον, δδ. προβλέπω, προμαντεύω : Ἦρ.5,24 ταῦτα λέγων ὁ Μεγάβαστος εὐπετέως ἐπειθε Ἀρεῖον, ὡς εὖ προσῶν τὸ μέλλον γίνεσθαι, Ξεν.ΚΠ.3,2,15, Δημ.52 ἀλλὰ τῶν πραγμάτων προσῶτ' οὐδέν, Ἀριστ.Πολιτ.1252α, 32 τὸ μὲν γὰρ δυνάμενον τῆ διανοίᾳ προσῶν, -προεῖδε τὴν ἀποτυχίαν τῆς ἐκταραξίας' || κ. μ.εσ. προαῶμαι τι προβλέπω τὴν τροπὴν ἢ τὴν ἐπιλευσίαν τινος : Ξεν.Συμπ.4,5 προσῶν αὐτοῖς τὸ ἐπιόν, Δημ.63 μὴ προαῶμένους τὸν πόλεμον οὕτω κ. : Θουκ.5,111 πολλοὺς γὰρ προαῶμένους ἐπὶ εἰσα φέρονται ὄμ. βλέπω, διακρίνω ὡς ἐν ὄρασμαί : Μνηστ.12 Ἐσπερ, προαῶμενος . . τοὺς σοφοὺς Ἀριστοτέλους οἰ τῶν Ἑθῶν τῶν πολυσπέρων διαταράσσοντας θάλασσαν 3) προαῶ, μεριμνῶ, φροντίζω περὶ τινος, μτ. γενικ. : Ἦρ. 5,39 εἴ τοι οὐ γέ σκευθὸ μὴ προσφῶ, ἀλλ' ἤμιν τοῦτῷ ἐστι οὐ περιουτέον . . αὐτ.2,121,ο' ἐκεῖνον προσῶν, ὡκως . . ἔχωσι, αὐτ.3,159 || κ. μ.εσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ., μτ. αἰτ. : Θουκ.1,17 τὸ ἀπ' αὐτῶν μόνον προαῶμενοι εἰς τὸ τὸ σώμα καὶ εἰς τὸν τῶν ἰδίων οἶκον αὐξέειν, Πλάτ.Πολ.499B καὶ ταῦτα προαῶμενοι ἡμεῖς τότε, Δημ.67 καὶ πάντ' ἂ προσήκει προαῶμενοι' || κ. ἔμπροσθ. μτ. γενικ. ἢ αἰτ. : Λυσ.33,7 περὶ τῶν μελλόντων προαῶσθαι, Διόδ.Σ.20,102 προαῶσθαι πρὸς τι κ. μτ. ἀπαφρ. : Δημ.773 φυλαττόμενον καὶ προαῶμενον ἢ κατασχέουσι ταῦτα . . Ἰαχιδάνοιντα προφίλοισιν καὶ μερίμναι νὰ μὴ . . |' || ὄμ. μτ. πλავ. πρωτ. : Πλάτ. οὐ χάριν προαῶμεθα, μήποτε ἐπηρέσῃ ἡμιν.

προρτεύομαι μιν. προρῶ, προμαντεύω : Μιχ. Ἄτταλ.153,13 |ἐκδ.βόνι.

προρρηθραῖος σύνδεσμος [ὁ] νεώτ. ἀνατ. ἐγκάρσιος τενοντώδης σύνδεσμος τῆς πύελου κατὰ τὸ πρόσθιον χεῖλος τοῦ σπυρογεννητικοῦ τριγώνου.

πρόρουρον (τὸ) Ἦσ.ετὸ ὁπόσῳ γὰς τῆ σταφυλῆς πρὶν πατηθῆ.

πρόρουρος ΕΜ 271,49 ἐφρουρός.

προρῶ-έω προηγομένη οὐρῶ, κατορῶ : Ἰηπ.Ἐπιδ.4,29 προρῶειν οἰματώδεις.

προρῶσις-ἰσ-ον μτγ. ὁ πρὸ πάσης οὐσίας, ὅλης ὑπάρχων : Συνέσ. Ὑμν.3,221 Ὁσὸς πρ' || τὸ βηλ. προρῶσις ἢ προαῶσις οὐσία : Ἰαβήλ. Μυστ.8,2' οὕτω κ.τὸ αὐδ. : Ἀνών.ἐν Μασσ.Ρήν.47,613.

προρῶσις, ἀτ. συνωρ. προρῶσις ἔχω προηγομένην ἀρετήν, χωρῶς ἀπὸ πρωτέρου : Δίων Κ 47,16 πολλὰ πολλοὺς προρῶσειν || κ. παθ. ἀρετίζομαι, χρεωστοῦμαι ἐκ τῶν προτέρων : Ἦρ.6, 59 ἐν δ' ἂν Πέρσας ὁ καταστῶμενος βασιλεὺς τὸν προρῶεῖλόμενον φόρον μετρίως τῆσι πᾶσι πᾶσι πᾶσι τοῦς καθυστερομένους φόρους, Ξεν. Ἑλλ.1,5,7, Λουκ.Μισθ.Συν.33 τὸ ἠρηθῆν προρῶελλο Ἰματιοκαπῆλ' || κ. ἐν μτφ. χρ. ἔχω ἐκ τῶν προτέρων δικαίον ὑποχρέωσιν εἰς τι, εἰς τὴν : Εὐρ.Π.523 κἀμοὶ γὰρ τι προσφείλει κακὸν ἰφείλει νὰ τιμωρηθῆ ἀπὸ ἐμοῦ, Ἀριστφ.Σφ.3 κακὸν ὄρα ταῖς πλεουραῖς τι προσφείλεις μέγα κ. μτ. ἀπαφρ. : αὐτ.Λυσ.648 ὄρα προρῶελλο τι χρηστόν γὰρ πόλει παραινέσαι' || κ. παθ. : Ἦρ.5,52 ἢ δὲ

ἔχρα ἢ προηκελομένη εἰς Ἀθηναίους ἐκ τῶν Αἰγυπτίων, Θουκ.1,32 μίτε ἀεργεσίας μεγάλης μίτε ἐπιμαχίας προρῶελλομένης, Ἀντιφ.5,61, Δημ. 539, Λουκ. Ἀποκ.15 ἡμὶν τίς οὐ μικρὰ προρῶελλομένη χῆρις.

προρῶσις-ἰδος [ἡ] κ. μιν. τὸ πρῶτον βλάστημα γένου κληματος ἀμπέλου, τὸ πρῶτο μάτι : Γεωπ.5,3,3.

προρῶσις πᾶσι. πρὸ, ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν, **προρῶσις** προηγομένη ὄψεως : Φιλόσ. Ἰω. Ὑπομν.21,123,13 || παθ. ἐπί φων. γονιμοποιεῖται πρότερον δὲ ὄψεως : Ἀριστ.ΖΓ 75/7,2 προρῶελλο μέγα ὄφ' ἑτέρου γένους τῶν ἀρρένων.

προρῶσις [ἡ] μτγ. τὸ πρῶτον μέρος, ὄψωμα, προεξοχή : Πολύβ.4,43,2.

προρῶσις [ὁ] μτγ. ὁ προβλέπων, προμαντεύων, ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος : Παισι.1,32,2.

προρῶσις-εως [ἡ] τὸ ἐκ τῶν προτέρων ὄραν, πρόβλεψις : Θουκ.5,8 οὐκ ἂν ἠγεῖτο μάλλον περιγενομένη ἢ ἀνευ προρῶσις τὴν αὐτῶν καὶ μὴ ἀπὸ τοῦ ὄντος καταπρορῶσις 2) ἡ δυνατοῦς τῆς θέας τῆς ὄψεως : αὐτ.4,29 3) μέριμνα περὶ τινος, δδ. προμήθεια : Ἐπιγρ. πρόφης σταθμῶν.

προρῶσις [ἡ] (λατ. prognositas) νεώτ. κ. δημ. συστηματοποιημένη προσάθεια πρὸς διάδοσιν ἀρχῶν ἀτόμου πρὸς ἡ δυνάτος ἀτόμων ἐπιδικωκόντων τὴν ἐν τῇ κοινωσίᾳ ἐπικράτησιν αὐτῶν : κομμουστικὴ προρῶσις, -συνεληθῆς ὡς ἀσκῶν ἀντιελληνικὴν προρῶσις || εἰρχ. κυρ. ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς ἰδιαιτέρως ὄργανωμένης προσπαθείας διὰ τὴν διάδοσιν θρησκευτικῶν δοξασίων, ἰδ. κρυπταῖς καὶ δι' ἀπηγορευμένων μέσων τελευτένης : ἡ οὐντικὴ προρῶσις ἐν Ἑλλάδι' || ἐν εἰδ. σημ. προσάθεια πρὸς διάδοσιν, κατανάμωσιν ἡθρησκίαν, γεωργικῶν ἢ βιομηχανικῶν προϊόντων : χρειάζεται προρῶσις εἰς τὸ ἐξωτερικὸν διὰ τὴν διάδοσιν τῆς ἐλληνικῆς σπασίφης 2) κτ. συνεκδ. ἰδρωμα, ὄργανωσις, σκοποῦσα τὴν διάδοσιν ἀρχῶν, ἀντιλήψεις, ἰδίως δὲ θρησκευτικῶν δοξασίων : πληρῶνεται ἀπὸ τῆν καθολικὴν προρῶσις' || σάλλογος τῶν κορδιναλίων ἐν Ρώμῃ Ἰθρυβείς ὄπὸ τοῦ πᾶσι Κλημέντος Μ' τῷ 1597, σκοποῦν τὴν διάδοσιν τῆς πίστεως καὶ τὴν καταπολέμησιν τῶν αἰρετικῶν δοξασίων.

προρῶσις νεώτ. κ. δημ. ἐνεργῶ προρῶσις βλλ., προσάθει δια διαφόρων μέσων νὰ διαδώσῃ ἰδέας, ἀρχὰς ἀντιλήψεις, ἰδίως δὲ πολιτικὰ δόγματα ἢ θρησκευτικὰς δοξασίας : οἱ καθολικοὶ προρῶσιζον ἐν εὐρώπῳ ἐν Ἑλλάδι' κ. μτ. : συνεληθῆσαν ὡς προρῶσιζοντες τὰς κομμουστικὰς ἰδέας' || ἐν εἰδικωτέρῳ πηγῶν ἐνν. ἐπιτήρῳ τὴν ἐπικράτησιν ὄρισμένου τινος τρόπου ζωῆς, διαδιδάσκω : Πανατ. Ἀγ. Ὁμοί. 14 οἱ ἀγιότερες δὲν προρῶσιζον τὸν διασπασίμα' || ὄμ. ἐνεργῶ προσάθει διαδιδάσκω, καταναλώσασ εἰδῶν ἡθρησκίαν, διασημίω, ζητῶ νὰ προσελκύσω τὸ ἐνδιαφέρον ὄψερ τινος : πράκτορες προρῶσιζον τὰ κανῶν κα εἰς τὸ ἐξωτερικόν, - προρῶσιζοντες τῆς ὁμορφίης τοῦ ἑλληνικοῦ τοπίου.

προρῶσις [ὁ] νεώτ. ἡ ἐνέργεια ἢ ἡ ὄργανωσις προρῶσις βλλ. : τελεῖαι ἐξουδετερωθῆ ὁ μολασετικὸς προρῶσις.

προρῶσις [ὁ] νεώτ. κ. δημ. βηλ. -ἰστρία, ὁ ἐνεργῶν προρῶσις βλλ., ὁ προρῶσις τῆν διάδοσιν ἀρχῶν, δοξασίων κλπ. : προρῶσις ἐστὶ τὸ κομμουστικὸν - ἐξῶν θρησκευμάτων' || ὁ ἐνεργῶν ὁποστηρίζων ἀντιλήψεις, τρόπον ζωῆς, διαδιδάσκω ἢ τακτικῶς : προρῶσις ἐστὶ τοῦ ἡθρησκίαν - τοῦ ἀθλησμοῦ.

προρῶσις-ἰδος-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνήλικος ἢ ἀναπερῶμενος εἰς τὴν προρῶσις ἢ τὸν προρῶ.

γανδιστήν βλ.) κ. μτ. γενικ. τὸ ἀντικειμ. ὄργανωσις προπαγονδιστικῆ τοῦ καθολικισμοῦ, ἀυλολογος προπαγονδιστικὸς τῆς φυσιοατρείας, **προπαγή**-οῦς-ές [πληθυντ.] μτν. ὁ ἐμπροσθεν ἐσπερευμένος, ἐπισημημένος, προεζέχων καὶ ἀπὸ προπαγῆς πολὺ τὸ κέρατος.

προπαθαινομα μτν. ἐπὶ ρήτορος, λαμβάνω παθητικὸν ὄφρα ἐκ τῶν πρότερον· Σώφ. Ρητ. 8,58 μ.

προπάθεια (ή) μτν. προηγουμένη αἰσθησις, ἀντιλήψις, προκατάληψις· Φιλ.ἀπ. 17Η ἐλάτι ἐστὶ προπάθειά τις ἢ εἶδ. προαίσθησις πάθους, ἀλγους· κτ. πληθ.· Πλάτ. Ηθ. 666 D· 2) εἶδ. προαίσθησις προδήλων ἀσθενείας, προηγουμένη ἐκδηλωσις συμπτωμάτων νόσου τινός· αὐτ. Ηθ. 127 D μάλιστα δὲ προφυλακτικὸν ἐν ταῖς προπαθείαις καὶ προαισθησίαι.

προπαθῆ-οῦς-ές μτν. ὁ πρότερον πάσχειν ἐκ τίνος· Φιλ. 2,595 [πιθ. ἐσφ. ἀπὶ προπαθῆσι].

προπαίδευσις-έω μον. προηγουμένη παιδεία, προδιδάσκω, νοθεύω τε κτ. κλητ. Παμφ. 57C.

προπαίδεια (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. κ. παρ. παιδεία ἢ προπαισκευαστικὴ διδασκαλία· Σούδ. ἐτὰ πρῶτα μαθητῶν· Πλάτ. Πολ. 536D λογισμῶν τε καὶ γεωμετριῶν καὶ πάσης προπαιδείας ἢν τῆς διαλεκτικῆς δεῖ προπαιδευθῆναι· 2) νεώτ. κ. δημ. συνήθ. προπαίδεια βιβλιάριον στοιχειώδους ἀριθμητικῆς περιέχον τὴν διδασκαλίαν τῶν τεσσάρων ἀπλῶν ἀριθμητικῶν πράξεων, ἐν χρ. παρὰ τοῖς μαθηταῖς τοῦ δημοτικῶν σχολείου.

προπαίδευμα-ατος [τὸ] μτν. προκαταρκτικὸν μῆθημα, γύμνασμα· κτ. πληθ.· Φιλ. 1,157 ἐγκύκλια προπαίδευστα.

προπαίδευσις-εως [ή] μτν. κ. νεώτ. ἢ προπαισκευαστικὴ παιδεία, ἢ προπαίδεια· Γρηγ. Νύκτα 2,72D, αὐτ. 727 B, Ἀσκληπ. Μετὰσ. 134,12.

προπαίδευτικὸς-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν προπαίδευσιν βλ.· προπαίδευτικὴ διδασκαλία ἢ τὸ θηλ. ὡς οὐο. παιδεία προπαισκευαστικὴ πρὸς τὴ· φιλοσοφικὴ προπαίδευτικὴ [αὶ διὰ τὴν φιλοσοφίαν προπαίδευσαι ἐπίστημι, ἰδ. ἡ Ψυχολογία καὶ ἡ Λογική]. **προπαίδειος** κ. νεώτ. ἐκπαίδεῶς διδάσκαλος προκαταρκτικῶς προδιδάσκω, προμυμνάω τινά εἰς τὴ· Κλημ. Ἀλ. 484· κ. παθ. προηγουμένως διδάσκαλος τινά, ἐκμανθάνω μτ. γενικ. συγκρ.· Πλάτ. Πολ. 536D· κ. ἀπολ.· Ἀριστ. Πολιτ. 1337a, 19 εἶπὶ δὲ πρὸς πάσας δυνάμεις καὶ τέχναις ἔστιν ἄ δεῖ προπαίδευσθαι, Σέξτ. Ἐμπ. Μαθ. 6,29.

προπαίδουσι-έω μτν. προηγουμένως τεκνοποιῶ· Ἐρμ. Τρισημ. 2,στοδ. 1,49,44.

προπαίω παίζω ἐμπροσθεν, ἐνώπιον· Ἄνοκρεόντ. 2,352 [ἐκδ. Βεργκ' 3].

προπαίωμι μον. κ. δημ. προκαταλαμβάνω τινά ὀμολογῶντα, ἀπαντῶ εἰς τινος προαυτὸ οὗτος περὶ ὧσα τὴ διατύπωση τῶν ἀκρίβειων, τῶν ἀντιλήψεων του, πρὶν προλάβῃ τὰ τελευτήσασθαι τὴν ὀμλία του· ἀφασί με σοὺ τὰ ἐζήγησας, μὴ μὲ προπαίρω· 2) ἐπιτιμῶ τινά αὐστηρῶς, μετ' ὀργῆς ἐπιπλήττω, ὀνειδίζω, μαλώνω, φέρομαι πρὸς τινά σκαιῶς, ἄ ἀνομοῖνον, παίρω μὲ τὸ ἄγριον· Διγεν. Ἀκρ. 2057 μὴ μὲ προπαίρωσ ἄσπιον ὅτι μετὰ κλεψιάς ἐπήρα σε καὶ ἔσπυρον, - μὴν τὸ προπαίρωσ ἔσει τὸ παιδί· 3) σπευδῶ εἰς συνάντησιν φιλικῶν τίνος προσώπων, προσηνῶν· δ. τραγ. ἐν Πισάπ. 1, κ. Γλωσσ. 303 καὶ δὲν προβάλλ' ἢ λυγρῆ ἄν' ἴτη γὰ μὲ προπαίρω· 4) ἐπιλαμβάνομαι ἐνεργείας τίνος πρὸ αἰσθητότε ἄλλου, προλαβαίνω· Κορ. Ἀτ. 4,461.

πρόπασι-αδος [ή] παρὰ Λακεδαιμόνους ὁ μέγιστος τεσσάρων ἐτῶν πατῆς· Ἀέλιος Ἡρόδοτος ἐν Stein Ἡρ. 2,465· 2) Ἡα. ἐμιστροπός.

πρόπασι ἐπίρρ. πρὸ πάλλω, πρὸ μακροῦ χρόνου, ἀπὸ πολλῶ παλιά· Ἀριστοφ. Ἰνν. 1155 καὶ χιλιόπασι καὶ πρόπασι πάσι πάσι, Πλάτ. Ηθ. 674P, Λουκ. ΖΤραγ. 26, Θεμιστ. Λογ. 2,38A πάσι καὶ πρόπασι.

πρόπασιος-ον μτν. κ. μαν. συγκρ. προπασιότερος, ὁ ἴσταν παλαιός, παμπάλαιος· Συνέσ. 132B, Ὀρειδ. 5,33,1) προπασιῶσι οἶνος. Ἀέτ. 13,14 προπασιῶν ἑλιών ἢ μον. κ. συγκρ. ὁ παλαιότερος ὡς πρὸς τινά· Τζέτ. Χιλ. 2,173.

πρόπασιω μτν. παλαιῶς, ἀγωνίζομαι πρότερον, μτ. δοτ.· Ἡλιόδ. Α18,2,7 ἔρωτι προπασιῶσας ἠτήθη ἰδ. γρ. προπασιῶσας.

πρόπασιῶ-ώ μτν. διατηρῶ τὴ ἐπὶ μακρῶν χρόνων, ἔωσ' οὐ παλαιῶθῃ· Ρούφ. π. Ὀρειδ. 4,2,16.

πρόπασις (ή) μτν. ἡ ἰδιότης τοῦ προπασιῶντος βλ.· κ. πρόεχόντος, ἐξέχοντος· Σέξτ. Ἐμπ. Μαθ. 8,219 ἢ τῶν ὀπίωτων προπασις.

πρόπασις-οῦς-ές [πάλλω] μτν. ὁ πρόεχων, προεζέχων· Φιλῶστ. Γυμν. 25,21 ὄφθαλμῶν προπασιῶν, Ἄδομ. Φυσιογ. 2,2' κ. συγκρ. ἢ Πολυδ. 4,138 τὸ γένειον προπασιότερος ἢ διαγωγμῶντος· Φιλῶστ. Γυμν. 30,1) φάρυγγ προπασιῶς.

πρόπασις ἐπίρρ. Ἡα. θαφῶς.

πρόπασιθῆμος-ον μον. ὁ ἀρχίθην κοινός τοῖς πᾶσι· Δωρὸθ. 1821B.

πρόπασιον [τὸ] νεώτ. ὄργανο χημ. κοροραμῆ-ος ὑδραγονάνθραξ ἀποτελεῖ ἀέριον ἄχρουν καὶ ἄσπιον, φωσφωρικό.

πρόπασι- νεώτ. α' συνθετ. λέξεων δηλοῦσαν χημικὸς ἐνώσεις συνθετῶς μετὰ τὸ προπασιῶν.

πρόπασιέρτατος [ὁ] μτν. κ. μαν. ἐκκλ. ὁ πρὸ οἰάνων ὑπάρχων καὶ πάντων ὑπέρτατος, ἐπὶ τοῦ θεοῦ· Ἐπιφάν. 1,245D.

πρόπασιος-ή-όν μτν. ὁ τοῦ προπάσιου ἢ ὁ ἀπὸ προπάσιου· Πολυδ. 3,18 Φοῖβων δὲ ἐν τῷ Ζωπύρω καὶ ἀβελατρίαν ἔθηκε προπασιονικήν.

πρόπασιος [ὁ] κ. νεώτ., νεώτ. κ. δημ. κ. ἀπολ. ὁ πατήρ τοῦ πάσιου ἢ τῆς ὑμῆρης· Ἀνδοκ. 2,26 ὁ τοῦ ἐμοῦ πατρός πρόπασιος ἰκῶδ. οἱ κείνος, Λυσί. 14,39, Πλάτ. Τίμ. 20B ἢν μὲν οὖν ἀνέστη καὶ ἀσφῶρα φίλος ἦν... τοῦ προπάσιου, Μάρκ. Αὐρ. 1,4, - ὁ πρόπασιος τοῦ ἴταν ἀγωνιατῆς.

πρόπαρ [παρὰ] πρὸ μτ. γενικ. πρὸ. Ἐμπροσθεν· Ἡσιόδ. Θ 518 Ἄτλας δ' οὐρανὸν ἐκῶν ἔχει... πρόπαρ Ἐσπερίδων λιγυφῶνων, Ἐρμ. Φοῖν. 120 τίς οὗτος... πρόπαρ ὅς ἡγεῖται στρατοῦ· 2) τοπ. πλησίον, παρὰ, κοντά· Ἀπολλ. Ρ1,454 φελλάδα χευάμενοι πολλοὶ πρόπαρ αἰγιαλοῦ· 3) ἐν ἐπίρρ. χρόν. σημ. πρότερον· Αἰσχ. Ἰκ. 791 πρόπαρ θαυσάσας δ' Αἰδῶς ἀνάσσει.

προπαράδωλα πρότερον παραβάλλω, τίθωμι πλησίον, ἐμπροσθεν τίνος· Ἀλέξ. Τρακλ. 1,1) 2) μέσ. ἐκ τῶν πρότερον τίθωμι τὴ πλησίον ἐμοῦ πρὸς ἐμὴν χρῆσιν, ἀποθεῶμαι, βάζω κοντά μου· Θουκ. 7,5 ἐτέλιχε... τοῖς Αἰθίοψιν χρόναισθε οὗς οἱ Ἀθηναῖοι προπαράδωλον σφῆσιν.

προπαραγγέλλω μτν. κ. νεώτ. προηγουμένως ποραγγέλλω τινά, γνωστοποιῶ δι' ἀγγελίας· Ἡλιόδ. Α18,9,10 κρύφα τοῖς Περσῶσι προπαραγγέλλαι, Ἐπιρρ. μτ. ἀσφρρ.· Δίων Κ 46,41· κ. παθ.· Αἰν. Γουτ. 27,3' 2) νεώτ. ἐκ τῶν πρότερον ἐνεργῶ, κέρνω εἰς τινος παραγγέλιον, πρὸς ὀποσπολήν εἰς ἐμὴ ἢ ἄ. πραγμάτων.

προπαραγγέλλω πρότερον παραγγέλω, τίθωμι πλησίον, ἐμπροσθεν τίνος· Ἀλέξ. Τρακλ. 1,1) 2) μέσ. ἐκ τῶν πρότερον τίθωμι τὴ πλησίον ἐμοῦ πρὸς ἐμὴν χρῆσιν, ἀποθεῶμαι, βάζω κοντά μου· Θουκ. 7,5 ἐτέλιχε... τοῖς Αἰθίοψιν χρόναισθε οὗς οἱ Ἀθηναῖοι προπαράδωλον σφῆσιν.

προπαραγγέλλω μτν. κ. νεώτ. προηγουμένως ποραγγέλλω τινά, γνωστοποιῶ δι' ἀγγελίας· Ἡλιόδ. Α18,9,10 κρύφα τοῖς Περσῶσι προπαραγγέλλαι, Ἐπιρρ. μτ. ἀσφρρ.· Δίων Κ 46,41· κ. παθ.· Αἰν. Γουτ. 27,3' 2) νεώτ. ἐκ τῶν πρότερον ἐνεργῶ, κέρνω εἰς τινος παραγγέλιον, πρὸς ὀποσπολήν εἰς ἐμὴ ἢ ἄ. πραγμάτων.

προπαραγγέλλω πρότερον παραγγέλω, τίθωμι πλησίον, ἐμπροσθεν τίνος· Ἀλέξ. Τρακλ. 1,1) 2) μέσ. ἐκ τῶν πρότερον τίθωμι τὴ πλησίον ἐμοῦ πρὸς ἐμὴν χρῆσιν, ἀποθεῶμαι, βάζω κοντά μου· Θουκ. 7,5 ἐτέλιχε... τοῖς Αἰθίοψιν χρόναισθε οὗς οἱ Ἀθηναῖοι προπαράδωλον σφῆσιν.

προπαραγγέλλω μτν. κ. νεώτ. προηγουμένως ποραγγέλλω τινά, γνωστοποιῶ δι' ἀγγελίας· Ἡλιόδ. Α18,9,10 κρύφα τοῖς Περσῶσι προπαραγγέλλαι, Ἐπιρρ. μτ. ἀσφρρ.· Δίων Κ 46,41· κ. παθ.· Αἰν. Γουτ. 27,3' 2) νεώτ. ἐκ τῶν πρότερον ἐνεργῶ, κέρνω εἰς τινος παραγγέλιον, πρὸς ὀποσπολήν εἰς ἐμὴ ἢ ἄ. πραγμάτων.

προπαραγγέλλω πρότερον παραγγέλω, τίθωμι πλησίον, ἐμπροσθεν τίνος· Ἀλέξ. Τρακλ. 1,1) 2) μέσ. ἐκ τῶν πρότερον τίθωμι τὴ πλησίον ἐμοῦ πρὸς ἐμὴν χρῆσιν, ἀποθεῶμαι, βάζω κοντά μου· Θουκ. 7,5 ἐτέλιχε... τοῖς Αἰθίοψιν χρόναισθε οὗς οἱ Ἀθηναῖοι προπαράδωλον σφῆσιν.

προπαραγγέλλω μτν. κ. νεώτ. προηγουμένως ποραγγέλλω τινά, γνωστοποιῶ δι' ἀγγελίας· Ἡλιόδ. Α18,9,10 κρύφα τοῖς Περσῶσι προπαραγγέλλαι, Ἐπιρρ. μτ. ἀσφρρ.· Δίων Κ 46,41· κ. παθ.· Αἰν. Γουτ. 27,3' 2) νεώτ. ἐκ τῶν πρότερον ἐνεργῶ, κέρνω εἰς τινος παραγγέλιον, πρὸς ὀποσπολήν εἰς ἐμὴ ἢ ἄ. πραγμάτων.

προπαράδωμα μτν. κ. σγόλ. ἐκ τῶν πρότερον διδῶ ἐργησίαν τίνος διδάσκω, ἐξηγῶ, περιγράφω· Κλημ. Ἀλ. 564, Σχολ. Ἰκ. 7,401· κ. παθ.· Σωφ. Ἐπιδ. 7, Ὀρειδ. 49,25,5' 2) παθ.· Γαλ. 5,310

προπαραίνω-έω γλωσσά. προηγουμένως προπαραίνω, ναυθετώ, συμβουλεύω.

προπαραίτησις-εως (ή) γυν. ἡ ἐκ τῶν προτέρων αἰτήσις, παράκλησις: Ἀφν.Ρητ.258,280E.

προπαραίτουμαι-έομαι γυν. ἐκ τῶν προτέρων αἰτούμαι τι, προπαρακαλῶ: Ἀφν.Ρητ.251E.

προπαρακείμαι πάβ. ἐκ τῶν προτέρων παράκειμαι, ἀπό πρην εἰς μὴ πλησίον, κονιά: τὸ .. προπαρακείμενον πρὸ τῆς παραθέσεως.

προπαραλαμβάνω γυν. προηγουμένως λαμβάνω τι παρὰ τινος, παίρνω ἀπὸ κάποιου: Δίων Κ 49,18' || κ. ὡς παθ. προπαραλαμβάνομαι ἐν εἰδ. σμν. ἐκ τῶν προτέρων γίνομαι ἀποδεκτός: Ἀμύν. εἰς Ἀριστλ. Ἀν.Πρ.67,15 προπαραλαμβάνομαι ἀποδέσει: 2) ἐκ τῶν προτέρων χρησιμοποιοῦ, μεταχειρίζομαι, παθ.: Ὀρειδ.ἀπ.49 προπαραληφθειῶν τῶν .. ἐμπλάστρων 3) αὐτῷ, ἀναφορ. πρὸς τὴν ἐμνηνον περίοδον, ἔχω πρωτότερα, πρώτως: Σωφ.1,2L.

προπαραλήγω σχόλ., μων., νεώτ. κ. δημ. εἶχρ. ἐν τῷ χρ. τοῦ θηλ. ἡ προπαραληγούσα ἴεν. συλλαβῆ ἢ συλλαβῆ ἢ πρὸ τῆς παραληγούσης βλ.: Σχόλ. Ἀριστφ.Βάτρ.1455, Εὐστ.15,34, -ὅταν ἡ λέγουσα εἶναι μοκρά, ἡ προπαραλήγουσα δὲν το-νίζεται: 2) κ. ἐν τῷ μέτ. τ. μτ. δοτ. δηλοῦσης τὸν διὰ τινος γράμματος σχηματισμὸν τῆς προπαραληγούσης: EM 308,49 προπαραλήγεσθαι τῷ α.

προπαραλούμαι γυν. προηγουμένως παραλούμαι, χαλαροῦμαι, ὄψισται παράλυσαν: Γαλ. 3,668 τοῦ νεύρου προπαραλυθέντος.

προπαραμονή (ή) νεώτ. κ. δημ. ἡ πρὸ τῆς παραμονῆς ἡμέρα: τὴν προπαραμονὴ τῶν Χριστουγέννων διακόπτουν τὰ σχολεῖα.

προπαραμυθῶμαι γυν. ἐκ τῶν προτέρων ἐξηγῶ, ἐκθέτω, διερμηνεύω: Σέξτ. Ἐπιλ.Μαθ.9,293.

προπαρασημαίνομαι μων. παθ. πρότερον σημεῖομαι, δηλοῦμαι: Εὐστ.133,14 ὡς προπαρασημαίνθη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων.

προπαρασκευάζω κ. νεώτ. παρασκευάζω τι, εἰτοιμάζω τι πρότερον, ἀπὸ πρην, προετοιμάζω, μτ. αἰτ. τοῦ ἀντικειμ.: Πλάτ. Πολιτ.308D καθάπερ ὄψαντικη τοῖς τε ζῴουσι καὶ τοῖς τὰλλα παρασκευάζουσι δσα πρὸς τὴν πλῆξιν αὐτῆς, αὐτ. Πολ.429D, -οὐ ἀγρότου παρασκευάζουσι ὑπαδοχὴν εἰς τὸν θουρυγόν κ. μτ. δοτ. χριστ.: Ξεν. Ἀπομν.2,2,5 καὶ τοῖς μέλλουσιν ἐσεσθαι πασι, προπαρασκευάζει πάντα, δσα ἀν οἴηται συνοσεῖν αὐτοῖς πρὸς τὸν βίον: 2) ἐν εἰδ. σμν. προετοιμάζω τι, καθιστῶ εἰσιμον, πρόσφορον εἰς τὴν ἐπιτέλειαν ὑπαραμένης τινος λειτουργίας: εἰδ. ἀναφορ. πρὸς ζῶα: Ἀριστλ.Ζ1613ε,4 εἰσπίτει τοῖς νεοττοῖς διοινόντὸ στόμα, προπαρασκευάζων πρὸς τὴν τροφήν: ὡς νεώτ. ἀναφορ. πρὸς πρόσωπα, προπαιθεῖω πινά εἰς τι, προετοιμάζω πινά διὰ διδασκαλίας πρὸς τινε σκοπὸν: τὸ φροντιστήριον προπαρασκευάζει τοὺς μαθητὰς διὰ τὴν εἰσοδὸν τινος εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον: 3) προδιαθέτω: Ὁσικ.2,288 πρότερον μὲν γὰρ εἶπὶ αὐτοῖς ἔλεγε καὶ προπαρασκευάζεας τὰς γνώμας: 4) μέτ. παρασκευάζομαι εἰτοιμάζομαι ἐκ τῶν προτέρων πρὸς τι: Ὁσικ.1,68 ἐκ πολλοῦ παρασκευασμένους, εἰ ποτε πολέμησονται, -τὰ κράτη παρασκευάζονται πυρετωδῶς πρὸς πάλωμον: ὡς εἰδικῶτ. προπαιδεύομαι: παρασκευάζεται γιὰ τῆς πτυχιακῆς ἐξετάσεως, -οὐ μαθητὸν ἔδεν ἴσαν ἐπαρκῆ παρασκευασομένην: 5) ὄμ. τὸ μέτ. μτ. ἀντικειμ. προετοιμάζω τι δι' ἑαυτὸν: Ἰσαί. 3,38 ἐνθάρα προπ., Δίων Κ 38,13 παρασκευάζεσθαι τὸν θυμὸν ἱερῶς ἴδων σκοπὸν: || κ. μτ. εἰδικῶτ. προδιορισμοῦ: Ὁσικ.1,57 ταῦτα δὲ περὶ τοῦ Ποσειδεῖος οἱ Ἀθηναῖοι προπαρε-

σκευάζοντο: || κ. ἀπολ. ἐκτελῶ, ἐνεργῶ τὰς προπαρασκευάσεις μου, κάνω τῆς προετοιμασίας μου, ἀναφορ. πρὸς τὰ πολεμικά: Ἀν.Τακτ.1,14, Πλάουτ. Εὐμέτὸ μὲν οὖν προπαιθεῖσθαι τὴν ἐφοδὸν αὐτοῦ τὸν Εὐμένεα, καὶ παρασκευασσάσθαι...

προπαρασκευασμα-ατος (ή) σχόλ. ἡ ἐκ τῶν προτέρων παρασκευή, ἡ προηγουμένως γενομένη εἰτοιμασία: Σχόλ.Εὐρ. Ἰων.675.

προπαρασκευαστής (ὁ) νεώτ. ὁ παρασκευαζόμενος, προετοιμάζων εἰς τι, εἰδ. ὁ προπαιδεύων.

προπαρασκευαστικός-ή-ων γυν., μων. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς παρασκευαζομένην βλλ., προετοιμασίαν: Ὁέων Σμ.16E, Φιλάργ. π. Ὀρειδ.5,17,4, Εὐστ.1619,1, -χωρὶς νὰ λάθῃ ἀκόμη τὴν ἐντολήν, προέβη εἰς παρασκευαστικὰς ἐνεργείας, -προπαρασκευαστικὰ δασκασίαι: || εἰδ. στρατιωτ. ναυτ. παρασκευαστικὴ διαταγὴ ἢ ἐν περιλήψει περιέχουσα τὰ ἀπαραίτητα στοιχεῖα τῆς παρασκευῆς: 2) νεώτ. εἰδ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν προπαιδεύσαν: παρασκευαστικὴ σχολή - διδασκαλία: ἐπίρρ. νεώτ. ὡς.

προπαρασκευή (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παρασκευαζέειν βλλ., προετοιμασία: Ἰην.Νοῦσ.25, Σωφ.1,66, Πρόκλ. Παμμ.6795, -προπαρασκευῆ τῆς ἐκδουρῆς - τοῦ ἀσθενοῦς πρὸς ἐγχείρησιν, εἰδ. στρατιωτ. παρασκευὴ ἐπιθέσεως: || εἰδ. ἀναφορ. πρὸς μυστικὴν τελετήν, ἀντίθ. μύσησις: Ἐρμεί. Ἀλ.Φαῖδρ.158A.

προπαρασῶ-ἄω μων. παρασῶν προηγουμένως: Πρόδρ.229.

προπαρατάσσω γυν., ἀττ. -άττω ἐμνηροσθεν, ἐνώπιόν τινος παρατάσσω: Δίων Κ 49,8.

προπαρατέλειος οὐ γλωσσά, γραμμ. ἐπὶ συλλαβῆς ἡ πρὸ τῆς παρατέλειου τῆς παραληγούσης, ἡ προπαραληγούσα.

προπαρατήρησις-εως (ή) γυν. ἡ προηγουμένη, ἡ πρότερο παρατήρησις: Γαλ.19,396.

προπαρατίθημι γυν. προηγουμένως, πρότερον παρατίθημι τι, παρουσιάζω ἐν τῷ μέτ. τ.: Ἀθην.53C νότερον παραπροτίθεσθαι δεῖ τὰ τραγικοῦ .. ἢ οὐ, ἀλλὰ μετὰ τὸ δεῖνον, αὐτ. 120C: 2) ἐκθέτω, περιγράφω τι πρότερον, διὰ περιγραφῆς παρουσιάζω κ. παθ.: Κλήμ. Ἀλ.325.

προπαραχωρῶ πάβ. προηγουμένως παραχωρῶ εἰς τινά κ. παθ.: Πλάτ. Ἐνεκα τοῦ τὸ ἄλλο ἡμισυ προπαρακεχωρηθῆσαι.

προπαραεγγυῶ-ἄω ἐκ τῶν προτέρων ἐγγυῶμαι, παρέχω προκατοβολικὰς ἐγγυήσεις: Ἀνώμ.η.Σουῖδ.

προπαραέρχομαι πάβ. παρέρχομαι ἡδῆ: Πλάτ. ἀπὸ τοῦ προπαραελθόντος ἔτους.

προπαραέρω ἐκ τῶν προτέρων παρέρω, προσφέρω: Ξεν.Κ11,5,20 προπαραερχομαι ἑαυτὸν σοι σύμμαχον: || προκατοβολικὰς δίδω: αὐτ. Ἐβλ. 5,118 προπαραερχεῖ μοι μίαν ἡμέραν αἶνον: 2) παρουσιάζω κατὰ πρόωτον: Ἰαμβλ.Προτρ.2,1,σ'.

προπαραρίστημι γυν. ἐρμηνεύω, περιγράφω πρότερον, διὰ περιγραφῆς παριστώ: Ὀριγ.3,37A.

προπαραρθεῖν ποι. παρδδ. πρό, ἐμνηροσθεν, μπροστά, μτ. γενικ. δηλοῦσης τὸν τόπον: Ἰλ.Β 811 ἐστι δὲ τινε προπάρθεος πόλιος αἰνεῖα κολώνη, αὐτ.Ζ 307 Σκαίωιν προπάρθεος πυλῶων, αὐτ.Ο 66, Ὀδ.Α 107 οἱ μὲν ἔπεινα πεσοῖσι προπάρθεο θυρῶων θυρῶν ἔτερπον, αὐτ.Δ 355, αὐτ.1482, Ἡοῖδ.Α 285 τοῖ δ' αὖ προπάρθεος πόλιος κῶν Ἰηλων ἐπιπάρθεος ἔθνεων, Βοικη.5,148 πύργων προπάρθεος κίχισας, αὐτ.3,32: || ὄμ. κ. μτ. γενικ. δηλοῦσης πρόσωπον, ἐνώπιόν τινος, μπροστά σὲ κάποιον: Ἰλ.Δ 348 ἡμίλων προπάρθεος μαχοῖστο νηλεῖ χαλκῷ, αὐτ.Π 218: οὐτω κ.: αὐτ.ψ 804 ἀλλῶλων προπάρθεον ὄμιλου, περρηθῆσαν: || κ. μτφ.: Ἡοῖδ. Ἐργ.287 τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ προπάρθεον ἔθηκαν ὀδόντατο: 2) ἐν χρόν.

σημ. πρό του καιρού, πρό της ώρας: Αισχ. Έπ. 334 άρτιπρόσιος ώμορόδονος νομίμων προπάρθειεν διαμείψαι δωμάθων στυγεράν δόδον· 3) έν χρ. ώς έπίρρ. τοπ. πρόωσ, εις τή έμροσθεν, μπροστά, μτ. ρημ. κινήσεως σπρωκτικών: 'Ιλ. Ο 260 αυτόρ έγώ προπάρθεισι κίων Ιπποισι, 'Οδ. Ρ 277 ει δ' έθέλει, έπίμεινον, έγώ δ' έίμι προπάρθειεν· || όμ. άνευ έννοιας κινήσεως έμροσθεν, ένάντιον: 'Ησίοδ. Ο 769 δόμοι ήλκηντες . . θεϊνός δέ κώνων προπάρθεισι φυλάσσει έπερι του 'Αδου!· 4) ώς έπίρρ. έν χρον. σημ. πρότερον, προηγούμενος: 'Ιλ. Κ 476 τών δ' 'Οδυσεύς προπάρθειεν Ιδών Διομήδεϊ δείξεν, αύτ. Λ 734· || έν τώ παρελθόντι χρόνω: 'Οδ. Λ 483 σείο δ' . . ούτις άνήρ προπάρθεισι μακάργατος ούτ' άρ' άπίσσι, Αισχ. Άγ. 1020 τό δ' έπί γάν άπισά πεισών άπισάσιμον προπάρθειθ' άνδρός μέλαν αίμα, Εύρ. Φοίν. 1510 ή βάρβαρος ή τών προπάρθειθ' έγενεσθάν έτερος.

προπαροξυντικός-ή-όν μον. γραμμ. || συνηθίζων να προπαροξύνη τās λέξεις: Εύστ. 75,37 Αιολείας προπαροξυντικοί.

προπαροξύνω μτν. κ. νεώτ. τιθήμι τήν όξείαν, τών τόνων έπί τής προπαροξυώσεως κ. παθ.: 'Απολλ. Δύσκ. Άντων. 30,7, αύτ. 50,5, 'Ηρωιδών. 2,924, Πλούτ. 'Ηθ. 845D· 2) παθ. έν ειδ. Ιστρ. σημ. ύφισταμαι πρόωρον προσβολήν πυρετού: Γαλ. 16,708.

προπαροξυντικός-ής (ή) μν. ό επί τής προπαροξυώσεως τισιασός τής λέξεως: Εύστ. 136,39.

προπαροξυνόσων-ον μτν. μσν. κ. νεώτ. γραμμ. || τονίζόμενος έπί τής προπαροξυώσεως: Διον. Θρ. 108D, Θεώγηωστ. Καν. 67.

προπαροξυνώ-έω γραμμ. προπαροξύνω βλ. λ.: 'Ησ. έν λ. κραταίς.

προπαροξύνως έπίρρ. μτν. γραμμ. μέ τών τόνων, μέ τήν όξείαν έπί τής προπαροξυώσεως: 'Εργασ. Στάσ. 2, Φρόν. 115.

πρόσας-παντός-πασα-παν ποι. έπιπετ. τ. τού πάσ, σύμψας, όπας, όλόκληρος: 'Ιλ. Α 601 ώς τότε μέν πρόσαν ήμρας ή έλιον καταπόνα δαιτυνν', 'Οδ. 1161, Αισχ. Πρ. 466 πρόσασα δ' ήδη στονάεν έλέακε χάρσα, αύτ. Πέτρα. 548, αύτ. Εύμ. 858, αύτ. Άγ. 1011, Σοφ. ΟΤ 169 νοσεί δέ μοι πρόσας στόλας, αύτ. ΟΚ 1237, αύτ. Άντ. 859, Εύρ. 'Ορ. 972 πρόσας γέννα Πέλοπος, Παϊών Διελ. 14 πρόσας έομάς· || τώ ούδ, πρόσαν έν χρ. ώς έπίρρ. όλοσχερώς καθ' όλόκληριαν: Εύρ. Φοίν. 1504 ('Ερινόςσι δ' άδμον Οϊ-δίπιδά πρόσαν ώλεσε Ιδιόρρ. πρόσαρ).

πρόσασμα (τό) πάπ. τώ έπισπασόμενον είδος κολλυρίου: θυσαν μέλαν άστρακίνην εις χρίαν πρόσασματος.

πρόσαστικός-όδος (ή) σχόλ. τώ πρόστωπον, ή εισόδος: Σχόλ. Απολλ. Ρ 1789 10, άνάγν. παστάς.

πρόσάτων 'Ησ. έτόν πρό τής παστάδος τόπων.

πρόσάσχω πάσχω πρώτος ή πρότερον, ύφισταμαι προηγούμενος: 'Ηρ. 7,11 καλών ών κρηνοθότας ήμέας τιμωρέειν ήδη γίνεται, Θουκ. 3,82 άντιμωρήσασθαί τε τινα περί πλείονος ήν ή αύτόν ή πρόσασθην· μτ. άντικειμ.: Σοφ. ΟΚ 230, ούδειν μοιριδία τίσις έρχεται άν προσάθθ τήνικν, 'Αντιπ. 2,1,5 τών μεγάλω μέν κακά προπεσόνθότα, Πλάτ. Πολ. 376Α ούδέν δέ κακόν προπεσόνθώς κ. μτ. προσδιόρ. δηλοούτος τώ ποικιτόν στήν: 'Θουκ. 3,67 παρενόμισαν τε ού προπρόσάντες ύφ' ήμάν ισούι τυχόντες κακήσ μεταχρησίσεως· || άλλά κ.· Ξεν. Άσπιν. 2,2,5 ούτε προπεσόνθωτα ούδέν άγαθόν . . 2) κ. άπόλ. προηγούμενος ταλαιπωρούσθω, κακοπαθώ: Κάθ. Θεασ. 1,27 άλλα προπρόσάντες καθ' ύβρισάντες . . έν Φιλίπποις· 3) έν ειδ. σημ. είμαι έκ τών πρότερον άποσπομεινός, έπιτετιθευμένος, φτεσιγμένος: Πλούτ. 'Ηθ. 725Α, Πλωτιν. 4,5,2.

προπατή-έρος (ό) πάπ. ό προπάτωρ βλ. λ. **προπατορικός**-ή-όν μτν. μσν. κ. νεώτ. || άνήκων ή άναφερόμενος εις τούς προπάτορας, τούς προγόνους, προγονικός: Βαλα. 131 προπατορικών άποινώνων χρέος - προπατορική δόξα - περιουσία· || έν ειδ. έκκλ. Σερ. ό εις τούς πρώτοπλοκάστους 'Αδού και όσον άναφερόμενος: Γρηγ. Νύσα. 1,855D προπατορικών άμάρτημα ή προπατορική άμάρτια Η άμάρτια, ή τού γενάρχου 'Αδού, έκπεσόντος τής θείας έντολής, ήν πάς άνθρώπος φάσει φέρε έν έαυτώ.

προπατριάρχω μσν. γίνωμαι, διατελώ προηγούμενός πατριάρχης, ίδ. έν χρ. κτ. πορωκ. γρ.: Παχυμ. Γρηγ. Παλ. 261Α, Σέργ. Μακρ. έν Σάθ. 3,289 τήν έκ τών γραμμάτων τού προπατριάρχουσάντος Ίεραρεμύ κατά παντός τού γένους βλάθην.

προπατώ-έω πάπ. δημ. άω πατώ έπί τινος πρότερον, καταπατώ, πιέζω τι δια τών ποδών προηγούμενός· Πάπ. μισθός βοών προπατωτών έπι τή άλω· || δημ. περιπατώ, βαδίζω, ά. πορνατώ.

προπάτωρ-ορος (ό) κ. μσν. κ. νεώτ. || πρώτος πατήρ τού γένους, ό γενάρχης: Πίνδ. Π 4,89 τόν Εύφάνης . . γενεαίος προπάτωρ σός άεικον τότε, παί, 'Ηρ. 2,161 Ψάμμιος ός μετά Ψάμμύτηχον τόν έμωτού προπάτορα έγένετο ευδαιμόνεστας τών πρότερον βασιλέων, αύτ. 9,122, Εύρ. 'Ορ. 1441· || κ. περί θεών, θεωρουμένων ως γενάρχων και προστατών γένους πτός: Σοφ. ΑΙ. 389 ώ Ζεύ, προγόνων προπάτωρ, 'Ερμ. Τρισμ. π. 2 τοβ. 1,49,44 ό προπάτωρ θεός, 'Επιγρ.: όμ. : Δίων Χρ. 39,8 διόνυσος ό προπάτωρ τής πόλεως· 2) έν τώ πληθ. οι πρόγονοι: 'Ηρ. 2,169 τού 'Απρίφω και τών τούτου προπατωρών, Πλάτ. Νόμ. 717B οι προπάτορες ή μών διετηχον τά Αθην· || έν ειδ. έκκλ. σημ. οι πρωτόπλαστοι 'Αδού και Εύα: Μηνόστ. 3,7 Θεοσκ. έλάθην τών προπατωρών, άγραντες, τό έπιτήμιον· 3) ό πάππος 'Ησ. 'επροπάτωρ πατήρσ πατήρ, Φώτ. 'επροπάτωρ' ή ό πάππος ή ό πρόγονος· κληθό: Μηνόστ. 12,9, 'Ανδρ. Κρήτ. Κανών Α-μάς 'Αννης άγιών έπληρώσας τās έντεύξειξ, Κύριε, τών προπατωρών σου· 4) μτ. δημιουργός, έπινοητής τέχνης πτός ή έπιστήμης· κτ. πληθ.: Βέττ. Βόλ. 3,22 [πρόλ. πατήρ τής ιστορίας- τής Ιατρικής].

προπαύω πρότερον παύω, άγω τι εις πέρας, περί θεραπειάς: 'Ιπν. Υγρ. 1· || κ. μέσ. προηγούμενός καταπαύω, στοματώ: Διόδ. Σ 1,39 πάλην προπεσασμένω άνέμωων, Λιβάν. Λόγ. 2,62.

προπέδω (τό) νεώτ. έν τή σχυρωπική, έδαφος έπκλινές και άνοπεταυμένον μεταξύ τών πρσνών άχυρού, άκροπόλεως, μη παρέχον προκάλυμμα εις τούς έπιτηθευμένους.

προπέω μτν. έκ τών πρότερον πειθώ, προηγούμενός καταπέθω τινά μέσ.: Ναυσίμ. 2, Λουκ. 'Αλεξ. 17 έκνενο γούθν προπεσιμένου, ότι λέληθεν αύτόν ό τρόπος τής μαγγανείας.

προπεινώριον (τό) πάπ. μικρά λάγνμος, στανιμάκι: προπεινώριον έλαίου.

προπειρα (ή) ή προηγούμενή δοκιμή, ή πρότερα άπόπειρα· όδ. πρόπειραν ποιούμαι δοκιμάζω, κάνω δοκιμή: 'Ηρ. 9,48 έν 'Αθηναίοισι τε τήν πρόπειραν ποιουμένους, Θουκ. 3,86 αύτόθεν πρόπειραν τε ποιούμενοι ει . . || όμ. πρόπειραν λαμβάνω δοκιμάζω, μτ. γινέω: Αλλ. Σ 1,8,22· || ειδ. έπί άθλητικών παιδιών, προπόνησις: 'Επιγρ.

προπειρώ μτν. πρόπειρον ποιούμαι, πειρώμαι τι προηγούμενός: Φιλ. Μληκ. Βελον. 100,9 προπειρώσάντες διεκείλας άνασκαπέπει· || ειδ. γεύομαι, δοκιμάζω τι προηγούμενός: 'Ηρόδ. Ιστρ. π. 'Ορειδ. 8,3,37 προπειρώσαντες τώ φάρμακον.

προπειρώμαι-όμαι μτν. μέσ. μτ. άορ. κ. παρ. παθ. έκ τών πρότερον λαρωόμαι πείραν, προηγούμενός δοκιμάζω· Λουκ. 'Ερμ. 53 ούτε τός

προπεριαιμένοι πιστεύειν ἀξίους, Ἰωσ.ΑΙ 9,4,4, Βέττ.Βάβ.168I, Δίων Κ 51I.

προπέλλα [ή] [ἀγγλ.] δημ. νουτ. ἡ ἐλιξ ὡς ὄργανον προώσεως θαλάσσιου καὶ ἐναερίου ἀναφών.

προπεπτήριος-ον μτγν., συν. κ. νεώτ. ὁ κατά τὴν προπομπὴν συνοδευτικός, προπεπτητικός βλλ.: Ἰμέρ.Ἐκλ.13 τίτλ. προπεπτήριος λόγος || εἰδ. ἐπιθετικές: Φλόδοτ.Ἀπολλ.3,49 προπεπτητικός ὄμιλος, Μηνάτ.12,6 Σινύ.Ἄγιος Νικολάου ὄμιλος ἐξοδίου τε καὶ προπεπτηρίου || 2) νεώτ. νομ. τὸ αὐτὸ προπεπτήριον ὡς οὐα. πράξις πολιτικῆς ἢ ποινικῆς δικαστηρίου, τῆ αἰτήσεως τὸ ἐνδιαφερομένου ἐκδιδομένου, δι' ἧς διατάσσεται ἡ ἐπί ἐγγυσεὶ ἀναστολή τῆς προαποκρατήσεως προσώπου τινὸς καλουμένου ὡς μάρτυρος || εἰδικ. ἐν τῇ Ποιν.Δικονομίᾳ βούλευμα, κατόπιν αἰτήσεως πρὸς τὸ συμβούλιον πλημμελειοδικῶν, δι' οὗ ὅπο τινας προῦποθέσει διατάσσεται ἡ ἐπί ἐγγυσεὶ προσωρινῆ ἀποφυλάκισης προφυλακισθέντων || ἐν τῷ Ἐμπορικῷ Δικαίῳ ἡ ὄπερ τοῦ πτωχεύσαντος πράξις τοῦ δικαστηρίου περὶ προσωρινῆς ἀναλλαγῆς αὐτοῦ ἀπὸ τῆς γενομένης προαποκρατήσεως αὐτοῦ.

προπεπτικός-ή-ὄν μτγν. κ. νεώτ. ὁ προπέμπων, συνοδεύων, ὁ ἐν χρήσει κατὰ τὴν προπομπήν: Μέν.Ρήτ.395B προπεπτικὴ λαλιά λόγος ἐστὶ μὲν εὐφημία τινὸς προπέμπων τὸν ἀπόντα, Ἰμέρ.Ἐκλ.10I προπεπτικὸ λόγιον, Σχόλ.Ἀριστφ. Ἰππ.496 || ἐπίρρ. -ὄς: Ἰαμβλ.Πυθ.28,145.

πρόπεμπτος-ον συν. κτ. τὸ αὐτὸ. πληθ. πρόπεμπτα ἐν χρ. ὡς ἐπίρρ. πρὸ πέντε ἡμερῶν: Δημ.107B προκαλεσάμενος πρόπεμπτα καὶ τήρημα ἐπιγραφάμενος [Φώτ. ἐπρόπεμπτα] τὸ πρὸ πέντε ἡμερῶν τῆς ἐκκλησίας προγράψειν. . .), Λυσ. ἀν.265 κ. μτ. γενικ. Ἔπιγρ.

προπέμπω κ. νεώτ., μέλλ. προπέμφω, ὄδρ. προπέμφω, συνηρ. προπέμφω, πέμψω, προαστέλλω πρῶτον, πρότερον ἢ πρὸς τινα, προασπέλλω, ἐξασπέλλω, ἀναφ. πρὸς πρῶτα: ΠΛΑ 442 πρὸ μ' ἐπεμφεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγομήφων, αὐτ.Ο 367 εὐτέ μιν εἰς Αἴθρα. . . προπέμφεν, Ὄδ.Ρ 54, Ἡρ.1,60 προδρόμος κήρυκα προπέμφαντες, αὐτ.4,121, Σοφ.Ἡλ.115B, Σοκλ.1,29 ἡ ἔμψαχοι. . . προπέμφαντες κήρυκα, Ξεν.ΚΠ 2,4,23 || κ.μέα.: αὐτ.5,3,53 τὸν μὲν προστίνα προπέμπετο ἐν τῆξει, αὐτ.Ἀν.7,2,14 || κ. παθ. ἀπροεπ.: Σοκλ. 7,77. προπέμπεται: δ' ὡς αἰτῶς. . . [ἐχει γίνεαι ἀναστολή. . .] || 2) ὄμ. κ. ἀναφ. πρὸς πράγμα, πέμψω, ἀποστέλλω τὴ πρὸς τινα, μτ. αἰτ. τοῦ ἀντικειμ.: Σοφ.Φιλ.1205 εἶπρος, εἰ ποθεν, ἡ γένυν ἡ βέλων τὴ προπέμφατε. || κ. μτ. δοτ. πρῶτα: Πλά. προπέμφα σοι ἀπόδοξον ἐπιστολῶν || κ. ἀναφ. πρὸς λόγους, φήμις, γνωστοποιῶ, κοινοποιῶ, ἀγγέλλω: αὐτ.Ἡλ.155 ἐμοὶ σοὶ παλλάκις φήμις λάθρα προπέμφες ὁσῶ κ.: αὐτ. Ἀντ.1287 ὡ κακάγγελτά μοι προπέμφες ἀχη || 3) ἐπί πράγμα, ἐπέμψω: Αἰσχ.Ἀγ.820 συννήσκουσα δὲ σποδὸς προπέμφε πίνωας πλάουτο πνοὰς || 4) πρὸς τινα, ἐπέμψω: Σοφ.Φιλ.105 ἰούς γ' ἀφίκτου καὶ προπέμντας φόνων || 4) κ. νεώτ. συνοδεύω τινὰ ἀπερχόμενον, ἰδίως τιμητικῶς, ἐξπροδοδῶ: Ἡρ.1,11 θεράποντος, δε με προπέμπων ἐξω πόλιος. . . αὐτ.3,50, Αἰσχ.Πέρσ. 530, Σοφ.ΟΚ 1667 ποῦ δ' οἱ τε παῖδες, χολ προπέμπωντες φίλων, Εὐρ.Ἰππ.1099 τ' ὡ νῆοι μοι. . . προσέειπα ἡμᾶς καὶ προπέμφατε χθονὸς [ἀπερχομένου ἐκ τῆς χώρας], Ἀριστφ.Βάρτ.1525 προπέμτες. . . τοῦτον μέλειαι καὶ μολτασίαι κελαιοδόντες, Ἀντιφ.116, Πλά. προπέμψομαι καμψίλος Πολύκαρπον, τὸν ἀπερχόμενον πολλοὶ προπέμψω μὲν τῶν σταθμῶν || κ.μτφ. παθ.μεταφέρομαι, μεταθίττω ἀπὸ μιᾶς καταστάσεως, ἐπιδρά-

σεως εἰς ἄλλην Πλάτ.Ἠθ.37B ἴνα. . . ὅπο ποιητικῆς ἐπὶ φιλοσοφίαν προπέμψηται || εἰδ. συνοδεύω εἰς πομπήν, ἐπὶ γαμηλίᾳ τελετῆς: Ξεν.Ἐλλ. 4,19 ποίαν γὰρ νύμφην πῶποτε τοσοῦτο ἰππετικὸ καὶ πελτασταὶ καὶ δολίται προπέμψων. . .

5) ἀποδοξῶ νεκρὸν μέχρι τοῦ τάφου, ἀκολουθῶ ἐπιθάσειον πομπήν: Αἰσχ.Ἐπ.1064 πῶς τολμήσω μήτε σοὶ κλάειν, μήτε προπέμειν ἐπὶ τύμβῳ, Πλάτ.Νόμ.800F ἢ παρὶ τούτοις τελευτήσαντας μισθοῦμενοι Καρικῆ τὴν μῶση προπέμψοιαι τούτοις τελευτήσαντας μὲ καρικῶς φῶδος συνοδεύουσι || κ. παθ.: Πλάτ.Μενέ.236D πορεύονται. . . προπεμφθέντες κοινῇ μὲν ὅπο τῆς πόλεως, ἰδία δὲ ὅπο τῶν οἰκείων ἀναφορ. πρὸς μελλοθανάτους: Ἰσοκρ.10,27 ἰδῶν αὐτοὺς ἀγομῆσιν καὶ πανδημει προπεμπομένους ἐπὶ θάνατον ἀνομοι καὶ προῦπτον ἰπερὶ τῶν ἀποστελλομένων ὡς θυμάτων τοῦ Μινωαῦρου || 6) κατὰ πόδας ἀκολουθῶ, παρακολουθῶ τινα: Ξεν.Ἐλλ.7,213 μικρὸν δ' αὐτοῖς πρὸς τὸ δρῆτον προπέμψαντες ὁ Φλειδαῖος, **προπεπτικός** [ἰ] σχόλ. ὁ πατήρ τοῦ πενθεροῦ, **προπεπαινῶμαι** παθ. πεπαινῶμαι, ὠριμάζω πρότερον: Ἰππ.Ἐπιδ.4,28.

προπεπτόνη [ή] νεώτ. φυσιολ. κ. πρόπεπτος οὐσία οὐσία διάμεσος μεταξύ λευκωματωδῶν οὐσιῶν καὶ πεπτόνων, πρῶτον τῆς γαστρικῆς ἢ τῆς παγκρεατικῆς πέψης τῶν λευκωματωδῶν οὐσιῶν ἢ πρωτεΐση ἢ λευκωμάτωσις.

προπεπτονοῦρα [ή] νεώτ. Ιατρ. ἡ ἐπὶ τινων παθολογικῶν καταστάσεων, ἰδίως δὲ ἐπὶ θωρακῶν καὶ ὀστεομακίας, ἀπανάτωσα ἐν τοῖς οὖροις παρουσία προπεπτικῆς βλλ.

προπεραίνω μτγν. περαίνω, τελειώνω τι πρότερον, παθ.: Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.26,11 ἢ πρὸς ἀπάντων προπερασμαίνω γνώσει.

προπερασμένους-η-ο δημ. ὁ προπεραθῆναι βλλ.: τὴν προπερασμένην ἔδδομάδα, -τὸ προπερασμένο Σέβαστο.

προπεριελάω-έω μτγν. περιτυλίσσω τὴ πρότερον, προτυλίσσω τι, παθ.: Ἡρόδ.Χερ.π. Ὀρειδ.49,91 προπεριελημένος ἐρίψω.

προπεριελάω μτγν. περιελάω, περιτυλίσσω πρῶτον: Αἰν.Τακτ.31,20.

προπερικαθαίρω μτγν. πρότερον περικαθαίρω, καθαρίζω ὀλόγωνα: Διοσκ.Ἐπι.1,196, Γαλ.12, 878, Ἀλξ.Γραλλ.3,215.

προπερικεκαίω μτγν. προτυλίσσω ἴθυσαι. ἀπόκειμαι περὶ: Σωφ.1,76.

προπερικλύζω μτγν. κλύζω, πλύνω προτυλίσσω: Σωφ.2,86.

προπεριελάω μτγν. προπεριελάω ἐξω νῦθω, κλύω, ὀλόγωνα: Γαλ.13,379, Ὀρειδ.ἀπ.114.

προπεριπατῶ-έω μτγν. προτυλίσσω περιπατῶ: Διοσκ.ἀπ.14, Ἀντιπλ.Ἰσ.Ὀρειδ.6,91, Γαλ.11,311.

προπεριελάω-εως [ή] μν. γραμμ. ὁ διὰ περιεπιεμένης τοισμῶς τῆς παραλογισμῶς: Εὐστ. Ὄδ.1962,35 προπεριελάω τὸ ἡμιν.

προπερισπῶ-άω μτγν. σχόλ. κ. νεώτ. τονίζω διὰ περιεπιεμένης τὴν παραλογισμῶν λέξεως: Σχόλ.Ἀριστφ.Ἰππ.21 κ. παθ.: Γαλ.1812,5B || ὁδ. τὸ αὐτὸ τῆς παθ. μτγ. προπερισπῶμενον ὡς ὀδ. λέξις τονιζομένη διὰ περιεπιεμένης εἰς τὴν παραλογισμῶν: Ἡρωδιαν.110.

προπερικαρῶσσω μτγν. ἐγκαρῶσω, ἐντέμνω τὴ κλύω προτυλίσσω, σκολλίζω ὀλόγωνα ἀπὸ πρῖν, ἐν χρ. τὸ ὄδ.: Διοσκ.3,80.

πρόπερι ἐπίρρ. δομ. τ. τοῦ προπέριαι βλλ.

προπεριεπίσσω-η-ο δημ. κ. -ός ὄτ. τοῦ προπεριεπίσσω βλλ.

προπεριεπίσσω [ή] ἐπίρρ. κ. νεώτ. δημ. κ. πρόπεπος, ὄτ. κ. προπεριεπίσσω Γ' Ἀπολλ.Δύσκ.Ἐπιρρ.166,25, Φρῶν.Σοφ.Παρ.105B ὄμ. δ. τ. οὗτος ἀπαιτεῖται κ.

ἀπὸ τὸ μέτρον : Φερεκρ.182) κατὰ τὸ πρὸ τοῦ παρελθόντος ἔτος, πρὸ δύο ἐτῶν, ἐν ἔτος ἀπὸ πέρας : Πλάτ.Εὐθ.272f, Λυσ.9.4 ὀφεικόμενος προπερυσιν εἰς τὴν πόλιν, - προπερυσί διωρισθεῖ.

προπερυσινός -ή-όν κ. νεώτ., πόλ. προπερυσινός, δημ. προπερυσίνος-η-ο κ. προπερυσίνος κ. προπερυσινός ὁ κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος γενόμενος ἢ ὀριστούμενος : Θεόφρ.Φ13,12,4-ἡ προπερυσινή μεγάλη πλῆθμυρα, - κοστούμι προπερυσίνο.

προπέσσω μτγν., ἀττ. προπέτω, παθ. παρακ. προπέσμαι (Γαλ.Χρ.Μορ.14,10) ὄπαφρ. προπέσθαι (Ἄρτ.Χρον.Νουα.1,3), πέσσω, χωνεύω τι προηγουμένως : Γαλ.Χρ.Μορ.7,9.

προπέταμαι μτγν., ὄφρ. -επιτάσθην, πετώ ἐμ-προσθέν τιος : Ἀθῆν.9,395Α μίος προπετασθείσης ἐκ τοῦ πελόδους περιστέρου.

προπεταννῶμι κ. νέω ἐκτείνω ἐμπροσθέν μου προπέτασμά τι, ἀπλώνω τι πρὸ ἐμοῦ τὸ ἀμυγνί-τιον, πρὸς προφύλαξιν : Ξεν.ΚΠ.4,2,23 ὄμιος ἀδούρος προπετασσαντες ἡμῶν κ. παθ. : Ἀριστ.φ.ἀν.104 κυλικεῖοι τοῦδόντων προπετάται 2) μτφ. : Δίων.Κ 52,7 σχῆμα κὶ σκιαγραφίαν πολιτείας . . πρὸ τῆς ἀληθείας προπεταννῶντας.

προπέτασμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. πᾶν ὃ, τι δύναιτο καὶ καλύψει τὴν θέαν τῶν ὀπισθεν αὐτοῦ προσώπων ἢ ἀντικείμενων, παραπέτασμα, κουρτίνα ἢ νεώτ. στρατ. πᾶν φυσικὸν ἢ τεχνητὸν κώλυμα ἱκανὸν τὸ προσφύλαξαι ὀπὸ τὸ βλεπόμενον καὶ ὀπὸ τὸ βλήματα τοῦ ἐχθροῦ 2) μτγν. μτφ. : Θεμιστ.ἀδγ.13,165C ὁ λόγος μεθήμενος τῶν προπετασμάτων αὐτοπροσώπουσι διαλέγεται.

προπέταια ἴη κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ προπετασ- τοῦς, ἡ εἰς τὸ ἐμπροσθεν πτώσις, κλίσις ἢ δδ. μτφ. ἀκίριος καὶ ἀλόγιστος σπουδῆ, ἀπερίσκεπτος ὀρηθ, βία, ἀδίκουσια, νεώτ. εἰδ. ἡ περὶ τὸ λέγειν ἀσάθεα : Ἰσοκρ.5,9, Ἀριστλ.ΗΝικ.150b,19, Δημ.420 ἐπιλήττων κὶ λοιδορούμενος τῆ τοῦ Τμήροιο προπεταίω, αὐτ.526, αὐτ.622, αὐτ.663, αὐτ.1097. 2) μτγν. ἐπιεπιμένει, ἐδιδόμενος κρι- σίς : Γαλ.Ψυχ.Ποθ.2,6 3) ὄμ. ἀσάθεια : Πολύδ.10,6,2 4) ἐπὶ τῆς ἰσῆς, προεσχῆ, προβλή, πέταγμα πρὸς τὸ ἔξω : Σωφ.1,103 ἢ κ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν : Γαλ.18,2,301, Ἄετ.7,2.

προπεταῖω μτγν. κ. μαν. ἔμαι προπετής φέ- ρομαι ἢ πράττω τι προπεταῖω, πρὸς προπεταῖος : Γεώργ.Σὺγκ.565,Γ κ. μέα. : Σέξτ. Ἐμν.Πυρρ.1,20, αὐτ. 205, αὐτ.Μαθ.9,49.

προπέτηλεν ἴα. «ἐπιποιεῖται ἀπὸ τοῦ προπι- πτεῖν».

προπηθέης-οῦς-ἑς (προπιπθῶ) κ. μαν. κ. νεώτ., νεώτ. κ. δημ. κ. προπηθῆς, νεώτ. θηλ. -ις-ιδος, δημ. -έτισος, ὁ εἰς τὸ ἐμπροσθεν πεπαικώς, κεκλι- μένος, ἠλιθώμενος Σουδῶ. ὁ ταῦμπροσθεν νενευ- κόμενος, δδ. ὁ προέχων, προκίππων, προνοῶν : Ἰνπ. Προν.3, αὐτ.Κωακ.487 προπηθέης ἐπὶ πόδας, Ἀρι- στλ.Ζ1712a,29 προπηθέης ἀν ἐγίνετο ἡ βῆσις, Διοκλ.ἀν.142 ἢ ὁ κλίων πρὸς τι, ὁ πίπτων πρὸς τι ἢ πρὸ τινος : Ἰνπ. Ἀρθρ.1 κεφαλή τοῦ βραχι- ονος προπηθέης ἐς τοῦμπροσθεν, αὐτ.31, Ξεν.Ἰνπ. 1,8 ὁ μὲν ἀσχήν . . μὴ προπηθέης πεφύκοι ἢ ὁ ἔχων ποῖαν τινα κλίσιον τοῦ ἐπεροῦ τῶν ὤμων : Γαλ. 1,623 2) ὁ κίππων, κεκυρωτός, κυρτός, κεκυρω- μένος : Ἀριστλ.Φυσιογν.807b,31 μὴ ὀρθός ἀλλά μικρὸν προπετώτερος 3) ὁ ἐρριμύμενος ὁ πε- σῶν χαμαί : Σωφ.Πρ.701 κείται προπηθέης ἰπὸ κά- ταγμα 4) προκλίνας, ἐν πτώσει ἐρισκόμενος : αὐτ.976 ζῆ γὰρ προπηθέης 5) ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὁ ἔχων προπεταῖον βλλ.4), προεχέων, προ- βέλλων : Πολύδ.1,189, Φιλόμ.π. Ορειδ.Συνθ.8,10, Ἄ- λεξ.Ἀφρ.Πρ.2,22 ἢ κ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν : Πολύδ. 4,68 ἢ κ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν : αὐτ.134 6) μτφ. ὁ δὲ κλίσεως ἐγγίζων εἰς τι : Εὐρ.Αἰα.909 πολιτῶ

ἐπὶ χαίρας προπηθέης, αὐτ.Εὐ.150 7) ὄμι. ὁ ἐπιρρηθῆς εἰς τι : Πλάτ.Νόμ.792D μὴτ' ὀνὸν αὐ- τὸν προπηθῆ πρὸς τὰς ἠδονὰς γιγνόμενον δάκν, Ξεν.Ἰλλ.23,15, αὐτ.6,5,24 ἢ κ. μτ. ὄπαφρ. : αὐτ. 2,3,30 8) ὄμι. ὁ ἀσκεπτος, ἀπερίσκεπτος : Ἀ- ριστλ.Ρητ.1049b,31 προπηθῆ ἄγειν τὸν ἀκροατὴν

9) κ. μαν. κ. νεώτ. ὁ ἀκίριος καὶ ἀλόγιστος προτρέχων, ἀσάθης, ἱταῦς, θρασύς : Αἰσχ.1,191 προπηθέεις ὄματος ἄλογοι, Ὑπεριδ.Δημ.ἀν.6, Μέν.Περικ.44, Ἀριστλ.ΗΝικ.150b,26 ἡ προπηθέης ἀκρασία, Ἀλκιφρ.3,57 προπηθέης γλώσσα ἢ κ. ἐπὶ πρσ. : Ἀριστλ.ΗΝικ.116a,7 οἱ θρασύεις καὶ προπηθέεις, αὐτ.Ζ1608b,1 τὰ θήλα . . ἰδὼν ἀρρέ- νωνι προπετώτερος, Θεόδοιμ.Ἰστ.268 μινικός καὶ προπηθέης ἐπὶ τῶν κινδύνων, Ἀρρ.Μεσσηνίας 4,13,5, Αἴν.4,89 οἱ γλώσσῳ προπηθέεις, Σέργ.Μοκρ.ἐν Σάβ.3,259 ἰσχυρογνώμων καὶ προπηθέης γενόμε- νος ἢ τὸ οὐδ. προπητέεις ὡς οὐδ. ἡ προπέταια βλλ.1) : Ἰνπ.Ἰηρ.1 10) ἐπὶ κλίρω, ὁ οἰσὲν ἀσάθεος ἐκπασόμενος, ὁ ἀπροσδοκίως ἐμ- φανίζομενος : Πινδ.Ν.6,71 παῖ, σέ τ' ἐνόσησι καὶ Πολυτρίβων κλάρος προπηθέης ἀνθεῖ Ὀλυμπί- δος 11) ὀνόητος, μωρός : Ἰσοκρ.1,15 προπηθέης γέλιος 12) πρόωρος : Ἐπιγρ.Μεσσηνίας 13) ὁ ὑποκείμενος εἰς κινδύνους : Μέν.382 ἐμφηρον δέ καὶ προπηθῆ βίων 14) ἀμρόνιοι προπηθέεις ρυθμίζομεντες : Διοκ.Ἀλ.Δημ.40 15) ἱστρ. ὁ ὑποκείμενος εἰς διαρροίαν : Ἀθῆν.13,554D ἐτύγ- χανε δέ ἡ μὲν αἰτίαν ἔχουσα λιθίαν, ἡ δέ κοι- λίαν προπετώτερον ἔχειν.

προπητόμαι μτγν. κ. μαν. πέτομαι, πετώ ἐμ- προσθεν : Ἀρρ.Ἀν.3,3,6 κόρακα βύω προπετο- μένους πρὸ τῆς στρατιᾶς, Εὐστ.899,56.

προπητώεις ἑπίφρ. κ. νεώτ. πρὸς τὸ ἐμπρός : Ξεν.Ἰνπ.88 προπητώεις ἐπὶ τὸ κάταντες φέρεσθαι 2) κ. νεώτ. μτφ. μετ' ἀκίριου καὶ ἀλόγου σπου- δῆς καὶ θρασύτητος, μετὰ προπητέας βλλ.1) : Ἰνπ. Ἐπιδ.4,45 προπητέεις ταχυγλώσσοτεροι, Ξεν.Ἰέρ. 7,2 προπητέεις φέρεσθαι εἰς τὴν τυραννίδα, αὐτ. ΚΠ.1,3,8 ἰπλάτ.Φιλ.45Α, Ἰσοκρ.12,272 ἢ φρ. προπητέεις ἔχω ἐμὴν προπηθέης ὀρηπτικῶς, ἀπερί- σκεπτος : Ξεν.ΚΠ.1,4 4 ἢ κ. προπητέεις χρώμα : Πολύδ.3,102,11 ἢ κ. προπητέεις πρῶτον ἐνεργῶ μετὰ προπητέας, ἀσάθεος : Μέν.574 3) προ- ὄωρος, ἀκίριος : Ἀσκληπιάδ.ΑΠ.5,144.

προπητῶνται γ' ἐν. παθ. παρακ. τοῦ προπιπ- τῶ βλλ.

προπητῶντες ἴα. «προεστώτες», **προπηθῆ** ἴα) γλωσσ. καλλωπισμός, εὐπρέπεια, **πρόπημα**-ατος (τὸ) γλωσσ. κ. νεώτ. τὸ ἐμ- προσθεν τινος πῆγμα, κατασκευάσμα πρὸς προ- φύλαξιν ἢ κόσμησον οἰκοδομημάτων, περιβολῆ, περικόσμησις τῆς ἐξωτερικῆς πλευρᾶς κίτριου : Γλωσσ. 2) νεώτ. κικιλίδωμα, περιφραγία.

προπηγνυμι μτγν., νεώτ. προπηγνύω, γ' ἐν. παθ. παρακ. προστ. προπηγνῶω (Παύλ.Αγ.6,120) πη- γνυμι, πηλῆμα ἐμπρός ἢ πρότερον ἐν χρ. τὸ παθ. : αὐτ. 2) πηγνυμι, πηλῶν προηγουμένως : Διοσκ. 3,78 προπηγνύεις δάκρυον.

προπηθῆμα-ατος (τὸ) νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ προπηθῶ βλλ.

προπηθῆσις-εως ἴη) μτγν. πρῶθησις, πῆθη- σις εἰς τὸ ἐμπροσθεν, εἰς τὰ ἔξω, προεκβολή : Πολ.Φυσ.17 προπηθῆσις ὀφθαλμῶν 2) ἐκπῶ- λησις, ἐξῆθηρησις : Σχόλ. Ορειδ.49,27.

προπηθῶ-ᾶω κ. μαν. δημ., πηλῶ. -ἴσσωμαι (Αἰσχ. ἀν.23), ηθῶδ. πρὸ ἄλλου, προηγουμένως : Λουκ. Νεκρ.Δ.19,2 ἀνοικνονημῶς προπηθῆσας τῶν ἄλλων ὁδῆς ἐρσασθεῖς ἢ ηθῶδ. πρὸς τὸ ἐμπρός : Διδόξ.Σ.17,100, Ἀρρ.Τακ.12,4, Ἀνπ.Συρ.35 κ. μτ. γενικ. : Βάβρ.107,13 ὁ μὲς δέ λάβρη χρησθῶ προπηθῆσας, Ἡρωδ.Ἰαν.Ἰστ.6,9,1 κ. μτ. ἐμπροθ

διορ. : ἴωσ ΠΙ 4,3,12, αὐτ.5,7,3, Λουκ.'ΑΛΞΙ3' 2) ρηματ.π. προλήθησι, προλήθημα.
προηλακίζω κ. νεώτ., άττ. μέλλ. -ιώ [Θουκ.6, 54], έπιχρίω, άλειφω, πασσαλείφω διά ηηλου, καλύπτω διά βορβορόου ή ριπίτω εἰς τήν λάσπην, όθ. μτφ. δι' άνειδιόμασ περιθόλλω τινά, κακώς ή όβρι- στικώς μεταγοηρίζομαι, έξουθενώ, διασώρω, έξευτε- λιάω : Σοφ.ΟΙ 427 πρὸς ταῦτα καί Κρόντια καί τοῦμόν στόμα προηλακίζε, Θουκ.6,54, Ἄν- δοκ.4,16, Πλάτ.Πολ.562' κ. παθ. : Λυσ.15,6, Πλάτ. Πολ.536c ἰδών προηηλακισμένην ἰπὴν φιλοσο- φῶν άναξίωσι, αὐτ.Νόμ.866ε' προηηλακισθέντες λόγους ή και άτιμους έργοις, Δημ.126 όθριζετο καί προηηλακίζε' υπό τοῦ δήμου' 2) μτ. αἰτ. πράγμ. άνειδίω τινά έπι τινι : αὐτ.312 εἰ τις πενίαν προηηλακίζει νοῦν έχειν ήγούμαι' 3) ρη- ματ.π. προηηλακίσις, προηηλακισμός, -ιστής.
προηηλακίσις-εως ή ή κ. νεώτ. ή πράξις καί τό όπότελεσμα τοῦ προηηλακίζω, όβριστική περι- φράση, έξευτελιόμας : Πλάτ.Πολ.329D τὰς τῶν οὐκείων προηηλακίσεις τοῦ γήραος.
προηηλακισμός ή ή κ. νεώτ. ή προηηλακίσις λαοδ. : Ἡρ.6,73, Πλάτ.Νόμ.855β, Δημ.229 όβρις καί λαοδωρία καί προηηλακισμός, Αλφιν.3,258.
προηηλακιστής ή ή μτγν. κ. νεώτ. ό προηη- λακίζων βλ.λ.2), ό προερόμενος προηηλακιστικῶς, ό χλευαστής : Διογ.Οιν.27.
προηηλακιστικός-ή-όν κ. νεώτ. έπι άνθρώ- πων, ό ρέπων εἰς τό νά προηηλακίζε, άνειδιιστι- κῶς, έν χρ. μ. τό έπιρρ. -ας : Δημ.874' 2) νεώτ. ό γινόμενος πρὸς προηηλακίσιον.
προηηξίς-εως (ή) μτγν. τό προηηξίδεν βλλ., ηήξις, στερεοποίησης, θεμελιώσις τινος πρὸ άλλου τινός : Ὀρειδ.50,41 πηλ. [εσφ.άναγν].
προηήλιον ή ή μτγν. ή άληή βλλ., άντιθ. πα- ροηήλιον : Πολυδ.3,2,142.
προηήλιον μων. ποίωσι, παχύνω ηνιάη προ- γουμένω : Θεοφάδ.Σ'1ο.1017.
προηέξω μτγν. μων. πηξέω προηγούμενος έν χρ. τό παθ. : Παύλ.Αλφ.1,30 β. άνάγν. τοῦ προση- λ.
προηερισμός ή ή μτγν. μων. παστέρη, προη- γουμένη πίσις : Παύλ.Αλφ.5,21 ἰδ.άναγν. προση- λ.
προηθηκία (ή) νεώτ., ά όνομ. τῶν ηρησιθίκων.
προηήν ή ή μτγν. κ. προηήν άπαρφ. συνηρ. άρ. τοῦ προηήν βλλ., έν χρ. άς οὔσα, ποτόν, όρεκτικόν πρὸ τοῦ γεύματος : Μαρτιάδ.12,82,11, Πετρίων.28.
προηήνα (ή) λατ. propeina ή μων. κοπιήσιον : Ἰουστιν.Νεαρ.11,7,15, Βασιλικ.7,2,21,11, Πλωσι.
προηήριος ή ή μτγν. κ. μων. κήπιλος, τρο- φοδότης : Ἐπιγρ. Κόρυλλ.Σκυθ.έν ΒΙ.Σ'486,323Α.
προηήν κ. νεώτ. κ. δημ. παρ.ατ. προέ- κ. προήνι- νων, μέλλ. προηήμαι, άόρ. προήήσιον κ. προήήσιον, παρ.κ. προηήνωκα, ή νίνω πρότερος ή πρώτος, άντιθ. μεταήνωκα : Ἰνπ.Διαίτ.56, Εσέφρ.Όσμ.48, Λουκ.Κρόν.18, Ἄθην.4,156β προηήν 3' άσώπων τήν ώραν άπάναγε έπι τήν έστίασιν' ή μτγν. παίρω όρεκτικόν πρὸ τοῦ γεύματος : Μαρτιάδ.5, 78,3' ή κ. νεώτ. πίνω πρώτος εἰς ύγιαν τίνος, όπως πράξουν τό αὐτό και ή άλλοι συνδιαιτημα- τῶς : Ἄνακρ.63,3 όπως άμυστιν προηήν ἰδῶς ήν πρώτος ή εἰς ύγιαν τίνος άνευσσιή' ή νεώτ. κ. αὐτθ. : προηήν τό ποτήριον τοῦτο εἰς ύγιαν τίνος έορτάζοντος' κ. παθ. : Κωλλ.Ἐπιγρ.37 ή προ- ποθεσία κύλιε' ή κ. παθ. : Μελέαγρ.ΑΠ.5,170 εἶθ' όπ' έμοισ νῦν γελοία γελοία θεΐσα άνευσ- στή ψυχάν τῶν έν έμοί προηήν' 2) πίνω εἰς ύγιαν ή πρὸς τινῦν τίνος, έγείρω πρόσωπον : Πίνδ.Ο 7,4 θιάσαν . άμφίσεται νεανία γαμβρῶ προηήνωκ, Κριτ.άπ.δ.81π' ό προηήν έθέλει, αὐτ. 33D, Ξεν.Άν.7,3,26, Διων.380, ἌΛΞΕ 29' ή κ.μτφ. : Διον.Ἐλεγ.1' ή γεν. νήνω τή εἰς ύγιαν τίνος καί οὕτω παρακινῶ αὐτόν νά κάμω τό αὐτό : Ξεν.ΚΠ

6,3,35 τὰ έκπώματα' . έμπρηλάς προήηνε και έδωρετό, Πλούτ.'ΑΛΞ.29' [έκπωμα χρυσούσι σοι μετόν άκράτους προηήσιον' 3] όθ. άρωρομιαί τινί τι έν ποτῶ, χαρίζω : Ἄνακρ.66, Δημ.384 άλλα τε πολλά . . . καί έκπώματ' άργυρά και χρυσά προήηνεν αὐτοῖς' 4) μτφ. χαρίζω, παραδίωω, προδίωω τή εἰς τινά : Αισχ.άπ.131, Ερρ.Ρήσ.405 Ἐα- λήναις καί μάς προήήσιες τό σάν μέρος, Δημ.324 προήηνεν τήν έλευθερίαν Φιλίππων [χαρίζω τήν έλευ- θερίαν, έν. τῶν Ἄθηναιων εἰς τόν Φί], Στέφ.Κωμ.11 τούτῶ προήήσιον ό βασιλεύς κώμων τινά, Πλούτ' Ἄρ.ατ.14,αὐτ.Γάβδ.17,Φιλόστρ.'Απολλ.3,28' ή κ. μτ. γενικ. τοῦ τμήματος : Δημ.34 προήήσιαι τής πα- ραυτίχ' ήδονής και χάρματος τό τής πόλεως πρά- γματα, Ἄνπ.'Εμφ.Πολ.2,143.
προηήσιον Ἡα, εὐθεΐε.
προηήσιος, άόρ. -ήπιασ, . ποτίζω τινά προη- γουμένω : Ἰνπ.Νοῦσ.2,70.
προηήσιος πάπ., ή ή ληθ. ύπερα, προηέ- πράκει, πωλῶ προηγούμενος, προηήλῶ.
προηήσιος, μέλλ. προηήσιος, άόρ. β' προήε- σον, ή ή μτγν. πρὸς τό έμπρός, κλίνω, γέννω πρὸς τό έμπρός, έπίκωπῶ : Ὀδ.1490 προηήσιος έ- ρεσσον, αὐτ.Μ 194, Ἀριστ.Λ.21,507α,29 ή κοιλία προήήσι εἰς τό στόμα' 2) έπι ικετών, προηήσιος, προηήσιος, ή ή μτγν. πρὸς τῶν ποδῶν τινος : Εὐρ.Ίκ. 63' 3) ή ή μτγν. πρὸς τό έμπρός, ή ή μτγν. : Πολύδ.1, 58,8' 4) όρμῶ πρὸς τό έμπρός, φέρομαι προη- ηήσιος, όρμητικῶς : Σοφ.ΟΚ 157 άλλα τινά τῶδ' έν άφθέγκτω μὴ προήήσιος νόμοι ποινάται, Θεόδ.κρ. 24,113' ή έπι ποταμόν, λιμνῶν κττ., έξορμῶ, έκ- χύσωμαι : Στράβ.16,244' 5) μτφ. έν φρ. ής τι εἶμαι προηήτης, μετά προηήσιος, αὐθόσπειρος ποιά τι : Ἰγερειδ.άπ.161, Διδ.δ.Σ 13,87, τόν έν πηλῶος προήήσιος εἰς άκαίρωσ γέλωτα' 6) κήνω τα- χείων σκέψην, εἶμαι βιοστικός εἰς τό ανέφερος μου : Ἐπιστ.'Απτάλων έν Ἐπιγρ.' 7) μορφή, μορφή- τω ταχέων κρῖνον : Χρῶσ.Στωικ.2,291, Στωικ.άπ.3, 147' 8) όνοηήσιος εἰς ήλικασμόν όδισίωμα : Φιλόδ.Ρήτ.1,186ς' 9) κηνώσιμος πρὸς τό έμπρός, προηήσιος τῶν λοιπῶν : Πολύδ.1,20,15, αὐτ.28,3,4' 10) έπι πράγμ., προήέω, προήέξω : αὐτ.7,17,1 ή προηήσιος άόρμῶς' ή κ. έπι τό ρήκωσ τῶν ζώων : Στράβ.17,3,4 βύχη προηήσιος, αὐτ.11,18' ή μτ. γενικ. έξέχω πέρα τίνος : Πολύδ.3,3,115,7' τά μέσα . . . προηήσιως τῶν κερτῶν, αὐτ.8,4,4, αὐτ. 18,29,4, Στράβ.2,5,33' 11) ίστρο. άναφορ. πρὸς όργανον τοῦ σώματος, μετατοπίζομαι πρὸς τό έμπρός : Διοσκ.2,164 εἶδρα προηήσιος, Σοφ.2,84' 12) μτφ. όνοηήσιος εἰς τήν αίσθησιν : Δημήτρ.Λάκ. Ἡρ.10,13,7, Ξεξτ.'Επιμ.Μαθ.8,219 προηήσιος σμείατ' ή όθ. εἶμαι προφητικός, προδύηλος : Πλούτ.'Ηθ. 800β όσα προηήσιε τῶν άμαρτημάτων.
προηήσια (ή) νεώτ. πίσσα λαμβανόμενη διά έπράς άποσπάστως λιθάνθρακων έν χαμηλή θερ- μοκρασία, ά πρωτόπισσα.
προηήσιος πιστεύω ή έμπιστεύομαι ννα προη- γουμένω : Δημ.662 μὴ προηήσιεύσαντα κατηγο- ρεῖν, Διον.'Αλ.Ρωμ.11,20, Φιλ.1,100' κ. παθ. : Ξεν.Άγ. 4,4 προηήσιεύθησαν άδειοί εἶναι παρακαταθήκην χάρτιος φυλάττειν.
προηήσιος-ώ μτγν., παθ. παρ.κ. προηήσιος, ή ή μτγν. 12ξετ.'Επιμ.Πυρρ.1,1161, ποιά, κήνω, συιστώ τινι προηγούμενος εἰς πιστόν, αξιόπιστον, έν χρ. μ. τό παθ. προηήσιος, ή ή μτγν. καθίσταται, γίνομαι πι- στευτός πρότερος : αὐτ.Μαθ.8,122, αὐτ.261, αὐτ. Πυρρ.1,116 προηήσιωμένω τής άποδείξεως.
προηήσιος ποι. ή ή μτγν. πρῆξις, προηήσιος : Αισχ. Πέτρα.388' οὐδ' εἰ γὰν προηήσιοντες άρξονταί' ή κ. έπι ικετών : Σοφ.'Ηλ.1380.
προηήθω μων. δημ. παρ.ατ. άγορηλάς, έπιχρίω τήν ροήν ζυγράφοσι σανά ή όδύνην

διά τοῦ βοσκικοῦ χρώματος, ἀσάραδων, κόνω φόντο" 2) δημ. προφ. τοῦ πρόλασσω βλλ. **πρόλασας**-εως [ή] μον. κ. νεώτ. πραγμενιέτερα πλάσις, προτέρα δημιουργία: Νικ.Χων. ἐν Σάβ.1,92 σωμάτων μόνων εἰδύσαν συναλοισφην και συμφύσαν και πρόλασας.

πρόλασμα-ατος [τό] μτγ. κ. νεώτ. προπεπλασμένον ὑπόδεγμα, πλαστικόν πρότυπον, μοῖωμα ἀγάλματος ἱσομεγέθες πρὸς αὐτὸ ἐκ πηλοῦ ἢ γύφου: Κικ. Ἀτ.12,41, Πλιν.Φ1 35,155' 2) νεώτ. πλαστικόν ὑπόδεγμα, πρότυπον ἀρχιτεκτονικοῦ ἔργου, μηχανήματος ἐν σμικρογραφίᾳ, μακέττα.

πρόλασμός [ό] μον. κ. νεώτ. ἡ πράξις και τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πρόλασσω" 2) π. βυζ. ἀσάρα, φόντο ζωγραφικοῦ πίνακος.

πρόλασσω μτγ. κ. νεώτ., ἀτ. -όττω, μον. δημ. -άσω πλάσσω ἢ σημησιῶν πρότερον, ἐν χρ. τὸ παθ.: Φιλ.1,67 δοκεῖ τοῦ ὅλου σώματος πρόπλάττεσθαι ἢ καρδία.

πρόλασάρι [τό] δημ. π. τοῖς μεταβύθ. ἀγογράφοις, εἰδὸς τὸ βυσανιωτὸ χρωστήριον.

πρόλαστας [ό] νεώτ. εἰδικὸς τεχνίτης κατασκευάζων πρόλασματα.

πρόλαξε μτγ., μτγ. παθ. ὁπρ. προπλακίς, πλέκι τὸ εἰς τὸ ἔμπροσθεν, ἔμπροσ ἢ πρότερον: Ἡλιδ.Χειρ.π. Ὀρειθ.48,43,1.

πρόλαξ πλέω πρότερον ἢ ἔμπροσθεν τινος: Θουκ.4,120 τριήρη μὲν φίλια πρόλαξοσπ.

πρόλαξῶ-ω μτγ. πληρῶ, γεμίω πρότερον, προηγουμένως: Ἀσκληπιάδ.Ν.π.Γαλ.12,586, Φιλ.1, 603' κ. παθ.: Διοσκ. Ἀλεξ.Προσσίμ.

πρόλαξη [ή] νεώτ. κ. δημ. ἡ πράξις και τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πρόληθῶν, προκαταβολή τῆς ὄψις πράγματος ἢ τῆς ἀμοιβῆς ἐργασίας.

πρόληθῶν νεώτ. κ. δημ., ὁπρ. προεληθῶσα, δημ. ἐπρόληθῶσα, παθ. προε- κ. ἐπρόληθῶθη, δημ. (ἐ)πρόληθῶσκα πληθῶν ἢ τῆς ἐκ τῶν πρότερων, προκαταβάλλω τῆς ὄψις πραγμάτων ἢ τῆς ἀμοιβῆς ἐργασίας, μισθόν.

πρόλαξω μτγ. πληθῶ, κρῶθω πρότερον, ἐπὶ φόρμιγγος, προανακρούω: Ἰμερ.Λόγ.123.

πρόλαξος-[ό] [ό] μον. πλοῦς πρὸ τῶν ἄλλων ἢ προηγουμένος: Ἄπλ. Ἐμφ.Πολ.5,112 ἰδ.ἀνάγγ.)

πρόλαξος-ος-ουν-οον ὁ πρόληξων, ὁ πλέων πρῶτος, ὁ προηγουμένος ἐν τῷ πλῶ διά λόγους ἀσφαλείας: Θουκ.4,44 τὰς πρόλαξους ναῦς, αὐτ.46' || αἱ πρόλοιοι ἰηθεῖς ὡς οὐσα, τὰ πρόληκτα πλοῖα: Ἰσοκρ.4,92, Ἄπλ. Ἐμφ.Πολ.5,85.

πρόλαυῶ-έω μτγ. πλοῦτα πρότερον, προηγουμένος: Κέρριλλ. Ἀλ.2,1651.

πρόλαυν μτγ. πλέων πρότερον, προηγουμένος: Διεύ.π. Ὀρειθ.4,7,30' κ. παθ.: Διοσκ.2,76, Γαλ.1811,470.

πρόλων ἰων. τ. τοῦ προλήω βλλ.: Ἡρ.5,98.

πρόλονικιον [τό] μτγ. ἐν τοῖς ρωμαιοῖς βαλκανεῖσι τὸ πρὸ τοῦ πηγέως βλλ. ἢ ὑποκαύσταν πυριαιτήριον, τὸ ὅποιον ἔτο ἀμγότερον θερμὸν ἔκειναι και εἰς τὸ ὅποιον εἰσάχροντο οἱ λαθόντες ψυχρὸν λουτρον: Βιτρ.5,11,2, Πλιν.Ἐπιστ.2,17,11.

πρόλοηγός-όν μτγ. ἀνώμ. θηλ. -έτις-ιδος [Ὀρφ. Ἀργ.342], ὄπρ. -άγος-όν, ὁ προσπορευόμενος και δεκτικὸν τῆς ὄδου, ὄδηγός: Πλούτ.Ἠθ. 580c, Φαν. Α.Π 6,294 σκίωνα προποδαγόν.

πρόλοϊξ [ισά] κνώ πρὸς τὸ ἔμπροσ τοῦς πόδας: Ἰλ.Ν 158 καθάρσασαι πρόλοϊξας και ὑπασιθια προλοϊξων, αὐτ.806' κ. ἐπὶ Ἰππου: Ἡλιδ.Α18,3,3 ἔφερέ τε και ἔφερετο γαυροπυρρονος, εὐάνθια τε προποδῖων [ἐυρῶστων κινῶν πρὸς τὸ ἔμπροσ τοῦς πόδας τοῦ] || κ. κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸ ὀνοποδῖος βλλ.: Βέττ.Βάλ.34,21, Σπυλκί. Οὐρ.4,91,24' 2) εἰδ. ἐπὶ τῆς κινήσεως τῶν πλανητῶν: Σχόλ.Παυλ. Ἀλ.Φ' 3) μφ. προάγω, κά-

μνω τὸ προαδεῖσαι τι, τὸ πᾶν μπροστά: Δουμάκ. Ἀρχ.56 πρόδοξος καθ' ὑπόθεσιν προποδίζουσα. **πρόλοϊξος**-ον μτγ. ὁ πρὸ τῶν ποδῶν κείμενος: Πτολ.Μαθ.2,56.

προποδισμός [ό] μτγ. πορεία πρὸς τὸ ἔμπροσ, πρόδοξος: Μοδεράτ.π.Στοβ.1, Coroll.8, Θέρον Σμ.18H ἀριθμός ἐσσι πρόδοξος πλῆθους, Δαμάσκ. Ἀρχ.67' 2) εὐθεῖα κίνησις, ἐν ἀναφ. πρὸς τοὺς πλανήτας, ἀντίθ. ὑποποδισμός: Πρόκλ. Ὑποστ.7,4' κ. ἀντίθ. ἀναποδισμός: Νικόμ.Γερ. Ἀριθμ. 1,5, Ἀλεξ. Ἀφρ.Μεταφ.440,7.

προποδιστικός-ή-ον μτγ. ἐπὶ πλανητῶν, ὁ ἰκανός τὸ συμπληρῶσαι προποδισμὸν βλλ.2), ὁ ἀποτελειῶν τοῦτον: Βέττ.Βάλ.338,6.

προποδῶν ἑλλορ. νεώτ. πρὸ τῶν ποδῶν, ἀντίθ. ἐκποδῶν βλλ.

προπομαῖω μον. παιμαῖω πρότερον, ὁθ. μφ. δικαῖα, κυβερνῶσαι προηγουμένως: Ἰγνάτ. ἐν Βί.Νικηφ.Κων πόλεως 154 [ἐκδ. De Boor].

προποιά-έω ποῖα τὸ προηγουμένως ἢ ἐκ τῶν πρότερων: Ἡρ.1,41 ὀρεζίλις γὰρ ἔμευ προποιάσαντος χρυστά ἐς ἀπ' χρυστοῖσι με ἀμειβεσθαι, Θουκ.3,13, Δίων κ.ἀπ.54,6, αὐτ.38,11' κ. παθ.: Ἐπὶρ. Λεθαδεάας 2) παρσακμάζω, προπομαῖώω ἐν χρ. τὸ παθ.: Ἡρ.7,44 προεπειλοῖτο αὐτῷ προεζέδρη, Γαλ.5,833.

προπολητήριον [τό] μτγ. ἀμνητήριον, ἔρμυ, προπύργιον, προμαχῶν: Διόδ.Σ 14,100. Διὰ τὸ προπολητήριον [τῆν πόλιν] εἶναι τῆς Ἰταλίας.

προπολέμω-ον μτγ. ὁ πρὸ τοῦ πολέμου γινόμενος, ὁ προηγουμένος αὐτοῦ: Δίων Κ 46,33 τὰ ἔρα τὰ προπολέμια || κ. ἀνευ τοῦ ἔρα ἐν φρ. τὰ προπολέμια θῶω -ποῖα: Διον. Ἀλ.Ρωμ.3,9, Δίων Κ 50,4.

προπολερῶ-έω πολερῶ μτγ. ὑπέρ τινος: Ἰσοκρ.14,33 ἡ Βοιωτία προπολεμεῖ τῆς ἡμετέρας χώρας Πολύβ.2,48,1, Διον. Ἀλ.Ρωμ.6,49' κ. μτ. ἔμπροσθ. ὄπρ.: Πλάτ.Πολ.429b, Ἐπιγρ. κ. ἀπολ. οἱ προπολεοντες [οἱ ἐπιρροισιασται, οἱ προπολεμοι χώρας πινός: Πλάτ.Πολ.423' a] || τὸ προπολερῶν τὸ μέρος τοῦ πληθυσμοῦ, τὸ ὅποιον ὑπερασπίσει τῆς χώρας: αὐτ.442b, αὐτ.547 D, Ἀριστ. Πολιτ.1279b,3' || τὸ προπολερῶσθαι τὸ σωμα, τὸ ὅποιον θά προπολεμήσῃ: αὐτ.1291a,7.

προπολέμιος [πρόπολοξ] μτγ. εἶμαι προφητικός, προμαντεύω, προφητεύω: Ἀχιλλ.Τάτ.4,15.

πρόπολεξος-ον μτγ. ὁ κείμενος πρὸ τῶν πόλεως: Ἀγνώπ.Σουιδῆ, Βασ.3,481C || τὰ πρόπολεα τὰ πρόδρασια: Βυζ.Φιλόστρ.Εικ.Προσσίμ.η Βασσα, Μαρτ.Πρόκλ.140.

πρόπολευμα-ατος [τό] ποι. ὑπερσπία, ὁθ. πρόπολευμα δάφνης πρόπολος δάφνης, ἔρα χρήσις ἢ μαντευτική δύναμις τῆς δάφνης: Εὐρ.Ἰων 113.

πρόπολεξός-εως [ό] μτγ. ὁ πρόπολος βλλ.: Ἀπολλ.Ρ 1781 εἰκ.1.

πρόπολις εἶμαι πρόπολος βλλ., ἱερεὺς: Ἐλλ. Ἐπιγράμμ.785, Φώτ. ἐν λ. πρόπολος.

πρόπολις-ον μτγ. ὁ πρὸ τοῦ κεκανονισμένου χρόνου ποιεῖς γενόμενος, ὁ πρόφωρος λευκανθεῖς: Πολυβ.2,12, Σχόλ.Πινθ.Ο 4,32 πρόπολις τὴν κόμην 2) προπόλιον ἐξ ἐρπύλλου εἰδὸς τι προσωπίδος ἐξ ἐρπύλλου: Σμ.20 1άμφ.1.

πρόπολιόμα-όμα μτγ. καθίσταμαι πρόπολιος βλλ.11, ἴσχυμαι πρόφωρος πολίος: Ζέξτ. Ἐπὶ.Μαθ.10,114.

πρόπολις-εως [ή] μτγ. τὸ πρόστιον: Κέλα. π. Ὄριγ.Κέλα.8,81, Πολυβ.9,15 μέρη δὲ τῶν πρόπολίων και τὰ κατὰ δῆμον ἔρα, τελευτήρια 2) ἐν κυβέλη μεικρῶν, ἡ κολλώδης ὄλη, διὰ τῆς ὁποίας οἱ μέλισσαι ἐσωτερικῶς χροῖον και φράττον τὰς κυβέλας τῶν: Βάρρ.Β.Ρ 3,16,24, Διοσκ.2 84, Ἀτρ.15,4, αὐτ.15, Πίνθ.

προπολιτεύομαι *μγν.* κυβερνώ πᾶν τὸ προηγουμένως, πραίπρητὸ ἐν τῇ διαχειρίσει τῶν κοινῶν, κτ. παροκ. ἔχω ἀσκήσει ἄλλοτε διοικητικά ἔργα: Δίων Κ.52,21 τῶν πάντα τὰ καθήκοντα **προπολιτευόμενῶν** || ὁ παροκ. κ. ἐν ταθ. σμ. τὰ προπολιτευόμενα τὰ πρώτα μέτρα τῆς κυβερνήσεως: Πολύβ.4,14,7. 2) κατέχω ἀνώτερον ὄψημα: Θεολογ.Λόγ.16,205C προπολιτεύεται ἰδιωτῆς κύκλου βασιλικῶν, Πάπ.

πρόπολος-ον (πέλλαρος, τέλλω) ὁ βαινῶν ἢ ἐπιτελών τῆς προηγουμένης, ὄθ. ὡς οὐσα, θαλάσσι προπορεύμενος τοῦ κυρίου του, θερᾶν, ὑπέρτης: Αἰσχ.Χο.357 πρόπολος τε τῶν μεγάλων χθονίων ἐκεῖ τυράννων κ. ἀπολ.: Ξενοφάν. 1,18, Ἐβρ. Ἰπν.200, Ἀριστφ.Νεφ.436. 2) ὑπέρτης τοῦ θεοῦ, ἰδ. ὁ διεμνηθὲν τὴν θέλησιν τοῦτου εἰς τοὺς ἀνθρώπους, λειτουργός: Ὑμν.Δημ. 440 Ἐκ'αὐτῶν οἱ πρόπολος ἐπλάτο' || κ. ἐπὶ τοῦ ὄνειρου: Ἀριστφ.Βάτρ.1333. || κ. ἐπὶ τοῦ Ἡσιόδου: Βοαχ.5,192. || κ. ἐπὶ τοῦ Πηλόδου: Λεων.Ταρ.Α.Π.7,35. || κ. ἐπὶ τοῦ Ὀρφέως: Ποιητ.π.Ακιδ.Ῥδ.24. || κ. ἐπὶ τῶν πελειῶν: Σιμμ.π.Αβῆν.11,491C. || κ. ἐπὶ τῶν Κουρήτων: Στράβ.10,37. 3) νεωκόρος: Ἡρ 2,93, Ἐβρ. Ἐλ.570, Ἀριστφ.Πλ.670, Σαμφ.ΑΠ.6,269, Στράβ.5,3,5, Διον. Ἀλ.Ρωμ.1,76. 4) ὁ ἐρέτης, ὁ κωπηλάτης: Πίνδ.Ο.13,54. 5) ὡς ἐπιθ. ὁ ἀφωσιωμένος εἰς τῆ: Πίνδ.Ν.4,79, Ἐπιγρ.

προπολιεύω προπολέω βλλ.: Σοφ.ἀν.535,3 (ἐκλ. Ἄπολλ.Σοφ.λεξ.Ὀμ. ἐν λ. γερᾶς) 2) τὸ μέσ. ὁμιλῶ προφητικῶς, ὡς προφήτης, ὡς μάντις: Ἀχιλλ.Τάτ.4,15.

προπόλιμα-ατος (τὸ) μαν. εἰδὸς τὸ καλύμματος τῆς κεφαλῆς, εἰδος φακίλου: Κ.Παρφ.Ἐκθ. 500,623-4, αὐτ.214 φοροῦσιν αἱ πατρίκια εἰς τὸ στεφάνωμα τῆς Αὐγουστίας προπόλιμα.

προπόμα-ατος (τὸ) *μγν.* κ. πρόμαμα Ἡρωδίου. 2,935, Χοιροδ.Θε.1,339γ, πατῶν ἐνδομον πρὸ τοῦ φαγητοῦ ὀρεκτικῶν: Φύλαρχ.50,1. Πλούτ.Ἡρ.734,Α, Γολ.6,828. 2) ἀκράσιμα βλλ.: Πλούτ.Ἡρ.624C. **προπομπία** (ἡ) *μγν.* κ. προπομπία (Περικλ.58Α, Λουκ. Ἐρωτ.18, Δαμόκρ.Αρχ.81) τὸ προπροεῖσαι καὶ συνοδεύειν πομπὴν πνα: Δίων Χρ.38,38, Ἐπιγρ. 2) ἡ πρώτη θέσις ἐν πομπῇ: Ἐπιγρ. Ἐπιδαύρου, αὐτ.Δελφῶν, αὐτ.Θουρίας.

προπομπεύς-εως (ὁ) μαν. εἰδος μικρῶν ἡθῶν συνοδευόντων τὸ κήτη: Νικ.Χαν.385,2.

προπομπέω *μγν.* προπορεύομαι ἐν πομπῇ, μτ. γενικ.: Πλούτ.Ἡρ.365B, Ποσειδῶν.36γ, Λουκ. Μισθ.Ἰων.25, Ἡρωδίου.Ἰστ.5,68, Ἰουλ.Αδγ.4,154B κ. ἀπολ. Ἡρωδίου.Ἰστ.2,8,6, Πάπ. || κ. μτφ.: Ἰομδ.Μυστ.2,4.

προπομπή (ἡ) κ. νεώτ. ἡ πρόεσις τὸ προεῖπω, τὸ προεξαποπέμπεω, πέμπειν πρότερον: Πλούτ.Γάβ.8 αὐτοπροπομπία τῶν γραμματικῶν: 2) τὸ προεῖπειν χάριν τιμῆς, τιμητικῶν: Ξεν.Ἄγκρ.2,27 ἀπέπεμφαν αὐτῶν οἰκεία προπομπὴ δόντες μεγαλαφρεῖα, Πολύβ.20,11,8, Πλούτ. Νόμ.14, Λογγίν.Υφ.28,2 προπομπή δημοσία.

προπομπία (ἡ) *μγν.* δ. τ. τοῦ προπομπεία βλλ.: Λουκ. Ἐρωτ.18 περὶ .. προπομπίας ἀγνωστούμενοι.

προπομπίος-ον *μγν.* ὁ ἀναφερθὲς πρὸς εἰς προπομπὴν βλλ.2), ὁ προεπιθέτης που πρὸς τῶν ἄλλων, προεστασιαμένος: Γρηγ.Ναζ.1,685B.

προπομπύς-όν κ. νεώτ. ὁ προεπιμύς, ὁ συνοδεύων ἰδ. πομπῆν: Ξεν.ΚΠ.4,5,17 συσκευάζου καὶ τὸν λόγον προπομπῶν ἀγε' || κ. μτ. αἰτ. χάρις προπομπῶς ὁ φέρων ἐν πομπῇ χάρις: Αἰσχ. Χο.23 ἱαλτὸς ἔκ δόμων ἔβαν χάρις προπομπῶς ὄψεσθαι σὺν κόπῃ. 2) ὡς οὐσα, ὁ συνοδεύων τινά, φύλαξ, ὑπερασπιστής: αὐτ.Περα.1036 γυνάδες εἰμι προπομπῶν || εἰδ. ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ: Ἀλεξ.

89' || δμ. ἐπὶ τῶν Ἑρμῶν: Αἰσχ.Εὐμ.206' || δμ. ἐπὶ τῶν ἱερείων τῆς Ἀθηνᾶς: αὐτ.1005' || κ. ἐπὶ τῶν συνοδευόντων νεκρῶν: αὐτ.Ἐπ.1074. 3) νεώτ. στρατ. τὸ μὸλλον προκεχωρημένον ἡμίμακον τῆς ἐμπροσθοφυλακῆς.

προπομπία ἡ συνοδεύω ὡς προπομπός, προεῖπω, ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ: Ἐπιγρ.Νουβίου.

προπομπίως-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πρόεσις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ προπομπῶν, προηγουμένης.

προπομπήτης (ὁ) νεώτ. ὁ προπομπῶν ἀθλητὸς ἢ ἴππου εἰς τῆ.

πρόπονος-ον ὁ λιαν ἐπιπόνος, παραπολύ κοπιᾶστικός: Σοφ.ΑΠ.1197 ἰὼ πόνοι πρόπονοι πόνων ἰδ.ἀνάγ. τὰ προγόνοι.

προπονώ-έω κ. νεώτ. πονῶ, κοπιᾶζω προηγουμένως: Ξεν.ΚΠ.7,5,80 τοσοῦτ' .. εὐφραίνει δαμᾶν ἂν μάλλον προπονήσας τις ἐπ' αὐτῇ Το, Λουκ. Ὑμ.23 || μτ. δοτ. χάριν πόνος: αὐτ.Ἰστ.Συγγρ. 16' || μτ. γενικ. μοιθῶ, κοπιᾶζω χάριν, ὑπέρ τινος: Ξεν.Ἀν.3,1,37 προβουλεύει τούτων καὶ προπονοῦ, αὐτ.ΚΠ.8,22' || μτ. γενικ. πράγμ. μοιθῶ, κοπιᾶζω οὕτως, ὥστε τὸ ἀποκτίσθαι τῆ: αὐτ.8,1,32' 2) ἀποκτῶ διὰ προτέρου μύθου, ἐνγρ. τὸ παθ.: αὐτ.Ἀπομ.4,2,23, αὐτ.Ἐλλ.6,5,40. 3) προκατεργάζομαι, παραπροσεύχασθαι, προετοιμάζω, ἐν χρ. τὸ παθ.: Θεόδωρ.ΦΑΙτ.4,6,6 τροφὴν οὐκ ὠφην, ἀλλὰ προπροπομένην ὑπὸ τοῦ καυλοῦ καὶ τῶν ἐκζῶν, ΕΜ.73,27'. 4) ὑποφέρω πόνον προηγουμένως: Ἰπν.Ἀεορ.4,83 ἦν προπροπονήκος τῆ ἢ πρό τοῦ νοστέιν, Ρουφ.ὄπ.72' κ. μέσ.: Γολ.19,597' || καταπονοῦμαι προηγουμένως: Λουκ.Ζτ.γρ.40 προπροπονήκοτα οἶμα ἐκ τοῦ τραύματος, Ἄγαθ. 3,27 τῆ ἡδὴ προπροπονήκειν' || εἰδ. ἐπὶ ἴππου: Αἰ.Ζ1.14,11'. 5) καταποῶ πρότερον: Πλούτ. Ὀβ.11 ὦστο δαῖν περιμένειν καὶ μὴ προπροπονεῖν ἑαυτοῦς κ. παθ. καταπονοῦμαι ἐκ προηγηθέντων δεινῶν: Σοφ.ΟΤ.685 γὰς προπροπονήμενος. 6) ρημ.π. προπονήσας, προπονήτης.

προπορεύομαι (ἡ) *μγν.* κ. νεώτ. ἡ ὄψρη. ἐνδομον προπροεῖσαι, ὡς καὶ αὐτοῖ ὁ προπροεῖσαι, ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ στρατεύματος: Πολύβ.9,5,8.

προπορεύομαι-ατος (τὸ) *μγν.* προπροεῖσαι: Χρησι.ἐν Μαίτ.Μιας.133 ἀστερῶν προπροεῖματα.

προπορεύεσθαι-εως (ἡ) μαν. τὸ προπροεῖσαι, πορεία πρὸς τὰ ἐμπρός ἢ πρὸ τῶν ἄλλων: Ἰώσ. 1000 [ἐκδ.Μ.1].

προπορεύεσθαι (ὁ) *μγν.* μαν. ὁ προπροεῖμαι, ὁ βαδίζων, πορευόμενος ἐμπροσθεν, πρὸ τῶν ἄλλων, ἀνιχητής: Ἄγαθ.2,2.

προπορεύω κ. νεώτ. κῆνυμ, ἐνεργῶ ὥστε τις νὰ προπροεῖται ἐμπρός, στέλλω πρὸς τὰ ἐμπρός: Αἰ.Ζ1.10,22' || κ. νεώτ. συχτό. ἐν τῷ μέσ. γ. προπροεῖμαι, βαδίζω, ηἰγῶσιν πρὸ τῶν ἄλλων, προηγοῦμαι ἐν τῇ πορείᾳ: Αἰν.Τακτ.23,10' κ. μτ. γενικ.: Ἀριστῶ.Θουμ.844,6,5, Πά.ἘΞ.32,1 πομπήσιν ἡμῖν θεοῦ, ὁ προπροεῖσονται ἡμῶν' || κ. κατὸ πνα πλεονασμῶν: αὐτ.34, Ἀρρ.Ἀν.5,15,1, Κδ Λουκ.1,76 προπροεῖσθαι γὰρ πρὸ προσηύον Κυρίου' κ. μτ. ἐμπροθ. διορ.: Πολύβ.3,5,28 προπροεῖσθαι ἐπὶ δὴ ἡμετέρας' || προπροεῖμαι ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ: αὐτ.2,27,2' || ἡ προπροεῖσμενὴ ἡ πρόπολος: Σέλευκος.Ἀθῆν.6,267C. 2) ἐπὶ ποταμοῦ, πρὶν ἐμπροσθεν πινος, περὶ ἀπὸ ἐμπρός: Πά.Γέν.2,14 ὁ ποταμὸς ὁ τρίτος, Πιρῆς, ὄψρος ὁ προπροεῖμενος κατένοτι τῶν Ἀσσυρίων: 3) ἐρχομαι πρὸς τὰ ἐμπρός: Πολύβ.1, 80,8. 4) ἐρχομαι, προεπιβάλλομαι, χωρῶ πρὸ τῶν ἄνωτερον: αὐτ.28,6,9 προπροεῖσθαι πρὸς τὴν στρατηγίαν, αὐτ.2,4,2'. 5) ρημ.π. προπροεῖσαι, προπροεῖσαι, προπροεῖτης, προπροεῖμα.

προπορίζομαι *μγν.* παρῖζομαι, προηθεύομαι ἐκ τῶν προτέρων: Λουκ.Ὀρχ.61,Κυραν.43.1πθ.1.

προπόρφυρος ο πάπ. ὁ διὰ προπόρφου περιουραμμένος, ὁ ἔχων κρᾶσπεδον πορφυροῦν.
προπόσις (ή) μὴν. ἡ πρόποσις βλλ.: Μαθθ.108B.
προπόσις-ως (ή) κ. νεώτ. ἡ ἀφρη. ἔνν. τοῦ προπίνου, τὸ προπίνει ὑπὲρ τινος, τὸ πίνειν πρό τινος ἢ πρὸς τιμὴν τινος, τὸ πὰ πινεῖς τι πᾶν εἰς θεῖαν ἢ πρὸς τιμὴν τινός: Ἀλεξ.49 πρόποσις πίνειν (πίνει εἰς θεῖαν τινός, Ἀντιφάν.82 πινών· πρόποσις τρεῖς ἰσῶς ἡ τέτατος, Κριτ.ἀπ.δ.3, αὐτ.7D, Πολύβ.30,26,6, Ἰωσ.ΑΙ 6,14,6 δεξιόσθασι ἀλλήλους ταῖς πρόποσιν, Ἀθην.10,432D πρόποσις ἐν ταῖς συμποσίαισι ποιεῖν, Ἀλκιφρ.ἀπ.δ.18 2) τὸ προπινόμενον ποτόν: Σίμων.167,6, Ἐπιγρ.Καρίας Βρομίου νεκτάρει· πρόποσις 3) ἡ πόσις πρό τοῦ φαγητοῦ: Ἀρετ.Χρον.Νοῦα.1 3) ἡ πόσις πρό τοῦ ἄινου, Ἀετ.9,26.

προπότης (ὁ) ὁ προπίνων, ὁ πίνων εἰς θεῖαν ἢ πρὸς τιμὴν τινος, ὁδ. πρόποταί θίσασι ὄμιλοι συμπολιτῶν ἐν εὐθύμῳ διατελοῦντων: Εὐρ.Ρήσ.361.

προποτιζῶ μτγ. κ. μὴν. ποτιζῶ πρότερον, ὀδω εἰς τινα νόη τι προηγουμένως, ἰδία φάρμακον: Ρουφ.ἀπ.118,12 κ. παθ.: Ἀλεξ.Τραλλ.8,2 2) μὴν. ὀδω, παρῶς πρὸς πόσην: Γεωμ.13,8,9 2) μοιχεύειν τοὺς ἑθνηθίκους: Ἰνπιατρ.1 3) ρηματ. π. προπόσιμα, προποσιμαῖος.

προπότιον (τὸ) μὴν. τὸ πρότερον διδόμενον πρὸς πόσην, προπόσιμα βλλ.2) : Ἐπιφ.1,604B.

προπόσιμα-ατος (τὸ) μτγ. κ. μὴν. πόσιμα πρό τινος 2) τὸ προηγουμένως χωρηθηῖεν ποτόν: Ρουφ.ἀπ.114,2, Ἰνπιατρ.1.

προποσιμαῖος (ὁ) μτγ. κ. μὴν. τὸ προπόσιμα βλλ.: Ἠρακλ.Ταρ.π.Γαλλ.1795, Ἰνπιατρ.4.

προπουδαίειζω (κατ.) μτγ. προκαποσιμαῖω, προδημοσιεύω: Μέων Σοφ.7,42.

προπουματῆς (ὁ) Ἐπιγρ. Κερκύρ. ὁ πωλητῆς προπουμάτων.

πρόπους-οδος (ὁ) κ. νεώτ. ὁ ἔχων προεκτεταμένους, μεγάλους ὁδούς: Φώτ., Σουδ.8 2) μτγ. ἀσπίρη τις ἐν τοῖς ποσὶ τῶν Διδύμων: Γεωμ.3,4, Πτολ.Μαθ.7,5 3) μτγ. κ. νεώτ. ἡ προεξέχουσα ὑπάρχια δροῦς, τὸ κατώτερον μέρος οὐλοῦδιποτε ὑψώματος, τὸ ἀποτελοῦν τὸν αὐθόδησον τῶν κλιτύων μετὰ τοῦ πέριξ ἐδάφους, ῥιζοῦσάν, ἐν συνη. χρ. κτ. κληθ.: Πολύβ.3,17,2, αὐτ.8,13,4, Στρατ.5,9,5,8 ὄπισθε καὶ οἱ τῆς ὄθρουος πρόποδες, ΑΠ7,501 4) πρόπους τοῖχου ἀντέρισμα, ἀπαστήρισμα τοῖχου, ἀντιπέρισμα: Τιμ.Λεξ.ἐν λ. γείσαο 5) σχόλ. κ. νεώτ. σχοιῖον ἐνταῖνον τὸν ποδῶνα μεγάλου μὲν ἰστίου πρὸς τὴν πρῶσαν (κοῦτρα), παριστίου δὲ πρὸς τὸ ἔξω [μοῦρα]: Σχόλ.Ἀπολλ.Ρ.1,566-6) πρόποδα μέλας μέλη τὰ ὄποια προηγοῦνται μοιχῆς: Σοφ.ἀπ.240.

προπραγματίζομαι μτγ. παθ. γράφομαι, ἡ δημοσιεύω πρότερον Εὐνάπ.8 Σοφ.457B 2) ὄμ.παθ. τυχεῖαν προεξεργασίας, μνημονεύω, ἐκτίθειμι ἐν διηγήσει πρότερον: Πτολ.Μαθ.13,7, **προπραξία** (ή) Ἐπιγρ. δικαίωμα προτεραιότητος ἐν τινι συναλλαγῇ.

πρόπρασις-ως (ή) πάπ. προκαταβολικὴ πώλησις 2) εἰδ. ἐν γου. συμβολαίω προμαθίθασιν τῆς περιουσίας τοῦ αὐτοῦ ἐν περιπτώσει διαλύσεως τοῦ γάμου ἐκ θανάτου ἢ ἄλλης αἰτίας.

πρόπρασις, ἀπτ. -άτινα πράττω, κέρμω τι προηγουμένως: Δίων Κ 52,13 πρόπρασειν τὰ συμφέροντα τῶ δῆμῳ, κ. παθ.: Ἀριστολ.Πολιτ.1425b,30, ΠΔ Ἐσοδρ.1,1,31 τὰ τε προπραξέντα ὄν' αὐτοῦ καὶ τὰ νῦν ἰσθόρηται ἐν τῶ βιβλίῳ τῶν βασιλέων, Λουκ.Δικ.Φων.2 2) ἐκτελῶ πρότων: ΑΙσχ.Χο.834 προπράσων χάριτας ὄργας Λυρῶς.

προπράτης (ὁ) ὁ προπῶλης βλλ.: Λυσ.ἀπ.329.

προπράτωρ-ορος (ὁ) ὁ προπῶλης βλλ., ὁ προπράτης: Ἰοσι.ἀπ.168, Ὀδωσ

προπρασεθῶς Ἐπιγρ. ἐκτελῶ τι πρότερον ὡς προεσθεῖς.

προπρασευτικῶς-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος ἡ συμβαίνων εἰς τὴν πρὸ τῆς προεσθεῖς κλητικῆς ἡλικίαν τοῦ ἀνθρώπου: πρ. φύχιστος.

προπρέων-ῶνος (ὁ,ή) ποι. πρόφρων, πρόθυμος, εὐμενής: Πίνδ.Ν.7,86 σέο δὲ προπρέωνά μὲν ἔξινον ἀδελφεόν τ', Ἐπιγρ.

προπρηνής-οῦς-ές ἔπιπτετ. τ. τοῦ πρηνῆς βλλ., ὁ ἔχων τὸ πρόρωπον πρὸς τὰ κάτω, κελμημένος πρὸς τὰ ἔμπροσθ, πεθύμενος μὲ τὰ μοῦτρα, προμυσημένος: Ἰλ.Ὀδ.18 ἐκόνι ἐκτανύσας προπρηνέα 2) ἢ αἰρ. τοῦ οὐδ. προπρηνῆς ὡς ἔπιπρ. πρὸς τὰ ἔμπροσθ, μοῦραμουτα: αὐτ.Γ 218 2) φρ. φασγάνῳ προπρηνῆ ὑφάσ καταφερῆ πλῆγην ἐπενεγκών: Ὀδ.Χ 98.

προπρην-ῶνος (ὁ) μτγ. κ. μὴν. ἐμφαντικώτερον τοῦ πρῶν βλλ.: Χαιροδ.Θε.71C Γ' αἰσίδατ, Θεόγγμωτ.Καν.29.

προπρῶ πρὸθ. ἔπιπτετ. τ. τοῦ πρὸ βλλ., μτ. γενικ.: Ἀπολλ.Ρ.3,453 προπρῶ δ' ἀρ' ὄφθαλμῶν ἐτι οἱ ἰνδάλλατο πόντα 2) ὡς ἔπιπρ. ὄλοσχερῶς, ἐντελῶς: αὐτ.1013 προπρῶ δ' ἀφειδῆσαντα, αὐτ.4,1255, Εὐφρο.94.

προπρῶδίζομαι μτγ. ποι. ἔπιπτετ. τ. τοῦ προδίζομαι βλλ.: Ἀπολλ.Ρ.1,386.

προπρῶθεῖς μτγ. ποι. ἔπιπτετ. τ. τοῦ προθέω βλλ.: Ὀφρ.Ἀρ.1,257.

προπρῶθεῖ ἔπιπρ. μτγ. πολύ ἔμπροσθ, παρεμπρός: Ὀπμ.Κυν.1,630.

προπροκαλύπτω μτγ. ποι. ἔπιπτετ. τ. τοῦ προκαλύπτω βλλ., ἐν χρ. τὸ μέσ.: Ὀπμ.Κυν.4,334.

προπροκαταγγίδην ἔπιπρ. μτγ. ποι. ἐπι πλοῖου, κατὰ πλεῖστον Μαν ὀρμητικῶν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν: Ἀπολλ.Ρ.2,595.

προπροκλινῶδομαι ἐπ. ἔπιπτετ. τ. τοῦ κλινῶδομαι, ἐξακολουθεῖν πὰ κλιμῶν πρό τινος ἄς ἰκέτης, προσιπτόν ἐπιθῶνος ἰκετέω τινά, μτ. γενικ.: Ἰλ.Χ 221 προπροκλινῶδονενας πατρός Διός 2) περιεφύρασι συνεχῶς πλάνης καὶ ἀπροστάτευτος: Ὀδ.Ρ.525 δεῦρ' ἴκετο πῆματα πάσχων προπροκλινῶδομενος.

προπροσώπεις ἔπιπρ. μὴν. πρόρωπον πρὸς πρόσπονον: Παικ.Χρον.300C.

προπροπταίω μτγ. ποι. ἔπιπτετ. τ. τοῦ προτείνω βλλ., ἐν χρ. τὸ μέσ.: Ὀπμ.Ἀλ.4,103.

προπροφειγῆς-οῦς-ές πάπ. ὁ φωτίζων, ὁ ἐκπέμπων λάμψεις ἔμπροσθεν.

πρόπρυμα ἔπιπρ. μακρῶν ὀπὸ τῆς πρύμνης, ἐν χρ. μτφ.: ΑΙσχ.Ἐπ.269 πρόπρυμον ἐκβόλην φέρι [σχόλ. ἐκ μεταφορῶν ἀπὸ τῶν ἐμπροσθ, ὁ ὀποῖοι πλοῦστον πολλὴν ὠφειρῶσαντες 2) ὄπισθε ἔκβολην ποιοῦνται τοῦ δλου φέρτου ναυαγοῦντες καὶ κλυθωνίζόμενοι].

προπρυτανίης-ως (ὁ) νεώτ. ὁ ὄμιστος προκάτοχος, πρυτανέως πανεπιστημίου, ὁ πρυτανέσας κατὰ τὸ προηγοῦμενον ἔτος.

πρόπρασιμα-ατος (τὸ) μτγ. παθ. ἔσφ. ἄνγρ. τοῦ πρόσποσιμα βλλ.: Γαλλ.12,286.

προπραίω προσκόπτω, σκοντάω προηγουμένως: Φάλαρ.Ἐπιστ.38,2 [ἐσφ.ἀνγρ.], Λουκ.Νέρ.5 [ἀμφ.].

πρόπρῶθρον (τὸ) ὁ προεξέχων κλάδος, ζώκλορο: Νόμ.Σόλ.ἐν Ἦα.

πρόπρυτις-ως (ή) νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ προπύσσω 2) γυμνασιότ. κῆφις ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν ἐπὶ τοῦ στήθους ὀριζόντιως καὶ τὸν βροχίονα καὶ τὸ ἀντιβροχίον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου.

πρόπύσσω νεώτ. πτύσσω, μοζεύω, ζορῶνε τι πρὸς τὰ ἔμπροσθ.

πρόπυμ μτγ. πτύω ἔμπροσθ, φτύω μπροστά μου: ΠΔ Μακκ.2,6,20.

πρόπωμα-ατος (τό) μτν. ἐπὶ ὄrganου τοῦ σώματος πρόπρωσις βλ.λ.) : Γαλ.14,768.
πρόπρωσις-εως (ή) μτν. κ. νεώτ. ἡ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ἢ πρὸς τὰ κάτω πᾶσις : ὄθ. εἰδ. Ιατρ. μετατόπισις ὄrganου πινός τοῦ σώματος ἐκ τῆς φυσικῆς του θέσεως πρὸς τὸ ἔμπροσθεν ἢ πρὸς τὰ κάτω : Διοσκ.1,70 πρόπρωσις ὑστερας, Σωρ.2,84, Γαλ.12,136, αὐτ.6,877, - πρόπρωσις τῆς μήτρας κ. ἐπὶ κήλης : Γαλ.10,413 : 2) ἐπὶ ὀφθαλμοῦ, προεκβολή, ἐκβολή πρὸς τὰ ἔξω. : Κέλα.δ.6,8, Διοσκ.1,33 πρόπρωσις ὀφθαλμοῦ καθίστηται : 3) μτν. τὸ προσπίπτειν πρὸ τινος, πτώσις πρὸ τῶν ποδῶν τινος πρὸς ἰκεδῶνα : Πά.Μακκ.2,32 : 4) ἡ τοῦ φθόγγου πρόπρωσις ἐκφώνησις, προφωρά : Σέξτ. Ἑμπ.Μαθ.1,117 : 5) προεκβολή τῶν δορῶν τῆς φάλαγγος : Ἀσκληπιδ.5,1 : 6) κλίσις, ροπή πρὸς τι : Ἀθην.5,180A : 7) ἐσπευσμένη, ἀσθηρικός κρίσις : Γαλ.Ψυχ.Παθ.2,6 : 8) ἐκφυλισμός : Ἰατρ.Μυστ.5,14 πρόπρωσις τῆς ὄλης.
πρόπρωτικός-ή-ων μτν. ὁ πίπτων ἐξ ὑπερβολούσης σπουδῆς : Μάρκ.Αὐτ.1,110.
προπύλαιος-α-ον (πύλη) κ. νεώτ. ὁ πρὸ τῶν πυλῶν κείμενος, ὁ ἔμπροσθεν τῆς πύλης, τῆς ἐξώθυρας εὐρισκόμενος, ἐπὶ ἀγαλμάτων θεῶν : Ἀριστοτ.Σφ.875 Ἄγναια τοῦλοῦ πρόπυρου προπύλαιος, Παισι.1,228 προπύλαιος Ἐρμῆς αὐτ.38,6 προπύλαια Ἄρτεμις : 2) τὸ οὐδ. κ. π.λῆθ. τὸ προπύλαια ὡς οὐα. ἀρχιτεκτονική ἐπέκτασις πρὸ τῆς κυρίας εἰσόδου ναοῦ, εἰσόδος, πρόθυρος, ἐπὶ τῶν ἐν Ἀγλύτῳ ναῶν : Ἦρ.2,63 ὁ δὲ οὐκ ἐξοῖσι ἐν τοῖσι προπύλαισι ἐσπευτέως ἐπιναῖν, αὐτ.101, αὐτ.121 : 3) κ. ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν : αὐτ.5,79 ἐστὶκε πρώτων ἐσιόντι ἐς τὰ προπύλαια τὰ ἐν τῇ ἀκροπόλει, Ἄριστοτ.Ἰνπ.1326, Θουκ.2,13, Δην.174, αὐτ.597, Αἰσχύ.2,105, Πλάστ.Περ.13 : 4) κ. ἐπὶ τοῦ νεώτου τῆς Ἐλευσίνας : Ἐπιγρ. τὰ προπύλαια τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Κόρης : 5) κ. ἐν Ἐπιδαύρῳ : αὐτ. : 6) κ. ἐπὶ ναοῦ τοῦ Διονύσου : Ἄνδοκ.1,38 τὸ τοῦ Διονύσου προπύλαιον, Διοδ.Σ 1,67, Φαν.Α.Π.6,297 : 7) νεώτ. ἐπὶ διασφύρων κτιρίων : αὐτὰ προπύλαια τοῦ πανεισιτηρίου - τοῦ Παναθηναϊκοῦ σταδίου.
προπύλις-ιδος (ή) μτν. θαλάττῃ θυρῆς, θαλάττων ἄνοιγμα τῆς ἐκπολέως βλ.λ. : Βιτ.53,13.
προπύλιτις (ὀ) Ἐπιγρ. Ἐφέσου ὁ πρὸ τῆς πύλης, ἡ τοῦ προπύλου, ὁ παρὰ τὴν πύλην ἔμπορος.
προπύλου (τό) κ. νεώτ. ὁ πρὸ τῆς κυρίας εἰσόδου ναῶν, μεγάρων ἐσπευσμένος χώρος, ὁ ἔχων ἔμπροσθεν σειρὰν κινῶν, ἀ. προπύλαια : Ἦρ.2,91 τὰ δὲ προπύλαια τοῦ ἱεροῦ λιθάσ ἐστι, Ἰνπ. Ἐπιδ.4,42, Σοφ.Ἠλ.1375, Εὐρ.Ἦρ.523, Ἀριστοτ. Ἀθ.15,4 ἐκέλευσεν αὐτοὺς προσαναθῆναι πρὸς τὸ πρόπυλον τῆς ἀκροπόλεως Σιμψ.ΑΠ 6,114, Πλοστ. Ἠ8,363P, Ἐπιγρ.
προπυλῶν-ἄνωσι (ὀ) μτν. ὁ πρὸ τοῦ προπύλου βλ.λ. χώρος : Ἠρωδισκ.1,40, Πάν.
προπυυθάνομαι, παρὰκ. προπέψισμα, μυθόνομαι πρότερον, ἐρωτῶ τὸ μέθω προηγουμένως, ζητῶ ἀπὸ πρην. πληρωφόρος : Ἦρ.1,21, αὐτ.102 προπυυθάνομενοι ταῦτα συνηλίζοντο, Θουκ.4,42.
προπύργιον (τό) μτν. μον. κ. νεώτ. προκεχωρημένον ὄχυμα, μικρὸς πύργος κείμενος πρὸ ἄλλων μεγαλύτερων, προτειχίωμα, προαχῶν : Πάν., Κεβρ.Γεωργ.414C : 2) νεώτ. κ. ἐν μτφ. σμ. : ἡ Κρήτη ἤνῃρε προπύργιον τῆς ἑλευθερίας.
προπύργιος-ον (ὀ) μον. κ. νεώτ. ὁ ἔμπροσθεν πύργου κείμενος, ὁ ἔχων πύργους ἔμπροσθεν, ὁ χώρωμένος διὰ πύργων : Θεοδοσ. Ἀκρωα.1,24 τὸ ἴλιου τοῦ προπυργίου δόρυς.
προπύργος-ον ὁ ὑπὲρ τῶν πύργων ἴσται ὑπὲρ τῆς πόλεως τελοῦμενος, προσπερόμενος : Αἰσχ. Ἀγ.1168 ἴω πρόπυργοι θυσίαι πατρὸς πολυκαινῆς βοτῶν.

προπυρεταίνω πυρέσω προηγουμένως : Ἰνπ. Ἐπιδ.4,21.
προπυρῆν-ήνος (ὀ) νεώτ. πυρῆν τοῦ ὠραρίου καὶ τοῦ σπερματοζωαρίου, οἱ ὅσοι συγχωνεύονται κατὰ τὴν στήμιν τῆς γονιμοποίησης.
προπυρῆ-ῶν προκαλῶ προηγουμένως ἐφίδρωσιν διὰ θεῶν ἐπιθεμάτων : Ἰνπ. Ἐπικ.29, Ἄντυλλ. π. Ὀρειδ.10,27.
προπυρον (τό) μτν. τὸ ἔναυσμα τοῦ ὄγρου πυρός : ΚΠορφ. Ἐκθ.655 ἐτοιμασθῆναι λιναρίων λόγῳ τῶν προπυρῶν καὶ καλαφαθίσσεως.
προπυρῶν-ῶν μτν. καθιστῶ τὴν διδασκαλίαν πρότερον : Ἀλέξ.Τραλλ.9,3 προπυρῶν σιδήρια.
προπύστατος-ον μτν. ὁ προακκοῦς, ὁ μοθῶν πὶ προηγουμένως : Φρόν.Σοφ.Παρ.105P.
προπυγῶνιον (τό) μτν. ὁ πρὸς τῷ κίβητος πῶγων, ὁ μύσταξ : Ροῦφ. Οἰου.49, Παλ.ὑ.2,80.
προπύλις (ὀ) ὁ διαπραγματευόμενος τὴν πώλησιν εἰδῶσις τινός, ὁ πωλῶν τὴν ὡς ὄνητρόσωπος καὶ διὰ λογαριασμοῦν γίτρου, ὁ προμηθεύων εἰς τὸν πωλητὴν ἀγοραστάς, μεσίτης : Ἄριστοτ.ἄν.707A, Πολύδ.7,12, Βέττ.Βαλ.4,23.
προπύλιος-ῶν (ὀ) νεώτ., δημ. -η ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ προπύλου, πρότερον πώλησις, ἰδ. ἔμπορευμάτων καὶ προϊόντων.
προπυλιότης (ὀ) πάπ. κ. νεώτ., δημ. κ. προπυλιότης θηλ. -ήτρια, ὁ προπύλις βλ.λ. : 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ προπύλων βλ.λ.21.
προπυλιτικός-ή-δον πάπ. ὁ ὄνητῶν ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν προπύλιν, τὸν μεσίτην, μεσιτικός : 7) τὸ οὐδ. προπυλιτικὸν ὡς οὐα. ἡ μεσιτεία βλ.λ. πωλῆσεως πράγματος τινος : αὐτ.
προπύλι-ῶν κ. νεώτ., δημ. κ. προπύλου πωλῶν πὶ προηγουμένως ὡς ἀνητρόσωπος, ὡς μεσίτης ἄλλου, μεσιτεῖα πωλῶν τινος : Πλάτ.Νόμ.954,1, Ἐπιγρ.Ναυκράτες : 2) νεώτ. κ. δημ. πωλῶ τὴν προπύλιν ὡς εἶδος ἔτοιμον πρὸς παράδοσιν.
προπύμα-ατος (τό) δ. τ. τοῦ πρόμα βλ.λ. : Χοιρ.δ.Θε.1,339.
προπύμα Ἡα. εὐκρατῆ, εἴφημο, πρόχειρο, ἔτοιμο, ἀνεμυθίστα.
πρόραχος (ὀ) (ραχί) μτν. βράχος προέχων πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ σχηματίζων σπήλαια : Περίπλ. Ἐρ.Θαλ.15 (ἀμ.1).
πρόρῃ ἐλ. ρῆμα πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, ἐκρέω : Ἰκ.Φ 260, αὐτ.Μ.19, αὐτ.Ε 598, Ὀδ.Ε 444 ἔγνων δὲ πρόρῃσιντα καὶ ἐβάτο ὄνι κατὰ θυμῶν, αὐτ.Κ 351, Ἠοισδ.Θ 792 : 2) μτφ. ἐκέμα : Ὑμν. Ἀπολλ.380, Ἀπολλ.Ρ 3,225 (κρήνη) ὄδωρ προρῃσεκα.
πρόρῃων Ἡα. ἐπὶ μεταθῶ τῶν σαρκῶν καὶ τοῦ δέρματος.
προρῃφάν προρῃφῶ βλ.λ. : Ἰνπ.Νοῦσ.2,54.
προρῃφῶ-ῶν ρωφῶ τὴν πρότερον : Ἰνπ.Γου.1,75.
προρῃφῶν μτν. ραῖνω, ραντίζω πρότερον : Ἀλέξ.Τραλλ.12.
πρόρῃσις-εως (ή) σχόλ. ἡ εἰς τὰ ἔμπροσθεν ρεῦσις, ροή, ἐκροή : Σχόλ.Νικ.Θηρ.586.
πρόρῃσις-ατος (τό) μτν. ὁ ὕμνη, ὁ περικλειών τὸ ἔμψυμον ἐν τῇ καλιᾷ : πρδ. σχόλ. Σωρ.1,57 ἐπὶ ἐν τῇ μήτρῃ, τὸ καὶ χάρσιν καὶ ἀγγέλιον καὶ δευτέρων καὶ ὀστέων κεκλημένον : Σωρ.1,57.
πρόρῃσιν μτν. ρῃσιν μτν. πρότερον ἢ εἰς τὰ ἔμπροσθεν, ἀπὸ ἔμπροσ : Σωρ.1,57, Γαλ.17,21,131.
προρῃθεῖ-εἰσα-ἐν νεώτ. μτχ. παθ. ἀορ. τοῦ λέγειν ὁ πρότερον λεχθεῖς, ὁ περὶ αὐ ἐγένετο λόγος προηγουμένως ἢ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν, προερίθημος.
πρόρῃμα-ατος (τό) πρόρῃσις, προμάντευμα : Ἰνπ. Ἀρθρ.58 : 2) προφητεία, πρόρρησις : Σχόλ. Ἀπολλ.Ρ 1,118.
πρόρρησις-εως (ή) κ. νεώτ. προρρησία : Ἰνπ. Πρωγ.15, Διοδ.Σ 12,36 δοκεῖ δὲ ὁ ἀνῆρ . . ἐν τῇ προρρησίᾳ . . θαυμασιῶς ἐπιτετευχέντι, Πλωτίν.

3,12, 2' Αγω.ΑΠ.11.392,2' 2] προτέρα δόγμα, πραγματοποιημένη συμβουλή, το πρότερον εις τινά τι διαδιδασκασκώς : Θεοκ.1,49 μάχης δὲ οὐκ ἔργον συμβίαιτες οἱ στρατηγοὶ τὴν πρόρρησιν τῶν Ἀθηναίων 3] προκήρυξις : Δημ.114 πολεμὴν ἐκ προρρησικῶς || οἱ προρρητικῶς ἂν δημοσιὰ γινόμενα δηλοποιήσεις ἢ προκηρύξεις, ὅταν ἐν περιπτώσει δικῆς φόνου : Ἀντ.φ.5,88, αὐτ.6,6, Πλάτ. Νόμ.873B, αὐτ.871C τὴν πρόρρησιν προσηγορεύων 4] ἐν εἰδ. οὐαρ. σμ. προσηγορικῶς ἰσχυρισμός : Ἀριστ.Ρητ.Ἀλλέξ.439B,11.

προρρητικός ἄν. ὑτ.ν. ὁ προμαντευτικός, προφητικός : Σέξτ.Ἐμ.Μαθ.5,1 2] τοῦ οὐδ. προρρητικῶν ὡς οὐσ. ὄν. πραγματείας τοῦ Ἰπποκράτους ἐν ἢ ἐκτίθεται ὁ τρόπος τοῦ προλέγειν τὰς νόσους ἐκ τῶν συμπτωμάτων : Γαλ.1,620.

πρόρρητας ὄν. ποι. ὁ προκηρυκτικῶς διαταχθεὶς, προσταχθεὶς : Σοφ.Τρ.684 καὶ μοι τὰδ' ἦν πρόρρητα καὶ τοιαῦτ' ἔδρων.

πρόρρητος ὄν. ἰσραϊλ. κ. νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ μεθ' ὀλης τῆς ρίζης αὐτοῦ ἀπεσοσμενός, σφόδρος, σέλιμος : Ἰλ.Α.157 οἱ δὲ τε θάνατο πρόρρητοι πλάτουσιν, αὐτ.Ε.415 δδ' .. ἐξερήθη δρυς πρόρρητος 2] κ. νεώτ. ἐν μτ. χρ. ὁ ριζήδων, ὄρθην ἀπεσοσμένος, ἐκβεθλομένος ἐκ τῆνος : Ἡρ.32 Ἰσολοαῖς ὁ θεός πρόρρητος ἀνέτηψε, αὐτ.3,40, αὐτ.6,86, δ', Ἀισχ.Πέρα.812, Σοφ.Ἰλ.765 πρῶτον ἐφθάρται νεῖκος, αὐτ.512, Εὐρ.Ἰπν.684 Ζεὺς σε .. πρόρρητον ἐκτίφεις, Ἀριστ.Βάτρ.587 πρόρρητος αὐτός .. ἀπολοίμην, Ἀνδσκ.1,146 || τοῦ οὐδ. πρόρρητον, ὡς ἐπίρρη. ριζήδων, ὄρθην παντελῶς : Ἀριστ.Ζι.616,2, Λυκόφ.214.

πρόρρητος ὑτ.κ. νεώτ. ρήτωι τι πρὸς τὸ ἐμπρός ἢ πρότερον τῶν ἄλλων : Ἰαμβ.Μυστ.3,18 ἰεφ.ἀνάγην, προρρητῶι.

πρόρρητικός ἰθὶ νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ προρρητῶι, ρήφις πρὸς τὸ ἐμπρός ἢ πρότερον τῶν ἄλλων.

προρρητίζω ὑτ.κ. ρυθμίζω, τακτοποιῶ τι πρότερον : Γαλ.Χρ.Μορ.7,5.

πρόρρητος ὄν. ὑτ.ν. ὁ ρῆμα πρὸς τὸ ἐμπρός ἢ πρῶτος ἐκφυόμενος : Γεωμ.9,19,8 (ἀρμ.).

προρρητομαί ὄμοι. ὑτ.κ. ρυθμίζω, τακτοποιῶμαι, ληρώνομαι πρότερον, προηγουμένως : Βασ.1,180B.

πρόρρητος ὄν. ἰσραϊλ. ὑτ.ν. ὁ ρῆμα πρὸς τὸ ἐμπρός, ὁ ἔξω ρῆμα, ἐκτρέπον, ἐκφυόμενος : Γεωμ.2,19,8 ἰσθ. ἀντὶ πρόρρητοσ.

πρὸς πρῶτ. κ. ὑτ.κ. κ. ὄμοι. κ. ἔπ. πρῶτ. ἐπ. ὄμοι. πρῶτ. κρητ. πορτὶ (Νόμ.Γόρτ.5,44), ἀργεῖ. πορτὶ (Ἐπιγρ.1, πομφ. περτὶ| ἰαυτ.), ὄμοι. κ. ποί. ἀρκοσ. κ. κυρρ. πόλ. κιοι. κ. πρὲς Ἰω.Γραμμ. Σπ.θ.3,10, μονοσύλλ. αἰολ. πρὸθ. συστασ. ὑτ. γενικ. ἢ δοτ. ἢ αἰτ. καὶ σημαίνουσα κυρίως κινήσιν ἀπὸ τόπου, στᾶσιν ἐν τόπῳ, κινήσιν εἰς τόπον, ὄμοι. ὑτ. γενικ. ἢ πρὸς σημαίνει, τὸ μέτρον ἐξ οὗ ἔρχεται τι, ἐπὶ τόπου ἐκ τῶνος τόπου, ἐπ. ἀπό : Ὁδ.Σ.29 ἴκετο ἠὲ πρὸς ἴωλον ἢ ἑσπερίων ἀνθρώπων, Σοφ. Ἀντ.1037 τὸν πρὸς Σάρδεων ἤλεκτρον 2] εἰς ἄλλωσιν τῆς σχετικῆς θέσεως ἀντικειμένων ἢ τόπων, ἐγγὺς καὶ πρὸς τὸ μέτρον τῆνος : Ἰλ.Κ.428, αὐτ.430, Ὁδ.Σ.347 οὐθ' ὄσαιι νήσοισι πρὸς ἠλίδος Ἰπποδάμοιο, Ἡρ.2,154, αὐτ.8,120 ἰδρῆσθαι πρὸς τοῦ Ἑλλησπόντου, Θεοκ.1,62 ἑστρατοπεδεύοντα πρὸς Ὀλύμπου || συγχῆτ. ὑτ. λ. δηλοσιώσων τὸ σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος : Ὁδ.Ν.110 θῶμα θύραι εἰσίν, αἱ μὲν πρὸς βορέα, αἱ δ' ἀπὸ πρὸς νότου ἢ μία βλεπούσα πρὸς βορρᾶν, ἢ δὲ ἄλλη πρὸς νότου, Ἡρ.3,101 οἰκίσαι πρὸς νότου ἀνέμου, αὐτ.1,102, αὐτ.1,107, αὐτ.1,84, Θεοκ.3,21 πρὸς Πλαταιῶν, αὐτ.5,59, Ἐπιγρ. ἀπὸ τῆσδε τῆς ὁδοῦ τὸ πρὸς τοῦ λιμενῶσ ἀπαν' || ἐν τῷ αὐτῷ σμ. ἢ πρὸς κ. μ. στ., ἐνίοτε δ. εὐρίκομεν τῶν δύο

συντάξεις ἐν ταύτῳ : Ἡρ.4,122 πρὸς ἧω τε καὶ τοῦ Ταυάδος, αὐτ.2,121 τὸν μὲν πρὸς βορέω ἔσπεωσ, τὸν δὲ πρὸς νότον 3] πρὸ, ἐνώπιον τῆνος : Ἰλ.Α.339 μάρτυροι ἔστων πρὸς τε θεῶν μακαρίων πρὸς τε θνητῶν ἀνθρώπων, αὐτ.Τ.188 || πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆνος : Πινδ.Π.4,286, Θεοκ.1,71 ἄδικον οὐδέ ἐν ὄσῳ πρὸς θεῶν οὐτε πρὸς ἀνθρώπων, Ξεν.Ἀντ.4,6, Νόμ.Ἀνδσκ.1,97, Ἐπιγρ. Χίου κεισιστάτω .. ἀγγῶσ πρὸς τοῦ θεοῦ (ἐόν θεῖλ) ναί εἰσι ἀγνός ἐνώπιον, ἐν ὄσει τοῦ θεοῦ 4] ἐπὶ κτείσας, διαμαρτυρίας, ὄρκου, ἐνώπιον, ὄθ. ἐν ὄμοισι : Ὁδ.Α.67 σε .. γουναῖμα .. πρὸς τ' ἀλόχου καὶ πατρός, Σοφ. Ἀντ.839 πρὸς θεῶν πατέρων, Δημ.842 ἀντιθελῶ πρὸς παίδων || εἰς τοιαῦτας φρεσ το ρ. αυγν. παραλείπεται : Σοφ. Ἰλ.1208, αὐτ.ΟΚ.515, αὐτ.ΟΤ.1037, Εὐρ.Ἐ.551 πρὸς θεῶν μεβέντες κτείσαι, αὐτ.ἀν.953,39, Ἀριστ.Φ.760, αὐτ.Ὀρν.130, Λοκ.Ἰστ. Συγγρ.14 || νεώτ. κ. ὄμοι. πρὸς θεοῦ δι' ὄνομα τοῦ θεοῦ : πρὸς θεοῦ τι σκέπτεσαι ναὶ κἀνερῖ, ὁχι πρὸς θεοῦ 1] κ. ἐν ἐρωτησίαι : Πλάτ.Πολ.459Α, αὐτ.Ἀπολ.26B, Δημ.13 πρὸς θεῶν, τῆς οὐτῶσ εὐλόης ἑστίν 1] κ. τραγ. σπαν. παρεμβάλλεται ἢ πρὸσ ἀντων. σε μεταθ. τῆς προθ. καὶ τῆς πτώσ Σοφ.Φιλ.468 πρὸς νῦν σε πατρός πρὸς τε μητρός .. ἰνοῦμαι, Εὐρ.Μήδ.324 5] κ. νεώτ. κ. ὄμοι. ἐπὶ καταγωγῆς, ἐκ μέτροσ, ἀπό .. Ἡρ.7,99 γενεὴ ἔξ Ἀλικαρνησσοῦ τὰ πρὸς πατρός, Πλάτ.Θεαίτ.173D, Ἰσοκρ.16,25, αὐτ.3,42, Δημ.1303 Ἀθηναίων .. καὶ τὰ πρὸς πατρός καὶ τὰ πρὸς μητρός, Ἐπιγρ. Ἀλικαρνησσοῦ οἱ πρὸς μητρός - πρὸς πατρός θεοι, 1] τὰ γήματ' ὄχομεν πάποσ πρὸς πάποσ ἰδιῶ μεταθιβάσκεισ ἐκ μακρῶσ σειρῶσ προγόνων εἰς τοὺς ἀπογόνους || οἱ πρὸς αἱματος οἱ ἔξ αἱματος συγγενεῖς : Σοφ.Ατ.1305, αὐτ.Ἡ.1125 ἡ φίλων τῆς ἢ πρὸς αἱματος φύσιν 1] ὄμοι. ἔπ. ἄν. ἐπιγρ. προερχόμενων παρὰ τῆνος, ἐκ μέτροσ, ἀπό, μτ. ρ. σημαίνοντων τὸ ἔχειν λαμβάνειν, δεχέσθαι : Ἰλ.Π.85 ἄν .. τιμῆν καὶ κῶδος ἔθροισ πρὸς πάντων Ἀναγῶν, αὐτ.Α.160, Ὁδ.Α.302, Πινδ.Ο.7, 90, αὐτ.Ν.9,45, Ἡρ.1,59 φυλακῆς πρὸς θάμου κυρρῆσαι, αὐτ.2,139, Ἐμ.4,7, Ἀισχ.Ἐπρ.550, Σοφ.Ατ.527, αὐτ.ΟΚ.13 || ὄμοι. κ. μτ. παθ. ρ., τοῦ ἔμνηροσ. διορ. ἐπέχοντος θέσιν ποιητικῶ αἰτίου : Ἰλ.Α.831 προτὶ Ἀχιλλῶσ δεδιδῶσθαι, αὐτ.Ζ.57, αὐτ.525, Ἡρ.1,47 οὐ λέγεται πρὸς οὐδαμῶν, αὐτ.61, αὐτ.2,75, αὐτ.7,209, αὐτ.8,111, Ἀισχ.Πρ.650, Σοφ.ΟΤ.429, αὐτ.1237, αὐτ.949, Εὐρ.Φοιν.1269 κ. μτ. ἐπθ. ἢ ὄμοι. : Ἰλ.Χ.514, Ὁδ.Σ.162 τιμήσσαι πρὸς πάσας, Ἡρ.7,139 ἐπιβήθονσ πρὸς τῶν πλεόνων ἀνθρώπων, Σοφ. Ἀντ.919, αὐτ.Ἡ.562, αὐτ.ΟΚ.73, Εὐρ.Ἡρακλ.624 ὄδοσ πρὸς ἀνθρώπων κ. ἐν περιφρ. : Πλάτ.Πολ.463D, Ξεν.Ἀντ.2,18 ὄμοι ναὶ ὄμοι ἀν οὐκ ἀχαρίστω μοι ἔξει ὄδοσ πρὸς ὄμοιων ὄδοσ τῆς Ἑλλάδος ἰδὲν ὄδο ἔχω χαριόπισ ἀπὲρ ἐκ μέτροσ ὄμοι, ὄδο καὶ ἐκ μέτροσ τῆς Ἑλλάδος 7] ἐπὶ πράγμ. ἔνεκο, ἐπὶ αἰτίας, λόγῳ : Σοφ.ΟΤ.1236 πρὸς τῆνος ποτ' αἰτίας μῆθηγναι, αὐτ.Ἀντ.511 8] ὄμοι. ἢ πρὸθ. τίθεται ἐπὶ ἐξαρτήσεως ἢ στενῆς ἀσέσεως ὄθ. σημαίνει τὸν ἐξαρτώμενον ἐκ τῆνος καὶ ὄθ. τὴν προστασίαν αὐτοῦ διατελοῦσα : Ἰλ.Α.239, αὐτ.Ζ.455, Ὁδ.Ζ.207 πρὸς διὸσ εἰσι ἔσιναι τε πτωχῶι τε, αὐτ.Ε.57 9] χάριτ' ὄδοσ, ὄπερ τῆνος : Ἡρ.1,75, αὐτ.124, Σοφ. ΟΤ.1434, αὐτ.Τρ.479, Εὐρ.Ἀлк.57 πρὸς τῶν ἐχόντων .. τὸν νόμον τίθησ 10] παρὰ τῆνος : Ἡρ.4,144 ἔλεπιστο ἀβάνατον μῆμηρον πρὸς Ἑλλησποντίων 11] ὄμοι. πρὸς θάλασσαν τὸ σκοποῦ : πᾶσ πρὸς νερού μοι, αὐτὸ εἶναι πρὸς κακοῦ μοι 12] ὄμοι. τὸ ἐκ τῆνος ὑπάρχον καὶ ἄνηκον εἰς τῆνο, ὄθ. τὸ ἀρμόζον, τὸ πρῶσνον, τὸ πρῆνον : αὐτ.7,153 τὰ τοιαῦτα ἔργα οὐκ ἀνὰ τῆνος

άνδρος νεόνομιμα γίνεται άλλα πρός φυγής τε άναθής και άωμης άνδρητης, αút.5,12, Αϊσχ. Αγ. 592, αút.1636, Σοφ. Αϊ.581, Εϋρ. Έλ.950, αút. Ήρ.585, Άριστ. Σφ.369, Ξεν. Αν.1,211 οίκ ήν πρός του Κύρου τρώου. 13) όμ. δηλοί το σύμψωνον πρός τι, όθ. συμψώνως πρός τι: Αϊσχ.Χο.704, Σοφ.ΟΤ 1014 άρ' οίσθα όθτα πρός Δίους ούδέν τρέμων; Ισάμψωνον πρός το δικαίον, Πλάτ.Ηλ.121, Σοικ.3, 59 ού πρός τής ύμετέρας όόξης, Πλάτ.Γοργ.459C, αút.Πολ.470C, Άριστ.Κόσ.397Α,30, Άρπ. Αν.7,16,5, Ήλιόδ.Αΐθ.7,12 || πρός τινος λαβών έκλου- θάνω τι ός τι έτερον: Πλάτ.Κικ.13 πρός άτιμίας λαθείν, αút.Φλομ.7, Ήσα.Α18,1,3, αút.18,77, Λιδών. Πράγ.43,27 τώ δήμω πρός άισχύνης άν ήν, αút. 28

14) νεώτ. κ. έπί χρώματι εν τή έπιρρο.φρ. πρός ώρας προσκαίρας, προσωρινώς. 15) μτ. βοτ. συντασσομένη σημαίνει έγγύθητι, πλησίον, έγγύς, έπάνω, έν: Ήλ.Ε 408, Όδ.Ο 150 κατά δ' έπηκνον ποτι γαίη Φοίνικες, Πινδ.Π.186 πρός άκνον χαλκείων, Αϊσχ.Πρ.15 όθασί τινος πρός φάραγγι, αút.Εύμ.85,5, αút.Πρ.808, Σοφ.Τρ.371, αút.Α.95, αút.ΟΤ 180, αút.20, Όμοικ.7,34, αút.2,79 ές μάχην καθίστασθαι πρός αútή τή πόλει, αút.3,105, αút.1,104, Ξεν. Έκ.4,8,1 α1 πρός βαλάνσησ πά- λεις || τό πρός ποσι τό πλησίον τών ποδών, τό έμπροσθεν τινος: Σοφ.ΟΤ 130 || τό πρός τινι τό πορά τι: Εύκλ.1,5 α1 πρός τή βάσει γωνία α1 παρά τήν βάση γωνία, α1 γωνία τής βά- σεως. 16) ένώπιον, έπί παρυσία τινός: Δημ. 487 Α δέ πρός τοίς θεομοθρατίς έλεγε, αút.1001, αút.520, αút.602. 17) μτ. ρ. δηλούνταν κίνηση ές τόσον και μετά ταύτην άκόλουθούσαν στάση έν τόπω, όθ. εις τι ή πλησίον τινός, έπάνω: Ήλ.Α 245 ποτι δέ σκήληρον βάλε γαίη, αút.Υ 420 λια- ζόμενον ποτι γαίη [αίντανα πρός τήν γήν], Όδ.Β 80, αút.Ε 415, αút.Η 279, αút.1 284, αút.1 298, αút.Ε 401, Σοικ.7,35 ταχόντες πρός τοίς πόλεσιν

18) σπαν. έχει τήν σμν. του προσκαλιθεσθαι ισχυ- ρός: Ήλ.Υ 418, αút.Φ 507, Όδ.Ε 329 πρός άλλήλη- σιν έχονται, Ήρ.3,111 προσπελασμένως. . . πρός όρειοι, Σοφ. Αντ.1189, Μέν. Έπιρρ.204. 19) πρός όθλασιν έναστοχόλης, καθ' ήν ό άστοχόμενος εις τι παριστάται ός πλησιέστατα και οίοντι έπί τού άνηκειμένου ών: Σοφ.ΟΤ 1169 πρός αútώ γ' εμΙ τώ δεινώ λέγειν, Πλάτ.Φαίδ.84C, αút.Φαίδρ. 249C, Ξεν. Έκλ.4,8,22, Δημ.380, Άριστ.Λ.Πολιτ.1308Β, 36, Αϊσχίν.1,74, αút.3,192, Πολύδ.15,27,7 ό πρός τοίς γράμμασι τεταγμένω, αút.5,54,7, Διόδ.Σ 2, 29, αút.3,22, Πάπ. έπιμελητής πρός τή είκασίη τού σπασμού. 20) εις όθλασιν προσθήκης εις τι: Όδ.Κ 68 άσάν μ' έταροί τε κακοί πρός τοίσι τε όθνασ, Αϊσχ.Πρ.323, αút.Πέτρο.531, Σοφ. Τρ.45, Ξενοφών.3, Έυμ.59,3, Σοικ.1,90 άλλός πρός έαυτή, αút.6,90, Πλάτ.Πολ.397Β κυδερνή- τής πρός τή ακυτοτόμω [κοντά εις τό έπάγγελμά του ώς ακυτοτόμου] || σμχ. μτ. αút. ειθ. : αút.Συμν.195C πρός τή νέω άπαλά, αút.Επιθ. 185Β, αút.Φαίδρ.240Β πρός τώ βλοθερώ και άη- θέστατον || κ. νεώτ. πρός τούτοις πλην τού- των: Ήρ.2,51 ταύτα μέν νυν και άλλα πρός τού- τοισι, Αϊσχ.Πέτρο.237, - πρός τούτοις παρατηρεί- ται και σπάνις κρέατος. || σπαν. καθ' ένικ.: Ήρ.1,31, αút.41. || κ. νεώτ. πρός τοίς άλλοις πλην τών άλλων, κοντά σ' άλλα: Σοικ.2,61

21) κ. νεώτ. κ. όσμ. μτ. οίλο. δηλοί κίνηση ή διεύ- θυνση πρός τι, όθ. έπί τόπου, πρός, εις, μτ. ρ. κιν- ήσεως σημαντικός: Ήλ.Α 420 εμ' αútή πρός Όλυμπον άγάντων, αút.Μ 239, αút.Ν 538, αút. 657, αút.1,147, αút.174, αút.Π 45, αút.Ο 61, Όδ.Β 288, αút.Θ 374, αút.Μ 71, αút.147, Πά Αρσέμ.24,25 όήληθε πρός έαυτόν, Πλάτ.Κάτ.Πρσοδ.3 κληθή- ναι πρός τό δεινόν, - ό στόλος πλείε πρός τήν

Κρήτην, - τό παράθυρο βλέπει πρός τό Λυκα- δηττό || μτ. ρ. έν οίς ύπονοείται προηγηθε- σα κήνησ: Ήλ.Χ112, αút.Ο 435 άρματα. . . έκλιναν πρός ένάπια, Όδ.Ο 66, αút.Α 127, αút.Β 342, αút. Χ 334, αút.Σ 395, Αϊσχ.Πρ.278 πρός άλλοτ' άλλον ησημόν προσιζάνει, Σοφ.Ήλ.931, αút.Φιλ.23, Πά Βασ.4,23,3 έστη πρός τόν στόλον, Κά Μορκ.4,1 ό όχλος πρός τήν θάλασσαν έπί τής γής ήσαν, αút. Κορ.1,16,6, Έπιγρ. εκθήθεισά τον. . . πατέρα. . . πρός τοίς άλλουσι συγγενέσι || κ. έπί ρ. σμν. προσ- όθηκη: Ήρ.6,125, Άριστ. Νεω.6,3, Πλάτ.Φιλ.33C, Ξεν. Έκλ.1,5,6, Άριστ.Λοτ.1359Β,26, Πά Γελ.49,33 προσετέθη πρός τόν λόν αυτου, Έπιγρ. γαι τιν στάδων ποιγραφάνοθα τόδε || μτ. ρ. δη- λούνηται τό βλέπει πρός τινα ή πρός τι: Ήλ.Α 622 στατέ ποτι νουήν [πρός τήν νουήν, πρός τήν αυραν, έχοντες τό πρόσωπον έστραμμένον πρός αútήν], Όδ.Μ 244, Αϊσχ.ΐκ 725, Άριστ. Αγ.291, Έυμ.44 άνταυγεί πρός Όλυμπον || κ. νεώτ. σμχ. έπί τών σημείων τού όριζόντος: Όδ.1,26 χθαμαλή ναυπηστέρη εν άλλ' κείται πρός ζόφον ηπρός διαμαδί, αút.Ν 240, Ήρ.1,201 πρός ήω τε και ήλιου άνατολής, αút.2,149, αút.6,22, Σοφ.ΟΚ 477, Άριστ. Σφ.772. 22) κ. έπί έθρητικής σμν. ένώνησον, κατά: Ήρ.Ρ 471 πρός Τρώας μάχεσαι, αút. Δ 378 έστρατώοθ' . . . πρός τείχεσ Θήδης, αút.Ρ 98, αút.Δ 108, αút.Φ 303, Πινδ.Π 288 χρή πρός θεόν ουκ έρίζων, Σοφ.Τρ.304, Όμοικ.2,65, αút.1,118, Πλάτ. Πολ.591, Ξεν.ΚΠ 3,1,18 άντιπατέσθαι πρός πόλιν || κ. έπί έπιχειρημάτων, εις άπάντηση, εις άντι- κρουσιν: Πλάτ.Πρωτ.345C ταύτα πρός Πιτταχόν ερίσται || όθ. κ. έν έπιγραφούσι δικανώκοι λό- γων πρός τινα εις άπάντησιν κατά τινος, έκφρασις όλιγοτερον Ισχυρά τό κατά τινος ένώνησον πώος, εις καιηγορίαν τινός: Δημ.862 πρός Όνήτορα έξουλήσιν Ίσολ.1,34 μήτε πρός έμέ μήτε κατ' έμού δικην ειναι || κ. νεώτ. κ. άνευ έθρη- κής στικ. σμν.: Ήλ.155 πρός άλλήλους έπεα πτερόεντ' όρόμενον, αút.Ε 274, αút.Α 403, αút.Ρ 200, Όδ.Ρ 584, Ήρ.1,8, αút.90, Αϊσχ.Τ 267, Ά- ριστ.Φ.Σφ.335, αút.Νεω.359, αút.Αχ.632, Σοικ.5, 42, Λυα.119, - Ισοκράτης πρός Δημόκλον πα- ραιρέσις, - πρός Θεσσαλονικείς πρώτης έπιστο- λής Παύλου, - ότισησ - άναφορά πρός τό ύ- πουργετον || κ. μτ. αυτοπαθών όντων: Σοφ. Ήλ.285 έπιμακώω. . . αútή πρός αútήν, Άριστ. Έκλ.880, αút.931, Ίσολ.7,45 διαλογίζεσθαι πρός όμάς αútου, Ίσοκρ.6,52, αút.15,60, Πλάτ. Άπολ. 21D. 23) κ. νεώτ. όθ. έπί παντός είδους σχέ- σεων μεταξύ προσώπων ή έπί άναφορής πρός τινα: Ήλ.Σ 235 πρός. . . Διομήδεσ τευχές άρειβην, Πινδ.Π 282, Αϊσχ.Πρ.491, Εϋρ.Ήρ.952, Σοικ.4,15, αút.Τρ.459, αút.7,82, αút.5,22, Ίσοκρ.7,51 πρός άλλ- ήλους ψυχίαν ειχον, Ξεν. Απομν.1,3,14, Αϊσχ. 2,38, αút.3,219, Ετόφρ.Χαρ.4,2 πρός τοίς αόκτοις άνακονοίωσιν περι τών μεγίστων, Έπιγρ. Δελφών, αút. Αγορογού, - άσέβεια πρός τόν θεόν || νεώτ. σμχ. μτ. του ώς: ώς πρός αútό άδια- φορώ πλήρωσ || έν σμχ.οτ. κρ. μτ. τινος οίσ. κ.όνηκ. : Ξεν.ΚΠ 3,1,39 τήν πρός έαυτούσ ειλιάν, αút.Έκ.3,5,10 ή πρός ύμάς ήθερα, Άριστ. Πολιτ. 1305α, 23 ή άπάθεια ή πρός τοίς πλουσιώσι || εις χειράς τινος όθ. ή πρός τό βετον έμπροσθεν ή εύ- μένεια τών θεών, ή προερχόμενη έξ έμμετάσθησ εις τό θειον: Σοικ.2,45, Ίσολ.1,17, Πλάτ. Άπολ. 21C, Ίσοκρ.15,101, αút.19,50, Λυκοφρον.135, Δειν.1,19 || ένώνησον άρχόντος τινός: Έπιγρ. Άλκιονρασ- σου τάδε ό σύλλογος έξουλεύεσται. . . πρός μνημόσιν, αút. Μεγαρόν || ένώνησον δικαστη- ριον: Λυσ.26,14 έπί δέ τούτοις μέν πρός ύμωσ άγών, όντν δέ πρός άπισσαν τήν πόλιν || ένώ- πιον μάρτυρον προσκαλήθέντος πρός έπιθεθείωσιν

προς: Ἐπιγρ. Ἡκιδος δόμοινας πό(τ) τὸν θεόν, ἀντ. Φέρην αὐτὸν πό(τ) τὸν Δία, Ἀριστ. Ἀθ.56,6.
24 κ. νεώτ. κ. ὄμ. ἐπὶ χρόνω, πλησίων χρονικοῦ τινος σημείου καὶ ἐπίσης χαλαρότερον περίπου κατά...: Ὁδ.Ρ 191 ἀτὰρ τάχα τὸ ποτὶ ἔσπερον μάγαν ἔσται (κατὰ τὴν ἐσπέρων, πρὸς τὴν ἐσπέρων, Ἡσιόδ. Ἐργ.552, Ἀριστ. Λυσ.1089, Πλάτ. Πολ.328Α, Ξεν. Ἑλλ.4,3,22, αὐτ. Ἀν.4,5,21, Θεόκρ. 3,126, αὐτ.18,55 πρὸς ὡς ἐγρέσαιο, πρὸς τὸ παρόν, πρὸς στιγμήν (προσσηνωσί, πρὸς καιρὸν (προσκαιρώ): || κ. ἐπὶ ἡλικίας: Εὐρ.Μῆδ. 592 ἀλλὰ βάρβαρον λέχος πρὸς γῆρας οὐκ ἐνδοξον ἐξέδαινε σοι, Πλάτ. Νόμ.653Α || πρὸς εὐάνθερον φυὰν κατὰ τὴν ἀνθρωπότην ἡλικίαν τὸς βίου: Πινδ.Ο 1,67. **25** ὄμ. ἡ πρὸθ, τίθειν ἐπὶ σχέσεως δύο ἀντικειμένων, δδ. ἐν σχέσει πρὸς, ὡς πρὸς: Σοφ. Φιλ.1441, Θουκ.2,17 τὰ πρὸς τὸν πόλεμον ἰσὶ πολέμικα παρασκευαί, αὐτ.1,128, αὐτ.2,37, Πλάτ. Φαίδ.111Β, Δημ.178, αὐτ.240, Ἀριστ. Λ.Πρ.246,25 || οὐδὲν αὐτῷ πρὸς τὴν πόλιν δὲν ἔχει νὰ κάμῃ τίποτε μὲ τὴν πόλιν: Δημ. 528 ὄμ. παροίμ. οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον (Πλούτ.39,2,3, Σουίδ.) || τὸ ἡ τὰ πρὸς τὸ σκεπτικὸς ὅρος ἢ οὐ σχετικὸς ὅροι: Ἀριστ. Κατ.1β,25, αὐτ.6α,36 || τὸ πρὸς τὴν πυθαγόρειον ὄνομα τὸ ἀριθμὸς δύο: Θεολ. Ἀριθμ.8 || σχετικῶς πρὸς, σχετικὰ μὲ: Ἡρ.3,52 πρὸς τοῦτο τὸ κήρυγμα, Θουκ.8,39, Ξεν. Ἑλλ.4,5,4 || κ. νεώτ. μτ. οὐδ. ἄντων, πρὸς τί: ἐπὶ τῆν σκοπιῇ, διατί: Σοφ. ΟΤ 766, αὐτ.1027 ὡδοιπορίας δὲ πρὸς τί τοῦδε τοῦς τόποις, πρὸς τί ἡ τάση σπουδῆ καὶ ἐπιπολιότης || πρὸς οὐδὲν διὰ τίποτε, μόνη, στὸ χαμένα: αὐτ. Αἴ.1018 πρὸς οὐδὲν εἰς ἔφην θυρομένοος || πρὸς τὰῦτα διὰ ταῦτα, ἀφ' οὗ ταῦτα οὕτως ἔχουσι: Ἡρ.5,9, αὐτ.46, Αἰσχ. Πρ.915 αὐτ.992, Σοφ. ΟΤ 426. **26** ἐν συσχετισμῷ μετὰ τινος ἢ ἐπὶ τῆν σκοπιῇ: Ἰνν. Τέχμ.7 ἐθέλοντες τὰ πρὸς τὴν νοήσον ἡδέα γάλλαν ἡ τὰ πρὸς τὴν ἰγίειαν προσδέχεσθαι, Αἰσχ. Ἀγ.1057 ἔστικεν... μῆλα πρὸς σφαγὰς, Σοφ. ΟΤ 174, αὐτ.ΟΚ 71, αὐτ.Πρ.182, Πλάτ. Γοργ.474δ, αὐτ. Πρωτ.322Β, Ξεν. Ἀπομν.4,5,12, Ἀριστ. Οὐρ.269β,21 ἰκανῶς ὡς πρὸς τὴν παροῦσαν χρῆσιν, Δισκ.16. || ἐν συσχετισμῷ πρὸς τὴν ἰδία ἐν ἑαυτ. πρὸς τὸ μέλλον: Πλούτ. Πέρ.13 θαυμάζεται τὰ Περικλέους ἔργα πρὸς ἡολὴν χρόνον ἐν ὀλίγα γενόμενα, Ἐπιγρ. **27** ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν: Ἡρ.3,34 κοίφς τις δοκεῖ ἀνὴρ εἶναι πρὸς τὸν πατέρα Κύρον, αὐτ.2,35 || συχρ. ἐμφαίνει ὑπεροχὴν ὡς τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συγκρίσεως ἢ παροβολῆς: αὐτ.3,94 πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους, αὐτ.8,44 || ὄμ. ἐλάττωσι: Πινδ.Ο 2,88, Θουκ.1,10 πᾶσιν ἂν ὀλμοι ἀπίστην τῆς δυναμείας... πρὸς τὸ κλέος αὐτῶν εἶναι, Πλάτ. Πρωτ.327δ, αὐτ.3,28β, αὐτ.Φαίδ.102C, Λυκούργ.68 || ὄμ. ἐπὶ μαθηματικῶν ἀναλογιών: Ἀρξῆτ.2 ὀσος ὁ πρῶτος (ὄσος) ποτὶ τὸν δεύτερον καὶ ὁ δεύτερος ποτὶ τὸν τρίτον, Φιλόδ.11, Πλάτ. Τιμ.36Β, Ἀριστ. Ρητ.1409α,4, Εὐκλ.5 Ὀρ.4 || νεώτ. ἰδία μτ. ἀριθμητικῶν: τοῖςδε πρὸς 10 ὄσος || πρὸς παρεόν... μῆτις ἀδέχεται ἀνθρώποισι (ἐν ἀναλογίᾳ πρὸς τὴν ὑπάρχουσαν φυσικὴν ἀνάπτυξιν): Ἐμν.106. **28** κ. νεώτ. ἐπὶ τιμῆς ἢ ἄξιως, ἀντι τινας: Θεόφρ. Φι 9,6,4, Δισκ.1,19 πωλείται ὁ σταθμὸς αὐτοῦ πρὸς διπλοῦν ἀργύριον, Ἀνδροσχ. Ἀθῆν.3,93β, -τὸ θάσμα τὸ ἀγόρασα πρὸς 300 δραχμὰς τὸν ἄσχημ. || κ. μτφ.: Πλάτ. Φαίδ.69Α, Ἐπιγρ. || ἐπὶ μετρήσεως χρόνου γινόμενης ἐπὶ τῆς ραφῆς τῆς κλειψίδος: Αἰσχ. 2,126 πρὸς ἑνδεκά ἡμέρας ἐν διαμετρημένῳ τῆ ἡμέρα κρήνησι, Ἀριστ. Ἀθ.67,2, αὐτ.3, αὐτ.69,2, αὐτ. Πολιτ.1451β, Εὐδαιμ. 162Κ || πρὸς ὀλίγον διὰ μικρὸν χρονικὸν διά-

στημα, δι' ὀλίγον: Ἰώσ.Π1 5,9 ἠναναίται πρὸς ὀλίγον τὴν πολιορκίαν, Ἡσιόδ. Αἰθ.2,19, Ὀρειδ. ἀπ.116, Γεωφ.4,15Β || κ. πλῆρες πρὸς ὀλίγον καιρὸν: Ἀντιλλ. Ὀρειδ.9,24,26, Παβλ. Αἰγ. Προσμ. **29** ἐν ἀναλογίᾳ, ἐν παραβολῇ, ἐν συσχετισμῷ, ἐν συναφείᾳ πρὸς τὴν: Ἡρ.1,20 πρὸς τὸ παρεὸν βουλεύεσθαι, Θουκ.6,46, αὐτ.6,47, αὐτ.7,47, Δημ.230 ἵνα πρὸς τὸν ὑπάρχοντα καιρὸν ἕκαστα θεωρήτῃ, Ἀριστ. Πολιτ.1310α,14 τὸ παιδεύεσθαι πρὸς τὰς πολιτείας. **30** ἐπὶ συμφωνίας πρὸς μουσικῶν ὄργανων: Πινδ.Ο 10111,84 χλιδῶσα δὲ μολῶν πρὸς κάλυμον ἀντιᾶσει μελέων (χαλῶν, ὁ δὲ ὄμιος τρυφλῶς καὶ ἡδῶος μετ' ὁλῶν ῥηθῆσαι), Εὐρ. Ἀλκ.346, Ξεν. Συμμ.6,3, Ἐπιγρ. Δῆλου. || κ. πρὸς ρυθμὸν: Διόδ.Σ 5,34. **31** νεώτ. δηλοῖ ἰσοποσιν, καθ' ὃν γίνεται τὸ ἐμῆτρηση ἐν πρὸς ἐν ἰσῆτι κατὰ μονάδος, μετὰ μεγίστης προσοχῆς, - τοῦ μετέωδος τὰ λεχθέντα λέγειν πρὸς λέγειν - ἐν λεπτομερείᾳ: **32** π. Ἄττ. ἡ πρὸς μτ. αἰτ. κείται συχρ. περιφρ. ἀντι ἐπιφρ. ὄλον πρὸς βίαν βίαιως: Ἀκκ.20 νῦν χρῆ... τίνα πρὸς βίαν πᾶντων, Σοφ. ἀπ.735 τὸ πρὸς βίαν νίειν ἴσον πέφυκε τὸ διψῆν κακόν, Ἀριστ. Ἀχ.73. || ὄμ. πρὸς βίαν ἐννοίουν τῆς θελησῶς τινος, εἰς πείσμα: Σοφ. ΟΚ 657 οἶδ' ἐγὼ σε μὴ τίνα ἐνθέδ' ἀπάξων ἄνδρα πρὸς βίαν εὐοῦ? || κ. πρὸς τὸ βίαιον βίαιως: Αἰσχ. Ἀγ.130. || κ. πρὸς τὸ καρτερόν καρτερώς βλ.λ.: αὐτ. Πρ.214. || πρὸς ὀλίκην μὲ δίκην βλ.λ.: Ἐπτ.498. || πρὸς ἀνάγκην ἀνογκῶς: Ἰνν. Πρ.ογμ.8 οὐ διαχωρεῖται ἡ γαστήρ κί μὴ πρὸς ἀνάγκην || πρὸς ἄδωνῆν λέγω ὀμολῶ ὀτῶς, ὡστε νὰ προκλάσω ἡδῶνον: Θουκ. 2,65. || πρὸς τὸ τερπνόν πρὸς τέρψιν: Θουκ. 2,53 || κ. νεώτ. πρὸς χάριν διὰ χάριν: Σοφ. ΟΤ 1152, Δημ.90 μῆτε πρὸς ἔχθραν ποιεῖσθαι ἄδων, μῆτε πρὸς χάριν, αὐτὸ τὸ ἔκαμα πρὸς χάριν σου. || κ. μτ. γενικ. τοῦ πράγμ.: Σοφ. Ἀντ.30 πρὸς χάριν βορέδ, αὐτ. Φιλ.1156. || πρὸς ἰσχύος χάριν διὰ τῆς ἰσχύος: Εὐρ. Μῆδ. 538. || πρὸς ὄργην μετ' ὄργης, ὄργωλος: Σοφ. Ἠ.369, Θουκ. 2,65, Δισκ.53,16. || πρὸς εὐσεβείαν εὐσεβῶς: Σοφ. Ἠ.464. || πρὸς καιρὸν προσπικνῶτας εὐκαιρίας: αὐτ. Αἴ.38. || πρὸς φύσιν φυσικῶς: αὐτ. Τρ.308. || πρὸς εὐτέλειαν εὐθηνά, εἰς μικρὸν πλῆν: Ἀντιφ. ἀν.226,2. || πρὸς μέρος κατὰ τὴν προσήκουσαν ἀναλογίαν: Δημ. 594. || πρὸς ἰσῆ καὶ εὐθείαν πρὸς: Ἰλ.Ξ 403. || κ. μετ' ὑπερβ. πρὸς τὰ μέγιστα ἐς τὰ μάλιστα βλ.λ., εἰς τὸν ὄψιστον βαθμὸν: Ἡρ.8,20. **33** ἐπὶ ἀριθμῶν, ἔως κελίπου: Πολυδ.16,7,5. **34** ὡς ἐπιφρ. προεπί, πρὸς τοῖς αἰσιν, ἐπὶ-πλῆν, π. Ὁμ. πάντοτε μτ. τοῦ συνδ. δέ: Ἰλ.Ε 307, αὐτ.Κ 108, Ἡρ.1,71, αὐτ.164, αὐτ.Εὐρ. αὐτ.3,74, αὐτ.7,154, αὐτ.184. || καὶ πρὸς γέ: Εὐρ. Ἐκ.110, Πλάτ. Πολ.328Α, αὐτ.466β. || καὶ δὴ πρὸς: Ἡρ.5,67. || συχρ. ἐν τέλει τῆς δευτέρας προτάσεως: Εὐρ. Ὀρ.622 τὰδε λέγω, δρῶσα δὲ πρὸς αὐτ. Φοιν.610, Πλάτ. Μέν.90Β ἀλογία... καὶ ἀμαθία γέ πρὸς, Δημ.47, αὐτ.611. **35** ἐν συνθέσει ἢ πρὸς σημειοκίνησιν, ὄλον προσάγα, προσέρχομαι || ὄμ. προσθήκη, ὄλον προσκτώμαι, προσδίδωμι. || ὄμ. ἐγγύτητα στενήν, τὸ πλησίον ἢ ἐπὶ τὸν ὄδ, τὸ μένειν πλησίον, κ. μτφ. ἁσχίαι καὶ ἐνασχόλησιν εἰς τὴν, ὄλον πρόσαιμι, προσγίνομαι. **36** ἢ πρὸς σπαν. παρῶν. ὄμ. ἔπειτα μετὰ τὴν οἰκίαν πᾶσιν χάριν ἰσῆ μέτρον: Ἰλ.Ρ 419, Πινδ.Ο 4,5, Αἰσχ. Πρ.653 ποίμνας βουστατίεις τε πρὸς πατρός, αὐτ. Ἐντ.185, Σοφ. ΟΤ 178, Εὐρ. Ὀρ.94. || π. Ὁμ. αὐχ. ἐν συνθ. χωρίζεται διὰ τιμῆσας ἀπὸ τοῦ π. **37** ὄλον συντάσσει μτ. ἐγκλητικῆς πρῶς, ἄντων. || Σοφ. Αἴ. 292 πρὸς με, Ἀριστ. Πλ.1055, Μέν.978 αὐτ. Περικ. 77, Κωμ. Ἀδελφ.15,25δ, αὐτ.22,68δ.

προσάθετον (τό) μτγν. ἡ ἐρὴ τοῦ Ἐσδδᾶτου ἡμέρα : Πλ.δ' Ιουδ.8,6 ἐνήστευε πάσας τὰς ἡμέρας χρᾶσθαισας ἀπὲς τῆς χωρὶς προσασθᾶτων καὶ σοδᾶτων, κ.δ Μάρκ.15,42.

προσαγγάλλω ποι., ὄσορ, προσηγήλα, πρῶ ἀγγέλω ἐπιπροσθέτως, προσέτι : Ἐπ.119 ἀναθῶμεν . . τὰς εἰρεσιώνας καὶ προσαγγέλωμεν ἐπιελθόντας.

προσάγμαι ἀποθ. θουμάρζω προσέτι ἡ ὑπερ-θουμάρζω : Δαμασκ.'Ισδ.304 τοῦτον ἀπεδέξαντο τὸν λόγον τοῦ νεανίσκου καὶ προσάγαθσαν.

προσαγακτῆ-τω ἀγανακτῶ, δυσφορῶ, ὀργίζομαι προσέτι : Ἰπν.'Επιστ.17, Διον.'Αλ.Ρωμ.10,24 ἢ μτ. δοτ. ἀγανακτῶ προσέτι ἐπὶ τῷ πράγματι : Ἰωσ.Αι 4,8,2, Ἄπν.'Εμφ.Πολ.1,46.

προσαγγεῖλια (ἡ) μτγν. δωρ. ποταγγεῖλια (Ἐπιγρ. Καλύμνου) μήνησις, εἰδοποίησις, εἰδησις νέα : Πολυδ.5,110,11 διαταραχθεὶς ὑπὸ τῆς προσαγγεῖλιας, αὐτ 14,6,2, Πλούτ.'Ηθ.504F τῶν κακῶν προσαγγεῖλαι' 2) πληροφωρῆσις εἰς βάρους προώπου τινός : Ἐπιγρ.Πατάρων.

προσαγγέλλω, δωρ. ποταγγέλλω (Ἐπιγρ.Ρόδου) φέρω ἀγγελίαν, μηνύω, μτ. δοτ. : Πλάτ.'Επιστ.362Ι οὐκ ἐθέλωσι προσαγγέλλαι εὐς δὴ ἀπεχθῆσθαι· μοι κ. παθ. : Δμ.285 ἀπήγγειλαν οἱ πούτανες τὰ προσγγεῖλιμ' ἕαυτοῖς, Ἐπιγρ. πολέμου προσαγγεῖλθέντος Ὀλατικῶς ἢ κ. μτ. αἰτ. : Θεόδωρ.Χαρ.2,8, Λουκ.Θε.Δ 9,1, Ἀριστοτ.2,19, Πλάτ. κ. μτ. γτγ. : Πλούτ.Εὐμ.5 προσηγγέλλοντο μέλοντες ἄμβραλιν' 2) καταμηνύω, ἐγκολῶ, μτ. δοτ. κ. αἰτ. : σὺτ.Κικ.3, αὐτ.Μάρκελλ.2, Λουκ.10,6, 32 προσαγγέλλει ταῦτον προσελθὼν τῷ συναρμωστῇ, Ἐπιγρ.Ρόδου ποταγγεῖλλέτω τὸν τούτων τὴν ποιεῖντα ὁ χρῆζων εἰς τοὺς μαστρούς, Ἐρμογ.'Ιδ.2,Β κ. παθ. : Ἐπιγρ.Διονυσίουσουλῆως 3) ρηματ.π. προσάγγελα, προσαγγελιῆς.

προσαγγεῖλια-ατος (τό) πάπ. θήλωνος : αὐτ. 2) κατατηρία, αἰτίαςσις, ἐγκλήσις εἰς δικαστήριον διὰ τὴν : αὐτ.

προσαγγεῖλις (ὁ) γλωσσ. ὁ κατήγορος, ὁ ἐγκληθὼν, καταγγέλλων, ρημητής.

προσαγγέλω γλωσσ. προσθέτω εἰς ἀγγέλην, ἐπισυνάπτω εἰς αὐτήν.

προσαγγεῖλον-προσάγω Ἐπιγρ. ὁ δεκτικὸς προσαγωγῆς ἐνώπιον δικαστηρίου· πρβλ.ἀγώνιμος.

προσαγκάλλομαι μτγν. ἐνογκάλλομαι προσέτι : Ἰωσ.Πι 7,9,1, Ἀριστοτ.1,21, Πολυδ.2,139.

προσαγκάλλω-ατος (τό) μτγν. τὸ ἐναγκάλλωμα : Πρῶδ. ἐν Νοτίε.Μαθ.8,167.

προσαγκύλομαι-δομαι μτγν. ἀγκυλομαι προσέτι, προσδένομαι δι' ἡνῶντων, στερεώνομαι μὲ λουρίδι : Ἦρων Λόγου.2,11.

προσαγλαίζομαι μτγν. λαμπρύνομαι, κοσμῶμαι, προσέτι : Ἰωσ.Πι 5,5,2.

προσαγνῶ-τω ἀγνώθω προσέτι, ὄθ. μτ. συστοίχ. αἰτ. ἀγνώθι προσέτι, δὲν γνωρίζω οὕτε τοῦτο ἢ ἀκόμη : Ἀριστ.Φυσ.191β,11, Θεόδωρ.Φι 9,4,8 μείζον ἐπὶρον ἀγνόημα προσηγνῶν.

προσαγνύμαι μτγν. ποι. ἀγνύμαι ἐπὶ τινος θραύομαι ἐπάνω εἰς τὸ : Κόλιντ.3,510 προσαγνύμενης ἀλῶς . . ἀκταὶ ὁμῶς ῥηθιμῖαι . . βῶδωσι, αὐτ.14,626, ΕΜ 352,41 οἱ παραθαλάσσιοι τόποι, οἱς τὰ κύματα προσαγνύται.

προσαγοράζω μτγν. ἀγοράζω ἐπιπροσθέτως, προσέτι : Διόδ.Σ 13,84, Ἐπιγρ.Συμῶνης Πάπ.

προσαγορεύω (ἡ) μσν. ἡ προσαγορεύσις βλλ. : Ἐβάστ.Πον.323,80, αὐτ.325,33.

προσαγορεύω-ατος (τό) μτγν. ὄνομασια, ὄνομα : Φιλ.δδ.Ρητ.2,239Β, Διον.'Αλ.Ρητ.5,1 ἢ κ. ἐπὶ τοῦ τίτλου imperatoris : Ἄπν.'Εμφ.Πολ.2,44.

προσαγόρευσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ προσαγορεύειν, προσωνώπισις, προσαλαῖα, χαιρετισμὸς, ἄσασμὸς : Μέν.381,

Διον.'Αλ.Συνδ.25 ἡ προσαγόρευσις τῶν Ἄθηναίων, Πλούτ.Φᾶδ.17, αὐτ.Πύρρ.6.

προσαγορευτικός-ή-όν μτγν. ὁ χρησμεύων εἰς προσαγόρευσις, προσωνώπιος ἢ χαιρετισμὸν : Ἰωσ.Αι 15,6,3 2) τὸ οὐδ. προσαγορευτικὸν ὡς οὐσα, ὄσορον χαιρετιστήριον, χαιρετιστικὸν : Ἄπν.'Εμφ.Πολ.3,44 οὐδ' ὑπερῶν, ἀλλὰ τῆς πρώτης ἐς ὅμας ἐπιτεύξωκ προσαγορευτικόν' 3) γρῶμ. ὄμ. τὸ οὐδ. προσαγορευτικόν (ἰταμῶν ὡς οὐσα ἢ κλητικῆ πτώσις : Στωϊκ.ἀπ.2,61.

προσαγορεύω κ. μσν. κ. νεώτ., ὄπτ. μέλλ. προσεργῶ κ. προσαγορεύομαι Πλάτ.'Θεαίτ.147Β, ὄσορ. β' προσείλον κ. προσαγορεύεσα ἹΞεν.'Απομν.3,2,11, παρκα προσειρήκα, παθ. ὄσορ. προσεπρήθη κ. προσαγορεύθη (Αἰσχ.Πρ.834, Ἀναξ.ἔλ.2,4, Φιλίμ.101,61 προσκαλῶ, προσφῶνω, ἀσάξουσα, χαιρετικῶ : Ἦρ.1,134, αὐτ.2,80 ἀντὶ τοῦ προσαγορεύειν ἀλλήλους ἐν τῆσι ὄδοσι προνοκτεῖται, Πλάτ. Νόμ.823D, αὐτ.'Επιστ.315B ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς τοὺς φίλους προσαγορεύουσι, Θεόδωρ.Χαρ.5,2 κ. παθ. : Θουκ.δ,16 δυστυχοῦντες οὐδ' προσαγορευθεῖσ' ἢ φρ. προσαγορεύω τινά χαιρέιν χαιρετικῶς ἢ ἀποχαιρετικῶς τινά : Ἀριστ.Πρ.323, Πλάτ.Νόμ.771A' 2) νεώτ. ἀπευθύνω πρὸς τινα δημοσίω χαιρεταπήριον ὀρόρευσι' 3) μτ. δόο αἰτ. προσφῶνω ἢ χαιρετικῶς τινά ὀνομαζῶν αὐτὸν, ὀνομαζῶ, καλῶ, λέγω : Αἰσχ.Χο 950 Δίκαν δὲ νη προσαγορεύομεν βροσί, Ξεν.ΚΠ 8,7,14 τὸν αὐτὸν πατέρα προσαγορεύοντες, Πλούτ.Αλμ.8, κ. παθ. : Αἰσχ.Πρ.834 ὄφ' ὄν προσαγορευθῆναι Διὸς δάμαρ' ἢ μτγν. κ. νεώτ. ὀνομαζῶ τινά διὰ τινος τίτλου ἢ τὸν προσηγορεύεσιν ἐξοχώτατον' κ. παθ. : Πλούτ.Ποιμ.8 προσαγορευθεὶς αὐτοκράτωρ' 4) ἀπλόως καλῶ κατ' ὄνομα, ὀνομαζῶ : Ἀνφ.6,40, Πλάτ.Πολ.428D, αὐτ.Γοργ.474B, αὐτ.Σοφ.216α, αὐτ.Πολιτ.291B, Ξεν.'Απομν.3,2,1 τὸν Ἀγαμέμνονα προσαγορεύσει ποιήματα λαῶν, αὐτ. ΚΠ 5,3,47, Λουκοῦρ.26, Πολυδ.1,8,1 τοῦτο τοῦτομα προσαγορευεῖσιν σφᾶς αὐτοῦς' κ. παθ. καλοῦμαι, ὀνομαζομαι : Ἐκατ.Μ 129,1, Πλάτ.Πολ.597E, αὐτ.Φά.54Α, Ἀναξ.ἔλ.2,4, Φιλίμ.101,6, Μηνῶν.12,5 Συνε', Ἀγ.Σδδα ἐν Μοναστηρίῳ Φλαβιανῶς προσαγορευομένη' 5) μτ. ἀποφρ. ὀμιλῶ, λέγω εὐφώνως περὶ τινός ὄπ. . . : Πλάτ.Φιλ.13Β πάσας τὰς ἡδονὰς ἀγαθὸν εἶναι προσαγορεύεισ, αὐτ.Πρωτ.325A' 6) ἀποδίδω εἰς τινα : Πλάτ.'Θεαίτ.147D' 7) δηλῶ, λέγω, μνημονεύω, ἀναφέρω τὴν : αὐτ. Νόμ.719B' 8) μτγν. ἐπικλοῦμαι : Πλούτ.'Ηθ. 493C τὰ τῶν θηρίων ἡθῆ προσαγορεύει (ὄμφ.) 9) ρημστ.π. προσαγόρευσις, προσαγορευτής, προσαγορεύω, προσαγορεύομαι.

προσαγορεύω μτγν. καθιστῶ τὴν περισσότερον ἄγιρον : Γολλ.19,21).

προσαγρυνῶ-τω μτγν. κ. μσν. ἀγρυνῶ, μένω ἀγρυνῶς : Πλούτ.'Ηθ 1093C προσαγρυνθήσας οἱς γέγραπτε περὶ Πανθῆσις Ξενοφῶν, Χαίρημ.'Ιστ.π. Πορφ.Αποχ.4,8, Ἰω.Λυδ.Ρωμ.3,10 προσαγρυνεὶ τὸς νόμους, ἀλλ' ὄχι ταῖς πολιταῖς.

προσαγρυνῶ κ. μσν. κ. νεώτ., δωρ. ποτάγω (Ἐπιγρ. Χαλκηδόνος), ὄσορ. α' προσήξα (Θουκ.2,97), ὄσορ. β' ὀρησάγων (Πόπ.Φιλ.236), παθ. ὄσορ. προσήξθη, ὄγω πρὸς τὴν φέρω, προσφέρω, προσκομίζω : Ὄδ.Ρ 446 τίς δαίμων τὸδὲ πῆμα προσήγαγε, Ἰγν.'Απόλλ.272 Πηδ.1 516,69, Ἦρ.3,34, Σοφ.Τρ.762 ἕκατον προσήγε συμμηγὶ βοσκήματα, Εὐρ Μλδ. 993, Πλάτ.Νόμ.799B, Πολυδ.1,27, Ἐπιγρ.Χαλκηδόνος ποταγνῶν . . τὸ κερταῖ . . ποτὶ βωμῶν' 2) παρέρχο : Ξεν.ΚΠ 5,2,5 πάντα ἱκανά προσήγον ὡς δεσπνήσας πᾶσαν τὴν αὐτὴν Κῶρον στρατιῶν, αὐτ. 4,3,1, Πάπ. ἢ κ. ἐπὶ φαρμάκων : Ἦρ.3,130' κ. παθ. : Ὀρειδ.46,1125 προσαγνῶντος τοῦ φαρμάκου' 3) προστίθημι, προσθέτω : Ἦρ.9,92 ἀμ

ήγρευε και έργου προσήγε, Ἰησ.Ἐν.89· κ. μέσ.: Μέν.187, Πολύδ.29,17,4 προσάγεσθαι τὸν χρόνον και τὸν πόνον· 4) κινῶ ἢ φέρω πρὸς τι: Ἦρ.2,68 τὴν ἀνω γνάθον προσάγει τῆ κάτω, Εὐρ.Φοκ.1386 ἄλλ' εὐ προσήγον ἀσπίδων κενωχρώμασι ὀρθαλμῶν, Διόδ.Σεν.2,39 προσάγων τὴν ῥίη' ἐδείξ' αὐτοῦ φράσαι πόδεν τὸ θυμίσμα τοῦτα λαμβάνει, Ἀριστ.Ζ1.587α,27· || κ. μέσ.: αὐτ.523β,3) αἰς Ἰταίς προσδοκίαν προσάγειται εἰς τὸ στόμα τὴν τροφήν, αὐτ.526α,28,αὐτ.ΖΜ 685β,10· 5) ἐπὶ τροφῶν, παρασίθην, παραβέτω: Ξεν.ΚΠ 1,3,4 προσήγεν αὐτῶ και παροφίδας και παντοδαπά ἐμβάσματα και βρώματα, Πλάτ.Ἠθ.126α· 6) φέρω πλησίον, πλησιάζων διδω: Ἀριστ.Που.893 μὴ πρόσαγε τὴν χεῖρά μοι· 7) ἐν στρατ. σημ. γὰρ στρατεύει ἢ μηχανάς ἐναντίον πλοῦς: Εὐρ.Φοίν.104 προσήγε Νηλοταίς πύλας λαχόν κυκναῖαν ἀσπία: πεπφικῶν, Θουκ.1,64,Ξεν.Ἑλλ.7,5,23,αὐτ.ΚΠ 1,6,43 (στρατιανὴ) προσήγε πρὸς πολεμίους· || κ. ἄμφ. πλησιάζω ἐναντίον πλοῦς: αὐτ.Ἰν.1,10,9 μὴ προσάγειον πρὸς τὸ κέρας, Ἀρρ.Ἀν.2,3,4,Πλούτ.Ἠθ.800α· 8) ἄμφ. πλησιάζω, προσεγγίζω: Ἑλλ.3,5,22,Πάδ.3α,3,8,2) και προσάγειον ἠλιου πρὸς πάντα, Πλούτ.Γάλλ.9,αὐτ.Που.146· || ἢ πρὸς. ἐν ὕψ. τ. πόνταγε πλησιάζει, ἔλα κοντά: Θεοφ.ρ.1,62,αὐτ.15,78· || κ. ἐπὶ χρόνου: Πάπ. τῆς προσαγωγῆς τρύγης· 9) κριμίζω, ἀγω ἐνώπιόν τιος: Ξεν.Ἑλλ.3,4,8,αὐτ. ΚΠ 3,12 τῶ Κύρῳ προσάγειν τοὺς ἀιχμαλωτοὺς· || κ. νεώτ. ἀγω, φέρω πρὸς ἢ τι ἐμπρός, ἐνώπιόν τιος, προσκομίζω, παρουσιάζω: Ἰσακ.8,16,Θουκ.5,61 ἀπέναντι ἐκέλευον αὐτοὺς και πρὸς τὸν δῆμον αὐ προσήγον, Ἀνδοκ.1,11,Λυσ.6,29, -προσάγω μέρτυρας· κ. μέσ.: Πλούτ.Ἠθ.1049β και τὸν Εὐριπίδῃ μάρτυρα προσάγειται· 10) εἰσάγω σου, αἰὼν εἰς τὴν βασιλικὴν αὐλήν: Ξεν.ΚΠ 1,3,8· || λόγῳ προσάγω εἰς τὴν εἰσαγωγήν τὸν ἱσχυρισμὸν οὗ: Ἀριστ.Οὐρ.304α,13· || κ. ἀπλάς εἰσάγω: αὐτ. Πολ.1336α,23, Πάπ.: κ. ποθ.: Ἀριστ.Μεταφ.1074β,4 τὰ λοιπὰ μυθικὸς προσάγειται· 11) διὰ πρὸς τὴν εἰς τὴν πρὸς τι μέρος, δαηγῶ: Σοφ.Φιλ.236 τῆς εἰς προσήγαγεν χρεῖα· Εὐρ.Ἀνδρ.27 ἔλλης μ' ἀεὶ προσήγε· κ. παθ.: Πλούτ.3,48 οἴκτω και ἐπιεικείᾳ προσάγεσθαι, αὐτ.95,αὐτ.63 ἀντικτες προσήγασε οὐ· Ἀθηναῖων, Ξεν.Ἑλλ.6,17· || κ. μτρ. ἐν φρ. προσάγω ἄρκον τινί φέρω εἰς τὸν ἄρκον, τὸν κἄμνον, τὸν βόζω και ὄρκισθῆ: Ἦρ.6,74· 12) ἐν τῷ ποθ. τ. προσκαλλῶμαι εἰς τι, μτ. δοτ.: Θουκ.2,77 εἰ πως σφίσι προσαχθεῖν· 13) προσαγγέλλω βλλ.: Πάπ.: 14) προσάγω (τὴν νοσὴν) προσορμιζομαι, ἀνομιδοῦμαι, κἄμνω ἀπόστασις: Πολύδ.1,54,5, Ἀπολλ.2,1, Ρόδωφ προσάγειν· 15) ἐν τῷ μέσ. τ. ἐκβῶ πρὸς ἐμαυτὸν, φέρω πρὸς τὸ μέρος μου, προσεταιρίζομαι: Ἦρ.2,172 σσφί αὐτοὺς οὐκ ἀγνώμοστου προσάγεω, αὐτ.6,25, Εὐρ.Ἀνδρ.226,Θουκ.1,99,αὐτ.3,43, Πλάτ.Νόμ.695Δ χρήματα και ἄδικρα εἰς τὸν δῆμον προσάγεσθαι, Ξεν.Ἰν.9,5,αὐτ. Ἀπομ.3,4,9,Ἰσοκρ.4,80· || πάντων προσάγομαι ὀμματα προσελκῶ τὰ βλάμματα πάντων, ἐπιστρω τὴν προσήγον των: Ξεν.Συμπ.1,9· 16) ὄμ. τὸ μέσ. ἐφιστῶ τὴν προσήγον πινος, τὸν ἀναγκάσω να προσέξῃ: Σοφ. ΟΤ 131 ἢ σφίγῃ τὸ πρὸς ποσὶ σκοπέειν . . ἄμα . . προσήγητε· 17) ὀναγκάζω καταπειθῶν, καταπειθῶ: Εὐρ.Ἰων.659 προσάδομαι δάμαρτ' ἔαν σε σκληρὰ τὰν ἔχειν· 18) ἐναγκάζομαι: Ἀριστ. Ὀρν.141 οὐκ ἐκυσαι οὐ προσείπας οὐ προσάγομαι, Ξεν.ΚΠ 7,5,37,Πλάτ.Πολ.439β· ποθ. Εὐρ.Ἰκ.1100 ἢ γ' ἐμὴν γενεάδα προσήγητ' ἀεὶ στόματι· 19) λαμβάνω τὴ μετ' ἐμοῦτοῦ, τὸ παῖρνα μαζί μου: αὐτ.949 ὅταν δέ τοιαῦδ ε' προσάδομαι πυρί, δοτὰ προσάξωσθ', Θουκ.8,106·

20) λαμβάνω δι' ἐμαυτὸν, προμηθεύομαι, εἰσκομίζω, ἐνεργῶ εἰσαγγέλλῃ ἐκ τῆς ζήτησις: Ξεν.Προσ.1,7 προσάγειται ἐς τὸν δειτὰ και ἀποπέμπεται ἀ βούλεται, αὐτ.4,18· 21) πάπ. τὸ ἐνεργ. ἐπαυξῶν μισθάω τὴ ἄλλα βάρος: αὐτ. φε προσάγω ὑπὲρ ἐπιβέματος ἄλλας δρυμαῖς ἐξήκοντα· 22) ἐπιβαρῶν, ἐν χρ. τὸ μέσ.: πάπ. συνηθεῖ ναῦλον ἄρην προσάγειται τοῦ πλοίου· 23) νεώτ. ναυτ. τὸ ἐνεργ. κλυθερὸν πλοῖον οὐτως ὡστε ἢ πρῶρα αὐτοῦ τὸ ἐβδη ἐγγύτερον πρὸς τὴν εὐθείαν τοῦ ἀνέμου, ὄρτασσο, ἀντιβ. ἐπιθιδῶ· ἢ πρὸς. τοῦ ἐκστ.: ναυτ.κλυθερὸν πρῶσαι ἐ Δημ. ὄρτασσο· 24) ρημιατ. π. προσαγγίω, προσαγγεύω, προσεγγίζομαι (τῶ), ὄργανον τῶν τεκτόνων πρὸς εὐθυσίαν στρεβλῶν· ἔξωλον ἢ σύσφηνεν σάνιδων συγκεκολλημένων, νεώτ. προσαγγίω συσφηνή, κοχλίας, ζυλόσιδα: Πλάτ.Φιλ.56C χρήται . . διαβήτη και σταθῆρ και τινι προσαγγεῖται κεκοιφευμένη ἰδ. ἀνάγ. -ἴω, Ἐπιγρ. Λεβαθείας, προσαγγεῖται-έως (ἰδ) ὁ ἀγῶν, παρουσιάζων, ανισιῶν τινα εἰς ἄλλον, ὀθ. προσαγγεῖταις λημμάτων ὁ μεσίτης ὁ προσορμιζῶν κέρδη εἰς τινα: Δημ.750 προσαγγεῖταις τῶν λημμάτων χρωμένους· Ἀριστοειδ.Λόγ.284γ,19, αὐτ.13· 2) κατασκοπος ὠτακουσθῆς, καταδοτής: Πλούτ.Ἠθ.522β, προσαγγίω (ἰ) κ. νεώτ. ἢ πράξις και τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ προσάγω, προσκομίζω, τὸ φέρει πρὸς: Ἀριστ.ΖΜ 687β,26 πρὸς τὴν τῆς τροφῆς προσαγγίην, Πάπ. οἰκοδομῶ εἰς προσαγγίην πλίνθου· 2) προσέγγισσις, πλησιάζεισις: Πολύδ.1,48,2 προσάγομαι μηχανημάτων, αὐτ.1,10,9, αὐτ.9,4,1· 3) προσελέκωσις, προεταιριζομαι: Θουκ.1,82 ζυμμάχων τὴν προσαγγίην και Ἑλλήνων και βαρβάρων, Δημ.678 εἰθ' ὄν ὄρατε ἐκ προσαγγίης ὄρν φιλον· 4) ἐν τῷ ἱατρ. προσορμίζω παραχῆ: Φιλῶδ. Ὀργ.44γ, Διοσκ.4,148· 5) σεμνῆ, ἐπίσημος προσέλευσις, ὀθ. γεν. θρησκευτικῆ νομῆ, τελετῆ: Ἦρ.2,58 πανηγυροῖς δὲ ἄρα και νομῆς και προσαγγεῖταις· 6) κ. νεώτ. προσέγγισσις εἰς τινα, ἰδία ἐμφάνισις, παρουσιάζεισις ἐνώπιόν τιος: Ξεν.ΚΠ 7,5,45 θραπειάειν ὑμᾶς τοὺς ἄμους φιλοῦς δεομένουσι πλοῖων: Πολύδ.10,1,6, Διόδ.Σ 13,46, Πλούτ.Αἰμ.13· 9) προσβολή, ἐπίθεσις ἐφοδῶς: Αἰν.Τακτ.10,23· 10) προσθήκη, πρόσθεσις, ἀντιβ. ἀφαιρέσις: Ἰησ.Ἐν.89· || ἐκ προσαγγεῖταις διὰ βοθημαῖς προσθήκη, βαθυπλῶν: αὐτ.Διοτ.11, Θεοφ.Φι 3,10,5· || τόποι ὀφθαλμοῖ ἐκ προσαγγεῖταις βαθυπλῶν ὕψομοῖαι: Ἀριστ.Μετ.350β,22· 11) μτην. ἐπαύξησησις: Ἐπιγρ. ἀπ.190· 12) πάπ. οὐδῆσις εἰσαδῆματος· 13) Ἐπιγρ. ἐπεξεργασίαι ἐπιφανείας πλακοῦς διὰ τὴν πληρῆ ἐφαρμογὴν ἐπὶ ἄλλης· 14) νεώτ. ναυτ. ὀρτασσίωμα βλλ.- 15) νεώτ. γυμναστ. προσαγγίω τῶν ποδῶν δοκίμασι καθ' ἣν ἐνοῦνται ἀπ' ἀλλαγῆς ἐσωτερικαὶ ἐπιφάνειαι τῶν ποδῶν, ἀντιβ. ἀπαγγίη, προσαγγίω (ἰδ) μτην. ὁ προσαγγεῖταις βλ.2: Πλούτ.Δίων 28 τοὺς κολομυμένους προσαγγεῖταις, προσαγγίω (τῶ) κ. νεώτ. προσαγγεῖταις βλλ. προσαγγεῖταις-ἰδασ (ἰ) δωρ. ποταγγίω, βηλ. τοῦ προσαγγεῖταις βλ.2, κατασκοπος, καταδοτής: Ἀριστ.Πολιτ.133β,13· 2) πάπ. προσαγγίω ἰναυγῆ φορητῶν πλοῖων, προσαγγεῖταις-ὄν κ. νεώτ. ὁ διακρινόμενος διὰ τὴν ἰκανότητα τοῦ προσάγειν, ἐπαγωγός, ἐκυστικὸς, θελκτικὸς ἢ περικτικὸς: Θουκ.1,21 ἐπὶ τὸ προσαγγεῖταις τὸν ἀρκόσασ ἢ ἀληθέστερον, Πλάτ. Ὀρ.415α, Λοκκ.Θε.Δ 20,11· 2) νεώτ. ὁ προσάγων, ὁ πλησιάζων πρὸς τὴν πρὸς ἄλλο: προσαγγεῖταις μῆες (ἰ) ὅποιοι συσταλλόμενοι πλησιάζουσι

μέλος τι πρὸς ἄλλοι· 3) ὁ διεγερτὸν, διεγερτικός· Διον., Αλ. Ρωμ., 2, 28 προσαγγελοῖ ἐπιθυμιῶν αἰσχροῦν τέχνας· 4) τὸ ὄρα, ὡς οὐρα, ὁ προσαγγελεύς βλ. 2)· Ἄνωθ., Ιατρ. I Γ. Β. Ε. Ι 33, 825 J (πθ. Ι).

προσαγγελίζομαι μτγν. ἀγγιζομαι προσεπι· Φιλότη., Ηρ. 4, 2, Παυλὸς, 3, 14, Ι.

προσαγγελιῶ-άω μτγν. προσαγγιζομαι βλλ.: Ἀρτεριδ., Δαδλ. Ι, 48.

προσαδικῶ-έω μτγν. ἀδικῶ τινα προσεπι· Ἰώσ., ΑΙ 13, 5, 4· κ. παθ· Φιλ. 2, 33, 2) προσδάλλω πρὸς προσεπι· Ἡλιόδ. ΑΙθ. 2, 2· **προσδίκλικας** δέ κτλ Χαρτίκλειαν· 3) βλάπτω τινα προσεπι· Γαλ. Χρ. Μορ., 5, 4.

προσάδω ἄδω πρὸς τινα· Θεόκρ., 2, 11 τὴν ποταμίσσῃσιν (σγδλ. ἐσσι γὰρ καλὸν ὕμνον προσυμησίωσιν)· 2) προσάδω τραγωδίᾳ ἄδω πρὸς μουσικὴν τὰ ἐν τραγῳδίᾳ ἄσματα· Ἀριστοφ. Ἰνν. 401 διδασκαλοῦν προσάδειν Μορσίμου τραγωδίαν· || κ. προσάδω μέλη· Ἀριστοφ. Ἰν. 2· 3) κ. προσάδω τῆ κιθάρα· Αἰλ., ΠΙ 4, 23· 4) συνοδεύω τὸ ἄσμα τινός, τραγουδῶ μαζί, δθ. μτφ. συμφωνῶ πρὸς τινα· Σοφ., Φιλ., 405 καί μοι προσάδουθε· ὡστε γινώσκωσιν ὅτι ταῦτ' ἐξ Ἀτρεΐδων ἔργα κατ' Ὀδυσσεύς· κ. ἀπόλ.· Ἰνν. Δι. Ι, 8. Πλάτ., Φοιδ. 86 Β, αὐτ. Νόμ., 670 Β ἄσοι προσάδειν αὐτῶν καὶ βραβείν ἐν ρυθμῷ γεγόνασι διηναγκασμένοι.

προσάθειρα ἡ γλῶσσα. ἀθροίζω προσεπι.

προσάθροισι-εως [η] σγδλ. ἀθροισαί προσεπι.

προσάθροισι-εως [η] σγδλ. ἀθροισαί προσεπι. ἀποθροισαί προσεπι· Ἰώσ., ΠΙ 4, 1, 6.

προσαθύρω μτγν. προσαιζώ· Φιλδστρ., Εἰκ. 2, 2, Ἡσ.

προσαιβρίζω πέμπω τὴ ἄνω πρὸς τὸν αἰθέρα· Τρογ., Ἀδελφ. 260 προσαιβρίζουσα πόμπιμον φλόγα (σγδλ. πρὸς τὸν αἰθέρα ποιοῦσα ὡστε ἀνω πέμπεσθαι τὴν φλόγα).

προσαικάλλω μτγν. κολακεύω εὐτελῶς, χαμερπῶς· Ἡβ. 974 Α ἰπθ. Ι.

προσαικίζομαι μτγν. κακῶ, βασανίζω προσεπι· Ἰώσ., ΠΙ 4, 4, 3 (δ. ἀνάγ. προ-Ι).

προσαιονῶ-άω κατοικῶν προσεπι, ροῖνω τὴ καὶ κυριῶ, ραντίζω καὶ θερμαίνω διὰ θερμῶν ἐπιθεμάτων· πρβλ. προσηύρω· Ἰνν. Γεν. 2, 143.

προσαπροῦμαι-τομαι ἐλέγχω ἐπὶ πλέον, ἐκλέγω καὶ προσεπι· Τοκμ., 5, 63 δέκα γάρ ἄνδρας Σπαρτιατῶν προσελοῦτο αὐτῷ συμβουλόμας· Ἐπιγρ. Μιλῆτου· || εἰμαυτῷ προσπροῦμαι τινα προσκαρῶδαν ὡς σύντροφον ἢ σύμμαχον· Ἡρ. 9, 10, Ἀριστοφ. Ἀβ. 35, 1 προσελοόμενοι αἴθρῃσιν αὐτοῖς τοῦ Πειραιῶος ἄρχοντας δέκα· 2) ἀπλὸς ἐκλέγω· Ξεν., Ἑλλ. 6, 2, 39, αὐτ. 1, 16 προσπροῖσασίαι στρατηγῶσι πρὸς τοὺς ὑπάρχοντες· 3) τὸ ἐνεργ. διορίζω ὡς βοηθῶν μοι· Πόπ.

προσαίρω αἴρω, φέρω, σηκώνω, κουβαλῶ· Φερεκρ. 137 πρόσαιρω τὸ κανοῦν, εἰ δὲ θουῆκει, πρόσφερε· 2) φέρω, πρόσφερω, διδω· Ἰνν. Διαιτ. 44 ἦν . . . ἀσθενέοντι προσαίρω τις ποτῶν· 3) μέσ. λαμβάνω προφθ. ἑσθίω· αὐτ. Ἀρχ. Ἰητρ. 6, αὐτ. Διαιτ. 47, Φιλδστρ. Ἀθην. 3, 3 ΒΙ Β τὰς δὲ πλείους προσασροῦμαι μάλλον πέτμονε. Γαλ. 7, 14, αὐτ. Χρ. Μορ., 4, 7· || κ. μτ. γενικ.· αὐτ. ΙΙ 33, 4) αἴρω εἰς ὑψηλότερον ἕπινοῶν· Φιλδστρ. ΒΙ Σοφ., 2, 5, 3) προσάφρατο πθ. ἐσφ. ἀνάγ. τὸ συνηράνο ἑλθοῦν μέρος που· Διων. Κ 43, 17.

προσαισθάνομαι αισθάνομαι τὴ προσεπι, ἀντιλαμβάνομαι τὴ πρὸς ταῦτο· Ἀριστοφ. Μήμη. 45, 2, 2) προσαισθάνεται.

προσαίσσω, ἄπ. -άσω ἀναπλάθω, τινάσσω, καὶ τρέχω ὁρμητικῶς πρὸς τινα, ὁρμῶ πρὸς τι, προστρέχω, προσπίπτω, ἐπιπίπτω· Ὁδ. Χ 3, 37 ἡ γούναν ἴσσωσι προσαίτρω Ὀδυσσεα, αὐτ. 342,

αὐτ. 365, Τηλέμαχος δ' ἔπειτα προσαίτρω λάθε γούναν, Αλοχ. Πρ. 144 ὄφρα δ' ἐμοῖσιν ἄσοσι ἀμύχλα προσέη (ποδῷ ὀμύχλη, καταπνὴ ἔπεσον ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς μου)· ὄμ. ἐπὶ φλογῶν· Αἰν. Τακτ. 34, 2 ὄμ. κ. ἐπὶ προσα, μτ. δοτ.· Χίλων 13, Ι.

προσαίτης [ἰ] (προσαίτω) μτγν. τὸ θηλ. προσαίτης-ιδος [Σουβίδ.], ἐπαίτης, ἑλιθάνος, ἑλιθούλας· Πλάουτ. Ἡβ. 264 Α ἀναλαθὼν ῥακία καὶ κήρα, καὶ προσαίτης ἐν ἄνω μτφ. γρ. Ι, Λοκ. Π. 2 ἴροι καὶ προσαίτης ἰαμφ. γρ. Ι, Γαλ. 3, 636, Πορφ. Νυμφ. 34.

προσαίτησι-εως [η] (προσαίτω) τὸ προσαιτεῖν, ἢ ἐπαίτησις, ἢ ἐπαίτησι, τὸ διακονεῖν· Πλάουτ. Ἡβ. 499 C προσαίτησις ἐσημερω τροφῆς.

προσαίτησις [ἰ] (προσαίτω) ἢ προσαιτής βλλ.: Ἡσ. ἐν λ. προίτηξ.

προσαίτησις [ἰ] (προσαίτω) ἢ προσαιτής βλλ.: Ἡσ. ἐν λ. προίτηξ.

προσαίτησις [ἰ] (προσαίτω) ἢ προσαιτής βλλ.: Ἡσ. ἐν λ. προίτηξ.

προσαίτησις [ἰ] (προσαίτω) ἢ προσαιτής βλλ.: Ἡσ. ἐν λ. προίτηξ.

προσαίτω-έω κ. μον. αἰτῶ, ἀπαῖτω τὸ προσεπι, ζητῶ τὴ ἐπιπροσθέτως· Πινδ. ἄν. 177, 6 οὐδὲν προσαιτῶν, Αλοχ. Χ. 40, 1) προσαιτεῖν αἶμα, Ξεν. Ἀν. 3, 32) προσαιτοῦσι δὲ μεθὼν [ζητοῦσι, ἀποιτοῦσι περισσότερο μεθὼν]· Πόπ. προσαιτοῦντες πρὸς τοὺς ξεμερητάς ἄλλους κ. 2) προσαιτῶ, ἔχω ἀνάγκη τινός πρὸς τινα σκοπόν· Ξεν. Προσ. 4, 39 ἐπὶ μὴ πλείονας ἀνθρώπων ἢ ἄσους αὐτὰ τὰ ἔργα προσαιτῶ κατ' ἑαυτῶν ἐμβόλοισιν· 3) ζητῶ μετὰ παρακλήσεων ἐπιπροσθέτως ἢ πρὸς τινα, ἐπαῖτω βλλ. 2), ζητανεῶν, διακονεῶν, μτ. αἰτ. προσ.· Ἡρ. 3, 14 ἐχόντα τὸ σόδεν εἰ μὴ δσα πτωχῶς καὶ προσαιτέοντα τὴν στρασίην, Ἰσοκρ. 7, 83 ὄμ. κ. ἀπόλ.· Πλάτ. Συμπ. 203 Β προσαιτήσομασιν φλόγῃ δὴ εὐχάρις οὐσίας ἑλκίκο ἢ Πενία, Κδ Λοκ. 18, 35, αὐτ. 1, 9, 8 οὐχ οὐτὸς ἐστίν ὁ καθήμενος καὶ προσαιτῶν, Πρόδρ. 2, 555 καὶ περὶ ταῦτα καὶ προσαιτῶ, καὶ φάλην οὐ λαμβάνω, Μηναι. 12, 3 Σινεξ. Κασάρ. Δομ. ἐν Σάβ. 3, 185 τὸν πλοῦτον . . . τοὺς προσαιτοῦσι διασκορηζών· || ὄμ. μτ. αἰτ. πράγμ. ἐξοισοῦμαι τὴ παρακλήσις· Εὐρ. Ἑλ. 791 οὐ ποσ προσήτης Βίοντιν, Ἀριστοφ. Λυσ. 1141 ὁ Λάκων Ἀθηναίων ἱκέτης καθέξεται ἐπὶ τοῖσι βωμοῖς . . . στρατιῶν προσαιτών· || ὄμ. μτ. διπλῆς αἰτ. αἰτῶ, ζητῶ ὄλιγον τὴ ἐκ τινα· Εὐρ. Ἑλ. 512 ἄλλοις τυράννοις αὐτὸν ὄντα βασιλεῖα βίον προσαιτεῖν, Ξεν. Ἀν. 7, 3, 3) καὶ ὄντα ἄρσιον οὐδὲν σε προσαιτοῦντες· ὄμ. κ. μτ. γενικ.· Πλάουτ. Ἀλκ. 4 ἔραστοῦ . . . φηλῆντων καὶ φαύσεως προσαιτοῦντες· || αἰτῶ τὴ μετ' ἐπιμονής, ἐπαῖτω τὴ γήνομαι φορτικῶς ἐνοχλητικῶς· Εὐρ. Ἑλ. 64, Ἀριστοφ. Αχ. 429 κατέκοσιν μὲν ἠν χαλῶς, προσαιτών, στωμύλος, αὐτ. 452· 4) ἠρηστ. προσαιτήσις, προσαιτής, προσαιτήσις, προσαιτητής, προσαιτητικός.

προσαίτω [ἰ] (προσαίτω) ἢ προσαιτής βλλ.: Ἡσ. ἐν λ. προίτηξ.

προσαίτω [ἰ] (προσαίτω) ἢ προσαιτής βλλ.: Ἡσ. ἐν λ. προίτηξ.

προσαίτω [ἰ] (προσαίτω) ἢ προσαιτής βλλ.: Ἡσ. ἐν λ. προίτηξ.

προσαίτω [ἰ] (προσαίτω) ἢ προσαιτής βλλ.: Ἡσ. ἐν λ. προίτηξ.

προσαίτω [ἰ] (προσαίτω) ἢ προσαιτής βλλ.: Ἡσ. ἐν λ. προίτηξ.

προσαίτω [ἰ] (προσαίτω) ἢ προσαιτής βλλ.: Ἡσ. ἐν λ. προίτηξ.

προσαίτω [ἰ] (προσαίτω) ἢ προσαιτής βλλ.: Ἡσ. ἐν λ. προίτηξ.

προσαίτω [ἰ] (προσαίτω) ἢ προσαιτής βλλ.: Ἡσ. ἐν λ. προίτηξ.

προσαίτω [ἰ] (προσαίτω) ἢ προσαιτής βλλ.: Ἡσ. ἐν λ. προίτηξ.

προσαίτω [ἰ] (προσαίτω) ἢ προσαιτής βλλ.: Ἡσ. ἐν λ. προίτηξ.

προσαίτω [ἰ] (προσαίτω) ἢ προσαιτής βλλ.: Ἡσ. ἐν λ. προίτηξ.

προσαίτω [ἰ] (προσαίτω) ἢ προσαιτής βλλ.: Ἡσ. ἐν λ. προίτηξ.

προσαίτω [ἰ] (προσαίτω) ἢ προσαιτής βλλ.: Ἡσ. ἐν λ. προίτηξ.

προσαίτω [ἰ] (προσαίτω) ἢ προσαιτής βλλ.: Ἡσ. ἐν λ. προίτηξ.

προσαίτω [ἰ] (προσαίτω) ἢ προσαιτής βλλ.: Ἡσ. ἐν λ. προίτηξ.

προσαίτω [ἰ] (προσαίτω) ἢ προσαιτής βλλ.: Ἡσ. ἐν λ. προίτηξ.

προσαίτω [ἰ] (προσαίτω) ἢ προσαιτής βλλ.: Ἡσ. ἐν λ. προίτηξ.

προσαίτω [ἰ] (προσαίτω) ἢ προσαιτής βλλ.: Ἡσ. ἐν λ. προίτηξ.

προσαίτω [ἰ] (προσαίτω) ἢ προσαιτής βλλ.: Ἡσ. ἐν λ. προίτηξ.

προσαίτω [ἰ] (προσαίτω) ἢ προσαιτής βλλ.: Ἡσ. ἐν λ. προίτηξ.

προσαίτω [ἰ] (προσαίτω) ἢ προσαιτής βλλ.: Ἡσ. ἐν λ. προίτηξ.

προσαίτω [ἰ] (προσαίτω) ἢ προσαιτής βλλ.: Ἡσ. ἐν λ. προίτηξ.

προσαίτω [ἰ] (προσαίτω) ἢ προσαιτής βλλ.: Ἡσ. ἐν λ. προίτηξ.

προσαίτω [ἰ] (προσαίτω) ἢ προσαιτής βλλ.: Ἡσ. ἐν λ. προίτηξ.

προσαίτω [ἰ] (προσαίτω) ἢ προσαιτής βλλ.: Ἡσ. ἐν λ. προίτηξ.

προσαίτω [ἰ] (προσαίτω) ἢ προσαιτής βλλ.: Ἡσ. ἐν λ. προίτηξ.

προσαίτω [ἰ] (προσαίτω) ἢ προσαιτής βλλ.: Ἡσ. ἐν λ. προίτηξ.

προσαίτω [ἰ] (προσαίτω) ἢ προσαιτής βλλ.: Ἡσ. ἐν λ. προίτηξ.

προσακρίβω-όω έπιτετ. τ. τοῦ άκρίβω (βλ.4): Στράβ.Ι,114 προστεθεΐσαι δέ και αὶ τῶν άλλων (άποστροφές) εἰ παύ τῃ προακρίβωσιν, εἰδωσάησους τήν γραφήν κ. παθ.: Ἀριστ.π.Διαγ.Α.5,28.

προσακροβαλιζομαι μτγν. ακροβαλιζομαι προσέτι, άφαιμαχό πρός τούτους: Πολύβ.3,71,10 προσεταξέ πελάσσαντας τῶν τῶν εναντιῶν χάρακι· επιδιασβαίνεν τόν ποταμόν και προακροβαλιζομένουσ κινεῖν τούσ πολεμίουσ, αὐτ.ΙΙ,22,5.

προσακροβαί-ισμαι πῆσ. άποθ. αντί προσ- ακούω βλ.λ., ακροβαίω πῆσ. προσέτι: Θεόδωρ. Ὑγρ.έν.Αν.Βασσα.2,435.

προσακρίβεις (αι) (προσάγω) κ. νεώτ. Ἦσα. εοί τῆσ μηλολόγησ πρόσ τῶ στόματι μικροί πόδες· ἢ νεώτ. ζωολ. αἱ όρθρωταί πορφυράδες τῶν κάτω στοματικῶν όργάνων τῶν άθροισδών.

προσαλαζονεύω φέρωμαι άλαζονικά πρόσ τούτους, μεγαλυχωλό, έπαιρομαι, κομπάζω προσέτι: Ἦσα.έν.λ. κομπαλικέσει.

προσαλιγύ-έω μν. άλιγύ προσέτι, αἰσθάνομαι άλιγύ πρόσ τούτους, πονά άκόμα: Ἦσων έν.Αν.Βασσα.2,365 οὐ προσαλιγύσ τῶ φέρωντι πικρά τῶν άληθδών, Παχυμ.1 Ανόρ.Παλ.194δ οὐδέν πλέον ἢ προσαλιγύσ ότι.

προσαλείω τρίβων άλείπει τ. ἢ επαλείφω, έπι- πρῶσ: Ὀδ.Κ 392 προσαλείπει έκάτω φάρμακον· 2) χρίω, άλείφω: Πλούτ.Ἦθ.559P τά άκρα τῶν κεράτων προσαλείφειν κ. παθ.: αὐτ. 911D τῶ λαίον . . φθειρεῖ τά προσαλειφόμενα· 3) ρημ.π. προσάλειψις.

προσαλείφεις-εις(ή) (προσαλείφω) μτγν. ἢ ένεργεια τοῦ προσαλείφειν βλ.2, ἢ άλειψις, μτφ. έπί κόλακος: Φιλόδ.έν.Ἦρακλ.1457,4.

προσαλιγκύος-ον μτγν. ό άμοιος: Νικ.Όθρ. 739 σθηκί προσαλιγκύ.

προσαλιζομαι έσφ.γρ. αντί προαλιζομαι βλ.λ.: Αίν.Τακτ.17,4 μετά τῶν προασιζέντων όπλων προκατέλαδον οὖσ προαλικό τόπους (δ. γρ. αντί προαλιζέντων).

προσαλιζομαι καταδικάζομαι προσέτι έν τῆσ δίκη: Ἀριστφ.Αγ.701 νόν δ' όπ' άνδρών πονηράν σφόδρα δικώκομεθα, κάτω προαλιζοκομεθα (σφολ. εκοί πρόσ τούτους καταδικάζομεθα και ζῆμιώμεθα).

προσαλληλος-ος ό είς μετά ἢ κατά τοῦ έτέ- ρου: Ξεν.Ἦπν.4,3, Ἀρχιλ.Τάτ.2,38 άντιτυπεῖ προ- αλληλα τά σώματα· 2) ό άρμόδιος, ό πρόσ- φωρος: Θεόφρ.Φι 2,2,8 προσαλληλος καρπός τῶσ (πῆ.γρ.): Φιλόδ.Όε 3,14· 3) ό πρόσ άλλῆλοσ άμοιατοσ: Συριαν.Μεταφ.34,23.

προσαλλομαι άλλομαι, πηδῶ έπάνω είς τινα, άνσπολήθ όπως φθασά τῷ κειμενον άφελά, έπιση- δῶ: Ξεν.ΚΠ 8,4,20 ἦν ποτε βουάμ... φιλήσαι, προσ- αλλεσθαι ος έδεισει, Ἀριστ.Ζ 62α, ἢ ότι σφυγαί κρεμάνουσαι εν άγγεψι εκ τῶσ βένδρων τήν κέρων· αὐτό γάρ προσαλλομένη ἢ πάρδαισ και έλιπύσασ ληθεσθαι τελευτά, Πλούτ.Ἦθ. 977C σκάρα προσαλλόμενοι, Εσάφρ.ΠΕ 3,25 τῶσ τῆσ προσηλασ όμ έπί άνέμου: Ἀριστ.Κόσ. 395α,7 όμ. έπί τῆσ καρδίασ: Ροφ.Σψυμ.3,6 προσ- αλλεσθαι τῶ στέρωμ· 2) ρημ.π. πρόσλοισ.

προσαλλοτριβομαι-ομαι μτγν. παθ. άλλοτρι- βομαι όπό τινοσ, άποένουομαι, άπομακρύνομαι τῶσ άποστρέφομαι τ, μτ. όστ.: Φιλόδ.Όργ. 84W κ. άντιθ. προσκοικεομαι: Σέξτ.Έμψ.Μαθ. 7,140 τῶ μέν ψ προσκοικεομεθα, τούτο αἰρετόν έστι τῶ δέ ψ προσαλλοτριβομεθα, τούτο φευκ- τόν έστιν· 2) ρημ.π. προσαλλοτριβοισ.

προσαλλοτριβεις-εις(ή) (προσαλλοτριβομαι) μτγν. τῶ προσαλλοτριβοισ, ἢ απαλλοτριβοισ: Φιλόδ.Όργ.82W (άμψ.γρ.)

προσάλλη(ε)ος-ον μτγν. κ. νεώτ. ό πρόσ τῶσ Ἰλιεσιν, ό παρῶ τῶ όρος Ἰλιεσιν, ό πλησίον τῶσ Ἰλιεσιν ενδρισάκομος ἢ κατοικῶν: Στράβ.5,4,1 από τῶν προσάλληων έθνῶν άρξέμοιοι, **προσάλληγεις**-εις(ή) μτγν. κ.μν. τῶ πρότερον σάλασμα: Εύστ.1940,60.

προσαλλιστός-όν έσφ.γρ. αντί προσαλλιστός, **προσαλλιστός**-εις(ή) (προσαλλομαι) μτγν. άντα- παλοισ, έπί σφυγμοσ: Ἀγαθιν.π.Γαλ.δ.937,

προσαμναι Έπιγρ. αντί προσημναι βλ.λ., **προσαμνάρταν** έσφ.γρ. αντί άμοσταν βλ.λ., σφάλλομαι είς τῃ προσθετῶσ: Πλούτ.Ἦθ.834D προσαμνάρταν μυστήρια,

προσάμθασ-εις(ή) (προσαναδίνω) ποι.τ. τοῦ προσανάδοισ βλ.λ.: Αἰσχ.Έπν.466 άνήρ . . κλι- μακος προσαμθασίσ στείχει, Εύρ.Φοίν.1173.

προσάμειομαι μτγν. άμρ. ποταμίζομαι πῆσ. άπαντῶ, όποκρῶμοι: Θεόκρ.1,100 τάν δ' άρα χῶ δάφνης ποταμίζετο.

ποσάμέλομαι μτγν., άμρ. ποταμίζομαι παθ. έπί κτηνά, άμέλομαι προσέτι, άποδίδωμ, παρῶγ γλόσ προσέτι, έπί πλέον: Θεόκρ.1,26 οἰγῶ τέ τοι δωσῶ . . δ' οὐ έχοισ' έρίφωσ ποταμίζεταί ές δέσθο πέλασ ισχόλ. εώστε μετά τήν τῶν έρίφων τροφήν και δύο πέλασ πληλήσαι.

προσαμυλλάωμαι-ομαι μτγν. άμυλλώμαι, άν- ταμυλλομαι πρόσ τινα έπιπροσθετῶσ: Πολύδ.δ. 126 προσαμυλλόμενος τας έταίριασ, αὐτ.9,20 προσαμυλλωμένη τῶσ όρεισ πόλισ.

προσαμύσσω-ατος (τό) μτγν. πρόσθετος έπίδειαμοσ, **προσαμύσσω**-όω νεώτ., όσμ. προσαμύσσω κα- λήτρωσ, πληρώσ τῷ άμμοσ, ρίπτω άμμοσ πρόσ πληρώσιν κενών· 2) ρημ.π. προσάμυσις.

προσαμύσσει-εις(ή) νεώτ. ἢ έντός λιμένω, έν παραλίασ κττ. συσάφρευσισ άμμοσ προερχο- μένη εκ τῶ πελάγουσ ἢ από ποταμοσ.

προσαμύχτω άμυχέω, περιόλλω, περιολύπτω τῃ πρόσ τούτους: Χαρχμ.14,8 άλλῆσ προσαμύ- χουσα θήλων σάχενά· ἢ τῶ μέν. περιόλλομοιοι, προσκολλόμειοι είς τῃ: Ριαν.ΑΠ 11,93 ώσ Ιξψ τούτο προσαμύχεται.

προσαμύω έρχομαι είς βοήθειαν, παρέχω βοή-θειαν, υπερασπιζο τῶ: Ἰλ.δ.338 ἢ ρά τῃ οι χή- μετῃ προσαμύωσεν ἢ και σούκ, αὐτ.Π 509,Πλούτ. Όεμ.9 Ξέρξωσ . . τά τῶν Φωκίων άστη κυρπο- λούτοσ όσ προσημνωσ οι Έλληνεσ, Δίων.Κ 41,63.

προσαμύσσω μτγν. άμύσσω τῷ προσέτι, κεν- τῶ, έρεθίζω τῃ έπί πλέον: Όρειβ.46,304 προσα- μύσσειν τόπον φαρμάκω.

προσαμυίννωμαι, όπμ. μέλλ. προσαμυίω, άμ- φιένωμ, ένδύω τινα έπιπροσθετῶσ: Ἀριστφ.Ἦπν. 891 έγώ γάρ αὐτόν προσαμυίω τοῖ Ιζουίδ.επρῶσ οις έχεισ ένδύομαι.

προσαμψισθῶ άμψισθῶτῶ, φιλονικῶ προσέτι μετά τινοσ μτ. όστ.: Ἦν.Βασσα.2,387 φιλονικῶ, δικάζομαι και προσαμψισθῶ σοι.

προσαναδίνω, μέλλ. προσαναδισομαι ἢ Ξεν. Ἦπνορχ.1,2, αναδῖναι ἢ άνέρχομαι πρόσ τῃ μέροσ: Ἀριστ.Ζ1 617α, 26 πρόσ τῶσ πέτρασ προσαναδοι- νει ἢ έπί παρυδάτιωσ πτηνῶν, Δίων.Κ 39,45 πρόσ τῶ θρίον . . προσανεδῖναιον· ἢ αναδῖναι έπί πλέον, άνέρχομαι άκόμῃ: Κά Λουκ.14,10· ἢ άμ. μτ. σπῆ. τόπου, αναδῖναι, άνέρχομαι, υνορρηκώ- μοι: Πλάτ.Κωμ.79 τούτῃ προσαναδῖναι τῷ σιόνσ

δει (δηλ. τῷ πρόσαντεσ)· ἢ έπί ποταμοσ, άμυ- φύομαι περῖσσοότεροσ, πλημυρῶ έπί πλέον: Πολύδ.δ.3,724 τοῦ . . ποταμοσ . . προσαναδῖσθῆκοτῶ τῷ βεῦματι διά τόν έν τῷ νυκτῃ γενόμενον . . άμβρον· ἢ πόλισ προσαναδῖνοσα κειμένη έπί τόπου πρόσαντοσ: Πολύδ.9,20· 2) ανα- δῖναι έπί ἴπποσ προσέτι, ἰππεύω πρόσ τούτους: Ξεν.Ἦπνορχ.1,2· 3) μτφ.: Πλούτ.Όπσ.1 έπεί δέ

τόν περί Λυκούργου . . . λόγον ἐκδόντες ἐδοκώμεν οὐκ ἄν ἀλόγως τῷ Ῥωμίῳ προαναβῆναι' 4) ρηματ.π. προαναβάσει.

προαναβάλλω αναβάλλω, ἀναρρίπτω, ρίπτω τι πρὸς τὸ ἄνω προσέτι : Ἀριστλ.Καθ.396α,δ.

προαναβάσει-κει (ή) [προαναβαίνω] κ. μον. κ. νεώτ., ποι. προαμβάσει ή) ἐνέργεια τοῦ προαναβαίνειν βλ.λ.1]. ή) ἀνάβασις πρὸς τι, ή) ἀνοδοσ ή) νεώτ. ή) ἐπὶ πλέον ἀξίσεσι, ή) βαθμίαι ἐπαύξεσι. ή) ὄμ. νεώτ. ἐπὶ ὕδατι, ή) ἐκχειλισι, ή) πλήμυρα. 2) κ. μον. συνεκ. ὁ τόπος δι' οὐ ἀνέχεται τίς πρὸς τὸ ἄνω, οὐδὲς φέροισα πρὸς τὸ ἄνω : Αἰσχ.Ἐπ.466 ἀνήρ . . . κλίμακος προαμβάσει στείχει πρὸς ἐχθροῦ πύργον [α] βαθμίβας κλίμακος πολιορκητικῆς, Εὐρ.Φοίν.1173, αὐτ. 744 ἄμύνει τεχνῶν προαμβάσει (τόποι) ὄθεν εἶναι δυνατόν τὸ προσδληθῶσι τὰ τεχνῆ, αὐτ.Π 97 δωμάτων προαμβάσει [α] ἄγουσι πρὸς τὴν οἰκίαν βαθμίβας, Πλάτ.Ἰσθ.15,3 διαπορεύεται ἀπέναντι τῆς προαναβάσεως Ἀκροαθῆν, Εὐστ.1636, 52 ὄρων λόφοι, προαναβάσει, ὄπερακί.

προαναδιδρῶσκω μτγν. αναδιδρῶσκω, διαδιδρῶσκω, τὸ παθ. : Γαλλ.Ἰ.Ορείβ.31,36,2.

προαναγαργαρίζομαι μτγν. ποιοῦμαι χρήσιν ἀναγαργαρισμῶν ἔπειτα, κἄνω κατόπι, ἔξανά γαργαρίζω : Ἡρακλ.Τορ.π.Γαλλ.12,984.

προαναγιγνώσκω ἀναγιγνώσκω προσέτι πρὸς τοῦταις : Αἰσχίν.2,91 προαναγιγνώθῃ δὴ καὶ τὸν χρόνον, ὅστις ἦν, Ἰωσ.Π1,2,2,4 προαναγνοῦς καὶ τὰ παρὰ Οὐάρου [δ.γρ.], Γαλλ.1812,886 κ.παθ. Δίων Κ 76,8 πρὶν δὴ προαναγιγνώσθῃ ὅτι.

προαναγκάζω, μέλλ. προαναγκάσω, ἀναγκάζω ή) βιάζω προσέτι : Θουκ.7,18 τὸν ἐν Σκεκίῳ ἄμα ὡς ἀποπέφροντες ἐν τοῖς δόλασι ἐπικουρίαν αὐτῆ τ ἐπόρῃον καὶ τοὺς ἄλλους . . . προσηνάγκαζον' ή) ἐπὶ ἐπιδείξω, συμπιέζω πολὺ σφιγτάζω ἐν χρ. τὸ παθ. : Ἰπν.Κατ.Ἰπτρ.β' ή) συμπιέζω ὀμοῦ τὰ δαστά, ἀντίθ. ἀναγκάζω : αὐτ.Ἀρρ.14 αἰ γὰρ ἐπιδείσει οὐδὲν τι μᾶλλον προαναγκάζουσιν ή) ἀναγκάζουσιν' ή) μτ. αἰτ. κ. ἀπαρφ. ἔξαναγκάζω, βιάζω τὸν νὰ πράξῃ τ. : Ὑμν Δῆμ.413 βίη με προσηνάγκασε πάσασθαι [μ] ἔθισσε νὰ φάγω τὸν κίκκων τῆς ροιάς, Πλάτ. Συμπ.217δ ἐπειδὴ ἐβούλετο ἀπίπειν . . . προσηνάγκασα αὐτὸν μένειν, αὐτ.223D προαναγκάζειν τὸν Σωκράτη ὁμολογεῖν, αὐτ.Πρωτ.346B, Ξεν.ΚΠΒ,117 ὄμ. κ. παραλειπούμενο συγν. τοῦ ἀπαρφ. : Θουκ.5,42 φάσκοντες πρότερον κοινή τοῦμὴ δεχομένουσ τὰς σπονδὰς προαναγκάσειν [ἐν.δέχεσθαι] [Βερναρδ.Γρην.ἐν ᾧ πρότερον ἰσχυρίζοντο, ὅτι ἀπὸ κοινοῦ ἤθελον ἀναγκάσει πρὸς τοῦτο τοῦτο μὴ δεχ. τὰς σπ.]. ή) ὄμ. μτ. διπλῆς αἰτ. προσ. κ. πράμ. ἀναγκάζω τὴν προσέτι νὰ πράξῃ τι : Πλάτ.Συμπ.181B χρὴν δὲ καὶ τοῦτους τοὺς πανδήμους ἔραστὰς προαναγκάζειν τοῖστούτων' 2) επαυκῶνα τὴν ἔντασι τὸν ἀσκήσεων : Ἰπν.Διαίτ.3,68 ἀπὸ κοῦφων προαναγκάζειν' ή) ὄμ. ἐπὶ στρατ. ἀσκήσεων, γυμνασίων : Θουκ.6,72 3) μτφ. ἀναγκάζω, καταπιέβω διὰ λογικῶν ἐπιχειρημάτων, πιέβω τὴν διὰ τοῦ λόγου : Πλάτ.Φιλ.13B αὐτὸς ὁμολογῶν ἀνόμοια εἶναι, τῷ λόγῳ εἰ τις σε προαναγκάζει' ή) προαναγκάσειν τι εἶναι ἀποδεικνῶν ὅτι ἀναγκάσις εἶναι τι : Πλάτ.Νόμ.710Α, αὐτ.Πολιτ.284B καθόπερ ἐν τῷ σφισίτῃ προαναγκάσειν εἶναι τὸ μὴ ἄν.

προαναγκάτος ἐν σχόλ. ὁ λῶν, ὁ πολὺ ἀναγκαίος : Σχολ.Ἀρω.36.

προαναγορεύω ἀγγέλλω, κηρύττω τι προσέτι : Πλάτ.Πολ.580C ή) αὖν προαναγορεύω . . . προαναγορεύω ἔργ.

προαναγράφω ἀναγράφω, ἐγγράφω, καταγράφω προσέτι : Ἐπιγρ., Πλούτ.Ἡθ.243Α τὰ ἐπι-

λοια . . . προαναγράψά σοι, Λουκ.Μαρκ.8,9 Ρωμαίων τοὺς εἰς μάλιστα γῆρας ἀφικομένουσ προαναγράψω' κ. παθ. : Λυκούργ.118 τοῦσ ὄστερον προαναγραφέντασ προδότησ εἰς ταῦτα τὴν στήλην, Διοδ.Σ 5,46' 2) διορίζω ἔλιση, ἐπιτάσσω, παραγγέλλω προσέτι Σωρ.2,65' 3) εἰδ. γεωμ. συμπληρῶ τὴν διαγραφῶν, τὸ σχεδιάσσω τπος : Εὐκλ.3,25 κύκλον προαναγράφει 4) τὸ μέσ. κ.Πλάτ.Ἰστ.β' προαναγράφονται τὰ λοιπὰ τὰ κρωτῶς [κωρυμφασσαι, διὰ κρωτῶτος ἐπιχρίσασθαι τὰ λοιπὰ μέρη τῆς ἐπιδερμίδος].

προαναίγω μτγν. δωρ. ποτανῶν, ἀνάγω, ἀναδιβάδω, ἀναψῶ τι πρὸς τι : Ὑμν.Ἰσθ.161 ἐς φθος ἐκ βυθίας ποτανῶν ἰλῶος' κ. παθ. προαναίγωμαι ἄγομαι πρὸς τὸ ἄνω : Διον.Ἰλ.3, 208,14 τῆς γλώσσης ἄνω πρὸς τὸν ὠρανόν προαναίγομένησ ἰδ.γρ. προαίγομαι' 2) ἐνεργῶμαι πρὸς τι, προσεγγίζω, πλησιάζω : Πλούτ.Ἡθ.2, 564C [ἐσθ.γρ. ἀντὶ προαίγοσάν] ή) φρ. προαναίγειν τῷ γῆ ἐκ νέου προσηρμίζομαι : αὐτ.Πύρρ. 15 ἀρετῆ καὶ προθυμίᾳ ναυτῶν καὶ κυβερνητῶν ἐξονερέεσ κα προσεγγῆ τῷ γῆ πολυήμων.

προαναίδωμαι μτγν. ἀνοιδίωμαι, δανέωμαι, παρέχω τινί τι προσθέτως ή) εἶτα : Πλούτ.10,14,3 προαναίδωκε κλίμακος πλείσις τῶν πρότερον, Πλούτ.Ἡθ.241P προαναιδιόουσα τῷ παιδί τὴν ἀσπίδα.

προαναίδωμι μτγν. ἀνοιδίωμι, δανέωμι, παρέχω τινί τι προσθέτως ή) εἶτα : Πλούτ.10,14,3 προαναίδωκε κλίμακος πλείσις τῶν πρότερον, Πλούτ.Ἡθ.241P προαναιδιόουσα τῷ παιδί τὴν ἀσπίδα.

προαναίδωμι μτγν. ἀνοιδίωμι, δανέωμαι, παρέχω τινί τι προσθέτως ή) εἶτα : Πλούτ.10,14,3 προαναίδωκε κλίμακος πλείσις τῶν πρότερον, Πλούτ.Ἡθ.241P προαναιδιόουσα τῷ παιδί τὴν ἀσπίδα.

προαναιδίωμαι μτγν. ἀνοιδίωμαι, δανέωμαι, παρέχω τινί τι προσθέτως ή) εἶτα : Πλούτ.10,14,3 προαναίδωκε κλίμακος πλείσις τῶν πρότερον, Πλούτ.Ἡθ.241P προαναιδιόουσα τῷ παιδί τὴν ἀσπίδα.

προαναίητῶ-έω ἀναίητῶ τι, ἐξέητῶ, ἐρευῶ τι προσέτι : Ἀριστλ.Ἀθ.29,3 προαναίητῆσαι δὲ τοὺσ αἰρεθέντας γράφειν καὶ τοὺσ πατρίους νόμους.

προαναίχυνά-έω μτγν. ἀναίχυνά-έω προσέτι προσέτι ἀνεκαίγῳ ἐπιπροσθέτως : Φιλ.1,684.

προαναίχυνω-έω μτγν. ἀναίχυνω προσέτι προσέτι ἀνεκαίγῳ ἐπιπροσθέτως : Φιλ.1,684.

προαναίχυνω-έω μτγν. ἀναίχυνω προσέτι προσέτι ἀνεκαίγῳ ἐπιπροσθέτως : Φιλ.1,684.

προαναίχυνω-έω μτγν. ἀναίχυνω προσέτι προσέτι ἀνεκαίγῳ ἐπιπροσθέτως : Φιλ.1,684.

προαναίχυνω-έω μτγν. ἀναίχυνω προσέτι προσέτι ἀνεκαίγῳ ἐπιπροσθέτως : Φιλ.1,684.

προαναίχυνω-έω μτγν. ἀναίχυνω προσέτι προσέτι ἀνεκαίγῳ ἐπιπροσθέτως : Φιλ.1,684.

προαναίχυνω-έω μτγν. ἀναίχυνω προσέτι προσέτι ἀνεκαίγῳ ἐπιπροσθέτως : Φιλ.1,684.

προσανακάθαιρω μτγ. ἀνακαθάρω τι προσ-
 έτι, καθαρίζω τι ἐπιπροσθετως, δ μέγ. ἀόρ. μτγ.
 προσανακαθάρωμαι ἐν Πλωτίν.6,7,29.

προσανακαθίζω μτγ. ἀνακαθίζω εὐθέτερον,
 ἀνευτέτερον : Αἴτ.9,13.

προσανακαίω μτγ., μέλλ.-ανακαίωσα ἀνακαίω,
 ἀνάπτω, ἀναφλέγω τι πρὸς τούτοις : Φθ.1,428 τὰ
 ἐπ' εὐθείας ὄντα προσανακαίω βίφ.

προσανακαλοῦμαι-όμαι μτγ. μέσ. προσ-
 καλώ τινα ὡς ἐπιτρέφω προσέτι : Εὐμ.6,6,256
 τὸν . . πατέρα . . πρὸς τοὺς γάμους ἐπὶ τὴν Ἀ-
 λίκμιον προσανακαλέσσοτο ἰδ. γρ. ἀντὶ συγκαλ-
 ῖ.

προσανακάλλω μτγ. ἀνακαλλώ τι ἠνά) προσ-
 έτι, ἀποκαλλώ τι ἐπὶ πλείον : Στράβ.15,1,3 οὐδὲν
 δὲ προσανακαλλύτε τὰν πρότερον ἔγνωσμένων.

προσανακίμω μτγ. κίμω, κίνω πρὸς τὰ
 ὄψια καὶ πρὸς τὰ ἔμφρα : Πολύδ.11,34,8 τοὺ
 δὲ Τηλέου προσανακίφοντος καὶ πολλὰς κί-
 πρὸς ἀμφοτέρους.

προσανακίμαι μτγ. κ. μσν. ἀνακίμαι πολὺ
 ἠλσιον, εἶμαι ἀνακίμενος λιαν ἔγχυς : Σχόλ.
 Π.Ο.740 προσηρησμένοι καὶ προσανακίμενοι
 2) εἶμαι πάντη παραδεδομένος, ὄλως ἀφωσι-
 μένος εἰς τίνα, μτ. δοτ. : Πλούτ. Π8,314 κρη-
 νισίας προσανέκίτο, οἱ Ἀρείω, Φωτ.Β.8,93,4
 προσανακίμενοι.

προσανακράννυμαι μτγ. παθ. ἀνακράννυ-
 μαι, ἀνομεινόμενος πρὸς τούτοις : Αἰ.Ζ1 14,4 ἡ
 σποδία πῆπτε προσανακρασθεῖσα ἰπτε.

προσανακρῶλαῖομαι-όμαι μτγ. ἀνα-
 κρῶλαῖομαι προσέτι ἡ ἐπὶ πλείον : Ἀπολλ.Κτ.3.
προσανακλαίω μτγ. μέσ. κλαίω, θρη-
 νῶ τι μετὰ τινος προσέτι : Συνέκ. Ἐπιστ.73 προσα-
 νακλαύσασθαι τὰς . . συμφορὰς αὐτ.57.

προσανάκλιμα-ατος (ἰδὲ) (προσανακλίω) μτγ.
 τὸ ἐπ' οὐ ἀνοκλίμεται, ἐρείθεται τις, ἐπιστήριμα :
 Δισκ. Ἐπιγρ. ΑΠ7,407 ἤδιστον φιλέουσι νέους
 προσανάκλιμα ἐρώτων Σαπφῶ.

προσανακλίω μτγ. ἀνακλίω, προσερίδω,
 στήριζω, ἀκουμπῶ ἐπὶ τινος, ἐπὶ τῶν ἔκ-
 φάντων : Ἀγοθρ.55 προσανακλίνει δένδρεσιν
 ἑαυτοῦς κ. παθ. προσανακλίνομαι ἀνακλίνομαι,
 ἀκουμπῶ ἐπὶ τινος : Διδό.Σ 17,41 κίτας τῷ ἔτερω
 μέρει τοῦ σώματος προσανακλίνεμον, Πασ.16,
 30,6 προσανακέκλιται . . τῷ δένδρῳ || ὁμ. τὸ
 παθ. μτφ. ἐπὶ πόλεως : Στράβ.14,1,43 Νύσα . . τῷ
 ὄρει προσανακεκλήμενη 2) ρηματ. π. προσ-
 ανάκλιμα, προσανάκλισις.

προσανάκλισις-εως (ἰδὲ) μτγ. ἡ ἐνέργεια τοῦ
 προσανακλίνεσθαι, προσερίσεως, στήριξις ἐπὶ τι-
 νος : Λουκ. Ἐρωτ.31 πλατάνιστον . . ἐνθ' ἡ Φαί-
 δρου προσανάκλισις ἦν.

προσανακλῶ-ἄω μτγ. ἀνακλῶ, ἀνακίμω
 πρὸς τὰ ὄντα : Σωρ.1,102 προσανακλῶν τὰ κώλα
 κ. παθ. : αὐτ.2,60.

προσανακοινῶμαι-όμαι μτγ. μέσ. ἀνα-
 κοινῶ, γνωστοποιῶ τι πρὸς ἐπὶ μεταδίδω τι πρὸ
 προσθετως : Διδό.Σ 11,16 τοῦς περὶ τὸν Ὀσίριον
 τοῦτον ἔχοντας ἱερογραμμάτας, ἀπαντ' αὐτῷ
 προσανακοινῶσθαι . .

προσανακοινῶ μτγ. κτηνῶ, ἀναγαράσσω τι
 προσέτι, ἐπὶ πλείον : Δαμοκράτ. π.Γαλλ.3,823 προ-
 ανακείσθαι τῆ σπῆρῃ τὸ φάρμακον.

προσανακουφίζω μτγ. ἀνακουφίζω τι προσ-
 έτι, ἔλαφρύνω τι ἐπὶ πλείον, τὸ παθ. : Ἰώ.8,118
 ὑπὸ Ἡρώδου προσανακουφισθεῖς.

προσανακρίνω μτγ. ἀνακρίνω τι προσέτι,
 ἐξετάζω τι ἐπὶ πλείον : Πλούτ. Π8,438 καὶ μετὰ
 τὰς διατριβὰς ἰδίᾳ προσανάκρινε αὐτοῦς καὶ
 προσανακρίθοντας Σέξτ. Ἐπι.Μοθ.7,426.

προσανατίθω-όμαι μτγ. ἀνοκίτωμαι, προσ-
 κίτωμαι τὸ πάλιν || μτφ. ἀποκαθιστῶ, ὑπορθῶ,

ἐπανορθῶ τὸ ἐκ νέου : Ἀλέξ.Τραλλ.7,372 στόμα-
 χον προσανακίτθασσασθαι.

προσανακίτω μτγ. κ. μσν. ἀνακίτω, ἀνα-
 λαμβάνω δυνάμει προσέτι : Ἀνάκ.Λοιυ.38,19.

προσαναλαμβάνω, μέλλ. ἀναλήφωμαι, λαμβῶ-
 ῶ ἡ δέχομαι τι προσέτι, ἐπὶ πλείον : Δημ.910 γε-
 γημασμένης . . ἤδη τῆς νέως . . μάλλον τοῦ δὲ
 ὄντος προσανέλαβεν ἐπὶ τὸ κατάρθωσι χιλί-
 ας βύσσας, Πολύδ.1,52,8 παρὰ τῶν ἐκ τῆς μεσο-
 γεῖου συμμάχων στήον προσαναλαμβάνων, αὐτ.
 6,53,7 κ. παθ. : Πλούτ. Ρωμ.13 πλείωνον προσανα-
 λαμβανόμενος ἐπὶ ὀρθάνων νέων συγκλητικῶν'

2) ποιοῦμαι χρῆσιν τινος προσέτι, μετακρίνω-
 μαι τι ἐπὶ πλείον : Θεόφρ.Φι15,7,7 3) ὡς ἔπιτε-
 τ. τοῦ ἀναλαμβάνω Βλ.71, ἀνακίτωμαι δυνά-
 μεις ἀπὸ τῶν κόπων δι' ἀναπαύσεως : Πολύδ.
 9,8,7 ἀριστοποιησόμενος καὶ προσαναλαβὼν
 τὴν δύναμιν ἐκ τῆς κακοπαθείας, αὐτ.22,22,6 ἐκ
 τοῦ πλοῦ προσαναλαθόντες αὐτοῦς (ἰδὲ) οὐ συν-
 ἦλθον, Διδό.Σ 17,16' 4) ἀμτφ. ἀναλαμβάνουσι,
 ἐπενέρχομαι : Πολύδ.3,60,8 προσανακίφουσι ἤδη
 τῆς δυνάμεως.

προσαναλέγω μτγ. ἀναλέγω, συναθροίζω,
 συλλέγω πρὸς τούτοις : Αἰ.Ζ1 4,39' κ. παθ. : Πλάτ.
 2) τὸ μέγ. προσαναλέγομαι ἐκθέτω, διηγούμαι
 τι προσέτι : Πά.Μακκ.3,19 προσαναλεξόμενος
 δὲ αὐτοῖς καὶ τὰς ἐπὶ τὸν προγόνων, ἀντιλήψεις

προσαναλιμῶ-ἄω μσν. ἀναλιμῶ τι, κίμω
 τι ἐπὶ πλείον, ἐν ἀναφ. πρὸς σίτον : Γεωμ.5,32,2.

προσανάλωσκω, μέλλ. προσαναλώσω, σποταλῶ
 ἡ ἀναλώσκω τι προσέτι, καταδρασκῶ, ἐξεδωδῶ τι
 πρὸς τούτοις : Πλάτ.Πρωτ.311D καὶ τῶν ἐφ-
 λων προσαναλώσκοντες, Δημ.460, Πλούτ.Καισ.6,
 Δίων Κ 43,18, Ἐπιγρ. προσαναλισκῶν οὐκ ὀλίγα
 χρέματα ὁμ. μτ. δοτ. : Διογ.Λ 6,98 προσαναλι-
 σκῶν χρόνον ἰσότης, Πορφ. Ἀποχ.1,56.

προσανάλλω μτγ. ἀνάλλωμαι, ἀνοηδῶ
 πρὸς τι, ἠπδῶ, νινάσσομαι πρὸς τὰ ἐπάνω : Ἀθήν.
 7,277 Ε λέγεται δὲ ὡς θρησκευτοῖσι προσανάλλ-
 ονται καὶ ἀσπρωγούσσι τὴν ὀρυιάν ἐκφεύγουσιν.

προσαναλογίζω μτγ. ἀναλογίζομαι,
 σκέπτομαι, λογιζάομαι τι προσέτι : Πλούτ. Π8,115Α.

προσαναλόω μσν. ἀναλόω, διαλόω πρὸς
 τούτοις : Στεφ. Ἀθ.1,111,1,104D.

προσαναμίσσομαι μτγ. μτφ. προσάπτω τι
 ἐμουτῷ προσέτι, προσάλεψω τι εἰς ἐμαυτὸν πρὸς
 τούτοις : Βασ.1,96β, αὐτ.3,505 Ε τὸ ἐκ τῆς ἡδο-
 νῆς ἀλοχος καθ' ἑκάστην . . προσαναμίσσασσεται.

προσαναμίσσινω μτγ. κ. μσν. ἀνομεινῶ
 τι προσέτι, ἀνακίτωμαι τι προσθετως : Χούμν.Ν
 Ἐπιστ.66 μῆδεν τῶν προτέρων . . ταύτη προσ-
 ναμειζόντες κ. παθ. : Γαλ.18(2),155.

προσαναμῖνω μτγ. ἀνομεινῶ τι προσέτι,
 προσμῖνω τινὶ ἀκόρη : Διδό.Σ 15,41 προσαναμῖ-
 νοσσι τὰς περὶ ἐκαστον ἀποκρίσεις, αὐτ.16,85,Πάδ.

προσαναμτρέφω μτγ. ἀνατρέφω τι προσέτι,
 μετρώ πρὸς τούτοις : Ἡσιόδ.Χειρ.π. Ὀρειδ.44,23,65

προσαναμῖνω ἀντὶ προσαναμῖνωμι βλ.λ.

προσαναμνήσκω μτγ. ἀναμνήσκω τι πρὸς
 προσέτι, ὑπομνήσκω, ὑπεμνήσκω τι εἰς τινά πρὸς
 τούτοις, μτ. αἰγ. κ. γενικ. : Πολύδ.4,28,6 τὰ δὲ τοῦ
 κατ' ἰδίαν . . προσαναμνήσκοντες μόνον τὴν
 κατά τοὺς αὐτοὺς καιροὺς ἐν τῇ πρότερον βί-
 βλω δεδηλωμένω ὁμ. ἀπόλ. : αὐτ.4,29,7 βραχία
 προσαναμνήσσαντος τοῦ Φιλιππου, ταχέως ἠλή-
 κουςε || τὸ μέσ. προσαναμνήσσομαι μτ.
 παθ. ἀόρ. σ' μνημονεῶν, ἀνομεινῶ, ὑπομνήσκω
 προσέτι : Γαλ.8,904, αὐτ.38(2),434.

προσάναμμα (ἰδὲ) δημ. τὸ δι' οὐ ἀνόπτερον
 ἦν, ἡ πρὸς ἐναυστον χρησιμοῦσα ὄλη, ἡ ἐναυ-
 σμα : Μολαι.Μπαριαρῖς 20 καθὼς τὰ προσάναμ-
 μα στα τὸ σταθ' || μτφ. : Γρην.Σ.κ.Τεpp.106,8 μά

ἡ Ἁγία Ἡ Φωτιά μιὰ πᾶσθεσ, δὲν τὴν ἀνάθει πλιά | ἀνθρώπινο προάνασμα.

προσανακούμαι-όμοι μτγν. μέσ. ἀνακλώ τὴ ἐκ νέου, πάλιν εἰς τὴν μνήμην μου: Πολύδ.8,37,2 προσανακουσόμενος τὴν τοῦ τειχίους ταπεινώσει | ἰδ.γρ. π. Σουίδ.1.

προσαναζίζω μτγν. ἀναζίζω, κεντώ, ἐρεθίζω προσέτι: Παῦλ.Αιγ.6,49.

προσαναζηρῶναι μτγν. ἀναζηρῶναι προσέτι: Ἡρόδ.Ἰστρ.π. Ὀρεδ.5,30,12.

προσαναζώ μτγν. ζῶν ἐξαλείφω, ἀποζέω τὴ προσέτι: Ἀντυλλ.π. Ὀρειδ.44,23,4 προσαναζώσομεν ἀκμή σμιλίου.

προσαναπαύω μτγν. κ. μσν. ἀφήνω τινά νά ἀναπαύῃ ὁμοίως ἢ προσέτι, ἀφήνω τινά προσέτι νά ἡσυχάσῃ: Πολύδ.4,7,33 τὴν λοιπὴν προσαναπαύσας δύνωμιν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, Ἰώσ.Αι.20,2,1

2) τὸ μέσ. ἢ παθ. προσαναπαύομαι ἀνοπαύομαι ἢ κοιμῶμαι πλησίον τινός: Νικόστρ.Φιλ.π.2 τοβ. 4,23,65 τῷ γυναικί. ἀνὰρ προσαναπαύεται, Γεωμ. 4,3,8

|| ἀναπαύομαι ἐπὶ τινός: Πλούτ.Σόλλ.28 δεικνύντες. . . τοῦς στρατιώτας ἐρριμμένους ὑπὸ κλόπου καὶ προσαναπαυόμενος χαμάξ, Σωρ. 1,7, αὐτ.100

|| ἀναπαύομαι στριχίζόμενος ἀκουμμένοι ἐπὶ τινός, μτ. δοτ.: Στράβ.16,4,10 σημειωσάμενοι τὰ δένδρα οὗς εἰώθησαν προσαναπαύεσθαι [οἱ ἐλεφαντες] || ὅμ. ἐπὶ ναυαγίας τινός, προσκολλῶμαι ἐπὶ σπίνιδος: Φοσφόρ. ἐν Πάν.

3) ὅμ. τὸ μέσ. ἢ παθ. ἐπὶ λέξεων ὄντες προτάσεως ἢ περιόδου, οὐτ' ἀναγκαῖον ἐντε χρησίμων ἰσως, ἀλλὰ κειμένων πλησίον ἄλλων λέξεων χάριν δεσμοῦ τινός: Διον. Ἀλ.δημ.40 ὀνομασίαι τῆ πορμπητοῦση λέξει προσαναποδύμεναι

4) ὅμ. τὸ μέσ. θάρρῳ, βασιζόμεν, πείσομαι, ἔχω ἐμπιστοσύνην εἰς τινά, μτ. δοτ.: Ἰώσ.Αι.6,14,3 τούτω. . . προσαναπαυομένη τῷ κτήματι, Μάρκ.Αἰρ. 4,31 τὸ τεχνίον, δ' ἐμβαθε, φίλει, τούτω προσαναπαύσω, Μαρκελλίν.Ἰστρ.227, Σέξτ.Ἐγμ.Μαθ.1,178 τὸν μὴ τούτων [τῶν περὶ τὸν βίον τεχνῶν] προσαναπαυόμενον

5) ὅμ. τὸ μέσ. εὐρίσκω παραγορίαν, ἀνασκοφίση ἐν τῇ κοινωρίῳ, τῆ ἀναναστροφῆ τινός: Ἀρρ.Ἐπικτ.3,13,2 [φιλι] προσαναπαύεσθαι || εὐρίσκω ἀνάπαυσιν, ἡσυχίαν ἐν τινί: ΠΔ Σοφ.Σαλ.8,16 εἰσελθῶν εἰς τὸν οἶκόν μου προσαναπαύομαι αὐτῇ [τῇ σοφίῳ].

προσαναπέθω μτγν. καταπέθω τινά προσθέτως: Δίων Κ 44,34' κ. παθ. ἢ αὐτ.46,49.

προσαναπειρώμαι-όμοι μτγν. ἀποθ. ὡς ναυ. ὄρας, δοκιμάζω προσέτι τὴν θάλασσαν, πειρώμαι, ἐπιχειρῶ νά ἐκπλεύσω προσέτι: Πολύδ.1,123 «προσαναπειρώσθαι, ἐξορμῆν τὴν ναῦν» [μτθ.γρ.]

προσαναπέμω πλά. ἀναπέμω προσέτι.

προσαναπετάννυμαι μσν. παθ. ἀναπετάννυμαι προσέτι, ἀπλώνομαι, ἀνοίγομαι ἐπὶ πλέον: Πλαν. Ὀβιδ.Μτθρ.4,526.

προσαναπηθᾶ-ᾶω μτγν. ἀναπηθᾶ πρός τῃ, ἐπάνω εἰς τῃ, μτ. δοτ.: Αἰλ.Ἰ.1,5,23 τῷ δ'αθῆ προσαναπηθᾶσαντες.

προσαναπιμπλήμι ἀναπιμπλήμι τὴ προσέτι, πληρῶ, γεμίζω τὴ προσθέτως: Πλούτ.Ἡθ.631F, αὐτ.1094A προσαναπιμπλάντα τῆς φυχῆς τὸ παθητικώτατον

2) μολύνω, κηλιδῶ τὴ προσέτι: Ἀριστλ.Πρ 859b,16.

προσαναπίπτω μτγν. ἀναπίπτω, ἀνακλίνομαι πλησίον ἄλλων ἢ μετ' ἄλλων ἐν συμπόσιῳ, παρακλίνομαι ἐν τῇ τραπέζῳ μετ' ἄλλων: Πολύδ.3,1,4,6 περιπορευόμενος οὐ μὲν προσεκάθισεν, οὐ δὲ προσάνηπτε.

προσαναπλάσσω μτγν. κ. μσν., ὄττ. προσαναπλάττω, μέλλ. προσαναπλάσω, ἀναπλάσσω τὴ προσέτι, ἀνοσηματίζω τὸν πρός τούτος: Σωρ. 1,103 τὸν δαχυν ἐκ τῶν συμμηρίων προσανα-

πλάσσειν || ὄμ. τὸ παθ. ἐπὶ ἐσθίτος, ἐνδύματος: Κλήμ.Ἀλ.234 Ἄ. . . ἐσθῆς τῷ σώματι προστυποῖται. . . καὶ προσαναπλάττεται

2) ἐφευρισκω, ἐπισπῶ τὴ προσέτι: Σέξτ.Ἐγμ.Μαθ.1,158 ὁ προσαναπλάσσωσιν ὅτι. . . κ. παθ. ἢ Κορνοῦ.Φύσ. Ὁε 34, Αργγίν.7,1 || μὴ τινά μεγέθους φαντασίαν ἔχει τοιαύτην, ἢ παλὸ πρόκαίεται τὸ εἰρη προσαναπλάττομενον, Παλαίφ.15 προσαναπλάσθη ὁ μύθος

3) ἀποδοῖω, ἀποπέμω: Φιλί.226 σάχνα τῷ θεῷ προσαναπλάσσωσιν, Γαλ.17,2,257 τὰς γραφὰς ταῖς ἐξηγήσει προσαναπλάσσειν || μτγν. κ. μσν. τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμῃ. Ἐύστ1387,22 οὐδὲ ἐχρήν τῷ Διὶ φλάδαρον ἥσας προσαναπλάσσειν τὸν ποιητῆν.

προσαναπλέω μτγν. ἀναπλέω τὴ προσέτι ἢ ἐμπλέω τὴ ἐπὶ τινός: Ἀλέξ.Τρολλ.8,2.

προσαναπληρῶ-ᾶω ἀναπληρῶ τὴ προσέτι, συμπληρῶ τὴ προσθέτως: Ἀριστλ.Πολιτ.1256b,3 ἢ δὲ καὶ μινύνητες ἐκ τούτων ἄδώς ζῶσι, προσαναπληροῦντες τὸν ἐνδεστέρον βίον, ΠΔ Σοφ. Σαλ. 19,4 ἴνα τὴν λείπουσιν ταῖς βασάνων προσαναπληρώσωσι κόλασιν, Διόδ.Σ 5,71 τὰ περὶ τε τῆς εὐνομασίαι καὶ τῆς εἰρήνης προσαναπληρώσει, ΚΔ Κορινθ.29,12, αὐτ.11,9 τὸ γὰρ ὑπερήμα μου προσαναπληρώσειν ὁ ἀδελφεῖ, Ἀπολλ.Δύσκ. Ἀντων.3,7 τὰ ἔλλειποντα προσαναπληροῦν || τὸ μέσ. προσθέτων πληρῶ τὴ ἐντέλως, προσθέτω ὁτις ὡστε τὰ γεμίσω τὴ: Πλάτ.Μέν.84D προσαναπληρώσαιμεθ' ἄν τὸ ἐν τῇ γυνίῳ τόδε.

προσανανίω μτγν. κ. μσν. ἀνοίγω προσέτι: Εὐσ.Ἐκκλ.Ἰστ.6,41,8 σμικρὸν προσανανεύσαμεν, Χαλκγν.Ἰστ.109 σοὶ δὲ μόνῳ καὶ προσαναπνεῖν ἐστὶ μοι καὶ προσφθέγγεσθαι.

προσαναπύσσω πύσσω, διπλῶ τὴ πρός τὸ ὄπισθ, δὲ ἀναπύσσω, ἐκπύσσω, ἀνοίγω τὴ προσέτι: Γαλ.14,787' κ. παθ. διπλῶσμαι πρός τὸ ὄπισθ: Ἀριστλ.Ζ1 549b,2 τὰ ψά τίκτουςα προσάγειν πρός τὰ χονδρῶδη τῷ πλάτει τῆς κέρκου προσαναπύσσωσιν.

προσανάπτω μτγν. προσάπτω τινί τῃ, ἀποδοῖω, ἀπέμω τινί τῃ: Φουδῶ.Κοκ.12J, Σχόλ.Ἀριστφ. Ὀρν.56B τὸν λάρον. . . Ἡρακλεῖ προσανάπτει.

προσαναπυθάνομαι μτγν. ἀναπυθάνομαι προσέτι, ἐρωτῶ, ἐξετάζω πρός τούτους: Γαλ. 18(2),57, Φιλοσόφρ.Ἐκκλ.Ἰστ.2,11,473.

προσαναρηθῶ-ᾶω γλωσσ. ἀναρηθῶ τὴ προσέτι.

προσαναρηγγύμι μτγν., μέλλ. προσαναρηγγύω, ἀναρηγγύμι, διαρηγγύω τὴ προσέτι, σჩίζω τὴ ἐπιπροσθέτως: Πλούτ.Κράσ.25, αὐτ.Κλεομ.30 αὐτῇ τῇ περὶ τὸν ἀγῶνα κραυγῇ τὸ σῶμα προσαναρηγγύει [ὀπίσθη ἐσωτερικῶν ἀμφορογίων] || κ. μτφ.: Φιλ.2,372 προσαναρηγγύω τὰς ὀδίκους ἐπιθυμίας [ὀφθῆν νά ἐκθληθῶσιν, νά ξεσπάσωσι].

προσαναρρίνω μτγν. ἀναρρίνω προσέτι, κ. μτφ. ἀναρρίνω γινώ τὴ προσέτι: Φιλ.2,442 τὸν πόθον. . . προσανεκρίψαι λόγια τὰ χρῆσθέντα.

προσαναρθῶ-ᾶω μτγν. ἀναρθῶ τὴ ἐπὶ τινός προσέτι, κρεμῶ τὴ ἐπὶ τινός προσθέτως, μτ. δοτ. κ. οἰτ.: Λουκ.Φιλοφ.11 προσαναρθῆσας τῷ ποδί . . . τενηγκιασὰς παρῆνοσι λίθων

2) μτφ. προσάπτω, σκάντω, τὸ παθ.: Φουδῶ. Ὀρν.80W.

προσανασείω ὄνασεω τὴ προσέτι, ὀνατίνωσῶ τὴ πρός τούτους: Ἰνπ.Ἀρθρ.4 ἐν τούτω τῷ σχήματι προσασείωται, ὀκόναν μετεωρήσῃ τὸν ἀνθρώπον

2) μτφ. διεγειρώ, ἐρεθίζω τινά προσέτι: τὸ παθ.: Πολύδ.1,69,8 ταχὺ προσανασθέντες οἱ πολλοὶ τοῖς τοιούτοις λόγοσι || ἐπισείω τινί τὴ προσέτι, τὸ παθ.: Πλούτ.Πράξ. 21 ἦδη δὲ καὶ θίκα τῷ Νασίῳ προσανεοίοντο [ἐσφ.γρ. ἀντὶ προσνεοίσαντο].

προσανασπῶ-ᾶω μτγν. κ. μσν. ἀνασπῶ τὴ προσέτι, ἀνασπῶ, ἀνέλω τὴ πρός τούτους, ἰὸ

παθ.: Εὐστ.679,62 «έκειθεν καὶ τὸ προσαναποθέσαν κλίμακες ἤγουν ὑψώθησαν κροθίσαι».

προσανατέλλω μτγν. ἀναστέλλω πνὸς προσέτι, ἀνακόπη, ἐμποδίξω, αταμάτω τὴν προέσπιν πνὸς προσέτι: Πλούτ., Αἰεξ.6 περιλαβῶν τὰς ἡνίας τὸν χαλινὸν ἀνευ πηλῆγος καὶ ἀπαργαμῶ προσανέσσεια ἰπὸν ἱπποῦ. 2) διαολάσσεια, σχηματίζω τοὺς ῥάβδωνας βρέφους: Σωφρ.1,103.

προσανατίξω μτγν. κ. μον. ἀναστίζω, στίξω προσέτι ἐπὶ τοῦ δερμάτωνος στήμματα: Εὐστ. 1960 ἐφ' ὄβρι τοὺς χιθίσαις μέρη τινὰ τοῦ σώματος καὶ τὰ λοιπὰ προσανετίσσεια.

προσανασύρω μτγν. ἀνασύρω, ἀνέλω τὴν προσέτι: Φιλοστόργ. Ἐκκλ. 1,στ.7,10.

προσανασχετῶ ἄγρ. ἀντι δισανασχετεῖ βλλ.: Πλαν.Μτφρ. Ὁδοῦ.Μεταμορφ.3,647 ἰκδ. Ποίσιαι. ἐν Αἰά. et Corrig.7021.

προσανατάσσω μτγν. ἀνατάσσω, διευθετῶ, τακτοποιῶ τὴν προσέτι, κατατάσσω, ἐπαναφέρω τὴν εἰς τὴν προτέραν θέσιν τοῦ προσέτι: Ἀρτεμίδ. Δαλλδ.1,18 πέπικω . . προσανατάσσειν αὐτὰ τῆ φύχῃ ἰτὸ πόδι.

προσανατείνω μτγν. κ. μον. ἀνατείνω, ἐκτείνω, τενῶν, τενῶν τὴν προσέτι ἰοχυρῶς: Σχολ.Πινδ.Ν 5,94 τούτω ἰτὸ καρχαδίω ἰστίον προσανατείνουσι. 2) τὸ μέσ. ἐπισείω ὡς φώθητρον προσέτι: Πολύβ.26,3,13 παρήν ἐξ Ἀχαῖαν προσανατείνόμενος τὸν ἀπὸ ῥωμαίων φόδον. 3) ὄβρ. ὀπέλω, μτ. δοτ.: αὐτ.18,53,9 ὡς ἀν ἐπὶ προσανατείνόμενος αὐτῶ καὶ θαυμάζων τὴν τόλμαν ὄμ. ἐν τῷ παθ. ἄορ. α': αὐτ.5,87,4 βραχέα προσαναταθεῖς καὶ καταμειψόμενος ἐπὶ τοῖς πελαγαγμένοις τὸν Ἀντίοχον. 3) τεῖνω πρὸς τὸ ἀνω, ἀνατείνω, ἀνωφῶ, ὀφῶν τὴν: Κλημ. Αλ.306,8 προσανατείνει τὴν κεφαλὴν καὶ τὰς χεῖρας εἰς ἀπᾶν, Ἀριστοῖν.1,15 τὴν δεξιᾶν προσανατείνας, αὐτ.2,2 ὀφου προσανατείνων τῷ χεῖρῃ, Ἀνδρ.Κρ. 110D τὸν σταυρὸν πολλοχρῶ ἐπὶ μετώρῳ προσανατείνωντες. 4) ἐν φρ. τῷ ὄρω προσανατείνειν παρατείνω, ἐπιπληκνῶ τὸν χρόνον, βραδύνω, ἀργονορῶ: Πολύβ.11,22,3 αὐτὸς εἰωθῆς τῆ μὲν ὄρω προσανατείνειν. 5) τὸ παθ. προσανατείνουμαι ἐκτείνουμαι εἰς μήκος: Σωφρ.1,7 ἰκδ.3.

προσανατέλλω κ. μον. ποι. προσαντέλλω ἀνατέλλω προσέτι, ἀνωφῶμαι, ἀναβαίωμαι προσέτι: Εὐρ.1,κ.688 τὴν ἐς οὐρανὸν κύνν προσαντέλλουσαν. 2) μον. μτθ. ἀνατέλλων παρέχω, προστίθῃμι πνὴ τὴν: Ἀνδρ.Κρ.30D ἡ τῆς ἡμέρας δύναμις . . χάριν μοι προσανατέλλουσα.

προσανατέμνω μτγν. ἀνατέμνω τὴν προσέτι, ἀποκόπτω τὴν πρόσ τοῦται: Φιλ.2,128 προσανατέμνει τὰ γεννητικά. 2) τέμνω, ἐντέμνω τὴν προσέτι: Γαλ.10,391 προσανατέμνει τὸ δῆμα.

προσανατένιξω μτγν. ἀτενίζω πρὸς πνα, βλέπω πνὸς ἀπενεῶς: Τιμόδ.Γατ. κ. Ἀριστφ.Βυζ. Ἐπιτ.103,27.

προσανατίθῃμι ἀνατίθῃμι τὴν προσέτι, προσφέρω ἡ ἀφίρω τὴν προσέτως: Τουλ.Θεμ.267B τῷ θεῷ προσανατεθικός ἀπαντα, Ἐπιγρ. θνήρα πεντακισχίλια προσανατίθεναι, Σουδῶ, ἐν λ. Πουλίερια τὴν ἴδιαν παρθεναίαν τῷ θεῷ προσανέθηκα. 3) τὸ μέσ. προσανατίθεμαι ἀναλαμβάνω, ἀναδέχομαι πρόδοτον βάρος, ἐπιφορτίζομαι προσέτι: Ξεν. Ἀπομν.21,8 μὴ ἀρκεῖν τοῦτο ὄλλα προσαναθεσθῆσι τὸ καὶ τοῖς ἄλλοις πολιταῖς ἂν δέοντα πορίζειν. 2) ἀποδίδω, ἀποπέμνω πνὴ τὴν, μτ. δοτ. προσα. κ. αἰτ. πράγμ. ἰορρω. π.Εὐσ.Εὐαγγ.Προσ.311. 3) τὸ μέσ. προσανατίθεμαι μτ. δοτ. προσα. κ. αἰτ. πράγμ. συνασπέρω πνὴ τὴν, συμπράττω μετὰ πνὸς εἰς τὴν, βεηθῶ πνα: Κδ Γαλ 2,6 ἐμοὶ γὰρ ὁ δουλοῦται οὐδὲν προσανατέμνω. 3) προσανατίθεσθαι τὴν συσκέπτομαι μετὰ πνὸς ἡ συμβουλεύομαι τὴν περὶ πνὸς:

Χρῆσ.Στωικ.2,344, Φιλῶδ.Κοκ.311, Διδῶδ.Σ 17,116 προσανατίθεσθαι τοῖς μάνται περὶ πνὸς. Λουκ. 21,ραγ.1 ἐμοὶ προσανάδου, λατῆ με σύμβουλον πένων. 3) ὄμ. τὸ μέσ. μτ. δοτ. ἀποδίδω τὴν σημασίαν, λαμβάνω τὴν ὄμ. ὄφην, ὑπολογίζω, λογαριάζω π: Κδ Γαλ.1,16. 3) ἀναφέρω ὡς ἀξιοπορατήρητον: Πλάτ.

προσανατολίζω νεῦτ. κ. παθ., ἄορ. προσανατολίσθην, στρέφω τὴν πρὸς ἀνατολὰς. 3) γεν. στρέφω τὴν πρὸς ὀρισημένον σημείον τὸν ὄριζοντος. 2) κτ. ἐπέκτ. προσδιόριζω τὴν θέσιν ἢ τὴν παρεῖαν πνὸς ἐν σχέσει πρὸς τὸ πᾶρξί, αὐντελῶ εἰς τὸ νὰ λάβῃ τὴν ὀρισημένη ἢ τὴν πρῆπουσαν κατεῦθυνον. 3) μτφ. ἀνακίνω εἰς τὴν τῆ καθ' ἑκάστα ζητημάτων πνὸς, καταστοιχῶ τινὰ ἐπὶ πνὸς ζητήματος, καθιστῶ τινὰ ἐνήμερον ὀποθέσας πνὸς ἰδ. τὸ παθ. ἰ δὲν ἔχει προσανατολισθῆ ἀκόμη εἰς τὸν τρόπον ἐρέυνης. 4) ρημ.π. προσανατολισμός, προσανατολιστής.

προσανατολισμός ἰδὴ (προσανατολιζῶ) νεῦτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καταστοιχῆν, ἢ πρὸς ἀνατολὰς ἀστροφῆ, ἢ ἐκ διαμορῶν πρὸς ἀνατολὰς κατεῦθυνος, ἰδ. ναοῦ. 2) κτ. ἐπέκτ. ἡ θέσις ἀντικειμένη ἢ προσώπου ἐν σχέσει πρὸς τὸ σημεῖον τοῦ ὄριζοντος, ἡ καταστοιχῆς. 6) προσανατολισμός κατὰ τὴν νύκτα εἶναι δύσκολος. 3) γεν. κατεῦθυνος: ἡ πολιτικὴ τῶν Βαλτικῶν κρατῶν φέρεται πρὸς νέους προσανατολισμούς. 3) εἰδ. βολῆ ἡ ἐν τῷ κντάρῳ ἐμφανισμένη δὲ λαθὴ θέσεως πρὸςτοπογραφικῶν πνων σηματιδίων, ὀφειλομένη εἰς τὴν ἐνέργειαν ἐξωτερικῶν πνων ἐπιδράσεων, οἷον τὸν φαῖτος, τὴν θερμότητα.

προσανατολιστής ἰδὴ (προσανατολιζῶ) νεῦτ. στρατ. ἐν τῷ πυροβολικῷ, ὀπλολαχός ἢ ἀνδποπολοχός βοηθὸς τοῦ μοιράρχου, ἔχων ὡς κύριον ἔργον τὴν ἀναγωγῆσαν τῶν θέσεων, τῶν δραμολογιῶν, τῶν παρατηρητηρίων κτ. τῶν πυροβολαρίων τῆς μοίρας.

προσανατρέφω μτγν. ἀνατρέφω τινὸς προσέτι: Πλά Σοφ.Σειρ.13,23 τῆς αὐτοῦ, κἂν προσκόφῃ προσανατρέφουσι αὐτόν.

προσανατρέψω μτγν. ἐναγύω πνὸς διὰ τροφῆς προσέτι, ἐπαναφέρω πνὸς εἰς τὰς δυνάμεις τοῦ παρήκων εἰς αὐτὸν τροφῆν: Διδῶδ.Σ 1,43 καὶ γὰρ τοῖς κτήνεσι ταῦτην θεωρεῖσθαι προσηνὴ καὶ ταχὺ τοῖς ὄγκοις αὐτῶν προσανατρέφειν. κ. παθ. ἰ Κικ.Αιτ.61,2.

προσανατρέχω μτγν. κ. μον., μέλλ. προσανατρέχωμαι, ἀνατρέχω προσέτι, τρέχω πρὸς τὸ ἄνω πρὸς τοῦται: Διον. Ἀλ.Ρωμ.1,56 λάφον τινὰ προσανατρέχει, Διδῶδ.Σ 5,47 τοῖς δὲ περιεπιφθέντας προσαναδραμῖν εἰς τοὺς ὑψηλοτέρους τῆς νήσου τόπους, Γαλ.Χρ.Μορ.4,8 τὸν λαβύρινθον προσανατρέχοντες τῆ ἐπιγυλῆτιδῷ. 3) ὄμ. ἐπὶ αἰθέρου προσεγγίζοντος μαρνήτην: Πορφ. Ἀποχ. 4,20. 2) μτφ. ἀνωφῶμαι, αὐξάνω, ἀκμῶδω, μτ. δοτ. πράγμ. ἰ Διδῶδ.Σ 16,83 ταχὺ προσαναδραμῶνταις οδοῖσις (ἐγένοντο ταχέως πλοῦσιον). 3) ἀνατρέχω προσέτι εἰς τὸ παρελθόν, κἂμν προσηνὴ ἀναδρομῆν εἰς τὸ παρελθόν: Πολύβ.5,31,Β βραχὺ προσαναδραμόντες περὶ τῆς Ἀντιόχου . . βασιλείας, ὄμ. κ. μτ. δοτ.: αὐτ.1,12,8 ἐάν ποῦ προσανατρέχωμαι τοῖς χρόνοις περὶ τὸν ἐπισημκατάτων πολιτευμάτων. 4) διόρθ. τοῦ προσανατρέχω βλλ.: Σωφρ.2,64, Παῦλ.Αγ.6,74.

προσανατρίδω τριβῶ τὴν πρὸς τὴν ἐπί πνὸς: Ἀλ.Ζ1,61 τοῖς δένδροις τὰ κέρατα προσανατρίδων. 2) τὸ μέσ. προσανατρίδομαι τριβῶμαι ἐπὶ πνὸς προσώπου, ποῖδ ἐμῶτον προσέτι ἐντριβῆ εἰς τὴν, ἐξασκῶμαι προσέτι εἰς τὴν: Θεοφρ. Χαρ.27,6 βίβας τὸ ἱμάτιον τὸν βούν ἀπρεσθαι, τὴν τραχηλίαν καὶ προσανατρίδεσθαι εἰσίων εἰς

τάς παλαιότρας, Πλάτ. ΗΒ.751Ρ' 3) μτφ. δξά-
 την διάνοιάν μου αυξητήν μετά τίνος: Πλάτ.
 Θεοίτ.169C μή ούν μηδέ σφ φωνήσας προσανα-
 τριφόμενος αυτών τε άμα και έμεί όνησαι' 4)
 τριβών τι προσέτι, μτ. dot.: Κλεισοη.Γολ.12,404'
 4) μάλασσα, κόμην εντριβός προσέτι: Σωρ.1,103.
προσανατινά-άω μτγν. πλατύς, μακρός, αχη-
 ματιζώ τι προσέτι: 'Αλέξ. Αφρ.Ψυχ.70,13.
προσανατίω δηλώ τι έπιπροσθετικώς, προβαί-
 νω εις πρόσθετον δόλιον: Πλάτ. κ. παθ.: αút.: 2)
 αναφέρω, άγγέλλω, κοινοποιώ τίνι τι, μτ. dot.
 προσ. κ. αít. πράγμ.: 'Αριστέ.1 29 προσαναφέρειν
 τί τινι' άμ. μτ. dot. προσ. κ. έμτροδ. περί τινος: Πλάτ.
 προσαναενικνεύω τώ δεινα περί του δεινα' άμ.
 μτ. αít. πράγμ.: Πλάτ. προσαναενικνεύω τά
 συγκεκριμένα, αút. τός άληθείας προσαναφέ-
 ρειν' κ. παθ.: 'Αριστέ.1 30' 3) αναφέρω τίνι τι
 ζητών την συμβουλήν αυτού περί τούτου, αναφέ-
 ρομαι εις τινά προς συμβουλήν, κώνω αναφοράν,
 έκθεσις εις τινά εν σχέσει προς τι: Πολύδ.18,9,10,
 Φιλύδ.Παρρ.200,Διον.'Αλ.Ρωμ.6,56 μηδέν τή βουλή
 προσαναφέρειν, 'Επιγρ.' || άποδ. συμβουλευ-
 ομαί τινα, ζητώ την γνώμην τίνος επί τινος ζητή-
 ματος: Πολύδ.31,19,4 προσεκάλε τόν .. και προσ:
 ανέφερε διαποράν είν., Διδάξ. Σ17,16 τός μνάσαι
 προσνέφερε περί τών προσημνησώμενων.
προσαναφεύω μτγν. φεύγω έκ τής θέσεώς
 μου, μετατοπίζομαι, εκτοπίζομαι: Σωρ.2,50.
προσαναφθέγγομαι μτγν. αναφθέγγομαι,
 προσέτι, αναθεωρ. προς τούτοις: Φιλύτ.161.
προσαναφλέγω μτγν. αναφλέγω τι προσέτι:
 Φιλύτ.451 προσαναφλέγρουσι τό πυρ' 2) μτφ. ύ-
 ποκινώ, διεγείρω, έξείπνω προσέτι: Φιλύτ.2,240
 προσαναφλέγειν έπιθυμίας.
προσαναφθεθ-άω φυσώ, παίζω τόν αυτών
 προσέτι: Πλάτ.Καρμ.69,6 τόν παιδά τούς αυτών
 έχρην έχειν πάλα προχείρους και προσαναφθε-
 σαν ίδ γρ. αντί προσαναφθεσάν.
προσαναφθώ μον. αναφθώ τι προσέτι, ανα-
 διαστάνω τι προσθετικώς: 'Ανω.Κοιν.352C έσπέρα
 προσαναφθούσι τή κακόν.
προσαναχαλά-άω μον. αναχαλώ τι προσέτι,
 χαλαρώ τι προς τούτοις: Παυλ.Αγ.6,74.
προσαναχρώννυμαι μτγν. κ. μον. μετ. μετα-
 δίδω τίνι τι ώς χρώμα δι' έπαφής κ. γεν. μεταδί-
 δω τίνι τι δι' έπικοινωνίας: Πλάτ. Ηθ.16Ρ' αλείω-
 να δ' ά μη πλατύνεις άλλ' οίσομαι και θα-
 ξάζοντες αύτοι προσαναχρώννυται τό φεδός
 ήμιν' 2) έχρωμαι εις στενήν έπαφήν μετά τίνος,
 συγχρώμασι και διατριβήσιν περί ταύτά και σπου-
 δαί και διαίταις .. παραδεδόλλωμαι και προσνα-
 χρώννυμενος, αút.490D, αút.672F ήδωναι προσ-
 αναχρώννυμαι τώ σώματι μεταδίδουσαι τό
 έσπών χρώμα εις τό σώμα. Εύστ.Παν.96,70'
 3) άναλκρωθώ, μισθώμαι πιστώσ: Πλάτ. Ηθ.74Ρ'.
προσανάχρωμα-ατος ίσοί νεώτ. ανάχρωμα έκ
 τοιχού ή κτιστόν τι κατασκευάσμα κατά μήκος
 τής όχθης ποταμού προς προδοπισιν έχρω τίνος
 άπό του ρεύματος τών ύδάτων.
προσαναχώννω αναχώννω, παραχώννω, προσ-
 έτι: 'Ερμην. Αστορ.Διάλ.57' [έκδ. Βιοσχ.] προσ-
 πλατύνει τό σώμα και προσαναχώννειν έχρη.
προσαναχωρ-άω μτγν. πθ. αντί προσαναχωρ-
 ώ. έν Σωρ.2,64.
προσαναγειρω μον. άνεγειρω τι προσέτι: Κ
 Μανασσ.Χρον.2348 πδλιν δάδισπολιν αútή προσ-
 αναγειρει' || άγειρω, άνωμα: Κ Πορφ.Θεμ.1,17
 τό .. πέλαγος .. κύματα μακρά .. προσαναγει-
 ρων τούς πλείουσιν.
προσανήμι (άνεμι) άνέμωμαι προσέτι, ανα-
 δαίνω προς τούτοις: Θουκ.7,44 παλόν .. τού

άλλου στρατεύματος αυτοίς τό μέν άρι άνε-
 δέθηκε, τό δ' έπι προσανήμι, Δίων Κ 56,13 βρο-
 δύτερον προσαναέσαν' || προσαναίσω νόλις
 [αυμένη έπι άνωφερίας, σέ πλάγιά: Πολυδ.9,20].
προσανείνω άορ. του προσαγορεύω βήλ.,
 διακρίπτω, αναγέλλω, εντέλλομαι, διατάσσω τι
 προσέτι: Ξεν.Αν.7,111 ή δέ έκέλευεν ούτω ποτινί
 .. και προσαναείνω, ός άν μη παρθ, Δίων Κ 49,14.
προσανέρωμαι μτγν. μτ. άορ. β' προσαναέρω-
 μος, άνέρωμαι, έρωτώ προσέτι: 'Ιώα.Α1 19,4)
 προσαναερωμένω ήν τινά γνώμην έχω.
προσανέρπη μτγν. άνέρπη προς τι, έρωπώ
 άνέρωμαι, αναθαίρω εις τι, αναθαίρω εις τό ου-
 ρόμενος ώς έρηπτόν: Πλάου.Θεμ.26 έδοξεν ίδειν
 θράκοντα κατά τής γαστρός αυτού περιελπίσ-
 μενον και προσαναέρποντα τώ τρώ ήλίμ.
προσανερωτ-άω έρωτώ προσέτι, έξείπώ
 προς τούς άλλους: Πλάτ.Μέν.74C και ει γω προσ-
 ανηρώτα ας όποις, έλεγας άν .. Γολ.11,88.
προσανερωσκω μτγν. άνερωσκώ τι προσέτι,
 ανακαλύπτω τι προς τούς άλλους: Σγράφ.6,15,22
 τόν άνερωσόντα τι τών άθελβήτων, ήάν μη προσ-
 ανέρη και τό άκος αυτού, θανατοιοδοσι, 'Ιωμδ.
 Νικ. Άριθμ.101Ρ' κ. παθ.: Θέων Σμ.52Η προσ-
 ανηρωνηται ταύτας έτερα.
προσανερωσώ μτγν. άνερωσώ τι προσέτι,
 διατέλλω, πλαταίω τι περαιτέρω, τό παθ.: 'Η-
 λυδ.Χερ.ρ.Ήρειβ.50,9,13, Σωρ.1,10.
προσανέχω κ. μον. άνέχω προσέτι, δδ. άνά-
 μένω, περιμένω: Πολύδ.4,19,12 μέχρι γάρ τούτου
 τήν ήσυχάν ήγε, προσανέχων και μεμνημένος
 τής προηγουμένης συμφορας, έως ου ..' άμ. μτ.
 μτχ.: αút.3,94,3 ζμειναν διασταντές έπί τών ά-
 κρων άμφοτέρω και προσανέχων καταδοκού-
 ντες τήν έπιφάνειαν τής ήμέρας' άμ. κ. μτ. αít.:
 αút.5,103,5 έμνε προσανέχων τόν καιρόν τής
 έντελευτίας' 2) βασίζομαι, στηρίζομαι εις τινά,
 πιστεύω, πέποιθα, έμπιστοιομαι εις τινά, μτ. dot.:
 Πολύδ.5,72,2 ούτοι .. εδθαρωσός ύπέμνον τήν
 πολιτριαν, προσανέχοντες τας έλπίσι τής βα-
 ηθείας, αút.184,12, 'Ιώα.Α1 10,6,2, αút.Π1 4,2,1
 από τών κορινθίων έλπίσιν άει προσανέχοντες' 3)
 άρρασιούμαι, άφιερωθώ μιν, προσκολλώμαι
 εις τινά' λουιδ. επροσανέχων, προσέχων, προσ-
 κκολλημένω, μτ. dot.: Σωκρ. Επιαί θ' Σικελικαίς
 τραπέζιας προσανέχων, 'Ιώα.Α1 10,4,5 προσανέ-
 χων θεώ, αút.10,7,2 προσανέχων τούς ήγεμόνας,
 αút.12,5,5 προσανέχων έργους, αút. Απ.241 προσ-
 ανέχων τέχνας: || προσέχω, καταγινομαι, ά-
 σχολούμαι εις τι: 'Απολλ.Δύσκ. Άντων.4,4 προσ-
 ανέχων τή λόγην, 'Ακλιφρ.3,24 προσανέχων τή
 σκαπάν, 'Αρεβ.Αποκ.7 τούς γεωργούς τούς έπι-
 μολεισ φούτων προσανέχοντας' || άμ. μτ. dot.
 προσ. κ. αít. πράγμ.: 'Ιώα.Α1 Πιστοίμ.3 προσανέ-
 χων τήν γνώμην θεώ.
προσανήσ-ος-ές αίοδ. τ. του προσηνης βήλ. 1
 Πίνδ.Π.3,52 τούς δέ προσανεί πίνοντας, αút.10,
 64 πέποιθα ξένισ προσανεί βώρακος.
προσανθ-άω μτγν. άνθώ προσέτι, θάλλω, ά-
 κμάζω προσέτι, μτ. dot.: Φιλίστρ.Εικ.2,5' || προσ-
 τίθημι, προσθίλω λάμψην εις τι: αút.8,129, δα-
 μάσκ.1 τοδ.74 τό εούτακίνητον ού προσθήσει τή
 πολυμαθία.
προσανήμι, μέλλ.προσανήμι, άνήμι, αναθελίζω
 προσέτι' 2) χαλώ, χαλαρώ τι προσέτι, έλατ-
 τώ, ταπεινώ τι προσέτι: Πλάου. Ηθ.114SD τάλαγγ
 τίνι διαστήματι προσανήμινας αυτούς τάς τρί-
 τας και τάς παρανήτας.
προσανήμω-άω μτγν. άνήμω, αναούρω, άντλώ
 άδωρ προσέτι: 'Αριστέ.1,155J [άμφ.γρ.].
προσανίσταμαι μτγν. παθ. ' άνίσταμαι, έγειρω-
 μαι και θνήθω τι: Διον. Άλ.Συνδ.22 τής γλώττης ..

τοῖς ὁδοῖσι προσανιασμένῃς' 2] ἐγείρωμαι εἰς ἐπανάστασιν, ἐξεγείρωμαι: Δίωκ Κ 39,54 προσαναστάντες τινές... μάχρ... ἀτήθησαν.
προσανιό-ώμ ἡ γιν. ἀνωῖα τινα προσέτι, θλιθῶ, διασπαρτωῖο τινα πρὸς τοῦτους: Συνείσ.186C.
προσανιόννυμι ἡ γιν. ἀνωῖα τι προσέτι: Δίωκ Κ 73,9 πάντα ἀπλῶς προσανιόννυμι.
προσανοιδίω ἡ γιν. ἄ. προσανοιδῶ βλλ.: Γολ.6,527.

προσανοιδῶ-έω ἡ γιν. ἀνωῖαδῶ προσέτι, ἐξογκοῦμαι, φουσκῶναι, πρήσκωμαι ἀκόμα: Ἡρόδ. Ἰατρ.π. Ὀρειδ.6,20 ἡπροσανοιδούσης τῆς σαρκός.
προσανοικοδομοῦμαι-έομαι ἡ γιν. παθ. οἰκοδομοῦμαι προσέτι ἢ προστιθεῖμαι πᾶσι ὡς οἰκοδόμημα ἢ ὡς πρόδομος οἴκου: ὄθ. μτφ. προστιθεῖμαι ὡς ἀντιστάθμισμα: Πάδ Σοφ.Σειρ.3,14 ἐλεηροσύνη γὰρ πατρός οὐκ ἐπιλησθήσεται, καὶ ἀντὶ ἁμαρτιῶν προσανοικοδομηθήσεται σοι.

προσανοιμῶ ἡ γιν. ἀνωῖαδῶ προσέτι, ἐπέμψω σίμαγλιν, θρήνων προσέτι: Πολιδ.5,16,4 καταπληγὴς ὁ Ἀεθύντιος καὶ τὶ προσανοιμῶζας, ἀπῆθι τεθυμῶμένος.
προσαντα ἑπίρρ. πρὸς τὸ ἄνω, κατὰ τὴν ἀνωφέρειαν, ἀνωφέρως: ἀδικαστ.Γεωργ.1,6.

προσανταποδίδωμι ἡ γιν. ἀνταποδίδωμι τὴν προσέτι, ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ προσέτι, τὸ παθ.: Ἀπολλ.Δύοικ.Συντ.321,10.

προσαντέλλω ποι. κτ. συνη. ἀντὶ προσαντέλλω βλλ.: Εὐρ.Ἰκ.688 τὴν ἐξ οὐρανόων κόνιν προσαντέλλουσιν.

προσαντιπτάω ἡ γιν. ἐπιτάσσω εἰς ἀπάντησιν τὸν ἐπιτάσσοντα μὲν, ἐκιδῶν διαταγὴν εἰς ἀπάντησιν καὶ ἐναντίον διλλης διαταγῆς: Δίωκ Κ 38, 43 οὐδ' ἄπακούειν... καὶ προσαντιπτάω.
προσαντιγῶ ἡ γιν. ἀνωῖα ἐπὶ πλεόν ἐναντίον τινός ἀνστήσασθαι προσέτι κατὰ τινος, μτ. δατ.: Πολιδ.16,30,5 τοῖς δὲ κατὰ γῆν ἐργασίς ἕως μὲν τινος προσαντιγῶν ἐπιφωχῶς' πρὸλ. προσαντιγῶ.

προσαντιγῶ-ους-ες ἰάνημι κ. νεώτ. ὁ ἀνάντης, ὁ ἀνωφέρης, ὁ ἀνηφορικός, ὁ ἀπόκηρμος: Πινδ. 1,23 οὐδὲ προσαντιγῶ ἀκέλυσθω γίνεται, Θουκ. 4,43 ἢ γὰρ τὸ χωρίον πρόσαντες, Πολιδ.1,55,9 πόλις... πᾶν μακρὰν ἔχουσα καὶ προσαντιγῶν πανταχόθεν ἀνάδυσιν' ἢ τὸ οὐδὲ πρόσαντες ὡς οὐα, ἢ ἀνωφέρεια, τὸ ἀνηφορ.: Πλάτ.Φαῖδρ. 230C πάντων δὲ κομφοτάτων τὸ τῆς πόσε, ὅτι ἐν ἡμέρα προσαντιγῶν ἐπέμψω, Ἀριστ.Πρ. 889b,39 φορὰ εἰς τὸ πρόσαντες' 2] μτφ. ὁ τραχὺς, ὁ δύσκολος, ὁ δυσχερής, ὁ ἐπισπῶν, ὁ ἐναντίος, ὁ ἐχθρικός: Ἡσ. ἐπρασάντης: σκληρός, ἐναντίος, δυσχερής, ἐχθρός, ἀπῆθης: Εὐρ.Μῆδ. 381 ἐν τὶ μοι πρόσαντες, αὐτ. Ὀρ.790, Πλάτ.Νόμ. 746C ἀκοπέτι, ὁ τὶ τί ἐμφερίαι, τὸν ἐπιρμένον καὶ τὶ πρόσαντες εἰρηται τῆς νομοθεσίας ὅμ. ἐν φρ. πρόσαντες ἰερίαι μτ. ἀπαφρ. εἶναι δύσκολον νά...: Ἰσοκρ.8,14 οἶδα μὲν, ὅτι πρόσαντιγῶς ἐστὶν ἐναντιοῦσθαι ταῖς ὑμετέρας διανοίας' ἢ ὁ ἐναγλητικός, ὁ δυσῶρετος, ὁ ἀπῆθης ὁ ἀνιφρός: Ἡρ.7,160 ἐπεὶ τε ὅμιν ὁ λόγος οὕτω προσαντιγῶς καθίσταται, Πλάτ.Νόμ.702D εἰ μὴ τὶ Μεγίλλης πρόσαντες, Ἀριστ.ΗΗικ.1096a,12 προσαντιγῶς ἱηταις' ἢ ὅμ. ἐπὶ διαίτησι, ὁ ἀνάρμοστος, ἀκατάλληλος, ἀπρὸσφορος: Ὀρειδ.5,31,2' 3] μτφ. ἐπὶ προσέτι, ὁ δυσμενής, ἐχθρικός, πολέμιος, μτ. δατ.: Εὐρ.Μῆδ.305 τοῖσδε... προσαντιγῶς ὅμ. ἐμφορ. ἰαγρῶς τῆ: Ξεν.Ἀπολ.33 ὄσπερ οὐδὲ πρὸς τάλλα τῶναθὰ προσαντιγῶν ἰσῶς δὲν δίκειτο δυσμενῶς πρὸς τὸ ἄλλα ἀνοθά.

προσαντιβάλλω ἀντιπροσβαδῶ ἔγγραφοῖν τὸν πρὸς ἔτερον πρὸς ἔτερον τῆς ἀκριβείας αὐτοῦ, συγκρίνω δύο ἔγγραφα πρὸς ἄλληλα πρὸς ἐξοκρίωσιν τῆς ἀληθείας τῆς γνησιότητος: Πάπ. ὁ

δεῖνα ἐμαρτυροποιήσαστο ἐκγεγράφθαι καὶ προσαντιβηθῆκίνα.

προσαντιβῶ-έω ἡ γιν. ἱκετεύω τινα προσέτι, παρακαλῶ τινα θερμῶς ἐπὶ πλεόν: Ἰώσ.Π.6,2 ἡ πολλὰ προσαντιβῶλε.

προσαντιβῶ ἡ γιν. κομποῦδεν βλλ.: 2] ρημ. π. προσαντιβῶ.

προσαντιβῶνομαι ἡ γιν. μέσ. ἀντικομῶνομοί τινος ἀποδοῖσας προσέτι: Στράδ.3,37 καὶ γυναίκες ἀνάμει ἀνδράσιν προσαντιβῶνομοι τῶν χειρῶν ἰδ.πρ. ἀντιλαθόμενοι.
προσαντιβῶ-α-ον ἀντὶ προσαντιγῶ βλλ.: Ἡσ. ἐπρασάντιον' ἐναντίον, ἀντιπάλων.

προσαντιβῶ ἡ γιν. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ προσαντιγῶ, ἡ κομποῦδεν βλλ.

προσαντιβῶ-ατος ἰδὸ (προσαντιβῶ) ἡ γιν. ἡ καταπόσις τὸ ντοῦς: Γολ.12,505.

προσαντιβῶ-εως ἰδὸ (ἡ προσαντιβῶ), ἡ γιν. ἡ προσαντιβῶ βλλ.: Ἀντυλλ.π. Ὀρειδ.9,23,11.

προσαντιβῶ-έω ἡ γιν. ἀνωῖα δῶρα προσέτι, ἀνασῶρα δῶρα καὶ χύνω αὐτὸ ἐπὶ τινος σώμα, τὸ παθ.: Διοσκ.4,64' 2] πυριῶ: Ἡρόδ.Ἰατρ. π. Ὀρειδ.10,37,11, Ἀντυλλ.π.αὐτ.9,23,11' 3] ρημ. π. προσαντιβῶ, προσαντιβῶ.

προσαντιβῶ ἡ γιν. προσέρχομαι, ἐμφανίζομαι ἐναντίον δικαστηρίου: Πάπ. ὁ στρατηγός εἶπεν μὲν τὰ τὴν καταστροφήν δυνάσθε ἐπ' αὐτοῦ τοῦ δικαιοῦδου προσαντιβῶ.

προσαντιβῶ ἡ γιν. κατὰ τρόπον προσαντιβῶ βλλ.2] ὄχληρως, ἐνοχλητικῶς: Νικόλ.Δομ. 127,8] μῆτε ἀκαίρως παρακαλεῖν μῆτε προσαντιβῶ' 2] δυσῶρετος, μετὰ δυσῶρετικίας, ἐκκρίσις: Διόδ.Σ 14] πάντες μὲν ἰσῶς εἰδός ἐστι προσαντιγῶς ἀκούειν τὰς καθ' αὐτῶν βλασφημίας, Ἰώσ.Α.19,319 προσαντιγῶς δέχεσθαι τὶ.

προσαντιβῶ-ώμ ἡ γιν. ἀνωῖαδῶ προσέτι, ὕψω τὶ εἰς μείζον ὕψος, σῆκῶναι τὶ ὑψηλότερον: Παχυμ.Γ.Μαγ.Π.124] τὰ ταῖχη προσαντιβῶν.

προσαντιβῶ ἡ γιν. ἀντὶ προσαδῶ βλλ.

προσαντιβῶ-ώμ ἡ γιν. δέξω, ἀπαίτω τὶ προσέτι, ζητῶ τὶ ἐπὶ πλεόν: Πολιδ.3,17,αὐτ.18,8,5 πλεονακίς δ' αὐτοῦ παρακαλοῦντος καὶ προσαδῶντος' ἢ ὅμ. μτ. αἰτ. προσ. κ. ἀπαφρ. ἀπαίτω, ζητῶ παρὰ τινος προσέτι τὴν πράξη τῆ: Πάδ Μακκ. 3,7,10 τὸν βασιλέα προσηγῶσαν τοῦς... παραδεθῆκῶτας... τοῦ θεοῦ τὸν νόμον, τυχεῖν... τῆς ὀρελιόμενης καλῶσεως.

προσαντιβῶ ἡ γιν. ἀπαγγέλλω, ἀναγγέλλω, μηνύω ἢ προσέτι, γνωστοποιῶ τὶ ἐπὶ πλεόν: Ξεν.Ἑλλ.4,3,2 ἀλλὰ τάττω, ἔφη, καὶ προσαπαγγέλλειν ἐγ κελῶ ὅτι' κ. παθ.: Διόδ.Σ 11,4 πλῆθισιν εἶναι προσαπαγγέλλουσαν αἰ τὸν Περσῶν δυνάμεις.
προσαντιβῶ ἡ γιν. ἀπαγορεύω τὶ προσέτι, ἐμποδίζω τὶ ἐπὶ πλεόν, τὸ παθ.: Δίωκ Κ 38,34 προσαπαγορεύουσα αὐτῶ μῆτε τῆς χώρας σῶν ἐπιδοῦμαι, αὐτ.48,43' πρὸλ. προσαπαγορεύω.

προσαντιβῶ ἡ γιν. ἀπαίρω, ἀπέρχομαι προσέτι, ἰδ. εἰς ταξίδιον, πορεύω: Νικ.Χων.Χρον.246A συμπεριστάσασθαι καὶ προσαπαίρειν εἰς ἔτερον.

προσαντιβῶ-έω κ. μον. ἀπαίτω τὶ προσέτι παρὰ τινος δικαιοματικῶς, ὀξῶ τὶ ἐπὶ πλεόν παρὰ τινος ὡς χρέος αὐτοῦ: Θεόφρ.Φαῖρ.1,16,12, Δίωκ.Ἀλ.Δημ.43 προσαπαίρειν εἶκοις ὁ λόγος, Πλούτ. Ἠθ.177B, Λοκ.Τυραν.13 τὸν τὴν δημοκρατίαν ἀποδοδεκῶτα περιτροπῆν τὴν προσαπαίρειν, Ἀλκίφρ.1,2, Εὐστ.52,38.

προσαντιβῶ ἡ γιν. παρεῖμι, ἐρχομαι, ἐξέρχομαι πρὸς ἀπάντησιν, συνάντησιν τινος:

Φλόστρ. Ἀπολλ. 4,5 ἢ μτφ. ἀντιπείσσομαι κατὰ πνοῶν: Κλήμ. Ἀλ. 778 δι' ἀγάπης προσπαντῶ τῷ μέλλοντι. 2) ἐπὶ τῆς μῆλης, ἐξικνούμαι, φθάω: Ἀντιλλ. π. Ὀρειδ. 44, 20, 31.

προσάναξ ἑπίρρ. μτγν. κ. μαν. ἀπαξ, μίαν φοράν: Ἀφθόν. Πρωγ. 13 πατήρ γίνεται δεύτερον τὸ προσάναξ εἶναι μὴ συγχωρούμενος, Λιδάκ. Πρωγ. 40, 7, Μολάδ. 178, 12.

προσπαριτίζω ἀπαριτίζω τὴν προσέτι, συμπληρῶ τὴν πρὸς τοῦτοίς: Ἐπιγρ. προσπαρισάσα. **προσπληνῶ-άω** μτγν. ἀπαῖτι μίαν πρὸσέτι, παραπληνῶ τὴν πρὸς τοῦτοίς: Στραβ. 6, 1, 5 ἐξηπάτησε δὲ καὶ τοῦτον ὁ ἐκ ἀωδώνης χρησμός φυλάττεσθαι κελεύων τὸν Ἀχέροντα. . . προσπλητῶσε δὲ καὶ ἄλλο λόγιον.

προσπαυδῶ-άω μτγν. ἐσφ. γρ. ἀντι προσπαυδῶ βλ. λ. Γολ. 19, 191.

προσπειλῶ-έω κ. μαν. ἀπειλῶ τὴν προσέτι, φοβερίζω κάποιον ἀκόμα, μτ. δστ. προσ. : Δημ. 544 καὶ ἐπειδὴ οὐχ ὀψεύμενον, προσπειλήσαντα ἡμῖν καὶ οὕτως ἀπαλλαγέντα κ. παθ. : Πά Σοφ. Σειρ. 13, 3 πτωχὸς ἄδικται, καὶ αὐτὸς προσπειλῆσθαι ἰδ. γρ. ἀντι προσδεησέσθαι, Παχυμ. Γ' Ἀνδρ. Παλ. 65B ἢ τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμῆ: Κδ Πράξ. 4, 21 ὁ δὲ προσπειλόμενος ἀπέλυσεν αὐτοῦς μηδὲν εὐρίσκοντες τὸ πῶς κολλῶσονται αὐτοῖς.

προσπεῖπον ὀδρ. β' τοῦ προσγορεύω βλ. λ.: Ἀλογ. 3, 45 προσπεῖπη δ' ἐν τῷ νόμῳ μηδ' ὀπὸ ἄλλου μηδενὸς ἀνακρυπτεσθαι, Δίων Κ 54, 2.

προσπεκκῦδῶμαι μτγν. μέσ. ἀπεκκῦδῶμαι, ἐκδύομαι προσέτι: Γρηγ. Ναζ. Γ. 664B.

προσπεμπλῶ-έω μτγν. κ. μαν. ἀπεμπλῶ τίνα προσέτι, πωλῶ, ὄγω πρὸς πώλησιν πρὸς τοῦτοίς τὸ παθ. : Μηνάι. 12, 10 Ὀρβρ. Ὀδ. 6 ἀτέργω τὴν ἰωσήφ πατρός τὴν εὐπειθειαν, ἐν λάκκῳ βλῆθεις, προσπεμπλόηται.

προσπεργάζομαι μτγν. ἀπεργάζομαι τὴν προσέτι, κατασκευάζω τὴν μετὰ τελειότητος πρὸς τοῦτοίς ἀποπερατῶ, ἀποτελείω τὴν προσέτι: Ἀπκ. Μιθριδ. 13 ἑτέρας (ναῦς) προσπεργάζεται.

προσπεριζέομαι εἰριδομαι πρὸς τὸ θλιδῶν, πιέζω αὐτὸ ἰσχυρῶς, ἐμπροθ. (πρὸς τὴν): Ἀριστ. Πρ. 937b, 36 προσπεριζέεται ἰὸ ἀήρι πρὸς τὸ ἐν-τὸς ἀπὸ ἡμεῶν ἐσώμα ἢ εἰριδομαι, σπριζέομαι ἐπὶ πνοῶν: Ἀπολλ. Δύσκ. Συντ. 131, 9 ἀ ἐγκλιτικὰ προσπεριζέμενα προκειμένη τὴν μορφήν: 2) μτφ. ἐμπιστεύομαι, πέποιθα κυρίως ἐπὶ πνοῶν: Πολυδ. 3, 21, 3 προσπεριζέοντο ἐπὶ τὰς συνθήκας.

προσπερῶ μέλλ. β' τοῦ προσπαγορεύω βλ. λ.

προσπεῖχω πάμπ. παρκα ἀπαρφ. προσπεκαχέ-κέναι, λαμβάνω τὴν προσέτι, δέχομαι τὴν ἐπιπροσθετικῶς.

προσπανήχθη παθ. ὀδρ. τοῦ προσπαφέρω. **προσπιστῶ-έω** μτγν. ἀπιστῶ τὴν προσέτι, δὲν παρέγω τὴν πίστιν προσέτι, διαπιστῶ, δὲν ἐμπιστεύομαι τὴν πρὸς τοῦτοίς: Ἀριστ. αἰν. 2, 4.

προσποβάλλω κ. μαν. ἀποβάλλω ἢ ἀπόλυμι τὴν προσέτι: Ἀριστ. Νεφ. 1256 προσποβαλέεις ἄρ' αὐτὰ πρὸς τὰς δώδεκα [ἐσφ. γρ. ἀντι προσποβαλέεις κτ. σχόλ. ἐάντι τῷ ζῆμιωθῆσιν], Ξεν. Ἀπομ. 3, 6, 7 ἦγταν δὲ ὧν καὶ τὰ ἄντα προσποβάλοι ἄν, Πολυδ. 33, 5, 4, Πλαῦτ. Νικ. 5 καὶ τοῦτοῦ προσποβέβηκε τοῖς χρήμασι πολιτευόμενος, Δίων Κ 50, 27, ΚΜανασσ. Χρον. 4591.

προσποβλέπω μτγν. ἀποβλέπω μετὰ προσήχης πρὸς τὴν, στρέφω τοὺς ὀφθαλμούς προσβλέ-πω ἐφς τὴν, μτ. δστ.: Ἀθην. 3, 180B ὡσπερ ἀναθή-μοσι τισὶ μικρὸν προσποβέλεψαντες.

προσπογράφῃ ἢ ἢ ἐπράθετος ἀπαγορφή, ἢ συμπληρωματικὴ καταγραφή: Πάπ. ἐπιδεδωκέναι τὴν προκειμένην προσπογραφὴν.

προσπογράφω ἀναγράφω, ἐγγράφω τὸ δυο-μά πνοῶν δὲ κατηγορουμένου προσέτι, ἐνάγω, καταγγέλλω τὴν πρὸσέτι: Λυσ. 13(31), 56 ἐπειδὴ δὲ τοῦτο τὸ φήμισμα ἐγένετο, μνηστέι. . . καὶ προσ-απογράφει ἑτέρους τῶν πολιτῶν. 2) ἀναγράφω πρὸσέτι, ἐγγράφω, καταγράφω, ἰδ. ἐν κατα-λόγῳ πρὸσέτι, τὸ παθ. : Πάπ. προσπογράφονται πόλοι γ, αὐτ. προσπογραφέσθαι ὑπ' αὐτοῦ εἰς τοῦτο τὸ βιβλιοφυλάκιον ἀουράων. ἢ τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμῆ: Ἐπιγρ. ποταπογραφέσθαι δὲ καὶ τὸν πατριδὰ (πρέπει να καταγράφωσι προσέτι καὶ τὸ ὄνομα τῆς γενετικῆς τῆν).

προσποδεικνύμι ἀποδεικνύμι τὴν προσέτι, ἀπο-δεικνύμι τὴν ἐπὶ πλέον, πρὸς τοῦτοίς: Πλάτ. Φαῖδ. 77C δεῖ δὲ προσποδειξάει ὅτι καὶ ἐπειδὴν ἀπα-θάνωμεν οὐδὲν ἦπτον ἔσται ἡ πλὴν γενέσθαι, [Πλούτ. Ἡθ. 998C, Ἀπολλ. Δύσκ. Συντ. 321, 9 προσπο-δεικνύονται ἐκ τῶν τῶν λόγων κ. παθ. : Ἰαμβλ. Μυστ. 2, 1] 2) ὀρίζω τὴν προσέτι, τὸ παθ. : Ἐπιγρ. προσποδεικνύθαι πρὸς ταῖς νῦν ὑπαρχούσας τέσσασι φυλαῖς. . . καὶ ἄλλαν. 3) ἐπὶ προσ-, ἀναδεικνύω τὴν πρὸσέτι, διορίζω τὴν πρὸς τοῦ-τοίς, τὸ παθ. : Στραβ. 6, 7, 12 οὐνασὸς τῷ διὰ προ-σπεδείχθη καὶ ἡ Διώνη, Δίων Κ 54, 10 τὸν συνάρ-ξοντα αὐτῷ προσποδεικνύθαι ἐδει, Ἐπιγρ. τοῦ προσποδεικνύθαι (γραμματικῶς).

προσποδέχομαι μσν. κ. νεώτ. ἀποδέχομαι πρὸσέτι, πρὸς τοῦτοίς: Παχυμ. Γ' 1271, 19, αὐτ. 2, 29, 14.

προσποδιδράσκω μτγν. ὀδρ. ἀπαρφ. προσ-αποδιδράναι, ἀποδιδράσκω πρὸσέτι, δραπέ-τεῦν πρὸς τοῦτοίς: Δίων Κ 50, 33 προσποδιδράναι καὶ αὐτὸν. . . ἐθελήσαντες.

προσποδίζωμι ἀποδιδῶμι τὴν προσέτι, καταβάλλω τὴν ὄψ ἀπειλῶν πρὸσέτι, πληρώνω τὴν πρὸς τοῦτοίς ὡς ἀπόσιον χρέους: Δίφκ. 66, 13 ἄν. . . δὲ κέρματ' ἀποδοῦσι, προσποδίζωμεν Ἀττικὰ, Ὑ-περείδ. Εὐξ. 17 προσποδιδῶναι ἀργύριον κ. παθ. : Δημ. 1036 ἔμοι δ' αἰ δὲκὰ μναί χωρίς προσπεδι-δῶναι. 2) μτφ. ἀποδίδωμι τὴν προσέτι ὡς ἀμοιβήν, ἀντιπρόδοσιν, προσάδω τὴν πρὸς τοῦτοίς: Πλούτ. Ἡθ. 208B. 3) τὸ μέσ. προσπο-δίζομαι πωλῶ τὴν προσέτι, πρὸς τοῦτοίς: Πολυδ. 31, 22, 4. 4) προστίθωμι εἰς τὴν ὄψ συμπλήρωμα αὐτοῦ: Διον. Ἀλ. Δημ. 54 ἐκείνο. . . τοῖς εἰρημόνοις προσποδισθέντες, Στραβ. 12, 4, 10 οἰκιστὸν ἐν εἰπ τὰ τοῦτοίς γειτονοῦντα μέγα προσποδοῦναι πρῶτον, Φιλ. 1, 457 προσποδιδῶναι οἰτίας αὐτ. 358 προσποδιδῶναι ἀποδείξεις ἰώσ. Ἀπ. 1, 35, Πλούτ. Ἡθ. 1002B τὰ λειπόμενα τῶ λόγῳ προσποδι-δῶναι ἢ ποστίθωμι εἰς τὴν φάρμακον: Διοσκ. 1, 30, αὐτ. 2, 76, 9. 5) ὀρίζω, ἐκθέτω, βεβαιῶ πε-ραιτέρω: Ἐοδφρ. Φιλ. 6, 7, 2 Δημητρ. Λοκ. ἐν Ἡ-ρακλ. Ποι. 1055, 13. 6) ἀποπερατῶ, ἀποτελείω τὴν, ὁλον ἐπιδοσμον: Γολ. 18(11), 771, αὐτ. 796. 7) ρη-μοσ. π. προσποδιστέως ἢ (προσποδιδῶμι) μτγν. κ. νεώτ. ρητορικὸν σχῆμα, καθ' ὃ, ὅταν ὄσο ἡ πλείωνς προτάσις ἀκολουθοῦσιν ἄλλῃλας, ἡ ἀπόδειξις παρέχεται ἡ κατόπιν ἐκαστῆς ἢ εἰς τὸ τέλος τῆς σειράς: Κοϊντλ. 9, 3, 94. Ρουτλ. 1, 1.

προσποδοῦμαι μτγν. μέσ. ἀποδοῦμαι, ἐκδύ-ομαι πρὸσέτι, ἀποβάλλω τὰ ἐνδύματα ἢ πρὸς τοῦ-τοίς ὄλοις: Πλούτ. Ἡθ. 139D θαλοπόμενος ἰσὸ τοῦ ἡλιου εἶτα καυμαστίζόμενος καὶ τὸν χιτῶνα τῆν ἡματιν προσπεδύσσατο.

προσποδοῦμαι-δομαι μτγν. παθ. καταδι-κάζομαι εἰς ζῆμιαν πρὸσέτι, ζῆμιούμι ἢ ἀποζι-μιούμι πρὸσέτι: Ρήτ. 1, 489, 25 προσποζῆμιούμι καὶ αὐ τὸ ζῆν παρ' ἐμοῦ.

προσποθαυμάζω μτγν. ἀποθαυμάζω τὴν ἢ τὴν προσέτι, τὸ παθ. : Ρήτ. 1, 508, 10 προσποθου-μάζεται καὶ τὸ λῆψυρον.

πρoσαπόθεσις-εως (ή) ή πρόσθετος απόθεσις, τὸ ἀρνητικὸν ἢ θέτικόν τι κατὰ μέρος προσέτι.

πρoσαποθλίβω μτγν. ἀποθλίβω, συσφιγγῶ τινά ἢ τι πρὸς τι· Ἰωσ.ΑΙ.9,44 εἰσέναι μέλλοντα πρoσαποθλίψατε τὴ θύρην, Ἀλκιρ.δ.π.δ.13 πρoσαποθλίβειν τοὺς βουδῶνας τὸ κατάνη τὴν ἀσφύδα.

πρoσαποθνήσκω μτγν. ἀποθνήσκω προσέτι, συναποθνήσκω· Πλδ.Ἐξ.21,29 ὁ ταύρος λιθοβοληθήσεται, καὶ ὁ κύριος αὐτοῦ πρoσαποθνεῖται.

πρoσαποκαθάϊρω μτγν. ἀποκαθαίρω τι προσέτι, καθορίζω τι πρὸς τούτους· Σωφ.1,122.

πρoσαποκαλύπτω μτγν. ἀποκαλύπτω, ξεσκεπάζω, φανερώω τι προσέτι· Νεϊλ.Ἐπιστ.238G.

πρoσαποκείμαι μτγν. ἀποκείμαι σου προσέτι, ἔχω ὑποτεθῆ εἰς μέρος τι πρὸς πύλαξιν προσέτι· Ἀριστοτ.Λόγ.50(26),49 (ἀμφ.γρ.).

πρoσαποκλύζω μτγν. ἀποκλύζω τι προσέτι, ἀποπλύνω τι πρὸς τούτους· Γαλ.12,264.

πρoσαποκότης μτγν. δ. γρ. ἀντὶ πρoσαποκότης βλλ.· Φιλ.2,306.

πρoσαποκρέμαμαι μτγν. παθ. ἀποκρέμαμαι προσέτι, κρέμαμαι ἐκ τινος πρὸς τούτους· Γροκ. Περσ.1,1 εἰσι δὲ οἷς καὶ δόρυ πρoσαποκρέμαται.

πρoσαποκρίνομαι ἀποκρίνομαι μετὰ τινος προσήκης, ἀπαντῶ προσέτι ἢ ἀπεκρίνομαι· Πλάτ. Εὐθ.296Δ αὐτός .. πρoσαποκρίνεταί τοις ἔρωτωνμένοις, Ἀριστλ.Σοφ.Ἐλ.175δ,11.

πρoσαποκρούωμαι μον. με. ἀποκρούω τινά ἢ τι προσέτι, ἀπωθῶ, ἀποδιώκω, ἐμποδίζω τινά ἢ τι πρὸς τούτους· Ἀλέξ.Τραυλ.2,150.

πρoσαποκτείνω ἀποκτείνω τινά προσέτι, φονεύω τινά πρὸς τοὺς ἄλλους· Ξεν.ΚΠ.5,3,6 οὗχ ὅτι ἀπέκτεινα σου τὸν ὄνν μεταμέλει μοι, ἀλλ' ὅτι οὐ καὶ σὲ πρoσαπέκτεινα, Πλάτ.Δίωμ.58 αὐτός τε .. ἀπέθανε καὶ θυγατέρας δύοσ πρoσαπέκτειναν αὐτόν, Πλατοφ.31.

πρoσαπολαμβάνω συλλαμβάνω τινά ἢ τι προσέτι· Ἰην.Ἀρβρ.11· 2) λαμβάνω τι προσέτι, δεχομαι τι προσθέτως· Ἰουλ.Λόγ.7,228B (ἀμφ.γρ.). Ρήτ.1,453,23 πρoσαπολαβεῖν ἤπταν.

πρoσαπολαύω ἀπολαύω τινός προσέτι, ἀπολαμβάνω, ἔχω τὴν ἀπόλαυσιν πράγματός τινος πρὸς τούτους, καρποῖμαι τι προσέτι, μτ. γνε.· Διοκ.Ἀλ.Ρωμ.δ.58 ὄφρα εὖ καὶ ἀτίμητα πρoσαπολαύσει, Ἰουλ.Λόγ.7,22811 ἀνοίσει καὶ ἀμαθίας πρoσαπολαύειν [ἡδ.γρ.] ὄμ. κ. μτ. αἰτ.· Κωμ.Ἀ.δέσπ.131 κακόν τι πρoσαπολαύσει, Πλάτ.Ἀлк.2, 150C ἴνα .. οὐθὲν ἀποδέξεται τῆς θυσίας ταύτης τυχόν δὲ καὶ ἑτερόν τι πρoσαπολαύσας.

πρoσαπολείπω μτγν. ἀπολείπω τινά ἢ τι προσέτι, ἀφήνω, ἐγκαταλείπω τινά ἢ τι πρὸς τούτους· Πλάτ.Ἠ8,74B τοῦτο δεῖ παραφυλάττειν ἐν τοῖς μάλιστα τοῦς νοητοῦσιν καὶ μὴ πρoσαπολείπειν ἰεσφ.γρ. ἀντὶ πρoσαπολείπειν.

πρoσαπολιμπάνω μτγν. ἀπολιμπάνω τινά προσέτι, ἀφήνω, ἐγκαταλείπω τινά πρὸς τούτους· Φιλοστοργ.Ἐκλ.1στ.δ.3.

πρoσαπόλλυμι κ. πρoσαπολλύω [Ἠρ.1,207] ἀπόλλυμι τινά ἢ τι προσέτι, ἀφαιρίζω, καταστρέφω, ἐξολοθρεύω, φονεύω τινά πρὸς τούτους· Ἠρ.2, 121, B'· αὐτ.δ.138 θοοῦξ σφι κτείνειν τοὺς παῖδας .. πρoσαπολλύουσι δὲ σφεων καὶ τὰς μητέρας, Εδρ.Ἰην.1374 πρoσαπόλλυται μ' ἄλλυται τὸν δυσδαίμον', Πολύδ.1,74,3 ὡστε κινδυνεύουσι πρoσαπόλλεσσι καὶ τοὺς πολιορκομένους· 1) τὸ μέσ. κ. παθ. δίλλυμι προσέτι ἢ μετ' ἄλλων, καταστρέφωμαι, ἀφαιρίζομαι, χάνομαι προσέτι ἢ μετ' ἄλλων· Ἠρ.δ.100 ἴνα μὴ πρoσαπολλώταται, Λυσ.12, 64 τοὺς φίλους τοὺς Θηραμένους πρoσαπολλώλενας, Δημ.1313 εἶπ' οἷς ἀλειοντ' ἀν .. δικαιοκτερον, ἢ πρoσαπολλούοντα, Δίωμ.Κ 48,48 μήτην πρoσαπολλύοντα· 2) ἀπόλλυμι, ἀποδίδωμι τι προσέτι,

χάνα τι πρὸς τούτους· Ἠρ.1,207 ἔσωθεῖς μὲν πρoσαπολλύεις πάσαν τὴν ἀρχήν, Ἀριστοφ.Νεφ. 1256 πρoσαπολεῖς ἀρ' αὐτὰ πρὸς τὰς θυδῶκα, Πλάτ.Γοργ.519A ὅταν καὶ τὰ ἀρχαία πρoσαπολλύωσαι πρὸς οἷς ἐκτίησαντο· πρδλ. πρoσαποδύλλω **πρoσαπολογεῖσθαι**-έομαι ἀπολογεῖσθαι προσέτι, ὑπερασπίζομαι, δικαιολογῶ ἐμυτὸν πρὸς τούτους· Σατασπεισις Στλβ.δ (Boiss.).

πρoσαπολοῦω μτγν. ἀπολοῦω τι προσέτι, πλύνω, καθορίζω τι πρὸς τούτους· Σωφ.1,100 πρoσαπολοῦει τὴν ἑδραν.

πρoσαπολύω ἀπολύω, ἀπαλλάττω τινά τιος προσέτι, ἐλευθερώνω τινά πρὸς τούτους· Βλ.Ἰσακρ 255 [Westersmann] τοῦτο αὐτὸν πολὺ πλέον πρoσαπολοῦει τῆς διαβολῆς.

πρoσαπομαντεύομαι μτγν. ἀπομαντεύομαι τι προσέτι, προφητεύω, προλέγω τι πρὸς τούτους· Ρήτ.1,468,13 πλῆγας μὴ πρoσαπομαντεύσαστο.

πρoσαπομνήσκω ἀπομνήσκω, βροδύνω ἢ ἀναμνήνω τινά προσέτι· Βασίλ.1,31B 1δ.γρ. πρoσαπομνήσκω.

πρoσαπονῶμι μτγν. κ. μον. ἀπονέμω τινί τι προσέτι, προδίδωμι τινί τι προσέτι· Ἀγών Πρωγ.έν Ρήτ.1,645,9 ζῆν παρασχούσα καὶ καλῶς ζῆν πρoσαπέμνε, Ζωναρ.Ἐπιστ.1στ.1,49' κ. παθ.· Ἠρωμ. Ἀδοτμ.30,δ.

πρoσαπονῶνιαι μτγν. μέσ. ἀόρ. μτγ. πρoσαπονῶμενος, ἀπονῶνιαι τινος προσέτι, ἔχω τὴν ἀπόλαυσιν πράγματός τινος προσέτι· Ρήτ.1,453,30 μηδὲν τῆς σφίρας πρoσαπονῶμενος.

πρoσαποπέμνω μτγν. ἀποπέμνω, ἀφαιρῶ τὴ δι' ἀποξέασμα προσέτι, μτφ. ἐξαιρέω τι προσέτι· Λιδών.Πρωγ.43,45 τὴν τυραννοκτονίαν τῆς πάλεως πρoσαπέπεσε.

πρoσαποπέμνω μτγν. ἀ. ἀποπέμνω τι· Διοσκ.2,76,15. **πρoσαποπέμνω** ἀποπέμνω τινά ἢ τι προσέτι, ἀποστέλλω τινά ἢ τι πρὸς τούτους· Ἀριστοφ.Πλ.999 ἄμπα πρoσαπέμψεν ἡμῖν τυτονί.

πρoσαποπληθῶ-δω μτγν. κ. μον. ἀποπληθῶ τι προσέτι, γειρίζω τι ἐντελέω πρὸς τούτους· Κλήμ. Ἀλ.563· 2) μον. ἐξοφλῶ χρηματικὴν ὀφειλὴν πρὸς τούτους, ἐξελίσσω πρὸς τούτους· Σέργ.Μακρ.έν Σάβ.3,294 πρoσαποπληθῶ δὲ καὶ τὸν φόρον.

πρoσαποπλύνω μτγν. ἀποπλύνω τι προσέτι, ξεπλένω ἄκωμα· Φιλ.2,333.

πρoσαπροσπῶμι μτγν. ἐκπέμνω ἢ ἐκπέμνω προσέτι ἀνοθυμῆσεις, εὐωδία· Φιλ.2,324.

πρoσαπροσπῶμι μτγν. ἀσπῶμι τινά προσέτι· Ἀρετ.Ἰδ.Νεοσ.1,4 πρoσαπῶνεις τὸν ἀνθρώπον.

πρoσαπρορραίνω μτγν. ἐκπέμνω τι ὑγρὸν κλυστήρος δίκην, ὡς ράντισμα, ἰδίᾳ ἐπὶ ζῶων, ἐκχύνω σπέρμα· Αἰλ.Ζ1 9,63 οἱ ἄρρνεες προηγοῦνται καὶ τοῦ θοροῦ πρoσαπρορραίνουσι.

πρoσαπρορρίπτω μον. ἀπρορρίπτω, πετώ· Ἄλωσ.Κη[πολεως ὑπὸ Λατ.28 τὸ τοῦ παιδοῦσ σῶμα πρoσαπρορρίπτει τὰχος ἐν τῇ θαλάσσῃ.

πρoσαπρορρίπτω μτγν. πλύνω καθορίζω ἀπὸ ῥόπου προσέτι, ξεπλένω ἄκωμα· Γαλδ.261 πρoσαπρορρίπτω καὶ διαρρίπτω τὸς πάρους.

πρoσαπρορρῶμι ἄνωρ ἢ ἐπὶ πλῆον· Ἀριστλ.Πα.Απ.1275b,39 κείτω καὶ τὸν τῆς ἐπὶ πρoσαπρορρῶσιεν, ἀρ' εἰ μὴ δικαιοσύνη πολιτῆς, Ἰουλ.Λόγ.5,171D, Ἰουδλ.Μιστ.4,5' κ. παθ.· Κλήμ. Ἀλ.7,36 ἐπιτυτὸν τὰ τε ὑπὸ Ἑλλήνων .. πρoσαπρορρῶμενα.

πρoσαπροσσειώ μτγν. συνήθ. μέσ. ἐν συνεφ. μτ τοῦ ὠτα, κλειώ τὰ ὠτά μου προσέτι· Φιλ.1,354.

πρoσαπροσεκεύζομαι μτγν. μέσ. ἀποπνῶσασ τινά ὄπ' ἐμοῦτοῦ, φονεύω, ἐκινῶ ἄκωμα· Ἰωσ. Π1 4,5,4 πρoσαπροσεκεύσασθαι ἀνθρώπον.

πρoσαπροσεκίπτω ἀποσκῶπτω, ἐμποδίζω προσέτι, χλευάζω, κοροιδεύω ἄκωμα· Ρήτ.1,456.

πρoσαπροσμήγχιu λεξ. σπογγίζω, σφονγγίζω, καθορίζω τινά ἢ προσέτι· Θησ.Στεφ.έν.

προσποστέλλω ἀποστέλλω τινά ἢ τι προσέτι: Θουκ.4,108 ὁ δὲ ἐς τὴν Λακεδαιμόνα .. ἀστράτην τε προσποστέλλειν ἐκέλευε, Πλάτ.Μακκ.8,11,13.

προσποστέρω-έω ἀποπτερώ τινά τινα προσέτι, ἴδιον ἀφαιρῶ δι' ἀπάτης: Ἰω.Χρυσ.2,356C προσποσπετεῖν ἐαυτοῦ τῆς σωτηρίας κ. καθ. Δημ.536 ἀλλὰ χωρὶς ὠν ὑβρίσθην, καὶ τῆς νίκης προσποσπετερήθην, Σιωμρ.Ἐπιστ.6,16,3.

προσποστρέφω μτγν. στρέφω τὴν πρὸς τινα ἐπί πλεόν: Ἰωσ.ΠΙ2,121 κατακύψας ἀσχημῶς προσπέστρεψε τοὺς Ἰουδαίους τὴν ἔδραν.

προσποσφάπτω μτγν. κατασφάζω, φονεύω τινά προσέτι: Φιλ.2,389.

προσποστίνομαι μτγν. μέσ. διδῶθ. προσανατίνομαι βλ.λ.: Κλήμ. Ἀλ.545.

προσποστίζωμι μτγν., ἄορ. προσπέθηκα, ἀποτίθημι, ἀποδέτω, θέτω τίπου προσέτι καὶ διατηρῶ, ἀποταμιεύω προσέτι: ἄ κ. μτφ.: Πολύδ.13,25 παρ' αὐτοῖς τοῖς διδοῦσι φθονηθεὶς τὸ πνεῦμα προσπέθηκα τῷ χρυσίῳ 2) μέσ. ἀβήνω τὴν ἀποδόλλω, χάνω προσέτι: Κλήμ. Ἀλ.881 ὅς καὶ τοῦ ἀφαιρηθῆναι τὰ ἐκτός σὺν καὶ τῆ τοῦ σώματος γιγίει προσπέθετο.

προσποστῖνῶ-ῶ ἀπαρημῶ, ἐκτιμῶ τι προσέτι: Δημ.1036 ὧν ὁ Πολυέκτος προσπετίμησε τῷ Λεωκράτει πλεόν ἢ χίλιας ἰδρ.γ).

προσποστινῶ, μέλλ. προσποστίζω, ἀποτιμῶ, πληρώνω τι προσέτι: Πλάτ.Νόμ.945A ὁ δὲ ὄφλων τὴν δικήν .. προσποστινάτω μισθόν, Μέν.235,9 οὗτοι προσποστινοῦσι τοῦ χρόνου τόκουσ, Δίος π.Ἰωσ.Α18,53 πρ- χρημάτα τινί' 2) ὄμ. ἐν ἄνθ. πρὸς τὸ προσποστίζωμι: Ὑπερείδ.Ευξ.17.

προσποστρίβω μτγν. τριβῶ τι ἐπί τινος ἢ πρὸς τὴ ἐκδόλλων τι οὐτά δια τῆς προστριβῆς: Αἰκ.ΠΙ 19,63 τῶν ἰχθύων ὁ μὲν τοῖς φάρμοις προσποστρίβουσι τὰ ψά.

προσποσφαίνω ἀποσφαίνω, ἀποδεικνύω προσέτι: Πλάτ.Πολιτ.287A προσποσφαίνειν οἰσθαί δειν 2) κ. μέσ.: Ἀριστ.Μεταφ.1087β,6, Πλάστ. Ἠθ.152B προσποσφαίνομαι τὰς ἐπιρμηὰς γνώμας .. ἀφιστάναί τοι ἀρχαῖν τὸν νοῦν ἔχοντα.

προσποσφέρω, καθ. ἄορ. προσπανέχθην, ἀποσφέρω προσέτι ἐκδόλλω τι ὡς περιττώμα, Δοσείδων.10J τὸ πλεον μέρος τῆς ἡμέρας γαστρίζομενοι ἐν αὐτοῖς οἰνοῖς καὶ βρωμοῖσιν, ὡστε καὶ προσποσφείρονε πολλά: 2) ἀπάγω τι, φέρω μακρὰν, ἀπομακρύνω, ἀποσπῶ προσέτι: Ἐπηρ. πρ- ὄνοματὰ τινῶν κ. καθ.: Δημ.1208 προσπανέχθη μου τούτομα ἐν τριτοῖς ἡμέραις (ἐνεγράφη προσέτι ὡς ὑποκειμενον εἰς φόρουτ 3) μέσ. υτ. πρᾶμ. ἀπάγω τι πρὸς χρῆσιν μου, λαμβάνω, παραλαμβάνω προσέτι.

προσποσφῆμι μτγν. ἀνομιῶμι προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἀκόμα: Δαρμόκ. Ἀρχ.22.

προσποσφάσσω μτγν., ἄπτ. -ίτω ἀφαιρῶ τιν, φράττω τὴ ἐντελὸς προσέτι, σπουδῶς ἀκόμα: Δίων Κ 42,38 τὸ στόμα .. προσπέφραξαν.

προσποσφῶνῶ-έω, ὄορ. ποσποσφῶνω, ὄηλλῶ, ἀποσφαινομαι προσέτι, ἀκόμα: Μύρ.5J.

προσποσφῶμαι-όμαι ἀσπῶ μέσ. ἀποθ. φθίρω τι προσέτι διὰ τῆς χρήσεως, φονεύω τινά προσέτι: Σχόλ.Ευρ. Ἰνπ.58 ἰεσφ.φρ. ἀντὶ προσποσφῶμαι.

προσποσφῶννῶμαι μτγν. παθ. χρωματίζομαι προσέτι: Ἡρων.Αἰτου.30,6 τὸ ὄδονιον θαλασσοειδεῖ χρώματι προσποσφῶννῶσαι.

προσποσφῶρῶ-έω μσν. ἀσφωρῶ προσέτι: Παχυμ. Γ 1,287,15.

προσποσφῆξω μτγν. ἀποφῆξω, ἀποξῶω, ἀποσφῆξω, καθάρω τι προσέτι: Διοσκ.2,52 [ἀμφ.]

προσπένθω ρημ. ἐπιθ. τοῦ προσπῆται, δεῖ, πρέπει νὰ προσαρτήσῃ, νὰ προσθέσῃ τῆς εἰς τι: Πλάτ. Πολ.517B προσπέντων ἄπασαν τοῖς ἐμψροσθεν

λεγομένοις Περφ.Χριστ.71 προσπέντων τοῖς τέκνοις ἐγκλημ 2) μτφ. πρέπει τινῶ ἀποδοσῶ: Πολύδ.2,60,2 Ἀράτω ὁ προσπέντων παρανομιῶν.

προσπῆκτικός-ή-ων (προσπῆκτικῶ) σχόλ. ὁ εἰς ἐπισημ ἠθῶνων, ὁ εὐαρεσταύμενος ἐπιπρόσθετα τινος ὁ ἀγαθὸν νὰ ἐγγίξῃ: Σχόλ.Λοικ. Ὀνειρ.27.

προσπῆντε κ. μσν. κ. νεώτ., ὄορ. προτίθην, μέλλ. προσάφω, ἄορ. προσήφα κ. μέσ. προσήφην κ. καθ. προσήφθην, παρσκ. προσήφα (ἀπῶ.) κ. καθ. προσήφμαι, προσαρτῶ τὴ εἰς τι, προσεγγίζω, προσκόλλω: Σοφ. Ἠλ.432 τούτων μὲν ὧν ἔχεις χερσὶν τὸμῶ προσάφεις πηδῆν, Εὐρ.Βάκχ. 859 ἀλλ' εἰμι κόσμον. 2) Πενθεὶ προσάφω, αὐτ. Ἠλ.1321 περὶ μου στέρνωσ στέρω προσάφω, αὐτ. Ἰων.27 2) ἄ πᾶν. σῶνάτω τι πρὸς ἄλλο, ἐπισημῶνάτω: Πλάτ. ὁ ἀντιγράφω .. προσήφωμαι 2) ὄορ. προσεγγίζω εἰς τινα, πλησιάζω: Σοφ. ἄπ.380 καὶ μοι .. ἀρχοῦ προσήφην .. ἐν. διακῆματι ἰελησίασε πολλοὶ εἰς ἐμὲ εἰς τὴν διασποδῶλον 3) ὄορ. συγκταριθῶσομαι: Σοφ.ΟΤ 667 εἰ κακοὶς κακὰ προσάφει τοῖς πᾶσι τὰ πρόσφατα 4) μέσ. ἐπὶ πρῶτ. προσκόλλω ἐμαυτὸν εἰς τι, ἀκομῶ: Ἄριστ.ἀπ.324, Ἐν. Ἀνομ.1,312 τὰ φιλῶγγις οὐδ' ἡμῶ βελήματα τὸ μέγεθος ὄντα προσσφάμενα .. ὁδῶνασ ἐπιτρίβει τοὺς ἀνθρώπουσ 2) κ. μτφ.: Πλάτ.Πι.71E ἴνα ὀληθείασ πρ προσπῆτο 5) ὀδῶω τινί τι, παρέχω, χορηγῶ, ἀπονέμω: Ἰλ.Ω10 αὐτῶρ ἐγὼ τὸδε κῶδος Ἀρχάλλῃ προτίπαι, Πινδ.Ν 8,37 θανάωσ καὶ παισὶ κλέος τὸν τὸ δῶσφωμον προσάφω, Σοφ. Ἠλ.356 ὡστε τῷ τεθνῆκῶτι τιμάσ προσπῆται, Εὐρ.Μήδ.1382, Πλάτ.Σοφ.231A μὲν μείζων αὐτοῖς προσσφῶτωμ γέρας, αὐτ.Νόμ.822B, αὐτ.Κρατ. 410A τὸ φνομα .. προσάφω 6) Ἐλληνικῆ φωνῆ [πῆρ] αὐτ.Πολ.420D, Δημ.1417 τὰς δε συμδουλίασ τοῖς πεσθεῖσιν ὠφέλιαν καὶ τιμῶν προσπῆται 7) κ. νεώτ. μτφ. ἐπὶ κακῆς ἔσμ., καταλογίζω τι εἰς βόρωσ πῆσ, ἀποδίδω εὐθύνων: Σοφ.ΟΚ 236 μὴ τι πέρα χρόσ εἰς πῆσ πᾶσι προσάφω, Μέν.403,4 πρ-τῆ τύχη αἰτίαν, Πορφ. Ἀποχ.17, προσπῆτωσ κατηγορίαν 7) καθ. εἰμαι ἀνοδευμένωσ μετὰ τινος: Ἀπολλ.Δύσκ.Συτ.232,10 πρ- σχήμοσι τοῦ λόγου 8) μτ. μ. αὐτ. ἐφορμῶω, μετοχειρίζομαι, χρησιμοποιοῦ: Σοφ.ἀπ.589 μείζων πρ-τῆ νόσου τὸ φάρμακον, Εὐρ. Ἰκ.361 φίλων προσάφασ χειρα, αὐτ.ἀπ.362,10, Πλάτ.Πολιτ.293B τέμνοντασ ἢ καίοντασ ἢ τινα ἄλλων ἀληθῶνα προσπῆτοντασ κ. καθ.: Διοσκ.Εὐπ.174 κ. μέσ. Ἀρχ.π.Γαλ.12,873 9) ὀηλασ προσθῆτω: Πλάτ. Σοφ.252A πάντασ γάρ οὗτοι τόγοι εἰνα προσπῆτονσιν 10) πορῶδῶω, ἀναθῆτω τι εἰς τινα, ἐπισημῶσομαι: Ἐν. Ἀγῆσ.1, 36 τὸ ναυτικὸν προσήφην αὐτῷ ἢ πόλι 11) μτφ. ἀποδοῦω τι εἰς τινα, θεωρῶ ὡς ἔργον του: Ἀριστ.Πολιτ.1259A,8 τοῦτο γὰρ εἰσὶ κατανομήματὶ τὴ χρηματιστικόν, ἀλλ' ἐκείνω μὲν εἰά τὴν σφῶλαν προσπῆτοσαι ἰτῶ Ὁλοῦβ. Πολυδ.32,16,3 καθ' ὁμοῶματα τῆ τύχη προσπῆται, Διοδ.Σ 1,17 τῷ δ' Ἀνδρόμακῶ τὴν ὄφρην προσάφαντασ, αὐτ.Σ, 69, Πλάτ. Δούλιον ἔργον τινί προσπῆται 12) μέσ. ἔρχομαι εἰς σχέσιασ, εἰς συνάφην πρὸς τινα, ἀναμειγνύομαι μετὰ τινος εἰς τι: Αἰσχ.Ἰν.314 ὄπου ἀν προσπῆτικὸσ ἀνδρὸσ ἢ ἰδῶτωσ ἢ δυνάτωσ, αὐτ.3,133, Δίων Κ 60,26 ἐπειθῶν ἀπαε τοῦ λόγου τούτου προσπῆταιμ, αὐτ.44,4 προσπῆτομένου του ἐμφυλλῶ πολέμου 13) ἐπὶ παλαιστών, ἔρχομαι εἰς χειρασ: Γαλ.15,197 14) ρημ. π. προσπῆτων, προσσφῆ, προσσφῆσ, προσσπῆκτικός.

προσπῆνω-έω μτγν. ἀπῶω τινά προσέτι, ἀπορώω ἀκόμα: κ. καθ. ΠΔ Σοφ. Σειρ.13,21 ταπεινὸσ δὲ πῆσων προσπῆσται ὀπὸ φίλων.

προσαραγμός ἰοί (προσαράγωσι) μσν. ἢ προσάραξις βλ.λ.: Μετοχ.Θ 460.

προσάρκτος ἡ-όν (προσαρσάω) σχῶλ. ὁ προσαρττόμενος, ὁ κατά τινας ἢ ἐπὶ τινας ριπτόμενος : Σχῶλ.Αλαγ.Πρ.713 προσαρκτόν κῆμα.

προσάραις-εις (ἡ) (προσαρσάω) σχῶλ.κνεῶτ. ἢ ἐπὶ τινας ρίψις : Σχῶλ.Αλαγ.Πέροα.412 2) νεῶτ. ναυτ. ἡ βίασι ἐπὶ τοῦ πνεύματος δεδωθῆν ἢ βραχίον ἐπιβοήθειαι πλοίου, τὸ κῆμασι 3) νεῶτ. ναυτ. κ. ἡ κατάστασις τοῦ προσαρρόζοντος πλοίου.

προσάραισκ ἄνιθ, παρκ. προσάραι κ. ἰων. προσάρρα κ. παθ. ἐν τῷ γ' ἐν. προσάρρηται, προσαρρόζομαι εἰς τὴ : Ἰλ.Ε.725 αὐτὰρ ἠερθεν χάλκιε ἐπίστατος προσαρηρτά κιαλῶς προσρηροσμέναι, Ξεν. Ἐλλ.4,7,6 ἠναγκάσθησαν οἱ ἱππεῖς ὤσπερ νυκτερίζεις πρὸς τοὺς τεῖχεσιν προσαρρόνεναι κ. παθ. ἢ Ἡοϊδῶ. Ἐργ.431 γόφοισιν πελάσας προσαρηρταί ἰσθοβοή.

προσάρσσω κ. μιν. κ. νεῶτ., ἀττ. -τιω, μέλλ. προσάρξω, ἀόρ. προσάρξασα ὠθῶ, ρήτω. τὴ ἐπάνω εἰς τὴ μεθ' ὀρηξίς : Διόδ.Σ.34/5,2,12 πρ- τὰ ὑπομάζια τῆ γῆ, Ἰώσ.ΑΙ.14,13,10 πρ- πέτρα τὴν κεφαλὴν, Καισάρ.Δοκ. ἐν Σαβ.3,184 τῷ χεῖρε τῆ κεφαλῇ προσάρσων 2) ἴδρα ἐν τῷ φρ. προσάρσασιν τινὶ τὰς θύρας ἢ εἰς τὸ μέτωπον τὴν θύραν κλείω μεθ' ὀρηξίς καὶ κρότου τὴν θύραν κατὰ πρόσωπόν τιος : Λουκ. Ἐταιρ.Δ.15,2 ἐκείνος μὲν ἀπέκλεισεν ἕκτονα προσάρσασά σε γε αὐτῷ τὰς θύρας, αὐτ.Πλ.22 προσαρρόζωσάντες ἐς τὸ μέτωπον εὐθῶ τὴν θύραν κ. κ. παθ. πίντω ἐπάνω εἰς τὴ : Φιλ.2,123 πρ- αἰμασιαις, Ἰώσ.ΠΙ.6,3,2 πρ- τῷ λιθοστρώματι, Αἰλ.Σ.12,21 πρ- τῆ γῆ, Ἀλκιφρ.Ι.1 τῶν κυμάτων τὰ μὲν πρὸς τὰς πέτρας προσάρσασσο 2) κ. ἀμτρ. ὡς ἐνεργ. : Διόδ.Σ.5,27 ἡ γὰρ τοῦ ποταμοῦ ῥύσις... τοῖς τῶν παρακειμένων ὄρων ὄχθους προσαρρότουσα 2) κ. νεῶτ. εἰδ. ἐπὶ πλοίου, προσκρούω, ἐπιβάθμια ἐπὶ ὄσβοδος βυθῶ ἢ ἀκτῆς : Πλούτ. Μόριελλ.15 περιγαόμενοι τοῖς ὑπὸ τὰ τεῖχος πεφυκῶσι κρηνοῖς καὶ σκοπέλοις προσάρσασον, Λουκ. Ἀλ.12,247 προσάρξας τὸ σκάφος τῷ αἰγιαλῷ διέλευσεν, Δίων Κ.48,47, Φιλῶστρ. Ἀπολλ.4,32 πρ- τὰς ναυς 3) προσαρρῆξω, πλησθῆσι : Ἰάμβλ.Μυστ.6,5 πρ- τὸν οὐρανόν 4) ρηματ.π. προσαρκτός, προσάραιεις, προσαρρῆξω.

προσάρρα ἐπίρρ. δημ. ἰδιωμ. περὶ τὴν δεξιῶν, περὶ τὴν δεξιῶν τοῦ ἡλίου, αὐτὸ αἰσώρουπο.

προσαρρῶ-ῶ μιν. ἀργίλ, βραδύων ἐπὶ ἡ κάποις : Παχυμ.Γ.2,35,2 αὐτ.2,11,15.

προσάρρῶ μιν. ἀρδεύω, ὑγρῶσιν, πρτίζω τὴ προσέτι, ἀκόμα κ. παθ. ἢ Ἰάσ.ΠΙ.3,3,4 ἰδ.γρ.).

προσάρρη μιν. κ. μιν. βοηθῶ τινι προσέτι : Ἀρετ.Χρον.Νουά.1,4 πρ- τῷ διοίτῃ, Παχυμ.Γ. Ἀνδρῶν.Πολαιοι.67Α οὐχ οἶός τ' ἢ οὐχ οὐμῶς ἄλλοις, οὐδέ ταυτῷ προσαρρῆναι.

προσάρρηρα ἰων. τ. παρκ. β' ἀντὶ προσάρρα τοῦ προσαρρῆσκ βλλ. ἢ Ἰλ.Ε.725.

προσαρηρταί ἐπ. τ. γ' ἐν. παθ. παρκ. τοῦ προσαρρῆσκ ἢ Ἡοϊδῶ. Ἐργ.431.

προσαρρῶμαι-δομαι παθ. προσαρρῶζομαι δι' ἄρβρων, δι' ἄρμυν ἢ Ἰνπ. Ἀρβρ.45 καθ' ἕνα δὲ ἕκαστον τῶν σπινθῶδων προσῶρρῶνται 2) ρηματ.π. προσάρρῶσις.

προσάρρῶσις-εις (ἡ) (προσαρρῶμαι) ἢ δι' ἄρβρων, ἄρμυν συναρμῶσις : Ἰνπ.809 ἰδ.γρ.).

προσάρρῶ-ῶ μιν. ἀρμῶμ. ἢ καταλογίζω τὴ προσέτι. μαζί, συγκταρῶμ, συγκταμετῶμ ἢ Ἰάσ.ΑΙ.7,12,4 προσαρρῆσθαι δ' ἄν τις... κ. παθ. : Στράβ.17,1,54 προσαρρῶμενον δὲ τεῖχος ἐκλεκτικῶ τοῦ πλῆθους τῶν πεσόντων ἐν τῇ μάχῃ, Πλούτ. ἠθ.1029,1 ἐκἀτέρω προσαρρῶμενῆς μεριδί τῆς μονάδος 2) περιλαυδῶν ἐπίσης : Πλωτῖν.1,5,6 3) πῶπ. καταβάλλω, πληρώνω τὴ ἐπιπροσῶτες.

προσάρρῶ-ῶ λαμβάνω τὸ ἄριστον, γεωμετρίῳ προσέτι : Ἰνπ. Ἐντ.Ποθ.20.

προσάρρῶσις-εις (ἡ) (προσαρρῶ) Ἐπιρρ.βοήθεια. **προσαρρῆσις-ον** μιν. ὁ πρὸς ἄρβρον, ὁ πρὸς βορρῶν ἢ Πολύβ.34,5,9, Στράβ.1,4,5 ταῦτα γὰρ πάντα προσάρρῶσι ἐσσι, Ἰώσ.ΠΙ.1,7,3 τὸν ἄρβρον κῆμα.

προσαρρῶ-ῶ, ἀόρ. προσῆρξασα, πορῆξω τὴν ἀναλογίαν ἢ βοηθῶσιν, βοηθῶ, συντρέχει : Σοφ. Οἴτ.12,αὐτ.141 κείνων προσαρρῶν οὐκ ἔμαυτον ὠφέλιμ, αὐτ.ΟΚ72 ὡς ἀν προσαρρῶν σμικρὰ κερδῆν μέγα, αὐτ.ἀπ.524,2 κ. ἀπολ. : Εὐρ. Ἐκ.862 ὡς θέλοντα μὲν μ' ἔχεις σοὶ ἔμυνονῆσαι καὶ ταχῶν προσαρρῆσαι 2) παθ. μτ. μτχ. εὐρίσκω δι' ἐμὲ ἔπαρκε, ἱκανοποιούμαι μὲ... : Λογγίν. π. Πορφ.Πλωτ.20 ἡμεῖς δὲ αὐτὸ μῶνον προσαρρῆσῆσθαι, τῆ κῆρῃ ἐπιγραφε... προσαρρῶσεισσαντες 3) ρηματ.π. προσάρρῆσις.

προσαρρῶ-ατος (τῶ) (προσαρρῶ) πᾶν τὸ προσφερόμενον, τὸ ἐπιδοθῆναι, ἡ τροφή : Ἰνπ. Ἀφ.1,15 ἐν ταύτησιν οὐν τῆσιν ὤρσει καὶ τὰ προσάρρῶματα πλείω δοτέον, Ροφ.Νεφ.Κιστ.2,26.

προσαρρῶμῆθι Ἐπιρρ. κ. νεῶτ. ἡ βύρξη καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ προσαρρῶζω. ἡ ἀκριβὴς τοποθέτησις ἀντικειμένου ἐπὶ τιος ἄλλου, ἡ ἐφαρμογή, τὰ ταυρίσματα : Ἐπιρρ. προσαρρῶμῆθι στήμονας, - προσαρρῶμῆθι τοῦ πάματος ἐπὶ τοῦ δοχείου, - προσαρρῶμῆθι τῶν τροχῶν εἰς τὴν ἀμαξαν κ. νεῶτ. μτφ. ἡ συμφωνία πρὸς τὴ ἢ προσαρρῶμῆθι πρὸς τὴν διδασίαν τοῦ νόμου - πρὸς τὴν πραγματικότητα - τὰς περιστάσεις 2) νεῶτ. βιολ. ἡ τροποποίηση τῶν ζῶων καὶ τῶν φυτῶν ἢ τῶν ὀργάνων τούτων, ἡ ἐπερχομένη ἐκ μακροῦ ἀπὸ τοῦ εἰδούς τροποποίησις ἐπιδράσεως τοῦ περιβάλλοντος 3) νεῶτ. ἱατρ. ἐν τῷ ὀφθαλμολογίᾳ, ἡ ἰκατότης τοῦ ὀφθαλμοῦ, δι' ἣς ἐπιτυγχάνεται ἡ εὐκρινὴς ὄρασις τῶν εἰς διαφόρους ἀποστάσεις εὐρισκομένων ἀντικειμένων, ἡ προσαρρῶσις 4) νεῶτ. στρατ. προσαρρῶμῆθι βολῆς ἡ διὰ μεταπολίσεως τοῦ μέσου σημείου συγκεντρώσεως ἐπιτυγχνομένη καταλλήλου κατανομῆ τῶν σημείων πτώσεως ἢ διαρρῆξεως τῶν βλημάτων ὡς πρὸς τὸν στόχον.

προσαρρῶζω κ. νεῶτ., ἀττ. προσαρρῶμῶ, ἀόρ. προσῆρξασα κ. μέσ. ἐν ἀναφρ. προσαρρῶσθαι κ. παθ. προσαρρῶσθη, παθ. παρκ. προσῆρξομαι, ἀρμῶμζω τὴ εἰς τὴ συναρμῶζω, στερεῶσιν, ταυρίσζω : Εὐρ. Ἰων.762 ἐπ' ἀγκάλας λαθεῖν τέκν' οὐδὲ μαστῶ σφ' προσαρρῶσαι ποτέ (βηλῶσαι), αὐτ. Ἦρ.406, αὐτ.Π.1405, Πλάτ.Θεαίτ. 193C ἐμβεδῆσας προσαρρῶσαι εἰς τὸ ἐαυτῆς ἔχνοσ κ. μτ. μ. αἰτ. : Εὐρ. Ἰκ.816 ὡς περὶ πτωχῶσι δι' ἧρας προσαρρῶσασ' ἐμοῖς ἐν ἀγκῶσι τέκνα θῶμαι, Πλούτ.Βροστ.46 κ. παθ. : Ξεν. ΚΠ.6,2,17 ὄρενάνα τε σιδηρὰ περὶ τοῖς ἀέσι προσῆρξομαι, Ἀριστ.Μηχ.850b,32 προσῆρξομαι τῷ πλοίω (τὸ ηὐδῶσιν), Παναδ.Χριστ.Τεμ. 65 τὸ κάτω θυροφύλλον ἐκλείκει διὰ αὐτότου προσαρρῶζομένου ἐκ τοῦ ἄλλου θυροφύλλου κ. κ. ὄμτρ. προσκολλῶμαι : Ἀριστ.Γ.2 718a,28 μικρῶ μὲν γὰρ προσαρρῶζοντες μορῶν λίαν μακροὶ ὄντες οὐκ ἐκσυναρμῶστοί εἰσιν, Πλάτ. 4,4,16 κύκλος προσαρρῶτῶν κέντρον κ. κ. μέσ. προσαρρῶζω, συναρρῶζω, ταυρίσζω τὴ εἰς ἔμαυτον : Αἰσ.π.Στοβ.1,49,27 προσαρρῶσθαι δ' αὐτὰ ὁ νόος δύναται 2) μτφ. μεταβάλλω τὴ διὰ τὰ καταστάσῃα αὐτὸ μάλλον εὐκρινῶν ἢ ἀσφῶνῶν πρὸς δεδομένην κατάστασιν, ποιῶ σύμφωνα : Πλάτ.Κρατ.414D πᾶν ἐν ναυτῇ τῆ ὄνομα πράγματι προσαρρῶμενον, αὐτ.Φαῖδρ.271B, αὐτ.Νουμ. 669C μέλος ἐλευθέρων αὐ καὶ σχήματα συνθεῖσθαι ῥυθμοῖς δούλων καὶ ἀνελευθέρων προσαρρῶ-

μόττειν, Πλούτ.Ήθ.52B ἄλλ' ἑτέρω καὶ πρὸς ἕτερον πλάττων καὶ προαρμοῦντων ἑαυτὸν κ. μτ. μ. ἀτ. : Ξεν.ΚΠ7,3,9 ἐβίβασε τὴν χεῖρα καὶ πάλιν ὡς οἶόν τ' ἄν προάρμοσε κ. παθ. συμμορφόμεαι : προσηρμόσθαι πρὸς τὰς σημερινὰς συνθήκας τῆς ζωῆς, - προαρμοδίζομαι πρὸς τὴν πραγματικότητα || κ. ἀμτ. συμφωνῶ μετὰ τίνος εἰς τ. : Ξεν.ΚΠ8,4,2) πρὸς οὖν τὴν ἐπιμέτητα σάφ' ἴσθι, ὅτι ἡ γρηυσις ἀριστ' ἀντ' προαρμοσείη, Πλάτ.Φαῖδρ.277C τὸν προαρμοῦντον ἐκάστη φύσει εἶδος. 3) ρημ.π. προαρμοστέον, προαρμογῆ, προάρμοσις, προαρμοστική, προαρμοστικός.

προάρμοσις-εως (ἡ) (προαρμοδίζω) νεώτ. ἡ προαρμογῆ, ἡ σύνδεσις ἡ στερέωσις δύο ἢ πλεοστέρων ἀντικειμένων, οἶον μηχανημάτων.

προαρμοσσία (ἡ) νεώτ. εἶδ. ἐν τῷ ὀρθολογολογίᾳ, ἡ προαρμογῆ (βλ.3).

προαρμοστικός-η-ον νεώτ. ὁ ἐπιτήδειος ὁ ἱκανὸς ὁ κατάλληλος εἰς τὸ προαρμοδίζειν ἢ προαρμοδίζεσθαι, ὁ εὐκόλως προαρμοδύμενος.

προαρμοστικότητα-τος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ προαρμοστικού, ἡ ἱκανότης τοῦ προαρμογῆν.

προαρμοσίζω μτν. ἀρσάζω, προαρίζω : Λουκ. Δίς Κατ.17 προαρμοσάσαο νέον ἐτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα ἰεσφ.γρ. ἀντὶ προαρμοσάσαι.

προαρμοσίζω-εως (ἡ) (πρὸς, αἰρω), λω. γενικ. -ιος, ἡ λήψις τροφῆς, τὸ πρόσρματ' Ἐρωπιαν.310 ἐπρόσρμασις πρόσρματ' : Ἰνπ.Διαίτ.26 περὶ μὲν οὖν βύφηματος πρόσρμασις ὀρθω γινώσκω, Ἄρετ. Χρον.Παθ.2,6 ἡ πρόσρμασις τῶν γευμάτων.

προαρτήματα-ατος (τὸ) (προαρτῶ) μτν. κ. νεώτ. τὸ ὄνομα τῶν ἀνηρτημένων, ἐξάρτημα, παράρτημα : Γαλ.5,39ε, Κλῆμ. ΑΛ488 ὁ ἀμψὶ τὸν Βασιλεῖδον προαρτήματα τὰ πάθη καλεῖται εἰσθῆσαι.

προαρτῆσις-οὐδ-εως μτν. ὁ προαρτημένος, ὁ προσκεκολλημένος, ἀντίθ. προσμψή : Ἀντιλλ. π. Ὀρειδ.45,22, αὐτ.45,17,6, Λεωνίδ. Ίατρ.π. Ἀέτ.15,5.

προάρτησις-εως (ἡ) (προαρτῶ) κ. νεώτ. ὁμ. -η. λω. τ. γενικ. -ιος, ἡ προσκόλλησις ἡ ἐπί τινος αἰχῆσις : Θεόδωρ.Φαῖδρ.2,93 τὰ δὲ τῶν προάρτησιν ἔχειν ὀσθενῆ ἰτῶν καρπῶν ὀσθλητικῆ, αὐτ.5,4,2 διὰ τὸν μίσχον καὶ τὴν προάρτησιν || ἀντίθ. ἀσφύσις : Γαλ.2,350 κατὰ προαρτῆσιν, αὐτ.Χρ.Μορ.3,3 2) ἐπὶ μῶνων, τὸ μέρος ἔνθα γίνεται ἡ προσκόλλησις : Ἰνπ. Ἄρθρ.45 ἀπὸ ταύτου ἀκρι φρονῶν προαρτῆσιος. 3) νεώτ. κ. ὁμ. ἡ πρόσκλισις χώρας ἢ τμήματός τινος αὐτῆς ὑπὸ ἑτέρας πολιτείας ἢ ὑπαγωγῆ τύπου τινὸς εἰς ἄλλον : ἡ προάρτησις τῆς Ἐπτανήσου εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἡ προάρτησις τῆς Θεσσαλίας.

προαρτῆσις ἐπίρρ. μτν. ὄρτι, πρὸ ὀλίγου : ΠΔ Μανκ.3,1,19 αἱ δὲ προαρτῆσις ἐσταλέμεναι.

προαρτῆματα-ατος (τὸ) (πρὸς, ἀρτῶ) σπῶλ. τὸ προστεθειμένον ἄρσμα, ἄρσμα, κορυμμενο : Σχολ. Ἀριστ.Φ. Ὀρν.535 ἰάμψ.γρ.1.

προαρτῶ-ᾶ κ. νεώτ., ὄρρ. προάρτησα κ. παθ. προάρτηθην, παρκα. προάρτηκα ἰ Γρρ. Ἐπικτ.1,14) κ. παθ. προάρτημαι, ἀναρτῶ τὸ ὄνομα τινος εἰς τ. συνδέω τὴ μετὰ τινος, προσδέω : Ἀριστ.Ζ1 εἶδα,11 τοὺς ἐγκυριώτους μύμυθδον πρὸς τοὺς ὀστικοὺς προαρτῶντας τοξάουνας καταδάλλειν, Βαστ.104,2 πρ. κινὴ κύνωντα || κ. μτφ. προσδέω : Πολύδ.9,20,5 πολλὰ τινὰ προαρτῶμεν τῇ στρατηγίᾳ κ. παθ. προσδένομαι προσκολλῶμαι εἰς τ. : Ἰνπ. Ἄγγ.11 πρ. τῶ ὀστέω, αὐτ. Ἄρθρ.13 πρ. πρὸς τῆσι πλευραῖσι, Ἀριστ.Ζ1 550ε,20 κατὰ τὴν κοιλίαν προαρτῶμενον, Πολύδ. 3,46,8 προάρτηνον δεσμοῖς πρὸς τὰς ἄλλας, αὐτ.8,6,5 πρὸς τοῖς ἰστικοῖς τροχίλοις προάρτηνον σὺν κάλοις, Ἄρρ. Ἐα.1κτ.9,11 δεσμῶν τινά

ταῦτα προαρτῶμεθα, - ἐν τῷ προαρτημένῳ εἰς τὴν ἀναφορὰν μου πύνακι κ. ὁμολ. :

Θεόδωρ.Φαῖδρ.5,4,2 πρὸ δὲ τοῦ πεναθῆναι μάλλον ἰστέαι κὸ προάρτηται. 2) μτφ. παθ. στενὸς συνδέσμος, εἶμαι συνδεδεμένος μετὰ τινος : Ξεν. Οὐκ.6,15 προαρτημένον τῷ καλῷ τὸ ἀγαθόν, Πλάτ.Φαῖδρ.58A ὁστις νοῦ καὶ σημερινὸν προάρτηται ἴσοιαι καὶ μικρὸν νοῦν ἐχουσί, Δημ.60 λήμμα

προαρτημένον πρὸς οἷς ἐγὼ πεπολιτεύμαι. 3) μτφ. εἶμαι προσκεκολλημένος, ὀφωσιωμένος εἰς τὸ πρόσρπον ἢ πράγμα : Πλούτ.Τιμ.11 Τιμολέοντα ὥσπερ ἐκ κρασπέδου. . τὴ Σικελία προαρτημένον, αὐτ.Πομπ.46 προαρτῶσθαι μερικτικῶς Λουκ.Νεκυσμ.5 ἠδὲν προαρτημένοι. 4) νεώτ. ἐπὶ χώρας, νήσου κττ., καθιστῶ τὴ τμήμα τοῦ κράτους μου, ὑπάγω τῆσαν τινὰ εἰς ἄλλον : ἡ Γερμανία προαρτῶσθε τὴν Αὐστρίαν. 5) μετ. ἐξάρτῶ τινὰ ἀπ' ἐμοῦ, ὑποχρῶμαι : Μαν. 4,200. 6) ρημ.π. προαρτῶν, προαρτῶσις, προαρτῶσις.

προάρμοσις μτν. ἀρῶμοι, σῶρω τὴ προσέτι, ἀντὶλ. : Ἀριστ.Εἰδ.Λογ.36(48),116 πρ. ὄσφωρ.

προαρχαίω ἀποθ. ὄρρ. προαρχέωμεν, ἐπόρροχοι, κοβιερώ, ἀπερωνοί, προαρχέω τ. κῶν προαρχοῦν : Θουκ.4,121 τὸν βρασιδαν. . ἐταιρῶν τε καὶ προαρχοῦντων ὥσπερ ἀβλήτῃ ἰσθ.1. Πλάτ.Θεατ.168C ταῦτα τῷ ἑταίρω σου εἰς βοήθειαν προαρχέωμεν κατ' ἐμὴν δύναμιν.

προαρχαίωσις (ἡ) μτν. ὁ πρὸς τὴ βοήθειαν, βοηθητική : Ἰαβδ.Μοθ. Ἐπιστ.34.

προαρχαίω-εως μτν. ἀσάκω, γυνάκω τινὰ προσέτι : Πολύδ.5,109,4 βραχέα προαρχαίωσις τοῦ Μακεδόνα ἐν ταῖς εἰρεσίαις ἀνήχηθ' κ. παθ. : Φιλ.1,657 δόγμα προαρχαίωσθαι ὑπὸ ἐπιστήμης ἰδρ.1, ἰάω.Π1 3,5,7 προαρχαίωσθαι τῷ φῶδω. 2) παθ. ἐπὶ τῆς γῆς, κολλεσκονταῖα : ἰάω.Π1 3,3,2 προαρχαίωθι ὑπὸ τῶν οἰκητῶρων πᾶσα καὶ μέρος αὐτῆς ὀδῶν ἀργῶν.

προαρχαίωμαι λεξ ἀποθ. ἀσπάζομαι προσέτι EM 260,46 εἰδεναντάται προσουδᾶ, προσουπάτῶμαι.

προαρχαίω-εως μ. ἐν μετ. ὄρρ. προαρχαίωμεν, σάτω, σπαιδῶς, ἐπισωρεύω ἐκ τῶν προτέρων : Ἦρ. 1,190 προαρχαίωσθαι σπία ἐτέων κάρτα πολλῶν.

προαρχαίωσις μτν. ἀποθ., μτφ. μετ. ὄρρ. προαρχαίωσθαι (Σουίδ.), προβῆτω εἰς τὸν λόγον ἀστέριον τ. λέγω καὶ ἄλλον ἀστέριον Σουίδ., ἡπροαρχαίωσθαι : ἀστέριον τὸ προσείπον : Πολύδ.ἀν.2080 ὁ δὲ παρακλέσας αὐτὸν καὶ τὴν προαρχαίωσθαι τοιοῦτον.

προαρχαίωται μτν. ὄρρ. πρ. ὄστ. ἀσπράτω, λήμμα πρὸς τ. : Φιλόστρ.Εἰκ.1,28 πρ. τῷ χρυσῷ.

προαρχαίωσις μτν. μετ. καθιστῶ τὴ ἀσφαλεῖ σίγηρον, δι' ἐμαυτὸν : Γαλ.18(1),818.

προαρχαίωσθαι μτν. ἀποθ., μτφ. μετ. ὄρρ. προαρχαίωσθαι (Σουίδ.), προβῆτω εἰς τὸν λόγον ἀστέριον τ. λέγω καὶ ἄλλον ἀστέριον Σουίδ., ἡπροαρχαίωσθαι : ἀστέριον τὸ προσείπον : Πολύδ.ἀν.2080 ὁ δὲ παρακλέσας αὐτὸν καὶ τὴν προαρχαίωσθαι τοιοῦτον.

προαρχαίωται μτν. ὄρρ. πρ. ὄστ. ἀσπράτω, λήμμα πρὸς τ. : Φιλόστρ.Εἰκ.1,28 πρ. τῷ χρυσῷ.

προαρχαίωσις μτν. μετ. καθιστῶ τὴ ἀσφαλεῖ σίγηρον, δι' ἐμαυτὸν : Γαλ.18(1),818.

προαρχαίωσθαι μτν. ἀποθ., μτφ. μετ. ὄρρ. προαρχαίωσθαι (Σουίδ.), προβῆτω εἰς τὸν λόγον ἀστέριον τ. λέγω καὶ ἄλλον ἀστέριον Σουίδ., ἡπροαρχαίωσθαι : ἀστέριον τὸ προσείπον : Πολύδ.ἀν.2080 ὁ δὲ παρακλέσας αὐτὸν καὶ τὴν προαρχαίωσθαι τοιοῦτον.

προαρχαίωται μτν. ὄρρ. πρ. ὄστ. ἀσπράτω, λήμμα πρὸς τ. : Φιλόστρ.Εἰκ.1,28 πρ. τῷ χρυσῷ.

προαρχαίωσις μτν. μετ. καθιστῶ τὴ ἀσφαλεῖ σίγηρον, δι' ἐμαυτὸν : Γαλ.18(1),818.

προαρχαίωσθαι μτν. ἀποθ., μτφ. μετ. ὄρρ. προαρχαίωσθαι (Σουίδ.), προβῆτω εἰς τὸν λόγον ἀστέριον τ. λέγω καὶ ἄλλον ἀστέριον Σουίδ., ἡπροαρχαίωσθαι : ἀστέριον τὸ προσείπον : Πολύδ.ἀν.2080 ὁ δὲ παρακλέσας αὐτὸν καὶ τὴν προαρχαίωσθαι τοιοῦτον.

προαρχαίωται μτν. ὄρρ. πρ. ὄστ. ἀσπράτω, λήμμα πρὸς τ. : Φιλόστρ.Εἰκ.1,28 πρ. τῷ χρυσῷ.

προαρχαίωσις μτν. μετ. καθιστῶ τὴ ἀσφαλεῖ σίγηρον, δι' ἐμαυτὸν : Γαλ.18(1),818.

προαρχαίωσθαι μτν. ἀποθ., μτφ. μετ. ὄρρ. προαρχαίωσθαι (Σουίδ.), προβῆτω εἰς τὸν λόγον ἀστέριον τ. λέγω καὶ ἄλλον ἀστέριον Σουίδ., ἡπροαρχαίωσθαι : ἀστέριον τὸ προσείπον : Πολύδ.ἀν.2080 ὁ δὲ παρακλέσας αὐτὸν καὶ τὴν προαρχαίωσθαι τοιοῦτον.

προαρχαίωται μτν. ὄρρ. πρ. ὄστ. ἀσπράτω, λήμμα πρὸς τ. : Φιλόστρ.Εἰκ.1,28 πρ. τῷ χρυσῷ.

προαρχαίωσις μτν. μετ. καθιστῶ τὴ ἀσφαλεῖ σίγηρον, δι' ἐμαυτὸν : Γαλ.18(1),818.

προαρχαίωσθαι μτν. ἀποθ., μτφ. μετ. ὄρρ. προαρχαίωσθαι (Σουίδ.), προβῆτω εἰς τὸν λόγον ἀστέριον τ. λέγω καὶ ἄλλον ἀστέριον Σουίδ., ἡπροαρχαίωσθαι : ἀστέριον τὸ προσείπον : Πολύδ.ἀν.2080 ὁ δὲ παρακλέσας αὐτὸν καὶ τὴν προαρχαίωσθαι τοιοῦτον.

προαρχαίωται μτν. ὄρρ. πρ. ὄστ. ἀσπράτω, λήμμα πρὸς τ. : Φιλόστρ.Εἰκ.1,28 πρ. τῷ χρυσῷ.

προαρχαίωσις μτν. μετ. καθιστῶ τὴ ἀσφαλεῖ σίγηρον, δι' ἐμαυτὸν : Γαλ.18(1),818.

προαρχαίωσθαι μτν. ἀποθ., μτφ. μετ. ὄρρ. προαρχαίωσθαι (Σουίδ.), προβῆτω εἰς τὸν λόγον ἀστέριον τ. λέγω καὶ ἄλλον ἀστέριον Σουίδ., ἡπροαρχαίωσθαι : ἀστέριον τὸ προσείπον : Πολύδ.ἀν.2080 ὁ δὲ παρακλέσας αὐτὸν καὶ τὴν προαρχαίωσθαι τοιοῦτον.

έναντι εἰς τῆ, φθειρόμαι: Αλογ.Πρ.147 σὸν δέμας πέτραις προσαυινόμενον, Ἰνπ.Γυν.2,137.

προσαυγάξω μιγν., δωρ. μιγ. μέσ. άορ. ποταυγαόμενος κ. παθ. παρσκ. ποταυγαόμενος, βλέπω πρὸς τινα ἢ τι, λάμπω: Λυκοφρ.1082 Σπιδάς . . πόντον προσαυγάουσα, Ἀπολλ.Ρ.1,123. || κ. μέσ.: Διοτ.π.Στοδ.4,7,62. 2) μτ. δοτ. λάμπω ἐπι τινος ἢ κατόπιν τινός, ἀναλάμπω, φέγγω, φωτίζω, ἐπιλάμπω: Ἰώσ.ΑΙ.12,2,9 λίθους ἠδὸλον προσαυγάουτας τοῖς ὀρώσιν. 3) κ. άορ. άστράπτω, στρίβω, λάμπω: Φιλόστρ.Νεώτ.Εικ.12 ἰστία ποικίλων προσαυγάουσα. 4) μορτυρῶ βλ.3), διαπιστῶ: Ἀντίοχ.Ἀστρ. ἐν Κατ.Ἀστρλ.Κ.Ι,111. 5) ρηματ. π. προσαυγασις.

προσαυγασις εως ἰή (προσαυγάω) μιγν. δωρ. ποταυγασις, τὸ βλέπειν πρὸς τινα ἢ τι, ἡ πρόσλαψις, ἡ ἀκτινοβολήσις πρὸς τινα ἢ τι: Διοτ.π.Στοδ.4,7,62 ἂ τῶ αγαθῶ βασιλίῳ ποταυγασις.

προσαυγαῖον (τό) μον. όμ. ὠδν. ὠδν. τίθεμον ἐντός τῆς φιλῆδος τῆς ὀρυθῆς, φώλιος, φωλίτης, πρόσφωλο: Κορ. Ἀτ.4Α,462 ἐν λ. πρόσφωνον.

προσαυθῶ-άω ποι. ἐν χρ. κτ. ένεστ. κ. παρσ. συνθ. μτ. μιγ., ὀμιλ. πρὸς τινα, προσαγορεύω, προσφωνῶ τινα: Ἰλ.Ε.30 Ἀθήνη χειρὸς ἑλοῦσα, ἔπεισαι προσήδα θούρον Ἄρρα, αὐτ.Α.136, αὐτ. 3,270, Ὀδ.Α.336 δακρύσασα δ' ἔπειτα προσήδα δέϊτον δαιδών, Αλογ.Ἀγ.514 τούτ τ' ἀγωνίους θεοῖς πάντας προσαυθῶ, αὐτ.Πέρσ.154. || κ. μτ. αἰφ. πράγμ.: Ἰλ.Δ.203 ἀγχοῦ δ' ἰστέμενος ἔπειτα πτερόεντα προσήδα. || κ. μτ. διπλῆς αἰφ.: Ἰλ.Α.201 καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πτερόεντα προσήδα, αὐτ.Χ.37, Ἡοιδ.Α.326. || κ. μτ. δοτ.: Σοφ.ΟΤ.353 ὤπερ . . προσαυθῶν μίτε τοῦσδε μήτ' ἐμέ. 2) ὀμιλ. περί τινος: Εὐρ.Ἰνπ.8,27 τίνα τύχον εἶδεν . . προσαυθῶν τύχῃ; κ. παθ.: Σοφ.Ἰλ.1148 ἀδελφί σοι προσαυθῶνιν ἀεί.

προσαυθλιος-ον ὁ πλησίον ἐπαύλειος, άγροῦ, ὁ άγροτικός: Εὐρ.Ρήσ.273 παύσαι λέγων μὴ τὰς προσαυθλιούς τύχας ἐπὶ ἐν άγροῖσι συμβαίνοντα).

προσαυθλιος εως ἰή (προσαυθαῖ) μιγν. ἡ προσέτι αὐλήσις, ποιζέω αὐλῶ, συνοδεῖα ἄσματος ὀπὸ αὐλῶ: Πολυδ.4,83 προσαυθλιόσας εἰδος.

προσαυθῶ-έω ποιζῶ τὸν αὐλῶν προσέτι ἡ ἄσματὶ πρὸς τὸν αὐλῶν, συνοδεῖω διά τὸν αὐλῶ: Ἀριστ.Ἐκωλ.892 τοῦς αὐλῶς διαδῶ ἄβιον ἔμβο καὶ σοῦ προσαυθῶν μῆλος Πλούτ.Δημήτρ.53 κ. ὀπλο.: Ἀριστλ.Ἀκουστ.80β,18 κ. παθ.: Πλούτ.Ἠθ.11,40D τοῖς πεντάβλοισιν νενόμισται προσαυθῶσθαι. 2) συνοδεῖω καθ' ὁμοφωνίαν, ὁκομηνάσθω: Ἀριστλ.ΑΓ.Ρ.92ια,26, Πλούτ.Ἠθ.632C πρ-θυσίτ. 3) ρηματ.π. προσαυθῶσις.

προσαυξάνω κ. μων. κ. νεώτ. κ. προσάξω, άορ. προσήξησα κ. παθ. προσήξηθην, παθ. παρσκ. προσήξημαι, αυξάνω τι, πληθύνω τι προσέτι, ποιῶ τι ἐπι περισσότερον, ἐνάσχω: Πολυδ.28,20 δ προσαυξήσας τὴν ἐκείνων ὀδοθεσίην, αὐτ.32,16. || συνθ. παθ.: Ἰνπ.Δ.17, Θεόφρ.ΦΙ.1,8,5 αὶ κλάδοι φαίνονται πολυώζοτεροι δια τὸ μίλην τάνῃ μέσον προσήξησθαι, αὐτ.ΦΑίτ.1,9,1, Θεμιστ.Λόγ.23,286Α πρ-τὸ χρυσῶν ἐκ τοῦ φορτίου. 2) προσέτι εἰς τι, ἐπαυξάνω τι δια προσθήκης: Ἐπιγρ. προσαυξάνειν . . ἄλλο . . ἀγαθόν κ. παθ.: Φιλῆτ.3, -προσαυξάνεται κατὰ τι τὸ ἐπιθῶμα. 3) κ. νεώτ. τὸ ἐνεργ. ὀμτ. αὐξάνομαι, μεγαλύνω: Βέττ.8αλ.42,2, Σέργ.Μοκρ. ἐν Σάδ.3,232 τὰ ἐμβατήκια τῶν ἐκκλησιασιν προσήξεσθαι. 4) ρηματ. π. προσάυξῆσις, προσήξεμα, προσάυξησις, προσάυξητικός.

προσαυξήματος (τό) (προσαυξάνω) νεώτ. τὸ ὀπισθέμισμα τοῦ προσάυξῆσαι βλ.ἄ. || τὸ πρὸς ἐπαίξῆσιν προστεθέν. 2) νομ. τὸ παρικολοῦθημα ἑτέρου πράγματος, ἰδ. ἀκινήτου, ὀποτελοῦν

συστατικὸν μέρος τοῦ κυρίου πράγματος καὶ μὴ ἔχον αὐθιπυότατον ὕπαρξιν.

προσαυξάνω εως ἰή (προσαυξάνω) κ. μων. κ. νεώτ. ἡ πρῆξις τοῦ προσάυξῆσαι, ἡ πρόσθεσις αὐξήσις, ἐπαύξεισι: Γαλ.2,744, Εἰστ.Πον.321,53 ἡ ἀγαθὴ τῆς ψυχῆς προσαυξήσις, Σιμηλίκ.Φυσ.600. || νεώτ. νομ. ἡ αὐτοδικαίως ἐπερχομένη ἐπαύξεισι κληρονομικῆς μεριθὸς συγκληρονομήν ἡ συγκληροδόχου. 2) ἡ διαδοχικὴ ἐπαύξεισι εἰς τὴν ἔκθεσιν τῶν σπουδῶν: Γαλ.Κρ.Μορ.13,7. 3) νεώτ. τὸ πρὸς ἐπαύξῆσιν προστεθέν, ἰδ. ἐπι χρημάτων: αἱ προσαυξήσις τῶν ἀξιωματικῶν, **προσαυξητής** (ὁ) (προσαυξάνω) πάπ. ὁ παρῆλων ἢ ὁ παρσάων ἐπαύξεισι.

προσαυξητικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐπιφέρειν, προσαυξῆσιν ἢ ὁ πρὸς προσαυξῆσιν γινόμενος.

προσαυρίζω προσήλητω: Τραγ.Ἀδελφ.ἀν.261 νοτίς προσαυρίζουσα χερσία τροχῆ Ἰ'Ἡσ, εὐπὸ τῆς αἰσῆς ἡ νοτίς προσήλητουσα τῆ τροχῆ, δύναται δὲ οἷον καταλοβόνουσα ἔσπουρει γὰρ τὸ καταλαμβάνειν καὶ ἐπιτυχεῖν νεμῶν. || Ἡσ. «προσαυρῶν προστυχῶν, αὐτ. «προσηῦρετο» προσέτυχε, προσηγάγετο (Φῶτ.επροσαυρέτο).

προσαυρητικός-ή-όν ὁ ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ προσκοιτικὸς βλ.λ., ὁ ἐναυστικός, ὁ ἀνασπτικός.

προσαυτομολῶ-έω μων. αὐτομολῶ, λιποτακτῶ καὶ ἐγὼ πρὸς τοῦς πολεμίους: Παχυμ.Ἰ.Ἄνδρῶν.Πολαιολ.212B παμληθεὶ ἐφ' ἄμοζῶν καὶ λαρηπίας προσυτομολῶ.

προσαυτομυρῶ-έω μιγν. ποιῶ τι ὁ αὐτός, ὁ ἴδιος δια τὸν ἴδιον μὴ χειρῶν προσέτι: Θεμιστ.Λόγ.26,319Α τοῦ καινῶν τι προσαυτομυρῶσαι.

προσαυτῶ-έω Ἐπιγρ. μτ. δοτ. φωνῶ πρὸς τινα.

προσαυτῶ ἀνάπτω, καίω τι προσέτι, προσκαίω: Σοφ.Ἄντ.620 πρὶν πυρὶ θερμῷ ἔθετα τῆς προσαυσις ἱερὴν καύσιν τῆς τὸν πόδα εἰς θερμὸν πόρ.

προσαυτρίω-έω, παθ. άορ. προσαυφρήθην, παθ. παρσκ. προσαυφρήμαι, άφαιρῶ, ἀρῶνέω τι προσέτι: Μάξ.Τόρ.3,5 κατὰ τὸ θυνοῦντα αὐτῆς προσαυφρήσκειν. || κ. μέσ. άφαιρῶ τι ὀπὸ τῆς προσέτι δια τὸν ἐαυτῶν μου: Δημ.467 προσαυφαιρεῖται τι τῶν ὑπαρχόντων ἡδῆ. || ὀμ. κ. μτ. διπλῆς αἰφ.: Ἰσάβ.4,2 προσαυφρήται τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὴν ὄσσαν. || κ. παθ. άφαιρούμαι ἐπιπίσις: Γαλ.2,687. || κ. παθ. άφαιρούμαι τι, άποστεροῦμαι: Ἰώσ.ΑΙ.7,8,4, Λουκ.Ἐρωτ.36 παρὰ τῆς προνοίας λαθεῖν πτενυκτότα προσαυφρήται μετὰ τῶν ἄλλων, Λυθάν.Λόγ.19,60 πολλοὶ ταῖς φυχαῖς καὶ ταψὴν προσαυφρήθισαν. 2) γραμμ. τὸ παθ. -σῶμαι ὕψισται ἀφαιροῦσιν βλ.λ.7), ἰσον ἐθέλω, θέλω: Ἀπολλ.Δύσκ.Ἐπιγρ.158,17.

προσαυφραράξω μων. αφαρράξω, ἀρῶνέω τι προσέτι: Ἰω.Μον. ἐν Ἀν.Βασσ.4,200,7.

προσαυφῆ μιγν., μέλλ.-εφθῶς, βράξω, φθῶν τι ἐντέλει, προσέτι ἡ ὅμοιο, συγχρόνως: Γαλ.6,153.

προσαυφή ἰή (προσαυφῶ) μιγν. προσάφτεσθε, ἡ πρόσφουςις, ἡ ἐπαφῆ, τὸ ἀκούσθημα: Διοσκ.4 τὰ φύλλα ἔχει χροῦν ὑπότραχυν, κατὰ τὴν προσαφῆν κισθῶν ἐπισπῶντα, ΕΜ.69,4 ὄβρις μετὰ προσαφῆς τὸ σώματος.

προσαυφῆς-οὐς-ές (προσαυφῶ) ὁ προσποτέμενος, ὁ προσεγγίζων, ὁ δμορος: Ἰνπ.Νοῦσ.4,56 ὅτι προσαφῆς αὐτῷ ἔστιν ὁ στόμαχος τοῦ ἀνθρώπου ἀεὶ χῶσκων.

προσαυφῆ μιγν. ἔξαπολῶ, ἀφῶν κατὰ τινο: Στράβ.15,1,3) διαπειράς δὲ χάριν λέοντι προσαυφῆτας δύο.

προσαυφίνεσθαι-έσθαι ὀπλο. ἀφικνοῦμαι, φθάνω εἰς τι μέρος, ἰδ. φθῶν καὶ συνονοῦμαι μετὰ τινος στρατιωτικῆς δυνάμεως: Θεουκ.8,30 προσαυφίνεσθαι γὰρ ἴσαν καὶ οἰκοθεν ἄλλαι νῆες

πέντε και τριάκοντα" 2) πλησιάζω, προσεγγίζω : Στράτ.Α.Π.12,185.
προσαφίστημι κινώ τινα προσέτι εις άποστασαν έναντιόν τινός : Θουκ.4,117 νομισάντες "Αθηναίοι μὲν οὐκ ἄν ἔπιτον Βρασιδαν σφῶν προσαφίστησαι [να κινήσω και άλλους εις άποστασιαν έναντιον αὐτῶν]". 2) παθ. μτ. γενικ. χωρίζομαι από τινος : "Ηλιόδ.Χειρ.η."Ορειδ.46,22,5.
προσαφοθεύω άφοθεύω, άποασπάζω, ποιῶ τὴν άφοδον, τὴν άνάγκην μου προσέτι ἐπὶ τινος : "Αριστλ.Ζι.630β.9 άμύνηται δὲ λακτίζων και προσαφοθεύων, αὐτ.Θουμ.830α,18.
προσαφομοιάω μω μωγ. άφομοιάω, ποιῶ τι προσέτι ὁμοιον, παρόμοιον : "Ανδρ.Κρ.291.
προσαφορίζω μωγ. άφρίζω και άπονεύω προσέτι : Γαλ.6,81δ : Εὐμῶθ."Υμν.201 ἔδνα σοι πολλά προσαφορίσας" κ. παθ. : "Ἐπιγρ. νομίζομεν δεῖν προσαφορισθῆναι έκάστω ἐγγράφῳ μὲν ὁπόσους ἄν καρπούς ἐξάγειν βούλῃται.
προσαφοσοῦμαι ὁμοιο μωγ. άφοσοῦμαι, ἔπινα εις τινα : Εὐμῶθ."Υμν.194 παῖς ῶ τὰ τῆς . . Ὑγινης λέκτρα προσαφοσοῦμαιται.
προσαφρίζω μωγ. άφρίζω πλησίον, ἐπὶ τινος, γερίζω από άφρόν προσέτι : "Ηλιόδ.Αιθ.3,3 διαπτόοσα και θαμὰ προσαφρίζουσα.
προσαφίβημι [ἰδο] δημ. ἄλη δι' ἧς άνάπτωμεν πῦρ, τὸ έναυσμα, προσάναμμα, σταν φράγμα, θαδῖ.
προσαφῆδίζω σχῶλ. προσαφῆνω βλλ. : Boeckh εις Πινδ.Ο.6,83.
προσαφῶνυμι μωγ. βαθύνω, ποιῶ τι βαθύ προσέτι ἢ ἐπὶ μάλλον : Ηλιόδ.Χειρ.η."Ορειδ.46,11,9.
προσαφῶνυμι ὁμοιο μωγ. ποτιβαίνω, μέλλ. προσθήσομαι, ὁμοιο β' προσέθην κ. μέα. γ' ἐν. προσεθήσαστο 'κ. ἐπ. προσεθήσαστο ("Π.Ξ.292). παρακ. προσεθήσαστο |Φιλῶστρ."Απολλ.2,91, κ. 'Ομο. μ. ἐν τῷ ἔνεργ. κ. μέα. ὁμοιο. ἐπιδοῖνω, παθῖ ἐπὶ τινος : "Ἰ.Ε.620 ἄδξ προσάδξ ἐκ νεκροῦ . . ἔγχος ἐσπάσαστ", Ξεν."Αν.4,2,28 ἔλικον δὲ τὰς νεκράς, ὁπάτες τοξέουσιεν, πρὸς τὸ κάτω τοῦ τοξῶν τῷ ἄριστερῷ ποδὶ προσβαίνοντες, "Αριστλ.Μηχ.852β,25 πρῶτῷ ποδὶ". 2) μτ. αὐτ. τίποτο. βαίνω πρὸς, φθάω εις : "Ἰ.8.48 Ἡῶς μὲν βῆ θεὰ προσεθήσαστο μακρόν "Ολυμπον, αὐτ.Ξ.292, Ὁδ.Φ.5 κλιμακα δ' ὑψηλῆν προσεθήσαστο οἶο δόμοιο, "Ἡσιοδ.Α.33 τόθεν αὐτῆς Φικιον ἀκράτορα προσεθήσαστο μητίετα Ζεύς, Αισχ.Πρ.130 φιλια γὰρ ἦδε τῆξις . . προσεβα τόνδε πάγον, Σοφ.ΟΚ.125, Εὐρ."Αλκ.480 Φεραῖον ἀστὺ προσεβῆναι τόδες, Ξεν."Ἐλλ.7,1,29 "Αργεῖοι προσεβῆσαν εις τὴν Λάκωναν κ. μτ. δοτ. : |Πλάτ.Φαιδρ.227β| προσάδξ τῷ τείχεϊ". 3) ἀνέρχομαι, ανοδοῖνω : "Ἡρ.1,84 ἀνήρ Μάρδοξ ἐπειράτο προσβαίνων, . . κατὰ τοῦτο τῆς ἀκροπόλεως, Παλῶδ.1,30,10 προσεβαίνων ἐξ έκάτερου τοῦ μέρου πρὸς τὸν λόφον, αὐτ.7,17,4 τοῖς περὶ τὸν Ἀχαιοὺν ἐκ τῆς ἀκρας ἀόλησος εἶναι τοὺς προσβαίνοντας διὰ τῆς προπετωκίωσις ἐπὶ τὸν κρημνὸν ὄφρους" |ἐπὶ πόλεως κττ., εἰμαι εις τὴν κλιτύν : Φιλῶστρ."Απολλ.2,9 φ προσεβήσθηεν ἡ Νῦσα [ἰδρει], Πάπ. τοῦ ποταμοῦ πρὸς πάντα τὰ χρώματα προσβαίνοντος". 4) ἀπολ. περιπατῶ : Σοφ.Φιλ.42 πῶς γὰρ ἄν νοσῶν ἀνήρ κῶλον καλῶτα κηρὶ προσάφισσ μακρόν". 5) μωγ. ἐπερχομαι, καταλομβίνω : Σοφ.ΟΤ.1300 τίς σε . . προσεβῆν μακρια, Εὐρ.ΙΤ.195 ἄλλας δ' ἄλλα προσεβα χρυσέας ἄρνός μελδρῶσις ὄδων". 6) πάπ. ἠλικιωσῶμαι, γίνωμαι μεγάλας, μεγαλῶνα : ἔκ παιδῶς τὸν ἀνδρα προσάδξ". 7) πάπ. ἐνομοιο μετὰ τινος ὁμοιάω : ἐπίκρισις τῶν προσβαίνόντων εις τοὺς ἀπὸ γυμνασίου.
προσαφῶνυμι μωγ. μτ. δοτ. προσ. ἐπιπέμπω, ἐμπνέω βασικῆν μανιαν εις τινα : Φιλῶστρ.790 τὸν αἰστρον προσαφῶνυσεας ταῖς γυναίξι". 2) αὐτῷ.

ἐπὶ τῆς βασικῆς μανίας ἐπέρχομαι ἐπὶ τινα, καταλομβίνω τινά : Φιλῶστρ.ἑῆ7 τὸ χρημῶδες αὐταῖς προσαφῶνυσι [ιστῶλ] ἐμμανὸς προσοφῶτῃ, ἦγον μανιῶναι πρὸς μαντιῶνι] [ἰδρ. ἐμβρακχῶνι].
προσάλλω κ. μωγ. νεώτ. κ. δημ. κ. προσβάω κ. προσάβλω, ἐπ. προτιβάλλω κ. ὁμοιο. ποτιβῶλλω, μέλλ. προσβάω κ. μέο. προσβαλοῦμαι, ὁμοιο β' προσεβαλον [ἰδρμ.] [ἐ]πρόσβαλῶ, παθ. ὁμοιο. προσεβλήθην κ. δημ. [ἐ]πρόσβλήθηκα, παρακ. προσεβλήθηκα κ. παθ. προσεβλήθημι κ. ἐν πηχ. προσεβλήθην κ. δημ. προσβλήθην κ. ὁμοιο. ῥίπτω πρὸς . . : "Ἰ.Α.425 ποτι σκῆτρον βῆλε γαῖα, Αἰσχ.Εὐμ.564 τὸν πρὶν ἄδων ἔματι προσβαλῶν [προσκραύσας εις βράχον], Εὐρ."Ἰην.1233 ἀφίδα πέτρω προσβαλῶν ὄχηματος". 2) παρομοιο, παρακινῶ τι κατὰ τινος : Δημ.332 οὗ τοὺς καταρτῶτες τοῦτους ὄσπερ θηρία μοι προσβαλόντων" |ἐπὶ προσβολῆς ἢ ἐπιθέσεως : Αἰσχ."Ἐπ.460 πόλιαι Νηϊστῆται προσβαλεῖν λόχον, Εὐρ."Αλκ.307 τοῖς σοῖσι κἀποῖς παισὶ χεῖρα προσβαλεῖ, αὐτ.Φοιν.728". 3) συγκινῶ ἀνευ τῆς ἐνοιας τῆς βίαις, ἐπιβάλλω, ἐπιθέτω, ἐπιφέρω, ὁμοιο ἐπὶ χειροῦσσο : Πινδ.Π.4,271 χρῆ μαλακῶν χεῖρα προσβάλλοντα τρώμαν ἔλκεος ἀμφοίπολιεν [ιστῶλ], ἐπρόσβηκε τὸν ἀνευθέρων τὴν χεῖρα βροσεῖσιν ἐπὶ τῷ ἔλκεος τρώσῃσι, Πλάτ.Τιμ.36β, αὐτ.Θεοσι.193κ. προσβάλλω τὴν έκάτερου ὄφην πρὸς τὸ ἄλλῶτρον σημεῖον". | συνῖθ. μτ. δοτ. κ. αὐτ. : Εὐρ."Ἐκ.410, αὐτ.Ἰκ.498 κλιμακῶν ὄρθοστάσις δεξ προσβαλῶν πόλιαισιν, αὐτ.Μηδ.860 πῶς δ' ὄμματα προσβαλοῦσα τέκνοισι ἄδουκων μοῖραν σχήσας" κ. παθ. : Αἰσχ.Πρ.185 κέρασι χρυσά στόμα προσεβλήμενοις [ἐπ' ὄν] εἶναι προσεκολλημένα στόμα χρυσά". 4) μτ. αὐτ. τοῦ προσβαλλομένου πράγματος, εἶδ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου, πλῆρω τὸ διὰ τὸν ἀπῆνω, χτυπάω, φωτίζω : "Ἰ.Η.421 ἡέλιος μὲν ἔπειτα πῶν προσεβάλλει ἀρούρας, "Οδ.Τ.443, Αἰσχ.Πρ.205". | κ. ἐπὶ ὁμοῖων : "Αριστφ.Εἰρ.180 πῶθεν βροτῶ μὲ προσεβάλλῃ [ἰσομή], Αἰλ.Ζι.13,21 ὁμοῖο προσεβάλλει τὰς βίνας" κ. γεν. : Πλάτ.Θεοσι.154 Ἀχρωμά οὐτε τὸ προσβάλλον οὐτε τὸ προσβαλλόμενον [οἷτε τὸ πρὸξενῶν ἐνῆνωσιον εις τὸν ὄφθαλμὸν οὐτε τὸ δεξιόμενον αὐτῆν], Φιλῶστρ."Απολλ.6,26 τοὺς ἀνδρας ἡγῶ προσεβάλλει, Φιλῶστρ.Νεώτ.Εικ.10 προσεβάλλει σε τὸ λιτόν και αὐτοφῶδες τῆς μούσης". 5) μτ. αὐτ. τοῦ ριπιμένου πράγμ. ἐκβάλλω πρὸς τοῦτοξ, ἐμπένω, βιάζω : Διόδ.Σ.2,12 προσεβάλλει γὰρ ἀπτόν θεωδῶδη και βαρῶν [ἰδρμ.], Διοσκ.4,50 τράγου ὁμοῖον προσεβάλλει" κ. μτ. δοτ. : Λουκ.Συρ.30 και σοι τηλόθεν ἀνῆντι προσεβάλλει πνοιῖν κάρτα ἀγαθῆν" κ. μτ. γενικ. : Στράδ.15,22 και τὰ κρετῆ δὲ τῶν θρημῶτων ἡθῶν προσβάλλει [ἰσομήν], Αἰλ.Ζι.14,27 κῖνος προσεβάλλει, αὐτ.14,20". | κ. ἐπὶ τῆς γεώσεως : Διοσκ.4,6 γεωσαμένῳ ὁμοῖον τὸ μέλλω προσεβάλλει". | κ. μτφ. ὀπνεῖνω, μωρίζω : Φιλῶδ.Ρητ.2,218 προσβάλλει τέχνην, αὐτ.2,233S προσεβάλλει Στωικῆς ταλαπωρίας". 6) παθ. μτ. αὐτ. τοῦ ριπιμένου πράγμ. κ.δοτ., ρίπτω, νεῶτ. ἰδρ. τὸ εις τινα] : θράματα . . ἠκοῖς κτήνοσ". 7) αὐτῷ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐνεργῶ ἐπιθεσιον, ἐπιτίθειω, ἐφορῶ : Αἰσχ."Ἐπ.615 ὄδοκ μὲν ὄν σφε μῆδῃ προσβαλεῖν πόλιαι, Εὐρ.Φοιν.724, "Ἡρ.3,155 τὴν μὲν ἄλλην στρατῆρην κελεῖων ἐπέριξ προσεβάλλειν πρὸς τὸ τεῖχος Θουκ.2,56 και πρὸς τὴν πόλιν προσβαλόντες ἐς ἀλφειά μὲν ἦλθον τὸ ἔλεην, Λυσ.14,33 πρὸς τὰ τεῖχη προσβαλῶν, Ξεν."Αν.6,3,6 προσεβαλλον πρὸς τοὺς ὀπλίτας ἀσφαλῶς, αὐτ.4,2,11, - προσβάλλω τὸ φρούριον". | κ. ὀπολ. ἐφορῶμ, κἀνω ἐφοδον : "Ἡρ.7,211 κατὰ τέλεα και παντοῖως προσβάλλοντες, αὐτ.9,22, Ξεν."Ἐλλ.1,6,13 προσε-

λών αἰρεῖ τὴν πόλιν [ἐξ ἐφόδου]· 8) εἰσέρχονται εἰς λιμένα, προσορμιζομαι, ἀράω : Θουκ. 6,44 προσβαλοῦσα ἢ πάσα παρασκευὴ πρὸς τὸ ἄκραν Ἰστυγίαν καὶ πρὸς Ἐράνταν, αὐτ. 8,101, Πλάτ. Λάγ. 183D προσβαλοῦσης τῆς νεῆς πρὸς ἄλλοδα· 9) γενικ. ἔρχομαι, ἐπέρχομαι : Πλάτ. Πολ. 40C ὁπόθεν ἂν αὐτοῖς ἀπὸ τῶν καλῶν ἔργων ἢ πρὸς ὅθιν ἢ πρὸς ἀόκητι τὴν προσδάλῃ, Ἀριστ. Χρωμ. 792a, 22, Θεοφρ. Φι 9,7,1, Διόδ. Σ 2,19 τοῖς δ' ἐγγύσασιν ἢ τὴν ὁσμὴν προσδολῶν ἀσυνήθης· || κ. ἐπὶ ἀνέμου, σεισμοῦ κτ. : Ἀριστ. Πρ. 947a, 22, Φιλώτων· Ἀπολλ. 4,34 σεισμοὶ τῆ Κρήτης προσδάλει· || ἀφικνούμενοι, φθῶνα : Πλάτ. Νικ. 30 προσβαλὼν τοὺς ἄρχοντας ἰλησιάσας τοὺς ἄρχοντας, αὐτ. Φωκ. 21 ἐκ τῆς Ἀσίας τῆ Ἀττικῆ προσδάλει· 10) παρέχω, παραχωρῶ τὴ εἰς τινα, ὄνομα : Ἡρ. 1,36 μὴδαιαν ἄσπν τῷ πατρὶ προσδάλει, αὐτ. 6,70, αὐτ. 7,51 οὐδὲν κέρδος ἦμιν προσδάλουσι, Πινδ. 1,54, 29 μελέταν δὲ σοφιστὰς διδῶσθε πρὸς βαλοῦν σπειζόμενοι, Ἰσχυρ. Πέρσ. 781 οὐ κακὸν τοσούθεν προσβαλοῦν πόλει, αὐτ. Πρ. 951, Σοφ. Τρ. 42 πλὴν ἄλλο μικρὰς ὠδῖνας αὐτῷ προσβαλὼν ἀποίηται, Εὐρ. Ἄλκ. 315, Ἀντιφ. 3,24 ἐπὶ ἀνόσιον ἐγκλημα προσέβαλεν, Πλάτ. Νόμ. 878C ἀισχύνει δὲ μεγάλην τινὰ προσδάλῃ τῷ τρωθέντι καὶ ἐπονείδιστον· || ἔν συνεκφ. μτ. τοῦ ὄρκου, ἐπάω, ἐπιβάλλω ὄρκον εἰς τινα : Σοφ. Τρ. 255 ὡσθ' ὄρκον αὐτῷ προσβαλὼν θύωμοσεν· 12) ἔχω ὁμοιότητα πρὸς τι, ὁμοιόω : Αἰκ. 12,14 καὶ αἱ γένους τῆς χερσαίου προσδάλουσι τὴν αὐτῶν ἀμωσιγενῶν μορφήν· 13) πά. προσφέρω μικρότερον τιμῆν : ἐάν μου προσδάλῃς τὴν οἰκίαν· 14) πά. βέτω εἰς τὴν δόξασι ἀγοραστοῦ : προσβάλλω αὐτῷ ἱερεῖα· 15) κ. μέσ. δέχομαι τιμὴν διὰ τι : Πά. προσβαλόμθα τὰ παρ' ἡμῶν ἐδέχθημεν προσφραν διὰ τὴν ἐσοδῶν μοσ· 16) πά. διαδίδω, παραδίδω : προσδέβαλον ἐπὶ θησαυρὸν ὁ δεινα ἀρτάδας Χ· 17) πά. καταβάλλω, πληρώνω· 18) μτφ. προσέχω εἰς τι πράγμα, ἐνωῶ, ἀντιλαμβάνομαι : Σοφ. Τρ. 580 προσβαλοῦσ' ὅσα... εἶπε, αὐτ. 844 τὰ μὲν οὐτι προσέβαλε κ. ὄνομα : Πλωτίν. 5,5,10· 19) μέσ. καταφεύγω εἰς τὴν προστασίαν τινός : Ἀπολλ. Ρ. 4,1046· 20) μέσ. σχόλ. προτείνω ἐρωτικῶς εἰς γυναῖκα, κἀνα ἐρωτικῆς προτάσεις : Σχολ. Ἀριστ. Ἰν. 514· 21) μέσ. προσταίριζομαι τινα, λαμβάνω σύντροφον, ἰδ. ἐπὶ ἰχθύων, συναγελάζομαι μετὰ τινος : Ὀππ. Ἄλ. 5,98 κῆτος προτιβάλλεται ὀλίγον ἰχθύ· 22) μέσ. ἐπιπλήσσω, τιμῶ, σωφρονίζω : Ἰλ. Ε 879 ταῦτ' ὄ' οὐτ' ἐπέε προτιβάλλεται, οὐτε τὴ ἔργω· 23) νεώτ. κ. δημ. βιάσθαι τινά : ἢ ψυχαγωγία συνήθως προσδάλει τοὺς ἄνεκονοσοθεῖς κ. καθ. : προσεβλήθη ὄπ' ὀψιμοῦσι· 24) νεώτ. κ. δημ. θίγω τινά ἠθικῶς, φέρομαι ὑβριστικῶς πρὸς τινα : προσέβαλε τὴν δημοσίαν αἰδῶ - τὴν τιμὴν· || δημ. κ. ἐπὶ προσ., θίγω τὴν τιμὴν, τὴν ὑπόληψιν, τὴν φιλοτιμίαν τινός : ΜΜ ὄλουσ μὲς ἐπροσέβαλες μετὰ δουλειὰ πού ἐκαμες, - δὲν τὸ εἶπα γιὰ νὰ σὲ προσβάλω· 25) κ. νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἐπὶ πράξεων ἢ ἔργων δικαιοπραγῶν, ἀμφισβητῶ, ἀρνούμαι : προσέβαλε τὴν διαθήκην - τὸ συμβόλαιον· 26) ρηματ. προσβολή, προσβλήτων, προσβλητός, προσβλησις, προσβλητικός, προσβλητικότης.

προσάρησις-εως ἡ) [προσφαροῦμαι] γλῶσσα, τὸ ἐπιχειρῶν βορέως ἢ ἐπιδύρνομαι.

πρόσβαρος-ος δημ. ὁ ὑπερβαρὺς κατὰ πόνον τὸ κανονικὸν βάρος, ὁ βαρύτερος τοῦ κανονικοῦ τὸ ἀλεύρι εἶναι πρόσβαρο (κατὰ τὸ βαρύτερον τοῦ πληρωθέντος) || φρ. σκατὰ καὶ πρόσβαρο ἰδι μόνον ἐκρίβες εἰς τὴν ζύμην,

ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ βαρύτερον· 2) τὸ αὐθ. πρόσβαρο ὡς οὐα μικρὸν ποσὸν ἢ ἀντικείμενον, προστιθέμενον πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἐλλειπτοῦς βάρους ζυγιζομένου πράγματος· || κ. ἐπίρρ. α-βαρύτερον τοῦ κανονικοῦ, ἀντιθ. εἰλίγικα.

προσβαροῦμαι-έομαι μαν. παθ. γίνομαι περισσότερον βαρῶς : Στουδ. Θεοδ. 468C.

προσβασιάζω μτφ. βασανίζω τινά προσέτι, ἀκόμα : Ποσειδῶν. 36J ἀκρίτους, προσβασιάζεις καὶ στρεβλώσας ἰοῦθρ. προσβασιάζεις.

προσβασιάζω-η-ον μτφ. ὁ εὐπρόστος, ὁ βατός : Πρиск. 41D.

προσβάσις-εως ἡ) [προσβασιῶ] κ. νεώτ. ἢ πλησιάζω, ἡ ἀνάβασις, ἰδία ἢ λιαν ἀνωφερὴ ἀνάβασις : Ἡρ. 3,111 πρὸς ἀνοκρήμους ὄρεσιν, ἐνθα πρόσβασις οὐδὲμιν εἶναι, Εὐρ. Ἡλ. 489 ὡς πρόσβασις τῶνδ' ὄρειαν οἰκὴν ἔχει· 2) τὸ μέρος, δι' οὗ δύνανται τις νὰ πλησιάζῃ : Θουκ. 6,96 διεννοοῦτο τὰς πρόσβάσεις αὐτῶν φυλάσσειν, Πολύβ. 4,56,8 περιχαρῆκοῦντες τὰς ἐξ βαλλήτης πρόσβάσεις· 3) ἢ ἐπιτεύξει ἢ ἐπιτυχία : Γαλ. 19,178 πρ-τὸ εὐ ζῆν· 4) πά. ἐπὶ ποταμοῦ, ἡ ὄψωσις τῶν ὑδάτων : Πά. ἡ τὸν Νεῖλωσιν ὑδάτων πρόσβάσις· 5) νεώτ. εἰδ. ἐν τῷ διεθν. δικοφῶ, ἡ προσγγραψις πολιτείας τινός εἰς τὴν μετοῦ ἄλλων πολιτειῶν συναρθεσίως συνθήκας· 6) νεώτ. στρατ. προσβάσεως ἀποφίλωνσις ἢ ἀφαίρεσις κωλυμάτων ἐμποδιζόντων τὴν θέαν ἐμπροσθεν οἰσαδῆσθε ἀρμητικῆς ὀργανώσεως.

προσβάσις-ἡ-ὸν [προσβασιῶ] ὁ ὄν δύναιται τις ν' ἀναβῆ, ὁ προσελαστός, ὁ ἀναβητός : Ξεν. Ἀν. 4,312 οὐδὲ γὰρ τοῖς πολεμίοις ἰππέσις πρόσβασιον εἶναι κατὰ τὸν ο. ὄνομα : αὐτ. 4,8,9, αὐτ. Ἀπολ. 23 χωρίον ἐνθα οὐ πρόσβασιον θανάτῳ ἰσίου δὲν ἤδύνατο νὰ φθάσῃ ὁ θάνατος.

προσβασιῶ-ὸν μτφ. μόν. Βεβαιῶ τὴν προσέτι : Φαλ. Ἐπιστ. 79 ἐάν πιστόν... ἢ ἀλήθεια προσβασιῶσιν, Μηλιαῖ. 129 Ἥχος πλ. α' προσβασιῶσιντος ἀστῆ.

προσβασιζομαι ὀποθ., παθ. ὄνομ. προσβιάσθην [Θουκ. 1,106], βιάζω, ἀναγκάζω τινά προσέτι : Ἀριστ. Π. 1,6 καμὲ προσβιάζεται, Πλάτ. Ἐπιστ. 331B δούλω δὲ ξυμβουλεύσαιμ' ἂν καὶ μὴ θέλοντα γὰρ προσβιάσθην· 2) κἀνω κατὰ καθ' ὑπερβολὴν, ὑπερβαίνω τὰ ὅρια ὡς πρὸς τι, τὸ παραβάω : Πλάτ. Κρατ. 410A οὐ τοῖσυν δεῖ ταῦτα προσβιάζεσθαι· 3) ὄνομ. χρῆσιμοιοῦσι, μεταχειρίζομαι βίαν : Ἀριστ. Ζ. 726a, β στον τις προσβιάζηται πλεονάσις χρώμενος τῷ ἀφροδιτάζειν· 4) ἐν συνεκφ. μτ. τοῦ τόφω, κυριεύω, καταλαμβάνω θέσιν τινά διὰ τῆς βίας ἢ ἐξ ἐφόδου : Διόδ. Σ 20,39 προσβιάζόμενος τόποις προσάτεσι καὶ δυσπροσπίτοις· || κ. παθ. ἀναγκάζομαι, πιεζομαι ἰσχυρῶς : Θουκ. 1,106 καὶ τὴ αὐτῶν μέρος οὐκ ὀλίγον προσβιάσθην· 5) διευκολύνω τοκέτων μεταχειρίζόμενος βίαν : Σωφ. 1,70· 6) διευκολίζομαι προσέτι : Ἀπολλ. Δύοσ. Συστ. 258,6· 7) ρηματ. προσβιάσθην, προσβιάσιμος.

προσβιάσιμος (ὁ) μτφ. ὁ προσέτι βιασμός, ὁ ἐξαναγκασμός : Ἀντιλλ. π. Ὀρειδ. 6,10,14.

προσβιάζω, ἀτ. μέλλ. προσβιάδω, ὄνομ. προσβιάσασα κ. παθ. προσβιάσθην [Ιουκ. Φιλοφ. 33], κἀνω τινά νὰ πλησιάζῃ, φέρω πλησιέστερον : Πλάτ. Μέν. 74B ἄλλ' ἐγὼ προθυμῆσαιμ, ἐάν οἶός τ' ὦ, ἡμῶς προσβιάσασαι, Λογγίν. Ὑφ. 15,5 διως ἐαυτὸν ὁ Εὐριπίδης κἀκείνοις ὄπ' ὀψιμίτας τοῦ κινδύνου προσβιάζει· 2) μτ. ὄνομ. κ. αἰτ. παρομοιάζω τινά πρὸς τινα : Πλωτίν. Πομπ. 46 ως μὲν αἱ κατὰ πάντα τῷ Ἀλεξάνδρῳ παραβλήοντες αὐτὸν καὶ προσβιάζοντες ἀξιοῦσι· 3) μτφ. πείθω, καταπειθῶ : Ἀριστ. Ἰν. 35 οὐτ' ὀψιμίταζεις με, αὐτ. Ὀρι. 426, Ξεν. Ἀπομ. 1,27, Αἰσχίν. 3

93 τῷ λόγῳ προσβιάζων ἡμᾶς, Πλούτ.Κάτ.Νεώτ. 36 ἴδρα τοῖς ἠνωμένοις διαλεγόμενος καὶ προσβιάζων ἔκαστον· κ. ποθ. : Λουκ.Φιλοφ.33 ἀκούων προσβιβασθεῖς πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ δηγημάτου· 4) ἐπὶ πραγμ., προσβιάτω : Πλάτ. Θεοσιτ.153C ἐπὶ τούτοις τὸν κολοφῶνα ἀναγκάζω προσβιάζων· 3) καθιστῶ τὸ σύμφωνον : Πλάτ. Παιδρ.229B εἰ τις ἀπιστῶν προσβιάσῃ κατὰ τὸ εἰκόδες ἄκαστον, . . . πολλὰς αὐτῷ σχολῆς δεήσει· 6) ἐν συνεκφ. μτ. τοῦ γράμματος καὶ συλλαβάς, ἀναλόω εἰς γράμματι καὶ συλλαβάς : Πλάτ.Κροτ. 427C τὰλλα οὕτω, προσβιάζειν καὶ κατὰ γράμματι καὶ κατὰ συλλαβάς ἑκάστου τῶν ὄντων σημαῖον· 7) ἀποδεικνύω : Ἀλέξ.Ἀφρ.Αισθ.49,9.

προσβιάω μτν., ὄφρ. προσβίωσα, βιά, ζῶ ἐπὶ πλέων : Πλούτ.Νομ.21 ἐτελευτήσας δὲ χρόνον οὐ πολὺν τοῖς ὄδοιχοντα προσβιάσας, αὐτ.Λουκ.43, Φθλ.103,3.

προσβιάδης-οὗς εἰς μτν. ὁ ἐπιβιάδης, βλαβερὸς : Φιλῶδ.Ρητ.1,375S.

προσβιάπτω βιάπτω τὴν προσέτι : Ἰνν.Ἐπιδ.3,8 αἱ καθόριστοι τοῦς πλείεστος προσβιάπτον· κ. ποθ. : Γαλ.Χρ.Μορ.7,7.

προσβιάσφω μτν., βλασφημῶ τινα προσέτι, κακολογῶ, ὀβριζῶ : Ἰωσ.Α1,6,13,6 προσβιάσφημῆσε καὶ κακῶς εἶπε.

προσβιάω κ. νεώτ., ὄφρ. ποτιβιάω κ. ποτιγλέπω Ἰ'Αλκμ.23,751, μέλλ. προσβιάω κ. μέσ. προσβιάφωμαι (Εὐρ.ΙΤ 1192), ὄφρ. προσβιάεφα, μτ. αἰτ. προσ. κατευθύνω τὰ βλέμματά μου πρὸς τινα, κοιτάζω στὰ μάτια : Σοφ.ΟΤ 1183 τελευταῖον σε. προσβιάεσμαι νῦν, Εὐρ.Ἐκ.972, Στράτ.Κωμ.1,5 ἐθύς μ' ἐπηρώτασε προσβιάεφας μέγα, Ἐοδακρ.5,36 ὄμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβιάων, Λουκ.Πενθ.4 τοῦς μὲν ἐσαφικνομένους φιλιῶν τὴν καὶ ἐρινικόν προσβιάπων· ὁ σπαν. μτ. δατ. : Ξεν.Συμπ. 3,14 πάντες προσβιάεφον αὐτῷ, Πλούτ.Κάτ.Νεώτ. 65 Δημητρίῳ τῷ Περιαντικῷ προσβιάεφας ὁ Κάτων, Λουκ.Ἀλέξ.42 εἰ τινας γυναικί προσβιάεφειν· 2) μτ.αἰτ.πραγμ. βιάω πρὸς τι, παρατηρῶ : Σοφ.Α1,346 προσβιάειν δ' ἐξεστὶ σοι τὰ τοῦδε πράγῃ, Δημ.1485 εἰ δὲ τὸ περιφανές ἔβρωμα τῆς βουλής ἢ τὸν Ἄρειον πάγον προσβιάεπε· 3) ρηματ.π. πρόσβλεψις, προσβλεπτάς.

πρόσβλεψις-εως ἴη (πρόσβλεπω) μτν. ἡ πρὸς τινα βλέψις, ἡ ὄψσις τῶν βλεμμάτων : Πλούτ.Ἠθ. 45C καὶ πρόσβλεψις αὐτῷ τῷ λέγοντι καὶ τότες ἐνεργῶ προσοχῆς.

πρόσβλησις-εως ἴη (προσβόλλω) ἡ θέσις πινὸς ἐπὶ πινος, ἡ ἐπιθεσις, ἡ ἐφαρμογή : Ἰνν.Γυν.2,110 πρόσβλησις τῆς σικύης· 2) ἡ στιγματῖα συμπίεσις, σύγκρουσις : Ἰεροκλ.Ἀστ.19Α.

πρόσβλητικός-ή-ὄν μτν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ρίπτων τὴν πρὸς τινα, ὁ προσβάλλων τινά, ὁ προσβλητικός : Γρηγ.Νοσ.2,373C· 2) νεώτ.κ.δημ. ὁ ἐπάγων, κἀνών κατά τινος ὄβρισητικὴν προσβολήν, ὁ θίγων ἠθικῶς : πρόσβλητικὴ συμπεριφορᾶ· ὁ ἐπίρρ. -ὄς κ. δημ. -ά.

πρόσβλητικότητα-της ἴη νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ προσβλητικοῦ βλ.λ.21.

πρόσβλητός-ή-ὄν (προσβάλλω) ὁ προσκεκολλημένος, ὁ προσρημοσμένος, ὁ πρόσβετος Ἰ'Ἡσ. «προσβλητῶν κολλητῶν» : Πά'τερ.10,9 ἀργύριον προσβλητῶν ἐστί· 2) ὁ ὑποκειμένος εἰς πρόσβλησιν βλ.λ.2) : Ἰεροκλ.Ἀστ.19Α.

προσβιάζω μτν. ἐπὶ ὕδατος, ἀναδύζων κύνομα, ἀπλοῦμαι ἐπὶ τινος : Πλούτ.Ἠθ.320C ποταμὸς ὄχθη χλασρῶ λειμῶνι προσβιάζουσα.

προσβोधά-έω, ἰων.τ. προσβोधέω, παρακ. προσβोधήκηκα, ἔρχομαι, τρέγω εἰς βοήθειάν τινος, βοηθῶ τινα : Ἠρ.δ,144 προσβोधῆσαι ἐς τὴν Βοιωτῆν (δ,γρ.), Θουκ.1,50, αὐτ.2,25 Κερκυραῖοι μετ'

αὐτῶν πενήτηντα ναοὶ προσβोधηθήσονται. Ξεν.Ἑλλ.1,3,5 ἔξω τῶν περιτειχιωμάτων προσβोधῆσαι στρατῶν τε καὶ ἱπποῦς πολλοῖς.

προσβολή ἴη (προσβάλλω) κ. μων. νεώτ. κ. δημ. ἐπιβολή, ἐπιθεσις, τοποθέτησις ἐπὶ πινος, ἀκούμησις, οἶον τῆς λυδίας λίθου : Αἰσχ.Αγ.391 κακοῦ δὲ χαλκοῦ τρόπον τριβῆ τε καὶ προσβολῆ· Ἀριστ.Ρητ.1405b,3 ἡ τῆς σικύας προσβολῆ· ἢ εἰδ. ἡ κατεῖδοναι καὶ ἀπόθεσις τοῦ βλεμματος : Πλάτ.Θεοσιτ.153F ἐκ τῆς προσβολῆ τῶν ὀμμάτων πρὸς τὴν προσήκουσαν φοράν, Κλήμ.Ἀλ. Στρωμ.821 πάντως μῆ προσβολῆ προσβλέπειν ἰμὲ μὴ ματιᾶ· 2) ἐπαφή : Εὐρ.Ἰκ.1138 φίλιαι προσβολαὶ προσώπων (τὰ φιλήματα) κ. ὀπολ. ἐνογκαισμός, περίπτυξις, φίλημα : αὐτ.Μήδ.1074 ὡ γλυκετὰ προσβολῆ, ὡ μαλθακὸς χρώς· 3) ἐν εἰδ. σμμ. ἡ κατὰ τὴν προφορὰν ἐπαφή τῆς γλώσσης πρὸς τὸ φωνίον καὶ τὸ ἔξω χεῖλος : Ἀριστ. Ποιητ.1456b,26 ἐστὶ δὲ φωνῆν μὲν τὸ ἀνεῦ προσβολῆς ἔχον φωνῆν ἀκουσθῆν, αὐτ.ΖΜ 660a,6'

4) προσέγγισις, πλησίσις, ἐπικουνωσις : Σοφ.ἀν. 858 βραδεία μὲν γὰρ ἢ ἴσχυοσι προσβολῆ μόλις δι' ὠτῶς ἐρχεται ὀσμωμένην, Στωικ.ἀν.2,33 πρόσβολή καὶ ἐπαφή, Αἰλ.Ζ1 14,23 τοῦ αἰ προσβολαὶ αἰ πλάται· 5) μέσον, τρόπος προσγγίσεως : Πλάτ.Σοφ.246Α τοῦτο εἶναι μόνον ὁ παρέξι προσβολῆν καὶ ἐπαφήν τινα· 6) μέρος, τόπος ἀρμόδιος διωσ εἰσελθεῖν, διέδρητις : Πλούτ.Κοισ.53 ὠλύθεις τόπους καὶ πρόσβολας ἀφροσύνης ἔχοντας· ἀλλὰ κ. : Παλῶδ.3,51,4 οὕτως γὰρ οὐ μόνον στενῆς καὶ τραχεῖας τῆς προσβολῆς· ἢ εἰδ. τόπος ἀρμόδιος πρὸς προσόρμισιν, ἀγκυροβολῆσιν, λιμάνι : Θουκ.4,1 ὄρμητες προσβολῆν ἔχον τὸ χωρίον τῆς Σικελίας· εἰδικῶτ. : αὐτ.4,53 ἀλάδων προσβολῆ· κ. φρ. ἐν προσβολῆ ἐκατολλήφ πρὸς προσόρμισιν τόπων : αὐτ.6,48· 6) τόπος συναντήσεως : Πλάτ. Τημ.36C εἰς ἐν κύκλῳ συνάφας· κατανηρικῶς τῆς προσβολῆς· 7) ἐν εἰδ. φιλοσοφ. μεταφυσικῆ σμμ. ἡ διὰ τῆς διασθήσεως τῆς ἐνοράσεως προσέγγισις : Πορφ.Γνωμ.43, Πλωτίν.2,9,1, αὐτ.3,8,10' οὕτω κ. : Στωικ.ἀν.2,23 προσβολῆ τῆς φαντασίας· 8) κ. νεώτ. ἐπιθεσις, ἐφοδος κατὰ πινος, κρούσις : Ἠρ.3,158 προσβολῆ δὲ Δαρείου κατὰ τὰ συγκεκριμένα ποιούμενον πέριξ τὸ τεῖχος, αὐτ. 4,128, αὐτ.4,200, Αἰσχ.Ἐπιτ.28 μείστην προσβολῆν Ἀχαιῶν, Θουκ.3) καὶ προσβολαί . . . ἐγένοντο τῶν Ἀθηναίων ἱππέων, αὐτ.2,4, Ξεν.Ἀν.3,4,2 ἐν τῷ πρῶτῳ προσβολῆ ὀλίγους ἔχον ἐπαθε μὲν οὐδέν, αὐτ.Ἑλλ.1,34, - ὁ ἐχθρὸς ἐνήργησε προσβολῆν κατὰ τῶν γραμμῶν μας - προσβολῆ δι' ἀεροπλάνων - δι' ἀρμάτων μάχη· ἢ εἰδ. ἀφηνίως ἐπιθετικὴ ἐνέργεια, καὶ ἀντιδιαστολή πρὸς τὴν συσταδῆν μάχην, ἀφηνιάσματος : Θουκ.8) τοιαύταις δὲ προσβολαῖς καὶ οὐ ξυσταδῶν μάχαις οἱ Συρακόσιοι εἰκότως ἔχρηντο· ἢ φρ. ἐκ προσβολῆς μὲ τὴν πρώτην ἐπιθεσιν, κρούσιν : Φιλῶστρ.Ἠρ.19,3· ἢ νεώτ. παρογγέματα ἐν τῷ ἱππικῷ πρὸς προσβολῆν τέλεσάσεται παρογγέματα δι' οὐ ἰππέας ἐπελαούσιν μὲ φωφῶνον τὸν δεξιὸν βραχίονα καὶ τὴν σπῆνη· 9) γενικ. ἐπὶ πάσης καταστρεπτικῆς, πημορῶν ἐνεργείας, καταστάσεως : Αἰσχ.Χρ.283 ἄλλας τ' ἐφῆμι προσβολὰς Ἐρινύων, αὐτ.Εὐμ.600, Ἀριστ.Ἐίρ.39 κῶτον ποτ' ἐστὶ διαρῶναι ἡ προσβολὴ οὐ οὐδ', Εὐρ. Ἠλ.829, Ἀντιφ.3,3,8 οὐ δικαίον τὰς θείας προσβολὰς διακωλύειν γίνεσθαι, Πλούτ.Ἠθ.45D' ἢ ἐπὶ φυσικῶν φαινομένων, ἐπιδράσεων : Πλάτ. Νόμ.865B Ἄ πυρὸς ἡ χεῖμωνος προσβολῆ· Ὀ) νεώτ. εἰδ. βλάδη τῆς ὕψεως : προσβολῆ τῶν πνευμένων - τοῦ πεπτικοῦ συστήματος· ἐγκεφαλικὴ προσβολῆ (ἀποπληξία)· 11) συμπεριφορᾶ

όδριστική: ήτανε μεγάλη προσβολή γιά μένα τό φέρισμό μου· προσβολή τών θρώων - κατά τής οικογενείας μου· 12) νομ. ή δι' έγέρσεως άγώγης άμφισβήτησις τής έγκυρότητας, τής νομιμότητας δικαιώματός τινος ή καταστάσεως: προσβολή κατά τού κύρους τής διαθήκης.

προσβορέιος -ον κ. μον. ο πρόσβορέος βιλλ, αντίθ. κατοβόρεος: 'Αριστλ.Ζ1.547α,12 έτι δ' έν μέν τοις προσβορέοις μέλαινα, Θεόδωρ.Φι.1,9,2 άλλως ή όλα ή άγρία καλλίων και πλείων του άλλου έν τοις προσβορέοις ή έν τοις πρόσ μεσηδρίαν, Γεωπ.2,23,12.

προσβορρος-ον, ύπερθ. προσβορρότατος, ο πρόσ βορρόν κειμενος, ο έκτεθειμενος εις τόν βορέον άνεμον: Εύρ.Ίων ΙΙ, αὐτ.937 πρόσβορρον άντρον, Θεόδωρ.Φι.9,23 καλλίστη δέ ήπτα γίνεται... ή έκ τών σφόδρα προσείων και προσβορρών' κ. ύπερθ.: Στράβ.Χρηστ.ΙΙ,48.

προσβοτανίζω πάθ. βοτανίζω προαεί ή αύθις, προσβοτά-ώ φωνώ πρόσ τινα, καλώ, φωνάζω τινά: Πλωτ.: || μέσ. καλώ πρόσ έμυαυτόν, προσκώλω, φωνάζω μέσα: Ηρ.5,35 παριόντας προσεδώσατο.

προσβραδεύομαι μον., παθ. άόρ. προσεβραδεύθην, βραδεύομαι προσεί, μοι άπνεύμεται τή προσεί ώς βραδείον: Μηνσιλ.12,13 Συνεξ. προσεβραδεύθη αύτῃ και έτερόν τι παρά του τότε κρατούσης άξιωμα.

προσβράσω μγν, άττ. -τω κ. προσβράζω, παθ. παρακ. προσεβράσμαι, ένθράζω π. βράζω, ρίπτω εις τό έπίνωμα, έξω πλείστον που κ. ποθ.: Πλωτ.: Η8.675B σώμα νίτυ προσεβρασμένον άπό τής θαλάττης, Ζηνοδ.6,4,38 'Ινώ εις Μέγαρα προσβραθείσα, 'Ησ έν λ. φύκος προσεβρασμένον άπό τής θαλάσσης τή γη.

προσβράχης-ους-ες μγν. ο πολύ άδαθής, ο ρηχός: Στράβ.6,3,6 και τινα και προσβραχί έχει τά περί τόν μυχόν.

προσβρέχω βρέχω τή προσεί: 'Ηνπ.403,7 τά σκέλα... θερμύ προσβρέχων.

προσβρέω ίων τ. άντί προσεβρωθό βιλλ.: Ηρ. 6,144 προσβρέθησι εις τήν βοικτινήν.

προσβρωίος-ον μγν. ο πλείστον του βρωμοθ: 'Ησιόδ.Αιβ.10,39 τών τάρχαον τοις προσβρωίοις Ιπποισ και βουσίαν έπίδωλλοντες.

προσβρωμολοχί 'Ησ. έπρός χάριν λέγει.

προσγάλο (τό) άδη. ποσότης γάλακτος χυνομένη εις τόν άρρόν πρόσ τυροκόμησιν μελήθρας.

προσγανούμαι-όμοι μγν. άγάλλομαι έπί πλεον, πληροῦμαι χαράς: Φιλ.Προοίμθ. τής διανοίας εύθιζοίς... προσγανωμένος.

προσγένιος-ον (γέα, γη) κ. νεώτ. δωρ. τ. ποτιγένιος, συγκρ. προσγειότερος κ. ύπερθ. προσγειότατος κ. δωρ. ποτιγειότατος, ο εύρισσιμενος πλείστον τής γής, ο περιγίνομος, όλον ή σελήνη, οι πλανήται κτγ., άντίθ. άπώγειος: κ. συγκρ.: 'Αριστλ. Κοσμ.342α,16 έπί πλανήτου' κ. ύπερθ.: Τίμ. Λοκρ.96D σελάνα ποτιγειότα έστιν, Περφ. Νυμφ.21 προσγειότατος ήμιν ό καρκίνος' 2) ο πρόσ τήν γήν φερόμενος, ο χθαρλόκος, ο χαμηλόκος: Φιλ.1,641 πρόσγειος ψυχαί' κ. ύπερθ.: Φιλ.2,114 προσγειόταται πτήσεις (πησάσεις γινόμεναι εις μικρόν άπό του έδάφους ύφος)' 3) τά πρόσγεια ώς ούσα, τά θινθρόπινα, άντίθ. μετάρσια: Πλωτ.: 'Αρέσκ.Φιλ.3,3,2' || νεώτ. στρατ. πρόσγειον πύρ ή πρόσγειος Βολή πύρ θεριατικόν, διερχόμενον άνωθεν του έδάφους ή εύθιγενής Βολή' 3) έπί Ιβθίων, ο πλείστον τής Επράς, άντίθ. πελάγιος: 'Αριστλ.Ζ1.525α.15 μεζύκος ό πρόσγειος τών πηλαγίων, αὐτ.598α,2' || κ. έπί τόπων: αὐτ. 598α,7 'οί τόποι οι πρόσγειοι τής θαλάττης' || κ. έπί νήσων: αὐτ.Μετ.366β,33' || κ. έπί θα-

λασίωιν φυτών: Θεόδωρ.Φ1.4,6,2 τούτων δέ' τά μέν πρόσγεια τά δέ' πόνητα' κ. συγκρ.: Διοσκ.4, 179' || κ. νεώτ. νουτ. τά πρόσγεια ώς έκτασι ή πρόσ τής Ήραδος εις ήν κατευθύνεται τή ούρασι τής θαλάσσης μετά τών ένδεχομένων άπορχόντων έν αύτῃ νησιδών ή ύφάλων, ούγι όμως και τά παράλια, άδη. τά νερά: 'Αριστλ.Ζ1.597α,17 έν δέ τῷ θέρει εκ τών πρόσγειων εις τό πέλαγος φερόντες τήν άλέαν, - τά πρόσγεια του Μεσολαγίου' 4) κ. νεώτ. ο πλείστον του έδάφους τής γής άν' Λουκ.Πρωμ.1 ούτε γάρ ταπεινόν και πρόσγειον άνεσταυρωθόαι χρή, - πρόσγειος άρροφος ή ο πρώτος ύπερ τό έδαφος άρροφος οικοδομησί, -πρόσγειος άχύρωσις ίσχυρωματικά έργα όλίγον έξέχοντα εκ του έδάφους.

προσγεινιύω πάθ. επί έδάφους γειπονεώ, συνορεύω: άρούρος Χ προσγεινιύσας εκ του πρόσ νότον μερούς Μακεθήμε.

προσγεινιύω-έω μον. άμθ. είμι γείτων τινός, γειτονεώ: Κ Μανασσ.Χρον.519,2.

προσγεινώ-όω (πρόσγειος) νεώτ. νουτ. κ. προσγειώνω έρχόμενος εκ του πελάγους πλείστώ πρόσ τήν άκτήν, κάνω στεριά' 2) είδ. έν τῷ άεροπορίῳ, φέρω άεροστάτον ή άεροπλάνον πρόσ τό έδαφος' || συνθ. έν χρ. ώς μέσ. επί άεροπλάνου ή ύδροπλάνου, κατέρχομαι άπό του άέρος εις τό έδαφος, άντίθ. άπώγειομαι' 2) ρημ. π. προσγειώσις, προσγειώθη.

προσγειώσις-εως (ή) (πρόσγειος) νεώτ. ή ρθ-εις και τό άποτέλεσμα του προσγειώ, ή πρόσ τήν γήν πλείστωσις, άντίθ. άπώγειωσις' 2) είδ. επί πετασματών, ή έπιθ. πρόσ τό έδαφος ή κατάστρωμα σκάφους βυαλώσ και ή ταύτης άπόδεδεικ τής πρόσ τό έμπροσθεν κινήσεως.

προσγειώτηρ-ηρος (τό) (πρόσγειομαι) νεώτ. σύστημα τάρχαον μετά βροχίωνών έλαστικών ή μή, χρησιμοποιεί άπό ένός ν' άπομακρότην τήν έλικα όπό του έδάφους και άφ' έτέρου να έξοσφορίζη όμολήν προσγειώσις.

προσγέλω-όω, μέσ. μέλλ. προσγέλωσμαι ('Αριστφ.Είρ.600), άόρ. προσγέλωσα, προσγέλωσα τινά γελών, μετά γέλωτος, φιλικώς, προσγειώδ: 'Ηρ.5,92,3 τών λαβάνων τών άνδρών βειη τόχη προσγέλωσε τῷ παιδίον, Εύρ.Μήδ.1162 άφυχον είκώ προσγέλωσα σάματος, 'Αριστφ.Είρ. 600 σέ... τά φυτά προσγέλωσται, Πλάτ.Πολ.566D ού τοις μέν πρώταις ήμέραις τε και χρόνῳ προσγέλω τε' κ. μτ. συστ. απ.: Εύρ.Μήδ.1041 τί προσγέλωτε τῶν πανστῶτων γέλωτας' 2) μτ. δοτ. γελώ, μειδών προσεί: 'Αριστφ.άπ.183 πρ. δοῦλοισ, ΠΔ Σοφ.Σειρ.13,6 και άπολησθήσει σε και προσγέλωσεται σοι, Λιβδόν.Λόγ.48,10' 3) μτφ. εύφροίνω, τέρωμα, ήδύνα: Αλοχ.Εύμ.253 όσμη βρωτέων οίματων μέ προσγέλω', Σοφ.Ίχν.291 πιστά γάρ σε προσγέλω θέας έλη, Εσθ.109 προσγέλωσά τε λοιπάς παρλάεις.

προσγένημα-ατος (τό) (πρόσγίνομαι) 'Επιηρ. κ. πάθ. ή πρόσθετος κτήσις, άπόκτησις.

προσγενής-ους-εος (πρόσγίνομαι) πάθ. μον. μτ. γενικ. τό άρα. ώς ούσα. ο συγγενής: Πάπ. του έαυτου πρόσγενοῦς 'Οροεῦτας, Σουιδ. έν β. Πινδωρος, πρόσγενής Πινδάρου, Σίριου.Μακρ. έν Σαβ.3,260 άπελάσας... τόν τότε Κυζίκου Γεράσιμον προσγενή τού άρχοντος' κ. μτ. δοτ.: Κ Μανασσ.Χρον.449,7 κ. άπόλ. ο Πάπ. προσγενής πατριλικός, Εύστ.410,337 οι άπλώς καθ' αίμα και πρόσγενεῖς, Μηνσιλ.12,6 Συνεξ. τούς οικείους πρόσγενεις τε και φίλους άπασσόμενος.

προσγένημα-ατος (τό) (πρόσγενώ) 'Επιηρ. τό πρόσθετον γέννημα.

προσγένησις-εως (ή) (πρόσγενώ) μον. ή πρόσθετος γέννησις: Εύστρ.ΗΝικ.101,36.

προαγεννητός-όν (προαγεννώ) μτγν. ὁ προσέτι γεγεννημένος. || μτφ. ὁ προσεκτιμένος, ὁ ἐπικητός: Ἀρφῶ.37C [ἰδικήτης ἡ τούτου ἐξουσία καὶ οὐ προαγεννητῆ].

προαγεννώ-ῶσα μτγν. γεννώ τινά, παράγω προσέτι: Βασ.Ι,1,250. 2) ρηματ. π. προαγέννημα, προαγέννησις, προαγέννητός.

προάγουσις-εως (ἡ) πάπ. ἀμφ. σμ. προαγεύσεως. ἄρτοκόφω.

προαγίνωμι κ. μιν. κ. νεώτ., ἰων. μτγν. κ. νεώτ. προαγίνομαι, μέλλ. προαγενέσθαι, ἀόρ. β' προαγενόμεν, παρὰκ. προαγένεσθαι, ἔρχομαι πλησίων τινός, προσέρχομαι, προσκαλλώμην εἰς τινά, ἴδια ὡς σύμμαχος: Ἡρ.5,103 τότε σφί καὶ αὐτῆ προαγένετο, Θουκ.7,50 ὄρωντες στρατιάν τε ἄλλην προαγεννημένην αὐτοῖς, Πλούτ.Ἰου.7 καὶ Θεσσαλῶν βασιλεῖ προαγενόμενον ἐμῆδεξέ τὰ μέχρι Βριωτίας' κ. ἀπολ.: Ἡρ.4,120 ὅτι δὴ σφί οὗτοι γέ σύμμαχοι οὐ προαγένοντο, αὐτ.8,136, Ξεν.ΚΠ7,5,4 ὁ τ' ἔμπροσθεν διὰ τούτῳ ἤπισθεν προαγεννημένους, Πλούτ.Ἀντ.22 μὴ παραγενέσθαι τῇ μάχῃ ἀλλὰ προαγενέσθαι μετὰ τὴν μάχην' 2) εἰδ. ἐν τῇ πολιτικῇ πόλει, βοηθῶ, ὑπερασπίζω τινά, δικαίωμα συμπάσθαι πρὸς τινά: Ἡρ.6,136 προαγενόμενον δὲ τοῦ δήμου αὐτῷ κατὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ θανάτου' 3) κ. νεώτ. γίνωμι προσθέτως, προστίθεμαι: Εὐρ.Ἀνδρ.702 εἰ τόλμα προαγέναιτο βούλησις θ' ἄνω, Θουκ.1,142 τὸ διὰ τῆς θαλάσσης ἐπιστήμονας γενέσθαι οὐ βροδίως αὐτοῖς προαγενίσσεται, Πλάτ. Φαῖδρ.96D ἐπειδὴν ἐκ τῶν στίβων ταῖς μὲν σαρβῆ ἀδράκας προαγενώμενος, αὐτ.Πολ.346D, Ἀγοστ.8 τὰ μὲν γὰρ τὴ τέχνη προασίναι, τὰ δὲ ἥμιν ἀνάγκη καὶ τὴν προαγίνεσθαι' || ὁμ. ἀντιθ. ἀπαγίνωμι, χωρίζομαι: Πλάτ.Τιμ.82B καὶ ἀνά λόγον προαγινόμενον καὶ ἀπαγινόμενον ἕκαστὸν ταῦτῳ ὃν αὐτῷ ὁμῶν καὶ ὄνεις μένειν, Ἀριστ.Γεν. Φθορ.315ε,16 3) κ. νεώτ. συμβαίνει, γίνωμι, ἐπέρχομαι: Σοφ.Τρ.1173 τοῖς γὰρ θανούσιν μόχθος οὐ προαγίνεται, αὐτ.ΟΚ1198, Λυσ.24,8 τὰ τούτους ἔχοντα κακὰ προαγίνεται μοι, Πλάτ. Τιμ.86 παντὶ δὲ ταῦτα ἐχθρὰ καὶ ἀκοντὶ προαγίνεται, Μηναι.12,14 ἄνωθεν αὐτῷ προαγενομένης φωνῆς, Πρόδρ.2,305 εἰς μάτην προαγινόμενα καὶ καταητελέσμενα' || νεώτ. συντελοῦμαι πρὸς δρελος ἡ ζῆμιαν τινός: ἡ προαγενομένη εἰς αὐτὸν τμη- ἀδικία' 4) γίνωμι ἐπὶ πλέον: Πλάτ. Πολ.375B πρὸς τῷ θυμοειδέτι προαγενέσθαι φιλόσοφος τὴν φύσιν' 5) ρηματ. π. προαγενής, προαγένημα, πρόσγονος.

προαγινώσκω πάπ. μανθάνω ἐπιπροσθέτως κ. παθ.: τὰ μετὰ ταῦτα προαγινώσεντα.

προαγίλαχρηναι, ἀόρ. προαγίλαχρηνα, ποιὴ τὴ γίλαχρον, κολλητικόν, πηκτὸν προσέτι: Ἰπν.Διοτ. 58 προαγίλαχρηνα καὶ εἰσαφε (τὸ πτόλεον).

προαγίλαξις ἀνοβ. προσπαθῶ ν' ἀποκηθῶ τὴ προσέτι, γίλαξις, ἐπιθυμῶ τὴ σφοδρῶς προσέτι: Ἀριστ.Μεταφ.986α,7 προαγίλαξις τοῦ εἶναι' 2) κ. μτ. αἰ. ἐπιθυμῶ προσέτι, ἐκτός ἄλλου τινός: Ἀριστ.Μεταφ.1090β,31 προαγίλαχόμενοι ταῖς ἰδέαις τὰ μαθηματικά, **προαγαθίδιον** ἰτοῖ γίλωσσ. τὸ κάλυμμα τῶν γνάθων. μογούλικα.

προαγομφῶ-ῶσα Ἔνιγρ. προσέτι γομφῶ βλλ. καρφῶν: πρ- ἀστράγαλον.

πρόσγονος-ος (ἡ) προαγίνωμι ὁ κατόπιν γεννηθείς: Σοφ.ἀν.379 (δ.γ.γ.).

πρόσγραμμα-ατος (ἶδ) (προσγράφω) μτγν. τὸ προαγεγραμμένον πλησίον τινός: Γαλ.13,682 2) πάπ. ὁ πρόσθετος κανονισμός.

πρόσγραφεύς-εως (ἡ) γίλωσσ. ὁ προσγράφων, γράφων τὴ προσέτι, πλησίον τινός, ὁ καταγράφων.

προσγράφῃ (ἡ) (προσγράφω) Ἔνιγρ. κ. μιν. ἡ προσθήκη εἰς ἐπιγραφήν. 2) τὸ γράφειν στοιχεῖν τὴν πλῆσιν ἄλλου, ὡς δταν τὸ τ' τεθῆ πλησίον φωνῆτος, ὅσον πατρός, ἀντιθ. ὑπαγράφουσι: Εὐστ.1409,47 μένοντες τοῦ ἴδιου ἐν προσγραφῇ.

πρόσγράφεος-ον μτγν. ὁ προσέτι καταγεγραμμένος ἐν ὄντιθ. πρὸς τούτῳ ἔξ ἀρχῆς ἐγγεγραμμένους ἐν καταλόγῳ: Διον.Ἀλ.Ρωμ.2,56 τοῖς ἀρχαιοτάτοις πολιταῖς καὶ τοῖς προσγράφοις' 2) τὸ οὐδ.πρόσγραφον ὡς οὐσ. ἐν συσκευρᾷ μτ. τοῦ τμηθ, σημεῖωσις, λογορισμός: Πλούτ.Ἡ8.832Α πρόσγραφον εἰδικε τῆς τιμῆς' 3) πάπ. κ. γεν. συμπληρωματικὸν ἔγγραφο: ἀκολουθεῖς ὡ μετέδωκεν προσγράψω, αὐτ. μετὰ τὸ προσγεγράφω κεράτιον α, αὐτ. πρόσγραφο τῶν συνηγμένων.

προσγράψω, ἀορ. ποτιγράφω, Ἔνιγρ. ποιγράφω, ἀορ. προσεγράφα κ. μέσ. προσεγράφην κ. παθ. β' προσεγράψην, μέλλ. προσγράψω κ. μέσ. προσεγράφομαι κ. παθ. β' προσεγραφίσομαι, παρὰκ. προσεγράφα κ. παθ. προσεγγράμμαι, μέσ. τετελέμην, προσεγράφομαι, γράφω τὴ προσέτι, προσθέτω διὰ γραφῆς: Ἄνδοκ.3,40 πείσας ὄρας προσεγράψατο, Δημ.629,αὐτ.1132 ἀντὶ τὴν προγράφασι βουλήθῃ ἡ ἀπαλείψαι, Ἔνιγρ. προσγράφασι πρὸς τὸν ὄρκον τὸν τῆς βουλῆς κ. παθ.: Λυσ.1372 προσεγραφήναι ὀφείαν ἐν βούλῳνται, Ξεν.Ἑλλ.71,37 ἐπέθηκε προσεγγραμμένα ἰδρούς προσπθεμένους εἰς τινά συνθήκην, Ἔνιγρ. πρὸς φυλῆν προεγράψηναι ὀφείαν ἐν βούλῳνται'

2) ἐπὶ προε., προσθέτω εἰς ἐνα κατόλογον, καταγράφω: Πλούτ.Ποι.21 αὐτὸν δὲ τῇ βουλή προσεγράψην, Φυλόστρ.Ἀπολλ.1,33 προσεγράφε τοὺς εὐνοχίους εἰς τὰ τῶν συμφρονούντων ἦθη' || μέσ. ἐνεργῶ ὡς τε ἐγγράφω τὴν προσέτι: Ἰσοκ.10,2 ἠγάγκασαι... τὴν μητέρα τὴν ἑμὴν πρὸς τὴ ἀνακρίσει Ἀριστάρχου εἶναι ὀδεψήν προσεγράψασθαι, Δημ.615 μὴ προεγραφάμενος τὴν αὐτὴν φυλοκλήν ἦν περ περὶ τῶν εἰσφορῶν φαίνει' || ὁμ. μέσ. ἀναγράφω, καταγράφω ἐμαυτόν: Ἔνιγρ. πρὸς φυλῆν προεγράψασθαι ὀφείαν ἐν βούλῳνται' || κ. παθ.: Ἔνιγρ. ποτιγράφην παθ' ἐν κα θέλη τὰν ἑκατοστῶν' 3) παθ. ἐπὶ κτήματος, σημειοῦμαι πρὸς δήμεσιον: Ἀστράμφ.Χρηστ.82,6E εἰ προσεγράφεται τὰ ἐμά ἰδ. γρ. προαγεγράφω' 4) γραμμ. κ. νεώτ. ἐν τῷ γ' προσ. ἐπὶ στοιχείων, προστίθεμαι κατὰ τὴν γραφήν πλησίον τινός, παραπλεύροσ, ὅσον δταν: τεθῆ πλησίον φωνῆτος, ἀντιθ. ὑπαγράφουσι: Ἀπολλ.Διδόσκ.Ἄνωκ.87,10, Διον.Ἐρ.639,14 5) ἀποδίδω, ἀπονεύω: Πορφ.Γνώμ.33 τὰ ἴδια τοῦ ἀσωμάτου τοῖς ὁσμοσι πρ- ὁ παραγγέλλω, ὀρίσκω, κ. παθ.: Φιλοσόμ.148 σκοπιοληκτικὸς προεγγράπται' 7) ζωγραφία ὄμοιο μετὰ τινός ἡ πορταί: Φιλόστρ.Ἑκκ.1,5 πρ- τούσ ποταμίουσ Ἰππων τῷ Νεῖλω κ. παθ.: αὐτ.1,16 8) ρηματ. π. προσροφείω-φθ, πρόσγραφος, πτέω.

προσγυμνάσις γυμνάσιον, ἀσκή τινά προσέτι ἐν τινί, εἰς τὴ: Πλάτ.Νόμ.647C προσγυμνάσοντας νικᾶν δεῖ ποιεῖν διαμαχόμενον αὐτοῦ ταῖς ἡδοναῖς; || κ. μέσ. ἀσκή ἐμαυτόν, γυμνάσομαι εἰ πλέον: Πλούτ.Μάρκελλ.27 τῷ πολέμῳ προεγγυμνασμένους, Γαλ.6,177 πολλὰκις μεταβαλλέτω τὸν προσγυμναζόμενον ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ ἰδ. γρ. προγυμναζομαι, Ἀλέξ.Ἄφρ.Τοπ.232,3 2) μτφ. κατέρχομαι εἰς ἀγῶνα, ἀμιλλαν μετὰ τινός: Δίων Χρ.36,27 ἐάν μὴ δέη προγυμναζέσθαι αὐτοῖς' κ. ἀπολ.: Μορφ.Ἀφρ.6,20 πολλὰ παρενθυμώμεθα τῶν ὄσον προγυμναζομένων' 3) ρηματ. π. προγυμναστικός.

προσγυμναστής (ἡ) (προσγυμνάσι) ὁ ἀνταγωνιστής τινός ἐν τῷ γυμναζέσθαι: Ὑπεριδ.Λυκόφρ.δ, Γαλ.6,177 (εἰκ).

προδανείζω, μέσ. άόρ. προσδανείσάμην, παθ. παρακ. προσδάνεισμαι, δανείζω τί τινι προσέτι: Πάπ. || μέσ. δανείζομαι προσέτι, λαμβάνω καί άλλο δάνειον παρά τινος: Λυσ.19,55 προσδανείσατο άγκυράς καί μεμαρτύρηται ό-μνι, αút.19,26 άμυνε καί προσδεδανείσθαι τούς ένοιος άλλοθεν, Ξεν. Άν.7,5, ήκει άν φέρων πληρή τόν μισθόν καί προσδανείσάμενος, Πάπ. προσδανείσθαι τόν δάνα παρά τού δάνα, Μηνσι.12,3 Συνε, άλλα καί έτερα προσδανείσάμενος κατέφαγε.

προδεδάνω-άω μτγ. δαπανώ, έξοδοεύω τι προσέτι: Κδ Λοικ.10,35 άτι άν προσδαπανήσης, Λοικ. Έπ.Κρακ.39 πέμφομεν καί τώ χριστώ όπόσον όόν τει καί προσδαπανήσομεν || κ. μέσ.: Θεμιστ.Λόγ.23,289β ουκ έπειδή λαβάνω μισθόν, άλλα άτι προσδαπανώμαι.

προδεδάτομαι-έομαι, Έπιρρ. δωρ. άορ ποτε-δασάμην, άπόνεως: Ήρακλεωτ.Γιν.2,54.

προδεδάφιλέομαι μτγ. μέσ. μεταχειρίζομαι, δαπανώ τι δαφιλός, άφθόως προσέτι: Φιλ.2,66 [δ. γρ. προσεδάφιλέομαι].

προδεδεγμά-ατος [τό] [προσδέχομαι] ύποδοχή, ύποδεξιώς: Σοφ.Γρ.628 οίσα καί τή τής έτηνος όρών προσδέγματ άδών ώς έδεξάμην φίλως.

προδεδείδα παρακ. β' τού προσδεΐδω βλλ.

προδεδεοκμήνω έκ τής μτγ. τού παθ. παρακ. τού προσδοκώ έπίρρ. μτγ. κατά τήν προσδοκίαν, καθώς άνεμέντο: Διοσθ.412Κ.

προδεδέρκα παρακ. τού προσδέρκομαι βλλ.

προδεδής-ός-ές (δέομαι) ό προσδεδομένος τινος, ό έχων χρέαν τινός προσέτι, ό έλλήσις τινος: Πλάτ.Τιμ.33D ήγήσατο γάρ αυτό ό ξυνθείς άταρκος άν άμεινον έσασθαι μέλλον ή προσδέξ άλλων, Λοικ.Δημόν.4 έμεμείληκε αútψ μηδενός άλλου προσδέ είναι, Πολυδ.5,5,170.

προδεδήσις-εως [ή] [προσδέομαι] μτγ. ή χρείσι, ή έλλειψίς τινος: Έπικ.Έπιστ.1,28U άσθενείσι καί φόβψ καί προσδέσσει τών πλησίων ταύτα γίνεται.

προδεδή γ' έν. ένεστ. άπρω. τού προσδέω 2ι.

προδεδεια [ή] ή χρείσι, ή έλλειψίς: Έπιρρ. συνέδριον προσδέσις τών πορφυροδάφων συνεδρίων έταιρείας έπικυροήσεως τας χρείσις τών πορφυροδάφων.

προδεδείδω μτγ. άόρ. προσδέεισα, παρακ. β'

προδεδείσα, φοδοίμαι προσέτι: Διων Κ 47,4.

προδεδεικνύμι μτγ. Δεικνύω τι προσέτι, έπί πλκον, προς τούτις: Πολυδ.9,113.

προδεδειλιώ-άω μαν. άόρ. προσεδειλίσα ή πρόσ. φρόσ προσήθετα άνευ σημ.1, Δελιύ, φοδοίμαι, σιάζομαι, δελιιάζω: *Άλωσις Κηλοβλεώ ύπό Λοτινών 170, αút.386.

προδεδέκομαι ίων. τ. άντί προσδέχομαι βλλ.

προδεδέκος-α-ον [προσδέχομαι] ό όν πρέπει να δεχθής τις, να γίνη δεκτός παρά τινι: Πλάτ. Τιμ.89B άλλως ούδαμώς τψ ναόν έχοντι προσδεκτόν: 2) κτ. ούδ. προσδεκτόν πρέπει τις να δεχθής, να παραδεχθής: Δειν.1,92 ούδέ προσδεκτόν τούς σίκτους καί τούς φενακισμούς τούτου, Πλάτ. Ηθ.134B || πρέπει τις να παραλάβη: Ηκόδ.Κειρ η. Όρειδ.48,70 προσδεκτόν άπόδοσιν: 4) μτ. αйт. κ. άπαρφ. πρέπει τις να περιμένη: Γολ.16,380.

προδεδεκτικός-ή-όν ό έχων κλίση ή διάθεσιν να προσδέχηται, άποδέχεται: Ιλικ.Έπιστ.1,49.

προδεδεκτός-ή-όν [προσδέχομαι] ό ύπόρροδεκτος, ό εύόρεατος: Πδ Ποροιμ.11,20 προσδεκτοί δε αútψ πάντες άμωμοί έν τας όδοίς αútών, Κλημ. Άλ.849 άποκάθαρσιν προσδεκτῆ τψ θεώ.

προδεδενδρος-ον έπί παρασιτικῶν φυτών, ό έπί δένδρων προσκολλώμενος: Σεσφρ.Φαιτ.2,18,2 πρόσδενδρα καί περιαλλάκαυα τυγχάνει.

προδένω νεώτ. άόρ. προσδέσσα κ. παθ. προσδέσθην, μτγ. παθ. παρακ. προσδεδομένος, δένω τι έπί τινος: 2) μτφ. έπί φρω. ή κρατών, άκολληθώ δουλικός συνήθ. έν φρ. προσδέθη εις τώ άρμα τού δένου (πρόκειται εις τινά δουλικώς): 3) ρηματ. π. πρόσδεσις, προσδέτηρ.

προδεδειούμαι-έομαι ά. προσδεδιούμαι βλλ.

προδεδείξ-εως [ή] ή παραδοχή, ή άποδοχή: Ζήν.1,20 φαντασιών πρόσδέξις, Ηριπλ.91.

προδεδέρκομαι, έν. ποτιδέρομαι Πλ.Π 10, μέλλ. προσδέρομαι, άόρ.β' προσδέρδρον [Αισ Πρ.903] κ. παθ. προσδέδερην, παρακ. προσδέρορα [Εύρ.Φοίν.144] μτ. αйт. προσδέλω τινά, ύφώνως προς τινά τώ βλέμματά μου, τόν βλέπω, τόν κοιτάζω: Πλ.Π 10 Δακρυόεσσα δε μιν ποτιδέρεται, Όδ.Υ 385 άλλα άκών πατέρα προσδέροκα δεγμένως αiteit, Αισχ.Πρ.53 ώς μή σ' έλίνουκα προσδερχθί πατήρ, αút.903, Εύρ.Φοίν.144, αút. Μήδ.1040 τί προσδέρεσθέ μ' δμμασιν || κ. μτ. αйт. κ. δοτ.: Αισχ.Πρ.796 ός ούθ ήλιος προσδέρεται ακτίσιν: 2) βλέπω έκ τού πλκσιον, κοιτάζω: Σοφ.Οκ 121 προσδέροκ, λέσσεσ νιν, προσεύθου παναχθ.

προδεδεσις (ή) (προσδέω, προσδένω) μτγ. κ. νεώτ. ή όδοίς τινός εις τι, μετά τινος, ή σύνδεσις: Λεξ.Ρήτ.254 πόρρη ή άνω τής χλαμύδος πρόσδεσις: 2) μτγ.Ιατρ. ή άκνητοποσίσις ένός μελους τού σώματος δι' επιδόσου: Όρειδ.49,25,10.

προδεδεσμένω μτγ. κ. σχολ. δεσμεύω, δένω τι προσέτι, εις τι: Διδό.Σ 4,59 προς έκάτεραν τόν ένα βροχίονα προσδεσμένω, Ιούδ.Πρ.Προτρβ πρακ άντικρυ τούς ζώσι νεκρούς: κ. παθ.: Αέτ. 6,35, Σχόλ. Άριστ.τ.2,580.

προδεδεσμένος έκ σχολ. προσδεσμεύω βλλ.: Σχόλ. Άριστ.Σφ.1196 έζώνω ψ προσδεσμοσί τήν άμπελον κ. παθ.: Σχόλ. Άλ.436 σχοινία οίς προσδεσμεΐται ή ναύς προς τή γθ.

προδεδεκτήρ-ήρος [ή] [προσδέω] νεώτ. ναυτ. άσκευον έκ σμυρατσοχόνων μετ' άντιτήρων συνάμενον η άγκιστρούται εις πόρρης έπί τού καταστρώματος τού σκάφους προς έχμασιν τών πυροβόλων ή τών πύργων καί στερλώσιν αútών κατά τούς διατοπισμούς τού πλοΐου.

προδέκτος-ον [προσδέω] μτ. δοτ. ό δεδεμένος προς τι πρόμας: Εύρ.Ρήσ.307 Γοργών δ' ώς άπ' αιλγίδος θεάς γαλήη μετόπισσι Ιππικισίαι πρόσδετος Άντιφιλ.Α1κ.4,147 ηρ-λίθψ: 2) ό στερεωμένος, ό προσηλωμένος: Όρειδ.49,23.

προδεδέομαι μτγ. δωρ. ποτιδέομαι προσδέομαι, έχω άνάγκη τινός: Θεόκρ.5,63 αούθεν έώ τήνω ποτιδέομαι.

προδεδέχομαι κ. μαν. νεώτ. κ. δημ., ίων. τ. προσδέκομαι π. Όρ. έν χρ. μ. έν τή έπ. μτγ. άορ. άνυκεμο ποτιδέμενος, μέλλ. προσδέχομαι [Αισχ. Εύρ.656] κ. παθ. άορ. προσεδέμην κ. β' έπ. προσεδέμην έν χρ. έν. έν τή μτγ. ποτιδέμενος κ. παθ. προσεδέθην [Ιδίοδ.Σ 15,70], παρακ. προσδέδεμαι, ύπερσυντ. προσεδέγγην [Όικω.4,19], δέχομαι, λαμβάνω τι παρά τινος, άποδέχομαι τι εύμένως, εύχάριστος: Ηρ.1,48 ό δε ώς τώ έκ Δελφών ήκουσα, αútικα προσεύχετό τε καί προσεδέξατο: 2) ύποδέχομαι τινα φιλικώς, φιλοξέως, ξενίως: Σοφ.ΟΤ 1428 τώ μίτε γή μητ' άρδρος Ιερρός μήτε φώς προσδέξαται, αút.Τρ.233 ζώνθ' Ηρακλή προσδέχομαι, Εύρ.Φοίν.1706 τις σε πύργω: Άτίθιδος προσδέξαται, Άνολλ.Τύρ.έν Κορ. Άτ.4Α,462 έδραμα κάτω στον γιολά, καί καί τόν προσδέκται: 2) έν άναφ. προς πόλιν, δέχομαι τινα εις τήν πόλιν, προσδέχομαι: Όικω.2,12 οί δε ού προσδέξαντο αútών ές τήν πόλιν: 3) έπί βασίλεις, δέχομαι να παρουσιασθί τή προς έμέ, τελώ εις τήν διάθεσιν τών βουλομένων

νά μ' ἐπισκεφθῶσι : Ξεν.ΚΠ7,537 ὅμα τὸ ἡμέρῃ στὰς ὅπου ἐδόκει ἐπιτήθειον εἶναι προσδέχετο τὸν βουλόμενον λέγειν τι, αὐτ. Έλλ.1,5,9' 4) δέχομαι ὡς πολιτὴν, παραδέχομαι εἰς τὴν πολιτείαν : Πλάτ.Νόμ.708Α τῶν ἄλλων δὲ Ἑλλήνων μάλιστα μὴ φαίνομαι τοὺς ἀπὸ Πελοποννήσου προσδέξασθαι ξυνοίκους, Δημ.1317 κοινῶ διανεμῆμενοι πέντε δραχμὰς ἕκαστος προσδέξαντο' || γεν. : Αλοχ.Εὐμ.606 ποῖα δὲ γένηφ φρότερον προσδέξεται, Ξεν.Έλλ.7,4,2, Πολυδ.1,16,8 ἀσμενος προσδέξαντο τὴν φίλιαν, Έπιγρ. τὸς οὐκίας προσδέξαντο εἰς τὸ παλιγεῦμα' κ. παθ. : Ἀριστλ. Πρ.956b,25 ὅταν τις... προσδεχθῆ εἰς τι τῶν κατὰ τὸ σώμα ἀθλημάτων, Έπιγρ. ὁ προσδεχθησόμενος εἰς τὴν στίβαδα' 3) ἐπὶ θηλείας, δέχομαι τὸν ἄρρανα πρὸς ἀνουσίαν : Ἡρ.2,121,ε' ἐντελειμένον πάντας τε θυμίας προσδέκεσθαι, Ἀριστλ.Ζ1 577b,15 οὐ προσδέχεται δὲ ὅτε ἡ ἴσσο τὸν ὄνον οὔτε ἡ ὄνος τὸν ἴππον' πρβλ. αὐτ. 575b,17 ὅταν δὲ πολλὰ κῶσαι καὶ προσδέκωνται τὸν ὄξελαν' 6) δέχομαι, ἀποδέχομαι ἐν συζήτησει : Πλάτ.Πολ.485C τὴν ἀρεῦσθαι καὶ τὸ ἕκοντας εἶναι μηδάρ προσδέκεσθαι τὸ φεύδος, αὐτ.561B, Πάν.οὔτε γὰρ βίαν οὐθ' ἑτέραν ἀνθρωποῦν πρόσαιιν προσδέξομεθα' 7) ἐπιδέχομαι : Πλάτ.Τιμ.52Α φθαρόν οὐ προσδέχομαι [τὸ γένος], αὐτ.Φιλ.15B μήτε γένοισιν μήτε δλεθρον προσδεχομένη [τὴν μονάδα] [μήτε γενέσκειας μήτε δλεθρον ἐπιδικτικῆν, μήτε ἀρασκόμενῆν]' 8) ἀναλαμβάνω, ἀναδέχομαι : Ἰνπ.Ἀρθρ. 69 προσδέχεσθαι μάλα χρῆ τὰ τοιαῦτα ἴλαστα, Έπιγρ. προσδέχομαι τὸ ἀνάλαμα' 9) μτφ. κ. Έπρ. ἐν χρ. μ. ἐν μτχ. ἀορ. β' ποτιδέγμενος, περιμένο, προσδοκῶ, ἐπιζῶ : Ἰλ.2,34 μηδέ τις ἄλλην λαῶν ὄτρυντον ποτιδέγμενος ἴσχανασσάω, αὐτ. 336, Ὀδ.8 186 σῶ σῶ σῶν δῶρον ποτιδέγμενος, αὐτ.403, αὐτ.Η 161, Ἡρ.3,146 προσδοκόμενος τοιοῦτον οὐδέεν, Εὐρ. Ἀлк.131 νῦν δὲ βίου τίν' ἐτ' ἐλπῖδα προσδέχουμαι, Έποικ.4,19 παρὰ δ' ἀπροσδέχετο, αὐτ.6,46, Μηναί.12,4 Ἔσοιτα. ὡς βυσσαν ἄμυμον, προσδέχου τὴν μετὰ πόδω τυβελισον σοι' || μτ. αἰτ. κ. ἀορφ. μέλλ. : Ἡρ.3,34 οὐδέεν πάντως προσδέκοντο... τὸν στόλον ὀρμησέσθαι, αὐτ.7,156, Έποικ.4,9 ἔκεινους προσδέχετο περῖσειν ὀδοσαινειν, Ξεν.ΚΠ 4,5,22 ἐπαι προσδέχομεθα πολεμίους ἴτοι μαχομένους γε ἡ πεισομένους παρῆσσοσθαι' || μτ. μτχ. μέλλ. : Πολυδ.2,69,6 καταπλαγῆς ὧν μὴ πανταχόθεν προσδέξεται τοὺς πολεμίους. 10) ὄλοο, περιμένω, ἀναμένω μεθ' ὑπομονῆς : Ἰλ.8,137 εἶτα' ἐνὶ μεγάροις ποτιδέγμενοι, Ὀδ.8 205' || μτ. εὐκτ. ἐπομένους τοῦ ὀπῶτ' ἄρα : Ἰλ.Η 415 πάντες ὄμνηγρέες ποτιδέγμενοι, ὀπῶτ' ἄρ' ἔλθοι ἴδατος' || ὄμ. μτ. εὐκτ. ἐπομένους τοῦ εἰ : ἴστο κάτω ὄρων ποτιδέγμενος, εἰ τί μιν εἶποι ἴφθιμ παρῶκαίης' 11) ρημ.ατ. προσδεκτός, προσδεκτός, πρόσδεξις, προσδεκτικός.

προσδεχόμενος ἐκ τῆς μτχ. τοῦ προσδέχομαι ἐπιρρ. μτγν. μετὰ μεγάλης ἐπιδοξείτοτος : Σωφ. 1,3 τὰς ἀνεπιτηθότους διδοῖσι προσδεχομένους.

προσδέξω || κ. μαν. νεώτ. προσδένω, μέλλ. προσδέσω, ἀορ. προσδέσσο (Ἡρ.4,195) κ. μέσ. προσεδέσθην (Ἰνπ.Νοός.2,98) κ. παθ. προσεδέθην, παθ. παρκα. προσεδέθημι (Ἡρ.δ.119), δένω πλησίον ἔς τις τι : Ἰνπ.Αγμ.13 πρ- ὄσοις ὄσπερον τὸ ἔξλων, αὐτ.Φάσ.Παιδ.17 πρ- ἀλλοικον πρὰς κύστιν, διδῶδ.Σ 17,41 χρῆσαι οἱεραῖς τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἔξωσαν τῆ βῆσαι πρ- || κ. μέσ. Ἰνπ.Νοός.2,28 εἰδῆριον καθὸ προσδοπῶσασον πρὸς τὸν δακτυλον' κ. παθ. : Ἡρ.δ.119 ἥμιου δακτοῦ ὀ προσδέξεται, Αλν.Τακτ.22,14 κύνας προσδέξασθαι υυκρεπῶντας, Μηναί.3,4 Σύνε. ταις καμῖλαις

προσδεθῶντος' || κ. μτφ. : Ἰώα.Α1 5,27 ἴδων πρ-' 2) μτ. αἰτ. μ. δένω πρὸς τι, εἰς τι, πρ. προσδένω : Ἡρ.2,36 τοῦ κἀλους' οἱ μὲν ἄλλοι ἐξέθεν προσδέσσο, αὐτ.4,195' 3) ρημ.ατ. πρόσδετος, προσδετέος, πρόσδεξις.

προσδέω || δωρ. ποτιδέω, μέλλ. προσδέσσω, ἀορ. προσδέσσο [Σωφ.ἀπ.225], μέσ. μέλλ. προσδεθῶσμαι κ. παθ. μέλλ. προσδεθῶσμαι (ΠΔ Σωφ. Σειρ.13,3), παθ. ἀορ. προσεδέθην, μτ. γενικ. πράγμ. ἔχω κρείων, ἀνάγκη προσέτι πῶς : Εὐρ. Ἡρ.90 λύπης τι προσδέεις ἡ φιλείς οὐτω φάος', Έπιγρ. ποτιδέοντας βοσθείας ἰτόπους' || Έπιγρ. εἶμαι ἑλληνῆς κατὰ τι : Έπιγρ. ἐάν δέ του προσδέη τόδε τὸ φῆσιμα τῶν περὶ τὸν ἀπόστολον' 2) συννήθ. ἀορ. προσδέτι μτ. γενικ. πράγμ. ἡ ἐμπροθ. ἡ σπον. μτ. δατ. πρσα. κ. αἰτ. πράγμ. ὄπαρχε μί τι κρείω, ἀνάγκη τινός : Σωφ.ἀπ.225 ὡς ἔκκομῆταιν μὴ μοι μετῶρο προσδέσειεν, Έποικ.3,13 ναυτικὸν οὐπερ ὑπὲν μάλλιστα προσδεῖ, Αλοχ.19,22 προσδεῖν ἔφα πρὸς τὸν μισθόν [οἱ ἐκρείεζοτο κατὰ τι νὰ συμπληρωθῶ...]. Ξεν. Ἀν.5,6,1 προσδεῖν ἐδόκει Σινωπέων, Πλάτ.Φιλ.641 εἰ τινος ἐπὶ προσδεῖ τῆ συγκράσει, Δημ.1355 τὸ ἐπίλοιοιν, οὐ προσδεῖ εἰς τὰς εἰκοσι μῶδας, Πολυδ3,109,7 ὕμιν... ὑπομνήσεως μόνον, παρκαλλῶσεως δ' οὐ προσδεῖ' || π.Δημ. κτ. διαστολὴν τοῦ ἐνδεῖ : Δημ.14 οὐδέου ὕμιν προσδεῖ πόρου, εἰ δὲ μὴ, προσδεῖ, μάλλον δ' ἀπαντος ἐνδεῖ τοῦ πόρου' κ. μτ. ἀορφ. : Πλάτ.Συμπ.205Α ἐπὶ προσδεῖ ἐρέσσαι : 3) κ. μέσ. προσδεύομαι, δωρ. ποτιδέουμαι μολ λείπει τι, στεροῦμαι τιος προσέτι, ἔχω κρείων, ἀνάγκη τινός προσέτι : Έποικ.1,102 εἰπόντες δὲ ὅτι οὐδέεν προσδέονται οὐτῶν ἐπὶ, Αλοχ.19,21 πολλῶν δὲ προσδεσθῆσαν ἱερματούχῃ, Ξεν. Έλλ.7,4,2 μὴ προσδέσσαι Ἰθελαιον, Αλοχ.1,76 εἰ ταῦτα μαντεῖας προσδεῖται, Έποικ.5,63 οὐδὲν ἐγὼ τῆ- μως ποτιδέουμαι' μτ. οὐδ. ἐπῶθ. : Ξεν.ΚΠ.13,17 ἴν... τι προσδέξομαι' κ. μτ. ἀορφ. : Ξεν. Έλλ.7,4,35 τοῦ τε γὰρ ἱερὸ τοῦ διός προσδεῖται οὐδέεν προσδεῖσθαι ἐνόμιον' || σπον. ἀορσα. προσδεῖται, Ξεν. Ἀγασ.1,5 ποῖων ἐπὶ τεκμηρίων προσδεῖται τῆς γε πρὶν ἄρξαι αὐτὸν ἀρετῆς, Πλάτ. Δημόδ.384B προσδεῖται τοῦ ἀντεροῦτος, αὐτ. Ἀлк.2,138b' || μτ. γενικ. ἐπιθυμῶ πολῶ, ἐφέμαι : Ξεν. Ἀν.7,6,27 ὧν ἡμεῖς προσδεῖσθε' 2) ἐπαίτω, ζητῶ παρακλητικῶς τι παρὰ τιος προσέτι, πορκαλῶ : Ἡρ.δ.35, αὐτ.8,144 ὅτι οὐδέεν ποιήσομεν τὸν ἐκεῖνος ἡμέων προσδέστο' || σπον. μτ. γενικ. πράγμ. ἐπὶ ταύτης τῆς σμ. : Ἡρ.5,40 γυναικός. οὐ προσδέμεθα σευ τῆς ἔξείσεως' μτ. αἰτ. πρσα. κ. ἀορφ. : Ἡρ.1,36 νῦν ὧν προσδέμεθα σευ τὸν παῖδα... συμψέφαι ἡμῖν, αὐτ.δ.41' || κ. μτ. γενικ. κ. ἀορφ. : Ἡρ.8,40 ταῦτα πυνθῶνόμενοι οὐτω δὴ προσδεθῆσάντων σφειν σχεῖν πρὸς τὴν Σαλαμῖν, Έπιγρ. προσδεῖται Ἀθηναίων συμπράττει' κ. ὄλοο : ΠΔ Σωφ. Σειρ.13,3 πτωχὸς ἴδιγκται, καὶ αὐτὸς προσδεθῆσεται [β.γρ.] 3) ἐπιτρέπω : Πάπ. ὁ κωρὸς οὐδεμῖας ὑπερβολῆς προσδεῖται.

προσδημιόωμαι-έομαι μέσ. ἀπόθ. μέλλ. προσδημιόωσμαι, φθερῶ, ἀφανίζω τὸν πρὸσέτι ἡ συνάμα, συγχρόνως : Ἡρ.8,68,γ' δειμαίνω, μὴ ὀ ναυτικὸς στρατός... τὸν νεκρὸν προσδημιόωσμαι.

προσδημιόω-έω δηλῶ προσέτι, ποιῶ τι ὄλοον, κοινολογῶ, φανερώω : Ἀριστλ. ἈΎστ.92b,23' κ. παθ. : αὐτ. Σωφ. Έλ.73b,7.

προσδημιόω-έω μτγν. ἐπιζητῶ ἐσθιον διὰ δημαγωγίας : Ἰμῆρ.Λογ.7,8 πρ- τὸ θέατρα.

προσδημιόω-έω μσν. παρκα. προσδεδημηκῶ, ὑπεραιντ. προσδεδημηκέω, ἔρχομαι εἰς δῆμον, εἰς τὸνον τινά : Ἰωσ.Γένεσ.116,23 προσδεδημηκέε τι ὄμγελαν ἐπικομίζόμενος.

προδιαβαίνω δημ. διαβαίνω, περνώ Επιπροσθέν τινος, προσπερνώ: Βλαστ. Συμφ. 170.

προδιαβάλλω, όδρ. β' προσδιέβαλον κ. παθ. όδρ. α' προσδιέβαθην [Πλούτ. Περ. 29], πάρακ. προσδιεβάθηκα κ. παθ. προσδιεβάθηκα, διαβάλλω προσέτι, παρουσιάζω κατά τρόπον φευδής: "Αντιφ. 3,4,2 και τὰ όρθώς εφηγήσατο προσδιεβάλλειν όδικα είναι" 2) μτ. αἰ. ζ. σστ. υποκοφαντώ τινα παρά τινι προσέτι: Πλούτ. Κοριόκ. 27 τό τούτο πατριόκιος προσδιεβάλλειν τῷ δήμῳ" κ. μτ. αἰ.: Πλούτ. Φάδ. 28 τὸν μέν Τισσαφέν προσδιεβάλλεν" κ. παθ.: Πλούτ. Περ. 29 προσδιεβάθει μάλλον εἰς τὸν λακωνισμόν.

προδιαγράφω Ἐπιγρ. κ. αἰπ. δωρ. ποτιδιαγράφω [Ἐπιγρ.] πληρώνω ἐπί πλέον: προσδιαγράφεις δραχμῶς Χ' κ. παθ.: τὸ προσδιαγραφόμενα [αἰ προσθετοὶ πληρωμαί]: Πάπ.

προδιαγράφω μτ. αἰ. κ. δωρ. διαγράφω μοιράζω προσέτι: Σουίδ. ἐν λ. διαγράφω προσδιαγράφω ἐλάχιστα τοῖς ἐπιτιμημένοις" 2) μέσ. διαγράφω, διαχωρίζω, διακρίνω τ προσέτι: Ἀριστ. Ρητ. 1,369α,7, αὐτ. 144α, 19 προσδιαγράφει τὴν λέξιν, ὅτι... 3) ρημστ. π. προσδιαγράφω.

προδιαίτησις-εως [ή] λεξ. ή συμβίσις μετά τινος: Θεοσ. Στεφ. ἐν λ.

προδιαϊτωμαι-όμαι μτγν. άποθ. διαϊτωμαι, ζῶ, διαμένω πρός τιν, παρά τινι, συζῶ μετά τινος: Αἰλ. Ζ 2,48 πρ- τῷ Νείλω.

προδιακίμαι μτγν. παθ. διακίμαι προσέτι: Ιδελερ. Ρηγ. 2,227 ἐν τοῖς τέσσασι κέντροις τό κοσμικόν προσδιακίμαι θέμα.

προδιακρίδω-όω μτγν. διακρίδω βλλ. προσέτι: Φιλῶδ. Ρητ. 1,228.

προδιακρίνω μτγν. διακρίνω τ προσέτι: "Απολλ. Δύσκ. Σύντ. 226, 12 ή πραγματεία τὰ τοιαῦτα προσδιακρίνει" κ. παθ.: αὐτ. 36,5. 2) κρίνω, άπορασιζω προσέτι: "Απολλ. Δύσκ. Σύντ. 5,26. 3) λαοδόνω όπ' όφιν κατά τὸν ύπολογισμόν: Πτολ. Γεωγρ. 1,24 τό άνώμαλον προσδιακρίνει.

προδιαλαβάνω μτγν. διαπραγματεύομαι ή άρμυνησία τ προσέτι: Ἐπικ. Φάσ. 996 || αἰπ. παθ.: προσδιαληφέντος περι αὐτοῦ άρμυζόντως [αφ' οἱ] ἐγένετο ή κατάλληλος δόλωσις ἐπί τοῦ ζητήματος" 2) ρημστ. π. προσδιαληπτός.

προδιαλέγωμαι κ. μων. άποθ. όμιλῶ πρός τινα, συνδιαλέγομαι, συνομιλῶ μετά τινος, άποκρίνομαι εἰς τινά όμιλοῦντά μοι: Ἡρ. 3,50 διαλεγόμενος τε οὐ προσδιελέγτο, Πλάτ. Θεαιτ. 161β ἄλλ' αἶε παρά τού έμοι προσδιαλεγόμενος, αὐτ. Σοφ. 218Α Θεαιτητών γε τὸν προσδιαλεγόμενον είναι δέχομαι... ἐξ ών αὐτός τε πρότερον διελέξαμαι, αὐτ. Πρωτ. 3,42B οὐ προσδιαλεγόμενος 15 όμιλῶν και άπαντῶν εἰς τοὺς λόγους τινός, Ἀριστ. Σοφ. "Ελ. 165β, 15, Εὐσ. Μόν. 1, Σέργ. Μομφ. ἐν Σδθ. 3,293 πατριόκος όμιλῶν και μελιχίως προσδιαλεγόμενος" 2) προσφωνῶ τινι, προσαγορεύω: Πλάτ. Νόμ. 887B θεοῖς εὐχαστῶς προσδιαλεγόμενοι και ικεταῖαι" 3) πάπ. συνολλάσσομαι μετά τινος, έγω συνολλογῶ, ντραβέρια: προσδιαλεχθήτε τοῖς ανθρώποις.

προδιαλώω μτγν. διαλώω τ προσέτι: κ. παθ.: Ροφ. η. Ορειδ. 6,38,8.

προδιαμαρτυρῶ-έω μαρτυρῶ τ προσέτι: Ἰσοτ. 6,10, Αισχιν. 2,135 και τῶν μαρτύρων ύμιν προσδιαμαρτυρησάντων, ὅτι... και Λακεδαιμονίαις ήλιόται.

προδιαμαχάω-έω μτγν. διαγωνίζομαι, όμιλλῶμαι πρός τινά: Γαλ. 16,390 [άμφ.]

προδιαναγκάζω άναγκάζω τινά ή τ προσέτι, βιάζω: Ἰππ. Ἀρθ. 6.

προδιανέμω, άδρ. προσδίνεμαι κ. μέσ. προσδινάμην, δινάμην, διαμοιρίζω τ προσέτι:

Πλούτ. Κάτ. Πρ. εσθ. 10 ἄλτραν άργυρίου κατ' άνδρα προσδίνεμιεν" || κ. μέσ. κτ. πληθ. διαμοιρόζομαι τ μετά τινος, κάνω όικό μοι: Δημ. 393 πάλιν προσδίνεμιεντο τοῦθ' αὐτοῖς [τοῖν δινέμιον αὐτὰ μετοῦθ'], Πλούτ. Δημήτρ. 35 προσδινέμιεντο τὰς έκείνων έπαρχίας.

προδιανιόταμαι μτγν. παθ. έγγεγραμῶ και ἴσταμαι πλησίων τινός: || μτφ. έπαρμηγνῶ ἐπί τινος βοηθῶ τινι προσέτι: Σιμплиκ. Ἐπικτ. 31D τὸν παιδαγωγόν ήδη προσδιανιόταμένον έχουσι.

προδιανόμω μων. ἐπί πλέον, ήρώς τούτοις διανοίγω βλλ. λ.: Στουδ. Θεοδ. 741.

προδιανοομαι-όομαι άποθ. διανοοῦμαι, διαλογίζομαι, σκέπτομαι τ προσέτι: Πλάτ Νόμ. 557B. 2) ρημστ. π. προσδιανοῦτόν.

προδιαπασσάλευω προσηλῶ, κορφώνω τινά ή τ εἰς τινά δια πασσάλω: "Ἡρ. 7,33 άνδρα... άπαρχον ζῶντα πρός σανάδια προσδιεπασσάλευσαν κτ. Εὐστ., διάθρβ. διεπασσάλευσαν.

προδιαπλάσσω μτγν. άπτ. -ττω διαπλάσσω, σχηματίζω, έφευρισκῶ τ προσέτι: Ἰμέρ. Λόγ. 1,2. 2) προσπολεμῶ-έω μτγν.: ἐπί πλέον, προσέτι διαπολεμῶ βλλ. λ: Δίων Κ 42,53 τὰ λοιπὰ προσδιπολεμῆσαι δύνημοι.

προδιαπορῶ-έω μτγν. άπορῶ, άμφιβάλλω, εἰμαι άδέβασιος προσέτι: Πλούτ. Ἡθ. 42F παρεμβάλλοντες έρωτήματα και προσδιαπορῶντες,

προδιαπορῶ, άπτ.-ττω έκτελῶ, κατορθῶμαι τ προσέτι: || κ. μέσ. κατορθῶ τ ύπερ έμουτοῦ, πρός όφελός μου: Ξεν ΚΠΘ. 3,47 ἄλλα γι σοι... προσδιαπαράβομαι παρά Κύρου.

προδιαπορῶ-όω μτγν. διαπορῶ προσέτι, διαχωρίζω τὰς άρθρώσεις, κλειδιόστας τινός, διαμελίζω προσέτι" 2) μτφ. έρμηνεύω τ λεπτομερώς, προσέτι, διασφαλῶ προσέτι: "Ανών. η. Θεαιτ. 56,36 οὐ γάρ ἱκανοὶ αἱ έννοιαι άσφαγῆσαι ασφῶν, άν ή ή οὐ προσδιαπορῶντες, Στοδ. 2,7,6A οὐ μετὰ τούτων προσδιαπορῶντες οὕτω εξέφερον, όμολογούμενως τῷ φύσει ζῆν.

προδιαρκῶ-έω μτγν. ἐπί χρόνου, διαρκῶ προσέτι, άκόμη: Ἀριστ. Ιδ. 1,441 μικρόν χρόνον εἰ προσδιάρκεεν.

προδιαρράζω μτγν. διαρράζω, λαφυραγωγῶ τ προσέτι: Πολύβ. 4,79,2 προσδιαρράσας τινός τὸν οἰκίον, Δίων Κ 47,14.

προδιασαφηνίζω μτγν. προσδιασαφῶ βλλ. λ: Ἰω. Χρυσ. 6,371,36 προσδιασαφηνίζω τὴν έννοιαν.

προδιασαφηνισ-εως [ή] [προσδιασαφῶ] μτγν. ή ἐπί πλέον διασαφήσις, ή περισσότερός ευκρινείας χάρην προστεθειμένη εξέηγησις: Ἀλέξ. Ρητ. 2,9 προσδιασαφήσις έστιν, όταν εν όνομα έπενεχθῆ πεπληρωμένως λόγω προσδιασαφῶν πλέον τιν.

προδιασφῶ-έω μτγν. διασφῶ τ προσέτι δια προσήκης, έξηγοῦμαι τ σαφέστερον: Ἰπποκρ. 2,4,5, Πολύβ. 3,24,15 περι δὲ Σικελίας τόναντια προσδιασφοροῖ, Στοδ. 1,2 εἰ δε τ έλλέκτικται, νῦν προσδιασασφισσων, Πλούτ. Ἡθ. 22B έπιμαρδάνεσθαι και προσδιασασφιν, Σέξτ. Ἐμ. Μαθ. 7,114, Πάπ. τού δεινα προσδιασασφόντης μηδέν εν τούτοις ήγνοῦσθαι" 2) ρημστ. π. προσδιασαφήσις.

προδιασφῶ μτγν. διεγείρω, έξείγειρω προσέτι: κ. παθ. λ. άμαρματ. Ἀργ. 29.

προδιασκέπτομαι μτγν. ἐπί πλέον, πρός τούτοις διασκέπτομαι βλλ. λ: Πρόκλ. Τρι. 108.

προδιαστέλλω διαστέλλω περαιοῦμαι: Ἀρετ. Οἶ. Νοδ. 1,4. 2) μέσ. όστ. προσ. κ. αἰ. πράγμ. προσδιορίζω τ δια προσήκης ιδιαιοῦται τινός όρισμό ή σημείον: || συντίθεμαι, συμφωνῶ τ μετά τινος λ: Ποσειδών. 8} προσδιαστέλλομαι μηδενός αὐτῶν έσοσθαι πράσιν" 3) διακρίνω ἐπί πλέον, προσέτι: Φιλῶδ. Ρητ. 1,1045.

4) ρημστ. π. προσδιαστολάτων, προσδιαστολά.

προδιαστολή |ή| (προδιασταλέω) μγν. ή προσέτι διάκρισις, ή διά προσθήκης ίδιαιτέρου όρισμού ή σημείου διάκρισις : Γρηγ.Ναζ.2,373C.

προδιαστρέφω μγν. έπι προσ., διαστρέφω, φθείρω, όφανίζω ή προσέτι : Πλούτ.Ή8 1083B κ. παθ. : αὐτ.61B τοῖς καθηγουροῖσι χαίρων ὡς οὐδὲ τοῖς ἀπεινοῖσιν ἐλάνθανε τῶ νουθετεῖν δοκοῦντι προδιαστρέφόμενος.

προδιασύρω άγρ. τοῦ προδιασύρω βλ.κλ. σύρω τινά διά μέσου προσέτι, χλευάζω, περιποιῶ προσέτι : Ρήτ.3,17,22.

προδιατάρασσω, άπτ.-ττω έπι πλέον προσέτι διαταράσσω βλ.κλ. : Δίων Κ 36,10.

προδιατάσσω μγν., άπτ.-ττω διατάσσω, έπιτάσσω τινί ή προσέτι : Ίώσ.Α1 4,8,4 και περί τούτων βραχέα προδιατάξωμεν κ. μέσ. : Φιλ.2,399 προδιαταξόμενος ή θείην.

προδιατιένω μγν. διατιένω, έκτείνω, τεντώνω ή προσέτι : Σωρ.2,29 πρ- ύστεραν κ. παθ. : Όρειδ.άπ.64.

προδιατίθημι μγν. έπιδῶρ προσέτι : Άπολλ. Δάσκ.Συντ.290,22 ή φωνή προδιατίθησι τοῦ ὅλου σώματ' κ. παθ. : αὐτ.291,25.

προδιατιριβή |ή| (προδιατιριβῶ) μγν. τοῦ διαμένειν τινά που προσέτι : Γρηγ.Νύσ.3,265D.

προδιατιριβῶ μτ. δοτ. διαμένω παρά τινι, αυνασπιρρομαι μετά τινος : Πλάτ.Θαιρ.168 Α εαυτοῦς αἰτιάσονται αἰ προδιατιριβαντές σοι τῆς αὐτῶν ταραχῆς καί ἀπορίας 2) μτ. δοτ. πράγμα. ἀσχολοῦμαι, καταγινομαι εἰς τιν : Πασειδ. 28,4 πρ- συλλαβασί και γράμμασιν, Φιλδδ.Οικ. 25J προδιατιριβειν τοῖς Ξενοφώντος οικονομικοῖς, Πλούτ.Ή8,725F πρ- τοῖς ἀκράσμοσιν, Άριστειδ.1,135 J ἵνα μικρόν προδιατιριβῶμεν τῶ λόγῳ 3) μτ. δοτ. παραμένω, διαμένω πλησίον : Πλούτ.Ή8,934B πυρός όγκω προατιριβῶνται, αὐτ. 981F πρ- τοῖς κηλίμοσιν 4) ἀπολ. διατιριβῶ έπι μακρότερον έπι χρόνον : Μέν.481,13 5) πάπ διαπαύω, έξουθεῖω περισσοτέρον χρόνον : έν Αλεξάνδρεια προατιριβῶ τινά χρόνον 6) ρηματ. π. προδιατιριβῶ.

προδιαφέρομαι μγν. διαφέρω προσέτι : Πρδκλ.Άκκ.265C.

προδιαφθίρω, μέλλ. προδιαφθέρω |Σοφ. Φιλ.76|, άδρ. προδιαφθίρω |Πλούτ.Κικ.17|, άδρ. παθ. β' προδιαφθέρην |Ίσοκρ.19,29|, παρκα. προδιαφθάρκα κ. παθ. προδιαφθάρμαι, καταστρέφω, όφανίζω τινά ή ή προσέτι : Σοφ.Φιλ.76 δάλωα και αὐ προδιαφθέρω Ξενώνη, Λιδάσ. Έπιστ.26, 7 κ. παθ. καταστρέφομαι, άφανίζομαι προσέτι : Ίσοκρ.19,29 ώς ή πλείστοι των θεραπευλάντων ταῦτην τήν νόσον αὐτοῖ διαφθάρσαν 2) φθίρω, άποστέρω, άπογυμνώ, προσέτι : Σωρ.1,53 πρ- τήν τροφήν, Γαλ.π. Όρειδ. 51,36,2 πρ- τοῦ ὑπάρχον αἵμα, Πίνκ. και τοῦς λοιποῦς προδιαφθίρωεν ταπιθυσαντάς 3) προκαλέω έπίσως έκτρωσιω τοῦ ἑμβρύου : Ίνν.Δι.131 4) μφ. διαστρέφω, διαστρεβλώνω : Πλούτ.Κικ.17 τούτων . . κενιθινοῦν ὑπό τοῦ Κατιλίνα προδιαφθίρωαν ἑλπίσι κενασί, αὐτ.Λουκ.30 7 κ. παθ. : Ίώσ.Π1 4,3,2.

προδιαφθῶ-έω μγν. διαφθῶρ, έκδόλλω, διασκορπίζω ή προσέτι : Άντιλλ.π. Όρειδ.9,24,7.

προδιαδύσκω διδάσκω τινά προσέτι : Πλάτ. Χορμ.173D σμικρόν τάλινω με . . έπι προδιαδύσκω, Μέν.553,4 προδιαδύσκειν αγαθαί και προμανθάνειν κ. παθ. : Φιλ.2,473 κωδ.1.

προδιδῶμι κ. νεώτ. κ. προσδίδω, μέλλ. προσδίδωσ κ. μέσ. προσδίδομαι κ. παθ. προσδοθήσομαι, άδρ. προσδεδωκα κ. παθ. προσδεδόθην, παρκα. προσδεδωκα κ. παθ. προσδεδωμαι, δίδω, παρέχω προσέτι, προσθέτω : Ξεν.Άν.1,9,19 οὐδένα

άν πάποτε όφειλετο, άλλ' άεί πλείω προσέδιδου, Ίσοκρ.8,23 οὐ μόνον άποστήσονται τῆς ἡμετέρας άλλὰ και τῆς αὐτῶν προσδύσσοι, Μέν 926, Α Γεν.29,33 προσδύσκω μοι τούτων, Λουκ.Μισθ.Συν.20 εἰ και προσδιδόναι δεῖσ : νεώτ. κἀμνη τι νῶ έχη τι, ἰδ. καλόν, ώρόλον : Πισαδ. Χριστ.Τεμ.92 έφ ὡν τῶ φάγγος τῆς σαλήνης πῖπτον προσέδιδε γλυκίαν μελαγχολικήν ὀδύην, - ὁ σημασιοτομοῦς προσέδιδε πανηγυρικήν ὀδύην : Έπιγρ. κ. παθ. προσδίδοσθαι τοῦ ἐπιβάλλον τοῦ μισθοῦ, αὐτ. το προσδίδει έν τῶ ἄλγῳν ἔλασον : 2) δίδω ὡς μεριδίον εἰς τινα, παρέχω : Εὐρ.Κύκλ.531 οὐ χρή μ' ἄδελφοῖς τοῦδὲ προσδύσαι ποσοῦ, Άριστ.Ίνπ.122 3) μέν προσέδιδου μικρόν ὡν ἔλαμβανεν 4) εἶδ. έπι θυσιάζοντος Ιερέως, διανέμω, μοιράζω : Άριστ.Εἰρ.111 οὐδέεις προσδύσει μοι τῶν σπλάγγων, Πλούτ.Κράσ.19 τὰ σπλάγγνα τοῦ μόντεως αὐτῶ προσδόντος 4) προσφέρω ή έξ εύσποχγῆς, φιλοπόρωσις, έλεω : Σοφ.Φιλ.309 και ποῦ τι και βολας μέρος προσέδωσαν οἰκτιραντες, Ξεν.Άνομ.1,2,29 προσαιτείν ὡσπερ τοῦς πτωχοῖς ικετεῖοντα και δεόμενον προσδόντας 5) παραχωρῶ, έπιτρέπω : Άπολλ.Δάσκ.Συντ.324, 20 6) μτ. αἰρ. πράγμα κ. δοτ. προσ. έγχερίω τι εἰς τιν : Πλούτ.Κάτ.Νεώτ.24 τῶν Καίσαρα τῶ Κάτωιν προσδύοντι τοῦ δελητῆριον ἔγγυς ἐστώτι, αὐτ.Βροῦτ.5 7) ρηματ. π. πρόσδοσσι, πρόσδομα, προσδοτέον.

προδιογγύω-έω πάπ. δίδω πρόσθετον ἔγγυον διά τι, μτ. γενικ. : προδιογγύω . . τοῦ φθειλήματος.

προδιοικεῖνωμαι-όομαι : μγν. έξερωνῶ έντελῶς, έξεταιί ή προσέτι : Φιλ.2,339 πρ- ἄθν.

προδιοίχομαι άποθ. διεξέρχομαι, διηγοῦμαι, έξηγοῦμαι ή προσέτι : Ίνπ.Προρρ.192 2) περιγράφω, πραγματοποιομαι προσέτι : Πλούτ.Θεμ.28 εἰςθίεσας τῶ λόγῳ προδιοικεῖδων τήν ὀδύην, αὐτ.Ή8,362B.

προδιοικεῖνω-έω μγν. διοικῶ, διακρίνω, διασώζω ή προσέτι : Άπολλ.Δάσκ.Συντ.280,27.

προδιοιγησάομαι-έομαι μγν. άποθ. διηγοῦμαι ή προσέτι : Θεόδωρ.Χαρ.7,6 προδιοιγησασθαι δε και τήν . . τῶν ἠθῶρων μάχην, Λουκ.Περεγρ.43 έν έτι σοι προδιοιγησάμενος πούσομαι.

προδιοιθῶ-έω διαπερῶ τι διά τοῦ ἄθροῦ διῶλῶ προσέτι, περῶ ἀπό τοῦ πανί κ. μέσ. : Άριστλ. Πρ.933b,37 θάλασσα προδιοιθημύμενη.

προδιοίστημι μγν. στήνω ή προσέτι κατά διοσθήματα, διαχωρίζω, έκτείνω προσέτι : Άντιλλ.π. Όρειδ.6,10,14 έπι μείζον αὐτοῦς προδιοιστήσει πλάτος, Σωρ.1,46 πρ- τραυμάτα.

προδιοικάζω άπονεύω τινί ή ὡς δικαστή, άναγορεύω ἴδιον, κτήμα τινος, ώς δικαστή ή άποδίδω τινί ή άνηκον αὐτῶ : Δίων.Άλ.Ρωμ.11,52 άμφισθητοῦμένην χῶρον. εαυτῶ προδιοικασέη 2) κ. μέσ. δικάζομαι μετά τινος : Δημ.17,6 αὐτάς δϋοιν ταλάντων προδιοικάζεται.

προδιοικαίω-έω μγν. διοικῶ, διατάσσω, κυβερνώ ή προσέτι ή συγγρόνω : Δίων Κ 51,18 τάλωα τὰ προσήκοντα προδιοικασέη κ. μέσ. : αὐτ.40,60 και τὰ οικια προδιοικασασθαι 2) πάπ. κανονίζω, ρυθμίζω, τακτοποιῶ προσέτι.

προδιοιρῶ-έω διοιρῶ προσέτι : Άνών.Βι. Γιλδω προδιοιρῶ . . τοῦς μαθητάς 7 κ. μέσ. διοιρῶ ἑμαυτόν, διοιρῶσιν ὁ ἴδιος εἰς τοῦτο : ΑΙσχιν.2,87 τοῦτο γάρ προδιοιρῶσθαι 2) πάπ. μέσ. ἑπαινοῦθῶ, άνορθῶ, ἑπισκευῶσ προσέτι : και ιερῶ και νεωῶς και βιομοῖς ἰδρύσαστο τὰ τε προσδεδωμενα ἑπισκευῆς προδιοιρωθῶσαστο.

προδιοιριζώ κ. νεωτ., άδρ. προδιοιρισαι κ. παθ. προδιοιρισθην, μτ. παθ. παρκα. προδιοιρισμέ-

νος, ὄριζω, διορίζω προσέτι: Δημ.496 καὶ σὺ προσδιορίζεις ἐν τῷ νόμῳ, Ἀριστ.Ψυχ.407b,16, αὐτ.44a,23 ὄμ. κ. μέσ.: αὐτ.ΗΗκ.139b,32 ὅσα ἀλλὰ προσδιορίζόμεθα, αὐτ.Μεταφ.1005b,21 κ. παθ.: αὐτ.Μεταφ.1005b,27 προσδιορίζω... τὰ εἰσθότα: 2) μέλ. λογιζομαι, ἀναφαίνομαι ἡπαίτιος προσέτι: Πολύβ.32,71,10 προσδιορίζω ἡμῶν αὐτῶ δυσχερῆ ἀπαντήσιν ὑπὸ Ῥωμαίων, Πλάτ.Νικ.7: 3) νεώτ. δι' ἐρεύνης ἢ δι' ἐλέγχου ὄριζω τὴν ἐπακρίβως: προσδιορίζω τὴν ταχύτητα τοῦ φωτός || ὄριζω, καθορίζω ἢ ἐπιγραφῶν προσδιορίζω τὴν τιμὴν τοῦ ἀρτου - τῶν ὀνίων κ. παθ.: διὰ πειραμάτων προσδιορίσθη ἡ ταχύτης τοῦ ἡχου: 4) ρημ.π. προσδιορισμός, προσδιοριστικός.

προσδιορισμός (ἰδὲ [προσδιορίζω] μγν., μσν. κ. νεώτ. ἢ πρὸς τὸν προσδιορίζω, ὁ πειρατέρος ὁρισμός, προσδιοσάφησης: Γολ.6,82b, Δαρμάκ. Ἀρχ.38,237, Ὀλυμπ.Μετ.314,17: 2) ὁ ἐπὶ πλὴν ὅρος ἐν τινι προδηλίῳ: ἰδιόφ.1,14. αὐτ. 5,10: 3) νεώτ. ὁ ὁρισμός, ὁ καθορισμός, χαρακτηρισμός: ὁ προσδιορισμός τῆς ταχύτητος τοῦ φωτός - τοῦ ἡχου - τῆς τιμῆς τοῦ ἀρτου: 4) νεώτ. γραμμ. εἰδ. ἐν τῷ συντακτικῷ, ἰδιαιτέρον γνώρισμα τῆς προτάσεως ἢ ὅρου τῆς προτάσεως πρὸς ἀκριβέστερον ὁρισμὸν τοῦ τε τύπου καὶ τῆς ἐνοήσεως, ὅσον ἐπιθετικός - ἐπιρροδότης - ἐπιρρηματικός - σφισιολογικός - ὑποθετικός προσδιορισμός.

προσδιοριστικός ἢ-ὄν μσν. κ. νεώτ. ὁ κατάλληλος ὁ ἐπιτήδειος ἢ προσδιορισμὸν, ὁ προσδιορίζων: Στέφ.Βυζ.154C ἔχων ὄρκους μετὰ τοῦ Μελεχρῆ ἀγάθης προσδιοριστικῆς γρῶμας ἐτών || νεώτ. ἄστρον. προσδιοριστικὸν σημεῖον (σημεῖον ἔγγυς τῷ στίγματι ἀναμετρήσεως τοῦ ἀστροῦ ὑπολογίζονται αἱ συνταγμέναι, ὅπως δι' αὐτοῦ χαραχθεὶ ἡ εὐθεία θέσεως δι' ὀφθαλμοῦ).

προσδοκῆς-ον μγν., ὁ κατεχόμενος οὐδὲ διψῆς, ὁ διψῶν: Ὀρειδ.Σόνφ.5,37.

προσδοκιμῆνός [ἐκ τῆς μχ. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ προσδοκῆν] ἐπίρρ. μγν. κατὰ προσδιοριστικὸν τρόπον, ὀριζόμενος: Μδέϋ.Ὀμολ.1,32D.

προσδοκῆμα-ατος [ἰδὲ [προσδοκῆ-ᾶν] τὸ προσδοκῆν, ἢ προσδοκῆ, ἢ ἐλπίς: Πλάτ.Φῖλ.32C τὸ τούτων τῶν παθημάτων προσδοκῆμα.

προσδοκῆσιμος-ον [προσδοκῆ-ᾶν] μγν. κ. μσν. ἕκαστος ὁν προσδοκῆ τις, ὁ προσδοκῆμενος, ὁ ἀνομιόμενος, ὁ προσδοκῆσιμος: Ἰω.Κημ.ΓΙΣC κἂν προσδοκῆσιμος ἀποηλεῖν γένειτο, ΕΓουδ.

προσδοκητικός ἢ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήγων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν προσδοκῆν, ὁ τῆς προσδοκῆς, τῆς ἀναμονῆς ἰστρο. προσδοκητικὴ ἀγωγή μέθοδος, καθ' ἣν ὅπλας παρακολουθεῖται ὑπὸ τοῦ ἰστροῦ ἢ φυσικῆ ἐξέλιξις τῆς νόσου ἐπὶ τῆ προσδοκῆ ὅτι ἡ ἰσασίς θείη ἐπιπέθει ἀφ' ἐαυτῆς.

προσδοκητός ἢ-ὄν [προσδοκῆ-ᾶν] ὄν δυνατόν τις τὸν προσδοκῆ, τὸ ἐλπίζω, ὄν ἀναμένω, ὁ προσδοκῆμενος, ὁ προσδοκῆσιμος, ὁ ἐλπίστος: Αἰσχ.Πρ.935 πάντα προσδοκητὰ μοι, Πολύστρ. ἐν Ἡρακλ. Πον.346,78 τύχη οὐ προσδοκητῆ.

προσδοκῆ [ἠ'] [προσδοκῆ-ᾶν] κ. μσν. κ. νεώτ. τὸ προσδοκῆν, τὸ ἀναμένειν τὴν ἐλπίδα ἢ συνθήσασθαι μετὰ φόβου, ἀναμονῆς, ἐλπίδος ἀνάμεντος δέους φροντίδος ἢ ἀγωγῆς περὶ μέλλοντος κακοῦ, μτ. γενικ. ἄντικ: Πλάτ.Λάχ.198B, αὐτ.Τιμ.70C ἐν τῷ τῶν δεῖνων προσδοκῆ, Ἀριστ.ΖΜ 669a,21 ἐν ἐλπίδι γίνεσθαι καὶ προσδοκῆ τὸ μέλλοντος, αὐτ.ΗΗκ.1115a,9, Πολύβ.4,35A, ΚΑ Λουκ.21,26 ἀποφουχούτων ἀνθρώπων ἀπὸ φόβου καὶ προσδοκῆς τῶν ἐπερχομένων τῷ οἴκωμένῳ: || κ. μσν. κ. νεώτ. ἐν καλῷ σημ. ἀναμονῆς, ἐλπίδος ἀπαντοχῆ ὄμ. μτ. γενικ. ἄντικ: Πλάτ.Συμπ.194A διὰ τὸ οἰεσθαι τὸ θέατρον προσδοκῆν μεγάλην ἔχειν

ὡς εἰ ἐροθῆντας ἐμοῦ, Ξεν.ΚΠ 1,6,19 ἦν πολλὰκις προσδοκῆς ἀγαθὸν ἐμβαλὸν φεῦδῆσθαι τις, Δημ.319, Αἰσχ.2,178 τὰς τῶν ἔργων προσδοκῆς ἀπαίτουσι [ἰδὲ] τὴν ἐκλήρωσιν τῶν διεγερθεῖσιν προσδοκῆν, Πάπ. προσδοκῆ ἀγάθη, ἢ προσδοκῆ κέρδους ὄμ. κ. ἀπολ.: Δημ.348 πάντα... τότε δευτέρῃ ἦν τῶν ὑποκειμένων προσδοκῆν καὶ τῶν ἐλπίδων, Διδ.5,Σ 20,78 μηδὲ ποθ' ἐαυτὸν ἐν ταῖς ἐσχάταις προσδοκῆς ἀπελίπισας, Μη.ναί.12,9 Ὀρδρ. Ὁδ.9 Θεοτοκ. σὺ μοι χαρὰ, σὺ μοι προσδοκῆ, σὺ μοι τὰ οὐράνωμα: || ὄμ. ἐπομιμένης ἔλητρ. προτάσεως ὅσुक.2,23,αὐτ.5,14 προσδοκῆς ὁσσης μὴ τι... νεωτερισμῶν, αὐτ.7,12 προσδοκῆν παρῆκων ὡς ἐπιπλεύσανται, Ἰσοκρ.8,6 οἱ μὲν γὰρ προσδοκῆν ἐπιποιοῦσιν, ὡς... || κ. μτ. 'προθ. ἐν φρεσὶ πρὸς προσδοκῆν κατὰ τὴν προσδοκῆν: ὅσुक.6,63 αὐτοῖς πρὸς τὸν... φόδον καὶ [τὴν] προσδοκῆν... ἐπέκεντο: ὄμ. κατὰ προσδοκῆν: Πλάτ.Σοφ.264B κατὰ τὴν προσδοκῆν ἠν ἐφοδῆθημεν ἀρτί: || κ.νεώτ. ἀντιθέτως πρὸς ὅ,τι ἤλπιζεν, ἀνεμένει τις: Φιλῶδ. ἐν Ἡρακλ.Πον.125,19 τὸ παρὰ προσδοκῆν ἐξ-ἀπιοῦσιν, ἢ παρὰ προσδοκῆν τέλος: || παρὰ προσδοκῆν ἐν χρ. ὡς παθὶὰ συνήθ. π. κωμικῶς. Δημήτρ.152 ἔχειν ὀπὸ ποσῶ παρὰ προσδοκῆν χυμεθλα ἰεῦθα ἀνεμένει τις τὰ ἀκούσῃ πέδιλοι, Ἐρμῶ.Μεθ.34, Τίβερ.16.

προσδοκῆσιμος-ον [προσδοκῆ-ᾶν] ὄν προσδοκῆ, ἀναμένει τις, ὁ προσδοκῆμενος, ὁ ἀναμενόμενος: Ἡρ.8,20 τοῖσι τότε παροῦσι τε καὶ προσδοκῆσιμοι κἀκοῖσι, Ἰαν.Προμ.9 προσδοκῆσιμος ὁ θάνατος, Πολύβ.29,8,11 μάλατι γὰρ ἦν τότε προσδοκῆσιμος ὁ περὶ τῶν ἄλων κίνδυνος: || συγγ. ἐπὶ προσ. ὄν περιμένει τις, ὁ ἀναμενόμενος: Ἡρ.1,78 στρατῶν... προσδοκῆσιμον εἶναι Κροίσω. ἐπὶ τὴν χῆρην, αὐτ.5,108 ἀνδρα... προσδοκῆσιμον ἐς τὴν Κύπρον εἶναι ἴσους ἀνεμένειο τὰ ἐλθεῖ ἐς τὴν Κύπρον, αὐτ.6,6, αὐτ.9,89, ὅσुक.1,14 τὸ βαρ-δάροον προσδοκῆσιμον οὖτος, αὐτ.7,15, Δημ.69 δύνανται μεγάλην ἔχειν αὐτὸς ἐπὶ προσδοκῆσιμος ἰδιόφ. ὁ ἴδιος τὸ ἴδιος μετὰ μεγάλῃς δυνάμεως, Διδ.Σ 18,64 τὸν δὲ Πολυσιπέτρονα προσδοκῆσιμον εἶναι συντόμως ἠρώσῃς εἰς τὴν Ἀττικὴν, Πλούτ.Μάρ.14, Πάπ. ἄλλη λεγῶν προσδοκῆς ἐστίν' ἐπίρρ. ὡς γλωσσ. μετὰ προσδοκῆς, ἐπὶ τῆ ἐλπίδι.

προσδοκῆ-ᾶν κ. μσν. κ. νεώτ. ἰων. προσδοκῆω ἴδερ κ. ὡς ἐσφ.γρ., ὁἶον ἐν Πολύβ.23,7,3, μέλλ. προσδοκῆμα, ὄρρ. προσδοκῆμα, παρακ. προσδοκῆμα [Μέν.45,3], παθ. προσδοκῆμα, ὄρρ. προσδοκῆσθην [Δημ.346], προσημῶν τὰ μετὰ δέουσι ἢ ἐλπίδος, προσδοκῆμα, ἀπεκδέχομαι, ἀπαντέχω, συνάμ. μτ. ἀποφρ. μέλλ. ἀνομιέω ὅτι θὰ πράξῃ τις ἢ ὅτι θὰ γίνῃ τι: Ἡρ.1,42, αὐτ.7,156 προσδοκῆοντας ἀπολέσθαι, αὐτ.235 μάχας ἰσχυροτέρως ἄλλας τῶν γενομένων προσδέκω ἐσεσθαι τοῖ, Αἰσχ.Πρ.930 προσδοκῆν κρῆ δεσποῖσιν Ζηνὸς τινα, αὐτ.988, Πλάτ.Νόμ.699B τούτων δὲ προσδοκῆν καὶ τότε γινέσθαι: || μτ. ἀορ. ἀποφρ. κ. τοῦ ἄν: Ἀριστοφ.Βάτρ.556 οὐ μὲν οὐ με προσδέκας ὅτι καθόρονος εἶχες, ἂν γυνώ-ναι σ' ἐτι, Πλάτ.Κρατ.438E διὰ τίνος ἄλλου οὐδ' ἐτι προσδοκῆς ἀν αὐτὰ μαθεῖν, Ξεν.Λοκ.1,3 κ. ἄνευ τοῦ ἀν: Αἰσχ.Ἀγ.675 Μενέλαον... προσδοκῆ μαλεῖν πρὸ μαλεῖν αὐτὸν, πρόσωμεν ἢ ἐλθῆ, ΚΑ Πράδ.3,3 προσδοκῆν τὴν παρ' αὐτῶν λαβεῖν κ. παθ.: Εὐρ.ἀν.554 ἐκ τῶν ἀέλκτων ἢ χάρις μείζων βροτοῖς φαίνεται μάλλον ἢ τὸ προσδοκῆσιμον, Πλάτ.Νόμ.966B ὅς οὐ τούτωντιον ἔπαθεν ἢ τὸ προσδοκῆσιμον ὄν τῶν ἄλλων, Δημ.1468, Πλούτ. Ἡβ.204D θάσσην ἢ προσδοκῆσθην: || ὄμ. μτ. ἐνεστ. ἀποφρ. νομικῶ, ὑποδέτω ὅτι τις πράττει ἢ ὅτι πράμμι τὴν εἶναι: Εὐρ.Ἀλκ.1091 μὲν

τήν θανοῦσαν ὠφελεῖν τὴ προσδοκῆς, Πλάτ. Νόμ. 803B προσδοκῶντα καὶ τὸν ποιητὴν εὐ λέγειν κτ., Ξεν. Ἀν. 6,1,16 οἱ μὲν στρατιῶται προσδοκῶν ἀγόντα τὴ σφῆιν ἔκειν κ. παθ.: Λυσ. 19,47, αὐτ. 48 προσδοκῶτα . . . πολλά . . . ἔχειν κ. ὄμ. μτ. παρκα. ἀπαρφ. νομίζω δι τι έχει τι ὑπάρχει: Πλάτ. Πολιτ. 275A διορισάντας τῆς ἀρχῆς τῆς πόλεως οὕτω τελείως τὸν πολιτικὸν ἡμῖν εἰρησάσι προσδοκῶν κ. κ. μ.σ. κ. νεώτ. μτ. αἰτ. πράγμ. ἀναμένο, περιμένο, ἐλπίζω τι: Αἰσχ. Πρ. 1026 τοιοῦθε μόχθου τέρας μὴ τὴ προσδοκά, Σοφ. Φιλ. 784 καὶ τὴ προσδοκῶ νέον, Ἀριστ. Σφ. 56 μηδὲν παρ' ἡμῶν προσδοκῶν . . . μέγα, Ἀντιφ. 5,19 ἄ γὰρ τις μὴ προσδοκῶσεν, οὐδὲ φυλάξασθαι ἐγγυραῖ, Ξεν. Ἰνπ. 8,14, Πλούτ. Θεμ. 3 πόρρωθεν ἤδη προσδοκῶν τὸ μέλλον, Κδ Πέτρ. 2,3,14 ταῦτα προσδοκῶντες Πάπ. Ζημίαν, ἢν μὴ προσδοκά, Σύμβολ. Πάτρ. 11 κ. 12 προσδοκῶ ἀνάστασι νεκρῶν καὶ ζωῆν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος κ. ὄμ. μτ. αἰτ. προσ. προσμένο, ἀναμένο, περιμένο: Εὐρ. Ἀлк. 363 ἔκεισε προσδοκά μ', ὅταν θῶνα, Πλάτ. Θεαιτ. 170B σωτήρας σφῶν προσδοκῶντων, Ξεν. Ἑλλ. 3,1,20 ὁ δὲ Μειδίας προσδοκῶν . . . τὸν Φαρνῶδοον, Κδ Μαθητ. 11,3 οὐ εἶ ὁ ἐρχόμενος ἢ ἕτερον προσδοκῶμεν, αὐτ. Λουκ. 1,21, αὐτ. 8,40, ὑτ. Πράξ. 10,24, Πάπ. προσδοκά ἡμάς ὄμ. κ. ἀπαρ.: Ἀριστ. Θεσμ. 846 ἡ ἀλός γενένηται προσδοκῶν, Πλάτ. Ἀπολ. 17C μηδεὶς θμῶν προσδοκῶσάτω ἀλλὰς τούτ' ἐσκαθῆαι, Μέν. Κιβ. ἀπ. 7' πράγμ' ἐστ' ἐπιπλέον τὸ προσδοκῶν, Κδ Λουκ. 3,15 προσδοκῶντος δὲ τοῦ λαοῦ, αὐτ. Πράξ. 28,6 κ. Φωτ. 458,19 εὐπιστία, ὑπολαμβάνειν, προσδέχεσθαι κ. 2) διατάξω, ἐνδιακῶ, ἀπαρφ., ἐμπροθ. [περὶ τινα]: Ἰωάν. Πη 7,8,4 3) ρημ.ατ. προσδοκῆμα, -κία, -κητός προσδοκῶμας . . . προσδοκῶ-έω, ἀόρ. προσδέδοκα, νομίζομαι προσέει, φαίνομαι πρόσ τούτους: Δημ. 617 ἀπειρόκαλος προσδέδοξεν εἶναι ἰδ.γρ. πρόσ ἔδοξεν κ. προσδομα-ατος [τῶ] μ.σ. τὸ διδόμενον ὡς προσθήκη, ὡς ἐπιμετρον: Πλαν. Βί. Αἰσώμ. 24. προσδοξάζω προσθέτω τὴ εἰς γνώμην τινά: Πλάτ. Θεαιτ. 209D τὸ οὖν προσλαβὼν λόγον τῆ ὀρθῆ δόξῃ τὴ ἀν ἐπι κτῆ; αἱ μὲν γὰρ προσδοξάσαι λέγει ἢ διαφέρει τὴ τῶν ἄλλων 2) εἰσάγω ἔν τινι κλίσει πρόσθετον τὴ σταθεῖον, δοξάζω, νομίζω τὴ ἐπι πλέον, προσυπονοῶ: Ἐπίκ. Ἐπιστ. 1,12 κ. παθ.: αὐτ. 197 3) πλάττω δοξαῖαν τινά προσέει, τὸ παθ.: Στράβ. 11,7,4 προσδοξάσθη δὲ καὶ περὶ τῆς θαλάττης ταύτης πολλά φευδι, Γαλ. 10,84 τὸ προσδοξαζόμενον τοῖς ὄνομασι. προσδοξοποιεῖμαι-έομαι μτγ. ἐξαρτῶμαι προσέει καὶ ἐκ δοξασιῶν, κατέγωμαι προσέει καὶ τῶν φανταστικῶν ἰδεῶν: Πολύβ. 18(17),15,16 τὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων γένος καὶ προσδοξοποιεῖται, οὐχ ἴπταν διὰ τὴν ἀλογιστιαν ἢ διὰ τὴν φύσιν ἁμαρτάνει ἰδ.γρ. ἀντὶ πρόσ δεδοξοποιεῖται. προσδέρπιος-ον ἔν ἐπ. τ. πασιδέρπιος βλ. προσδῶσμον [τῶ] [προσδῶσμι] πά. συμπληρωματικὴ ἐντολή, διαταγή. προσδοσις-εως [ἢ] [προσδῶσμι] μτγ. ἢ πρόσθετος δόσις, ἢ προσθήκη: Πάπ. ἡσικρὸς γῆς καὶ τῆς προσδοσῆς τῆς ἐκείσε οὐσῆς νήσου 2) ἐσφ.γρ. ἀντὶ παραδόσις: Ἰεροκλ. Στ. 63A πρόσδοσις ἐργαλείων. προσδουλεύω γλ.ω.σ. δουλεύω πρὸς τούτους, εἶμαι δοῦλος, ἀκόδοξος προσέει. προσδοχῆ [ἢ] [προσδῶσμι] μτγ. ἢ ὑποδοχή: Ἐπίκ. Ἐπιστ. 2,387 2) ἀνογνωσίσι χρέους, χρέος Πάπ. τσαυτὰς προσδοχὰς χρεωτοῦσιν. προσδρομῆ [ἢ] [προσδρομική] ἐφοδος ὡς στρατιωτικὸς ἐπιποδῶς: Ἐπιγρ. προσδρομῆ πικῶν, αὐτ. προσδρομῆ συνωριδῆ κ. ἀλφινδῶς προσβολῆ, ἀλφινδιστικῆ ἐπιθεσις: Πλάτ. Ἠθ. 344A.

προσδύω μτγ. ἐπὶ ἀστέρον, πλησιάζω καὶ δόσα, εὐρίσκωμαι περὶ τὴν δόσιν μου, σὺ βασιλεῦρά μου: Κατ. Ἀστρ. Κ Β 111,139. προσδυσκαλεῖναι μτγ. δυσκολεῖναι, φέρομαι μετὰ δυστροπίας πρὸς τινά: Πλούτ. Ἠθ. 218A. προσδυσχεραῖναι μτγ. δυσχεραῖναι, στενοχωροῦμαι, δυσχεραστοῦμαι τινι: Ἰωσ. Α. 6,12, προσδυσχεραίνει τοῖς οἰκίταις. προσδυσωπῶ-έω μ.σ. δυσωπῶ, κατασιῶναι, κατατροπιάζω τινά προσέει: Ἰω. Ἰεροκλ. Β. Δ. α. μ.σ. κ. 263,1 ἐκδ. Μαγιστ. προσδυσωπῶ-έομαι μτγ. δωροδοκῶ τινί τὴ προσέει, δίδω τινί τὴ πρὸς τούτους: Διόδ. Σ 17,38 προσδῶσται Ἐπιγρ. αεθάζομαι, αεθῶμαι, ἀπονεύω σεβασμῶν τινι. προσγγελεύω-άω ἐπιγλώ τινι προσέει, περιγλώ, ἐμπαίω τινά προσέει: Αἰσώμ. 330 τούτω ἐκ καὶ προσγγελεύω ἰδ.γρ. ἀντὶ προσγγελοῦσιν. προσγγίω μτγ. μ.σ. νεώτ. κ. δημ. ἔδορ. προσγγίωμαι, φέρω τὴ ἐγγύς πλησίον ἄλλου πινός, κάμνω τὴ νά πλησιάζω πρὸς ἄλλο: Λουκ. Ἐρωτ. 53 ἡρέμα χεῖλη προσγγίωσας χεῖλαισι, - προσπῆθησι νά προσγγίωσ τὰ δύο ἀκρα τὸν ἐλάσματος 2) ἀμτ. κ. μ.σ. νεώτ. κ. δημ. ἔρχομαι, φθάνω ἐγγύς ἐγγύς, πλησιάζω, ζυγῶμαι, μτ. δοτ.: Λεωνίδ. ΑΠ 7,422, Δοδ. Σ 3,16 ὥστε μηδένα δύνασθαι τοῖς τόποις προσγγίειν, Κδ Μάρκ. 2,4 μὴ δύναμενοι προσγγίωσι αὐτῶ διὰ τὸν ὄχλον, Ἠρόδ. Ἰστ. π. Ὀρειδ. 5,30,9 προσγγίειν τοῖς τῆς ἀκμῆς ἰδιώμασι, Φιλοῦμ. 121, Μηναι. 12,5 Ὀρθρ. Ὀδ. 1 Θεοστοκ. ὁ θάνατος, τῶ σὺ τὸν μ.σ. προσγγίωσ ἄλετο κ. μτ. γενικ. κ. Σχολ. Εὐρ. Εὐκ. 585 κ. μτ. αἰτ.: Ψκωδ. 199,11 ἐκδ. Πρεγ. κ. ἀ. παλ.: Πολύβ. 39,14 καὶ προσγγίωσας ἤρετο τίνος φοβόμενος τὴν ναυοκλῆαν ἔχων ἡκε, Ἐξεκ. Ἐξ. 76 κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πλοῖου, εἰσερχομαι εἰς λιμένα, σταθμῶμαι, πίνω: τὸ ἀτμόλοιοι νά προσγγίωσ εἰς Τήνον, Μύκονον καὶ Ἄθλον κ. ὄμ. τὸ μέγα. προσγγίωζομαι ἔν τῶ αὐτῶ ὄμ.: Σχολ. Εὐρ. Εὐκ. 439 ὄμ. ἐμπροθ. Ἰνρὸς τινα: Κατ. Ἀστρ. Κ 1167 3) νεώτ. ἐπὶ ἰσχυρῶν, ἐπιπέμοι, πλησιάζω, εἶμαι κοντά, κοντεύω: προσγγίωζουσι αἱ ἐξέτασις, - προσγγίωσεν ἢ ἀνοῖξῃς, - προσγγίωζῃ ἢ ἀποχὴ τοῦ θερσισμοῦ 4) ρημ.ατ. προσγγίωσ, προσγγίωσος. προσγγίωσις-εως [ἢ] [προσγγίωζι] μτγ. κ. νεώτ. ἢ ἐνέργεια τοῦ πλησιάζειν, ὁ πλησιασμός: Ψελλ. Δαμ. 85 [Gaeilm. 1 κ. νεώτ. φρ. κατὰ προσγγίωσιν ὡς ἔγγραστο, περιπνοῦ, ἀντὶθ. ἀκριβῶς 2] νεώτ. ἐπὶ πλοῖου, ἢ εἰσοδος, ἢ ἀφίξις, ἢ στάθμισις εἰς λιμένα: ἀπνηροῦσθ ἢ προσγγίωσις ζῆνων πλοίων εἰς τὸν ναύσταθμον. προσγγίωσις [ἢ] [προσγγίωζι] μτγ. ἢ προσέγγισις, πλησιάζω: Γρηγ. Νύσας 3,654 θάου προσγγίωσιν τοπικὴ μετάστασις οὐ καταργεῖται. προσγγιγράφω ἔγγραφοῦ, ἀναγράφω τὴν προσέει ἐπὶ στήλης: Ἠρ. 2,102 τούτοις δὲ ἐνέγραψε ἔν τῆσι στήλησι κατὰ ταῦτα . . . καὶ δὴ καὶ αἰδοῖται γενικός προσενέγραψε, Ἐπιγρ. κ. γράφω τὴν προσθέτω, προσθέτω ὄνομα τὴ: Υπερείδ. Ἀθ. 8 προσγγιγράφειν ἐν ταῖς συνθήκαις 2] ἐγγράφω προσθέτως περιοριστικῶν τινά διατάξιν, προσθέτω ἐν τῶ ἐγγράφω περιοριστικῶν τινά δόσαν: Αἰσχίν. 3,203 τὸν ὄπτορα ἐξήλεγεθα γράφοντα Δημοσθένην ὑπεθύβουν ἐντα σθεσάνων οὐδέ προσβαλλόμενον, οὐδὲ προσγγιγράφαντα ἐπειδὴν δὴ τὰς ἐθῶνας, Δίων Κ 48,22. προσγγιγῶμαι-έομαι ἔγγραφοι περὶ πινος προσέει, δίδω, παρέχω ἐγγύσιον προσέει διὰ τὴ, γίνωμαι προσέει ἐγγυτήσις: Δημ. 879 τὸν ἀδικισανθῶ ὡς δίκαιον τὴ ποιήσαντα καὶ τὸν τῆς δίκης ὁφθαλμῶτος προσγγιγῆσθαι, Ἀριστοτ. 2,201 . . .

προσεγείρω μτγν. κ. μαν. έγειρω, όψώ, σηκώω π: Φιλόστρ.Γυμν.35 προσεγείρειν στέρνων· 2) μαν. τό μέσ. προσεγείρωμαι έγειρωμαι ένώπιόν τινος έκ σεβασμού και παραχωρώ εις αυτόν την θέσιν, ύπνοισταμό, -προσηκούνομαι: "Άπολλ. έν Τύρν.Κορ."Ατ.4,462 έν λ. όλοι τής προσεγείρωσαν καί δίδουσι τής τόνον· 3) διεγείρω, έρεθίζω: νινώ, ποροδών: Φιλόστρ.Τυμν.55 προσεγείρειν αύλάω τινος, αύτ.Σοφ.2,9,2.

προσηγκαινίζω μαν. άντί έγκαινίζω βλλ.2ρ: Ίώσ. Γενέσ.11,13 προσηγκαινίζει νάσν.

προσηγκάλω-έω έγκάλω τινα προσέτι, κατηγορώ, αίτώμαι τινα ώς έννοχόν τινος πρός τούτοις, έπομνήσκω ειδικής προτάσεως: Διδό.Σ.14,17 προσηγκάλουέν ότι τούς Έλληνας καταδουλούνται, Διών Κ.41,6 προσηγκάλειν ότι...· όμ. μτ. δοτ. κ. μτχ.: Πλάωτ.Ηθ.40Β: κ. όπολ.: "Άλεξ.146,8 αύτά δ' άδικούσαι και προσηγκάλουθ' έτι, Διών. "Άλ.Ρωμ.7,46 προσηγκάλων και άπειλών, Γολ.Χρ. Μορ.5,4, παροιμ. έν Λυδάν.Έπιστ.11,34,1 οι φώρες προσηγκάλουθαι.

προσηγκίμαι έπιτετ. τ. τού έγκίμαι βλλ. "Ησ. «προσηγκίσοθαι» έγκίσοθαι, έπιτεκίσοθαι.

προσηγκελεύωμαι μτγν. έγκελεύομαι τινα προσέτι, προτρέπω, παρακίνω, παρορμώ τινα εις τι πρός τούτοις: Πλάωτ. "Άλεξ.10, αύτ.Αημ.33 έπαορεύοντα σαλπικταί μέλος... προσηγκελεύομαι ίσοιόντες μέλος διεγερτικόν.

προσηγκάλπτω Έπιγρ. έγκάλπτω τι προσέτι, έλχοράττω τι προσθήτως.

προσηγκρίνω μτγν. έγκρίνω τι προσέτι, παραδέχομαι πρός τούτοις, συγκαταλέγω: Γργη.Ναζ.2,194C τούτοις προσηγκρίνομαι τήν Έσθήρ· τινες προσηγκώπω μαν. έγκώπω πρός τι: Πρόδρ. 418 προσηγκώπουσα πυκνά ταίς βίβλοις.

προσηγκρήγορα άμτδ. παρ.κ. τού προσεγείρω, άγρυπνώ προσέτι, μένω άγρυπνώς πρός τούτοις: Άριστλ.Πρ.966,3 [ε]κ, άντί προσηγκρήγορα.

προσηγκήνω, μέλλ. προσηγκήνω, έγγέμω τι προσέτι, χέω τι έντός τινος πρός τούτοις: Διφιλ.17,10. Άριστλ.ΖΓ.753α,20, αύτ.Πρ.961α,25 προσηγκήνω εις τά ύδα έλαιον, Πλάωτ.Ηθ.149Β εις φυκτίηρα κατεράσας μέγαν και προσηγκήνας άκιστόν έξέπειν· κ παθ.: αύτ.ΖΓ.723α,19 όλον οίνος άδατος προσηγκήνους· Ιδ.γρ. πορευθύντοσι, Άρετ.Όρ.Νούσ.2,5· || τό μέσ. προσηγκήνομαι κίμων άν χυθή τι έντός προσέτι: Άριστλ.Πρ.961α,18 έάν εις τό αύθ ύδωρ έγχυθθί, έλαιον προσηγκήνεται.

προσηγκρίπτω κ. μαν. πλησίον τι βιάσας πρός τι, προσκροώ εις πινος: Ίμν.Άρθρ.60 τή πτέρην προσηγκρίπτουσι, Νικ.Χωμ.350Α αι τή τής πόλεως αιγιαλάω προσηγκρίψασαι.

προσηγκρίω μτγν. έγκρίω, χρίω τι προσέτι, έπιχρίω, έπαλείφω έτι άπαξ: Φιλ.2,454, Στράτ.ΑΠ.11,117 άν δέ προσηγκρίσας αύτόν φθασρ.

προσηγκήνω-ατος [τό] νεώτ. άνατ. Ιστός άποτελοόμενος έξ ίνων.

προσηγκώνωμι μαν. έγκώνωμι προσέτι, καλύπτω διά χύματος γεμίω τι μέ χύμα προσέτι: Γεωπ.11,7,2 άδραν προσηγκώνωστας γήν.

προσηδωφίζω καταρρίπτω τι εις τό έδαφος, ρ-πτω τι κατά γήν: Άνών. έν Ρήτ.3,661 λαίλαφα πρόβριζον άνασπασάσα τή γή προσεδωφίσει, Μάρκ. Έρ.137 [ένδ. Paris 1563·]· 2) προσώγω τι εις τήν γήν, προσερίδω, προσορμώζω τι εις τό έδαφος: Αισχ.Έπτ.496 όφωαν δέ πλεκταίνας περιδρόμον κύτους προσηδωφισται κοιλιαγάστορος κύκλου κύαδλ. «προσηδελεκται, ύπέρστρωται», Βερναρδ. Γργη.είδ. κόφωμα τού κοιλιαγάστορος κύκλου [της άποκιδεί γύρω γύρω [κυρ. έν φ τρέχει γύρω γύρω=περίδρομον] έινε προσηρμωσμένον μέ τό έδαφος διά πλεκτανών όφωαν].

προσηδρ[ε]λα [ή] [προσεδρεύω] τό προσκαθήσθαι, τό καθήσθαι πλησίον τινός, Ιδ. ή περικαθήσας ή πολιορκία, ό άποκλεισμός: Όσωνκ.1,126 και προσκαθεζόμενοι έπολιόρκουν χρόνον δέ έγγιγνόμενου οι Άθηναίοι τρυχόμενοι τή προσεδρ[ε]λα ήλθον οι πολλοί, Διών Κ.36,51· 2) έπιμελής θεραπεία, διαρκής προσήλ ή τι, μεγάλη έπιμέλεια περί τι: Φιλόδ.Ρήτ.1,2328, Λογγίν. π. Παρφ. Πλάωτ.19 τ' ό δ' έν άλλο προσήγοιγεται τής ταιούτης προσεδρ[ε]λας, Ίάβλ.Προτρ.6 μεθ' ήθονής ή προσεδρεία γίνεται, Πάπ. τών πραγμάτων πολλής προσεδρίας δεομένων· || είδ. τό καθήσθαι παρά τήν κλίνην άσθενούς, ή περιποίησις άρρώστου: Έυρ.Όρ.93 ώς άσχολος ή συγγένου προσεδρ[ε]λα, αύτ.304 εί γάρ προλήφεις μ' ή προσεδρ[ε]λα νόσον κτήσας τίν', ολκόμεθα [βερναρδ.Γργη.εάν μέ άπολήσειν μέν μέ εφάρσης, έάν άποθάνηξ] Σχ] ή τ'ω προσεδροεσιν νόσον κτήση τινά, άπολλύμεθα [κόγω άπόλλυμαι], Γεωρ.Ιερουλ.Στ.58Α αι τών τέκνων προσεδρείται [οι φροντίδες, αι περιποίησις τών τέκνων].

προσηδρευτικός-ή-άν ό προσκαθήμενός τινι, ό έπιμένων εις τι, ό έπιμελής· κ. έπίρρ. -ώς: "Ησ. έν λ. ληρωθ.

προσηδρεύω προσκαθήμαι τινι, έδρεύω, κάθημαι, παραμένω πλησίον τινός, μτ. δοτ.: Έυρ.Όρ.403 πότερα κατ' σίκους ή προσεδρεύω πυρρ· || είμαι πάντοτε πλησίον τινός, παρακολουθώ τι έκ του πλησίον, ένδελεχώς άπουδάζω περί τι, έπιμελούμαι τινος, φροντίζω περί τινος, μτ. δοτ.: Δημ.914 ό συνέλευσάν σοι και προσεδρεύσω, Πολύδ.12,26ε,2 φιλοπόνωτα προσεδρεύσαντες ταίς ύπογνήμασιν, Φιλόδ.Ρητ.2,61,5 Κδ Καρην.1,9,13 οι τ'ω θυσιαστρηγώ προσεδρεύοντες τ'ω θυσιαστρηγώ συμμερίζονται; Ίώσ. Άν.1,7 τή θεραπεία τού θεού προσεδρεύον, αύτ.Αημ.3,41, Έπιγρ. [τοίς εφθήγοις προσκαρτερών έπιμελώς και προσεδρεύων [ένί τού κοσμητοί], Έπιγρ. τού τής Άσίας πράγματος προσεδρεύειν όμ. κ. άπόλ.: Άριστλ.ΖΓ.568β,15 εστι δέ βραδυτάτη... έκ τών φών ή τού γλάνιος άδελφείας· διό προσεδρεύει ό άρρην... πενήκοντα ήμερας όπως μέ κατασθίηται ό γόνος ύπό τών... Ιγθύων, Πολύδ.11,41ς,2 έξ ότου τών πόλεμον έντετασσοθς, προσεδρεύοντες... ου διαλειπομαι· || μτφ. κάθημαι πλησίον και παραφυκίττω, μτ. δοτ.: Δημ.14 προσκαθεδίεται και προσεδρεύομαι ταίς πράγμασι, Πολύδ.38,5,9 προσεδρεύσων ταίς καιροίς [ιδά νά παραφυλάξθι τός εδικαιρίας]· || πδπ. παρακολουθώ τήν άνύψωσιν τής στάθμης τών ύδάτων τού Νείλου: || έμμένω, έπιμένω εις τι: "Άλεξ.Ε.234 προσεδρεύειν τ'ω πόθω, Άριστλ.Πολιτ.1338β,25 αύτούς τούς Λάκωνας Ίσμεν, έως μέν αύτοί προσεδρεύον ταίς ύπονομίαις, ύπερέχοντα τών άλλων· || επιδίδωμαι εις τι μετά ζήλου, καταγινομαι εις τι μετά θέρμης: Άριστλ.Πολιτ.1337β,16, αύτ.1263α,2 μάλλον δ' επιδύσομαι ως πρός Ίδιον έκάστον προσεδρεύοντος, Πάπ. προσεδρεύειν εις τά μαθήματα· 2) κάθημαι πλησίον πόλεως τινος και πολιορκώ αύτήν, πολιορκώ, άποκίλωμαι, μτ. δοτ. τόπου: Πολύδ.8,9,11 προσεδρεύομαι ταίς Συρακούσαις· κ. έμπεροθ.· Διών Κ.37,39 πρός ταίς Φαισούλαις προσεδρεύοντες· 3) άνομένω, περιμένω: Πάπ. προσήδρευσα έφ' ήμερας δύο ένδειχόμενός σε: || Ιδ. πορευρίσσομαι, έν τ'ω δικαστηρίω: Πάπ. παρ[ε]ί-ναι και προσεδρεύειν τ'ω θημάτι· || φοιτώ, σιγνάζω κανονικώς εις δικαστήριον, όθ. ύπηρετώ ώς γραφεύς δικαστηρίου: Πάπ. προσεδρεύειν τ'ω δικαστηρίω, αύτ. προσεδρεύομαι σου τ'ω δικαστηρίω· 4) είμαι έν ύπηρεσίω, ύπηρετώ, εργάζομαι ώς ύπηρετής: Δημ.313 τ'ω πατρι

τῶ διδασκαλεῖν προσεδρεύων, τὸ μέλαν τριβῶν καὶ τὰ βάθρα απογγίζων ὄμ. ἐπὶ ὑπνέτω, θεράπωντος: Πλάτ. παραμένειν . . . καὶ προσεδρεύειν ἥ ὄμ. ἐπὶ μαθητευομένου: Πλάτ. προσεδρεύειν τῶ διδασκάλῳ 5) ρηματ. προσεδρεία, προσεδρευτικός.

προσεδρία (ἡ) ἄ. προσεδρεία βλλ.

προσεδρικός γλῶσσα. σπαυδαίως, προθύμως, ἐπιμελῶς, φιλοπόνητος.

προσέδρος-ον (ἔβρα) κ. νεώτ. ὁ καθήμενος πλησίον τῆς, ὁ πρακτικῶν ὁ παρκαθημένος, ὁ πρέσβος ἤα. ἐπρόεδρος παρακαθημένος, σχολάζων: Δίων Κ 57,7 ἔλεγεν ὅσα ἐδόκει αὐτῷ ὡς πρέσδρος ἰεῖκ. ἀντὶ πρέσδρος, ἀλλὰ ἀναγν. πρέσδρος: ἥ νεώτ. μ. ἐν τῇ φρ. πρέσδρος ὑπουργοῦ βαθμῶς ἀνωτάτων διπλωματικῶν ὑπαλλήλων ἥ μτφ. ἐν Σοφ. Τρ. 794

ἕκ προσέδρου λιγνός (Βερνορδ. Γρη. ἐτοῦ προσκειμένου [καὶ περιεχόμενου] καπιού ἐκ τῆς θυσίας): 2) ἤα. ὁ συνεχῶς, ἀδιάλειπτως συνεχῶς, φοιτῶν που.

προσεθίζω ἐθίζω, συνηθίζω τινά εἰς τι: Ξεν. Ἀπολ. 25 τούς νεούς. . . καρτεία καὶ εὐτελείαν προσεθίζων ὄμ. μτ. αἰτ. κ. ἀπαρφ.: αὐτ. ΚΠ 8,136 δίφρος δούσασθαι φέρον . . . προσεθίζει τοὺς κοινῶνας αὐτ. Ἰνπαρ. 1,17, Γαλ. 16,142 τὸ παθ. συνηθίζω ἐμαυτὸν εἰς τι: Ξεν. Λακ. 2,4 ἐνὶ ἱματίῳ δι' ἔτους προσεθίζεσθαι, Αἰλ. Τακτ. 35,6 ὄμ. μτ. ἀπαρφ.: Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 17 δοκῶ μοι κατὰ σμικρὸν προσεθίζόμενος ἀντίον ὄραν 2) ρηματ. π. προσεθισμός.

προσεθισμός (ὁ) [προσεθίζω] γλῶσσα. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ προσεθίζεσθαι βλλ.

προσειδέαι ἀπαρφ. τοῦ πρόσαιδα βλλ.

προσειδής-ους-ες ἰεθδομοί μτγ. ὁ ὁμοιάζων πρὸς τινα, ὁ ὁμοίος τῆ: Νικάν. 74,3 ὡχρὸν τε χροσφ τε φῆν εἰς ὡπα προσαιδέ.

προσέθου β' ἐν. μέσ. ἀορ. β' τοῦ προσέθην βλλ.

προσει β' ἐν. ἐνεστ. τοῦ πρόσαιμι βλλ.

προσειδων, ἀπαρφ. προσείδεις, μτγ. προσιδῶν, ἀορ. β' ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρ. ἀνθ' αὐλαβδαιεῖται ὁ ἐνεστ. προσορῶ, βλέπω πρὸς τινα ἢ πρὸς τι, προσαιεῖται, κοιτάζω πρὸς τι: Ἡσίοδ. ἀ. 93,2 Σοφ. 67 προσιδεῖν φάος ἄλλῳ, Ἡρ. 1,129 ὁ δὲ μιν προσιδῶν ἀνεγρέτο, Αἰσχ. Πρ. 553 ἔμαθον τῶδε σὰς προσιδούσ' ὁλόας τύχας, Σοφ. Οἱ 137,2 οὐκ οἶδ' ὁμοισιν ποιοῖς βέβηλιν πατέρα ποτ' ἂν προσεῖδον εἰς Ἄδου μαλόν ἥ τὸ μέγ. προσιδέσθαι ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : Ὁδ. Ν 155 ὁπότε κεν δῆ πάντες ἔλαυνομένην προσιδῶνται ἰδ. γρ. ἀντὶ προΐδωνται, Ἡσίοδ. Α 386 χολοπέος προσιδέσθαι κάρπος ἰδ. γρ. ἀντὶ προΐδωνται, Πίνδ. Π 1,26 τέρας. . . θαυμάσιον προσιδέσθαι, Αἰσχ. Πέρσ. 48 φοβεράν ὄφιν προσιδέσθαι, αὐτ. 694 σέθοροι μὲν προσιδέσθαι.

προσειδω ἐν χρ. μ. τὸ μέγ. προσαιδέω εἶμαι ὁμοῖος πρὸς τινα, ὁμοιάζω τινι: Αἰσχ. Κο. 178 μάλιστ' ἐκείνου βοστράχου προσεῖδαι ἰτὰ μάλιστα ὁμοιάζει μὲ τοὺς βοστράχους ἐκείνου.

προσεικά αἰτ. ἀντὶ προσεῖσκα βλλ.

προσεικάζω, μέλλ. προσεῖκασω, ἀορ. προσέκασα, ποιῶ, καθιστῶ τὸ ὁμοῖον, ἀφομοίω, ἐξομοιάω, μτ. δ. αἰτ.: Πλάτ. Τιμ. 40Α τοῦ . . . θείου τὴν πλειστον ἰδέαν ἐκ κυρῶς ἀπειργάσσει, τὴ δὲ παντὶ προσεῖκάζω εὐκυκλον ἐποίη, Ξεν. Ἀπομ. 3,10,8 δεῖ . . . τὸν ἀνδριαντοσίαν τὰ ἔργα τῆς φυγῆς τῶ εἶδει προσεῖκάζειν τὸ μέγ. προσεῖκάζομαι εἶμαι ὁμοῖος πρὸς τινα, ὁμοιάζω τινι, μτ. δ. αἰτ.: Αἰσχ. 3,247 ἐστὶ δὲ σνιδεὸς μὴ τοῖς προγόνους ἴμας, ἀλλὰ τῇ Δημοσθένειαν ἀναγρῆ προσεῖκασθῆναι 2) μτφ. συγκρίνω, παροδῶλλω τινά ὁρῶν τι, θεωρῶ τὸ ὁμοῖον πρὸς τι

ἄλλο, παρομοιάζω, μτ. δ. αἰτ.: Αἰσχ. Ἐπι. 431, αὐτ. Ἀγ. 1131 κακῶ δέ τῳ προσεῖκάζω τῶδε Ἰβερνορδ. Γρη. κύρι, τὰ παρομοιά πρὸς τὸ κακόν, τ. ἔ. ἐν ταῦτοῖς ὕποθεσις ἰσολοανθάνου τὴ κακόν, Εὐρ. Ἡλ. 559, Πλάτ. Πολ. 473C ὁ τῷ μεγίστῳ προσεῖκάζομεν κύματι ἰδ. γρ. ἀντὶ προΐδωνται, τεκμηριοῦσι τὴ διὰ συγκρίσεως, παροδῶλλος: Αἰσχ. Ἀγ. 163 οὐκ ἔγω προσεῖκάζω πόντ' ἐπίσταθμῶντος πλῆθιν ἰδ. γρ. Πλούτ. Νόμ. 15 οὐκ τὰ μὲν ἄλλα Σωτῆρων ἐν τῇ Πανὸν γένει προσεῖκάζοσι 4) εἰκάζω, συμπεριλάω τὸ προσεῖ, προσέθετος: Στράβ. 3,5,8 δῆλον ἐξ ὧν καὶ προσεῖκάζει γίνεσθαι τὰς μωσιεύς.

προσεικέλος π-ον ὁ κατὰ τι, ὁ ὄλιγον τι, ὁ κάπως ὄριστος, ὁ παρόμοιος, ὁ παρεμφερής, μτ. δ. αἰτ.: Ἡρ. 2,12 τῇ Ἀραβίῃ . . . εὐσθὶ τῶν Αἰγυπτῶν προσεῖκῆλον, αὐτ. 3,110 θηρία πτερωτά, τῆσι युκτερισι προσεῖκελα, αὐτ. 4,177 γαῖκότητα δὲ τῷ φαινίκοι τῷ καρπῷ προσεῖκελος [κατὰ τὴν γαῖκότητα, Ἀγαθολ. π. Ἀθῶν. 14,650Α τὴν σάρκα . . . ταύτη προσεῖκελον.

προσεικῆαι αἰτ. ἀπαρφ. τοῦ προσεῖσκα βλλ.: Ἀριστ. Φ. Ἐκκ. 1161 μὴ δὲ . . . εἰσῆραι τὸν τρόπον προσεῖκῆαι.

προσεικέλος-ους-ες μτγ. ὁ προσεῖκελος βλλ. Νικ. Θερ. 292 2) γλῶσσα. ὁ κολακευτικός, ὁ θαυματολόγος.

προσεικονογρῶφῶ-ῶ μσν. περιγράφω δι εἰκόνα προσεῖ.

προσειλίω-ατος [τὸ] [προσειλίω] τὸ δὲ οὐ περικάλυπτα τίς τι, τὸ περιτλάσσομενον περὶ τι, τὸ περικάλυμμα, τὸ περιτύλιγμα: Κρέτ. προσεῖλημα κέφαλης ἰτὸ σαρίν, τὸ τυορβάνι.

προσειλήφα παρακ. τοῦ προσολυθῶν βλλ.

προσειλήφα παρακ. τοῦ προσολαγῶν βλλ.

προσειλοσ-ον ἰεθλ. ὁ προσήλιος, ὁ ἐκτεθειμένος εἰς τὰς ἡλιακὰς ἀκτίνας, ὁ εὐήλιος, ὁ προσηλιακός, ὁ θερμός: Φῶτ. 458,21 ἐπρόσειλος, πρὸς τὴν τοῦ ἡλίου ἀσθῆν ἔστρουμένος: Αἰσχ. Πρ. 451 κοῦτε πλινθυεῖς ἄδομος προσεῖλοσ ἦσαν, Εὐπ. 378 προσειλοσ ἀλλῆ, Θεόδωρ. Φ. Αἰτ. 1,13,11 τόποι εὐσεκεῖται καὶ προσειλοσ, Πλούτ. Ἡθ. 649C, Φιλῶστρ. Ἀπολλ. 2,18 τὰ πρόσειλα, αὐτ. Γυμν. 58 ἡλιοσθῆιον πρόσειλοσ.

προσειλό-ῶ κ. ἐπ. προπειλιέω ἀναγκάζω τινά νά τραπῆ πρὸς τι, συνισθῶ, συνελθῶ, διώκω τινά πρὸς τὸ μέρος ἤα. ἐπροπειλιεῖν ἐγκλίβειν: Ἡλ. Κ 347 αἰὲ μὲν ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ προπειλιεῖν ἰσὶν τὸν στρέφωμενον ἀπὸ τοῦ στρατοῦ πρὸς τὰ πλοῖα, Εὐρ. Ἐλ. 445 ἄ μὴ προσεῖλει χεῖρα μὴδ' ὠθεῖ βίαι: ἥ τὸ παθ. περικλιεῖται, περιορῖζομαι: Σέξτ. Ἐπιμ. Μαθ. 9,4 τοῖς κατὰ μέρος προσεῖλαισθαι.

πρόσκιμ [ἡ] [εἶμι], ἀπαρφ. προσειάν, ἐν χρ. π. τοῖς Ἀττικῶς ὡς μέλλ. τοῦ προσέρχομαι κ. τὸ προσεῖν ὡς παρσ., πορεύομαι, ὑπάγω, ἡγαγῶν πρὸς τινα τόπον, προσέρχομαι, πλησιάζω σου, ἐν χρ. ἀπολ. π. Ὁμ. κ. Ἡσίοδ. κατὰ δ. αἰτ. τῆς μτγ.: Ἡ. Ε 682 χάρη δ' ἄρα οἱ προσείντι, αὐτ. Η 308 ὡς εἶδον ζῶν . . . προσειάν, Εὐρ. Ὀρ. 149 πρόσσιτ' ἀτρεμὰς Θεουκ. 4,47 ἐπατάχον τῆς ὀδοῦ τοὺς σχολαίτερον προσειάντας ἰδ. γρ. προΐδωνται, Ξεν. Ἀν. 1,8,11 βραδέως προσησαν ὄμ. μτ. αἰτ. τόπου: Αἰσχ. Εὐμ. 242 πρόσκιμι δῶμα, Εὐρ. Κύκλ. 40 Ἀλθαῖας δόμουσ προσεῖτ' αἰδοῖται βαρβῆτων σαυλοσύνων ὄμ. μτ. κατηγορημ. μτγ.: Πλάτ. ὁ εἶμαι πρόσκιμι ἐκδικάσαν αὐτὸν ὄμ. κ. μτ. πρὸθ. συντασσομένω μ. αἰτ. εἰς, πρὸς τινι: Ἡρ. 8,52 προσειάντων τῶν βαρβάρων πρὸς τὰς πόλεις Σοφ. Ἡλ. 437 εἰς εὐάνην πατρός τοῦτων πρόσσιμι μὴδὲν, Πλάτ. Πολ. 620D προσειάν

πρός τήν Λάχευν, Ξεν.Ελλ.7,515 προσέντες εἰς τήν Μαντινείαν, Αἰσχ.1,177 ἐπειδὴν πρὸς τὴν δικάστηριαν ἢ πλησιάζω σπουδαῖον, σημαντικόν τι πρόσωπον, ἀπολ.: Θουκ.1,130 τῷ ὄργῳ οὕτω καλεῖται ἐχρίτο ἐς πάντας ὁμίλους ὡστε μὴδὲνα δύνασθαι προείπειν ἢ ὄμ. μ. dot. προσ. ὄψαμι εἰς τιν, πλησιάζω τινά: Ἡρ.1,62 δε ὁ προαῖων χρᾶ ἐν ἐξαίρετω τῶν ταῦδε λέγων, Ξεν.Απομ.1,247 Σωκράτει μὴ οὐκείτη προσέσαν, αὐτ.Συμπ.4,38 εἰς τὸν προσέλωτο ὑπερασπίζονται μὴ διὰ τὸ μὴδὲνα ἄλλων αὐτάς ἐθέλειν προείπειν ἰσθλ. γυναιξίν, ἐπειδὴ δὲν θέλει κανεῖς ἄλλως τὰ τὸς πλησιάζω ἐρωτικῶς: ὄμ.ἀπολ.: Ὀκελλ.41: ἢ προσέρχομαι τινὶ ὡς βοηθός, μτ. dot.: Πάπ. διὰ προσέτω σοί: 2) ἐν ἐγχορικῇ σημα. ἐπιτίθειν τινι, προσβάλλω τινά, μτ. dot.: Ἡαιόδ.Ἐργ.353 τὸν φιλέοντα φιλεῖν, κατ' ὄμ. προσέντι προσημν ἐπιβλ. Σχολ.Ὀδ.Α.406, Ἄπολλ.Σοφ.λεξ.Ὀμ. ἐν λ. ἐνοῖμι, Ξεν.ΚΠ.2,4,12 ἄκουε τοὺς πολέμιους προσέντας ἡμῖν, αὐτ. Ἄντ.7,6,24 προσήτε τῷ πόλει [ισθλ. ἀντὶ τὴν πόλιν] ὄμ. ἐμπροθ. [πρός, ἐπί τινι]: Ἡρ.9,100 προσήσαν πρὸς τοὺς βαρβάρους, Ξεν.ΚΠ.7,1,24 προσέσαν τρεῖς φάλαγγες ἐπὶ τῷ .. στρατεύματι: 3) πορεύομαι, ὄψαμι, πλησιάζω, μὴ τὸ μέρος τινος ἐν πόλει: Θουκ.4,85 ἥσαντι ἐμοὶ πρόσεισι, αὐτ.1,39: 4) προσέρχομαι, ἐμφανίζομαι, παρουσιάζομαι, ἰδ. ἴνα ὁμιλῶ, μτ. dot.: Ξεν.Απομ.3,7) ἄκοντονα δὲ προσένοι τῷ δαμῷ, Δημ.346 τοῦτων .. παρὰ τὸ φήματα πεπραθεμῶτων, προσήσαν τῷ βουλό, Πολυδ.4,34,5 παρασιτικά προσήσαν τοῖς ἐφόροις, Πλούτ.Ἠθ.1033P προσήσαν τῷ πολιτείῳ ὄμ. μτ. τῆς πρὸς κ. αἰτ.: Θουκ.1,90 ἐς τὴν Λακεδαιμόνα ἐλθὼν αὐτὸς προσήει πρὸς τὰς ἀρχάς, Ξεν.Αβ.3,3 προσένοι πρὸς βουλήν ἢ δῆμον, Αἰσχ.1,165 οὐκ ἂν ἰδιώτης ἄλλα τὰ κοινὰ προσηύκων, αὐτ.3,217: 5) ἀπολ. προσήνω ὄψαμι ὁμιλῶσι: Ἄνδρ.Κ.111 προσήει ὁ βασιλεὺς περὶ τῶν γεγενημένων Ἐλευσίν: 6) ἐπί πρᾶγι, προστίθειμι, προσγίνομαι, μτ. dot.: Αἰσχ. Ἄγ.817 τῷ δ' ἐναντίω κούτη ἐλίης προσήει χειρὸς ὄμ. πληρουμένη, Ἀριστ.Ζ.723α, ἢ σάρκας ἐκ τῆς τροφῆς προσένοι τὰς σαρξί: 6) ἐπί χρόνῳ, ἐπιχειροῖμι, ἐπέρχομαι, πλησιάζω, ἐγγίζω: Ἡρ.4,30 ἐπέσω προσή ἢ ὄρη κυλοκοσθαί τὰς Ἰππους ἰδ. γρ. προσή, αὐτ.2,41 ἐπέσαν .. προσή ὁ τεταγμένῳ χρόνῳ, Πλάτ.Φαιδ.103D προσίνοντος τὸ θερμό, Ξεν.ΚΠ.3,2,25 ἐπέσαν δ' ἐσπέρο προσήει, αὐτ.Απομ.4,3,14 προσήεντων οὕτων αἰσθανόμεθα [τῶν ἀνεύμων]: 7) ἐπί χρημάτων, προσδόνω κτ., εἰσέρχομαι, εἰσάγωμαι σου ὡς ἐσάδων, εἰσπράττομαι: Ἡρ.3,89, αὐτ.91 δα' Ἀλιγᾶπτου .. ἐπακόσθια προσήτα τάλαντα, Ἀριστ. Πρ.657 τὸν φόρον ἡμῖν ἀπὸ τῶν πόλεων συλλεθῶν τὸν προσήοντα, αὐτ.Ἐκκ.1,712, Θουκ.2,13 προσήοντων .. ἐξακόσθων τάλαντων, Λυσ.30,19 δαπανᾶν ἐκ τῶν προσήοντων χρημάτων, Ξεν. Πρ.41, Ἐπιγρ. τὸν τε ὄντων χρημάτων καὶ τῶν προσήοντων τοῖς θεοῖς ἢ τὸ οὐδ. μτ. κτ. κληθ. τὰ προσήοντα αἰ δημόσια πρόσδοσι: Ἀριστ. Σφ.664 οὐδ' ἡ δεκάτη τῶν προσήοντων ἡμῖν ἀρ' ἐγίνετο ὁ μισθός, Λυσ.21,13 τὰ προσήοντα τῷ πόλει ὡς ὀλίγα ἐστί.

πρόσωπι (2) [εἰμί], ἀπαφρ. προσένοι, προστίθειμι τινι, μτ. dot.: Ἡρ.2,99 προσέται δὲ αὐτοῖσι τ' καὶ τῆς ἡμῆς δόξας, αὐτ.7,173 καὶ σφι προσήν ἢ τῶν Θεοσαλῶν Ἰππος, Πλάτ.Πολ.437B ἐάν .. θερησίω τῷ δίφῳ προσή: ἢ προσπέφυκα, προσουδάρω, συνηυάρω τινί, ἀνήκω εἰς τιν, μ. dot.: Σοφ.Α.1,521 ἀνδρὶ τὸν χρεῶν μνήμη προσένοι, αὐτ.Ἠλ.654, Εὐρ.Φοῖν.529 οὐχ ἄπαντα τῷ γῆρ κακὰ .. πρόσσετιν, Ἀριστ.Νεφ.588, Ξεν.

Ἄπομ.1,210 τῷ .. βίᾳ πρόσσειν ἐχθροὶ καὶ κινδύνοι, Ἰσοκρ.12,115 τῶν ἀγαθῶν οὐτε τῶν κακῶν τῶν προσόντων ἐκαστέρᾳ τῶν δυνάμεων, Δημ. 318 ὡς ἐάν πρῶτέρως τις εἴη τὰ προσόνθ' ἐαυτῷ περὶ ἄλλου [τὰς ἰδίας ἰδιότητας, τὰ ἀνήκοντα εἰς τὸν ἑαυτὸν τοῦ], Πλάτ. Βαρῶν τεύεσθαι τῶν προσόντων μοι δικαίων κ. ἀπολ.: Πλάτ.Μενξ.234C καὶ τὰ προσόντα καὶ τὰ μὴ περὶ ἐκαστοῦ λέγοντες ὄμ. κ. μτ. ἀπαφρ.: αὐτ.Θεαιτ.150 αὐ .. πρόσσειν γυναιξίν .. εἰδῶλα τικτεῖν [αἰ γυναικεῖς δὲν ἔχουσι τὸ προσόν]: 2) ἀπολ. ἐπιχειροῖμι, εἰμοὶ παρῶν, πλησίων προσέει: Αἰσχ.Ἄγ.553 τὰ δ' αὐτε χέρω .. προσήν πλέον αὐτοῦ, Σοφ. Φιλ.129 ἔαν ἀγνοῖαι προσή, αὐτ.Ἄντ.720 γυνώμι .. εἰ τις κἀν' ἐμοῦ .. πρόσσει, αὐτ.Τρ.251, Ἀριστ.Ὀρν.1315 τυχὴ μόνον προσέει, Ξεν.Ελλ.3,1,28 ἂν δὲ τι προσεργασμέθα, καὶ ταῦτα προσέσται [καὶ ταῦτα θὰ εἶναι ἰδικὰ μοι], Δημ.17 πρόσσεθ' ἢ ὄβρις καὶ ἐθ' ἢ τῶν πραγμάτων αἰσχύν, αὐτ.571 κατεχειροτονήσατε μὲν διὰ ταῦτα, καὶ οὐδ' ὅποιον ἄλλο προσήνικα οὐτε ὑψηρὴ τίποτε ἄλλοι, αὐτ.949 δοῦναι .. τὰς τριαχίλιας καὶ τὸ προσόν [τὸν περὶσσοῦμαι]: 3) κείμαι, εὐρίσχομαι πλησίων τινός, παρὰ κείμαι: Ἐπιγρ. ἐπὶ πῶς τὸ οἰκίε μὴ πᾶσαι [πρόσεισι], Πάπ. οἰκίας καὶ τῆς προσήουσης αὐλῆς, αὐτ. τὸ ἱερὸν καὶ τὰ προσήοντα αὐτῶν ταμεια, αὐτ. ἡ προσήουσα τῷ οἰκίᾳ παραδουρίε.

προσειέειν κ. ἐπ. προσέειπον κ. ποτιέειποι Ἰλ.Χ.329, ἀφρ. β' τῶν ρ. προσεγορεύω, προσφωνῶ, προσλέγω, πρόσφημι, ἀπ. ἀφρ. προσέειπα, -ας [Εὐρ.Μήδ.895, αὐτ.Κύκλ.101, Ξεν.Ἰέρ.8,3, ὁμιλῶ πρὸς τιν, ὄψαμι, τὸν λόγον πρὸς τιν, προσφωνῶ, προσεγορεύω τινά, μτ. αἰτ.: Ἰλ.Α.105 Κάλχαντα πρῶτιστα κἀκ' ὀσσάμενος προσέειπον, Ὀδ.Δ.375, Ἡαιόδ.Θ.749 ἀλλάλας προσέειπον, Πινδ.1,56 παῖδος προσεειπεν, Αἰσχ.Ἄγ.811, αὐτ.785 βουλιε, .. πῶς εὐ προσέειπας, Σοφ.Α.1,538 δὲ μοι προσέειπεν αὐτῶν, Πλάτ.Γοργ.467B ἴνα προσέειπες σε κατὰ σε ἰδὴ ἢ σέ προσεγορεύωσιν κατὰ τὸν ἰδικόν σου τρόπον, Ξεν.Ἰέρ.8,3 προσειπάτω τινά φιλικῶς δ' τε ἀρχῶν καὶ ὁ ἰδιώτης ὄμ. μτ. διπλῆς αἰτ.: Ἰλ.Ε.632 τὸν καὶ .. πρὸς ὄψον ἔειπεν [προσηγορεύσειν, Εὐρ.Ἡρακλ.573, Ἀριστ.Φιλ.520 τὴν προσέειπες σ' ἑσας; ὄμ. κ. ἀπολ.: Ἐπιγρ. καλὸς μὲν ἰδῶν, τερπνὸς δὲ προσέειπεν] 2) προσεγορεύω τινά ὡς τιοῦτον ἢ τιοῦτον, προσφωνῶ τινά ὡς τ' Ἡσ. ἐπρόσειε: ἀσποσιν, προσεγορεύωσιν. προσκίνομαι: Πλάτ.Πολ.463C νομῖσαι τινά ἢ προσεπειν ὡς ἀλλότριον, Πλούτ. Γάβ.5 πάντες αὐτῶν ὁμοφώνως αὐτοκράτορα προσέειπον [τὸν ἐξαίρετοσαν ὡς αὐτοκράτορα]: ἢ προσέειπον τινά χαιρέιν προσεγορεύω τινά διὰ τοῦ χαιρέιν, χαρτεῖναι τινά: Εὐρ.Κύκλ.101 χαιρέιν προσέειπα .. τὸν γερατόσαν, Ξεν.Απομ.3,13,1 προσέειπον τινά χαιρέιν οὐκ ἀντιπροσεκρήθη: 3) διδῶμι τινι ὄνομα τῆ, κολῶ, ὀνομάζω: Αἰσχ.Χο.997 τὴν νιν προσεῖπὸν καὶ τυχούμ' ἐν ἀντοχῶν, Σοφ.ΟΤ.1072 ταῦτο .. σ' ἔγω μόνον προσέειπον, Πλάτ.Θεαιτ.148D πολλὰς ἐπιστήμας ἐνὶ λόγῳ προσέειπον, Δημ.232 τ' σ' εἰπὼν ὀρθῶς προσέειπας, αὐτ.1351 προσεποσασ δ' αὐτὰς ὀνόμασι θυγατέρας: 4) λέγω τῇ ἐπὶ πλέον, λέγων προσέειπον τῇ, προσθέτω: Πλάτ.Σοφ.250B ὡς ὅπ' ἐκείνου τῆν τε στάσιον καὶ τὴν κινῆσιν περιεχομένην .. οὕτως εἶναι προσέειπες ἀμφοτέρω **προσειρομαι** Ἡσ. μέσ. ἐν τῷ μέλλ. προσεήρομαι ἐρωτῶ προσέει.

προσειρῶ λέξ. προσαρμόζω, προσάπτω, προσορτίζω, συνδέω τῇ μετὰ τινος: Φώτ., Σουίδ. **προσειράγω** μτγ. εἰσάγω τὴν προσέει, προσθέτω τὴν πρὸς τοῦσιν: Ἰώσ.Π.5,1,3 προσειράγω τινά

εαυτῷ τύραννον, Διογ.Λ9,88· κ. παθ. : Γαλ.9,432· || τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : Ὑπόθ.Δημ.46 τῶν φθασάντων τιν' ἐπικατασκευάζεται, καὶ ἕτερα προσεαίγεται.

προσεκτιχμοα εἰσοδχμοα τὴ προσετὶ, παραδχμοα τὴ προσθῆτως : Πάπ.προσεκτιδχθεα εἰς τὴν μίσθων ἀράδωσ α'.

προσεκτιχμοα μτν. εἰσοδχμοα, ἐμβάινω που προσετὶ : Σιμλκ.Κατ.156,29. Πάπ.

προσεκτιχορά-έω βολθῶ τὴν προσετὶ πρὸς ἀπόκτηση, προμῆθειαν πράγματός τπος : Ἰσαϊ. ἀπ.δδ προσεκτιχορήσει ἀργυρίου.

προσεκτιχνω μτν. εἰσκρίνω, εἰσάγω τὴ προσετὶ κ. ἰδ. ἐντόσ δοχεῖοι : Ἡρων Πνευμ.1 Προοίμ. πολὺ προσεκτιχνεῖ πνεύμα : τὸ παθ. εἰσοδχμοα προσετὶ : αὐτ.

προσεκτιχσμοσ (ἰ) ὁ ἐκτακτὸς εἰσοδχσμοσ, ὁ πρόσθετος ἔρανος, αυσεφάμοσ : Ἐπιγρ. ποιηθεα προσεκτιχσμοσ ἐκ τῶν ἰδίων.

προσεκτιμνω ἐκκλ. εἰσεμνω τὴ προσετὶ, ἀποστῆλλω τὴ ἐντόσ προσετὶ : Ἰω.Χρυσ.5,928,21.

προσεκτιπράσσω μτν. εἰσπράττω τὴ προσετὶ, συνάδω, ἀπατῶ τὴ πρὸς τούτοις : Ἐπιγρ. ὄμ. μτ. διπλῆσ αἰ. : Πλούτ. Αλκ.8 ἄλλα πάλιν δέκα προσεκτιπράξει τὸν Ἀκκιδιῶδη (τάλαντα), Θερμιστ. Λόγ.β,116D, Πάπ.· κ. παθ. : Πάπ. ἐάν δέ τινες ἀνάγνωση, τοῦ τὸ ἐλαῖον στερεῶσθωσαν καὶ προσεκτιπρασῶσθωσαν τοῦ μετρητοῦ δραχμῆσ ρ.

προσεκτιφῆρω αυσεφῆρω τὴ προσετὶ, προσετὶ τὴ πρὸς τούτοις : Ἐρμει.1ατ.2 οὐδὲ τοῖσ αἰτουμένησ ἐν πρυσταῖω ἔξωθεν προσεκτιφῆρει τὴ βρώσιμον ἔξεστι, Φιλ.2,596 τὰσ ἀσάσασ ὄλασ προσεκτιφῆρει, λογγίν.15,9· || τὸ μέσ. προσεκτιφῆρομαι ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : Ἐπιγρ. 2) πρστεινω τὴ προσετὶ πρὸς ἐκλογῆν : Ἐπιγρ. 3) ρηματ.π. προσεκτιφορά.

προσεκτιφορά (ἦ) (προσεκτιφῆρω) μτν. τὸ προσεκτιφῆρει, ἡ πρόσθετος εἰσφορά, εἰδ. ἡ προσθῆ- κὴ εἰς τὴν. Ἰστορίαν : Ἰώσ.Α1 17,7.

προσεκτι σείω, κινῶ τὴ ἐμπροσθεν τινος (ἀπειλητικῶσ) : Εὐρ. Ἡρ.128 τί με προσεκτινω χεῖρα σημαίνει φόνον ; αὐτ.Βάμχ.930· || κρῶτὸ τὸ καὶ σείω αὐτὸ ἐμπροσθεν τινος : Πλάτ.Φαιδ.230 Π ὡσπερ γὰρ αἱ τὰ κινεῖντα ἄνεματα θαλλῶν ἦ τὴν κερῶν προσεκτινωσ ἄγουσι, Αἰλ.Ζ11,29

προσεκτινω θῆρατρα τοῖσ θρῖσι, αὐτ.Π1 12,23 προσεκτινω μυντὰ τὰ ἔξωτ. 2) μτν. : Αἰλ.Ζ1 17,22 προσεκτινω Σικεῖρνοσ, αὐτ.Ἐπιστ.16 προσεκτινω αὐλητρίδασ (παρουσιάζω αὐτάσ ὡσ ἔλεαρ) : || προσεκτινω φῶδον ἐπισείω τὸ ὡσ φῶθησαν : Θουκ.6,86 οὐκ ἄλλων τινὰ προσεκτινωσ φῶδον.

προσεκτιβάλλω ἐκβάλλω, ἀποβάλλω, ἐκδιώκω, ἀπορρίπτω τινὸ ἦ τὴ προσετὶ : Δημ.555 καὶ ταῦτ' ἐπράττε καὶ χρῆματ' ἀνήλασκε ἐπὶ τῷ μετ' ἐκείνω κἀμὲ προσεκτιβαλεῖν ἀδικωσ, Πλούτ.Πράκx. 14 φουεσάντεσ αὐτοῖ ἀρχαρχον ὄντα καὶ τὸν νεκρὸν προσεκτιβαλον· 2) αὐρω τὴ περατῆρω, ἐπιμυκῶν, ἐκτείνω τὴ πρὸς τὰ ἔξω προσετὶ : Στραβ.2,1,37 ἐκ Θεσφάκου προσεκτιβαλλον ἄλλην μῆχρι Αἰγυπτοῦ τοσοῦτον ἐπιλαμβάνουσαν πλάτωσ (γραμμῆν)· κ. παθ. : Γαλ.Χρ.Μορ.10,12, Κλεομῆδ.2,1· 3) ἀρχίχω, ἐπιχειρῶ καταμετρησιν, ἐν ἀναφ. πρὸς ἀστρονομικῶσ ὑπολογισμοῖσ : Ἡφιστ. Ἀστρ. ἐν Κατ. Ἀστρ.Κ 1,93.

προσεκτιβῶ μτν. κ. μων. ἐκβάδω, κραυγάζω συγχρόνωσ : Δίων Κ 44,20. Παυλ.Αλφ.3,15.

προσεκτιβῶ μτν. ἐκδῆρω τινὰ προσετὶ : Ποσειδ.26,14 καὶ προσεκτιβαρεῖσ ἀπαι ἰδιῶρθ. πρὸς ἐκδοραεῖσ.

προσεκτιβάσσω μτν. ἐπιτετ. τ. τοῦ προσεκτιβάσσω βλ.λ., διδῶσκα τινὰ τὸ ἀκρίδωσ προσετὶ : Ἰώσ.Α1 17,61 (ἰ.αρ.), Δίων Κ ἀπ.δδ.

προσεκτιδῶμι Ἐπιγρ. ἐκδιδῶμι, παραχωρῶ τὴ διὰ συμβολαίου προσετὶ· || εἰδ. διδῶμι τὴ ἐπὶ μισθῷ προσετὶ, ἐκμισθῶ τὴ προσετὶ : Ἐπιγρ.

προσεκτιδῶ ἐκδιῶ, ἀπογυμνῶ τινὰ προσετὶ : Σοφ.Κόλγ. κτ. Σχολ. Ἀπολλ.Ρ 3,1372 χαλκηκλάτοισ ἀδλοισι τὰ προσεκτιδῶ (ἀμφ.φ.ρ.).

προσεκτιδῶμι μτν. ἐκβίβω τὴ προσετὶ, πιέζω ἐξάγω τὴ πρὸς τούτοις : Γαλ.12,238.

προσεκτιθῶμι μτν. κῶμω τινὰ ἦ τὴν ἐκπῆδησ προσετὶ, ὀδ. ἐκβάλλω, κῶμω τὴ νὰ ἐκθῆ προσετὶ : Πλούτ.Ποτ.23,4 υἱὸν ἔχειν βουλομένησ, καὶ τὸ τῶν γυναικῶν γένωσ μισῶν, πέτρα τινὴ προσεκτιθῶρει ἐξέβαλε τὸν θωρὸν, τὸ σπῆρω πρὸς τὴ πέτρα.

προσεκτιθαίρω μτν. μέλλ. προσεκτιθαίρω, ἐκκαθαίρω τὴ περατῆρω, ἐκκαθῆρίω τὴ ἐπὶ πλέων : Ἐπίκ.Φύσ.11,13.

προσεκτικαίω μτν. ἐκκαίω, ἀνάπτω, ἀναφλέγω τὴ προσετὶ : Δίων Κ 62,17· 2) μτν. ἐξάπτω, διεκείρω, ἀνάδω τὴ προσετὶ : Φιλῶδ.Πορρ.210, Πλούτ. Κλεομ.2 προσεκτικαίω τὴν φιλοτιμίασ, αὐτ.Ἡθ. 60F (πινὸσ περὶ τοῦσ ἔρωτασ, . . προσεκτικαίουσιν, Πορρ. Ἀνοχ.2,41 προσεκτικῶσ τὰσ ἀπολήφεισ, Εὐσ.Ἐκκλ.1στ.5,16,4 προσεκτικαίουσιν αὐτῶν τὴν διάνοισιν· κ. παθ. : Σέξτ.Ἐρμ.Μοθ.11,179) ποιήσεσ ἀναγνῶντεσ προσεκτικαίωται· κ. μτ. δοτ. : Ἰώσ. Π1 3,9,6 προσεκτικαίωσαι ταῖσ κακοπραγίασ, Λόγγ.4,16 προσεκτικαίωτε τοῖσ γεγενημένοισ (παρ- ορησθεῖσ διὰ τὰ γενόμενα).

προσεκτικλύπτω μτν. ἐκκολύπτω, ἀποκαλύπτω, ἔρακεπῶσ τὴ προσετὶ : Στραβ.11,6,4 ἡ δὲ τῶν Ῥωμαίων ἐπικράτεια . . πλεῖστον τὴ προσεκτικλύπτει τῶν παραδεδομένων πρότερον.

προσεκτικμαίω κανοισομαι προσθῆτως : Πάπ. τὴν προσεκτιμεῖναι ἀγορῶν τοῦ οἴνω.

προσεκτικῶμι μτν. ἐκκόπτω, πλήττω ἀποκόπτω, ἐκβάλλω τὴ προσετὶ : Τέλ.59H καὶ τὰ ἄλλα (δένδρα) καὶ τὸν ἔτερον (ὀφθαλμοῖν) προσεκτικῶμι, Λιβάν. Ἐπιστ.1385,5 τὸν θράκοντα προσεκτικῶμι (ἰσφ.φ.ρ. ἀντὶ προσεκτικῶμι).

προσεκτικλαίω μτν. ἐκλαίω, τρίβω τὴ προσετὶ : Διοσκ.2,171. Γαλ.12,793.

προσεκτιλλῶ μτν. ἀφῆλκω, ἀποσῶ τὴ προσετὶ, ἐκβάλλω, ἀφαιρῶ τὴ προσθῆτως : Τέλ.60H καὶ τοῖσ ἄλλωσ (διδόντασ) προσεκτιλλῶμι, Φιλ.2,596 τόκουσ καὶ ἐπιτοκίασ προσεκτιλλῶμι. 2) μέσ. προσεκτιλλῶμαι ἐπῆλγω τὴ δι' ἐμαυτὸν προσετὶ : Πλούτ.δ.24,2 προσεκτιλλῶντασ ὅσ' αὐτοῖσ πάλιν αὐτοῖσ τοῖσ ἰσοῦσ οὐραγοῦσ.

προσεκτιπῶ-έω μων. ἐκπῆρω τινὰ προσετὶ, παρακῶ τινὰ θερμῶσ προσετὶ : Νικῆτ.Εὐγ.6, 530 τοκῶσ ἔδωκε καὶ προσεκτιπῶμαι.

προσεκτιλογίζομαι μτν. ἐκαλογίζομαι, ὑπολογίζω, λογαριάζω τὴ πρὸς τούτοις : Δίων Κ 68,7.

προσεκτιλοιδῶ-έω μτν. λοιδῶρω, ὑδρίκω, προσηλακίω, ἀισαῦρω τινὰ προσετὶ : Ἰώσ.Α1 13,13,5. **προσεκτιλλῶ** μτν. ἐκλάω, παραλόω, ἐξασπῶν, χαλρῶ τὴ ἐπὶ πλέων : Ἰώσ.Α1 15,7,1 προσεκτιλλῶσαι τὰ ἰσφ.φ.ρ. ἀντὶ προσεκτικῶσαι, Πλούτ.Ἡθ.143D, Ἀθῆν.2,45D μὴ προσεκτικῶσ τὸν στόμαχον.

προσεκτιλοίωμαι μτν. ἐκμαίνομαι, περιηπίτω εἰς μισῶν προσετὶ, γίνομαι προσετὶ μανιώδησ : Ἀρετ. Ὀξ.Νοῦσ.2,11 προσεκτιλοίωμαι τὴν γνώμη.

προσεκτιμνω κ. μων. ἐκπέμνω τινὰ προσετὶ, ἀποστῆλλω, ἐξασπῶσθῶ τινὰ πρὸς τούτοις : Ξεν. ΚΠ 5,3,24 πείσοσ τὸ ὄπισθοσ ἐδῶναντο προσεκτιμνωσιν, Πρῶδρ.Ρῶδ.2,2280.

προσεκτιπῶνῶμι μων. ἐκπῆνω τινὰ προσετὶ, ἀπλῶνω ἀνάλογω τὴ πρὸς τούτοις : Εὐστ. Ἀντιοχ. π. Θεοδ.Διακ.3. Φωθρίκ. Ἐπικ.β,18,17B.

προσεκτιπῶ μτν. πῶω τὴ ἐξ ἀοικλήρω ἐπὶ πλέων 2) ρηματ.π. προσεκτιπῶω : Πλούτ.Ἡθ.111C

προσκήλιπτος ἐπὶ τῶν νεύρων κ. σαρκῶν, ἐκπίπτω, καταπίπτω προσέτι, μαραινόμεναι, νεκρούμαι: ἴππ. Ἀγμ.27 τῶν νεύρων **προσκηκοσμένους** 2) μτφ. περιέχοντες εἰς τινα κατάστασιν, κωναντὸν που: Λογγίν.15,8 μὴ βιάσθαι τὸ πλάσμα καὶ εἰς πάν **προσκήλιπτον** τὸ ὄργανον.

προσκηλάττω μτγν. ἐκπλάτνω, διαπλατύνω περαιτέρω, διασπῆν ἐπὶ πλέον: Σωφ.1,103.

προσκηλήρῶ ὡς ἐπιηληρῶ ὅπῃ τινα γεμίζω, κλέω ἕνα ἄνθρωπον: Σωφ.1,128 2) συμπληρῶ τὴν προσέτι: Ἐπιγρ. **προσκηλήρου** τὸς τιμῆσεις lexiphrase cessans).

προσκηλήσω μαν. ἐκλήθισσα τινά προσέτι, ἐκφοβίζω τινά πρὸς τοῦτους: Ζώναρ.Χρον.2,85.

προσκηπνέω μτγν. κ. μον. ἐκπνέω προσέτι, ἐκβάλλω τὴν πνοὴν ἐκ τῶν ἀναπνευστικῶν μου ὀργάνων προσέτι: Χαύμν.Ν ἐν Ἄν.Βοασα.5,331 **προσκηπνεύσω** . . . τὸ πνεῦμα ἰθὺ ἀποθῶναι 2) ἐξατρίζομαι: Ζώσ. Ἀλγ.1731).

προσκηπνέω μτγν. ἐκπνέω, ἐξεργάζομαι, ἀποτελεῖω τὴν περὶ τὴν προσέτι: Κλήμ. Ἀλ.365 τοῦτοις ἔτερο **προσκηπνεῖν** ὅμ. κ. ὁσολ. ἰ αὐτ.371 τὸ προσκεννεῖν ζῆτοῦσα τὴν ἀλλήθειαν κ. παθ.: Πλούτ.Νικ.17 νόσον νοσῶν νεφρίτην, ἥς τὸ μὴ **προσκηπνέων** λέξιμα ποιεῖσθαι δίκαιόν ἐστι.

προσκηπορίζω μτγν. ἐκπορίζω τὴν προσέτι, προσημειώω, πορῆχω τινί τὴν προσέτι: Γαλ.10,433 χριστὸν τὴν **προσκηπορίζουσι**.

προσκηπῶμαι μτγν. ἐξανουῖμαι, ἀγοράζω τὴν προσέτι: Δίων Κ 49,14 **προσκηπῶμαι** χώρων.

προσκηπύρῶ ὡς μτγν. ἐκπυρῶ, ἀνάπτω, ἀναφλέγω τὴν προσέτι, ὀθ. μτφ. ἐξάπτω, διαιγεῖρω, ἀνάθη τινά προσέτι: Λουκ.16,15 ἰκανὸν δὲ καὶ τοῦτο βλάκα ἐραστὴν **προσκηπυρῶσαι**.

προσκηρίπτω μον. ἐκρίπτω, ἀπορίπτω τὴν προσέτι: Πρόδρ. Ἐπιστ. ἐν Iazeti.1 Misc.1,54.

προσκησπύω ὡς ἐκσπύω, ἀποσπῶ τὴν ἀνασπῶ, ἐξέλω κ. πρὸς τοῦτους, παθ.: Ἄριστ.Πρ.87α,38.

προσκητάπεινῶ ὡς μτγν. ταπεινῶ, ἐξευτελιζῶ τινά προσέτι: Πλούτ. ἠ8,814ε.

προσκητάρασσω μτγν. ἐκταράσσω, συνταράσσω ἐπὶ μύλλον: Πλούτ. ἠ8,463F, Δίων Κ 61,8 **προσκηταίω** μτγν. ἐκταίω τὴν περαιτέρω, ἐξαπλώ τὴν ἐπὶ πλέον, τὸ παθ.: Γαλ.2,367, αὐτ. ἰβ2,565.

προσκητίζω ἰδὴ μτγν. ἡ προσέτις κ. ὁ ἄνηκων τινί, μτ.δοτ.: Γρηγ.Ναζ.3,220λ φροντίδα τῶν ὑπὲρ γῆς αὐτῶ **κατὰ τὸ γένος προσκητίζω**.

προσκητίθηναι μτγν. ἐκτίθηναι τὴν δημοσίᾳ προσβέτως τὸ παθ.: Πάν. ἴ ἐθέτω, διηγοῦμαι τὴν προσέτι: Νικόμ.Γερ. Ἄρμον.11 **προσκητισοῦμεθα** τὴν τοῦ Πυθαγορικοῦ . . . κανόνος κατατομήν, ἴδουθ. Νικ. Ἀριστ.38P **προσκητιθεσθαι** τὴν.

προσκητικός ἡ ὄντι προσέτι κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τὴν ἔξω τὴν προσέτι, ὁ προσέχων: Ξεν. Ἄπομν.3,5,5 ὁ δὲ φόδος **προσκητικώτερος** τε καὶ . . . εὐτακτοτέρους ποιεῖ, Ἄριστ.Ρητ.1415α,36 **προσκητικός** ἀκρατής, Πλούτ. Β' Ὀμ.163 χρωμένον τῶν βλητόνων . . . τοῖς προσιμῶς, ὑπὲρ τοῦ **προσκητικώτερον** ἡ εὐνοστέρον ποιεῖν τὸν ἀκράτην. **προσκητικός** μαθητὴς - ἐπιστήμων - ἐργάτης ἴδουθ. ἠ8. «προσκητικώτερος» νηφολιώτερος ἴδουθ. νεώτ. κ. δημ. συνεκδ. ὁ συμεντικός, ὁ φρόνιμος: πολὺ **προσκητικός** παιδί 2) ἐπὶ λόγων κτῶν, ὁ ἔχων τὴν ἰκανότητα τὴν συγκριτῆ τὴν προσοχὴν τοῦ ἀκράτου: Ἐρμω.Εὐρ.3,2 **προσκητικός** λόγος 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ μετὰ προσοχῆς γινόμενος, ὁ κριθὴς: **προσκητική** καὶ ἐπιμελεσμένη ἐργασία, - **προσκητική** μελέτη, - **προσκητικὸς** πορίσματα.

προσκητικῶς ἑπιρρ., μτγν., μον. κ. νεώτ., δημ.-ά, συγκρ. **προσκητικώτερον** κ. ὑπερβ. **προσκητικώτατα**, **κατὰ** τρόπον **προσκητικόν**, μετὰ προ-

σοχῆς, ἐνδελεχῶς, ἐπιμελῶς: Φιλόδ.Ρητ.1,2508, Γαλ.4,445, Στουδ.Θεοδ.390C 2) τὸ συγκρ. **προσκητικώτερον**, δημ. -α περισσότερονον προσκλητικῶς, μετὰ μεγολοτήρας προφαλάξεως: Σωφ.1,55.

προσκητῖλλον ἐκτίλλω, μαδῶ προσέτι: Ἄριστ. Ὀρν.286 **προσκητῖλλουσι** αὐτοῦ τὰ πτερά.

προσκητινῶς, μέλλ. προσκίτω κ. προσκείσομαι ἰσάπ.1 ἐκτίνω, ἀποτίνω, προσέτι, εἰδ. πληρώνω τὴν ὡς ἀποζημιῶσαι ἢ πρόστιμον τῶν τοῦτοις: Πλάτ.Νόμ.934Α **δικῆν** . . . **ἐκαστος** . . . **προσκητισάτω**, Πλούτ.Φωκ.27 **χρήματα** τοῦ πολέμου καὶ **ζημίαν** **προσκητισάσιν**, αὐτ. Ἄρατ.54 χίλια **προσκητισίον** . . . **τάλαντα**, Χορῖκ.246B **προσκητινῶς** τοὺς τόκους Πάπ. **δαπανήματα** **προσκητινῶς**.

προσκητράφω ὡς μτγν. ἐκτραφῶ, διεκτραφῶ τὴν προσέτι, ποριστῶν τὴν ἐπὶ τὸ τραγιώτερον προσέτι: Ὡριπ.Κέλα.2,75(409).

προσκητράχηλιζω μτγν. ρίπτω τινά τὴν προσέτι ἀπὸ τοῦ τραχίλου πρὸς τὸ ἐμπρὸς, καταρρίπτω τινά προσέτι κατὰ κεφαλῆς, κ. γεν. καταρρίπτω, καταρρίπνιζω τινά προσέτι: Ἄρρ. Ἐπικτ.3,16 κ. παθ. ἐν χρ. μτφ. Σέξτ. Ἐμμ.Μαθ.11,179 εἰς πάθος **προσκητράχηλιζεσθαι**.

προσκητῶ ὡς μτγν. ἐκτυφῶ, καθιστῶ τινα ἐντέλως τυφλὸν πρὸς τοῦτους Πλούτ. ἠ8,176P.

προσκηφῆρω μτγν. συνεισφέρω, καταβάλλω συνεισφορῶν προσέτι: Πολυδ.3,27,8 **ἐκχωρεῖν** **Καρχηδονίους** **Ισάρδονος** καὶ **προσκηφῆγειν** ἄλλα χίλια . . . **τάλαντα** 2) ἐπὶ ὀρυμέων, διαπύω μεγάλῃ ἀπόστασιν: Χρῆστ. Στωκ.3,127.

προσκηφῶ ὡς μτγν. ἐκφοβῶ, τρομάζω τινά πρὸς τοῦτους: Δίων Κ 77,15 **προσκηφῶσας**.

προσκηφῶ ὡς μον. ἐκψύω, ψυφῶ τὴν πρὸς τὰ ἔξω πρὸς τοῦτους: Εὐστ.Παν.328,7 ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων **κρατήρησιν** **προσκηφῶσεν**.

προσκηφτεύω Ἐπιγρ. φυτεύω τὴν προσέτι.

προσκηχέω μτγν. ἐκχέω τὴν προσέτι, χύνω τὴν ἔξω πρὸς τοῦτους: ΠΔ' Ἐξ.29,16.

προσκηχλεύω ἐκχλεύω τινά προσέτι, ἐμπαιζῶ, περιγῶ τινά πρὸς τοῦτους: Δημ.703 ὀδριστηκῶς **προσκηχλεύωσας** ὑμᾶς φανίσεται.

προσκηλάσσει ἡ ἰγλωσσ. ἀντὶ προσέλασις βλ.λ.

προσκηλάσσει-εως ἰη προσελαύνω μτγν. τὸ ἐλαύνειν, τὸ ὀδηγεῖν πρὸς τὰ ἐμπρός: Πλούτ. ἠ8,866C **προσέλασις** τῶν ὄνων 2) ἐπίβησις, ἐφοδος, προσβολή: Δίων Κ 40,22 **προσέλασις** τῶν κοινοφθῶρων.

προσελαύνω, ὄπ.μ.ελλ. **προσελῶ** ἴΞεν.ΚΠ 6,218, ἀόρ. α' **προσῆλθα** (Θουκ.4,72), ἐλαύνω, ὠθῶ τινα ἢ τὴν πρὸς τὸ μέρος, ὀδηγῶ τινα ἢ τὴν εἰς τὴν: Πλούτ. ἠ8,755B **προσελαύνειν** τὸν ἴππον, Ἐπιγρ. ποτέλαντι βούν 1) προουθῶ, σπρώχνω τινά πρὸς τὴν: Διογ.Α 7,5 **προσελαύνειν** τινά **φιλοσοφίαν** 2) τὸ ποθ. προσελούμαι, στερεῖσθαι ἐπὶ τῶν: Πλούτ.Κράσος 25 **πόδας** **διαμωπῆ** **προσεληλαμένους** πρὸς τοῦδαφος 2) συνήθ. ἀμτδ. κτ. παρὰ βίαιον τῆς αἰτ. ἴππων, ὀχούμαι πρὸς τὴν ἴππων προχωρῶ πρὸς τὴν, ἐρχομαι, πλησιάζω ἐπιπνος πρὸς τὸ μέρος, ἐμπρ. ἰπρὸς τινῶν: ἠ8,7,208 ὡς δὲ **προσῆλασε** ὁ Ἰπνεύς πρὸς τὸ στρατόπεδον, Θουκ.4,72, Ξεν.ΚΠ 4,2,17 ὁ δὲ **προσελαύνει** πρὸς τοὺς Ἰγρκαίνους κ.μτ.δοτ.: αὐτ.1,4,23 **προσελαύνων** ἄλλῃλοις κ. ὁσολ.: α) **προσελαύνωντες** ἀντίθ. αἱ προσβέοντες (οἱ νεζοῖ): αὐτ. Ἄν.6,37 οἱ δὲ **προσβέοντες** καὶ **προσελαύνοντες** ἠκάντιζον ἴδουθ. ἠ8. κ. μτ.δοτ. τοῦ μέσου ἐπ' οὐ τὸς ὀχεῖται: ἠ8,9,44 **προσελάσας** ἴππων πρὸς τὰς φυλακὰς, Ξεν. Ἐλλ.4,5,7 ὅμ. ἐμπροθ. ἰπῆν τινά: αὐτ.ΚΠ 6,2,18 **καμήλα** εἰσὶν αὐτοῖς ἐπ' αὐτὴν **προσελαύνειν** 3) ὄμ. κτ. παρὰ βίαιον τῆς αἰτ. σπρωτόν, πλησιάζω: Ξεν. Ἄν.5,12 **Κόρος** δὲ ὄψεω ἦκεν, ἄλλ' ἔτι **προσελαυνε** ἴδουθ. κ. ἐπὶ χρόνον, ἐνίγξω.

έπικειμαι : Πάν. επί τὸν ἀει ἐξῆς ἅπαντα καὶ προσελαιώνοντα χρόνον 4) ρηματ. π. προσελασία, προσελασία.

προσλαφρώνω μγν. ἐλαφρώνω τινά περαιτέρω, καθιστῶ τινά ἐπὶ πλέον ἐλαφρόν : Φιλώστρ. Γυμν.55 τῷ ἄλτηρι τὸν πηδῶντα προσελαφρώνειν.

προσελαύσις-εις (ή) [προσερχομαι μγν., μον. κ. νεώ]. τὸ προσερχομαι, ἡ ἐλευσις, ἡ ἀφιξις πρὸς τινά, ἡ πρόσδοσις, ἡ προεγγύσις, ὁ ἐρχομὸς εἰς τὸ μέρος : *Αντικλήν. Ὀρειδ.6,33,4. Ίω.Χρυσ.5.518 τὸν καιρὸν τῆς προσελεύσεως . τὸν . . παθόν. Πρὸκλ.Παρμ.655S. Φιλόν. Ίω. Υπομν.ΖΓ 178,31. Γεω.9,4,4 προσλαμβάνει τὸ θερμὸν ἀπὸ τῆς ἡλιακῆς προσελεύσεως - ἡ προσελεύσις τὸν κληρωτῶν - τῶν ἐφεδρῶν || Ἐπιγρ. ἡ προσελεύσις τοῦ περιδόλου ἡ εἰσδοσις αὐτοῦ.

προσελνωταίος-αον κ. δωρ. ἀσέλματος ἄντι προσελνω βλ.λ. : Ἀμρ. Ἀδελφ.84,8.

προσεληνίς-ιδος (ή) Ἡσ. Ἡπροσεληνίδες αἱ Ἀρκαδικαὶ νύμφαι.

προσέληνος-ον [σελήνη] κ. μιν. ὁ πρὸ τῆς σελήνης, ὁ προγενέστερος, ὁ ἀρχαιότερος τῆς σελήνης, ὁ πρωτίτερος ἀπὸ τοῦ πεγυδίου, ἐπιωνυμία τῶν Ἀρκαδίων, οἱ τινες ἐθεώρουν ἑαυτοὺς ὡς προγενέστερος καὶ τῆς σελήνης : Ἰησους 2, Ἀριστ. ἀν.591, Πλούτ. Ἠθ.282Α, Σχολ. Ἀπολλ.Ρ 4,264, Ἐυστ. 300,24 Προσέληνοι, αἱ Ἀρκαδίες πρὸς προσελεύσεως 2) ὄρχ. λεξ. ὕδριατικὸς : ΕΜ 690,11 3) μιν. προσέληνοι ἡμέραι αἱ ἡμέραι πρὸ τῆς ἐμφάνσεως τῆς νέας σελήνης : Γεωμ.1,6,2 ταῖς προσεληνοῖς μόναις, τούτῃσι ταῖς πρώταις τρισίν ἡμέραις.

προσελίκος νεώτ. τ. τοῦ προσέλικ βλ.λ., ἄδρ. προσελέκωσι, παθ. ἄδρ. προσελέκωσθαι, ἔλκω, σύρω πρὸς ἑαυτὸν, τραβῶ μετὰ μέρος μου, ἐπισύρω, ἐφέλλω, ἐφελλάω, ἴδ. ἐν μφ. σμγ. ἡ προσελέκωσι τὴν προσοχήν του - τὸ ἐνδιαφέρον τῆς - τὴν ἐνοιάν του, - προσελέκωσθε ὁδοδοσί.

προσελέκω ἔλκω, σύρω τὸ πρὸς τὴ : Πίνδ.Ο 6,83 ἄ μ' ἐθέλοντα προσέλεκε καλλιπρόσιτα νηοῖς [πυθ.γρ.], Κωμ. Ἀδελφ.139 τὰ τόξα προσελέκωσι, Ἀριστ. Οὐρ.293α 27 πρὸς τινος . . δόξας αὐτῶν τὰ φαινόμενα προσελέκωσι || ἔλκω, σύρω πρὸς ἑαυτὸν, προσελέκω : Θεόγν.372 εἰς φιλότιτα . . προσελέκωμενος, Πλάτ.Πολ.439B αἱ χεῖρες τὸ τόξα ἀπωθῶνται τε καὶ προσελέκονται, Ἀθην.13, 600F δυναμένης . . διὰ τὴν ὀμίλιαν τούτοις ἐρατὰς προσελέκωσθεσι || μέσ. κτ. ἄδρ. προσελέκωσθην ἐναγκαλιζομαι, περιπτύσσομαι τινά : Εὐρ. ἴπν.1432 λαβοῦσάν πατῆρ' ἐν ἀγκάλασι καὶ προσελέκωσι, οὐτ.1Α 1452 προσελέκωσι ἐν ὄστανθ θεωμένη, Ἀριστ. Ἐκκλ.910 θῆνι εὐροῖς καὶ προσελέκωσι βουλομένη φιλοῦσαι.

προσελέκωσι μγν. μένω ὅπως ἄκωσι, ὀπολείται μοι πρὸς συμπληρωσιν : Λουκιλλ.ΑΠ 11,85 Μάρκος ἦλθε προσελέκωσι τὰ σταθίω στάσιον μείνας ὅπως καθ' ὀλόκληρον τὸ μήκος τοῦ δρόμου, ἐπὶ λίαν καθῶρ δρομῶτα || ἐλλείπω προσεῖ : Διόδ. Σ 20,101 ἀφαιούτων . . εἰς τὰ προσελείποντα τῶν χρημάτων δοῦναι χρόνον ἵτ' ἀπροσπαυταίμενα πρὸς συμπληρωσιν ποσά.

προσελίττω μιν. ἐπιτίω προσεῖ, προσδοκῶ πρὸς τούτοις : Πέτρ.Πατρικ.433D, Ἀνών.η.Σουδῶ. ἐν λ. σπαδῶν ἐτρώθην γενέσθαι προσελίττωντες.

προσελυτρώ δω μγν. ἐλυτρώ τὴ, περικαλύπτω, ἐπικαλύπτω τὴ προσεῖ : Ἀθην.1,6C οὐ περιγλυπτιζῶ μόνον . . φορεῖν ἀλλά καὶ προσελυτρωῖν τὴν γλῶτταν πρὸς τὰ ἀποστάσεις.

προσελά-έω λεξ. ἄντι προσελέκω βλ.λ. Ἡσ. προσελέη προσηλακίει, προσελέει προσηλακίειν, ὕδριαξεν, Σουδῶ. προσελοῦμεν προσηλακίζωμεν, ἐλαίνωμεν, εἰσβάλλωμεν.

προσελώθης-ους-ε ὁ ὄλιγον τὴ ἐλώθης ἡ ὁ πλεῖστον ἐλῶν κείμενος : Ἀριστ.Πρ.935α,22 προσελώθεις τόποι.

προσελώθειω ἐμβαίνω, πατῶ ἐπὶ τινος ἥροσέη, καταπατῶ, λακιστῶ, ποδοπατῶ τινά προσεῖ, ὄθ, περιθωρίζω, προσβάλλω, χλευάζω τὴν προσεῖ : Σοφ.ΑΙ.1348 οὐ γὰρ θανόντι καὶ προσεμθηναι με χρῆ' 2) ἐπιερχομαι σου : Διοσκ.5,11 εἰ προσεμθηναι τις εἰς θερμὸν αὐτῶ, βλάπτει.

προσεβάλλω ἐμβάλλω τὴ προσεῖ, ὥστε ἡ ὄθω τὴ ἐντός τινος προσεῖ : Πλάτ.Κρατ.439C οὗτοι αὐτοὶ τὴ ὄσπερ εἰς τινά θινὴν ἐμψυόντες κωκῶνται καὶ ἡμᾶς ἐπικλόμενοι προσεμβάλλουσι, Διόδ.Σ 3,14 μεζάντες . . μολίβδου βάλων καὶ χόνδρους ἄλῶν . . καὶ κριθῶν πιτυρον προσεβάλλουσιν, Πλούτ.Δημήτρ.34 προσεμβάλλω φρουρῶν εἰς τὸ Μουσεῖον, ὡς μῆ . . Διοσκ.1,56, Δίων Κ 43,31. 2) ἄμψθ. ἐμβαίω τινά προσεῖ : Πλούτ. Ἠθ.751F ἡσυχὴ προσεμβάλλω ἰαμψ.γρ.λ.

προσεμδέκω μγν. ἄντι προσεμμετῶ βλ.λ. : Ἀριστ.2,22 [εἰκ.]

προσεμδέκω μιν. ἐμψιδέκω τινά ἡ τὴ προσεῖ, εἰσάγω τινά ἐντός τινος προσεῖ : ἴδ. 68, τιν. ἐξηγοῦμαι τὴ προσεῖ : Κοῦμν.Ν ἐν Ἀν.Βασσα.5,347 ἐπὶ τὰ βελτίω διαδοκίμους καὶ προσεμδέκω.

προσεμδέκω μγν. κ. μιν. ἐμψέλω, πρὸς τὸ ἔσω, εἰλέω τὴ προσεῖ : Πλωτίν.4,4,8 προσεμδέκω τινος αὐτῶν ψυχῆς τὸ ζῆν, Νικ.Χων.138C.

προσεμδέκω μγν. ἐμψρέχω, ὑγραίνω τὴ προσεῖ : Γολ.12,589.

προσεμδριμάμαι-ομαι μγν. ἐμψριμάω, ὀργίζομαι ἡ ἀπειλῶ προσεῖ : ΠΔ Σοφ.Σερ.13,3 πλάσας ἠδίκους, καὶ αὐτὸς προσεμδριμάστο [ἐμψηξε τῆς φωνῆς γὰρ τὸ βγῆ ἀπανοῦα].

προσεμμάτω εἰσάγω, σου τὴν χείρα μου ψηλαπῶ τὴ, ψηλαπῶ ἐντός : Ἀριστ.2,22 γυναικίς ἐπὶ προσεμμάτωσιν τὸν μοχλὸν ἐνδὸν ἐχούσης [πυθ.γρ. προσεμμάτωσιν].

προσεμμένω ἐμμένω προσεῖ : Ποιον.Μετ.Εὐτροπ.8,13,3.

προσεμνήτω μγν. κεντῶ, πλήττω προσεῖ, τὸ παθ. Ἀετ.13,22 [εἰκ.]

προσεμπαλῶ-ω μιν. Στουδ.Θεδῶ.1741 ἐμπαλῶν ἐνδύματα.

προσεμπίσω μγν. κ. μιν. ἐμψάσω, ἐπιπίσω, σαπαλίζω τὴ προσεῖ : Διοσκ.2,76,6 Ροῦθ, π. Ὀρειδ.8,47,11 κ. παθ. : Ἰησοῦρ.211 καταδρεχέσθω σὺν . . προσεμπίσωμενον ὀλειυρον.

προσεμπεδῶ-ω ἐμπεδῶ, στερεῶ τὴ προσεῖ Ἡσ. ἐμπεδοῦντες ἐπιθεδωοῦντες.

προσεμπίρω μιν. διαπερῶ, διατρύχω τὴ προσεῖ : Πιοδ.Γ Ἐξαίμ.436, Στουδ.Θεδῶ.285B.

προσεμπαλῶ μιν. ἐμψελάω, πηλασάω, προσεγγίζω εἰς τὴ προσεῖ, πτ. ὄστ. : Ίωα.Γενέσ. 15Α μέραις ταῖς κατὰ Θράκην προσεμπελάσας.

προσημικραίνω ἐμψικραίνω ἐπὶ πλεόν τινί, ἔχω μεγαλύτερον νικρίαν, ὀργίζω κατὰ τινος, πτ. ὄστ. : Ἡρ.3,146 ὡς παθόντες οἱ Πέρσαι κακῶς προσημικρανεσθῆαι ἐμπελόν τοῖσι Σαρμαῖσι.

προσημίπλημι μγν. ἐμψίπλημι, πληρῶ, γεμίζω τὴ διὰ τινος προσεῖ : Κλήμ. Ἀ.935 προσεμπλήσους ταῖς γυνῆρας τῶν πλουσίων ταῖς ἡδοναῖς τῶν ἀμείνων ἐπιπλην.

προσημίπρημι μγν. ἐμψίπρημι, κατακώω, πυρποκῶ τὴ πρὸς τούτοις Ἡσ. ἐμψομψήσαι καύσας : ΠΔ ἘΕ 22,6 ἐάν δὲ ἐξελεθῶν πύρ εὐρησὶ ἀκάνθας καὶ προσεμψρησὶ ἀκάνθας ἡ στήχους, Ίωα.ΠΙ 37,36 || τὸ παθ. ἐπὶ ἔλκω, φλεγμονοῦμαι ἐπὶ μάλλον : Ἀρετ. Ὀξ.Ποθ.1,9.

προσημίπτω μγν. ἐμψίπτω, πηπῶ ἐντός τινος προσεῖ : Ἀριστ.Ἠθ. Λόγ.25143,22 τούτοις ἕτερα προσενήπιτε σώματα.

προσημλάσσω μτν. ἄνοιξι μὲν προσέτι στοιχείον τι ἐν τινι μείγματι : Ἀέτ.12,67.

προσημλέξω μτν. κ. μαν. ἐμλέξω, περιπλέξω η προσέτι, ἐπιπροσβέτως : Γρηγ.Νύστα.Ἀντιρρ.κτ.Ἀπολλ.6,135, Πρόδρρ.401.

προσημλήσσω μέλλ. τὸ προσσημλήσῃ βλ. κ. κλημ.Ἀλ.935.

προσημολῶ ἄω λεξ. προσλαβάνω, κερδαίνω τι προσέτι, προστιθέμαι τι : Φωτ., Σουιδ., ἐπροσημολῶσα, προσελαβον.

προσημολῶ-τω γεωργῶ, καλλιεργῶ τι πρὸς τοῦτους : Ἐπιγρ. προσημολῶ τὴν ἀρχαίαν γῆν.

προσημολῶ-τω μτν. ἐμυρῶ, πυρροῶ τι προσέτι : Πά.Ἐξ.22,6 ἔάν . . πῦρ κέρθ σκάνθας καὶ προσμυρῶσι ἄλλωσιν ἰδ.γρ. ἀντὶ προσμυρῶσι.

προσημφαινομαι φαινομαι ὑπάρχων ἐν τινι πράγματι : Ἀριστλ.Μηχ.847b,24 γραμμῆ . . τὰν-τιὰ πως προσμφαινεῖ τὸ κοῖλον.

προσημφάνιζω μτν. ὅτι μέλλ. προσημφάνω (Φιλ.Μηχ.Βελον.72,6), ἐμφανίζω, καθιστῶ τι πρόδηλον πρὸς τοῦτους : Φιλῶδ.Μουσ.107κ. || ἐπιμυρῶν τι προσέτι : Ἰωσ.Α1,8,7,3 θωραξέ . . τὴν περὶ αὐτῶν ἀποδείξω προσμφανίζω.

προσημφείρα (η) μτν. κ. μαν. ἡ ἐμφείρα, ἡ δμοσίησ : Ἐπικ.Ἐπιστλ.1,170, Φιλῶδ.Θε.3,12, Εὐδοκ.18δ.

προσημφερῆς-οὐς-ές ὁ παρεμφερῆς, ὁ παραιομαζῶν, ὁ παρόμοιος, μτ. δοτ. : Ἡρ.4,2 φουσιθῆρας . . ὄστενον, ἀλλοσι προσμφερστά-τιος, Εὐρ.ἀπ.385,13 τὸ λοιδοσιον δὲ τῶ τρίτῳ προσμφερῆς, Ξεν.Συμμ.4,19 ὁ δὲ . . ἐτύγχανε προσμφερῆς τοῦτοῦσιν, Ἀριστλ.Ἰ 629a,31 ἡ δὲ τευθρότων προσμφερῆς μὲν ἐστὶ τῶ ἀνδρῶν, Θεόφρ.Φ1,3,10,1, Ἐπικ.Ἐπιστλ.1,97.

προσημφῆρι μτν. εἶμαι προσμφερῆς, παρόμοιος, ὄμοσιός, προσομοιάω : Πολυδ.9,131.

προσημφῆρι ἐπίρρ. μτν. κατὰ τρόπον προσμφερῆ, παραιομαζῶν : Διδῶ.Σ 24,3 πολλὰ διώκει μανία προσμφερῶς.

προσημφῶ-τω μτν. εἰσάγω, ἐμβάλλω τινί τι προσέτι : Πλουτ.ἠ8,168λ προσμφῶν αὐτῶ δείγματα καὶ φόδους, αὐτ.547,1.

προσημφράσσω μτν. κ. μαν. κ. ἄπ. ἄττω ἐμφράσσω τι προσέτι, ἀποκρίνω τι πρὸς τοῦτους : Γαλ.6,263 προσμφράττωσι τὰς στενάς ὁδοῦσ, αὐτ.15,633, Ἀκτουάρ.ἰω. ἐν Ideler.Phys.2,165,29 προσμφράσι τὰς τρωὰς ὥρων . . δεῖν.

προσημφῶσι-ῶ προκαλῶ ἐπὶ τινος ἐντύπωσιν προσέτι, ἐμβάλλω, ἐμπίνω ἰδῶσ ἐἰς τινα προσέτι ἰδῶσ. προσμφῶσιμωκάτων ἐπὶ λόγῳ τινί ταῦτα βραβευθῆναι.

προσημφῶσι-ῶ μτν. ἐμφῶσὶ ἐπὶ πλέον, τὸ παθ. : Ἀρχ.γ.λ.Ὀρειδ.ἀπ.59.

προσημφῶ μτν. ἐμφῶσ, ἐμψυτεύω τι ἐπιπροσβέτως : Φιλῶδ.Ὀρχ.50W προσμφῶναι παραγωγῆς || τὸ μέγ. προσκολλῶμαι τινί ἐστὶ στενότερον : Διδῶ.Σ 10,18 πολὺ μάλλον προσμφῶμετο.

προσημφῶ ἐπίρρ. μτν. ἰσὺν νεωστὶ, ὀρθίως, προσφάτως, μάχις πρὸ ὀλίγου : Λογγίν.44,1 ὄπερ ἐζητήσατ τις τῶν φιλοσόφων προσμφῶσας.

προσημφάξω μτν. ἐναλείφω, ἐπαλείφω, ἐγχεῖν τι προσέτι, τὸ παθ. : Φιλομ.π. Ἀέτ.5,78.

προσημφάξιλονομαι μτν. μέγ. διδῶμι τι ὡς ἐπιπρῶν, δίνω παραπάνω ὀπὸ τὸ συμφωνηθέντα : Φιλ.1,514 δεῖ καὶ τρίτον τῶν φουερῶν προσμφάξιλεύσασθαι, τὸν λῶν.

προσημφῶνυμαι μτν. ὑποδεικνύω, περιγράφω τι προσέτι : Δίων Κ 59,13, αὐτ.71,32 τοῦτο ταῖς χερσὶ προσμφῶνεντο, Σημηλκ.Ἐπικτ.33D.

προσημφῶμαι ἐνδέχομαι, ἀποδέχομαι, ἀναδέχομαι, ἀναλαμβάνω τι προσέτι : Ἐπιγρ. προσμφῶμαι κατὰ δωρεὰν προσδέουσι.

προσημφῶμαι μτν. ἐνδίδω προσέτι, ὑπεκῶ πρὸς τοῦτους : Σωφ.1,701b.

προσημφῶ-ατος (τῶ) μον. τὸ προσμφῶμενον, ἡ προσμφῶ, δωρῶν : Ἀνδρ.Κρ.174.

προσημφῶ-εως (ἡ) μον. πρόσσοδος, ἐπισόδημα : Θωμ.Μ 306R, Νικ.Χων.283D.

προσημφῶ ἐνεδρεύω τινά προσέτι : Ἀλν. Τακτ.4 ἰδ.γρ. ἀντὶ προσμφῶν.

προσημφῶ μον. ἐνείρω, παρενείρω προσέτι : Ἰωσ.Γενεσ.43C προσμφῶρει τὸ ἐξ ἀποιουσίας πολυανάκτουον.

προσημφῶ μτν. κ. μαν. ἐνέχομαι ἐἰς τι προσέτι : Πά Μακκ.2,5,18 προσμφῶσθαι πολλὰς ἀμαρτήμασι ἰδ.γρ. ἀντὶ προσμφῶσθαι, Εὐστ.Πον. 106,17 ὄστε κατὰ κακίαν ὀμνὶ δλας προσμφῶσθαι.

προσημφῶ λαμβάνω τι ὡς προσθέν ἐνέχομαι : Δημ.610 εἴτ' ἐπὶ τοῦτοσ, ὡς ὀτιοῦν ἐξὸν εαυτῶ ποιείν, Σινώπην προσμφῶραξεν.

προσημφῶ ἐνομοῖ-έομαι κ. μαν. ἐνθυμομαι, σκέπτομαι, συλλογίζομαι, λαμβάνω τι ὅπ' ὄφην σου πρὸς τοῦτους : Λυσ.26,13 κῶκνοι προσμφῶθῶσιν, Δῖπ (ἰδῶσβ. πρὸς ἐνθυμῶσιν, Θέων Ρήτ.5, Λιδῶν.ὸγ.64,58, Πράξ.Πατέρ.2,1266E).

προσημφῶ Ἐπιγρ. ἀντὶ προσμφῶσθαι.

προσημφῶ μτν. ἐνίμῃ τι προσέτι, ἐγγέτω τι προσβέτως : Ἀρετ.ὈΞ.Νοῦσ.1,4 προσμφῶ καστῶριον.

προσημφῶ ποι. παρσι. προσήνησον (Πινδ.Π 4,97), προσφῶν, προσγορεύω, χαίρειζω τινά : Πινδ.Π 9,29 Χείρωνα προσμφῶσεν φωνῆ, Σωφ.Α1. 857 τὸν διπρῶτην ἄλιον προσμφῶσεν, Εὐρ.Ὀρ. 428' || προσμφῶσιν τινά τὸ ὄνομαζομαι τινά ὄνομαστὶ, καλῶ τινά διὰ τὸ ὄνομαζοσ αὐτοῦ : Αἰσχ. Ἀγ.162 τοῦτῳ μὴ προσμφῶσιν, αὐτ.1291' || μτ. αἰτ. κ. ἀποφρ. ἰκετεύω, δεῖται ἡ κελεύω : Πινδ.1 Σιδῶ.17 Κλωθῶ . . προσμφῶσ ἐσοσθαι.

προσημφῶ-τω κ. μαν. ἐνωσ, σκέπτομαι, συλλογίζομαι τι προσέτι : Ξεν.Συμμ.2,16 ἄλλα τι προσμφῶσῃσ, ὅτι, Ἀριστλ.Ψυχ.430b,1, Πλουτ.ἠ8. 640E προσμφῶσιν ὅτι, Πρόδρρ.Ροδ.130' || ἐνωσ τι ἐπιπροσβέτως, ἀντικαταβάσθαι, καταλαμβάνω τι πρὸς τοῦτους : Σημηλκ.Ἐπικτ.58D προσμφῶσιν συμπλεκτικῶν σὺνδέσμων.

προσημφῶ-τω ἐνοχλῶ ἡ προσβάλλω τινά προσέτι, ἐπὶ μάλλον : Ἰνπ.ἠτρ.2 προσμφῶσθαι τὴν ὄφιν, Φιλῶδ.Ποιημ.2,3 προσμφῶσθαι τὴν ἀκούσιν.

προσημφῶ-ατος (τῶ) μτν. ἀντίστασις, ἀντίρρῳσι : Φιλῶδ.Θαν.16.

προσημφῶ-εως (ἡ) (προσημφῶτω) μτν. ἡ τοποθέτησις ἄλαφρῶσ ὀφλιόμενων στρατευμάτων ἐἰς τὰς πτέρυγας τῆσ φάλαγγος : Ἀσκληπιῶδ.6,1.

προσημφῶ μτν. ἐντάσσω, ἐντίθην τι προσέτι, παρεμβάλλω τι ἐν τινὶ τάξει, παρενείρω τι πρὸς τοῦτους : Φιλ.2,536' κ. παθ. : Πάπ. τὸ προσμφῶσθαι ὀνομαζομαι || παρεμβάλλω τι ἐν τινι διαγράμματι : Πτολ.Μαθ.8,6.

προσημφῶ ἐνείνω τι ἐπὶ πλέον, τανύω, τευτῶν τι περισσότερον, μ. ἐν τῶ φρ. προσμφῶσθαι πληγὰς τινὶ ἐξασκοῦσθαι ὡς δερῶ τινά : Δημ.518 περὶ τῶν πληγῶν εἰπεῖν ἄς τὸ τελευταῖον προσμφῶσθαι μοι, Πλουτ.ἠ8,237D προσμφῶσθαι ἐτέρας πρῶν εἰδῶ με . . πληγὰς ὁ γενναῖος προσμφῶσθαι || τὸ παθ. ἐνείνωμαι ἐπὶ μάλλον : Ἡρόδ. Ἰατρ. ἐν Rh.Ματ.58,71.

προσημφῶ ἐντέλλομαι ἐντέλλομαι προσέτι, παραγγέλλω, ἐπιτάσσω τινί τι πρὸς τοῦτους : Ξεν.ΚΠ 4,5,34 δοῦσ τὴν ἐπιστολὴν ἀπέκρυψε, προσμφῶσθαι ὡσθ ἐπιπέδω, Πολυδ.14,26 ἄμα δὲ τοῦτοσ προσμφῶσθαι τοῖσ πρῶτασ τῆσ μὴ πρότερον ἐφ' αὐτῶν ἀπείναι, Πάπ.

προσημφῶ τίθην ἐντός τινος προσέτι : Rost.Diss.de περιγραφῆ 17 Boiss.).

προσεντιβόμαι μτγν. έντιβόμαι προσέτι, έπι μάλλον : Επιδάμν.1,476B προσεντιβομένη ή των λόγων παρολική.

προσεντιβώ-ώμ μτγν. έντιβώ τινα προσέτι' || συνεκδ. έμφοίω, περιφράζω τινά προσέτι, μτ. δοτ. : Ρήτ.1,482,482 προσεντιβών τή κόρη.

προσεντιβύχων μτγν. έντιβύχων τινί προσέτι, συναντώ τινα προς τούτους : Γαλ.10,624.

προσεντιβύω-ώμ μτγν. έντιβύω προσέτι : Σωφ.2,14.

προσεντιβύρι μτγν. έντιβύρι ή πιά, φέρωμαι ύδριστικώς προς τινα ή κακομεταχειρίζομαι τινα προσέτι τώ παθ. : Πολύδ.4,4,2 οί . . των Μεσσηνίων έθροοι, . . προσεντιβύριζεσθαι δόξαντες.

προσεντιβύφαιμι μτγν., άόρ. άπαρφ. προσεντιβύφαιμι, ένυφαινω ή προσέτι, ύφαινω ή κεντώ ή έντός τινος προς τούς άλλους : Πλούτ.Δημήτρ.12 ό . . πέπλος ύπερ έφθίλαστω μετά τού Διός και τής Άθηνάς προσεντιβύφαιμι Δημήτριον.

προσεντώ-ώμ μτγν. κ. μισθ. ένώ τινα ή μετά τινος, ένώνω ή μοζί με άλλο, μτ. δοτ. : Εύστ.17,32 τόν άνδρωπον ταις άνωτάτω θέσις προσεντιβούτος' κ. παθ. : Ίώσ.Α1 8,3,6 άρίθεις τοις πλευροίς των βάσεων προσεντιβούμαι, Σωφ.1,96, Γεωπ.10,3,5.

προσεγγαγιάινω μτγν. έσγαγιάινω τινά έπι μάλλον, έσγαγιάω τινά 'έπι πλέον : Ίώσ.Α1 2,14,3 προσεγγαγιάινει . . τόν θεόν, νομίσαι άπάτησιν αύτόω τήν πρόνοιαν :

προσεγγαίρω μτγν. έξάίρω ή έπι μάλλον, ύφώ, σηκώνω ή περισσώτερον : Ίώσ.Α1 8,6,1 [τέχη] πύργω . . προσεγγίρω.

προσεγγιζέ-έω μτγν. κυριεύω, καταλαμβάνω, ύποτάσσω προσέτι : Ίώσ.13,15,3 προσεγγιζειν φρούριον, Λιδάμ.Λόγ.30,44 ούκ έχουσι κάκεινον προσεγγίλειν' 2) τώ μέσ. προσεγγιζομαι έλέγω ή δι' έμαυτόν προσέτι : Ήρ.3,150 γυναικα έκαστος μίαν προσεγγίρετω τήν έθολότα.

προσεγγισμαρτάνω έξομαρτάνω προσέτι, σφάλωμαι, διαπραττώ σφάλματα προς τούτους : Δημ.1295 προς τοις έξ άρχής άδικήμασι πολλώ μείζω προσεγγισμαρτάκω, Πλούτ.'Όλων 10.

προσεγγνδροποδίζομαι έξανδροποδίζομαι τινα προσέτι, καθιστώ τινα άνδροποδόν μου προς τούς άλλους, ύποδομώ τινα προς τούτους : Δημ.375 τόν δ' Όρχομενών και τήν Κορώνειαν προσεγγνδροποδίστασι, Πλουτ.3,23,4 προσεγγνδροποδισάμενος δέ και γυναικας και τέκνα.

προσεγγανισταμαι μτγν. παθ. μτ. άόρ. προσεγγανίστην, έξανισταμαι, άνεγείρωμαι, σηκώνωμαι πρό τινος : Πλούτ.Πύρρ.3 προσεγγανισσας και λαδόμενος τού Ιματιου τοις χερσιν και προσεγγανισσάς προς τών άντιων' || άνεγείρωμαι, σηκώνωμαι προς συνάντησιν τινος, μτ.δοτ. : Δίων Κ 60,6.

προσεγγαπάτ-ώμ έξεπατάω, όσατώ, φενάκιζω, δουλειάζομαι τινα προσέτι : Ίνν.'Αρβρ.46, 'Αριστλ.'Ατόμ.969b,5 έαυτούς μαζύωσ άπάτας προσεγγαπατών, αύτ.Ρήτ.1412a,19, Δίων Κ 49,19.

προσεγγαπλ-ώμ μτγν. έξεπλώ ή προσέτι, άναπτύσσω, έρμηνεύω ή προς τούτους : Έρωπιαν.Πρόλ.2 προσεγγαπλόντες δέ και τας . . τέλεον παρολιεχόμενας, Σέφ.Έρωπ.Μαθ.1,56 [ύμφ.γρ.].

προσεγγάπτω μτγν. έξάπτω, άνάπτω ή προσέτι, κείω, όσαφάγω ή έπι πλέον, τώ παθ. : Ίώσ.Α1 2,16,3 βρονται σκληραι προσεγγαπτόμενης άσταπής' 2) μτφ. άνάπτω, διεγείρω ή έπι μάλλον : αύτ.14,9,4 προσεγγάπτω τήν όργάν' 3) ρημ.ατ. προσεγγάφω.

προσεγγασκ-έω μτγν. κοσμώ τινα ή ή έπι πλέον, έπισκομώ ή, τώ παθ. : Ίώσ.Π1 3,10,7 τώ φυσικόν κάλλος ύπό τής βασιλικής προσεγγασκότη πολυτελείας' 2) έξασκομαι, γυμνάζομαι έίς ή προσέτι : Πλούτ.Καίσι.17 προσεγγασκασιν Ιππάζόμενος τάς άπιστολάς ύπαγορεύειν και όυσιν όμοιο γράφουσιν έξαρκειν.

προσεγγαφίς-εως [ή] [προσεγγαπτάω] μτγν. ή συνεχής έξεφής βλλ.2, ή διαρκής κούσις : ΑΛΞ.'Αερ.Μετ.34,34.

προσεγγαλάνω μτγν. άμτβ. έξεκαίνω προσέτι, έξορωμύ έξηρωμύ, κατά τινος προς τούτους : Δίων Κ 45,16 άποηπδάζασσας και προσέτι Ισχυρούς προσεγγαλάνω.

προσεγγαλέγω μτγν. έξελέγω τινά προσέτι, αποδεικνύω τινά έννοχον προς τούτους : Δίων Κ 38,43 προσεγγαλέγειν αύτόν τούτον ηνοικίστα, αύτ.59,2 προσεγγαλέγειν αύτόν ό,τι . .

προσεγγαλίω μτγν. έξεγλίω, έκτυλίωσω, άναπτύσσω ή προσέτι, 13, έν άνωφ. προς στρατιώτας, διατάσσω αύτούς έγγιγνών τινά προς τά δεξιά ή τά άριστερά : Πολύδ.6,40,13 μιά κινίσει τώ μέν τών όπλιτών αύτόμη λαμβάνει παρατάξιως διάθεσιν, εάν μή ποτε προσεγγαλίξει δέξ τούς άσάτους.

προσεγγαμ-έω μτγν. έξεμώ ή προσέτι : Πλούτ.Ή8,524 όσα πεινώμενες έλαβον προσεγγαμοσιν.

προσεγγαργάζομαι έξεργάζομαι ή προσέτι, φέρω είς πέρας, άποπερατώ, έκτελώ ή προς τούτους : Ίνν.Διοπ.65 έλαι δέ και τών λουόμενων κόσμων . . και μηδέν αύτόν προσεγγαργάζεσθαι [δ.γρ. άντί προσεργάζεσθαι], Δημ.550 πολυ δεινότερ' ύπερτον άλλα προσεγγαργάζοιτο, Μάχ.ν.'Αθην.13,578D προσεγγαργάζετο αύτή τώ πλείον, Πολύδ.12,10,8' || ό παραμ. έν παθ. σμυ. : Δημ.549 προσεγγαργάζασται ταύτα τώ βασιλευρώ τούτω' 2) καταργάζομαι λιθον προσέτι : Επιγρ. προσεγγαργάζεσθαι σπόνδυλον έκαστω τώ κίονι.

προσεγγαρεθίζω μτγν. έξερεθίζω τινά έπι πλέον, παροργίζω, παροφνω τινά έπι μάλλον : Ίώσ.Β1,57 προσεγγαρεθίσαι μάλλον βουλομένους τόν δημον.

προσεγγαρείδομαι μτγν. μέσ. άόρ. άπαρφ. προσεγγαρείσασθαι, έρείδομαι, στηρίζομαι έπί τινος : Πολύδ.3,55,4 όπότε σεόντες βουληθείεν ή τοις γόνυσιν ή ταις χερσιν προσεγγαρείσασθαι προς τήν έξανάστασιν.

προσεγγέρχομαι μέσ. άπομ. μτ. ένεργ. άόρ. άπέρχομαι έπίσης : Πλούτ.'Αρξ.27 τόν έν πορείη προσεγγέρθωντα [έσφ.γρ. άντί προσεγγέρθωντα].

προσεγγετάζω έξεγετώ ή προσέτι, έξελέγω, έρευνώ ή προς τούτους : Δημ.722 εί . . δημοτικόν τις ύπέληφεν τώ πρόσω είναι τούς νόμους, τίσιν τούτω προσεγγεταζέτω, Λουκ.Τυριαν.11 κάκεινο προσεγγετάσσειν μοι δουκεις Γολ.6,723' κ. παθ. : Δημ.56 και τάλλα προσεγγετίζασται τά πεπραγμένα τώ μισρω τούτω.

προσεγγεμαρίζω μτγν. έξεμμορίζω ή προσέτι, καθιστώ ή εύκολον, έλαφρόν προς τούτους : Εύσ.Έγκωμ.Κωστω.10 προσεγγεμαρίζειν πάντα τινι.

προσεγγενορ-έω μτγν. είμαι καλύτερον παρσκευασμένος : 'Αμμών.Φιλ.Αριστ.Έρωπ.116,9' 2) παρουσιάζω, παρέχω έπί πλέον έπιχειρήματα : Σμηνλκ.Φυσ.1204,8.

προσεγγερασις-εως [ή] [προσεγγερισκω] μτγν. ή πρόσθετος έξευρέσις, ή συμπληρωματική έφεύρεσις, άνακάλυψις : Πλούτ.'Η8,1135D.

προσεγγερίσμα-ατος [τό] [προσεγγερισκω] μισθ. ή προσεγγερισκός βλλ. : Εύστ.Παν.316,67.

προσεγγερισκω έξερισκω ή προσέτι, έφευρίσκω, άνακαλύπτω, έπίνωσά ή προς τούτους : Ίνν.'Αρχ.'Ιητρ.4 οί των γυμνασίων τε και άσκήσιων έπιμολογούμενοι όσι ή προσεγγερισκασιν κατά τήν αύτην όδόν ζήτοντες' Αριστφ.'Ινν.1283 ού μόνον νοηρούς . . άλλα και προσεγγερισκώ ή, [ισοκρ.4,167 πολλών . . κακών ή τή φύσει τήν άνδρώπων ύπαρχόντων αύτω πλείω . . προσεγγερισκασιν, 'Επίκ.'Επιστ.1,27U, Πολύδ.1,68,10 έν τε έκεί κανόν προσεγγερισκον, Λουκ.'Όρχ.61' 2) ρημ.ατ. προσεγγερισκεις προσεγγερίσμα.

προσεγγίζομαι-όμαι μτν. ἐγγίζομαι, διηγοῦμαι τὴ προσέτι, ἐκτίθημι, ἐξιστοῦμαι τὴ πρόσ τούτοις: ΠΔ Μαικ.2,15,11 προσεγγησάμενος ὄνειρον ἀξιόπιστον ὅσπρ τὴ πάντας εἰσάρανε.

προσεγγισθῆναι-ῶ μτν. ἐγγισθῆναι ἐπὶ μάλλον, μεταβάλλω εἰς ἄλλο, ἐξέρω ἐπὶ πλέον, ἰδ. ἐπὶ παλαιῶν συσσωρευμένων ἰδὼν περὶ τὸ στόματι αὐτῶν: Στραβ.12,24 τὸ Νεῖλου προσεγγισθῆναι ὄνειρον ἀπὸ τῆν θάλατταν τὴ προσάγει.

προσεγγισθῆναι μτν. ἐγγισθῆναι, ὄνειρον τὴν ἰκμάδον, τὴν ὑγρασίαν πρὸς προσέτι: Πλούτ. Ἡθ.689F.

προσεγγισθῆναι (ἢ) προσέτι μτν. προσήλκω, προσήλκωσις Πλάτ. Ὀρ.413D ἐπὶ προσέτις συνταγία ψυχῆς πρὸς τὸ καταμαθεῖν: Πλάτ. Πολ.407B νοσοτροφία .. ἐπιπόδιον τῆ προσέτι τοῦ νοῦ.

προσεγγισθῆναι μτν. ἐξιστοῦμαι ἐπὶ μάλλον, συντάρασσω ἐπὶ πλέον, ἐπιφέρω, προκαλῶ ταραχήν, σύγχυσιν προσέτι: Πλούτ. Ἡθ.128B ὄνειρον ἐπὶ σῶματι κακῶς .. ἐχοντι .. φλέγμασι καὶ χολῆν ἰδὼν καὶ γαράττει καὶ παρεστῆσιν.

προσεγγισθῆναι ἔπι μτν. ἔπι μτν. ἐξορκίζω τινά προσέτι: ἔπι μτν. προσεγγισθῆναι κατὰ γῆν τὸ ὄνομα Ἐκάτης Πάπ, προσεγγισθῆναι ὄνειρον, δαίμονας 2) ὄνειρον ποτεγορκίζω ἐπιβάλλω πρόσθετον ὄνειρον: ἔπι μτν. ποτεγορκίζω τινά προσέτι.

προσεγγισθῆναι μτν. ἐξυβρίζω τινά προσέτι, μεταχειρίζομαι τινά ὑβριστικῶς πρὸς τούτοις, τὸ παθ.: Ἡρόκλητ. Ἀλλήλ.52.

προσεγγισθῆναι ὑφαίνω τὴ ἐπιπροσθέτως: Πλάτ. τὸ ἄλλο ἰμάτιον προσεγγισθῆναι.

προσεγγισθῆναι-ῶ μτν. ἐξωθῶ, ἐκβάλλω βίαιως τινά ἢ τὴ πρόσ τούτοις: Ἰω.Χρυσ.3,336,27.

προσεγγισθῆναι παρακ. μτν. ἐνεκῆσι, ἀπ. ἀπαρφ. προσεγγισθῆναι [ἐξωθῆναι,128], δωρ. ὕπερα ποτῶν ἐπὶ Νουσσ.ΑΠ.6,353], μτν. θηλ. ποτεγορκίζω τινά ἐπὶ Μυίας Ἐπιστ.1. παθ. τ. παρακ. προσεγγισθῆναι [ἐξωθῆναι,10,63], φαίνομαι ὁμοίως τινί, ὁμοίως ἑσθῆσιν τινά, μτ. δὸτ.: Ἐξωθῆναι,1283 λέοντι φαίνεται προσεγγισθῆναι ὄνειρον μτ. δὸτ. προσ. κ. οἰτ. πράγμα: Ἀριστοτ. Ἐκκλ.1161 ταῖς .. ἐναίριας τῶν τρόπων προσεγγισθῆναι, Κρατιν.5,11 ἰλάτ.Ομοίτ.143B προσεγγισθῆναι .. σοὶ τὴν .. συμτότιον, ὄνειρον μτ. δὸτ. κ. ἐμπερὸν οἰτ. (κατὰ, εἰς τὴν Ἀριστοτ.2,1563,22 κατὰ τὸ χρώμα μόνον προσεγγισθῆναι ἰέρακι, Πλούτ.Νόμ.19 ἐορτὴν εἰς τὰ πολλὰ καθαρῶν προσεγγισθῆναι 3) φαίνομαι κατάλληλος, προσήκων, ὁμοδόξος: Σοφ. Φιλ.903 ὄνειρον τὰ μὴ προσεγγισθῆναι, αὐτ. Ἡθ.618.

3) φαίνομαι ὅτι πράττει τι, μτ. ἀπαρφ.: Δημ.505 τοιοῦτοις δὲ τινί προσεγγισθῆναι ὄνειρον χαρῆσθαι, προσεγγισθῆναι ἔπι μτν. κατὰ τρόπον ὁμοίον, ὁμοίως: Δίων Κρ.12,55.

προσεγγισθῆναι μτν. μέσ. ἐπαγγελλομαι, ὑπόσχομαι τὴ πρόσ τούτοις: Διόδ.3,354 προσεγγισθῆναι τὸ ἔθνος εὐεργετήσιν, αὐτ.19,86.

προσεγγισθῆναι μτν. ἐπάγω, ἐπιφέρω τινί τὴν προσέτι, προσθέτω εἰς τὴν: Γαλ.Φιλ.1στ.1, Ἀθῆν.5, 216B προσεγγισθῆναι τῆ ψευδογραφία λέγων ὄνειρον, Ἰουλ.Γαλ.358B προσεγγισθῆναι ὅτι .. κ. παθ.: Πολυδ.8,15,25,6 ὄνειρον ἀπὸ προσεγγισθῆναι 2) τὸ παθ. προσεγγισθῆναι ἄγνοια, ὀδηγηθῆναι ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου: Πάπ.

προσεγγισθῆναι μτν. ᾄδω τὴ ἐπὶ πλέον, προσέτι: Ἰουλ.Λογ.7,220C.

προσεγγισθῆναι-ῶ κ. μον. ἐπαίνομαι τινά προσέτι, πρὸς τούτοις: Αἰσχιν.2,156 τὸν κωμικὸν ὑπεκρινθῆναι προσεγγισθῆναι κ. παθ.: Δίων Κρ.47,13.

προσεγγισθῆναι μτν. ἐπαίρω, ἐγείρω, ἀνεψῶ τὴν προσέτι: Σωρ.1,102 προσεγγισθῆναι κεφάλιον, Κλημ. Ἀλ.17: 2) τὸ παθ. μτφ. ὑπερφημισθῆναι, ἀλαζονεῖσθαι ἐπὶ μάλλον, τὸ παίρνω πάνω μου πολὺ: Ἄρρ. Ἀν.4,5,4 προσεγγισθῆναι ὑπὸ τῆς ἑμμεταχίας τῆς Σκυθικῆς, Δίων Κρ.48,21.

προσεγγισθῆναι-όμοι μτν. ἐπαίνομαι, κατηγορῶ τινά πρὸς τούτοις, προσέτι: Πλούτ.ΓΓράμχ. ὄνειρον προσεγγισθῆναι τὸν Φαίδιον ὄνειρον ..

προσεγγισθῆναι-ῶ κ. μον. ἐπαίρω, ζητῶ τὴν προσέτι, προσεγγισθῆναι μον. Βοηθῶ τινά καὶ ἐγὼ προσέτι: Πομπ.Γ Ἀνδρ.Πολ.283A προσεγγισθῆναι τοῖς Ῥωμαίοις.

προσεγγισθῆναι μτν. ὄνειρον τοῦ ἄγρ. προσεγγισθῆναι, ἐρωτῶ προσέτι: Δίων Κρ.77,8.

προσεγγισθῆναι-ῶ κ. μον. ἐπαίρω, ἀνεψῶ ἐπὶ τινος προσέτι, μτ. δὸτ.: Ματ. Spiel. Rom.5,456.

προσεγγισθῆναι μτν. ἐπανίσταμαι, ἐπαναστατῶ κατὰ τινος προσέτι κ. μτφ. ἐναντιοῦμαι τινί προσέτι: Εὐσ. Ἐκκλ. 1στ.9,8.

προσεγγισθῆναι-ῶ μτν. ἐπαίρω τινί προσέτι: Δίων Κρ.38,35, αὐτ.41,31.

προσεγγισθῆναι μτν. ἀρχαῖοι, οἰκιστῶν, κυβερνητῶν χώρων τινά ὡς ἐπαρχοί προσέτι μτ. γενικ.: Ἰω.Αἰ.8,2,3.

προσεγγισθῆναι-όμοι μτν. ἐπαίρω τινί, κατηγορῶ τινί τινος, κατηγορῶμαι προσέτι: Δίων Κρ.41,38 προσεγγισθῆναι ἐξώκειν ἐαυτῶν.

προσεγγισθῆναι μτν. ἐπαύωμαι τὴν προσέτι, Δίων Κρ.43,39 προσεπαύωμαι τισὶ τὸν ὄνειρον.

προσεγγισθῆναι μτν. ἐπαύωμαι τινά προσέτι, ἔσομαι: Εὐσ.Πον.200,7.

προσεγγισθῆναι παθ. προσβάλλομαι ὑπὸ νόσου προσέτι: Ἰουλ.Νουά.4,51.

προσεγγισθῆναι μτν. ἐπιφέρω τινά προσέτι, ἐξεγείρω τινά κατὰ τινος πρὸς τούτοις: Θεοφύλ.Φυσ.2,15 προσεγγισθῆναι κλύδωνα τοῖς ὄνειροις.

προσεγγισθῆναι μτν. ἀνευ ἑνεστ. ὡς ὄνειρον β' τοῦ ἄγρ. προσεγγισθῆναι, θεώματι, βλάμει, παρατηρῆσαι τὴν προσέτι: Θεμίστ.Λογ.25,310B.

προσεγγισθῆναι μτν. ὄνειρον β' τοῦ προσεγγισθῆναι βλ.λ. ἐπὶ τὸ ἐν τέλει προσέτι: Πολυδ.4,85,2 κατὰ τὴν προσεγγισθῆναι τοῖσιν, Πλούτ.Κοισι.4 Πουλήσιος δὲ καὶ προσεγγισθῆναι, ὡς Μάρκ.Ἀν.8,9,8.

προσεγγισθῆναι μτν. εἰσάγω τὴ ἐπὶ πλέον, προσέτι: Γαλ.8,57,5.

προσεγγισθῆναι μτν. εἰσάγω, ὑπερβαίνω τὴν προσέτι: Λογιν.Υφ.9,12 ὡς ἐπιπέδιον τινά τοῦ Τρωικοῦ πολεμίου προσεγγισθῆναι 2) ὑπερβαίνω ἐπιπροσθέτως: Πολυδ.5,140.

προσεγγισθῆναι μτν. ἐπὶ πλέον, προσέτι ἐκβάλλω βλ.λ.: Διοσκ.4,150.

προσεγγισθῆναι μτν. ἐπὶ πλέον, προσέτι ἐπεκτείνω βλ.λ.: κ. παθ.: Γαλ.2,75,αὐτ.18[2],451.

προσεγγισθῆναι μτν. προσπαθῶ ὡς ἐλπίσω τινά παρεῖναι οὐτῶ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐλπίδας: Δίων Κρ.45,6 ἄλλο .. αὐτοῦτος ἐπὶ πλέον προσεγγισθῆναι.

προσεγγισθῆναι μτν. βαίνω, πατῶ ἐπὶ τινος προσέτι 2) μτφ. ἐπιμελῶ, περιμελῶ, χλευάζω τινά διὰ τὴν προσέτι: Ἡσ. κηροσεγγισθῆναι ἐπιδοῖναι, ἐπιτοῦθαι, ἐπιμελῆσαι: Ἰω.Χρυσ.241,26 μτφ. προσεγγισθῆναι μτφ. αὐτοῖς συμφοραῖς.

προσεγγισθῆναι μτν. ἐμβάλλω ἐπὶ πλέον προσέτι: Γαλ.6,637,αὐτ.12,389.

προσεγγισθῆναι-ῶ μον. ἐπὶ πλέον, προσέτι ἐνωθῶ: Εὐσ. Ὀσ.1826,18.

προσεγγισθῆναι μτν. ἀποθ. ἐπεξεργάζομαι, διασκευάζομαι τὴ ἐπιμελῶς προσέτι, ἐκ νέου: Φιλ.2,203 πρ-τρίτον παρανόμημα, αὐτ.2,522.

2) παθ. προστιθεῖσθαι προσέτι, ἐπὶ πλέον: Εὐσ. εἰς Διον.Ὀρ. ἐν προοίμιῳ 72B προσεπεξεργασθῆναι δὲ μετρίως καὶ εἰ τὴν τούτοις ἐτέρωθεν συμφωνῶν 3) ρηματ. ἢ προσεπεξεργασθῆναι.

προσεγγισθῆναι (ἢ) ἢ ἐπιπροσθεῖσθαι, ἐκ νέου ἐπιμελῆσαι ἔργασια, ἢ ἐκ νέου διασκευῆσαι, προσεπεξεργάζομαι, ὄνειρον β' προσεγγισθῆναι, ἐξυβρισθῆναι, ἐπὶ πλέον σκοπῶν προσέτι: Θεοφ.2,76 δεδιότος δὲ μὴ οὐδ' οὕτως δύνωνται .. πρὸς πολλοὺς ἀντιγῆναι, προσεγγισθῆναι τὸδε.

προσπεπνηγοίμαι -έομαι μτν. άποθ. ένεξηγό έπιπροσβέτως βλλ.: Κλήμ' Αλ.302.

προσπεπνιάζομαι έπεξεργάζομαι έπί πλέον: Φιλ.2,52,25 προσπεπνιάζω άσεί τι νεώτεροι:

προσπεπνιάω μτν. έπιστηρίζω, στερεώνω έπί τινος προσέτι: 'Αθανάσι.2,421.

προσπεπνιότης (δ) [προσπεπνωτή] γλωσσ. ό πρόσ τιν έλλημ, ό μετά τινά άλλων έπερωτητής

προσπεπνω-άω μτν. κ. μον. έπερωτώ τινά τι προσέτι: 'Αριστ.1,63, Εύστ.Πον.28,56, Θωμ.Μ 135R. 2) ρηματ. π. προσπεπνω.

προσπέκον άόρ. β' τοῦ προσπιπτώ.

προσπεπνημώ-έω μον. έπί πλέον, προσέτι έπευφημώ βλλ.: Παχυμ.1,300,14.

προσπεπνούμαι μτν. άποθ. μτ. αίτ. κ. άπαρφ. έπειχόμαι τι προσέτι, εύχομαι, παρακαλώ, έπιθυμώ τι προσέτι: Δίων Κ 55,9.

προσπεπνυνίω μτν. πωλώ έτι μάλλον φθινά κ. παθ.: Φιλ.2,276 έκεινα ιτά άνόρηποσι πρός τής τών σωμάτων εύξιας και εύνορίας ή τούαντίον προσπεπνυνίζονται.

προσπέχε μτν. πιέζω προσέτι, έπί πλέον κ. παθ.: Γαλ.16,521 οίς προσπεσχήθη γαστήρ.

προσπεπνιάζω άπειλώ, κακοποιώ, προσβάλλω τινά προσέτι: 'Αριστ.Τοπ.16ία,23' || κ. παθ. κακοποιούμαι έπί πλέον, προσέτι: Δίων Κ 52,29.

προσπεπνηώ-έω μτν. κ. μον. έπαυξάνω τόν ήιον, έπιχμώ έτι μάλλον: Γαλ.Χρ.Μορ.11,12 ό μόνον άποκαλώσειν έμελεν τά προτεταγμένα τήν τής φωνής έμπυσιν, άλλα και προσπεπνηχ-σιν τι, Ζωναρ.Επιτ.1στ.284.

προσπει πάμπ. μτ. διατ.: έπί πλέον, προσέτι: προσπει τούτοις πάσι έμψώσαντο.

προσπειθαίνω μον. άνοθεύω, πατώ έπί τινος προσέτι: Λέων Δ 87,7 τής ήπειρου προσπειθαίνων.

προσπειβάλλω βάλλω, ρίπτω, θέτω τι έπί τινος προσέτι: Πολύδ.9,38,2 προσπειβαλόταν τής γής κελεύει άναγγελλία τώ Ξέρξη, Γαλ.11,489' 2) έπιβάλλω τινά τι προσέτι: 'Ισοκρ.6,39 πλέω προσπειβάλλειν οίς άν έξ άρχής διανοσθώσιν' 3) έσφ. γρ. άντι προσπειβάλλειν: 'Ιώσ.Α1 5,1,20.

προσπειθεαίω-άω μτν. κ. νεώτ. έπιθεθαίω προσέτι: 'Αλλάτ.'Ορθ. Έλλ.2,298D.

προσπειθιάπτω μον. βιάπτω τινά ή τι προσέτι, άκόρη: Στέφ.'Αθ.Γαλ.1,320D,Εύστ.Πον.101,2.

προσπειθιαστών μτν. άμτθ. έπιθιαστών προσέτι ή πάλη, έκφύω, έπειτα και άλλους βλαστούς: Θεόφρ.ΦΑΙτ.3,7 και έτι προσπειθιαστώνει κατ' ένιαυτόν.

προσπειθλέω έπιθλέω, έπιπρώ, προσέχω τι προσέτι: 'Αριστ.ΑΠρ.45κ,2 συμβάλλει τοίς αθ- τώσιν έπισκοπούσι προσπειθλέειν άλλην οδόν τής άναγκίας, Στράβ.3,3,6 προσπειθλέει τās έν τή πλεύρα φλέβας.

προσπειθηθώ-έω μτν. έρχομαι είς βοήθειόν τινος και έγώ προσέτι: 'Ιώσ.Α1 7,7,1.

προσπειθώ-άω μτν. φωνά πρός τινά, παρορμώ τινά διά τής φωνής προσέτι, έπευφημώ τινι πρός τούτοις: Δίων Κ 75,4.

προσπεινύμαι μον. χαίρω, άγάλλομαι προσέτι έπί πλέον: Μιχ.'Ατταλ.315,1.

προσπεινυώ-άω μτν. γεννώ, παράγω τι προσέτι: Θεόφρ.ΦΑΙτ.1,11,6 ταῦτα δέ και προσπεινυέντα έτερα διά τήν ίδίαν δόλον ότι φύσιν.

προσπεινύγινωμαι άποθ. προσέρχομαι, προστίθεμαι προσέτι: 'Ιππ.Νουσι.1,19 τών ένώντων κακόν και τών προσπεινυόμενων, Πολύδ.4,45,10 προσπεινυόμενων δέ Γαλατών αυτούς .. είς πάν ήλιον περιτάσσω: 2) γίνωμαι και έγώ άλλοίσι, διαφρασεκτός: Πλούτ.Εύγ.19.

προσπεινυνώσκω μον. έπιγνώσκω, έννωσώ, άναγνωρίζω τι προσέτι κ. παθ.: 'Ακτουάρ.Ίω. έν

Ideler.Phys.246 τοιούτο τώ χρώμα φαίνεται, προσπεινυνασθεί δέ τή οδόν γρ.

προσπεινυλαίνομαι μτν. πωμά τώ γλίχορην, κολλήτικόν έπί πλέον: 'Ακτουάρ.Ίω. Ideler.Phys.2,112.

προσπεινύρω μτν. κ. μον. έπιγνώρω τι προσέτι: 2) μτφ όποθίδη, θεωρώ τι προσέτι ίδιον χαρακτηριστικόν τινος: Θεόφρ.Χαρ.13,10 και προσπεινύραφι, ότι ούτοις πάντες χρστοί ήσαν, Νικηφ.Ποτρ. έν Ρήτ.1,490

προσπειθαφιλέομαι μτν. άποθ. έπιθαψιλέω, δίδη μί τι γενναιοδύρωσ προσέτι: Φιλ.2,66, ούτ.2,286 προσπειθαφιλεύεσά τι τών ίδίων, Λιδόν.Προγ.40,77 κί σοι δεί χρημάτων .. έγώ σοι τά δυνατό προσπειθαφιλεύεσμαι, 'Ιω.Χρυσ.3,345.

προσπειθεινύω μτν. κ. μον. κ.-ύω, έπιδεικνύω, έρμηνεύω τι προσέτι: Πολύδ.4,82,5,Φιλ.δ. Σημ.36, Πτολ.Γεωγρ.1,2,5, Δίων Κ 54,14 τās στρα- τείας καταριθμηση και τās ούλας προσπειθεινε Ξέρη.Εμν.Μαθ.1,55, Νικηφ.Ποτρ. έν Ρήτ.1,510.

προσπειθοίμαι γλωσσ. μέσ. θέσμαι, έκώ άνόγηκν τινος προσέτι.

προσπειθεώ-έω προσπειθεώ βλλ. κ. παθ.: Ρήτ.1,638W προσπειθεομοίμαι άνθρώπινω δεσμώ

προσπειθεχομαι μτν. έπί πλέον προσέτι δεσχομαι: Φιλ.άπ.63H [όμψ].

προσπειθεύω μτν. κ. μον. κ.-ύω, έπιδεικνύω, έρμηνεύω τι προσέτι: Αίν.Τακτ.18,19, Σημ.36, Πτολ.Γεωγρ.1,2,5, Δίων Κ 54,14 τās στρα- τείας καταριθμηση και τās ούλας προσπειθεινε Ξέρη.Εμν.Μαθ.1,55, Νικηφ.Ποτρ. έν Ρήτ.1,510.

προσπειθημώ-έω μτν. έρχομαι, διαμένω που, έν τινι δήμω ώς ξένος, παρεπιδήμιος: 'Ιώσ.Π1 2,11,2 [δ.γρ. πρός έπιδημώ].

προσπειθισιρῶ-έω μτν.: διαισρώ, διατέμνω, διαμερίζω τι προσέτι, έπί πλέον: Γαλ.2,229.

προσπειθιακείω έν χρ. παθ. ό.γρ. κειχωρ. προσέτι διακοίωμα: Γαλ.10,786.

προσπειθιδάσκω μτν. διδάσκω τινά έπί πλέον, προσέτι: Κλήμ. Αλ.825.

προσπειθιδίωμι δίωω τινά τι προσέτι, έπί πλέον: 'Ιλ.άτ.Σοφ.2221ε ότι τινος θρηυεθείσι δωρα προσπειθιδάσειν, Διον.'Αλ.Θουκ.5 [δ.γρ. προσποθιδωμι, 'Ιώσ.Α1 10,2, Δίων Κ 49,3].

προσπειθιστάμαι μτν.: έπί σφυσμώ, είμαι, γίνωμαι έπι διασταλμένος: Μαρκέλλιν.'Ατρ.421.

προσπειθισορίζω μτν. διορίζω, διακρίνω τι προσέτι: Γαλ.11,308 πρ-τά ή διακριμένα.

προσπειθομώ-έω μον. δομώ, κτιζώ τι έπί τινος προσέτι: Λέων Δ 'Ιστ.99,22 προσπειθομώσας τοίς παλαιοίς δόμοις .. και έτέρας οικίας.

προσπειθοξάζω μτν. προστίθεμαι και έγώ τή γνώμω τινός, έγκρίνω και έγώ τήν δοξασιν τινός: 'Επικτ.άπ.9, Γέλλ.19,1 τās τιαούτας φαντα- σίας ού συγκατατίθεται ούδέ προσπειθοξάζει.

προσπειθοκός-ή-όν μον. ό έχων κλισιν είς τό ίδιον προσέτι, ό μεταδοκός: Εύστ.Πον.117,40.

προσπειθιδάσσομαι μτν. άπτ.-τιτομαι άρ-πάω, λαμβάνω τι δέ' έμαυτόν, οίσινοποιούμαι τι προσέτι: Πολύδ.2,11,6 τής 'Ασίας βούλομαι τινα προσπειθιδάσσομαι: 2) μτφ. έπιούρω τι προσέτι κατ' έμαυτόν, οίαν φθόνον: Πολύδ.9,10,6 προσπειθιδάσσομεύσθα άμα και τών έξακομω- θούσθα τοίς τοιούτοίς φθόνον.

προσπειθοφωρῶ-έω μον. δυσφορώ, όργί- ζομαι, άγανακτώ έπί τινι προσέτι: 'Ακτουάρ.Ίω. έν Ideler. Phys 2,425.

προσπειθεύγνυμι γλωσσ., μον. κ.-ύω έπιζευ- γνύω, προσθέτω τι προσέτι: 'Αω.Κομν.499D Εύλ' άπτα προσπειθεύσσα.

προσπειθητώ-έω μτν. κ. μον. έπιζητώ, ζή- τώ τι προσέτι: Πολύδ.25,5,11 άλλα' άσεί τι προσπειθητόντων και μεταμελομένων, Μόριμ.Αδρ.5,6 μηδέν άλλο προσπειθητόσση, Εύστ.Πον.202,90.

προσπειθητικός-ής (ή) [προσπειθητικόν] νεώτ. ή έπί πλέον έπίθεσις (ή) προσθήκη έπιθεμάτων.

προσεπιθεσιζω μτν. ἐπιθεσιζω, προσηγεύω προσέτι : Φθ.2,170.
προσεπιθεσάομαι-άομαι μτν. ἀποθ., μέλλ. προσπιθεσάομαι, παρατηρώ, θεωρώ τι προσέτι : Λογην.30,1 ἄν τὸ φραστικὸν μέρος ὃ τίνα λοιπὰ ἐστὶ προσπιθεσάομαι.
προσεπιθεσάρω-έω προσπιθεσάρω βλλ. : Ἰνν. Κρωκ.204 πρ- τὸς πυρετός, Γολ.9,359 πρ- ἀκριδῶς τὸς ὀφθαλμούς, Σωκρ. Ἐπιστ.6,2 τὸν ἄλλον ἥμων προσπιθεσάρει βίον· 2) ρηματ.π. προσπιθεσάρω.
προσεπιθλίβω μσν. ἐπιθλίβω, πιέζω τι ἄνωθεν προσέτι : Εὐμῶθ. Ὑσμ.18.
προσεπιθρύπτομαι μτν. παθ. ἐπιθρύπτομαι, θραύομαι, ἐξασθενῶμαι προσέτι : Κλήμ. Ἀλ. Παῖδ. 186 προσπιθρύπτονται σπασαλόωσαι.
προσεπιθύω μσν. προσφερώ προσέτι θυσίαν διὰ τι : Ἄνδρ. Κρ.1,1348D.
προσεπικαλλιπίζω μτν. ἐκκλ. καλλιπίζω, στολιζῶ τινά ἢ τι ἐπὶ πλέον, προσέτι : Γρηγ. Ναζ.1, 365C, Ἄποστ. Διοτ.202.
προσεπικαλλῶ-έω μτν. κ. νεώτ. μτ. διπλῆς αἰτ. ἐγκαλῶ, κατηγορῶ τινά ἐπὶ τινί προσέτι, προσβέτως : Δίων Κ 42,6 τοῦτο δέ ... προσεπικαλῶν τινά, θτε, Νικηφ. Πατρ. ἐν Ρητ.1,482,30 πολλὴν μέθην προσεπικαλῶντα· 2) νεώτ. καλῶ εἰς τὸ δικαστήριον, κλητεύω τρίτον τινά, ὅπως μετάσχῃ εἰς ἐνάγω ἢ ὡς ἐναγόμενος δικαστικοῦ ἀγῶνος, εἰς ὃν εἶμαι διάδικος· 3) μτν. κ. νεώτ. μέσ. ἐπικαλοῦμαι προσέτι, ἐπὶ πλέον : Δίων Κ 62,6 προσεπικαλοῦμαι σε γυνὴ γυναικα, - προσεπικαλοῦμαι τὴν μορτηρίαν τὸ προϊσταμένου μου· 4) ρηματ.π. προσεπικλήσις.
προσεπικατάβάλλω μσν. καταβάλλω, καταρρίπτω ἐπὶ πλέον προσέτι : Εὐστ. Πον.280,73.
προσεπικατάγω μτν. κατάγω, εἰσάγω ἐπὶ πλέον, προσέτι εἰς ὑπολογισμόν : Βέττ. Βολ.275,21.
προσεπικαταδέω ἐπιδένω, δένω τι ἐπὶ τινός δι' ἐπιδέουσι ἢ ὡς ἐπιδέουσα προσέτι : Ἰνν. Ἀρβρ.14 μολυβδίου βαρῶ προσεπικαταδέειν.
προσεπικατατρέφω μτν. κατατρέφω, ἀνατρέφω προσέτι, ἐπὶ πλέον : Βέττ. Βολ.87,23.
προσεπικατατείνω μτν. κατατείνω, τανύω, ἐτείνω τὸς δυνάμεις μου προσέτι, ἐπὶ πλέον : Πά Μονκ.4,9,19 τὸν τράχυν προσεπικατατείνετε.
προσεπικαταφεύδομαι μτν. προσεπιφεύδομαι βλλ. : Γολ.π. Ὁρειθ.2,16,1.
προσεπικεῖμαι ἀποθ. ἐπικεῖμαι τινί, πιέζω τινά διὰ παρακλησεως ἢ ἀξιώσεως ἐπὶ πλέον, προσέτι, ἐπιμένο εἰς τι προσέτι : Δημ.834 προσεπικεῖται ἢ πόλις ἀξιοῦσα εἰσφέρειν.
προσεπικεθθαίνω μσν. ἐπὶ πλέον, προσέτι κερθαίνω βλλ. : Ἀκροπ. Γ 832.
προσεπικερατῶ-έω μτν. προσβάλλω τινά διὰ πειρακτικῶν λόγων, κλεαύζω προσέτι : Ἡρακλ. Πολ.36.
προσεπικηρόσω μτν. ἐπικηρόσω, προκηρόσω, κοινοσιῶ τι διὰ κήρυκος προσέτι κ. παθ. : Δίων Κ 38,17.
προσεπικληρῶ-ῶ μσν. ἐπὶ πλέον, προσέτι ἐπικληρῶ βλλ. : Μιχ. Ἀκομ.2,413,16.
προσεπικλησιζω-εως (ἦ) ἢ πράξις τοῦ προσεπικαλεῖν βλλ.2.
προσεπικλίνω μσν. ἀμτθ. ἐπικλίνω, κλίνω πρὸς τι ἢ πρὸς πᾶν προσέτι : Φώτ. ἐν Ἀκ. Βολ.1,123 τῆ δόξῃ προσεπικλίνας Σεργίου ἰδ.πρ. προσεπικλίνω.
προσεπικλύω μτν. μσν. κατακλύω, καταπλημμυρῶ τι προσέτι : Ἄνωθ.81 Ἰω. Χρυσ 361,16.
προσεπικλύω γλωσσ. ἐπὶ πλέον, προσέτι ἐπικλύω βλλ., προσρίζω τινί τι προσέτι.
προσεπικοσμῶ-έω μτν. κ. χαλδ. ἐπικοσμῶ, καλλιπίζω, στολιζῶ προσέτι : Φιλ.2,6, Στάθλ. Πινδ.

Π5,15· κ. παθ. : Πολύδ.6,22,3 προσεπικοσμεῖται δέ καὶ λιτῶ περικεφαλαίω.
προσεπικρατῶ-έω μτν. ἐπικρατῶ, ὑπερισχύω προσέτι : Δίων Κ 44,27 οὕτε ἐξ ἴω Ιάχους τις προσεπικρατῆσεν.
προσεπικρατῶννύμι ἐπικρεμῶ, κρεμῶ τι ἐπὶ τινός, εἰς τι προσέτι κ. παθ. : Ἰνν. Ἀρβρ.782 προσεπικρατῶννύμι τοῦτο ἀπισθῆν τίς ... παῖς.
προσεπικρίνω πάθ. ἐπὶ πλέον ἐκλέγω κ. παθ. : τὸν μὲν. πατέρα ἐπικριερίσθη ἄ οἱ εἶμι, ἐμὲ δέ προσεπικριερίσθη τὸ οἱ εἶμι.
προσεπικρῶ-έω μσν. ἐπὶ πλέον, προσέτι ἐπικρῶ βλλ. : Ἄνωθ. εἰς Ἰω. Κομν.417.
προσεπικρούω μτν. κρούω, κτυπῶ τι ἐπάνω εἰς τι προσέτι : Δίων Κ 36,49 οἱ δέ καὶ αἰθούς πρὸς τὰ χαλκὰ σκευὴ προσεπικρούσαν.
προσεπικρίνω-ατος (τὸ) μσν. τὸ ἐπὶ πλέον ἢ ἐπὶ τινός κτίσματος ἢ κτίσμα : Νημ. Χων.225,22.
προσεπικριπῶ-ῶμαι κ. μσν. ἀποθ. ἐπικτώματι τι προσέτι : Ἀριστ. Ρητ.1367b,14 πρ- τινὴν, Ἰώσ. Α1 15,6,7 προσεπικριπῶ τινὴν, Πάθ. δσα ἂν προσεπικτώμασι, Ἄνωθ. Κομν.24C· ἢ προσβέτω τι εἰς τι : Ἡρ.1,29 προσεπικτωμένω Κροίσω Λυδοῖσι ἰπνάδι.
προσεπικυρῶ-ῶ νεώτ. ἐπικυρῶ, ἐπιθεσάω καὶ ἐγῶ· 2) ρηματ. π. προσεπικυρώσις **προσεπικυρώσις**-εως (ἦ) νεώτ. ἢ πράξις τοῦ προσεπικυρῶ βλλ.
προσεπιλάβω-έω μσν. ὀμιλῶ τι προσέτι ἢ προσθῆτω τι ἐν τῇ ὀμιλίᾳ μου : Εὐστ. Πον.295,30.
προσεπιλαμβάνω περιλαμβάνω μετὰ τινός ἄλλου : Ἰνν. Ἀγμ.8 πρ- ταιγὴ τὸν βραχίονα περὶ τὸ στήθος περιέδοντα· κ. μέσ. : Σωκρ. Ἐπιστ.26· 2) λαμβάνω, ἀπαίτω ἐπὶ ὑλλόν : Θεόφρ. Φ18,2,7 πυρὸς δ' ἐπὶ προσεπιλαμβάνουσι· κ. μτ. γένω : Πορφ. Ἀποχ.2,27· 3) λαμβάνω, καταλαμβάνω, ἐμπεριλαμβάνω τι προσέτι : Πολύδ. 10,10,5 ἀπὸ δέ τῶν δόσεων λίγη προσεπιλαμβάνουσι καὶ τοῦ πρὸς ἄρκτον μέρος, Γέμιν.18,3· 4) λαμβάνω, ἀναλαμβάνω ἐμπροσθέντος : Πλάστ. Δημήτρ. 26 ἄμα καὶ τὴν ἐποπτεῖαν τοῦ Δημητρίου προσεπιλάβοντος, Λουκ. Ἀλ.4· 5) κ. ἀπολ. σφετερίζομαι : Θεόφρ. Πυρ.50· 6) ἐπεκτείνω, μεγαλύνω : Ἀριστ. ἈΒ.41,2 ἀεὶ προσεπιλαμβάνουσα τῷ πλῆθει τὴν ἐξουσίαν· 7) μέσ. μετέγω, λαμβάνω μέρος τινός : Διόδ. Σ 19,9 προσεπελάθετο δέ καὶ τῶν ἐν τῇ μεσοσίᾳ ... πόλιντας τὰς πλείεστας, Πλάστ. Πον.20 ἄς δὲ κατὰ τὸ οὐχ ὄνημασι τῆς τιμῆς ἀεὶ τοῦ δημοσίου προσεπιλαμβάνουμένου· 8) δρᾶτομαι, ἀρνῶμαι : Ἰνν. Ἀγμ.13 πρ- κατὰ τὸ γόνυ· 9) μτφ. ἐπιλαμβάνομαι, βοηθῶ εἰς τι πρᾶγμα προσέτι : Ἡρ.5,44 Κροτανιῶται δέ οὐδένα σφισι φασὶ ἔξινον προσεπιλάθεσθαι τοῦ πρὸς Συβαρίτας πολέμου· ἢ λαμβάνω μέρος εἰς ἔργον τι : Δίων Κ 75,6 προσεπελάθετο τοῦ ἔργου· 10) κ. ἀπολ. προσβάλλω, ἐπιτίθειμαι προσέτι : Πλάστ. Τιμ.65D πέρα μετὰ τοῦ μετρίου τοῦτο δρῶντα καὶ προσεπιλαμβάνουσα· 11) ἀναφέρω προσέτι : Πουσ.3,6,9 προσεπελάθετο δέ ὁ λόγος μοι· πρθλ. Κόντ. ἐν Ἀθηνῶν 4,106.
προσεπιλάγω μσν. ἐπὶ πλέον, προσέτι λαμβάνω : Μιχ. Ἀκομ.1,291,1.
προσεπιλέγω μτν. ἐπὶ πλέον, προσέτι λέσθαι βλλ. : Ἡρακλ. Ταρ.π. Γαλ.13,718.
προσεπιλέγω μτν. μέσ. ἀορ. προσεπελεξάμην (ιδιόδ. Σ 19,6) λέγω τι προσέτι, προσθῆτω ἐν τῷ λόγῳ : Θεόφρ. ΦΑ1,1,21,7 προσεπιλέγει δέ τὸς εἰρημόσι, Πολύδ.22,7,14 προσεπέλεγον ὅτι πᾶν ὑπομενοσιν, εἰ πάντως τοῦτο κέκριται Ῥοισί· 2) μέσ. λαμβάνω, ἐκλέγω προσέτι : Διόδ. Σ 19,6 τὰς προαιρέσεις ἐδωταστέλεον πρὸς τὴν κατάλησιν τῆς δημοκρατίας προσεπέλεξατο.

προσεπιλιμώττω μτγν. πεινώ προσέτι, λιμῶζω ὁκόνη : Ίω.Λυδ.Δισα.58 [δ.γρ. προσεπιλιμώττω].

προσεπιλιναίνω μον. ποιῶ τι λιπαρόν, παχύνω τι προσέτι : Εὐστ.Διον.Περ.71B ἔκμυζών τῆς ἐκείνου Ιστορίας ἄπαν ἐφ' τὴ νύσθημον προσεπιλιναίνει ἄλλως αὐτήν.

προσεπιλιχμῶμαι-όμαι μτγν. ἀποθ. λέγω τι προσέτι, γλιφεῖω ὁκόνη : Φιλ.2,318 τὸ λείψανον προσεπιλιχμῶνται αὐτῶν οὐρανῶν οἱ σαρκοβόροι. **προσεπιλογιζομαι** κ. μον. ἀποθ. λογιζομαι τι ἀκριβῶς προσέτι, σκέπτομαι; συμπεριαινω προσέτι : Εὐκλ.Όπρ.144Ε, Εὐστ.Πον.87,30. 2) ὑπολογίζω ἐπὶ πλῆον, προσέτι : Γαλ.18(2),62. 3) ἀπολ. στοχάζομαι προσέτι : Φιλ.Μηχ.Βελον.57,29.

προσεπιλοιμῶττω μτγν. πάσχω ἐκ λοιμοῦ προσέτι : Ίω.Λυδ.Δισα.58 προσεπιλοιμῶτόντων τῶν βασιμημάτων [δ.γρ. προσεπιλωττω].

προσεπινοθᾶνω μτγν. μανθάνω τι κατόπιν προσέτι : Διόδ.Σ.4,25 κἀκεῖ πολλά προσεπινοθῶν, Γαλ.Όρρα.39.

προσεπινορτῶ-έω μτγν. κ.μον. ἐπιμαρτυρῶ προσέτι : Ἄνν.Κορυ.167Α προσεπιμαρτυρούντων τῶν πολλῶν, Κ.Μακασά.Χρον.5548 τῷ Ρωμανῷ δὲ τγάθα προσεπιμαρτυροῦσαν.

προσεπιμάσσομαι μον. μέσ. προσάπτω, συμφύρω προσέτι : Νικ.Χων.Χρον.313C κοινή συνανατραπέντες καὶ συμφορὰς ἰδίας προσεπιασσοῦμεθα [δ.γρ. προσεπιασσομεθα].

προσεπιμάσσωμαι-όμαι μωσῶ ἐπὶ πλῆον, προσέτι : Ἡσ.ἐν λ. ἐπιμάσσειται οὐ λιμώσσει, ἄλλα καὶ προσεπιασσοταί πλειωκῶδ.προσεπιασσοται].

προσεπιμηνύθωμι μτγν. μον. ἀναμηνύω τι προσέτι, ἐπὶ πλῆον : Ἀκτουάρ.Ίω. ἐν Ideler.Phys.2,50.

προσεπιμελούμαι-όμαι ἀποθ. μτ. γενικ. ἐπιμελοῦμαι τινος προσέτι : Πλάτ.Νόμ.755B ὧν δεῖ πρὸς τοῖς νόν εἰρηνοῖς προσεπιμελεῖσθαι.

προσεπιμετρῶσι-εως [ή] [προσεπιμετρώ] νεώτ. ἡ πράξις τοῦ προσεμετρεῖν βλλ. || νεώτ. νομ. ὁ ὅπὸ τοῦ δικαστοῦ καθορισμὸς τῆς ἐπιβλητέας ποινῆς ἐντὸς τῶν ὅπὸ τοῦ νόμου θεθεμένων ὀρίων.

προσεπιμετρώ-έω μτγν. κ. νεώτ. μετρώ καὶ ἰδωμ τιμὴ τι προσέτι, ὡς ἐπιμετρον, προσθῆτω ἐπὶ πλῆον : Πολύβ.4,51δ προσεπιμετρῶσαντες τοῖς περὶ τὸν Ἄγαῖον τιμὰς τινος, Πλάτ.Ἠθ.513Α, Ἄθῆν.2,35Α τὸ πολὺ τῆς ἡμέρας προσεπιμετρεῖ τῷ ὄντιν. 2) μτφ. ἐπὶ δηγησεως Ιστορίας κττ., ἐπιπροσθῆτω τι πρὸς καλλωπισμῶν : Λουκ.Μισθ. Συν.29 οὐ μόνον τἀληθῆ ὄρωντες, ἀλλ' ἄσσι τι καὶ προσεπιμετροῦντες αὐτ'. Ἀλέξ.30. 3) νεώτ. νομ. καθορίζω τὴν ἐπιβλητέαν ποινὴν ἐντὸς τῶν ὅπὸ τοῦ νόμου θεθεμιένων ὀρίων. 4) ρημ.τ.η. προσεπιμετρῶσι.

προσεπιμηγνῶμαι-όμαι μτγν. ἐπιμηγνῶμαι, ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω τι προσέτι : Ἄποσσ.ΗΝικ.91,1. 2) ρημ.τ.η. προσεπιμηγνῶνται.

προσεπιμύθωμι ἄ. προσεπιμύθωμι βλλ.

προσεπιμύθησομαι μτγν. κ. μον. μέσ. ἐνθυμοῦμαι τὸ ὑπερον, προσέτι : Γαλ.2,227, Ἀκτουάρ.Ίω. ἐν Ideler.Phys.2,146 τῶν ἐκείσε ρηθέντων προσεπιμυθῶμεν.

προσεπιμύθωμι ἐν χρ. ὡς παθ. ἐπὶ ἐπιθέσμου, διανεμομαι προσέτι, ἐπὶ πλῆον : Γαλ.18(2),556.

προσεπινεύω σχδλ. ἐπινοῶ, ἐπιδοκιμάζω, συγκρατοῦν ἐῖς τι προσέτι : Σχδλ.ΊΔΕ 290.

προσεπινοῶ-έω μτγν. ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω τι προσέτι : Πολύβ.20,6,4 ἄσσι τι προσεπινοῶν ἄ κατὰ το παρόν ἐδόκει τοῖς πολλοῖς ὠφέλιον, Δυδδ.Σ.1,15 τὴν ἐργασίαν τοῦ ταύτης καρποῦ προσεπινοήσαντα, Πράκ.Εὐκλ.120F, Ἐπιγρ.προσεπινοῶ σὺ τὰ δὲ δουθεώρητα κ. παθ. : Πλάτ. ἀσὶ τίνοσ ἐπὶ τὸ βέλτιον προσεπινοοῦμένω. 2) ρημ.τ.η. προσεπινοῶτεον.

προσεπινύσσω μτγν. ἀπ. -ττω ἐπιπύσσω, κεντῶ τι προσέτι κ. παθ. : Σωρ.Κατ.13 τὸ δέρμα .. προσεπινύσσεται.

προσεπιπῶ μον. ἐπὶ πλῆον, ἐπιπροσθῆτωσ ἐπιζῶ βλλ. : Μιχ.Άκομ.2,42,6.

προσεπιπορῶ-έω ἑπιπορῶ προσέτι : Ἄριστφ. Λυσ.238 ἐληγνῶσμεν ἐν καὶ προσεπιπορῶσμεν.

προσεπιπαρακλῶ-έω πάπ. προσακλῶ προσέτι : ἐπὶ σὲ προσεπιπαρακλῶσω κερὶ τῶν ..

προσεπιπλάσσω μτγν. ἐπὶ πλῆον ἐπιπλάσσω βλλ. : Ἄπολλ.Ίατρ.π.Γαλ.12,649, Ἄρετ.ΌΕ.Νοσθ.1,7.

προσεπιπλέμω μτγν. ἀποστῆλλω τινά ἐπὶ πλῆον : Γροκ.Μυστ.18 τοῦσ λογοθέτασ προσεπιπλέμωσ.

προσεπιπυθῶ-άω μτγν. ἐπιπυθῶ ἐπὶ τινος ἢ ὀνομασθῶ προσέτι || κ. μτφ. : Λιδάβ.Προγ.43,22.

προσεπιπύθωμι μτγν. ἐπιπύθω, ἐπιπύθεμαι, ἐφορμῶ κατὰ τινος προσέτι : Φιλ.2,86.

προσεπιπλάσσω μτγν. ἀπ. -ττω, σχηματίζω ἐπὶ πλῆον, προσέτι || ἱατρ. ἐπὶ ἐμπλάστρου, πλάσσω προσθῆτωσ ἐπὶ τοῦ ἁθῆ πεπλοασμένου : Σωρ.π.Γαλ.12,495. 2) μτφ. ἐπινοῶ προσεπιπύθωμι τὸ ἀνυπέρωκον, μεθεωροῦμαι ἐπὶ πλῆον, προσέτι κ. παθ. : Κοροούτ.Φύσ.Θε.17 [δ.γρ.].

προσεπιπλέω μτγν. κ. μον. πλέω, συμπλέκω τι προσέτι : Ἰάβδλ.Νικ.Άριθμ.19F κ. παθ. : Ἄλεξ.Προλλ.β,424 τοῖσ ἔξω προσεπιπλεκόμενοισ ἱδίας.προσεπιπλεκτοῦμενοισ, Ἀκτουάρ.Ίω.ἐν Ideler.Phys.2,27,22 πρ- τοῖσ χρώμασι συστάσεισ.

προσεπιπλέω μτγν. μέλλ.-έσσομαι, ἐφορμῶ, ἐπιπύθεμαι κατὰ τινος καὶ διὰ θαλάσσης : Πολυδ.1,124.

προσεπιπλῶ-όω μτγν. πληρῶ, γερμίζω ἐντελῶσ ἕωσ ἄπῶν : Γαλ.6,415.

προσεπιπλάσσω, ἀπ. -ττω, κτυπῶ, δέρω τινά προσέτι || μτφ. ἐπιπλήττω, ἐπιμύθω τινος προσέτι : Ἄριστφ.Ρητ.1408b,2 δὲ γὰρ αὐτὸν ἑαυτῷ προσεπιπλήττω [δ.ἀνάγν.].

προσεπιπλοῦ-έω μον. ἐπὶ πλῆον, προσέτι πλοῦτιζω, γίνομαι πλοῦτοσ : Εὐστ.Μαν.Κορυ.417.

προσεπιπνέω μτγν. ἐπὶ ἄερασ, ἐπιπνέω, φουσῶ κύνεικῶσ προσέτι : Πλούτ.Σερτ.17 ἀβρα μαλακή προσεπιπνέσι [δ.γρ. προσεπνέσι, Κλημ.Άλ.698.

προσεπιπνοῶ-έω ἐργάζομαι προσέτι, ἐπὶ πλῆον. 2) μτφ. ἀποκινῶω, βαρῶνομαι ἐκ τινος προσέτι, ἐπὶ πλῆον : Ἀλφικ.2,44 προσεπιπνοεινω ἀκούσωνσ καὶ τὴν λοιπὴν διήγησιν ἰνὸ βαρυνθῶναι ἐπὶ πλῆον ἀκούσωντεσ].

προσεπιπρᾶνω μτγν. ἐπὶ πλῆον, προσέτι ἐπιπρᾶνίζω βλλ. : Εὐνάβ.ΒΣφ.475B.

προσεπιπρῆνω μον. ἐπιπρῆνω, κίνω πρὸς τι ἐπίσθ : Νικ.Χων.Χρον.360D ταῖσ γνῶμασι ταύταισ προσεπρῆρον.

προσεπρῆνω, παθ. ἄορ. β' προσεπρῆνω, ἐπὶ ὄρων, ἐπὶ πλῆον, προσέτι ἐπιπρῆνω βλλ. κ. παθ. : Ἰνπ.Νοῦσθ.1,32 πολλῶν προσεπρῆνθ καὶ ἐκ τοῦ ἄλλου σώματοσ. 2) κ. παθ. πληροῦμαι ὀδατοσ προσέτι : Ἄνω.ἐν Ἄν.ΌΕ.3,166 οὐδὲ γὰρ ἀλλοθεν προσεπρῆσθαι τὰς ἑμάσ ἀμάρασ ἀνεσχόνη ἢ παρὰ σοῦ τῆσ μεγάλησ πηγῆσ.

προσεπρῆροῦσθωμι μτγν. μεγαλοπῶσ ρητορικῶσ : Φιλῶδ.Εὐσθ.19J, μὴ προσεπρῆροῦσθωμι αὐταῖσ ἐπὶ μείζων, ἄλλ' ἀποσῶν ὅτι δυνατόσ.

προσεπρῆριττω μτγν. ἐπιπρῆριττω ἐῖς τινος προσέτι : Αἰσῶδ.Μισθ.164 διηνεκῶσ αὐτῷ φωμοσ προσεπρῆριττε.

προσεπρῆροῦ-έω μτγν. ἐπὶ πλῆον, προσέτι ρωφῶ : Φιλοῦμ.17,6.

προσεπρῶννυμι μτγν., παθ. ὄορ. προσεπρῶσθωμι, ἐπιρρᾶνῶω, ἐνισχύω, ἐνδυναμοῦμαι ἐπὶ πλῆον : Ἰωσ.Π1,1,6 προσεπρῶσθη τὴν ὄρων ὁ Μιθριδάτωσ θάνατοσ, Φδλ.103 || κ. παθ. ἐνισχύομαι προσέτι, ἐπὶ πλῆον : Πολύβ.4,80,3 οἱ δὲ Ἀσπράται προσεπρῶσθησαν τοῖσ ὄρωσι.

προσπεσπινηζω μον. επί πλέον, προσεπίσπινηζω : Ἄκτουαρ. ΐω. εν Ιδελερ. Phys. 2, 23.

προσπεσιω μον. επίσειω επί πλέον, προσεπί : Μιχ. Ἄκομ. 1, 50, 21.

προσπεσιωνύμω μτην. τιμώ τινα προσεπί : Δίων Κ 51, 21 τόν Ἀγρίππην σπεμψ νουκρατιηκησ προσπεσιωνυκ.

προσπεσιωμαι μτην. επί πλέον, προσεπί σημαίνω βλλ. : Μέν. Ρητ. 371S. || κ. μέσ. δεικνύω, ποιῶ προσεπί σημαία εὐαρσεκίας ἢ ἀναρσεκίας επί τι : Φιλῶδ. Ρητ. 1, 371S, Φιλ. 1, 16 κ. παθ. : Νεφέ. η. βέττ. βάλ. 291, 33.

προσπεσιτίζωμαι μτην. ἀποθ. επί πλέον ἐπισπιτίζωμαι, προμηθεύομαι πλείονας προσφά ἀόδημ : Πολύδ. 1, 291, 1 μετά δέ ταῦτα πάλιν αὖ Ῥωμαίοι προσπεσιτιζόμενοι.

προσπεσικόπομαι μτην. τ. τοῦ προσπεσικῶ, ποροτηρῶ τὴ προσεπί : Γαλλ. 10, 512 προσπεσικώπομαι δ' αὐτοῦ τῶδε.

προσπεσικαύζω μτην. ἐπισκαυζώ, ἐπιδιορθώνω τὴ προσεπί : Ἰώσ. Αἰ 8, 6, 1 ταῦτά τε προσπεσικαύζεσ καὶ πύργους αὐτά. . . προσεξήρεν. . . | Ἐπιγρ. παθ. ἐπί τάφο, εὐρύνομαι, μερλίανω.

προσπεσικλήτω μτην. παρακαλῶ τινα θερμῶς προσεπί : Ηἰλιῶδ. Αἰθ. 4, 18 ὁ δέ Θεαγένης καὶ ἕτερα προσεσκηπτε.

προσπεσικοπῶ -έω μτην. ἐπισκοπῶ, ἐξετάζω, θεωρῶ προσεπί : Γαλλ. Αἰρ. Εἰσ. 3.

προσπεσικώπω μτην. ἐπισκώπω τινά ἢ διὰ τὴ, ἀσπείζωμαι προσεπί : Πλούτ. Ἄγρα. 15 Ἄλλεξανδρος δὲ καὶ προσπεσικώφεπιθόμενος τὴν πρὸς Ἄγιν Ἀγχιπάτρου μάχην, Δίων Κ 47, 8 πρ- πολλὰ καὶ μιμρά.

προσπεσικώμαι -όμαι ἀποθ. σύρω πρὸς τὰ ἐμπρός δι' ἐμουτόν, προσλαμβάνω τινά ὑπὲρ ἐμουτοῦ προσεπί : Ἰνπ. Διαίτ. 59 χαλκίτιδος τῷ δακτύλῳ προσπεσιασόμενος προσπέσειον (δ.γρ. ἐπισπασόμενος, Πολύδ. 12, 13, 3 κομικὸν τινα μάρτυρα προσπεσιασόμενος, Διόδ. Σ 13, 77, Ἐπιγρ.

προσπεσιτάζω μον. σιτάζω τὴ ἐπί τινα προσεπί : Εὐστ. Πον. 3195, 9 πρ- τὸ θεῖον ἕγρῶθ.

προσπεσιτῶμαι ἀποθ. ἐπιστάμαι, γνωρίζω τὴ προσεπί : Ἰλάτ. Φοιδρ. 268 Β τὴ γε ἄλλο ἢ ἐρέσθαι, εἰ προσπεσιταται καὶ αὐτίαναι δεί.

προσπεσιτεῖχω μτην. προσέρχομαι, ἐπέρχομαι τινί : Ὀρφ. Ἄρη. 538 ὅσσε κυβερνήτη προσπεσιτεῖχε νήδυμος ὄνηος (δ.γρ.).

προσπεσιτέλλω ἐπιστέλλω, παραγγέλλω, μηνύω, διατάσσω τὴ προσεπί : Θουκ. 2, 85 τῷ δὲ κομίζονται αὐτὰς προσπεσιτεῖλαι εν Κρήτην πρῶτον ἀφικέσθαι, Ξεν. ΚΠ 5, 4, 2 προσπεσιτεῖσαι δὲ τὸς αὐτὸ οἰκέταις. || Ἰδ. παραγγέλλω δὲ ἐπιστολῆς κ. παθ. : Θουκ. 1, 132 εν αἰς ὑπονοήσας τὴ τοιοῦτον προσπεσιτέλλω, Πλάτ. τὰ προσπεσιταλένα.

προσπεσιτεφνώ -όω Ἐπιγρ. κ. παθ. στεφανώνω τινά ἢ τὴ προσεπί : Πάπ. προσπεσιτεφνώσσαι πάλιν χρυσῷ στεφνώω.

προσπεσιτυκρίνω μτην. συντίθημι ἐπί πλέον προσεπί διαδοχικῶς : Πτολ. Τετραβ. 105 προσπεσιτυκρίνειν ὅλην ἑαυτῷ.

προσπεσιυνάπτω γλωσσ. κ. μον. κ. νεώτ. ἐπισυνάπτω, συνδέω, προσρατῶ τὴ προσεπί ἐπί πλέον : Εὐστ. Πον. 202, 93.

προσπεσιυνεῖρω μον. συνεῖρω, συναρμόζω, συγκατατάσσω, συνδέω τὴ προσεπί : Εὐστ. Πον. 245, 5.

προσπεσιυνετίζω μτην. καθίσταμι τὴ περισσώτερον ἀνιληπτόν, καταληπτόν : Φιλῶδ. Ποιμ. 2, 40.

προσπεσιούρω μτην. σύρω τὴ πλείονας προσεπί, ἐπισύρω, ἐφέλω ἐπίσως : Φιλ. 1, 695 κ. παθ. : Ἀνών. π. Ὁσα. Στεφ. ἐν. ὅτε εν τῇ διαλύσει προσπεσιούρεται τὴν τοῦ σώματος ἢ αἰσχους εἰτε κάλλους ψυχῇ

προσπεσιφάζω μτην. προσπεσιφάττω βλλ. : Σοφ. Ἄντ. Ὑπόθ. ἀνανακτίαςσας αὐτόν προσπεσιφάζει τῇ κόρη ἀπολομένη ἀκόνην.

προσπεσιφάτω μτην. κ. -άτω σφάζω ἐπί τινα προσεπί || κ. μ. π. φ. : Πλούτ. ἠΒ. 1104Ε.

προσπεσιφίγω μτην. ἐπισφίγω τὴ προσεπί, στερεώνω τὴ ἐπί τινας ἐπί πλέον, προσεπί : Φιλ. 1, 291, Γρη. Νοζ. ἐν Ἀν. Μπατορ. 201.

προσπεσιφραγίζομαι ἀποθ. ἐπισφραγίζω, βεβαιῶ τὴ τῆ σφραγίῃ μου προσεπί κ. γεν. ἐπιβεβαιῶ τὴ προσεπί : Δμ. 1487 προσπεσιφραγίζόμενος τὴν ἀγοσὴν τούτην ἐν τῇ πόλει εἶναι παρ' ὄμην, Σέξτ. Ἐμπ. Μοθ. 9, 192, Ἀριστείδ. Λόγ. 361481, 106.

προσπεσιχυρίζω μτην. ποιῶ τὴ ἰσχυρῶ, δυνατόν προσεπί : Δίων Κ 40, 39 ἀπλήστους ἀσμάσι τὴν τόλμαν προσπεσιχυρίζαντες, Διογ. Λ 9, 77 μὴ σπεινὸν τὸν λόγον, ἀλλὰ προσπεσιχυρίζειν.

προσπεσιχευρέω μτην. ἐπιωρεῖω τὴ προσεπί, ἐπί πλέον : Πολύστρ. 31W, Ἄρρ. Ἐπίκτ. 1, 224, Ἀρτεμίδ. Δαλδ. 1, 16 κ. παθ. : Νικόμ. Γερ. Ἀριθμ. 1, 16.

προσπεσιτάλιπρω -έτω μτην. αὐθ. ὑσπερῶ, ὑπομένω ταλαιπωρίαν ἐπί μακρότερον ἐπί χρόνον : Ἰώσ. Αἰ 4, 5, 2 οἱς προσηπονήκεσαν προσπεσιταλιπρωσῆα πρόθενοι.

προσπεσιτάσσω, ὀπ. -ττω διατάσσω, προατάσσω, ἐπιβάλλω τὴ ἐπί ἐπακτικῶς προσεπί : Ἰσοκρ. 6, 39 ἰδ. γρ., Δίων Κ 72, 2 κ. μέσ. λαμβάνω ἐν συνεχείᾳ τὴν ἀπομένην τάξιν, θέσιμον μου : Πολύδ. 1, 50, 7 ὅρα δὲ καὶ τῶν ἐπιπλέοντων αἰε τοῖς συνεπτάσσει προσπεσιτατορμένους ταῦτὸ ποιεῖν παρ' ἡγγεῖαι διὰ τῶν ὑπερητόν.

προσπεσιτέω μτην. κ. μον. ἐπιτεῖνω ἐπί πλέον, τανύω τὴ προσεπί : 2) μ. π. στενωκρῶ τινα, αὐξάνω τὴ προσεπί : Πολύδ. 3, 24, 1 Σαρδῶνα προσπεσιτείνουσαν ἐξῆδιαιζόμενοι 3) ποιῶ ἐπί ἰσχυρότερον : Φιλῶδ. Ρητ. 2, 290S πρ- τὴν παροῦσαν ἐπιθυμίαν, Φιλ. 2, 306 πρ- τὴν καλὴν νεανειάν κ. παθ. Ἄκτουαρ. ΐω. εν Ιδελερ. Phys. 2, 126, 4 αἰ σπασταίε ὁμοιο τὸς ὄνιγος τε καὶ συμμέτρους, ἐνιστε δὲ καὶ προσπεσιτείνονται, Ἰώσ. Π 7, 3, 3 πρ- τὴν ὄργην, Πλούτ. ἠΒ 689Ε πρ- τὸ δίφωσ. || αὐθ. ἐπί πρῆτων : Γαλλ. 7, 859 || κ. παθ. ἐπί ἀνεμού : Φιλ. 2, 99 4) ἐπιβάλλω δρους τινὰς ἐπί τινας : Πολύδ. 1, 63, 2 βραχέα δὲ προσπεσιτείναν τούς Κορηχιδόνους || κ. ἀποθ. εν συνεκ. μ. π. τοῦ βασάνω, χρησιμοποῖω, μεταχειρίζομαι αὐστηρότερα βάσανα : Διόδ. Σ 10, 18 τὸν τυράνον πολὺ μάλλον ταῖς βασάνας προσπεσιτείναντος 5) αὐθ. ἐπιμηκύνωμαι, μακραίνω : Ὀρειδ. ὄπ. 74.

προσπεσιτέω -έω μτην. ἐπιτελῶ, ἐκτελῶ, ἀποτελῶ τὴ προσεπί κ. παθ. : Γαλλ. Β 11, 822, Εὐσ. Ἐγκώμ. Κωνσταντ. 16 τὸς δὲ αἰμάτων καὶ λούβρων κηνοῦ τε προσπεσιτελουμένας θυσίας

προσπεσιτέρνω μτην. κώπω προσεπί ἐπί τῆς ἐπιφανεῖας : Ἐπιγρ. 2) ποιῶ ἐντομὴν παρὰ τινί : Γαλλ. 13, 607, Παῦλ. Αἰγ. 6, 88.

προσπεσιτερεύομαι μτην. ἀποθ. ἐπιτεροτεύομαι προσεπί, πλάττω τὴ προσεπί ἕτερος, θαύμα || μ. π. δηγοῦμαι προσεπί πλάστὰ τέρατα : Κλέμ. ἠΒ. 16 προσπεσιτεροτεύεται τῇ συμφορῇ.

προσπεσιτέρπωμαι τέροπωμαι, διασκαδίζω προσεπί, ἐπί μάλλον κ. παθ. : Ἀριστ. Βάτρ. 231 προσπεσιτέρπεται δ' ὀ φορμικτὰς Ἀπόλλων.

προσπεσιτεχνῶμαι -όμαι μτην. ἀποθ. τεχνάζομαι, ἐπινοῶ τὴ τεχνικῶς, πανοῦργος προσεπί : Πρὸκ. Γοτθ. 119.

προσπεσιτίθημι ἐπιτίθημι, θέτω τὴ ἐπί τινας προσεπί : Ἰνπ. Ἀρρ. 47 πρ- τὸ θέναρ τῆς ἐτέρης χειρὸς [ἐπί τὴν ἐτέραν], Πολύδ. 35, 2, 7 χειρὸς ἐπιθήσομαι τὴν δικήν αὐτοῖς. || κ. παθ. ἐπιτίθεμαι, ἐπιβάλλομαι ἐπί πλέον : Ἀριστ. Ζ 1, 549, 33 τοῦ δ' ἄκρου προσπεσιτεθέντος καλῆτις πόντα

2) προσβέτω περαιτέρω : Ἀριστ.ΗΝ.κ.1148b,6 προσπετιθέντες τὴν ἀκράσιν περὶ ἐκάστου λέγουσιν, αὐτ.Μεταφ.987a,15, ἴωα.Ἀντ.122 ἢ μετὰ προσβέτω εἰς ἐμῶν, ἀνολοβήνω : ΔίωνΚ.37,21 πρ- ἐνωυμίαν **3)** μέσ, λαυδάνω προσέτι : ΔίωνΧρ.11,60 οὐκ ἦν ἱκανὸν αὐτῶν τὴν γυναικί ἀναγαγεῖν, ἀλλὰ καὶ τὰ χρήματα προσεπέθετο **4)** μέσ. πτ. ὄστ. προσβόλλω, ἐπιτίθειμαι προσ- ἐτί, ἐπὶ πλέον : ΔίωνΚ.53,29.

προσπετιμώ-ω μτγ. ἐπιτιμώ, ἐπιπλήττω τινά προσ- ἐτί : ΠΔ Σοφ.Σειρ.13,22 ταπεινὸς ἐσφαλε, καὶ προσπετιμῆσαν αὐτῶ, ΔίωνΚ.53,19 τοῖς κατηγορήσαντι αὐτὸ προσπετιμῆσε **2)** ὑπερτιμῶ ἐπὶ πλέον, ὑψώνω ἐπὶ μᾶλλον τὴν τιμὴν πράγματός τινος, ἀκριβαίνω ἀκόμα : Αἰκ.ἀα.41.

προσπετιτραγωδῶ-ω μτγ. προσβέτω εἰς τὴν πομπήν ὑπερβολῆν, διηγῶμαι τὴ μετὰ τραγικῶς πάθους, πομπήδους ὑπερβολῆς δεινολογῶ : Ἀνών.π.Σουιδ. δεδιώσ μὴ παλαλακασιάσαντες τὸ πρότερον, καὶ προσπετιτραγωδήσαντες, καταπλήξωνται τοὺς ἐν τοῖς Τυναίοις.

προσπετιτρέπω μτγ. ἐμισπιτεύομαι, ἀναβέτω τὴ ντι προσέτι : ΔίωνΚ.38,8 πρ- τὸ στρατοπέδον **2)** πτ. ἀπαρφ. κ. ὄστ., ἐπιτρέπω προσέτι : ΔίωνΚ.54,10.

προσπετιρίβω μτγ. κ. μόν. κατατρίβω, καταβίβω τινά προσέτι : Πλάτ.ἩΒ.104ΕΦ ἀθεοὶ βλάπτειν ἐθέλοισιν ἡμᾶς καὶ κωκῶν καὶ διαστρέφειν καὶ προσπετιρίβειν, Ἡλιόδ.Αἰθ.1,14 καὶ μὴν προσπετιρίβεις γὰρ ἡμᾶς, Ἰνπιατρ.123 προσπετιρίβει τὸ ζῶον καὶ διασφείρει.

προσπετιτροπέομαι παθ. διετελῶ ὑπὸ τὴν ἐπιτροπείαν τινός : Δημ.833 εἰς ἐπὶ προσεστροπέυθη ὑπ' αὐτῶν.

προσπετιτροπέω ἰδὲ πάθ. ὄ κατ' ἐξοχὴν ἐπιτροπέω, διευθύνω, ὁμοχρῆσιν : Ἀρχαγᾶθην τὸν κρᾶσιον τοῦ κακοῦ καὶ προσπετιτροπέω.

προσπετιτυγχάνω μτγ. πτ. ἀπαρφ. ἐπιτυγχάνω, ἐκτελῶ τὸ ποδοῦμενον προσέτι, πιτυχαίνω κἀπ ὀκῶμη : ἴωα.Π1,10,3 προσπετιτυγχάνω τὰ τελεῖ τῆς πατρίδος ἀνακτίσας καταστραμμένα.

προσπετιφαίνομαι μόν. παθ. ἐπιφαίνομαι, ἐμφανίζομαι ἐξαίφνης προσέτι : Στέφ.Βυζ. ἐν λ. Ἀ. κρᾶφια κᾶρος προσπετιφανεῖς.

προσπετιφέρω ἐπιφέρω, ἀποφέρω, παράγω τὴ προσέτι : Ξεν.Οἰκ.5,2 ταῦτα ἡ γῆ φέρει ἐργαζομένης, καὶ ἀφ' ὧν τοῖνυ ἀδυσπαθοῖσι, προσπετιφέρει **2)** ἐπιβέτω τὴ ντι προσέτι, προσβέτω προσέτι : ἴωα.Α1,3,9,1 τὰ κατὰ νηδῶν τοῖς ἄλλοις καθ' ἀγισθασμένα προσπετιφέρουσι, Φιλ.π. Εὐσ.Εὐαγγ.Προν.8,7, κλημ.Ἀλ.760 πρ- τὸν κολοφῶνα **3)** προάγω, προσφέρω ἀνωτέρω, περαιτέρω : Φιλόδ.Εὐσ.94C.

προσπετιφημιζῶ μτγ. ἐπιφημιζῶ, διασημιζῶ, διασιδῶ προσέτι : Φιλ.π.Εὐσ.Εὐαγγ.Προν.8,7 συνέρχονται . . σιωπῆ, πλὴν εἴ τι προσπετιφημιζοῦσι τοῖς ἀναγινωσκόμενοις νομίζεταί κ. παθ. : Στράβ.17,1,19 προσπετιφημισθῆναι δὲ καὶ τὸ Αἰγυπτῶνδ' ἵνασι δολιχὴν ὄδον ἀργαλέαν τε.

προσπετιφθάγγομαι μτγ. ἀποθ. ἐπιφθάγγομαι προσέτι, προσπλήγω : Γαϊδ.10,4,7 τίς δὲ παθοῦσὸς τὸ γυναικεῖον πάθος καὶ τὴν προσπετιφθαγγόμενης **2)** δηλῶ προσέτι : Γαϊδ.16,744 **3)** μτφ. ἐπὶ πτηνῶν, κρᾶζω θυσιασίως : ΔίωνΚ.72,24.

προσπετιφθανώ-ω μτγ. ἐπὶ πλέον, προσέτι φθωνῶ : Διδό.Σ.34/5,2,48.

προσπετιφιλονεικίω-ω μόν. ἐπὶ πλέον, προσέτι φιλονεικῶ βλ.λ. : Φώτ.Ἀμφ.145.

προσπετιφίλοσοφῶ-ω μόν. ἐπὶ πλέον, προσέτι φιλοσοφῶ, σκέπτομαι ὡς φιλόσοφος : Εὐστ. Πον.259,38 προσπετιφίλοσοφῶντες ὡς φυλακτικῶν τὴ χρῆμα ἢ τοῦ ἀχόρου φύσει.

προσπεφιλοτιμῶμαι ἔσομαι μόν. προσδοροῦμαι τινὶ τὴ γενναιοδωρῶς : Ἄνω.Κομν.24Π καθάπερ τὴ ἴδων αὐτῶ ἐδεδώκει καὶ ἄλλ' ἄττα προσπεφιλοτιμήσατο.

προσπεφιλοπόθῶ-ω μτγ. ἐπιφοιτῶ, σιγητῶ, προσερχῶμαι πού συνήθως προσέτι : Φιλ.2,67.

προσπεφορτίζω μόν. κ. νεώτ. ἐπιφορτίζω, ἐπιδορῶναι τὴ προσέτι : Εὐστ.Πον.66,8 προσπεφορτίζειν τὸ ἐν λήθαις παρήγορον.

προσπεφορτίζομαι μτγ. παθ. φθομαι ἐπὶ τινος προσέτι : Κλημ.Ἀλ.488 **2)** μτφ. προσκολλῶμαι ἐπὶ τινος ὡς συμπεφυκῶς.

προσπεφονῶ-ω μτγ. ἐπιφονῶ, λέγω τὴ προσέτι, προσβέτω τὴ ἐν τῇ ὀμίλῃ μου : Ἰλαούτ.Κάτ. Πρσβ.27 τὸ περὶ παντός ὄσ ἄλλοτε πράγματα γνώμην ἀποφαινόμενον προσπεφονεῖν οὕτως.

προσπεφωτίζω πάθ. ἐπίσης ριπτω φῶς ἐπὶ τινος.

προσπεχιθάροσσω μτγ. ἀπ. -ττω ἐγχορᾶσσω τὴ ἐπὶ τινος προσέτι : Λιδάων.Προγ.40,46 προσεχιθαράσας τῶ πίνακι.

προσπεχιθρίζομαι ἀποθ. ἐπὶ πλέον, προσέτι ἐπιχαρίζομαι, παρέχω τινὶ τὴ ὡς χάριν προσέτι : Ξεν.Ἰνπιαρ.3,2 πρ- ἄλλοις θεοῖς.

προσπεχιθρῶ-ω μόν. ἐπιχερῶ προσέτι, προσβόλλω, ἐπιτίθειμαι κατὰ τινος προσέτι : Ζωναρ.Ἐπιτ.Ἰατ.2,137.

προσπεχιχῶ μτγ. μέλλ. προσπεχιχῶ, ἐπιχῶ τὴ προσέτι : Διοσκ.2,76,7 προσπεχιχῆσι οἶνον κῶδῶν, Γαλ.6,670 (β. ἀνάγκη), Φιλομύσ.Ὀρεθ.3,45,2.

προσπεχιχλεύω μτγ. μόν. χλεύαζῶ, περιγελῶ τινά προσέτι : Ρητ.1,482.

προσπεχιχραίνω μόν. ἐπὶ πλέον, προσέτι ἐπιχραίνω βλ.λ. : Μιχ.Ἀνωμ.2,421,9.

προσπεχιχρῶννύομαι μόν. παθ. χρωματίζομαι προσέτι : Ἀκούριπ.ἴω ἐν Ιδελειτ.Ρῆγ.2,147 τὰ προσπεχιχρῶσθέντα τῶν ὀσμων.

προσπεχιχρῶννυμα-ατος ἰδὲ νεώτ. πρόσθετος τύπος ἀνευ πυθνῶν ὑπερθεωρούμενος ἐσωτερικῶς διὰ πυθμόχου καὶ δυσπεριωραγῶσ' ὀλικῶ.

προσπεχιχρῶννύμι ἀποθ. ἐπιφωρεῶ ἐπὶ τινος χῶμα προσέτι : Πλάτ.ἩΒ.106Β ἄλλα καὶ προσπετιθέντος καὶ προσπεχιχρῶσαντος.

προσπεχιφῶδομαι μτγ. ἀποθ. ἐπὶ πλέον, προσέτι φεῦδομαι : Ἡλιόδ.Αἰθ.7,2 ὡς ὁ Θῶσις συγκρατῆσθαι τὸν προσπεχιφῶδομένουσ' μεγαλοποιῶ κακῶς ἰδιότητασ' Γαλ.6,640 διὰ τοῦτο προσπετιφῶδοῦνται τῖνοι αὐτῶν.

προσπεφιφήμιζομαι μτγ. ἀποθ. μέλλ. προσπεφιφῶδομαι, ἐπὶ πλέον, προσέτι φηφιζομαι, συμψηφίζω τὴ προσέτι, συμφωνῶ ἐπὶ τινὶ : Φιλ.2,362.

προσπεφικοδομῶ-ω μτγ. μόν. ἐπαικοδομῶ, κτίζω τὴ ἐπὶ τινος προσέτι : Μαρί Spicell. Rom.5,456.

προσπεφονῶμι μτγ. ὀνύω προσέτι : ΔίωνΚ.37,38 ἀντιπλονηκῆσας προσώμασεν ὀπ. .

προσπεφονομάζω μτγ. ἐπαινομάζω, παρονομάζω τινά ἢ τὴ προσέτι : Ἀνών.Βλ.ἴω Χρυσ.344,43.

προσπεφονότομος μόν. ἀποθ. ἐπιπνοτός, θερωρῶ προσέτι : Νικηφ.Πατρ.ἐν Ρητ.1,513,6 προσπεφονομῆν τὸν πατέρα τὸν ἄλιον.

προσπεφονόγομαι μόν. ἐπὶ πλέον ἐπορεύομαι βλ.λ. : Χρυσόδουλ. τοῦ ἐτ. αὐκ' ἐν Συντ.καν.2,611.

προσπεφοροῦμαι ἔσομαι μόν. ἀποθ. ἐπαρχοῦμαι προσέτι, χορεύω ἐμπαικτικῶς προσέτι : Νικηφ.Πατρ. ἐν Ρητ.1,483 προσπεφοροῦμαι τοῖς σκώμμασιν, αὐτ.493,20.

προσπεφωλίσκάνω μτγ. ἐπιφωλέω, χρωστώ, τὴ ὡς χρῆσις ἢ χρῆσιμ, εἶμαι ἐνοχός τινος προσέτι **2)** ἐν συνεκφ. μτ. τοῦ γέλωτος, ἐπιφύρω γέλωτα κατ' ἐμῶντοσ' προσέτι, γίνομαι ἐπὶ πλέον ἀφορῆλαστος : ΔίωνΚ.43,20 γέλωτα προσεφωλίσκάνω.

προσερηνίζω μτγν. σναιεσφρωμ προσέτι ώς έρνον: Πάπ. 2) μτφ. παθ. δέχωμα έρνακών φόρτον, άπερφορτώνομαι: Διον. Άλ. Σινθ.9 τήν Πλατωνικήν έκείνην περίοδον. τής ούκ άν φαίη παραπλήρωματι λέξεως ούκ άναγκαίω προσηρανώσαι:

προσεργάζομαι άποθ. έργάζομαι, ποιώ τ' προσέτι: Εύρ. Ήρ. 1013 ώς μηδέν προσεργάσαιτο τούς δέσπορμένους, Πλάτ. Περ.31 τώ χρυσίον τώ άδελφώ προσεργάσασθαι και περιέθεικεν 2) έν σνικεφ. μτ. τού αγαθά, ποιώ κόμωνα καιλή άπρεσίαν πρόσ τι προσέτι: Ήρ. δ.61 καινή τή Ελλάδα αγαθά προσεργάζομενον ό δημάρητος διεθέλει Ιδ. άνάγκ. προσεργάζομενός 3) κτώμαι, κερδαίνω τι προσέτι, έπι πλέον: Ξεν. Έλλ.3,128 μισθός έργασται τή στρατιή. . άν δέ τι προσεργασώμεθα, Κδ Λουκ. 19,16 ή μνά σου προσεργάσασθαι δέκα μνάς, Πλάτ. α.σάγκρ Νικ. κ. Κράσα.4 προσεργάσασθαι τήν Άσίαν 4) φονεύω, θανατώνω τινά προσέτι: Πλάτ. Γρανκ. 17 ώμδοτουν δέ προσεργάσαντο τού Φουλβίου τόν νεώτερον υιόν.

προσερηνον Ιτόδ. κέρδος, τόκος χρημάτων: Δημ. 819 εάν τις αυτηθή τώ τ' άρχαίον και τώ πρόσερον τών δέκ' έτών Ιδ. γρ. α.ύτ. 824 2) έκτακτος, πρόσθετος έργασία: Έπιφρ. Λεβδαίας.

προσέρχας -ον ό προσφέρων έπι πλέον έργον: Λεωνίδ. Ταρ. ΑΠ.6,288 πρόσερον άπρακτον Ιδιοθ. έξουριγόν 2) τώ πρόσερον ως άσα. Βλλ.

προσέρχω Έπιφρ. προσφέρω θυσίαν: προσέρδειν Νύμφησιν κάδολλήν θήλυ και άρσεν.

προσερβίζω μτγν. κ. μον. έρβίζω τινά προσέτι: Άρρ. Επίκτ. 2,2,16 2) προκάλω, παραξώνω περαιτέρω: Λιδόν. Λογ. 2,12 χαρισάσθαι θυμώ μεγάλη λόγια προσερβίζομαι ρ. Έσθ. Παν. 254,51 3) έπιδιδών, έξερβίζω έν γρ. μ. έσθ.: Σοφ. Α. 1,123

προσερβίζω, παρκα. προσέρχεται (Πολύδ. 1,1,10) κ. προσέρχεται (Πλούτ. Αίμ. 19) κ. παθ. έν μτγ. προσερχομαι (Πίν. Άρβρ. 78, Άριστ. Μήχ. 853α,33), έρείδω, στήριζω τι έπι τινος, προσκλήνω, άκουσώ τι έπάνω εις τι: Άριστ. ΖΜ 695α, ή ή φύσις τώ Ισχυίον εις μέσον προσέρχεται, Πολύδ. 4, 19,3 προσερχόντες τής κλίμακας τοίς τείχεσι κατεκείρωσιν τής πόλεως, Πλούτ. Άρτ. 7 προσέρχεται τός κλίμακας άσφαλτός, αυτ. Η8,933B προσέρχεται τούς τείχεσι, Πλούτ. Η8,332Α ώκειανώ προσέρχεται Μακεδονίαν (καταστήσεται αύτήν ούτω μεγάλην, ώστε να έχη όρια τόν ώκειανόν, Ηκιάδ. Α18,1,21 τώ βλέμμα τή γή προσερίσασθαι 2) κ. παθ. έπι έπιδέουρου: Γαλ. 14,793 2) κ. μέσ. στήριζω τι Ισχύιον σου έπι τινος: Ίωσ. Α1 8,13,6 πρό τής γόνισαι τήν κεφαλήν 2) ώδω μέθ' όμής κατά τινος έμπήγη τι έπι τινος δια τής θίας: Πολύδ. 15,33,4 ό δέ τός άλογχας προσερίσαντες έξέκινήσασιν, Πλούτ. Αίμ. 19 τός σαρίσσας προσερχομένησ τούς βυρεσίους τών Ρωμαίων, Πάπ. τούς δεινα προσερίσαντας τώ τόνω Έύλον 3) προσέρβω πρόσθετον δύναμιν: Άσκληπιόδ. 7,4 4) άμψ. στερεούμαι: Πολύδ. 6,25,5 πρό τού γη τήν έπιδορατίδα πρόσ τι προσερίσασθαι 5) πιέζω έπι τινος: Φιλ. Μήχ. Βελον. 67,31 6) στενωχωρώ, πολιορκώ: Πολύδ. 1,17,8 φέρωντες δέ παντί τώ στρατεύματι, πρόσ αύτόν Άκράγαντα προσέρχεται 7) ρημσ.π. προσερίσεις

προσερίσεις -ως (ή προσερίδω) μτγν., μον. ή έρσις, ή ατήρξις τινος έπι τινος, εις τι: Ήρακλ. Άστ. 19Α, Έσθ. Παν. 35,19

προσερίσθαι άπορφ. άορ. β' τού προσερωτώ βλλ., έρωτάν προσέτι: Πλάτ. Πρωτ. 311B ει' ούν και τούτ' ός σε προσερίσσοιτο.

προσερίσσω μτγν. έσφ. γρ. άντί προσερίσσω βλλ. - Αιλ. Ζ1 13,19.

προσερκύβομαι άποθ. έρεδύγομαι, έκινένω πρόσ τινα όξείαν όσμήν τού στομάχου μετ' ήχηρών έρευνγών, έξέρω πρόσ τινα, έρυνώ: Διόδ. Σιν. 2,35 2) μτφ. έπι τών κυμάτων τής θαλάσσης, θραύομαι άφρίζω έπι τινος, μτ. α.ύτ.: Ιλ. Ο 621 τά τέ προσερέγεται αύτήν Ισπέρην, Όδ. Ε 438 (Ιδ. γρ.).

προσερίκω μτγν., άορ. ποτερίσκω έρίζω, φιλονικώ: πρόσ τινα προσέτι: Θεόδωρ. 5,60 αύτόθε μοι ποτερίσκω και αύτόθε Βουκολιάσσω, Λόγυ. 4,2 2) έξορίκω: Άκνλ. Πδ. Έξ. 23,21, αυτ. Πδ. Δευτ. 9,7 3) ρημσ.π. προσερίσθης.

προσερίσθης -ή-ών μον. δημ. ό προσρωτικός, ό πρόσκαιρος, ό έφήμερος: Έρωτ. κρ. 3,456, αυτ. 1193 προσερίσθης Έστρέχεις.

προσερίσθω (ή προσερίσκω) μτγν. ό προσερίσκων βλλ. 2), ό έξορίσκων: Άκνλ. Πδ. Ίεζ. 12,2

προσερμηνέω μτγν. έπι πλέον έρμηνεύω: Συνέσ. 166 2) ρημσ. π. προσερμηνεύω.

προσέρπω, άορ. ποθέρω, άορ. προσέρπυσσασθαι (Αιλ. Ζ1 2,3), άπολ. πλησιάζω κρυφώς εισίδουμαι ως έρπετον βοθμηδόν, σιγή σιά, προσέρχομαι: Σοφ. Ηκ. 900 τύβων προσέρπον άσων 2) έπί έζών: Άριστ. Σφ. 1509 τούτ' ή τήν τώ προσέρπον, Πλούτ. Η8,777 είτα μένοι μών τινά προσερίσσαντα λέγεται περι τός ψίχας αύτού τής μάχης άναστρέφασθαι 2) έπι μισού: Λουκ. Έρωτ. 12 παντί γε μήν δένδρω περιπλήγουν ό φίλερος προσερίσσει κίττός 2) κ. μτφ. ποι.: Πίνδ. Π1, 57 τόν προσερίσσαντα χρόνον Ιτόν έρχόμενον, τόν έμπόμενον, Αλοχ. Πρ. 127 πάν μοι φοδερόν τώ προσέρπον, αυτ. 272 τός προσερίσσας τυχας, Σοφ. Α1,227 φοδουμαι τώ προσέρπον Ιτό μέλλοι, αυτ. ΟΤ 539 τούργων. . δόλω προσέρπον 2) έπι παροξυσμού: Σοφ. Φιλ. 787 προσέρπει. . τός έγγός 2) μτ. α.ύτ. προσ. έπέρχομαι: Πίνδ. Ο 6, 83 ά β' έβέλοντα προσέρπει καλλιχρόσισι νοοστας Ιδ. άνδγν. προσέλκει 2) κ. μτ. δατ.: Σοφ. Α1,1255 προσέρπον. . τώ φάρμακον όρώ.

προσερυγγάνω, άορ. β' προσέρχυνω, προσεργύομαι βλλ.: Διόδ. Σιν. 2,35 κ. άπολ.: Θεόφρ. Καρ. 19,4 άμα πών προσερυγγύνω, Αίμ. Ζ1 9,11.

προσέρχομαι κ. μον. κ. νεώτ. άποθ. παρσι. προσερχόμην (Θουκ. 4,12) κ. άπτ. παρσι. προσήγειν, μέλλ. προσελεύσομαι Ι Πολύδ. 2,14,6) κ. άπτ. πρόσεμι, άορ. προσελεύθω κ. προσήλθω, παρσι. προσελήλυθα, μτ. δατ. έρχομαι πρόσ τινα ή πρός τι: Αλοχ. Εύμ. 285, Σοφ. ΟΚ 1104 προσέλεβες, . . πατρι και τώ μηδωμά έπισπένθ ήξεν σίωμα βασιτάσαι δότε, Ξεν. Άπομν. 1,2,47 ώπην ένεκεν και Σωκράτες προσήλθω, αυτ. Συμν. 4,38 αίς άν προσέλω Ιγναιή (πρός συνουσίαν) 2) κ. μτ. δατ. τόπου: Αλοχ. Εύμ. 474, Εύρ. Έκ. 1539 Έλληνας άνδρους Μενέλωε ένυμνοροισι προσήλθω άκταίς νοσθροίς 2) κ. μτ. α.ύτ. τόπου: Εύρ. Μελ. 68 νεοσούς προσελεύθω, αυτ. 1205, αυτ. Άκ. 171 2) κ. σπαν. μτ. α.ύτ. προσ.: Άριστ. 4 έπειδή τούς πρωτόνεμς προσήλθωμεν 2) κ. μτ. πρόσ. συντασσόμενος αίσιπαιθε: Ήρ. 2,121 έπει πρόσ τώ άγγος προσήλθε, Πάπ. προσήλθω πρόσ Άπολλώνιον 2) κ. μτ. έπίαρ: Σοφ. Α1,1171 πρόσελεβες δεσρο και σταθείς πέλας Ικέτης έσφασι πατρός, Εύρ. Άνδρ. 589 πέλας προσελεύθω, Πλάτ. Πολιτ. 289D Ιδ' ή σκεφώμεθα τούς λοιπούς προσελεύθοντες έγγύθεν, αυτ. Πολ. 32711, αυτ. 493B όγη τε προσελεύθην χρή 2) κ. άπολ. έρχομαι πλησίον, πλησιάζω, έρχίζω: Ήρ. 1,86 τούς προσελεύθοντας έπειρωται, αυτ. 1,199 αί μόν γάρ προσερχονται, αί δέ άπέρχονται 2) κ. έπι νόμου, ίδουσις κτ., είμαι πλησίον, πρόσερος: Σοφ. Φιλ. 788 προσερχεται τός έγγύς, Εύρ. Όρ. 857 προσήλθες έλιός, ή φοδουμένη πάλαι τώ μέλλον έξερχόμεν γούς 3) έπι έθρικώς σημ., προσδάλω, έπιτίθεμαι: Ξεν. ΚΠ 6

2,16 οι Ιησούς αὐτῶν παρεκασμένοι πρὸς τοὺς ἰππεῖς προσέρχονται· 4) παραδίδομαι, συνθηκολογῶ· Θουκ.3,59 οὖν δὲ νικηθεὶς ἀντιπροσέλαθον· 5) ἐμφανίζομαι, παρουσιάζομαι ὡπως ὁμιλῶ· Αἰσχίν.3,220 ἀλλὰ διαλέλυται πρὸς τὸν δῆμον προσέρχεται, Δημ.229 οὐ γὰρ ἀφαιρέσειται δεῖ τοὺς προσελθὲν τῷ δήμῳ· ἢ παρουσιάζομαι, ἐμφανίζομαι· δὲν προσέλαθεν εἰς τὰ μαθήματα· 6) ἐν. ἐνδοχόομαι περὶ τι· Ξεν.Ἑλλ.6,33, Δημ.891 μηδὲ πρὸς ἐν πρᾶγμ' ἴδιον προσεληλυθέναι, αὐτ.1331· 7) προσεταιρίζομαι τινα· Δημ.6,14 καὶ τὰλλ' αὐτῶν προσελήλυθεν πάντα πρὸς ἑμέα, αὐτ.755, Πάπ. προσελήλυθα διὰ βιβλιδίων τῷ λαμπροτάτῳ ἡγεμόνι· ἢ ἐν συνειφ. μτ. τοῦ θεοῦ, ἐπισκέπτομαι ἐν ἰκετείᾳ, ὡς ἰκέτης· Δίων Κ 56,9· 8) ἀσχολοῦμαι εἰς τι ἢ περὶ τι· Διόδ.Σ 1,95 μετὰ δὲ τοῦτον προσελθὲν λέγεται τοῖς νόμοις "Ἀριστὶν τὸν βασιλεῖα, Φιλόστρ.Ἀπολλ.3,18 πρ-τῆ φιλοσοφίᾳ, Πλάτ. ἐπεὶ προσέλαθον ἀγοραστῶν ἢ καὶ ὑποθήκῃ κλήρου κατοικηκόσ· 9) ἐπι πραγμ., προσηύδα· Ἀριστλ. Ζἔν.7,23α,13· 10) ἐπι προσάδω, εἰσέρχομαι ἐν τῷ ταμείῳ ὡς πρῶσδος, εἰσόδω ἀπὸ τιος· Ἡρ.7,144 τὰ ἐκ τῶν μετὰλλων σφι προσέλαθε τῶν ἀπὸ Λαυρείου, Λυσ.30,20 ὡς αὐχ ἰκανὸν ἦν ἃ προσέλαθε τῆ πόλει, Ξεν.Ἀγομν.3,6,12 ὡστ' ἔχειν εἰλεῖν διότι νῦν ἐλάττω ἢ πρόσθεν προσέρχεται αὐτόθεν· 11) προσέρχομαι, διατριβήσθαι· Ἰση.Ἐπιδ.6,3,14· 12) ρηματ.π. προσέλευσις

προσερῶ-έω ἐν χρ. ὡς μέλλ. τοῦ προσαγορεύω, ἀόρ. β'· προσεπιόν, παθ. μέλλ. προσεπρήσσομαι, παθ. ἀόρ. προσεπρήθη, παρακ. προσέρχαι κ. παθ. προσέρχημαι, προσαγορεύω, προσφωνῶ· Ἑρ.Ἀλκ.1005 τοῖται νῦν προσερούσθαί μοι, Πλάτ. Φαῖδ.60Α ὅσατα δὴ εἰς προσερούσαι νῦν αἱ ἐπιτήδεια καὶ σὺν τούτοις· κ. παθ.· Ἑρ.Ἀλκ.195 οὕτις ἦν οὕτω κακός, ὃν οὐ προσέτε καὶ προσεπρήθη πάλιν· ἢ ἐπι τοῦ προσαγορεύοντος πρὸς, ἀπειτιμωμένου πρὸς θεόν· Ἡρ.5,72 ἦκε ἐς τὸ δῶτον τῆς θεοῦ ὡς προσερέων· 2) μτ. διπλῶς αἰγ. καλῶς τινα μὲ τι θναμα, ἀναμύζω· Πλάτ.Πολ.463Α πολιτὰς μὲν δὴ πάντες αὐτοὶ ἀλλήλους προσερούσιν, αὐτ.Τιμ.31Α, αὐτ.Σοφ.227Β τί προσερούμεν θνομα συμπόσιας δυνάμεις, κ. παθ.· Πλάτ.Πολιτ.259Β βασιλικὰς προσεπρήσσει, αὐτ.Κρατ.403Α· 3) παθ. ἐντέλλομαι, προστάσσομαι, διατάσσομαι· Ἀριστειδ.1,184J.

προσερωτῶ-άω ἐρωτῶ τινα προσεῖ· Πλάτ.Θεαιτ.165D πλείω ἂν τοιαῦτ' ἔπαθε, εἰ τίς σε προσερωτᾷ ἐἴς ἐπίστασθαι ἔστι μὲν ὀξύ· κ. παθ.· Ξεν.Ἀπομν.3,9,4 προσερωτῶμενος δὲ, εἰ τοὺς ἐπισταμένους μὲν ἃ δεῖ πράττειν· κ. κ. μτ. αἰγ. πρᾶγμ· Ἀριστλ.Σοφ.Ἑλλ.169β,35 πρ-τὸ ἐνδῆς· κ. παθ.· αὐτ.Ρητ.1,19α,7 ἐνὸς προσερωτηθέντος.

προσεσπῶς-υτα-ός μτχ. παρακ. β' τοῦ προσεσπῶ βλ. λ.

προσεσθαι ἀπαφ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ προσέμμι.

προσεσθίω μτγ. μ. ἐν πρὸσ ἀορ. β' πρόσφαγε, ἐσθίω, τρώω προσεῖ· Διογ.Ἐπιστ.29,5.

προσεσσις ἐως ἴθι ἰσορροπία ἢ λήψις ἢ ἀπόλυσις τροφῆς· Ἀριστλ.Πρ.957ε,15 π- τῶν σιτίων.

προσεσκληκῆ παρακ. τοῦ προσεκέλω βλ. λ.

προσεσπῆρος-ον ἐπι τὰς τῆς ἡμέρας χρόνου, ὁ περὶ τὴν ἑσπέραν, ὁ ἑσπερινός· 2) ὁ πρὸς θυσιάζω κείμενος, ὁ θυμικός· Σκύμν.157, Ἀριστλ. ἄπ.474, Πολυδ.1,26 τῆς δ' ἑσπῆρας τὰ μαχητώτατα γένη τῶν προσεσπῆρων ἐθῶν ἰσχυρὸς εἰπεῖν οὐδ' ἐγγίγνωσκον, Διον.Ἀλ.Ρωμ.1,13 τὰ προσεσπῆρα τῆς ἑσπῆρας, Στράβ.9,5,10, Διοδ.Σ 14,34 προσεσπῆρι Λοκροί.

προσεσπῆρος-ον μτγ. κ. μσν. ὄσρ. παθέσπερος ὁ περὶ τὴν ἑσπέραν, ὁ ἑσπερινός ἢ τὰ

προσέσπερα ὡς ἐπίρρ. πρὸς τὴν ἑσπέραν, περὶ τὴν ἑσπέραν, πρὸς τὸ βρῶλυ, προσεσπῶ· Θε ὄκρ.4,3 ἢ φέ κρῶσδαν τὰ παθέσπερα πᾶσα ἀμελέγεις· αὐτ.5,113· 2) ὁ πρὸς θυσιάζω, ὁ θυμικός, ὁ προσεσπῆρος· Στέφ Βυζ ἐνλ.Ἀντ. ὄσρ. προσέσχε γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ προσέσχε βλ. λ.

προσεστίζομαι κ. νεώτ. μέσ. μτ. παθ. ἔσπρην, προσεστίζομαι κ. ὑπερσυν. προσεστίζομαι, προσολομῶμαι πρὸς ἑσπέραν, ἀντροσαν, φίλον· Ἡρ.3,70 ἐδοξέ μοι ἕκαστον ἀνδρῶ Περσῶν προσεστίζασθαι τοῦτον, Πλάτ.Κατ.Περ.ῶτ.4 Ἀντίπατρον δὲ Τύριον τῶν ἀπὸ τῆς Στάδος φιλοσόφων προσεστίζόμενος, Λουκ. Ἀλ.18 προσεστίζεται καθ' ἡμῶν· τὴν ἀλθλαβαν· κ. ἐπι κοῆς σση· ΨΛουκ.Φιλόπ.9 προσεστίζω ἐς πανδοχείων· 2) λαοβῶνα συμμύτομον, ἐξασφαλίζω τὴν ἐπιδοκιμασίαν τινός, παίρω μὲν τὸ μέρος μου· Ἡρ.5,66 ἐσσομένος δὲ ὁ Κλεισθένης τὸν δῆμον προσεστίζεται, Πτορφ.Ἀποχ.2,40 προσεστίζεται τὸ πλῆθος, ἢ κυβερνήσις προσεστρίθη τοὺς ἐργάτας· 3) συνεταιρίζομαι μετὰ τιος· Πλάτ. Αἴ.769B ὁ δὲ τούτῳ προσεταιριζόμενος ἀβλιώτερος μακρό· 3) ρηματ. π. προσεταιριστός, προσεταιριστός, προσεταιρισμός

προσεστρισμός ὁ ἰσοστριστικός νεώτ. ἢ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ προσεταιρίζεσθαι βλ. λ. 2) ἢ πρόσληψις ἑταίρων, τὸ συντροφισμα.

προσεστριστός ἰθι ἰσοστριστικός Ἐπιγρ. κ. πόπ. ὁ ἑταῖρος, ὁ σύντροφος, ὁ φίλος.

προσεστριστός-όν ἰσοστριστικός ὁ εἰς τὴν αὐτὴν ἐταιρεία ἀνήκων, ὁ εἰς σύντροφος προσερχόμενος ἢ εὐρισκόμενος ἴδιον ἐν συνεφ. μτ. τὸ ὄπλιτης, ὁ ἐβελοντής· Θουκ.8,100 διακομισάστας ἐκ τῆς Κύμης προσεστριστώσας ὄπλιτας ὡς πενήκοντα· ἢ τὸ ὄρα, δὲ ὄρα, ὁ μετ' ἄλλων ἑταίρος, σύντροφος τιος· Δίων Κ 42,51 τῶν προσεταιριστῶν καὶ συναγαγόντων.

προσεστριστοῦ-έομαι μτγ. μέσ. προσεταιρίζομαι βλ. λ· Λουκ.Κατὰπλ.26 τούς θραυστάτους προσεστίζομενους.

προσέστει ἐπίρρ. κ. νεώτ. πρὸς τούτους, ἐπι πλέων, ἀκόμη· Ἡρ.1,41 προσέστει ῥῆμα ὑπάρχει, Ἀριστρ.Ἀχ.984 προσέστει πολλά προκαλοῦμαι, αὐτ.Ὀρμ.855, Θουκ.1,80 προσέστει θαλάσσης ἐμπερότατο εἶσθαι, Πλάτ.Φιλ.308 προσέστει καλῶν καὶ εἰλικρινῶν· ἢ ἐνίοτε χωρίζεται ἀπὸ τιος παρεμπιπτόσης λέξεως· Ξεν.Ἀν.3,22 πρὸς δ' ἐπι καὶ ὁ σμυρ' Ἀριστῶν, αὐτ.ΚΠ6,2,18 πρὸς δ' ἐπι κἀμηλοὶ εἰσιν αὐτοῖς ἐφ' ὧν προσελοῦσιν.

προσεστομάζω πάθ. ἐταιριάζω προσεῖ, κῶνα προετοιμασίαις.

προσεστυγγίζομαι μτγ. κομίζω καὶ ἄλλην κολῶν, χορηγοῦν ἀγγελοῦν· Γρηγ.Θαυμ.78.

προσέστυμα-ατος ἰθι ἰσοστυμιαί ἢ πρὸς θεόν τινα προσεχῆ, ἴδιον προσφορά, ἀφίφωμα, ἀνάθωμα κατὰ προσηγηθείσαν εὐχὴν εἰς τὸ ἀγαλμα θεοῦ τιος· Εὐδοκ.96 ὃν προσέστυμασιν ἐν τῷ κυλικῷ λαμπρῶν ἐκτεμνόμενον.

προσεστυγῆ-έω μτγ. εὐεργετῶ τινα προσεῖ, πῶς τὴν εὐεργεσίαν, καλὸν προσεῖ· Διοδ.Σ 13,22 ὅς ὄπως ἤδικησαν, ἀλλὰ καὶ προσεστυγῆσθαι, Δίων Κ 41,63.

προσεστυθῶ ἐξετάζω, ἐρευνῶ τὴν προσεῖ, ζητῶ προσεῖ παρὰ τιος εὐθύνην, λογιζομῶν ἐπι τῷ ἀναθεθέντι αὐτῷ ἔργῳ· Ἀριστλ.Πολιτ.1322β,9 ἀπὸ προσεστυθῶσας καὶ λογιζομῶν ληφθῆσθαι.

προσεστυκῶ-έω μτγ. ἔχω εὐκορίαν, κερδοῦν κατὰλλήλων πρὸς τὸ ἐνασχολεῖσθαι εἰς τι, μτ. ὄσρ.· Πλούτ.Ἡρ.3,16Α, Ἀρρ.Ἐπικτ.3,22,7 βασιλικὸς ὁ τοῖς κοινοῖς προσεστυκῶν, Πάπ.προσεστυκῶ τῆ γεωργίᾳ μου, αὐτ. προσεστυκῶ ταις λειτουργίαις.

προσευκτήριον (τό) [προσεύχομαι] μτγν, μον. κ. νεώτ. τόπος προσευχής, προσευκτήριον, εὐκτήριον : Φιλ.2,168, Εὐα.Εὐαγγ.Προπ.179B.

προσευκτικός-ή-ών μτγν. ὁ κατάλληλος πρὸς προσευχήν : Μέν.Ρητ.342B προσευκτικὸ ὄμμα.

προσευλάθεσθαι-τομαι μτγν. ἐπὶ πλῆον, προσεπι εὐλαθεύομαι : Φάλ.67,3.

προσευλιθῶ-έω μτγν. ἐπινοῶ, ἐγκωμιάζω τινά πρὸς ἐπὶ : Ἰωα.ΑΙ 4,8,47 π- τὴν θεοῦ δύναμιν.

προσευνάζομαι μτγν. εὐνάζομαι, κατακλινομαι, κοιμῶμαι ἐπάνω εἰς τί : Φιλόστρ. Ἦρ.19,12 τὸ γὰρ προσηυνάσθην.

προσευξέω-εις (ἡ) [προσεύχομαι] ἢ προσευχῆ : Ὀρφ.Υμν.15,2.

προσευπαθῶ-έω μτγν. ἐσφ.φρ. ἀντί κειφω, πρὸς εὐ πρὸς : Ἰαμβλ.Πυθ.33.

προσευπορῶ-έω κ. μον. πορίζω, παρέχω τινί τι πρὸς ἐπὶ : Δημ.962 τασάτα γὰρ... χρήμαθ' ὄμιν ἀνεγνώσθη προσηυπορικῶς, Εὐστ.Πον.186,48 ἡ κ. παθ. προσπορίζομαι, προηυποῦμαι : Δημ.731 οὗτος ἐστὶ ὁ νόμος ὁ ποῖον προσηυπορεῖσθαι ἰδ. γρ. προσηυπορεῖσθαι. 2) κατορθώω, φέρω εἰς πέρας : Πρωκλ.Εὐκλ.66P πολλά προσηυπόρησαν τοῖς πρὸ αὐτῶν, αὐτ.Υπστ.7,57.

προσευρίσκω ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω, εὐρίσκω τινά ἢ τι πρὸς ἐπὶ : Ἀσκληπιάδ.12,10 κ. παθ. : Πολύβ.1,59,6 εἰς τὰ κοινὰ φιλοτιμίαν καὶ γενναϊότητα προσευρίθη ἂ πρὸς τὴν συντέλειαν. 2) ἀπλῶς εὐρίσκω : Σοφ.Ἠλ.1352 εἰς μόνον προσεῖρον πιστόν ἡ ὄμ. κ. μέσ. : Κερναστ.Φυσ.Θε.19.

προσευσχολῶ-έω μτγν. μτ. δοτ. ἀγρ. τὸ προσσχολῶ, μεταχειρίζομαι, διέρχομαι τὸν χρόνον τῆς ἀνοηπούσεως μου ἐνασχολούμενος εἰς τί, ἐνασχολούμαι εἰς τί ἐν ἀνάσει Σουῖδ. «προσευσχολεῖν ἐπιμελῶς βλέπειν» : Ἰωα.ΑΙ 2,9,6, αὐτ.ΠΙ 4,10,2.

προσευτελιζῶ μτγν. ἐξευτελιζῶ ἐντέλωσ' κ. παθ. : Ἰω.Αυδ.Ρωμ.2,17 (κωδ.).

προσευτροχεύομαι μτγν. ἀμφ.φρ. ἀντί ὁ πρόσθεν ἐπύροχος βλλ. : Ἀρετ.᾽ΟΕΝουά.1,6 τὰ προσεῦτροχα βλεψατα ἰαμφ.φρ. ἀντί πρόσθεν ἐπύροχο.

προσευφημῶ-έω μον. ἐπὶ πλῆον, προσεπι εὐφημῶ, ἐπινοῶ, ἐγκωμιάζω : Ἰω.Αιδ.κ.14,11.

προσευφραίνω μτγν. ἐπὶ πλῆον, προσεπι, εὐφραίνω τινά, διασκεδάζω - Φιλ.1,230 ἰεσφ.φρ. ἀντί προσευφραίνω.

προσευχάδιον(τό) μον. τὸ προσευχητήριον, τὸ εὐκτήριον : Δουκάγγ.

προσευχάριστῶ-έω μτγν. εὐχαριστῶ τινά ἐπὶ τινι πρὸς ἐπὶ, εὐχαριστῶ τινά πρὸς ἐπὶ διὰ τί : Βασ.360E.

προσευχή (ἡ) [προσεύχομαι] μτγν, μον, νεώτ. κ. δημ. ἡ πρὸς θεοῦ τινά παρακλήσις, δέησις : Πάδ Ἠα.56,7 ἐν τῷ οἴκῳ τῆς προσευχῆς μου ἰένει τοῦ ἐν Ἱερουσαλὴμοις ναοῦ, Πάπ. κατὰ τὰ κοινὰ ἡρώδης εὐχὰς καὶ προσευχὰς, Μηναι.24 Οἶκος ὄμωσ αὐτῆς ταῖς προσευχαῖς λύμης ψυχοφθορῶν Λυτρωθέντες, Κάλδ.6,10 ἡ νεώτ. κ. δημ. ἐν φρ. νηστειᾷ καὶ προσευχῇ ἐπὶ περιπτώσεως ὀκλύων στερήσεων ἢ ἐπὶ λίαν λιτοδικαίων ἀνθρώπων. 2) τόπος προσευχῆς ἰδ. εὐκτήριος οἶκος, προσευχητήριον : Φιλ.2,523, Κδ.Πράξ.16,13 τῆ τε ἡμέρα τῶν σαββάτων ἐξήλθομεν ἔξω τῆς πόλεως παρὰ ποταμὸν οὗ ἑνομήκατο ἡ προσευχή εἶναι. 3) νεώτ. ὁρισμένον κείμενον δέησιων πρὸς τὸν Θεόν : βιβλίον προσευχῶν, - προσευχῆ ἀμαρτωλῶν [βρασηευκτικὸν ποίημα, αυτοχθεν πιθανως κατα τὸν 12ον αἰ.], ἢ τίτλος κατασκευαστοῦ ποιήματος ἀποτελουμένου ἔξ εκκοσι δύο τριμήτρων καὶ αυταχθεντος πιθανως ὑπο τοῦ Μιχαηλ Φελλου τοῦ νεωτερου.

προσευχητάριον(τό) νεώτ. κ. δημ. βιβλίον περιέχον προσευχὰς.

προσευχητήριον(τό) νεώτ. τὸ προσευχητήριον.

προσεύχομαι κ. μον, νεώτ. κ. δημ. μέλλ. προεὐξασθαι, ἀόρ. προσηυξάμην κ. παθ. προσηυχήσθην, δέομαι, παρακαλῶ, κτελεύω τὸν θεόν, κίωμαι τὴν προσευχὴν μου : Αἰσχ. Ἀγ.317 θεοῖς τὸν αὐθις... προσεύχομαι, Εὐρ. Ἰππ.116, Ἐν.ΚΠ 2,1, προσεῦξάμενοι θεοῖς καὶ ἡρώσιν, Πλάτ.Κριτ.1,106Α νου δὲ λόγουσ ὄρητι θεῶσ γεγονότισ προσεῦχομαι, αὐτ. 220D, Πάπ. Ἄτρ ζσ προσεῦχεται τοῖς ἐν Ἀδύουσ θεοῖσ, Μηναι.1,3,5 Σὺν εὐ προσεῦξόμενος τῷ θεῷ τὸ νηθεῖμα παρέδωκεν. 2) μτ. αἰτ. προσφωμῶ ἐν προσευχῇ : Εὐρ.Τρω.885 προσηυξάμενοι σε, Ἀριστ.Πλ.958 Ἰνα προσεῦχῶσ τὸν θεόν. 3) ἀποκλ. λατρεύω, τιμῶ : Ἦρ.1,48 αὐτίκα προσεῦχέτο τε καὶ προσεδέξατο, Αἰσχ.Πρ.937 σέβω, προσεῦχων, θάπτε τὸν κρατούμεν' αἰε, Σοφ. Ἄντ.1337 μὴ νυν προσεῦχου μὴδ' ἐν κ. μτ. δοτ. : Κδ Κερσιν. 1,14,14 ἐάν γὰρ προσεῦχόμεναι γλώσσησ, τὸ νηθεῖμα μου προσεῦχέται, αὐτ.1,14,15 προσεῦχομαι τῷ πνεύματι. 4) μτ. αἰτ. πράγμ. παρακαλῶν ζητῶ τὴν ἐπιτεύξειν τινος : Ἐν. Ἐλλ.3,222 προσεῦχέσθαι νίκην πολεῖμου. μτ. ἀποφρ. : Φιλύλλ.20 Ἐλκεῖν τὸ βέβυ πρ-, Ἐλλ.Ἐπιγραμμ.1040,11 ἤσαι προσεῦχου ἰσπέρ τῆς ζωῆσ σου! 5) ρηματ.π. προσευχῆ, προσευκτηρίον, -ευχητήριον, -άριον.

προσευθάλλομαι μον. ἀποθ. ἐφάλλομαι, ἐπιπρῶδ πρᾶσι ἐπὶ : Ἄνω.Κοιν.146.

προσευθαπλῶ-έω μον. ἐφαπλῶ, ἐξοπλῶναι τι ἐπὶ τινος πρὸς ἐπὶ : ΚΜονασσ.Χρον.5152 γυμνόν... προσεφάπλοισι ψυχρῷ μαρμαρῷ.

προσευθᾶτομαι μτγν. μέσ. ἐφάτομαι, ἐγγίζω, θίγω τι πρὸς ἐπὶ : Γαλ.2,263, Ἄνω. Βί.Ἰω.Χρυσ.8,369,40 βρακίον προσεφάτομένος.

προσευφημῶ-έω μτγν. ἐφαρμόζω τι πρὸς ἐπὶ, ταριάζω τι ἐπάνω εἰς τί ἀκόμη : Γρηγ.Ναζ.3,264C. 2) ρηματ.π. προσεφωρτιστόν.

προσευφλάσκω μέσ. ἐφελκύω πρὸς ἐμου- τινά : Ἀριστ.Πολιτ.127Β,27 ἐν πολλὰς δὲ πολιτείας προσεφέλκεται καὶ τὸν ζῆνον ὁ νόμος [προβαίνει εἰς σημεῖον ὥστε νὰ προσελκύη καὶ τὸν ζῆνον νὰ γίνῃ πολιτικ].

προσευφλοῦμαι μον. ἀποθ. ἐφλομαι, ἐπακολουθῶ τινι πρὸς ἐπὶ : Νικ.Χων.275B ὁπόσον αὐτῷ κατὰ γένος ἐπίσημον προσεφλέται.

προσευφροῖσκω μτγν. προσευρίσκω, ἐπινοῶ τι πρὸς ἐπὶ : Κλημ.Ἄλ.56δ.

προσευφρίσκω μον. μέσ. ἐπιτρέπω, ἐπιτάσσω τινί τι πρὸς ἐπὶ : Νικ.Χων.Χρον.281A προσεφείτο ἐπιλέγειν τοῖς κόλασιν.

προσευφρίπταμαι μον. πρᾶσι, ἐπὶ πλῆον ἐφίπταμαι βλλ. : Μιχ.Ἀκομ.2,85,7.

προσευχία (ἡ) [προσεύχομαι] μτγν. ἡ προσοχή : Πρωκλ.Εὐκλ.208P, Σουῖδ.

προσευχής-οῦς-έως (ἡ) [προσεύχω] κ. μον. κ. νεώτ., δωρ. ποτεχῆς ἐπὶ τόπου, ὁ πλησίον τινός, ὁ ἐγγύς, ὁ κοντινός : Ἦρ.9,28 προσεχέας δὲ σφι εἰόντων ἐστάναι ὁ Σπαρτίηται τοὺς Τεγεάτας [ἐν μάχῃ], Στράβ.6,2,1 προσεχὲς τὴ Λιβύῃ, Ἄρρ.Ἰνδ.33 ἐπιπλον προσεχέες τῆ γῆ [μὴ ἀπομακρυνόμενοι ἀπ' αὐτῆς] κ. ὑπερβ. : Στράβ.14,6,1 νήσοσ προσεχεατάτη τῆσ ἡπειρῶσ κ. μτ. γενικ. : Διον.ἌΑ.Ρωμ. 1,32 προσεχῆσ τῶν κρημνῶν νῆσι [μὴ τῷ κρημνῷ], Παισα.8,37,3 οὐδὲν ἐστιν ἐπὶ τῶσ Λιβουσ προσεχέσ σιθῶσ καὶ κόλλησ. 2) μτ. δοτ. ἐπὶ γεωγραφικῆσ σημ., ὁ συνορεύων, ὁ γειτονιάζων : Ἦρ. 3,91 ἀπ' Αἰγύπτου δὲ καὶ Λιβῶν τῶν προσεχῶν Αἰγύπτου. κ. μτ. γενικ. : Ἀριστ.Παι. 340β,12 τὸ προσεχέσ τοῦ κάτω κόσμου, Παισα. 8,4,3 κ. ἀποκλ. : Ἦρ.3,89 ὑπερβαίνων τοὺς προσεχέας [τοὺς πληροκατάτους ἀπὸν γειτονιάσ αὐτ.3,93]. 3) μτ. δοτ. ὁ ἐπιθεμιμένος εἰς τί : Στράβ.5,3,6 προσεχῆσ αἰγιαλὸσ Λιβῆ [μὴ προσεχῆς], Ἄνω.κ.Σουῖδ. διὰ τὸ προσεχέσ εἶναι ἀκτάσ

ἐπισηαί· κ. ἀπολ. : Διον. Ἀλ. Ρωμ. 3,44, Στράβ. 4,6,2 προσέχεις καὶ ἄλλωμοι, αὐτ. 5,4,4' 4) ὁ στενὸς συνημμένος, ἐνωμένος· καυκρ. : Πλωτίν. 5,4,2 προσεχέστερον νόη· κ. ὑπερβ. : Φιλ. 1,17 τὰ προσεχέστατα τῶν εἰδῶν ἐνωπάρχει τῶ γενέ· 5) ὁ ἀρμόδιος, ὁ κατάλληλος, ὁ εὐθετός· Φιλ. 2,8, Ρητ. 2,27,28 ὑποθακίαι προσεχέει τῆ πολιτικῆ διοικήσεως· κ. συγκρ. : Ἀφίν. 280B προσεχέστερα παραδείγματα· κ. ὑπερβ. : Διον. Ἀλ. Σιν. 3,3 κυριώτατα καὶ προσεχέστατα ὄνματα, Φιλ. 2στ. Εἰκ. 1,10 ἀγαλα προσεχέστατον τῆ λύτρω' 6) μτφ. ὁ ἀμεσός, ὁ προσεκτικός, ὁ ἀκριβής· Πλούτ. Ἀρεσκ. Φιλ. 4,4,1 κατὰ τὰ προσεχέαι καὶ ἀκριβέες ἰσότηθ. κατὰ τὸν ἀνωτάτω λόγον, Γαλ. 7,7,35 τὰ προσεχί καλούμενα μόρια, Ἰουλι. Γαλ. 9,9 D ὁ προσεχί τοῦ κόσμου δημιουργός, Πρόκλ. Στοιχ. Φυσ. 31 ἡ προσεχίς αἰτία' 7) σχόλ. ὁ ἐσχετισμένος διὰ συγγενείας· κ. συγκρ. : Σχόλ. Πίνδ. Ν. 3,45' 8) κ. μαν. κ. νεώτ. ἐπὶ χρόνῳ, ὁ συνεχής, ὁ διαρκής, ὁ ἐπίμονος : Πάουλ. Αἰγ. 6,118, τὸ προσεχέες ἔτος, - τὴν προσεχί ἐβδομάδα θά δώσω ἔξαρτάσει : ἢ γεν. ὁ ἐγγίξων, ὁ πλησιάζων, ὁ ἐπιχειμένος : ὁ πᾶσις εἶναι προσεχίς.

προσεχίζομαι μαν. μέσ. εἶμαι συνεχής, διαρκής : Ποικιλ. Γ. Ἀνδρόν. Παλ. 61D καὶ τὸ προσεχίεσθαι τὸ φῶς τῶ ἡλίῳ διὰ τῆς τῆς ἀκτίνας μεσσιταίαν οὐκ ἀπαρνούμεθα.

προσεχόντως ἰεὲς τῆς μτφ. ἔνεσται τοῦ προσεχί ἐπίρρ. μετὰ προσεχί, προσεκτικῶς ἐπιμελής : Ἰνν. Ὀδοντ. 12, Μέγ. Μον. 191, Κριτ. π. αὐτ. 13,884.

προσέχω κ. μαν. νεώτ. κ. δημ., δ. τ. προσίσγω, κυρρ. ποέχω, ἀορ. προσίσγω, νεώτ. κ. δημ. [4] πρόσσεξα, δημ. μτφ. πᾶθ. παρκα. προσεγμένος ἔχω προσεῖ, ἐπὶ πᾶσι : Πλάτ. Πολ. 521D δεῖ δρε καὶ τοῦτο προσεχέειν τὸ μάθημα, ὁ ζητοῦμεν πρὸς ἑκάστην· ἢ δδ. κ. προσυπολογίζω : Δημ. 277 καὶ τὴν οἰκίαν ἐν διοικίῳ προσεχέει· 2) φέρω πρὸς : Ἦρ. 4,200 προσέχει [τῆν ἀσπίδα] πρὸς τὸ δάπεδον τῆς πόλεως, Πλούτ. Ἰ. 1103 F προσέχειν γῆ τὸ σῶμα· ἢ δδ. κ. προτείνω, φέρω πρὸς τινα, προσφέρω : Αἰσχ. Χα. 531 αὐτὴ τ' ἐπισηκίαν μοσάν ἐν τῶνερατι· ἢ εἰδ. φέρω τὴ ἐπί τιος, ἐπιθέτω, ἀποθέτω : Ἰνν. Γυν. 2,129 προσέχειν χλιδίσματα' 3) ἀναφορ. πρὸς πρόσωπα, ἄνω, ὀδοντ. γῆ τινά ποιν, φέρον : Σοφ. Φιλ. 236 τίς σ' ὠ τέκνον, προσέχεις : τίς προσέχεις χρεῖα· 4) εἰδ. ἀναφ. πρὸς πλοῖον, φέρω, ὀδοντ. εἰς τὸν λιμένα : Ἦρ. 9,99 προσέχοντες τὰς νέας ἀπέδισαν ἐς τὸν αἰγιαλόν· ἢ κ. μτ. προσδιορίζω : Δίων Κ. 42,4 [ναυῖν] πρὸς τὴν γῆν προσέχειν· οὕτω κ. : Εὐρ. Ὀρ. 362 Μαλέα προσέχων πρῶταν· 5) οὕτω κ. αὐτθ. [παρὰλ. τοῦ ναυῖν] προσεγγίζω εἰς τινα τόπον, μτ. αἰτ. : Σοφ. Φιλ. 244 τὴν στόλῳ προσέχεις τῆνδε γῆν· ἢ κ. μτ. αἰτ. εἰμυροσθ. : Ἦρ. 1,2 Ἐλλήνων τινὰς φασὶ τῆς Φοινίκης ἐς Τύρον προσεχόντας, αὐτ. 3,58 ἐπέειπε γὰρ τάχιστα πρὸς τὴν Σίφρον προσέχων αἰ Σάριον, αὐτ. 4,76,145,147, αὐτ. 6,99· κ. μτ. ὁστ. τοπ. : αὐτ. 4,156 αἰ δὲ Ἰθραῖοι καταγομένους ἔβαλλον αἰ αὐκ ἔων τῆ γῆ προσέχοντες, Θουκ. 4,30 τίς νῆσος τοῖς ἐσχάτοις προσέχοντας, Πλούτ. Σερτ. 7 καὶ διασπαρσας τὸ πέλαγος, Λιβύθ. κατὰ τὴν Μαυροσίαν προσεχέσχαν· ἢ οὕτω κ. προσέχω νηί : Θουκ. 43,11 οἱ δὲ κατ' ἄλλας ναῦς διελομένοι, διότι οὐκ ἦν πλείους προσεχί, Δημ. 1285 ἀκριβῶς εἰδῶς ἐπὶ ἀναγκαῖον εἴη τῆ νηὶ προσεχίαν εἰς Ρόδον· κ. ἀπολ. ἀπαθιζόμενοι, ἀφικνούμενοι, ἀράζω, πᾶσι κάποι : Ἦρ. 2,182 τὸ ἱερὸν τὸ ἐν Αἰνῶν τὸ τῆ Ἀθηνῶν λέγεται τὰς Δαναοῦ θυγατέρας ἰδρῶσασθαι προσεχούσας· 6) ἀτρέφω τὴ πρὸς ποιν : Εὐρ. Ἦρ. 931 καὶ κρονίζοντος πατρὸς παῖδας προσεχόν ὄμω· 7) ἐν οὐχ. χρ. προσέχω τὸν

ναῦν ἔχω ἐστραμμένον τὸν ναῦν, ἔχω τὸ μαλοῦ μου, τὸ νοῦ μου σὲ κατῆ, μτ. ὁστ. : Ἀριστοφ. Ἰνν. 503 ὄρεται δ' ἄμην προσέχειτε τὸν ναῦν τοῖς ἀναπαίστοις, αὐτ. 1014· οὕτω κ. : Πλάτ. Συμμ. 174C τὸν οὐδὲν Σωκράτη ἐαυτῷ πως προσέχοντα τὸν ναῦν [ὄντα εἰς τὸς ἰδίους σφίφεις βεβυλαμένον] ἢ ὄμ. κ. ἐμυροσθ. μτ. αἰτ. ἡ ὁστ. : Ἀντιφ. 3,4,1 τοῦτο μὲν... πρὸς τὴν ἑαυτοῦ κατατροπὴν προσέχοντα τὸν ναῦν, Ἀριστοφ. Νεφ. 1010 ἦν ταῦτα ποῖός ἀγὼ φράζω, καὶ πρὸς τοῦτοις προσέχεις τὸν ναῦν· ἢ ὄμ. κ. μτ. πλῆγ. προτάσας : Πλάτ. Πολ. 432B προσέχοντας τὸν ναῦν, μὴ πη διαφῆγῃ ἡ δικαιοσύνη· ἢ κ. ἀνευ προσδιορισμοῦ τινος : Κρατίν. 284, Φερεκρ. 154, Ἀριστοφ. Πιλ. 113· ἢ οὕτω κ. ὡς φρ. ἐν ἀπειλῇ, ἡ νουθεσίῳ, προσέχεται τὸν ναῦν δὲ προσέξῃ, ἐξ ἔχῃ τὸ ναῦ τοῦ : Ἀριστοφ. Νεφ. 1122 ἦν δ' ἀτιμῶς τις ἡμᾶς θνητῶς ὧν αὐσας θεάς, προσεχέτω τὸν ναῦν, πρὸς ἡμῶν εἰς πείσεται κακῆ· 8) ὄμ. προσέχω τὴν γνώμην - τὴν δίδοναι ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : αὐτ. Ἐκκ. 600, Θουκ. 1,95 οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἐξέειπὸν τε τοῖς Λόγους καὶ προσέχον τὴν γνώμην ὡς οὐ περιορίζομαι, αὐτ. 2,11, αὐτ. 5,26 καὶ προσέχον τὴν γνώμην ὅπως ἀκριβέες τὴ εἰσομαι, αὐτ. 7,15, Πλούτ. Νομ. 14· ἢ φρ. προσέχω τῆ διανοαίᾳ μὴ ἐμυροσθ. γενικ. ἡ αἰτ. : Κρατίν. 286 μὴ προσέχεις τῆ διανοαίᾳ εἰς ἄλλημ Κυρίῳ, Ἐπιγρ. περὶ τοῦτου τῆ διανοαίᾳ προσέχειν· 9) δδ. κ. ἔχω ἐστραμμένην τὴν προσεχί, τὴν δίδοναι, προσηλοῦμαι εἰς τι, μτ. ὁστ. : Κρατίν. 286 μὴ προσέχεις... Βουκόλιος, Ἀριστοφ. Ἐκκ. 294, Ἐν. Ἀπομ. 3,7,9 ἀλλὰ διατίθενται μάλλον πρὸς τῷ σαυτῷ προσέχειν, Μνησίμ. 4,21 πρόσσεχ' αἰς φράζω, Δημ. 132, Ἀριστοφ. ΠΗΝικ. 1143b,11 προσέχειν τῶν ἐμυροσθ.· τῶσις ἀναποδῆκτικὸς φάσαι· ὄμ. μτ. αἰτ. : Κριτ. 25,19 D προσέχων γε ταῦτα, Φιλῆμ. 73,4 οὐ προσέχει τὰ πράγματα, Πλάτ. Ηοκ. 111 προσέχειτε νόμον θεοῦ· κ. ἀπολ. : Δημ. 516 προσέχων ἀκουσάτω ἰδὸς ἀκούσῃ με προσέχει, με προσηλοῦσι, Ἀθην. 1,8 πρόσσεξ, κάγω σοι φράσω· 10) ἀντιπαθόμενοι, διακρίνω : ἦσαν στῆν συγκρινώσασθαι, μὴ δὲν τὸν πρόσσεξ· ἢ ὄμ. συμπροσθὸς βλέπω, ρίπτω εὐμένως βλέμμα : Πλάτ. Γεν. 4,5 ἐπὶ δὲ Κάτην καὶ ἐπὶ ταῖς θυσεσίαις αὐτῷ τὸ προσέχει· ἢ κ. νεώτ. ἐρωτικῶς, συμπροσθὸς προσδέλω : πέρασσαν ἐπὶ τὰ νιάτα τοῦ, χωρὶς οὐτε μίαν γυναῖκα μὴ τὸν προσέξῃ· ἢ ἀντιπαθόμενοι τὸ ὡς ἔχον ἰδιαιτέραν ὄξην, σημασίαν : τὸ ἔργα τοῦ ἐλαχίστου τὸ ἐπρόσεξαν· 11) σινεκά. ἀφομοίωσι εἰς τι, ὁλοφύχως διδωρα, προσηλοῦμαι ἐπιμελῶς ἀσπαθέρως, μτ. ὁστ. τοῦ πράγμ. : Ἦρ. 9,33 προσέχεις γυμνασίοισι ὡς ἀναρπασόμενος γυμνικῶς ὄντων Ἀριστοφ. Πιλ. 533 τίς ἐργος προσέχοντα, Θουκ. 1,5, αὐτ. 7,4 προσέχειτε τὴ δῆλ μάλλον τῶ κατὰ θάλασσαν πολέμῳ, Πλάτ. Αλκ. 1,122D, Ἦρ. 2,101,3 γεωργία καὶ εἰρήνη προσέχον, Πλούτ. Κατ. Νεώτ. 19· οὕτω κ. δημ. : νὰ προσέχεις τῆ δουλείᾳ σου καὶ ν' ἀφῆσαι τὰ παιχνίδια, - δὲν προσέχει ἀκριετὰ τὰ μαθηματὰ τοῦ, - δὲν προσέχει τὰ παιδιὰ τοῦ - τὸ σπῆτι τοῦ· ἢ λαμβάνω ἰδιόζουσαν μέριμναν περὶ τινος· ἢ διαζόντως ἐπιμελοῦμαι, κ. παθ. : εἶναι πολὺ προσεγμένο τὸ γράφημά τοῦ· 12] προσφυλοσομαι ἀπὸ τινος : Κδ Λουκ. 12,1 προσέχειτε ἑαυτοῖς ἀπὸ τῆς ζήμης τὸν Φαρισαίων, ἥτις ἐστὶν ὑπόκρισις, - νὰ προσέχῃ ἀπὸ τὰ ρεύματα· ἢ ἐπιπρῶ τινα, δυσπιστῶν παρακαλοῦσθ' ὄμ. κ. εἶμαι ἐνερτικῶς, ἐπιμυλακτικῶς ἐνοντὶ τινος : νὰ προσέχεις κάποιους ἀπὸ ταῦς φίλους σου· 13] καυδῶνα ἐνισαῖν, δεξίτητα, ἐξακολοῦθαι ἐντείνόμενος : Ἰνν. Ἐντ. Ποθ. 11 ἡ ναῦος προσέχει, αὐτ. 7 ἡ δόξην προσέχει· 14] μέσ. προσέχομαι ἔχομαι τινος,

προσκαλλόμεαι: Ήρ.2,136, Ἀριστ. Σφ.105 ὡσπερ ἄλλος προσκόμενος τῷ κίονι, Ἀριστ. Ζ.1.555α. Γ. || κ. ὀπολ. καλλώμαι: αὐτ.134β,27 αὖ πολλοῦσας ὀ- κῶ προσέχονται ὡστε μη ἀποσπασθεῖς ὀ- κῶ παθ. συμπαταῖται στερεῶς ὀπό τινας: Εὐρ. Βάκ.756 δόσσα θ' ἐπ' ἄμασι θέσαν, αὖ δεσμών ὀδο προσέχεται. || ὄμ. μέτ. πρσ. σταθερῶς ἐπιμένω, ἀφασισμοῦ εἰς τὴν ὑπερβαίνον πῶς: Πίνδ. Π.6,51 (ὄμψ.) 15) ὄμ. πρσ. ἐπιλέκονται εἰς τὴν συνόδον τὴν τήνην μου, ἀναμενεύουσι ἐνεργῶς: Οὐκ.1,127 εἰδότες δὲ Περικλέα τὸν Ξαν- θίλου προσκόμενον αὐτῷ (τῷ ὄμψ.)

προσεχῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ., ὄμψ. ποτεχεῖ ἀμέ- σως εὐθὺς, μετ' ὀλίγον χρόνον: Ἰουλ. Λόγ.5,175Α, Πλάτ. Π.2,5, Πορφ. Εἰσ.2,24. 2) προσεκτικῶς, μετὰ προσοχῆς, ἐπιμελῶς: Φιλῶδ. Πρτ.2,259Σ. κ. συγκρ.: Σωφ.1,90 προσεχέστερον, τὸ γάλα κρίνειν, **προσέφημα**-ατος (τὸ) προσέφημα ἠγν. τ. τοῦ προσέφημα βλλ.: Φιλῶδ. Δημσθ. Ὀφθ.η. Ἀετ. 7,33, Φιλῶδ. η. Ὀρεῖδ.45,29,55.

προσέφω (ἢ) ἦσ. «προσηγορεύσει, καὶ ἡ πρός τὴν δουλῖαν» (κῶδ. προσεφίω, προσέφω ἠγν. μέλλ. προσεφίωσ φήνω, βράζω, μαγειρεύω τὴ προσέτι, μοϋ: Ὀρεῖδ. ἀ.93. 2) ρη- ματ. π. προσέφωμι.

προσέφω-άω ἠγν., μέλλ. προσεάω, ἀφήνω τινά προσέτι να πλησιάζω, ἐπιτρέπω: ΚΔ Πρῶξ.27,7 μὴ προσεάωντας ἄμας τὸ ἀνέμου. 2) πάπ. ἐπι- τρέπω, συγχωρῶ ἐπίσης.

προσεωλίζομαι ἠγν. παθ. γίνομαι προσέτι ἔλωκ, παλαιόμαι, μπαγιατεύω: Γαλ.16,76) ἰδ. γρ. προσωλίζομαι.

προσέφα ὄμψ. τοῦ ρ. προσιφῶ.

προσέφω-ον ἠγν. ὁ πρός ἀνατολὰς ὁ ἀνα- τολικῶς: Στράβ.11,8,2 τοὺς δὲ προσέφωσ τοῦ- τῶν μάλλον Μασσαγέτας καὶ Σάκας ὀνομαζοῦσαι.

προσεζώνυμι προσάπτω εἰς ζυγόν, διὰ ζυγοῦ ἐνώμα τὸ πρός ἄλλο: Πορφ. Ἀναχ.2,30 προσεζώ- νυμι τὸ ἀρστρον. 2) ἠγν. συνδέω, αὐκάντω, συναρῶν: Πλούτ. Ἀρέσκ. Φιλ.1,3,5 τὸ ὄλη τὸν τεχνίτην προσεζέωεν αὐτῆθ, ἐν τῷ παθ. ζεύγνυ- μοι, ἀπασχολοῦμαι μετ' ἄλλων εἰς τὴν: Λουκ. Νέρ.4 προσεζευμένων ἡμῶν τῷ ἴσθμῳ || τὸ παθ. ἀπόλ. εἶναι συνδέομενος, προσρητῆμένος: Ἀ- ριστ. Πηγ.85α,33 ἢ τὸ πηδάλιον προσεζευκτοί. 3) ἠγν. μτ. ὄστ. εἰμι, γίνομαι ἀκόλουθος, ἐπομαι: Εὐρ. Ἀλκ.182 τῷ προσεζεύσει πλάνη (ἰδ. γρ. πότμι) 4) παθ. συνέχομαι, συναρῶμαι: Ἰωσ. Π.1,5,4 ἢ τοῦ βασιλέως ἀλλή προσεζευκτοί.

πρόσευξαι-εις (ἢ) Ἐπιγρ. ἐπιτεύξει: πρόσ- ευξαι τῶν τοῦ βασιλέως δωρεῶν.

προσεζήμιω-άω ἐπιβάλλω πρόσθετον ζῆμιον, τιμα- ριον: Πλάτ. Γοργ.516D ψυγὴ προσεζήμιωσαν, Ἰσοκρ.1,33 προσεζήμιωσε τοὺς ἔχοντας.

προσεζήτω-έω ἠγν. ζητῶ τὴ ἐπιπροσθέτως, προσέτι: Μάξιμ. η. Εὐσ. Εὐόγγ. Πρσ.7,22.

προσεζωγραφῶ-έω μόν. ζωγραφῶ τὴ προσέτι: Πρῶδρ. ἐν Notitt. Μετ.8,120.

προσεζώνω γλωσσ. ζωνῶνός προσέτι.

πρόσεωτος-ον γλώσσ. ὁ προσέτι ἐζωσμένος.

πρόσθεος-ον (ἢ θη) κ. νεώτ. -ὸ πηδάλιον πρὸς τὴν ἐρηθικὴν ἄλικιαν, ὁ περιπλοκὸς ἐπί προσ. ἄρρηνος ἢ θήλικος: Ξεν. ΚΠ.1,4,4 εἰς ὕψων τοῦ πρόσθεον γενέσθαι, Κλέορχ. κ. Ἀθην.548B ὕψωνοι παιδικῆ πρόσθεος, Διον. Ἀλ. Ρωμ.2,71, Λουκ. Ἐ- νῶν.1 τὴν ἄλικιαν πρόσθεος ὦν, Ἀλ. Π. Π.1,3,32.

προσηγόρημα-ατος (τὸ) ποί. τὸ πρός ὃν ἀ- πευθύνει πρὸς τὴν προσηγορίαν: Εὐρ. ἦκ.803 ὄ πα- ῖδες ὡ μικρὸν φίλων προσηγόρημα πατέρων.

προσηγορῆσθαι κ. τὸν γλῶσσ. προσηγορικόν.

προσηγορία (ἢ) κ. μὴ κ. νεώτ. φιλικὸς χαι- ρετισμὸς, πρόσρρισις, προσφώνησις: Πλούτ. ἦθ.

709B, Διογ. Λ.3,98. || κ. ἐπιτάσιος, ἐπικήδειος χαιρετισμὸς: Πλάτ. τὸ γραμματεῖον γενόμενον εἰς προσηγορίαν τοῦ μακροῦ ἡμῶν πατρὸς. 2) τὸ ἀπευθύνεσθαι εἰς τινά: Ἀριστ. Κατ. α,13 ἢ κατὰ τὸ νόμον προσηγορία, αὐτ.3β,14 τῷ σχή- ματι τῆς προσηγορίας || ὄνομασία, ἐπωνυμία, χορηκτισμὸς δι' ἐπιθ., τίτλος ἀπονερούμενος τινι: Ἰσοκρ.15,284 προσηκὸν τῆς προσηγορίας ταύτης τυγχάνειν τὰς ἀρίστα πρὸς ἀρετὴν πεφυκότας, Ἀριστ. Πολιτ.1275α,6 τυγχάνουσα ταυτὸς τῆς προσηγορίας (ἐν. τοῦ πολιτοῦ, Δημ.72 Φιλίππου ἀλλοτριωτάτα ταῦτη τῇ ἐλευθερίᾳ καὶ ταῖς προσηγορίαις ἔχοντα ἴηται ἐπὶ ὀνομαζόμενον βα- σίλκα, τέρανων), Θεόφρ. Φι.3,3,6, Πολύβ.3,49,5 ἔ- χουσαν τὴν προσηγορίαν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ συμ- πτώματος Διον. Ἀλ. Σὺνθ.26, Κοῖντ.1,4,21, Κωμ. Ἀ- θέσι.π.143. 3) τίτλος, ὄνομα, ἰδιότης: Ἐπιγρ. ἢ τοῦ ἀρχόντος προσηγορία, Πλάτ. ἢ Κασίρας προσηγορία. 4) γραμμ. κοινὸν ὄνομα, ὄνομα προσηγορικόν: Ζήν. Κ.1,19, Διογ. Ἀλ. Ἀμμ.2,11. 5) ὄμψ. γρμμ. ἢ σημασία, ἢ ἐννοια: Διον. Ὀρ.6,34,6 ἢ προσηγορία ὡς εἶδος τῶ ὄνοματι ὀνομαζέσθαι.

προσηγορικῶς-ἦ-ὄν ἠγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν προσηγορίαν βλ.2,1,2, τὴν ὀνομασίαν ἢ τὸ ἐπιώνυμο: Διον. Ἀλ. Ρωμ.3,65 Σε- ρούτις αὐτῷ προσηγορικὸν ὄνομα ἦν, ἴσως δὲ τὸ συγγενικόν ἴηται. ῥησίομενος, ἀντίθ. ἄπειλο τὸ συγγενικόν, αὐτ.70,4,1 αὐτὸς μὲν ἔκαλετο τὸ κοινὸν ὄνομα καὶ προσηγορικὸν Νέστιος, τὸ δὲ συγγενικὸν ἄπτιος || παρωνύμιον, παρα- τοσῶν: Πλούτ. Μάρ.1 προσηγορικὸν ἐξ ἐπιθέτου πρὸς τὰς φύσεις ἢ τὰς πράξεις ἢ τὰ τοῦ σώμα- τος εἶδη καὶ πάθη τίθεσθαι. 2) γρμμ. κ. νεώτ. κοινὰ οὐσαριστικὰ ὄνοματα σημαίνοντα αἰ- σθητὰ ἢ νοητὰ ὄντα: Διον. Ἀλ. Σὺνθ.2 τὰ προση- γορικὰ ἴανθην, ὀνομαστικὰ, Ἀπολλ. Δύσκ. Ἐπιρρ.120, 23 ὄνομα κύριον ἢ προσηγορικόν, Διον. Ὀρ. 636,9, Ἐργμ. Στ.α.1 τὰ ἀπλά προσηγορικὰ || περὶ τῶν προσηγορικῶν τίτλος ἔργου τοῦ Χρυ- στήνου: Διογ. Λ.7,192.

προσηγορικῶς ἐπίρρ. ἠγν. κ. νεώτ. διὰ τοῦ κοινοῦ ὀνοματῶς τινος, ἐπωνυμικῶς: Φιλῶδ. Π.150, Γαλ. 18,2,717 τὰ προσηγορικῶς ἐῤῥηματ' καλοῦμενα ἰτὰ κοινῶς ὀνομαζόμενα ἐξάρτιοι.

προσηγορος-ος ἰδ. γρμμ. ὄμψ. ποτάγορος ὁ ἀπευθύνων τὸν λόγον, ὀμιλῶν πρὸς τινά, ὁ προσ- αγορεύων, προσφωνῶν, χαιρετικὸς τινά: Σοφ. Ὀρ. 1338 τὸ δῖτ' ἔμοι . . προσήγορον ἐτ' ἐστ' ἀκούειν Ἰβερναρδ. Ἐργμ. τινά προσηγορίαν ἐμοῦ δῶναμι να ἀκούωμι, Μοσχ.1,9,8 προσηγορον φέειν ὠρεξεῖ κ. μτ. γενικ.: Σοφ. Ἀντ.1185 παλλάδος θεῖος ἔπικς ἴκοιμν ἐκδύματα προσηγορος ἰδ' εὐχῶν προσ- αγορεύουσα, ἀγάλ'. || συνεκδ. ποι. ἐπὶ τῶν μου- σικῶν ὄρμων τῆς Δωδώνης, ὁ θρωόν, ὁ διὰ τοῦ θρωοῦ αὐτοῦ ἐκφωνῶν ἱχθυοῦσί: Ἀλ. Π. Π.832 αὖ προσηγορίαν θρωός. 2) ἠγν. ὁ εὐπροσηγορος, ὀμιλητικὸς, ἀμοιβηταῖς εὐάριστος, ἀσπασίος, φι- λος: Πλάτ. Θεαίτ.146Α εὐάριστος εἶ καὶ προσηγο- ρεὺς ἀλλήλοισι γίνεσθαι, Διον. Ἀλ. Ρωμ.1,70 γενόμε- νος ἐν τοῖς μάλιστα πρὸς ἡγήγορον φίλος, Μάξ. Τόρ.1,8 θεοὺς προσηγορος, Ἰάμβλ. Πυθ.33,237 γνῶ- ρισμὸς ἐν καὶ προσηγορος. || ἐπὶ συμμαθίᾳ, συναστροφῆς κτ., ὁ ἐν ὧ ἐπικρατεῖ φιλικὴ συν- διάλεξις τῶν μετεχόντων: Πλούτ. ἠθ.6,7B ἰσὶ συμ- μάθων μηκέτι προσηγορον λαεῖται τῶσαν πολὺ μέγα, ὡστε να μὴ εἶναι δυσὸτὴ ὀνομαζέσθαι ὀμῖκος. || ἐπὶ ἰδεῶν, οἰκείος, σχετικὸς: Πλούτ. Κικ.40 γνώριμα καὶ προσηγορα μηχανασμένους. 3) ἐπὶ πραγμ., ὁ σύμφωνος, ὁ ἀρμόζων: Πλάτ. Πολ.546B πάντα προσηγορα καὶ ὀπτα πρὸς ἀλλήλα, Φιλῶδ. Π. Γλώσσ. π. Στοδ.3,9,51 ὀμόφωνα καὶ ποτάγορα ἀλλήλοισι. 4) παθ. προσφωνόμενος: Σοφ.

προσηγορικῶς ἐπίρρ. ἠγν. κ. νεώτ. διὰ τοῦ κοινοῦ ὀνοματῶς τινος, ἐπωνυμικῶς: Φιλῶδ. Π.150, Γαλ. 18,2,717 τὰ προσηγορικῶς ἐῤῥηματ' καλοῦμενα ἰτὰ κοινῶς ὀνομαζόμενα ἐξάρτιοι.

προσηγορος-ος ἰδ. γρμμ. ὄμψ. ποτάγορος ὁ ἀπευθύνων τὸν λόγον, ὀμιλῶν πρὸς τινά, ὁ προσ- αγορεύων, προσφωνῶν, χαιρετικὸς τινά: Σοφ. Ὀρ. 1338 τὸ δῖτ' ἔμοι . . προσήγορον ἐτ' ἐστ' ἀκούειν Ἰβερναρδ. Ἐργμ. τινά προσηγορίαν ἐμοῦ δῶναμι να ἀκούωμι, Μοσχ.1,9,8 προσηγορον φέειν ὠρεξεῖ κ. μτ. γενικ.: Σοφ. Ἀντ.1185 παλλάδος θεῖος ἔπικς ἴκοιμν ἐκδύματα προσηγορος ἰδ' εὐχῶν προσ- αγορεύουσα, ἀγάλ'. || συνεκδ. ποι. ἐπὶ τῶν μου- σικῶν ὄρμων τῆς Δωδώνης, ὁ θρωόν, ὁ διὰ τοῦ θρωοῦ αὐτοῦ ἐκφωνῶν ἱχθυοῦσί: Ἀλ. Π. Π.832 αὖ προσηγορίαν θρωός. 2) ἠγν. ὁ εὐπροσηγορος, ὀμιλητικὸς, ἀμοιβηταῖς εὐάριστος, ἀσπασίος, φι- λος: Πλάτ. Θεαίτ.146Α εὐάριστος εἶ καὶ προσηγο- ρεὺς ἀλλήλοισι γίνεσθαι, Διον. Ἀλ. Ρωμ.1,70 γενόμε- νος ἐν τοῖς μάλιστα πρὸς ἡγήγορον φίλος, Μάξ. Τόρ.1,8 θεοὺς προσηγορος, Ἰάμβλ. Πυθ.33,237 γνῶ- ρισμὸς ἐν καὶ προσηγορος. || ἐπὶ συμμαθίᾳ, συναστροφῆς κτ., ὁ ἐν ὧ ἐπικρατεῖ φιλικὴ συν- διάλεξις τῶν μετεχόντων: Πλούτ. ἠθ.6,7B ἰσὶ συμ- μάθων μηκέτι προσηγορον λαεῖται τῶσαν πολὺ μέγα, ὡστε να μὴ εἶναι δυσὸτὴ ὀνομαζέσθαι ὀμῖκος. || ἐπὶ ἰδεῶν, οἰκείος, σχετικὸς: Πλούτ. Κικ.40 γνώριμα καὶ προσηγορα μηχανασμένους. 3) ἐπὶ πραγμ., ὁ σύμφωνος, ὁ ἀρμόζων: Πλάτ. Πολ.546B πάντα προσηγορα καὶ ὀπτα πρὸς ἀλλήλα, Φιλῶδ. Π. Γλώσσ. π. Στοδ.3,9,51 ὀμόφωνα καὶ ποτάγορα ἀλλήλοισι. 4) παθ. προσφωνόμενος: Σοφ.

Φιλ.1353 τῷ προσηγορῶ (ἢ δὲ ἴσως προσηγορευθεῖς· 5) ὁμ. ὁ καλούμενος, ὀνομαζόμενος· Σοφ. ἀν.411 πόλις δὲ Μυῶν Μυῖα προσηγορῶς· **προσηγορῶ-έω** προσηγορεύω, προσηκώω· Σοφ. Ἠλ.1471 τὸ ταυθ' ὄραν τε καὶ προσηγορεῖν φίλων· 2) παρηγορῶ· Εὐρ. Φοῖν.987 ἡ προσηγορῶν εἰμι καὶ αἰῶνων βίον.

προσηθόμαι, παθ. ἀόρ. προσηθῆσθην, ἡδόμενοι, τέρπουσι προσεῖτι, ἀμφ. π. ἦα. ἐν λ. ποθῆνυτο. **προσηῖται** ἀντί προσήκται τοὺς προσεῖοικα βλ.λ. **προσηκῆμην** μέσ. ἀόρ. β' τοῦ προσήκει βλ.λ. **προσηκόντως** ἑπίρρ. κ. νεώτ. προσηκόντως ἀφελόμενος, δεόντως, καλῶς· Θουκ.2,43 προσηκόντως τῆ πόλει, Μέν. Ἐπιγρ.432 εὐ μοι κέχρηται καὶ προσηκόντως πᾶν τοῦ δαιμόνιον.

προσηκ- κ. νεώτ. (γρ. ἐν Ἐπιγρ. προσῆκ- δηλ. προσηκ-) δωρ. ποθῆμιν (Ἐπιγρ.1 ὑπερδωρ. ποθῆμιν) (ἰδιοσγ.η.Στοβ.4.1.133), ἔχω φθάσει εἰς τινά τόπον, ἔχω ἔλθει πλησίον, φθάνω, ἔξινκωμαι, εἰμαι ἔγγος, πάρειμι· Αἰσχ. Πέρσ.143 χρεία προσήκει, Σοφ. Φιλ.229 ὅς φίλοι προσήκετε, αὐτ. OK 35, αὐτ. Ἠλ.1142, Εὐρ. Ὀρ.693 ἐναυθ' ἑλιπίδας προσήκω, Ξεν. Ἀν.4,3,23 τὴν προσήκουσας δ' ἔχας ἐπὶ τὸν ποταμόν, αὐτ. Ἐλλ.7,31 τοῦ πρὸς ταῦτα προσήκοντος θεάτρον· 2) μτφ. κ. νεώτ. κτ. γ' ἑνικ. πρόσ. ἐνεστ. κ. παρτα. προσήκει- προσήκει ἀνήκει, ἀρμόζει, πρέπει, πρέπειται, μτ. δοτ. νεώτ. μτ. ἐμπροσθ. αἰ. ἰελεῖ ἡ μτ. ἀνάλυτ. ἀπαρρ. ἰνὰ . . . ἰ, εἰς τινά ἢ εἰς τί· Σοφ. OT.8'4 εἰ τῷ ἔξηνυ τούτῳ προσήκει λαοῦ τι συγγενές, αὐτ. Ἠλ.909, Εὐρ. Βάκχ.1301 νευθεῖ δὲ τί μέρος ἀπροσλήνης προσῆκ' ἐμῆς· || κ. κτ. ἀπαρρ.· Θουκ. 1,126 νομίμας ἐορτήν . . . αὐτῶν τὴν προσήκειν, Πλάτ. Κριτ.1,17D ὅσα τριήρεις προσήκει, αὐτ. Πολ.527D γεωργία, ναυτιλία προσήκει ἀνήκει εἰς . . . σπον. μτ. ἐμπροσθ. διαρ. [Πρόξ· Ἠρ.8.100 οὐδὲν πρὸς Πέρσας τοῦτο προσήκει τὸ πάθος· πρὸ βλ. Δίων Κ.58,27·] || ὁμ. ἔχει σχέση πρὸς . . . ἔχει καὶ κἀνή με . . . σμν. μτ. ἀνήσσεως κ. γενικ. πρῶτος· Ἀντιφ.δ.33 οὐδὲν μοι προσήκει τῆς αἰτίας ταύτης ἰουδαίαν σχεῖν ἡμῶς πρὸς, Ξεν. Ἀν. 3,1,31, αὐτ. Κτ.8,1,37, Ἀνδοκ.4,34 ἐμοὶ μέν οὐδ' ἀμαρτῶν προσήκει τοῦτοῦ πρῶτος, Δημοκ.1056 οὐδ' ὅτιον προσήκειν ἑαυτοῖς οὐδενός τῶν ἄγων· μτ. τῆς περὶ κ. γενικ.· Φιλ.δδ.Ρητ.1,2023· ὁμ. μτ. ἐρωτήσεως· Ἀριστφ. Ὀρν.969 τί οὖν προσήκει δῆτ' ἐμοὶ Κορινθίων· || μτ. δοτ. προσ. κ. ἀπαρρ. ἀνήκει εἰς τινά, εἶναι ἀρμόδιον, πρέπειν· Αἰσχ. Χο.173 οἷς προσήκει πενήθειαι, Σοφ. Ἠλ.1213 οὐ σοὶ προσήκει τῆνδε προσωνυμίην φάτιν, Ἀριστφ. Πλ.14 τούναντιον δῶν ἢ προσῆκ' αὐτῶ ποιεῖν, Ξεν. Ἀν.3,2,11 ἀγαθὸς ὅστιν προσήκει εἶναι, Πλάτ. Φαίδρ.233A κ. νεώτ. μτ. τοῦ ν. κ. ὕποτ.· προσήκει καὶ δειχθήτω γεναιότερον· || μτ. αἰτ. προσ.· Αἰσχ. Ἀγ.1551 οὐ σὲ προσήκει . . . λέγειν (ἰδὲν εἶναι καλὸν οὐ καὶ λέγειν), Εὐρ. Ὀρ.1071, Πλάτ. Γοργ.49D, Ξεν. Ἀν.3,2,15 ἰσχυρὸν παρτα. προσήκειν εἶναι ἐν χρ. ἀντί τοῦ προσήκει π. Ξεν.7,7,16, αὐτ. Ἰνν.12,14· ἢ χρ. αὐτῆ ἀπ. κτ. τὸν Θουκ.Μ.287B: ἀσπασίω, αἱ δύο συντάξεις συνάπτουσι· Ἰσοκρ.5,127 προσήκει τολῆς μέν ἄλλοις . . . ἀτέρησον, σὲ δὲ . . . νομίζεις σπον. τὸ ἀπαρρ. παραλείπόμενον νοεῖται· Θουκ.2,46 ἐκαστὸν ἀπολοφωράμενοι δὲ προσήκει ἰάπολοφωρασθῆναι ἀπτε, Ξεν. Ἀπομ.2,1,32, Ἰσοκρ.15,119, Δημ. 288 ἐγὼ δὲ πᾶνθ' ὅσα προσήκει τὸν ἀγαθὸν πολιτῆν (πρᾶττειν) ἔπραττον· 3) ἐπὶ προσ., ἔχω σχέση, συνδέσμον μετὰ τινος, εἶδ. εἰμαι συγγενής, συγγενεὺς, εἰμαι τοῦ αὐτοῦ γένους· Εὐρ.17.550 ἴσως προσήκει σοι, Ἀριστφ. Εἰρ.616 αὐτῆ προσήκει Φειδίας (ἔχει σχέση πρὸς αὐτὴν) ὁ Φειδίας, αὐτ. Βάτρ.698 προσήκουσιν γένει, Θουκ.2,29 Τριεῖ . .

ὁ Τίρης οὗτος οὐδὲν προσήκει· || ἀνήκω εἰς τινά, συνάπτουμι, συναρμολογοῦμαι μετὰ τινος, τοιριώω· αὐτ.δ.64 προσήκεται ἡμῖν τὰ μέγιστα· κ. μτ. ἀπαρρ.· Εὐρ. Ὀρ.771 οὐ προσήκωμεν κολλᾶμεν τοῖσδε ἰδὲν ἀνήκωμεν εἰς τοῦτους πρὸς τιμωρίαν, δηλ. δὲν προσήκει εἰς αὐτοὺς να τιμωρήσασιν ἡράς· 4) κ. νεώτ. συνήθ. κτ. μτφ. ὡς ἐπιθ. ὁ ἀνήκων, ὁ ἀρμόζων εἰς τινά, ὁ πρέπειν· Δημ.550 αἰτίαν . . . οὐδὲν ἐμοὶ προσήκουσιν, Ἀντιφ.5,2 ἢ προσήκουσα τιμῆ· μετὰ τοῦ προσήκοντος ἀεσθῶσοι· κ. μτ. γενικ.· Πλάτ. Νόμ.643B ἐν τοῖς τοῦ πράγματος ἐκαστοῖς προσήκοντων εἰς τοὺς ἀνήκοντας εἰς τὰ πράγματα· κ. ἀπολ.· Ἀντιφ.3,2,10 τὰς οὐ προσήκουσας ἀμαρτίας· || τὰ προσήκοντα τὰ ἴδια, τὰ ἀνήκοντα τῆ· Θουκ.4,61 τὰ μὴ προσήκοντα (ἄλλοτρίως ἐπιτιμώμενα) αὐτ.1,40 τοὺς προσήκοντας ἔμμοχους· || ὁμ. κτ. μτφ. κατάλληλος, ἀρμόδιος, πρόσσπον· Θουκ.6,83 τὴν προσήκουσιν σωτηρίαν, αὐτ.1,40 μετὰ προσηκόντων ἐγκλημάτων ἐρχόμεθα, Ξεν. Κτ.3,3,1 εἰπεῖν περὶ Κόρου τὰ προσήκοντα, αὐτ. Ἀπομ.1,1,12 τὰ προσήκοντα πρᾶττειν ἐκτελεῖν τὸ καθήκον, αὐτ. Ἐλλ.3,4,16 τὰ προσήκοντα ἔργα, Πλάτ. Πολ.332C τὰ προσήκοντα ἐκαστῶ ἀποδίδόναι, αὐτ. Νόμ.92C, Ὑπερβ. Εὐρ.24, Δημ.577, Πλάτ. τὰ προσήκοντα ἡμῖν βωθήσεια, αὐτ. κατὰ τὰ προσήκον, Μηναι.122 Σὺν τῆν προσήκουσιν ἐκχαριστίαν τελοῦντες· || κ. νεώτ. ὡς οὐα. τὸ προσήκον τὸ πρέπει, τὸ ἀφελόμενον, τὸ καθήκον, συνήθ. ἐμπροσθ. ἰωτά, παρὰ· Εὐρ. Ἠρακλ.214 ἐκτός τοῦ προσήκοντος, Ἀντιφ.5,1 πέρα τοῦ προσήκοντος, Πλάτ. Κρατ.413A μικρότερα τοῦ προσήκοντος, αὐτ. Νόμ.697C, αὐτ. Φιλ.36D, Θεόδωρ. Χαρ.17,1 παρὰ τὸ προσήκον, Πλούτ. Ἠθ.122A κατὰ τὸ προσήκον ὁμ. κτ. πλθθ.· Θουκ.3,67 οὐκ ἐκ προσηκόντων, - ἢ ὑπερβαίει θά ἐνεργήσῃ τὰ προσήκοντα· || ὁμ. ἢ μτφ. μτ. ἀπαρρ. ὁ κατάλληλος, ὁ ἀρμόζων εἰς τινά νθ.· Πλάτ. Πολ.496A προσήκοντα ἀκούσι σοφισμοῖς (κατ' ἄλλοιλα, ἀρμόζοντα να ἀκούσι τις αὐτά), αὐτ. Νόμ.811B ἢ οὐδὲν προσήκων μὴ ἔχων καμμία σχέση πρὸς τὴν ὑπόθεσιν· Πλάτ. Πολ.539D, αὐτ. Κρατ.397B οὐδὲν προσήκον ἔνιοις ἰδὲν καὶ δὲν ὑπάρχει καμμία σχέσις, συνδρασει εἰς τινος περιπτώσεως· κ. μτ. ἀπαρρ.· Αἰσχ. Ἀγ.1079 θῶν . . . οὐδὲν προσήκοντ' ἐν γόσι παρσαστατεῖν, Ἀριστλ. Ρητ.1377b,12· 6) ἐπὶ προσ., ἢ μτφ. προσήκων συγγενής ἰδ. κτ. πλθθ. ἐνδρβρ. οἱ προσήκοντες αἰ συγγενεῖς, οἱ συνδεδεμένοι διὰ συγγενείας, οἱ αἰσίοι, οἱ δικοί· Ἠρ.δ.128 τὸ ἀνέκοθεν τοῖσι Κυψαλλίδωσι ἢν προσήκων, αὐτ.4,14 οἱ προσήκοντες τῷ νεκρῷ, αὐτ.1,216, Εὐρ. Μῆδ.1304 οἱ προσήκοντες γένει, Ξεν. Ἀν.1,6,1 γένει προσήκων βασιλεῖ, Πλάτ. Νόμ.874A, Πλάτ. Κράτ.Νεώτ.14 προσήκοντα διὰ συγγενείαν, αὐτ. Ἠθ.19· ὁμ. ὡς οὐα.· Ἠρ.3,24 οἱ μάλιστα προσήκοντες, Θουκ.1,128 βασιλεῖς προσήκοντες τοῖς συγγενεῖς, οἱ αἰσίοι, Ἰ, Πλάτ. Ἄπολ.33D πατέρας καὶ ἀδελφούς καὶ ἄλλους τοὺς προσήκοντας, αὐτ.33B δωρ. οἱ ποθῆκοντες· Χρησμ.λ. Δημ.1072· || 66. αἱ προσήκοντα ἀρετὰ κληρονομικὴ ἀγαθὴ φήμ· Θουκ.4,92· 7) ἀπολ. ἐν τῷ οὐδ.· Θουκ.3,40 οὐ προσήκον ἰδὲν καὶ οὐδὸς ἀρμόζει, αὐτ.δ.682 οὐδὲν προσήκον ἐπίτασσαι κ. ἀνευ ἀνήσσεως· Πλάτ. Θεαιτ.156B ὡς προσήκον αὐτοῖς χρεῖσθαι, ἰδὲν ἐν Ὑπερβ. Δημ.ἀπ.10.

προσηκόμενοι μσν. κ. δημ. παθ. ἀόρ. δημ. (ἔθηροσθηκόμενα, μτφ. παθ. παρσικ. προσηκόμενος, ἐγγερωμαί, σπικνωμένοι εἰς σεβασμὸν τῆς θεοῦσ μου διὰ καθίστα ἄλλος, παροχρωμῶν τῆν θέσιν μου διὰ· Καιοσρ. Δαν. ἐν Σάβ.21 ἐμβουλινας μέσθ, εὐδὲς τὸν ἐπροσηκῶθη, Πλούτ. Ἐκλ. Τραγ.98,33 κα. θῶς τοῦ εἶδε ἢ λυγρῆ ἐπροσηκῶθη τῶς κα.

προσηλιάζω μ.κ. νεώτ. ἔκθετε εἰς τὸν ἥλιον, λιάζω τὸ μέν. προσηλιάζομαι ἐκτίθειμαι εἰς τὸν ἥλιον, λιάζομαι: Γεωπ.δ.2,6 προσηλιασμένη γῆ ἔκτεθειμένη εἰς τὸν ἥλιον.

προσηλιακός-ή-ον νεώτ. κ. δημ. ὁ προσηλιακός, εὐήλιος, ὁ ὑπὸ τῷ ἥλιου ἀκτινοβολούμενος, ἠλιαζόμενος: Γρουπ.Σκ.Τεραρ.δδ.3 καὶ στὸν προσηλιακό αὐρανό τὸ ἄστρο τῆς μέρας φέρνει, -προσηλιακό σπιτί-μέρος: || προσηλιακὴ Μόνη ἢ ἐπὶ τῶν νοτίων κλιτύων τοῦ Ταυτέγιου.

προσηλιασῖς-εως ἰή| νεώτ. τὸ προσηλιάζεσθαι βλλ., ἠλιασμο, λιασμο || ἄστρον. ἢ ἀστροφὴ πρὸς τὸν ἥλιον πρὸλ. προσανατολισμός.

προσηλιασμός ἰδ| νεώτ. προσηλιασῖς βλλ., ἢ πρὸς τὸν ἥλιον ἐκθεσις

προσηλιός-ον κ. νεώτ. ὁ πρὸς τὸν ἥλιον κείμενος, ἐστραμμένος, ὁ ἐκτεθειμένος πρὸς τὸν ἥλιον, ὁ ὑπ' αὐτοῦ προσβολόμενος, ἠλιαζόμενος, εὐήλιος, προσηλιακός: Ξεν.Κυν.4,6 τόποι ἔρηροι καὶ προσηλιοί, Θεόδωρ. Ορμ.40 προσηλιοὶ οἰκίσαι.

προσηλιός ἀντὶ προσηλιός βλλ. ἰεσφ. γρ. ἐν Φιλοστρ.Γιουν.δβ|

προσηλύτεις-εως ἰή| μτγ. τὸ παραιοῦν, διαμείνει ἐν ἔθνῳ τόπων: Ἀκὼλ.ἐν Πά.Γεν.47,9.

προσηλύτης μτγ. ζώ, κατοικῶν, διαμείνει ἐν τῷ τόπῳ ὡς ξένος, παροικῶ: Πά.Ἰεζ.14,7 τῶν προσηλυτῶν ἐν τῷ Ἰσραὴλ.

προσηλυτίζω νεώτ. καθιστῶ τινα προσηλύτον, ὁσαυτὸν, πείθω τινὰ νὰ ἀσπασθῆ τὸ θρησκευτικὸν δόγμα μου: προσηλυτίζω εἰς τὸ χριστιανικὸν δόγμα || συνεδ. προσελκύω τὰ πρὸς ἑαυτὸν, καθιστῶ τινα ὁμολογητὰ πολιτικῶς ἢ ἄλλως, φέρω, παίρνω μὲν τὸ μέρος μου: τοὺς προσηλυτίσας πρὸ τῶν ἐλεγκτῶν καὶ τώρα ἀνήκουν ὀριστικῶς εἰς τὸ Α' κόμμα.

προσηλυτισμός-ον νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ προσηλυτισθῆ βλλ.

προσηλυτισμός ἰδ| νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ προσηλυτίζω, ἡ προσπάθεια πρὸς ἀπόκτησιν ὁπαδῶν, ὁμοφρονῶν.

προσηλυτιστικός-ή-ον νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἀποβλέπων εἰς τὸν προσηλυτισμὸν βλλ., ὁ τοῦ προσηλυτισμοῦ: προσηλυτιστικὴ ἐνέργεια, -προσηλυτιστικὰ βιβλία || ἐπιρρ. -ῶς.

προσηλύτης-ον μτγ. κ. νεώτ. ὁ προσελθὼν, ἐλθὼν, ἀφιχθείς εἰς τινα τόπον ξένος, πάροικος: Πά.Ἰεζ.12,4 νόμος εἶς ἔσται τῷ ἔχθρῳ καὶ τῷ προσελθόντι προσηλύτῳ ἐν ἡμῖν || 2| ὁ εἰς τὸν Ἰουδαϊσμὸν προσελθὼν, ὁ ἀσπασθεὶς τὰ δόγματα αὐτοῦ: Φιλ.2,219, Κἀ Ματθ.23,15 ποιήσαι ἕνα προσηλύτον, αὐτ.Πράξ.2,10 ἢ ἐπιδηροῦντες ῥωγματοί, Ἰουδαῖοι τε καὶ προσηλύτοι || νεώτ. ὁ νεωστὶ προσχωρήσας εἰς τὸ θρησκευτικὸν δόγμα || κ. κτ. ἐπέκτ. ὁ μεταλλάξας φρόνημα πολιτικὸν ἢ ἄλλο.

προσηλύθω κ. Ἐπιρρ. κ. νεώτ., δημ. κ. προσηλύθω, ἐνεργ. ἀόρ. α' προσηλύθωσα, παθ. προσηλύθων κ. δημ. (ἐπι)προσηλύθωκα, μτγ. παθ. παρακ. προσηλυμένος ἢ ἄ, καρφώνω, στειρώνω τὶ σου δι' ἥλιον: Εὐρ. π. Πλούτ.Ἡθ.19ε Ἰῖσιονα τῷ τροχῷ προσηλύθωσι, Ἰωσ.Πι1,14, η- σαμυρῶ τινα, Λουκ.Προμ.2, Ἐπιρρ. ἐν δέλτῳ γειραγμένα π- || παθ. στερεοῦμαι ἐπὶ τινας δι' ἥλιον ἢ δίκην ἥλιου, καρφώνομαι δι' ἥλιον: Λουκ.Θε.Δ.1| τῷ Καυκάσῳ προσηλυμένος, Ἐπιρρ. || κ. μτγ.: Πλάτ.Φαιδ.83δ προσηλοῖ ψυχὴν πρὸς τὸ σῶμα, Ἰάμβλ.Μυστ.2,6 κ. παθ.: Αἰθῶν.Λόγ.64,99 δεῖ πᾶσα ἀφελόντα τὰς ἔξωθεν ἠδονὰς προσηλύσθαι τοῖς λόγοις || 2| μτ. αἰρ. πρσα. καθηλῶ, καρφώνω ἐπὶ σαυροῦ, σαυρώνω: Πλούτ.Ἡθ.26α' || ἐπὶ πρσα., προσασσαλέω βλλ., καρφώνω εἰς σάνδα' Ἠσα. ἐπροσηλύσασαν προσέ-

ηξον' ἐσταύρωσασαν, καὶ ἐπροσηλύσασαν ἀνεσταύρωται: Δημ.548 καὶ μόνον οὐ προσηλύσθαι, Πά.Μαρκ.3,1,9 τοῖς ζυγαῖς τῶν πλοίων προσηλυμένοι τοὺς τροχίλους || 3| ἀφοφάττω καρφώνων σάνδα' κτ.: Δημ.520 τὰ παρασκήνια φράττω, προσηλῶν κ. παθ.: Ἐπιρρ. τὸ ἐργαστήριον σανδιδίος προσηλοῦσθαι || 4| ἐπὶ τῆς ψυχῆς, ἀφοσιοῦμαι: Φιλ.1,237 η- φθαρτικὰς ὕλας, Πορφ.Ἀποχλ.57 προσηλυθέντα εἰ χρῆ φνάει, τῷ θεῷ || νεώτ. μτγ. κατευθύνω τὶ σταθερῶς μου: προσηλό τὴν προσχῆν μου - τὸ βλέμμα μου || τὸ μέτ. προσέχω ἐναπικῶς: Καλλικ.Θάν.βλ.90 ἴστατο προσηλωμένον εἰς τὰ γενόμενα, -εἶχε προσηλωθῆ εἰς τὴν μελέτην τοῦ βιβλίου || ἀφοσιώσομαι, ἔχομαι σταθερῶς τινος: Πισαντ. Ἀγ. Ὀρ.5 προσηλωμένος σὲ πρόβλημα τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου.

προσηλωσις-εως ἰή| μτγ. κ. νεώτ., δημ. -η ἡ ἐνέργεια τοῦ προσηλωθῆ βλλ., στερεώσις τινος πρὸς τὴ ἢ ἐπὶ τινος δίκην ἥλιου, κάρφωμα ἐπὶ τινος: Ἀπολ.ἀδ.μα.Πολιορκ.155,12 || 2| νεώτ. κ. δημ. ἐναπικὴ προσχῆν | ὁ ἀκριβῶς μετὰ προσηλωτικῶς παρρηκλούθουσαν τὰ ὑπὸ τῶν ῥήτορας λεγόμενα || 3| ἀφοσιώσις: διακρίνεται διὰ τὴν εἰς τὰ ἔθνηκὸ ἰδεώδη προσηλωσις.

προσημαίω κἀθημαι ἐπὶ τινος ἢ πλεσίον τινός, μτ. δοτ.: Αἰσχ. Ἀγ.1191 ὄμασεν προσημαίω, αὐτ. 1617 νερέτρα προσημένο κῆνη, Σοφ. ὈΤ 15 προσημέθα βωμοῖσι σπον, μτ. αἰτ.: Αἰσχ. Ἀγ.834 καρδίαν προσήμενος || γεν. εἶμαι ἢ κείριμι πλησίον τινός: Αἰσχ. Πέρσ.831 τῶδε γὰρ προσήμενον || 2| πολιορκῶ: Εὐρ. Ρῆσ.390 προσήμενον πύργωσιν ἐχθρῶν.

προσημαίνω κ.μ.κ. νεώτ. προσημνῶ, προλέγω, προσημνῶ, προδηλῶ διὰ σημείων τὸ μέλλον: Εὐρ.Μήδ.725 τὸσάνδε μέντοι σὺν προσημαίω, γύναι || ἐπὶ τῶν θεῶν: Ἡρ.1,45 προσημαίνετε τὰ μέλλοντα εἰσεσθαι, Εὐρ.Ἰκ.213, Πλούτ. Νικ.1 προσημαίνε αὐτοὺς τὸ δαιμόνιον κ. μτ. ἀπαρρ.: Ἡρ.δ.123 τὴν Πυθίην ἀναεσισάντες προσημαίνε Λακεδαιμονίους ἐλευθεροῦν τὰς Ἀθήνας κελεύει αὐτοὺς δὲ . . . κ. ὀπόλ.: Ἡρ.δ.27 φιλέει δὲ κω προσημαίνε || ἐπὶ τοῦ δαιμονίου τοῦ Σωκράτους: Ξεν. Ἀπομν.1,4 ὡς τοῦ δαιμονίου προσημνόντος || ἐπὶ ἱατρικῶν συμπτωμάτων: Ἰππ.Προγν.6 ἰδ.γρ' || ἐπὶ ἀνέμου, προδηλῶ: Ἀριστ. Μετ.367α,13, Θεόδωρ. Σημ.3f' || 2| ἐπὶ κήρυκος, κηρύττω προσημνόμενος: Ἡρ.δ.77 κήρυξ προσημνῶσι τὸ Λακεδαιμονίους || 3| παθ. ἢ προσημνέσθαι τιμὴ ἢ προεκιομένη τιμὴ: Πάπ. || 4| παθ. σημειῶ τὴ ἐκ τῶν προτέρων, προσημνῶ: Ποῦλ.Αἰγ.δ,4 η- μέλωνι γραφικῶς.

προσημναίς-εως ἰή| νεώτ. ἡ ἐκ τῶν προτέρων σήμανσις βλλ.: σφύρα προσημνέσσης [εἰδικὸ πέλμας δι' ὃν ἐνεργεῖται ἡ προσημναίς ἀποκοπῆν ἐν ὀδῶσι δένδρων].

προσημνατικός-ή-ον μτγ. ὁ προσημνῶν, προδηλῶν, προδηλωτικός: Διόδ.Σ.4,6 προσημνατικὸ γίγνεσθαι ποτὲ μὲν κακῶν, ποτὲ δ' ἀγαθῶν, Ἀθην.11,490α προσημνατικὰς κλειδάδας.

προσημνατικός-ορος ἰδ| μον. ὁ προσημνῶν, προσημνῶν, προλέγων, προφήτης: Μνησι.123 Ἐσπ. προσημνατὸρ καὶ ὑποφήτης θεῶς γενόμενος.

προσημνασία ἰή| μτγ. προγνωστικὸν, προσημνατικὸν σημεῖον, προδηλωσις, προσημνῶσις τινος διὰ σημείου: Στράβ.6,7,31| προσημνασία ἐκμεμασθῆκα τινὰς, Ἰάμβλ.Μυστ.3,27.

προσημιοῦμαι-όσομαι μτγ. κ. μ.κ. μέτ. πρὸς λέγω, προσημνῶ, προσημνῶσκα, διακρίνω ἐκ τῶν προτέρων: Πά.Μαρκ.4,15,19 καὶ τοὺς μυκτῆρας προσημιοῦμένους αὐτῶν τὸν θάνατον || 2| παθ. σημιοῦμαι προσημνόμενος: Εὐστ.225,15.

προσημεῖω-όω νεώτ., δημ. προσημεῖωσα, ένεργ. άορ. α' έπροσημείωσα, παθ. έπροσημείωθην, γρ. παθ. προσκ. προσημεῖωμένος, σπμείω; άναγράφω τι έκ τών προτέρων' 2) νου. έγγραφώ προσημωῖς κατάσχων έπί περιουσιακού πτωσ σπχειλου, ένεργώ προσημείωσα βλλ.2) έπι κινητού ή άκίνητου κτήματος : του προσημείωσαν τό σπφι, - τό μαγαζί του είναι προσημείωσαν.

προσημείωσις-ής (ή) νεώτ., δημ.-η ή ένεργεία του προσημείω βλλ. 2) δημ.-η, νου. συντηρητικόν μέτρον προσημωῖς έγγραφής δικαιοματος κατασχέσεως.

προσημερέω διέρχομαι τήν ήμέραν μετά τινος : Σουιδ. έν λ. δράκαυλος, EM 287,18.

προσημερόν-ον (ήμέραι) μτγ. ό έπι μίαν ήμέραν διαρκών, έφήμερος : Άρτεμίδ.Δαλδ.4,84.

πρόσημον έσφυρ. αντί πρόσσημον βλλ. **πρόσημα** (ή) κ. νεώτ. πράξις αγαθοφροσύνη, εύπροσηγορία, κατοδεκτική : Ίππ.Διοιτ. 2) προσημωῖς ένεκεν χάριν άνέσεως, Ήροδ. 1,10,18,5 μετά προσημωῖς [εικ.] ή έπί άδους, τρόπου του λέγειν : Σέξτ.Εμπ.Μοθ.1,194 ή σαφήνια κα ή πρόσημα τών δηλουμένων' ή ήπιότης, άσυχία, ήρεμία : Σύμμ έν ΠΔ Έκκλ.9,17.

πρόσημος-ον (άνεμος) κ. νεώτ. ό προς τόν άνεμον έστρωμένος, ό κείμενος προς τό μέρος έκ του όποίου πνέει ό άνεμος, σοδράνα, άντιθ. ύλήμενος : Ξεν.Οικ.18,6 έκ του προσημώου μέρους, Άριστλ.ΖΙ 666,14 καθίζει . . έν προσημώ κω σκιά, αύτ.ΖΙ 783α,32 τά προσημω, Οεσόφ. ΦΑιτ.2,9) τά εθνησκα κα προσημωα, - προσημωμοσ πλευρά - θέσις.

προσημώ-όω νεώτ. (σποδρωμών προχωρώ προς μέρος προσημώον βλλ., σοδράναρω.

προσημώωσ έπίρρ. νεώτ. προς τό μέρος του όνέμου, από σοδράνα.

προσημώομαι Ήσ. γλώσσ. του σάινω βλλ. **προσηνής-ός-ές** κ. Έπιγρ. κ. νεώτ., δωρ. προσ-ήνις, κ. παροβ. έτερπος-έστατος, προς, ή-νιος, μαλακόσ, γλυκύσ, εύπροσήγορος, κατοδεκτικός : Πίνδ.Π 10,64 ξενίφ προσένι, αύτ.3,52 προσ-άνετα πίνοντασ (πίνοντασ πρακτικά ποτά), Έμπ. 130, Ίππ.Διοιτ.10 γλισχασμασ λειτων . . κα προσ-ένεσ, αύτ.21, Οουκ.6,77 εκάσαιοσι τι προσηνέσ λέγοντασ μετά προσηνέσ, μετά πράξιτοσι, Έπικ. όπ 41) α) κατά σάρκα . . προσηνέσ κινήσεισ, Κερκ.131110 τό μελιχώδεσ κα προσηνέσ, Διοδ.Σ 17,28 τά προσηνέτατα βρωτά κα ποτά, αύτ. 3,67 τόναν . . ένδιατριφίη προσηνέστατον μίαν εύάρεσιον, εύάριστιον, Φιλ.1,322 λεία κα προσ-ηνήσ κινήσεισ, Πλούτ.Ή8,46B έπί τώσ προσηνέσ κα άπαλάσ άποστρέφοντασ όμιλίασ τά ώτα, αύτ.46611, Δίων Χρ.6,33 τά άήμενα κα προσηνή, Λουκ.Ρητ.Διδ.12 μμησόμενοσ τό προσηνέ του φθέματοσ 2) χρισμόσ, έπιτήθειοσ, κατάλληλοσ είσ τι, μτ. δοτ. : Ήρ.2,94 λύχμω προσηνέσ (δηλ. κατάλληλοσ προς καθύνη) 3) έπί προσ, πρόσ, ήρεμοσ, αγαθόφρων, εύμηθέσ, φιλόφρων, ύποχρηστικός, καλόσ : Άνακρ.15 ούδ' άστοίσι προσηνήσ, Πλούτ.Νικ.5 τοίσ φίλοισ κα προσηνήσ ούδέ ήδύσ έστιν, αύτ.Ή8,708C έννομοσ κα προσ-ηνήσ, Λουκ.Αλ.13 τήν προσηνή του βλέμμα όμι. προσηνήσ όφις : Μέν.584, Έπικτ.Έγχ.34 τό προσ-ηνέσ αύτοσ Ιπό έλκυστικόν' κωσυκρ.' Άριστλ.Φυσιογ.809α,31 προσηνέστερα . . τώσ ψυχώσ τά θή-λα τά τών άρρένωσ κ. ύπερσ : Πλούτ.Φωκ.5 τώ ήσει-έστατοσ άνώμ ύπερσ-ότατοσ Γέπιγρ.1.

προσηνίη (ή) ίων. προσηνεία βλλ. : Ίππ.Καρδ.5.

προσηνός έπίρρ., μτγ. κ. νεώτ. κατά τρόπον προσηνή βλλ., εύγενέωσ, πρόσωσ : Διοδ.Σ 257 προσηνώσ προς ύπνον κατενεχθείσ, Πλούτ' Ή8, 55A έλουσε προσηνώσ, αύτ.74D, αύτ.100U γήρας

έλαφρώσ καί προσηνώσ . . φέροισν, Δίων Χρ. 32,53' συγκρ. προσηνέστερωσ : Πολυδ.38,57 ή γεδοσ προσηνέστερωσ άποδέχεται τά λιτά τών έδωσμένων Ιπρδλ. άπηνήσ.

προσήνω μτγ., άορ. β' προσάπεινα, καθιστώ τι σοδρόν προτέρον, κώνω να πάθω σπφιν προ-τού : Άριστλ.ΖΙ 594b,16 τά κρέα πάντα καθισθεί προσηνούσα πρώτον, Γαλ.16,761' παθ. σπφοναι άπ' έμουσ προτέρουσ : Πλούτ.Ή8,995C.

προσήνικα Ήσ. επροσέθηνεκα.

προσηροσύνωσ έπίρρ. κατά τρόπον άρμόζοντα, άρμόδιωσ, εύαρμοστωσ, πρεπόντωσ' Ήσ. έν λ. άραρώσοι.

προσηπτάομαι-όομαι μον. άποθ., ήττώμαι, κινώ-μαι υπό πτωσ προσέτισ Παχυμ. έν βί. Ανδ.Παλ.184B.

προσηπής-ός-ές μτγ. ό ήλιων, άντηλών προσέ-τι, πθ. έσφυρ. αντί προσεπής : Πλούτ.Αλέξ.17.

προσηπώ-έω μτγ. ήχώ, εκβάλλω ήχοσ, άντη-χέω προσέτι : Πλούτ.Αλέξ.31 έκ άγνοώσ προσέ-χαι πελάγουσ Φιλόστρ.Εικ.2,16 η-θαλάττη μετ' τήσ θαλάσσοσ, αύτ.Σοφ.17, Όεμιστ.Λόγ.2,27B κύματα η-αίγιολοίσ μτ. δοτ. προσ. : Κορίκ. είσ Ζαητ.9,188 τούτων όρημάτων ήμοι προσηπώ-των' κ. μτ. ατζ. : Ήμέρ.Έκκλ.12,8 η-μέλοσ τή σύ-γγη, αύτ.Λόγ.14,3 η-μέλοσ τή Μουσηγέτ.

προσηπώσ-α-ον κ. Έπιγρ. έλληνοστικ. τ. αντί προσεπώσ, δωρ. ποτρώσ ό προς άνοταλόσ κεί-μενοσ : Θεόδωρ.4,33 καί τό ποταπών τό Λακινίον, Διοδ.Σ 5,55 προσήφωσ δαίμονασ, Πλούτ.Όεμ.8, Έπιγρ. Άρτεμεισ προσήφα Ιέν Ευδοία ώσ έκ τήσ θέσεωσ του ναού αύτήσ.

προσθαγνήσ-ός-ές (γρ. κωδ. προσθ-η) Έπιγρ. προσηπώμενοσ : προσθαγνέσ Γέγονω.

προσθαδκώ-έω κώθημα πλυσίον ή έπί πτωσ, παραδθήμοσ, έπικαθήμοσ : Σοφ.OK 1166 τίς . . ό προσθακώσ έδραν (παρακαθήμοσ ώσ έκέτρι).

προσθαλασσώ-όω νεώτ. καθιστάώσ όμιλώσ ύδροπληκτόν είσ τήν έπιφανείαν τήσ θαλάσσοσ' συνήθ. παθ. προσθαλασσώομαι.

προσθαλάσσωσις-έωσ (ή) νεώτ. ή προς τήν έπιφανείαν τήσ θαλάσσοσ όμιλή έπαφή ύδρο-πληκτόσ, άντιθ. άποσθαλάσσωσις.

προσθαλάω μτγ. θάλω, θερμαίω τινά προσέ-τι, ένθαρρύνω, ένισχύω : Ίώσ.Π 4,3,10 προσθα-λπει τισ τάσ γνώμασ.

προσθαρρέ-έω μτγ. κ. μον. έχω έμπιστοσύνη είσ τινά, έμπιστεύομαι είσ τινά τι : Πρωκ.Μυστ.14 οί έπ' αύτώσ προσθαρηπρικότεσ || κ.μέτα προσθαρη-ρβμοσ έμπιστεύομαι άπόρρητόν τι είσ τινά : Κορ. Άτ.2,313 έν λ. καί προσθαρηπεται τήν βουλήν αύτοσ προς τήν Χρυσάτζα.

προσθαμώω σκόλ. θουμώζω τι προσέτι : Ζηολ.Σοφ.OK 1119.

προσθαφαιρέσις-έωσ (ή) μτγ. κ. νεώτ. άστρον. πρόσθεσις ή άφαιρέσις κατά τόσ άνάγκασ : Πτολ.Μοθ.5,2, Βέττ.8αλ.23,33, Πρωκλ.Υποτ.3,89, Κατ.Αστροκ.Κ 8(2),129 [ήληθ'] || νεώτ. πρόσθεσις καί άφαιρέσις είσ τινά λογαριασμοσ, άλλων πο-σών πρόσθεσις καί άλλων άφαιρέσις.

προσθαφαιρέω μτγ. κ. νεώτ. προσθέτω καί αφαιρώ κατά τόσ άνάγκασ : Πτολ.Μαθ.6,10' || νεώτ. κώμα προσθαφαιρέσις βλλ.

πρόθε ίων. κ. ποι. αντί πρόθεον βλλ.

πρόθεμα-ατος (τό) κ. πάπ. κ. νεώτ. τό προστι-θέμενο, προσθήκη βλλ., ά πρόθεμα βλλ. : Σωκρ. Έπιστ.1, Φιλ.1,592' || αύθεσις : ΠΔ Λευτι.19,25 πρόσθεμα ύμιν τό γεννημάσ αύτοσ, αύτ.1εζ. 41,7 κατ' ό τό πρόσθεμα έκ του τοίχου' 2) εζάρ-ημα, όθρ. νόσθη βλλ. : ΑΓ 123, Πάσσα. 3) Ήσ. προσθεμάτα τό μυριατό [αμφ. έν.] 4) πεισόσ, ύπόθετοσ έμβαλλόμενοσ είσ τόν προκινώσ όσ Ια-μα : Ίππ.Γυν.Φθό.67, αύτ.Γυν.1,20, Διοκιν.1,16' 5) έπί

γής τεμάχιον γῆς προσθεόμενον εἰς ἄλλην ἔκτασιν Πάπ. τὰς ἀπαρχούσας μοι ἐκ τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Θεοδοῦτος τοῦδ' [. . .] Ἀρτέμωνος προσθεμάτος κατοικίης γῆς ἀρούρας.

προσθεμλίον [τὸ] Ἐπιγρ. ἐπιπρόσθετον θεμελίον. **προσθεμλιώ-ω** ἔν. χρ. μ. ἐν τῷ ποσ. προσθεμλιόμαι ἐπεκτείνω θεμελίωσιν: Ἐπιγρ. ὁ τόπος προσθεμλιόμενος.

πρόσθε ἔπιρρ. κ. πάλ., π. ποι. κ. ἰων. νεῖος πρόσθε, ὄψρ. κ. οἰκ. πρόσθα [Ἀπολλ. Δύσκ. Ἐπιγρ. 153, 20, EM 424, 12], ὄψρ. κ. πρόσθεν ἰργη. Κορ. 2228f, ἐν ἐθλ. πρόσθ' Ἰ. Ἄλκυ. 73, Σαοφ. ἀπ. 1, 5, ὡς πρόσθ. μτ. γενικ. πρόσθ, ἐμπροσθεν: Ἰλ. E 170 ἀτὸ δὲ πρόσθ' αὐτοῦ, αὐτ. N 385, αὐτ. T 13 κατὰ τεύχε' ἔθηκε πρόσθεν Ἀχιλλῆος, αὐτ. M 145, αὐτ. Π 220, Ἀλεξ. Πέρσ. 447 νήσος . . . πρόσθε Σαλαμίνας τόπων, Ξεν. ΚΠ 5, 3, 52, αὐτ. Av. 3, 1, 33 εἰς τὸ πρόσθεν τῶν ὀψλων ἑκατόχοντο, Πλάτ. Πολ. β' 81α εἰς τὸ πρόσθεν ὀψίων θείων ἐπὶ τὴν γῆν || συνη. μτ. παραλλήλου ὑπονοούμενης π.μ. ὑπερασπίσεως: Ἰλ. Δ 129 ἢ τοι πρόσθε στήμα βέλους . . . ἄμυνεν, αὐτ. Π 321 στάς πρόσθεν νέκυος, αὐτ. Δ 54' || ὄθ. ὄσ. αἰ πρόσθεσις ὕπερ, πρόσ: Ἰλ. Φ 587 πρόσθε φίλων τοκέων ἀλόχων τε καὶ υἱῶν, αὐτ. Π 833, ὄθ. Θ 524 ὄς τε εἰς πρόσθεν πόλιος λαῶν τε πέσασιν' || μτ. ρημ. δηλοῦντων κινήσιν ἐμπρός, πρόσ τῆ ἀμπρός: Ἰλ. E 56 πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, αὐτ. 80, αὐτ. Y 402, αὐτ. O 307 πρόσθεν δὲ κί' αὐτοῦ, Ἡρ. β' 19 εἰς τὸ πρόσθε . . . παριέναι, Ἀριστοφ. Ἀχ. 43 πάρις εἰς τὸ πρόσθεν, Πλάτ. Πολ. 437Α εἰς τὸ πρόσθεν προΐμην, αὐτ. Νόμ. 732B.

|| μτφ. πρόσθ. δὴλωσιν προτιμήσεως, ὡς τὸ δημ. ἐμπρός: Εὐρ. Βάκχ. 225 τὴν δ' Ἀφροδίτην πρόσθ' ἄγειν τοῦ Βακχίου, αὐτ. Ἑκ. 129, αὐτ. ἄπ. 659, 7. σιχαρὰ πρόσθεν τοῦ καλοῦ ζῆτειν' || ἐπὶ χρόνον, πρότερον, πρὶν: Ἰλ. B 359 πρόσθ' ἄλλων, αὐτ. N 66, Ἡσίοδ. Θ 746, Ἀλεξ. Πέρσ. 529 ἔμοσθ' πρόσθεν, Σαφ. Αντ. 462 τοῦ χρόνον πρόσθεν θανοῦμαι, Ξεν. ΚΠ 7, 5, 43 πρόσθεν ἐπέσρας (ἢ γενικ. σπαν. πρὸ τοῦ πρόσθεν: Ἰλ. Δ 54' ὄταν φέρεται ἐν τῷ λόγῳ μτ. δοτ., αὐτὴ πρέπει να ἀποδοθῆ εἰς τὸ μ., τὸ δὲ πρόσθεν να ληφθῆ ὡς ἐπίρρ.): || κ. μτ. τὸ ὄψρ. ὁ προγενέστερος: Ἰλ. 1, 524 οἱ πρόσθεν ἄνδρες [οἱ] πάλαι, ὁ προγενέστεροι, Σοφ. ΟΚ 375 τὴν πρόσθεν γεννηθέντα, Εὐρ. Φοῖν. 58 ἢ πρόσθεν ἢ πρῶτον, Πολύβ. 3, 84, 2 ἀεὶ τοῦ πρόσθεν ἀρεγόμενον || κ. ἐπὶ πραγμάτων: Ἀλεξ. Ἰκ. 52 οἱ πρόσθεν νόμοι [οἱ] προγενέστεροι, ὁ πρότερος, προηγούμενοι, Σοφ. Ἠλ. 504 ἄ πρόσθεν ἱππεία, αὐτ. ΟΤ 851 τοῦ πρόσθεν λόγου, Ξεν. Av. 2, 3, 1 ἢ πρόσθεν ἡμέρα, Πλάτ. Φαῖδρ. 238B τὸ πρόσθεν ἐπὶ παρελθόντα || τὸ πρόσθεν ὡς ἐπίρρ. πρότερον, ἄλλοτε: Ἰλ. Ψ 583 τὸ πρόσθεν ἔλθων, ὄθ. Δ 688 τὸ πρόσθεν ἀκούετε, Ἀλεξ. Ἄγ. 19 τὰ πρόσθεν, Πλάτ. Φαῖδρ. 241B ταῦτά τ' ὄψρ. πρόσθεν [τὰ] αὐτὰ ὄψρ. καὶ πρότερον κ. μτφ.: Σοφ. ΑΙ. 1249 ὄψρ. ὄπισθεν εἰς τὸ πρόσθεν ἔξομεν, Πλάτ. Σοφ. 258C εἰς τὸ πρόσθεν ἐπὶ ζητήσαντες' || κ. ὡς ἐπίρρ. πρότερον, προηγούμενος, πρῶτον, πρωτίτερον, ἄλλοτε: Ἰλ. Η 325 αὐ καὶ πρόσθεν ἄριστα φαίνετο βουλή, Σοφ. ΑΙ. 318 ὄπισθε πρότερον, Ξεν. Av. 5, 4, 18 ὄψρ. πρόσθεν, Πλάτ. Σοφ. 242D εἰτι πρόσθεν ἀρεγόμενον, αὐτ. Νόμ. 969B σιμαρῶ πρόσθεν:

5) ὡς ἐπίρρ. ἐπὶ τόπου ἢ τοπικῆς ἐκτάσεως ἐμπροσθεν, ἐνώπιον: Ἰλ. Z 181 πρόσθε λέων, ὄπισθεν δὲ θράκων, αὐτ. ε 300, ὄθ. E 452 πρόσθε δὲ ὁ ὀπίσθε γαλήνην, Ἡσίοδ. Θ 323 6) μτ. ὄψρ. ὡς ἐπίρρ. ὁ πρόσθεν ὁ ἐν τῇ πρώτῃ γραμμῇ: Ξεν. ΚΠ 6, 3, 2 τὰ πρόσθεν [τὰ] ἐμπροσθίονα, αὐτ. Πην. 1, 12 τὰ πρόσθεν [ἐνν. σκλήνη]. 7) ἐπονομένης ἐξηρητημένης προτάσεως διὰ τοῦ μορίου

πρὶν, πρότερον, πρὶν να . . . πρὶν ἢ, συνη. μετ. ἀρ. νήσεως: ὄθ. P 7 οὐ πρόσθεν . . . πρὶν γε . . . με τῶτα, Ξεν. ΚΠ 1, 4, 23 οὐ πρόσθεν . . . πρὶν ἢ, Ἀνώ. Μυθολογ. ἐν Πάπ. μὴ πρόσθεν ἐξέλθειν ἢ τὰν ματέρα κατακάνη κ. ἀνευ ἀνήσεως: Πίνδ. Π 2, 91 πρόσθε πρὶν . . . τυχεῖν, Σοφ. ΟΤ 736' 8) μάλλον, καλύτερα: Ξεν. Av. 2, 10 πρόσθεν ἀν ὄψρ. ὄψρ. ὄψρ. ἢ τὰ ὄψρ. παραδοίσησαν. **προσθεστικός** ἔσφ. γρ. ἀντὶ προθερμίων. Ἀλεξ. Ἀρρο. Πρ. 1, 54 [πρ. θ].

πρόσθεσις-εως [ἢ] ἰσοστίθησι κ. Ἐπιγρ., πάλ. κ. νεώτ., ὄψρ. ποσῆσιν Ἐπιγρ.] ἐφαρμοζοῦν τὸ ἐπιτιθέναι τὸ ἐπὶ τέλος: Ἰπν. Ἀγμ. ὁ πρόσθεσις βαρθηκῶν' || ὄμ. ἐπὶ ὄψρ. πεσσών: Ἰπν. Ἰων. 1, 1 [ἰληβ.], αὐτ. Ἰων. Φύσ. 11 κ. ἐπὶ κόμης: Φιλῶστρ. Ἐπιστ. 22 κόμης πρόσθεσις [ἐνανκί] || ἐν ἀναφ. πρὸς κλίμακα, τοποθέτησις: Θουκ. 4, 1, 35 πρόσθεσις [κλίμακας], Πολύβ. 5, 7' || ἐπὶ προσκολλησέως σικῆος (βεντοζήμα): Ἀριστοφ. Ρητ. 1405b, 3' || κ. μτφ.: Φιλῶδ. Σημ. 26' || ἐπὶ προσκόλλησις: Ἐπιγρ. πρόσθεσις ζῶδιων' || ἐπὶ φύλων προσκεκολλημένων εἰς τὸ στέλεχος αὐτοῦ: Θεόφρ. Φι 7, 6, 2' 3) ἢ παροχή, χορηγία τροφῆς, ἢ θράψις: Ἰπν. Ἀσφ. 1, 19 [ἰληβ.], Γαλ. Φυσ. Δικ. 1, 1, αὐτ. 172, 364' 4) τὸ προστιθέναι, ἀφῆσις, προσθήκη: Πλάτ. Φαῖδρ. 97Α διὰ τὴν πρόσθεσιν τοῦ ἑτέρου τῷ ἑτέρῳ, πρλ. αὐτ. 1011, Ἀριστοφ. Ἰων. Φθ. 333b, 1 ἀδελφίσι κατὰ πρόσθεσιν, αὐτ. Φυσ. 245a, 27' ἀντίθ. ἀφαιρέσεις: Ἀριστοφ. Φυσ. 190b, 6, Ἰπν. Διοστ. 38' ὄμ. ἐν ἀριθμ. ἔνοιας: Ἀριστοφ. Μεταφ. 1081b, 14 ἀριθμητοῖσι κατὰ πρόσθεσιν, αὐτ. 1029b, 31' || νεώτ. ἢ ἐνέργεια τοῦ προσθέντος, ἢ, ἐπὶ ἀριθμῶν, ἢ συνένωσις δύο ἢ περισσοτέρων ἀριθμῶν πρὸς ἀπαρτίωσιν ἑνός: ὁ ἀριθμ. ἢ πρώτη τὴν θεμελιωδῶν πράξεων τῆς ἀριθμητικῆς, καθ' ἣν δοθέντων δύο ἢ περισσοτέρων ἀριθμῶν εὐρίσκωμεν ἄλλον, ὅστις ἔχει τὰς αὐτὰς μονάδας ὅσας πάντες μοσὶ οἱ δοθέντες. 5) ἢ ἐπαύθησις: Βέτ. Βαλ. 20, 17' 6) ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστοτέλους, ἢ προσθήκη γνωρισμάτων, ὡς ἰδι. οὐσῆτων, ἢ γενεῶντων κτ., πρὸς καθορισμὸν γενικῆς ἔνοιας: Ἀριστοφ. Ἐρμ. 21b, 27, αὐτ. Μεταφ. 1029b, 30, αὐτ. 1030b, 15' ὁ ἐκ προσθέσεως λόγος, ἰαπθῆ, ὁ ἐξ ἀφαιρέσεως ὄθ. ἐκ προσθέσεως ἐπὶ μεικτῶν ἐπιστημῶν' ἀντίθ. ἐξ ἀφαιρέσεως ἐπὶ τῶν ἀφωρητικῶν ἐπιστημῶν: Ἀριστοφ. Οὐτ. 297a, 17' || ὄμ. ἢ ἐξ ἐλαττωμένων (ἐπιστήμη), ἀντίθ. ἢ ἐκ προσθέσεως, ἐπὶ ἀριθμητικῆς, ἀντίθ. γεωμετρίας: Ἀριστοφ. Πιθητ. 67a, 34' || ἀφαιρέσις κατὰ πρόσθεσιν μετὰ τινος διαφορᾶς ἀντίθ. τὸ ἀλλῶς: αὐτ. ἩΝικ. 1148a, 10' 7) ἐν Ἐπιγρ. ἐκχώρησις, ἀπονομή προμήθεσις:

8) κ. νεώτ. γραμματ. προσθηκὴ φθόγγου ἢ γραμματός ἐν ἀρχῇ, μὴ ἢ τέλει λέξεως ἰώς F ἐν λ. F-ρήσις ἐ ἀντ. λ. ὁ-σταχίος, ὡπών, υἰοσῆσι: Τροφ. Πόθ. 1, 1, αὐτ. 3, 2' Ἀπολλ. Δύσκ. Ἀντων. 370A' 9) πάλ. πρόσθεσις τοῦ ἡλίου οὐρῆσις τῆς θερμοτήτος τοῦ ἡλίου, δηλ. τὸ ἔσρ: 10) ἐν τῇ μουσ. παύσις δύο χρόνων: Ἀριστοειδ. Κ, 1, 10' 11) [προστίθηται τῇ ἐπιδικωμῆσιν, συναινεσις, συγκατάθεσις: Ἀρρ. Ἐπικτ. 1, 1, 1, Στωικ. ἀπ. 3, 147' 12] βοήθεια, ἀρωγή: Πολύβ. 2, 3, 8 πρόσθεσις τοῦ θεοῦ.

προσθετός (δὲ μτρ. κ. μον. ἀστρολ. ἐπὶ ἀστέρος, ὁ ἐπιγαχῶνος, ἐπισυλεύθων: Κατ. Ἀστ. Κ 7, 119' 2) ὁ προστιθείς, προσθέντων τῆ: Εὐστ. Παν. 83.

προσθετικός-εως [ἢ] παρθεσικός, παρεμβολή: Ἐπικτ. Ἐπιστ. 2, 41U [κωδ. κληθ. νηθ. ἀνάγν. ἐπιπροσθ-]. **προσθετικός**-ἦ-ον μτρ. κ. νεώτ. ὁ ἐπιπροσθετός, ἀντίθ. ἀφαιρέτικός: Ἡρόδ. Ἰστ. π. Ὀρειδ. 7, 8, 2' 2) ὁ προστιδῶν πρόσθετον δόσημον Πορφ. Ἠ. Εὐσ. Ἐωθ. Ἰπν. Προν. 3, 11 δόνημας προσθετικὴ εἰς τὸ τίκεν || νεώτ. ὁ πρόσθεσις ἐπιφώνων ὁ προσθέντων τῆ, ὁ ἐκτελῶν πρόσθεσιν βλ. λ. 5)

|| μτφ. πρόσθ. δὴλωσιν προτιμήσεως, ὡς τὸ δημ. ἐμπρός: Εὐρ. Βάκχ. 225 τὴν δ' Ἀφροδίτην πρόσθ' ἄγειν τοῦ Βακχίου, αὐτ. Ἑκ. 129, αὐτ. ἄπ. 659, 7. σιχαρὰ πρόσθεν τοῦ καλοῦ ζῆτειν' || ἐπὶ χρόνον, πρότερον, πρὶν: Ἰλ. B 359 πρόσθ' ἄλλων, αὐτ. N 66, Ἡσίοδ. Θ 746, Ἀλεξ. Πέρσ. 529 ἔμοσθ' πρόσθεν, Σαφ. Αντ. 462 τοῦ χρόνον πρόσθεν θανοῦμαι, Ξεν. ΚΠ 7, 5, 43 πρόσθεν ἐπέσρας (ἢ γενικ. σπαν. πρὸ τοῦ πρόσθεν: Ἰλ. Δ 54' ὄταν φέρεται ἐν τῷ λόγῳ μτ. δοτ., αὐτὴ πρέπει να ἀποδοθῆ εἰς τὸ μ., τὸ δὲ πρόσθεν να ληφθῆ ὡς ἐπίρρ.): || κ. μτ. τὸ ὄψρ. ὁ προγενέστερος: Ἰλ. 1, 524 οἱ πρόσθεν ἄνδρες [οἱ] πάλαι, ὁ προγενέστεροι, Σοφ. ΟΚ 375 τὴν πρόσθεν γεννηθέντα, Εὐρ. Φοῖν. 58 ἢ πρόσθεν ἢ πρῶτον, Πολύβ. 3, 84, 2 ἀεὶ τοῦ πρόσθεν ἀρεγόμενον || κ. ἐπὶ πραγμάτων: Ἀλεξ. Ἰκ. 52 οἱ πρόσθεν νόμοι [οἱ] προγενέστεροι, ὁ πρότερος, προηγούμενοι, Σοφ. Ἠλ. 504 ἄ πρόσθεν ἱππεία, αὐτ. ΟΤ 851 τοῦ πρόσθεν λόγου, Ξεν. Av. 2, 3, 1 ἢ πρόσθεν ἡμέρα, Πλάτ. Φαῖδρ. 238B τὸ πρόσθεν ἐπὶ παρελθόντα || τὸ πρόσθεν ὡς ἐπίρρ. πρότερον, ἄλλοτε: Ἰλ. Ψ 583 τὸ πρόσθεν ἔλθων, ὄθ. Δ 688 τὸ πρόσθεν ἀκούετε, Ἀλεξ. Ἄγ. 19 τὰ πρόσθεν, Πλάτ. Φαῖδρ. 241B ταῦτά τ' ὄψρ. πρόσθεν [τὰ] αὐτὰ ὄψρ. καὶ πρότερον κ. μτφ.: Σοφ. ΑΙ. 1249 ὄψρ. ὄπισθεν εἰς τὸ πρόσθεν ἔξομεν, Πλάτ. Σοφ. 258C εἰς τὸ πρόσθεν ἐπὶ ζητήσαντες' || κ. ὡς ἐπίρρ. πρότερον, προηγούμενος, πρῶτον, πρωτίτερον, ἄλλοτε: Ἰλ. Η 325 αὐ καὶ πρόσθεν ἄριστα φαίνετο βουλή, Σοφ. ΑΙ. 318 ὄπισθε πρότερον, Ξεν. Av. 5, 4, 18 ὄψρ. πρόσθεν, Πλάτ. Σοφ. 242D εἰτι πρόσθεν ἀρεγόμενον, αὐτ. Νόμ. 969B σιμαρῶ πρόσθεν:

5) ὡς ἐπίρρ. ἐπὶ τόπου ἢ τοπικῆς ἐκτάσεως ἐμπροσθεν, ἐνώπιον: Ἰλ. Z 181 πρόσθε λέων, ὄπισθεν δὲ θράκων, αὐτ. ε 300, ὄθ. E 452 πρόσθε δὲ ὁ ὀπίσθε γαλήνην, Ἡσίοδ. Θ 323 6) μτ. ὄψρ. ὡς ἐπίρρ. ὁ πρόσθεν ὁ ἐν τῇ πρώτῃ γραμμῇ: Ξεν. ΚΠ 6, 3, 2 τὰ πρόσθεν [τὰ] ἐμπροσθίονα, αὐτ. Πην. 1, 12 τὰ πρόσθεν [ἐνν. σκλήνη]. 7) ἐπονομένης ἐξηρητημένης προτάσεως διὰ τοῦ μορίου

προσθετικὴ μηχανή. 3) θρηπτικός, ὁ τῆς θρέψεως: Γαλ.14,694 προσθετικὰ βοηθήματα. 4) ἄστρον. προχωρητικός, ἐπὶ πλανητῶν: Πολυ.Μαθ.132 προσθετικὸν ἠμικύκλιον, αὐτ.Τετράδ.52. Παυλ.Ἀλ.Σ.1' 4) πᾶν, ἐν τῷ συγκρ. τροπῇ προσθετικωτέρα πρόσθετος θερμότης εἰς τὸν ἥλιον πρὸλ. πρόσθεσις 91.

προσθετικῶς ἐπίρρ. μγν. διὰ τῆς θρέψεως: Ἠρόδ.Ἱστ.πρ. Α.Ετ.5,129 προσθετικῶς θεραπεύειν.

πρόσθετος-ον κ. -ῶν κ. νεώτ., μγν. κ. -ός -ή-όν, ὄμ. κ. ὄμμ., ὁ προσθεσίς, προσαρμοσθεσίς, μετακινήσις: Ἀριστ.Ἐλ.Λόγ.51271,65 πρόσθετοι κλίμακες, Παιαφ.12 πρόσθετοι πτέρυγες. 2) προσθετιμῶδες, ἐπιτεθειμένως, προσαρμοσμένως, ὡς ἐπὶ ψευδοῦς κόμης: Ἀριστ.Ἁπ.321 πρόσθετοι ἰένν. κόμηι ἢ κόμησι, Ξεν.ΚΠ.1,32 κόμης πρόσθετοι, Λουκ.Ἀλεξ.3, αὐτ. Ὀρχ.27 πρόσθετη παχύτητα, Πολυδ.2,30 προκόμιον πρόσθετον, -προσθετὰ δόντια. 3) κ. νεώτ. ὁ προσθεσίς, προσαρτηθεῖς ὁ ἐπὶ πλεόν ὑπάρχων, παρασημῆσις: Ἐπιγρ. προσθετὰς σικὰς φτεῦειν, -πρόσθετοι ἀσχολλίαι, -πρόσθετα βάρη. 4) ὁ παραχωρηθεῖς, ἐκχωρηθεῖς, μεταδιδασθεῖς, ἐπὶ δὲ πρσ. κ. ὁ παραδιδεῖς εἰς τὸν δανειστήν, ὄφειλέτης: Διον.Ἀλ.Ρωμ.6,59 π- τινὰ ποιήσασθαι πρὸλ. Πλούτ.Λουκ.20' || Ἐπιγρ. (κτῆματα) πρόσθετα ποιήσαντες Μαυσιώων. 5) τὸ αὐτ. πρόσθετον ὡς ὄσο, ὑπόθετον, πεισός: Ἰηλ.Ἐπικ.33, Ἀριστ.ΖΙ 747,8 τὰς γυναικὰς βασανίζουσι τοῖς πρόσθετοις.

πρόσθετος νεώτ. ὡτ. κ. ὄμμ., ὄρρ. (ἐ)πρόσθεσα, παθ. **πρόσθετομαι**, ὄρρ. **προσθεθῆκα**, μγν. **παραπροσθεμένος**, προστιθῆμι βλλ. εἶδ. αὐξάνω τ, καθιστῶ μείζων. 2) συνάπτω τὴν πρὸς ἕτερον || εἶδ. ἐπὶ λόγου, λέγω, ἰσχυρίζομαι, παρατίθημι ἐπὶ πλεόν, ἀκόμη. 3) ἐκτελῶ τὴν ὀριζμητικὴν πρᾶξιν τῆς προσθέσεως.

πρόσθετῶ-ῶ ἐσφ. γρ. εἰς ἴππ.Γυν.Φύσ.8

πρόσθετῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον πρόσθετον βλλ., ἐπὶ πλεόν, πρὸς τοῦτοις, ἀκόμη.

πρόσθεω τρέχω πρὸς τ. || Θουκ.4,33 αὐτοὺς προσθέντες ἰδ. γρ. ἀντὶ ἐπι-μ. Ξεν.ΚΠ.5,3,20 προσθετὶ τῷ Κύρω, Πολύμην.5,81 π- πρὸς τὰ κατόμα κ. ὁ πῶλ. Ξεν.Ἀν.5,7,21 ὁρῶμεν πολλοὺς προσθέντας λίθους ἐκείνῳ.

πρόσθεκω-ῶ θεωρῶ, ἐξετάζω, λαμβάνω ὑπ' ὄψιν πρὸς τοῦτοις, δθ. συνειδέ, νομίζω τὴν προσθετῆ: Ἀριστ.ΖΙ 538,6 ὁ πρὸςθεκωράσαντες, παθ. ἔχουσι, Ἐπιγρ.Φύσ.62,9 κ. μέτα: Ἀριστ.Χρῆμ.792b,1' 2) θεωρῶ, κρίνω, εἰρίσκω, παρατηρῶ ὅτι...: Ἀριστ.Οἰκ.1344b,10.

πρόσθεσις ἡ) Ἡα. πρόσθεσις (ἴθ. προσθήκη). 2) προσθετικὴ ἡ) (προστίθηναι) κ. νεώτ. κ. ὄμμ. πρόσθεσις, προσαρτησις, προσαρτημα, ἐπαύθησις, συμπλήρωμα: Ἠρ.4,30 προσθηκῶς... μοι ὁ λόγος ἐξ ἀρχῆς ἐδίδου, Ἀριστ.Ρητ.1354,14. Αλογ.Ἀγ.500 ὁ γὰρ πρὸς εὐ φανεῖται προσθηκὴ πᾶσι, Πλάτ.Λόγ.182c, Δημ.22 ἐν προσθηκῆς μέτρῃ (ἐν εἴδει παραρτήματος) ἄγρ. ἐν προσθήκῃ μερίδι, αὐτ.37 ἐν ὑπέρτρον καὶ προσθηκῆς μέτρῃ, Διον.Ἀλ.Ρωμ.5,67 προσθηκῆς μοῖραν ἐπέχειν ἴσους εἰδος προσθηκῆς, Πλούτ. Αντ.62 Ἰωντικῶσι προσθηκὴ τῆς γυναικὸς ἐν ὁμίμαχος, ἐπικούρωσθ. Λουκ.Ζεβ.2 ἐν προσθηκῆς μοῖρα, -προσθηκὴ δαπάνης. 2) πρόσθετος πληρωσις: Πλάτ. ἐσχάκαμεν προσθηκῆς ἐξαργυρισμοῦ δραχμῶν, αὐτ. σὺν ναύλοις καὶ προσθηκῆς. 3) πρόσθετος χαρακτηρισμός, ἐπὶ τῆς εἰσεῖς: Δημ.1477 τῆν τῆς ἀρεῖας προσθήκην, αὐτ.645 πᾶσιν εἰσι πράγματα καὶ λόγους δύο προσθήκασι, ἢ τὸ δικαίον καὶ ἀδικόν || δθ. ἐπιθέται: Γαλλ.1,74, δασθ.398k. 4) γεγονός, περιστατικόν τι, ἀπὸ τῆς περιστασίας: Ἀλεξ.ΖΙ,5 τὰ δ' ἄλλα προσθηκὰς ἀπαντα

χρῆ καλεῖν. 5) βλάβη, ἀρῶγῃ, συνῆρομ, ἐπικούρωσι: Σοφ.Ο.138 προσθήκῃ θεοῦ, Δημ.777 τῆ τῶν νόμων προσθήκῃ τῶν αἰσχροῦν περίεσι || κ. πορομ, αἰ λαχόντων προσθήκαι ἐπὶ πράγμα, μὴ λυσταίλους μὴ παρῆκοντος αὐδεῖλαι βλάβησι: Διογεν.2,52. 6) μόριον ἱγραμ. | Λογγίν.21,2 ὑπὸ τῶν συνθέσεων καὶ τῶν ἄλλων προσθηκῶν ἐμποδίζόμενον τὸ πᾶθος ὄμ. ἐπὶ τῶν παραπληρωματικῶν: Δημήτρ.55.

προσθηλάζω Δημ. ἱπρφ. τετρασθῆλαι, ἄορ. (ἐ)προσθηλάζω, ἔν ὄρρ. πρὸς ἀνοῦσις κ. ἐρίψαι, ἀφήνω εἰς τὰς τεκούσους πρὸς γαλοῦσιαν, βλάω, κλέω ἐντὸς μόνοντος, μονοδρία: Κρυστ.Τρογ. ὁ γένος39 πενήντα ἀρνία προσθήλασε μέσ' στήν τσαγγαδομάντρα.

προσθημα-ατος ἰγαί κ. νεώτ. προσθήκη βλλ. | Εὐρ. Πλ.123 χρῆσά τε χρῆσι προσθημάτων ἀγαλας, Ξεν. Ἀπομν.3,10,13 προσθημα εἰσικασιν. 2) νεώτ. τὸ προστιθέμενον, προσαρτῶμενον φύλλον εἰς συνολλογηματικῶν, γραμμάτων, ἐπιταγῶν κττ., ὅταν τὸ ἀρχικὸν δὲν ἐπαρκῆ διὰ τὸς ὁπισθογραφίσεις. 3) ὄμ. νεώτ. ζωολ. τὸ ἄνωτερον τμήμα τῆς φυλλοειδοῦς ρινικῆς ἀσπίσεως θηλαστικῶν κττ. ὡς ἐπὶ χειροπέτων. 4) πρόσθεμα βλλ.4, πεισός: Ἰηλ.Γυν.Φύσ.32.

προσθηξάν Ἡα. ἀφελεῖν τὸς ἐκ τῆς ὁσώφους τρίχας.

προσθηγάνω, μέλλ. προσθηξομαι, ἐφαπτομαι τινος, ἐγγίξω, φάωσι: Σοφ.Φιλ.9 ἐκλήσῃ προσθηγάνω, Εὐρ.ΙΑ 339 ἐφίγας προσθηγάνω, αὐτ. Ἡρακλ.652 εἰ δὲ τῶνδε προσθηξί χειρ' κ. ὁ πῶλ. | Αλογ.Χο.1059 Λοξίον δὲ προσθηγάνω, Σοφ.Φιλ.817, Φιλοῦς.36,3.

προσθηξί-α-ον μγν. πῶ, ἀντὶ πρόσθετος βλλ.: Νόν.Δ.1316 καὶ πόδα προσθηξίον... λαγωσῶ.

πρόσθεσις-α-ον (πρόσθεσις) κ. νεώτ. ὁ ἐμπροσθεν, ὁ ἐμπροσθίος, μπροσθίος, ἐπὶ δθ. ὀπίσθιος: Ἠρ.2,69 οἱ πρῶτοι πόδες ἰδ. γρ. ἐμπρο-π, Ξεν.Κυμ.9,19 πρόσθεσις ποδῶ, Πλάτ.Τιμ.91Β τὰ πρόσθεσις κῶλα ἰδ. γρ. ἐμπρ-π, Ἀριστ.ΖΜ 688a,3 τὰ πρόσθετα σκέλη. 2) σὺν μ. τὰ πρόσθετα τὰ ἐμπροσθεν μέρη, ἀντιθ. τὰ ὀπίσθια: Ἀριστ.ΖΙ 493a,11' || κ. ἄλλως ἐν ἀντιθ. πρὸς τὰ πρᾶν: αὐτ.ΖΙ 720a,14 ἢ πρὸς τὰ πρόσθετα τοῦ σώματος, ἢ πρὸς πρᾶν συμβεβῆσιν, Εὐρ.Ρητ.210 βῆσαι τὴν χειρὰν πρὸσθιον καθαροῦσις μεταχειριζόμενος τὰς χεῖρας ὡς πρὸσθίους πόδας, αὐτ.ΖΙ 501a,13 οἱ πρόσθετοι δόνοντες, αὐτ.492b,22 σιγαῶνες δύο, τὸ πρόσθιον γένειον τὸ δ' ὀπίσθιον γένυς, ΑΠ9,279 πρόσθετα τραύματα ἰθὲ ἐμπροσθιά, Ἐπιγρ. οἱ κίονες οἱ πρόσθετοι ἰθὲ πρῶτοι, ἢ ἐμπροσθεν σερῶ τῶν κόνων.

προσθηξίω μγν. θλίβω, πιέζω, ζυλῶ τὴν πρὸς τὴ ἐπί πινος: ΠΔ Ἀρ.22,25 προσθηξίω ἐαυτὴν πρὸς τὸν τοῦτον κ. παθ.: Πλούτ. Ἀρέον.Φιλ.1,4,4 προσθηξίω παθὸς ὁ μικροπρεπὴ σχηματισμός.

πρόσθηξις-εως ἡ) μγν. θλίψις πινος πρὸς τὴ ἐπί πινος, κατάθλιξις, καταπίσις, ζυώλημα ἐπί πινος εἰς τὴ: Ἀκθλ.ἐκ.ΠΔ Πολυμ.42143,2.

προσθηξί-α σκέλ. θλιῶ, κινῶ τὴν πρὸς τὴ ἐπί πινος καὶ συντριβῆ, ἀπάξω τὴ ἐπί πινος εἰς τὴ: Σχδ'. Ἀριστ.Ἐρ.541 τοῖς κινῶσις τὰ ὑπῶτα.

προσθηξομαι ἰθὲ ὁ ἀρχικός ἡ προστάτης οἰκῶ, ἢ ὁ πρῶτος κῆρυξ οὗτου: Αλογ.Χα.322 πρόσθετοδῶσις Ἀτρείδασι.

προσθηξίσις-α-ον νεώτ. ὁ ἐκ τῶν ἐμπροσθεν πρὸς τὰ ὀπισθεν δίκων ἢ βῶλων.

προσθηξάνης-α-ος κ. μγν. ὁ ἐκ τῶν ἐμπροσθεν ὀρατός, φαινόμενος: Γαλλ.1811,777.

προσθηξίω ἐκ καλῶ τινος διὰ τὸ ὄνοματὸς του, ὀμῶδ πρὸς τινος, προσφωῶ, προσγορεύω: Αλογ.Πρ.595 ἔτυμα προσθηξίω.

προσθύμιος-ον μτν. ποσ. ποτιθύμιος ὁ κατά τὴν καρδίαν, ἐπιθυμίαν πῶς, εὐδράματος : Λεωνίδ. Ταρ. ἐν ΑΠ6,288 ἔργων αἱ δεκάτας ποτιθύμιος . .

προσθύμιος (ὁ) πᾶν. ὁ πρὸς, ὁ πλησίον τῆς θύρας, ὁ θυρωρός.

προσθυρεύς-εύς (ὁ) πᾶν. προσθυρούς βλ. λ.

προσθύω μτν. θύω, προσφέρω θεῷ τινι θυσίαν προσέει : Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 154,10.

προστιάγνυμι-ονος (ὁ) ἔπιγρ. τὸ γένειον.

προστιάγνυμι, ἰων. προστιρέωω ἱατρῶω τινά ἢ τι προσέει : Ἰων. Ἀρβρ. 14 κ. παθ. : αὐτ. Νούσ. προστιρέωεται διὰ πλείονος.

προστιάξω νεώτ. ἀμρόξω, ταιριάζω εἰς τι, ἄ. ἰδιώτ. ὁ χαρακτήρ ποῦ ἔχει προστιάξεται μάλλον εἰς ἀγροίκον - εἰς γυναῖκα.

προστιάω μτν. κ. ἔπιγρ. ἰδρύω, τοποθετῶ τινα ἢ τι πλησίον τινός : Προκλ. Ἀλκ. 1381 : προσδύει ἑαυτοῦς τῷ θεῷ || μέτ. ἐν ἔπιγρ. ἰδρύω, Βερεμὴν πλησίον πρὸς προσθήκη, οὐδένων κ. ποθ. : Ἠλιόδ. Αἰθ. 10,18 νυνὶ δὲ τοῖς βωμοῖς εἰς τὴν ἱερωγίαν προστιρέωω || 2) παθ. ἐν ἔπιγρ. ἐπὶ ἱερείας, ἐγκοθίσταται εἰς τὴν ἕνθεσίαν.

προστίρος παθίκερος βλ. λ.

προστίζω κᾶθημαι πλησίον, προσκᾶθημαι, ὄθ. ἡσυχάζω, ἡρεμῶ, ἀσχολάζω : Ἀριστλ. Ζ1 535a,2 ἢ μέλιτα πρὸς οὐδὲν προστίζαντι σαπρῶν, Νουμ. κ. Π. Πορμ. Νουμ. 10 ἡγούτω προστίζαντι τῷ ὀδαί τὰς ψυχὰς θεονόω δυντ' || 2) συνάπτωμαι, προσκολλώμαι εἰς τι : Διοσκ. 5,95 ἰδ. γρ. ἀντὶ προστίζωι κ. ἀπολ. : αὐτ. 5,74, Ποα. 5,14,5 τὸ ἀγαλμα ἀπὸ τῶν προστίζοντων καθίστην ἰσάπο παντός θι, τι προσκολλᾶται, οἷον ῥόμου || ἢ ἐπὶ ἐνδύμασιν, προσρομίζομαι καλῶς : Λουκ. 11. Σ. Συγγρ. 10 ἀρεστάσασ ἢ ἐσθῆς τῶ ὀώματος καί μὴ προστίζονουσα || 3) κ. μτφ. προσκολλώμαι, πίνω : Σίμων. 7,84 κείνω μῶμος οὐ προστίζαντι, Αἰσχ. 17. 276 πρὸς ἄλλοτ' ἄλλων πρηνῶ προστίζαντι, αὐτ. Ἐπ. 676 ἔχρα ποσ. . . ἀπὸ προστίζαντι.

προστίξω-εως (ὁ) ἱπποσίξω μτν. προσκόλλησις : Γολ. 2,903.

προτίξω, μέλλ. προστίξω μτ. αἰτ. ἔργωμα καὶ κᾶθημαι πλησίον, ἐπὶ ἰκετών : Αἰσχ. 1κ. 189 πᾶγον προστίξεν τὸνδ' ἀγωνίαν θεῶν, Εὐρ. Ἐκ. 935 σμυνάν προστίξουσα ὀκν ἡνσα Ἄρτεμιν ἀ τλάμων, Πλάτ. Πολ. 564d περὶ τὰ βήματα προστίξου || κᾶθημαι, ἡρεμῶ : Ἀριστλ. Ζ1 596b,15 ἢ δὲ μέλιτα μόνον πρὸς οὐδὲν προστίξει σαπρῶν, Θεοφρ. ΦΑΙτ. 5,10,3 προστίξεν ἐν τοῖς ἀνθεσιν || 2) προσκολλώμαι εἰς τι : Διοσκ. 5,95 || κ. μτφ. κολλῶ, προσκολλώμαι, προσαπτόμαι : Εὐρ. ἄν. 910,9 μελέτημα προστίξει τινί, Ἰων. Δι. 1,6 συγγνώμων ἀλλήλοισι γινώσκαι πρὸς ὁ προστίξαι προσέει γὰρ τὸ σύμφορον τῷ συμφέρω, Ἄρετ. Χρον. Παθ. 1,7 ἢ προστίξουσα αἰτίη ἢ συμφυῆς, ἐνυπάρχουσα, ἐμφυῆς αἰτίη.

προσπίμω, μέλλ. προσπίμω, μέτ. μέλλ. προσήσομαι, ὄρ. α. προσήκα, μέτ. ὄρ. προσπᾶμην, ὀφῆνω τινά νῶ ὄπαγν πρὸς τι, νῶ πλησιάζω, ἐπιτρέπω νῶ ἔλθῃ τις εἰς τι : Ξεν. Ἀν. 4,5,5 οὐ προσήσαν πρὸς τὸ πῦρ τοὺς ὀφόνοντας, αὐτ. ΚΠ 7,5,39 || 2) ἐφαρμόζω : Ξεν. Κυν. 10,21 π-ἀπειρηκότ τὰ πρόβωλια || 3) συνηθέσθαι, ἐν τῷ μέτ. τ. ὀφῆνω νῶ ἔλθῃ τις πλησίον, προσδέχομαι, παραδέχομαι : Ξεν. Ἀν. 3,1,30 ἐμοί . . δοκεῖ τὸν ἀνθρώπων τοῦτων μήτε προσήσομαι εἰς ταῦτ' ἄμιν αὐτοῖς (νῶ ἢ ἀφῆλνωμεν νῶ ἐχοίτην εἰς τὸ αὐτὸ μέτ' ἡμᾶς μέρος, νῶ μὴ τὸν δεχόμεθα εἰς τὰ συμβωδῶν κασ, αὐτ. 4,2,12 ἔγγυς δ' οὐ προσήεντο, Πλάτ. Φαιδρ. 255a ἡγαγεν εἰς τὸ προσήσσει αὐτὸν εἰς ὄμωλιν, Δημ. 124 προσήσσει τὸν πόλεμον εἰς τὴν χώραν || ἢ ἐπὶ ζῶων : Ξεν. Ἰων. 3,3 ἴσσοι χαλεπῶς π- ἀ πρόβωλια αὐτοῖς ἐπῆν, Ἀριστλ. Ζ1

608a,26 τίθασσεται καὶ προσήσει τὰς χεῖρας, Πλούτ. Κᾶτ. Προεὐθ. 20 παιδάρια τῷ μαστῷ προσήσμεν || 4) δέχομαι τι, νομίζω, πιστεύω : Ἡρ. 1,75 ταῦτο μὲν οὐ προσήσαι, αὐτ. 6,123 οὐ προσήσαι τὴν διαβολὴν, Εὐρ. Ἠλ. 622 προσήσονται τὸ ἦν-βεν, Θουκ. 4,38 προσήσεται τὸ κεκρυμμένα ἰσχυφῶν πρὸς τὰς γενομένας προτάσεις, Πλάτ. Φαῖδ. 97B τοῦτων τὸν τρόπον οὐδ' αὖτ' προσήσαι || ὁ-ποδέχομαι τι, παραδέχομαι : Ἡρ. 1,135 ζεινικά νόμα προσήσαι, Ξεν. ΚΠ 3,3,45 ἤταν προσήσαι, αὐτ. 8,7,4, αὐτ. Ἀπομν. 2,8,5, αὐτ. 4,2,17 π-φάρμακον ἰσχυφῶν φάρμακον, Ἀριστλ. Ζ1 574a,33 οὐ προσήσαι ὄρεγαν, Ἄλεξ. 255,3 π- οἶνον, Πορφ. Ἀποχ. 2,55 προσήκατο ὁ δαίμων ἀντὶ ἀνθρώπων τὸν βωδν : || προσδέχομαι τι, ἐπιτρέπω, ἐπιδομᾶζω : Ἡρ. 6,10,11 οὐ προσήταν τὴν προδοσίαν, Εὐρ. ἄν. 893 τὸ δ' ἄκαιρον . . μὴ προσήσαν, Ξεν. Ἀπομν. 2,6,18 τὰ ἀσπρά ἥκιστα προσήσαντι, αὐτ. Ἀν. 5,5,3 οὐδ' αὖτ' προσήσαντο ἰθι τοῖν πόλεμον, αὐτ. ΚΠ 7,1,13, Δημ. 770 προσήσεται πονηρίαν || δέχομαι ἀναγιγνώσκω τὴν τιμὴν, τὴν ἄξιαν νομίζομαι : Πλάτ. ἄττισασιμον . . τοὺς τραπέζιτας ὡς ταῦτα ἀποκλείσαντων τῷ μὴ προσήσεται τὸ θέσιν τῶν Σκεδαστῶν νόμοισι || 5) μτ. ἀποφ. ἀναλαμβάνω νῶ πράξω, νῶ ἐνεργίωσω, νῶ παράσχω, νῶ ὀποσῶ, ἐπιχερῶ, τοκμῶ τὶ ριφικινδυνεύω νῶ πράξω : Ξεν. Ἀπομν. 2,7,11 οὐ προσήμην δανεῖσασθαι, αὐτ. ΚΠ 7,5,83 προσήμμεθα καλοῖνας ἰ, πρόσθεν γενεσθαι, Πλάτ. Νόμ. 908B προσήσαντι πράττειν, Ἄλεξ. 193 προσήει ἄν ὀποθανεῖν ἰθὴ ὀδέχεσθε νῶ ὀποθανήτε || 6) μτ. αἰτ. προσ. προσελκῶ εἰς ἐμαυτὸν, εὐερεσῶ : Ἡρ. 1,48 οὐδὲν προσήστω μιν ἰκανὸν ἀπὸ ταῦτα δὲν τῷ ἡρεσεί, Ἀριστφ. Ἰων. 359 ἐν δ' οὐ προσήσαι μὴ ἰδὲν ὄμων δὲν μὲ εὐχαριστεῖ, αὐτ. Σφ. 742, Ἐπικρ. 3,23 προσήσαι ἰένω ἢ ἡσεί . . καί γέροντα καὶ νέον.

προσπίκτω μτν. ἱκετεύω προσέει : Φιλ. 2,581 **προσπίκνωμαι**-έομαι προσέρχομαι, ἔρχομαι, φθάνω εἰς τι : Αἰσχ. Ἀγ. 792 δῆγμα δὲ λίθησ οὐδὲν ἐφ' ἥσῳ προσπίκνεται || κ. μτ. γενικ. φθάνω μέχρι . . : Αἰσχ. Χο. 1033 τῶξω γὰρ οὐπίεσ πημάτων προσήσεται, Ἀριστφ. Ἰων. 761 πρὶν ἄποθανεῖν προσήσεται σου ἰένω, ἐσφ. γρ. προσήσεται || 2) πλησιάζω ὡς ἰκέτης, μτ. αἰτ. τοῦ τόπου : Αἰσχ. Χο. 1035 προσήσομαι μεσόφωλον ἰδρύμα Λοφῶν νέον.

προσπίκτω (ὁ) προσπίκτω βλ. λ., ὁ ὡς ἰκέτης προσερχόμενος : Μοσχ. 9,3 προσπίκτης Βαλλῶν.

προσπίκτω-ορος (ὁ) ὁ ἰκετευτικῶς προσερχόμενος εἰς νῶν, ὡς ἰκέτης : Αἰσχ. Εὐρ. 441 σμυνός προσπίκτωρ ἐν τῶνποσι ἴθιονος || 2) παθ. ὁ πρὸς ὄν προστρέχειται, καταφεύγει τις ὡς ἰκέτης ὁ προτάτης, ἐπὶ θεοῦ : Αἰσχ. Εὐμ. 19 οὐκ ἐμοῖς προσπίκτωρ (διὰ δὲ, μτφ. προσεϊκότης).

προσπίκτω (ὁ) προσπίκτω βλ. λ., ὁ ὡς ἰκέτης προσερχόμενος : Μοσχ. 9,3 προσπίκτης Βαλλῶν.

προσπίκτω-ορος (ὁ) ὁ ἰκετευτικῶς προσερχόμενος εἰς νῶν, ὡς ἰκέτης : Αἰσχ. Εὐρ. 441 σμυνός προσπίκτωρ ἐν τῶνποσι ἴθιονος || 2) παθ. ὁ πρὸς ὄν προστρέχειται, καταφεύγει τις ὡς ἰκέτης ὁ προτάτης, ἐπὶ θεοῦ : Αἰσχ. Εὐμ. 19 οὐκ ἐμοῖς προσπίκτωρ (διὰ δὲ, μτφ. προσεϊκότης).

προσπίκτω (ὁ) προσπίκτω βλ. λ., ὁ ὡς ἰκέτης προσερχόμενος : Μοσχ. 9,3 προσπίκτης Βαλλῶν.

προσπίκτω-ορος (ὁ) ὁ ἰκετευτικῶς προσερχόμενος εἰς νῶν, ὡς ἰκέτης : Αἰσχ. Εὐρ. 441 σμυνός προσπίκτωρ ἐν τῶνποσι ἴθιονος || 2) παθ. ὁ πρὸς ὄν προστρέχειται, καταφεύγει τις ὡς ἰκέτης ὁ προτάτης, ἐπὶ θεοῦ : Αἰσχ. Εὐμ. 19 οὐκ ἐμοῖς προσπίκτωρ (διὰ δὲ, μτφ. προσεϊκότης).

προσπίκτω (ὁ) προσπίκτω βλ. λ., ὁ ὡς ἰκέτης προσερχόμενος : Μοσχ. 9,3 προσπίκτης Βαλλῶν.

προσπίκτω (ὁ) προσπίκτω βλ. λ., ὁ ὡς ἰκέτης προσερχόμενος : Μοσχ. 9,3 προσπίκτης Βαλλῶν.

προσπίκτω (ὁ) προσπίκτω βλ. λ., ὁ ὡς ἰκέτης προσερχόμενος : Μοσχ. 9,3 προσπίκτης Βαλλῶν.

προσηταια μγν. ένεστ. προσέτοιμαί βλλ. :

'Αντίγ.Καρ.12.

προσητώ-ώ γλωσσα, προσιέτω.

προσηταια κ. μων. μγν. κ. προσητώ-ώ φέρο, θέτω, στήνω τι πλησίον ή άπέναντι: Εύρ.Τρω. 103 μηδέ προσητω φρώναν βίωτον πρός κύμα, 'Αντιφ.3,24 τό σώμα προσητάσαντος' 2) ζυγίζω τι: Μάχ.η. 'Αθην.6,243P μη προσητα τοῦτο μη τούτοστών Ιμή μου ζυγίσης και τοῦτο τό δαστονί' 3) συμπλησιάζω τά άκρα τραύματος, πληγής σταματώ, έμφοδίζω, δηλ. αίμα πένον έκ τραύματος: 'Ιππ.Έκκ.10' 4) σταματώ: 'Αριστλ.Πρ. 864a,13 π- τό νεύμα' 5) συνήθ. τό παθ. προσηταιαί, λαμβάνον χρόνους έκ τοῦ ένεργ. τ., μτ. dot. 'Ισταισι πλησίον τινός ή παρά τινι: 'Ηρ.1,129 τῷ 'Αστυάγει προστάς, αὐτ.5,51 προσέστηκε τῷ Κλεισμένη θυγάτηρ, Αίσχ.Πέρσ.203 θυμῶν προσέστην, Σοφ.άπ.580 προσήθησι τράπεζαν, Πάν. άνδρας δύο προσήτων έξ αστών' || άρ. μτ. προθ.: Αίσχ.1,117 π- πρός τῷ δικαστηρίῳ' κ. άπολ.: Ξεν.ΚΠ.6,213 προσήτασθαι άκουσόμενος τῶν λόγων, Πλάτ.Λύσι.207B, έπληγισάμενος προσέστη, Μέν.Περικ.61' 6) προσκολλώμαι, μτ. dot.: 'Αρχηγ.π.Παύλ.Αιγ.4,7' 7) έπί νόνον, προσβάλλω, έπέρχομαι: 'Ιππ.Ναύσι.2,56 ή έν άδύνη π- || κ. μφ.: Αίσχ.Χο.183 κήρη προσέστη καρδίαν κλυδιώνων χολής, Πλάτ.Συμπ.175D 6 σοι προσέστη (έπληθ- σοί), αὐτ.Θεαιτ.173D' άρ. μτ. αὐτ.: 'Ηρ.1,86 ώς δέ άρα μιν προσήθησι τοῦτο' 8) λαμβάνω έχθρικήν στάσην άπέναντί τινος, τοποθετῶμαι έναντίον τινός, έπιτίμωμαι: Πλάτ.Φιλ. 41B προσήτωμέθα καθάπερ άθληται πρός τοῦτον τόν λόγον [δ. γρ. άντί περιωτῶμεθα] 2) συνήθειαι, μτ. dot. προσβάλλω, διασπαρέω, άπαρέω: Δημ.1393 προσέστη τοίς άκούσασιν, 'Υπερείδ.Ευέ11 προσήτανται θύν αι ταισάται εισαγγελλίαί [έχετε βορεθη τά...], 'Επίκ.Έπιστ.3,61U, Διον.'Αλ.Συνθ.12[πιπασάει] μηκνύμενος προσήτανται τοίς άκούσις Πλούτ.'Ηθ.629F, Μάρκ.Αυρ.6, 46 προσήταται σοι τά έν τῷ άμφιθέτρῳ' 10) έπί τροφής βλάπτω τόν στόμαχον: Πλάτ.Κωμ.95, Πλούτ.'Ηθ.655F.

προσητοράπ-έω μγν. 'Ιστωρῶ, διηγούμαι, άφηγούμαι τι προσέτι: Χρύσ.Στωϊκ.2,259 π- τό πῶς Στράβ.2,41 προσήτοράσαντος δέ και τά περί τῆς Θούλης και τῶν τόπων έκείνων' || άρ. μτ. αὐτ. κ. άπαρφ.: Πλούτ.Όμ.27, Λογγίν.9,15 [παθ.] κ. μτ. τοῦ ότι...: 'Ασκήσιόδ.Τρ.37, 'Πλούτ.'Ηθ. 301D' 2) περιλαμβάνω εις 'Ιστωρίαν τινά, εις διήγησιν: Φιλόδ.Ρητ.2,1083' 3) παρατηρῶ, άνακαλύπτω έπί πλέον: Πλούτ.'Ηθ.276B.

προσητέω μγν. 'Ισχύω, δύναμαι, είμαι 'Ικονός προσέτη, έπί πλέον, μτ. άπαρφ.: Σέξτ.Έμμ.Μαθ.8, 368 προσήτοιώντων διδάσκων.

προσητώ άντι προσέτω βλλ.

προσητάω μων. π. έν τῷ παθ. προσητοιόμαι τρέφω προηγούμενος: Γεωπ.5,31 φωτῆριον., έν φ τῷ φητά μεταφωτισθεσθαι μέλλοντα κατατίθεται και ώς of Βιβυοι λέγουσι προσητοιόεσθαι.

προσητήριον [τῷ] νεῦτ. στρατ. άρχυμα γινόμενον ύπό πολιορκητόντων στρατοῦ κατά τήν πολιορκίαν άρχούς θέσεως, ά. έργον προσπελάσεως: προσητήρια όρύγματα.

προσητός-ή-όν μγν. κ. νεῦτ. δυ δύναται τις δύ προσεγγίσει, πλησιάζει, άναφ. πρός τόπον: Στράβ.6,228 όπτε προσήτων είναι τόν τόπον οὐθ' όρατόν, 'Ιώσ.Πι.3,7,8 τό προσήτων τό ταίχους, αὐτ.3,7,7, - προσήτη άκή' 2) νεῦτ. μφ. εὐαπόκτητος, εὐθνήσος: προσήτα κοσμηματα, - πωλλούται εις τιμάς προσήτας' 3) έπί χαρακτή-

ρος, μαλακόδ, ήμερος, πρόδος: Πλούτ.Φιλ.15 τό ήθος έγγύθεν οὐδ'αμή προσήτων.

προσηταίρω πάπ. καθαρίζω τι προσέτι.

προσηκαθιράπ-έω κ. μων. καταβιδέωμαι, καθέλω, καταστρέφω προσέτι: έσφ.γρ. έν 'Αριστφ. 'Ιππ.152, 'Αριστφ. έν λ. έλεκοπών' 2) περιορίζω περαιτέρω: 'Ιππιατρ.] κ. μφ.: Δίων Κ.42,26.

προσηκαθίπτοιμαί μγν. μελ. καθάπτοιμαί, προσβάλλω, μέμφομαι, φέγω τινά ή τι προσέτι: 'Αριστ.δ.2,117 προσήκαθίπτοιμαί τινος.

προσηκαθέρια [ή] μγν. πολιορκία, διά πολιορκίας άποκλεισμός: 'Αγοθ.2,13.

προσηκαθέζομαι, μέλλ. προσκαθεδούμαι, παθ. μέλλ. προσκαθεσθήσομαι 'έσφ.γρ. εις Αίσχιν.3, 167], παρσι. μτ. σημ.όορ. προσκαθεζόμενι, καθήμενι, καταμένω ένώπιον πόλεως, πολιορκώ: Όουκ. 1,26 προσκαθεζόμενι δέ τήν πόλιν προείπον, Πολύδ.8,9,6 τῆ πόλει προσκαθεζόμενοι, αὐτ.3, 98,7 κ. άπολ.: Όουκ.1,134 προσκαθεζόμενοι έξ-πολιόρκησαν, αὐτ.11, Ξεν.'Ελλ.1,521' 2) παρακολουθώ έπιμελώς: Δημ.14 προσκαθεδεῖται και προσεδρεύσει τοίς πράγμασι.

προσηκαθέλω μγν. όορ.προσηκαθέλιεσσα, καθέλω, άσφω τι κάτω, καταβιδέω εις τήν θάλασσαν προσέτι: Πλούτ.Κάμ.8 π- πλίστα.

προσηκαθεύω μγν. κοιμώμαι έγγύς, πλησίον τινός: 'Ιουλ.'Επιστ.59 προσκαθεύω τῷ κορυφῷ.

προσηκαθέω βρόδω περαιτέρω, έπί πλέον: 'Ιππ.Δι.252 [παθ.άμφ. λ.]

προσηκαθηλάπτοιμαί-όομαι μγν. καθηλούμαι, καρφώνομαι 'Ισχυρός εις τι: Κλήμ.'Αλ.45.

προσηκάθημαι κ. 'Επιγρ., 'Ιων. προσκάθημαι έν χρ. ώς παρακ. τοῦ προσκαθέωμαι, καθήμενι, μένω πλησίον τινός: Θεόφρ.Χαρ.29,5 προσκαθημένους δέ εἰπειν 'Ικώδ. πρός καθήμενούς' 2) άναπαύομαι, προσφύομαι, στηρίζομαι έπί τινος: 'Αριστλ.Ζι.510a,21 προσκαθημένοι τοίς όρχησιν, Θεόφρ.Φ17,13,6' 3) προσκολλώμαι: Διοκλ. άπ.141 π- τόσ οδούσι, 'Ορείδ.άπ.76' 4) παραμένω ένόπιον άσων πόλεως, πολιορκώ: 'Ηρ. 2,157 μεγάλην πόλιν προσκαθημένως έπολιόρκησεν, αὐτ.5,104, Όουκ.7,48 τριβειν οὐν έφη χρήναι προσκαθημένους' 5) μφ. ενόχλω τινα: 'Ηρ.δ.94 Πεισιστρατιδῶν προσκαθημένω και διαδολύδωντων 'Αθηναίους' || γίνουσι φορτικός εις τινα, τοῦ γίνουσι φόρτωμα: Δημ.676 και πρότερον προσκαθημένους τόν ύμέτερον στρατηγόν ένικός' 6) άφοσιούμαι: 'Ιουλ.Αδγ.3,110C προσκάθημαι τοίς παισι' || κατάνομαι ένεις τι: Λυκόφρ.386 τέχνη προσκάθημαι' || ένδελεχώς άσχολούομαι: 'Επιγρ. π- ταις θεραπειάσι έπιμελώς' 7) μφ. έπί μελυσσών, φοιτώ και επανώληθην, συγγάζω: Πλούτ.'Ηθ.41F' έπί τό δριμύτατον θυμόν καταίρουσι και τούτῳ προσκάθηται' 8) προσκαθημένον [δ.μφ. ένν.] δ.γρ. άντι προσκαθεθήμενον: 'Ιππ.Δι.2,52.

προσηκαθηρόω μγν. τοποθετώ η εις τι: Φιλ. 2,559 προσκαθηρόωσθαι περίηπτα έθόνας.

προσηκαθηρώ-ώ 'Επιγρ. καθιερῶ προσέτι, προσκαθίζω καθήμενι πλησίον, μτ. συσταίω, αὐτ. . Εύρ.'Ελ.895 προσκαθίζω θάκον οὐκ εὐδαιμόνα' || κ. άπολ. έγκωλύσθαι, έπί οίστρων ή μελισσών: Πλάτ.Απολ.31A πανταχοῦ προσκαθίζων, 'Αριστλ.Ζι.625a,14 οὐ προσκαθίζουσι' μετα.βλάντ, 'Έρμ.397D μετρίκων... προσκαθεζόμενον κατεγέλατε και έχλάσασε, Θεόφρ.'Ακ.61' 2) καταπίνω, κατακόβωμαι εις τίνον πυθμένα άγίγιου τινός, έπί μέγιστον: 'Αέρ.15,57,21 έφη μαλακό πυρρί κινών συνεχώς τινα μη προσκαθίσθ' καίεται γάρ τάχιστα πρδλ. Διοσκ.5,40' || μφ. καταπίνω, έπί άπερφησέλιος: 'Αρρ.'Επίκτ.2,16,10 τό φυσιοπάτον έκείνω εκνήθηθαι και προσκαθίσθ' 3) όμ,

προσηκαθηρώω μγν. τοποθετώ η εις τι: Φιλ. 2,559 προσκαθηρόωσθαι περίηπτα έθόνας.

προσηκαθηρώ-ώ 'Επιγρ. καθιερῶ προσέτι,

προσηκαθίζω καθήμενι πλησίον, μτ. συσταίω, αὐτ. . Εύρ.'Ελ.895 προσκαθίζω θάκον οὐκ εὐδαιμόνα' || κ. άπολ. έγκωλύσθαι, έπί οίστρων ή μελισσών: Πλάτ.Απολ.31A πανταχοῦ προσκαθίζων, 'Αριστλ.Ζι.625a,14 οὐ προσκαθίζουσι' μετα.βλάντ, 'Έρμ.397D μετρίκων... προσκαθεζόμενον κατεγέλατε και έχλάσασε, Θεόφρ.'Ακ.61' 2) καταπίνω, κατακόβωμαι εις τίνον πυθμένα άγίγιου τινός, έπί μέγιστον: 'Αέρ.15,57,21 έφη μαλακό πυρρί κινών συνεχώς τινα μη προσκαθίσθ' καίεται γάρ τάχιστα πρδλ. Διοσκ.5,40' || μφ. καταπίνω, έπί άπερφησέλιος: 'Αρρ.'Επίκτ.2,16,10 τό φυσιοπάτον έκείνω εκνήθηθαι και προσκαθίσθ' 3) όμ,

μέσ. παρομῶς ἄεργος, κῆθηται ἀρχός· Αἰσχίν 3,167. 4) κῆθηται ἐνώπιον πόλεως, παραμένω ἐνώπιός, περιβάλλω διὰ πολιορκίαν· Πλάτ.1,12,4, προκαθίσας αὐτός ἐπεβέβητο πολιορκεῖν κ. ὄπλο.· Ἰώσ.Α1,12,8,5.

προκαθίννυμαι θέτω, βάλλω τινά να καθίσαι πλησίον, παραπλεύρως· Ἰππ.Γυν.1,69.

προκαθίσαι-(ως ἴη) καθίσαι, τὸ καθῆσθαι πλησίον, μετά τινος· Πλάτ.1,19,166λ ἀσφαλές προκαθίσαις (β.γρ. ὄντι προκαθίσαις).

προκαθίστημι μτγ. κ. πάπ. καθίσταω, τάσσω, διορίζω τινά προσέτι· Διόδ.Σ,13,80 προκαθίστημι στρατήγιον, Πλάτ.Νομ.7' ὄν. ἐν τῷ μέσ. ὄρπ.· Δίων Κ,66,8 η- κενά ἔτερα ἰτέλη· || δι-ευθεῖται, τακτοποιῶ προσέτι· Δίων Κ,42,46 τὸ ἐν Πόντῳ προκαταστήσασα. 2) συγκταρίζω, συνυπολογίζω· Πλάτ. ἐνώδους ἐν τούτῳ προκαταστήσας καὶ τοὺς ἐμούς κληρονόμους.

προκαθορίζω μτγ. καθορίζω, ἐξορίζω, τινά προσέτι· Πλάτ.Κλειτ.23 ἐλιώτων διαορίζω δὲ προκαθορίζω Μακεδονικῶς.

προκαθερῶ ὡς κοθερῶ, παροτρύνω τινά προσέτι, συνάμω· Πλάτ.Κορμ.172η ἄτε πρότε ἐκάστω φῶν μανθάνει προκαθερῶντι τὴν ἐπιστήμην.

προκαθεσῶ-ὄω Ἐπιγρ. καθίσταω τὴν ἄσιν, καθερῶ προσέτι· προκαθεσῶσι δύο ἡμέρας.

προκαιουργῶ-έω μτγ. ἐργάζομαι, ποιῶ νέαν τι κακόν, προεγκρίπτω· Ἰώσ.Α1,7,11,2.

προκαινώ-ὄω μτγ. ἀνανεώνω τινά προσέτι· Πλάτ.1,19,273ι. ἰσθ. λ1.

προκαίσιος-(η-οῖν) μτγ., νεώτ. κ. δημ. ὁ κατά περιστάσεις τελούμενος· Ἐπιγρ. η- ἐορτή. 2) ἐπι-πρόσθετος· αἰ η- ἐπιβολή, αὐτὰ τὰ δημόσια τέλη κανονικὰ τε καὶ πρόσκαιρα τούτων. 3) καταλλήλος· Σχολ. Ἀριστ.φ. Ἀχ.274 πρόσκαιρον ῥήμα. 4) ὁ ἐγκαίριος, ἐπίκαιρος· Γαλλ.1,73 τὰ πρόσκαιρα ἀήλια. 5) κ. νεώτ. ὁ ἐπ' ὀλίγον χρόνον διαρκῶν, ὁ πρὸς καιρὸν ὑφιστάμενος, προσωρινός· Στράβ.7,3,11 μεριστὰ πρόσκαιρον κοφ' ἄλλοτ' ἄλλοι, Διον. Ἀλ.Ρητ.7,4,6 πρόσκαιρος ἡ τέρψις ἰονίηθ. ἀθάνατος. Κδ Κορινθ.2,4,18 τὰ γὰρ βλεπόμενα πρόσκαιρα ἰσθίνθη. οἰκονομ. Πλάτ. Περ.15 ἐκδρομὰς πρόσκαιρους τιθόμεναι, Δίων Κ ὄπ.46,1 πρόσκαιρος ἀναγκή, -πρόσκαιρος εὐθύμια -χαρὰ. || παροδικός· Κδ Ματθ.13,21 οὐκ ἔχει ρίζαν ἐν ἑαυτῷ, ἀλλὰ πρόσκαιρός ἐστι, Λουκ.Δημ. Ἐγκώμ.31 πρόσκαιρος θάρρους, Πλάτων. 4,8,8, Βιζυτιν.92 ἑπισκοπόμενος σ' αὐτῇ τὴν πρόσκαιρῇ ζωῇ μας, Παναγ. Ἄγ. Ὁρ.13 πρόσκαιρος ἀνυσχίς τῆς ψυχῆς τοῦς. || ἐν πάπ. ὡς αἰσα, τὸ πρόσκαιρον εὐχρηστικὴν προσωρινήν, μὴ ἔχουσα διαρκή σημασίαν, προσωδική. || ἔκκλη κ. πληθ. τὰ πρόσκαιρα ἡ ἱερίεργος ζωῇ· Μηναῖ.3,2 Ὁδ.9 ἐλύθη τῶν πρόσκαιρων. || νεώτ. πρόσκαιρος δεσμὰ φυλάκιος 10 ἕως 20 ἐτών. || νεώτ. ὁ στρατ. πρόσκαιρος ἀσπίδες αἰ φειδύδας παρουσιάζομενα εἰς τὸ στερέωσι καὶ σὺν τῷ χρόνῳ ἀμυδρῶμενον μέχρι τελείας ἐξαφανίσσεως.

προκαιρίως ἐπίρρ. μτγ. κ. νεώτ., δημ. πρόσκαιρα κατὰ τὸν τρόπον πρόσκαιρον βλλ.· Σωφ.1,31, Ψ Διοσκ.4,58, Ἡρωδιαν.4,14,7.

προκαιρῶ, ἄπρ. προσκαῖω, μέλλ. ἠρσκαῖωσ, ὄρπ. προσκαῖωσα, ἀναφλέγω, ἀνάπτω, καίω τινά προσέτι· Ἀριστ.Ζτ' 767α,20 ἐν τούτῳ ἐφομένους προσκαῖοι τὸ πλεῖον πῦρ, Ἐοσφρ.Φ19,3,4 η- τὴν ὄδδα, Ἀλεξ.124,3 ὄφον προσκαῖωκε· κ. παθ.· Ἀριστ.Σφ.93' μάρτυρας παρταῖνα τρύβλιον. . . καὶ τάλλα τὰ σκεύη προσκαῖωμένα (κακαῖωμεν εἰς τὸ πῦρ, φημένω. ἐπιτόξ ἐνα πρήνη νὰ ὄναγν. προσκαῖωμεναι), Ἀοιστ.Μετ.38.α.27'. 2) μτφ. διακοίωσαι ὅτι ἐρωτῶς πρὸς τινά· Ξεν.Συμπ. 4,23 ἐκέκινε τὸ ἐλοχρῶς προσκαῖωθ.

προκαίω, ἄπρ. προσκαῖω, μέλλ. ἠρσκαῖωσ, ὄρπ. προσκαῖωσα, ἀναφλέγω, ἀνάπτω, καίω τινά προσέτι· Ἀριστ.Ζτ' 767α,20 ἐν τούτῳ ἐφομένους προσκαῖοι τὸ πλεῖον πῦρ, Ἐοσφρ.Φ19,3,4 η- τὴν ὄδδα, Ἀλεξ.124,3 ὄφον προσκαῖωκε· κ. παθ.· Ἀριστ.Σφ.93' μάρτυρας παρταῖνα τρύβλιον. . . καὶ τάλλα τὰ σκεύη προσκαῖωμένα (κακαῖωμεν εἰς τὸ πῦρ, φημένω. ἐπιτόξ ἐνα πρήνη νὰ ὄναγν. προσκαῖωμεναι), Ἀοιστ.Μετ.38.α.27'. 2) μτφ. διακοίωσαι ὅτι ἐρωτῶς πρὸς τινά· Ξεν.Συμπ. 4,23 ἐκέκινε τὸ ἐλοχρῶς προσκαῖωθ.

προκαίω, ἄπρ. προσκαῖω, μέλλ. ἠρσκαῖωσ, ὄρπ. προσκαῖωσα, ἀναφλέγω, ἀνάπτω, καίω τινά προσέτι· Ἀριστ.Ζτ' 767α,20 ἐν τούτῳ ἐφομένους προσκαῖοι τὸ πλεῖον πῦρ, Ἐοσφρ.Φ19,3,4 η- τὴν ὄδδα, Ἀλεξ.124,3 ὄφον προσκαῖωκε· κ. παθ.· Ἀριστ.Σφ.93' μάρτυρας παρταῖνα τρύβλιον. . . καὶ τάλλα τὰ σκεύη προσκαῖωμένα (κακαῖωμεν εἰς τὸ πῦρ, φημένω. ἐπιτόξ ἐνα πρήνη νὰ ὄναγν. προσκαῖωμεναι), Ἀοιστ.Μετ.38.α.27'. 2) μτφ. διακοίωσαι ὅτι ἐρωτῶς πρὸς τινά· Ξεν.Συμπ. 4,23 ἐκέκινε τὸ ἐλοχρῶς προσκαῖωθ.

προκαίω, ἄπρ. προσκαῖω, μέλλ. ἠρσκαῖωσ, ὄρπ. προσκαῖωσα, ἀναφλέγω, ἀνάπτω, καίω τινά προσέτι· Ἀριστ.Ζτ' 767α,20 ἐν τούτῳ ἐφομένους προσκαῖοι τὸ πλεῖον πῦρ, Ἐοσφρ.Φ19,3,4 η- τὴν ὄδδα, Ἀλεξ.124,3 ὄφον προσκαῖωκε· κ. παθ.· Ἀριστ.Σφ.93' μάρτυρας παρταῖνα τρύβλιον. . . καὶ τάλλα τὰ σκεύη προσκαῖωμένα (κακαῖωμεν εἰς τὸ πῦρ, φημένω. ἐπιτόξ ἐνα πρήνη νὰ ὄναγν. προσκαῖωμεναι), Ἀοιστ.Μετ.38.α.27'. 2) μτφ. διακοίωσαι ὅτι ἐρωτῶς πρὸς τινά· Ξεν.Συμπ. 4,23 ἐκέκινε τὸ ἐλοχρῶς προσκαῖωθ.

προκαίω, ἄπρ. προσκαῖω, μέλλ. ἠρσκαῖωσ, ὄρπ. προσκαῖωσα, ἀναφλέγω, ἀνάπτω, καίω τινά προσέτι· Ἀριστ.Ζτ' 767α,20 ἐν τούτῳ ἐφομένους προσκαῖοι τὸ πλεῖον πῦρ, Ἐοσφρ.Φ19,3,4 η- τὴν ὄδδα, Ἀλεξ.124,3 ὄφον προσκαῖωκε· κ. παθ.· Ἀριστ.Σφ.93' μάρτυρας παρταῖνα τρύβλιον. . . καὶ τάλλα τὰ σκεύη προσκαῖωμένα (κακαῖωμεν εἰς τὸ πῦρ, φημένω. ἐπιτόξ ἐνα πρήνη νὰ ὄναγν. προσκαῖωμεναι), Ἀοιστ.Μετ.38.α.27'. 2) μτφ. διακοίωσαι ὅτι ἐρωτῶς πρὸς τινά· Ξεν.Συμπ. 4,23 ἐκέκινε τὸ ἐλοχρῶς προσκαῖωθ.

προκαίω, ἄπρ. προσκαῖω, μέλλ. ἠρσκαῖωσ, ὄρπ. προσκαῖωσα, ἀναφλέγω, ἀνάπτω, καίω τινά προσέτι· Ἀριστ.Ζτ' 767α,20 ἐν τούτῳ ἐφομένους προσκαῖοι τὸ πλεῖον πῦρ, Ἐοσφρ.Φ19,3,4 η- τὴν ὄδδα, Ἀλεξ.124,3 ὄφον προσκαῖωκε· κ. παθ.· Ἀριστ.Σφ.93' μάρτυρας παρταῖνα τρύβλιον. . . καὶ τάλλα τὰ σκεύη προσκαῖωμένα (κακαῖωμεν εἰς τὸ πῦρ, φημένω. ἐπιτόξ ἐνα πρήνη νὰ ὄναγν. προσκαῖωμεναι), Ἀοιστ.Μετ.38.α.27'. 2) μτφ. διακοίωσαι ὅτι ἐρωτῶς πρὸς τινά· Ξεν.Συμπ. 4,23 ἐκέκινε τὸ ἐλοχρῶς προσκαῖωθ.

προκαίω, ἄπρ. προσκαῖω, μέλλ. ἠρσκαῖωσ, ὄρπ. προσκαῖωσα, ἀναφλέγω, ἀνάπτω, καίω τινά προσέτι· Ἀριστ.Ζτ' 767α,20 ἐν τούτῳ ἐφομένους προσκαῖοι τὸ πλεῖον πῦρ, Ἐοσφρ.Φ19,3,4 η- τὴν ὄδδα, Ἀλεξ.124,3 ὄφον προσκαῖωκε· κ. παθ.· Ἀριστ.Σφ.93' μάρτυρας παρταῖνα τρύβλιον. . . καὶ τάλλα τὰ σκεύη προσκαῖωμένα (κακαῖωμεν εἰς τὸ πῦρ, φημένω. ἐπιτόξ ἐνα πρήνη νὰ ὄναγν. προσκαῖωμεναι), Ἀοιστ.Μετ.38.α.27'. 2) μτφ. διακοίωσαι ὅτι ἐρωτῶς πρὸς τινά· Ξεν.Συμπ. 4,23 ἐκέκινε τὸ ἐλοχρῶς προσκαῖωθ.

προκαίω, ἄπρ. προσκαῖω, μέλλ. ἠρσκαῖωσ, ὄρπ. προσκαῖωσα, ἀναφλέγω, ἀνάπτω, καίω τινά προσέτι· Ἀριστ.Ζτ' 767α,20 ἐν τούτῳ ἐφομένους προσκαῖοι τὸ πλεῖον πῦρ, Ἐοσφρ.Φ19,3,4 η- τὴν ὄδδα, Ἀλεξ.124,3 ὄφον προσκαῖωκε· κ. παθ.· Ἀριστ.Σφ.93' μάρτυρας παρταῖνα τρύβλιον. . . καὶ τάλλα τὰ σκεύη προσκαῖωμένα (κακαῖωμεν εἰς τὸ πῦρ, φημένω. ἐπιτόξ ἐνα πρήνη νὰ ὄναγν. προσκαῖωμεναι), Ἀοιστ.Μετ.38.α.27'. 2) μτφ. διακοίωσαι ὅτι ἐρωτῶς πρὸς τινά· Ξεν.Συμπ. 4,23 ἐκέκινε τὸ ἐλοχρῶς προσκαῖωθ.

προκαίω, ἄπρ. προσκαῖω, μέλλ. ἠρσκαῖωσ, ὄρπ. προσκαῖωσα, ἀναφλέγω, ἀνάπτω, καίω τινά προσέτι· Ἀριστ.Ζτ' 767α,20 ἐν τούτῳ ἐφομένους προσκαῖοι τὸ πλεῖον πῦρ, Ἐοσφρ.Φ19,3,4 η- τὴν ὄδδα, Ἀλεξ.124,3 ὄφον προσκαῖωκε· κ. παθ.· Ἀριστ.Σφ.93' μάρτυρας παρταῖνα τρύβλιον. . . καὶ τάλλα τὰ σκεύη προσκαῖωμένα (κακαῖωμεν εἰς τὸ πῦρ, φημένω. ἐπιτόξ ἐνα πρήνη νὰ ὄναγν. προσκαῖωμεναι), Ἀοιστ.Μετ.38.α.27'. 2) μτφ. διακοίωσαι ὅτι ἐρωτῶς πρὸς τινά· Ξεν.Συμπ. 4,23 ἐκέκινε τὸ ἐλοχρῶς προσκαῖωθ.

προκακόπαθῶ-έω μτγ. κ. μον. κακοπαθῶ, πάσχω προσέτι, ὑφίσταμαι καὶ ἄλλως κακοπαθῆσαις· Γρηγ.Νοκ.2,383ι, Μηναῖ.12,6 Συνε. ὄλιγον. . . ὁ ἀνδρὲς τῷ φυλακῆ προσκακοπαθούντες.

προκακοουργῶ-έω μτγ. κακοουργῶ, κακοποιῶ, βλάπτω τινά προσέτι· Δίων Κ,45,22.

προκακῶ-ὄω κακοποιῶ, βλάπτω προσέτι, ἐπιπλέω· Σωφ.1,49' κ. παθ.· Ἰππ.Χυμ.4.

προκακίσμα-ατος (τὸ) δημ. πρόσκλησις, κἀλεσμός, οἷον εἰς γάμον, γέμνα κτ.

προκακῶ μον. σκάπτω, σκαλίζω, σκαλεῶ προσηγομένως· Παλλὰδ.Ἰατρ.Ἰππ.2,174,0.

προκακῶ μον. σκάπτω, σκαλίζω, σκαλεῶ προσηγομένως· Παλλὰδ.Ἰατρ.Ἰππ.2,174,0.

προκακῶ μον. σκάπτω, σκαλίζω, σκαλεῶ προσηγομένως· Παλλὰδ.Ἰατρ.Ἰππ.2,174,0.

προκακῶ μον. σκάπτω, σκαλίζω, σκαλεῶ προσηγομένως· Παλλὰδ.Ἰατρ.Ἰππ.2,174,0.

προκακῶ μον. σκάπτω, σκαλίζω, σκαλεῶ προσηγομένως· Παλλὰδ.Ἰατρ.Ἰππ.2,174,0.

προκακῶ μον. σκάπτω, σκαλίζω, σκαλεῶ προσηγομένως· Παλλὰδ.Ἰατρ.Ἰππ.2,174,0.

προκακῶ μον. σκάπτω, σκαλίζω, σκαλεῶ προσηγομένως· Παλλὰδ.Ἰατρ.Ἰππ.2,174,0.

προκακῶ μον. σκάπτω, σκαλίζω, σκαλεῶ προσηγομένως· Παλλὰδ.Ἰατρ.Ἰππ.2,174,0.

προκακῶ μον. σκάπτω, σκαλίζω, σκαλεῶ προσηγομένως· Παλλὰδ.Ἰατρ.Ἰππ.2,174,0.

προκακῶ μον. σκάπτω, σκαλίζω, σκαλεῶ προσηγομένως· Παλλὰδ.Ἰατρ.Ἰππ.2,174,0.

προκακῶ μον. σκάπτω, σκαλίζω, σκαλεῶ προσηγομένως· Παλλὰδ.Ἰατρ.Ἰππ.2,174,0.

προκακῶ μον. σκάπτω, σκαλίζω, σκαλεῶ προσηγομένως· Παλλὰδ.Ἰατρ.Ἰππ.2,174,0.

προκακῶ μον. σκάπτω, σκαλίζω, σκαλεῶ προσηγομένως· Παλλὰδ.Ἰατρ.Ἰππ.2,174,0.

προκακῶ μον. σκάπτω, σκαλίζω, σκαλεῶ προσηγομένως· Παλλὰδ.Ἰατρ.Ἰππ.2,174,0.

προκακῶ μον. σκάπτω, σκαλίζω, σκαλεῶ προσηγομένως· Παλλὰδ.Ἰατρ.Ἰππ.2,174,0.

προκακῶ μον. σκάπτω, σκαλίζω, σκαλεῶ προσηγομένως· Παλλὰδ.Ἰατρ.Ἰππ.2,174,0.

προκακῶ μον. σκάπτω, σκαλίζω, σκαλεῶ προσηγομένως· Παλλὰδ.Ἰατρ.Ἰππ.2,174,0.

προκακῶ μον. σκάπτω, σκαλίζω, σκαλεῶ προσηγομένως· Παλλὰδ.Ἰατρ.Ἰππ.2,174,0.

προκακῶ μον. σκάπτω, σκαλίζω, σκαλεῶ προσηγομένως· Παλλὰδ.Ἰατρ.Ἰππ.2,174,0.

προκακῶ μον. σκάπτω, σκαλίζω, σκαλεῶ προσηγομένως· Παλλὰδ.Ἰατρ.Ἰππ.2,174,0.

προκακῶ μον. σκάπτω, σκαλίζω, σκαλεῶ προσηγομένως· Παλλὰδ.Ἰατρ.Ἰππ.2,174,0.

προκακῶ μον. σκάπτω, σκαλίζω, σκαλεῶ προσηγομένως· Παλλὰδ.Ἰατρ.Ἰππ.2,174,0.

προκακῶ μον. σκάπτω, σκαλίζω, σκαλεῶ προσηγομένως· Παλλὰδ.Ἰατρ.Ἰππ.2,174,0.

προκακῶ μον. σκάπτω, σκαλίζω, σκαλεῶ προσηγομένως· Παλλὰδ.Ἰατρ.Ἰππ.2,174,0.

προκακῶ μον. σκάπτω, σκαλίζω, σκαλεῶ προσηγομένως· Παλλὰδ.Ἰατρ.Ἰππ.2,174,0.

προκακῶ μον. σκάπτω, σκαλίζω, σκαλεῶ προσηγομένως· Παλλὰδ.Ἰατρ.Ἰππ.2,174,0.

προκακῶ μον. σκάπτω, σκαλίζω, σκαλεῶ προσηγομένως· Παλλὰδ.Ἰατρ.Ἰππ.2,174,0.

προκακῶ μον. σκάπτω, σκαλίζω, σκαλεῶ προσηγομένως· Παλλὰδ.Ἰατρ.Ἰππ.2,174,0.

προκακῶ μον. σκάπτω, σκαλίζω, σκαλεῶ προσηγομένως· Παλλὰδ.Ἰατρ.Ἰππ.2,174,0.

προκακῶ μον. σκάπτω, σκαλίζω, σκαλεῶ προσηγομένως· Παλλὰδ.Ἰατρ.Ἰππ.2,174,0.

προκακῶ μον. σκάπτω, σκαλίζω, σκαλεῶ προσηγομένως· Παλλὰδ.Ἰατρ.Ἰππ.2,174,0.

προκακῶ μον. σκάπτω, σκαλίζω, σκαλεῶ προσηγομένως· Παλλὰδ.Ἰατρ.Ἰππ.2,174,0.

προσκαταλιπαρώ-έω μγν. καταλιπαρώ, έκλιπαρώ λίαν προσέη: *Ανω.Καμν.2,242 (εκδ.Β.).

προσκαταλλάττωμαι παθ. διαλλάττωμαι, συνδιλλάττωμαι, συμπιλοῦμαι προσέη: *Αριστ.Λητ.1372κ,19 (δ.γρ. προ-).

προσκαταλύω μγν. καταλύω, διαλύω προσέη: Δίων Κ 47,32. || προσπολλύω, τελειώνω τήν καταστρεφην τινας: Λιβόν.Λόγ.26,15 τών άνηρικώτα σάχηνα μέριον κακῶ τούτῳ προσκατέλευ.

προσκαταμεινάω καλώς μενάω έν επιπροσβέτως: Ήπν.Διαίτ.1.

προσκαταμένω διαμένω, μένω έν τινι τόπω προσέη ή έπι πλέον: *Υπερείδ.Λυκόφρ.17 προσκατέμεινα δέ αυτόθι τών τριών ένωάτων.

προσκαταμετρῶ-έω πάπ. μετρώ έν επιπροσβέτως γήν έν χρ. τό παθ.

προσκατανέμω μγν. παρέτω, χορηγῶ προσέη: Πλούτ.Σόλ.19 δευτέραν προσκατένεμε βουλήν από φυλής έκάστης 2) διδώ τίνι τι προσέη ώς ανάλογον μερίδιον, διανεμῶ, διαμοιράζω προσέη: Πλούτ.Κάτ.Νεώτ.33 τήν Καμνηνίαν . . προσκαταπέρινα τοίς άπόροις καί πένησι.

προσκατανησίω-έωσι ή ή τό προσέη καταναείν, αίσθησαι, παρατήρησις τινας: *Επίσ.Επιστ.1,29Υ.

προσκατανοῶ-έω κατανοῶ, διακρίνω, αισθάνομαι, παρατηρῶ τι προσέη: *Επίσ.Επιστ.1,24Υ.

προσκαταξάνω μγν., μέλλ. προσκαταξάνω, φθείρω, κατατρίβω προσέη, έπάγω είς τινά ή είς τ. φθοράν: Λυκόφρ.173.

προσκαταξῶ καταξῶ προσέη: EM 412,53 ζωγράφος . . τή γραφῆ προσκατέξουσι.

προσκαταλήνω μγν. έμνήτω τι προσέη: Αλ.Ζ1,8,10 προσκατέπνευ τό κέρατα είς θάμνον.

προσκαταληπράω μγν. κατακλείω προσέη: Δίων Κ 62,17 πολλοί προσκατεληρήθησαν.

προσκαταλάσσω μγν. κ. παν. καταλλάσσω, έφαρμόζω ώς ένπλοατρον προσέη: Γαλ.12,8Υ, Πούλ.Αιγ.3,81, Παράφρ.Παυλ.Βασιαν.86.

προσκαταλήσσω μγν. καταλήσσω, κατατρομάζω προσέη, έπι πλέον: Δίων Κ 38,4.

προσκαταπονίξω μγν. προσκαταπονώ βλλ., μτφ.: Λιβόν.Λόγ.33,13 α- τήν βουλήν.

προσκαταπονώ-άω μγν. καταπονώξω, καταθιβίξω τινά ή τι έν τή βολάσση προσέη: Δίων Κ 42,38 προσκαταπονώ άλκώδες [άμφ].

προσκαταπράττω μγν. καταπράττω, έπιτελώ, κατορθώνω τι προσέη: *Αριστ.Ειδ.1,394.]

προσκαταπικνῶ-άω μγν. καθιστώ τι έπι πυκνότερον, βεβαίότερον, στερεώτερον || κ. μτφ.: Πλούτ.Ήθ.49]Α προσκαταπικνῶ τήν έννοιαν.

προσκαταριθμῶ-έω καταριθμῶ, συγκταριθμῶ, συγκταλέγω προσέη: Θεοφρ.Μεταφρ.18 τό μὲν δὲν προσκαταριθμείν είς τήν αὐτήν φύσιν, Πλούτ.Μάρκελλ.30 τήν άνθρωπότητα άρχήν . . προσκαταριθμῆσαι τας ύποταξείας.

προσκαταρρήγνυμι μγν. διαρρηγνῶ, άποσπῶ, κατασπῶ τι προσέη: Δίων Κ 78,7 προσκαταρρήγνυμι τήν σέβητα άμ. κ. μέα.: Δίων Κ 54,1.

προσκαταρῶμαι-άομαι καταρῶμαι προσέη: Σχόλ.Αριστ.Είρ.248.

προσκατασῆμω προζέτω, έπιτερω σῆψην προσέη: Ήπν.Νούσ.7,2.

προσκατασκάπτω μγν. κατασκάπτω, καταστρέφω τι προσέη: *Ίφσ.Β1,10.

προσκατασκευάζω κ. παθ. κατασκευάζω, παρασκευάζω ή έτοιμάζω τι προσέη: Δημ.467, Πολύδ.21,11,δ δυνάστην προσκατασκευάζει, Διόδ.Σ 11,21 πύλας . . καί άλλας προσκατασκευάς, αὐτάς, 43, *Ίφσ.Α18,5,2 π- πάλεις πάλαι [ισκισθευμά προσέη] Πάπ. προσκατασκευάζειν θησαυρόν [έτοιμάζειν άλλην σιταποθήκην] κ. παθ.: Δημ.365 δνειδος προσκατασκευασθηαι τή πόλει 2) άπο-

δεικνῶ έν επιπροσβέτως: *Αλέξ.Αφρ.Μεταφ.260,32: 3) μέσ. προμηθεῶ δ' έμαυτόν. έρσοδιάζομαι: *Αριστ.Τοπ.118α,13 προσκατασκευάζεσθαι άλλα τινά τών καλών, *Ίφσ.Α1 15,9,4 π- φούριον.

προσκατασκευαστικός-ή-όν μγν. ό άποδεικνῶν τι ή έπι πλέον: *Αλέξ.Αφρ.Μεταφ.750,11,

προσκατασπῶ-άω είδ. έπι πλοίων, άσφω πρὸς τό κάτω, ήτοι από τής ζηράς είς τήν θλασσαν, καθέλωκ: Πολύδ.4,53.] ναός . . προσκατασπῶστας αὐτοίς άποστέλει 2) παθ. έν άναφ. έμειον, έξάρσμαι μετά τινας ά.: Ήπν.Κωσκ.626.

προσκαταστρέφωμαι μγν. υποτάσσω είς έμαυτόν προσέη: Δίων.Αλ.Ίσοκρ.14 (δ.γρ.), ΔίωνΚ37,7.

προσκατασῶμαι μγν. σῶμαι τινά ή τι πρὸς τό κάτω προσέη: Λουκίλλ.έν ΑΠ 11,174 προσκατασῶμαιν χερί *Αδωνιν.

προσκατασῶμαι μγν. κ. πάπ. κατατάσσω, έξαρτῶ, προσαρτῶ, έπισυνάπτω: Πολύδ.3,20,1 προσκατατάσσοντες έτι καί είς έκάτερα όβήθοντας λόγους: κ. παθ. κτ. μτφ. μέλλ.: Πάπ. είς τήν φυλήν ταύτην καταλεχθῆσαν τούς δέινα καί τούς προσκαταταγασμένους: 2) διαδιδάξω, ποιοῦμαι μετάστοιν πράμν. τινας είς τ.: Φιλ.1,31 προσκατατάσσειν τό γλυκύ δῶμα τῷ γῆ, Κορυοῦτ.Φύσ.Θε.32 προσκατατάσσειν τό ύγρὸν τῷ αἵθερι 3) συνεκδ. προσκαλλῶ τινά είς τινά, έμβάλλω είς τινά άφοσίωσιν πρὸς τινά: *Αφρ.Ε-πικτ.4,1,98 προσκατατάσσειν τῷ θεῷ έαυτόν, αὐτ. 89,91 έν τῷ σμν. ταύτη κ. παθ. κτ. μτφ. μέλλ. β': *Έπιγρ. τούς προσκατατάγησόμενους.

προσκατατίβω κατατίβω, έντείνω, άπλώνω τι προσέη: Ήπν.Αρθρ.77, ΠΔΜαρκ.4,9,19 (δ.γρ.1.

προσκατατιθῆμι καταθέτω, καταβάλλω, πληρώνω προσέη, ή ώς έπι πλέον καταθέβαιν: *Αριστφ.Νερ.1,235 προσκατατιθέβαιν τριώβολον, Πλάτ.Θεάγ.128Α προσκατατιθένας άργύριον πάπν παλῶ μέσων: 2) μτφ. προσβέτω; προσυποβάλλω παρατήρησις: Γαλ.6,9.

προσκατατρέφω μγν. έν άναφ. πρὸς χροαν διατρέχω έθριμώκος προσέη: *Ίφσ.Α1 13,12,6.

προσκατακύνω λείξ. καταφεύγω, προσφεύγω που ή πρὸς τινά καί έγώ: Σουίδ. έν λ. καθοδικῶσις προσκαταφεύγω τοίς σχολείοις.

προσκαταφείρω καταφείρω, καταστρέφω τι προσέη: Τέλ.59,604.

προσκαταφρονῶ-έω μγν. καταφρονῶ τινος προσέη: Δίων Κ 42,37.

προσκαταφυτεύω πάπ. φυτεύω έπι πλέον, έπιπροσβέτως: Πάπ. προσκαταφυτεύειν άδούρας.

προσκαταχέω, μέλλ. προσκαταχέω, καταχέω, έπιχέω τι προσέη: Ήπν.Διαίτ.1παθ.1.

προσκαταχηρμάτιζω πάπ, μτφ. παρκα. προσκαταχηρηματισμένη, έσφ. άνάγν. άντι προσκατακεχωρισμένην.

προσκαταχρῶμαι-άομαι μγν. φουεῶ προσέη: Δίων Κ 72,14 προσκαταχρῶμαι τούς έθριμώκος.

προσκαταχωρίζω πάπ. καταχωρίζω, καταγράφω τι προσέη, είδ. προσβέτω πιστωτικῶν ποσῶν είς τό κατάστιχον τραπέζης: Πάπ. τά δ' έν τῷ ένκατώτῳ μνην γεννημένα μὲν προσκαταχωρίζετ'ωσιν είς τήν έπίναν άνοσφοράν 2) παθ. έπι έγγραφου, συνάπτοιμαι μετ' άλλου έγγράφου ή παραδίδομαι άμοσ με άλλα.

προσκαταφεύδομαι μγν. άποθ. φεύδομαι δ-λωσ διόλωσ περί τινος προσέη: Πολύδ.12,13,3 προσκατεφεύεται τάνδρος || βεβαίω φευδῶς προσέη: *Αφρ.Επιστ.3,17,8, Δίων Κ 45,31.

προσκατελώ-έω μγν. τυλίσσω τι περι τό σώμα: εικ.είς Σωρπ.1,841παθ.1.

προσκατεργάζομαι μγν. άποθ. κατεργάζομαι, έκτελώ, κατορθώνω τι προσέη: Δίων Κ 37,39 προσκατεργάζομαι τά λοιπά 2) κερδοῖν τι διά-

τῆς ἐργασίας προσέτι : Δίων Κ 56,41 προσκατερίζομαι μηδὲν ἔπειρον 3) φωνῶν, ξεκῶνων πῶς προσέτι : Δίων Κ 63,29.

προσκατερίζομαι πάτ. πείζομαι πρὸς τὸ κάτω προσέτι : Ἰνν. Ἀρθρ. 38 προσκατερίζομαι πρὸς τὴν γῆν ὑπὸ τῆς χιρῆς.

προσκατερίζω μτν. συμπληρώων τὴν καταστροφὴν πῖος, κατακρινίζων τὴν προσέτι Παισ. 3,710 τὴν Ἑλλάδα . . . προσκατερίζω.

προσκατεθῆναι, μέλλ. προσκατεθῆσθαι, κατεσθῆναι, κατατρώγων τὴν προσέτι : Ἀλεξ. η. Ἀθῆν. 12,5161 προσκατείδει τοὺς δακτύλους.

προσκατεύομαι κατεύομαι, κατατρώγων προσέτι : Θεόφρ. Φαιτ. 9,88 ἰδ. γρ.ι.

προσκατέχω κρατῶ τὸ σταθερῶς ἐπὶ πῖος, ὅσον ἐπὶ προσκεφαλαίον : Ἰνν. Ἀρθρ. 30 προσκατέχει τὴν κεφαλὴν πῖος 2) ἰσαφῶνα τὴν θόνην τῆς συνοχῆς : Ἀρχ. γ. π. Ὀρεῖβ. 8,1,24.

προσκατηγορέω-ῶ κατηγορῶ προσέτι : Θουκ. 3,42 προσκατηγορόντες ἐπιδείξει τὴν [κατηγορεῖν τῶν προσέτι ἐπὶ ἐπιδείξει, Ἐξ. Ἀνομ. 2,6,34 ἐάν δέ σου προσκατηγορήσῃς ὅτι . . . Πλουτ. Περ. 32 προσκατηγορόντες ὄς . . . 2) ἐν τῇ λογικῇ, χρησιμοποιοῦν πρόσθετον ὄνομα ἢ κατηγορούμενον : Γαλ. η. Ὀρεῖβ. 44,27,2 . . . || ἀποδιδοῦν πρόσθετόν τὴν κατηγόρημα : Δέξ. π. Κατ. 35,18 κ. παθ. : Ἀριστλ. Ἐρμ. 19β,19, αὐτ. Μεταφ. 1054α,16 κ. μτ. δοτ. : Ἀριστλ. Α. Πρ. 25β,22.

προσκατοικίζω μτν. βάλων, ἐγκαθιστῶ τῶν ἡ διαμετρήν προσέτι εἰς κατοικίαν ἢ ἀνοικίαν, μεταφέρω πῶς εἰς ἄλλων τόπων : Ἀρ. Ἀν. 4,22,5 προσκατοικίας καὶ ἄλλους τῶν περὶ ἡμῶν.

προσκατόμνυμαι μτν. ὀρκίζομαι προσέτι : Παισ. 5,42,2 καὶ τότε εἶ προσκατόμνυται.

προσκατορθῶ-ῶ μτν. καθιδρῶν προσέτι : Ἡλιόδ. Α. Β. 6,13 προσκατορθῶσεν τῷ Θεομίθῃ . . . τὴν τῆς προσητείας ἱερῶσῶν 2) καταρθῶν, ἐπιτυγχῶν τὴν προσέτι : Δίων Κ 49,23.

προσκαυλῶ-ῶ, παρ. προσκαυλάζω, ἐμφράσω ὡς καυλῶς, ἐν εἰδει στελέχους : Ἰνν. Ὀστ. 15.

προσκαυμα-ατος (τό) μτν. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ προσκαυῶ βλ. : πρόσκαυμα χύτρας ἰσθόδη ἐκ τοῦ ἔξωτερικοῦ μέρους τοῦ δοχείου, ΠΔ Ἰωήλ 2,6 αὐτ. Na. 2,10(11).

προσκαυσις-εως (ἡ) ἐπὶ ἄρτου, καθίστα, ἀνθρώπως τῆς ἐπιφανεῖας, τῆς κόρας : Διδάχ. η. Ὀρεῖβ. 4,5,2 . . . || κ. γεν. ἐπὶ ἐξωδῶν ὄπτῶν : Πλουτ. Ἰδ. 461C . . . 2) μτφ. Ἐωρῆς ζῆλος, ἐνθερμῶς νόθος : Φιλῶδ. Πητ. 1,361S.

προσκαυσιτικός-ῆ-ον μτν. ἐπὶ μαγείρου, ὁ συνάζων, καιῶν τὰ ὀπτῶματα : Ποσειδ. 1,7.

προσκαδάννυμι διασκορπίζω, διασκεδάζω προσέτι : Προσκαδάννυμι (τίθος κωμῶδας τοῦ Ἀλέξ. δοκ.)

πρόσκειμαι κ. πάπ. κ. νεώτ. [περὶ τῶν ἰων. τ. βλ. κ. μτν.] ἔν χρ. ὡς παθ. τὸ προσεθῆμι κείμεναι, εἶμαι : τεθειμένος, εὐλόγησιν πλησίον ἢ ἐπί πῖος : Ἰλ. Σ 379 ὀθῶρα . . . προσκέτοι, Ἀριστ. Σφ. 142 οὐ δὲ τὴν θύρα πρόσκειται [εὐλόγησιν πλησίον τῆς θύρας, Εὐρ. Φοῖν. 739, Θουκ. 4,112 δοκῶ] τῷ τείχει πρόσκειμαι || ἐπὶ τόπων, κείμεναι πλησίον, συνέχεσθαι, εἶμαι γειτονικός, συνορεύω : Πολύβ. 3,24,2 πρόσκειται τῷ καλῷ ἀκρωτηρίῳ || ὁ πρόσκειμενος ἴππος ὄζον τὸ πρόσ τῶν μέρους εὐρισκόμενος ἴππος, ὄζον τὸ ἀρματηλάτης περικλιμνη γωνία : Σοφ. Ἐλ. 722 2) μτφ. ὀπίσθην ἐμπροσθεν : Ἐξ. Οικ. 6,15 πρόσκειται τὸ καλὸς (π. Στωθ. ὁ καλὸς τῷ ἀγαθῷ) 3) κείμεναι πλησίον πῖος, εἶμαι κοντὰ κοντὰ : Σοφ. Ἀντ. 1,223 ἀπὸ μέρους κρηπίται πρόσκειμενον 4) ἐπὶ πεσῶν, ὑποθέτων, ἐφαρμόζομαι, παραμένω εἰς τὴν θέσιν μου : Ἰνν. Γυν. Φύα. 109, αὐτ. Γυν. 1,37 5) γεν.

συμπεριλαμβανόμεναι ἐν τῇ συνδέσει μετὰ πῖος : Σοφ. Ἠλ. 240 εἰ τῶν πρόσκειμαι χρηστῶ, αὐτ. 1040 ὦ σὺ πρόσκεισαι κακῶ, Εὐρ. Ἄν. 418 κακοῖς γὰρ οὐ σὺ πρόσκεισαι μόνῃ 6) εἶμαι προσκεκλιμένος ἢ ἀφωσιμμένος εἰς τῶν : Ἦρ. 6,61 τῷ προσκεκίτο τῶν ἀστῶν μάλαστα ὁ Ἀρίστων, Θουκ. 6, 89 τῷ δὴμῳ προσκεκλιμν μάλλον κ. ἀπολ. : Θουκ. 8,52 θεράπωνν προσκέτοι || ἀφωσιμμοῦμαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, λατρεῖαν θεοῦ τῖος : Δίων Κ 51,25 πρόσκειμαι τῷ Διονύσῳ, Ἀρρ. Ἐπικτ. 4,7,20 πρόσκειται δίδονος καὶ ἀκόλουθος ἔκινω ἐν τῷ θεῷ || νεώτ. μτφ. δικάζομαι φιλικῶς πρὸς τῖος, συμπερίζομαι τὸς ὀδοφείς, εἶμαι μὲ τὸ μέρος πῖος : πρόσκειται εἰς τὸ κόμμα, πρὸς κείμενοι τῆς κυβερνήσεως 7) ἀναφ. πρὸς πράγμα, ἢ γεγονότα, διδοῦν πῖον εἰς ἱστορίαν πῖος, εἰς τὸ λεγόμενον : Ἦρ. 4,11 τῷ λεγομένῳ πρόσκειμαι

8) ἐν ἀναφ. πρὸς τὸν ὄνον, εἶμαι ἐκδοτός Ἦρ. 3,34 τῷ φιλοκίω . . . προσκέσθαι 9) ἐπιδοδοῦμαι εἰς τὴν, ἔχω τὸν νοῦν μου, προσέχω εἰς τὴν Σοφ. Α1,407 ἄγρας πρόσκειμαι ἰδίῳ (ἰδίῳ εἰς τὴν θῆρον, Θουκ. 1,93 τῶς ναυαὶ μάλαστα προσέκειτο || τεῖνω ν' ἀποδεξῶ, ἀποδέχομαι τὴν, ἐγκύτω εἰς ἡ : Πλάτ. Σοφ. 254A τῷ τοῦ ὄντος . . . πρόσκειμενος ἰδίῳ, Πλουτ. Νικ. 4 θέσισμῳ πρόσκειμενος, Ἀριστ. εἰδ. 2,315 πρόσκειμαι τοῖς Δημοσθένους λόγοις, Παισ. 2,21,10 πρόσκειμαι . . . τῷ Ὀμήρῳ ποιῆσαι

10) ἐπιμῶν, αἰτούμενος ἢ παρακαλῶν, κτετέω : Ἦρ. 1,123 Κύρω . . . προσέκοιτο δῶρα πέμπων, Ἐξ. Ἐλλ. 3,47 κ. ἀπολ. : Ἀριστοφ. ἄν. 543 ἐπισκολοῦθον κληνθόλοπον πρόσκειμαι ἱμετ' ὀχλάσων, Θουκ. 7,18, Πλουτ. Περ. 33 δεόμενοι πρόσκειντο || ἐπὶ στρατ. ἐν. πῖος, στενοχωρῶ, καταδιδοῦν ἐκ τοῦ σπένγους : Ἦρ. 9,57 ἡ ἴππος . . . πρόσκειτο πῖος, αὐτ. 9,61 τὸ γὰρ πρόσκειμενὸν σφραγῆς ἐλόπεθ (ἡ πῖος τοῦ ἔθρου) . . . Εὐρ. IT 316 κλύδωνων πολεμίων πρόσκειμενον, Θουκ. 4,33 ἡ μάλαστα αὐτοῖς . . . πρόσκεινοντο κ. μτφ. : Πλάτ. Φοῖδρ. 240B ἀνάγκης ἄει πρόσκειμενος μεταχειρίζεσθαι ὄνον. μτ. αὐτ. : Εὐρ. ΙΑ 814 ὄ μ' ἄει πρόσκειμενον ἰδ. γρ. ὄ δ' ἄει 11) περιήχομαι εἰς τῖος, ἀνήκω τῖος, ὀπάγομαι : Ἦρ. 1,118 ταῖσι θεῶν τιμῇ αὐτῇ προσκέεται, αὐτ. 2,83, Εὐρ. Τρω. 185 τῷ πρόσκειμαι δουλα τλάμων || ἐπὶ ποιητῶν : Σοφ. Ἀντ. 1243 τὴν ἀδουλίαν δῶσ' μείνητον ἀνδρὶ πρόσκειται κακῶν, Εὐρ. Πρωτ. 266, αὐτ. Ἰνν. 970 τὸ δ' ἄρρεν αὐτοῦς ὤφραει πρόσκειμενον, Ἀπολλ. Δόσκ. Σιντ. 243,20 τὸ βῆμα πρόσκειται τῇ προτέρῃ οἰπιστικῇ ἀνάκει εἰς . . . 12) τριτοπρσ. ἀπόκειται εἰς τῖος ἔργων : Ἦρ. 6,57 πρόσκειτος ἀποδικοῦμενος τοῖσιν αὐτοῖσιν πρόσκεισθαι, αὐτ. 1,119, Εὐρ. Ἐλ. 443 ἐμὸν τοῦτα πρόσκειται . . . μὴδένα πελᾶζειν . . . δόμοις

13) ἐπὶ ποιῶν, καταλόγισμαι : Ἐξ. Πρωτ. 4,21 πρόσκειμενης ζημίας τῷ πωλοῦντι ἰδ. ἀνάγκη πρακτ. 14) προσιπῶμαι εἰς τὴν, ἐπισυνάγομαι : Εὐρ. Ἀκ. 1039 ἄλλοις ἄλλοις πρόσκειμενον, αὐτ. Ηροκλ. 483, Πλάτ. Ἀπολ. 30E πρόσκειμενον τῆ πόλει ὑπὸ τοῦ θεοῦ ὤσπερ ἴππῳ, Ἰσοκρ. 15,196 ταῦτα πρόσκεισθω . . . τοῖς ἐρημίνοισι κ. ἀπολ. : Σοφ. ΟΤ 232 ἡ χάρις πρόσκεισται, Πλάτ. Κρατ. 393D εἰ πρόσκειται τὴν γράμμα οὐδ' εἰ ἀθήρηται, Ἀπολλ. Δόσκ. Ἀνωκ. 86,12 Γαλ. 16,491 τὰ ἀντίγραφα οὐκ ἔχει πρόσκειμενον τῶν φερνικῶν τοῦ τελείων, αὐτ. 840

15) ἔχθρος πρόσκειμαι τῖος μισοῦμαι ὑπὸ πῖος : Σοφ. Ἀντ. 94 16) ἀριθμ. κ. γεν. προσθίθεται, ἀντιβ. ἀφρηθῶσαι : Ἀριστλ. ΗΝικ. 132B,7, αὐτ. 138α, 19, Ἀρμυ. Ἐλ. 10 προσκίσθω ποτ' . . . 17) ἐν τῇ λογικ. προσθίθεται ὡς γνώρισμα ὀρίων γενικῆν ἔνοιαν : Ἀριστλ. Ἐρμ. 2α,21 τὸ πρόσκειμενον, αὐτ. Α. Πρ. 30α, αὐτ. Μεταφ. 1029β,31 18) καθορίζομαι, ὀρίζομαι, ἐν ἀναφ. πρὸς τὴν Πῶν, ὁ αὐτὸς χρόνος πρόσκειται.

προσκείρωμαι μτγν. κείρωμαι προσέτι: Χρύσ. Στοιχ.κ. Ἀθην.13,565Α τὸν πρῶτον προσκεκέρωμενον παρωνύμιον ἔχειν Κόραση.

προκέλλα, ἄορ. προσκέλασα, ὠδῶ, φέρω εἰς τὴν ἕρπην, προσορμίζω πλοῖον: Ὁρφ. Ἀργ. 1050 ποινήθη (ἢ ποινήθη) νήσω προσκέλασμεν, Ὀππ. Ἀλ.2,503, Νόνν.Δ.3,47.

προκενώ-ἴω μτγν. κενώ, ἀδείξω προσέτι: Γολ.15,727, Ἐπιφάν.1,132C.

προκέπασα-ατος[ι] μτγν. προκύλυμα, προφυλακτικὸν ἀνέσπασμα: Πολύδ.7,208.

προκέραστής[ι] μτγν. προραστής, ὑπεροραστής, προρατής: Μέν.Πρ.115D.

προκέρατος μτγν. προσκαπῶ βλ.λ.

προκερδαίνω, ἄορ. προσκερδαίνω [Πολύδ.3,28,12, Αἰν.Γαζ.Θεόφρ.35B], παρκ.προσκεκέρδηκα [Δημ.1272], προσέτι, ἐπὶ πλεόν κερδαίνω, εἶμαι κερδομένους μετὰ το παραπάνω, ἀπολ. ἢ Δημ.1292 ὡστ' ἐκείνοι μὲν οὐ δανείσονται προσκεκέρδηκας καὶ οὐκ ἀφείκασι τοὺς αὐτῶν: 2) κ. ἀνοσφωρ. πρὸς φερρημένα ἀγαθῶ: μτ. ἀπ. τοῦ ἀπικ.: Πολύδ.3,28,12 πολλῶν δὲ καὶ ποικίλων ἡδονῶν ἀποσφάροντος προσκεκέρδανε τὴν σωματικὴν ὕγιαν καὶ τὴν εὐεξίαν.

προκεφαλαῖα [ἴ] ὄσμ. μέγα προσκεφάλαιον. **προκεφαλαῖα**[δ]ε[σι] μτγν. κ. ὄσμ. τὸ προσκεφάλαιον βλ.λ. μοξίλδρι κλίνης: Εὐστ.1552,31, Ἐρωτόκρ.3,1649 ἀκούσμεθα τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ προσκεφαλαῖον, Πολίτ.Ἐκκ.Τρογ.125,18 μ' εἶδες δὲ μ' ἐγνώρισες... οὐ φέξ ἐβραδιστήκαμε σ' ἕνα προσκεφαλαῖον: Ἰουκεκομήθης μτγν.

προκεφαλαιοθήκη [ἴ] νεώτ. ἢ ἐξ ὑφάσματος θήκη προσκεφαλαίου, κελύφη, μοξίλαραθήκη.

προκεφάλαιον[ι] μτγν. κ. νεώτ. ὄσμ. προσκεφάλαιον, ὄσμ. ἐπιγρ. ποτικεφάλαιον κ. ποικεφάλαιον τὸ ὑπὸ τὴν κεφαλὴν πηθέμενον ὀπόμενον κατὰ τὸν ὄνον ἢ τὴν ἀνάσπασιν, τὸ μοξίλδρι: Ἰππ. Ἀργ.16, Ἀριστοφ.Πλ.542 ἀντὶ δὲ προσκεφαλαίου, λίθων ἐμπεγέθη πρὸς τὴν κεφαλὴν, Λυσ.12,18 τὼν φίλων οὐ μὲν ἰμάντιον δὲ δὲ προσκεφαλαίων... ἔδωκεν εἰς τὴν ἐκείνου ταφήν, ΚΔ Μάρκ.4,38 καὶ ἦν αὐτῶν... ἐπὶ τὸ προσκεφαλαῖον καθέωδων, Πάπ. καὶ ἄλλα προσκεφαλαῖα πολύμητα, Γρυν.Σκ.Τεpp.724 καὶ κρύβω τὸ κεφάλι | βαριὰ στὸ προσκεφάλαιον: 2) πόν τὸ πρὸς ἀνάσπασιν ὑποπηθέμενον: Κρατίν.269, Ἐρωτόκρ.54, Θεόφρ.Χαρ.211 καὶ τὸ παιδίον ἐν τῷ θεάτρῳ ἀφελόμενος τὰ προσκεφάλαια αὐτῶς ὑποστρώσας, Πλ.Γεζ.13,18 οὐαί ταῖς συρροπούσαις προσκεφαλαῖα ἐπὶ πάντα ἀγκύωνα χειρῶν: 2) ἐν εἰδ. σμ. προσκεφάλαιον βασιλικὸν θησαυροφυλάκιον παρὰ τὴν κλίνην τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν: Χάρ. [στ.2]: 3) νεώτ. μηχανολ. ἔδρανον, ὑπέροισμα ἐφ' οὗ ἐπικαθίσταται ἡ ἀτρακτοσ τῆς μηχανῆς ἢ μηχανήματος τῆς.

προκεφαλίς-ιδος [ἴ] γλωσσ. τὸ προσκεφάλαιον ἢ μοξίλδρα.

προκεφαλοῖν[ι] μτγν. νεώτ. κ. ὄσμ. τὸ προσκεφάλαιον βλ.λ. ἴ], ὑπόδημα τῆς κεφαλῆς, μοξίλδρι: Κυραν.25, Ἐρωτόκρ.2,21, αὐτ.4,90 ἦτον καὶ τὸ προσκεφάλαιον τὰ δάκρυα τῆς γυμνάσεως, αὐτ.2,7: 2) φρ. ἀγρήψοντες στὸ προσκεφάλαιον μου μετὰ περιπολιθῆσαν κατὰ τὴν διάρκειαν ἀσθενείας μου: 2) κ. κατὰ ποι. μτγ. χρ. πόν τὸ ὑπὸ τὴν κεφαλὴν κοιμώμενον, ἀναποσπόμενον ἢ τεθνηκότος κείμενον: Πολίτ.Ἐκκ.Τρογ.21,5 στρώμα γ' οὐνε τὴν μάστιγα ἴδω, προσκεφαλοῖν λιθάρια, Σολωμ.Διούδ. Ἀδέλων.16,1 προσκεφαλο κώκκινον | τῆς κείται ὀσποκτόν, Γρυν.Σκ.Τεpp.20,9.

προκεκίδης-οὗς-ές ὁ πρόξενος οἰκειότητος, στενῆς, ἀδρόφρωνος φιλίας: Ὁδ.Φ.35 ἀρχὴν ἐκποσῆσθαι προσκεκίδους [εὐστ. κειθεμονική, φροντιστική]: 2) ἄδρόφρων, προσηγῆς: Ἀπολλ.Ρ.

3,588: 2) συγγενῆς ἐξ ἀγαπαιεῖας πρὸς τινα, μτ. δοτ. τοῦ προσ, Ἱερ.8,136: 2) ἢ κ. κτ. πληθ.

προσκηδῆες οἱ συγγενεῖς, οἱ δικαί, τὸ συγγενολοῖ: Θεοφ. ἐν ΑΠ7,444, Απολλ.Ρ.4,717.

προσκήνιον[ι] μτγν. κ. νεώτ., ὄσμ. Ἐπιγρ. προσκήνιον τὸ ἐμπροσθεν μέρος τῆς ακινήτης τοῦ θεάτρου, ὅπου ἔδρων οἱ ἠθοποιοί, τὸ λογιεῖον βλ.λ. ἴ]: Πολύδ.6,30,22,4 τούτους δὲ στήσας ἐπὶ τὸ προσκήνιον μετὰ τοῦ χοροῦ οὐδὲν ἐκέλευσα, Πολύδ.4,123, Ἐπιγρ.: 2) ἴ] ὄσμ. κ. ἐν τῷ νεωτέρῳ θεάτρῳ τὸ μεταξὺ τῆς αὐλαίας καὶ τῆς ὀρχήστρας μέρος: 2) παραπέτασμα πρὸ τῆς ακινήτης φέρων ἀπεκονισμένας παραστάσεις: Δοδρ. 14J γινόμενους δὲ τῶν δμητρίων Ἀθῆναιον ἐγράφεται ἐπὶ τοῦ παρασκηνίου ἐπὶ τῆς οἰκουμένης ὀνομαζόμενος, Ἐπιγρ.Δελφ. τὸ προσκηνιον ἱστατάω Ἡρακλείους: 3) ἢ εἰσοδος ακινήτης ὡς ἐν διαίτηματος: Πλ. Ἰουδ.10,22 καὶ ἀνήγγειλαν αὐτῶν περὶ αὐτῆς, καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὸ προσκήνιον: 2) πάλ. τὸ προπάλαιον οἶκος, κτ. πληθ.

προκλήτω Ἡσ. προσσημίω, προηνώω, προσσηγῶ, προλέγω.

προσκηρυκτέωμαι ὀνοθ. ὀποστέλλω ἠήρυκα πρὸς τινα: Θεουκ.4,118 Βοιωτῶτες δὲ καὶ Φωκῆες πέλειον φωνῆς εἰς δύνανον προσκηρυκτέωμοι.

προσκηρύσσω μτγν. ἄπ. -ττω προσέτι κρύπτω: Ἐπιγρ.: 2) ἐπὶ πλεόν, προσέτι καλῶ, προσκαλῶ: Λουκ. Ἀλ.39 κατακρύψας ἐς τὸ ἄστυ, προσκρύπτω τε τοῦ φιλοσόφου.

προσκρηγασῶ-έω μτγν. σκιαγραφῶ προηγοῦμένως, ἐκ τῶν προτέρων: Ἰω.Χρυσ.2,509.

προσκλαμα-ατος[ι] μσν. τὸ πρὸς σκίσιον τιθέμενον κ. μτγ. πρόσλασας: Νικητ.Χων.Χρον.184D.

προσκυκλιζομαι μτγν., ὄσμ. ποτικυκλιζομαι κινῶ τὴν πυγὴν ἢ τὴν ὄσφον ἐνώπιόν τινος, τὸ καὶ νωμ τσακισματά, λυγισματα: Θεοκρ.5,17 καὶ τὸ σπασαρώς ἐξ ποτικυκλιζέω.

προσκθαρίζω, ὄσμ. ποτικθαρίζω. συνοδεύω διὰ τῆς κινῆσεως ἀκοιμισματῶν: Ἐπιγρ.Δελφ.

προσκινδυνεύω μτγν. ἐπιβέτω ἐμαυτὸν εἰς κινδύνους: Διάν Κ.δπ.83,2.

προσκινητός-ῆ-ον μτγν. ὁ δεκτικὸς κινήσεως προσκινῆσι: Νεῖτ. Ἐπιστ.264.

προσκινώμαι-έομαι παθ. μτ. μέλλ. κινώμαι πρὸς τὸ ἐμπροσθ ἢ ἐνώπιόν τινος: ἐν ἰσχυρ. σμ. ἐπὶ γυναικῶν συνουσιαζομένης, κῶνω τοαλίωμα, κουνήματα: Ἀριστοφ.Ἐρ.903, αὐτ.Ἐκκ.256 προσκινώσομαι, ἀτ' οὐκ ἀπειροσ ὄσθα πολλῶν κρουμάτων, Ξενοφ.4,23: 2) σπον. κ. ἐν ἐνεργ. σμ. ἐπὶ ἀνδρῶν: Φερεικ.131,3.

προσκίρτησις-εως [ἴ] μτγν. ἐλαφρὰ σκίρτησις, ἀναπήδησις ἐμπροσθεν, ἐνώπιόν τινος, ὡς ἐκβλήσις συναισθηματος χαράς: Γρη.Ναζ.2,352C.

προσκιστῶ-έω μτγν. σκιστῶ, ἀναπηδῶ ἐμπροσθεν, ἐνώπιόν τινος, ἐκ χαρακίτην Ναζ.2,352C.

προσκιστῶ-έω μτγν. κ. γλωσσ. δανείξω προσέτι: Πάσας, Ἀθανάσι.133.

προσκλαίω μτγν., μσν. κ. νεώτ. κλαίω ἐπὶ τινι, ἢ διασκοινδύεω τινος: Αἰλ.ΠΙ.9,39: 2) μσν. κ. νεώτ. τὸ μέγ. προσκλαίωμαι μεμφιομῶν, παραπονοῦμαι, κλαίωμαι: Κασσῶδ. Δαν. ἐν Σάβ.3,13 ἐβγῆλον ἐμπροσθεν τοῦ πολλοῦ καὶ ἐπροσκλαίωτον πολλὰ ἀπὸ τῶν δούκων Βόδα.

προσκειλασις-εως [ἴ] μτγν. κ. νεώτ. ἐκκλ. ἢ μετὰ κλαυθμῶν παράκλησις, ἱκεσίαι εἰδ. ὡς πρῶτος βαθμοῦ τῆς μετανοίας: 2) εἰδ. ἢ βαρυτέρα τῶν πονηρῶν τῶν ἐν τῷ ἀρχαίῳ Ἑκκλησια ἐπιβαλλόμενων εἰς τοὺς δημοσίους ἀμαρτάνοντας, κῶν ἢ ἀπηγορευτοὺς εἰς αὐτοὺς ἢ εἰς τοὺς ναοὺς εἰσοδος, ἐπετρέπετο δὲ μόνον διακρ. πρὸ τῶν πλῶν ἱσταμένοι παρακλήσις τοὺς ελασχερῶν νόσ ἐθῶνται ὀπὲρ αὐτῶν, ἵνα τίχῃσι συγγνώμης.

προσκλίω *μτγ.* κλίω, περιορίζω: Πλωσά· 2) δωρ. τ. ποτικλιωγ άμτδ. όρίζομαι, συνάπτωμαι, συνδέομαι πρός τι: Ήρακλειωτ.Πίν.2,69 τάν . . διαστολάν . . τάν ποτικλιωγίωσαν πάτ τάν πόδοτον, αút.2,107 τó έγγωνόν τó ποτικλιών ποτ τάν Ήρακλειάν.

προσκληρῶ-ώ *μτγ.* διανέμω τί τινι διά κλήρω, *μτ. αϊγ. τοῦ προσι.* κ. δοτ. τοῦ πράγμαλουκ. Έρωτ.3 άδθρ γάρ οἱ τοῦτῶ τῶ βίῃ ἢ τῶχ προσκλήρωσά σε [σέ προώρισα πρὸς τοῦτον τὸν βίον]· 1) ἀπλῶς ἀπένεμω, προσδίδω, *μτ. αϊγ. τοῦ πράγμ.*: Φιλῶδ.Στωϊκ.339,6 άόσιον τινί προσκλήρωβν· 2) ὁμ. τὸ μέγ. ἀπένεμω, προσένεμω: Φιλ.1,339 τμηῆν αὐτῶ προσκλήρωσομαι· 3) παθ. ἀπένεμομαι, ἀποδίδωμαι: αὐτ.2,366, Ίωσ.Π1,2,20,4· 4) ὁμ. παθ. προσκλώωμαι, ἐνοομαι μετά τινος, ἀκολουθῶ τινι: Κδ Πράξ.17,4 καί τινες ἐξ αὐτῶν ἐπειθήσαν καί προσκλήρωθήσαν τῷ Παύλῳ καί τῷ Σίλα.

προσκλησις-εως [ή] (*προσκλω*) κ. νεώτ., δημ.-η κλίσις βλλ., εἰδ. κλιτήσις δικαστικῆ ἢ μάρτυρος ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου: Φώτ. κλίσις ἐπὶ δίκης: Ἀριστοφ.Σφ.1041 προσκλήσις καί μαρτυρίας συνεκλόων, Πλδτ.Νόμ.846C ἄλλεξαν τε πέρι δικῶν καί προσκλήσεων καί κλητῶν, Δημ.1054 καί μοι ἀνάγνωθί τόν νόμον, καθ' ὃν ἡ προσκλήσις ἐστι παρά τῷ ἔχοντι τόν κλήρον· 2) νεώτ. κ. δημ. καθόλου, πάσα κλισις, κάλεσις, προσκόλεσις ἢ προσκλήσις εἰς χορὸν - εἰς ὄρτην - εἰς γάμον· 3) δὲ νεωτ. κ. τὸ ἔγγραφον ἢ δελτίον δι' οὗ προσκαλεῖται τίς ποῦ, προσκλητήριον: ἔλαθον ἐπισημον προσκλήσιν διὰ τάν ἀρειανὴν ἑσπερίδα, - ἡ παροῦσα θεωρηθῆτω καί ὡς ἰδιαίτερα προσκλήσις [αὐθιγῆς κατακλείσι τῶν ἀγγέλτηρων κηδείας]· ἢ κτ. συνεκ. δελτίον ἐπιτρέπον τήν δωρεάν εἰσοδόν εἰς δημόσιον θέαμα ἢ ἀκρόασις: ἔγω προσκλήσις γιά τήν ἀσοφινά διάλεξη· 4) ὁμ. νεώτ. εἰδ. ἡ ὑπό τὰ ὄπλα κλήσις κληρωτῶν ἢ ἐφέδρων, ὡς καί ἡ εἰδική ἐγκύκλιος διαταχτὴ τοῦ ὑπουργείου τῶν στρατιωτικῶν δ' ἤς αὐτοὶ καλοῦνται: μελετᾶται ἡ προσκλήσις τῶν ἀγνοητῶν ἐφέδρων.

προσκλητήριον *νεώτ.* κ. δημ. ἔγγραφον ἢ ἔντυπον σημεῖωμα ἢ δελτίον δι' οὗ γίνεται προσκλήσις: προσκλητήριον χοροῦ - γεύματος, - μάς ἔστειλαν προσκλητήρια γιά τὸ γάμο τῆς κόρης τῶν· 2) εἰδ. στρατ. ὡς οὐσα σάλπισμα ἢ τυμπάνημα δι' οὗ καλοῦνται οἱ ἄνδρες πρὸς σύνταξιν: βάρακις προσκλητήριον· ἢ ὁμ. ἡ καθ' ἐσπέρον γινόμενη μεγαλοφώνως ἀνάγνωσις τοῦ ὀνομαστικοῦ καταλόγου τῶν ἀνδρῶν στρατιωτικῶ τινος τμήματος ἢ ὑπηρεσίας πρὸς ἐξεκρίθωσαν τῆς ποροῦσας αὐτῶν.

προσκλητικός-ή-ον *μτγ.* ὁ δι' οὗ προσκαλεῖται τίς, ὁ χρησιμεῖων πρὸς πρόσκλησιν: Πλωστ. Ήθ.354D προσκλητικῆ φωνῆ· 2) προκλητικός, σαγηνευτικός: Φιλ.2,496 προσκλητικὸν ἔχει δύναμι τὸ κάλλος.

προσκλήτος-ον *σὸχλ. κ.* Ἐπιγρ. ὁ πρόσκληθείς ὁ διά προσκλήσεως συνελθὼν: Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἄγ. 19 πρόσκλητος ἔκκλησια [ἐντακτος συνείσεσις τοῦ λαοῦ εἰς τὸς δημοκρατούμενας ἑλληνικός πόλεις συγκυλομένη ὄπως δίκασθι ἄνδρας ἐπιφανείς, ὡς π.χ. πρεσβευταί, ἔξουσι δικαστάς]. Π.χ. συν-αγαγάν πρόσκλητον Βουλήν· 2) ὁθ. τὸ θηλ. ἢ πρόσκλητος ὡς οὐσ. ἢ συνέλευσις: Ἐπιγρ. **προσκλημα-ατος** [τῶ] *πῶπ.* κλίσις πρὸς τι, ἰδιαίτερον ἐνδιόφερον, κτ. πλθθ.

προσκληνής-οός-ης *μν. κ.* νεώτ. κεκλιμένος ἐπὶ τινος, ἀνακεκλιμένος, γερμένος: Γεωπ.9,3,2· 2) νεώτ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἐπιπέδος ἀνωτάτη ἐπιφάνεια τοῦ προπετασματος ἀκρωματος.

προσκλιντρον [τῶ] τὸ ἐπί οὗ προσκλίνεται τίς, ἔρεσιμα ἀνακλιντροῦ: ΕΜ 690,29 κλιντῆρα, τὸν θρόνον τὸν ἔχοντα προσκλιντρον.

προσκλίω κ. νεώτ., ἔπ. κ. δωρ. ποτικλιω κλίω τί πρὸς τι, στῆριζω τί ἐπὶ τινος, γέρνω, ἀκουμπῶ: Ὁδ.Φ138 ὡκὸ βέλος καλῆ προσκλίει κορώνη, αὐτ.165· ἢ παθ. στῆριζομαι, ἐρείδομαι: αὐτ.2,308 ἔνα δὲ πατρός ἔμετο θρόνος ποτικέκλιται αὐτῆ [τῆ κίω]· κ. ἀπολ.: Πίνδ.Π1,28 νότον ποτικεκλιμένον· 2) κλίω: Ίωσ.Α1,5,4,2 προσκλίειν τήν θύραν· 3) ἄμτδ. στρέφομαι πρὸς τινα: Φιλῶστρ. Ἀπολλ.3,30· 4) στρέφω, κλίω τί πρὸς τί· *μτγ.* προσέλω: Πλωστ. Ήθ.36D προσκλίει καί προσκλίει τήν τὸ νέου φυγῆν τοίς ἐν εἰλοσοφίᾳ λόγιοις ἰδ. ὄναγν, ἀντὶ προκίετῃ, Ἰδμβλ.Μυστ.1,12 τὸν νότον τῶν θεῶν τοίς ἀνθρώποις προσκλίειν· 5) ἔχω κλίω, συντῆ, αἰσθανομαι φυσικῶν συμπαθήσει πρὸς τινα, ἀποτάσσομαι πρὸς τὸς ἀδόφει τινος, πηγαῖω μὲ τὸ μέρος τοῦ: Πολύδ.6,4,5,5 οὐ μὴν ἄλλα προσκλινῶν τοίς Ῥωδίοις ὁ Πτολεμαῖος κατὰ τήν ἄλην ἀίρειαν ἄναφορ, πρὸς ἀφρημένην Ἄγαθον, ἀπ. [στ.16] τῆς Μιθριδάτου ἑλίσιον προσκλίειν· ἢ κ. παθ. προσκλινόμαι τινι προσκλώωμαι, ἀφοτάσσομαι: Πδ Μακκ.2,14,24 φυσικῶς τῶ ἀνδρὶ προσκείκλιτο, Κδ Πράξ.5,36, Σέξτ. Έπιμ.Παρ.7,234· 6) εἰδ. ἐν γράμμ. ἐνν. κλίω, σχηματίζω τοῦς τόπους: Ἀπολλ.Δούκ.Συντ.324,18· 7) ρηματ. π. πρόσκλιωσις, πρόσκλιωτον.

προσκλιωσις-εως [ή] *μτγ.* κ. νεώτ. κλίσις, ἐπιστῆριξις ἐπὶ τινος, ἀκούμησις: Διόδ.3,3,27 ἐπιστῆρ τὸ δένδρον διά τήν γεωμνήν πρὸς οὐδὸ πλεονόσις πρόσκλιωσις τῶ ζῶον· ἢ ἐν εἰδ. σμ. στῆριξις κίωσις τῶν γονιτῶν πρὸς τήν γῆν, γουγκλιωσις, κτ. πλθθ.: Ἰάμβλ.Μυστ.1,12· 2) κλίσις ροπή πρὸς τινα κατεῦθυνον: Πολύδ.6,10,10 τήν μερίδα . . γούτην οὐαί γίνεσθαι μείζω τῶ τῶν γρόντων πρόσκλιω· ἢ ὁμ. κ. μτ. δοτ. τοῦ προσι. φυγῆ κίωσις, συμπαθεῖται πρὸς τινα: αὐτ.5,5,18 πρόβλητον μὲν ἀπεδείκνυται τὴν μετόπισον καί πρόσκλιον τῶ βασιλεῖ· . . ἢ οὐτῶ κ. ἀναφ. πρὸς πράγμ. ἢ ἀφρημένους ἰδέας, *μτ. δοτ.*: Στωϊκ.ἀπ.2,37 πρόσκλιεις ὀδοματων, Διογ.Λ Προσίμ.20, Σέξτ. Έπιμ.Παρ.1,6· ἢ ὁμ. κ. μτ. γενικ.: Στωϊκ.ἀπ.2,37 ἀφρεσις ἐστι πρόσκλιεις ὀδοματων· κ. ἀπολ.: Κορνεδ.κ.Κλειτόμ.1.Σέξτ. Έπιμ.Παρ.1,230 μετά πρόσκλιέωσις· ἢ φρ. κατὰ πρόσκλιωσις μὲν ἰδαιτέρων ἐννοιῶν, μεροληπτικῶς: Πδ Τμ. 1,5,21 μὲν πῶσιον κατὰ πρόσκλιωσις.

προσκλιντρον [τῶ] *μν.* ἀνάκλιτρον: ΕΜ 519,42 **προσκλιζῶ**, δωρ. ποτικλιζῶ κατακλιζῶ, καλύπτω διά κυμάτων, πλημμυρίζω, *μτ. δοτ.*: Χρησμ. π.Αλοχίν.3,112 πρὶν γε θεοῦ τεμένει κῶσα ποτικλιζῶ, Πολύδ.5,59,5 ὄρος . . ὡ πρὸς μὲν τήν ἀφ' ἐσπέρας πλευρῶν προσκλιζεῖ τὸ κατακλιζον τῶ πέλδουσι· κ. παθ. κατακλιζομαι, καλύπτομαι: Διόδ.Σ1,31 πλευρά πᾶσα σχεδὸν ἀλιμνῶ θαλάττῃ προσκλιζομένη· 2) ἄμτδ. ἐκχειζῶ, πλημμυρῶ: Ξεν.ΚΠ6,2,22 ἔνα . . θάλαττα . . προσκλιζέει, Πλωστ.Διαν.24 ἡ δὲ προσκλιζοῦσα πρὸς τήν ἀκρόβολη θάλασσα· 3) κ. ἐν *μτγ.* φρ.Λοικ. Έρωτ.53 τοίς ὀμασι τοῦ κάλλους μονουχίη προσκλιζόντος· 4) ρηματ. π. πρόσκλιωσις, πρόσκλιωσιμα, πρόσκλιωσιος.

προσκλιωσις-εως [ή] *μτγ.* κ. νεώτ. ἡ δι' ὄπατος λωσις, πλημμυρίσις: Διόδ.Σ3,19 τὸ δὲ φασκόν νερί τοῦς τόπους κοῦμα τῆ συνεχεῖ τὸ κύματος προσκλιωσις διαρβοδόμενον· 2) νεώτ. εἰδ. ἐν νομ. χρ. ἡ διά ποταμίου ρεῦματος ἀπότομος προσθική εἰς κῆμα τεμαχίου γῆς ἐξ ἄλλου κτήματος ἀποσπασθέντος: κτήσις κυριότητος διὲ πρόσκλιωσεως ἐπὶ ὄχθῶν ποταμῶν πλευρῶν.

πρόσκλησμα-ατος (τό) μτγν. τὸ πρὸς πλῆθυν, πρὸς λαοὺςιν ὄδωρ: Διοσκ.Ι,115. "Αντιλλ.π."Ορειδ. 9,23 Πιτλ. || εἶδ. ὄδωρ πρὸς λαοὺςιν τῆς κόρης, λαοῖσιν: "Αρχιμ.π."Ορειδ.8,1,39" || ὄμ. πρὸς πλῆθυν τῶν ὀδόντων: "Ηρόδ."Ιστ.π.π."Ορειδ.10,17,1."

πρόσκλησιος(τό) μτγν. ὁ ἐπὶ τῶν θαλασσιῶν ὀδόντων ὀδοντῆτικὸς φερόμενος, ὁ διὰ τῶν κυμάτων ὀρώντων κατά πινος, ὡς προσωνυμία τοῦ Ποσειδῶνος: Πaus.2,224 "Αργεταί. . . ἱερὸν Ποσειδῶν ἑποίησαν Πρόσκλησιον."

πρόσκλησι-όμοι, παθ. παρακ. προσκέκλασμα, συντριβόμοι, συνελίθομοι ἐπὶ πινος, ἀπόξω ἐπάνω: Ξεν.Ιππ.7,6 τὸ σκέλος, εἰ προσκῶφει τῷ προσκεκλασμένον ἂν εἴη.

πρόσκηθῶ κηθῶ, ξέω, τρίβω: Τραγ."Αδέσπ. 583 κἀπρον παῖς χειρὶ προσκνήθων νέφ' ἰγαργαλίζοντας μετὶ τὸ χεῖρ'.
πρόσκησιμα-ατος (τό) σχόλ. ἐβριθισμός, μτφ. σκώφης: Σχόλ."Αριστφ."Ορν.1582.

πρόσκηνώμαι-όμοι μτγν. ἐπὶ κινῶς, μετὰ κνηθῆνῶν, ὀλοκῶν, σκιρτῶν πρὸ πινος, περισοῖον τινά: Φιλῶστρ."Ηρ.Προοίμ." || κ. μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπου τοιαυτοῦ: "Ηλιόδ.Α19,7,10 πολλὰ τινὲς ποδὶ τῆς "Αράσῃας προσκνηθόμενῃ, καὶ παντοίας κολακείαις ἐξείπειν τὸ πάθος ἐπαγομένη."
πρόσκηνωμαι-όμοι, ἀπαρφ. προσκνήσθαι, παθ. ἄ-μέσ. κνήθωμαι, προτριβόμοι πρὸς τιν, τρίβωμαι πάνω, μτ. δοτ.: Ξεν."Απομ.1,2,30 ὁ Κρίτις ἐπιθῶνῶν Ἐδθῶδῶν προσκνήσθαι, Πλούτ."Η8,917" μτ. αἰτ. ἔμπροθ. : Δίων Κρ.6,18 ἰχθύες προσκνήνωμαι πρὸς τὸ τραχύ.

προσκοχυλίζομαι μτγν. μέσ. γαργαρίζω, κόνω γαργαρά: "Αἶτ.8,44.

προσκομίζομαι κατακλινόμαι, κοιμῶμαι, πλησθῶν, μτ. δοτ.: Ξεν.Ελλ.5,19 τὰς δὲ κομίας προσκομίζόμενος [ἐν τοῖς πλείστοις κώδ. προσκομίζομαι].
προσκοινῶμαι-όμοι μτγν. παθ. ἐπὶ κρίνων, εἶμαι ὁμοίως προσηρμοσμένος, συνδεδεμένος: "Ἰώσ.Α13,7,5.

προσκωνῶ-έω κοινωνῶ, μετέχω, μετῆχος μτ. γενικ. τοῦ πράγμ. : Πλάτ.Σοφ.252Α τί δαί; ἔσται πάτερων αὐτῶν, ὅστας μὲ προσκωνῶμενοι; || λου-δῶν μέρος, εἶμαι συνεργός ὄμ. μτ. γενικ. : Δίων Κ 66,12 προσκωνῶμεν τῶν δρυμῶν. 2) μτθ. παρέχω εἰς τινα μέρος, μτ. δοτ. τοῦ προσκ. γενικ. τοῦ πράγμ. : Δίων Κ 37,56 προσκωνῶμεν ἄσπιτα τῶν σπάρτων κ. ἔμπροθ. : Δημ.918 προσκωνῶμενος τοῦτῃ ἀπὸ τῶν ἡμετέρων.

πρόσκοπος-ον μτγν. ὁ ἐν τῇ κοίτῃ χρησιμεύων, ὁ κατά τὴν πρὸς ὕπνον κατακλίνων ἐν χρήσει ὄν : Φιλ.1,635 πρόσκοπος ἰμάτιον τὸ νυκτικὸν ἐνδυμαῖον πρὸλ. κοιτωνῆς βλ.2,1.

προσκόλλημα-ατος (τό) μτγν. συγκόλλησις, προσκόλλησις: Γαλ.Κρ.Μορ.9,18.

προσκόλλησις-εως (ή) μτγν. κ. νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ προσκολλῶν βλ.λ., συγκόλλησις, ἐπικόλλησις, διὰ κολλήδου βλ.ης προσκόμοσις: "Ἰώσ.Α18,3,2" 2) νεώτ. εἶδ. πρόσκοπος τοποθετήσις ἀνδρῶν ἢ κτηνῶν εἰς στρατιωτικὴν τμήμα πρὸς μάθοτροφοδοσίαν ἢ νομίην 3) μτφ. ἔμμονος, πιστῆ ἀφοσίωσις εἰς πρόσωπον ἢ ἰδεολογίαν" || ὄμ. ἢ ὄληρον ἐπιμονὴ εἰς τὴν μετ' ἄλλου προσώπου ἀσχίαν ἢ οὐναναστροφὴν" || φρ. εἶναι τῆς προσκολλήσεως περὶ αὐτοκλήτου φορτικῆ ἢ παρασίτου.

προσκόλλητός-όν σχόλ. κ. κόπ. ὁ διὰ προσκολλήσεως ἄρρασμένος, προσκολλημένος: Σχόλ. Σοφ.Τρ.768" 2) ἀπ. εἶδ. ἐπὶ οἰκίσμων προσηρητημένων τῷ κυρίῳ οἰκοδομημάτων: Πάπ. τὸ ἐπιόκιον τὸ κτιζόμενον προσκολλητόν.

προσκολιζομαι μτγν. προσκολλῶμαι: "Ανθέρ. 155W (ἀμφιδ.).

πρόσκολλος-ον, ὄμρ. ποτικόλλος ὁ διὰ προσκολλήσεως ἄρρασμένος, προσκολλητός: Πινδ.ὄπ. 241 ποτικόλλος ὄτε ἔβλον ἔβλω, Ζώσ. "Αλχ.222B πρόσκολλος τῷ βατανίω" 2) εἶδ. τὸ οὐδ πλῆθ, ὡς ὄσα. ἐπὶ παρατριβῶν οἰκίας: Πάπ. πρόσκολλα τοῦ αὐτοῦ οἴκου πρβλ. προσκολλητός 2).

προσκολῶ-άω κ. νεώτ. κ. δημ. κολλῶ τὴ εἰς πινος, εἰς τὴ δὲ κόλλης, κολλώδους οὐσίας, προσηρμοζώ: "Ἰππ."Αρθρ.33" 1) παθ. γενικ. σταθερῶς κολλῶμαι: Διοσκ.29 τοῖς θαρινίσιος προσκολλῆσθαι ἰένει κοκλίου, "Αλέξ."Αφρ.Προβλ.2 ἄφ' ἑαυτοῦ προσκολλῆσθαι τῷ τρεφομένῳ μοσίω" 2) παθ. μτφ. ἔμμονος εἰς τιν, ἔμμονος, σταθερῶς ἀφοσιόμαι: Πλάτ.Φαῖδ.82B παραλαβόσασα αὐτῶν τὴν φυγὴν ἢ φιλοσοφία ἀτεχνῶς διαδεδεμένην ἐν τῷ σώματι καὶ προσκολλημένην, αὐτ."Νόμ.728B, Φιλ.ἀπ.514 φυγαὶ προσκολλημέναι Θεῷ" || ἀκολουθεῖ τινα, γίνεται θιασώτης: Πά Λευτ.19,31 καὶ τοῖς ἑπασιόδοις αὐ προσκολληθήσασθε" 3) ὄμ. παθ. ἐν εἶδ. χρ. περὶ τῶν συζυγίων σχέσεων: Πά Γεν.2,24 καὶ προσκολληθήσεται πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ καὶ ἔσονται ἰ ὄμο εἰς σάρκα μίαν, Κἀ Μοθ.19,5" 4) ὄμ. παθ. νεώτ. κ. δημ. ἐπιμένω ἐκλήρωθ, φορτικῶς εἰς τὰς σχέσεις μετὰ πινος προσώπου, καὶ δὴ καὶ μετ' ἰδιοτελείας" || νεώτ.κ. ἀπλῶς παρεσιόγομαι, μολῶμαι σὲ παρέα: Πανοδ.Χριστ.Τεμ.7 ὄλην τὴν ἡμέραν προσκολλῆθαι εἰς μίαν συντροφίαν" 5) ἀμθ. ἐν εἶδ. σμν. ἐπὶ λαογενηκό ὄφους, εἶμαι πυκνός, ἀσπασγῆς: Διον."Αλ.Δημ.43" 6) νεώτ. εἶδ. στρατιωτ. τοποθετῶ πρόσκορος στρατιωτῶν ἢ βαθμοφόρον ἢ κτήσιος εἰς τὸ στρατιωτικὸν τμήμα πρὸς ἐκτέλεσιν ὄπηρεσίας ἢ πρὸς μάθοτροφοδοσίαν ἢ νομίην" 7) ρηματ. π. προσκόλλημα, προσκόλλησις, προσκολλητός, πρόσκολλος.

προσκομῆ(ή) μτγν. μων. νεώτ. κ. δημ. ἢ πρὸς τὴν τῶν προσκομίζω βλ.λ., προσαγωγή: Πάπ. προσκομῆδην ποιήσασθαι πλάκων" || "Ησ. κπροσκομῆδ' ἀναφορά" 2) ἐν εἶδ. ἐκκλ. σμν. ἢ προσημοσιὰ τῶν τιμῶν ὄρων μετὰ τὸ μαθῆριον τῆς θείας Εὐχαριστίας, ἄ. πρὸβῆσις, προσφορά: Παλλὰδ.Λουα.1250C τῶν ἄρτων τῆς προσκομῆδης, - ἢ προσκομῆδῆ τῶν τιμῶν ὄρων" 3) ὄμ. ἢ κόρη ἢ ἢ μικρὸ τράπεζα μαραστραπέσιον ἢ ἐντός τοῦ "Αγίου Βήματος τῶν ὄρθοδόξων ναῶν, ἀριστερὰ τῆς "Αγίας Τραπεζῆς κειμένη, ἢ χρησιμεύουσα πρὸς τὴν ἱερῶν ταῖτην τελετήν.

προσκομίζω κ. μων. κ. νεώτ., μέλλ. προσκομῶ (το)ουκ.Α,115, φέρω, κομίζω εἰς τὴν τινα τόπον, μεταφέρω : Οουκ.1,50 καὶ τῶν πλείστον ἐκράτησαν ὄντες προσκομῆσαι πρὸς τὰ Σούδα, αὐτ.4,115, Ξεν.ΚΠ7,3,4 ἢ γυνὴ ἀνελομένη τὸν νεκρὸν. . προσκομῆσκέναι αὐτὸν ἐνθάδε, αὐτ.Οικ.11,6,16,μ. 1277 ἀμαθίσιος ἰθίους προσκομῆσαι ἄνοικοδομῆ" || κ.π.οθ. εἶδ. ἐπὶ πλοίων, φέρομαι εἰς τινα τόπον: Οουκ.1,51 αἰ εἰκοσι νῆες. . προσκομῆσθεσις κατέπλεον εἰς τὸ στρατοπέδον, Ξεν.Γαλ.5,1,19" || κ. ἐν εἶδ. ἐνν. φέρω τὴν πρὸς τὸ μέρος πινός: Πλούτ."Αρωτ.25 τοῖς "Αχαιοῖς φέρω τὴν πόλιν" 2) παρυσιάζω, ἐμφανίζω: "Ηρωδιαν."Ιστ.4,2,1) προσκομῆσαι πάντα τὸν σύνδεσμον τῶν ἐπιστολῶν, πρῶτα τῶν ἐπισκομῆσαν, ὁ ἐνάγων δὲν προσκομῆσαι ἐπαρκεῖς ἀποδείξεις εἰς τὸ δικαστήριον" 3) κ. μέσ. κομίζω οἴκοδε : Οουκ. 1,74 ὄστε καὶ ναυάγια πλεῖστα καὶ νεκροὺς προσκομῆσθεσι" || φέρω ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, εἰσάγω : Ξεν.ΚΠ 6,1,23 ἐκάθιστο τὸ στρατόπεδον ἔνθα ὄρω ὄγεινύοτατον εἶναι καὶ εὐπροσποδῆτατον ὄσα ἔδει προσκομῆσθεσι" 4) εἶδ. ἐν πόλιν καταβάλλω, καταβῆται: Πάπ. προσκομῆσαι τὸ καθῆκοντα τέλη" 5) εἶδ. ἐκκλ. τελῶ τὴν προσκο-

μιδην βλ.2) ρηματ. π. προκομιδή, προκομισίς, προκομισίς, προκομιστικός

προκομισις-εως (ή) νεώτ. ή πράξις και τό αποτέλεσμα του προκομιζέ βλ.λ. ή εις τινα τόπον κομισίς || προσαγωγή, παρουσίασις : ό ένάγων ύποχρεούται εις προκομισίαν των άποδεικτικών στοιχείων 2) ειδ. τό πνευμαστικόν φρονιμόνεον τής παρά τοιάς φυσικιάς νόμοισ άνιευ ήλικής τινος έπιεβάσεως ειδοΰσεως αντίκειμένου πινός έντός κλειστού χώρου.

προκομιστής (ό) ιμην. ό κομιζών, προκομιζών τι : Κύριλλ. κτ. Ίουλιανού 205Α.

προκομιστικός-ή-όν ιμην. ό εις προκομισίαν χρησιμεύων : Ζωναρ. έν λ. προσαγωγικός.

προκομμα-ατος (τό) ιμην. κ. νεώτ. τό έρ' ου τής προκοπιτέ, σκοντάφιτε : Πά' Ηα.8,14 και ουχ ώς λίθου προκομματι συναντήσεσθε, Κάρωμ. 9,32 προκοκφάν γάρ τω λίθω του προκοκματος || γεν. κώλυμα, έμπόδιο : ή αντίπολιτεμας προσβάλλει προκοκμια εις τό έργον τής Κυβερνήσεως 2) έν ειδ. έκκλ. σμ. ή πρόσ όμωρτίαν άφορμή, σκάνδαλον : Πά' Έε.23,33 έν γάρ δουλεύσεσ τοις θεοις αύτών, ούτοι έσονται πρός προκοκμο, ΚΔ Καρ.1,8,9 βλέπετε δέ μήπως ή έξουσία ύμών αύτη προκοκμομα γένηται τοις άσθενοΰσι, αύτ.Ρωμ.14,13 3) τό άποτέλεσμα του προκοκτώ βλ.λ. βλ.όδη, πληγή, κτύπημα, ζημία : Πλούτ.'Ηθ.1048C, 'Αθην.3,97F.

προκοκτώμαι βλέπω, σκωπώ έκ των προτέρων, προβλέπω : Δημόκρ.92, Σύμμ.Πά'1ώθ 15,22.

προσκοπή (ή) ή ή προηγουμένης ένεργουμένη κατασκοπέυσις, προκατάπεισις : Θουκ.1,116 έν Ια Κριας εις προσκοπήν των Φοινισσών νεών ολιγόμεναι, Δίων Κ 36,7 εις προσκοπήν πεμφθέντα.

προσκοπή (ή) ή 2) ιμην. διασπείσεια, άγανακτίσει, απέχθεια : Πολύδ.6,78 έρ' εις μέν φθόνω γενομένου και προσκοπή, αύτ.30,29,7, αύτ.31,10,4 τούτων γινέσθαι τήν τών όκλων πρός σούτων άλλωτρίτητα και προσκοπήν, Διόδ.3,31, 17,Χρσ.Στωϊκ.3,102,Σέξτ.Έμ.Μαθ.1,195 προσκοπής άξιον || άφωρμή διασπείσειας, σκάνδαλον : ΚΔ Καρ.2,6,3 μηδέναι . . διδόντες προσκοπήν.

προσκοπις-εως (ή) ιμην. πρόβλεψις, προνόησις : 'Ακόλ.κ.Σύμμ.Πά' 1εζ,7.

προσκοπιάζω Έπιγρ. προβλέπων, προνοών παρέχω : πάντα τωσι προσκοπιάζειν.

προσκοπικός-ή-όν(ν) νεώτ. κ. δημ. ό άνήγων ή αναφερόμενος εις τήν πρόσκοπον βλ.λ.3) : προσκοπική στολή, - προσκοπικαί όργανώσεσις || δημ. τό ούδ. τό προσκοπική ή στολή του πρόσκοπου : του πάνε ώρατα τά προσκοπικά του.

προσκοπιόν (τό) ιμην. ειδος πετάσου, σκιοδίου, προκλίμμα προφυλακτικόν : του μετώπου και των όφθαλμών : Προπεδών.2] πετάσινα δ' έπιτεθειμένοι και προσκόπια, σκιάν μέν ποιοϋντα.

προσκοπισμός (ό) νεώτ. ό θεωρικός ή όργάνωσις των πρόσκοπων βλ.λ.3) : ό προσκοπισμός άποβάλλει εις τήν ήθικην και σωματικην άγωγήν των παιδιων, και τόν έθισμόν αυτών εις τήν στρατιωτικην πειθαρχίαν και προπαρσκευήν.

προσκοπος-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ό προβλέπων, προσκοπών, προνοητικός : Πινδ.άν.23] πρόσκοπος σύνεσις, Αιοχ.Εύμ.105 μοίρα πρόσκοπος φρονών Ιγο. κούδ. διόρθ.μοίρ' άπρόσκοπος 2] κ. νεώτ. ώς ούδ. ό παρατηρών πρό των άλλων, ό προνοούμενος πρός κατάπειμα, άνηκευτικός : Έκκλ.Ανα.12,6' κ. κτ. πληθ. σίμα άνηκευτών, κατασκοπων ή προφυλακή : αύτ.Κη.5,2,6 προσπέμφας ούν ό Κύριος πρόσκοποις και δύναμιν αύτός ούτως είσσει, Δίων Κ 40,10 3] νεώτ. κ. δημ. πρόσκοπος ιδ,ή, δημ. θηλ. προσκοπινα παίς ή φερτάς άνήκων εις τήν όργάνωσιν πρόσκοπων, σκωπισσάν

τήν σωματικην και ήθικην άγωγήν των νεών, τήν δι' άσκήσεων και εκδρομών έν ειδεί άνηκευόσεων στρατιωτικην προπαίδευσιν, ώς και τόν έθισμόν αυτών εις τήν πειθαρχίαν ηθελ. προκοπισμός.

4) νεώτ. νουρ. πρόσκοπον πλοτον κ. άλλος πρόσκοπος ταχίλουσ πολεμικόν σκάφος χρησιμεύον πρός άνηκέυσει, ά άνηκευτικόν, άπόστολον, άγγελιοφόρον, όνμ. άδίζο.

προσκοπτικός-ή-όν ιμην. έπιρρητική ή έπιτήδειος εις δημιουργίαν σκινδάλων : 'Αρρ.'Έρικτ.1,18,9 πρόσκοπτικός και μισπητικός, Βέτι Βάλ.65,24.

προκοκτώ κ. νεώτ., μελλ.-κόκφω, κρούω, κτυπώ τι πρός τι, πρός τινα, έπώνω σέ κάτι : 'Αριστφ.Σφ. 275 ή προσέκοφ' έν τώ σκότω τόν δάκτυλον σου, Πά' Ψωλμ.90|9|12 ή χειρών άροσι σε, μήποτε προσέκοφης πρός λίθον τόν πόδα σου 2) άμτδ. προκοκτώμαι, προκοκτώ τήν, κτυπώ ή : Έκκλ.1ηλ.7,6 'Άλεξ.81, Γρη.Ναζ.π.Θια.Στεφ.έν λ. κ. προκοκτώμενα τή πέτρα νήσια, 'Επιγρ.' || γεν. έμπόδιομοι : 'Αριστ.Πρ.882b,18 προσκοκτομεν τώ άέρι || έν ειδ. σμ. ένί ύγρου : Πλούτ.Λυκ.9 και του βολεροϋ πρόσκοκτοντος έντός και προσιαχομένου τοις άρβωσι 3] πνευμα προσκοκτον διασκομιμένη άναστροφή : 1ηλ.'Αφ.4,68 || νεώτ. κ. ιμην. συναντώ έμπόδια, πρόσκομματα, άδυνατώ τά προχωρήσω ένεκα δυσχερών παρεμβολομένων, σκοντάφιτα : ή έπιγέλησις προσκόπει εις τήν άνεπιφρόνην κεφαλήν, - ή προσκόπεια συμβιβασμού προσέκοφεν εις τήν έκατέρωθεν διάλλαξιάν 3] προατρίβωμοι : 'Αριστ.Μαχ.852a,32 πρόσκοπει τω δέσφι 4) έρχομαι εις κρούσιν πρός τινα, διασπείρω τινα, γίνομαι κακός, ιμ. δοτ. : Πολύδ.5,49,5 προσέκοπτε μέν τοις πολλοις, έλάπει δέ και τόν 'Αντίχομ, κ. έν έντωτέρω του διασπείρειν ημισιας : αύτ.7,5,6 5] διασπείρομαι, άγανακτώ κατά τινα, ιμ. δοτ. : Πολύδ.11,21,7 προσέκοφαντες τή βαρύτιμη του Μάρκου, Διόδ.3,13,59 του δέ θεούσ . . προσέκοφισεις τοις έννοικουσι, Πάπ. Νε μ η μοι προσέκοφης || άναφορ. προσέκοπ άφρημ. κατασκόπος, βαρβήνομοι, άθβωμοι όμ.ιμ.δοτ.διόδ.Σ 4,61 προσέκοπτιν τώ ζήν κ. έν τώ παθ. τ. : 'Ανα.Ευφ. Πολ.2,27 όμοιο προσκοκτομένοσ αύτψ άυπροεστημένοσ πρός αύτόν, Φιλόδ.Εύσ.30,Μόρφ.Δυσρ.9,3 προσέκοκτασάι μέν γάρ αύτοισ ήμισια δαί

δη ρηματ. π. πρόσκομμα.

προσκοπιώ-έω, μελλ. προσέκομαι, άδρ. προυσκεφώμαι, παρατηρώ, στοχάζομαι πρότερον, κωλώς εξετάζω τήν προβλέπω, προνοώ περί τινοσ : 'Ηρ.7,177 άπαντα γάρ προσκοκφέμενο, ούτ.7,10,4, Σοφ.'Αντ.686 πάντα προσκοκφέν δια λέγειν τής ή πράσιτις της, Εύρ.'Ηρωκλ.470 ή κείνον πάντα προσκοκπέν χρεΰν, αύτ.'Ανδρ.257,Θουκ.1,120 χρή γάρ τοις ήγεμόνασ . . τά κοινά προσκοκπέν κ. ιμ. έξηρτ. προγ. Έκκ.Κη.1,6,42 άλλά τήν μέν νυκτι προσέκοπει τί σοι ποιηουσιν οι άρχόμενοι όμ. προσκοκώ εις τί προνοώ περί τινοσ Μέν.Μου. 486 ούδε εις τί πάντα προσκοκπει κ. παθ. εξετάζομαι ή καθορίζομαι έκ των πρότερον, προβλέπομαι : Πλάτ.Πολ.435D των . . προεξηρημένω τε και προεκκεμμένω, Θουκ.8,66 τά ρηθισόμενα πρότερον αύτοισ προυσκεπτο 3] κ. ιμ. άποφρ. φρονιζώ, λομβόσω μέριμναν, φύλαξον όπως : Θουκ.3,83 μή ποδέν μάλλον προυσκοκών || κ. μεσ. : Εύρ.'Μηδ.459 τό σόν δέ προσκοκόμενοσ γύναι 2] παρατηρώ, παρακοκωθώ ώς πρόσκοπος ώς κατασκοπος, κατασκοπέω τινά, ιμ. αϊτ. του προσ. : 'Αριστφ.1ηλ.154 έγώ δ' Ιών προσέκοφασι τών Παφλαγονών 3] κ. έν τώ μεσ. τ. : Εύρ.ΙΑ 107θ έξηλαγον σίκων προσκοκόμενη πόναν κ. έπομ. έξηρτ. προτ. : Θεόφρ.Καρ. 25,4 τών παιδά . . κελεύσασ προσκοκίτασ πού

είσιν οἱ πολέμιοι 3] ρηματ. π. προσκοπή, προσκόπησις, πρόσκοπος.

προσκόρης-ους-ές μτν. ὁ προσώνων κόρον, ἀπείδιον, ἀπείδης, ἀπειχθής, βαρετός: Ἔουκ.Νεκρ.Δ 26,2 .. καὶ τάνταυθα ὄμοια ὄντα προσκορή ὁμοίως ἂν γένοιτο, Ἐρμογ.Εὐρ.2,11, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἰππ.1055: || εἰδ. περί λόγου, ἀνιάρως, ἀνοήσιος: Ἐρμογ.Εὐρ.3,10 2] κ. ἐν παθ. σημ. κεκορημένος, κεχορησμένος: Φιλῶδ.Μουα.109κ. κ. μτ. δοτ. τοῦ πράγμ. : Ήκωδ.Α18,3,4 ἀδολεσχεῖα τοσαύτη προσκορή γεγεννημένη.

προσκορίζομαι σχολ. αἰσθάνομαι κόρον, ἀπείδιον, ἀπειχθάνομαι, μτ. αἰτ.: Σχόλ. Ἀριστοφ. Σφ.1332. **προσκορῖσθαι**-έω μτν. προσηγόμενος τῷ πράγμ. σκόρδα: Διοσκ.4,184, αὐτ.Εὐν.2,68.

προσκόρως ἔπιρ μτν. ἰσως ἐξ ἐπιθ. πρόσκορ-ος μετά κόρου, κεκορησμένος, κεχορησμένος: Ἄγαθ. ἐν ΑΠ 4,3,3 ἐπι που τὰ στίχα πρόσκόρως ἐρυγγάνην || κατὰ κόρον, κοβ' ὑπερβολήν: Ἐρμογ.Εὐρ.2,91 πρόσκόρως χρήσθαι κόσμημ, αὐτ. 1,12 λόγος πρόσκόρως κεκορημένος.

προσκόσμημα-ατος [τό] σχολ. κ. ἔπιρ, πρόσθετον κόσμημα, στολισμα, ἐπικόσμημα: Σχόλ. Πλάτ.Πολ.4,167, Ἐπιρ.γυθείαι εἰς ε'Ελληνικήν 178, Ἐπιρ.Ἐφέσου προσκόσμημα τῆς Ἀρτέμιδος. **προσκόσμησις**-εως [ή] Ἐπιρ. ἡ πρόσθετος, ἐπιθετος διακόσμησις.

προσκόσμη-έω μτν. προσθέτω, ἐπιθέτω πρόσθετον κόσμημα, ἐπικόσμη, καλλωπίζω: Ἰώδ.Π15, 13,6 ἱερὸν προσκοσμεῖν, Ἐπιρ.Κυθίου ἔξανα προσκοσμεῖν || κ. παθ. διακοσμοῦμαι προσθέτως, στολιζομαι: Φιλ.2,575 ἀφειδίσει δαπάναις προσκοσμεῖται, Πλούτ.Κοι.66 ἀνάθημα .. τὴν προσκοσμημένον τῷ θεάτρῳ 2] ρηματ. π. προσκόσμημα, προσκόσμησις.

προσκότω-έω μτν. σκοιάζω, σκοτιάζω πρότερον, ἐπισκοιῶ: Πολυδ.1,48,8 τὸ μὲν γὰρ προσκοτοῦν καὶ βλάπτει δυνάμεν.

προσκοφίζομαι μτν. ἀνασκοφίζομαι, ἐλαφρύνομαι: Ἀέρ.9,30.

προσκοφίς-εως [ή] ἡ προστριβή: Ἀριστολ.Μηχ. 852α,32, αὐτ.Πρ.940α,12 [ἀμφ].

προσκορῖνον [τό] ἐν δωρ. π. τοπικρονον βλλ.

προσκορῖνον προσετι κρατίνου, ἐνωχάλου, δυνωμῶν: Ἰππ. Ἀρθρ.58.

προσκορῖννυμι κ. μαν. κρεμῶ τὸ πρόσ τι ἡ ἀπό τινος: Γεωπ.10,5 ὄταν θήκας προσκορῖμωσι τοῖς στελέχεσι || κ. παθ. κρέμωμαι, ἐξαρτῶμαι: Ἀριστ.ἀπ.131 ὄπου τὰ μορμολυκεῖα προσκορῖννυται' ὄμ. κ. ἐν τῷ τ. προσκρέμωμαι: Ἰππ.Ἐπικ.8, Ἀριστολ.Μηχ.856α,23, Πολυδ.2,10,4 τὰ .. σκάφη προσκορῖννυμένων αὐτοῖς περί τούτ' ἐμβόλου τὴν ἐζευγμένον λέμβου.

προσκρίνω ἐπιδιόκωζω, προδιόκωζω τινί τι: Ἰώδ. Π1 Προσπ.4,διог.Α 1,74, Ἐπιρ. τὴν χώραν αὐτῷ προσκρίνειν κ. παθ. ἀφιερῶμαι, ἀπονέμωμαι, προσφέρωμαι: Φιλ.1,690 τῷ θεῷ προσκρίνεται, Πλάτ. προσκριβή τῆ πόλει, αὐτ. προσκριβέντων μοι τῶν ὑπαρχόντων 2] παθ. ἐν εἰδ. σημ. ἐνοῦμαι μετά τινος, ἀφορισμοῦμαι, ὄρος τῆς περί ὄμων φιλοσοφίας ἀντιθ. ἀποκρίνομαι: Ἀναξ.ογ.ἀπ. 14' ὄστω κ.: Γολ.8,271, Δαμάσκ. Ἀρχ.402 προσκρίνεσθαι τῷ σώματι 3] ρηματ. π. προσκρίσις.

προσκόριστις-εως [ή] μτν. ἀδελφῆσι διὰ προσθήκης ἐνώσεως, ἀφομοιώσεως: Ἐπικ.Ἐπιστ.2,38Υ, Δημήτρ.Αδκ.10,55,9 2] ἀφομοίωσις: Μηχ.Ἐφ.ἠθ. Νικ.52,14' 2] ἐμφθικασίς: Πλωσσ.

προσκόρισμα-ατος [τό] δωρ. τοῦ πρόσκορισμα.

προσκόριστις-εως [ή] μτν. κ. νεώτ. τὸ προσκορῖνον ἐπί τινος, ἐρεθισθαι εἰς βίαιαν ἐπιφήν, κροῖσιν: Πλούτ. ἠθ.696Α. 2] προσβαλή, διασπάρσασθαι τινος: ἀστ.Νικ.34 ἐκ τούτου προσ-

κροῖσεν ὁ Κικέρων αὐτῷ πρόσκορῖσιν εἰς ὀδὴν ἐφανῆς προσβαθῶσαν, αὐτ.ἠθ.138C.

πρόσκορισμα-ατος [τό] κ. μαν. τὸ κοβ' οὐ τις πρόσκορῖσι, ἐμπόδιον, κώλυμα: Ἀριστολ.ΖΜ 658α,7 οὐκ ἔχει δὲ πολλά τὰ πρόσκορῖσματα πρὸς τὴν ὄψιν [τὸ ὄμμα] 2] πλῆθις, κρούσις, χτύπημα: Ἰππιατρ.96' 3] ἠθική σύγκρουσις, διασπάρσεια: Δημ.1257 ἡ γὰρ ἐξ ἀρχῆς ἔχθρα καὶ τὰ πρόσκορῖσματα ἐκέλευον ἡμῖν συνεῖθε, Διον.Ἀλ.Ρωμ.10,31 πολιτικά πρόσκορῖσματα τοῖς δημόρχεισι πρὸς τοὺς ἐπάτους, Ἰώδ.Π1,126,3. **πρόσκορισμα** [τό] μτν. πρόσκορῖσις βλλ.1] κροῖσις ἐπί τινος: Πλούτ. Ἀρεσκ.Φιλ.3,3,12.

πρόσκορῖσις-εως [ή] νεώτ. π. ἀντικείμενον χρησιμεῖον ὡς ὄριον τῆς κινήσεως ἐτέρου ἀντικείμενον πρόσκορῖστος ἐπ' αὐτοῦ' εἰδ. τεμάριον σιδηρῶν κατὰ τὸ ὑπερέχον τοῦ ἐδάφους καὶ ἐφ' οὐ πρόσκορῖσται τὸ φύλλα βαρεῖας θύρας, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μετὰ δυναμείας κρούσεως αὐτῶν ἐπὶ τῶν ἐκατέρωθεν τοίχων 2] εἰδ. σιδηροβ. πρόσκορῖστος σιδηροδρομικῶν ἀχημάτων ἱσχυρὰ δοκοῖ στερεῖας ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐμπληγμέναι, φέρουσαι δὲ εἰς τὸ ὄψος τῶν ἀντιστήρων τῶν σιδηροδρομικῶν ἀχημάτων ἀντιστήρας μετ' ἐλατηρίων 3] ἐν τῇ οχυρωτικῇ, στρατηρ ἡ τετραγωνική δοκός τιθεμένη ἐμπροσθεν τῆς κλήσεως τοῦ πυροβόλου πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἐπὶ τοῦ προπετάσματος κρούσεως τῶν τροχῶν κατὰ τὴν μετ' ἐκείσιν πυροβόλῶσιν ἐναναφορῶν τοῦ πυροβόλου εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ θέσιου.

πρόσκορῖστικός-ή-όν μτν. προσβλητικός, διασπάρσειας πρόξενος, ἐθροποικός: Δαμάσκ. Ἰοιδ.285, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἀχ.316' || τὸ ὄδρ. ὡς ὄσα ἡ ἰδιότης τοῦ προσβλητικού: Τίδερ.Π1 τὸ πρόσκορῖστικὸν τῶν ἐπιτιμῆσεων.

πρόσκορῖον κ. νεώτ. κρούω, κτυπῶ, ἔρχομαι εἰς κροῖσιν, εἰς βίαιαν ἐπιφήν μετά τινος, προσκόπτω, χτυπῶ, πέφτω ἐπ' ἄνω: Πλάτ.Τίμ.43D, Ἐπικ. Ἐπιστ.2,38Υ, αὐτ.Φιλ.2,3, Ζηνῶδ.3,29, - τὸ αὐτοκίνητον πρόσκορῖστος ἐπὶ τὸ στήλυ, || προσκόβω, ἐμπλήτω εἰς διαχυρὴν περίσταν, πέφτω κτ' δυσκολίαι: Πλούτ.Σύλλ.ἢ μικρὰ πρόσκορῖστας περί Χαϊρώνιας, αὐτ.Λοκ.17' || κ. νεώτ. προσκορῖω εἰς τὴ ἐπίρσιον ἐναντιοῦμαι, συναντῶ ἐμπόδια: ἡ παραγωγὴ τοῦ πρόσκορῖσις εἰς ἀντιδράσεις 2] ἔρχομαι εἰς σύγκρουσιν ἠθικῆν, ψυχικὴν πρὸς τινος, ἀντιμάχομαι: Δημ.63 τὸ πρόσκορῖσιν καὶ φιλονικεῖν περί τούτων' κ. μτ. δοτ. προσ.: Πλούτ.Θεμ.20 ἐκ τούτων με σὺν μάλιστα τοῖς Λακεδαιμονίοις πρόσκορῖστος, αὐτ. Φάβ.26, Πάπ. || νεώτ. ἀντιβαῖω εἰς τὴ, ἀναφ. πρὸς ἀφρημ. κατασπίσται: ἡ ἐνέργεια τοῦ πρόσκορῖσις εἰς ρητὴν διάταξιν τοῦ κειμένου δικαιοῦ 3] ὄργιζομαι, ἀγανακτῶ κατὰ τινος, μτ. δοτ. προσ. ἢ Δημ.534 ὅτι τὴ πρόσκορῖσται καὶ ἔχθρος ὄνηρη, Δελ.1,99, Ἀριστολ.Πολιτ.1263α, 1β καὶ ἐκ μικρῶν πρόσκορῖστων ἀλλήλοισι' || κ. ἀπολ. καταλαμβάνομαι ὑπὸ ὄργιλης διαθέσεως: Πλάτ.Φαιδ.89B θεμὰ πρόσκορῖσται ἐπὶ τὰ δέντας, Ἀριστολ.ἠθ.Νικ.1166α,δ' || κ. ἀναφ. πρὸς ἀφρημ. κατασπίσται, εἰμαι ὄλιος ἀντιθετος, περιφρονητικός, ἐχθρικός δίκαιεμαι, ἀποκρούω τὴ: Πλούτ.Κάτ.Πρεσβ.23 ὄλιος φιλοσοφία πρόσκορῖστικός 4] ρηματ. π. πρόσκορῖμα, πρόσκορῖσις, πρόσκορῖστος, πρόσκορῖσμός, πρόσκορῖστίη, πρόσκορῖστικός.

πρόσκτησις-εως [ή] ἰσοκτινάμω μτν. κ. νεώτ. ἡ προσετι κτήσις, ἀδελφῆσι τῶν ὑπαρχόντων, τῆς περιουσίας: Ἀρτεμίδ.Δαλδ.3,61, - πρόσκτησις γειτονικῶ ἀγροῦ 2] κ. ἐν ἀναφ. πρὸς ἀφρημῶν: ἡ προσετι ἡ νεωστὶ κτήσις ἰδιότητος τινος: Ἰεροκλ.Πλ.Χρ.Ἐπ.11,442M π- τῆς ἀρετῆς,

πρόσκτητος -ον μτν. ὁ προσέτι ἢ μετέπειτα κτηθείς, γινόμενος κτήματινος, ἐπίκτητος: Ἡρωδιαν. [ιστ.] 5,5 πρόσκτητος σεμνυόμενος ἄρχῃ.

προσκήτιω μτν. κτιζῶ, ἰδρῶν πρὸς τοῦτοισ, προσέτι: Στράβ.6,3,5 πόλιν δέ . . φικῶν παντάπασαι μικράν, προσέτιετα δὲ αὐταῖς . . ἄλλην ἦν νέαν καλοῦσιν ὄμ. κ. μτ. δοτ. ἐκλουήσας τὸν παρκαίμενον τόπον: αὐτ.9,3,2 ἐκλουήσας δὲ τὰς Θήδας τῆ Καθμεία προσέτισαν· κ. παθ.: Ἰώσα. ΠΙ 5,4,3· κ. μτ. δοτ. τοῦ τόπου: αὐτ.3,3,7 τῷ ὄρει προστίξασθαι· 2) εἶδ. ἐν πάμ. προσέτι καθιέρω· κ. παθ.: τῶν προσκτιμένων αὐτοῦ ἁλλων ἡμερῶν δύο [τῶν ἐπιπροσθεῖτος καθιέρωθεῖσῶν πρὸς τήν τὴν ἑορτασίων ἡμερῶν].

προσκήτωμαι-όμεαι κ. νεώτ., μέλλ. προσκήτωμαι [Ἡρ.8,136], ἄορ. προσκτισάμην, παθ. ἄορ. προσκτιθήην, μτχ. παθ. παρακ. προσκτιγμένος, κτῶμαι, παρίζομαι, λαβδῶν προσέτι, ἐπίκτωμαι: Ἡρ.3,21 οὐκ ἐπὶ νόον τρέπουσι Αἰθιοπῶν πασι γῆν ἄλλην προσκτισάσθαι τῆ ζωῦτων, αὐτ.173 προσκτισαστο μεγάλην περιουσίαν· || κ. ἀναφορ. πρὸς ἀφρημένα: Θουκ.6,18 βραχὺ ἂν τι προσκτιόμενοι αὐτῇ [τῇ ἀρχῇ], Ξεν. Ἀν.5,6,15· κ. παθ. ἢ ἁ διὰ τῆς ἀσκήσεως προσκτιμένη δεξιότης· || ὄμ. κατακτῶ προσέτι, τίθημι τὴ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου: αὐτ.7,8 τὰ νυν . . καταγέσσαντο καὶ προσκτισάντο. ἔθνεα, Θουκ.4,95 ἐν δὲ μὴ μάχη λυθεῖτε προσκτισθε [ἐνν. χῶρον], Λυσι. 12,39· κ. παθ.: Θουκ.2,62 τὰ προσκτιγμένα . . ἔλασσουσθαί· || ὄμ. προσέτι κτῶμαι, λαβδῶν ἰδιότητα, χαρακτηρισμὸν τινα· εἶδ. ἄδεξιαι μομφῆ: Δημ.409 μὴ πρὸς τσοῦτοισ ἀίσχους καὶ ἐπιόρκιαν προσκτισθε· 2) κ. νεώτ. ἀναφορ. πρὸς πρόσωπα, κερδίω τὴν εὐνοίαν, παίρνω μὲ τὸ μέρος μου, προσηταιρίζομαι: Ἡρ.1,56 ἐφρόντιζε ἱστορεῶν τοὺς ἐν Ἑλλάθων δυνατωτάτους ὄντας προσκτισαστο φίλους· || ὄμ. κ. πειθῶ, παίρνω μὲ τὴ γνώμη μου, καταφέρνω: αὐτ.6,110 ταῦτα λέγων ὁ Μιλτιάδης προσκτάται τὸν Καλλιμαχον, αὐτ.8,136· κ. μτ. ἀσφαρ. πειθῶ τινά ὄπως: αὐτ.5,103 Κορίνθ τὴν παλλήνν προσκτισάντο σφίσι σύμμυζον εἶναι· 3) ρημ.π. πρόσκτησις, πρόσκτησις.

προσκυλινοῦμαι-όμεαι μτν. παθ. κυλινοῦμαι, κυλιόμαι πρὸς τινα: Κλέαρχ.73 ὅταν δ' ἰκανῶς αὐτῷ τὰ πρὸς τὴν ἀνάπαυσιν ἔχη, προσκυλινοῦται τῷ ὑπὸ γῆρῳ.

προσκυλιῶ μτν. κυλιῶ τὴ πρὸς τι: Ἀριστοτ. Σφ.202 καὶ τῆ δοκῷ προσθεῖς τὸν ἄλμον τὸν μέγαν ἀνύσας τὴ προσκυλίει γ', Κδ Ματθ.27,60 καὶ προσκυλιῶσας ἄλμον μέγαν τῆ θύρῃ τοῦ μνημείου, αὐτ.Μάρκ.15,46· 2) παθ. μτχ. κυλιόμαι, σέρονται, μτ. δοτ.: Ἄνωθ. εἶς Ἀριστ.ἩΝκ.436/7 προσκυλινοῦσθαι τὴν ἀφροδισίαν.

προσκύλλω μτν. προσηυμένως κωκοποιῶ· παθ. εἶδ. περὶ γυναικῶν, προσηυμένως διακορεύομαι: Βέττ.Βάλλ.120,6 προσκυλλόμενας συνέρχεσθαι· πρὸλ. Ἡφαιστ. Ἀστρ.1,1.

προσκυμάται μτν. κυματίζω ἐφορῶ, προσκορῶ κατὰ τινος: Φιλῶδοτ. Ἡρ.19,12 ἐπει δὲ πλησθον ἐγίνετο καὶ προσκυμάειν τῷ στρατηγέῳ.

πρόσκυνος [οἰ] ἔσφ. ἀνάγν. ἀντὶ πρόκυνος πληθ. τοῦ προκύνου βλλ. : Ἰνπλ.Ἐρ.1.

προσκύνημα-ατος [τό] Ἐπιγρ., πάμ., μον. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ προσκυνῶ βλλ., ἐκδήλωσις λατρευτικῆς σεβάσεως, ἰδίως τιμῆς, λατρείας πρὸς τὸ θεῖον: Ἑλλ.Ἐπιγρ.μ.1004,1010, Πάπ. τοῦ προσκυνῶσαι σοὶ ποῦτὴ καὶ κυρῶν Σαράπιδι, Χρον.Μον.121Ρ εἰς τὸν Χριστῶν τὸν τῶρον . . ἀναρῶμενοι ὑπαγαίνοντες . . διὰ τὸ προσκύνειν, -τὸ προσκύνειν τῶν ἁγίων εἰκότων· || εἶδ. νεώτ. ἢ πρὸ τῆς σφοδρῆς ἐπιφα-

νοῦς νεκροῦ παρελάσει τοῦ λαοῦ εἰς ἐκδήλωσιν τιμῆς: ἡ σφοδρὸ τοῦ Μητροπολίτου ἐξετέθη ἀπὸ χθῆς εἰς λαϊκὸν προσκύνειν, Ἐστ.Πον.11,59· 2) ἡ πρὸς προσκύνειν μετὰθεοῦ σου, τὸ ταξίδιον τοῦ προσκυνητοῦ: Ἐπιγρ., -ἐτοιμάζεται μέγα προσκύνημα εἰς τοὺς Ἁγίους Ἰούσους· 3) ὄμ. ὁ τόπος εἰς ὃν μεταβαίνουσι ὁ προσκυνῶν πρὸς ἀπόδοσιν θρησκευτικῆς λατρείας, ὁ ἄγιος τόπος: ἡ Μέκκα εἶναι τὸ προσκύνημα τῶν Μωαμεθανῶν· || νόος, ἰερὸν: Ζερβ. [ιστ.] 50 ἀπεφάσεν ὁ Γαδατῶν καὶ κτῆσεν ἕνα προσκύνημα· 4) ἡ ὑποταγὴ ὑποτέλοσας πρὸς τὸν κυρίαρχον, τὸν δεσπότην· εἶδ. ἐπὶ τουρκοκρατίας, ἡ ἰδίως ἐγγραφὸς δῆλωσις τὸν ραγιδῶν περὶ τῆς πιστῆς αὐτῶν ὑποταγῆς εἰς τὸν σουλτάνον: οἱ Σουλῶται δὲ ἰσχυρῶν εἰς προσκύνημα τῶν Τούρκων· 5) δημ. κτ. πληθ. τὰ προσκύνματα οἰ μετὰ σεβασμοῦ χαίρεισθαι, προσήρσεις τὰ προσκύνματα μου στὴ μητέρα σοε.

προσκυνησόμενος-ον μτν. ὁ δεῖος προσκυνήσεως, λατρείας: Ἰω.Χρυσ.5,877,41 προσκυνήσιμος ἡμέρα τοῦ Τιμίου Σταυροῦ [καθ' ἣν πρέπει νὰ προσκυνῶμεν τὸν Τιμιον Σταυρὸν].

προσκύνησος-εως [ἡ] κ. μον. κ. νεώτ., δημ. προσκύνση ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ προσκυνῶ βλλ., ἡ ἐκδήλωσις εὐλοθουῶς λατρείας, ἀνομιχῆ σεβασμοῦ, τιμῆς ἰδίως πρὸς τὸ θεῖον: Πλάτ.Νόμ.887Β θεοῖς . . ἀνατέλλοντός τε ἡλίου καὶ σελήνης . . προκυλίσεις ὄμκα καὶ προσκυνήσεις Ἀριστ.Ρητ.136,36 τὰ βαρβαρικά, οἷον προσκυνήσεις, καὶ ἐκτάσεις, Φιλῶδ.Ἐσφ.69· 2) ἐκδήλωσις πιστῆς ὑποταγῆς εἰς πρόσωπον: Πλάτ. Ἄλλε.54 ἀλλὰ τὴν γε προσκύνειν ἰσχυρῶς ἀνωσόμενος καὶ φιλοσοφῶς, Ἀρρ. Ἀν.4,11,8 τοῦ Ἑλλήνας τοὺς ἐλευθερωτάτους προαναγκάσεις εἰς τὴν προσκύνειν· 3) ὄμ. ἀπόδοσις τιμῆς εἰς τινα: Πάμ. ἡ ὀφειλομένη κατὰ χρέος προσκύνεισι τῷ θεῷ· || ὄμ. μετὰ τιμῆς χαίρεισθαι: Πάμ. προσκύνεισι καὶ ἀσπαρῶς τοῖς ἐπιστολίται, τὰ σέβη· || εἶδ. εὐλοθουῶς χαίρεισθαι, ἰδίως μετ' ὑποκλίσεως πρὸς ἡγεμόνα, κ. γεν. πρὸς ὄψηλὸν ἢ σεβαστὸν πρόσωπον: Μηνσι.3,4 Σινεῖ, καὶ τὴν κεφαλὴν ὑπέκλινον ὡς ἐν σχήματι προσκύνσεως, Κοσμάρ.δαν. ἐν Σδδ.3,45 καὶ καθῶς ἐβῆκαν, μετὰ τὴν προσκύνειν.

προσκυνητῆριον μτν., νεώτ. κ. δημ. βιβλίον περιέχον περιγραφὰς τῶν ἱερῶν προσκυνημάτων: Μονεῖ.Ρελεογρ.441, -προσκυνητῆριον τοῦ Ἁγίου Ὅρου· τοῦ Ἁγίου Ἰάφου· 2) ἐκκλησιαστικὸν ἀναλόγιον ἐφ' οὗ τοποθετεῖται ἅγια εἰκόνη ἢ ἱερὸν λείψανον πρὸς προσκύνειν: Βίζυν.Ἡ τὴν χερὸν τοῖο Ἁγία σ' ἐκκλησιαστικῶν προσκυνητῆρι· 3) εἶδ.ἐπιπλόν. ἐν ταῖς καθολικαῖς ἐκκλησιαστικαῖς ἐφ' οὗ γωνυπέτοδοσι κατὰ τὴν προσευχὴν· 4) τὸ μέρος ἐνθα τελεῖται ἡ προσκύνεισι συνηθέστ. προσκυνητῆριον βλλ.: Σολωμ.Λορδ.Μινδῶρ.51,1 εἰν ἱερὸ προσκυνητῆρι [νοῦ δὲ θέλει πατῆρ, Πορφύρ.Σκ.111,3 στὸ δάσος μέσα τὸ ἀγιο τοῦς θὰ βῆς προσκυνητῆριον.

προσκυνητῆρ-ηρος [ὁ] Ἐπιγρ. τόπος προσκυνήσεως, προσκυνητῆριον.

προσκυνητῆριον [τό] πάμ., μον. κ. νεώτ. τόπος προσκυνήσεως ἰδιαίτερον μέρος ἐνθα γίνονται προσευχαί: Πόν., Νικ.Βυζ.720C, 768Α.

προσκυνητής [ὁ] μτν., μον., νεώτ. κ. δημ., θηλ. προσκυνήτρια, δημ. -ήτρια, ὁ προσκυνῶν, ὁ ἀποδοῖδων εὐλοθουῶς λατρείαν: Κδ Ἰω.4,23 ἄλλ' ἔρχεται ὄμκα . . ὅτε οἱ ἀληθινοὶ προσκυνῶνται προσκυνῶσιν τῷ πατρὶ ἐν νεύματι καὶ ἀληθείᾳ, Πάμ. ἡδῶς καταδέχεται τὴν εἰσην τῶν προσκυνητῶν ὄμων, Προκ.Κημ.5,7· || συνεκδ. λάτρις: Παλομ.Περ.Χαιρ.95,4 σημερα τοῦ ἡλιου ὁ

κόσμος ὅλος εἶναι | προσκυνητής, ἐρωτευτής' 2) εἶδ. ὁ εἰς ἑρῶν προσκύνημα μεταβαίνει: Γρην.Σκ.Τερρ.57,2 γινά τ' ἐφορήσω παλιό τάμα | ξεκίνησα προσκυνητής.

προσκυνητός-όν μγν. κ. μων. ὁ ὠν, γινόμενος ἀντικείμενον προσκυνήσεως, εὐλαβεῶς λατρείας: Κόδ.Ίουστίν.1,5,201, Πάπ. 2) μιν. δημ. ἐν ἐπιστολαῖς, ἀνιστοραϊκῆ κττ. ἐν ἀρχῇ ἤ ἐν τέλει ὡς φιλοφρόνημα, ὁλον τ' ἀπολάσας, ὠφέλ. θεράπων.

προσκυνητός ἑπίρρ. μων. μετά προσκυνήσεως, λατρευτικά: Εὐστ.Πον.253,90.

προσκυνῶ-έω κ. μων. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. προσκύνωω | Ἰνπ.ἄν.32, Πλάτ.Πολ.469Α, ὄρρ. προσκύνεσα | Ξεν.ΚΠ 5,3,18, δημ. προσκύνεσα, ποι. προσκύνωω | Ἀριστφ.Ἰνπ.640, προστ. προσκύνωω | Σοφ.Φιλ.776, Ἀριστφ.Ἰνπ.156, ἄναρρ. προσκύνωω | Σοφ.Φιλ.657, μγν. προσκύνωω | αὐτ.533, πορρ. προσκύνωω | ΠΔ Ἐξ.32,8, Ἐπιγρ.Αἰγύπτ., πορρ. ἄναρρ. ἐνεστ. προσκυνεῖσθαι | Εὐρ.Τρφ.1021, ὄρρ. προσκυνήθηεν | Ἀρρ.Ἀ.4,1,9, προσκύνωω εὐλαδῶς ἐνώπιόν τιος, προσφῶρα, ἀνοδιδῶ λατρίων, εὐλαθῆ σεβασμῶν, λατρεῖω, σέβω, τιμῶ ἄναρρ. πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ τὰς θείας δυνάμεις ἢ τὰς ἄλλας ἀπεκρίσεις αὐτῶν, μτ. αἰτ. ἢ μγν. | δοτ. : Ἡρ.2,121 τοὺς μὴ προσκυνήσεται τε καὶ εὐ ποιήσεται | τὸν ἀνδριάνται, Αἰσχ.Πέρσ.499 γαίαν ὀδρανόν τε προσκύνωω, Σοφ.Οὐκ.1654, Ἀριστφ.Ἰνπ.156 πρόσκυνωω . . τοὺς θεοὺς, ΠΔ Γεν.24,26 καὶ εὐδοκίᾶς ὁ ἀνθρώπος προσκυνήσεται Κυρίω, ΚΔ Ἰω.4,23 προσκυνήσεται τῷ πατρὶ ἐν νευμάτι καὶ ὀλιθέσθαι, Ἰωσ.ΑΙ 9,13,2 προσκυνῶν τῷ θεῷ, Μνηστ.3,8 Ὁδῆ προσέλαξε σοὶ ὁ ὕψιστος τὴν αὐτοῦ εἰκόνα προσκυνήσασθαι

|| πορρ. μ. φρ. οἱ προσκυνόντες τὴν Ἀδράστειαν οἱ εὐχόμενοι τὴν ἀποτροπὴν τῆς ἀρχῆς τῆς Νεμεσῆος |σχολ. «θεῶ γὰρ ἢν ἢ Ἀδράστεια τοὺς ὑπερφάνους τιμωροῦσιν» | Αἰσχ.Πο.936, Πλάτ.Πολ.451Α' || ἄναρρ. πρὸς ἱερῶν τόπων, προσφῶρα σεβασμῶ ἐκδηλωσιν διὰ προσκυνήσεως : Σοφ.Ἡλ.1374 πατρώα προσκύνωω ἔδῃ, αὐτ.Φιλ.1408, Ἀριστφ.Ἰνπ.156 ἔπειτα τὴν γῆν πρόσκυνωω, Πλάτ.Πολ.469Α ὡς δαίμων . . θεραπεύομεν καὶ καὶ προσκυνήσομεν αὐτῶν τὰς θήκας, Δημ.442, Ἐρωτόκρ.1,188 εἰς παλιὰ βασιλιῶ τὰ μῦθα ὄντε στραφῶσι, | πρέπει νὰ τὰ δοξάζουσι καὶ νὰ τὰ προσκυνήσῃσι' || ὄρρ. μων. μεταβαίνει εἰς ἱερῶν τόπων διὰ προσκύνησιν : Χρον.Μορ.8Ρ νὰ προσκυνήσῃ λέγουσι τοὺς εἰς τὰ ἅγια μοναστήρια' 2) πορρ. πηπτα, προσκύνωω ἐνώπιον ὕψιστου, γεν. σεβαστοῦ προσώπου εἰς ἐκδήλωσιν τιμῆς, χαριεῖως μεθ' ὑποκλίσεως, μτ. αἰτ. : Ἡρ.3,86 οἱ δὲ καταθρόνους ἀπὸ τῶν Ἰππῶν προσκύνοντες τὸν Δαρείον, αὐτ.1,134, αὐτ.8,188, Εὐρ.Ὀρ.1507 προσκυνῶ σ' ἀναξ, προσήτων, Ξεν.ΚΠ 5,3,18 ὁ εὐνοῦχος . . ἐξέλεθε πρὸς τὸν Κύρον, καὶ τῷ νόμῳ προσκυνήσας εἶπε, αὐτ.Ἀν.3,2,13, Δημ.549, Πλούτ.Θερ.27 τὴν θυσίαν καὶ προσκυνεῖν, ΚΔ Ματθ.2,2 καὶ ἔλθωμεν προσκυνῆσαι αὐτῷ ἰπὼ βασιλεῖ, Διηγ.Ἀχιλλ.246 ὅλοι τὸν προσκυνήσαντες' 3) ἀσπύζουσι μετὰ σεβασμῶν, φιλῶ εὐλαδικῶ : Πάπ. σοῦ προσκυνήσω τὴν χεῖρα, αὐτ. τὴν γλυκυτάτην σοῦ ὄφιν προσκυνήσῃσι, αὐτ. ἑως ὅτι προσκυνήσωμεν τοὺς πόδας ὀφίων' || κ. νεώτ. κ. δημ. ἄναρρ. πρὸς ἄρα λείψανον ἢ εἰκόνα : ἠγες νὰ προσκυνῆσῃ τὸν Ἀη Γεράσιμ' κ. ἀπολ. ἢ ἡσυν βιστικῶς, προσκύνεσαι καὶ ἔπιγα' 4) χαριεῖως εὐσεβήσας : Πάπ. ἔλθω πρὸς ἅμα τὴν ὕμην προσκυνήσω διὰ πολλοῦ χρόνου, Πρόδρ.1,181 ἐπέθηκεν σὸ ἀπὸ τῆς καὶ προσκυνήσῃσθαι, φρ. σὰς προσκύνωω, -προσκυνῶω, ἀρετικῶ' 5) μετὰ σεβασμῶ λομβάνω, δέχομαι : Πάπ.

προσκυνήσῃσθαι σου τὰ γράμματ' κ. παθ. : Ἐπιγρ. τὴν θεῖαν ἀντιγραφὴν ὑπὸ πάντων προσκυνουμένην' 6) μων. κ. δημ. ὑποτάσσομαι εἰς κυρίαρχον, δηλῶ ὑποτέλειον, ὑποταγῆν : Λιβ.Ροδ.2935 καὶ νὰ πρὸς προσκυνήσομαι ἀρχοντας τῆς Αἰγύπτου, Κοισδρ.Δοπ.Ἰν Σάβ.3,4 καὶ ὅλοι οἱ πασάδες τῆς Ἀνατολῆς τὸν ἐπροσκύνωσαν, δ.τρογ. ἴσο εἰν' ὁ Δίκιος Κωνσταντὸς πασὰ δὲν προσκυνῆσαι κ. ἀπολ. : Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.13,6 τὸ Σούλι καὶ ἄν προσκύνεσαι, κ' ἄν τοῦρκαὶ καὶ ἱεράσ' || κ. ἄναρρ. πρὸς καταστάσεις : Κάλδ.Εἰς τὸν Πρόδρην 2,4 ἐπροσκύνεσαι | βάρδωρον νόμον' 7) ρημτ.π. προσκύνημα, προσκυνήσιμος, προσκυνήσιος, προσκυνητῆριον, προσκυνητῆρ, προσκυνητήριον, προσκυνητής, προσκυνητῆρ ἑπίρρ. -ῶς.

προσκύπτω κ. μων. κύπτω, κλίνω πρὸς τινα, πρὸς ποῦ, γέρνω, σκύβω, ἀπολ. : Ἀριστφ.Σφ.608 καὶ πρῶτα μὲν ἠ θυγάτηρ με . . προσκύνεσθαι εὐλήσο, Πλάτ.Πολ.449Β καὶ προτεῖται ἑαυτὸν ἐλεῖω ἄτα προσκυνεῖσθαι' ὄρρ. προσκυνεῖται πρὸς τινα : Ἀθῆν.5,181Ρ' || κ. μτ. δοτ. : αὐτ.Εὐθ.275Ε καὶ ἐν τούτῳ . . προσκύνεσθαι μοι σμικρὸν πρὸς τὸ οὗς ἰγέρωντας σ' ἀπὸ μοῦ! ὄρρ. : Λογίγν.Ρητ.180Η προσκύνεσθαι τῇ γῆ' 2) εἶδ. κύπτω πρὸς τὰ ἔξω, γέρνω ἀπὸ τὸ παρῶθρον ἢ ἀπὸ τὸν ἐξῶσθη : Λιβ.Ροδ.1026 καὶ ἀπέκει ὀπου ἦτον ὁ κοίτων τῆς κήρης τῆς Ροδῆνης ἔδλεσα ὅτι ἐπροσκυνεῖται πεδούλης ὀρωμαίνεσαι.

προσκύρῃσι-εσ(τ)ῆ | ἐπίτευξις : Ἰνπ.Παραγγ.10 προσκύρῃσι ἀέσιος.

προσκύριον [τὰ] νεώτ. ἑκκλ. ἄνομοσι περιληπτικῇ δεκαέντε ἐκ τῶν φοβμῶν τοῦ Δαυιδ', |119-133), λεχθέντων αὐτῶ ἐκ τῆς συκῆς ἐν αὐτοῖς ἐπαυλάφῃσαι τῆς φράσεως «Πρὸς Κύριον», δ. φῶδ' τῶν ἀναδοξῶν.

προσκυρῶ-έω κ. -κύρω, παρρτ. προσκύνωω, μέλλ. προσκύνωω, ὄρρ. προσέκυνωω, προσκυνώωμαι, φθῶν, ἔρχομαι πρὸς τινα, πρὸς ποῦ, προσεγγίζω, πίνω σέ . . , μτ. δοτ. τοῦ τόπου : Ἡσαῖο.Ο 198 προσκύνεσαι Κυθήροις' 2) συνάπτοιμα, συνδέομαι : Ἡρόδ.Ἰστρ.π.Ὀρει.10,5,10, Ἐπιγρ. ἔλος παυρικόν δ' προσκυνεῖ τῇ λεγομένην βαδίει' || συνωρεῖω : Πάπ. οἱ προσκύνοντες τόποι' 3) συναντῶ τινα : Ἐμπ.2,5' || προσκύνωω, πέφτω ἐπῶνω, μτ. δοτ. : Θέων.1361 ναῦς πέτρη προσκύνωω' 4) κ. μτ. αἰτ. τοῦ πρῶμ. συμβαίνει μοί τι, ὕψισταμαι, δοκιμάζω : Σοφ.ΟΤ 1299 ὡ δεινότατον πάντων ὄσ' ἐγὼ προσκύνωω ἦδῃ' 5) κ. ἐπί πράγμ, κατέχω, καταλαμβάνω : Αἰσχ.Χο.13 ὄροισι πῆμα προσκυνεῖ' 6) ἀνήλω : Διόδ.Σ 16,42, Πλούτ.Ἀρι.21 καὶ νήσους, ὄσαι προσκυνεῖσθαι Ἀσίᾳ, Ἐπιγρ.Αἰγύπτ. τὰ προσκύνοντα τῷ ἱερῷ.

προσκυρῶ-όν μγν, μων. κ. νεώτ. ἐπικύρω, βεβαιῶ προσεῖ : Ἡσ. Γλωσσ' κ. παθ. : Ἀπολλ. Δύσκ.Συντ.114,17 ἰδῶδρ. προσκυρῶσθαι' 2) ὄρρ. παθ. περιβόλλωμαι διὰ κύρωσις : Πάπ. τὴν προσκυρῶσθαισιν σοι παρ' ἑμοῦ δεσποτεῖαν' 3) νεώτ. νομ. ἐπί δικαστικῆς ἀρχῆς, διδῶ τὴν κυριότητα πράγματις τιος εἰς τὴν, ἀφαιρῶν αὐτὸ ἀνογκαστικῶς ἀπὸ τῶν ἄλλω' πρβλ. προσκυρῶσθαι' 4) ρημτ.π. προσκυρῶσθαι, προσκυρωτικός' 5) προσκυρῶσθαι-εσ(τ)ῆ | γλωσσ. μων. κ. νεώτ. ἐπικύρωσις, ἐπιβεβαιώσις : Γλωσσ' 2) μων. κ. νεώτ. νομ. ἢ ἀπὸ τῆς πολιτείας διὰ τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς ἀπονομῆ κυριότητος : Βασιλικῶ 421.

προσκυρωτικός-ῆ-όν μων. κ. νεώτ. ὁ χρηστῶ μῶων εἰς προσκυρωσῶν βλ.λ., ἐπιβεβαιώσις : Φελλῶ, ἐν Σάβ.5,211 προσκυρωτικός πηττάκιον.

προσκυρῶσαι ἄναρρ. φωρ. α' τοῦ π. προσκύνωω. **προσκυμάζω** μγν. εἰσέρωω ποῦ κωμῶδων, μῆαινο τραγουδῶντας : Φιλῶστρ.Ἀπολλ.4,6.

πρόσκεινος-ον ὁ πρὸς τὴ κύπη, ἐρέτης, κωπλάτης; Θουκ.1,10 τοξότας γὰρ πάντα πεπολιέ-
με τους πρόσκεινος, Λουκ.Κατάβλ.19.

προσαγγάνω κινῶ ἀγωγὴν κατὰ τινος ἔγκλω, καταγορεύω τινά: Δημ.884 τοῦ αἰτοῦ τοῦ ἡμετέρου ἀμφοδότησας ἤμιν δίκην προσαίληξαν, Πλούτ. Περ.36 ἐκείνου δ' ὑπερτον ἀπαιτούντος ὁ μὲν Περικλῆς καὶ δίκην αὐτῶν προσέλαχε.

προσάξωμαι μτγν. ἀποδ. ὄντι προσάξωμαι βλλ.: Πουπ.Τραγ.1,3.

προσάξωμαι ἀποδ. λαμβάω, ἔχωμαι τινος: Εὐρ.Ἐκ.64 γερασιὰς χειρὸς προσάξωμαι.

προσάξκιον [τὸ] μτγν. λακκίσκος ὑπερχειλῶν μτφ. περὶ τῶν φερῶν: Γαλ.19,362.

προσάλημα-ατος [τὸ] προσάληα βλλ.: Ἀν. Βουσα.4,447.

προσαλιὰ [ἡ] γλῶσσα, μον. κ. νεώτ. προση-
γορία, προσφώνησις, προσαγόρευσις: Πλάω.,
Ἐιστ.Πον.325,32, ὁ δῆμορος προσεφώνησε τὸν
ἄνακτα δι' ἐμπνευσμένης προσαλιὰς.

προσαλιώ-έω οὐκὴ πρὸς τινά, μετὰ τινος μτ.
δοτ.: Ἀντιφάν.218,3, Ἡνίοχ.4,3, Θεόδωρ.Καρ.7,5
τοσαῦτα καὶ προσάλει τοῖς παιδοστράβιας καὶ
διδασκάλιοις, Λουκ.Νηρ.7, ΚΔ Πράξ.13,43 προσ-
αλιούεντες αὐτοῖς ἐπειθὲν αὐτοῖς, Πλάτ. αὐτ. κ.:
Πλούτ.Ἡθ.602B προσάλεην ἐαυτῶ τὰ Πινδαρι-
κά' 2] ρημ.ατ. προσάλημα, προσαλιὰ.

προσαλάω κ. μον. κ. νεώτ., μέλλ. προσλήφο-
μαι [Ξεν. Ἀν.7,3,13], ὄφρ. προσέλαβον [αὐτ. Ἀποκ.ν.
3,14], παρακ. προσέληγα [αὐτ. Ἀν.7,6,32]. ἰων.
προσαλεθῆκα [Εὐδοκ.Μονῶδ.51], λαμβάω προσέτι,
ἐπὶ πλέον, παίρω ἀκόμη: Ξεν. Ἀν.7,3,13 ἐπὶ [δὲ] μί-
σηδὸν προσλήφοντο, εὐρημα ἐδόκει [ἐνν. αὐτοῖς]
εἶναι, αὐτ. Ἀποκ.ν.3,14, Δημ.386 ἐπὶ ταῦτοις αὐ-
τοῖς δωρεάντος προσάλεον φαίνεται' || κ. μέσ.
εἶδ. κτώμαι ἐπὶ πλέον, λαμβάω ὀπὸ τὴν κυριότη-
τά μου προσέτι, ἄνοφ. πρὸς τμήμα γῆς: Πλάτ.
προσαλέωμενος τῆ ἑαυτοῦ οἰκίᾳ φιλαίας τόπουσ'
κ. νεώτ. ἐν ἄνοφ. πρὸς ἰδιότητάς ἡ καταστά-
σεις: Αἰσχ.Πρ.321 οὐδ' εἰλικες κακοὶς πρὸς τοῖς
παραοῖσι δ' ἄλλα προσάλασθαι θέλει, Εὐρ.ΙΑ 1145,
Θουκ.5,111, Ξεν. Ἀν.7,6,32 καὶ πρὸς ἐκείνοισ' νῦν
ἄλληλιν εὐκλειαν προσελήφατε, αὐτ. Συμπ.4,8,
Πλάτ. Θεαιτ.207D, Δημ.1413 ὄλλως γὰρ ἀπασα φύ-
σις βελτίων γίνεται παιδείαν προσαλέουσα τὴν
προήκουσαν, - ἡ πόλις προσέλαβεν ὄψιν ναυη-
γυρικήν' 2] εἶδ. λαμβάω, προκτώμαι γνῶσις
ἐκρονθάνω: Σοφ.ἀν.779 προσάμβνεν δὲ δαί
καθ' ἡμέραν αἶψι, ἕως ἂν ἐξῆ μανθάνειν βελτι-
ονα, [Ισοκρ.1,18 ἂ δὲ μὴ μεμάθηκα προσαμβνα-
ναι ταῖς ἐπιστήμασι' κ. παθ.: Πλούτ.Ἡθ.77C δὲ
γὰρ πλέον ἐστί τὸ προσελημμένον ἐκ φιλοσο-
φίας' || νεώτ. ἐν τῇ ψυχολογίᾳ: προσελημ-
νοῦσαι παραστάσεις αἰ συγγενεὶς πρὸς τινά νέαν
ἐρχομένην παραστάσει καὶ βοηθοῦσαι εἰς τὴν ἀ-
φομοίωσιν αὐτῆς. 3] κ. νεώτ. ἐπὶ πρσ. μτ.αφ.
τοῦ πρσ. λαμβάω μετ' ἑαυτοῦ δὲ βοηθῶν, ἔ-
ταιρουν, συνεργητῆν: Αἰσχ.Πρ.217 προσάλοῦντα
μέγιστα ἐκόνθ' ἐκόντι Ζηνὶ συμπαραστατεῖν, Σοφ.
OK 378 προσλαμβάνει . . . ξυνασιπαστὰς φίλους
Ξεν.Κπ1,4,16 ὄπως ἐν ἀσφαλῶς θηρώσ. Ἰνπῆας
τὸ προσέλαβε πολλοὺς καὶ πλεῖστατος, - προ-
ελάβε νέον γραμματέα' κ. παθ.: Πλάτ. προση-
φέντες εἰς τὴν κατοικίαν, προσελέθησθε βο-
ηθός' || κ. μέσ.: Πλούτ.Πελων.27 μισθοφόρους
τινάς αὐτῶν προσελάβομενος' || εἶδ. ὅμ. μέσ.
ἐν φρ. λαμβάω τινά ὁ συνεταιρῶν: Πλάτ. μισθό-
ντας ἡμίνας προσελέθετο κωνίων τῆς αὐτῆς ἡ-
μνης' 4] εἰδικῶτ. προσεταιρίζομαι, παίρω με-
τὰ τὸ μέρος μου: Ξεν.Ἐν.4,1, Δημ.194 ὄπως κατα-
λίωσαι τὸν δῆμον, προσελάβομενος τινά τῶν πα-
λιτῶν, Ἀριστ. Πολιτ.312b,17 καὶ προσελαβῶν τὸν

δῆμον, ἐκείνον ἐκβαλὼν διεφθάρη' || κ. μέσ.:
Πολύβ.1,37,5 σπουδαζόντες τινος τῶν ἐν παρῶ-
ντων πόλεσι, προσελαβέσθαι' 5] ἐν τῇ Λογικῇ,
παραδέχομαι προσέτι: Ἀριστ.Λ' Ὑποθ.78a,14 προ-
σλαμβάνειν θροῦς κ. παθ.: αὐτ. Αἴτρ.58b,27' || εἶδ.
δέχομαι, λαμβάω τὴν ἑλπίσαντα πρότασιν τοῦ
συλλογισμοῦ: Στωϊκ.ἀν.2,85, Μουσῶν.ἀν.1,2H,
Πρόκλ.Πορμ.855b' πρὸβλ.πρόσληψις' δὲ λαμβάω
ἐκ τινος ὄλλου: Εὐδοκ. Ἀστρων.1,15 ἡ σελήνη φέ-
γος ἴδιον οὐκ ἔχει, ἀλλ' ὀπὸ τοῦ ἡλίου προ-
σλαμβάω, Ἡνίοχ.3,2 Ἐσοτικ. καὶ τὸ ἡμέτερον
φύραμα ἐκ σοῦ προσελαβόμενος' || εἶδ. δασι-
ζομαι: Μέν. Ἡρ.32 προσλαμβάνειν τι κερμάτιον'

7] δράττομαι τινος, κρατῶ, πίνω: Σοφ.Τρ.1024
ὦ παῖ, ποῦ ποτ' εἶ; τῶδε με τῶδε με πρόσλαβε
κουφίσας' || κ. μέσ.: Ἀριστ. Ἀχ.1215 λάβε-
σθε τὸ σκέλοσ' παπατ, πρόσλαβεσθ', ὦ φίλοι,
αὐτ. Λυσ.202' || κ. ἄνοφ. πρὸς ἀφηρημένην, ἐρ-
χο-εἰ ἐπισηφίν, δέχομαι τὴν ἐπίδοσιν: Πλάτ.
Πολ.566B ὄπως οὐκ ἀνανοῦσθε μικρὰς ῥηθῆς
ἔξωθεν δεῖται προσελαβῶναι πρὸς τὸ κἀμῖνον'
8] στερεῶ, σφιγγῶ: Ἰνπ. Ἀρῶρ.78, Ἀριστ.ΖΜ
670a,14 τούτων γὰρ τῶν σπλάγγων ἡ φύσις, ὅσον
ἡλιος πρὸς τὸ σῶμα προσλαμβάνουσαι αὐτὴν . . .
Θεόδωρ.Αἰ.4,2,2 καταδὲν καὶ προσλαμβάνειν ἰδ-
γὰ' || κ. παθ. συγκρατοῦμαι διὰ τινος ἀπὸ
τινος: Ἀριστ.ΖΜ 654b,27 περὶ δὲ τὰ ὄσθα αἰ
σάρκες περιπεφύκασαι, προσελημμένοι λαπτοὶς
καὶ ἰνδοῖσι διαμοῖσι; πρὸβλ.αὐτ.ΖΙ 497a,22' || εἶδ.
παθ. εἶμαι κεκαλυμμένος ὑπὸ . . : Ροῦφ. Ἀναστ.32
9] ἐπιλαμβάνομαι πράξεις τινος καὶ ἐγώ' δὲ.
εἶμαι, γίνομαι ἐπικηρούς, βοηθῶ, συνεργῶ: Ξεν.
Ἀν.2,3,11, αὐτ.2,3,12 ἐπὶ δὲ Κλέαρχον ἐώρων
σπουδάζοντα, προσελάβομαι καὶ αἱ πρεσβύτοι,
Πλάτ. Νόμ.897D διὸ δὲ καὶ ἐμὲ τῆς ἀποκρι-
σεως ὄντιν δίκαιον τὰ νῦν προσελαβόμενιν ἰσά με
βοηθήσεται εἰς τὴν εὐρεσίαν τῆς ἀπαντήσεωσ'
|| κ. παθ. λαμβάω βοηθεῖν, ἐπικουρῶν ὀπὸ τι-
νος: Βέττ.Βολ.5816' 10] ρημ.ατ. π. προσλήμμα,
προσηλημτικός, πρόσληψις.

προσαλέω λάμνω, ἐκπέμνω λάμψην πρὸς τι,
ἐπὶ τινά: Πλάτ. Πολ.δ17A τὸν δὲ τοῦ ὀρθοῦ ἰέν.
οφειδύλλου τὸ χρῶμα ἀπὸ τοῦ ἔδδομου ἔχειν
προσαλέμοντος' || κ. παθ. δέχομαι φῶς, φω-
τίζομαι, αἰγάξομαι: Πλούτ. Ἡθ.689C τοῦς πλάνη-
τας ὀπὸ τοῦ ἡλίου προσάλεμθεσθαι.

προσαλέω-εως [ἡ] μτγν. τὸ ἐκπέμπει λάμψην,
φῶς πρὸς τι, πρὸς ποῦ: Ἐπικ. Ἐπιστ.2,51ῦ.

προσάλεω κ. μον. λέγω ἐπιπροσθεῶτα, προσ-
θέτω εἰς τὴν ἡδὴ ὄν' ἐσοῦ λέχθηνα: Λουκ. Ψευ-
δοκ.31 τὰ μὲν ἄλλα ἐκὼν ἀφήρισαι, ἐκείνο δὲ
μόνον προσάλεω' 2] ἀνακίωσι, γινωστούμεν
πρὸς τινά: Πρὸδ.2,376 καὶ ταῦτα μὲν, ὡς ἔχου-
σιν, ὁ θεοῦ λόγος σου προσάλεω' 3] προσφώνω,
χαιρετίζω διὰ προσφώνησεως: Πλάτ. προσεπείν
τὴν ἀναμίλλητον σου θεοεπίστην' 4] μέσ. δαρ.
α' προσελέσθην, δωρ. ποστ- ἀπευθινοῦμαι πρὸς
τινά, ἀποπέμνω τὸν λόγον, προσαγορεύω τινά:
Θεοκρ.1,92 τὸς δ' οὐδὲν ποτελέσθαι ὁ Βουκόλλος,
Ἄπολλ.Ρ.4,833' || ὅτω κ. προσελέγομαι θυμῷ
διανοοῦμαι κατ' ἐμαυτὸν, λέω, βιάω με τὸ νό-
μου: Ἡσίοδ. Ἐργ.499 πολλὰ δ' ἀεργῶς ἄνηρ . .
κακὰ προσελέξατο θυμῷ [Μοσχῶν.1, τοῦτεστίν
ἐνεθέσθην ἐν τῇ ἐσοτοῦ ψυχῇ, ἦρον καθ' ἐαυτόν]:
5] ὁ ἐν Ὄδ.Μ.34 ἀπαντῶν τ. προσελέξατο ἐσφ.
ἀποδιδοῖται τῷ ρ. τούτῳ ὄντι τῷ προσελέγομαι.

προσάλει εἶμαι ἑλλησις, λειψός, ὅθ. τὸ προσ-
λέπειν ἢ ἑλεψέαι: Ἀριστ. Πολιτ.1,337a,2 πᾶσα γὰρ
τέχνη καὶ παιδεία τὸ προσελεπῶν βολέται τῆς
φύσεως ἀναπληροῦν' || ὅμ. ὁ προσελέψας ὁ
ὑποελεπόμενος: Ἐνιρρ.Λοοδ. τὰ προσελέφοντα
τοῦ ἔργου τὰ ὑποελεπόμενα μέρη τοῦ ἔργου τὰ

δεόμενα .συμληρώσεως όπως τούτο τελειωθεί· 2) μτθ. όφηνα έπόνω, έπί τινας, καταλείπω·Θεόδωρ. Φ1 4,11,6 τή μεσογονάτω τή πρός τους θλαστούς γόνου προσλείπειν· 3) όφηνα άτελής, άσυμληρωτον καταλείπω· Έπιγρ.Λεοδοθείας έάν δέ που παρά τή έργον συφέρη τμή πρός τήν γεγραμμένον προσλείπει ή συκελεύει.

προσλειτουργώ έμ μτγν. όμοιο μετά τήν προσλειτουργώ, ύπηρετώ, μτ. δοτ.: Ίω.Λυδ.Ρωμ.38.

προσλειώ -ώ μτγν. λιστριβώ: Γαλλ.13,406.

προσλειπτόν καθιστά τή περιούσιότερον λεπιτόν: Γλωσσ.: || παθ. άποσπυοίται, γίνονται λεπτότερον, πιό άδύνατος: Ίνν.Μοχλ.5.

προσλειψώσ βλέπω πρός τινά, πρός που, προσβλέπω: παρατηρώ, μτ. αйт.: Σοφ.Α1.546 ταρθέσει γάρ σφ νεσφαγή τούτονε προσλειψώσαν φόνον, αút.1044, κ. όπολ.: αút.Φιλ.1068.

προσλέκομαι έπ. μ. κατά β' άδφ. προσλέκτο, κατακλίνομαι πλησιον τινός, πέφτω, πλαγίως κοντά: "Όδ.Μ.34 ή 8: έμέ χειρός έλαούσα φίλων άπονόσσειν έταίρων εσίε τέ και προσλέκτο με κάθισε και πλόγασε κοντά μου).

πρόσλημμα-ατος [τό] μτγν. τή έπόνω φόρεμα, τή έξωτερικόν ένδυμα: Έπιγρ.Σόμου πρόσλημμα τήν θεού παραλογής άμφιβίσσανον· 2) έν είδ. έκκλ. σμγ. τή προσέτι ληφθέν, ή άνθρωπίνη φύσις ή υπό τού Υιού και Λόγου τού θεού διά τήν σαρκώσεως ληφθείσα πρός τή θεότητα: Γρηγ.Ναζ.2,547b.

πρόσληπτικός-ή -όν μτγν. ό προσλαμβάνων, ό προσέτι ληρδάνων· είδ. έκκλ. πρδλ. πρόσλημμα 2): Έπιφάν.1,966B· 2) ό άνήκων ή άναερόρουμενος είς τήν πρόσληψη θλλ.2), ό τής έλάσσονος προτάσεως: Άπολλ.Δύσκ.Συνδ.250,9f.

πρόσληψ-εως [ή] κ. νεώτ. ή προσέτι, ή έπί πλέον λήψις τινος: Πλάτ.Θεαιτ.210Α λόγου γάρ πρόσληψις τούτ' άν είη κατ' έκείνον, Άριστειδ. Τρ.1,473, αút.534S, Έρμαγ.Ίδ.111, || κ. είδ. γραμμ.: Άπολλ.Δύσκ.Συν.170,3 πρόσληψις τού άθροου, αút. Άντιμ.87,13 πρόσληψις τού ρ· 2) ή πρόσκτησις, ή έπί πλέον άπόκτησις: Ίώα.Α1,17,12 δυνάμεις πρόσληψις, αút.18,9,6, Άντιμ.περι Τρόων 23 πρόσληψις μελιζωνος τιμής· 3) είδ. νεώτ. ή λήψις προσώπου είς τινά ύπηρεσίαν, έργασίαν, διορισμόν: ή τράπεζα θά ένεργήσθ διαγωνισμόν διά τήν πρόσληψιν δέκα δοκίμων ύπαλλήλων, ό καθηγητής έζήτησε τήν πρόσληψιν και νέου βοηθού· 4) είδ. έν τή λογ. ό διά τήν λήψεως έτέρως προτάσεως σηματοπισμό συλλογισμού: "Αριστλ.ΑΠρ.589b,9 ίόμφμ., Θεόδωρ.Άλέξ.Άφρ.Α Πρ.37b,14 κατά πρόσληψιν, Φιλόν.Έγ.Υπομνήεις "Αριστλ.ΑΠρ.416,24, Άφιν.Ρητ.288E ένδύμημα γίνεσται . . κατά πρόσληψιν· || όδ. κ. ή έλάσσονος προτάσις έν τώ συλλογισμό: Κρίν.Στωϊκ.3,269, Πλάτ.Ήθ.387C, Άπολλ.Δύσκ.Συνδ.250,2), Σέξτ. Έμπ.Πυρρ.2, 9, Διογ.Α 7,82· 5) νεώτ. φυσιολ., ή υπό τών έν τή συνειδήσει προηπαργουσών παραστάσεων προσκεικώσις νέας ή ό Κάντινος διακρίνει μεταξύ έμπερικής και άμπερτατικής προσλήψεως, -αι ύποδοποθούσαι τήν πρόσληψιν παραστάσεις κούδονται προσλαμβάνουσαι.

προσλημνίζομαι σχολ. παθ. καταπλην είς λήμενα, προσορμίζομαι: Σχολ.Αλοχ.Πέρα.70.

προσληπνίω μτγν. λήσιων, παύμων προσέτι, καθιστώ τή λιπαρότερον: Διον.Άλ.Ρωμ.5,13 τού ποταμού προσληπνίζοντος αútή Ιλόν γενέσθαι.

προσληπρήσις-εως [ή] μτγν. κ. νεώτ. έπισημόν, έντασις (ήλος έν τω πράγματι: Άντιμ.Ά.Όρειδ. 6,10,14· 2) θερμή, άδιόλειπτος, έπίμωσος παράληψις, έκλήπρησις: Λοσκ.Πιστ.Διαδ.20 μηχανήματα δέ αύτοίσι κατά τού άκούοντος ή τε έπάτη . . και ή έπιτορία και προσληπρήσις.

προσληπαρώ-έω μτγν. κ. νεώτ. παραμένω που, διαμένω, μτ. δοτ.: Άφρ.Έπίκτ.3,24,23· 2) έπιμένω είς τινά, ένασχολοομαι περί τή έπιμόνων άδιόλειπτος, μτ.δοτ. τού πράγμ.: Πλούτ.Αλυ.23 τούς χρήμας, ώσπερ κηρίος μελίτται προσληπαρούσαι· || κ.μτ.29x, έπιμένω νά.: Άγασθ.π.Όρειδ.10,7, 25 προσληπαρείν νηχόμενον· || κ.άπολ. προθύμως άπασχολοομαι, διαθέτω έμυατόν: Δοσκ.Άποκ.16 ήκαν, έδούθησα, προσληπρήσασα, Ιασάμην, Ρούφ. π.Όρειδ.8,21,15· 3) φορτικώς έπιμένω είς τινά, άξίω, ένθερμώς ζητώ: Πλούτ.Πομπ.13 άκρι σφ προσληπαρούντων και καταδούτων ώσσοεν άναίρησειν εαυτόν, ει βιάζονται· κ.μτ. άπορφ. "Ιουλ.Λόγ.7,225Α προσληπαρών ταύτα πραχθήναι.

προσληπνύομαι μν. λήγιως, λαϊμόρως έπιθυμώ τή: Παχυρ.ΓΜιχ.Παλαιολ.328B.

προσλογέω πάπ. κ. Έπιγρ. έπί πλέον καταλογίζω, όδ. κ. προσθέτως άπατώ τή έκ τινος: Πάπ., Έπιγρ.Άμορμω: κ. παθ.: Πάπ.

προσλογίζομαι ύπολογίζω προσέτι, συνηολογίζω, λογαριάζω έπί πλέον: "Ηρ.2,16 τέταρτον γάρ δέ σφέας δει προσλογίζεσθαι Αλύπυτον τού Δέλου, αút.5,54· || είδ.περι χρηματικού ποσού, συναριθμώ, λογαριάζω άνόνη και . . Λυσ.19,44 και όδ προσλογίζομεθα όσα αούτός έν Κέρπρω έσχε . . [τάλαντα]· || κ. παθ. συνηολογίζομαι: Σκύλ.113, Πάπ. ή τιμή όδ προσλογισθήσεται· 2) λαμβάνω προσέτι ύπ' όψιν που, ύπολογίζω άκόρη: "Αριστλ.Ούρ.59s,4· 3) καταλογίζω, άποδίδω, προσδίδω: Πλούτ.Κάμ.28 και μή τώ πλέον δίδω προσλογίζεσθαι τού ατεχρόν· 4) παραδύλλω, παραθέτω είς έκτίμησιν, συγκρίνω: "Αριστειδ.1,450J τού έκτεπρών ήθος τή πρόστι προσλογίζεσθαι· 5) κρινω προσέτι, ύπολογίζομαι ότι: Πλάτ.Δημήτρ.38 έπί τούτοις προσλογίζομενον τών Έραιοστρατον . . ώς . .

προσλογισμός [ό] πάπ. ιδιοποίησις, σφετερισμός: Πάπ. τούς . . γεγονότας έν άδειήμασιν ή προσλογισμοίς.

πρόσλογο [τό] όδημ. κακολογία: Βλαστ.Συνμ.99.

πρόσλογοποιώ-έω μτγν. δηγισμωών προσέτι, προστιβην έν τή άφηγησι: Ίώα.Π1,19,3 ή φήμη προσλογοποιούσασ . . αεί τι χαλεπώτερον.

πρόσλοιδωρώ-έω μτγν. προσέτι, έπί πλέον λοιδορώ, όβριζώ: Διον.Κ 38,10· || όμ. ανημ.κμ.α.: Θεμιστ.Λόγ.23,289P, Ίώα.Α17,8,1· || όμ. ό παθ. άδφ. α' έν μέσ. σμγ.: αút.15,74.

πρόσλοισ-ον μτγν. ό ύπόλοισος, άπομένων: Εόδοξ.Τέχν.Άστρον.4, Έπιγρ. τής κοινώσεως τού πρόσλοισον· ή τή πρόσλοισα ή ύποστάθμην, τή κατακόθια: Πάπ.· 2) έν χρόν. σμγ. ό ύπολειπόμενος, ό μέλλων χρόνος: Έπιγρ.Έφέα.

προσλομνίζομαι μτγν. παρακμ. ή πληθ. προσλελύμνισται, έπί πλέον λυμνίζομαι, βλάπτω, φθείρω: Άριστειδ.Λόγ.25,43,9.

προσλυπνύω έμ μτγν. έτι μάλλον λυπώ, θλίβω, στενοχωρώ: Παχυρ.Γ'Ανδρόν.Παλαιολ.109D.

προσλυψώ-άω μτγν. λυσσάω, μανιώδώς έφορμώ, καταφέρωμαι κατά τινά, μτ. δοτ. τού προσ. ώς άντικειμ.: Ίώα.Α17,94.

πρόσλυκρος-ον άντί πρόμυκρος θλλ.· διγρ. κώδ. έν Ίνν.Έπιδ.6,7,2, αút.Άφ.235.

προσμανθέν μανθών τή προσέτι, έπί πλέον έκμανθέν: Αλοχ.Πρ.697 έπίσχεξ έστ' άν και τά λοιπά προσμάνθης, Τρογ.Άδέσπ.516Α, Άριστ. Θεομ.20 ών τόν δι' άδομαι γέ τούτ προσμάνθην· || κ.μτ. άπορφ. εκμανθών νά . . αút.Σφ.1208 άλλα δεικνι κατακλινείς προσμάνθανε ξυμποτικώς είναι και ξυμνοσιαστικώς ιδ. άνάγν. προμ., αút.Θεομ.24.

προσμαντεύομαι έσφ.άνόγν. άντί προμαντεύομαι θλλ.: Άριστειδ.2,277J.

προσαρτίζω (ή) δημ. πλατύφυλλον μικρά-
χροναν τής άνοιξεως. ά. προσαρτίζω, ζυμαρτίζω.
προσαρτίζωμαι σχόλ. έπικολούμαι προσέτι
ώς μάρτυρα : Σχόλ.Αισχ.Πρ.88.

προσαρτίζω-ον μτγ. άστρολ. ό έν όψει τι-
νός ών : Μαν.4,161.

προσαρτίζω-έω κ. μσν. κ. νεώτ. μαρτυρώ
τι προσέτι : 'Ισαϊ.6,45 προσαρτυρεύω τούτους
είναι κήρυκούς' || βεβαιώ διά προσθετών
μαρτύρων : Δημ.1105 εϊ μέν τούτων μή προσαρ-
τύρουν τή προκλήσει τή διαθήκη ούτοι, Πόπ.
προσαρτυρήσαντος τού δεινα γεννηθέντα τήν
επάνοιξιν τού ταισίου' || καταγγέλλω διά μαρ-
τυρίας : Πόπ. έν οίς και τόν δεινα προσμεμαρ-
τυρηκάνα' 2) γεν. έπικυρώ, έπιθεβαίνω τι, μτ.
δοτ. τού πράγμ. : Πολύδ.3,89,4 ταχύ δέ και τα
πράγματα προσμαρτύρουν τοίς λογισμοίς αού-
τού, Πλούτ.'Η8,119B προσμαρτυρήσας τώ κωλύ-
όθι Μενάνδρου ρήθέντι τούτω' 3) κ. άναφρ.
πρός πρόσ, έπιθεβαίνω, έπικυρώ έπισήμως τήν
ύπαρξιν ή τήν ιδιότητα τινος είδ. έκκλ. περί τήν
ύπό τού πατρός άναγνωρίσεως τής θείας ιδιότη-
τος τού 'Ιησού : Μηναϊ.1,6 'Απολυτ. τού γάρ
Γεννήτορος ή φωνή προσμαρτύρει σος' 4) άνα-
πέμνω, άφιερω τινί τι : 'Ιωσα.Α,5,8 πάντα τώ θεώ
προσαρτυρεύει' 5) έν είδ. άστρολ. σημ. είμαι
έπιστη έν όψει : Πράκλ.Τετραδ.249, Μαν.4,384.

προσαρτίζω προσκολλώ, σταθερώ προσάπτω,
άκουμπώ : Θεόκρ.12,32 ός δέ κε προσμάξη γλυ-
κερώτερα χείλαις χείλι, Νίκ.Θηρ.922 σκόπν
τούτεις προσμάξαι' || κ. παθ. προσκολλώμαι,
έφάπτομαι στερεώς : Σοφ.Τρ.1053 ύπαντόν άφελ-
λάστρον . . πλευραίοι . . προσμαχθέν, Λυκόφρ.
1029' || ούτω κ. έν τώ μέσ. τ. : Θεόκρ.3,29 ούδ'έ
τό τηλέφιλον ποταμάτω μέκόλλασε πάνω στή
χείρι' 2) συμπύρω, συζυγμώ : Θ9 μτφ. άνα-
μειννώ, συνενώ : Άριστ.Πηπ.815 τόν Πειραιά
προσμάξεν (τή πόλει) (σχόλ. 'ερασθέθηκε' προσ-
κόλλησιν' μάττεν λέγεται τό άναμειννώ και είς
έν άναμειν') 3) όμ. μτφ. τό παθ. : Φιλόστρ.
'Απολλ.3,42 κηλίζω προσμαχθέντι τή φυχή.

προσαρτίζω-όω μτγ. έπί τούτοις μοσχηώ,
παθ. : Πόπ.' || κ. μτφ. : Βασίλ.'Ομύλ.Η8,295.

προσαρτίζωμαι, μέλλ. προσμαχέσσομαι, άπ.πρόσ-
μαχόσομαι, άόρ. προσμαχαθήσομαι 'Ιωσα.Α,20,49,
μάχομαι, άγωνίζομαι κατά, έναντίον τινός μτ.
δοτ. : Πλάτ.Νόμ.830Α έν τώ πρόσθεν χρόνω
οδενί καθ' ήμέραν προσμαχόμενοι, Πολύδ.1,28,9
εί δέ Καρχηδόνοι τώ μέν κατά πρόσθεν αού-
τοίς προσμαχομένω . . || κ. άναφρ. προς
άφρημώς καταστάσεις, πολεμώ, άντιπώ,
άντιμάχομαι : Πλάτ.Νόμ.647C τή μέν δειλαί τή έν αυ-
τού προσμαχόμενον και νικώσαντα αήτην' 2) έπι-
τίθεμαι, έφορμώ κατά τινος, προσδίδωμι : Ξεν.
ΚΠ7,5,7 όπως μέν άν τις τελεχόστω . . ύψηλά
προσαρτίζόμενος έλοι, αούτ.'Ελλ.7,2,7' || όμ. κ. μτ.
δοτ. : Πλούτ.Δημ.Πρ.33 Μεσσήνην έπολιόρκει και
προσαρτίζόμενος τούς τελεχών εκινδύνεουσε.

προσαρτίζωμαι κ. προσμαχέσσομαι 'Ηρ.4,46, Θουκ.6,
104), μέλλ. προσμαχέω, άόρ. προσμαχέω, μέγνυ-
μι τι προς τι, ένώ, συνάπτω, προσπελάω τι είς τι :
Πλούτ.'Αγκ.15 τά μακρά τελεχά συνείπασθε καθεί-
ναι και προσμαχέναντος τή βάλασση τήν πόλιν . .
αούτ.'Αρτοξ.15' 2) μτφ. συνθεώ τήν τύχην, τήν
ύπόστασιν τινος προς τινά καταστάσιν : Πίνδ.Ο,1,
22 κράται δέ προσμαχέει δεσποάν τόν ήγαγεν
είς έπικράτησιν' || ούτω κ. άντιστροφήως έπι-
φέρω, δημιουργώ τινι καταστάσιν τινά : Αισχίν.3,
146 προσμαχέει . . τόν κίνδυνον άπαρσάκεψι τή
πόλει' 3) άμτφ. έρχομαι είς έσπών, συνανα-
στρέφομαι μετά τινος, πλησιάζω κάποιον, σήμω
μέ κάποιον : Σοφ.Φιλ.106 ούκ άρ' έκείνω ψ' ούδ'έ

προσμάξει θρασύ, Εύρ.άπ.911 Ζηνί προσμαχέων'
|| έπικολούμαι : Πλάτ.Νόμ.904D φυχή άρετή θεία
προσμάξασα' || συνενώ, κ. έπί πράγμ. : αούτ.
878B όρας όρω προσμαχέω' 4) μτφ. έπά-
νω, προσαρμώζω τι προς τινά, όθ. έπί χροσμού,
προρρησώς κττ., έποληθεώ τήν έπί πινος, μτ. δοτ. :
Σοφ.Τρ.821 προσμαχέειν άφωρ τούτοσ τό θεοπρο-
πόν ήμίν' 5) έρχομαι, σθώνω πλησίον, προσ-
εγγίζω, ζυγώνω, σιμώνω κοντώ : Θουκ.3,22 προσ-
μαχέταισ τώ τείλει τών πολέμων, αούτ.7,70 έπειδή
δέ οι άλλοι 'Αθηναίοι προσμαχέονταν τώ 'ευ-
γματι' όμ. μτ. αούτ. έμπροθ. : Θουκ.3,22 προσ-
μαχον προς τάς έπαλίξεις, αούτ.7,22' || μτ.δοτ.
κ. αούτ. έμπροθ. : Ξεν.ΚΠ2,4,21 'προσμάξασ πρόσ
τά όρια τών 'Αρμενίων' || ποκ. μέτ' άλλ. αούτ. :
Εύρ.'Ορ.1290 τάχα τις 'Αργείων ένολκος όρμή-
σας ποδί βοηθόρω μέλοσθα προσμαχέει' || κ.
μτ. έμπρ. τοπ. : Θουκ.4,93 έπει προσμαχέειν έγγύς
τού στρατεύματος, Πλάτ.Πολιτ.290C. 6) είδ.
άποθιμάζομαι, άγκυροβολώ, πίνω, μτ.δοτ. δηλού-
σας τόν τόπον, τόν λυμένα : 'Ηρ.6,96 έπει δέ έκ
τού 'Ικαρίου πελάγους προσμαχόμενον προσέ-
μαχέον τή Νάξω, αούτ.7,168, αούτ.8,130, Θουκ.6,104
άπομαχέται έκ τού πέλαγος, και πόλιν χεμισσάται
έκ τού μάστιγα τών Τόραντι προσμαχέει' || όμ.
μτ.δοτ. κ. αούτ. έμπροθ. : Πλούτ.Νικ.17 όστε λα-
θείν μέν είς Εύάφον ταις ναυσί προσμαχέας και
άποδός' 7) έν έξθρ. σημ. έρχομαι είς σύγκρου-
σιν, έπέρχομαι, συναντώμαι μετά τινος έν μόχη :
'Ηρ.6,112 'Αθηναίοι έκ έπει τε άθρόσοι προσμα-
χέων τοίσι βαρβάροισι' || κ. άπόλ. μάχομαι,
συγκρούομαι μετά τού έχθρού κ. είδ. έκ τού συ-
στάσιν : 'Ηρ.4,46 πώς ούκ άν ήσαν ούτοι άνα-
χαί τε και άποροι προσμαχέοντα, Ξεν.ΚΠ5,4,46
όρη προσμαχέειν' 6) ρημ.απ. προσμαχέει.

προσμαχιδιώ-όω μτγ. κ. νεώτ. μειδιώ προς τι-
να, όδ. κ. ενδοκώς διακείμεν τιν, έπιδοκώμαι, μτ.
δοτ. προσ. : Πλούτ.'Η8,821F όχλων αού τώ δίδόν-
τι προσμαχιδιώτων, Χορίκ.Βρουμ.6 αούτοις 'Α τύχη
προσμαχιδιάσας' || όμ. κ. μτ. δοτ. τού πράγμ. :
Πλούτ.'Η8,28Α μηδέ προσμαχιδιώτω ταις τούσά-
ταις εύρεστέλοισι' 2) κ. άπόλ. έχω μειδιώ-
μα είς τό χείλι, είμαι χαμογελοσός : Αισχ.Μισθ.
Συλλ. και ποκ και μεσρικά διακονόμενα και
ήμέρα προσμαχιδιώται, αούτ.7.

προσμαχέω-εις (ή) κ. νεώτ. άνάμειξω, σύμ-
εις' είδ. έχθρική προσέγγισι, συνάντησιν έν -
χη, προσβολή, έπίθεσις : Θουκ.5,72 και τούς πο-
λεμίουσ φόβασι τή προσμαχέει' ούτω κ. : Δίων κ.
40,2 ή τών άρμάτων πρόσμαχέει' 2) νεώτ. είδ.
χημ. ή έντός ούσιασ τινός άνάμειξις έτέρας'
|| πάσα ξένη ύλη παρεχομένη είς μη χημικώς κα-
θάρων προλόν, συγχότατα αίσθητικά έπίπορώσά έπί
τόν φυσικόν και χημικόν ιδιοτήτων τού σώματος
όφελιμώσ δέ είτε είς δευτερεύουσαν άντιδρα-
σιν ή μη άπορρέβεισαν άρνηκή άκαθάρσιον είτε
είς άποσύνθεσιν' || όμ. όρυκτολ. γεωλόγ. πάσα
ξένη ύλη ένυπόταχουσα έν όρυκτώ ή μεταλλεύματι
προσμαχέω-όω μτγ. έσφ. άνάγν. άντί προ-
μειλέτω : Ροδφ.άπ.61.

προσμαχέομαι-έσομαι άποθ. 'Ησ. «προσμελόω
έπιμελόω.

προσμαχέω-έω μτγ. μελωδω προς τι, συν-
θεώω διά μελωδίας : Σημ.10 άγών σωμωνιαός ά-
μοιβαίος αλλοθ και βυθούω χωρίς λόγον τού
προσμελωδοόντος, 'Αριστ.Πδ.Λόγ.212α,15.

προσμένω κ. νεώτ. κ. δημ. μένω έν τινι κατα-
στάσει, παραμένω, ύπομένω : 'Ηρ.1,999 χρονον
πολλόν προσμένουσι ού δυνάμεται τόν νόμον
έκπλήσσει, αούτ.5,19, Σοφ.Ήλ.1236, αούτ.ΟΤ 620, Ξεν.
'Ελλ.2,4,7' 2) έμμένω είς τι, έπιμένω, μτ. δοτ. :
ΚΔ Τη.1,5,5 και προσμένει ταις δεσφασι και ταις

προσευχός, Γαλ.15,436 τὰς ἐαυτὸν ἀγωγὰς **προσμενείν** ἢ οὕτω κ. στοθερῶς ἀφοσιῶμαι, μένω πιστός· οὐτ.Πρόξ.11,23 καὶ παρακάλει πάντας τὴν **προθέσει** τῆς καρδίας· **προσμενέειν** τῷ Κυρίῳ· 3) κ. νεώτ. κ. δημ. πρὸς ἀνομήν, περιμένω, ἰδίως ἀναφορικῶς πρὸς ζωηρὰς προσδοκώμενας, ἐξόχως ἀγαπητὸν πρόσωπον· Σαφ.Ψαλ.164 ὄν γ· ἐγὼ ἀκόματ' ἀπροσμένους ἀτεκνός, οὐτ.ΟΤ837,Παλαμ.43,13 σὲ προσμένω πάντοτε | νύχτα κὶ αὐγὰ καὶ μέρα ἢ ὄμ. κ. ἀναφ. πρὸς προσδοκώμενας ποθητὰς καταστάσεις ἢ γεγονότα· Θεσμ.1044 εὐσεβέων περὶ θεοῦ ἐλπίδα **προσμενέτω**, Ζερβ.Τρογ.ΚΚ33,28 κὶ ἀκόμη κατὰ ἐρχόμενον ποῦ ἀπὸ καιρῶς **προσμένω** ὅμ. ἐν συντάξει μτ. πλῆθ. προτάσεως· Γρουπ.Σκ.Τεσσ.21,4 **προσμένει** ἢ ὅπ' τίς... κορηφές τὸ ἀγέρι νὰ φρεσκόρῃ ἢ κ. ἐπὶ καταστάσεων οἰνεῖ προσωπισομένους· Κάλδ. Εἰς Ἐλευθερίαν15 ἰσως ἐρισκατοί | μετὰ τὸν θάνατόν μου | γλυκύτερα ζωῆ | καὶ μετ' **προσμένει**, Ζερβ.Τρογ.ΚΚ34,8 νὰ φτάσωμεν ξεκούραστοί κει ποῦ ἢ χάρι **προσμένει**· 4) καθόλου ἀναφορ. πρὸς πᾶν γεγονός, πράγμα κατὰ τὸ μάλλον ἢ ἥτοιον συγκεκριμένον, οὕτως ἢ ἐπέλευσις ἀναμένεται ὡς βεβαία ἢ λίαν πιθανή· Πίνδ.Ν.3,60 δορικυπτον ἀάλαν... **προσμένει**, Κάλδ. Εἰς Ἀγαρινούς20,5 στόμα μαχαίρας, θάσανα, | κλαύματα φυλακίης | τότε **ὡς προσμένω**· 5) ὄμ. ἐπὶ γενεαλογίᾳ ἢ καταστάσεων, ἐπίκειμαι, μέλλω ν' ἀκολουθήσω, μτ. δασ.· Αἰσχ.Εὐμ.497 πάθεα **προσμένει** τοκεῖσιν μεταθύθεις ἐν χρόνῳ ἰδ. ἀνάγν. προσμενέει· κ. δημ. αἰτ.· μάς **προσμένον** πολλὰς δυστυχίας ἀκόμα· φρ. δὲν ἔχει τὴν **προσμένει** ἵναί τι ἀνδρες τῶν συμβαδόντων ἢ τὸν ἐνεργουμένων εἰς βάρος τοῦ· 6) ρησιστ. π. προσνομή.

προσμερίζω μτγν. ἀποπέμω εἰς τνα, προσνέμω· Πολύδ.27,9,Διδόξ.Σ14,107· ἢ κ. παθ. ἀποπέμω, διδομαι τινι· Πολύδ.21,22,15 πάντων δὲ τούτων ἢ τῶν πλείστον αὐτῆ | μέν. τῆ | θισαίεισ|α| προσμερισθέντων, Διον.Ἐπιρ.Παθ.6,42, Σωρ.1,42, Σέξτ. Εὐμ.Μοβ.9,284, Ἐπιρ.Παθ.

προσμεταδίδομι πάπ. προσεπι ἀνακακῶ.
προσμεταπέμωμαι μέσ. δι' ἀπειταλμένον ζητῶ τὸ ἀπὸ τινος· Θεουκ.2,100 ἴππους δὲ **προσμεταπεμψάμενοι** ἀπὸ τῶν ἄνω ξυμμάχων, Αἰσχ.3,87 καὶ παρὰ Φιλίππου δύναντι **προσμεταπεμψάμενος** ἢ προσκαλῶ, καλῶ ἐκ τινος· αὐτ.8,71 **προσμεταπεμψάμενοι** δὲ ἐκ Πελοποννήσου στρατοῖν.
προσμετασκευάζω μτγν. μετατρέπω, μεταβάλλω ἐπὶ μύλλον· Διον.Ἐπιρ.Συνθ.8,7.
προσμετερίζω μτγν. μετεωρίζω, ὄψω ἐπὶ μύλλον· Γαλ.18,2,769.

προσμέτρησις-σις|ή| νεώτ. ἢ ἐπὶ πλείον μέτρησης, συμψηλοσασμός· ἐξήτησις τήν εἰς τὰ ἔτη τῆς ὑπηρεσίας του **προσμέτρησης** τῶ χρόνου καθ' ὃν ὑπηρετεῖ εἰς τὸν στρατόν.

προσμετρέω-έω κ. νεώτ. μετρέω πρὸς τι, ἐπὶ πλείον, συναριθμῶ, συνηπολογίζω· Ἰσακ.ἀπ.169, Ὑπεριδ.ἀπ.269· κ. παθ.· ἤβησε νὰ τὸ **προσμετρέθῃ** καὶ τὰ ἐξοδα παραστάσεως· 2) ἐν εἰδ. σμμ. καταβάλλω πρόσθετον ὄψεϊν εἰς εἶδος· Πάπ. **προσμετρέσει** αὐτῷ πυροῦ ἀρτάδας γ' κ. παθ.· Πάπ.· 3) συνάπτει στυεὺς, συνδέω, μτ· Ἐπιρ.Κόμης **προσμετρεῖν** τὴν ἐαυτῶ τύχην τοῖς ἐπίκτιστον ἀνθρώπων.

προσμηκύνω ἐκτέμω τὴ εἰς διάρκειαν, παρατείνω· Ἐπιρ.Μαντινέας τὰ δεκινιστήρια **προσμηκύναν** δεκινιστήριος· κ. παθ.· αὐτ.

προσμηλοῖν νεώτ. ἰστρο. κ. δημ. μορφή τῆς κολλοκλήξης βλ.λ. καθ' ἣν τὸ πρόσθετον τμήμα τοῦ κελποῦ προσηπτεῖ ἐντὸς τῶν προσηλαίων τῶ αἰδοῦ, ἄ. καστεοκλήλ.

προσμηγνύω μτγν. μὴνὼν προσεπι, ἐπὶ πλείον· Σέξτ. Εὐμ.Μοβ.1,273 ἰδ.ἀνάγν. **προσμηγνύειν**.

προσμηχανάσμαι-άσαι μτγν. μηχανάωμαι, ἐπινοῶ, κατορθῶ, ἐπιτυγχάνω ἢ ἐντέλνω· Πλάτ.Πολ.467C **προσμηχανάσθαι** δ' αὐτοῖς ἀσφάλειαν,Διον.Ἐπιρ.7,37, Ἰωα.Α1,8,13 | τοῦτοῖς ἄλλα παράδοξα **προσμηχανάσθαι**, Πορφ.Ἀποχ.1,9· 2) **προσμεμύω**, προσάπτω τεχνικῶς, παθ.· Αἰσχ.Ἐπιρ.541 Σφιγγ' ὤμοστον **προσμεμηχανημένην** γόμφους ἐνώμα, αὐτ.643.

προσμήμη μτγν. κ. μον. τρίβω, ἀπομάσσω, ἀποκαθαίρω προσηγομένως· Ἀρχηγ.Γαλ.12,407· κ. παθ.· Γεωμ.15,15,2.

προσμηλῶ δημ. ὀμῶδ πρὸς τινα, ἀποτείνω τὸν λόγον τινί· Ἐφρολ. Ὁδ.Γ'22 **Μέντορα**, πῶς νὰ πάω μαθεῖς καὶ νὰ τὸ **προσμηλίω**·

προσμημύω ἐφ.ἀνάγν. ἀντιπυρὸς μένει· Ὀροφ. Λαθ.277.

προσμηγνύω ἰων. τ. τοῦ προσμεγνύω· Θεουκ.6,104.
προσμησθῶ-ῶ δίδωμι τὴν προσεπι ἐπὶ μισθῷ, ἐκμισθώνω τι, εἰδ. ἐπὶ κεφαλαίῳ, δίδωμι, παρεῶω ἐπὶ τόκῳ· Δημ.948 οὐ φανήσεται **προσμεμισθωκῶς** ἰδίαν ἀφορμὴν ἰδίῃ ἐτόκῳ ἰδία κεφαλαίῳ ἢ κ. μέσ. λαμβάνω ἐπὶ πλείον ὡς μισθῶτον, προσλαμβάνω ἐπὶ μισθῷ· Θεουκ.2,33 καὶ αὐτὰς ἐπικούρους τινὰς **προσμισθώσατο**, Ξεν.Ἐλλ.4,8,7, Δημ.663 καὶ τὸν Χαρίδωμον τοῦτον **προσμισθώσαμένους**, **προσμησθῶ**-έω ἐχω, τρέφω μισὸς πρὸς τινα· Δημ.1001 τὸν κοινὸς παῖδας **προσμετρίω**.

προσμηράζω μτγν. μισοῦν τινά, ἀποπέμω τινά τὸ προσήκον, παθ.· Ἐρω.Τρισμ.π.Στοδ.1,49,44.

προσμηχεύω μτγν. ἐπὶ πλείον ἐνεργῶ, τελῶ μοιχεύω· Βέττ.Βάλλ.118,35.

προσμηλεῖν ποι. ἀορ. ἀπαφρ. τοῦ ὄρχ. ρημ. προσβλῶσκειν προσερχομαι, μτ. αἰτ.· Σαφ.Α1,721 **μῆσον** δὲ **προσμηλεῖν** ἢ ἀπολ. προσηγίγναι, πλησιάζω· αὐτ.72 σὲ... **προσμηλεῖν** καλῶ.

προσμηλυθῶ δόχοῦ ἔω μτγν. ἐπὶ πλείον χώνω μῶλυθδον ἐπὶ τινος, παθ.· Ἐρατοσθ. π. Εὐστόκ. εἰς Ἀρχμ.94Η

προσμηλοῖ ἢ|ή| δημ. ἢ πλήρης ἐλπίδος ἀναμονῆ, ζωηρὰ ἢ τρυφερὰ προσδοκία· Σημηρ.Ὀνεῖρ. Ἥσκειοι στῆς **προσμηλοῖς** σου· τῶρα τῆ χώρα.

πρόσμερος-ος μτγν. διαρκῶς, ἐπιμονῶς· Ἀντυλλ. π. Ὀρειδ.10,29,1.

πρόσμερος μτγν. διαρκῶς, ἐπιμονῶς· Ἀντυλλ. π. Ὀρειδ.9,24,25.

πρόσμερος-ος ὁ ὀπὸ τῆς μοίρας καταδικασθεὶς εἰς δυστυχίαν, εἰς θλίψιν· Αἰσχ.Ἐπιρ.576 καὶ τὸν σὸν αὐθὺς πρόσμερον ὁμόσηρον ἐξυπτιάζων ὄμμα Πολυτείκους βίαν. καλεῖ γέμφραμ.1.
πρόσμηδῶ μτγν. πλάττω, προστέτω καὶ ἄλλους μύθους· Στράβ.1,2,19 ὁ ζήτην τὶ οἱ παλαιοὶ **προσμηδούσαι**, αὐτ.10,2,24 ἢ κ. παθ. πλάττομαι, μορφοῦμαι εἰς μύθον· Πολυδ.34,2,9 μικρὰ **μευ** **προσμεμυθεῖσθαι**, Στράβ.1,2,19.

πρόσμητολογῶ-έω μτγν. μυθολογῶν, φλυαρῶν συνομιλῶ μετὰ τινος, στήνω καυτελοῦσθαι· Λοσκ.Ἐπ.Κρον.7 τῷ Ἰαπετῷ καὶ τοῖς ἄλλοῖς ἡλικιωτάις **προσμητολογῶν**.

πρόσμητοποιῶ-έω μτγν. πρὸς τούτοις πλάττω, μορφοῦ τὴ εἰς μύθον· Στράβ.1,2,40 **προσμητοποιεῖ** δὲ τὸν ἐξωκασιμιῶν τὸν κατὰ τὴν πλάτην συμβῆναι τὴν ἀπ' ἐκείνου τοῦ πλοῦ.

πρόσμητοποιῶμαι-έμαι ἀποθ. ἐπ. προτι. προσσηγορεύω τινά, προσφωνῶ· Ὁδ.Α143 οὐδ' ἐὸν ἰὸν ἔπιλ ἐσάντα ἰδεῖν οὐδὲ **προσημυθησασθαι** κ. μτ. δασ. **προσ.**· Θεοκρ.25,66 μὴ τὶ οἱ οὐ κατὰ καιρὸν ἔπος προσημυθησάτω σπερχομένου.

προσμέρομαι μτγν. ἀποθ. μύρομαι, μορμύρω, μορμυρίζω εἰς ἀπάντητον ἄλλου· ΑΠ9,362,21 **μορμύρον** ποταμῷ **προσημύρο** πηλῷ.

προσναυπηγώ (ἐ-ω) ἐπί πλῆον, προσέπι ναυπηγῶ : Ἦρ.7,144 ἐπέρος (νέος) . . . ἔδει προσναυπηγέσθαι || ὄμ. κ. μέσ. : Διδ.δ.Σ.17,95.

προσναυτιόμαι μτν. ὀσθ. νεανευόμενος προσθέτω, λέγω τι, καυχώμαι προσέτι μετά νεανικήν κομπορημοσύνην : Διών.Κ.55,23 || κ. μτ. αἰτ. τοῦ πράγμ. ὑπασχούμαι τι προσέτι νεανευόμενος : αὐτ.59,26 χρῆσθαι τὰ προσναυτιεύσθαι.

προσνήμω καθέρω, προσορίζω τίνι τι, ὀφειρώ : Πλάτ.Νόμ.828f: τοὺς δὲ γυναικίους, κατὰ τὸ πρῶτον προσνήμοντας τοὺς θεοὺς, Δημ.1475 τότε ταῖς τοῦ δήμου προαίρεσιν προσνήμεν ἐαυτὸν, αὐτ.783, αὐτ.1392, Πολύβ.6,10,9 πάντες ἐμελλον οἱ ἐπὶ τῷ δικαίῳ προσνήμεν ἐαυτούς, Ἀλκιφρ.1,14, Ἐπιγρ. 2) προστίθωμ : Δημ.182 ἄκτακοφίους αὐτοὺς προσναίμενας || εἰδ. ὄναφ. πρὸς ἐδόφθ. τμήματα γῆς, προσράτῳ, φέρω εἰς τὴν κυριότητά τινος : Ἀριστλ.Κόσ.394α, 4 τὰς νήσους ταῖς γέστας μοίρας προσνήμεν, Πολύβ.2, 43,5 καὶ τὰν τῶν Μεγαρέων πόλιν διαπραξόμενος προσνήμεν τοῖς Ἀχαιοῖς 3) κ. μέσ. προσδίδω, παρέχω : Σοφ.Τρ.1216 πρόνοιμω δέ μοι χάριν βραχέων || ὀφειρώ : Ἀριστφ. Ὀρν.563 προσναίμεσθαί δὲ πρηνότας τοῖσι θεοῖσιν τῶν ἀρνίβων 4) παθ. ἐν εἰδ. σημ. συντάσσομαι ἀπὲρ τίνος : Δημ.26 οἱ δ' ἄλλοι προσνήμεσθε ὡς τούτους, ὡς ἐκείνους, αὐτ.172, Διον.Ἀλ.Ρωμ.10,48 ὁ δὲ Χρὸς ὁ ἐκ τῶν ἀγῶν προσνηθείς τῷ κατὰ πόλιν 1) συμμορφούμαι, προσομοίωσομαι : Ἀριστλ.ΗΕὐδ.1237b,33 προσνάμεται ὁ φίλος τοῖς πράγμασι οὗ τὰ πράγματα τοῖς φίλοις 2) ἠλπίσιν νέμω, βόσκαμ κοντά : Εὐρ.Κύκλ.36 ἦδ' ἔδὲ παῖδας προσνήμοντας εἰσαρῶ ποίμνας, πρόσνευμα-ατος[τῶ] μτν. ἡ πρόσνευσις βλλ. κατένευσι : Ἀρρ. Ἐπίκτ.3,24.

πρόσνευσις -εως [τῆ] μτν. κατένευσις, συγκατάνευσις : Κικ. Ἀττ.5,4, 2) ἀάτρον. κλίσσις ραπῆ, κατένευσις, κτ. κληθ. : Πτολ.Μαθ.5,5, Πρόκλ. Ὑποτ.1,30 || εἰδ. προσάγεισις, ἐπί πλανήτου : Βέττ.Βάλ.215,10 3) ἡ πρὸς τὰ κάτω ραπῆ, κατένευσις ἠπίπτατος ἀόματος : Πτολ.Μαθ.1,7.

προσνέω κ. νεώτ. νεύω, κλίνω τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ μέρος τινός, γέρνω : Πλάουτ.Βροῦτ.1 προσνέσαντα πατάξας ἀπέκτινε 2) κ. νεώτ. ἐπινεύω, συγκατανεύω : Πλωτίν.5,1,6 οὐ προσνεύσαντος οὐδέ βουληθέντος 3) καθόλου κλίνω πρὸς τινά κατένευσις, προσκλίνω : Ἀπολλ.δ.Δαμ. Πολιορκ.154,5 || εἰδ. ἐν τῷ πάλῳ, κλίνομαι ἐπί τινος, γέρνω, πέφτω ἐπάνω : Γαλ.6,142 ἰδ.ἀνάγν. ἀπὶ προνεύω) : Ἀντυλλ.π. Ὀρειδ.6,32,4 4) εἰδ. ἐπὶ γεωγραφικῶν θέσεων, εἰμαι τοποθετημένος, κλίνω, βλέπω πρὸς . . . : Στράβ.2,4,3 ἡ πάλῳ τὴν Λιβύην κατὰ τοῦτο τὸ μέρος προσνεύει ἐπὶ τὴν ἄρκτον 5) ἀστρολ. προσοκλίνω, ἐπί πλανήτου : Βέττ.Βάλ.7,14 6) κ. καταχρηστικῶς ἐν γραμματ. χρ. ἐπὶ λέξεων ἐν τῇ προτάσει ἀρμόζω, δύναμαι νὰ συνταχθῶ : Ἀπολλ.δ.Βασκ. Ἰων.243,8 προσνεύον τὸ ἀπαρμόζον ἀμφοτέραις ταῖς αἰτιατικαῖς 7) ρηματ. π. πρόσνευμα, πρόσνευσις.

προσνέω ||, μέλλ. προσνεύομαι, κολυμβῶ πρὸς τινά κατένευσις, νήσομαι, πλέω πρὸς σου : Θουκ. 3,112 καὶ ὡς εἶδον τὰς Ἀττικὰς ναὺς προσπλευούσας ἅμα τοῦ ἔργου τῇ ξυνηχίῃ, προσνεύουσα, Λουκ.δ.Κοτ.21.

προσνέω [2] μτν., μέλλ. προσνήνω, συσσωρεύω τι προσέτι, ἐπισυμβάλλω : Πλάουτ. Ἠθ.7,75C προσνέειν ἔξῳ ταῖς θύραις.

προσνήχομαι μτν. ὀσθ. νήσομαι, κολυμβῶ, πλέω πρὸς σου : Κολλ.Δηλ.47 ἐς Ἀθηνάων προσνήξω Ἰουδίων ἄρκρον || μτ. 3οτ. προσεγγίζω τίνι κολυμβῶν : Διδ.δ.Σ.3,21 οἱ δὲ τὰς νήσους κατοικοῦντες βάρβαροι κατὰ τοῦτον τὸν και-

ρὸν ἡμέρα προσνήχονται ταῖς χελύκωνι, Πλάουτ. Μάρ.37 2) ὄμ. ἐπὶ ὕδατος, προσκλίνω, κατακλίνω : Θεόδωρ.2,18 ἂ δὲ παρ' αὐτῶν θλιβομένων καλῶδαν τρυφερὸν προσνήξω θάλασσα.

προσνικῶ -ῶ κατονικῶ, μτ. 3οτ. τὸ μέσου : Ἰππ. Ἀρρ.62 π-τὸ χρόνῳ (χρησιμοποιοῦν τὸν χρόνον ὡς μέσον πρὸς καταπλήθυνσιν κακοῦ τινος).

προσνιασομαι ὀσθ. 3οτ. ποτινιάσομαι πρόσ-εμ, προσέρχομαι : Πινδ.Ο.6,99 οἰκιστὸν οἰκιστῶ ὅπῳ Στυμφαλίῳ τευχῆων ποτινιασομένου ἰσχυλῆ «παραγομένων» 1) προσεγγίζω, πλησιάζω, πληγίωμ κοντά : Αἰσχ.Πρ.530 θεοὺς θοῖνας ποτινιασομένα : 2) εἰδ. εἰσαγγεῖμαι : Ἰλ.1,381 οὐδ' ἄσ' ἐς Ὀρχομένον ποτινιασεται 3) ἐν ἔθρ. σημ. ἐπέρχομαι, προσελαύνω : Σοφ. Ἀντ.129 καὶ σφας ἐσιδῶν πολλῶ βέβημι προσνιασομένου.

προσνομίζω μτν. δέχομαι, ἱσθῶ τι, προσέτι ὡς νόμιμον, ὡς γενικῶς παραδεχόμενῃν συνήθειαν : Ἀριστ.δ.Λογ.439b,9,23 κ. παθ. : Ἐπιγρ.Καύουτος.

προσνομοθετῶ -έω μτν. νομοθετῶ, ὀρίζω προσέτι διὰ νόμου : Φιλ.2,227, Διών Κ.27,29.

προσνοῶ -έω προσέτι παρατηρῶ : Ξεν.Συμπ.2,16 (κωδ.), Διών.Χρ.2,14 προσνοῦν τὸ ἐν ταῖς ὁδοῖσι γιγνόμενον . . . σι . . . 2) ἀπλοῦς βάνομαι πῖνα : Πλ.Τωδ.1,5 καὶ προσνοῦσιν αὐτὸν ἐρχόμενον || κ. μτ. 3οτ. προσ. : αὐτ.Κριτ.3,26 καὶ Ἀυδὸς ζεισῶθη ἕως ἐδορυβοῦσιν, καὶ οὐκ ἦν ὁ προσνοῦν αὐτῶν κ. ἀπολ. : αὐτ. Ἠσ.63,5 καὶ προσνοήσομαι, καὶ ὀσθεῖς ἀντελαυδάνετο 3) ἔχω τεταμένη τὴν προσοχὴν πρὸς τι, ἀναμένω : Ξεν.ΚΠ6, 3,7 ἔπειτα δὲ μένοντας ἐν ταῖς τάξεσι τὸ παραγελλόμενον προσνοεῖν ἰδγρ. κωδ. ἀντὶ περιμένειν 4) ὕπνομαι προσέτι : Πλωτίν.3,8,11 σφραγίζμενος τὸ ἀγαθὸν μηδὲν εἰς προσνοεῖν κ. παθ. : αὐτ.δ.6,17 ἐν τῷ λόγῳ τῆς αὐτογραφμῆς οὐκ ἔνι προσνοοῦμενον πέρας.

προσνομῶ -ῶ πρὸςεμ, πλησιάζω πρὸς : Σοφ. Φιλ.717 λέισσον δ' εἰπὶ σου γινῶσι στατὸν εἰς ὄσωρ, αἰετὸν προσνομῶ.

προσνεολογῶ -έω Ἐπιγρ. συνορθῶς ξενικῶν στρατῶν πρὸς τι, διὰ τινά ὑπηρεσίαν.

προσρηξάομαι ἐπί πλῆον ξηραίνομαι, ἀκηλοοῦμαι : ΕΜ384,55.

προσρῦν- ἄττ. ἀντὶ προσρῦν- βλλ. **προσροῶ** -έω μτν. ἐμφροδίζω, πτώω προῦρος, δῖκωμ πρὸ τῆς ἀρμόζουσας ὄρας : Συνέσ.3B.

προσροκῶ -έω ἀμθ. αὐξάνομαι κατ' ὄγκον ἢ κατα βάρος : Ἀριστ.Πρ.964b,4.

προσροδάρων-οντος [ῶ] διαχειριστῆς τῆς περιουσίας θρησκευτικῶν σωματικῶν : Ἐπιγρ.Κυζίκου.

προσροδῆμα-ατος [τῶ] μσν. πρόσοδος, εισόδημα : Μετοχ.Θ.512.

προσοδῶ μτν. ὀσφείρω, παράγω : Κλημ. Ἀλ.566 || ὀστω κ. μτφ. συνάγω διὸ τῆς σκέψεως, εἰσάγω : Ἰδμθλ.Πυθ.17,17 καθαρῶς ἐκ ποιικλίων θεωρημάτων προσοδῶσαντας 2) μέσ. λαμβάνω εισόδημα, πρόσσοδον : Στράβ.12,8,16 φέρει δ' ὁ περὶ τὴν Λαοδικεῖαν τόπος προδῶτων ὀρετάς . . . ὡστε καὶ προσοδῶσιντα λαμπρῶς ἀπ' αὐτῶν, Φιλ.2,37f, Πλάτ. προσοδῶσθαι ἐνισυσιώσας || κ. μτ. αἰτ. τοῦ πράγμ. ὠφελοῦμαι ἐκ τινος ἐκμεταλλεῖσθαι τι : αὐτ.2,389 τὴν ἀθλιωτῶν ἀνθρώπων γαστρῶν ἔνδοξον προσοδῶσιν, Ἰωσ. Αἰ.4,25 τὰς τύχας τοῦ ὀμοφύλου προσοδῶσιν 3) ὄμ. ἐν τῷ μέσ. τ. πορέχω καρπὸν : αὐτ.15,5,3 || κ. παθ. λαμβάνομαι εἰς εισόδημα : Ἀντ.Ἐμψ. Γιολ.4,5, Ἐπιγρ.

προσοδιάζω μτν. κ. μσν. λαμβάνω τι ὡς πρόσσοδον, ὡς εισόδημα, κέρδος : Εὐστ.120κ,18 ἐκφῶσσις ἡμετρας ὀρέδημν ἀργυρίου προσοδιάζω

|| παθ. ιγτ. τὰ προσοδιασθέντα τὰ κέρδη : Βέτι. Βόλ.292.30 οὐ μόνιμα τὰ προσοδιασθέντα.

προσοδιακός ἦ-όν ιγτ. προσοδικός βλ.λ., πομπικός, τελετουργικός : Δημ.2] προσοδικοί χοροί (πλθ.). 2] εἶδ. προσοδικῶν μέτρων ἢ ἀναποαικτικῆς τριποδία [ου-ου-ου-] ἐν χρήσει κατὰ τὰ προσόδια : Ἡραστ.Ι.5.3, Σχολ.Ἀριστ.Νεφ.65] || ὄθ. κ. προσοδιακός ῥυθμός ἄ. ἐνόηλος βλ.λ.3] || ὄμ. κ. : Διον.Ἀλ.Συνδ.4 προσοδικοὶ στίχοι.

προσοδικός ἦ-όν ιγτ. ὁ ἀποφώνων προσόδου, παραγωγικός, προσοδοφόρος κτ. συγκριτ. : Στράβ.Ι.7.3,12 ἦν δὲ ἢ μὲν πρὸς τὴ Μαυροσίτῃ προσοδικωτέρα τε καὶ θυνοικωτέρα. 2] ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν προσόδον : π.π. προσοδικαὶ κρίσεις || τὰ προσοδικὰ λογαριασμοὶ τῶν προσόδων : Ἐπιγρ.Αἰγύπτου. || ἐν εἰδ. σμ. ἐ-δάφη προσοδικὰ ἀνήκοντα εἰς τὸ θεσουργοφυλάκιον : Πίν. 3] ὡς οὖν. προσοδικός (ὁ) ἐνοικιαστής δημοσίων προσόδων, δημοσιῶν : Πίν. **προσοδικός**-ον ιγτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς προσόδον βλ.λ., εἰς πανηγυρικὴν πομπήν, τελετουργικὴν πομπικὴν : Φιλ.2.484 θμνοὶ προσόδιοι, Πλούτ.Αἰμ.33 ἔωθεν μὲν εὐθύς ἐπεροῦντο σαλπικταί μέλος οὐ προσόδιον καὶ πομπικόν, Πουσι.4.4,1 τὸ δὲ σφισιν ἄσμα προσόδιον ἐς τὸν θεόν. 4] ὄθ. κ. ἀπλῶς προσόδιον (κτ. παρά τ. τοῦ μέλου κ. ὄρωρ. τ. ποθόδιον ἄσμα ὀδόμενον ἐν πανηγυρικαῖς πομπαῖς ὑπὸ χοροῦ, μετὰ ρυθμικῶν κινήσεων τῆς συνοδείας αὐλοῦ, κατὰ τὴν προέγξιον τῆς πομπῆς πρὸς τὸν νοῦν ἢ τὸν βωμόν τοῦ τιμωμένου θεοῦ) : Ἡα. ἐπροσόδιον ὠδή θμνοὶ θεοῦ περιήκουσα : Ἀριστ.Ὀρν.853 συμπαρανέεισας ἔγω προσόδια μεγάλα σεμνὰ πρασιέντι θεοσίην, Ἀθην.6.253B ποιήσας καὶ προσόδια φ-δόντες, Ἐπιγρ.Δελφῶν πᾶσαν καὶ προσόδιον εἰς τὸν θεόν, Ἐπιγρ.Θεσπ.ἰων.

προσοδιοπαρῶ-ῶ ιγτ. ὀδοιπαρῶ, κατευθύνομαι πού : Ἀρετ.Χρον.Ποθ.2,2 [πλθ. ἐσφ. ἀνάγν.] **προσοδιοποιός** (ὁ) π.π. κλητήρ δικαστηρίου. **πρόσδοσ** (ἡ) κ. νεώτ., ὄρωρ. πόθοσος [Ἐπιγρ. Χαλκηδόνας, ὄρωρ. πόσοςος [Ἐπιγρ. Τεγέα] ὁδὸς πρὸς τὴν, πρὸς ποσ., ὄρωρ. πρὸς. . . διὰ δα : Πλθ.Ν.6.45 πλατεῖον πάντοθεν λογιόσιν ἐπὶ τὸν προσόδοι νόσον εὐκλέα τάνδε κοσμεῖν, Θουκ.4,110 καὶ προελθόντες τινὲς αὐτῶν λάβρω ὀλίγοι ἐτήρουν τὴν προσόδοι, Ξεν.Ἀν.5.2,3, Ἡρακλειτ. Πίν.2.43 ἐτάμοιες . . κοινὴν πόθοσον πᾶσι τὸν ὀκίαν. 2] εἰδ. κτ. πλθ. τὰ πρόδοθα, ἢ εἰσόδοι : Εὐρ.Ἀлк.861 [ὡ] στυγαίη προσόδοι, στυγαίη δ' ὀφεις χήρων μελάθρων. 2] προσέγγισι, προσέλευσι πρὸς τινα : Ἡρ.1,205 ἢ δὲ Τόμυρις συνεισι-σά οὐκ αὐτῆν μιν μνημόνουν ἀλλὰ τὴν Μασσαγετῶν βασιλίην, ἀπειλάτω τὴν προσόδοι. 3] εἰδ. παρασίσις, προσέλευσις τινος ἐνώπιον δημοσίας ἀμνησίρεως ἢ ἀρχῆς ἢ τῆς ἐκκλησίας τοῦ λαοῦ : Αἰσχίν.2.49 τὰς πρὸς τὴν βουλὴν αὐτῶν προσόδοις, αὐτ.1,81, Ἐπιγρ. προσόδοι ἐνταὶ αὐτῶ πρὸς τὸς προτάσεις. . . Ἐπιγρ. προσόδοι ποισήσασθαι τῷ δικαστηρίῳ. 4] ὄθ. γράφομαι προσόδοι αἰτιομαί ὀδεον ἐμφανίσεως ἐνώπιον τῆς ἐκκλησιαστικῆς δῆμου : Δημ.7] ὄμ. δημηγορία, λόγος : Ἰσοκρ.7,1 περὶ . . αὐτηρίας τὴν προσόδοι ἐποιήσαν. 4] προσέλευσις, φοιτήσις μαθητοῦ παρὰ τὴν διδασκαλίαν : Πλούτ.ἩΒ.Ι.44Α. 5] σερκική ἐπαφή, μεΐσις συνουσία, κ. κτ. πλθ. : ἴην.Ἐπιδ.6,14, Ἀρετ.ὈΕ.Ποθ.2,12. 6] πανηγυρικὴ πομπή πρὸς νοῦν μετὰ ἄσματος καὶ μουσικῆς : Ἀριστ.Νεφ.307 καὶ προσόδιοι μακάρων ἑρωτάται, αὐτ.Ελρ.397, Λουί.6.33 καὶ συμβουλεύει εἰς τὴν βουλὴν εἰσῶν περὶ θεσιῶν καὶ προσόδοι καὶ εὐχῶν, Ξεν.Ἀν.6,1,1, Πλάτ.Νόμ.796C πᾶσι θεαῖς προσόδοις τε καὶ

πομπῆς ποιουμένους, Ἐπιγρ.Κρήτης ἐπιτελέων τὰν εὐχῶν γενομένων θυσίαν καὶ πόθοσον ποιήσασθαι. 7] ἐν ἔθρ. σμ. ἔσποδοι, ἐπίθεσις κατὰ τινα, προσβόλη : Ἡρ.7,223 Ἐίρηξις δὲ ἐπὶ ἡλίου ἀνατείλαντος σποδοῖς ἐποίησάτο . . πρόσδοι ἐποίησάτο, αὐτ.9,201, αὐτ.7,212, Ξεν.Κυν.1,2,3 ἀπρόσοδοι αἱ πρὸς τοὺς πολεμικοῦς. 8] κ. νεώτ. ἔ-σοδοι, ἐσοδοῖρα : Λουί.32,28 πρόσδοσον μὲν ὀδμήριαν ἀποφώνων, ἀπὸ δὲ τῶν ὑπαρχόντων ἀναλίσκων, αὐτ.24,6, Δημ.819 ἄλλὰς τοῖνων ἔχει τριάκοντα μνάς, τοῦ δικαστηρίου λαβῶν τὴν πρόσδοι, - τὸ κτήμα δὲν τοῦ ἀποφέρει ἐπαρκῆ πρόσδοον κ. κτ. πλθ. : Ἀνδοκ.4,1] ἴδιαι ἀπὸ τῶν κοινῶν προσόδοις κατασκευάσασθαι, Αἰσχίν.3,173. 2] γεν. κέρδος, ὠφέλεια : Πλάτ.Νόμ.847 Α εἰκότως μάλλον ἐπιμελεῖσθαι ἐκείνων διὰ τὸ τὴν πρόσδοιον ἔκθετον αὐτῶ πλείω γίνεσθαι. || εἰδ. τὸ δημοσίον ἔσοδο, τὰ εἰσόδοματὰ τῆς πολιτείας : Ἡρ.3,59, αὐτ.6,46 ἢ δὲ πρόσδοδος σφι γίνετο ἐκ τῆς ἡλείρου καὶ ἀπὸ τῶν μετ' ἄλλων, Θουκ.2,9,7, αὐτ.3,13 ὅλλο τὸ πλείστον κτ. πλθ. : Ἡρ.2,109 κλήρον . . διδοῖντα . . καὶ ἀπὸ τούτου τὰς πρόσδοδος ποιήσασθαι, ἐπιτάξαντα ἀποφῆρην ἐπιτελεῖν κατ' ἐναυτων, Θουκ.1,4, αὐτ.1,31, αὐτ.7,28 αἱ μὲν γὰρ δαπάναι . . πολλὰ μείζους καθίστασαν . . αἱ δὲ πρόσδοδοι ἀπώλλυντο, Ἰσοκρ.5,5, Ξεν.Ἐλλ.5,2,16 χρημάτων πρόσδοδοι ἐκ πολλῶν μὲν λιμνῶν ἐκ πολλῶν δ' ἐμπορίων, Αἰσχίν.3,104, Πίν. ὁ πράκτωρ ὁ ἐπὶ τῶν βασιλικῶν προσόδοιων τεταγμένος. || εἰδ. νεώτ. ἐν τῇ πομπικῇ οἰκονομίᾳ ποσότης παραγομένων ἀγαθῶν ἐν ἀρχῆσι πρὸς τὴν παραγωγικὴν πηγήν ἐξ ἧς ταῦτα προέρχονται. || ἔγγισσι πρόσδοδος ἢ ἀπαρρέουσα ἐκ τῶν ἰσισιουσῶν ἰδιότητων τοῦ ἐδάφους ὡς συντελεστοῦ παραγωγῆς || καθαρὰ πρόσδοδος τὸ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν παραγωγικῶν ἐξόδων ἀπομένον κέρδος : φόρος ἐπὶ τῆς καθαρῆς πρόσδοδος. || νομ. πᾶσα περιοδικὴ παραχὴ πηγαῖα ἀπὸ οὐλοθιμῆτε κεφαλαίου : πρόσδοδοι δινηκεῖσι τὰ ποσά ἄνισα κατ' ἐξακολουθήσει ἀπολοῦσι τις ὡς εἰσοδήματον παίγιον κεφαλαίου καὶ ὦν ἡ διάρικια ἤρτηται ἐκ τῆς ζωῆς τοῦ πιστωτοῦ, τοῦ ὀφειλέτου ἢ τρίτου προσώπου, ἀποσβενωμένα διὰ τοῦ θανόντων αὐτῶν.

προσοδοφόρος-ον νεώτ. ὁ ἀποφῆρων πρόσόδοι, κέρσοι, ὀφέλη, ἐπικερδῆς : Ἰκανῶς προσοδοφόρ- ἐπιχερῆσις - κτήμα.

προσοδοῦμαι ιγτ. ἀποθ. ὀδύρομαι, θρηνηθῆσαι, μτ. ὄωτ. : Πλάτ.Σοφ.Σαλ.19,3 καὶ προσοδουρόμενοι τάφοι νεκρῶν.

προσοῦζω, ὄρωρ. ποτόδω, πορακ. προσοῦζω, ὄζω τινός, ἐκπέμπω, ἀναθίδω ὀσμήν, μωρίζω, μτ. γενικ. : Φιλίμ.4 καὶ καὶ λοιπὸς προσοῦζων ὄθ' ἠδυσματῶν, Θεόκρ.1,28 ἐπὶ γλυφάνωι ποτόδω. || οὕτω κ. ιγτ. ἀναφωρ. πρὸς ἰδιότητα ἐμφανείας : Ἀριστ.ἀπ.246 κακοῦ προσοῦζεν, Λιβάν.Ἐπιστ.219,3 ἡμερόπτης προσοῦζεν. 2] κ. ἀπὸλ. ἀναθίδω δυσσομῖαν, βρωμῶν : Πλάτ.Σοφ.373B, ὁ προσοῦζεσθαι καὶ ἐσάπνησθαι οὐ μάλωπέσι μου.

προσοῦγνυμι ιγτ. προσέτι, ἐπὶ πλέον ἀνοίγω : Πλάτ.Τεν.19,6 ἐξήλαθε δὲ ὁ Λυτὸς πρὸς αὐτοῦς πρὸς τὸ πρόδρον, τὴν δὲ θύραν προσέψωξεν ὀπίσω αὐτοῦ, Ἰω.Κρυα.1,35,32.

προσοῦσα πορακ. ἀνεῖ ἔνεσθ. (πρβλ.εἰδῶ), προσ-επιγγνωσκω, γνωρίζω ἐπὶ πλέον ἐν φρ. χριστ. προσοῦδέναι : Ἀριστ.Σφ.1420, Πλάτ.Ἀπολ.20Α.

προσοικεύς-ον ιγτ. ἀρόμοιοι, κατόλληλοι, πρόσφοροι : Ὀρει.8,32,1.

προσοικεῖω-ὼς ιγτ., νεώτ. κ. -ὼν ἀπόνεμω τινὶ ἢ ὡς οἰκίον : Στράβ.5,4,5 Ἐφορος δὲ τοῖς Κιμ-πριαῖς προσοικεῖων τὸν τόπον. 2] προσοικεῖω, προσαρμύζω : Ἀσπιά.ΗΝικ.26,11. 3] κ. νεώτ.

καθιστά τινα φίλον, οικειῶν τι· Πλούτ. Ἀντών 60 προσφικέτω ἑαυτὸν Ἀντώνιος Ἡρακλεῖ || νεώτ. ὡς μέγα καθιστά τινα ἀπαθόν, φίλον· ἡ κυβένησις καθώρθωσά να προσφικεῖσθαι πινὰς τὸν ἀντιθέτων || κ. πα. οικειοῦμαι πρὸς τινος, μτ. δοτ. : Κλημ. Ἀλ. 488 || ὁμ. παθ. μτ. οἱ προσφικωμένοι εἶδ. ὁ πλησιάζονται συγγενεῖς : Διδό. Σ 39. 4) κ. νεώτ. ἀναφορ. πρὸς καταστάσεις ἐξοικειωθῆναι, συνηθίζω τινά ἐς τι : Φιλῶδ. Θε. 3, 2 Γολ. 4, 819 προσφικεῖται πρὸς τὴν ἡδονήν || νεώτ. κ. μέσ. ἀρβ. ἐξοικειώθημι, συνηθίζω : ἔχει ἐπαρκῶς προσφικεῖσθαι πρὸς τὴν νέαν μέθοδον τῆς ἐργασίας 5) εἶδ. ἀστράλ. εὐρίσκομαι ἐν τῷ αὐτῷ οἴκῳ βλ. λ. δ. μετὰ τινος ἄλλου ἀστέρος, παθ. : Βέττ. Βδλ. 10, 33 Κρόνος προσφικεῖται τῇ Σελήνῃ.

προσοικειώσις -εως (ἡ) μτγ. κ. νεώτ. οικειώσις, ἐξοικειώσις : Φιλῶδ. Θε. 3, 2 - θ' ἀπατήρη κόπον ἢ προσοικειώσις πρὸς τὰς νέας μεθόδους.

προσοικησις -εως (ἡ) μτγ. ἡ πλίσθησις πρὸς οἰκίαν κατοικίαν, γεινιῆσις : Πλουτ. 6, 25 ὁ μετὰ τὴν Πατρίαν προσοικησις.

προσοικίζω μτγ. ἰδύω, οἰκίζω, θεμελιῶ πλησίον, παθ. : Διδό. Σ 13, 79 ἡ μὲν .. ἀρχαία πόλις μικρὰ νῆσος τις ἔστιν ἢ ὄσπερον προσοικηθεῖσα || ὁμ. παθ. προσέτι κατοικίζομαι : Ἰώα. Πι 5, 58 λόγος μέγας πόλεως προσοικίζομαι 2) κτίζω, ἀνεγείρω πρὸς τινα ακοσίαν, περὶ ναοῦ, πρὸς λατρείαν : Παρφ. π. Εὐσ. Εδᾶγγ. Προν. 3, 11.

προσοικοδομία (ἡ) ἡ οικοδομησις παραρτήματος παραρτήματος κτήριου : Ἐπιφρ. προσοικοδομία τοῦ ἱεροῦ.

προσοικοδομῶ -έω οικοδομῶ, κτίζω προσβέτως : Θουκ. 2, 76 ἰδ. ἀνάγν. ἄντι οἰκισι-ι, αὐτ. 6, 54 καὶ τῷ μὲν ἐν τῇ ἀγορᾷ προσοικοδομήσας ὕστερον ὁ δῆμος Ἀθηναίων μετῴκον μῆκος [τοῦ βωμοῦ], Πάτρ. οἰκίαν προσοικοδομεῖται : κ. παθ. εἶπαι πλὴν οἰκοδομοῦμαι, κτίζομαι : Δισκ. Ἀλ. Ρωμ. 1, 79, Ἰώα. Π 5, 12, 2 φρούρια προσοικοδομεῖσθαι τῷ τελεῖται 2) κ. μτφ. πλάττω, διαμορφῶ, σχηματίζω εἶπαι πλὴν, πρὸς τοῦτοις : Πλάτ. Τιμ. 69C ἄλλο τε εἶδος ἐν αὐτῷ φυχῆς προσοικοδομοῦναι τὸ θεῖον κ. παθ. : Ἀριστοτ. Πρ. 8, 66b, 17 τὸ κακῶς προσοικοδομημένον ἐν τῇ σαρκί || εἶδ. πλάττω, δημιουργοῦ φαντασιακῶς εἶπαι πλὴν καὶ ἄλλο : Πλούτ. Ἠθ. 1, 68A πάθη χαλεπὰ καὶ μεγάλα καὶ δυσανάλλακτα τῇ λύπῃ προσοικοδομοῦναι.

προσοικονομοῦμαι -έομαι ἔσφ. γρ. ἀντί προσοικονομοῦμαι βλ. λ.

πρόσοικος ὁν ὁ πλησίον πνός οἰκῶν, κατοικῶν, ὁ γείτων : Ἡρ. 1, 144, Θουκ. 1, 24 ὁ παλαιῦν τινός τῶν προσοικῶν βαρβάρων ἐκθήρησεν || ὁμ. κ. κτ. πληθ. οἱ πρόσοικοι οἱ γείτονες : αὐτ. 1, 7, Ἀλ. Τακτ. 10, 1, Πλούτ. Ἠθ. 421D τοὺς Λυκίαν προσοίκους 2) κ. ἐπὶ τόπων, ὁμορος, γειτονικός : Πλάτ. Νόμ. 705A πρόσοικος γὰρ θάλαττα χώρα || κ. ἄνευ τοῦ οὐδ. : Πλάτ. Φάδ. 2 καὶ τὴν πρόσοικον ἐνν. χώρον ἐπάσαντο τῆς Ἰταλίας ληζόμενοι κ. μτ. δοτ. : Ἰουλ. Λόγ. 2, 56B.

προσοικῶ -έω οἰκῶ, κατοικῶ πλησίον : Ἰσακρ. 6, 46 ἡττήθη γὰρ ὑπὸ τῶν βαρβάρων τῶν προσοικῶντων μτ. δοτ. τοπ. : Ξεν. Προν. 1, 8 πόλει .. βάρβαροι προσοικονόητες, Πλάτ. Τιμ. 22D τῶν ποταμῶν καὶ θαλάσσης προσοικῶντων ὁμ. μτ. αἰτ. τοπ. : Θουκ. 1, 24 προσοικῶσι δ' αὐτὴν ἐνν. τὴν Ἐπιδαμοῦνι Ταυλάντιος βαρβαροί, Ἀριστοτ. Πολιτ. 1, 256a, 37 ὅσοι Ἰλνίος καὶ ἔλα .. προσοικῶσιν || ὁμ. κ. παθ. μτ. δοτ. κατοικῶ πλησίον : Ἰώα. Πι 4, 4, 3 τὴ πόλει προσοικημένοι 2) παθ. εἶδ. ἐπὶ τόπου, εἶμαι κατοικημένος : Πλούτ. Ἠθ. 938D 3) παθ. ἐν εἰδ. σμμ. μτφ. εἶμαι στενῶς συνδεμένος μετὰ τινος : Ἀλέξ. Ἀρ. 2, 67 τῷ σώματι προσοικεῖσθαι.

προσοιμάμαι -έομαι [ἰσμοι] προσεγγίζω, πλησιάζω τι : Ἐπιφρ. Βηλῶ προσοιμάσθε. **προσοιμῶ** μτγ. οἰσιμῶ, θρηνημῶ ἐπὶ τινι, μτ. δοτ. : Ἰώα. Πι 1, 17, 3 πάθει προσοιμῶν ὁμ. μτ. δοτ. προσ. : Λιβῶν. Προν. 29, 27 προσοιμῶν μοι ἔλεγε.

προσοιμάω -ατος [τοῦ] τὸ προσφερόμενον, τὸ παρεχόμενον τινα τροφή : Ἰνν. Τόν. Ἀνθρ. 43.

προσοιμοῖν ἀπόθ. προσέειμι, προσεγγίζω, πλησιάζω πρὸς τινα τόπον : Πινδ. Π 6, 4 ὄμφαλόν ἐριδρόμου χθονός ἐς νάιον προσοιμοῖν.

προσοκέλλω μτγ. ἐν ἀναφ. πρὸς πλοῖον, ρίπτω ἐς τὴν ἕρπιν, ρίγγω ἔξω ἴσα. ἐπὶ ἀφιγμῶν προσεγγίζω : Δίων Κ 8 π. 4, 4 || ὁμ. μτ. δοτ. ἐπὶ ναυπηγέμενων, προσωθῶ, ρίπτω τὸ πλοῖον ἐπὶ πνοῦ : Λουκ. Ἀλ. 1, 57, 2, 2 πολλοὺς τῶν ἐκ τῆς ναυμαχίας νεκροὺς ἀπνῆνταιν καὶ προσωκέλλων 2) ἀρβ. ἐπὶ πλοῖου, πῖπτω ἐς τὴν ἕρπιν, ἐξοκέλλω, παραρῶσθαι : Λουκ. Τιμ. 3 ἐν τῷ κιδώτιον περὶ σωθῆναι προσοκέλλω τῷ Λυκαρεῖ 3) μτφ. ἐξοκέλλω, παρεπιπέσομαι, παραρῶσθαι : Δίος π. Στοδ. 4, 21, 17 ἄ εὐφορία τοῖς ποτακέλλουσι ἀδονάς παρέχει, Ἀρετ. Χρον. Παθ. 2, 10 προσοκέλλω χρόνῳ ἰδ. γρ.

προσολοφύρομαι ἀλοφύρομαι πρὸς τινα, λέγω πρὸς τὴν πᾶσιν τὸ πᾶσι μὴ πρὸς τινα, μτ. δοτ. προσ. : Θουκ. 8, 66 κατὰ δὲ ταῦτα τοῦτο προσολοφύρωσθαι τινι ἀγανακτήσασθαι, Πλούτ. Κικ. 47 τὰ φορεῖα παραβάλλοντες ἀλλήλοισι προσωλοφύροντο ἔλεγον ὁ εἰς εἰς τὸν ἄλλον μετὰ θρήνων τὸ πᾶσι τοῖς, Δίων Κ 42, 28.

προσομάλοος ὄν μτγ. ὁ ἰκανός, ὁ ἀρκετὸ ὁμαλός, ὁ σκεδὸν ἐπιπέδος, ἡδονικός : Διογεν. 1, 65 ἐν προσομάλῳ τόπῳ.

προσομαρῶ -έω συμπαρομαρῶ, συμπαροεῖμαι, συμμοδεῖσθαι, συνοδεῖω, πασχαλοῦσθαι τινα, μτ. δοτ. : Θέογγ. 607 γίνεται οὐδ' ἐπὶ καλὸν ὄψφειδος προσομαρῶ.

προσομιλησις -εως (ἡ) ἱεροσομιλῆ μτγ. τὸ προσομιλεῖν, ἡ προσομιλία : Κλημ. Ἀλ. 220.

προσομιλητικός -ή-όν ὁ ἀνίκων, ἡ ἀρμόδιος ἐς τὴν προσομιλίαν, ὁ τῆς προσομιλίας ὁ ὁ δὲ τὴν προσομιλίαν || τὸ βηλ. προσομιλητικῆ (τέχνη), ὡς οὐα. ἡ τέχνη τοῦ προσομιλεῖν, τοῦ συνοναστρέφεσθαι : Πλάτ. Σοφ. 222C τὴν δὲ γε δικανικὴ καὶ δημογορικὴ καὶ προσομιλητικὴν .. ρίαν τέχνην προσομιλητικῆς.

προσομιλία (ἡ) μτγ. κ. ἰων. προσομιλή ἡ ὁμιλία πρὸς τινα, ἡ συνοναστραφῆ, ἡ ἐπικοινωνία, ἡ σχέσις : Ἀρετ. Οὐξ. Νουά. 11 νηπιῶν μύθων προσομιλή, Ἀλέξ. Ἀρ. Πρ. 1, 115 βερνανθέντα ὑπὸ τῆς τοῦ θερμοῦ προσομιλίας.

προσομιλῶ -έω κ. μων. ὁμιλῶ, συγγίνομαι τινι, συνοναστρέφομαι πρὸς τινα, κἀνω παρῶα, μτ. δοτ. -προσ. : Θέογγ. 31 κακοῖσι .. μὴ προσομιλεῖ ἀνδράσι, Εὐρ. Μήδ. 106b, αὐτ. ἀμ. 889 ἐμοι θνητοῖς οὗτος ὁ δαίμων πάντων ἄριστος ἐμοι θνητοῖς, Πλάτ. Γοργ. 502B πασι προσομιλοῦσθαι, Μηνῶν. 12, 10 Ὀρθρ. Ῥά. 1 Ἐσοτος ὄν ἐκ τῶν σῶν .. ἀμείνων ἐσωμάτωσας, ἡμῖν προσομιλήσαντα ὁμ. ἐμπροσθ. ἱπρὸς τινος : Ξεν. Ἑλλ. 1, 30 οἱ πρὸς Ἐρμοκράτην προσομιλοῦντες ὁμ. μτ. αἰτ. τῆς ἀναφ. : Θουκ. 2, 37 τὰ ἴσα προσομιλοῦντες ἐξοκολοουθῶντες τὰς ἰδιωτικὰς μας σχέσεις μτ. ἐμπροσθ. τροπικῶν προδιορισμῶν ἰδία τινος : Πλάτ. Σοφ. 222B τὸ μὴ προσομιλοῦν διὰ χάριτος 2) προσομιλῶ μετὰ τινος, κουδενιπᾶς μὴ κἀποιον : Ἰωα. Αἰ 4, 8, 48 3) ἐπὶ σαρκίως κοινωνίας μείξεως, συνονασάξωσις, συνευρίσκομαι, μτ. δοτ. : Λουκ. Ἐρωτ. 17 τῷ Αἰθρ. προσομιλῆσας, Ἠλιόδ. Αἰθ. 3B καὶ μοι καὶ προσομιλεῖ τότε ὁ πατήρ ὁ σός, Πάτρ. ἐπέφω γάμῳ προσομιλήσας 3) κ. μων. ὁμιλῶ ἐνώ-

πιν άκρατηρίου, άγορεύω, έκφωνώ λόγον, διδάσκω: Παρφ.Πυθ.25 προσμιλείν τοίς γνωμοίσι περί τινος Μαλάλ.1362,12 4) προσκολλώμαι επί τινος, μτ. δστ.: Θέογν.216 παλλόμεν . δε ποτί πέτρω, τή προσμιλήσει, Άλκιφρ.114 ιδίκτηιου άφάλλω πέτρω προσμιλήσει || μαν. έκτίθεμαι ποτ, μτ. δστ.: Γεωπ.7,6β προσμιλών άεί σινος άέρι 5) μτ. δστ. πράγμ. έρχομαι εις συνάφειαν πρός τι, άσολούμαι περί τι, καταγινομαι εις τι : Σοφ.Τρ.591 πέφρα δ' ού προσμιλήσά πεω Ιάκωβή δέν έδοκίμασα. δέν έκομα τήν δοκιμήν, Θουκ.1,122 δ μέν εισοργήτως αύτῶ τῶ πολέμῳ προσμιλήσας βεβαιόεργως, Πλάτ.Τιμ.88c γυμναστική προσμιλούντα || μφ. έν Πλάτ.Σοίφρ.250E και όθρει προσμιλών ού δέδοικεν Ισμηπριφέρόμενος όδριστικώς.

προσόννημι ή προσόννω [δημ.1044], δωρ. ποτόνημι (Έπιγρ.), όννω προσέτι, όρικώομαι, κώνω όρκον πρός τούτους: Έκν.Αν.2,28 ό δε βάρβαροι προσώωσαν και ήγήσασθα δόδωλες όμ. μτ. αйт.: Δημ.1044 προσόννην τόνδε τόν όρκον, Έπιγρ. προσόννηται τόν Δία 2) περιλαμβάνω τι έν όρκω προσέτι: Πλούτ.118,223H σός έφη προσωμοκέναι ταις ήμέραις τός νύκτας.

προσόμοια [τό μτγν., μον. κ. νεώτ. βυζ. μουσ. τραπάρια τής όρθοδόξου Άνατολικής Έκκλησίας φαλλόμενα καθ' όρισιν τρόπον λισνάθ, εις σύνταμον εισρολογικόν μέλας] πρός άλλα άρχαιότερα τραπάρια, πρός ά διατετραρίαν όμοιατή κατά τι τό κώματα, τός ούλαβός και τός προσωδιακόυς τόνους, έχοντα προσέτι ρυθμικήν παικίλιαν και μελικήν πρωτοτυπιαν: Μηναι.12,14 Έσπ. στιχηρά προσόμοια, Τυπικόν Σάββα 23,50,58.

προσομοιάζω μον. κ. νεώτ., δημ. προσομοιάζω όμοιάζω κατά τι, όπωσούσιν πρός τίποι, είμαι προσομοιάς τινι: Γεωπ.2,21ε κόπρω προσομοιάζουσα πώς ταύτη.

προσομοίος-ον κ. προσομοίος-α-ον [Στράβ.3,4,18] κ. μαν, νεώτ. κ. δημ. ό όμοιάζων περίσω πρός τίποι, ό όπωσούσ, ό σχεδόν όμοιάς τινι, ό παρόμοιος, ό παρεμφερής πρός τίποι, μτ. δστ.: Εύρ.Φοίν.128 γίγοντι γηνεγάτ προσομοίος, Άριστοφ.Σφ.36σ ούδέν γάρ τούτ' έστιν έκείνω προσόμοιον, αύτ.'Όρν.625, Άρεφιφ.19, Πλάτ.Σοφ.267A τό σόν σχήμά τις τῶ έαυτοῦ χρώμενος σώματι προσόμοιον ή φωνήν φωνή φαινεσθαι ποιήθ, Στράβ.3,4,18 έκ βοτάνης αελίνω προσομοιάς || μτγν., μον. κ. νεώτ. τό ούδ. κτ. πληθ. προσόμοιος ώς ούς. βλλ.: κελίρω-ως: Πλάτ.Νόμ.811C έδοξαν δ' ούν μοι παντάσπει ποιήσαι τινί προσομοίως είρησθαι, Πολυδ.9,131.

προσομοιω-όω κ. μαν, νεώτ. κ. προσομοιώνω θεωρώ τινά προσομοίον τινι, αποδίδω εις τίποι σχετικήν όμοιοτήτα πρός άλλο τι, έξομοίω, παρομοιάζω, παραβάλλω: Διογ.Α.7,40, Χρον.Μορ.533H ώς άρμενον τήν προσομοίω 2) όμίσθ. είμαι προσομοίος, προσομοιάζω: Δημ.1398 τήν σύνεστιν μέν αστού προσομοίον άνθρώπων, τήν δε άλκήν άρσάοντι' ό παθ. πορκκ. προσωμοιώσασ: Πολυδ.9,131 3) πασιτόμ, πασιτάτων έν τή τέχνω: Δίων Χρ.12,77 4) ρηματικ. προσομοίωσις, προσομοίωσις-εως [ή προσομοίω] νεώτ. ή ένέργεια τού προσομοίω βλλ.

προσομοιόγησις εως [ή προσομοιόγη] νεώτ. ή πρόσθετος βμολόγησις, ή άνανέσις βμολόγησις [είδ. νομ. ή σύμβουσις, δι' ής αναλαμβάνεται ύπό τούτου ή όφειλή τινος, μή ούσις άναγκαίας τής πρός τούτο σηματοβθέσεως του όφειλέτη] **προσομοιολογία** [ή προσομοιολόγη] ή επί πλέον βμολογησις, ή πρόσθετος συναινεσις: Δημ.1007 κατά τούς νόμους και . . τούς όρκους και κατά τήν τούτου προσομοιολογία.

προσομοιολώ-έω όμολογώ, παραδέχομαι τι προσέτι: Υπερείδ.'ΑΒ8. || μτ. αйт. κ. άσαρφ. μτ. ή άνου στου, παραδέχομαι, άναγνωρίζω όμοίως όπι: Πλάτ.Γοργ.461B, αύτ.Σοφ.248D ει προσομολογούσι τήν μέν φυχήν γινώσκουσιν, Δημ.1179 προσομολόχουν άληθή είναι πάντα 1) άναγνωρίζω προσέτι όφειλήν, χρέος παραδέχομαι πρός τούτους όπι όφειλω: Άσαοφ.17,39 τούτω προσομολογούσι τριακόσις δραχμάς, Δημ.826. || συμφωνώ πρός τι, είμαι σύμφωνος μέ τίνα: Ήπν.Δι.1,1 προσομολογείν τοίσι όρθώς ειρημένιοις 2) γενν. όμολογώ, συμφωνώ, παραδέχομαι: Άσαοφ.9,50 ούδέεις όστις ούκ άν Εύάγορον αστιον είναι προσομολογήσειεν || δέχομαι, άναγνωρίζω: Άσαοφ.15,35 ει . . προσομολογήσασαι πάντων άνθρώπων είναι δεινότητος, Ίώσ.Π1,125,1 τήν έπιβουλήν προσομολογείν' κ. παθ.: Άνδοκ.1,15 τα08' όμιν προσομολογείται άπαντα, Αισχίν.3,53 παλαιά και λίαν προσωμολογημένα [δ.γρ. προσωμολογημένα] 3) όπισκομάομαι, ύπόσχομαι προσέτι: Δημ.1284 προσομολογούσι πλευσσάσαι δέορο, Πάν. 4) έπι ήτημένουν, ύπαγομαι, παραδίδωμαι, ύποτάσσομαι: Έκν.Αν.7,424 οι μέν ούν ταύτα πάστας δή προσωμολόχουν 5) ρηματικ. προσομολόγησις, προσομολογη.

προσομοιόρηννυμι μτγν. μάσσω, σπαγγίζω τι επί τινος άλλου, μεταδίδω τινί τι διά προστραβής, προσάπτω, προσοκλώ τινί τι: Πλούτ.Κράσ.2 βουλόμενος . . πλειεστοίς . . προσομόρρησθαι τό άγος, Θεμιστ.Λογ.21,248H τό βήναυσον έκίνω . . πάντως δή τι προσομόρηννυται τή φυχή.

προσομοιούρος-ον ίων. τ. του άγρ. προσόμορος, ό όμορος, ό γειτάνος, ό γειτονικός, ό παρακειμένος μτ. δστ.: Ήρ.4,173.

προσόν-όντος [τό ίούδ. τής μτγ. ένεδτ. του πρόειμι] νεώτ. κ. δημ. ίδ. κτ. πληθ. προσόντα, όπι προσέσι τινι, όπι ύπάρει επί πλεόν εις τινι, όριπρετική ιδιότης ή ικανότης, προτέρημα, πλεονέκτημα, άρετή: έχει τό προσόν τής μετριοπαθείας 2) ειδικόν, έπίσημον τεκμήριον ικανότητος άπαρητην έφόδιον, όπως πράξη ή όπει τήν τής τι, σίση δίλωμα, πτυχίον κτ.: Δέν έχει τά προσόντα διά τά διορισθή.

προσωνειδίω μτγν. κ. μαν. όνειδίω τι τινί προσέτι, άναφέρω, προβάλλω τό προσέτι όνειδος προσέτι: Σχόλ.'Αριστοφ.Σφ.664 προσωνειδίσει τήν άταξίαν' όμ. έπομνησις είδ. προτάσεως: Ίώσ.Π1,2,2,25 προσωνειδίσειν . . ώς . . κ. παθ.: αύτ.2,16,4 2) μαν. όνειδίω, χλευάζω τινά: Αιβ.Ροδ.953 και όπου μέ βίπλει γέροντα μή μέ προσωνειδίω.

προσωνομάζω κ. μαν. κ. νεώτ., δωρ. ποτιναμάζω [Έπιγρ.] τό παθ. προσωνομάζομαι, οίολ. προσωνομάσθεσθαι [Έπιγρ.], άόρ. προσωνομάσθην, δίωμι τινί όνομα τί, καλώ τινά διά τινος όνόματος, όνοματίζω: Ήρ.2,52 θεοús διέ προσωνομασάν σφεας από του τοιούτου διέ ίδέωσαν εις αύτούς τό όνομα θεού, έκ του γκονόσιος διη, Άριστολ.Οορ.270β,22 αιθέρα προσωνομαζέιν τόν άνωτάτω τόπον, Πόλ Μακκ.2,6,2 μολύβαι . . τόν έν Ίεροσολυμοίς νεών, και προσωνομασάαι διός Όλυμπίου, Έπιγρ. ποτιναμαζόντας Άλκαίηππεια, ίονομαζόντες τούς όγώνας Α] κ. παθ.: Έπιγρ. εύεργετάν προσωνομασέσθαι, Πάν. ή προσωνομασθήσεται ήμνητη φυλή 2) μτγν. κ. νεώτ. όνομάζω τινά διά προσθέτου όνόματος, άπώνωμι τινί πρόσθετον όνομα, έπονομάζω - Γλωσσ.Όσο.36 έν Κασάφειον και Γαίσηον προσωνομαζόμεν, Δίων Κ.57,5 κ. παθ.: Δίων Κ.76,10 επί τόν Φήλικα' και τούτο γάρ αύτός προσωνομάστο, Άνω.Κομν.382C τής δουκίτης καθέδρας, όπερ πραιτωριον προσωνομάστο, Πάν. Σαρδάτος Ζωίλιω προσωνομασμένον Άμάτος 3) ρηματικ. προσωνομαζομαι.

προσωνομασία (ή) (προσωνομάζω) μτν. κ. νεώτ., αἰολ. προσωνομασία (Ἐπιγρ.) ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ προσωνομαζέειν βλ.λ.], ὀνομασία, ὄνομα: Διογ.Λ 7,108 τὸ καθήκον ἀπὸ τοῦ κατὰ τινος ἕκειν τῆς προσωνομασίας εἰλημμένης· 2) νεώτ., ἡ πρόσθετος ὀνομασία, ἡ ὀνομασία, ὁ προσωνυμία, προσωνύμιον· || εἰδ. ρητορ. σχῆμα, καθ' ὃ ἀπάρχει ὁμοίτης ἤχου ἐν ταῖς λέξεσι τῆς αὐτῆς φράσεως.

προσωνυμάσκεισθαι αἰολ. παθ. ἀπαρφ. τοῦ προσωνομαζέειν βλ.λ. || Ἐπιγρ.

προσωνυμάσια (ή) αἰολ. τ. τοῦ προσωνομαζία βλ.λ.: Ἐπιγρ.

προσὸπλιον (τὸ) νεώτ., τὸ πρόσθιον μέρος τῆς ἔξωτ. ἐπιφανείας τῆς ὀφθῆς τῶν ἰπποειδῶν.

προσοπάζω μ. ἐν τῷ δωρ. τ. ποσοπάζω βλ.λ.: Νόσθ.ΑΠ 6,353.

προσοπίλλω προσβλέπω ἀτενῶς, παρατηρῶ μέγα προσήκω, μ. ἐν τῷ δωρ. τ. ποσοπίλλω βλ.λ.: Δίος π. Στὸδ.4,2], 17 (πιθ. ἀντὶ ποσοκέλλω).

προσοπίπος-ον μτν. μ. ἐν δωρ. τ. προπίπος ὁ προσόρατος, ὁ ὄρατος: Μαν.2,31 δοιοί μὲν πρόπιπτοι ἰδ' ὀφθαλμοῖσιν ὄρηται (κωδ. προπίπτοι).

προσοπίσσομαι μτν. ὄρησιζομαι τὴν ἐπί τι, παραοπίσσομαι διὰ τὴν: Ἰώσ.ΠΙ 2,14,6 ἰδ. γρ., Πλούτ. ἸΗ,13Ε πρὸς καιρὸν προσοπίσθεντας ταχέως ἀποφλεγμῆναι ἰδ. γρ. ἀντὶ ὄρησιθέντας].

προσορέω ἐκτείνω, ἀπλώνω τὴν χεῖρα ἵνα προσφέρω τὴν εἰς τινα: Κράτ.Θηθ.Ἐπιστ.34,3 ἰατρον ἡθεῖα καὶ ἡμῖν προσώρεεν· || τὸ μέγα (ἡτῶν) τὰ λάβω τὴν διὰ παρακλήσεως, παρακαλῶ ἐπιμῶως περὶ τινος μτ. δοτ.: Ἡρ.7,6 καὶ δῆ' τὴν πρὸς τοῦτοῖσι ἐπιπλέον προσωρέοντάς οἱ.

προσορῶρος-ος μτν. ὁ πρὸς τὸν ὄρθρον, ὁ περὶ τὸν ὄρθρον, κατὰ τὴν χαραυγὴν, τὴν αὐγὴν, τὴν πρωΐαν· || δωρ. τὸ οὐδ. τὸ πότορῶρον ὡς ἐπίρρ. πρὸς τὸν ὄρθρον, κατὰ τὴν χαραυγὴν, σύνταγμα: Θεοκρ.5,126 καὶ τὸ πότορῶρον ἄ ποῖς ὄνθ' ὄβατος τῆ καλίπτι κηρία βάφαι· πρδλ. προσεφῶς, προσεπερός.

προσορίζω περιελίξω, περιλαμβάνω τὴν ἐντὸς ἑνὸς ὁρίων τινός, προσπίθω χῶρον τινὰ τοῖς ὁρίοις ἐνικρατικῆς τινός, προσθέτω τὴν εἰς τινα κτήσιν, εἰς τὴν κράτος, μτ. δοτ.: Διόδ.Σ 2,3 τοῖς δὲ κατοικισθεῖσι πολλὴν τῆς ἡμέρας χώρας προσώρισεν, Ἐπιγρ. οὐλὴν τῶν μνημείων προσορίζειν κ. ἀπολ.: Πλούτ.Λούκ.19 ἐκατόν σταδίων χώραν προσορίζω κ. παθ.: Στράβ.4,2), περὶ τὴν Ἀκυιταῶν κ. καὶ τὴν προσωρισμένους αὐτοῖς ἔθνοιν, Πλούτ. Κικ. || ὅσα δὴ Πωμπηῶν νεωστὶ προσώρισται, Πάπ. καὶ προσωρίσθη ἄλλοι κατὰ ἄρουραν πυροῦ ἄρτάθης ἰδιομοῖρον· || τὸ μέγα, προσθέτω τὴν εἰς τὸ κράτος μου: Πλουτ.2,36,5 καταβαλόντες τὴν Ἀσίνην καὶ τὴν ἡνν προσωρισμένους τὸ φερέτρη· 2) ὀρίζω προσέτι τὸ ὄριον τινός, καθ' ὄριον, προσορίζω: Πλούτ.Λυκ.27 προσορίζω χρόνον πένθος κ. παθ.: Πάπ. ὁ προσορίζόμενος χρόνος· || τὸ μέγα, προσορίζομαι, μτ. ἀπτ. μέλλ. προσορισῶμαι, ἐν τῇ αὐτῇ σμ.: Ἀριστλ. Φυσ.252α,27 εἰ δὲ προσοριεῖται τὸ ἐν μέρει, λεκτέον ἐφ' ὅν οὐτως ὡσερ ἐστὶ τὸ εὐ συνάγει τοὺς ἀνθρώπους αὐτ. Ρητ.1407β,5· 3) τὸ μέγα, ἀπτ. δικαν. ὄρος προσορίζομαι κτήματι μτ. γενικ. τοῦ ποσοῦ, σημειῶ προσέτι κτήματι τὸ διὰ τὸν ὄρων βλ.λ.3], καὶ διὰ τὸ ποσοῦ, δηλῶ ἐκ περισοῦ διὰ τὸν ὄρων βλ.λ.3], ὅτι κτήματι τὸ εἶναι ὑποθηκευμένον διὰ τινος ποσοῦ: Δημ.87' τὸ μὲν χωρίον ἀποτετιμῆσθαι ταλάντων, τὴν δ' οἰκίαν ὡς προσωρισσάτω διαχιλῶν· 4) ἄμτβ. κείμεναι, εὐρίσκαμαι πλησίον τινός, εἶμαι ὄμοιος, συνωρεῖω: Διόδ.Σ 2,50 θηρίων τε πλήθος ἀλκιμῶν ἢ προσορίζουσι τῷ Συρίῳ τρέφει.

προσορίζω κ. νεώτ., παθ. ὄρρ. προσωρισθῆν, φέρω, εἰσάγω πλοῖον εἰς ὄριον, πρὸς ἀγκυροβόλησιν, ὄδηγῶ πλοῖον εἰς λιμένα, ὄραζω τὸ καθάρει, μτ. δοτ.: Λουκ.Ἐρωτ. || Κιθῶν προσορίζεται ἴπν νοῦν κατὰ θέαν τῷ Ἀσροβίτης ἱεροῦ, ἰαμβλ. Πυθ.3,14 προσορίζειν τοῖς αἰγιαλοῖς ὄμ. κ. ἐμπροθ. πρὸς τινὰ: Ἐπιγρ. πρὸς τὴν Σιφίωνν χώραν προσορίζεται· || τὸ μέγα, κ. παθ. προσορίζομαι εἰσέρχομαι εἰς ὄριον πρὸς ἀγκυροβόλησιν, προσεγγίζω εἰς λιμένα καὶ ἀγκυροβολῶ, ὄραζω: Ἡρ.6,97 οὐκ ἔα τὰς νέας πρὸς τὴν νῆσον προσορίζεσθαι, Δημ.795 μῆ. πρὸς τοῦτους (τοὺς λιμένας) προσορίζου· || ὄμ. μτ. ἐπιγρ. τόπου: αὐτ.52 ποτ. . προσωρισμοῦμεθα γ' || ὄμ. μτ. δοτ. τόπου: Πλάτ.Αἰμ.26 προσωρισμένος τῷ Σαμοθράκῃ, Ἄρρ Ἀν.6,20,4 αὐτὸς προσωρισθεὶς τῷ αἰγιατῷ, Αἰλ.ΠΙ 8,5 τῆς Νάξω προσωρισθῆν κ. ἀπολ.: Κδ Μάρκ 6,53 ἀπλήθων ἐπὶ τὴν γῆν Γεννησαρέτ καὶ προσωρισθῆσθαι· 2) ὄμ. τὸ μέγα, ἐν μτφ. σμ.: Φιλ.2,39 πλοῦτος καὶ εὐγένειαν προσορίζονται καὶ τοῖς φαυλοτάτοις (ἰαμβ. ἄντὶ προσορίζονται), Φιλόσοφ.Ἡρ. || προσορίζεσθαι τοῖς μύθοις· 3) ρημοτ. προσορίζω, προσωρισσομαι, προσωριστήριον.

προσορῶρις-εως (ή) (προσορίζω) κ. νεώτ., ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ προσωρίζειν ἢ προσορίζεσθαι, ἡ προσωγῆ πλοῖου εἰς ὄριον, εἰς λιμένα, τὸ ἄρμαμα: Θουκ.4,10 πολὺν ὄν ἀπορία τῆς προσωρισσεως, - τὰ πλοῖα συνεκροσθησάν κατὰ τὴν προσώρισσιν· || γεν. ἢ προσεγγισις: Σενόλ.Ἐπιστ.136,272D) τῆς προσωρισσεως αὐτῶ γενομένης οὐ πρὸς ἀνδρας χαρίεντας.

προσορισμός (ὁ) (προσορίζω) σχῆλ. κ. νεώτ., ἡ ἐνέργεια τοῦ προσορίζειν ἢ προσορίζεσθαι: Σενόλ.Ἰλ.Α 434, - ὄπου λέγει τὸν ὄρθλον εἶναι δυσχερῆς ὁ προσορισμός.

προσοριστήριον (τὸ) (προσορίζω) τόπος κατάλληλος πρὸς προσώρισιν, τόπος ἀγκυροβολίης, ὄριος, ναυλόφος, ἀγκυροβόλιον, ἀραξοβόλι, κληροδοσία: Ἡσ. ἐν λ. ἐπίθων.

προσοριστός (ὁ) μτν. τὸ προσωριστήριον βλ.λ.: Στράβ.14,38 μῖα δ' αὐτῶν καὶ πρόσρονον ἔχει.

προσορισμῶ-ω μτν. κ. νεώτ., εἰσέρχομαι εἰς ὄριον πρὸς ἀγκυροβόλησιν, προσωρισσομαι, ἀγκυροβολῶ, ὄραζω: Πολύδ.10,42,1 τοὺς περὶ τὸν Ἄτταλον διδραντας καὶ προσωρισσαντας τὴν Πελαργίω, Πάπ. προσορμεῖν εἰς Μέρβιν ὄμ. κ. ἀπολ.: Πάπ. τὸ προσορμεῖν πλοῖον· || νεώτ. εἶμαι ἡγκυροβολημένος ἐν ὄριω, ὄριω.

προσορός-ος, ἰων. πρόσσορος-ον ὁ ὄμοιος, ὁ πλησίον, ὁ συνορευόμενος, ὁ γενετικῶς, ὁ γενετικῶς, ὁ παρακεκομένος, ὁ συνευόμενος, μτ. δοτ.: Ἡρ.2,18 οἰκόμενος Αἰγύπτου τὰ πρόσσορα Λιθύβ, αὐτ.12 τῷ Ἀραβίῃ πρόσσορῶν ἐοῦση ἰθὺ Αἰγύπτου, αὐτ.3,97· ὄμ. ἀπολ.: Ξεν.ΚΠ 6,1,17 φουρῶρησιν ὕβριν ἀναδοξόμεθα τὰ ἐγγύτατα χωρία τὴν νελευρίων ὁμοῖς δὲ τὰ πρόσσορα ὕβριν αὐτοῖς τῆς Ἀσσυρίας, Πολύδ.1,177, Ἰδιωκ 36,53· || ἐν Σοφ.Φιλ.691 ἴν αὐτὸς ἦν πρόσσορος (βερναρδ. Γρηγ. ὄπου αὐτὸς ἐαυτῷ ἦν γειτὸν καὶ ὄμοιος).

προσοροῦμαι-εομαι μτν. ὄρχομαι προσέτι, συγχρόνως ἢ πρὸς τὴν χορευτῆ τὴ συνοδοῦσθε ὄργατον πῖος: Λουκ.Μθ Πιστ.διαδ.16 λαθῶν ταρπητῆσιδον ἐκυμδῆσιος καὶ προσωρχήσατο.

προσορῶ-ω, μέλλ. προσόφθομαι (Σοφ.Ἀντ.764), κ. δωρ. ποθόρρημι (Θεοκρ.6,22), ἀπαρφ. ποθόρην (Νόσθ.ΑΠ 9,604), βλέπω πρὸς τινα, εἰς τὴν, προσβλέπω, προσοτινῶ, θεώμαι, παρατηρῶ τινὰ: Μίμν.1,8 οὐδ' αἰγῶς προσορῶν τέρπεται ἡέλιω, Ξενοφ.2,6, Σοφ.Ἀντ.764 σὺ τ' οὐδαμὰ τούδῃν προσόφθι κράτ' ἐν ὀφθαλμοῖς ὄρων, αὐτ. ἦλ.381, αὐτ.Γρ.842, Πλάτ.Φαῖδρ.205B θεώμε-

νασ αὐτοῦ τὴν τῆδε ἐπιθυμίαν, ὥστε οὐ σέβεται προσορῶν, Ξεν. Συμπ. 8, 18, Πλάτ. Ἠθ. 679B, Ἀριστοτέλ. 1561' πρὸς. προσείδω || τὸ μέλ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : Σοφ. ΟΚ 244 ἄντομαι αὐὰ ἀλάσις προσορῶν ἐμα ὄμα σὺ δμασι.

προσορῶ-έω [ἴσος] μγν. συνορῶν τινί, γειτῶν-ζω πρὸς τιν. εἶμαι προσορῶς τιν. κ. δοτ. : Πολύδ. 10, 41, 4 τοῦ προσορῶντος τῆ Μακεδονίᾳ Θράκας, αὐτ. 22, 51, 4 τὸ προσορῶντα ταύτη τῇ Χερσονήσῳ τῆς Ἑυρώπης.

προσορῶνται μσν. δίδω, προτείνω τινί τι, ἴνα ἀσφραγῆ αὐτό, μτ. διπλῆς αἰτ. : Γεωπ. 19, 2, 17 ἐάν κυνὸς ἐτέρου χρίον ἐἴς γανίον ἐνθάσας προσορῶντης αὐτόν.

προσορῶζω ἰουδοϊκὸς ῥίπτω τι κατὰ γῆς, καταρῖπτω χαμαί, προσορῶσα πρὸς τὸ ἔδαφος : Ἠρ. 5, 92, γ' τὸν πρῶτον αὐτῶν λαδόντα τὸ παιδίον προσορῶσαι, Πλούτ. Γαλ. 26, Πρωκ. Γοτθ. 4, 29 ἐκ τῷ ἴσπυ ἀφῶς προσορῶζει χαμαί, κ. παθ. : Πλάτ. Ἠθ. 506B προσορῶζόμενοις ὑπὸ τοῦ Κύκλωπος Δίων Κ 72, 13.

προσορῶς-ον ἰων. τ. τοῦ πρόσσορος βλλ. : Ἠρ. 3, 97 Αἰθίοπες οἱ πρόσσορος Αἰγύπτω, αὐτ. 3, 102 τῆ Πακτυκῆ Χώρας εἶσι πρόσσορος.

προσορῶ-έω σὺρῶ ἐπί τινα, καταρῶ ἐπάνω εἰς τι, μτ. δοτ. Δημ. 1257 τὰς πέντας κατασκευάσαντα καὶ προσορῶσιν αὐτοῖσι, Ἀριστ. Ἄουμ. 845c, 33, Θεόδωρ. ὁπ. 175 2) μτφ. ἐν Ἀριστ. Βάτρ. 95 ἀπὰς προσορῶσιν τῆ τραγωδίᾳ λοχόλ. «βραχίον τινά χρόνον διατρέσαντα καὶ τῶν αὐτῶν λήρων ἐκείναι τῆ τραγωδία, ἢ εὐθυδραμήσαντα, εὐδοκμήσαντα, ἐν τραγωδίᾳ δράματι ἐπινοεῖνται» πρὸς Πορφ. Ἀποχ. 3, 14.

προσοῦσι [ῆ] μγν. πθ. ἀντι νοουσία, ἀνομοσία κυρωθίας τοῦ ἔδουλο : Ἀθῆν. 7, 301A ἔδουλος ἐν Προσοῦσι ἢ Κύνκω.

προσοφειλέτης ἰστ μγν. ὁ προσεῖ ἀφελῶν, χρεωστῶν τινί τι : Ὀμηρ. 2, 503.

προσοφείλω, μέλλ. προσοφείλω, ἀφείλω τινί τι προσεῖ, χρεωστῶ τὶ εἰς τινά ἀκόμη : Θουκ. 7, 48 διαχίλια .. τάλαντα λῆθ ἀνηλωκέναι καὶ εἶς πολλά προσοφείλω, Ξεν. Οικ. 20, 1 οἱ δ' οὐδὲ τὸ ἀναγκαῖον δύνανται πορίζεσθαι, ἔλλα καὶ προσοφείλουσι, Δημ. 825 προσοφείλοντας ἡμᾶς ἀνέγραψεν ἰδ. γρ. ἀπὶ πρὸς ἀφελίαντα, Πλάτ. Ἀλέξ. 15 διακόσια τάλαντα προσοφείλιν ὄμ. μτ. δοτ. προσ. : Πάπ. τὸ λοιπὸν ὁ προσοφείλει μοι τὸ παθ. ἀφείλωμαι, χρεωστῶμαι, μὲν ἄω χρόνος προσεῖ : Θουκ. 8, 45 οὐχ ὑπολιπόντες εἰς ἀμφρείαν τὸν προσοφειλόμενον μισθόν, Πάπ. τὰ δεκόμενα καὶ τοῦς προσοφειλόμενους τόκους || εἶμαι προσεῖ ἀφειλέτης, χρεωστῆς : Ἀριστ. Βάτρ. 1134 πρὸς τρισὶν ἰαμβείοισι προσοφείλων φωνεῖ (βερναρδ. Γρηγ. κηρὸς τοῖς τρισὶν ἐκείνοις ἰαμβικαῖς στίχοις σου [τοῖς ἐπικριθείσι] θὰ φωνῆς ἀφειλέτης καὶ δι' ἄλλους ἀκόμη, τ. ἔ. καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐπὶ στίχοι σου θὰ ἐπικριθῶσιν) 2) μτφ. ἀναγνωρίζω, χρεωστῶ προσεῖ παραγενομένην εὐεργεσίαν, ἀφείλω προσεῖ ἀναπαύδοσιν, μτ. δοτ. προσ. : Ξεν. ΚΠ 3, 2, 6 προσοφειλόντες σοὶ ἄλλας χάριτας, Δημ. 650 προσοφειλόντων χρίον αὐτῷ, Πολύδ. 5, 88, 4 χρίον προσοφείλει αὐτοῖς, ΚΔ Φιλμ. 19 σεαυτὸν μοι προσοφείλει κ. παθ. : Ἠρ. 5, 82 ἡ .. ἐχθρὸν ἢ προσοφειλομένην τῆ Ἀθηναίων ἐκ τῶν Αἰγινητῶν 3) μένος ὄπισω, ὑστερῶ, καθυστερῶ ἐπὶ πλέον : Πολύδ. 39, 2, 6 ἐξοπροσείων μετὰ μεγάλῃς εἴσεως .. ὥστε τοῖς ἐν τοῖς τραγωδίαις τυράννοις πολὺ τι προσοφείλει.

προσοφθαλμῶς-ον νεώτ. ὁ ἐγγύς, ὁ πλησίον τῶν ὀφθαλμῶν εἰσπικνόμενος ἢ ὁ πρὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ πύξιμος : προσοφθαλμῶς φακὸς τηλεσκοπίου - ἀπτονομῆσις διόπτρας.

προσοφθαλμῶ-άω μγν. προσθλέπω τὴ ἐπιθυμητικῶς, μετὰ πόθου, ἐσοφθαλμῶ τι : Φιλ. 2, 560 προσοφθαλμῶν .. ταῖς μεγάλαις οὐσίαις.

προσοφθαλμῶν, μέλλ. προσοφθαλῶν [Ἀριστ. Ἠθ. 1124b, 11], ἀόρ. β'. προσοφθῶν [Ἠμ. 939], ἀόρ. α' προσοφθαῖσι [Ἀλκιφρ. 3, 26], ὀφθαλμῶν ἀφείλω προσεῖ, χρεωστῶ, εἶμαι χρεωστῆς ἐπὶ πλέον : Δημ. 1327 πεντακοσίας δραχμῶν .. εἰς προσοφθῶν || ἀπόλ. περιπίπτω εἰς χρόνος, ἔχω χρόνος, χρεωστῶ : Ἀριστ. Ἠθ. 1124b, 11 2) ὡς νομ. ὄρος, καταδικάζομαι εἰς τινά δικήν ὑποδοχόμενος προσεῖ εἰς τὴν καταβολὴν πρῶτισμου, γὰρ τὴν δικήν καὶ καταδικάζομαι προσεῖ εἰς πρῶτιστον : Δημ. 939 εἰς τὸ δεσμοτῆριον παραδοθῆναι ὄφ' ὧμῶν προσοφθῶντας τὰ ἐπιτίμια, αὐτ. 1103 προσοφθῶν δὲ τὴν ἐπιθελίαν, αὐτ. 647, Αλκιφρ. 1, 163' ὄμ. ἀπόλ. : Ἀντιφῶν. 204, 5 στρατηγῶσας προσοφθῶν 3) γειν. περιπίπτω προσεῖ εἰς τι, ἰδ. κακόν, ἐπισύρω τὴ προσεῖ κατ' ἐμυτοῦθ, ἢ θεωροῦν, καὶ λογιζομαι διὰ τὸς τινας, μτ. αἰτ. δηλοῦσας κατηγορίαν, μορφήν, λοιδορίαν κττ. : Δημ. 58 προσοφθῶν ἐπὶ ἀσχύνην, αὐτ. 93, Πολύδ. 15, 20, 3 ὥστε προσοφθῶν τὸν λεγόμενον τῶν ἰχθύων βίον [βερναρδ. Γρηγ. ἔωστε νὰ ἐφαρμοσθῆ εἰς αὐτοῦς τὸ παροιμιώδες, δη ζῶσι τὸν βίον τῶν ἰχθύων ἴσῳ ἴσῳ]. τὸ μέγαλο φάρι-τραγῶ τὸ μικρῶν, Πλούτ. Πύρρ. 23 ἀπιστίας προσοφθαλῶσας δόξαν, αὐτ. Ἠθ. 856c ἀνελευθερίαν τῆ κακοήθειας προσοφθαλμῶν [προσθεῖται εἰς τὴν κακοήθειαν τὴν ἀνελευθερίαν ἐξ χαρακτριστικῶν], Ἀλκιφρ. 3, 26 γέλωτα προσοφθαῖσι.

προσοχή [ῆ] ἰσοσχήτω μγν. νεώτ. κ. δημ. τὸ προσεῖ τὸν νοῦν, ἢ προσήλωσις τοῦ νοῦ εἰς τι : Χρῆσ. Στωϊκ. 3, 41, ΠΔ Σοφ. Σερ. Πρὸλ. 13 παρακλήσθε οὖν μετ' εὐνοίας καὶ προσοχῆς τὴν ἀνάγκων ποιεῖσθαι, αὐτ. Σοφ. Σολ. 6, 19 προσοχῆ δὲ νόμων βεβαίωσις ἀφθαρσίαις, Διον. Ἄλ. Ρομ. 6, 85, Φιλ. 2, 342 προσοχῆ ἀκροστώ τῷ λέγοντι, Πλούτ. Ἠθ. 84A προσοχῆ καὶ δμητύπησιν ἐν οὐ δέοντι θηρωμένοις, αὐτ. 514E, Δίων Χρ. 34, 27, Λοκ. 1στ. Συγγρ. 53 προσοχῆν καὶ ἐπιθερίαν εὐπορήσει τοῖς ἀκούοισι, Πάπ. ἢ προσοχῆ τοῖς πρέμωσι 1) ἐλθ. νεώτ. φιλία, ἢ πνευματικὴ καὶ φυσικὴ ἰδιότης τοῦ προσελκόμεθα καὶ προσηκοῦσθαι εἰς ὠρισμένον ἔξωτερικὸν ἢ ἑσωτερικὸν ἀντικείμενον, ὅσον ἀσθήματα, ποραστάσεις, διανοήματα κττ., πρὸς ἀκριβεστῆρον κατανοήσιν καὶ ἐπεξεργασίαν αὐτῶν 2) φροντίς, ἐπιμέλεια : Ἀθῆν. Ἱστ. π. Ὀρειδ. ἰν. 21, 20, Πάπ. μετὰ πάσης προσοχῆ καὶ τῆς δεούσης ἐπιμελείας, Λεωνίδ. Ἱστ. π. Ἀέτ. 15, 5 Σωρ. 2, 86 3) κ. νεώτ. κ. δημ. πρόνοια, προσοχῆσις πρὸς ἀποφυγὴν ἀπεικυστοῦ τινός φροντίς, ἐπαγούρησις ὁμοως μὴ πάθη τίς τι : Στράβ. 3, 51 ἄμφω γὰρ εὐδαίμονες καὶ εὐλάμενοι, χοιραδῶδεις δὲ κατὰ τὰ στόματα, ὥστε δεῖν προσοχῆς τοῖς ἐπισπῶσιν || νεώτ. κ. δημ. ἢ κλητ. προσοχῆ ἔσοπροσεκτικός 4) ἢ νηφαλιότης : Σουίδ. ἐν λ. νηφαλισμός 5) ἢ προσήλωσις εἰς τὴν ἔρπην, ἢ προσορμῆσις : Ἰαμβλ. Πυθ. 3, 16 τοῦ σκόφου προσοχῆ.

προσοχθῶ μγν., μέλλ. προσοχθῶ, εἶμαι ὠργισμένος κατὰ πινος, ἀχθῶμαι, βαρῶμαι, δυσαρεστοῦμαι, βδελύττομαι, ἀγανακτῶ κατὰ τινος : Ἠσ. ἐμῶν, περικακέω .. ε, Σουίδ. «προσοχθῆσαι» ἐβδελυξῆμαι, δυσαρεστήθημι», μτ. δοτ. : ΠΔ Γεν. 27, 46 προσοχθῆσαι τῷ ζωῷ μου διὰ τὰ θυγατέρας τῶν υἱῶν Χέτ [βερβῆθηκα τὴν ζωὴν μου], αὐτ. Λευτ. 20, 22 καὶ οὐ μὴ προσοχθῆσαι ἄνθρωπον ἢ γῆ, αὐτ. Φωλμ. 94, 95, 10 προσοχθῆσαι τῷ γενεῖ ἐκείνῳ, ἢ Ἐβρ. 3, 17 τισὶ δὲ προσοχθῆσαι τεσσαράκοντα ἔτη 2) τὸ σαθρῶν ἀντικείμενον κακομεταχειρίσως, συμπεριφερόντων κακῶς πρὸς ἐμὲ, με κα-

κομηταρχίζονται: Πά Βασ.2,12] ότι έκαι προσάθεσθ θυραδς δυνατών 3] προσκρούω, ακουάτωφ Σουδ. προσάγωμαι, προσάκρουε, από τού τώ επηνυχόμενα τάς άθρας προσκρούεσθαι.
προσόχσις-εις (ή) [προσάχζω] μιν. τώ προσόχθιν βλλ.1] : Ίωσ.Γενεσ.9,13, αút.714.

προσόχσιμα-ατος [τό] [προσάχζω] μιν. κ. μιν. άντικείμενον βδελυγμού, βδελύμα Σουδ. προσάχθισματα ή γραφή καλή τώ είδωλοσ: Πά Βασ.4,23,13, Εδστ.Πον.173,30 τραυράτων μαρτυρικών ύγρότης εκβρώσκουσα προσάχθισματα παρασούρει άνθρωπινα.

προσόχσιμός [τό] [προσάχζω] 'Ησ. εκπρόκρουσις, δεινοπάθεια, πάθος γνώμης, συμπάθεια.
προσάχθ-έω μιν. άντί προσάχθεις βλλ.1] : Πισιδ.1 π. Σουδ. έν λ. προσάχθησα εί θ' αύ σχολάζει και προσάχθει τή μέθρ.

προσάχθ-έω μιν. έννομή, ταράσσω προσέη: Αθην.5,180Α ούκ ελεπν. . τών παλούρων ό οίνοσ ποιεϊ ήσαι, αλλά μάλ άσαισ, ταύτασιν άμέτρως και επί πλείον, ώσπε προσάχθιν.

προσάχθ-ον (προσάχθ) γλωσσα. εκπροσέχων τόν νούνσ: κ. έπιρρ. -ωσ: Σουδ. έν λ. άπείτες.

προσάχθ-όω μιν. άχυρά τόπον πνώ προσέη, καθιστά τόπον πνώ έτι πλέον άχυρόν, ισχυρόν εις άντίστασισ κατά τού έχθροσ: Πά Μανκ.1,13,48 έξέβαλεν έξ αύτης πάσαν άκαθαρσίαν, . . και προσάχθυσαν αύτήν, Σχολ.Θουκ.4,9 Εύλοχισ όρθοίς προσάχθυσαν αύτασ.

προσάφημα-ατος [τό] μιν. κ. μιν. έπέφημα, παρόφημα, προσφήγον βλλ.ς: Διδδ.Σ 259 ένιοτε δέ έλακίαν, και τών λιτότατων προσοφημάτων, Φιλ.2,483, Διοσκ.1,84, αút.107, 'Αθην.4,162C περι προσοφημάτων και περί έρτων, αút.7,276E, Κλημ. 'Αλ.139,9, αút.171,22, Σχολ. Αριστφ.Σφ.962 (δ. γρ. προσέφημα), Εδστ.867,54.

προσάφισιον [τό] γλωσσ. δ. προσάφισον βλλ.

προσάφισιον [τό] μιν. νεώτ. κ. δημ. τώ πρός όπόρουν τού προσώπου μάκτρον, πετατά τώ προσώπου, νεσκήρι: Νικ.Μων.Χρον.786,20 τώ χρυσόφαντα σεντάνα και προσάφισια.

προσάφισ-ον [τό]φικ. ό φανόμενος πλήρης ή έντελής, ό έπόφισ: Σοφ.ΟΚ 1600 Δημητρεσ εις προσάφισον πάγον [δ. γρ.1.

προσάφισ-εις (ή) [προσάφω] κ. μιν. κ. νεώτ. δημ. -η ή έξωτερική όφεισ θέα, έμφάνισ άντικειμένου πνόσ: Πινδ.Π.4,29 φοιζίμων άνδρόσ αιδούσιν προσάφισιν θηκάμενοσ ισχάλ. άνδρόσ αιδούσμου και άξιοσπρεπούσ φοιζόων και εύπρεπή όφιν έαυτώ περιείβησ, Θεοφ.89,71,64, Διδδ.Σ 13,27 έν άσχημον προσάφει λεισ έλευθινη μορφήν, πένθημον στολήν 2] όμ. έν περιφρ. ή όφισ τώ προσώπου: Σοφ.Α1,70 σάν προσάφισιν εισίδειν ισχάλ. ετηνή σάν όφιν, προσώπουσιν, Εδρ.Έλ.636 ώ πόσισ, ώ φιλάττα προσάφισ, αút.Όρ.952, 'Ελλ. 'Επιγράμμ.376B νεκράν προσάφισν. . τέκνου [τέκνου τεβνικήσ], Χρον.Μορ.1374, 'Ερωφ.1,605 Ιδ Ζεύδ έρχετ' έδω στή γή μη προσάφ' άλλη.

Έρωτ.κρ.1,1550, αút.4,894, δημ. μ. έν τή φρ. τού 'Εωκα μία γροδι και τού χάλασι ή τώ τασάδκωσά τήν προσοφή 2] νεώτ. κ. δημ. ή προσάφισ όφισ οικοδομημάτοσ νπόσ, τώ πρόσθιν μέροσ κηριού πνόσ, ένθα και ή κυρία εισόδοσ: ή προσάφισ τής βουλήσ - τών άνακτόρων 2] τώ προσοράν, ή όφισ ή θεωρία, ή θέα: Εύρ. Όρ.1021, αút. 'Ανδρ.685 εις προσάφισιν τής έμφει έλθών άνώ γυναικίς, Θουκ.289, μη έχων την πρόσοφιν τών πολεμίων και παλλούσ [βερνορδ. Γογγ. 'ού δύναμένοσ προσοράν [ήται νό παρατροπή άποσκόπητωσ και άδιακνώσει τούσ πολεμίουσ έκ πολλού διαορήματοσ τόπου [βερνορδ. βενι], Λαυκ. 'Ανάχ.29 οίσα γάρ ώσ αύτিকা έλωιο

άν έκ πρώτης προσάφωσ 3] θέα, θέμασ: Πολιδ.3,114,4 ξενίζουσαν άμα και καταπληκτικήν συνέψισα γίγνασθαι τών πρόσοφιν 4] έπαυράτρησισ, προσάφω: Αριστ.Πρ.940α,12 ίδουφωγ.1.

προσάφω-έω μιν. προσάθεω έδουσαμ τώ εις τώ ήδη μνημονυθέντα, άναφέρω πρός τούσ προεξηρημένοσ έδουσαμ και έτερόν τ: 'Αθην.8,331C δει γάρ και ήμείσ μικρά προσάφωνήσασ, αút.346C.

προσάφθαι [ή] [προσάφω] κ. μιν. νεώτ. κ. δημ. κ. προσάφια (Φιλδδ.Θε.α'14) ή μετά πάθουσ προσάφθισισ, άφοσισμοσ εις φη, ή έμφοθησ έπιθυμία, ή σφοδρά συμπαθεία, άγάπη πρός τίνα: 'Ανδρόν.Ρροθ.572M 'επιθυμία δεδουλωμένησ: Δικαιορχ.Γεωγ.1,10 προσάφισια πρός τή γένος άκραιοσ, Φιλδδ.Θε.α'14 προσάφια, Κλημ. 'Αλ.317,25 [Σγίθ.] προσάφισια ό σαρκικήσ, Σέξτ. 'Ερω.Πυρρ.1,230 άνευ προσάφισιωσ και προσάφθιασ, Ζωσ. 'Αλγ.118B προσάφθια [ένεκα], 'Ηράκλ. Παραδ.16 γενομένοσ έν προσάφθιασ, 'Ανδρ.Κρ. 40,54, Μηναι.3,4 'Ορθρ.Οδ.5 τής χαμαίζιλωσ ήμείσ προσάφθιασ οίλιτρον, ναταία άφρηπάσ, πρός τώ όθος έλικουσν . . τής σής άγαπήσωσ 2] νεώτ. κ. δημ. ή μετά ζήλου και δραστηριότητοσ πνευματική ή σωτηριώτική ένέργεια, ταύτοχρονοσ έντασισ τών σωματικώσ και πνευματικώσ δυνάμεων πρός έπιτευήν σκοποή πνοσ: καταβλήθησαν σύντανοι προσάφθιασ πρός διάοψισιν τών ναυαγών, . μάταια αι προσάφθιασ τού έχθροσ πρός διαοψισιν τών γραμμών μας, - καταβάλλεισ μεγάλιν προσάφθισιν διά τά άνταποκρίθη εις τάσ άνάγκασ τής οικουγενιασ του 2] νεώτ. κ. δημ. άπόπειρα, δοκιμή: έγινε κίοποια προσάφθιασ συνεννόησωσ 3] είδ. τών. φίλοσ. ή προσάφθισισ ή προσάφθισισ τής φύχισ εις τώ σώμα και τώ πάθη αύτοσ: Μάρκ.Αίρ.12,3 έάν χωρίσθς . . τού ήγεμονικού τούτου τώ προσεπημένα έκ προσάφθιασ, Πορφ.Γινώφ.28, αút.29 ή πρός τώ σώμα προσάφθιασ, 'Ιεροκλ.Πλ.Χρ. 'Επ.3,425M ή θνητή προσάφθια.

προσάφθ-ούσ-εσ [πάθος] μιν. ό μετά πάθουσ ό θερμόσ άφωσιωμένοσ εις φη, ό έχων σφοδράν άφοσισιων, έπιθυμιασ, συμπαθείασ εις τίνα: 'Ιεροκλ.Πλ.Χρ. 'Επ.1,443M τώ παρ' ήμών προσάφθιασ ή άφοσισιωσ εις αυτόν, Σχολ. Πινδ.Π.2,165 ούκ ίσαστε τούσ ούδία προσάφθιασ ποιεί τών νούν αύτώσ 2] ό δεκτικώσ έντυπωσισων, ό εύκόλωσ καρδιών έντυπωσισεισ: Γλωσσιν.4,3,Π.

προσάφθ-έω [προσάφω] μιν. νεώτ. κ. δημ. άόρ. προσάφθισια, άποσάνομοι πλήρη πάθουσ άγάπην πρός τίνα, έχω πάθος σφοδράν συμπαθείασ πρός τίνα: μ.δ.οτ.: 'Αρρ. 'Επικρ.4,1,77 ώ πι εν τών ύπαυθιτων προσάφθιασ όμ. έμπρόθ. [πρόσ τιναι]: αút.3,24,82 κόν πρός άλλην χώραν προσάφθιασ κ.κόπολ. Μάρκ. Αίρ.5,1 ούτοι, όταν προσάφθισιν, ούτε φαγίην, ούτε κοιμηθίην αι θέλωσ μάλλοσ. ή ταύτα συνάοψιν, πρός ά άπεροφίνοτα 2] ύψηλοταμοι έπιδρασιν έκ τής έσποφής πνοσ, γίνομαι εύλασθητοσ, ευερέθιστοσ: Δαμασκ. 'Αρχ.414 προσάφθια τή όλησ 3] νεώτ. κ. δημ. καταβάλλω προσάφθισιν βλλ.2, ένέργη μετά ζήλου και δραστηριότητοσ, έντεινω συγχρόνοσ τώσ σωματικώσ και πνευματικώσ μου δυνάμεισ πρός έπιτευήν σκοποή πνοσ: προσάφθισιν τά μάσ άποδείξει ένιστημονικώσ την ύπαρξήν θεοσ, - δυο χρόνια τώρα προσάφθιασ τά διοριστή 2] παρωμοι, δοκιμώσ: προσάφθισιν τά δραστηριώσ έκ τών φυλακών, - προσάφθισιν τά τήν έξεγλώσθ 4] ρημιατή προσάφθια.

προσάφθ-έω έπιρρ. κ. μιν. συγκρ. προσάφθιστερον, μετά σφοδράς έπιθυμιασ, άγάπης, περιπάθωσ: Πηθ. 'Επιστ.5,5 [Θεανώ] προσάφθιστερον, Κλημ. 'Αλ.554, αút.557, Εδστ.18,4 Λουτροίς προσά-

θώς ἔχειν' 2] μετὰ προκαταλήψεως: Γολ.1,146 προσαπῶς ἱστορεῖν.

προσαίω, μέλλ. προσαίξομαι (Ἰ.Ἀντ. Ἐμφ. Πολ. 4,118; ἀόρ. προσέποισα [Πλάτ. Εὐθ.283B] κ. προσέποισα ἱ Ἀλκιφρ.3,5), ποίω μετὰ τίνος, διασεκεδάω με τινά, ἀπείξομαι πρὸς τινά, χαριεντίζομαι, μτ. δοτ.: Πλάτ. Εὐθ.278B φημι ἐγὼ σοὶ ταύτους προσέποιον, Ξεν. Ἀποιν.3,4 προσέποιεν αὐτῷ λέγων, Πολύβ.8,29,4 προσέποιεν ἀλλήλους, ὡς ἂν ὑποκρινόμενοι τοὺς ἐκ συνουσίας ἐναντιόντων, Πορφ. Ἀποχ.3,4 ἰππὶ πέρδικον' κ. ἀπολ.: Πλάτ. Φαῖδρ.262D προσέποιεν ἐν λόγῳ αὐτ. Νόμ.604B ὄμ. ἀντιθ. τῷ σπουδάζειν: αὐτ. Εὐθ.283B διὰ ταῦτα προσεποιήσθη τε καὶ οὐκ ἔσπουδασήσθη' 2] μτφ. ἐπὶ ἀφίχων, κινουμένων ἢ ἐκεῖσε ἐπὶ τίνος, σείομαι, ταλαντεύομαι, πάλλωμαι ἐπάνω εἰς τι, μτ. δοτ.: Πολύβ.2,25 προσέποιουσα τοῖς ὤμοις κόμη' 3] περιγλωττίζω, περιποιῶ, μτ.δοτ.: Μεγ. Ἐπιτρ.182, Πλούτ. Ἡθ.197 D, αὐτ. Καισ.63 πρώτων .. εἰς τὴν σύγκλητον ἀπασιμένον προσέποιεῖτε τῷ μάντι φάμενος Λουκ. Δημῶν.21 ἔγχετο τὰ πολλὰ καὶ τοῖς ἀνθρώποις προσέποιεν' 4] τὸ μέσ. προσέποιον ἐν τῇ αὐτῇ σμ.: Ἰ.Ἀντ. Ἐμφ. Πολ.4,118 μὴ ἀδοξάζετε, εἰ προσέποιοντα ἦμιν καὶ προκαλοῦνται' 5] τὸ ἐνεργ. σατυρίζω: Διογ. Λ.4,61, αὐτ.7,164' 6] ἐμποιῶ, σκώπτω, εἰρωνεύομαι, πειράζω, μτ. αἰτ.: Πλάτ. Μένεξ.235C ἀεὶ σὺ προσέποιεις, ὡς Ζώκρατες, τοὺς θήτορας' 7] βασίζω, τυρανῶ: Λουκ. Οἰκ.24 προσέποιε τὸν κύνα, Αἰλ. Ζι.4,45 προσέποιεν τὸν ἄρκτον' 8] μτ. αἰτ. θεοῦς προσέποιεν ἕδω πρός τιμὴν τῶν θεῶν, ἐξυμνῶ τοὺς θεοὺς δι' ἐγκωμιστικῶν ὕμνων: Πλάτ. Ἐμπε.980B θεοὺς προσέπασσιν' ὄμ. μτ. διπλῆς αἰτ.: αὐτ. Φαῖδρ.265C μυθικόν .. ὅμων προσεποιήσαμεν .. τὸν .. Ἐρωτα ἱπρῶσάσαμεν, ἐφέλαμεν ἐγκωμιστικὸν ὅμνον πρὸς τιμὴν τοῦ Ἐἰ.

πρόσπειρα ὀ. ἰσθμῶν δ' προσπείρασεν, ὁ προσκορπύσας, ὀθ. ὁ ἀπροσδοκῆτος, ὁ τυχαῖος, ὁ νέος, ὁ πρόσφατος: Αἰσχ. Ἀγ.347 εἰ πρόσπειρα ἢ τυχεῖοι κατὰ Λυκόφωρ.21, Πολύβ.6,6,43,3 ὡσπερ ἐκ προσπειροῦ τινος τῆσθε σὺν καιρῷ λαμβάνοντας ἰεὺ τυχαῖος περιστάσεως' 2] φρ. ἐκ προσπειροῦ ὡς ἐπίρρ. ἐξ ἀπροόπτου, ἀφινιδίως, ἀπροσδοκῆτως, προσφάτως, νεωστί: Ἀριστ. Ἡθ. Νικ.1166b,35' 3] τὸ αὐθ. πρόσπειρον ὡς ἐπίρρ. ἐκ προσπειροῦ, ἀπροσδοκῆτως, νεωστί: Σοφ. Ἰων.119, Νικ. Ἐπιτρ.670 εἰ δὲ σὺ γε σκύλας γαλέας ἢ μητέρα λαοδρῶν ἀργέλασες πρόσπειρον.

πρόσπειρα κ. μων. προσπείρω, προσκορπύω: Σοφ. ἀν.335 (ἀμφ. φρ.), Σχόλ. Αἰσχ. Πρ.885 προσπείρουσι τῶν τῶν κακῶν κλύδων, Ἄντι. Κομν.197B τῷ τοῦ Σκιάθου κεφαλή .. τὸ ἔφηρος προσέπειρον' 4] μων. μτφ.: Παχυμ. Ἰ.Μεγ. Πολ.186B τὸ τοῦ μόνου ὡς ἀληθεῖα προσείπον ἐπισπειρόν' 2] μτ.δοτ. τὸ μέσ. προσπείρωμαι χειροκροτῶ: Ἄνδρ. Κρ.238 χίρις προσπείρωμαι.

πρόσπειρα ἐπίρρ. ἐκ προσπειροῦ βλλ.2]: Ἀριστ. Ἡθ. Νικ.1167a,2 πρόσπειρος εἶνοι γίνονται καὶ ἐπιπολαῖος στέργουσι.

προσαλαίω κ. μων. παλαίω πρὸς τινά, ἀγωνίζομαι παρὰ τίνος: Πινδ.13(4),71 προσαλαίωσαν ἄλλθ' ἀνήρ τῶν πυροφόρων Ἰβιδῶν ὄμ. μτ. δοτ.: αὐτ. Π.4,290 Ἄτλας οὐρόνθ' προσαλαίει ἱσταντεῖν πρὸς τὸν οὐρανόν, Πλάτ. Θεαιτ.162B νεωτέρωφ .. προσλαλαίειν, αὐτ. Ἀλκ.1,107E, Φιλ.1,654 κήρ προσλαλαίει φυχῇ' 2] προσλαλαίειν σφαῖρα γυμνασθεσθαι εἰς τὴν σφαῖραν: Πλούτ. Ἡθ.793B' 3] μτφ. ἀγωνίζομαι: Πλάτ. Θεαιτ.169B τὸν γὰρ προσελθόντα οὐκ ἀνίησθαι ἀναγκάσθω .. ἐν τοῖς λόγοις προσλαλαίειν, Βασ.1,125E ἀδαιρέτω θάσημον προσλαλαίειν, Πλάτ. παλαίει χρεῖταιν προσλαλαίω ἰαγνώσκωμαι μετὰ τῆς χρεῖται, Παχυμ.

Μεγ. Πολ.221A, Μηνοῖ.12,2 Συν.3 βλέπουσα .. τοὺς στρατιώτας ταλαιωφῶρα .. προσλαλαίοντας, **προσαλλάομαι** σχόλ. μέσ. ποιῶσι διάφορον πράγματις τίνος πόλλων αὐτό, ὡς γλώσσῃ ἐπὶ τοῦ πηλε ἐξ γέρας: Σχόλ. Ἀπολλ. Ρ.245.

προσάλλωτος ὀθ. ὁ κἀκόντος τῶν Προσάλλων, ἐνὸς ἐκ τῶν ἀρχαίων δώδεκα δῆμων τῆς Ἀκαμαντιδῶς φυλῆς ἐν Ἀττικῇ: Ἐπιρρ.: 1] κτ. πλ. Προσάλλωτος ὀνομασία κωμῶδιος τοῦ Εὐπόλιδος: Ἀθην.7,326A Ἐθολοῖς ἐν Προσαλλίῳ λέγρ. **προσαλλῶθεν** ἐπίρρ. ἐκ τῶν Ἀττικῆ ἀρχαίου δῆμων Προσάλλων, ὅπου τὰ Πρόσολοι: Δημ.1071 ἢν ἐξ ἑτέρας φυλῆς Ἀκαμαντιδῶν καὶ ἐξ ἑτέρου δήμου Προσαλλῶθεν.

προσάππος ὀθ. νέος, κ. δημ. ὁ πρόσππος βλλ.: Γρόν. Σκ. Τερρ.75,6 ἡ ἀρχαία μας γενεά, ἄππος προσάππος.

προσαπαδέλλομαι μτγν. μέσ. παραθέτω φαγητὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης προσέτι, ὀθ. μτφ. παραθέτω, προσάγω, προσφέρω: Πλούτ. Ἡθ.575E ἰσθ. γρ. 1] ὡς παθ. παραθέτωμι παρὰ τὴν τραπέζην προσέτι: Πλούτ. Κλεομ.13 δύο μὲν προσπαρεδέλλωντο κλίνας.

προσαπαγγέλλω μτγν. παραγγέλλω τὴν προσέτι, διατάσσω, ἐπιτάσσω, προστάσσω τὴν πρὸς τούτους: Δίων Κ.56,25 τῷ ὑπηκόω προσπαρηγέλιε μπεδῆν .. τὴν τινά διδόναι.

προσαπαγράφω κ. μων. παραγράφω τὴν προσέτι, γράφωμ προστίθῃμι τὴ: Πλάτ. Φαῖδρ.257E, Δημ.997 προσπαρηγράφουσι .. τὸν ἐκ Πλαγγῆνος, ἂν σὺ γράψωσιν, ἂν δ' ἐμὲ, τῆς ἐμῆς πρὸς τούθω, Εὐγέμ. Ἐμφρ.335.

προσαπαρδείκνυμι δεικνύω, ὁποδεικνύω ἀντικειμένον τὸ ὡς ἀνήκον εἰς τινά: Πλάτ. ὁ πρόσπαρδείξει τὸ ὑποχρέου μὴ ἡμῖσι μέρος οἰκίας, **προσαπαρδίδωμι** ἔπιρρ. κ. μων. παραδίδωμι τινὶ τὴν προσέτι, ἐπιχειρῶ τὴ εἰς τινά πρὸς τούτους: Ἐπιρρ. τὰδε προσπαρδέουσι ὁ γαίται, Στουδ. Θεοδ.921 [ἐκθ.Με.] προσπαρδέωκα.

προσαπαρνώ ἐμ. μτγν. παραινῶ τινά πρὸς ἐτι, προτρέπω, παρορμῶ, ἐνθαρρύνω, συμβουλεύω τινά πρὸς τούτους: Δίων Κ.62B.

προσαπαρροῦμαι ἐομαι μτγν. μέσ. ἀφαιρῶ τὴν προσέτι, ἀρπάζω τὴ πρὸς τούτους: Δίων Κ.46,40 τὰς δυνατεῖας, ὅς εἰχε, προσπαρροῦλοντο.

προσαπαρκαλέω ἐμ. μέλλ. προσπαρκαλέω, παρκαλώ, προσκαλώ τινά πρὸς ἐτι: Οἰκμ.1,67 προσπαρκαλέωσιν τῶν ζυμῶν καὶ καὶ εἰ τις τὸ ἄλλος ἐφη Ἀδικησθεσι, αὐτ.7,68, αὐτ.8,98, Λουκ. Φεβουλ.2 προσπαρκαλέσας καὶ τὸν Σιμωνίδην .. συμποιεῖν μετ' αὐτοῦ' 2] παραινῶ, ἐνθαρρύνω, παρορμῶ τινά πρὸς ἐτι: Πολύβ.3,64,11 προσπαρκαλέσας ἐτοίμους εἶναι πρὸς τὸ παραγγελλόμενον, Πλάτ. Προσεντέλλωσι σοὶ .. προσπαρκαλέσασθαι Νίκωνα περὶ τῆς λογιῆς.

προσαπαρκαίω μτγν. παρακαίωμ τινά, εἰμαι προσκακολλημένος ἢ προσρητημένος εἰς τινά: Ἄντι. Κορ.15 ἡ μαρξά προσπαρκαίεται, Ἰουλ. Γολ.290' 3] ὄμ. ἐπὶ ἐγγεῖο κτήσεως συνορεύω: Πλάτ. τὰς προσπαρκαίμενους ἄμηνος, Πλάτ. αἰγιαλῶν .. προσπαρκαίμενων τῷ αὐτῷ κτήματι

προσαπαρκελεύω μτγν. παρακελεύωμ τινά πρὸς ἐτι, προστάω, διατάσσω τὴ πρὸς τούτους: Ἰωσ. Αἰ7,9,7 προσπαρκελεύεσθαι ταχέως διαθῆναι, αὐτ.7,14,2.

προσαπαλαμβάνω μτγν. λαμβάνω, παραλαμβάνω τὴν προσέτι: Δίων Κ.42,58 προσπαρλαμβάνειν τινά ἐκ τοῦ γένους τοῦ τῶν Σικιωνίων ὄντα, Ἰουλ. Μυστ.8,4' 3] περιλαμβάνω, περιέχω, περικλείω: Διοσκ. Πρῶσιμ.6, Πλωτίν.6,8,7 ἢ ἐννοῖα τὴν οὐσίαν αὐ .. προσπαρλαμβάνω' 2] χρῆσιμοποιῶ, μεταχειρίζομαι τὴ πρὸς τούτους:

Πάν, προσπαρολαμβάνει Παῖσιν κ. παθ. : Σωρ. [26' 3] ρηματ. π. προσπαρολήψις.

προσπαράληψις-ως (η) (προσπαρολαμβάνω) μτγν. τὸ προσπαρολαμβάνει, τὸ λαμβάνει τι προσέτι, ἢ πρόσθετος λήψις, ἢ πρόσληψις: Φιλ.1, 585 μόνω τῷ θεῷ χωρὶς ἑτέρου προσπαράληψις ὁ ῥήθιν πιστεύωσι, Κλήμ. Αλ.861 ὁμολογία . . . μετὰ προσπαράληψως θέσει 2) εἰδ. γραμμ. ἢ κατὰ συλλογὴν ἢ γράμμα ἐπαυξήσις τῆς λήψεως λ. ἢ φρ., ἄ. παραγωγή βλ. λ.12; Διομ.44Κ.

προσπαράμενος παρεμένω, διαμένω, ἐμμένω πρὸς τινι : Αἰσπ.337 ὁ ὄνος προσπαράμενός τῃ δρώσῃ, λιμὴ διεφθάρη, Κωδ. Τουστίν.12,37,19,3.

προσπαράμυθόμαι-ίσμαι προτρέπω, παραινῶ, παρορμῶ τινα προσέτι δι' ἐνθαρρυντικῶν λόγων, ἐνθαρρύνω, παρηγορῶ τινα πρὸς τοῦτους: Ἐπιγρ.* κ. παθ. : Πτολ.Φάσ.13Η.

προσπαράρηγνυμι μν. πληγῶν, ἐπιμήγῃ, στερεῶ τὴν πλησὴν τινὸς προσέτι : Γεωλ.4,12,18 προσπαρηγνύωσι χάρακα.

προσπαράσκευάζω παρασκευάζω, ἐτοιμάζω τι προσέτι : Δημ.94 δύνανται . . . ἑτέραν αὐτοὺς παρασκευάζειν, Διδόξ. Σ13,8 τὰς τε προῦπαρχοῦσας ναῦς καθελίκανται, καὶ ἄλλας προσπαρσκευάσαντες, Πλούτ.Θεμ.16 || τὸ μέσ. παρασκευάζω, ἐτοιμάζω τι δι' ἑαυτοῦ προσέτι : Δημ.445 ὀρηγῆτρι ἐφ' ἑμαῶς, ἐν Εὐβοίᾳ Φιλίππου προσπαρσκευάζεσθαι, Φιλ.2,232,7 προσπαρσκευάζεσθαι κλοπῆν.

προσπαράτιθμι προσάπτω, προσαρτῶ, προσκολλῶ, προσήλω : Ἀντίγ.Καρ.15 ἰδρυοισι διάρθρωσιν προσπαράτιθεναι, Κλήμ. Αλ.550 || παρ-παράτιθμι τινί τι προσέτι, προσθέτω προσέτι : Ἀθην.4,137ε μάζαν παρῆξιν κελεύει, ἄρον δέ ταῖς ἑορταῖς προσπαράτιθεναι 2) φέρω, ἀναφέρω, προσβάλλω τι ὡς παράδειγμα προσέτι : Πολύδ.3,99,7 καὶ προσπαράτιθει τὴν αὐτοῦ μετὰθεσιν, πολλοὺς . . . παρῶρμησε.

προσπαράτρωγω μν. περιτρώγω, περιδίδωμι τι προσέτι, δδ. μτφ. θίγω, προσβάλλω τὴν ὑπόληψιν τινος προσέτι, ἐξευθελιζῶ, χλευάζω τὴν προσέτι : Διοκ.Α2,107 προσπαράτρωγειν καὶ τοὺς λοιποὺς Σωματικοῦς.

προσπαράψομαι μτγν. παθ. μτ. ἐνεργ. παρκα. προσπαρεψέφθα, παρψέφομαι πρὸς τι, προσαρτῶμαι, προσκαλλῶμαι ἐν τῇ πλευρᾷ τινος : Σωρ.1,12 προσπαρεψέφθασι ὁ διδύμοι ἀνά εἰς.

προσπαράχωρῶ-έω πάπ. παρχωρῶ τινί τι προσέτι, ἐπιπροσθέτως.

προσπαρέμι [ε]μι μν. πάρειμι, εἰμαι παρῶν προσέτι : Πετῶσ.η8ετ.84λ.124,10.

προσπαρεἰσέρχομαι μν. παρ-εἰσέρχομαι πού προσέτι, εἰσέρχομαι πού πλῆγισι προσέτι : Εὐνάπ.Β Σοφ.476Β.

προσπαρεμβάλλω μτγν. παρεμβάλλω τι προσέτι, ἐπι πλέον : Οὐλύπ.Δημ.508.

προσπαρενοχλῶ μν. παρενοχλῶ, ἐνοχλῶ τινα προσέτι : Παλαιολ.Μαν. ἐν Ἀν.Βοσασ.2,301.

προσπαρέχω κ. μν. παρέχω τινί τι προσέτι, δίδω, προσθησκῶ, χορηγῶ τινί τι προσθέτως, μτ. δοτ. προσ. κ. αἰτ. πράγμ. : Θουκ.1,9 ναυοὶ τὴ πλείστασι αὐτὸς ἀφικόμενος καὶ Ἀρκάσι προσπαρῶσάν [ναῦσι, Δίων Κ 56,40, Νικ.Κων.Χρον.12,177-7] τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σην. : Ἰλάτ.Πολ.437Β ἐόν μὲν τὴς θερμότης τῷ δίφῃ προσέτι, τὴν τοῦ θερμοῦ ἐπιθυμίαν προσπαρέχοιτ' ἄν, αὐτ.Νόμ.808C, Πλούτ.Τιμ.8 ναῦς . . . Λευκαδίων προσπαρῶσάντων 2) ἐπιφέρω, προξένω τι τι προσέτι : Ἰππ. Ἀρβρ.47 προσπαρέχειν βλάδας.

προσπαριστάμαι μτγν. μέσ. φέρω τινά πρὸς τὸ μέρος μου διὰ τῆς βίας προσέτι, ὑποτάσσω τινά προσέτι : Δίων Κ 50,12 εἰ πως σφάξ ἐβελον-

τὰς ἢ καὶ ἄκουσας προσπαριστάσαι [ἰσθ. γρ. προπαρ-] 2) ἐμβάλλω τι εἰς τὸν νοῦν τινος, δ.ε. γείρω προσέτι : Ἰώσ.Α1 19,10 προσπαριστάτω τὴν τάλαμν αὐτῷ 3) ἀμύβ. ἐρχομαι προσέτι εἰς τὸν νοῦν τινος καὶ ἰδέσθαι, ἐπιφέρω ὡς ἐμπνευσίς προσέτι : Δίων Κ ὅπ.102,9 τὸς ὄρωσι προσπαρέσθη νομῆσιν [ἰσθ. γρ.] ἤλθε προσέτι εἰς τὸν νοῦν τὸν . . . ἢ ἰδέσθαι 2) εἰδ.

προσπαροικῶ-έω παροικῶ τινί προσέτι, κατοικῶ πλησίον τινος ἐπίσης Σουίδ. ἐν λ. βραχύνω, προσθέτω τὸ μέρος τοῦ ἄκαιου προσπαροικέω.

προσπαροινῶ-ίω μτγν. παροινῶ προσέτι, προσθέτω καὶ ἄλλην προσδοκῶν : Φιλόστρ.Εἰκ 2, 23 ποιητὰ προσπαροινούσι καὶ ξυνδοῦσι τὸν Ἦρακλέα.

προσπαροξύνω, παρκα. προσπαρῶξυκα [ἰδίων Κ 37,29] παροξύνω τι προσέτι, ἐπιφέρω, προσκολλῶ πρόσθετον ἄλλος ἢ φλόγωσιν, φλεγνῶσιν : Ἰππ.Διοίσι.16 τὴν ὀδύνην προσπαροξύνειν 2) μτφ. ἐρεθίζω, προσκολλῶ, παρορμίζω προσέτι, ἐπι πλέον : Στράβ.14,2,24 προσπαρῶξυνε φωνῆ τινί μερικῶν ἐκρέθειστον, Πλούτ. Ἀλέξ.52, Δίων Κ 37,29.

προσπαρορμῶ-άω μτγν. παρορμῶ, παραινῶ, προτρέπω τινά προσέτι : Ἰώσ.Α17,14,10 προσπαρῶρμησε δέ. αὐτὸν πάσῃ χηρῆσασθαι προθυμίᾳ.

προσπαρῶσος ὁ ἐπιφῶν ὁ προσληγμένος, ὁ καρφωμένος πού : Αἰσχ.Πρ.142 εἰσδέσθ' ὡς δεσφῶ προσπαρῶσ' ἰκῶδ', διόρθ. πρὸς πατρός κ. προσπαρῶσος.

προσπαροσάλλεω, ὄπτ. προσπατᾶλλεω προσήλω τῆσι διὰ πασάσων πρὸς τι, ἐπι τινος, καρφῶσι τι στερεῶς ἐπι τινος : Ἦρ.9,120 σονίδας προσπαροσάλευσιντες ἰένω αὐτῷ, Αἰσχ.Πρ. 20 σέ . . . προσπαροσάλευσε τῷδε . . . πάγῃ, Ἀριστοφ.Πλ.943 κ. παθ. : Μέν.ἀπ.535,1] προσπαταλιμυμένον φράουσι τὸν Προμηθεῖα πρὸς ταῖς πέτρας, Λουκ.Εὐαγγ.14,3 ὄρη τῶν Ἀνδρομάδων . . . προσπαταλιμυμένην || τὸ παθ. μτφ. : Ἠγήσιπ.Κωμ.1,25 ἐστῆγ' ἄχανξις, προσπαταταλυμένος, ἄφρων [ἰσθ. πρ.] προσληγμένος ἐκ τῆς ἐκπλήξεως 2] προσαρτῶ, ἀνορτῶ τι εἰς πάσασων, κρεμῶ κάτι στὸ καρφῶ : Ἦρ.1,144 φέρων δέ πρὸς τὸ ἐσωτοῦ οἰκία προσπαροσάλευσε τὸν τριπόδα κ. παθ. : Κρατίν.164.

προσπαροσάλλω-άω, ὄπτ. προσπαταλλῶ-άω ἀντὶ προσπαροσάλευσ' βλ. 2) : Θεόφρ.Καρ.2,7 τὸ προμηθεϊσίδων ἀπαντικρὺ τῆς εἰσοδοῦ προσπαταλλῶσαι ἰδ. γρ. προσπαταλλέουσι 2) κ. μτφ. προσήλω, καρφῶσι τι ἐπι τινος : Κλήμ. Αλ.486 ἐκάστη ἄδονη τε καὶ λύπη προσπαροσάλλω τῷ σωματι τὴν ψυχῆν.

προσπάσσω μτγν., ὄπτ. προσπάττω, ὀδρ. προσπέσσω, πάσσω, ἐπιπάσσω, ρανιζῶ ἐπι τινος : Πά Τωβ.β.10 προσπέσσω τὴν χολῆν ἐπὶ τοῦς ὀφθαλμοῦς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, Διοσκ.1,52, Ἀν.τυλλ. Οὐρεβ.7,21,6 σπαδὸν προσπάσσωμεν τοῖς στόμασι, Σχόλ.Νικ. Ἀλέξ.563.

προσπάχω αἰσθάνομαι τὸ αὐτὸ φημιὸν πάθος ἢ αἰσθημα πρὸς τινα, κατέχωμαι ὑπὸ δυνάμιν πρὸς τινα ἄλλον αἰσθημάτων, συμπίσσω, συμμῶν : Πλάτ.Κομ.74Α ὅταν . . . ἀπὸ τῶν ὁσίων ἀναμυμνήσκηται τῆς τι, ὄρ' οὐκ ἀναγκαῖον τὸδες προσπάχων || πάσχω, ὑποφέρω προσέτι : Ἀριστοφ.1,156] μείζω τῶν πρῶτερον προσπάσων, Λιβόν.Λόγ.12,74 || συγκινοῦμαι προσέτι, ἐπι πλέον : Ἰσοκρ.10,55 περαιτέρω δέ περὶ αὐτῶν οὐδὲν τῆ ψυχῇ προσπατόσθαιμην 2] εἰμαι ἀφωμισμένος, παροδεδωμένος, ἐκδοτός εἰς τι, ἐχω πάθος, σφοδρῶν ἐπιθυμίαν πρὸς τινος, ἐμποθῶς ἔχω πρὸς τι, μτ. δοτ. : Διοκαιορ.Γεωργ.1,24 ταῖς κατὰ θάλασσαν ἐργασίαις προσπάσων, Κιν. Ἀττ.2,19,1 ἰὼ καλῶ προσπάσων, Φιλόδ.Παρρ.60 ὦ προσπε-

πονθε, Πλούτ.Ἡ8.514Α, αὐτ.Σερτ.26, ἄρρ.Ἐπίκτ. 2,16,46 τῷ θεῷ μόνω προσπεπονθώς, Λουκ.Δημ. Ἐγκώμ.40 φύσει μὲν . . . αὐτῷ . . . προσπεπονθέναι κ. ἀπόλ. : Μάχ.2,2 || τὸ προσπεπονθός τὸ ἔχον συγγένειαν πρὸς ἄλλο: Πλούτ.Ἡ8.499Β [ἠθ.γρ.] .

πρόσπατρις-ιδος- ἴ μων. ὁ ἐν τῇ πατρὶδι ὄν, εὐρισκόμενος, ἀντίθ. ἀπόλητος: Τζέτζ.Ἐπιστ.Δ,7. **πρόσπατράλλω** ἄπτ. τ. τοῦ προσπασσολεύω βλλ.λ. : Ἀριστ.Πλ.943 κοτῆνω προσπατράλλευστα, **πρόσπατριον** -ον μτγ. ὁ πενιχλός ὁ πενιχασμένος: Δημοσθ. Ὁφθ.π.Ἀττ.7,33, ΚΔΠρ.Ἰ5,10 ἔγενετο δὲ πρόσπατριον καὶ ἄββαλε γέσασθαι.

προσπιδράζω γλωσσ. ποιοῦμαι ἀπόθεραν, δοκίμη προσέτι, πειράμαι, δοκιμάζω τινά προσέτι.

προσπλάζω κ. μων. κ. νεώτ., μέλλω προσπλάσσω, ἀόρ. προσπλάσσει, πελάζω τὴ πρὸς τὴ ἐνεργω, κἀμῖν τὴ νὰ πλησιάζω, νὰ προσεγγίσω εἰς τὴ, φέρω τὴ ἐγγύς σου, πλησιῶν: Ὁδ.1 285 νέα μὲν μὴ κατατέξε . . . ἀκριρ προσπλάσσει [πλησιάζει] τὸ πλοῖον πρὸς τὸ ἀκριρῆριον συνέτριφενί κ. παθ.: Σοφ.ΟΤ 1100 Πανός . . . προσπλάσσει [ἐξέρχ. ἀντὶ πατρὸς πελασθεῖσαι] 2) φρ. προσπλάζειν τὴν ἀφῆν ἐπαρμόζω, ἐπιθέτω τὴν ἀφῆν: Μαρκελλίν.Ἰστρ.130 3) ἀμτβ. κ. μων. κ. νεώτ. προσπρίζω, πλησιάζω, προσερχομαι, ἔρχομαι κοντά, μτ. δοτ.: Πλάτ.Συμπ.206D ἔταν μὲν καλῶ προσπλάζει τὸ κωδόν, Διδόξ.Σ 15,42 || κ. ἀπόλ.: Κοισάρ.Δοκ. ἐν ΣΑ8.3,77 τὰ νῆα ἀρωμάτων εὐὼδα τῆς ἰδίως ἐκθόνασι τοῦς . . . προσπλάζοντας . . . ἀποληροτ || ὄμ. μτγ. μτ. δοτ.: Μηνά. 12,6 Ὀρβρ.Ἰ5,7 πύλασι ἄδου προσπλάσσει || ὄμ. κ. ἐπὶ ἔχθροῦ: Ἀν.Ταυκ.22,12 αὐτ.39,6 4) ἀμτβ. συναναστρέφωμι τινά, κἀνω παρῆα μὲ κάποιον: Φιλῶδ.Ὀργ.47 5) ἐπισκεπτομαι, φροῦτῷ, μτ. δοτ.: Ἀλέξ.Τρολλ.8,2 τοῖς αὐτοφρεσί . . . ὁδασιν προσπλάζειν 5) ἀμτβ. μτγ. διε-ἔρχομαι, πραγματεύομαι τὴ ἐν συζητήσι: Γαλ. 1811,278 6) ρηματ. π. προσπλάσσει, -λάττει.

προσπλάσσει -εις [ἴ] γλωσσ. κ. νεώτ. τὸ προσπλάσσειν, προσεγγίζω, πλησιάζω || νεώτ στρατ. προσπλάσσει νεκρῶ κ. ἴ φάσις τῆς ἐπιθέσεως καθ' ἣν τὸ νεκρὸν λαμβάνει ἀπάσας τὰς προπροσοστασιακὰς διατάξεις, ἵνα ἀγάγῃ ἐκείστην μονάδα αὐτοῦ ἀπέναντι τοῦ ἀντικειμενικοῦ αὐτῆς σκοποῦ καὶ εἰς ἀπόστασιν, ἀφ' ἣς νὰ δυνατόναι νὰ ποιητὰ ἐπιφρελῆ χρῆσιν τοῦ ἐκπιδύλου ὀπλισμοῦ.

προσπλάττης [ῶ] ὁ πελάτης βλλ.3: Ὁσέδομ. Ἰστ.39ῖβ] κέκνηται προσπλάτῶν, ὡσερ εἰλώτων, τριάντονα μυριάδας.

προσπέμνω πέμνω, ἀποστέλλω τινά πρὸς τινά ἐν ἀναφωρ. πρὸς ἀγγελιαφόρους, πρέσβεις κττ.: Ἀριστ.Ἰπν.473 προσπέμνω φίλους, Ὀσικ.7,3 κήρυκα προσπέμνει αὐτοῖς λέγοντα || ὄμ. ἀπλῶς μτ. δοτ. ἀποστέλλω πρὸς τινά [δηλ. ἀγγελοῖν]: Ὀσικ.7,35 καὶ αὐτοῖς ὁ Κρωτυνιάτης προσπέμψαντες εἶπον, Δημ.393 ἐκάστω προσπέμψων ἰδίῳ ὄμ. κ. ἐπομείνει τελικῆς προτάσι: Ἄρρ.Ἐπίκτ.1,2,19 προσπέμνει τινί ἴνα . . . ὄμ. κ. ἀπόλ.: Ἡρ.9,108 ὡς δὲ οἱ προσπέμνοντι οὐκ ἐδύνατο κατεργασθῆναι ὄμ. κ. ἐμπροθ. ἰεῖς τινά: Ὀσικ.2, 79 προσπέψαντων δὲ ἐς Ὀλυμπον ἰδ.γρ. προσπέψαντων || ὄμ. μτ. αἰτ. κ. δοτ. ἀποστέλλω ἢ ὀδῶν, προσπέμνω τινά πρὸς τινά: Σοφ.ΟΚ 1349 τῆσδε δημοσχος χθονός μὴ τύχων αὐτὸν δεῦρο προσπέψας ἐμοὶ Θεσπίδ, Ὀσικ.1,53 ἀνδρας ἐς κελήτιον ἐμβόδισαντας . . . προσπέμψαι τοῖς Ἀθηναίοις Ἐεν.ΚΠ 8,5,18 || ὄμ. κ. ἐν ἀναφ. πρὸς ἀφῆρην, ἐνωσίσι: Ὀσικ.8,47 προσπέψαντος λόγου ἐς τοῦς δυνατωτέρους αὐτῶν ἀνδρας.

προσπενθῶ -ῶ μων. πενθῶ προσέτι διὰ τὴ, ἐξω πένθος πρὸς τοῦτοίσιμχ. Ἀκομ.1,356,16 [ἐκδ.Λ.]

προσπεποινοίμαι μτγ. πεπαινομαι προσέτι, καθίσταμαι ὄριμος πρὸς τοῦτοίς 2) μτγ. κατατραυλομαι προσέτι: Κλήμ. Ἀλ.1,128.

προσπεποινημένος ἐπίρρ. γλωσσ. προσποη- τῶς μὲ προσποησῶν, μὲ ὑποκρίσῶν.

πρόσπερα ἐπίρρ. δημ. ἐπὶ πέρα, ἀκόμα πιά πέρα, συνήθ. τοῦ πέρα: πέρα καὶ πρόσπερα, Γρυν.Σκ.Τερρ.61,10.

προσπερδῶμαι μτ. ἐνεργ. ἀορ.β' προσπερδῶν, πέρδωμι πρὸς τινά, καθ' ἑαυτῶν πινος: Ἀριστ.Θάτρ.1074 προσπερδῶν γ' εἰς τὸ στόμα τῷ θαλάμῳ, Δουδ.Ε,239 λαβὼν ἕκαστον αὐτῶν κατὰ μέρος προσπερδῶν 2) ἐκδηλῶ ὀβρι- σπικῶς τὴν περιφρόνησιν μου πρὸς τινά, ὁνοεῖ περδόμενος κατὰ πράσωνιν αὐτοῦ: Ζωστ.π.1,12 τοῖς λοιποῖς δὲ προσπερδῶ.

προσπεριβάλλω περιβάλλω, περιτίθωμι, περιπυ- λίσσω τὴ προσέτι: ἐπὶ ἐπιδήμου: Ἰπν. Ἄγγ.20 κ. παθ. περιβάλλωμι προσέτι δι' ἐπίδημου: αὐτ.18 2) ἐν ἀναφ. πρὸς ἀχρωμασιακὰ κ. ἀ. παρῶνα ἔργα, οἰκοδομῶ, κτίζω περὶ τινος προσέτι: Ὁσικ. 5,2 τὸ περικεχριστά . . . δὲ προσπεριβάλλει τὸ πά- λαι κ. παθ.: αὐτ.8,40 στρατοπέδω καὶ ναυσὶ ἐ- ρέματος . . . προσπεριβαλλόμενον || τὸ παθ.: Πλάτ.Κριτ.112Β κήλον ἐπὶ περιβάλλω προσπερι- βδλημένῳ ἰέχοντες καὶ κήπον περιβεβλημένον διὰ φραγμοῦ || ὄμ. τὸ μέσ. ἐν ἐνεργ. σημ.: Φιλ. 2,181 νεῶς οὐταῖς εἰκόσι πρ- || τὸ μέσ. ἐγείρω, οἰκοδομῶ, κτίζω δόλωμά μου πρὸς τοῦτοίς: Ἰσοκρ.9,47 χῶρων . . . προσεκήσατο καὶ τεῖχη προσπεριβάλλετο || περικλύω, περικλύω τὴ πρὸς τοῦτοίς: Πλούτ.Θεμ.7 τὸν νεῶν στρατῶν ταῖς ναυσὶ προσπεριβάλλεσθαι 3) μτγ. περι- κλύω τὴ προσέτι, ἀκεπῶς τὸ δόλωμα πρὸς τοῦτοίς: Φιλ.1 ἄγκων ταῖς νοήμασι προσπε- ριάλλειν 4) τὸ μέσ. ἐπιχρῶν νὰ ἐπιτύχῃ τὴ προσ- ἐτι, προπαθῶ νὰ ἀποκτήσῃ τὴ ἐπὶ πλέον τῶν ὑ- παρῶντων: Δημ.42 οὐχ οὐδ' ἐστ' ἄνευ δὲ κα- τίστρατοι μὲνεν ἐπὶ τοῖσιν, ἀλλ' ἔγωγε τὸ προ- περιβάλλεται, Πλούτ.Ἡ8.831A προσπεριβάλλε- σθαι πλείωνα πολυσμόν, Παιου.1,10,1.

προσπεριγίνομαι ὑπολείπωμι προσέτι, μὲν ὑπόλοιπος, δηλ. ὡς περιέσσωμι ἢ καθορῶν, ἔρ-δος: Δημ.467 ὡστε πεντεκαίδεξ' ἀργυρίου τά- λανθ' . . . προσπεριγενέσθαι, Πλούτ.Ἰγν.32 ὡστε τὰ πάσαι δεδωμένα πράττουσιν αὐτοῖς ἐφῶδιον πορὰ τῶν κολεμῶν προσπεριγενέσθαι, Σύνταξ.60.

προσπεριεῖλω -ῶ μτγ. περιεῖλω τὴ προσέτι, περιπύλισσα τὴ πρὸς τοῦτοίς, τὸ παθ.: Σωφ.1,50 ἔριον προσπεριεῖληθέντων.

προσπεριεργάζομαι μτγ. κ. μων. περιεργά- ζομαι προσέτι, καταγινομαι κοπιωδῶς εἰς τὴ ἐπὶ πλέον ἀσχολοῦμαι περὶ τὴ μετά προσοχῆς, ἐπιμε- λείας ἢ περιεργίας: Φιλ.1,12 αὐτ.2,88 ἀεὶ τὴ προ- περιεργάζεσθαι, Δίων Κ 44,35 ἐδωμοῦντο μήτε προσπεριεργάζομενοι, Μετοχ. Ὁ74 2) συγ- κροσῶμαι, ἐναντιοῦμαι πρὸς τὴν πορείαν τῆς φύ- σεως: Γαλ.12,665.

προσπερικεῖμαι μτγ. περιεῖμαι τινί, περιβά- λω, περικλύω τὴ προσέτι: Ὁρεῖδ.ἀπ.114.

προσπερικόπη περικόπη προσέτι, ἀκελύω, διαρπάξω, ἠσθεῖω πρὸς τοῦτοίς: Ὑγερῖδ.Ἀ8,2 προσπερικόπητιν τριακοσίας δροχμάς.

προσπερικλύω περιλαμβάνω τινά προσέτι, ὄμοθ, συμπερικλύω: Δημ.714 ἀόριστον γὰρ ἀπαντα τὸν χρόνον παρελήλυθα προσπει- λησε χρόνον, αὐτ.726, Φιλ.1,1 ἰδ.γρ.1, Ἀντιλλ.π. Ὁρεῖδ.44,23,13 ὄμ. μτ. αἰτ. κ. δοτ.: Παλῶδ.3,24,1 ἔταρας ποιοῦνται συνθήκας, ἐν αἷς προσπει- λήσασιν Καρχηδῶνι Τυρίοις αὐτ.5,32,3 μὴ προ- περικλύοντα τῷ νῶ τὴν συντήκασιν, Σχολ.Σοφ. Ἀντ.32 κόμῃ προσπειλίθη τῷ κηρύγματι, Ἀ-

δάν.1,459,21 ῥήτορας . . προσπερικλήσας τὰς ἀπὸ τῶν μέτρων χρημαίους.

προσπεριθεύω μγν. περιθεύω, περιηγοῦμαι καὶ περιγράφω τὴν προσεῖ: Στρώβ.10,5,14.

προσπεριόρκομαι μγν. μέσ. περιλαμβάνω τὴν προσεῖ, συμπεριλαμβάνω: Λογγίν.28,3 μεγάλην τινὰ ἔνοιαν τῷ ἑπαίνῳ προσπεριόρισσατο.

προσπεριποιέ-ω περὶ ποιῶ τὴν προσεῖ, ἴδ. ἐν ἀναφορ. πρὸς χρέματα, διαφυλάττω, διασφάζω, ἀποταμιεύω, ἀποθησαυρίζω πρὸς τοῦτος: Διμ. 832 δὲ ἔξ αὐτῶν περιγιγνέτο, ταῦτα προσπεριποιεῖν, τὴν δ' ἄλλην οὐσίαν ἐνεργῶν ποιήσαστε.

προσπεριποιά (ἢ) Ἐπιγρ. τελετουργικὸν ῥάπισμα διὰ σπόρων αἰῶν.

προσπεριπνέ-ω δημ. κ. προσπεριπνέω, ἀφρ. (ἐπιπροσπεριπνέω, ὑπερπνέω, ὑπερβάλλω τινὰ ἐν τῷ τρέχειν ἢ παρέρχεται, καταρθώνω νὰ ὑπερβάω τινὰ κατὰ τὸ τρέξιμον, νὰ παρέρω πρὸ αὐτοῦ, ὑπερτρέχω τινὰ, ἄ. ἔξερπνέω) 2) γεν. εἰμαι ἀντιπρόθετος πνος εἰς τι, ὑπερβάλλω, ὑπερτερῶ πνος εἰς τι 3) διέρχομαι πρὸς τινος, περὶ μυστὰ ἀπὸ κάποιου: Σερβ. Αὐρ. Σάτ. Πρὸλ. 3 κ' ἴδιο παλιότατος ἔκδοξος νὰ προσπεριπνέω μρός μου - ἢ ἀρρηγοῦμαι πνος ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ: αὐτ. Τραγ. ΚΚ 36, ἢ προσπεριπνέω τὸ δρόμο της.

προσπεριπνέ-ω (περὶ πνέω) διατριπνέω τὴν καὶ προσπεριπνέω διὰ περὶ πνέω, προσάπτω, συνδέω τὴν μετὰ πνος διὰ περὶ πνέω, κ. γεν. προσπνέω, προσκολλῶ τὴν ἐπὶ πνος: Πλάτ. Φαῖδ. 83D προσπνέει αὐτὴν (τὴν ψυχὴν) πρὸς τὸ σῶμα καὶ προσπεριπνέω, Ἐπιγρ. εἰς τὴν στολὴν προσπεριπνέω κ. παθ.: Ξεν. Ἀν. 7, 3, 21 ἄρτοι . . προσπεριπνέονται ἴσαν πρὸς τοὺς κρέας: ἢ διατριπνέω, καρφώω, κεντῶ: Θεόφρ. Φ12,8,3 καρφίνους προσπεριπνέω.

προσπέταμαι, ἀφρ. μγν. προσπετασθέντες [Διον. Ἀλ. Ρωμ. 4,631 ἀντὶ προσπέταμοι βλλ.: Ἀριστ. Ζ1 629a,35 ἢ δὲ τενηρόντων . . πρὸς τὰ μαγειρία . . προσπέταται, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 4,63.

προσπετά-οὐς εἶς μγν. ὁ προσπέττω, μγν. ἐν Διον. Ἀλ. Διμ. 40 προσπετάει ἁρμονίαι (ἔσφ. γρ. ἀντὶ προπετέϊς) [αὶ τοὺς ἀπὸ ἀρεστῶν προσπέττουσαι, ἀνδ' ὁ ἦχος ἐμποιεῖ εὐάρεστον αἴσθησιν εἰς τὴν ἀκοήν].

προσπέτομαι, μέλλ. προσπέτησομαι, ἀφρ. προσπέταμαι, ποι. μτ. ἀφρ. ἐνεργ. προσπέτην, πέτομαι πρὸς τι, ἴνταμαι, πετῶ πρὸς τινά: Ἀριστ. Ἀχ. 865 πόθεν προσπέτασθ' αἰ . . Βοηδούλαιο ἰδ. γρ. προσπέτασθ'), Ἀριστ. Ζ1 593a,8 πρὸς τὰ ἔθλια προσπέταμενα: ὄμ. κ. μτ. δοτ.: Ξεν. Ἀπομ. 3,11,5 ἐάν τις σοι φίλος ὡσπερ μετὰ ἀρσπεταται: 2) γεν. ἐπέρχομαι που οἰνεῖ πετῶν αἰθρῶν, ἀπροσδοκῆται, καταλομῶν τινὰ: Ἀλυσ. Πρ. 115 τῆς ἀγῶ, τῆς ὁδοῦ προσπέτα μ' ἀπεγγέλλω (βερναρδ. ἰρη. εἰς ἡγῶ, τῆς ὁδοῦ ἀσφαλῆς ἐπιτη πρὸς ἐμε (προσέβαλε με ἀπροσδοκῆτως), αὐτ. 555 τὸ διαμψιδιον δὲ μοι μέλος προσπέτα [ἀπροσδοκῆτως ἀντήχησεν εἰς τὰ ὠτά μου]: 3) ἐπὶ κακοῦ, ἐνοκλήτω, ἐπισκοπήτω: Σοφ. Α1 282 τῆς γὰρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσπέτατο, Εὐρ. Ἀлк. 421.

προσπευθεύω ποι. ἀντὶ προσπευθεύομαι βλλ.: Σοφ. ΟΚ 122 προσπευθεύω ναυταχῶ.

προσπεύω μον. κ. δημ., ἀφρ. (ἐπιπροσπεύω, πίτω εἰς τοὺς πόδας τινός, ἴδ. παρακλῶσω αὐτόν, γονυπετεύω ἱκετεύω, ἐκλιπαρῶ τινά: Πολυκαρ. Δωδ. Ἰούρ. 69 μῆτε πρόσπετα στὸ ἥσικα σου καὶ γιὰ νὰ σοὺ δεηθῶ) ἢ συνεκδ. ταπεινώσει ἐνώπιόν τινος, ὁμολογῶ τὸ σφάλμα μου, ζητῶ συγγνώμην ταπεινωμένος: Ἐρωτόκριτ. 5,239 ἀνδ' ἔγναρος μιλῶ, καὶ θέλω καὶ προσπέσω.

προσπευθεύω ἐπιρρ. ΕΜ 132,53 κατὰ τὸν τρόπον τῶν φυσικῶν συγκολλημένων πραγμάτων, προσπεύω, ἀσφαλῶς, σταθεράτατα.

προσπηγα-ατος (τὸ) [προσπηγνυμι] ἢ ἐν τι μέρει συνσθροζομένη καὶ στερεοποιουμένη ὄλη: Ἰνθ. Πρῶρ. 2,223 προσπηγματα μύτης: 2) Ἦσ. μέρος τὸ τοῦ πλοίου.

προσπηγνύμι κ. μον., μέλλ. προσπήξω (τὸ προσπῆξωμι, ἐσφ. γρ. ἀντὶ προσπῆξομαι) Ἦσ. 1, παθ. προσπηγνυμι, ἀφρ. ἐνεργ. παροκ. προσπέπηγα, πῆγνυμι, ἐμπηγνύω τὴν ἐπὶ πνος, προσκολλῶ, προσπῆξω, στερεῶ τὴν ἐπάνω εἰς τι: Εὐρ. ἀπ. 680 προσπηγνύμαι κρῶσις ἱριναῖς [ἴη] ὄμ. ἐμπροσθ. [πρὸς τὴν]: Δίων Κ 40,9 πρὸς πύργον προσπέπηξε [τὸ ἀκόντιον] ὄμ. κ. μτ. δοτ. ὄργαν. : αὐτ. 63,2 [τὸν ἀκόντιον] ἥλιος τῷ κολλῶ προσπέπηξε: κ. παθ.: Ἰνθ. Δ. Χειρ. Π. Ὀρεβ. 49,72, Δίων Κ 45,17 προσπηγνυμαι περὶ τι, Ἀριστοτ. 1,7 ἔχθες προσπεπηγνύς τῷ ἀντιστραφῶ, Ἰω. Χρυσ. 1,384 τῶν ἀκαυθῶν . . τοῖς ἱσθιαῖς προσπηγνύμεναι: ἢ κ. μον. προσπῆξω, καρφῶναι ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, στουρώνω, ἀπολ.: Κδ Πρῶτ. 2,23 τοῦτων . . διὰ χειρῶν ἀνόμων προσπῆξαντες ἀνέλατε: ἢ κ. παθ. μτ. δοτ. σταυρῶ: Μηναῖ. 3,4 Ὀρῶρ. Ὀδ. 3 Σταυροῦ, σταυρῶ σοι προσπαγιέντος ὡδὸ τῶν παρονομῶν.

προσπηθῶ-ω, μέλλ. προσπηθήσομαι [Ἀλεξ. 124, 16], ἀφρὸς πρὸς τι ἢ ἐπὶ πνος, ἐπιπηθῶ: Ἄνδοξ. 2, 15 εὐδὲς προσπηθῶ πρὸς τὴν ἐστίαν καὶ λαυδάνομα τῶν ἱερῶν, Ἀλεξ. 124, 16 ἀτύρος . . προσπηθῶσεται ταῖς βίαις, Ἀρρ. Ἐπικτ. 1,232 προσπηθῶν ἐπὶ τὰ μὴ προσπῆκοντα, Πάν.: κ. ἀπολ.: Δίων Κ 76,4 ἢ μγν. ἐν Ἀπ. Ἐμ. Πολ. 2,45 δόξα φευδῆς προσπῆθησεν [ἀνεληθῆσεν αἰθρῶν].

προσπηθῶ-ω ἀπλὸ πρὸς ἐπὶ πνος, ἐπιπρω, ἐπαλειψω πὴ διὰ πηλοῦ πρὸς τοῦτος: Κυρην. 99 προσπῆλοῦν χύτραν.

προσπηγνύμι μγν. τ. προσπηγνυμι βλλ., τὸ παθ.: Ἀρταμῖδ. Δωδ. 174.

προσπηγνύομαι μγν. μέσ. κ. βωρ. ποτιπηγνύομαι [Παν. 723] λομῶναι εἰς τοὺς βροχῶν μου προσεῖ, ἐναγκαλιζομαι, ἀγκαλιῶ πρὸς τοῦτος: Καλλ. Διο 40 Ζεὺς σὲ δὲ Κυρηνῶν ἐτάροι προσπῆγνύοντο Δικταῖαι Μαλίαι.

προσπιέξω κ. μον. κ. προσπέξω-έω (Φιλ. Εὐσ. Εὐαγγ. Πρῶτ. 2,14), μέξω τὴν προσεῖ, βλῖθω, συνβλῖθω τὴν πρὸς τοῦτος: Ἰνθ. Διαιτ. 1, Νόδοξ. 159 τοὺς χόνδρους ἔξωθεν προσπιέξεις ἐκότερῶθεν: ἢ μέξω, βλῖθω τὴν περὶ τι: Ἀρχιμ. αὐτ. 12,860 προσπιέξων τοὺς ὀδόντας: ἢ παθ. μγν. προσπιεσμένη ἐσφηνμένη, σφιχτῆ, ἐπὶ ἐπιθέσωμι: Ἰνθ. Δ. Χειρ. Π. Ὀρεβ. 47,147, Θεοφάν. Νόν. 344, 2) προσπιέξω τὴν πρὸς τὴν μέξω τὴν εἰς τι ἢ ἐπὶ πνος: Ἀριστ. Ζ1 526a,23 κινεῖσθαι δὲ τὸ ἀνω μέρος . . καὶ προσπιέξομαι πρὸς τὸ κάτω: κ. παθ.: Φιλ. 2,400.

προσπιέξω-έω μγν. ἀντὶ προσπιέξω βλλ.: Φιλ. Εὐσ. Εὐαγγ. Πρῶτ. 2,14 τὸς φλῆδας προσπιέξουτας ἀκροῦσαι τοὺς παλμοὺς.

προσπικνέομαι ὀργίζομαι κατὰ πνος, μτ. δοτ. προσ.: Πάν. ὁ θεῖνα προσπικνεῖς μοι.

προσπιλνέμαι προσπελάζω, προσεγγίζω, πλησιάζω πρὸς τι, μτ. δοτ.: Ὀδ. Ν 95 νῆψω προσπιλνέω . . νηός.

προσπιλῶ-ω σχολ. προσπιέξω βλλ. 2), μέξω, συνβλῖθω τὴν πρὸς τι, τὸ παθ.: Σχολ. Διον. Θρ. 431 τῆς γλώττης ἐν τῷ ἐκφυγῆσαι προσπιλουμένης τῷ ὀφθαλμῷ.

προσπιώνω μγν. πῆνω προσεῖ ἢ ἐπιπρω, κατόπιν: Δίων Κ 75,2 καὶ τότε μὲν οὐτε καὶ ἄλλοι τινὲς προσπιόντες ἀναρρώσθησαν.

προσπιπίσκω διδω εἰς τινὰ νὰ πῆ προσεῖ, ποιῶ κ. μτ. προσεῖ τοῦτος: Ἰνθ. Νόδοξ. 2,48 προσπιπίσκοντα ἑλλείθορον, αὐτ. 66.

προσπιπράσκω μγν., παθ. παρὰ κ. ἀσφρ. προσπεπράσται, πηπράσκα, πῆλῶ τὴν προσεῖ ἢ συγχρόνως: Πολυδ. 7,13.

προσπίττω κ. μον. κ. νεώτ., δημ. ποτιπίττω (Ἰ.Αρχ.Ἰ, δημ. προσπέττω, μέλλ. προσπεσσομαι (Εὐρ. Ἀλλ.350), ἀόρ. προσπέσει κ. δημ. [ἀ]πρά- πεσα [περί τοῦ ποτιπείναι βλ. προσπέσω], πίττω πρὸς τινί ἢ πρὸς τινά, ἐπιπίττω, προσκρούω ἐπί τινας κτ. δατ.: Ξεν. Ἰνπ.7,6 προσπίπτεν τινί κ. ἐμπερθ. ἰός, πρὸς τινί: Σοφ. Ἀντ.855 ὄφλην ἐς δικὰς βάθρον προσπέσας Ἀριστ. Ἀκουστ. 800,2 προσπίπτεν πρὸς τινί ἢ πίττω ἐπάνω εἰς τινί: Θουκ. 2,75 διεκέντησε τοῦ τεύχους ἢ προσπέ- πτε τοῦ χύμα ἐσπεύρον τὴν γῆν [βερνορ.Γρηγ. ἐφθ' οὐ ἐγλάσαν μέρος τοῦ τεύχους ἐκεῖ, οὗοι ῥιπτόμενον ἐπίπε τοῦ χύμα, ἔφερον μέσα ἰεφό- ρων εἰς τὴν πόλιν τὴν γῆν [τὸ χύμα]: 2) πίττω εἰς τὰς ἀγκάλας ἢ ἐπὶ τοῦ τραχήλου τινός, περι- βάλλω, περιπύσσομαι, ἐγκαλοῦμαι τινά: Εὐρ. Ἀλλ.350 ὦ προσπεσομαι καὶ περιπύσσω ἑτά- ρον, οὐτ. ἸΑ 1191 ἴκων δ' ἐς Ἄργος προσπέσει τέκνοια σοίς: 3) δὲ προσπίπτεν τινί προσέρ- χομαι τινί, προσκρούω εἰς τὴν μεριά τινός, συντάσσομαι μετὰ τινος: Ξεν. Ἐλλ.7,42 προσπεσόν- των δ' αὐτῶ πᾶν βελτίστων ἐκ τῆς Ἀχαΐας Πλάτ. Φαιδρ.270Α προσπεσὼν γὰρ, οἶμαι, . . . τοι- οὔτω ὄντι Ἀναξάγορα: 4) ἀσκολοῦμαι μετὰ προσήκῃ καὶ ἀφοσιώσεως περὶ τινί: Φιλ.δ. Σημ. 36 προσπίπτειν τῇ διαφορᾷ: 5) ἐντυγχάνω, συναντῶ τινι τυχαίως: Σοφ. Φιλ.46 μὴ καὶ λάθῃ με προσπεσών, αὐτ.156, Εὐρ. Ἡρακλ.338 ὄμ. μτ. δατ. πρόμ.: Πλάτ. Ἐπαιρ.154B οὐκ ἂν ποτε ἄλλω προσπεσὼν ἄλλο ἐν ἐγγόνει: 6) ἐπιπίπτεν, πε- ριπίπτεν, μτ. δατ.: Εὐρ. Τρω.291 ἅ τάλαντα, δυστυ- χεστάτω προσπέσασιν κληρῶ, Ξεν. Ἀναλ.30 προσ- πεσθεσθίονι νισίσι σισσρᾷ ἐπιθυμῶ, Πλάτ. Νόμ.637Α μεγίστα προσπίπτοντι ἀθανάτοι: κ. μτ. αἰτ.: Εὐρ. Ἰνπ.19 μετὰ βροταίας προσπεσὼν ὀμίλιας κ. ἐμπερθ. ἰπρός, εἰς τινά: Πλάτ. Νόμ.906B φυλαί . . . πρὸς τὰς τὴν παντόσημον ἀκρασίαν . . . προσπί- πτοσιν, Πολύβ. 1,39,3 ἰδ. γρ. προσπεσάντες, Πλούτ. Ἡθ. 780C πρὸς τὰ κοινὰ προσπίπτειν: 4) γρέ- χω πρὸς τινά: Ἡρ.2,2 Ξεν. ΚΠ 1,4 τὰ σκυλακώ- δως πᾶσιν προσπίπτεν οὐκ ἐθ' ὁμοίως προπέτες εἶχεν: 7) φέρομαι, ἐπιπίπτεν μεθ' ὁμοίως κατὰ τινος: Κδ Ματθ.7,25 ἤλθον αἱ ποταμοὶ καὶ ἐνευ- σαν αἱ ἀνεμοὶ καὶ προσπέσαν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ: 8) ἐπὶ ἐθελκίσῃ ἐνδοσί, ἐπιπίττω, ἐφορῶ, προσ- βάλλω, ἐπιτίθεμαι κατὰ τινος, μτ. δατ.: Θουκ. 1,5 προσπίπτοντες πόλεσιν ἀπειχάτοις, Ἰσοκρ. Ἔπιστ. Ξεν. Ἐλλ.3,2,3 πελάσται καὶ ἰπνεῖς, προσπίπτοντες τοῖς ὀπλίταις κ. ἀπάλ.: Θουκ. 3,30, Ξεν. ΚΠ 7,1,38 ἀνε- βάδασιν τε πάντας καὶ προσπεσόντες ἔμψυχον, 6) ἐπὶ γεγονότων συμβάντων κτ., ἐπέρομαι αἰ- φηδῶς, συμβάω, ἐπισυμβαίω, μτ. δατ.: Εὐρ. Μῆδ. 725, αὐτ. Ἰ 1229 μὴ τὴν προσπέσῃ μῦθος τότε, Ἀντ.φ.3,38, Πλάτ. Κροτ.396D, αὐτ. Νόμ.791C τὰ προσπίπτοντ' ἡμῖν δειμάτα κ. ἀπάλ.: Ἡρ. 1,32 ἀπν. . . προσπεσοῦσαν ἐνεκίαι, αὐτ.7,46 αἰ. . . συμφορὰ προσπίπτοσιν [συμβαίνουσαι], Εὐρ. ἄπ. 5,7 τὰ προσπεσόντα ἢ ὅστις οὐ φέρε βρωτών ἄπρ. τὰ τυχεράντο, Θουκ. 1,84 τὰς προσπιπτού- σας τύχας, Πλάτ. Πολ.561C χαριζόμενος τῇ προσ- πιπτούσῃ ἐπιθυμῶ, Ἰσοκρ. Ἐπιστ.5,4 τὰς πράξεις τὰς προσπιπτούσας καθ' ἐκάστην . . . ἡμέρον, 7) ἡρεπίδ. ἀπ. 117 αἱ προσπίπτοντες κίνδυνον, αὐτ. Ἐπιστ.43 τὰ πρ- εἰς τὸν ἀνθρώπων βίον, Ἀριστ. Πολιτ. 1,26, αἰ πρὸς τὰ προσπίπτονα ἐπιτάττειν ἰσχύος τὸς περιστάσεις, Σιόδ. 4,44 γενναίως φε- ρεῖ τὰ προσπίπτονα, Πάν. αἰ προσπίπτοσιν κρῆλαι, αὐτ. αἰ τὰ προσπίπτονα κρῖνες ἐν χρη- μασίαι: 8) περιήρομαι, περιπίττω, περιπίττω σου εἰς τὴς χεῖρας τινος: Ἀριστ. Ζ 590,27 αἰ δ' ἀκα- λήφαι τρέφονται ἐπὶ ἐν προσπέσει ἰχθυῶν

Πάν. προσπεσοῦσας μοι τῆς . . . ἐπιστολῆς ἰέπει- δη ἢ σὸν ποῦ ἔλασε σὸ χεῖρα μου: 7) ἐπὶ δασανά, καταβάλλομαι, καταναλοῦμαι: Θουκ. 7,28 καὶ τῶν ἄλλων ἀναλωμάτων μεγάλων προσ- πιπτόντων, Πάν. . . ἢ ἐπὶ χρημάτων, καταβάλλο- μαι, πληρώνομαι εἰς λογαριασμόν τινος: Πάν. 8) ἐπὶ δικαιοσύμῃ, καθήκοντων κτ., περιήρο- μαι εἰς τινά, ἰδ. διὰ κλήρον, πίττω εἰς τὴν ἐξου- σίαν τινός, λογιῶν τινί: Πάν. ὅταν λειτουργία προσπέσῃ ἀπολείπει αὐτοῦ: 9) ἐπὶ λόγῳ, φή- μως κτ., πίττω, ἔρχομαι, ἐξικονοῦμαι μέχρι τῶν ὀψί- των τινός, λέγομαι ὡς νεώτερον: Αἰσχ. 3,59 εἰ τῶν ἐξαιρήσων ἀκούσασιν ἀπιστότερον προσπέτωμεν ὁ τοιοῦτος λόγος, Πολύβ. 5,101,3 αὐτ.9,61 οὐ γε- νομένου καὶ προσπεσόντος εἰς τὴν Ῥώμην, Πλούτ. Περ. 16, Πάν. ἐάν τινι προσπίπτη τῶν κατ' αὐτόν: 1) ἀπρός, προσέπει ἤθεεν ἀγγε- λία δη, μτ. αἰτ. κ. ἀπαρφ.: Πολύβ. 25,4,10 ἄρτι κα- τεστρατοπέδικόντων αὐτῶν προσπέσει παραγε- νέσθαι τοὺς ἐκ τῆς Ῥώμης πρεσβεύτας ἐπὶ τὰς διαλύσεις, αὐτ.31,22,8 ὄμ. μτ. ἀπαρφ.: Ἐπιγρ. προσπέτωκε Πάων ἀναπέτην ὄμ. ἐμπερθ. ἰεπ- ρί τινος: Πδ Μοκκ.2,51 προσπεσόντων . . . τῷ βασιλεῖ περὶ τῶν γεγονότων: 10) κ. νεώτ. γεν- πίττω, περιπίττω, ὀπίπτεται εἰς τὴν αἰσθησίν, Ἰ.Αρχ. Ἰ τὰ ποτιπίπτονα ποτὶ τὴν αἰσθησίν, Θεόδωρ. Αἰσθ.5,41, προσπίπτε εἰς τὴν ὄρασιν: 11) γρ. προσπίπτε δι' ἑαυτοῦ ἢ αὐτόθεν ἐναί φθ' ἑαυ- τοῦ προφανές, φανερόν, εἶναι αὐτοπόδεικτον: Σέξτ. Ἐπιμ. Πυρρ. 2,168, αὐτ. Μαθ. 1,300: 11) ἐπὶ ἐ- πιπέδω, ἐφαρμόζομαι καλῶς: Ἰνπ. Ἀργ.5 προσ- πεπτικῶς [ἀντιβ. χαλαρόν]: 12) εἶδ, γεωμ. συμ- πίπτε, συναντῶμαι: Ἀριστ. Μετ. 376, 19 πόλος πρὸς ὄν αἰ γραμμαὶ προσπίπτον, Ἀρχιμ. Ἐκ.6 ἐπὶ γραμμῶν, σύρρομαι μέχρι συναντήσεως: Εὐκλ. 3,37 πρὸς κύκλον προσπίπτεν: 1) προσ- πίπτεν ἐπὶ . . . διέρχομαι διὰ τινος σημείου: Ἀρ- χιμ. Ἐλ. 14 13) ἐπὶ σφυμῷ, ὀπίπτεται: Ροφθ. Σφυμ. 6,2: 14) ὄμ. ἐπὶ τῆς μήτρας: Ἰνπ. Γυν. Φυσ. 44 ἐνθα καὶ ἐνθα προσπίπτεν, αὐτ. Γυν. 2,125: 14) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. προσπέρω πίττω εἰς τοὺς πόδας τινός ἴνα παρκαλέσω αὐτόν, ταπει- νοῦμαι ἐνώπιόν τινος, ὄδ, γονυπετῆς παρκαλόω, ἰκετεύω, ἐκλιπρόω τινά: Ἡσ. ἐπροπίπτα, ἱππάρω, ἰκετεύω: Ἡρ. 1,134 προσπίπτων προσκύνει τὸν ἕτερον, Σοφ. Αἰ. 1181 προσπεσὼν ἔχου, Ξεν. ΚΠ 4,6,2 ἰκετῆς προσπίπτα, Μηνοῦ 12,6 Μικρ. Ἐσα. προσπι- πτόντ' με οἰκτιρον, δέομαι σου: ὄμ. μτ. δατ.: Σοφ. Τρ. 904 βρυχάτο μὲν βωμοῖσι προσπίπτοσιν, Εὐρ. Ὀρ. 1332, αὐτ. Ἀνδρ. 860 γόνασι προσπέω, Πλάτ. Ἐπιστ. 349Α προσπεσόντ' αὐτῶ . . . ἰκετεύω, Πολύβ. 10,18,7, Κδ Λουκ. 8,28 προσπέσαν αὐτῶ καὶ εἰπε . . . δέομαι σου, αὐτ. Περ. 16,29 προσπέσει τῷ Παύλῳ, Πάν.: ὄμ. μτ. αἰτ.: Αἰσχ. Ἐπι. 94 ποτι- πέσω βρέθη δαιμόνων: κ. ἐμπερθ. ἰπρός τινού: Εὐρ. Ἡρ. 79 πρὸς πατρώων προσπεσομένων γόνυ, Ἀριστ. Ἰνπ. 31, Κδ Μάρκ. 7,25 ἐλθούσα προσέ- πεσε πρὸς τοὺς πόδας αὐτοῦ καθὼς προσπίπτω, προσπίπτοσιν, πιστεύω τινί τὴν προσην, πρὴν, τοῦσις: Φιλ. 2,384 προσπιπέσειν ἑαυτῷ ἰσὺν ἰπρ, Ἀριστ. Ἐδ. Λόγ. 361,48,6 κώκεϊνο . . . χρῆ προσπι- πτέσειν ἐπὶ . . .

προσπίττω παρ. τ. τοῦ προσπίττω βλ. 2), πίττω εἰς τὸν τραχήλον τινός, περιπύσσομαι τινά, ἐν- ἀγκαλοῦμαι, ἀγκαλιώω. μτ. δατ.: Εὐρ. Ἡθ. 57,6 μέλλεις προσπίπτεν τοῖς φιλάτοις, αὐτ. Μαθ. 5,120, αὐτ. Ἡρ. 120B ἄμφι σὴν γενειάδα . . . προσπίπτω: 2) εἰσερχομαι, παρουσιάζομαι, ἰδ. ἐπὶ τῆς σκι- νῆς: Εὐρ. Φοῖν. 1429 ἐν τῷδε μήτρῃ ἢ τέλεινα προσπίπτε: 3) ἐπὶ πρόμῳ, ἐπιπίττω: Αἰσχ. Πέρσ. 461 ἐπὶ προσπίπτοντος ἄλλωσιν: ὄμ. ἐπὶ πόνω Ἐπιμ. Μῆδ. 1266 τί σοι φρονῶν βαρὺς χόλος προσ

πίνειν 4) ἐν ἔθρ. ἐνόησ, ἐπίπλω, προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι κατά τινος μτ. αἰτ.: Εὐρ.Βάκχ.1115 πρώτη δὲ μήτηρ ἤρξεν ἱερίᾳ φόνου καὶ προσπίνει νιν· 5) πίντω χαροὶ ἢ ἐνώπιον τινος ὀνομαστικῶς αὐτόν. δδ. ἱκετεύω, παρακαλῶ, ὀνομαστικῶς αὐτόν. Σοφ.Ἡλ.453 αἰτοῦ δὲ προσπίνωσάω, ὀνομαστικῶς αὐτόν. ΟΚ.1754 προσπίνωσιν σοὶ συνθηθεὶσ μτ. αἰτ.: Αἰσχ.Πέρσ.152 βασίλισσα δ' ἐμὴ προσπίνωμεν, Εὐρ.Ἀνδρ.537 τί με προσπίνεις, αὐτ.Φοῖν.924, αὐτ.Τρω.762, αὐτ.ἰκ.10 προσπίνουσ, ἐμὸν γόνυ, αὐτ.Ἐλ.64 Πρωτῆσ νῆμα προσπίνωσ, αὐτ.Φοῖν.293· ὄμ. μτ. αἰτ. κ. δοτ.: Σοφ.Φιλ.485 προσπίνω σε γόνασι· ὄμ. μτ. ἀπαφρ.: Εὐρ.Ἡλ.221 προσπίνω σε μὴ θανεῖν [σὲ ἱκετεύω γὰρ μὴ ἀποθάνω].

προσπτόω μτν. ἐκφυσῶν ἐκ τοῦ στόματος ὀνομαστικῶς αὐτόν προσπίνω δὲ αὐτόθι μτν. τὸν παυλιζέω: Διογ.Λ.2,67 Διονυσίου δὲ προσπιπῶσαντος αὐτῷ ἰδιόρθ. προσπτόσαντος.

προσπλάζω κρούω, πλήττω, κτυπῶ ἐπὶ τινος προσκρούω, θίγω: ἰκ.Μ.285 κίτυα δὲ μιν προσπλάζων ἐρόκεται κ. μτ. δοτ.: Ὀδ.Λ.583 [λιμνὴ] προσπλάζει γενεῖα, Ξενοφ.28,2 γαίης . . παῖρας ἡμέρι προσπλάζων.

προσπλάσσω κ. μων., ἀττ. -άττω κτυπῶ, πλητῶ, σχηματίζω, κατασκευάζω ἐπὶ τινος πλάθω τὴν προσκολλῶν αὐτὸ ἐπὶ τινος τ. Πλούτ.Ἡθ.433B τέφρον προσπλάττουσι τῷ βωμῷ κ. παθ.: Ἡρ.3.11] νεοσάτις προσεπλάσμενος ἐκ πηλῶ πρὸς ἀποκρίμνισι δροσῶν· ἢ τὸ παθ. ἐφαρμόζομαι ὡς ἐμπλαστρῶν: ἰπν.Ἀρχ.Ἰατρ.15· ἢ τὸ παθ. ἀλείφομαι ἐπὶ τινος, ἐπαλείφομαι: Αἰν.Γακτ.22,25· ἢ τὸ παθ. συνάπτομαι, προσκολλῶμαι εἰς π.: Ἀλέξ.Τρολλ.7,7· 2) προσπλάττει τινὶ τ.: Πλούτ.Ἡθ.831a προσπλάττει τούτῳ τόκου· ἢ τὸ παθ. ποτεπλάττει μτφ. ἐπὶ τῆσ Βενετικῶσ ὡς τεράστῆσ Χάριτος: Καλλ.Ἐπιγρ.51 τέσσαρες ἄν Χάριτες, ποτὶ γὰρ μιν ταῖσ τρεῖσ τῆνασ ὄρησ ποτεπλάθθη· ἢ μων. τὸ ἐνεργ. προσπλάθω τινὶ τ.: Εὐστ.Πον.332,32 τί τῷ μύρμηκι λέοντος προσπλάττει ἀλάκην· 3) αὐξάνω, προσαυξάνω, τὸ παθ. ἐπὶ τοῦ σώματος, αὐξάνομαι διὰ συνεχοῦσ ἀναπτύξεωσ: Γαλ.4,54· 4) ρηματ. π. προσπλαστικῶσ, προσπλαστικός.

προσπλαστικός ἡ-ὄν [προσπλάσσω] μτν. ὁ προσπλάσσωσ, ὁ προσκολλῶσ, ὁ προσκολλητικός, ὁ προσαρμωστικός: Διοσκ.5,75.

προσπλαστός ἡ-ὄν [προσπλάσσω] μτν. ὁ προσπλαστικός: Γαλ.17[1].902.

προσπλάτος-ον [προσπλάττω] ὁ προσπλάττει, ὁ ἐνηρόστος, ὁ προσπλάτος κ. μτ. δοτ.: Αἰσχ. Πρ.716 αὐθήμεροί . . οὐδὲ πρόσπλωτοι ξένους ἰδοῦσ. ἀντὶ πρόσπλαστοί.

προσπλέω μτν. κ. μων. πλέωμι τὸ πρὸς τιν. συμπλέω τὴν μετὰ τινος συνάπτω, σχετίζω τὸ πρὸς τ. μτ. δοτ. κ. αἰτ.: Μάρκ.Αὐρ.10,7 ὑπόσθω δ' ὅτι ἐκέλευσ σε λίαν προσπλέκει τῷ ἰδίωσ ποιῶ, Θεοφάν.Νόνν.1176 προσπλέκων τούτους καστόριον κ. ἀπόλ.: αὐτ.374 προσπλέκων ἰσάχασ· ἢ τὸ παθ. ἐμπλέκομαι, περιπλέκομαι εἰς τ.: Στράβ.1,10 μυθολογ. τινὰ προσπλέκονται τούσ λεγόμενοι· 2) τὸ παθ. ἐπὶ ἀστρῶν, σχετίζωσ: Βεττ.Βόλ.19,27· 2) τὸ παθ. προσκολλῶμαι εἰς τ., ἐπὶ τινος τ. Πλούτ.5,60,7 εἰ μὴ τετραποδῶντί τῶνον τινὰ προσπλέκομενοι βιάζονται, Πλούτ.Ἡθ.796B, Διοσκ.Ἀρχ.84 εἶδει ἄτερω προσπλέκεσθαι· ἢ μων. τὸ παθ. ἐπὶ σαρκινῶσ μετῆρωσ τῶν ἐροπῶν τ.: Φιλῆσ Περσ.Ζ1.701 ἔχισ δὲ θερμοῦσ προσπλέκεται τῷ αὐτῷ· 3) τὸ παθ. ἐν ἔθρ. ἐνόησ, συμπλέκομαι μετὰ τινος, μτ. δοτ.: Ἰνὸδ.1 Ἀριστῶ.Βάτρ. προσπλέκομενοι τῷ Διονυσίω· 4) τὸ παθ. μτν. ἐπιμῶν ἐν τινι αὐξήσῆσ ἢ ἐπιχρήσῆσ: Γαλ.1,176·

5) ἀναμεγνύνω τὴν μετὰ τινος φαρμάκου: Ἀρχηγ. Γαλ.12,645· 6) ρηματ. π. προσπλοκῶ.

προσπλοκῶν μτν. εἰς μὴ λίαν συνηθὺ ὀνομαστικῶσ: Δημοσθ.Ὀρθ.Π.Ἀέτ.7,14 προσπλοκῶν ἐν θέρει.

προσπλέω, ἰων. προσπλώω [μὲν δὲ γρ.: Ἡρ.8.6], μέλλ. προσπλοκῶμαι, ὀνομαστικῶσ, ἀορ. προσπλόωσα [Ἄρρ.Ἰνδ.39,4], πλέω πρὸς τινὰ ἢ ἐναντίον τινὸσ ἐπιπλω τινί: Ἡρ.8,6 ἐκ μὲν δὲ τῆσ ἀντίτῃ προσπλώειν ὀκ κῶσφι ἐδόκει τῶνδὲ εἰσεκα ἰδ. γρ. ἀντὶ προσπλέωσ, 9,96, Θεοκ.1,47 ὅτι Κερκυραίοι γὰρ ἔθιστον αὐτούσ προσπλόσαντ, Ξεν.ΚΠ.6,2,10 Αἰγυπτίους δὲ προσπλεῖν κ. μτ. δοτ.: Θεοκ.2,23 κατεῖδον τούσ Ἀθηναίους . . προσπλόσαντ σφίσι· ὄμ. μτ. τῆσ ἐν καὶ τῆσ δοτ. πλοῖω: Δημ.646 ὁ μὲν ἐν πλοῖωσ προσπλόσαντ· ἢ ὄμ. ἐπὶ πλοῖου: Ξεν.Ἐλλ.6,2,33· 2) ρηματ. π. προσπλοκῶ, προσπλοκῶσ.

προσπλοκῶν-ὄω πληρῶ τὴν προσέτι, συμπληρῶ ποσὸν ἢ ἀριθμὸν τινος: Ξεν.ΚΠ.5,3,24 ἰππεῖσ προσπλοκῶσαν εἰς διαχιλίους ἰδ. γρ. ἀντὶ ἐξελθῶσαν· ἢ εἶδ. ἐν ἀναφωρ. πρὸς πλοῖα, πληρῶ ἀνδρῶν ἐπὶ περισσώτερα πλοῖα, συγκροτῶ τὰ πληρώματα πλοίων καὶ ἐξορλιζῶ αὐτὰ προσέτι Θεοκ.6,104 τρεῖσ προσπλοκῶσαντεσ ἄστερον ἐμπλεον πλεύσασθαι, αὐτ.7,34· ἢ τὸ μέσ. προσπλοκῶμαι ἐν τῷ αὐτῷ σμ. : Ξεν.Ἐλλ.5,4,66 ἐκ Κερκύρας προσπλοκῶσθαι, αὐτ.5,1,27.

προσπλοκῶσ μων. ὄμτθ. πλησιάζω πρὸς τινὰ προσέτι, προσεγγίζω τινὶ ἐπὶ πλοῖον: Ἀνδρ.Κρ.17B.

προσπλόω μτν. κ. ἀττ. προσπλόωτω, μέλλ. προσπλόω [Ἡσ.], τύπτω, πλήττω, κτυπῶ· Ἡσ. «προσπλόω» τύπωσ: Προμ.Γαλ.171H.

προσπλοκῆ [ἢ] ἱπροσπλέωμι μτν. κ. μων. ἢ πρὸς τὴν περιπλοκῶ, προσάρτησι, προσκολλήσῃ, ἢ στενὴ πλοκῆ, ἢ περιπτώξις ὁ ἐναγκαλισμὸσ: Ἀρτεμίδ.Δοδ.δ.1,77 τῶσ προσπλοκῶσ τοῦ κισσοῦ, Ἀκὼλ.ΠΔ.ἘΕ.28,32, Ἐπιφάν.1,192B, Πρόδρ.Ἀνδρῶν.Κορν.112 τῶσ πατρικῶσ προσπλοκῶσ καὶ προσφύσῃσ· 2) μειζήσ ἀνάμειξις: Ἀλέξ.Τρολλ.1,15.

προσπλοκῶσ-ον [προσπλέωμι] μτν. τὸ πρὸ θεῶν ὁ θεόπλοκος Βάλλ.]: Ρητόρ.ἐν Κατ.Ἀστρά.Κ.8[4].148.

πρόσπλωσ [ἢ] ἱπροσπλέωμι μτν. τὸ πλέω πρὸς τινὰ ἢ κατά τινος, ὁ πλοῖοσ πρὸς τ., ἢ προσεγγίνωσ, εἶδ. ἐπιπλοκῶσ κατά τὸν ἐθέρου: Ἄππ.Ἐμπ.Πολ.4,102, Δίων.Κ.37,53 τῶ βωβίω σφῆσ τοῦ πρόσπλωου . . ἐξεβόδησε, Ἡλίοδ.Αἰ.9,5 ἐθαλλον δὲ οὐχ ὥστε καὶ τιτρώσκειν, ἀλλὰ ὅσων ἀπέριπνεν τὸν πρόσπλωον καταστοχοζόμενοι.

προσπλωτῶ-ὄω μων. πλοῦτω προσέτι, δθ: μτφ. ἔχω τὴν ἐπὶ πλοῖον, κέκμηται πλοικεκτημῶ τὴν ἐπὶ πλοῖον: Νικ.Χωμ.3521 καὶ ταῦτα προσπλωτουτόνα Ἰδοί τισ ἀν τὸν Ἀλέξιοσ.

προσπλωτῶ-ὄον ὁ πρὸς ὄν δυνατόσ τισ γὰρ πλεύσῃ ἐκ τινος μέρουσ, ὁ προσπτόσ ἐκ τινος μέρουσ ὁ πλωτόσ, ὁ πλεύσασμὸσ: Ἡρ.4,47 [ισταμοῖ] ὄσοι . . προσπλωτοὶ ἀπὸ θαλάσσοσ, αὐτ.7.

προσπλώω ἰων. τ. τοῦ προσπλέω Βάλλ.: Ἡρ.8. ὁ ἰδ. γρ.1.

πρόσπλωμα-ατος [τὸ] [προσπλέωμι] μτν. ἐμπνευσίσ, ἐνθουσιασμὸσ: Πολύβ.ἀν.202 προσπλωματὶ ἐνηλατῶμεν καὶ συμπερομένωσ [ὀργήλωσ].

πρόσπλωμα-εωσ[τῆ] ἱπροσπλέωμι μτν. ἢ πρὸς τὴν πνευσίω, φάσισι, τὸ φύσημα πρὸς τ.: Πλάτων.2,9,14· 2) ἢ ἡ προσνεομένη ὄσμη, εὐωδία: Διόδ.Σ.2,49· 3) ἐμπνευσίσ, εἰσηνοή: Φιλῶδ.Ποιμ.2,5. 1B, Ἰουλ.Ἀγ.2,72A.

προσπνέω κ. μων. ποι. προσπνέω [Θεοκρ.17,52], μέλλ. προσπνεύσομαι, πνέω, φυσῶ ἐπὶ τινος, φυσῶ, ἐμφυσῶ: Θεοκρ.17,52 πᾶσιν δ' ἦπιος φυσῶ βροστίσ μελασκούσ . . ἐρωτᾶσ προσπνεῖτε, Ἐρωτῶ.Πλ.Χρ.Ἐπ.26,47B ἀτὸ σώματι ζῶησ προσπνεῖν

κ. παθ. : Γεωμ.2,27,1 προσνεύω τάχα ἀπὸ βορρᾶ· 2) ἀμτδ. πνέω ἐπὶ πνοῦς ἢ φυσῶ πρὸς τι : Θεόφρ. Ἀν.27 τάχος προσνεύω, Λουκ. Ἐρωτ.12 εὐθὺς ἄνιν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ τρέμενος Ἀφροδίτου προσνεύσαν αὐραῖ· || ἀπρὸς. προσνεύει μτ. γενικ. ἐρχεται ὁσμὴ, εὐδωδία πνός : Ἀριστ. Βάτρ.338 ὡς ἄβι μὴ προσνεύσει χαίρειναι κρῶν· 3) εἰδ. γραμμ. προσφῶ, ἢ γράφω λέξιν πνῶ μὲ δασείων : Ἀπολλ.Διδασκ. Ἀντων.55,23 κ. παθ. : αὐτ. Σόντ.114,4, Σέλευκ.κ. Ἀδην.9,398B μήποτε ἀλόως κατὰ τὴν τελευτώσαν συλλαβὴν ὁ τῶος πρὸς τῶν Ἀττικῶν προσπνεύται· 4) ρηματ. π. πρόσνευμα, πρόσνευσος.

προσογγίζω μτν. σογγίζω πρότερον, προηγουμένως : Ἀέτ.9,1.

προσοθῶ-τω παθὴν μὲ μάθη τὴν προσέτι : Πλάτ. Χαρμ.174A τόδε δὲ ἐπὶ προσοθῶ τῆς αὐτῶν τῶν ἐπιστημῶν ποκὶ εὐδαίμων·.

προσοπίμα-στος (τό) (προσοπίω) πάν ὁ, τι λαμβάνει τις δι' ἐαυτὸν ἀναρμύστας, οὐ προσκινῶν τῆς πλαστός, οικειοποίησης, ἰδιοποίησης πραγμάτων πνοῦς, πρόσημα, πρόσφασος : Ἡρακλ. Ποντ.η. Ἀθην.14,625A, Ἀριστλ. ΗΝικ.1127α,20, Πλούτ. ΗΒ.858F· 2) ἀπάτη, πλῆθη : Ἐπικ.Φάσι.11,7· 3) μεταμφιεσις μεταδρόφασος ὑποκρισία : Διον. Ἀλ. Ρωμ.10,13 ἐν προσοπίματι φίλων, Πλούτ. Πολ.3, Ἄντ. Ἐμπ. Πολ.3,64.

προσοπίσος-κος (ἡ) (προσοπίω) κ. νεώτ., δημ. -η- τὸ λαμβάνει τὴν πρὸς ἐαυτὸν, ἢ πρόσκτησις, ἢ κτήσις : Θεουκ.3,82 ζυμωχίας ἅμα ἐκατέρους τῶ τῶν ἐπιτημῶν κακώσις· καὶ φησὶν αὐτοῖς ἐκ τοῦ αὐτοῦ προσοπίσις βλάβος ἢ ἐπαγαμὴ τοῖς νεωτερίεσσι τὴν βουλομένην ἐπιόρτιον, ἰώσα. Α1,17, 4,1 ἐπὶ προσοπίσιν ἐρώτων· 2) ἀντιποίησης, ἀξίωσης ἰσχυρισμὸς, ἀποποίησης -πρὶν πράγματός τινος : Θεουκ.2,62 οὐδ' ἀνὴν ἐχρησάμην κοινωδωτέραν ἔχοντι τὴν προσοπίσιν κ. μτ. γενικ. : αὐτ.δ,16 τῶν .. ἐπειτα ἀνθρώπων προσοπίσιν τε ζυγνέωντες τῶι καὶ μὴ ὁσῶν καταλιπόντας [βρανοῦτ.Γρηγ. κατέλιπον εἰς πνοῦς τῶν μεταγενετέρων ἀξίωσις ἰδντοποίησης] συγγενείας καὶ μόλιςτα μὴ πραγματικῆς, Πλάτ. Λάχ.184C ἐπιφθονος .. ἢ προσοπίσις τῆς ταυτάτης ἐπιτήρησις, Πλούτ. Νικ.11 κ. ἔμπαθ. ἰεῖς η) : Πλάτ. Ἰν.6,18 ἢ εἰς οὐσῶν προσοπίσις ἢ ἀξίωσις εἰς πραγματικὴν ὑπαρξίην· 3) οικειοποίησης ἀλλοτρίων πραγμάτων, ἰδιοποίησης, σφετερισμὸς : Ἀριστλ. ΗΝικ.1165b,10 ἢ δὲ προσοπίσις ἢ μὲν ἐπὶ τὸ μείζον, ἀλαζονεία· 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ὑπόκρισις, ὑποκριτικὸς τρόπος : Θεόφρ. Χαρ.1,1 ἢ .. αἰρωνεία .. προσοπίσις ἐπὶ χείρον πράξιναι καὶ λόγων, Πορφ. Μαρκ.3, Συνέδ. Ἐπιστ.44 δεινοὶ γὰρ ἐξελέγξαι προσοπίσιν οἱ βρασιανισαί· || νεώτ. ὁ μὴ κατὰ φύσιν τρόπος συμπεριφοράς, οὐμίας κττ., ὁ ἐξεκρημμένος τρόπος, ἢ ἀπόκρισις τῆς πραγματικῆς διαθέσεως, ἢ ἐπιτήδευσις.

προσοπίσις-σφασος -ον μτν. ὁ προσοπιούμενος τὸν σοφόν : Πτολ. Τετραβ.163.

προσοπίτης (ὁ) (προσοπίω) γλωσσα. ὁ προσοπιούμενος ὁ ὑποκριτής.

προσοπίτικός-ἡ-όν ὁ ἐγείρων ἀξίωσις ἐπὶ τινοῦ πράγματος, ὁ ἀντιποσούμενος πνοῦς, μτ. γενικ. : Πλάτ. Ὀρ.416A ἀλαζονεία ἐξὶς προσοπίτικῆς ἀγαθοῦ ἢ ἀγαθῶν τῶν μὴ ὑπαρχόντων, Ἀριστλ. ΗΝικ.115b,30 προσοπίτικὸς ἀνδρείας ἰὸ προσοπιούμενος τὸν ἀνδρείον.

προσοπίτός-ἡ-όν ἢ προσοπίτικός-ἡ-όν (ἰδημορ. ατ. π. Πλούτ. ΗΒ.309D) ἢ προσοπίτός-ον (προσοπίω) κ. μων. νεώτ. κ. δημ. ὁ προσοπιούμενος, ὁ κατὰ προσοπίον γενόμενος ὁ ἐπιπλαστός, ὁ ψευδής, ὁ ὑποκριτικὸς, ὁ ἐπιτεταδευμένος : Πλάτ. Λυσ.22A τῶ γνησίῳ ἔραστῷ καὶ μὴ προσοπίτῳ,

Δημ.1334 τὰς προσοπίτους ταύτας ἔχθρας, Δείν.3,18 ἢ προσοπίτας καλοκαγαθία, Ἀριστλ. Ἀρετ.1251b,3 προσοπίτος φιλανθρωπία, Δημόκρατ. π. Πλούτ. ΗΒ.309F προσοπίτῃ φύγι, Φιλ.2,16,26 προσοπίτῃ ἀφοκία, - προσοπίτῃ καλωσύνη, - προσοπίτῃ δόξα· || μων. κ. ἐπὶ πρῶτ. : Μαλ.14,1,159,4 γυνή .. προσοπίτῃ οὐσα ὡς τὸ ἐθνός .. ἐθλῶνα προσοπίται· || τὸ αὐτ. κτ. πληθ. ὡς ἐπίρρ. ἀνὴν προσοπίτῆς : Βάβρ.103,5, αὐτ.106,17· 2) ἐκείνου ἐν πρῶτῃ μὲν ὑποδότησος τι : Στωϊκ. ἀπ.1,37· πρὸς. ἐκείνου ἐκείνου.

προσοπίτης ἐπίρρ. κ. μων. κ. νεώτ. ἢ προσοπιότης, δημ. -ά κατὰ τρόπον προσοπίτων, ὑποκριτικόν, μετὰ προσοπίσεως, προσοπιούμενος, πλαστός, ἐπιτετηδευμένος, ἀντίθ τῷ ὄντι : Πλάτ. Θεαίτ.174D ἐν τε τοῖς εἰσπίνοις καὶ ταῖς τῶν ἀλλων μεγαλαυχίαις, οὐ προσοπίτους, ἀλλὰ τῶ ὄντι γελοῖον ἐνδελθόν γενόμενος ἡλιθώδης δοκεῖ εἶναι, Διον.Κ 44,7, Ἀθανάσι.1,502,1 Γρηγ. Νήσοσ.3,175A.

προσοπίω κ. μων. νεώτ. κ. δημ. μ. ἐν τῷ μέσ. προσοπιούμαι-τομαι μτ. παθ. ὁορ. προσοπιόθηεν (ἰδιόδ. Σ15,46), κ. δημ. προσοπιόθηκα, μτχ. παρκα. προσοπιούμενος κ. δημ. προσοπιούμενος, πῶς τὴ πρὸς τὴν, προσόθω ἢ προσόθητι τὴν τι, περιποίησιν τὴν τι, μτ. δοτ. κ. αἰτ. : Θεουκ.1,55 ὁπως αὐτοῖς τὴν Κέρκυραν ἀναχωρήσαντες προσοπίσειαν, αὐτ.2,2 αὐτ.3,70, Ξεν. Ἑλλ.4,8,28 ὡς φίλων προσοπίσαντες Λέσβου τὴ πόλιν· ὁμ. ἀπολ. : Δημ.1393 δόξαν ἠνεγκε καὶ χάριν προσοπίει, Πλωτίν.δ,1,21· || ἐπιφέρω τὴν τι : Ἐπιγρ. μνημειμῶ κακῶν προσοπίειν· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. συνηθ. τὸ μέσ. προσοπιόμαι, μτ. παθ. ὁορ. προσοπιόθηεν (ἰδιόδ. Σ15,19), προσόπητι, προσοπιόμζω, προμηθεύω τὴν ἐραυτῷ : Ἡρ.9,37 προσοπισάμενος ἔβληνον πόδα· || συνηθέστ. ἐν ἀναφ. πρὸς πρὸς. προσελθῶν, προσοπιούμενὸν πνῶ ἔμαυτῷ, λαμβάνω πνῶ μὲ τὸ μέρος μου, προσοπίω τὴν τινα : Ἡρ.5,71 προσοπισόμενος .. ἐπαρτήν τῶν ἠλικιωτέρων καταλαβείν τὴν ἀκρόπολιν ἐπιείραθη, αὐτ.6,66, Ἀριστφ. Ἰνν.215 τὸν δῆμον ἀεὶ προσοπιόω, Θεουκ.2,101 τὸν δὲ .. ὑποσχομένους ἀδαλφῶν ἔαυτοῦ δίδωμι .. προσοπίεται, Ξεν. Πρῶσ.6,3 θεοὺς προσοπίεται ὁμ. μτ. διπλῆς αἰτ. : Ἡρ.1,6 τοὺς δὲ φίλους προσοπισοῦμαι, Εὐρ. Ἐκ.1387 σὲ προσοπιούμεθα εἶδον, Θεουκ.1,8 προσοπίοντο ὑπὸ κούρας, αὐτ.2,30· 3) ὁμ. τὸ μέσ. λαμβάνω τὴν δι' ἑμαυτὸν μὴ ἀνήκον εἰς ἐμέ, ἐγείρω ἀξίωσις ἐπὶ τινοῦ ἀντιποσούμεν, οικειοποιούμαι, σφετερίζομαι· Φῶτ. ἐπρροσιόεται ἀικειοποιείται .. : Θεουκ.1,137 τὴν τῶν γεφυρῶν, ἢν ψευδῶς προσοπισήσαστο, τότε δι' αὐτὸν διόλυσον, Αλοξίν.2,166 φημὴν προσοπισοῦμαι, Ἀριστλ. ΗΝικ.1127b,9 μέζω τῶν ὑπαρχόντων προσοπισοῦμαι κ. μτ. γενικ. διαρετ. : Ἀριστφ. Ἐκκλ.871 ὅταν κατατιθῶ, προσοπίω τῶν χρημάτων (ἢ ἐγείρωσις ἀξίωσις ἐπὶ τῶν .. ἢ ἰσοκ.4,3, αὐτ.7· 4) τὸ ἐνεργ. ὑποκρίνομαι ὅτι εἶμαι ἢ ὅτι κάμνω ἢ ἔχω π. : Ξεν. Ἐφ.1,5 προσοπίει ὡς εἶπ· || κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ μέσ. προσοπιόμαι ὑποκρίνομαι τι, προσοπίω μὲ φωνῶ ἀλλοίως ἢ ὅλος πράγματι εἶμαι πρὸς ἐξάπατησιν πνοῦς, καμώνομαι· Φῶτ. ἐπρροσιόεται .. πλάττεται καὶ ὑποκρίνεται : Ἡρ.2,121,δ' τὸν δὲ διαλασδορέεσθαι πᾶσι ὄργην προσοπιούμενον, Θεουκ.8,108 ἔχθραν προσοπισόμενος ἀβήλων, Ἰσοκρ.1,24 ἐάν μὴ δέχομαι τὸ δεῖσθαι προσοπίω, Φιλ.2,531 προσοπιούμενος τὸν ἀδόμενον, Λουκ. Ἀλ.50 ὁ τὸν Ἀριστοτέλην προσοπιούμενον, Κασιάρ. Δαπ.ἐν Σάβ.3,33 ἐπρροσιόθη πῶς κάμνει παρσίτην, - προσοπίεται τὸν παρσῆθρον - τὸν σοφόν - τὸν κωφῶλλον, - προσοπίθη δὲ ἐν μέσ. ἀνεγύρωσι· || τὸ μέσ. μτ. ἀπαφ. [νεωτ. δημ. ἀναλυτ. ὅπ .. πῶς ..] ὑποκρίνομαι ὅτι κάμνω

ἢ εἶμαι π: 'Ἡρ.3,2 προσπολεῖσθαι τῆ Κύρου οἰκίαν συγγενέας εἶναι, 'Αντιφ.2,42, Λυσ.1,13,αὐτ.13,75 μὴ ἀποκτείνοντας προσποιεῖται (ἐνν. ἀποκτείνουσι, Πλάτ.Γοργ.519C ἔδει τι πολιτικὴν προσποιεῖσθαι εἶναι καὶ ἔδει σοφιστὰς, αὐτ.'Απολ.23D προσποιοῦμενοι μὲν εἰδόμενοι, εἰδότες δὲ οὐδέν, Ξεν.ΚΠ8,2,27 ὁ δ' αὐτὸν κινῶν τὰς δικαίως προσποιεῖτο νικᾶν, Δημ.269, Διδ.Σ.19,6, ΚΔΛουκ.2,28 καὶ αὐτὸς προσποιεῖτο παρηγόρησε πορεύεσθαι, Λουκ.Θε.Δ.16,1 προσποιεῖται: π. πάντα εἰδόμενοι κ. κτ. μέλλ. ἀπαρφ. κάμωσι ὅτι τάχα: Ξεν.Ἀν.4,3,20 προσποιοῦμενος ταύτη διαβάς ἀποκλείων ταύς. Ἰνπετ' || ὁμ. τὸ μέσ. γτ. ἀρνησ. οὐ προσποιοῦμαι τι, ὑποκρίνομαι οὐκ ἔχων τι, ὁ πράγματι εἶμι: Θουκ.3,47 δεῖ δέ, καὶ εἰ ἠδίκησαν, μὴ προσποιεῖσθαι ἵνα προσποιήσων ὅτι δὲν ἠδίκησαν, Δημ.1142 ταύτων οὐ προσποιοῦμενοι, Μέν. Ἐπιτρ.ἀ.8 οὐδὲν πέποιοντες δεῖναι, ἀν μὴ προσποιῶ, Πολύβ.5,25,7: || νεώτ. κ. δημ. ἢ μτχ. πορακ. προσ(ποιεῖ)μιμονος-π-ον ὁ προσποιεῖται, ὁ πλάσσει, ὁ φευδής: Πιστοδ.Χριστ.Τεμν.10 εἰς τὴν κβδδῶλον προσποιεῖσθαι λόσον 5) ρηματ. π. προσποιῶμαι, προσποιῶσι, προσποιεῖται, -πίτες.

προσπολεῖσθαι-ομαι ποῖω τῖνα ἐξέρων μου προσεῖτι, ἀναλαμβάνω πόλεμον κατά τινος πρὸς τοῦτους: Θουκ.3,3 Ἄεθρον προσπολεμῶσασθαι 2) ἀντι προσπολεῖσθαι βλλ. : Δίων Κ 37,20,αὐτ.48,49.

προσπολεῖω-έω κ. μον. πολεμῶ πρὸς τῖνα, ποῖω, διεξάγω πόλεμον κατά τινος, πτ. αἰτ.: Ξεν. Ἀν.1,6,6 αὐτὸν προσπολεμῶν ἐποίησα ὡστε δόξει αὐτῷ τοῦ πρὸς ἐμὲ πολέμου παύσασθαι κ. κτ. δστ.: Αλγχιμ.1,64 ὅτι καὶ προσπολεῖται 'Αριστοφῶντι, Ζώσ.3,5 τοῖς περὶ αἰσῶνος προσπολεμῶσαντες, Ἀγαθ.260,17,αὐτ.266,7 προσπολεμῶσας τοῖς πέλας κ. ἀπολ.: Θουκ.3,96 πάντων δὲ συμφορῶνταί προσπολεμῶσι ἐγένοντο, Πλάτ.Πολ.332E ἐν τῷ προσπολεμῶν καὶ ἐν τῷ συμμοχεῖν, αὐτ.Μειξ.243A, 'Ισοκράτ.4,138 χαλεπὸς ἔσται προσπολεμῶν, Δημ.24 ὄρων φοδερὸν προσπολεμῶσι, **προσπολιτεύομαι** μέσ. κυβερνῶν ἢ πρῶτω τὰ τῆς πολιτείας προσεῖτι: Φώλ.93,2 εἰδῆσθε πάντας τῶν προσπολιτευομένων [κωδ.]

πρόσπολος (ὁ) ἰπλόμοι ὁ πρὸς τὴν πολέμου, πρὸσολος, ὑπερήτης, θερπάζων, ἀκόλουθος: 'Ἡρ.2,63 τοὺς προπρόλους τῆς μητρὸς ἰδρυ. ἀντι προπρόλουσι, Σοφ.ΟΚ 897 οὐκὼν τις . . προσπόλων μολών, Εὐρ.Ορ.106 || ὁμ. ὁ ἐν ὑπερήταις ἱερείς, ὑπερήτης θεοῦ: Αἰσχ.Εὐμ.1024,Σοφ.ΟΚ 1053 προσπόλων Εὐμολπίδαν, Εὐρ.Ἰκ.2 ὁ τὸ ναοῦς ἔχεται πρόσπολοι θαδς, ΑΠ Συμνλ.1,193 Ἄπτοι πρόσπολος: || ὁμ. πρόσπολος φόνου ὁ ὑπερήτης φόνου: Αἰσχ.Ἐπ.574 'Ερινύος κλητήρα, πρόσπολον φόνου: || ὁμ. ὡς θηλ. θερπάζων, θεραπῶνις, ἢ ἀκόλουθος, ὑπερήτης: Βουκ.14,2 Ἀθῶνας πρόσπολος, Μιμν.46 Βάκχου πρόσπολοι [Βάκχοι]: 2) ὁμ. ὡς θηλ. ἢ βασιμπλόλος: Σοφ. ΟΤ 945 ὁ πρόσπολος, οὐκ ἐδεσπότη τὰδ' ὡς τάχως μολοῖσα λέξεις, αὐτ.ΟΚ 746.

προσπολῶ-έω εἶμαι πρόσπολος τινος, ὑπερήται, ἐργάζομαι ὡς θερπάζων τινός: Εὐρ.Τρω.264 τῶμῶν τέτακται προσπολεῖν Ἀχιλλεύου,αὐτ.'Αλλ.Κ24 διδῶμαι τῆνθε σῶσι προσπολεῖν ὄμοιος: 2) τὸ παθ.συναδεύομαι ὑπὸ πλῆθους ὑπερητῶν: Σοφ.ΟΚ 1078 κόρας . . προσπολοῦμενας.

προσπονία (τὸ) δημ. κ. μπροσπονία αἱ πρῶται ὀδῶνες τοῦ τοκετοῦ.

προσπονοῦμαι-ομαι μτχ. κ. μον. πονῶ, μαχῶ, κοπιῶ εἰς τι, ἀσχολοῦμαι, καταγινομαι, ἐργάζομαι εἰς τι: 'Απν.'Ἐμφ.Πολ.2,81,αὐτ.4,128,Συμ. ἐν Βί.Χρυσ.8,398,18 ἔχομενον τοῦ γρῶφειν, καὶ αὐτῷ προσπονοῦμενον: κ. κτ. δστ.: 'Απν.Λιβ.8,7 προσπονεῖσθαι γεωργίᾳ [εἰς τὴν γεωργίαν].

προσπορεύομαι, δωρ. πῶπιπορεύομαι Γ'Ἐμφ.1 πορεύομαι πρὸς τῖνα, προσέρχομαι τινι, προσεγγίζω, πλησιάζω εἰς τῖνα: 'Αριστ.Ζ1,625,13 ὅταν γάρ μὴ ἔχωνται ὁδόν, ἢ προσπαρεύονται: κ. κτ. δστ.: Πολύβ.4,3,13,ΚΔ Μάρκ.10,35 προσπαρεύονται αὐτῷ . . λέγοντες: ὁμ. ἐμπροθ. κ. κτ. ἀπαρφ.: ΠΔ'Ἐε.30,20 ὅταν προσπαρεύονται πρὸς τὸ θεοσιαστήριον λειτουργεῖν 2) πορεύομαι ζητῶν, ἐπιδύω τι, προσπαθῶ νὰ ἐπιτύχω, ἐπιχειρῶ τι: Πολύβ.10,27,8,αὐτ.4,1 προσπαροῦμενοι πρὸς τὴν ἀγορασνομένην ὑποθέσειν ὁκτὸς τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀγορασνομένου, Πάπ. προσπαρεύεσθαι πρὸς ταῦτα καὶ πρὸς τὰ λοιπὰ μαθήματα, αὐτ. προσπαρεύεσθαι πρὸς τὰς προσοδικὰς κρίσεις [εἰσι συνηγόρων, ἀναλαυθῶνα ὑποθέσεις εἰσοδιστηνῶν] || κ. κτ. γενικ. : Πάπ. προσπαρεύεσθαι τῶν μὴ καθηκόντων [ἐπευδοκῶν] εἰς πράγματα μὴ ἀφορώντα εἰς ἐμέ: || πάλ. ἐπιδύω τι τὸν ἀνοσφην δακτύλιον εἰς ἐμέ: || ἐπιτρέπῃ τὴν μισθωσίαν, τὴν ἐνοκίωσιν πλοίου: [Πάπ.] 3) ἐπὶ ὠρισμένης πνὸς ἡμέρας, ἐγγίξω, ἐπιχειρῶ, πλησιάζω: 'Αριστ.Οικ.1353b,1 προσπαρευομένης . . τῆς νομισθίας: 4) προσκολλῶμαι ὡς ὁπαδὸς πνός, ἀφοσῶμαι τινι, κτ. δστ.: ΠΔ Σοφ.Σωφ.12,14 τὸν προσπαρευοῦμενον ἀνδρὶ ἀμαρτῶτα καὶ συμφορῶμενον ἐν ταῖς ἀμαρτίαις αὐτοῦ: || ὁμ. ἐπὶ προσηλύτων: αὐτ.'Αρ.1,51 ὁ ἀλλογενὴς ὁ προσπαρευοῦμενος ἀποσῶνεται 5) ἐπὶ προσόδου, ἐσοδεοῦμαι: Ἐπιγρ.

προσπορίζω κ. νεώτ., ἀπτ. μέλλ. προσπορίζω, ἀδρ. προσπορίσσει, παθ. ἀδρ. προσπορισθῶν, πορίζω τινι π προσεῖτι, παρέχω, προμηθεύω τινι τι πρὸς τοῦτους, ἐπὶ πλέων: Ξεν.Ἀσιμ.3,6,5 Δημ.48 προσπορικὴ τὰ λοιπὰ αὐτῶ τὸ στρατεύει ἀπὸ τοῦ πολέμου, Μέν.ἀν.534,8 αὐτοὶ παρ' αὐτῶν ἔτερα ἱκανὰ προσπορίζομεν, Πάπ. ὁ δῶνα προσπορίζων τῷ ἰδίῳ δεσπότη τὴν ἀγωγὴν καὶ ἐνοχὴν ἰσπαρῶν ἰσπαρῶν καὶ ἐνοχὴν τῆς συμβάσεως: κ. παθ.: Αἰκ.Τακτ.11,3 [ἀναγν. προσπορίζεσθαι], Πάπ. τὰ προσπορίζομενα ἐκ τοῦ λουτροῦ [τὰ εἰσπραττόμενα], -προσπορισθῆ μεγάλα κέρδη 2) εἰδ. μαθημ. προσθῆτω, τὸ παθ.: 'Αριστ.Μετ.376a,14, [ἀμδλ.Νικ.'Αριστ.47P 3] λέξ. τὸ παθ.: 'Ἡσ. ἐπροσπορισθῆν ἐπινοήσων, Φώτ. κ. Σουδῆ ἐπιννοθῆν, προσδεύεσθαι: 4) ρηματ. π. προσπορίσσει, προσπορισθεῖς.

προσπορίσσει-ατος [τὸ] [προσπορίζω] μτχ. τὸ πόρισμα: Δουδῆ Πρὸλ.160,27.

προσπορισθεῖς (ὁ) νεώτ. ἢ ἐνέργεια καὶ τὸ ὀποτέλεσμα τοῦ προσπορίζειν βλλ.1), ἢ πράκτικος.

προσπορισθεῖς-ον [προσπορίζω] ὁ προσπορισθεῖς διὰ πόρισιν ὁ κορυφωμένος: Αἰσχ.Πρ.142 οἱψ δεσμῶν προσπορισθεῖς.

πρόσπου ἐπίγρ. 'Ἐπιγρ. ἐπὶ τρογγύλων ἀριθμῶν, σχεδῶν, περιπλοῦ, πάντα κτῶν.

προσπρατῶν, ἀπτ. προσπρατῶν, εἰσπράττω, ἢ ἀπαιτῶ τι προσεῖτι, μτ. δύο αἰτ.: 'Αριστ.ἀ.π.286 ἵνα μὴ με προσπρατῶται γὰρ ἐν ἀφάρταρ: κ. παθ.: Πάπ. τὰ ὅπια τῶν δεῖνα προσπρατῶνται: || τὸ μέσ. ἐν τῷ αὐτῷ σημ.: Ἀνδρ.4,13 ἔτερα τῶσαυτα προσπρατῶνται: 2) τὸ παθ. εἰσπρατῶται τι διὰ τῆς βίας παρ' ἐμοῦ προσεῖτι: Δίων Κ 66,8 καὶ προσπρατῶσιντο χρήματα [εἰσπρατῶντο, ἀπαιτῶντο παρ' ἐμοῦ κ. ἄ. κρ.1].

προσπρατῶν ἀδρ. τοῦ προσπρονόμου βλλ.: 'Ἐπιγρ. προσπρατῶται τι παρὰ τινος.

προπρατῶν-εως [ἢ] [προσπρατῶ] μτχ. ἢ πτωσίς, ἢ ὀλισθησις πρὸς τι, ἢ πρόσκρουσις: Πάπ. 'Αλ.Ρωμ.1,79 προσπρατῶσις λίθου: 2) ἢ συγκρούσις: 'Ολυμπ.Μετ.204,15.

προπρατῶν-ατος [τὸ] [προσπρατῶ] τὸ προσπρονέειν, προσκρίπτειν, ἢ πρόσκρουσις, τὸ πρόσκρουμα, τὸ ὀλισθησις: 'Αριστ.Ἡ.Νικ.1138b,3, Φιλ.ἀπ.

58H, Γαλ.12,286 ἔλαξ ἐκ προσπαισμάτων κωδ. προσπαισμάτων' || μτφ. ἐν Ἀγαθ.49 προσπαισματα του βίου [δυστυχιστά] 2) παρωμυχία, παρωμυχίδα : Θεόδωρ.Χαρ.19,3 ἔλαξ ἔχει ἐν τοῖς ἀντικνημίοις καὶ προσπαισμάτων ἐν τοῖς δακτύλοις, Λουκ.Περ.α.45 τὸ ἐν τῷ δακτύλῳ πρόσπαισμα, Γαλ.7,136 πρόσπαισμα δακτύλου.

προσπαιών κ. νεώτ., ἐπ. ποτιπαιώ (Κόκιν.7,81). θλάπτος, πληγώνω τὴν διὰ προσκρούσεως αὐτὸ ἐπὶ πνοῇ : Ἦρ.6,134 οἱ δὲ αὐτὸν τὸ γόνυ προσπαισάσαι λέγουσι, Πλούτ. Ἀγλ.3 προσπαισάς τις τὸν πόδα, Ἀγλ.Τάτ.8,1 προσπαισάει τὴν χεῖρα' || ἀπὸλ. προσκρούω, προσκρότω, ὀλισθίω, σκοπιάω : Ἀριστ.Πλ.121 ὁστις τε πρόσπαισσαντα περνοστειν ἔφ. Πλάτ.Πολ.604C μὴ προσπαισάσαντα καθάπερ παῖδας ἐχομένους τοῦ πληγέσθαι ἐν τῷ βῶθι διατρίβειν, Ξεν.Ἑλλ.3,3,3 ὄμ. κ. ἔμπροθ. ἰέν τιν, πρὸς τί : Θεόδωρ.Χαρ.15,8 καὶ πρόσπαισας ἐν τῷ ὀδῷ δεινὸς καταρόσασθαί τῷ λίθῳ, Πλάτ.Πράκx.17 καὶ πρὶν ἐξελεῖν πρόσπαισας πρὸς τὸν οὐδόν' κ. τὸν. δὸτ. : Κόκιν.7,81 πόδασι ποτιπαιώ' || μτ. δὲ. ἀντικνιμ. προσκρούω, προσκρότω ἐπὶ πνοῇ σκοπιάω πᾶσα δὲ κἀπὶ : Διμ.148 ὡσπερ προβάλλω πρόσπαισοντας ὑστερίζειν ἐκείνων, Παρφ.Χριστ.30 πρόσπαιτε τὸ νόση' 2) ἐπὶ πλοίων, προσκρούω, συντριβόμαι, ναυαγῶ : Ἦρ.7,22 ὡς πρόσπαισάντων τῶν πρώτων περιπλεόντων περὶ τὸν Ἄβων' 3) γεν. ἐμποδίζωμαι, συγκρατοῦμαι, σταματῶ : Ἰνπ.Διοτ.42 νεβύμα πρόσπαισόν ἐν τῷ ἄνω φορῷ' || ὄμ. ἐπὶ τῆς γλώσσης : Ἀριστ.Πρ.905b,30,αὐτ. Πητ.1409b,19 πρόσπαισιν .. ποιεῖ τὸν ἀρόστην

4) μτφ. δύστυχῶ, ἀποτυχώνων, ὀφίσταμαι διατύχῃα, συμφορῶν, ἀντιβ. εὐτυχῶ : Ἦρ.3,40 τὸ μὲν τὴν εὐτυχεῖν τῶν πρηγμάτων, τὸ δὲ πρόσπαισιν' || εἰδ. ἀποτυχῶν ἐν πολέμῳ, ὀφίσταμαι ἦταν ἐν πολέμῳ, ἤτῳμα : Ἦρ.3,407 πρόσπαισας τῷ ναυμαχίῳ, αὐτ.1,16 πρόσπαισας μεγάλῳ, αὐτ.6,45' 5) μτ. δὲ. προσκρούω τινι, συγκρούομαι μετὰ πνοῇ, παρέχῃ τινι ὀφρῶνιν ἑριδος, ἔχθρας : Πλούτ.Περ.32 ὡς δὲ διὰ Φειδίου πρόσπαισας τῷ δήμῳ, αὐτ.Κάτ.Νεώτ.30' 6) ρηματ. π. πρόσπαισας, πρόσπαισας.

προσπαιών ἄδρ. ἀναφρ. τοῦ προσπαισμοῦ βλλ. **προσπαισών**, ἐπ. παρακ. μτφ. ποτιπαιπῆσαι ὀπί προσπαιπῆσαι, κλῆνω, κίπτω πρὸς τί, ἔγω κλῖνω πρὸς τὴν δεξιόθεν, προσνέω, προσκλίνω πρὸς τί : Ὁδ.Ν.98 ἀκταὶ ἀπορρῶγες, λιμένος ποτιπαιπῆσαι.

προσπαιών-ατος [τὸ] (προσπαισώ) τὸ πρόσωπον ἢ πράγμα ὅπερ ἐνοικαλίζε[ται] πιν, τὸ διὰ τῆς ἀγκύλης περιβαλλόμενον, ἄ. ἐνοικαλίσμα : Ἐφρ. Ὀρ.1049 ὡ φίλον πρόσπαιω' ἔμῳν, αὐτ.Τρω.7B2 **προσπαιπῆσιν** [τὸ] μτφ. ὕποκορ. μικρὸν πτόμα βλλ.2 : Ἡλῶδ.Χερ.π. Ὀρειδ.48,34,1.

προσπαιπῆσιν [τὸ] μτφ. ὕποκορ. μικρὸν πτόμα βλλ.2 : Ἡλῶδ.Χερ.π. Ὀρειδ.48,34,1. **προσπαιπῆσιν** [τὸ] μτφ. ὕποκορ. μικρὸν πτόμα βλλ.2 : Ἡλῶδ.Χερ.π. Ὀρειδ.48,34,1. **προσπαιπῆσιν** [τὸ] μτφ. ὕποκορ. μικρὸν πτόμα βλλ.2 : Ἡλῶδ.Χερ.π. Ὀρειδ.48,34,1. **προσπαιπῆσιν** [τὸ] μτφ. ὕποκορ. μικρὸν πτόμα βλλ.2 : Ἡλῶδ.Χερ.π. Ὀρειδ.48,34,1.

προσπαιπῆσιν [τὸ] μτφ. ὕποκορ. μικρὸν πτόμα βλλ.2 : Ἡλῶδ.Χερ.π. Ὀρειδ.48,34,1. **προσπαιπῆσιν** [τὸ] μτφ. ὕποκορ. μικρὸν πτόμα βλλ.2 : Ἡλῶδ.Χερ.π. Ὀρειδ.48,34,1.

προσπαιπῆσιν [τὸ] μτφ. ὕποκορ. μικρὸν πτόμα βλλ.2 : Ἡλῶδ.Χερ.π. Ὀρειδ.48,34,1. **προσπαιπῆσιν** [τὸ] μτφ. ὕποκορ. μικρὸν πτόμα βλλ.2 : Ἡλῶδ.Χερ.π. Ὀρειδ.48,34,1.

προσπαιπῆσιν [τὸ] μτφ. ὕποκορ. μικρὸν πτόμα βλλ.2 : Ἡλῶδ.Χερ.π. Ὀρειδ.48,34,1. **προσπαιπῆσιν** [τὸ] μτφ. ὕποκορ. μικρὸν πτόμα βλλ.2 : Ἡλῶδ.Χερ.π. Ὀρειδ.48,34,1.

προσπαιπῆσιν [τὸ] μτφ. ὕποκορ. μικρὸν πτόμα βλλ.2 : Ἡλῶδ.Χερ.π. Ὀρειδ.48,34,1. **προσπαιπῆσιν** [τὸ] μτφ. ὕποκορ. μικρὸν πτόμα βλλ.2 : Ἡλῶδ.Χερ.π. Ὀρειδ.48,34,1.

προσπαιπῆσιν [τὸ] μτφ. ὕποκορ. μικρὸν πτόμα βλλ.2 : Ἡλῶδ.Χερ.π. Ὀρειδ.48,34,1. **προσπαιπῆσιν** [τὸ] μτφ. ὕποκορ. μικρὸν πτόμα βλλ.2 : Ἡλῶδ.Χερ.π. Ὀρειδ.48,34,1.

3) κ. μον. τὸ μέγ. συνθ. ἐν ἀναφρ. πρὸς πρὸς. περιπτώσομαι, ἐνοικαλίζομαι τινά : Ὁδ.Λ.451 κενὸς πατέρα πρόσπαιπῆσαι, Ἐφρ.Βάκx.1319, αὐτ. Φοκ.1671, Θεόδωρ.3,19 πρόσπαιπῆσαι με τὸν αἰόλον, Λουκ.Θε.Δ.7,3 τῆς Ἀφροδίτης · πρόσπαιπῆσιν αὐτὸν, Στουδ.Θεοδ.Ἐφρ.Ἀγ.Σταυρ.132B τὰ χεῖρα τῶν προσπαιπῆσμένων' 4) τὸ παθ. μτ. δὲ. συμπτώσομαι πλησίον πνοῇ, πτήσῳ, συμμυζέσομαι, κάρωμαι κοντὰ σὲ κἀπῶνα : Σαφ. Ἀντ.1237 ἔτ' ἔμφρων παρῶν πρόσπαιπῆσαι' 5) τὸ μέγ. μτφ. μεταχειρίζομαι τινά φιλοφρόνως, ὑποδέχομαι, δεξιόνομαι τινά φιλικῶς, ἀσπάζομαι τινά θερμῶς, Ἦρ. «προσπαιπῆσαι» προσάγειται, προσέλκεται, προσαισθροῦμαι, ἀσπάζεσθαι : Ὁδ.Θ.478 καὶ μιν πρόσπαιπῆσαι' || ὄμ. μτ. διπλῆς αἰτ. προσ. κ. πράγμ. ἀπτεῖναι, ἀπευθύνω φιλικῶς χαιρετίζον πρὸς τινά : αὐτ.Ρ.509 ὄφρα τί μιν πρόσπαιπῆσαι, Ὑμν.Δημ.199 οὐδέ τιν' οὐτ' ἔπει πρόσπαιπῆσαι τὸν ἐργῶν' || φρ. προσπαιπῆσαι μῦθῳ δέομαι ἐνθέρμως, κίεταῖ, παρκαλῶ ἐπιμῶνας : Ὁδ.Β.77 τόφρα γὰρ ἄν κατὰ ἀστυ ποτιπαιπῆσομεθα μῦθῳ χρήματ' ἀπαιτίζοντες, αὐτ.Δ.647' 5) μέγ. ἐπιμελοῦμαι τῶν πρὸς τοῦς θεοῦς θυσῶν : Πινδ.1,2,39 θεῶν δαίτας προσέπικτω πάσας ἰσάλο, «πάσας θεῶν πανηγυρεῖς ἐπιτηδέους προσεδέχεται», αὐτ. «προσάγει, ἠσπάζεσθαι» 6) ρηματ. π. πρόσπαιπῆσαι.

προσπαιπῆσιν [τὸ] μτφ. ὕποκορ. μικρὸν πτόμα βλλ.2 : Ἡλῶδ.Χερ.π. Ὀρειδ.48,34,1. **προσπαιπῆσιν** [τὸ] μτφ. ὕποκορ. μικρὸν πτόμα βλλ.2 : Ἡλῶδ.Χερ.π. Ὀρειδ.48,34,1. **προσπαιπῆσιν** [τὸ] μτφ. ὕποκορ. μικρὸν πτόμα βλλ.2 : Ἡλῶδ.Χερ.π. Ὀρειδ.48,34,1.

προσπαιπῆσιν [τὸ] μτφ. ὕποκορ. μικρὸν πτόμα βλλ.2 : Ἡλῶδ.Χερ.π. Ὀρειδ.48,34,1. **προσπαιπῆσιν** [τὸ] μτφ. ὕποκορ. μικρὸν πτόμα βλλ.2 : Ἡλῶδ.Χερ.π. Ὀρειδ.48,34,1.

προσπαιπῆσιν [τὸ] μτφ. ὕποκορ. μικρὸν πτόμα βλλ.2 : Ἡλῶδ.Χερ.π. Ὀρειδ.48,34,1. **προσπαιπῆσιν** [τὸ] μτφ. ὕποκορ. μικρὸν πτόμα βλλ.2 : Ἡλῶδ.Χερ.π. Ὀρειδ.48,34,1.

προσπαιπῆσιν [τὸ] μτφ. ὕποκορ. μικρὸν πτόμα βλλ.2 : Ἡλῶδ.Χερ.π. Ὀρειδ.48,34,1. **προσπαιπῆσιν** [τὸ] μτφ. ὕποκορ. μικρὸν πτόμα βλλ.2 : Ἡλῶδ.Χερ.π. Ὀρειδ.48,34,1.

προσπαιπῆσιν [τὸ] μτφ. ὕποκορ. μικρὸν πτόμα βλλ.2 : Ἡλῶδ.Χερ.π. Ὀρειδ.48,34,1. **προσπαιπῆσιν** [τὸ] μτφ. ὕποκορ. μικρὸν πτόμα βλλ.2 : Ἡλῶδ.Χερ.π. Ὀρειδ.48,34,1.

προσπαιπῆσιν [τὸ] μτφ. ὕποκορ. μικρὸν πτόμα βλλ.2 : Ἡλῶδ.Χερ.π. Ὀρειδ.48,34,1. **προσπαιπῆσιν** [τὸ] μτφ. ὕποκορ. μικρὸν πτόμα βλλ.2 : Ἡλῶδ.Χερ.π. Ὀρειδ.48,34,1.

προσπαιπῆσιν [τὸ] μτφ. ὕποκορ. μικρὸν πτόμα βλλ.2 : Ἡλῶδ.Χερ.π. Ὀρειδ.48,34,1. **προσπαιπῆσιν** [τὸ] μτφ. ὕποκορ. μικρὸν πτόμα βλλ.2 : Ἡλῶδ.Χερ.π. Ὀρειδ.48,34,1.

προσπαιπῆσιν [τὸ] μτφ. ὕποκορ. μικρὸν πτόμα βλλ.2 : Ἡλῶδ.Χερ.π. Ὀρειδ.48,34,1. **προσπαιπῆσιν** [τὸ] μτφ. ὕποκορ. μικρὸν πτόμα βλλ.2 : Ἡλῶδ.Χερ.π. Ὀρειδ.48,34,1.

προσπαιπῆσιν [τὸ] μτφ. ὕποκορ. μικρὸν πτόμα βλλ.2 : Ἡλῶδ.Χερ.π. Ὀρειδ.48,34,1. **προσπαιπῆσιν** [τὸ] μτφ. ὕποκορ. μικρὸν πτόμα βλλ.2 : Ἡλῶδ.Χερ.π. Ὀρειδ.48,34,1.

προσπαιπῆσιν [τὸ] μτφ. ὕποκορ. μικρὸν πτόμα βλλ.2 : Ἡλῶδ.Χερ.π. Ὀρειδ.48,34,1. **προσπαιπῆσιν** [τὸ] μτφ. ὕποκορ. μικρὸν πτόμα βλλ.2 : Ἡλῶδ.Χερ.π. Ὀρειδ.48,34,1.

προσπαιπῆσιν [τὸ] μτφ. ὕποκορ. μικρὸν πτόμα βλλ.2 : Ἡλῶδ.Χερ.π. Ὀρειδ.48,34,1. **προσπαιπῆσιν** [τὸ] μτφ. ὕποκορ. μικρὸν πτόμα βλλ.2 : Ἡλῶδ.Χερ.π. Ὀρειδ.48,34,1.

ηλπροφορία περί πινος προσέτι: 'Αριστλ.Σοφ. 'Ελεγχ.173β,12, Μόχ.π. 'Αθην.8,349.λ πρόσπυθναομένην δ' ότι πολύν πίνων άει όινον έμβάθαστο, Πολύδ.5,16,3 συνυτιών δ' αούθ πρόσπυθνάσθε τις έτόλμισαν, Πλάστ.'Αλέξ.60 πρόσπυθόμενου δέ, μή τι άλλο λέγει, 'Επιγρ., Πάν.

προσφυρία-ία μτγν. πυρία τι προσέτι, θερμότητα τι πρόσ τούτοις: 'Αρχηγ.1, Αετ.16,100,90.

προσφυρώ-ώ μτγν. άνάπτε, έξάπτε τι έπι μάλλον κ. μτφ. παροξύνω, έρεθίζω τινά έπί πλέον: ΠΔ Μανκ.4,14,14 θυσαμένω έξοντες τά προς τόν 'Ιούδαν προσεφύρωσαν τόν Δημήτριον.

προσφυλώ-έω μτγν. πωλώ τινί τι προσέτι: 'Ιώα. Π1 4,4,3 π- έαυτούς τοίς 'Ρωμαίοις κ.παθ.: 'Επιγρ.

προσφυρώ-ώ μτγν. πωρώ, άπολιθώ τι προσέτι, όθ. μτφ. σκληρώνω τι έπι μάλλον, τό παθ.: Γργη. Ναρξ.2,533Α οίς προσεφυρώθη τά πάθη.

προσφαίνω κ. μαν. άωρ. ποτιρραίνω ('Επιγρ.), μέλλ. προσφάνω (ΠΔ Λευτ.4,6, ραίνω, ραντίζω τι προσέτι: 'Αριστοφ. Έκκλ.379 κ.ά) θήτα πολύν ή μιλάτος . γέλυον παρέσχεον, ήν προσφείραν κύκλω, Γεωπ.4,10 πρόσφανον έλαιον || ραίνω, ραντίζω έπί τινος, μτ. δοτ. κ. αйт.: Λυκόφρ.684 ψυχάς αίμα πρόσφαν' μ. μτ. δοτ.: Στράβ.14,5, 14 εύλυτον τό κοιλάδιον έχων πρόσφραν παλύ τή θύρα και τή τοίχην όμ. μτ. δοτ. κ. γενικ. διαορετ.: Γολ.11,418 πρόσφραν τινά υδάτος κ. άπολ.: 'Αριστλ.Ζ1 62α,14 οί δέ κέφαροι άλίανσκονται τώ άφρώ κέφαλουσι γάρ αυτόν' διό πρόσφραντες θρεύουσιν' κ. παθ.: αút.596ε,26 πάντα δέ μάλλον πιαίνε: άλμυ προσφρανέντα με άλμυρί, αút. Θουμ.835β,35, Πλάστ.'Η8,627C πρόσφρανέσθαι ταίς φλοβί (ένί τών φλογών).

πρόσφραγμα-ατος (τ)ή (προσφράπτω) λεξ. κ. νεώτ. τό έπί τινος προσεφραγμένον, τό διά ραφής προσεθεμένον έπί πινός, έπίρραγμα, έμβάλλωμα: Φώτ. έν λ. όγθοιβουδω περί τό στήθος τού χιτώνος άλουργής πρόσφραγμα.

πρόσφραγίζω σχόλ. άντί πρόσφρανω: Σχόλ.'Αριστοφ. Νεφ.410.

πρόσφραγίζω-έω (ή) (προσφράσσω) μτγν. ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα τού πρόσφράσσει, ή πρόσφραγής, τό πάταγμα, τό μεθ' όρημής κίνηση έπί τινος: Φιλ.2,489 τή δέ φθοράν, άντικαπαίς και πρόσφραξεί τών γεγονότων.

πρόσφράπτεω κ. μαν. κ. νεώτ., πολ. παροι ποτιρραπτεσκον (π1θ.έν 'Ερατοσθ.3), ράπτε τι έπί τινος, προσφραμώω τι διά ραφής έπί τινος, έπίρραπτε, μπαλώνω: 'Ινν.'Αρθρ.62, προσφραπτε τι πρόσ τι, Κ Μανασσ.Χρον.5506 προσφραπτεν τήν άλυωκελήν όμ. μτ. αйт. κ. δοτ.: Σωρ.'Επιδ.92 πρόσφραπτεν τί τιν, Δίων Κ 627 τοίς μασούς . τοίς στόμασι πρόσφραπτεον, Διογ.Λ 6,91 κ. παθ.: 'Ινν.Καρδ.4, 'Ιώα.Α1 3,7,5, Πλάστ. Άγστ.30 τριβάνωσ . προσεφραμμένωσ (πυλαωμένωσ), Σωρ.'Επιδ.εί· κ. μτφ.: Γργη.Νύσσ.Α1,447D έμαυτόν προσκολλήσας τά και πρόσφραφας' 2) ρημ.πλ. πρόσφραγμα.

πρόσφρασσα μτγν. προσφράπτεω, πρόσφραγίμω, κατασυντρίβω τι διά τινος: Πaus.8,27,14 τού Μήδων ναυτικού τού Ήλιασι πρόσφραξας τάς πολλάσ (ναούσ) κ. παθ.: Διοδ.Σ 31,45 πέτρασι προσφραχθέντες, Φιλ.2,123 (β.γ.π.).

πρόσφρασμα μτγν. ρέω, κλίω πρόσ τι, μτ. δοτ.: 'Ιώα.Α1 18,6,5 τριβομένωσ άχθόνων τή έπικειμένη μέγιστα προσφραπτεν τήν δυστυχίαν' κ. έμτροθ. (ένί τιν): 'Ολυμ.Μετ.218,27 έπί τού μελάντερον προσφραπτεν' 2) ρημ.πλ. πρόσφραφής, προσροπή, πρόσφραγής-εως (ή) 'Ηα. ά. προσροπή βλλ.

πρόσφραση κ. μαν, παθ. άόρ. προσφραπέν, ρέω πρόσ τι σημείον, έπί πλθθων άνθρώπων, σωρρέω, συνέρχομαι, συναθροίζομαι: 'Ηρ.1,62 άλλοι τε έκ τών δήμων προσφραπεν' || τρέχω πρόσ τινα,

έρρω, πλθθίζω πρόσ τιν 'Ηα. «προσφρασώ' προσερχόνται», αút. «προσφραπένω προσελθόντων»: Πλάστ.'Η8,760A τών οικητών τινος προσφραμένωσ έξωθέν τή τραπέζην' || κ. μαν. όργυ πρόσ τινω, μτ. δοτ.: Πλάστ.Βροτ.16 εκδάντι δ' αούθ τώ φρασιω προσφρασι Ποπίλιωσ . διελέγεται, Λουκ.'Ερωτ.8 εύθω γάρ μου δού . προσεφραπένωσ . πάσαν ιστορίαν άφηγούμενον, Φιλ.δότηρ Σοφ.2,30, Μολάλλ.414,21 προσφραπύ τώ βασιλεί Περσών' 2) τό μέσ. έν 'Ινν.'Επικ.42 όταν γυνή κούσσα προσφραπτεν (έξη ρύσιν' 3) ρημ.πλ. πρόσφρασις.

πρόσφραγγίμω μτγν. κ. μαν, μέλλ. προσφραγγίω, προσφρασάσω τινί τι, κρούω τι πρόσ τι, κτυπώ ή ρήπτε τι κατά τινος κατασυντρίβων αútό: 'Ιώα. 'Α1 9,4,6 παιδία άπολείε πρόσφραγγύς πέτρασι' || όμ. μτφ.: Κλήμ.'Αλ.130 τό παιδίον άσπερ ακάφωσ εις θηριάωδη και άσκληγή πρόσφραγγίαι δίαταν' 2) άμθ. έπί παταμού, προσκρούω, κτυπώ μεθ' όρημής έπί τινος: ΚΔ Λουκ.6,46 πλάμμυρας δέ γενόμενης πρόσφραγγεν ό παταμού τή οικία κέκώμην' || τό μέσ. έν τή αútή σην.: Εύστ. 131,8' 3) διαρρηγγίωσ: 'Αρετ.'ΟΕ.Νούσ.2,2 πρόσφραγγίνα τάς φλέβας' 4) ρημ.πλ. πρόσφραγής.

πρόσφραγμα-ατος (τ)ή (προσφράπτω) τό δ' ό προσεφραμεί τις τινος, προσφραγίμω, χαιρεπασμός, προσφραγία: Πλάτ.Χαρμ.164E ούκ όρθού άντροσ τό πρόσφραγίμω, τού χαιρεπν, Δίων Χρ.67,3 τό Δελφικόν πρόσφραγμα (ένν. τό γυθώσ σεαυτόν), Δίων Κ 69,18 έκώδων πρόσφραμα τό έχαιρεπ' 2) τό δ' ό δ' όύ τίς προσεφραμύεται, όνομασίο, όνομα, έπίκλησις: Πλάτ.Φοιδρ.2,38B, αút.Νόμ.960C τά τών Μοιρών πρόσφραγμα, Δημ.630.

πρόσφραγίζω-εως (ή) (προσφραγγίμω) μτγν. ή μεθ' όρημής πρόσφραμύει, τό κτύπημα και τό σπάσιμον πράγματις τινος: Σύμμ.ΠΔ Βοσ.2,5,24, Σχόλ.Υ 'Α.34 τά άποκαταί τι πρόσφραγί τών κυμάτων.

πρόσφραγίσι-εως (ή) (προσφραγίω κ. μαν. κ. νεώτ. ή ένέργεια τού προσεφραμένο, προσεφραμύεσις, προσφραμύεσις, χαιρεπασμός: Εύρ.Α1 341, αút.'Ελ. 116δ έν 'Εξόδοισι' . έθθα . α σ' ένεκ' έμής πρόσφραγίσισ (ιδίω νά δινηθώ νά προσεφραμύσω), Πλάτ.Χαρμ.164D πρόσφραγίσι ούσα τού θεού τών ειςόντων άντι τού χαιρεπ, αút.Νόμ.777B οικέτω πρόσφρασι,Κοισάφ.Δομ.3,184 τάς έπιτρίβωσ προσφραμύεσιν πρόσφραγίσι-τάς πρόσφραγίσισ μου είς τούσ γονείσ σου' || άντικειμενον προσεφραμύεσωσ, τό άσπερ προσεφραμύει τις πρόσφραμ ή πράγμα: Πλάτ.Κωμ.183 ο σός δέ τύμβωσ , τοίς έμφοδίοσ πρόσφραγίσισ (ταίς παναγοθ), 'Ιω.Χρυμ. 1,727C πρόσφραγίσισ δει κωμώμενον τούτοις, και λόγω μεταδιδόναι' 2) συμβούλη, παραινεσις, ούσασις: Γολ.12,2 3) όνομασίο, όνομα: Πλάτ Πολυτ.258Α τού δ' ήμιν ή κλησις όνόμασώσ ούσα και ή πρόσφρασι' || όρισμωσ: αút.306B μη χρώμενοι πρόσφρασι: τή τή άνδραφείσ κ. μτ. γε κκ.: 'Ιεροκλ.Πλ.Χρ.'Επ.4,425Δ' 4) έν τή λογική π.'Αριστλ.Α Πρ.25ε,3 καθ' έκάστην πρόσφρασισ ένίο τών τρόπων τών προσπιθόμενων έκαστοτε.

πρόσφραση μτγν. άντί πρόσφραγίμω βλλ.2), τό παθ.: Μάρκ.Αδρ.4,49 άκρω, ή διηνεκώσ τά κύματα πρόσφρασεται, ΕΜ 703,18 όργυμένωσ, προσφρασόμενον, φθορόμενον τό κύμα.

πρόσφραση-ή-όν (προσφραγίω) μτγν. έπί ρήσου, ό καθ' όν γίνονται οι πρόσφραγίσι, οι προσεφραμύεσις, οι χαιρεπασμοί: Πολυδ.5,137 κ.ά. ή μέν ήμερα έν δ' άποσπασμόσ προσφραγίσι (β.γ.π.).

πρόσφραγγίω-ώ ρημ.πλ. προσέτι: 'Ινν.'Επιδ.7,107 πρόσφραγγίωσ πάδωσ, πρόσφραγγίωσ-ον ό παρδ, ό εις τή ρίζαν: 'Αριστλ. Ζ1 61εα,2 τήν δέ νεοττιαν ποιεΐται μέν έκ τού σμυθώτου πρόσφρον (β.γ.π. προφρ.λ. 'Αρρ.δπ.11.

προσριζόφυλλος-ον έπι φυτών, ό έχων τά φύλλα έπι τής ριζής άμυχα· (Φεδρ.ΦΙ.6,6,2

προσριζό-ώω κώματι τή ά ριζώση, φυτεώς στερεώς, κ. μτφ. στερεώ τή άς διά ριζής· Φιλ.1,207 τάς βάσεις γδ προσριζών, αút.334 τά άμείνω τή άγεμονική προσριζών· κ. παθ.· Άρρ.Έπικτ.3, 24,8 μείνωω ώς τά φυτά προσερριζώμενοι, Γαλ. 19,18 κών έπι ταις μήτρασι ή προσερριζώμενα· κ. μτ. δοτ.· Μένων.6,19.

προρίπτω μτγκ. κ. μων. ρίπτω τή πρός τή ή έπι τίνος· Πλούτ.Κότ.Νεώτ.24 έπιστόλιον.. προσρίπτει τε τή Καίσαρι, Άθην.3,114Α ώς κινδύσιος άρτων ή άστέων προσρίφω, Σχόλ.ιλ.Α.245 προσέριψε τή γή τή ακήπτρον διά τήν άργήν, Πάν· κ. παθ.· Πλούτ.Άρσα.27 ή προσριφείσα.. τή Κοπυών φωνή, αút.Πομπ.74 προσερριμμένον ένι σκάφει· || τή μέσ. ρίπτω έμαυτόν σου, ρίπτομαι, όργυό εις τί, έπι τίνος· Πάν. τά μοσχάρια προσερριβήσι τή κνώμη [ριζή]καν στα κοικικιά· 2) μτφ. ρίπτω τινά ποσ περιφρονητικός· Πλούτ. Τράδω.7 στρατηγός.. ταις πόλεμικώς γυνωκόσ προσρίφωσιν, αút.Άλέ.71 άσθενείσιν.. προσρίπτειν ταις πατρίσι καί τοις νεοτέσι· 3) έπιρρίπτω, προσάπτω τινί τή· Παλδ.18,14 ένειδος τοις έπίφραστοτέσι.. προσέρριπτε [δ.γρ. αντί προσέρριψε]· 4) ρίπτω ποσ παρατήρησαι τινά ή έπιχειρημά τή· Άρδ.Μυστ.3,18 τή παθ. ρίπτομαι ποσ τυχαίως, έπι παρατήρησων· Γαλ.15,10 τή παθ. τά προσερριμμένα [εισ], άντίβ. τά όμολογούμενα· Φιλδ.Ρητ.2,945· || όμ. τή παθ. προστίβωμαι· Δουάκ.Άρ.290 τά άλλα σαφηνείσιν ένεκα προσέρριπται· 5) ρίπτω πρός τινά λόγον ή φράσιν, άποκρίνομαι τινί· Λουκ.Έυ.9 έπει δέ καί εις τή άγγέλιον μάστα έσκάφθη, χαρίέντως τούτο.. προσέρριφεν.

προρίπτω-έω μτγκ. αντί προρίπτω (βλ.ιλ.)· Πλούτ.Λούκ.35 ό ή άπερίθοντο τάς δεξιώσιν καί κενά προσερριπτόων βαλάντια· ή Ήσ. κ. παθ. «προσρηπιτόμενον» τής κύμασι περικρούμενον, κυματιζόμενον.

προσρηπλή (ή) [προσρηπλή] Ήσ. ά. πρόσρηφεις, ή πρός τή κλίσει πρόσρηφια.

προσρηφισί-εως [ή] νεώτ. φασ. κ. χημ. ή έπιφανεσκά συμμόνωσις σώματός τίνος έπι τής έπιφανείας έτέρου ή έπι τής όριμής έπιφανείας δύο διαφόρων καταστάσεων τής θλης.

προσρημίζω μτγκ. ρυθίζω τή πρός τή προσρημώσιν· Γαλ.15,415 προσρημίζων τήν κρσίσι.

προσρημοί μτγκ. καταφεύγω πρός άσφάλειαν, διασφίζομαι ποσ· Φιλδστρ.Ισφ.2,622.

πρόσρησις-εως [ή] [προσρησις] μων. ή πρός τή ρίσις ρεΐσις ρή· Παχυμ.Γμχ.Παλ.322C τής συχνης εκ τού ποσομού καί αάθεις εις τά κενά προσρησις.

προσρησιών κ. μων. κυρ. έπι κινός, σείνω πρός τινά, σείω τήν αδράν ποσ πρός τινά· Σοφ.άν.1082, Φιλ.2,422 προσρησιών ταις κέρκοσι, Άρρ.Κυν.7,2 2) συνήθ.μτφ. κολλώσθαι, φέρομαι κολλωστικώς, διωκώς, χαϊδέω τινά· Αίολ.Άρ.1665 όμ έν Άργείων τού έπν, φώτα προσρησιών κακόν, Νικήτ. Δουιδ [Γρη.Ναζ.δ.7,10] [Droak.] θρηψή προσρησιώντι μέν κολλακίως, δάκνοντι δ' έντοτε πικρώσ κ.μτ. δοτ.· Άθην.3,998 προσρησιών ταις ουδινέσι· 3) έπί πραγμ., τέρω, εφωρμών, εύχαριστώ· Αίολ. Πρ.835 τάνδε προσρησιώνι σέ τι, έμ. Άνθ.863.

προσρησιών σείρω πρός τινά ώς κών· || κ. μτφ. μειδιώ πρός τινά μέ διασταλμένα τή χείλι, γελάω πρός τινά ειρωνικώς, χαίρομαι κών· Φερειρ. [3,2] μελιλώτων λαλών καί όδοσ προσρησιών, Αικδφρ.880 θρυλιγγάτων δέρσιταις προσρησιώνταις [έπί ναυσήγυι ναυτήν, Μάρκ.Αύρ.1,15 τή.. κατ'έξ.

προσρησιών ή προσρησιών· [δ. γρ. προσ-ιλ.

προσρησιών-ός ό καθ' όν ήχει ή σάλληγις· πβδλ. προσρησιών.

προσρησιών σείρωσι, τινά τινά προσέη ή έπί πλέον· Αίολ.Έπ.1023 μτφ. όξυμδλοκίς προσέη ένιν αμυώγμοσι.

προσρησιών μτγκ. παρακ. παθ. μτφ. προσρησιών-έως, έφωρμών, απεύδων πρός..· Κόντ.8,166. **προσρησιών** σημαίνω, θηλώ, θεικνύω τή προσέη· Άριστ.Ποιητ.1457,17 τή δέ βαδίζεις ή βεβήδισκεν προσρησιών τή μέν τόν παρόντα κρίνον τή δέ τόν παρεληλυθότα, αút.Ρητ.1,374β,3, αút. Έρμ.16δ, 2) ρηματ. π. προσρησιώντικός.

προσρησιών-ός ή-όν ό σημαίνων καί έτερόν ή προσέη· γραμμ. έν Θηα.Στεφ. βήμα έστι μέρος λόγου χρόνων διαφόρων προσρησιώντικός.

προσρησιών-ώω καυτηριάζω, σιμητοιζώ προσέητως· Έπιγρ. προσρησιών έπί ποδός· 2) τή μέσ. γλώσσ. σχολιάζω.

προσρησιών μτγκ. πτώ-έπι τίνος, προσρησιών· Πλδ.Λευτ.158 έάν δέ προσρησιών ό γονορρυλις έπί τήν καθάρων.

προσρησιών έπί Ήσ. γλώσσ. τού ποτιδδρηια. **προσρησιών**-έω μτγκ. σπίζω, τρέφω τινά προσέη, τή παθ.· Φιλδμ.π.Όρειδ.45,29,10.

προσρησιών έν τή παθ. έχω άποξέσει τοūs όδόντας ποσ· Άνθ.Έπ.δ.6,6,13.

προσρησιών Έπιγρ.δωρ. μέλλ. ποτισκαφεϊ, περισκάπτω τή, σκάπτον συσσωρεύω περίε τινός χρώμα· Ήρακλειωτ.Πίν.1,173 δένδρεα ποτισκαφεϊ· 2) ρηματ. π. πρόσρησιών.

προσρησιών εκός [ή] [προσρησιών], δωρ. ποτισκαφεϊς ή σκάφης καί συσσωρεύσις χρώματος περίε τινός· Ήρακλειωτ.Πίν.245.

προσρησιών λεξ. ξηραίνω, καταξηραίνω τή έπί τίνος || μτφ. άμτθ. παρακ. προσέηκλεια παραμμένα σταθερός παρά τινά, έμμένω σταθερός· ΕΜ.384,54, Φώτ., Σουιδ. έν λ. έαληκθάρω.

προσρησιών μτγκ. είβη όμορας, συνωρεύω· Κοτ.Άστρ.Κ.7,140 έν Αίθιοπία καί τοις προσρησιώνσιν ατήν τούσις [πθ. αντί προουκινώσιμ].

προσρησιών-έω σκώπω, παρατηρώ, έξετάζω τή προσέη· Στράβ.8,3,3 καί τά τού ποιητού παρατηθέντας έμ' όσον προσρησιών προσεκοίν.

προσρησιών σκώπω τινά έπιπροσέητως· Ίώσ. ΑΙ.6,9,4 || όμ. τή παθ.· Διογ.Α.2,120.

προσρησιών έπιρρ. έπ. αντί πρόσρηθεν, πρός τά έμπρός· Άριστ.αρχ.Σχόλ.ιλ.Ψ.533 2) κατ' άλλους αντί πρόσρηθεν, πόρρωθεν, μακρόθεν· Ίλ.Ψ.533 έλάτων πρόσρηθεν Ήππου.

προσρησιών έπιρρ. ποι. αντί προσρητέρω.

προσρησιών σπείρω, σπαρτώω πρός τί, εκ σφοδρός έπιθυμίας κινούμαι πρός τί, λαχταρώ κατ τί· Πλούτ.Όθ.2 άκαθάρτος έγκυλιώνθ'ήσει, αίς έτι προσρησιών (τάς όποιας έλαχταρνώσει ή άκολλασία του).

προσρησιών-ός ή-όν ό προσεηκτικός, ό έλικων, ό σέρων τή, ό έχων δόκιμον έλακυστικήν· Ψ'Άριστ. ΖΙ.10,2 «προσρησιώντικαί ούσαι σημαίνουσι καλώσ έχεν πρός τή συλλοβειν».

προσρησιών έπί πλέον προσέηρω τινί σπονδήν· Διον.Άλ.Ρωμ.7,72,15 προσέησέων οίνων κατά τών άγιαζόμενων.

προσρησιών σπειρώ πρός τί, βιάζομαι τινά έπιτύχω τή προσέη· Τέθ.43 ή [π.Στοδ.Άνθολ.524,35] έτερον [δουλον] προσεησιώνι κτήσασθαι.

προσρησιών έπιμολός σπουδός, άσχολομαι εις τί· Φιλδστρ.Άπολλ.6,3 προσρησιών έπιν ταις βιβλίοσι.

προσρησιών-όμοσι συσταλλόμενοι, αύρομαι, έλακωμαι· Άριστ.Ψυσίονγ.807β,1 γαστροκνημιαί κώτα προσεησασμένη· ή Ήσ. άπεσφακείλιον.. αντί τού προσεησάθη.

προστάζω, δωρ. ποπιάζω σιάζω πρό, τι, ἐπιταλάζω τι προσέτι κ. ἐν μτρ.: Πίνδ.Ο 6,76, αὐτ.Π 4,137 πρᾶνθ βαλθαυά φωνά ποπιεσάτων δωρον βάλλατο κρηπίδα σαφῶν ἡπείων ἰσάδλ. «μαθαίκα δὲ καὶ οὐ τραχίτα φωνή αὐτὸ τοῦ ὄργανου λόγον στάζων καταβάλλετο βᾶσαν καὶ ἀρχὴν τῶν σαφῶν λόγων».

πρόστασις (ή) συστολή: Παῦλ.Αιγ.1,97 τῆς γαστρός πρόσστασις.

πρόσταλτικός-ή-όν συσταλτικός: Ἄετ.12,49 πρόσσταλτικῶν τῶν ὄγκων φάρμακα.

προστασιαζέω κ. παθ. -άζομαι ὑποκινῶ κ. δίδωμι πρὸς στάζην κ. τὸ παθ. ὑποκινῶμαι εἰς στάζην: Δίων Κ 38,37, αὐτ.44,10 ὡς θη' αὐτῶν ἐκείνων πρόσστασιαζόμενος.

πρόστασις προσκόλλησις: Ἰνν.Τοπ.*Ἀνθρ.13 [κῶδ. πρόστασις] 2) εἰδ. κτ. πληθ. πρόσστασις τὴν εἰς τὴν γλώσσαν προσκόλλησιν, ἐπιστρωπῶμενα: Ἰνν.*Ἐπιδ.6,510 [κῶδ. πρόστασις] 3) δωρ. κοίτασις, κοπιτάσις βλλ.

προστάτης ἔσοφ. ὄντι προστάτης: Ἐπιγρ. **προσταυρῶ-έω** κατασκευάζω πρό πινος σταύρου βλλ.11, μτ. αἰτ.: Θουκ.4,9 καὶ τὰς τρήρεις ἄναψασας ὑπὸ τὸ τείχημα πρόσταυρῶσα, Ἄνθρ.Ἐπιφ.Πολ.5,33 τὰς τήρεις πρόσταυροῦν.

προσταίω ἔρχομαι, παρεύομαι πρὸς τι: Ὀδ.Υ 73 ἐστ' Ἀφροδίτη διὰ προστάτιξ μεκρὸν Ὀλυμπον, Σοφ.ΟΚ 30 δέσπο πρόσταίοντα κἀζορῶμενον, αὐτ.ΟΤ 79, [κῶδ. Σοφ. κ. προστ.].

προστέλλω φέρω πλησίον πινός, προσαρμόζω, συμμαζεύω: Λουκ.*Ἐρωτ.6 τὸν Ἰσταν ἐκ τῶν μεσοκίλων ἀπάντησιν κἀρχομαι τὸ κέρας προστέλλωμεν, Δίων Κ 40,23 τὰς τῶν προστῶν δασπίαι τὰς γυμνάσεις σφῶν προστέλλειν.

2) τὸ μέν. ἐπι προσ., ἔρχομαι πλησίον, προσβόδωμαι, συμμαζεύομαι μετ' ἄλλου κἀπου: Πλάτ.Σύλλ.19 πρόστέλλετο τοῖς ὀρεινοῖς Ἰηραερεῖδετο εἰς τὰ ὄρη, ἐνν. ὁ στρατηγός] 3) αὐτελέω, συμμαζεύω: Ἀριστ.Λ.2173α,22 πρόστέλλω τοῦς μηρούς, Φιλῶγρ.π.*Ἀέτ.12,49 πρόστέλλας τὰ ὄφρα [αὐτελεῖται τὰ ὀδύματα τῶν ὄρων].

4) τὸ παθ. συτελλόμεναι, προσκόλλωμαι, συμμαζεύομαι: Γαλ.121,599 πρόστέλλεται τὸ χρῆσι τὸ δέρμα, Πολυδ.2,30, Γαλ.π.Πλοκ.2,10,379 πρόσσταλο ὁ ἐκπυρῶδης ὄγκος] ἢ μτ. τοῦ παθ. παρακ.πρόσταλαμένος-η-αν συνεσφηνόμενος, συνεσταλμένος, συμμαζωμένος: Ἰνν.Προγ.7, Ξεν.Κυν.4,1 ἴσχι ἐνδοθεν πρόσσταλμένα [συνεσταλμένο, συνεσφηνάται, Ἀριστ.Φυσιολογ.807α,34 καιλα πλαταία κἀ1 πρόσσταλμένη, αὐτ.2163α,25 ἢ (τοῦ βουδασου) θρήξ τῆς τοῦ Ἰππου... πρόσσταλμένη μάλλον ἰκρυσσάσθερον προσκεκολλημένη πρὸς τὸ δέρμα, Λουκ.*Ἐρωτ.4 αἱ σάρκες αὐτοῖς ὁστέοις πρόσσταλμένα, Γαλ.8,451 αἰσθῶν πρόσσταλμένο, αὐτ.8,452, Διοσκ.4,88 φάλλα πρόσσταλμένα ἐπ' ἄλληλα, Γεωπον.16,1,9 ὄτα πρόσσταλμένα] 3) μτφ. ἀποδοξ. ἀνεπιθδευτος, ἀνεσταλμένο, μετρίσθωρ: Πλάτ.Γοργ.51D ἐπιστήμη πρόσσταλμένη καὶ κομῆσι.

προσταρνίζομαι μέν. προσπτόσσομαι, ἐνογκάζομαι, σφίγω εἰς τὸ σταθδός μου: Ἦσα.ΑΙ 2,9, Σωρ.1,106, Ἀγγ.4,23.

προσπρήζομαι μόν. σπρήζομαι πρὸς τι, ἐπεριβόδομαι: Α88 Αγγ.3,269,39 τοῦς ἀγκῶνας τῆ γῆ πρόσπρηζόμενοι.

προστοχάζομαι ἐκάζω, ἐπιπῶ, στοχάζομαι τι προσέτι: Δημήτρ.256 τὰ ἄλλα προσστοχάζομεθα τὰ ὅμοια.

προστρατοπεδεῖω στρατοπεδεῖω πλησίον πινός: Παλῶ.1,42,8 πρόσστρατοπεδεῖω τῆ πόλε, Διοδ.Σ 14,17 τῆ Πόλε πρόσστρατοπεδεῖσας.

προστρώννυμι τοποθετῶ πρόσθετον στρώμα θεμελίω: Ἐπιγρ. [τόπον] πάρος προστρώννυμι.

προσσυγχρίω ἐπιγρίω πᾶν προσέτι: Ἄλξ.Γραλλ.Πυρ.77 πρόσσυγχρίσις αὐτῶν ἔλαφι.

προσσυκωρῶ-έω πάπ. συμφωνῶ καὶ ἐγώ.

προσσυκοφανῶ-έω συκοφαντῶ προσέτι: Δημ.280,2 τοῦς ἠδικημένους πρόσσυκοφαντοῖσι.

προσσυλλαμβάνω προσέτω, συνάπτω πρὸς τι: Πορφ.Τετραδ.192 2) τὸ μέν. προσσυλλαμβάνομαι ἐπιλαμβάνομαι πινος προσέτι, συμβάλλω, συντελῶ τι προσέτι: Θουκ.3,36 καὶ πρόσσυλλαβέτο οὐκ ἔλατριστον τῆς ὀρυθῆς ἡ Πελοποννησίων νῆες [δ.γρ. προσυνεβάλλετο] ἢ μέν. συμβάλλω εἰς τὴν βεβαίωσιν πινος: Δίων Κ 43,47 πρόσσυλλαβέτο τοῦ λόγου τούτου.

προσσυλῶ-άω πάπ. κλέπτω ἢ ἀφαιρῶ τι προσέτι. **προσσυμμάλλομαι** μέν. ἀπολ. συμβάλλω, συντελῶ καὶ ἐγώ προσέτι ἢ συγχρόνως: Ἰνν.*Ἄγγ.27 προσυμμάλλετο ἔνοιαι σὺν τῆ νοῦα καὶ τὰ στήματα] ἢ κ. μτ. ἐμπροσθ. διορ. ἰπρός τι: Ἰνν.*Ἀρβρ.30 πρόσσυμμάλλεται μῆντοι καὶ τόδε πρὸς τὸ ἐκπίπτειν.

προσσυμῖδι ἔσοφ.γρ. ἐν Φῶ.ἀν.51H.

προσσυμάθεσι (ή) μτγ. ἢ πρὸς τινα συμπάθεια: Ὀργ.3,300Α.

προσυμηλέω μτγ. παθ. -έκομαι, μέλλ. β' -ακίθασμαι, συμηλέω, περιηλέω τι προσέτι ἢ παθ. συμηλέομαι, περιηλέομαι προσέτι: Θεοδωτ.Παδ.δων.11,10.

προσυμνήτω Ἐπιγρ. ἐπιπροσθέτως συνάγω.

προσυναποβάλλω πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀποβάλλω: Φῶ.2,284 προσυναποβάλλει τὰ ὄντα.

προσυνάπτω συνάπτω τι, προσαρτῶ προσέτι: Σέξτ.Ἐπιφ.Μαθ.9,46 προσυνάπτωντες τὸ ἐνεστώτη τοῦ παρῳρημένου ἰκρόνου, Ἄθην.5,180C προσυνήσαν τοιαύτους τινὲς στίχους.

προσυναιδρῶμαι συναιδρῶμαι παρὰ τινα, παρακίθημαι μετὰ πινος ἐν συνεδρίῳ: Διοδ.Σ 11,34 [δ.γρ. προσυνεδρῶμαι].

προσυνεργῶ-άω μτγ. ἐργάζομαι ἔτισις μετὰ πινος: Ροσφ.Νεφρ.Κυστ.13,5.

προσυνεργεῖναι θερμαίνω ἐπι πλέον, προσέτι, ἐν χρ. τὸ παθ.: Ἰνν.Νοῦα.4,51 προσυνεργεῖται τὸ ἄλλο σῶμα] ἢ ὄμ. τὸ παθ.: Ἰνν.Νοῦα.4,46 ἢ καιλίη προσυνεργεῖταιται.

προσυνίμα ἐνωθῶ τι προσέτι: Ἰνν.Διαίτ.52 προσυνίμα δὲ χρῆ τόδε, αὐτ.*Ἄγγ.8, Ἄρην.Χρον.Παθ.1,9 προσυνίμα τούτοις καὶ τὴν ἔξην... καὶ τὰ χωρία.

προσυνίστημι συνιστῶ τινα προσέτι: Δημ.1411,5 προσυνίστησεν ἡ ἄμετέρα κολοκαγαθία.

προσυνιόω πρὸς τοῖς ἄλλοις κατοικίω τι μετὰ πινος 2) εἰδ. ἐν ἀναφ. πρὸς θυγατέρα, προσέτι δίδω τι εἰς γάμον: Δίων Κ 60,5 ἐκείνο αὐτῷ τὸ πρόσθεμα ἀπέδωκε καὶ τὴν θυγατέρα προσυνιόωσε] 2) τὸ παθ. μτφ. ἐπι φυχῆς μετ' ἄλλης ἢ ἄλλων φυχῶν διαμένω, εὐρισκοῦμαι πινος, συνδύωσι: Μάρκ.Αἰφ.4,21 χῶραν τὰς προσυναικόμενας [φυχῆσι] παρῳρησας.

προσυνιοικῶ-έω συνιοικῶ καὶ ἐγώ μετὰ πινος ἐν τῇ πόπῃ, ἐνωθῶμαι μετ' ἄλλων ἐν συνίκοισμῷ: Θουκ.6,2 πρόσυνιοικῶσεν δὲ αὐτοῖς καὶ Φωκίαν τινὲς τῶν ἀπὸ Τροίας.

προσυνιλάω-έω πάπ. φέρω εἰς πέρας προσέτι.

προσυντιθέμαι μέν. συντιθέμαι, συμφωνῶ προσέτι μετὰ πινος: Δίων Κ 46,56 πρόσυντιθέτο τῶν ἔχθρων σφαγῆς ἀποθέσσαι.

προστυπῶ σπρίττω καὶ ἐγώ προσέτι: Πολυδ.8,29,5 [δ.γρ. προσυπῶ].

προστυπῶ σῶμα πρὸς τὰ ἔμπροσθ. ἢ πρὸς ἐμαυτὸν τι: Γαλ.6,155 καὶ προστυπῶσι καὶ διασπύζουσι ἐπὶ πλείστον τὸ σκέλη] ἢ τὸ μέν. σπ.

ροια πρὸς τὴν καταβύθινον : Βασ.2,65D ἔλεικνός τὸ γῆ προσεῦρετο.

προσφάγμα-ατος (τὸ) πρόσθετον σφάγμα Βυρίας, Δ.γρ. πρόσφαγμα Βλλ.

προσφάξω σφάξω τινά ἢ ἐπὶ πτωχῶ ἢ πρὸς τιν : Πλούτ.Βροῦτ.28 Ὁρτίονον λαδῶν τῆ μνήματι τοῦ ἀδελφοῦ προσέφαξ.

προσφετερίζομαι μιν. ὁποδ. μέτ. σφετερίζομαι, καταλαμβάνω τὴν προσεῖ : Παυμ.Γ89B πολλά τῆς νέας ἡλικίου προσεφετερίσατο.

προσφωλιγνῶ σφωλιγνῶ σκυρῶς, στενότερον : Γολ. 18|1,350 οἱ προσφωλιγνῶντες τὸ ἄρθρον μύες κ. παθ. : Ἀρρ.Τακτ.34,7.

προσφραγίζω Ἐπιγρ. δωρ. μτχ. παθ. παρακ. ποτεσφραγισμέναν, σφραγίζω καλῶς.

προσφραξιάζω σχεδιάζω, προστίθω ἐπὶ πλέον : Ἰώα.Π13,9,5 προσφραξιάζετο τοῖς πελαγισμένοις καὶ τὰ μὴ γενόμενα.

προσφραξιότηός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. γραμμ. ὁρθή γρ. τοῦ προσφραξιότηός Βλλ.

προσφρα ποσ. τ. τοῦ πρόσφω Βλλ.

προσωματοποιῶ-έω μιν. μεταβάλλω τὴν προσεῖ εἰς σῶμα, σωματοποιῶ καὶ ἑτέρον τὴν προσεῖτ' ὅδ, μτφ. ἐπὶ τῆς ψυχῆς, μεταβάλλω αὐτὴν εἰς ἄλλαν. Θεοφιλ.Βουκλ.1,3711 ὁ ἀμάρτανλος κατασρκῶσας τὴν ψυχὴν καὶ προσωματοποίησας αὐτήν.

προσωρεύεις-εως (ἡ) μτγν. ἢ ἐπὶ πλέον σώρευσις· εἶδ. μθδ. ἢ ἀβριστική παράστασις ἢ τὸ ὄβριονον ἀριθμῶν ὧν ὁ ἐκάστοτε ἐπίνομος εἶναι μείζων τοῦ προηγούμενου κατὰ ἕνα μονάδα, ὁσον 1, 2, 3, 4, . . . : Νικόμ.Γερ.Ἀριθμ.2,8.

προσωρεύω μτγν. κ. μιν. σιασωρεύω τὴν πρὸς τῆ : Κορνουτ.Φωσ.Θε16 προσωρεύουσι τοὺς ἑρμαῖς τοὺς λίθους, Λουκ.Ἀνάχ.25, Γεωπαν. 11,7,2 προσωρεύουσιν τὴν γῆν.

πρόστα Ἐπιγρ. δωρ. πρόσθετον Βλλ.

πρόσταγι (ἡ) κ. μιν., νεώτ. κ. δημ. διαταγή, πρόσταγμα : ΠΔ Δον.3,281951, Ἐπιγρ., Διογ.Οιν.11, Ψιλουτ.Ποτ.6,4, αὐτ.10,2, Ἰω.Χρυσ.Ὀμ.80 2,497,11, Κασιάρ.Δομ.ἐν Σοθ.3,134 πρόσταγι τοῦ ἐκέλευσε πασά, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ4 ἀπὸ θροῦ κάθε δειντορ καὶ κάθε βάτου διαδανίει τῆς θεᾶς ἡ προσταγή' ἢ ἐμπροθ. κάθε προσταγὴν κατόπιν διαταγῆς, συμφώνως πρὸς τὴν διαταγὴν : Ἰώα.Π11,7,1

ἢ ὁμ. ἢ δοτ. προσταγὴ κατὰ προσταγὴν : Ἐπιγρ. ὅδημ. ἔντονος διαταγῆ, κέλευμα : Ζερβ.Τραγ. ΚΚ46,3 μιά προσταγὴ ἀφοκράξεται.

πρόσταγμα-ατος (τὸ) κ. μιν., νεώτ. κ. δημ., δωρ. ποτήγισμα, προσταγὴ, διαταγή : Πλάτ.Πολ. 423C οὐκ οὐκὸν καὶ τοῦτο αὐτὸ ἄλλο πρόσταγμα τοῖς φύλαξι προτάξωμεν, Ἰσοκρ.4,176' ἢ ἐμπροθ. τοῖς προσταγμάτος κατὰ προσταγὴν : Δημ.216

δωρ. ἢ προσταγμάτος ἄλλοις τε ἑτέρωθεν καὶ τὸν παιδοτρίβην εἰς Σικυωνα κατήγαγε' ἢ ὁμ. κατὰ πρόσταγμα : Διδό.Σ14,4, Ἐπιγρ., Πάπ.

τὸ διάταγμα, ὡς τὸ λατ. edictum, Ἐπιγρ. διάταξις, ὁδηγία : Ἀριστλ.Ηἠθικ.11|9B,3 κατὰ τὸ πρόσταγμα τοῦ παιδαγωγοῦ (ἦν, Πάπ., Αἰλιαν.Π1,9,23' ἢ πᾶσι εἶδ. ἐντολή πληρωμῆς ἢ ἀπαλλαγῆς ἔνταλμα. 2) στρατιωτικὴ διοίκησης, ὡς διαίρεσις τοῦ στρατοῦ : Πάπ. ὑπηρετῆς προσταγμάτος Πλωσ εἰσφ. ἀντὶ γάμματος.

πρόσταθιον (τὸ) πᾶσι ὑποκορ. τοῦ προτόξ Βλλ.

προστάξ μιν. κ. δημ., ἀφρ. ἐπρόσταξα, δημ. μτχ. παθ. παρακ. προσταγμένους, προτάσσω Βλλ.

προστακτικός-ἡ-όν (ἡ) ἡ προστακτικός ὁ προστακτικός, ἐπιτακτικός : Πλούτ.ἠθ.1037F προστακτικός λόγος τοῦ ποιητῆ, αὐτ.Φωκ.5 προστακτικὴ καὶ αὐστηρὰ βραχυλογία, Κορνουτ.Φωσ.Θε16 προστακτικῶς πινῶν' ἢ ἐπὶ πρῶσ. ὁ ἄρχων : Μάξ. Τύρ.13,2' ἢ τὸ οὐδ. τὸ προστακτικόν ὡς οὐα. ἡ ψυχὴ, ἀντίθ. τὸ ὑπηρετικόν ἐπὶ τοῦ σώμα-

τος : Ἀριστλ.Τομ.128b,19' ἢ τὸ ἀφρ. προστακτικός (ἐνν. λόγος) τίτλος ἔργου τοῦ Πρωταγόρου : Διογ.Λ9,55' ἢ κ. νεώτ. γραμμ. ἡ προστακτικὴ ἐγκλισις ἡ προστακτικὴ ἀπλῶς, ἡ ἐγκλισις ἡ ἐκφράζουσα προσταγὴν : Διον.Θρακ.638,7, Ἀπολλ. Διδασκ.Συντ.31,20' ἢ ὁμ. προστακτικὴ ἐκφορά ἢ κατὰ προστακτικὴν ἐγκλισην διατύπωσις ἐν τῷ λόγῳ : αὐτ.69,20 προστακτικὴ ἐκφορά τῶν ρημάτων' ἢ ὁμ. τὸ προστακτικόν ὄχημα : Ἀνών. Στρημ.24' ἢ ὁμ. κ. τὸ οὐδ. ὡς οὐα. τὸ προστακτικόν : Διογ.Λ7,66,67, Ψιλουτ.Β Ὀμ.53.

προστακτικῶς ἐπιγρ. κ. νεώτ., δημ. -ά κατὰ τρόπον προστακτικόν : Ἰω.Χρυσ.1,47,18 οὐδὲ γὰρ προστακτικῶς εἶπε, ποίησον, ὡς ὑποδεεστέρω. ἄλλα ποιήσωμεν. 2) γραμμ. κατὰ προστακτικὴν ἐγκλισην : Διοκ.Ἀλ.Ρητ.4,18 ὁ ἡμεῖς ὅλημα προστακτικῶς σχηματίζοντες ἐκέρπομεν κάλει.

προστακτός-ἡ-όν ὁ προσταγόμενος, ὁ κατὰ προσταγὴν ὄβρ. προστακτὴ λειτουργία τακτικὴ, διατεταγμένη λειτουργία Βλλ.11, ἀντιβ. ἐγκώλιος : Ψηφ.Λ.Δημ.256.

προσταλαιπυρῶ ὑπομένο, ἐπιμένο ταλαιπυρούμενος, ἐγκαρτερῶ : Ἀριστφ.Λυσ.7,66 ἀνάγεσθ' ὡ γθαί καὶ προσταλαιπυρῶστέ γ' ὄλιγον χρόνον' ἢ κ. μτ. δοτ. εἰς τῖ : Θουκ.2,53 καὶ τὸ μὲν προσταλαιπυρῶν τῷ δοξάντι καλῶ οὐδέεις πρόβριμος ἦν, Πλούτ.Ἀρατ.27 τῶ πόνω προσταλαιπυρῶν, Παχυμλ.Στεφ. εἰ ζῆ τις ἀτιμία προσταλαιπυρῶν καὶ πένη ἡμισα φορητῆ' ἢ ἐν χρ. ἀπολ. : Πλούτ.Ἀντ.4,0 προσταλαιπυρῶν καὶ θυραυλεῖν.

πρόσταμα ἠα. ἐκπτόνον.

πρόσταξις-εως (ἡ) (πρόστασσι) κ. μιν., δημ. -η ἡ διάταξις, ἡ τοποθέτησις προσταθμένου πινὸς εἰς τῖ' ὅδ. εἶδ. ἡ τοποθέτησις προσθέντων στρατευμάτων εἰς τὴν φάλαγγ' Σουῖδ. ἐπρόσταξις ὄβρ. ἐστίν ὅταν ἐξ ἐκατέρων τῶν μερῶν τῆς τάξεως ἡ ἐκ θατέρου κατὰ τὸ κέρας αὐτὸ προσταθῆ τὶ στήθος τὴ πᾶσι φάλαγγι κοιθεῖτο τὸ μετώπον τῆς τάξεως : Αἰλ.Τακτ.24,3' Ἀρρ.Τακτ.20,3' κ. μιν. κ. δημ. διαταγή, προσταγὴ : Πλάτ.Νόμ.631D, αὐτ.673C πρόσταξις διαπερῆσθαι τὰ περί γυμναστικῆς, αὐτ.741E, Μηναι.12,11 Συμελ. καὶ τοῦτον εἴκεν εἰς ἐκστρατεῖαν ἢ τῶν κρατούντων πρόσταξις ποροῖ, τὸ δάρισμα ἀπὸ πρόσταξῆ ἔχει διπλὸ τὸν πόνο' 3) ἐν φρ. πρόσταξιν ποιεῖσθαι, προτάττειν : Λυσ.2|) διὰ τοῦτο καὶ ἡ πόλις μοι δοκεῖ . . . ἐξ ὀλίγων τὴν πρόσταξιν ποιεῖσθαι, Ἀριστλ.Τομ.103a,35' ἢ εἶδ. ἐν Ἀθῆν. ἡ ἀποιήσις ὄβριμος ἀριθμοῦ πλοίων πορὰ τὸν συμμαχικῶν πόλεων ὄβρ. τὴν πρόσταξιν ποιεῖσθαι καθ' ἑκάστην τὸν ἀριθμὸν τῶν ναυπηγησασμένων ὄβ' ἀπορίσει τῶν συμμαχικῶν πόλεων πλοίων : Θουκ.8,3 τὴν πρόσταξιν ταῖς πόλεσιν ἐκάνον νεὼν τῆς ναυπηγίας ἐποιούοντο' ἢ ἐκ προσταξέως κατὰ διαταγὴν : Πάπ. ἐκ προσταξέως τοῦ κυρίου μοῦ' ἢ εἶδ. ἀττ. δικ. ἄτιμοι κατὰ προσταξέως πολιτῶν ἐστερμμένοις ὄβριμονον πολιτικῶν δικαιοσύμων ἐν ὄβρισμασι περιπτώσεων' ἀντίθ. ναυτάπνο- ὄβριμοι : Ἀνδοκ.1,75.

προσταπνέω-ὄω μιν. ταπεινῶως προσεῖ τῖ : Νεῖλ.Ἐπιστ.236,13.

προσταράσσω ταρασσω ἐπὶ πλέον : ΠΔ Σοφ. Σερ.4,3καρδῶν παρωργισμένην μὴ προσταράξῃς.

προσταράνω-ὄω (ταράνω) διὰ σαροῦσις (πλέγμασις) στερεῶ, προσδένω τῖ, ὄβρ. προσ. δένω τῖ εἰς τῖ : Λυκόφρ.748 [Βάρι] γυμνοῖς προσταράνωμένην (αὐτὸ) ἐκλινοῖς κέρουσις προσδεδεμένην, συμπλεμένην, προσηλωμένην.

προστάξ-ἀδοξ (ἡ) ἡ προσταξίμω κυρίως τὸ μέρος, τὸ μεταξὺ τῶν δύο παραστάδων οἰκοδομήματος, ὄβρ. τὸ προστύον, ἢ πρὸ τοῦ αἰκοδομήματος

στοά, ὁ πρόδομος : Βητροδβ.6,7,1, EM 688,25 ἐπρόδομος, ἡ πρό τῆς οικίας στοά, ἦν καὶ αἰθουσα καλεῖται Ὀμηρῶς· ἔνιοι μὲν προστάδα, τινὲς δὲ προστάδα προαγορεύουσαν, ἦν Ὀμηρος πρόδομος ἐφίρκεν : Κολλίε,1, ΠΔΚρη,3,23, Πάπ.

προστασία (ἡ) κ. μων., νεώτ. κ. δημ., λωκ.-ἰο τὸ ἴσασθαι ἐμπροσθέν τιος : Πολύδ.Π,1,3 κατὰ τὴν προστασίαν τῶν ἐλευθέρων 2) ὅθ. τὸ προϊτάσασθαι τιος, τὸ εἶναι τινά προϊτάσμενο· ἀρχηγὸν τιος : Θουκ,2,65,αὐτ.6,89 καὶ ἀπ' ἐκείνου ἐμπροσθήμεναι ἡ προστασία ἡμῶν τῶν πλάθους· ὁδ. γεν. ὄξωμα, προεδρία, ἀρχή, ὀρχηγία : Θουκ,2,80 ὡν ἠγοῦντο ἐπιτασίῳ προστασία ἐκ τοῦ ἀρχικοῦ γένους Φωτίος καὶ Νικάνωρ, Δημ. 435 ὁ προστασίας ἀξιόμειοι· ὥτ' ὄξωμα τοῦ διοικητοῦ, ἡ διοίκησις : Φεβ,2,63 ὥτ' ὄξωμα τὸ μεταφρ. τοῦ λατ. praefectura : Φιλ,1,675

3) συνεκδ. τὸ κύρος, ἡ αὐθεντία : Ἰνπ.Παρογγ. 10 ἡ λατρικὴ προστασία, Πολύδ.Π,2,28,6 ἡ τοῦ ἐγγυραφείως προστασία, Ἰεροσολ.Στωϊκ,3,43, Πλωτιν. 3,4,3 ὥτ' ἡ λαγὺς καὶ ἐξουσία καὶ ἡ ἐκ ταύτης μεγαλοπρέπεια, ποιητ., ἐπίδειξις : Πολύδ.4,2,6 οὐ μόνον προστασία βασιλική, ἀλλὰ καὶ δυναμὶς αὐτ.7,10,3 ἡ τοῦ βίου προστασία, αὐτ.22,17,10 κατὰ τὴν ἐσθῆτα καὶ τὴν ἄλλην προστασίαν λιτός, αὐτ.1,55,8, αὐτ.10,16,8 γυνὴ πρεσβυτέρα καὶ τινά προστασίαν ἀξιωματικῆν ἐπιφαίνουσα, Διόδ. Σ 17,34 λύσαι τὴν σμηνότητα τῆς προστασίας· 4) ἡ ἐπίτασις, ἐπιμέλεια τιος, διαχειρῆσις τιος :

Πάπ. ὁ τὸ θεοῦ προστασία καὶ δόλου ἡμῶν τοῦ οἴκου, Πάπ. εὐθηνίας προστασία· ἔπιμέλεια, φροντίς περὶ τιος : Πάπ. δὲ ἦν ποιητικὴ ἡμῶν προστασίαν, Σωρον,1,4 πρό τῆς προστασίας ἰερί τῆς μαίας, πρό τοῦ ἡ ἀνάλαβῃ τὴν ἐπιμέλεια τοῦ τοκετοῦ, Πάπ. τὸ ἐμαρτυρία προστασίαν ποιησαμένη (ἰερί τροφῆ)· 5) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ἡ ὑπεράσπισις, τὸ προστατεύειν· Ἐπιγρ.,Πάπ. Ἰώσα,Α1 16,2,4, Σενέκ. Ἐπ.57 ἀπογυῖται δὲ προστασίας ἀδικουμένων, Μικρὸς Παρωλ.Καν.Ὀδ.5 προστασία τῶν Χριστιανῶν ἀκαταξήτων, Καισάρ. Δασ. ἐν Σάβ.3,74· ὡς ἀνεργία, ἐπικουρία :

Δημ.872 ταῦτ' . . οὐχ ὁμαλοιομένη προστασία ἡ Ἀρποκρ. ἐκείν τὸν βοήθειαν προϊταμένου τιός καὶ ἐπικουρούτος τῷ ἀδικουμένῳ· ὥτ' εἰδ. πρός δόλωσιν τοῦ λατ. paterfamilias : Πλωτ.Ρωμ.13 οἱ δὲ ἱπαιρικῶσι κληθῆναι λέγουσι ἀπὸ τῆς πατρωνείας· αὐτὰ γὰρ ἐκάλουν τὴν προστασίαν καὶ καλοῦσιν· ὥτ' εἰδ. πρός δόλωσιν τοῦ λατ. paterfamilias : Λιδάν.Λόγ.47,7· 6) ὁδ. ἐπὶ κακῆς σμν. προσωπολήψια, φταρισμός : Δημ.145 ἐπιετα προστασίαι πολλαὶ καὶ πανταχόθεν γίνονται καὶ τοῦ πρωτεῖου ἀντιποιοῦνται μὲν πάντας· 7) τὸ πρό τιος οὐκοδωμήματος εὐρῆκομένου, προσῶον, προστάς βλλ. ἰέν τῆ σμν. τοῦ κ. δευτῶνος προστασία : Ἡρωδίων,1,294 ἡ Ἀσχιν,2,105 τὸ τῆς Ἀθηνῶν Ἀκρονόλους Προπόλεια μετενεχθῆναι ἐς τὴν προστασίαν τῆς Καδμείας· 8) ὡς βλητ. τὸ προστάσιος, ἦτο προστατήριος βλλ. : Πολύδ.15,30,4 τῆς περὶ τὸ Διονυσιακῶν θέατρον προστασίας.

προστάσιμον πάπ. πρόστασιος, προστάς βλλ. **προστάσιος**-α-ον προστατήριος βλλ.2) Πασα. 2,11,3 Δημήτηρ προστασία.

πρόστασις-εως (ἡ) τὸ προϊτάσθαι, τὸ πρωτεύειν, ὁδ. ἡ ἐξωτερικὴ μεγαλοπρέπεια, ἡ ἐπίδειξις, κενή, ἐπιπλάστος δόξα, προστασία βλλ.· 2) ἐν εἰδ. σμν. : Πλωτ.Πολ.577 ὁσπερ καὶ καθῆπερ παρὲς ἔξωθεν ὀρών ἐκκλητῆται ἀπὸ τῆς τῶν τυραννικῶν προστάσιος· 3) Ἐπιγρ.κ.πάπ. προστάσιον, προστάς βλλ.· 4) ἰδ.γρ.τὸ πρῶτασιος.

προστάσω κ. μων. κ. νεώτ., ὄττ. τῶτα, δημ.-όξω, ὄσω, ποτιτάσω κ. ποιτάσω, δημ. ὄρω.

(ἐ)πρόσταξαι, παρκ. προστάταχο, παθ. ὄρω, α' προστάθησι, παθ. ὄρω. β' προστάτην, δημ.-ἀχθηκα, δημ. μχ. παθ. παρκα. προσταγμένος, μτ. αἰτ. προσ. τοποθετῶ, παρατάσσω τινά ἐς τινα θέσιν : Εὐρ.Ὀρ,1,678 χωρεῖτε ὁ προστάσσομεν ἰέν. ὁμαστ· ὥτ' ὁδ. τὸ παθ. τοποθετοῦμαι, παρατάσσομαι ἐς τινα θέσιν : Αἰσχ. Ἐπ.527 πύκνισται προσταχθέντα Βορραῖος πύλας, Σοφ.Ἀντ.670, Θουκ,2,87 ὅ ἂν τις προσταχθῆ· 2) τάσσω πλησίον τιός, προστατῶ ἐς τινα : Ἡρ,3,89 καὶ πρὸς τοιαῖ ἐπείσει τοὺς πληροχώρους προστάσσω· ὥτ' μτ. αἰτ. κ. δοτ. ὑποβάλλω τινά ὑπὸ τὰς διαταγὰς ὑπὸ τὴν διοικήσιν τιος : Θουκ,5,8 ἀπολεξάμενος οὐν αὐτὸς πενήκοντα καὶ ἑκατὸν ὄπλητας, καὶ τοὺς ἄλλους Κλεαρίδου προστάξας Ἐεν.ΚΠ7,1,20· ὥτ' παθ. τάσσομαι ὑπὸ τὰς διαταγὰς τιος : Ἡρ,7,65 προστατετάχα δὲ συστρατεύμενος Φαρναζόβρη τῷ Ἀραδάτῃ ἴησαν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ, Θουκ,6,42 κατὰ τέλος στρατηγῶν προστατεγμένοι· 3) εἶμαι ὀρχηγός, ὄρω, ἐξουσίωμαι : Ἡρ,1,94 καὶ ἐπὶ μὲν τῆ μείνει αὐτοῦ λαγναοῦσιν τῶν μοιρῶν ἐκωτῶν τὸν βασιλέα προστασσειν· ὥτ' μτ. δοτ. ὄρωκα ὄρχοντα, ὄρχηγόν ἐς τινα : Θουκ,6,93 καὶ Γύλιππον τὸν Κλεανθίδου προστατῆρας ὄρχοντα τοῖς Συρακοσῶσι· ὥτ' κ. δευτ. τῆς δοτ. : Θουκ. 3,16 καὶ ναύαρχον προστατῆαν Ἀλκιβαν, αὐτ. 8,23· ὥτ' παθ. ὄρχίζομαι ὄρχηγος, ὄρχων : Θουκ,8,8 προστατετακτο δὲ ἐς αὐτὸν ὄρχων Κλεάρχος ὁ Ρομφίω· 4) κ. νεώτ. κ. δημ. μτ. ἄπικ. κ. συνήθ. μτ. διορισμ. διατάσσω, δίδω διατάγην, ἐπιβάλλω μτ. διορισμ. περὶ βοηθείας ἡ ἄλλο τι προστατῆντες τῆσι πόλεσι : Ἡρ,1,114 ὡς ἐκάστω ἔργον προστάσσω, Εὐρ.Ἰων,1176. Πλάτ. Παρμ.136D παλὺ ἔργον προστατῆντες ὡς πηλικῶδες, Ἀριστ.Πολιτ.1299b,3 πολλὰς ἐπιμελείας προστασσοῦναι . . ἐπρόσταξεν τὴν ἐκτίσθιν τῶν πρωταεργῶν κ. παθ. ἡ Αἰσχ.Εὐμ.208 ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν τοῦτο προστατεγμένον· ὥτ' ὁ μχ. προστατῶμενον, τὸ προσταχθέν κλη., κ.κτ. πληθ., ἡ προσταγή ἡ Ἡρ,2,121,δ' ἐπιτελέσονται τῆ μπρτὶ τὸ προσταχθέντα, αὐτ.9,104 ὁ δὲ πᾶν τὸ ἐναντιῶν τοῦ προστατεγμένου ἔποιον, αὐτ.1,114, Σοφ. Φιλ.1010, Ἐεν.Ἀπ.3,5,6 ἀλλὰ καὶ σιγῆσι καρδοκαθῆντες τὰ προσταχθεόμενα· ὥτ' ἀπολ. προσταχθέν αὐτῷ δοθείσης διαταγῆς ἢ αὐτὸν : Λυσ. 30,2 προσταχθὲν γὰρ αὐτῷ . . ἀναγράφει τοὺς νόμους τοῦ Σόλωνος, Δημ.1210· ὥτ' ὁμ. προστατεγμένον ἐκ τιος : Ἀρρ.Ἀν.7,3,6 αὐτως ἐξ Ἀλεξάνδρου προστατεγμένον· ὄρωκα, προδιορίζω διὰ διαταγῆς διατάσσω : Ἀριστ.Ἠθικ. Π,106b,2 προσετάξεν μνάς ἐξ· κ. παθ. : Λυσ.25,13 καίτοι διὰ τοῦτο πλείω τῶν ὀδῶν τῆς πόλεως προστατεγμένους ἐδαναπάνηρ· ὥτ' δοτ. προσ. κ. ἀπαρφ. διατάσσω τινά νὰ πρῆξι τῆ : Ἡρ,5,105 εἰ πάντα δὲ ταῦτα προστατῆται ἐπὶ τῶν θεραπόντων δεινῶν προκειμένων αὐτῷ ἐς τρεῖς ἐκάστοτε ἐπιπικ, αὐτ.9,99, Σοφ.ΟΚ 1018, Θουκ,7,29 προστατῆντες κομισαὶ αὐτούς Δειτρέφει, Ἐεν. ΚΠ 8,6,3, Πάπ.· ὥτ' ὁ δοτ. ἐπίοτε παραλείπειται : Ἡρ,1,80 ἔκκευσα δὲ αὐτοὺς προσετάξαι τῆς ἄλλης στρατιῆς προίονοι, Σοφ.ΟΚ 494· ὥτ' παθ. ὄρωκα : Ἡρ,7,39 ἐκέλευσε τοιαῖα προσετέτακτο ταῦτα πρῆσαν διαταμῆν, Ἐπιγρ. ὁ βασιλεὺς . . ἡ ἄλλος τις οἷς προστατετακται περὶ τούτων· ὥτ' μτ. αἰτ. κ. ἀπαρφ. : Εὐρ.Ἐκ.890· ὥτ' ἀμφότεροι αἱ ἀνωτέρω συντάξεις εἰς συνεχεῖς προτάσεις : Δημ.1070 ὄσα οἱ νόμοι προστάσσαι τοὺς προστακόντας ποιῆν· ὥτ' παθ. διατάσσομαι νὰ πρῶξω τῆ : Ἡρ,1,192 τέσσερας . . κώμαι . . τοιαῖ καὶ προστατετάκτο οἷτα παρέχων, Θουκ,5,75 Ἀθηναῖοι δὲ ὡσπερ προστά-

χθσον την δκραν τῆ Ἦραν εὐθὺς ἐξαιργάσαντο 5) ἄπολ. κελύω, διατάσσω ὡς κύριος, ἀντίθ. ἀπερητό· Ἀριστ. Τον.129,12 τὸ παθ. λαμβάνω διατογὰς διατάσσομαι· Θουκ.1,136 καὶ δικαίμενος ὑπὸ τῶν προσταγεμένων κατὰ φύσιν ἢ χωρὶς (ἰσὺ τῶν διαταχθέντων).

προσταγία (ἡ) νόσος τοῦ προστατοῦ βλ.λ.9. **προστασία** (ἡ) (προστάσις) τὸ προσταθεῖν τὴν ἢ προστασία βλ.λ.2, δδ. ἢ ἀρχή, ἢ ἐξουσία· Θουκ.2,80 ἂν γίνοντο ἐπιτεταῖα προστασία ἐκ τοῦ ἀρχικοῦ ἡγόνου Φώτιος καὶ Νικάνωρ ἰδ.γρ. προστασία, Ξεν. Ἀπ.3,6,10 ἴσως γὰρ καὶ διὰ τὸ μέγεθος αὐτῶν ἀπὸ ἀρχόμενος τῆς προστασίας οὕτω ἐξήτακος, αὐτ.Οικ.2,6 Ἐπιγρ., δίων Κ 41,34, Πορφ. Ἀποχ.4,18.

προστατεκτομία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἀφαίρεσις τοῦ προστατοῦ βλ.λ.91.

προστατευτικός -ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος, ὁ ἀρμόζων εἰς προστατῆν· Πολυδ.1,178, -προστατευτικὸν ὄρος· 2) νεώτ. ὁ ἀποδίδων πρὸς προστασίαν, ἰδ. ἐν κωμικῶν, σμ.· προστατευτικὸς δασμῶς, -προστατευτικὴ πολιτικὴ 1) ὁ ἀποδίδων πρὸς προστασίαν, πρὸς προφύλαξιν· προστατευτικὴ προσωλις.

προστατευτικός (ἰ) νεώτ. οικονομικὴ πολιτικὴ σκοπὸν ἔχουσα τὴν προστασίαν καὶ ἐνέγκωσιν τῆς ἐθνικῆς οικονομίας διὰ μέτρων ἀνασταλτικῶν τῶν ἐλευθεροῦ ἐμπορίου καὶ βιομηχανίας.

προστατεύω κ. μον., νεώτ. κ. δημ. εἶμαι προστατῆς ἀρχηγὸς πνος, προσταταί πνος, προστατὸ βλ.λ.· Ξεν. Ἀπ.3,4,6 ὡς οὕτω ἂν τῆς προστατεύω .. ἀγαθὸς ἂν εἴη προστατῆς, εἴτε χορὸν εἴτε οἶκον εἴτε πόλεως εἴτε στρατεύματος προστατεύει, αὐτ. Ἱέρ.11,57, Ἐπιγρ. θυσίας προστατεύειν· 2) ἄπολ. ἐξασκῶ ἐξουσίαν, ἀρχω, ἐξουσιάζω, προσταταί· Ξεν. Ἑλλ.3,3,6, αὐτ.Πορ.3,6, αὐτ. Ἀπ.2,8,4 καὶ μὴν οἱ γὰρ ἐν ταῖς πόλεσι προστατεύοντες καὶ τῶν δημοσίων ἐπιμελούμενοι ... 3) μτ. πρ. προστατεύω, ὅπως ἔχω ἐξουσίαν τῶ φρονησάτω ἴνα... ἐπιμελοῦμαι, ἐπιστάτω ἴνα ... Ξεν. Ἀν.5,6,21, αὐτ.ΚΠ 1,67-1,25 1) ὁ μτ. γεν. κ. τέλ. πρ.· αὐτ.ΚΠ 1,67-1,25 1) εἰδ. ἐξασκῶ τὴν ἀρχὴν τοῦ προστατοῦ, εἶμαι προστατῆς, προστατῆμος, πρόεδρος· Ἐπιγρ. 5) εἶμαι ἐπιτροπὸς πνος· Ἀπ.Σπρ.52 προστατεύω τῶν βασιλέων εἶμαι ἀντιβασιλεύς· 6) νεώτ. κ. δημ. ὑπερασπιζῶ, ὑποστηρίζω τινά· προστατεύω τοὺς πτωχοὺς 1) νεώτ. ἐνασχῶ, ἐνθαρρύνω· προστατεύω τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας 1) προστασιζῶ, προφυλάττω· ὀχυρωματικὰ τινὰ ἔργα προστατεύωσιν τὴν πόλιν.

προστατήριος-α-ον ὁ ἰσχυρὸς ἐμπροσθεν πνος, ἐνώπιον πνος Ἀλογ. Ἀγ.776 πῆτε μὴ τὸδ' ἐμπέδως δέμα προστατήριον καρδίας τερασκόπον πατάται· ἰὸ πρὸ τῆς καρδίας αἰωρούμενος φόδος, ὁ κυριεύων, ὁ σταθερὸς ἐμμένων ἐν τῇ καρδίᾳ φόδος· 2) ὁ ἰσχυρὸς ἐμπροσθεν, ὁ προστατεύων ὡς ἐπίθ. θεῶν· Ἐπιγρ. προστατήριος θεός 1) ὡς τῆς Ἀρτέμιδος· Ἀλογ. Ἐπ.449 1) ὁ μτ. ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, οὐ τὸ ἀγάλμα ἱστατο πρὸ τῶν θυρῶν· Σοφ.Φιλ.637, Χρισμ.Π.δ.δημ.531,8 Ἐπιγρ. 3) τὸ ὄρο. οὐσα, προστατήριος (κτ. παραλ. τοῦ μὴν ὄνομα εὐδοκίω πνος μῦθος· Πλούτ. Ἠθ.655B.

προστατής (ἰ) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. κυριεύς ὁ ἐμπροσθεν ἰσχυρὸς, ὁ ἐν τῇ πρώτῃ γραμμῇ ἰσχυρὸς, ἀνὴ πρωτοστάτης· Ξεν.ΚΠ 3,3,41, αὐτ. Ἰππαρχ.22,6 2) δδ. ὁ ἀρχηγός, μάλιστα θεὸς ὁ ἀρχηγὸς μεριδὸς πνος, κόμιστος· Ἦρ.1,127 Πέρσης μὲν τῶν προστατῆν ἐπιλοδομήων δαμνοὶ ἐλευθεροῦσιν, αὐτ.5,23, Θουκ.3,75 οἱ δὲ τὸν δῆμον προσταταί πείθουσιν αὐτῶν, αὐτ.4,46, Ἀ-

ριστρ.Βατρ.569 ὁ προστατῆς Κλέων, αὐτ. Ἰππ.1128, Πλάτ.Πολ.565D μεταβολὴ ἐκ προστατοῦ ἐπὶ τύραννον, Ἀριστ. Ἀβ.22 [Σόλων] πρώτος τοῦ δήμου προστατῆς 3) δδ. γεν. κυβερνήτης, προϊστάμενος ἀντίθ. ἀκότος· Ἀλογ. Ἰκ.963 προστατῆς δ' ἐγὼ δασοὶ τῆ πάντες, ὠνησρ ἡδὲ κραινεται φθρος, αὐτ. Ἐπ.1031, Εὐρ. Ἡρακλ.964 προστατῆς χώρας αὐτ.ΙΑ 373, Ἀρρ. Ἐπικ.3,93 Κνωσίων προσταταί 1) ὁ προστατῆς τῶν Ἑλλήνων ἢ τῆς Ἑλλάδος ὁ ἔχων τὴν ἡγεμονίαν τῶν Ἑλλήνων· Ξεν. Ἑλλ.3,1,3 τῆς Ἑλλάδος προσταταί ἰεπὶ τῶν λακεδαιμονίων, Ἰσοκρ.4,103,δ.μη.116 1) δδ. ὁ πρῶτος, ὁ πρωτεύων ἐν τινι· Ἦρ.2,178 καὶ προσταταί τοῦ ἐμπορίου αὐταὶ αἱ πόλιες εἰσὶ αἱ πορεύουσαι ἰεπὶ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Ἑλλήνων 1) συνεδρ. ὁ πρωτοῦργος, ὁ πρωτεργάτης· Ξεν.ΚΠ 7,2,23 προστατῆς τοῦ πολέμου, αὐτ. Ἑλλ.5,136 προστατῆς τῆς εἰρήνης 4) ὁ ἐπιμελητῆς ὁ ἐπιστάτης πνος· Δ.δημ.618B προστατῆς τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς ἐπιμελείας, Πλάτ.Νόμ.766B προστατῆς καὶ ἐπιμελητῆς (τῆς ποιείας), ἀπ. προστατῆς τῆς χωρισμένης προσόδου, αὐτ. προστατῆς τοῦ ἱεροῦ, -προστατῆς τῆς θεᾶς 1) ὁ μτ. πρ.· Πλάτ. Πολ.572E ἔρωσ προστατῆς τῶν ἀργῶν ἐπιθυμιῶν 5) προστατῆμος, πρόεδρος πνος· Ἐπιγρ. προστατῆς τοῦ γυμνασίου, αὐτ. προστατῆς συνεδρίου -προδούλων -γεροῦσιος -δαμουργῶν -βουλᾶς, Σέξτ. Ἐπιγρ.Πυρρ.1,232 προστατῆς τῆς μέσης Ἀκαδημίας 1) συνήθ. κτ. πλθ. προσταταί οἱ προϊστάμενος, πρόεδροι, πρυνταί· Ἐπιγρ. γνῶμα προστατῶν 6) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ οἰκονομὸς ἐμπροσθεν πνος καὶ ὑπερασπιζῶν αὐτόν, δδ. ὁ ὑπερασπιστής, ὁ φύλαξ, πρὸμοχὸς πνος· Ἀλογ. Ἐπ.408 εἴω δὲ τυδεὶ κενῶν Ἀστακοῦ τόκον τῶνδ' ἀντιτάξω προστατῆν πλυμάνων, αὐτ.798,Πλάτ.Γοργ.519B προστατῆς τῆς πόλεως, αὐτ.Πολ.607D προστατῆς τῆς ποιητικῆς, Δ.δημ.199,21 προστατῆς τῆς ἐλευθερίας 7) ὁ προστατεύων, ὁ ὑποστηρίζων τινά· Πρόδρ. 2,548 τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῶν χηρῶν πατέρα καὶ προστατῆν, -προστατῆς οἰκογενεῶς 1) κ. ἐπιθ. θεοτήτων, προστατήριος βλ.λ.2· Σοφ.Τρ.209, Ἐπιγρ. 7) εἰδ. ἐν Ἀθῆναις, ὁ πολιτῆς ὁ ἔχων ὑπὸ τὴν προστασίαν τὸν μέισον ἢ ἄλλον τινά μὴ ἔχοντα πολιτικὰ δικαιώματα (ἀνάλογος ἢ παρὰ Ρωμαίους ἄξις τοῦ πατρῶος καὶ εἰσαπ) δδ. ἐν διαφ. φρσ. οἷον ἐπὶ προστατοῦ οἰκὸν ἰσχυρὸν ὡς ἐπὶ τὴν προστασίαν προστατοῦ· Ἀλο.31,9,αὐτ.14, Λυκοῦργ.145 1) ὁ μτ. προστατῆν ἐπιγράφειν τινά κ. προστατῆν ἐπιγράφεσθαι ἐκλέγειν τινά ὡς προστατῆν· Ἀριστ.Ἐπρ.684 αὐτῷ νοσηρὸν προστατῆν ἐπιγράφω, Ἀουκ.Περγα11 1) ὁ μτ. γράφεσθαι προστατοῦ ἐγγράφω τὸ ὄνομα μὴ ἰσχυροῦ τὸ ὄνομα προστατοῦ, δδ. προσκολλῶμαι εἰς τινα προστατῆν· Σοφ.ΟΤ 411 Κρόντος προστατοῦ γερράφομαι 1) ὁ μτ. προστατῆν ἔχειν ἢ Ἀριστ.Πλ.920 1) ὁ μτ. προστατῆν νέμειν· Ἀριστ. Πολιτ.1275,13 1) τὸ λατ. πατρῶος· Πλούτ.Ρωμ.13, Ἐπιγρ. 8) θεοῦ προστατῆς ὁ ἰσχυρὸς ἐνώπιον θεοῦ πνος, δὴνα ἰκετεύω αὐτόν, ἰκέτης· Σοφ.ΟΚ 1278 9) κ. νεώτ. κ. δημ. λατρ. ἀδὴν πρᾶσηρημένους εἰς τὸ γεννητικὸν σίστημα τοῦ ἀνδρός· Ἠρόφ.Π.Γαλ.ΥΡ 14,11.

προστακός -ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς προστατῆν εἰς ἀρχηγόν· Πλάτ.Πολ.565(1) ἐκ προστατοῦ ρίλις ἐκδραστῆν τύραννος 2) τὸ οὐδ. τὸ προστακτικὸν ὡς οὐσα. τὸ ἀρμόζον εἰς προστατῆν, δδ. τὸ μεγαλοπρεπὲς ὄρος, ἡ μεγαλοπρέπεια ἢ Πολυδ.6,33,9 τὸ τῆς τιμῆς σεμνὸν καὶ προστακτικόν 3) πρόθυμος, ἔτοιμος πρὸς προστασίαν, πρὸς ὑπερασπίαν· Πλούτ. Θεμ.36 προστακτικός καὶ βοηθητικός 4) ἀπ.

τὸ οὐδὲ, ὡς οὐα, τὸ προσάτικόν ἀπαίτησις περιλαμβανομένη ἐν συμβολαίῳ.

προσάτινα (ἡ) Ἐπιγρ. προσάτις, τίτλος Ιερείας τῆς Μεσοήνης.

προσάτις-ιδος (ἡ) κ. μων. θηλ. τὸ προσάτις βλλ.: Σοφ.ΟΚ 458 ἐάν .. θέληθ' ὄμοι προσάτιται ταῖς σεναίαις .. θέσις, Λουκ.Διδ.Κατ.29 προσάτις ἐπιγράφεται βίαι, Ἄννη.Εμφ.1.] ὁ δῆμιος ἀρχὴν ἑαυτοῦ προσάτιν ἀπέφηνε καὶ ἐκάλεισε δημορχίαν, Πορφ.Νυμφ.12 νόμισα ὑδάτιν προσάτισιν, Ἐπιγρ. τὴν ἰδίαν προσάτιν, Πάν. προσάτιν τοῦ Ἀνοῦθεως.

προσάτις-ιδος (ἡ) νεώτ. φλεγμονή τοῦ προσάτου ἅληλ ἢ διαφυσητή.

προσάτοκῆλη (ἡ) ἢ ἐξ οἰασθῆποτε αἰτίας ὑπερτροφία, φλεγμονή, διασπίσις, ὄγκος κ. γενικῶς διόγκωσις τοῦ προσάτου ἐξέχουσα πρὸς τὸ ἀπευθυμένον καὶ φληαρχίῳ δι' αὐτοῦ.

προσάτολιθος (ὁ) νεώτ. Ιατρ. λίθος ἐν τῷ προσάτῳ, λιθίασις τοῦ προσάτου.

προσάτορροια (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ὑποθεμένη ὑπεραύξησις τῆς προσάτικῆς ἐκκρίσεως μὴ ἐξακριθωθεῖσα ἐν τῇ πραγματικότητι.

προσάτρια (ἡ) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. τὸ θηλ. τὸ προσάτις, ἡ προσάτις: Λεξ.Ἀρμιν. Schmiidt Ἡσ. ἐν λ. ταίη.

προσάττω ἄττ. τ. τοῦ προσάσσω βλλ.

προσάτῶ-ἔω (προσάτις) εἶμι προσάτις, προσάτομαι, κυβερνῶ: Εὐρ.Ἡρακλ.206 προσάτιν χθονός, αὐτ.Ἡλ.932, Πλάτ.Γοργ.519C προσάτιν τῆς πόλεως, αὐτ.Ἀδχ.197E || ἄναλ. ὁ προσάτῶν ὁ ἀρχων, ὁ προϊτάμενος: Ξεν.ΚΠ 8,3,25 Πλάτ.Πολ.562D ὅταν δημοκρατουμένη πόλις ἐλευθερίας διψήσασα κακῶν οἰονόχων προσάτουίντων τύχη' || τὸ παθ. κυβερνώμαι, διοικώμαι: Ξεν.Ἱέρρ.1' 2] εἶμι ἐπιμελητής, ἐπιστάτης: Ξεν.Ἀν.5,8,25 προσάτιν τοῦ ἀγῶνος, Πάν. προσάτιν τοῦ λύχνου τῶν ἱερῶν' || ἐπί Ιατροῦ, προσάτῶ νόσου φρονιζῶ, παρακολοῦθῶ ὡς θεράπων Ιατροῦ τὴν νόσον, θεραπεύω: Ἰνν.Πατριάρχ.13' || προσάτῶ ὄπως .. ἢ μετ' ἄλλης τελείκης ἐκπράσσει, φρονιζῶ, ἐπιμελοῦμαι ὄπως: Ξεν.Ἀν.2,7,9 ἐάν δὲ προσάτις ὄπως ἐνεργεῖ ὡσι, Ἐπιγρ. προσάτιν τοῦ θεμελιωθῆναι τὴν σύνοδον. 3] εἶμι πρῶτος: Ἐπιγρ. προσάτιν ἐκκλήσις, αὐτ. προσάτιν βουλάς. 4] Ιατροῦ ἐμπροσθεν τινος ὡς ὑπερασπιστῆς ὑπερασπίζομαι τινά' πρὸλ. προσάτις 6]: Αἰσχ.Ἐπι.396 τίς Προῖτον πυλῶν κλήθρων λυθέντων προσάτιν φερέγγυος, Εὐρ.Ἡρακλ.349 Ἥρα προσάτιν Ἄργεῖων, Ἐπιγρ. ἢ διὰ παντός Χερσονησσιτῶν προσάτοδα παρθένος, Αριστ.Ἰνν.325 ἀναβίαιαν, ἤπερ μόνη προσάτιν ὀπτόδων, Μεν.57B πολιτῶν προσάτιν αἰρούμενων' 5] προσάτιν περὶ τινος εἰσάγειν πρότασιν περὶ τινος: Ἐπιγρ. προσάτιν περὶ τοῦ ἀναπέμποντος ἀργυρίου. 6] ὁ προσάτῶν χρόνος ὁ ἐμπροσθεν, ὁ ἀρπ. παρελθὼν χρόνος: Σοφ.Ἡλ.7B.

προσάτῶ-ἔω κατασκευάζω σταυροῦσιν πρὸ ἢ κατὰ μῆκος τινος: Ὁμοκ.6,75 τὴν θάλασσαν προσάτῶρσαν παναχθῆ ἢ ἀποδόσις ἴσαν' || παθ. περιφροσομαι διὰ σταυρῶν: Ἄννη.Εμφ.4,79 πυλῖδα, ἢ προσάτῶρτα σταυροί.

προσάτῶ-δομαι-δομαι ἐπί σταφυλῶν, σταφύδομαι, σταφιδιάζω πρότερον, προῶρως, μεταβάλλομαι εἰς σταφίδα: Δισακ.5,3.

προσάτῆ (ἡ) Ἐπιγρ. προσάτῆ βλλ.

προσάτῆγμα-ατος (τὸ) μτγ. νεώτ. προεζέχον στήθασμα, τὸ προεζέχον μέρος τῆς στήθης: Ἀπολλδ.Δσμ.Πολιορκ.154,6.

προσάτῆσθῆ (ἡ) Ἐπιγρ. προσάτῆσθῆ βλλ.

προσάτιον (τὸ) προεζέχον βλλ.: Πλάτ.Καίρ.17.

προσάτῆ-ἔω στεγνῶν πρότερον: Γολ.11,480.

προσάτιον (τὸ) (πρὸς, στήθῃ) πᾶν. ἐνοικίον οἶκος. 2] νεώτ. τὸ κατὰ τὸ πρῶτον ἄκρον τοῦ ὀστέου καταστρώματος τῶν πλοίων ὑπόστυον, τὸ χρησιμοποιοῦμενον πρὸς στήσασιν τῶν ἀνδρῶν τῶν πληρωσάτων, δημ. κομποῦσι.

προσάτιζῶ ἐπί τόπου, χωρίου, κώμης κττ., περιλαμβάνω ἐντός τῶν τεχνῶν τῆς πόλεως: Θουκ.6,3 ὕστερον δὲ χρόνῳ καὶ ἡ ἔξω προσάτις-σθῆσις πολυάνθρωπος ἐγένετο, Διον.Ἀλ.Ρωμ.3.] προσάτιζέιν τὸ πόλεϊ τὸν ἄσπον.

προσάτιξω ἔσφ. γρ. ὄντι προσάτιξω.

προσάτιξομαι ἄμθ. τεκμαίρομαι τι προσάτι: Ἰνν.Ἀρρ.50 ἰδ. γρ. προτεκμαίρομαι.

προσάτινομαι μτγ. τεκταίνομαι, μηχανώμαι τι προσάτι: Πλούτ.Ἰσά.26.

προσάτινω δημ. κ. προσάτινω διαρκῶ, διατηροῦμαι, φουροῦμαι: δὲν τὸ προσάτινω τίποτε.

προσάτιλλω στέλλω τινά ἀπλησμένον εἰς τὴν πρῶτην γραμμὴν τοῦ πολέμου, εἰς τὸν πῶλεμον ἄμ. τὸ μέσ.: Αἰσχ.Ἐπι.415 Δίκη δ' ὀμαίνωμιν κάρτα νιν προσάτιλλεται' || τὸ παθ. στέλλομαι ἐμπρὸς ὑπὸ τινος: Σοφ.ΟΚ 20 κάρτα γὰρ ὡς γέροντι προσάτιλλας ὀδῶν. 2] καλύπτω, προσάτινω τινά: Θουκ.5,71 διὰ τὸ .. προσάτιλλεν τὰ γυμνά ἕκαστον .. τῆ τοῦ ἐξείχ. παρατεταγμένου ἀσπίδι, Διον.Κ 40,23.

προσάτινω-ἔω, μέλλ. -έσω, τελῶ, πληρῶν προσάτι: Ξεν.Ἀν.7,6,30 μὴ πᾶν πολὺν μισθὸν προσάτιλε τῆς ἀσφαλείας, Πάν. || ἔσφ. γρ. ὄντι προσάτιν ἐν Θουκ.6,31.

προσάτινω κώμῃ ἐσαυτός: Ἀντιφῶν.71 ἀλλήντος προσάτινημένον τεμάχιον ἀλλήντος προσάτι: Ἐπιγρ. ποτίσω.

προσάτινω προσάτινω βλλ.

προσάτινω σενάδω, θλιθώμαι προηγουμένως: Αἰσχ.Ἀγ.252 τὸ μέλλον δ' ἔπει γένοιτ' ἂν κλύσις, πρὸ χαίρειν' ἴσον δὲ τῷ προσάτινω.

προσάτινω ἐπιτετεύομαι βλλ.: Φιλ.2,189, Δομοσπ.1αἰδ.88.

προσάτινω (τὸ) κ. νεώτ. κώλυμα ἢ τὸ κώλυμα τοῦ ἐπί τοῦ στέγῳ κώλυματος τοῦ Ἰννου: Ξεν.Ἰνν.12,8, αὐτ.Ἀν.1,8,7, αὐτ.ΚΠ 6,41. 2] πρόσθετον φευδῆς στήθος, δ' οὐ ὁ φέρων αὐτὸ ἐφαίνεται παύτῆρος: Λουκ.Ὀρχ.27.

προσάτινω λέξ. ἐν ἀπαρ. ἀορ. προσάτινωσθαι ὄντι προσά- τοῦ προσάτινωσθαι βλλ.: Πολυδ.2,162.

πρόσθετος-ος ὁ πρὸ τοῦ στήθους πθέμενος: Αἰσχ.Χο.29 πρόσθετον στυλοῖσι πέπλων ἀγαλάστοις ἔμφορασι πεπληγμένον || νεώτ. τὸ οὐδὲ, ὡς οὐα, πρόσθετον προθροαζέ βλλ.

πρόσθετος, διερ. ποτιπῆρος τέρας, εὐσερῶν τινά προσάτι: Ἰλ.Ο 401 ἀλλά σὲ μὲν θεράπων ποτιπῆρῆς κ. παθ.: Φώτ.Β.84,400.]

πρόσθετος-ἔω στεφανώω ἐκ τῶν πρότερων: Ἀθην.128C. προσάτινωσθαι τινά βλλ.

πρόσθετος-δομαι ἐπισπῶ τι, τεχνώμαι τι προσάτι: Πλούτ.Σερ.11, ἴσθμλ.Νικ.Ἀρῆμ.101B.

πρόσθετος-ος πρόσθετος βλλ.: Εὐστ.132B,32.

πρόσθετος-ος προσθήκομαι βλλ. || τὸ οὐδὲ, ὡς οὐα, τὸ πρόσθετος κώλυμα τοῦ στήθους: Πολυδ.2,6,7, Πολυδ.2,162.

πρόσθετος (τὸ) μτγ. κ.νεώτ. ζῆση τοῦ στήθους Γρη.Νύσοι.1,227 D' 2] νεώτ. γέν. πᾶν τὸ καλύπτον τὸ στήθος.

πρόσθετος-ιδος (ἡ) Ιατῆθος τὸ ὑπὸ τοῦς δακτύλους ἔχον σαρκώδες μέρος τοῦ ὀστέου: Πολυδ.2,158 ἐπὶ σαρκῶδες μέρος τοῦ ὀστέου στήθος πρὸς ἢ προσθήκομαι.

πρόσθετος παθ. μτ. πορκ. προσθήκομαι, γ' κωμ. προσκολλώμαι, τήκομαι, λειπώμαι.

νος: Σοφ.Τρ.833 προστακέντες ἰοῦ ἱερί τοῦ δηλητηρίου τοῦ χιτώνος τοῦ Ἑρακλέους, ὅστις προσκολλητόν ἐπὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ καθὼς τὸ δηλητηρίον ἐτίθηται, αὐτ.836 ὀδρᾶς προσετακίως φάσματι ἵερι τοῦ Ἑρακλέους' 2) μῦθ. προσκολλώμαι, ἀρασιόμαι εἰς τι: Πλάτ.Ἠθ. 524 D ὅταν ἄνδρα τῷ ἠοριμῷ προσεπικτάτα (προσεπικτότα, δυσασπασάτως ἐχόντα), αὐτ.600 E προσεπικτάτα τοῖς ἀναρτορῶν, Ἀδριαν.Πι 3, 31 προσεπικέσθαι τὸ τέχνη, Φιλῶστρ.Σοφ.2,114 προσεπικέσθαι τὸ Κριτίη, Ἰουλ.Λογ.7,226 προσεπικέσθαι δόξῃ, Γαλ.8,657.

πρόσθηξις-εως ἡ| ἡ προσκόλλησις, ἡ ἀρασιώσις: Γλουτ.Ἠθ.1069 C πρόσθηξις τῆς ψυχῆς.

πρόσθηξις-εως ἡ| ἡ μτγ. ἡ στροφή τῆς προσήκῃς πρὸς τι: Γρηγ.Νύκτ.1,952 A.

πρόσθηξις-εως ἡ| ἡ μτγ. ἡ ἀποστροφή τῆς προσήκῃς πρὸς τι: Γρηγ.Νύκτ.1,952 A.

πρόσθηξις-εως ἡ| ἡ μτγ. ἡ ἀποστροφή τῆς προσήκῃς πρὸς τι: Γρηγ.Νύκτ.1,952 A.

πρόσθηξις-εως ἡ| ἡ μτγ. ἡ ἀποστροφή τῆς προσήκῃς πρὸς τι: Γρηγ.Νύκτ.1,952 A.

πρόσθηξις-εως ἡ| ἡ μτγ. ἡ ἀποστροφή τῆς προσήκῃς πρὸς τι: Γρηγ.Νύκτ.1,952 A.

πρόσθηξις-εως ἡ| ἡ μτγ. ἡ ἀποστροφή τῆς προσήκῃς πρὸς τι: Γρηγ.Νύκτ.1,952 A.

πρόσθηξις-εως ἡ| ἡ μτγ. ἡ ἀποστροφή τῆς προσήκῃς πρὸς τι: Γρηγ.Νύκτ.1,952 A.

πρόσθηξις-εως ἡ| ἡ μτγ. ἡ ἀποστροφή τῆς προσήκῃς πρὸς τι: Γρηγ.Νύκτ.1,952 A.

πρόσθηξις-εως ἡ| ἡ μτγ. ἡ ἀποστροφή τῆς προσήκῃς πρὸς τι: Γρηγ.Νύκτ.1,952 A.

πρόσθηξις-εως ἡ| ἡ μτγ. ἡ ἀποστροφή τῆς προσήκῃς πρὸς τι: Γρηγ.Νύκτ.1,952 A.

πρόσθηξις-εως ἡ| ἡ μτγ. ἡ ἀποστροφή τῆς προσήκῃς πρὸς τι: Γρηγ.Νύκτ.1,952 A.

πρόσθηξις-εως ἡ| ἡ μτγ. ἡ ἀποστροφή τῆς προσήκῃς πρὸς τι: Γρηγ.Νύκτ.1,952 A.

πρόσθηξις-εως ἡ| ἡ μτγ. ἡ ἀποστροφή τῆς προσήκῃς πρὸς τι: Γρηγ.Νύκτ.1,952 A.

πρόσθηξις-εως ἡ| ἡ μτγ. ἡ ἀποστροφή τῆς προσήκῃς πρὸς τι: Γρηγ.Νύκτ.1,952 A.

πρόσθηξις-εως ἡ| ἡ μτγ. ἡ ἀποστροφή τῆς προσήκῃς πρὸς τι: Γρηγ.Νύκτ.1,952 A.

πρόσθηξις-εως ἡ| ἡ μτγ. ἡ ἀποστροφή τῆς προσήκῃς πρὸς τι: Γρηγ.Νύκτ.1,952 A.

πρόσθηξις-εως ἡ| ἡ μτγ. ἡ ἀποστροφή τῆς προσήκῃς πρὸς τι: Γρηγ.Νύκτ.1,952 A.

πρόσθηξις-εως ἡ| ἡ μτγ. ἡ ἀποστροφή τῆς προσήκῃς πρὸς τι: Γρηγ.Νύκτ.1,952 A.

πρόσθηξις-εως ἡ| ἡ μτγ. ἡ ἀποστροφή τῆς προσήκῃς πρὸς τι: Γρηγ.Νύκτ.1,952 A.

πρόσθηξις-εως ἡ| ἡ μτγ. ἡ ἀποστροφή τῆς προσήκῃς πρὸς τι: Γρηγ.Νύκτ.1,952 A.

πρόσθηξις-εως ἡ| ἡ μτγ. ἡ ἀποστροφή τῆς προσήκῃς πρὸς τι: Γρηγ.Νύκτ.1,952 A.

πρόσθηξις-εως ἡ| ἡ μτγ. ἡ ἀποστροφή τῆς προσήκῃς πρὸς τι: Γρηγ.Νύκτ.1,952 A.

πρόσθηξις-εως ἡ| ἡ μτγ. ἡ ἀποστροφή τῆς προσήκῃς πρὸς τι: Γρηγ.Νύκτ.1,952 A.

πρόσθηξις-εως ἡ| ἡ μτγ. ἡ ἀποστροφή τῆς προσήκῃς πρὸς τι: Γρηγ.Νύκτ.1,952 A.

πρόσθηξις-εως ἡ| ἡ μτγ. ἡ ἀποστροφή τῆς προσήκῃς πρὸς τι: Γρηγ.Νύκτ.1,952 A.

πρόσθηξις-εως ἡ| ἡ μτγ. ἡ ἀποστροφή τῆς προσήκῃς πρὸς τι: Γρηγ.Νύκτ.1,952 A.

πρόσθηξις-εως ἡ| ἡ μτγ. ἡ ἀποστροφή τῆς προσήκῃς πρὸς τι: Γρηγ.Νύκτ.1,952 A.

πρόσθηξις-εως ἡ| ἡ μτγ. ἡ ἀποστροφή τῆς προσήκῃς πρὸς τι: Γρηγ.Νύκτ.1,952 A.

πρόσθηξις-εως ἡ| ἡ μτγ. ἡ ἀποστροφή τῆς προσήκῃς πρὸς τι: Γρηγ.Νύκτ.1,952 A.

πρόσθηξις-εως ἡ| ἡ μτγ. ἡ ἀποστροφή τῆς προσήκῃς πρὸς τι: Γρηγ.Νύκτ.1,952 A.

πρόσθηξις-εως ἡ| ἡ μτγ. ἡ ἀποστροφή τῆς προσήκῃς πρὸς τι: Γρηγ.Νύκτ.1,952 A.

πρόσθηξις-εως ἡ| ἡ μτγ. ἡ ἀποστροφή τῆς προσήκῃς πρὸς τι: Γρηγ.Νύκτ.1,952 A.

καὶ **πρόσθηξις** ἄν ἄδεται, Ἐπιφ.Ἠθ.Πι 3C,25, ἰάμβ.Προτρ.9' 4) καθόλου, ἐπιβάλλω, ἐπιφορτίζω: Ἠρ.1,108 πρήγμα τὸ ἄν τῃ προσέθῃ, αὐτ. 3,62 Αἰσχ.Χο.796 Σοφ.ΟΤ 820 ἡ γὰρ ἴ' ἐμαυτὸν τάσδ' ἀράς ὁ προσέθει, Ἄντιφ.5,12 ἐνθύμῳ τοῖς ζῴσι προσέθειναι, Θουκ.3,39 καὶ τοῖς ἐκούσιον ἀποσάτιον τάς ἀτάς ζῆμιας προσέθετε, Ἐπιφ. προσέθειναι ἀναλωτῆρα || 68. προκαλῶ, προσεῖναι, παρέχω: Αἰσχ.Χο.482 προσέθειαν Αἰγίσθω (νόνον); Σοφ.ἀν.350, Εὐρ.ἰκ.946 προσέθειαν ἄλπην || ποιοῦμαι χρεῖαν τινοῦ, ὅθ. κ. ἐπιβάλλω τι: Δημ.384 τὴν φιλανθρώπων αὐτὸν ἄβουον ταύτην προσέθειναι ἔδειν τι καὶ αὐτοῦ καὶ τῷ Θεοδαίῳ παράει || 5) ἀπαθίω εἰς τινα: Εὐρ.ἰκ.1525 προσέθειναι τῷ θεῷ τὴν αἰτίαν, αὐτ. Ἠρακλ.475, αὐτ. Ἄνδρ.219 ἀπληστῶν λέγουσι γυναιεὶ προσέθειναι, Θουκ.3,82 τὸ ἐμπλήκτως εἶδ' ἀνδρῶς μοῖρα προσεθέθ' 6) κ. νεώτ. προσέθει: Ἠρ.1,20 Μιλήσιοι δὲ τάδε προσέθεισι τοῖσιν, αὐτ.4,139, Εὐρ.ἰκ.327 χάριτι χάριν προσέθειναι, αὐτ. Ἄлк.1048, Θουκ.2,35 ἄδη ἐπαυνοῖται τὰν προσέθειναι τὸ νόμον τὸν λόγον τόνδε, Πλάτ.Κρατ.432 A ἐάν τι ἀφέλωμεν ἡ προσέθειμεν ἡ μεταθέσωμεν, Ἐπιφ.Ἠθ.Πι 106b,11 τοῖς εὐέχουσιν ἔργου οὐδ' ἀρελῆν ἔστιν οὕτε προσέθειναι || 6) ὄρκον προσέθειναι (ἐν τῷ λόγῳ) λέγω τι προσέθειναι καὶ ὄρκον: Σοφ.Ἠλ.47 ἀγγελλεῖ δ' ὄρκον προσέθειναι ἰκθῶδ. ὄρκου ἐνν. ὄρκου πρὸ λόγου || πρβλ. αὐτ. ἀπ.472 ὄρκου προσεθέοντος || 7) ὄμ. ἐμπροθ.: Σοφ.Τρ.1253 ἐπὶ τοῖσδε χάριν προσέθειναι, Ἄριστ.Νεφ.63 Ἰππον πρὸς τούτῳ προσέθειναι, Ξεκ.Ἐλλ.1,5,6 ἐπὶ τὸν μισθὸν ἐκάστω ὀδόντων προσέθειναι || ἀποκ. κῆρυκος προσέθειας αὐξήσειας, αὐξάνω: Θουκ.3,45 ἐπὶ διεξεληλάσασαι γὰρ διὰ πασῶν τῶν ζῆμιων ὁ ἀνθρώπων προσέθειναι, Ἐπιφ.Ἠθ.Πι 1359b,28 πρὸς τὰ ὑπάρχοντα προσέθειναι πλουσιώτερη γίνονται || 8) ὄμ. προσέθει, κῆρυκος προσέθειας εἰς τὴν ἐκ' ἔβαν ἱστορίας ἡ γεγονότος τίνος: Ἐπιφ.Ἠθ.Ποιητ. 1460a,18' || 9) ὄμ. ἐπὶ συγκρ.: αὐτ.1461b,30' || εἰδ. ἐπὶ προσέθειας ἀρθρῶν εἰς διαθήκας, εἰς συνθήκας κ. γεν. εἰς ἐπίσημα ἔγγραφα: Ἰσοκρ.12,264 προσέθειναι οὐδὲν εἶχον τοῖς εἰρημένους οὐδ' ἀφελῆν, Πλάτ. || 10) ὄμ. ἐμπροθ.: Συνηθ.Θουκ 5,23 ἦν δὲ τι δοκῆ Λακεδαιμονίους καὶ Ἀθηναίους προσέθειναι καὶ ἀρελῆν περὶ τῆς ἔμμοχας, αὐτ. 47, Συνηθ.Πολυδ.71,43,27 προσέθειναι πρὸς τὰς συνθήκας || 11) ὄμ. μτ. πρὸς: Δημ.304 οὐκ εἶναι πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς μέν ὀμότητος . . ἑτέροις πρὸς τὴν ὀμότητος || ἐπὶ λογαριασμοῦ: Περ. προσεθέθαι τὰ τέλη τῷ κυριακῷ λόγῳ || 12) ὄμ. ἐν ἀναφ. πρὸς χροῖμα, καταβάλλω τινὶ ἡ καταθέτω εἰς τράπεζαν ἡ νομισματοκοπέην: Πλάτ. || 13) πρὸς θεοὺς εἰς ὄνομα Ἐπιμνήσθη εἰς πίστῳν λογαριασμοῦ Ἐ' || 14) μτ. αἰτ. ἱορα: Αἰσχ.Χο.114 τίνα τῆδε προσέθω στάσεις, Θουκ.3,92 τὸ πρῶτον μελλήσοντας Ἀθηναίους προσέθειναι σφᾶς αὐτοῦς ἢνὰ προσαρμόσιον εἰς τὴν μερῖα τῶν Ἀθηναίων, αὐτ.8,46, αὐτ.8,50 προσεθέκ τε, ὡς ἐλάγγω, ἐπὶ ἰδίῳις κῆρυκεσι Τισσαμένει ἐαυτοῦ || εἰδ. μαθ.: Ἐπιφ.170,8 πῶτ' ἀριθμῶν . . φάφον προσέθειναι, Πλάτ.Μέν.84 D (χωρίον) ἔθρονον αὐτῷ τοῦτ' ἴσον προσέθειναι, Ἐπιφ.Φυσ.266b,29 φρονεσασμένον ἀπὲρ προσέθειναι . . νὰ προσέθειναι δύο ἀριθμοῦσι κ. παθ.: Ἀρχιμ.Ἰσορρ.εἰκα . . ποτὶ τὸ ἔθρονον τῶν βαρῶν ποτιθέθ' . . βῆσαι ἐπὶ τὸ βῆρον ἐκείνω φ' ποτιθέθῃ, Εὐκλ.ἈΕ.1,2 || 15) ὄμ. μαθ. τὸ μέσον προσέθειναι: Ἐπιφ. || 16) ἐν τῷ λογικῷ προσέθειναι λέγειν τινα σαφῶς διορίζουσαν, ἀντίθ. ἀφορμῶν: Ἐπιφ.Ἠθ.Πι 91b,27, οὐτ. Ἠθ.Πι 147b,33' || 17) ἐν τῷ κ. κὰδ συνερίζω ἡ ἀναλαμβάνω πρᾶξιν τινα, μτ. ἀπαρφ.: Πλάτ.Γέν.

18,29 προσέθηκεν ἔτι λαλήσαι, αὐτ.8,21 οὐ προσήσω ἔτι πατάξαι, ΠΔ Ἰωδ.27, προσθεῖς ἰώδ ελεην [συμμίγησε καὶ εἰπεν, ΠΔ Γέν.33,5 προσθέσεισθε κτερον υἱόν [γέννησεν ἐν συνεχείᾳ καὶ ἕτερον υἱόν], ΚΔ Μάρκ.14,25 οὐ μὴ προσθώ πειν [βρ.], αὐτ. Λουκ.19,11 προσθεῖς εἰνα παραβολήν [συμμίγησε εἰνε παραβολήν] 8) τὸ μέσ. προστίθειμαι εἶμαι μετὰ μέρος τινός, συνενοούμαι: Σοφ.ΟΚ 1332 οἷς ἀν σὺ προσθῆ, Ουκ.3,11 ἢ ἄλλω προσθέμενον κινούνον σφίσι παρὰ σφω, Δημ.68 αὖ ἕκκείνοι προσθετοί, συναργός ἔξειν τῆς αὐτοῦ πλεονεξίας || εἰμι εὐνοός τινι εὐνοώ τινα: Ἦρ.2,160 οὐδὲριαν γὰρ εἶναι μηχανήν δικῶς οὐ τὸ ἀπὸ γωνιζομένω προσθήσανται, ἀδικούντες τὸν ζῆνον, Δημ.1060 || 89. προστίθειμαι τῆ ἡδονῇ ἀρέσκειμαι κλίνω πρὸς τὸς ἡδονάς: Ἀριστλ.ΗΜ 1201ε,2 || 90. παραδοδομαι, ὑποτάσσομαι: Ἐπιστ.Φιλίππ.Δημ.238 δσα ἐκουσίως προστίθετο τὸν πολιτών 9) τὸ μέσ. συμφωνῶ, συναινῶ, συγκατανοῶ: Ἦρ.1,109 οὐ ἐὶ ἔγωγε προσθήσομαι τῆ γνῶμη, αὐτ.2,120 ἐγὼ δὲ τῷ λόγῳ τῷ περὶ Ἐλένης λελθέντι καὶ αὐτὸς προστίθειμαι, Ουκ.6,50 Ἀμαχρός μὲν ταῦτα εἰπὼν ὄμωκε προσθετο καὶ αὐτὸς τῆ Ἀλκιδιάδω γνῶμη, Ξεν.Ἀν.1,6,10, Πλάτ.Νόμ.674 Α προστίθεσθαι τῷ Καρχηδωνίων νόμῳ || 10) φρ. φήφω προστίθεσθαι φηφίω ὑπερ τινός: Αλογ.Εὐμ.735 φήφον δ' Ὀρέστῃ τήνδ' ἐγὼ προσθήσομαι ἰβὰ ρίφω τήν φήφον μου ταῖτην ὑπερ τοῦ Ὀρέστου, Δημ.1325 ἤμην ἀν προσθέμενον τήν φήφον εὐδοκοίτη, Ουκ.1,20 ὄσωπερ τοῦς τε Λακεδαιμονίων βασιλέας μὴ μὲ φήφω προστίθεσθαι ἐκἀτέρων ἀλλὰ δούων || φρ. φήφω προστίθεσθαι ἐναντίαν τινὶ ρίπτω φήφω καταδικαστικῆν: Ουκ.1,40 οὐδὲ γὰρ ἡμεῖς Σαμίων ἀποστάτην φήφω προσεθέμεθα ἐναντίαν ὄμνιν, Ἐπιγρ.φήφω προστίθεσθαι ὡστε ἀποκτείνω 11) ὄμ. τὸ μέσ. μτ. αἰτ. προσκομίζομαι, λαμβάνω τινα πρὸς ἑμαυτὸν, κάρνω τὸν φίλον, σύμμαχον, βοηθόν: Ἦρ.5,69 ὡς γὰρ δὴ τὸν Ἀθηναίων ὄμνον . . πρὸς τήν ἑωυτοῦ μοτρον προσεθέκατο, αὐτ.1,53, Σοφ.ΟΚ 404, Ουκ.6,18 οὐ γὰρ ἴνα δεῖρω ἀντιποθεθῶσι προσεθέμεθα αὐτούς || φρ. προστίθειμαι δάμαρτα λαμβάνω γυναῖκα, αἰζύγον: Σοφ.Τρ.1224 ταῖτην προσθὸ δάμαρτα || ὄμ. κ. ἐπὶ κακῆς σμμ.: Ξεν.ΚΠ 2,4,12 πολέμιον προστίθεσθαι τινα 12) ὄμ. τὸ μέσ. μτ. αἰτ. πράγμα ἐφορμάζω εἰς ἑμαυτὸν: Ἰνπ.Ἐπιδ.1,26, α' βάλανον προσθέμενν, Ἀριστφ.Ὀρν.361 οὐδὲβαφον προσθὸ λαβών, Εὐρ.Ἦρ.1408 πατρός στέρινα προσθέσθαι θέλω || μτφ. ἐπιφέρω, προκαλώ: Ουκ.2,37 Λυπηρὸς δὲ τῆ θφει ἀπὸθδόνος προστίθειμενον 13) ὄμ. τὸ μέσ. ἐπιφέρω ὠφέλειον, ὠφέλω: Σοφ.Ἀντ.40 τί ἀν προσθήσειν πλέων; || προστίθειμαι χάριν ἐπιχαρίζομαι: αὐτ.ΟΚ 767 || ἰδία ἐπὶ κακῶν, ἐπιφέρω κατ' ἑμαυτοῦ: Αλογ.Περα.531, Σοφ.ΟΤ 1460, Εὐρ.Ἦρ.ακ.14,6, αὐτ.Ἀνδρ.396 ἀχθος ἐπ' ἀχθει προστίθειται διπλοῦν, Ουκ.1,78, αὐτ.144, Πλάτ.Πρωτ.346Β ἔχθρας ἐκουσίως πρὸς ταῖς ἀναγκαῖας προστίθεσθαι || ἐπιφέρω ἐναντίον ἀλλων: Ἦρ.4,65 αἰ . . πολέμιον προσεθέκατο, αὐτ.7,229 14) μτν. συνεγίχθη ἡ ἐναυλαμάρω μίαν πρᾶξιν: ΠΔ ἘΕ.14,13 οὐ προσθήσεσθε ἐπὶ ἰδεῖν αὐτούς, ΚΔ Λουκ.20,11 προσθέτετο πέμψαι ἕτερον, αὐτ.Πράξ.12,3.

προστίκτω ἐπιτίκτω, γεννώ προσέτι: Ἀριστλ.Ζ1 549ε,17 μετὰ ταῦτα προστίκτουσιν ὑπὸ τήν κοιλίαν εἰς τὰς πύλας.

προστιάω καταπλάω, πιπιλιῶ μὴ ἀκαθαρσίας: Ἀριστφ.Νεφ.411 πρὸς αὐτὸ ταψοβαλῶ μου προστιήσαν κ. παθ.: Ἀρτεμίδ.Δαλδ.2,26.

προστιμάρω δημ. κ. ἔρω κ. προστιμέω τιμαρῶ διὰ προστίμου, ἐπιβάλλω προστίμου.

προστιμάρωμα (τὸ) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς προστιμάρω, ἐπιβολὴ προστίμου, τιμαρῶ διὰ προστίμου.

προστιμάρω δημ. ἄ. προστιμάρω βλλ.

προστιμάρω δημ. ἄ. προστιμάρω βλλ.

προστιμάρω ατος(τὸ) προστίμου βορῦτερον τοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένου, τὸ δικαστικῶς ἐπιβληθέν ἐκτὸς τῆς συνθηκῆς ποιήσ προστίμου: Δημ.700 ταῦτα ἀκουσ ποιεῖ τῶν προστιμάρωτων, Πολυδ.6,180, αὐτ.8,21, αὐτ.149.

προστιμάρω κως(τὸ) μτν. καταδική τινός εἰς πρόστιμον βορῦτερον τοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένου, αὐξήσις ζημίας: Αλλ.Π1 147. 2) πᾶν ἐπιτήμιας, ἀποτίμησις: προστιμάρω τῶν ὀδόνων.

προστίμων (τὸ) μων. τὸ πρόστιμον: Νομικὰ Τεμχ. ἐν Βυλ. de cor.het. 4,453-4.

προστίμω (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. χρηματικὴ ποιητὴ ἐπιβάλλομένη ὑπὸ δικαστοῦ ἢ τοῦ νόμου, ἢ κατ' ἀπόφασιν δικαστικῆν ἐπιβληθείσα ζημία: Ἰνπ.Νόμ.1, Πολυδ.1,17,1, Αλλ.ὄμ.237 τοιάδε τοῖς κτῆσιν βουλευομένοις ἰδίωται τὰ πρόστιμα ἢ δίκην || κ. κ. μτφ. ἐπὶ τοῦ θεοῦ: ΠΔ Μοικκ.2,7,36 οὐ δὲ τῆ τοῦ θεοῦ κρίσει δίκαια τὰ πρόστιμα τῆς ὑπερηφανίας ἀπόσις 2) νεώτ. κ. δημ. χρηματικὴ ποιητὴ ἐπιβάλλομένη ὑπὸ δικαστηρίου διὰ παραβάσεως εἰς βουθὸν πταίσοντος || ὄμ. χρηματικὴ πειθαρχικὴ ποινὴ εἰς ὑπαλλήλους.

προστίμω αω κ. νεώτ., δημ. κ. προστιμάρω ἐπιβάλλω βορῦτερον ἢ πρόσθετον ποιήν πλὴν τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένης, πράγμα, τὸ ὅποιον ἐπετρέπετο εἰς τὴν δίκην, αἰ ὅποια ἐκαλοῦντο δίκαι ἀτίμητοι: Πλάτ.Νόμ.767Β. προστίμων τοὺς κρινάτους τῶν δίκην ἐπὶ χρῆ πρὸς τοῦτῳ παθεῖν, αὐτ.943Β, Δημ.736, Ἀριστλ.ΑΒ.63,3 || τὸ ἐνεργ. ἔκειτο ἐπὶ τὸ δικαστήριον καθόλου, τὸ δὲ μέσον ἐπὶ τὸ δικαστοῦ ἐκείνου, ὃ ὅποιος πρότερον τὴν πρόσθετον ποιήν: Νόμ.Δημ.733 ἐπὶ προστίμῃ ἢ ἡλιαία (τὸ δεδεδωθὲν, προστίμωσθαι δὲ τὸν βουλόμηνον κ. παθ.: αὐτ.1152 ἑκαστοδραχμῶν προστιμῆθη αὐτῷ || ὄμ. τὸ παθ. ἐν φρ. προστιμῆται τινι δεσμοῦ ἐπιβάλλεται εἰς τινα ἢ πρόσθετος ποιητὴ τῆς εἰρκῆς: αὐτ.715 2) νεώτ. δημ. κ. ἄρω ἐπιβάλλω πρόστιμον βλλ.2) 3) προστίμω τῷ δημοσίῳ ἐπιδικῶ τὴ εἰς τὸ δημόσιον ὡς ὀφειλήν: αὐτ.528 4) ρηματ. π. προστίμω, προστίμησις.

προστίμω αω βοηθὸς προσέτι, προσθεθῶ: Ἰνπ.Διοιτ.16 2) μτν. προσθεθῶ, ἐνδαρμόν, παρακινῶ: Ἀρετ.ΟΕ.Νοῦα.17 κ. μέσ.: Γαλ.Φωα.Δυν.1,13 νοσήματα προστιμωρεῖται.

προστινάσω μτν., δωρ. τ. ποτιπινάσω πινάσω, σελῶ τὴ πρὸς τινα ἢ προσέτι: ΑΠ 1267 τὸν χαρίεταν (ἀδυνάμοιον) ποτι πτερά πυκνὰ τινάξας, πῶς ἔφερες 1)

προστιχίζω μων. τάττω ἠρῶσθεν εἰς στίχον, σείρων: ΚΠορφ.Ἐκθ.797 [ἐκθ.2].

προστιχίζω ὡς μτν. διδάσκω τὰ πρῶτα στοιχεῖα, προκαταρτίζω εἰς τὰ στοιχειώδη, ὀρίζω προηγουμένως τὸς πρῶτος ἀρχὰς τινος ἔνχρ. τὸ παθ.: Σέξτ.Ἐμ.Μοδ.1,104.

προστιχίζω δημ. προσγοράζω, καταρῶν.

προστιχίζω αος μων. ὄμ. ὁ πρὸς τὸν τοῖχον ἐστραμμένος || προστιχίζω στερεώσις εἰδος τὴ στερεώσεως ἐπ' ἀρματος παλαιοῖν ἐπιτήμων πυροβάλλω, καθ' ἣν τὸ στόμα ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ τοιχώματος τοῦ πλοίου στερωθῶς συγκρατοῦμενον εἰς τὴν θέσιν τοῦ διὰ συσπαστῶν.

προστιχίζω δημ. στολιζώ, προσημένω.

προσπομιαίνω (τὸ) Ἐπιγρ. τὸ μετὰ τὴν βόρειον στοάον τοῦ Ἐρεχθίδου πρῶτον ὀρθογώνιον ἐπίμη-

κες διαμέρισμα, τό ὅσῳν ἐλέγγο καί ἐπρόστασις ἢ πρό τοῦ θυράματος.

προστομαπόκλισις-εως (ἡ) νεώτ. Ιστρ. ἀπόκλισις τῶν ὀδόντων πρὸς τὸ ἔξω, προσodontiός.

προστόμιον (τὸ) κ. νεώτ. τὸ στόμιον, ἴδια ποταμοῦ: Αἰσχ. Ίκ.3 ἀρῆεντ' ἀπὸ προστομίον λεποψαμάβων Νείλου· 2) μτγν. συμβολή, συνάφεια τῶν χειλέων· Πολυδ.2,90 ἐπὶ εἰς ἄλληλα τῶν χειλέων συμβολή· 3) Ροῦφ. Ὀνομ.41· 4) νεώτ. ἄνομα. ἡ μεταξὺ τῶν πορειῶν καὶ τῶν φραγμῶν τῶν ὀδόντων κοιλότης τοῦ στόματος ἢ κοινοῦσάσα πρὸς τὰ ἔξω διὰ τῆς σχισμῆς τῶν χειλέων, ὁ πρόσδομος τοῦ στόματος.

προστομίς-ιδος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ μέρος πνευστοῦ ὄργανου, τὸ προωριζόμενον εἰς ἐπίσχητι εἰς τὸ στόμα καὶ διὰ τοῦ ὀσίου ἐμφυσᾶται εἰς τὸ ὄργανον ἢ πνεύθου παίζοντος, ἐπιστόμιον, μσκαδοῦρα: Ἀπολλῶ.δαιμ.Πολιορκ.1524.

προστομίος-ον ὁ εἰς οὐδ' ἀπολήκων: Ἐθουολ.107, 10' ὁ πρόστομον ἔφραξ ἱστομαμίον, κοπετόν: Πολυδ.2,101· 2) πάπ. ὁ ἔχων προτεταμένω, προεκεδεδιμένα τὰ χεῖλη.

προστόμιον (τὸ) Ἐπιμρ. κ.νεώτ. τὸ προστόμιον βλ.λ.

προστομάχομαι μτγν. προμαντεύω, προσφθεύω: Κατ. Αστρολ.ΚΒΙΙ,245 π-τὸ μέλλων.

προστομαχῶ-έω μτγν. προσθεῖω, μεγαλοποιῶ τὴν δικὴν τραγικὴ ποιητοῦ, μετὰ τραγικῆς μεγαλορρημοσύνης: Στράβ.17,1,43 **προστομαχῶει δὲ** τοῦτοις ὁ Καλλιθόννης· 2) τὸ ἐξωθεν προστραπῶδόμενον ὁ ἐξωτερικὸς διάκασμος, καλλωπισμός: Λογγίν.Ψφ.7,1 καὶ ὅσα δὲ ἄλλα ἔχει πολὺ τὸ ἐξωθεν προστραπῶδόμενον.

προστατεύω ἀρχ. λεξ. ὑπερηγῶ ἄς στρατιωτῆς πρότερον, προσηπρωτῶ ἐν τῷ στρατῷ, κτ ὑπερπακ. Ἡσ. ἐν λ. ἀμοιβῶν.

προστατηγῶ-έω πάπ. κατέχω τὸ ἀξίωμα τοῦ στρατηγῶ πρότερον.

προστατοπεδεῖω μτγν. στρατοπεδεῖω, κατασκευῶ ἐνδοπιόντιος, ἐν χρ. τὸ μέσ. Διόδ.Σ.14,17. **προστραχηλιζέω** μτγν. ἐν τῷ πόλει, συλλαβόμενον τὸ ἀναγινωσκῆναι μου ἀπὸ τοῦ τραχηλοῦ, ἐν συνθεῶν, σφήγω ἰσχυρῶς: Πλάτ. Ἠθ.234D.

προστραβῶ-όω μτγν. βρασανίζω διὰ στρέβλης πρώτων, ἐν χρ. τὸ παθ.: Ἰωσ.ΠΙ,4,5,3 (δ.ἀνάγκ.).

προστρέβω ἀτρέφω πρὸς τινα, ἴδια πρὸς θεὸν ὡς ἱκετής, δὲ ἱκετεύω, προσαιτοῦμαι: Σοφ.ΑΙ,831 τσαυτά σ', ὡ Ζεῦ, προστρέβω· ἢ μτ. ἀπαρφ. ἱκετεύω πινά ὡς πρὸξ η: αὐτ.ΟΚ 50 μὴ μ' ἀτιμῶσης . . . ὡν ἴστωϊν ἄσι σα προστρέβω φράσαι· ἢ διμ. θέσμαι νά . . . Εὐρ.Ίκ.1195 ἄλεσθαι πρόστρεπ' Ἀργεῖων χθόνα· ἢ κ. τὸ μέσ. μτ. ἀορ. β' προστραπέωμν: Οἴμ. Ἐπιμρ.15,1, Αἰσχ.Εὐμ.205, Σοφ.ἀπ.644, Πλούτ.Κλειού.39, Αἰδ.21,15,21· 2) προστρέβω, πλησιάζω ὡς ἐχθρῶς: Πίνδ.Ν.4,55 Ἰσουλῶν πολεμῖα χερὶ προστραπέων· 3) τὸ μέσ. ἐπιπέρω, ἐπισύρω κατὰ τῆς ἰδίας μου κεφαλῆς ἢ κύμων τὴν ὑπόθεσιν προστροπῆς βλ.λ.: Πλάτ.Νόμ.866B τῶ παθόντος προστροπόμενον τὴν στήθην· 4) μτγν. τὸ ἐνεργ. μτφ. περιπαισοῦμαι, σέβουμαι, ἐγκωμιάζω: Πλούτ.Ἠθ.1117A.

προστρέφω τρέφω, ἀνατρέφω πινά προσεῖτι, συνάμω, ἐν χρ. τὸ παθ.: Αἰσχ.Άγ.736 ἱερεὺς τις ἄταξ δόμοις προσεβρέφθη· 2) μτγν. τρέφω ἀπαιροσθέντως χάριν ἐμῶστού: Τέλ.40E· 3) ὁμ. ἄπλαξ, τρέφω, ἐν χρ. τὸ παθ.: Ροῦφ.ἀπ.68[ἠθ.εἰκ.]

προστρέχω κ. μων. κ. νεώτ., μέσ. μέλλ. μτ. ἐνεργ. σμ. προσεχραμοῦμαι [ἀμρ.21,224], ἀορ. σ' προστρέχεται, ἀορ. β' προσεχραμον, τρέχω πρὸς τινα, ἔρχομαι, προσερχομαι, μτ. δοτ.: Ἀριστοφ.Άγ.1084, αὐτ. Ὀρν.759, Ξεν.Άν.4,3,10 καὶ ἀριστάντι τῷ Ξενοφῶντι προστρέχον δῖο ναυσικόμ· ἢ κ. μτ. ἔμμηροθ διορ.: Πλάτ.Πολ.440A. προσεχραμῶν

πρὸς τοὺς νεκρούς· ἢ ὄσολ. ἀνατρέχω, τρέχω πρὸς: Ξεν.Ἐλλ.3,118, αὐτ.Κ1· 2) ἐν ἐξβαρῆ σμ. ἐφραμῶ ἐναντιόντιος: αὐτ.5,4,47 τοῖς δ' ἐκ τοῦ τείχους βραχὺ πρὸς τὸ ἔγγυς καὶ προσεχραμῖν καὶ πάλιν ἀπελθεῖν· 3) ἐπιπραγμ., συμβολῶν εἰς πια: Διόδ.Σ.13,37, Δομάστω.Άρχ.401 προστρέχεις πολλαχοῦ τὸ εἰγίνεσθαι· ἰσοβιαιεῖα συχάνος· 4) μτφ. ἐρχομαι πρὸς τὸ μέρος τιος: Πολυδ.8,24, 10,4, αὐτ.28,7,8· πρὸς τὴν τῶν πολλῶν γυνῶν προστρέχειν, αὐτ.18,5,2· 5) νεώτ. μτφ. ἀπεῖθω πρὸς παροχὴν ἢ ζήτησιν βοήθειας εἰς τὰς φωνὰς τῆς προσετρέχων πολλοί· 6) ὁμ.νεώτ. καταφεύγω, προσφεύγω, καὶ πάλιν προστρέχω εἰς τὸ εὐγενῆ ἢ σα σισθήματα· 7) πάπ. πλησιάζω τὸ προστρέχων τὸ εὐνόμω ἡλικίᾳ· 8) μτ. δοτ. ὁμοιάζω πρὸς τινα: Κορνοῦτ.Φῶσ.Θε.32.

προστρέθῃ (ἡ) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ προστρέβω βλ.λ. τρέθῃ δύο πραγμάτων πρὸς ἄλληλα· 2) μτφ. διένεξις, φωνικία: ἐρεχται τακτικῶς εἰς προστρέθας μὲ τοὺς ὑφισταμένους τοῦ.

προστρέβω κ. νεώτ. τρέβω τὴ ἐπί τιος ἢ πρὸς τὴ ἢ μέ τι: Ἀριστολ.Ζ1 535b,23 πνεῦμα γάρ ἔχει τοῦτων ἕκαστον, δ προστρέθοντα καὶ κινουμένα ποιεῖ τοὺς φθόγους· ἢ κ.μέσ. τρέβω ἐμῶστού, τρέβωμαι ἐπί τιος ἢ πρὸς τι: Ἐπιμρ. προστρέβουσαι τῷ τοίχῳ· κ. παθ.: Διοσκ.4,153· 2) μτφ. κατατρέβω, ἔξαναλῶ, ἐν χρ. τὸ παθ.: Αἰσχ.Εὐμ.238 ὁμ.δύων ἤδη προσετρεμμῶν τε πρὸς ἄλλοισιν οἴκοις· 3) ἀπονέμω, ἀποδίδω· Διοτ.ΛΠροτ.5 πᾶν τὸ ἀνθρώπινον πάθος τοῖς θεοῖς προστρέβει· 4) συνη. ἐνεργῶ ὥστε π. ἐπὶ κοκῆς σμ. ἐπιβάλλω ἢ ἐνεργῶ ὥστε π. ἐπιβλήθη τι: Ἀριστοφ. Ἰνπ.5, Ἄντιφ.4,28 ὄμν τὸ μῆνυμα τῶν ἀλιτηρίων προστρέφομαι, ἀμρ.786, Πλούτ.Ἠθ.89F· κ. παθ.: Αἰσχ.Πρ.331 γλῶσσησ ματαίᾳ ζήμια προστρέβεται, Πάπ.: 5) ἐπὶ κοκῆς σμ., προσάπτω εἰς τινά τι: Δμ.617 πλοῦσιον δόξαν προστρέβουσαι τοῖς κερκτημένοις, αὐτ.757· 6) μτγν. προσδίδω: Γαλ.7,96 προστρέβουσαι [χρῶσις] φάντασμα τοῖς ὄρατοῖς· 7) ρηστ. π. προστρέφει, προστρέθῃ, πρόστρεμμα.

προστρέμμα-ατος (τὸ) τὸ ἐπιτροδόμενον, τὸ προστρέβόμενον, δδ. μτφ. τὸ προσκολλόμενον, προσαιπόμενον, ἴδια ὄνειδος, στίγμα: Αἰσχ.Άγ.395 πόλει προστρέμμα ἀφερτον ἐνθεῖς.

προστρέφεις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ προστρέθῃ βλ.λ.ἢ: Ἀριστολ.Χρμ.798a,19 τῶν ὑποκυλίγων τὰ τριχώματα γίνεσται λευκὰ ἐκ προστρέφειν τῆς ἀστρόφεις.

προστρέφεις-ον ἱεροστροπῆ, δωρ. ποτιπρόποιος [Αἰσχ.Ίκ.362, αὐτ.Εὐμ.176], ἐν ἐνεργ. σμ. ὁ στρέφω ἐμῶστού πρὸς τινα, δδ. μτφ. ἐπὶ μισθῶντος ἐκ φόνου ἢ ἄλλου ἐγκλήματος ἢ ἀσεβείας τρεπομένου πρὸς θεὸν ἢ ἀνθρώπον, ὅπως τῆχ ἄγνωστού, ἱκετής ἐπιζητῶν ἀγνισμόν, ἔξάγιον: Αἰσχ.Ίκ.362, αὐτ.Εὐμ.234, αὐτ.445, Σοφ.Φιλ.930, αὐτ.ΑΙ.1173 θάκει δὲ προστρέφειος ἐν χερσὶν ἔχων κόμας ἑμάς, Εὐρ.Ἡρακλ.1015· ἢ κ. ὡς ἐπιθ.: Αἰσχ.Εὐμ.1 ἔδρων ἔχοντα προστρέφειος, Σοφ.ΟΚ 1309· 2) ἱκετής ἐπιζητῶν ἐκδικσίαν: Αἰσχ.Χο.286, αὐτ. Άγ.1537 προστρέφειος ἐπίστας μολῶν πάλιν τῆλῳ μων. Ὑεάτης, Ἄντιφ.2,3,10· 3) ἐπὶ τοῦ μήπω ἐξάγωνθέντος μετὰ τὴν διαπρόην ἐγκλήματος, ἀνθρώπου μεμασμένος: Εὐρ.Ἡρ.1259 ὁστις κτανὼν μητρὸς γεραῖον πατέρα προστρέφειος ὡς ἐνεγμὲ τὴν τεκοῦσαν· ἢ προστρέφειος τῆς πόλεως ὁ ἐπιφέρων μίσωμο εἰς τὴν πόλιν: Ἐδν.120, Αἰσχίν.2,153 αὐτοῦ προστρέφειος, μὴ γὰρ δὴ τῆς πόλεως· 4) ἐπὶ τοῦ μίσωματος ἢ ἀγους εἰς τὸ ἐνέχεται τις: Ἄντιφ.3,4,9 οὐδενί οὐδεν προστρέφειος καταλέγει· ἢ δδ. προστρέφειος ἄμω ἐνοχῆ ἐπὶ φόνῳ: Εὐρ.Ἰνπ.1260, αὐτ.Ἡρ.1161 καὶ τῶδε προστρέφειος ἄμω προσβαλῶν· ἢ τὸ οὐδ. προστρέφειος ὡς οὐα. ἢ ἐνοχῆ: Δίων Κ 42,3

προστροφία ἑλευθία **προσθέντο**· 5) κ ὡς παθ. ὁ θεὸς πρὸς ὃν ὁ παθὼν τρέπεται ζητῶν ἐκδιήγησιν, ἐκδιηγητής· Παθλ.Εὔστ.1807,11 «ὅ ἄν τις προστρέπῃσι θεόμενος»· Ἀντιφ.4,14 οἱ τῶν θανόντων προστροφήσι, αὐτ.28, Πολύβ.23, 0,2, Παιου.2,18,2. **προστροφή** (ἡ) τροφή, στροφή πινος πρὸς τι μέτρος ἢ πρὸς τινα, ὅθ. τροφή ἵκετου προσερχομένου πρὸς τινα καὶ προστάσιον ἐξαιτουμένου, ἰδίᾳ τοῦ διαπράξαντος φόνον καὶ προσφεύγοντος εἰς τινα θεὸν ἢ ἀνθρώπον πρὸς ἐξέλιξιν καὶ καθήρσιν ἀπὸ τῆς βαρυνούσης αὐτὸν μαφίας, ἱεσις ἱκέτου· Αἰαχ.Εὐμ.718 ἢ καὶ πατήρ τι σφάλλετα βουλευμάτων πρωτοκρίτησι προστροφίαι Ἰξίονος μ. Πλούτ.Ἡθ.560Β λίται καὶ προστροφαί· 2) γεν. προσευχῆ ἡ ἱκετεία, παράκλησις ἱκέτου· Αἰαχ.Πέρσ.216 θεοῦς . . . προστροφῆσι ἱκνούμενη, Εὐρ.Ἀλκ.1156, αὐτ.Ἡρακλ.103, Αἰαχίν.3,110 προστροφήν καὶ ὄραν ὄπερ τούτων ἐποιήσαντο· 3) θεὸς ἔγω προστροφήν ἐκτελέω τὸ καθήκον τῆς πρὸς τὴν θεὸν λατρείας, ἧτοι εἶμαι ἱερέα αὐτῆς· Εὐρ.ΙΤ 618· 4) πόλεως προστροφή· ἔγω κόμην αἰτησιν πρὸς τὴν πόλιν· τ. Σοφ.ΟΚ 558· 5) κ. ἐπὶ σπονδῶν· Αἰαχ.Χο.85· 3) προστροφή γυναικῶν χορὸς γυναικῶν ἱκετούς· αὐτ.21 ὡς ἄν σφωὶς μάθω γυναικῶν ἧτις ἴδε προστροφή· 4) μῦθ. ἡ ἐνοχία, τὸ μίσμα τοῦ φωνέως· Συνέα.186Α. **προστροφία**-ος ἡ, τ. τοῦ προστρόφιστος βλλ. Ὀρφ.Ἀργ.1235. **προστροπία** (ὁ) ὁ προστρόφιστος βλλ.1)· Σοφ.Φιλ.773 ὄντα σαυτὰ π.· κ. ὄπλο· αὐτ.ΟΤ 41· 2) Φῶτ. ἐν λ. προστρόφιστος ἐκτραφεμένος. **προστροφιζῶ** πάπ. καθαρίζω προηγουμένης διὰ στρουθίου, μὲ τσομέν· ἐν χρ. τὸ παθ. **προστροφῆ** (ἡ) πάπ. ζημία· ἐπὶ προστροφῆ τοῦ ψίσκου. **προστροχάζω** μῦθ. τροχάζω, τρέχω πρὸς τι· Φιλῶδ.Γυμν.250. **προστροχαστής** (ὁ) μῦθ. χαμερπὲς πρόσωπον, συκοφαντής· Φιλῶδ.ἐν Ἡρακλ.1457,4. **προστροχος**-ος ἡ, ἡσ. ετραγγίλος. **προστρηνύω** Ἐπιγρ. καταστρηνύωμ, καταστρώω. **προστυχάνω** κ. μαν., νεώτ., κ. μ. μῦθ. ἄσρ β', παρατυχάνω, συντυχάνω, συναντῶ τινα τυχαίως· Πίνδ.ὄπ.42,5 εἰ θε τι κακῶς προστύχη· 2) μῦθ. πρόσειμι βλλ.· Σωφ.1,·8 φασί τὸ ἐμδρῶμ προστυχάνειν ἕτερον χιτῶνα· 3) λαμβάνω μερίδιον ἐκ πινος, ἐπιτυχάνω, ἀπολάω πινός· Σοφ.Φιλ.552, αὐτ.Ἡλ.1463 ἐμοῦ κολαστοῦ προστυχῶν· 4) μ.τ. δοτ. συναντῶ τι, ἐπιτυχάνω π.· Πλάτ.Νόμ.844β, αὐτ.893β, αὐτ.Πολιτ.262Β, αὐτ.Σοφ.246Β ἴδῃ γὰρ καὶ ἐγὼ τούτων συχνούς προσέτυχον· 4) ὄπλο. κτ. μῦθ. ὁ προστυχάνων κ. νεώτ. ὁ προστυχῶν ὁ πρῶτος τυχάνων τινι, ὁ πρῶτος τυχῶν, ὁ πρῶτος ἀνθρώπος τὸν ὁποῖον συναντῶ τις· Θουκ.1,97 οἱ αἰεὶ προστυχάνοντες, Πλάτ.Νόμ.914Β, αὐτ.808β πᾶς ὁ προστυχάνων, Ἡρώδ.3, 36 ὁ προστυχῶν Φρυγῆ - τὸ ρέθμα παρέρπει πᾶν τὸ προστυχῶν ἰτὸ κόδρι τι ποῦ εὐρέθη ἐμ-πρὸς του, ἧτοι τὸ πάντα ἀδιακρίτως· 5) τὰ προστυχόντα ζῆνια τὰ παρατιθέμενα εἰς τὸν φιλοξενούμενον, οἱ παρατιθέμενα τροφαὶ ζῆνιος· Εὐρ.Ἀλκ.754· 6) τὸ προστυχῶν τὸ τυχαῖον· Πλάτ.Τίμ.34C· 7) τὸ προστυχῶν ἐκάστοις τὸ τυχαίως ἐμφανιζόμενον, τὸ προσπίπτον· αὐτ.Νόμ.962C εἰ πράξει τὸ προστυδὸν ἐκάστοτε· 8) ἐκ τοῦ προστυχόντος τυχαίως, κατά σύμπτωσιν· Πλούτ.ἩΡ.150D, αὐτ.407Β· 9) κατὰ τὸ προστυχῶν ἐκ τοῦ προχείρου· Διον.Ἀλ.Ρομ.7,1. **πρόστυλος**-ος ἡ, κ. νεώτ. ἐπὶ οἰκοδομῶν, ὁ ἔχων πρὸ αὐτῶ ἀτύλους, ἧτοι σπῆν ἐν τῷ προσόφει· Βιηρ.3,21 πρόστυλος ναός ἰδ' ἔξω

πρὸ τῆς κυρίας εἰσόδου του σπῆν ἐκ τεσσάρων, ἔξ ἢ ἀπὸ κίωνων, βδλ. ἀμφιπρόστυλος, περι-στυλος· 2) Ἐπιγρ. τὸ αὐτὸ, πρόστυλον ὡς οὐσ. στοά, πρόστυλον. **πρόστυμος**-ατος (τὸ) ἱεροστυφῶ ἀρχιλεξ. κ.νεώτ. ἐπὶ βασιλ. πάσα οὐσία ἔχουσα τὴν ἰδιότητα τὴν προσκολλητά ἐπὶ τῶν ἰσῶν καὶ τὸ στερεῶν τὴν βασικὴν ἴλην, ὡς ἐπὶ παραδείγματι ἡ ταννίτη· Ἡσ. ἐν λ. μὴ λυθρα πρόστυμμα πορφύρας. **πρόστυχις**-οῦς-ές, μῦθ. ὁ προσκεκολλημένος εἰς τι· Ἀργη.π.Γαλ.2,91 προστυχεῖς ὕμνης, Σωφ.2,41, Γαλ.13,710· κ. μ.τ. δοτ.· Ροζθ.Ἀναστ.4· κ. μ.τ.· Ἰωσ.Α1 3,6,5 θρόνον προστυχεῖ· **πρόστυπος**-ος ἡ, κ. νεώτ. ἐπὶ ἀναγλύφων, ὁ ἔχων τὸς ἐπ' αὐτοῦ μορφῆς ἐλαφρώς ἐξεχούσας ἐκ τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ, ἀντίθ. ἔκτυπος· Καλλίε.π.Ἀθῶν.5,199B ἐν ταῖς γάστραις πρόστυπα ἐπιμελῶς πεποιμένα, Πλίν.Φ1 35,152· 2) τὸ ἄσρ. κτ. πλθβ. πρόστυπος ἐπὶ τῶν κεραυδῶν· Ἰωσ.Α1 3,6,5· 3) γεν. ὁ προσκειμένος, προσκεκολλημένος· Διοσκ.4,10 πρόστυπα φύλλα. **πρόστυπῶ**-ῶν ἡ, προσκολλῶ ἢ προσαρμόζω τὸ αὐτός, ὡστε τὸ δῶδ τὸ σχῆμα πρόματός τινος· Ἡρόδ.1,ατρ.π.Ὀρειδ.10,10,4· κ. παθ.· Διοσκ.2,105, Γαλ.2,700 προστυποσθῆαι τὸν πνεύμονα τῷ θώρακι. **πρόστυπσις**-εως (ἡ) μῦθ. ἡ ὁμαλὴ σῶμα-τάς τινος πίεσις πρὸς ἄλλο, ἰσχυρὰ πίεσις πρὸς ἄλλο πρὸς συγκράτησιν αὐτῶν· Παθλ.Αλγ.6,117. **πρόστυπος** κ. νεώτ. συνηκνῶ προηγουμένης· Θεόφρ.Οσμ.24 πρόστυπειν τὰ φάρμακα, Διοσκ.1,39· 2) κ. νεώτ. ἐν τῷ βασικῷ, ἐμποτικῷ φά-σματα, πρὶν ἢ ἐμβαπθῶσιν ταῦτα εἰς τὴν κρωστικὴν ὠλην, διὰ διολύσεως ἔχουσι τὴν ἰδιότητα τὸ στερεῶν καὶ τὸ συγκρατῆ τὸ χρώματα· Κλήμ.Ἀλ.144, Πόπ. κ. μ.τ.· αὐτ.366 πρόστυπειν τὸ ἴθος εἰς τὴν παραδοχὴν τῆς ἀθείας. **πρόστυχάδα** (ἡ) δημ. ἡ προστυχιὰ βλλ. **προστυχάδιον** δημ. καθιστῶν, κῆνον τι πρόστυχος, ἐκχυδαῖος ἢ ἀλλοιωτ., χαλνὸν τὴν ποιότητά του· ἄριστος δὲ προστυχάειν τὰ πρόλητνα του· 2) ἀπείθ. γίνωμι, καθίσταμαι πρόστυχος, ἐκχυδαίζωμαι ἢ γίνωμι χειρότερος τὴν ποιότητα· δσο πλουταῖται, τόσο καὶ πρόστυχάειν, ὁ δαστέρ' ἀπ' τὸν πόλεμον πρόστυχῆναν δλοὶ καὶ δλο. **πρόστυχάντης** (ἡ) δημ. πρόστυχος ἀνθρώπος ἢ πρόστυχος ἐμπόρευμα. **πρόστυχις**-οῦς-ές ὁ περὶ τι ἀσχολούμενος, ὁ ἐνασχολούμενος εἰς τι· Πλάτ.Πολιτ.264C, αὐτ.Ἐπιγρ.990B πρόστυχεῖς ἰτὴ στερεομετρίῳ γειγρότερος, αὐτ.973C· 3) πρόστυχις γίνεται πρόστυχάνει· αὐτ.Νόμ.955D. **πρόστυχιὰ** (ἡ) δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ προστύχου, χυδαῖότης, εὐτέλης, κακὴ ποιότης· 2) πράξις πρόστυχη· ἔκανε μεγάλη πρόστυχά. **πρόστυχογούστου** (τὸ) δημ. πρόστυχο γούστου. **πρόστυχοδουλεία** (ἡ) δημ. ἐργασία καλῆς ποιότητος· 3) πρόστυχη πράξις, προστυχιὰ. **πρόστυχοκοσμος** (ὁ) δημ. χυδαῖος λαός, ἀγενεῖς ἀνθρώποι. **πρόστυχολόγιον** (τὸ) δημ. λόγια πρόστυχα, χυδαῖα, πρόστυχοι λόγοι. **πρόστυχολογία** (ἡ) δημ. πλῆθος χυδαίων ἀνθρώπων, προστυχοκοσμος. **πρόστυχοπράγμα** (τὸ) δημ. ἐμπόρευμα ἢ πρόσωπον πρόστυχος, κακῆς ποιότητος ἢ φύσεως. **πρόστυχος**-π-ο δημ. ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἀνθρώπωνων πρόξενων, χυδαῖος, οὐδέποτεως, χαμερπὲς· πρόστυχος φέρισμα, ὁ πρόστυχη γυναικὶα χυδαῖα, ὅθ. συνειδῶ πόρνην· 4) τὸ θηλ. πρόστυχη ἰγυ-καὶ αἰ πόρνη· 2) ἐπὶ ἐμπορευμάτων, ὁ κακῆς ποιότητος, ὁ εὐτέλης· πρόστυχο φάσμα·

δέμαρ 3) τὸ οὐδ. πληθ. πρόσυχα ὡς ἐπίρρ. μετ' πρόσυχον τρόπον : μιλάει πάντα πρόσυχα.

προστοχούλης-ούλα ἐπὶ προσ., ὄψιοκορ. τοῦ πρόσυχο, ὁ μετρίως, ὁ ὄλιγο, οὐχὶ καθ' ὑπερβολὴν πρόσυχος.

προστοχούλικος-η-ο ἐπὶ πραγμάτων, ὁ μετρίως, ὁ οὐχὶ καθ' ὑπερβολὴν πρόσυχος.

προστοχῶς ἐπίρρ., μετρ. κατὰ τόχην : Νουμήν. η.Εὐα.Εὐαγγ.Προπ.14,5.

πρόστυφος-εως (ή) νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ προστύφου βλλ. 2) ἐπιποσίσις τῶν ὑφασμάτων, πρὸ τῆς βραβείας, διὰ διαλύσεως ἐχούσης τὴν ἰδιότητα νὰ στερεώσῃ καὶ νὰ συγκροτῇ τὰ χρώματα.

πρόστυφον κ. νεώτ. ἀρχιτ. τὸ πρὸ τῆς στοᾶς τῆς πύλης οἰκοδομηματικὸν κτίσμα, τὸ ὅποιον βασταζόμενον ἐπὶ κίονων ὑποτελεῖ εἶδος προσταγέματος : Πλάτ.Πρωτ.314B, Πλουτ.Π8,838D.

πρόστυφος-ον σχόλ. ὁ πρὸ τῆς στοᾶς κείμενος, εὐρισκόμενος : Σχόλ.Ψλ.Υ II πρόστυφοί τοιοί.

προστυβρίζω καθυβρίζω, προσβάλλω, κακοποιῶ, κακομεταχειρίζομαι τινα προσέτι, ἐπὶ πλέον : Δημ.524 τῶς νόμους ἦδη ὁ τοῦτο παῖδων προστυβρίζω, ἴωα.Α1 12,4,5 κ. παθ. : Δημ.1269, ἴωα.Α1 6,13,7.

προστυγγίνομαι παλαιὸν ἀπ. προξέγγι- συγγίνομαι, συνίρχομαι, συνυμῶ μετ' ἑνὸς πρότερον.Θουκ.614 προστυγγόμενοι τῶν Ξυρρασιάνων Ἰωνων κτ'. 2) μετρ. λαμβάνω γενεάν τιος πρότερον : Δίων Κ 52,33 προστυγγίνασθαι τοῖς ἦθεσι καὶ τοῖς βουλευμασί σου.

προστυγγάφομαι σχόλ. μέτ. γράφω, ἐκθέτω πρότερον : Σχόλ.Πλάτ.Γοργ.448C.

προστυγκέμαι εἶμαι προσυμφωνημένος : Αἰν.Τακτ.18,18, ἴωα.Α1 18,3,2 ὁ προσυγκέκετο σημεῖον ἢ κ. ὁσολ. τὸ προσυγκείμενον ἢ προσυμφωνία : Αἰν.Τακτ.31,16, ἴωα.Α1 19,2,5.

προστυγχέω μετρ. συγγέω πρότερον, ἐπιφέρω σύγχυσιν προηγουμένως : Πλούτ.5,84,9.

προστυχρίω μετρ. χρίω προηγουμένως ἐκ τῶν πρότερον : Ὅρειδ.ἀπ.74.

προστυδατῶ-ὠ νεώτ., ἀόρ. προσυδατῶσα, παθ. ἀόρ. προσυδατῶθην, κάμνω ὑδραπλάνην νὰ κατέλθῃ ὁμοῦως ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ὑδάτων' πρὸς τὴν προσθαλασσῶν, προσχεῖται.

προστυδατῶσις-εως (ή) νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ προσυδατῶ' πρὸς τὴν προσθαλάσσει, προσχεῖσις.

προστυδρεῖω πάπ. ἐσφ. προσφ. τοῦ προσεδρεῖω.

προστυζεύγνυμι μαν. συζεύγνυμι, ζεύγνυμι τὴν πρότερον ἐν τῷ αὐτῷ ζυγῷ μετ' ἄλλου, παθ. : Εὐστ. 61,29 ἐτέρω εἰς γάμον προστυζεύγνυται.

προστυδακτικῶσις-εως (ή) μετρ. ὀλίκατα πρὸς τινά, ὁθ. μετ. ἀνειδιόματ' : Σπυρικ.Φωα.1182,38.

προστυδακτῶ-έω μετρ. ὀλιγατῶ, γαιγίλω κατὰ τινος : Διον.Ἀλ.Θουκ.2, Θεμίστ.Λογ.16,205D.

προστυλαμβάνω νεώτ. συλλαμβάνω τινά πρὸ ἄλλου ἢ ἐκ τῶν προεπιών : ἡ ἀστυνομία προσυτίλαβε τοὺς ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἀπεργῶν.

προστυλλάω μετρ. συλλάω, συναβρίζω, συναΐω προηγουμένως, ἐν χρ. τὸ παθ. : Δίων Κ 37,33 καὶ τοὺς προσυτελεγμένους ὄπῳ τοῦ Μαλλίου συνεκράτη, Ἡσ.ἐν λη.πρωγεῶν.

προστυλλογίζομαι κ. νεώτ. μεταχειρίζομαι προσυλλογισμὸν βλλ., ἀσπεραίνω τὸν προσυλλογισμὸν, κάμνω προσυλλογισμὸν : Ἀριστ.ΑΠρ. 66α,35' 2) νεώτ. συλλογίζομαι, οὐκ ἔσται π' ἐν τῶν πρότερον : ἔπρεπε νὰ τὸ προσυλλογισθῆ **προστυλλογισμὸς** (ὁ) κ. νεώτ. ἐπὶ συλλογιστικῆς σειρᾶς, ἕκαστος τῶν ἐπὶ μέρους συλλογισμῶν, οὗ τὸ συμπέρασμα χρησιμεύει ὡς μίαν τὴν προκειμένην τοῦ ἄμεσως ἐπομένου, πρὸς ἐπισυλλογισμὸν : Ἀριστ.ΑΠρ.44α,22, αὐτ.42β,5.

προσυλλογιστικός-ή-ὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν προσυλλογισμὸν ἢ ὁ ἔχων χαρακτηριστὸν προσυλλογισμοῦ.

πρόστυλοσ-ον (ὄλη) μετρ. κ. μαν. ὁ τῆ ὄλη προσεκολλημένος, ὁθ. ὁ ὀλικός : Πρὸκλ.Κρατ.71P, Δαρμάκ.Ἀρχ.265, Εὐστρ.ΗΝικ.284,14.

προστυδῶ-ὠ μετρ. συλῶ, διαρπάζω, λαφυραγωγῶ πρότερον, ἐν χρ. τὸ παθ. : Δίων Κ 60,6 ἀλλὰ καὶ τῶν προσυλληθέντων ἐπὶ . . Τίθειον.

προστυδαίνω μετρ. συδαίνω πρότερον : Ἀγ.αδ.515, Σχόλ.Ὀδ.Η 243 τὰ προσυδεδάκτα.

προστυδασίς-εως (ή) νεώτ., δημ. -η σύμβασις προκαταρκτικῆ ὑποχρεῶσα τοὺς συμβαλλομένους εἰς τὴν σύναψιν τῆς ὀριστικῆς συμβάσεως, ὁ. προσυμφωνών.

προστυδιδάξω μετρ. συδιδάξω προηγουμένως, πρότερον : Ἰεροκλ.Χρ.Ἐπ.14,450M.

προστυμβολῶν (τὸ) τὸ προηγουμένον σύμβολον, χαρακτηριστικὸν σημείον διδόμενον πρὸ πρότερος τῆς πράξεως, προηγουστικὸν σημεῖον : Ἀνών.π. Σουῖδ. ταῦτα μὲν εἰρήσθη προστυμβολα, εἰς φασί.

προστυμβίω ἀναμενιγῶ πρότερον, προηγουμένως μετὰ τινος : Ἱερ.7,129 τὸ τε Πλήιον . . καὶ ἡ Ὄσσα, συμφυλιοντα τῆς ὑπερέας ἀλλήλοισι.

προστυμνάσσω-α-ον ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Προστυμνήσῃ τῆς Δημητρά, ὁ τῆς Προστυμνήσῃς : Στέφ.Βυζ. ἢ κ. ἐπιθ. τῆς Ἥρας ἐν Ἀργεῖ : Τιμὸθ.Ἰστ.κ.Ἀγάθων Σαμ.π.Πλουτ.Ποτ.18,3. Ἐπιγρ.Ἀέρων προσυμνάσας κεύς, αὐτ.Μεγαλοπόλεως ἂ πάτρα τῶν Προστυμνάων.

προστυμνῶ-έω μετρ. ὕμνω, ἐγκωμιάζω τινά ἢ τὴν προσέτι, προσάδω : Σχόλ.Θεοκρ.21 σοὶ γὰρ καλὸν ἔμνον προσυμνήσω, ὡ σελήνη ἢ ἐξυμῶ τινά προσέτι δ' ἐγκωμιστικῶ ἄσματος : Πά Μασκ.2,15,9 προσυμνήσας δὲ αὐτοὺς καὶ τοὺς ἀγῶνας, οὗς ἦσαν ἐκτετελεκότες ἰδ.ἀνάγν. προσυμνήσασαί.

προστυμνάσσω μετρ. πάσσω, ἐπιπάσσω πρότερον, προηγουμένως : Ἀγαθόν.Ὅρειδ.10,7,22.

προστυμνιλέω μετρ., παθ. μέλλ. προσυμνιλεῖσθαι, συμνιλέω, συνδύω τὴν προηγουμένην, ἐν χρ. τὸ παθ. : Θεοκρ.Πά Δαν.11,10 ἰδ. ἀνάγν. συμνιλεῖσθαι.

προστυμνύομαι, ἀόρ. β' ἐνεργ. προσεφύνη, συμφύομαι πρότερον, προηγουμένως : Ἰννα Νούσ.1,21 ἦν προσυμνῶ τὸ ξέω τῷ ἔσω.

προστυμνῶν (ν) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. προκαταρκτικῆ συμφωνία συντασσόμενη πρὸ τῆς συνάψεως ὀριστικοῦ συμβολαίου ἢ ὀριστικῆς συμβάσεως.

προστυμνῶν-ὠ μετρ. συμφωνῶ πρότερον, ἐν χρ. τὸ παθ. : Στέφ.Ἐπιμ.Μοθ.8,183.

προστυνάω μετρ. καταλήγω εἰς ἄθροισμα προηγουμένως, ἐν χρ. τὸ παθ. : Βέττ.Βάλ.32,3 ὁ προσυναβείεις ἀριθμοῦ.

προστυναβρίζω μετρ. συναβρίζω, συνάγω τινός πρότερον, προηγουμένως, ἐν χρ. τὸ παθ. : ἴωα.Β1,27, αὐτ.Α1 18,4,1.

προστυναβρίζομαι-εως (ή) μετρ. ἡ προηγουμένη ἀθροισίς, τὸ πρότερον ἀθροιστικὸν ἀυστάκτον. Αρχ.96.

προστυναίρω-έω μετρ. συναίρω πρότερον, προηγουμένως : Δομακ.Ἀρχ.96.

προστυναντῶ-ὠ μαν. συνάνω πρότερον, προηγουμένως : Λέων.Νεαρῶ Κ.

προστυναντήσις-εως (ή) μετρ. ρητορικὸν σχῆμα, καθ' ὃ, ἐν ᾧ προηγοῦνται δύο ὀνόματα, τὰ ὀκτεία αὐτῶν ἐπιθετα ἐναλλάσσασαι θέσιν ἴσθην ἐν ἴλ Δ 450 : Ἀλέξ.Ἀφ.Σχ.μ.2,27.

προστυνδρεῖω συνεδρεῖω, συνεδριάζω πρότερον, προηγουμένως ἢ ἀνοφασίω ἐν συνεδρίῳ προηγουμένως : Ἰπποδ.Στ.σθ.Α,1,94 κ. παθ. : αὐτ. τὰ προσυτηδρευμένα (τὰ προεδουλευμένα).

προστυναβίζω εἰδίω τινά εἰς τὴν πρότερον. ΑΒ 1415.

προσόνεμι πάπ. συνοικῶ, συζῶ μετά πινος προηγουμένως : αὐτ. ὦ προσόνεσι ἄνδρι, **προσυνίσταμι** μτγν. συνιστῶ τινά ἢ ἐπιπῶ προηγουμένως : Διον. Ἀλ.Ρητ.10,5, Πλούτ.Ἡ8,19B: 2) ἀχλὺ μείαν παρῳοίμιν, ἀναφέρω πρότερον : Σχολ. Ὀδ.1187.

προσυνοικίζω ἐσθ.φρ. ἀντὶ προσυνοικίζω βλ.λ.2: Μάρκ.Αῦρ.4,21 τῶσαν τὸν τρόπον κῶσαν ταῖς προσυνοικιζομένης παρῳοίμιν [ιδίωθ. προσ-] **προσυνοικῶ-έω** συνοικῶ πρότερον, συγκοικῶ προηγουμένως, ἰδ. ἐπὶ γυναικός, συνοικῶ μετ' ἄνδρος πρότερον, συζῶ ὡς συζυγος μετά πινος προηγουμένως, μτ. δστ. : Ἡρ.3,28 τὴν . . Ἀτοσσαν προσυνοικήσασαν Καμθόση, Πλούτ.Δημήτρ.14

προσυντάσσω μτγν. συντάσσω πρότερον, κατατάσσω τινά προηγουμένως : Πολύαικ.4,ἰ9 **προσυντάσσειν στρατηγὸν ἐσθραβῖν** ἢ ὄμ. τὸ μέμ. προσυντάσσομαι τακτοισῶ τὸ πρότερον: Ἰώσ.Π1,5,1] προσυντάσσεσθαι τὰς δυνάμεις 2) συντάσσω, συνθέτω τὸ πρότερον, τὸ παθ. : Βέττ.Βάλ.330,8 προσυνταγμέναι βίβλοι, αὐτ.7,3,28

προσυντελέω-έω μτγν., μέλλ. προσυντελέσω, συντελώ, τελειώνω τὴ μετά πινος πρότερον, ἐκπληρῶ τὴ προηγουμένως, τὸ παθ. : Ἀριστειδ.1,53, αὐτ.77.

προσυντίθεμαι συμφωνῶ ἐπί τινος, διευθετῶ τὸ πρότερον : Αἰν.Τακτ.18,13, Ἰώσ.Π1,5,13,] οὐδὲν προσυνθήμενος 2) συνάπτω μετά πινος πρότερον, συνομολογῶ τινὶ τὴ προηγουμένως : ΔίωνΚ 36,45 προσυντίθεμαι φίλων τινὶ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς.

προσυντρίβω μτγν. συντρίβω τὸ πρότερον, μεταβάλλω τὴ εἰς συντρίματα, προηγουμένως : Δίων Κ 59,20 τὰς βράδους προσυντρίβας

προσυνάγωμαι μτγν. προσάγω, προσελκύνω τινά πρὸς τὴ δολίγῃ προσέτι, παραπλάγι τινά πρὸς τοῦτοῖς : Εὐάγρ 3,31,360 προσυνάγονται δὲ πάλαις λόγων ἀπάταις καὶ τοῖς Ἰουδαίους.

προσυνανίσταμαι μον. μέμ. ὑπανίσταμαι πὶ προσέτι, δηλῶ τινὶ πὶ τρέφω τοῖτοῖς ἀληματοδῶς, ἀσφαῖς : ASS Μαίου 2767,4.

προσυνάκουω κ. μον. ἀκούω, ἀκροῶμαι πὶ προσέτι : Πλάτ.Νόμ.898B1 κάλλιστα . . ὑπέκουσας τοῖς λόγοις; τὸδε δεῖ προσυνάκουσεν ἐπὶ ἰδγρ. προσάκουσιν] 2) εἰδ. γραμμ. ἐνάω τὸ μὴ ρητῶς ἀναφερόμενον, ὀνομαῶ τὴ προσέτι : Γαλ.16,740, Ἀλξ. Ἀφρ.Αισθ.105,13, Ἱεροκλ.Πλ Χρ. Ἐπ.3,423M κ. παθ. : Φιλῶδ.Πο.ημ.5,10]ἀμφ.γρ.λ, Φθ.1,443, Ἰω'Χρυσ. 1,999 εἰς διάφορα προσυνάκουσαι, τὸ Ἰδς εἰμὶ σὸς γὰρ εἰμι δούλος, Σχολ.Ποικ.Ἀνάχ.17.

προσυναπαντίσσω μτγν. ἀνοπῶσω πὶ προσέτι, ἐρμηνεύω τὴ πρὸς τοῦτοῖς : Λυδάν.Προγ. 43,61 μετά τῶν ἄλλων ἐπὶ τὸ βῆματος προσυναπαντίσσεις τὰ γράμματα.

προσυναπάντω μον. ἀνῶπτω τὴ κάτωθεν, υπρ. ἐξάπτω, διεγερτῶ τὴ κρυφίως προσέτι Εὐστ.Πον.73,80 προσυναπάντην τὴν ἔχθραν.

προσυναπτῶ-άω μτγν. κ. μον. ὑπανῶ, ὀνομαῶ τινὶ προσέτι, πορεύομαι προσέτι εἰς προσηνῆτιν πινος : Φιλ.2,186 προσυναπτῶσα, Ψερου.Π1, 934A προσυναπτῶ. Ἀκρον.Κ ἐν ASS Μαίου 7,Β1,20 προσυναπτῶντες κ. μτ. αἰτ. : Ἰω.Ἱεροσ.αὐτ.2,729, 24 οὐδ προσυναπτῆσας, Νικ.Χων.Χρον.2,20.

προσυνάρχω ὑπάρχω προσέτι, πρὸς τοῦτοῖς : Δημ.549 ἀπάντων ἀν ἀπασταρῆμην ἐγὼ καὶ μηδὲ ταπεινά προσυνάρχων οἴκοι μοι [προσέτι δὲ οὐδὲ ταπεινὸς τὸνος ἔληρχε δι' ἐμέ, οὐδὲ νὰ ταφῶ μου εἶχον], Ἀριστλ.Γεν.Φθορ.33ε,31 δεῖ τὴν τρίτην εἶτι προσυνάρχειν, Δίων Κ 38,21 ἀν μὴ τὰς τῆς φυχῆς προσυπάρχη τινί.

προσυνάπτω μον. ὀνομαῖμαι εἰς τὴ προσέτι, μτ. δστ. : Εὐστορ.14Νικ.113,10.

προσυνπλοῖζω σχδλ. ὑπεμπαίλω, ὀνομαῖλω τὴ πρὸς τοῦτοῖς, τὸ παθ. : Σχδλ.Αισχ'Ἐπι.495.

προσυνπερβάλλω μτγν. ὑπερβάλλω, ὑπερνωκῶ τινά προσέτι, ὑπερτερώ, ὑπερέχω τινὸς πρὸς τοῦτοῖς : Φιλ.2,44 προσυνπερβάλλειν τινὸς ἀφῶρτη, Ἰώσ.Π1,7,8,1] προσυνπερβάλλειν ἀλλήλους ἐν ἀσέβειαις 2) ὑπερβαίνειν, παραβαίνει τὴ προσέτι : Φθ.2,2393 προσυνπερβάλλειν τοὺς ἐπικεικῆς ὄρους 3) ἀπολ. προβαίνειν πέρα τοῦ δικαίου ἢ ἀναγκαῖου: αὐτ.1,276, αὐτ.2,262.

προσυνπεργάζομαι μτγν. ὑπεργάζομαι κάρην τινός, παρασκευάζω τὸ ἔδαφος διὰ τινά ἄλλον : Πλούτ.Σδλ.12 πολλά προσυνπεργάσσομαι καὶ προσωδοποιῶσεν αὐτῷ τὴν νομοθεσίαν.

προσυνπερέχω ἐξέχω πέρα τινός : Ἰνν.Ἐπιδ.5,49. **προσυνπερῶμαι** μτγν. ὑπέρχομαι προσέτι : Μεθόδ.Συμπ.67, αὐτ.10,145.

προσυνέχω [λόγον] εἶμαι προσέτι ὑπόλογος περὶ τινός, ὑπέχω προσέτι εὐθύνων περὶ τινός : Δημ.1436 τῆς δὲ τύχης-προσποιοεῖν ἐν τῶν ἀδυνάτων ἰδγρ. πρὸς ὑπ-] Ἀριστειδ.2,429] προσυνέχειν δίκην τῆς ὑβρέως, Γρηγ.Νύσας 2,782U.

προσυνσχοῦμαι-έομαι μτγν. ὑπασχοῦμαι, ὀπόσχομαι πὶ προσέτι : Πλούτ.Δημήτρ.10 καὶ προσυπέσχετο παρὰ τοῦ πατρός αὐτοῖς ἀφίεσθαι αὐτοῦ, Ἀγναιν.Αἰθ.41,6 προσυπέσχετο δώσαν, Δίων Κ 38,31, αὐτ.40,60 2) πλειοστώ, ὑπερβηματίζω : Πάπ.

προσυνθῶ-έω κοιμῶμαι πλησίον τινός : Ἰωσ.Γενεσ.53C τῷ κοιτῶν τὸν προσυνθύνων.

προσυνοβάλλω μτγν. ὑποβάλλω, τοποθετῶ τὴ ὑποκάτω προσέτι : Πλούτ.Ἡ8,814F τῷ σκέλει **δεξιμῶν** προσυνοβάλλειν καὶ τὸν τράχηλον [παρισμ.] κ. παθ. : Γαλ.1821, 454 προσυνοβάλλεται πὶ πρὸ τῶν ἐπιπέταμων.

προσυνογραφεῖ [ἢ] νεώτ. ἢ ἐνέργημα καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ προσυνογράφω βλ.λ.3, ἢ πρόσθετος ὑπογραφή.

προσυνογράφω μτγν. κ. νεώτ., μτγ. παθ. παρσι. προσυνογραφεύμενος, ὑπογράφω, σχεδιάζω πὶ προσέτι : Φθ.1,577,Διογ.Α 6,103,Ιωγγιν.14,2 εἰ κἀκεῖνο τῆ διανοῖα προσυνογραφῆσαι κ. ἀπολ. : Φιλ.1,590 προσυνογραφεῖς ἀναδοξάσκων ἐν ταῦτ' ὅτι 2) ἐπισυνάπτω πὶ : Πτολ.Φάσ.10H 3] γράφω προσβῶ τὴ περατέρω:Πάπ. 3] νεώτ.ὑπογράφω βέτω τὴν ὑπογραφήν μου πρὸς τῆ ὑπογραφή ἄλλου τινός : τὰ συμπόλαια προσυνογραφουσαι καὶ οἱ μάρτυρες κ. παθ. : τὸ ἔγγραφο εἶναι προσυνογεγραμμένον ὑπὸ τοῦ ἀρμόδιου ὑπαλλήλου.

προσυνοδεικνύω μτγν. ὑποδεικνύω τινὶ πὶ προσέτι : Ἀριστ.1136, αὐτ.168 προσυνοδεικνύω διότι, Πολύδ.23,104 καὶ προσυνοδείκειξ τὸ Κάικηλιφ διὰ τὴν πρὸς τὸν Φιλοποίμωνα παρατριδὴν ἔτερον ἔγκλημα κατὰ τὸν Ἀχαιῶν.

προσυνοθῶμι μτγν. ὑποθῶμι πὶ ἐπὶ τινος, προστρίβω, ἀκονίζω πὶ ἐπὶ τινος ὀλῶν, μτ. δστ. κ. αἰτ. : Αἰλ.Ζ1 9,16 τῷ μαρβῶ προσυνοθῶντες τε καὶ παραθῶντες τὸ ὄμμα ἐκάτερον.

προσυνοκτεῖμαι μτγν. παθ. ὀνομαῖμαι προσέτι Γαλ.Χρ.Μορ.38,85 φαίνεται προσυνοκτεῖσθαι κἀτωθεν ὀλον ἔρματα τινά ἰδγρ. προσυνοκτεῖσθαι] 2] ἐνεχυράζομαι, ὑποθηκεύομαι προσέτι : Ἐπιγρ. 3] τίθειμαι ἢ λαμβάνομαι εἰς ὑπόθεσιν προσέτι : Γαλ.6,246, αὐτ.10,351.

προσυνοκλήω μον. θέτω, τοποθετῶ πὶ διὰ κλίσεως αὐτοῦ ὀνοκτώ πινός : Παῦλ.Αθ.3,76 προσυνοκλήνεις τοῖς μηροῖς τὰ γόνατα.

προσυνολομῶμαι ὑπολομῶμαι, ὑποβῶμαι, νομίζω, παραδέρχομαι πὶ προσέτι : Ἀριστλ.Οὐρ.308α, 27 2] περιλομῶμαι, ἀνεπιγῶμαι πὶ προσέτι : Διον.Ἀλ.Οὐσκ.35]εσθ.φρ. αὐτὴ προσυνολομῶμαι κ. παθ. : Φιλῶδ.Μοισα.74K.

προσυνολογίζω μτγν. ἀφαιρῶ τὴ ἐκ τινος ποσοῦ προσέτι : Πτολ.Γεωργ.1,137.

προσπομένω μτγν., παρκα. προσπομηνέκα (Ἐπιγρ.), ὑπομένω ἐπι πλέον περαιτέρω: Φιλ.2,531 μηδὲν ἐπι δεῖνον προσπομηνέσασαι, Ἐπιγρ., Πάπ.

προσπομηνήσκα μτγν. κ. μων. ὑπομηνήσκα τῆνι τὴ προσέτι, ὑπενθυμῆσθε τὴ εἰς τῖνα πρὸς τοῦτους, μτ. διπλῆς αἰτ.: Πολύδ.39,22 τοῦ δὲ βασιλέως βουλομένου τὴ προσπομηνήσκειν τὸν Σιδήωνα κ. ἀπόλ.: αὐτ.22,18,7 μτ. δατ. προσ. κ. αἰτ. πρόγμ.: Δαμοσκ.1 ἐν Ἀν. Βοσσασ.4,138 εἰ τῷ σφ. ποτρί τοιαῦτά τις προσπομηνήσκει: κ. παθ.: Φιλόδ. Ὀργ.19W προσπομηνήσθεντος.

προσπομηνάτιζομαι σγδλ. ὑπομηνάτιζομαι τὴ γράφω ὑπόμηνμά τὴ προσέτι: Σχδλ.Εὐρ. Μήδ.209 οἱ προσπομηνάτισμένοι.

προσπονοῶ-έω μτγν. ὑπονοῶ τὴ ὑποπτεύω τὴ προστεκμαιρομαι τὴ προσέτι: Εὐνάν.Β Σοφ.501B προσπονοεῖν τὴ τῶν ἀληθῶν.

προσποπέτω μτγν. ὑποπέτω τὴ προσέτι: Φιλόδ. Στωϊκ.Π 4, Δίων Κ 40,46Α, αὐτ.ἀν.40,46 προσποπέτειν μή κ. μτ. μέλλ. ἀπαφρ.: αὐτ.ἀν.11,3.

προσποστρώνωμι μτγν. ἐκτείνω, ἐξαπλώω, στρώνω τὴ ὑποκάτω: Βίλαβ. Ὀφαρτ.10 προσποστρώνω τὴν ἀχλωρᾶ.

προσποσχεῖν ἄδρ. β' ἀπαφρ. τοῦ προσπέχω βλ.

προσποτάσσω μτγν. τάσσω, τοποθετῶ τὴ ὑποκάτω προσέτι, ἐπισυνάπτω τῆνι τὴ προσέτι: Ἀριστφ.Βυζ.35,19, Βέττ.Βόλ.96,24, Σέξτ. Ἐμν.Μαθ. II,1 τὰς εἰς τὸ ἠθικὸν φέρεσσι δυνάμετας ἀπορίας προσποτάττειν, Πάπ. προσποτάξας καὶ τοῦ ὑπομνήματος ἀντίγραφο.

προσποτίθμι μτγν. κ. μων. θέτω τὴ ὑποκάτω προσέτι: Διοσκ.1,68,7 κ. παθ.: Ἰπιατρ.74 προσποτίθεται τὰ ἔρια ἰδ. γρ.1

προσποτοπῶ-έω μτγν. ὑποτοπῶ τὴ προσέτι, ὑποπτεύω, ὑποθέτω, συμπεραίνω τὴ πρὸς τοῦτους: Δίων Κ 58,18 προσποτοπήσας αὐτοῦς, αὐτ.66,5.

προσπουρῶ-έω μτγν. ὑποουρῶ τῆνι προσέτι, βοηθῶ τῆνι πρὸς τοῦτους: Ἰώσ.ΑΙ 15,6,2 καὶ τοῦτο προσπουρῆσαι παρεκέλευτο.

προσπορυγῶμαι ὄμοι μτγν. παθ. αυρηγοῦμαι πρότερον: Διόδ. Σ 32,10 διόπερ τὸν προσεσυργωμένον τόπον ἐλκώσαντες δεῖν κατουλώσασαι.

προσπορίζω μτγν. αυρίζω ποιῶ σμητόν, αυρίζω προηγουμένως: Πολύδ.8,22,5 τὸ σύνθημα προσπορίζας ὁ βῶλις ἀπέδωκε ἰδ. γρ. ἀντι προσπορίζα, αὐτ.27,10 προσπορίζας τῷ τεύχει προσπορίζαι νυκτὸς ἰδ. γρ. ἀντι προσπορίζαι.

προσπορῶ μων. ἔλκω, σῶρω πρὸς τὸ ἐμπρός, προέκω: Πρόδρ.373 τοῖς δεξιῶσι μὲν νεκρῶν, οὐ κινουμένων, ἐκωνομοῖς δὲ προσεμμένυν.

προσποτάσας-εως ἰδ. ἰρρασινηστήμῃ μτγν. προεισαγωγικῆ ἐκθεσας: Ἀφίν.Ρητ.24211.

προσποτέλλομαι μτγν. παθ. αὐστέλλομαι συμμαζεύσασαι προηγουμένως: ΠΔΜακκ.3,2,29 οὐς καὶ καταχωρίζαι εἰς τὴν προδυνασταλήμην ἀβθενίαν

προσποτολή ἰδ. νεῶτ. ἰατρ. ἡ πρὸ τῆς αὐστηλῆς λειτουργίας τῆς καρδίας, καθ' ἣν αὐστέλλονται ὁ δ κόλλοι καὶ διαστέλλονται αἱ κοιλιαὶ αὐτῆς.

προσποτολικός-ή-ὄν νεῶτ. ὁ ἀνήμων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν προσποτολήν, ὁ αὐμοδαίων κατὰ τὴν προσποτολήν: προσποτολικὸν φῶσημα ἰνδοκαρδιακὸν φῶσημα ἀκουόμενον κατὰ τὴν στένωσιν τῆς μιτροειδοῦς, - προσποτολικὸ ἄχοι.

προσποφάνω, ἄδρ. α' ἀπαφρ. προσοφάνω (Σεῦήρ.π.Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.13,17, ὕφαίνω τὴ πρὸς τὸ ἄλλο, ὕφαινω τὴ μετὰ τινος, συνυφαίνω: Φιλῶτ.Τίμ. 41D ἀθανάτω θνητὸν προσοφάνωτες, Φιλ.1,51 τὸ ἀκόλουθον τῷ γρᾶφ. προσοφάνειν, Σεῦήρ.π. Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.13,17, Θεμίστ.Λογ.26,316Α καινὸν

τῆ. προσοφάνωσαι τοῖς ἀρχαίοις, Ἰουλ.Γαλ.1781 κ. παθ.: Φιλ.1,536, Πορφ.Μοσκ.32 προσοφάνθη τὸ χέριον [τῷ σώματι]

2) μτφ. ἐν ἀναφορ. πρὸς αἰκιδωθήματα, κατασκευάζω τὴ πρὸς τὸ ἄλλο: Φιλόστρ.Εἰκ.2,28 οἰκίας προσοφάνωσαι τὰς γωνίας, Λιδά.Λογ.1,218 [στοαί] αἰς ἰσοδρόμοις τὴ προσοφάνονται καὶ θέατρον.

προσποφιλῶ-ὄω μων. ἀπλώω, ἐκτείνω τὴ κάτωθεν προσέτι: Ἀλέων Δ 7,21 ταῦτας [τὸς κλισιακὰς] ἐπὶ τὴν ἴσωνα προσοφιλῶν, Βλ' Ἰω.Χρυσ.8,136,33.

προσποφάτω μτγν. δένω, στερεῶ τὴ ὑποκάτω προσέτι, τὸ παθ.: Ὁέων Σμ.180H.

προσποφίσταμαι μτγν., μέλλ. προσποφίστασομαι, ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ, ἀπαντῶμαι: Φιλόδ.Παρρ. 60

2) ὕφισταμαι, ὑπάρχω προσέτι, παρουσιάζομαι εἰς τὸν νοῦν ἐξῶθεν, ἐν τῇ γτκ. παρκα. τὴ προσφεστώτα τὸ ἐξῶθεν ἐπὶ τὴν ψυχὴν ἐπιδρῶντα ἀντικείμενα: Μάρκ.Αὐρ.5,19 ἡ ψυχὴ καὶ ὁλων ἀν κριμῶν καταχώριση ἐαυτὴν τοιαῦτα ἐαυτῆ ποιεῖ τὰ προσφεστώτα.

προσποφῶ-ὄω μτγν. ὕψω τὴ ἐπι πλέον, σηκῶνω τὴ ὑψηλότερα: ΠΔΜακκ.1,12,36 προσοφῶσαι τὰ τεῖχη, Ἰώσ.Πι 3,7,30 προσοφῶσαι τὰ χῆματα.

προσποφῆμα-ατος [τῶ] τὸ προφαγῆμα βλλ. Μοῖρ.274P εἶδος Ἀττικῶν προσοφῆματι Ἑλληνες: Αἰωπ.64 παρατίθεισας αὐτοῖς τραπέζης καὶ προσοφῆματος θερμῶ σφῆδρα ὄντος.

προσποφῆμι [τῶ] δημ. τὸ προσφαγῆον βλλ.11 21.

προσποφίγι [τῶ] δημ. μεταειρίζομαι, χρησιμοποιοῦ ὡς προσοφῆγιον: προσοφίγι πάντα τυρῆ.

προσποφῆγιον [τῶ] [τῶ] φαιγιῶν μτγν. μων. κ. νεῶτ., δημ. προσφ[γι], τὸ ὄφον βλλ.1: Εὐστ.867,54 ἐπὶ τοῦ ἀπλῶς προσοφῆματος, ταυτὸν δ' εἰπεῖν καινῶν προσοφῆγιον: Αἰωπ.325 ὅσων ὄσων τῆ ἀπαλῆ γλῶσση τὸ σκληρὸν καὶ ἀκανθώδες προσοφῆγιον ἔστις, Κᾶ Ἰω.21,5 παιδιᾶ, μὴ τὸ προσοφῆγιον ἔστις

2) σγδλ. μων. κ. νεῶτ., δημ. προσοφ[γι] πᾶν τὸ ἐπιδιδόμενον μετὰ τοῦ ἄρτου ὡς συμπληρωμα αὐτοῦ, ἄ. ὄφον βλλ.2: Σχδλ. Ἀριστφ. Ἰπν.901 ὄσπριου ἡ ἄλλου τινὸς προσοφῆγιου, Πρῶδρ.1,307 τοῦ προσοφῆγιου ἡ μέριμνα κὴ ἡ λείψα τῶ φωμίου τὰς ἐνθυμησεις τὰς πολλὰς πολλὰ τὰς περικόπου, παροιμ. τ' ἀγῶ προσοφῆ κὴ ὁ συμπέθερος γενεῖα [εἰρωμ.].

προσποφῆγιον [τῶ] [τῶ] [προσοφῆ] ὄθμα βυσιάζομενον πρότερον, προηγουμένως: Ἐπιγρ. προσοφῆγι [χρῆσθη] κὴ [τῶ] τὰ π[ό]στρα.

προσοφῆμα-ατος [τῶ] [προσοφῆ] ὄθμα βυσιάζομενον ὑπὲρ ἄλλων: Εὐρ. Ἐκ.41 αἰετὶ . Πολυξένη τῶν φίλων φίλον προσοφῆμα λαβεῖν, αὐτ.11 243 θεῶ φίλον προσοφῆμα καὶ βυτήριον [βερναρδ.Δημ. «κοινῶς τὸ βυτήριον-ὄθμα . . . Καθ' ἡμᾶς τὸ βυτήριον εἶναι ἐπιθέτον: θεῶ Ἀρτέμιδι φίλον καὶ βυτήριον (=βυτικὸν) πρόσοφῆμα [=οφῆγιον], Πλοῦτ.Σὺγγρ.Θησ.Ρωμ.1(2) προσοφῆμα τοῖς Ἀνδρόγεω τῶσις

|| κτ.πλθ. ἐπὶ ἐνός μ. ὄθματος: Εὐρ. Ἐκ.265 Ἐλένην ἰν αἰταῖν χρῆν τᾶφω προσοφῆματα

|| ὄμ. ἐπὶ τοῦ αἵματος τοῦ θύματος: αὐτ. Ἀλκ.845 καὶ ἰν εὐρήσειν δοκῶ πίνοντα τῶσθω πλῆσιον προσοφῆματων

2) τὸ προσοφῆτι, τὸ βυσιάζειν θεῶ τῆνι, ἡ βυσιάζει φασγῆ: Αἰσχ. Ἀγ.1278 βωμοῦ . . . δ' ἀντ' ἐπιέθνον μένει, θερμῶ κελείσθ φοῖνον προσοφῆματι, Εὐρ. Τρω.628 σῶν ἀνοσίων προσοφῆματων.

προσοφᾶζω κ. μων., ἄπ. προσοφᾶζω || Πλάτ.Μίν. 315C, σφᾶζω τὴ πρότερον, βῶω, βυσιάζω τὴ προηγουμένως: Φιλῶτ.Μίν.315C ἱερῆα τὴ προσοφᾶζοντες πρὸ τῆς ἐμφῶρας τοῦ νεκροῦ κ. παθ.: Εὐρ. Ἐλ.1255 προσοφᾶζειται μὲν αἶμα πρῶτα νεκρέριος

2) φονεύω, σφάζω τῆνι πρότερον: Πλοῦτ. Φωκ.30 πρῶτα μὲν τὸν ἰδὸν ἐγγύς προσαγῶν (προσ)έσφαζεν ἰδμ.γρ.). Τζέτζ.Λυκοφρ.329.

προσφαινομαι φαίνομαι, εμφανίζομαι προσέτι: Ξεν.ΚΠ.4,5,57 **οι δὲ ἀκούσαντες** τοῦ κήρυκος ἄσμενοι πολλοὶ **προσφαινόσασιν** ἰσχυρῶς ἀπὶ πρῶτης ἀνάστασης, Ἀριστ.ιδ.Λόγ.45|81|24 **προσφαινεσθαι** κοινωνῶν τιμῶν, Γρηγ.Νύκτα.2,465C **ἐκ τῶν κατὰ τὴν ἀσπίδην ἡμῶν προσφαινομένων** πρβλ. ποτήριον. 2) ρηματ. προσφάλλω

προσφάλλομαι μαν. μέσ. σφάλωμαι πρῶτον ἢ πρότερον: Θεοφ.β.Σ.1,1|1| **ἵνα τοὶ προσφάλασιν** ἕκαστοι τὴν . . . διδρασκῶν εισαγάγῃν.

προσφαινής-ος-ές [προσφαινομαι] ὁ εμφανής, ὁ προφανής, ὁ φανερός Ἡσ. «προσφαινή» Θεόφραστος ἐν Μεταλλικῶ χρυσίου συρροῶς.

προσφαιντάζω μαν. παριστάνω τι προσέτι: Θαλάσ.Ἐκστ.1|96B.

προσφάσθαι ἀπαρφ. μέσ. ἕνεστ. τὸν πρόσφην: Ὁδ.ψ.104 **οὐδέ τι πρόσφαινα** θύναμαι ἔπος.

προσφάτης Ἡσ. «πλάγος πεισῶν».

πρόσφαιτος(-η-οιν) ἰπέραιμο, παθ. παρακ. τοῦ ἀκρ. φέω|κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ νεωστὶ σφαιγῆς ἢ φουεθῆς, ὁ νεωσφαιγῆς Φώτ. «πρόσφατος, κυρίως μὲν ὁ νεωστὶ ἀνηρημένος φάσις γὰρ τὸ φαινεῖσθαι, . . . καταχρηστικῶς δὲ καὶ πᾶν ὄντιον ἄρτι συνδεδηκός» δδ. συνεκτ. ὁ νεώτος, ὁ φρέσκος: Ἰλ.Ω.757 **νὺν δὲ μοι φρέσκις καὶ πρόσφατος** ἐν μεγάροισιν κείσαι [Ζέρβ. μτφρ. «καὶ οὐ βροερός τῶρα καὶ φρέσκος κείσαισι ἀπὸ σπῆι μου], Ἡρ.2,89 **μισθόμενον νεκρῶ πρόσφαιτῶν** γυναικῶς, αὐτ.12|ε', Ἰππ.Δι.2,44 **πρόσφατα** ἄλιπτα καὶ ἄλιπτα, αὐτ.Ἐπιδ.7,10 **αἶμα πρόσφατον** ἰάντιβ. πενήγτες θρόμβοι, αὐτ.Διαστ. ἰνδθ.149 **κρεῖα πρόσφαιτα**, Ἀντιφάν.218,1 **ἰχθύες πρόσφατοι**, Ἀριστ. Ζ1 675b,32 **τροφή** . . . **ἐπι πρόσφατος**, αὐτ.Ζ1 520b,31 [ζῶσι] τὰ πελωκῶτα πάρα πρόσφατον ἰόσα πρὸ μικροῦ ἔπιον], αὐτ.534a,12 **τοῦ τὸ γὰρ μὴ πρόσφαιτῶν δειλάτων** οὐκ ἐθέλωσιν ἀπιτεῖναι ὁ πλειστοὶ τῶν ἰχθύων, αὐτ.Ζ1 764a,6 **τῆν τῶν καταμηνίων . . . ῥύσιν . . . προσφαιτῶν**, αὐτ.Πρ.926a,30 **καρποὶ πρόσφατοι**, αὐτ.927a,29 **ἄλιον πρόσφαιτον**, αὐτ.924b,28 **σπέρμα πρόσφατον**, αὐτ.907b,25 **ὄβρον πρόσφατον**, Θεόφρ.Φ1,6,3,5 **πρόσφατοι** βίβας, Μέν.ἀπ.462,4 **ἰχθύες πρόσφατοι**, Πισειδ.14 **ἐχίνιοι πρόσφατοι**, ΠΔ Ἀρ.6,3 σταφυλῆν πρόσφατον. οὐ φάγεται, Πολύδ.3,55,1 **γίγνα πρόσφατον**, Ἀγαθρχ.35 **φύκος πρόσφατον**, Διόδ.Σ.3,31 **παλλὰ τῶν ζῶων χειρόντα** τὴν δὲ ληφθέντων ἄ μὲν πρόσφατα καταπέθουσιν, ἃ δὲ εἰς ἄλλας ἀποτιθέντες θησαυρίζουσι, Πλούτ.Ἀλέξ.36 **πορφύρας . . . πρόσφατον . . . τὸ ἄνθος ἐτι . . . φυλακτούσας**, αὐτ.Ηθ.690C **ὄδιον πρόσφατον** τὸ νεωστὶ ἀντιληθῆν, Διοσκ.1,7 **νάρδος πρόσφατος**, Γαλ.6,72b,2, αὐτ.Λεπ.Δι.8, Παρφ.Μορκ.4 **ποτὴν πρόσφατον**, Ζακ.Κο.20,9 **ὁ ἰδρώς εἰς τὸ πρόσφατον αἶμα** [μὲ κοινῶσαν βρεῖν πηκτῶν, μουρουμένηων πρόσφατον] 2) κ. νεωτ. κ. δημ. ἐπὶ γενεῶν, πρᾶξες, καταστάσεων κττ. ὁ νεωστὶ γινόμενος, ὁ ἄρτι ὄπαρξων ἢ συμβῆς Ἡσ. «πρόσφατος, τὸ ἄρτι γινόμενον, νέον, νεορῶν»: Αἰοχ.Χο.804 **τῶν πόλις πεπραγμένων λύσασθ'** αἶμα πρόσφαιτος Δίκαις, Σοφ.ἀπ.128 **ἐπιστολαὶ πρόσφατοι**, Λυσ.18, 19 **τῆς ἀρχῆς ὁδοῦ πρόσφαιτος**, Αἰν.Τακτ.3,1 **πρόσφατος φόδος**, Ἀριστ.Ζ1 509b,31 **ὅταν ἡ ὄχλια πρόσφατος ἦ**, αὐτ.ΗΕὐδ.1237a,24 **θεωρίαι καὶ μαθήσεις πρόσφατοι**, αὐτ.ΗΜ 1203b,4 **ὁ ἐκ τῆς πρόσφατου φαντασίας ἀκρατίας**, Ζην.Κ 1,52 **δὲ πρόσφατος κακοῦ παρουσίας** ἡ λύπη, Πολύδ.2,46,1 **προσφάτως . . . κεραιεῖας**, Πλούτ.Θεσ.24 **πρόσφατον σθῶνον ἀρχῆς παλαίας**, αὐτ.Ἡθ.146b, Γαλ.18|2,145 **πρόσφατοι ὄγκοι** ἰσθμῶν, αὐτ.Σωφ.1,123 **πρόσφατος βῆξ** ἰὸ μὴ χρόνος, -τὰ πρόσφατα γεγυῖνα, - εἶναι ἄκριμα πρόσφατὸ τὸ νέαντα του, - πρόσφατος εἰδησις || ὄμ.

ἐπὶ πρᾶσ, ὁ πρόσφατος ὡς πρὸς τὴν χρονολογίαν, χρονολογικῶς: Ἀριστ.Μετ.35|b,35 **οὐτ'Ἡτ.1375b,27** **μάρτυρες . . . οἱ μὲν παλαιοί, οἱ δὲ πρόσφατοι** || ἐν χρ. ὡς κατηγορούμενος: Δημ.55 [τοῖς πλουσίοις χρόνοι . . . τοῦ θύκην ὄπασθαι . . . διδόναι, καὶ ταδικήμαθ' ἕλατα τὰ τοῦτων ὡς ὄμας καὶ φύχρ' ἀφικνεῖται, τῶν δ' ἄλλων ἡμῶν ἕκαστος πρόσφατος κρίνεται ἀμέσως διὰζέται], αὐτ.788 **καλῆς δὲ καὶ πρόσφατος ἰάντιβ**, τεταρχειουμένης 3) ὁ καινός, ὁ νέος: ΠΔ Ἐκκλ.1,9 **οὐκ ἐστι πᾶν πρόσφατον ὑπὸ τὸν ἥλιον**, αὐτ.Ψαλμ.80|81,10 **οὐκ ἐστὶ πᾶν ὁ σοὶ θεὸς πρόσφατος**, ΚΔ Ἐβρ.10,20 **ὄδῶν πρόσφατον καὶ ζῶσαν**, Ἀλκιφρ.1,39 **ἠδῖαν ἢ πρόσφατος Ἀφροδίτη** || τὸ οὐδ. πρόσφατον ὡς ἐπίρρ. ἐπὶ χρόνον, πρόσφαιτος, ἄρτι, νεωστὶ: Πινδ.114,299 **πρόσφατον Ὀθήβ** ξενωθεῖς.

προσφάτης ἐπίρρ. κ. μαν. κ. νεωτ. ἐπὶ χρόνον, ἄρτι, νεωστὶ, ἐσχάτως τελευτῶν, πρὸ μικροῦ, πρὸ ὀλίγου: Αἰν.Τακτ.16,2 **προσφάτως** ἡγελεμῆν, ΠΔ Δευτ.24,5 **ἐάν δὲ τις λάθῃ γυναικὰ πρόσφαιτος**, οὐκ ἐξέλυσται εἰς πόλιν, Βαθβ.30,3, Παρθ.28,1, Διόδ.Σ.14,115 **πόλιν . . . πρόσφαιτως . . . κατασκευασμένην**, ἰώσ.Π1,6,2, ΚΔ Πράξ.18,2 **πρόσφαιτως** ἔλληλυθῶτα ἀπὸ τῆς Ἰταλίας, -οὐ πρόσφαιτως ἀπολυθέντες τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ.

προσφερής-ος-ές [προσφέρω] ὁ πλησίων φερόμενος, ὁ πλησιάζων, δδ. μτφρ. ὁ παρεμφερής, ὁ παρόμοιος, ὁ ὁμοῖος τι, μτ. δοτ.: Ἡρ.2,105 **εἰπω** περὶ τῶν Κόλλων, ὡς Ἀλυπτοῖσι **προσφερές** εἶσι, αὐτ.4,33, Αἰσχ.Ἀγ.1218 **ὄνειρῶν** **προσφερές** μορφῶσιν, αὐτ.Χο.176, Εὐρ.Ελ.591 **Ἐλένη** **προσφερής . . . εἰ**, Ἀριστφ.Ἐκκλ.67 **γυναικὶ** **προσφερής**, Ἀντιφ.240 **βλος** **ὄνη** **προσφερής**, Θεοκ.149 **ἡ ναυμαχία . . . πελομαχία . . . τὸ πλεῖστον** **προσφερῆς οὐσας**, Πλάτ.Τιμ.24Π **προσφερέστατος** αὐτῆ . . . **ἀνδρῶς**, αὐτ.Πολ.494B **τὸ σωμα φέρῃ** **προσφερῆς τῆ ψυχῆ** σπον. μτ. γενικ.: Εὐρ.Ἡρ.131 **πατρός** **ὡς γονυκλῆς** **οἶδε** **προσφερῆς ὁμύωντα** 2) ὁ πρόσφορος, ὁ συντελεστικός, ὁ χρήσιμος, ὁ ὠφέλιμος, μτ. δοτ.: Ἡρ.5,111 **μοῖρα** **δοκεῖ εἶναι** **τοῖσι σοῖσι** **πρήξιμα** **προσφερέστατον** (δ.γρ. προφερέστατον).

προσφέρω δημ. προσφέρω βλλ.

προσφερότος-η-ο δημ. ὄν θύναται τις τὴν προσφέρω ὡς δῶρον, τὴν χολισῶ: Μαλακ.Συγγιγμ.120,4 **νά δῶμα δὲ μοῖ μείνι** [παρὰ ὁ διπλῶς χιτῶνας μου, κὶ αὐτός], - στονὶ μὴ γυμνοτέρω μου, προσφερότος.

προσφέρω κ. ἀπαξ προσφέρω βλλ. κ. μαν. κ. νεωτ., δημ. κ. προσφέρω, ὄμρ. ποτιφέρω [παροιμ. π. Πλούτ.:Ηθ.239Α] **μέλλω** **προσφέρειω** [Εὐρ. Ἀνδρ.257, ἄρρ. Β' προσληγονο, νεωτ. ἄρρ. α' προσφέρω, ὄμρ. (ἐ)προσφέρω, ἰων. ὄμρ. προσφέρω κ. (Ἡρ.3,87), μέσ. μέλλω, προσοίσομαι [Θουκ.6,4, Φιλῶδ.Σμ.β], ὄμρ.προσηνεγκήμι, παθ. ὄμρ.προσηνεγκήμι, ἰων.προσηνεγκήμι [αὐτ.9,7] νεωτ.προσηνεγκήμι, δημ.προσηνεγκήμι, δημ. μτφ. παθ. παρακ.προσηνεγκήμι, φέρω τὴν πρὸς τι, ἐπὶ τὸν, δδ. ἐφαρμόζω, προσαρμόζω: Ἡρ.6,18 **ὄπρῶσυσσεντες** **τότ'αίχρα** **καὶ παντοίας μηχανῶς πρόσφροντας** [ἐν ταίχρα], Εὐρ.Φοιν.488 **μήτε** **προσφέρω** **πύργου** **πῆκτων** **κλιμῶν** **προσσυμβάσεις**, Αἰωπ.64 **τῶ στόματι** **προσφέρει** **καὶ ἐψῆσα** || ἐν φρ. **προσφέρω** **χερῶν** **τὴν ἐπιβόλλω**, ἐπιθέτω τὴν χεῖρα ἐπὶ τὸν, ὀπλῶν, τὸ χεῖρ μου ἐνώμα: Πινδ.Π.9,36 **ὄσα** **κλυτῶν χεράσων** **προσενεγκέω** || κ. ἐν ἔθρρ. ὄμρ. ἐπιβέβαια κατὰ τὸν: Πολύδ.3,79,4 **ἴν'** **ἐάν** **κακοπαθοῦντας** **τρέψωνται** **πάλιν** **εἰς** **τὰ πόσια**, **κωλύω** **διὰ** **τῶν ἰππέων** **καὶ** **προσφέρω** **τὰς** **χεῖρας** **αὐτοῖς** 2) τίθημι τὴν εἰς ἐφαρμόζω, μετέρρωμαι, μεταχειρίζομαι, θέτω εἰς

ἐνέργεια: Ἦρ.3,19 Καμθύσης γὰρ βίην οὐκ ἐδικαίω προσφέρειν Φοίνιξ, Πινδ.Ν.10,30, Αἰσχ.ἀπ. 332 τεχνήματα προσφέρειν, Σοφ.ἀπ.702, Εὐρ.ΙΤ 112 κκ ναοὺ λαβεῖν ἀγαλμα πάσας προσφέροντα μηχανάς, αὐτ.Μήδ.229, Ἄριστ.Λυσ.484, Θουκ.2, 58: ἢ ἐν τῷ αὐτῷ σμ. κ. μέσ. προσφέρονται: Πλούτ.Πολ.563D κἀν ὅποιον δουλείας τὴν προσφέρουσιν, ἀγανακτεῖται κοὐ μὴ ἀνεξέσθαι, Πολύδ. I,18, ἢ παρὰν σπουδὴν καὶ μηχανὴν προσφερόμενος, Ἐπίγρ.Προσφάς: ἢ εἰδ. τὰ προσφερόμενα πράγματα τὰ ὑπαβαλλόμενα τινι ζήτηματα, ὑποθέσεις: Ἦρ.2,173: 3) φέρω, ἐπὶ πλῆον, προσθῆτω: Ἦρ.6,125 Ἄλκμειν πρὸς τὴν δωρεὴν, ἔδωσαν τοιαύτην, τοιαύτε ἐπιτηδεύσας προσφέρειν, Σοφ.ΟΚ 481 (ἡλίας) ὄδατος, μελίσης: μὴδὲ προσφέρειν μέθυ κ. ἀναφ. πρὸς ἀφηρημένα: Εὐρ.Μήδ.78 ἀπωλόμυσθ' ἀρ', εἰ κακὸν προσοίσομεν νέον παλαιῷ, Πλάτ.Θεοίτ.205C, ἀμρ.937 οὐδὲ προσφέρειν οὐτε νόμον οὐτέ φήμισα. . πρὸς τὴν συγγραφὴν ἢ κ. παθ. προσίθεται: Λογίγ.Πρόλ.89C: 4) κ. μαν. κ. δημ. δωροδοκία, δίδωμι τὴν εὐγενῶς, φιλοφρόνως, χαριστικῶς: Πινδ. Ο.9,108, Σοφ.Ἠλ.434 κτερίσται οὐδὲ κουρὰ προσφέρειν πατρι, αὐτ.Φιλ.775, Ἄριστ.Πλ.1052 ἄ δ, τὴν δόξα μὴ μοι πρόσφερε, αὐτ.Λυσ.436, Θουκ. 2,97 καὶ δώρα. . χρυσοὶ τε καὶ ἀργύρου προσφέρετο: ἢ εἰδ. ἐπὶ ἀναθημάτων, θυσιῶν πρὸς τοὺς θεοὺς ἀφιερῶ, εὐλοδοκία ἀνατίθην: Ἄριστ. ἀπολ.101 οὐδέην κολοδὸν προσφέρωμεν πρὸς τοὺς θεοὺς, Πλάτ.Ἀμ.5,25 μὴ σφάγια καὶ θυσίας προσενέγκητέ μοι. . ἢ ΚΑ Ἐβρ.11,4 πλεῖονα θυσίαν Ἄβελ παρὰ Κάην προσήνεγκε τῷ θεῷ, αὐτ.Ματθ. 5,24 πρώτων διαλλάγηθι τῷ ἀδελφῷ σου, καὶ τῆναι εἰδὸν πρόσφερε τὸ δώδρον σου κ. παθ.: Μήναι.3,2 Ὁδὴ ἱερῶν τὸ ὄπισθ' ἄρτων προσενέχης τῷ ὑπὲρ σου τίθεντι: ἢ συνεκδ. δῶδ, ὕμνοδὸν πρὸς τὴν: Ἄκολοθία Μεγ.Σαββάτου Στάσις Γ' ὕμνος ἐξοδίου προσοίωμεν τῷ κτίστῃ: 5) κ. νεώτ. κ. δημ., ἐν συνθ. χρ. περὶ φαγητοῦ, ποτοῦ ἢ καὶ φαρμάκου, παραθέτω, φιλοφρόνως παρέχω: Σοφ.ἀπ.763 διψῶνται γὰρ τὰ πάντα προσφέρων σοφά οὐκ ἂν πλεοντέφειας ἢ ὑμῖν διδοῦσ, αὐτ.ἀπ.502, Ἰνπ.Νουθ.26 προσφέρην τὰ βυφήματα καὶ τὰ πόματα, Ξεν.Ἀνομ. 3,11,14 τῶν βρωμάτων τὰ ἥδιστα ἐάν μὲν τις προσφέρει, πρὶν ἐπιθυμῆν, Πλάτ.Φαῖδρ.270B τῷ μὲν φάρμακα καὶ τροφὴν προσφέρειν ὕγιαν καὶ ῥώμην ἐμποίησιν, Πλάτ.Κυρ.55, Ἄλεξ.189, -σοῦ προσφέρω ἕνα παιγνῶτ' κ. μτ.ἀπαρφ.: Ξεν. ΚΠ7,1,1 τῷ δὲ Κύρω καὶ τοῖς ἄμφ' αὐτὸν προσήνεγκαν οἱ θεράποντες ἐφαγεῖν καὶ πιεῖν ἢ μετ. προσφέρονται τὴν παρέχον ἐμαυτῷ φαγητὸν ἢ ποτόν, εἰσθῆν ἢ πίνω: Ξεν.ΚΠ4,2,41 τοιοῦτον σίτην ἄλλῃς προσφέρεισθαι δεῖν καὶ τοιοῦτον ποτόν, Αἰσχίν.145 καὶ σίτην προσενέγκασθαι, Θεόφρ.Φ18,4,5, Ἐπίκ.Ἐπιγ.3,64U, Πλούτ.Κικ.3 ἀρωματίζας στομάχου μικρὰ καὶ γλίσχρα μόνις πλάττει ὡς τὰς προσφερόμενος κ. παθ.: Πλάτ.Σοφ. 230C μὴ πρότερον ἀν τῆς προσφερόμενης τροφῆς ἀπολαίην δύνασθαι σίμας, Ξεν.Κυρ.6,2 τὰ προσφερόμενα ἴσραγητὰ ἢ ποτὰ: ὅτω κ. νεώτ.: προσφερόμεθα ἀναφικτικὰ: 6) εἰσφέρειν, συνεισφέρειν, μετέχω εἰσφέρειν, καταβολῆς: Ἦρ. 3,91 ἐδδομήκοντα καὶ ἑκατὸν τάλαντα προσέφερον, Ξεν.Πρόσ.2,1 προσφέρειν μετακίβην ἰληρῶν φῶσαν μετακίβην, -δὲν προσφέρειν τίποτε στό δημόσιον: ἢ νεώτ. χαριστικῶς καταβάλλω, κἀν δωρεάν: προσφέρειν ἑκατόν χιλιάδας δραχμῶν ὑπὲρ τῶν ἀδρῶν, -ὑπὲρ τοῦ στόλου: ἢ ἀποδοθῆν πρόσδοσαν: Ξεν.Πρόσ.4,1, ἀμρ.816 κλιναποῖός. . οὐ δῶδεκα μὲν ἀτέλει αὐτῷ προσέφερον: 7) ἐκφέρειν, ἀπέτειναι: Ἦρ.3,134 ἢ Ἄ-

τσσα προσφέρειν τῇ κοίτῃ Δαρειῷ λόγον τοῖνδ' αὐτ.5,30, Θουκ.3,4 λόγους ἤδη προσέφερον τοῖς στρατηγῶσι: ἢ φρ. λόγους ποιεῖται ἀναφέρειν περὶ. . . ποιεῖται μνείαν τινός, προτείνω περὶ. . . μετὰ καθορισμοῦ τοῦ προτεινόμενου ἀντικείμενου: Ἦρ.8,52 οὐδὲ λόγους τῶν Πεισιπταρτίδων προσφέροντων περὶ ὀρολογίης ἐνεδεικνύοντο, Θουκ. 2,70 οὗτω δὲ λόγους προσφέρειν περὶ ξυμβάσεως τοῖς στρατηγῶσι, αὐτ.3,109: 8) νεώτ. κ. δημ. προτείνω εἰς τινὰ τὴν λήψην, τὴν ἀποδοχὴν τινος: τοῦ προσφέρειν θέσιν νομάρχου καὶ ἠρ- νόθη: κ. παθ.: ἀπεδέχθη τὸ προσφερθῆν εἰς αὐτὸν ἀξίωμα: 9) ὄμ. προτείνω πρὸς πώλησιν κ. παθ.: προσφέρονται ὑφάσματα μεταξωτὰ εἰς τιμὰς συμπερούσας: ἢ εἰδ. προτείνω χρηματικὸν ἀντάλλαγμα πρὸς ὀπότερον δικαίωματος: οὐδέεις προσφερα τὴν ὀριθεῖσαν πρώτην τιμὴν κατὰ τὸν ἐκπελισηρισμόν: 10) ἀμρ. εἰμαι ἐμπερῆς, προσφέρειν τινι, ὀμοιάζω τινί: Πινδ.Ν.3,64 ἀλλὰ τὴν προσφέρωμεν ἕψαν ἢ μέγαν νόον ἴποι φῶσιν ἀθανάτων, αὐτ.ἀπ.43, Τραγ.Ἀδελφ.453 προσφέρειν τρόπον παιδί: ἢ κ. ἐν τῷ μέτ. τ.: Ἦρ.1,116 καὶ οἱ ὁ τε χαρακτήρ τοῦ προσώπου προσφέρεται ἔδοκει ἐς ζωτῶν: 11) μέτ. κ. παθ. φέρομαι, μεταβῶνιν, πορεύομαι ἢ πλέω ἐκ ἢ πρὸς: Ἦρ.8,94 προσφέρεσθαι τοῖσι Κορινθίοσι, αὐτ.6,96 ἐπει δὲ ἐκ τοῦ Ἰακάρου πηλῶσιν προσφύρομαι. . : ἢ ὄφικνοῦμαι, φθάνω: Ξεν.Κ17 5,4,6 καὶ ὡσπερ εἰς: ἡμῶνα ἐκ χειμῶνος προσφέρεται αὐτοῦς, Αἰσκ.Νεκρ.Δ 19,2 ἐπει προσφέρεσθε τῇ Τρωάδι: 12) φέρομαι κατὰ ἐναντίον τινός ἐπιτίθωμαι, προσβάλλω τινά, μτ.δοτ.: Ἦρ.5,109 ἄλλ' οὐκ ἴνα Κυπρίοι τὰς νέας παραδόντες, αὐτοὶ πέλοι Πέρσαι προσφερόμεθα, Θουκ.4,126 μὴ προειδῶς τις ἀν αὐτοῖς τολμηράκων προσφύροισι: ὄμ. μτ. αἰτ. ἐμυροῦ: Ἦρ.5, 34 κρὰν πεφραγμένους προσφέροντο καὶ ἐπολιόρκειον μῆνας τέσσαρας, αὐτ.5,111, αὐτ.7,209, Ξεν.Ἐλλ.4,3,30: ἢ κ. ἀπολ. ἐφορμῶ, κἀν ἐφορῶ, ἐπιβῶσι: Ἦρ.9,71 κατὰ τὸ ἰσχυρότερον προσνέλιθοντο καὶ τοῦτων ἐκράτησαν, Θουκ.7,44: ἢ κ. περὶ ἀθλητοῦ πυγμάχου: Πλάτ.Πολ.422B οὐδ' εἰ ἔξειν, . . ὕψαφύγοντι τὸν πρότερον ἀεὶ προσφύρομεν ἀναστρέφοντα κροῦσιν: ἢ εἰδ. φρ. ἀπορος προσφέρεσθαι ὁ μὴ παρέχων τὴν δυνατότητα τῆς ἐκ τοῦ συσταδῆν ἐμολοχῆς: Ἦρ. 9,49 ἑσικοντιζόντες τε καὶ ἑσποζέουτες. . . καὶ προσφέρεσθαι ἀποροί: 13) κ. νεώτ. μέσ. φέρομαι πρὸς τινὰ κατὰ τινὰ τρόπον, συμπεριφερόμαι: Εὐρ.Κύκλ.176 καὶ μὴ φίλοι γε προσφέρεσθε πρὸς φίλον, Θουκ.1,140, αὐτ.4,18, Ξεν.ΚΠ7, 2,16, Πλάτ.Λύσ.205B, ἀμρ.117 ἐπειδή πινω οὐ μετρίως ἔδοκον προσφέρεσθαι, - προσνέλιθον οὐχὶ ἐγενέωντο πρὸς τοὺς ἔθνοους: 14) ὄμ. νεώτ. προθυμοποιεῖσθαι, θέτω τὴς ὑπηρεσίας μου εἰς τὴν διάθεσιν τινος: προσφέρεται μὰς ἀντιπροσωπεύω: 15) ὄμ. νεώτ. μέσ. εἰμαι πόσφορος εἰς τὴν τὸ ἔδαφος προσφέρεται εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς σταφίδος: 16) ρημ. π. προσφορῶ, προσφῶρμα, πρόσφορος, προσφωρῶς ἐπίρρ. παρ. κατὰ τρόπον προσφωρῆ, παρεμφερῶς, παρομοίως, ὀμοίως μτ. δοτ.: Πλούτ. Ἀρέσκ.Φιλ.4,4 ταῦτα. . . ἐπιτάκται διὰ τῶν οἰκείων ὀργάνων προσφωρῶς ταῖς τοῦ πολυπόδοις ηλεκτάνοις, Πολυδ.9,131. προσφωρῶς μτγ., μαν., νεώτ. κ. δημ., ἀφρ. β' προσφύγω, κ. δημ. ἐπιφύγωμα, καταφεύγω πρὸς τίναν ζητῶν ἀσφάλειαν, προστασίαν, προσέχουμαι πρὸς εὐρεσίαν καταφυγίου, ἐπιπολοῦμαι τὴν βοήθειαν ἢ τὴν παρέμβασιν τινος, μτ. δοτ.: Πλούτ.Πουλ.46 ἐκλήτων δὲ καὶ περιουδομένων ὁ Παμφίλιος ἠναγκάζετο δραμαρχοῖσι προσφύ-

γεν, αὐτ.Κικ.3, ἴωσ.ΑΙ 1,19,8, Σόμν.ΠΔ Ἰεζ.29,16, Πάπ. Διόκρ προσφειγόντες σι ἀγακάσθην, αὐτ. οἱ τοῖς ἐκκλησίαις προσφειγόντες, Κερδ Γεωργ. 437C προσφωγόν τοῖς Ῥωμαίοις ὁμ. κ. ἐμπροθ. [ἐπ], πρόσ τιναι: Πάπ. ἐπὶ σὲ προσφωγόντες, αὐτ. προσφειγὸν ἐπὶ τὸν Δεῖνα, Καϊσάρ.Δαν. ἐν Σάβ. 3,186 ὁ πρωτοσπαθάρσιος ἀπὸ τῶν πρόσ αὐτὸν προσφωγόντων τὴν αἰτίαν μαθῶν || νεώτ. εἰδ. νομ. ἐνεργῶ, κάμην προσφυγὴν εἰς ἐπίσημόν τινά ὄρηχην πρόσ ἀκύρωσιν, ἀνάκλησιν ἢ μεταρρῶθιμισιν πράξεως, ἀποφάσεως τινος: προσφειγεν εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας || 2) ρημ.π. προσφυῆ, προσφωγίαν, πρόσφυγος, πρόσφυξ.

πρόσφημι συνήθ. ἐν γρ. τὸ γ' ἐν. ἀορ. προσφειμ, ὄωρ. ἀορ. προσφείδεν [Καλλ.Λευτῆ.Παλ.79], φημι, λέγω, ὁμιλῶ πρόσ τινά, παρασφωγῶ, προσφωγῶ τινά, μτ. αἰτ.: ἴλ.Α 84 τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη... Ἀχιλλεύς, Ἡσαϊοῦ.Α 77 ὅς ῥα τὸδ' ἠλόχοιον προσέφη... ὁμ. ἐν τινι παραφῶρα τὸ ὄμ.: Κρατίην.68 ὁμ. κ. μτ. διπλῆς αἰτ.: ἴλ.Δ 401 τὸν δ' οὐ τι προσέφη... Διομηδέες κ. ἀπολ.: αὐτ.Ν 768 ἀγχοῦ δ' Ἰσταμηνος πρόσφεισ αἰσχροῦ ἐπέειπον, Ὀδ.Α 565 πρόσφεισ κεχολωμένος || ὄμ. τὸ ἀπαρφ. τοῦ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ.: Ὀδ.Ψ 106 οὐδέ τι προσφάσθαι δύναμαι ἔπος.

πρόσφηνοειδές λόθιον[τῶ] νεώτ. ἀνατ. τὸ κατέγον τὴν ἐσω ἐπιφάνειαν τοῦ βρεγματικοῦ λοβοῦ τοῦ ἐγκεφάλου λόθιον.

πρόσφθγγομαι κ. μον., ὄωρ. ποτιφθέγγομαι [ΑΠ 7,656] φθέγγομαι πρόσ τινά, παρασφωγῶ, προσφωγῶ τινά: Εὐρ. Ἀλεξ.331 τὸν δ' ἀνδρα νύμφη... προσφθέγγεται, αὐτ. Ἰνπ.1097 ὄστανον γὰρ σ' εἰσορῶν προσφθέγγομαι, αὐτ. Ὀρ.481, Μηναι. 12,6 Μεγ.Ἑσπ.Προεορτ. καὶ πρόσφθέγγατο τῷ ἐν ταῖς ἀγκάλαις αὐτῆς πῶς ἐνεπαύθη μοι || χαιρετῶ: Λεωνίδ.ΑΠ 7,656 ποτιφθέγγασθαι σήμ. || 2) καλῶ πηναῖ διὰ τὴν ἀνάμειξη ἀνομαζῶ, ἐπνομαζῶ: Πίνδ.Ο 1011,50 πάγον Κράνον πρόσφθέγγατο, Πλάτ.Πολιτ.287B ἀγγεῖτον... μὴ κλῆσις προσφθεγγόμεθα || 3) ἀμτ. φθέγγομαι, ἤχῳ ἐν συμφωνίᾳ πρόσ τι, συνοδοῦσά διὰ τῆς φωνῆς, προσάδω: Πολυδ.4,81 οἱ δὲ [σάλου] ἀπερτέλει οὖν πρόσφθέγγοντο ἀνδρῶν χοροῖς || 4) προσφθεκτῆριος, προσφθεκτικός, πρόσφθεγμα, πρόσφθεγις, πρόσφθεγογος.

πρόσφθεκτῆριος-α-ον [προςφθέγγομαι] μτν.: ὁ προσφθεκτῆριος, ὁ ἀπασιτικός: Πολυδ.3,36 πρόσφθεκτῆρια δῶρα [τὰ μετὰ πρόσφθεγμάτων ὑπὸ τοῦ νυμφίου εἰς τὴν νύμφην προσφερόμενα κατὰ τὴν πρῶτην τῶν αὐτῶν ὁμίλιαν.

πρόσφθεκτικός-ἡ-ον πρόσφθεκτῆριος βλλ., ἢ ὁ ἀξιος προσφωνηθῆναι: Σχολ.Σοφ.Φιλ.1067.

πρόσφθεκτικός-ἡ-ον πρόσφθεγγόμενος, ὄωρ. ποτιφθέγγόμενος ἢ ὁ εἰδώς νά προσφωνηθῶ, ὁ προσφωνητός: Σοφ.Φιλ.1067 οὐδέ σὺ φωνῆς εἰς γενήσασαι πρόσφθεκτικός, Ἀντ.ΑΠ 7,649 ποτιφθεκτικός [προςφωνητῆς, ἀσπατάς].

πρόσφθεγμα-ατος [τῶ] [προςφθέγγομαι] κ. μον. τὸ πρόσφθέγγεσθαι, ἢ προσφωνησῆναι ἢ προσαγγεῦσαι, ὁ χαιρετισμός, συνήθ. κτ. πλῆθ.: Αἰσχ. Ἀγ.903 ταισιδὲ τοῖ νιν ἀξίω πρόσφθεγγασιν, αὐτ.Κο.876, Σοφ.ΑΙ.500 καὶ τῆ μικρὸν πρόσφθεγμα δεσποτῶν ἐρεῖ, αὐτ.Φιλ.235, Εὐρ.Ἰων 401, ΨΧρυσ.1,929A τὴ βούλειται τοῦτο τὸ πρόσφθεγμα, Πλάνα.3,1 Ἑσπ. νεκρούς ἐξανάστασας, ζῶσιον σὺν πρόσφθέγματι || ὄμ. ὡς ἐπιθ.: Φιλῶστρ. Εικ.2,1 Σαποφός τὸ ἡδὺ πρόσφθεγμα.

πρόσφθεγις-εως [ἡ] γλωσσ. τὸ πρόσφθέγγεσθαι, ἢ προσφωνησῆναι, ὁ χαιρετισμός.

πρόσφθειρομαι συναντῶ τινά ἐπ' ὀλέθρῳ, συνήπινα, συντυγχάνω τινί ἐπὶ βλάβῃ, ἐπὶ κακῷ, ἐρχο-

μαι εἰς κακὴν ὥραν: Ἀριστῶ.Ἐκκλ.248 ἄν... σοι λαϊδορθῆται πρόσφθειραῖς [ἐάν κατά κακὴν τὴν τύχην συμπεσῶς ἐπὶ ὀδύρα], Αἰλ.Ζ 1,2,17 θεούσης νῆϊ προσφθειραῖς ἰστανήσας κλοῖον ταχέως πλέαν καὶ καταστραφεῖς || μτφ. ἐπὶ πρσο: Ἰλ.Ἑφρ.1,32 τοιοῦτῳ θηρίῳ πρόσφθειρασι || κάμην τὴν γνωριμίαν τινὸς εἰς κακὴν ὥραν, ἐρχομαι εἰς ἀχέσιν, εἰς ἀνάρησιν μετα τινος ἐκ κακῆς περιστάσεως: Πλούτ. ΗΘ 482B ἀλλοτρίων ἐκ πότου τινὸς πρόσφθειρῶντων.

πρόσφθεγγος-ον ὁ χρησιμὸς πρὸς πρόσφθεγιῶν, ὁ πρόσφθεγγικός: Αἰσχ.Πέλοισ3 πρόσφθόγγος δὲ χρεῖον αὐτῶν πάντας μύθοισι προσφωγῶν [σχολ. ἐπρσισηγόριος λόγιος], αὐτ.935 πρόσφθόγγον σοι νόστον τάνκακοφάτιδα βῶδον, σχολ. ἐπρσφωγῶν σοι τοῦ νόστου βῶτι τῆ ἐπιστροφῆ] πέμψω τὴν κακοφάτιδα βῶνιν.

πρόσφθονέ-ω μτγν. φθονῶ τινά προσέτι, ἐναντιοῦμαι τινὶ ἐνεκα φθόνου: Πλούτ.Κομ.36 ἦν δὲ τῶν δισηγομένων αὐτῷ καὶ πρόσφθονούτων ἐπιφανέστατος || βλέπω, θεωρῶ τινά μετὰ φθόνου, ζηλοτύπως: αὐτ. Ἀλέξ.33 τῆς Ἀλεξάνδρου δυνάμειος βαρυνόμενον καὶ πρόσφθονούτα.

πρόσφθω μτγν. μέλλ. προσφθῶ, σφίγω ἢ δένω τὶ ἐκ τῶν προτέρων: Γαλ.181,350 τῶν πρόσφθωγόντων τὸ ἄβρον μωὴν ἐπιφ. γρ. ἄντι προσφθίγητ. Κλήμ. Ἀλ.7 τοιοῦτοις... εἰδῶλοισι πρόσφθιγας τῷ... ἔσσημ.

προσφιλεῖα [ἡ] κ. μον. ἡ ἀγοδοῆς διαθέσεως, ἡ φιλικὴ σχέση, ἡ φιλία, ἡ εὐμένεια πρόσ τινά: Αἰσχ.Ἐπι.515 τοιάδε μέγιστη προσφιλεῖα δισμύων [σχολ. κοίλιωλαϊσ], ΑΒΣ Μαίου 2,775,50 τῆς τοῦ αυτοκράτορος προσφιλεῖας.

προσφιλεῖς-οδός-ε [φιλῶ] κ. νεώτ., πορῶθ. προσφιλέστερος, προσφιλέστατος κ. μον. προσφιλιώτατος [Ιεσὺν.Μον.561B] ὁ φιλομένως ὁ ἀγαπῶμενος, ὁ ἀγαπητός Ἡα. ἐπρσφιλεστάτος, ἀγαπητοῦ: Ἡρ.1,123 ἐόντι τῶν ἡλικίων... πρόσφιλεστάτῳ ὄμ. μτ. δοτ.: αὐτ.163 τοῦτῳ τῷ ἀνδρὶ προσφιλεῖς οἱ Φωκαῖτες, Σοφ.Ἰν.78,Θουκ.5,40 πρέσβεις... οἱ ἰδῶνον πρόσφιλεστατοῖ αὐτοῖς ἐναῖ, Πλάτ.Ἰοργ.507E ὁδός... ἂν ἄλλω ἀνδρῶν τῳ πρόσφιλης ἂν εἶπὶ ὁ τοιοῦτος κ. μτ. γενικ.: Πάπ. ὁ πρόσφιλεστάτος ὄωρ ὁδελφός || ὄμ. ἐπὶ πραγμ., πράξεων, καταστάσεων κτ., ὁ ἀρετικός, ὁ εὐχάριστος, ὁ ἀγαπητός: Αἰσχ.Ἐπι.580 ἔργον καὶ θεοσι πρόσφιλεῖς, Σοφ.Φιλ.224 σχήμα... στολήεις... πρόσφιλεστάτης ἐμοῖ, αὐτ.558, Ἀριστ.Πολιτ. 1340,5 πάσις ἡλικίας... ἡ χρεῖσες αὐτῆς [τῆς μουσικῆς] ἐστι πρόσφιλεῖς, αὐτ.Ζ 590,10 πρόσφιλης... ἐκῶστω... τὸ κατὰ φύσιν, Ὀδωρ. Ὄσμ 45 πρόσφιλης τῆ αἰσθήσει, ΚΔ Φιλ.4,8 ὄσα πρόσφιλη || 3) ἐνεργ. ἐπὶ πρσο., ὁ ἔχων ἀγαθὰς εὐμένεις διαθέσεις πρόσ τινά, ὁ ἐνούσις ὁ εὐμένης: Σοφ.Φιλ.532 ὡς μ' ἔθεσθε πρόσφιλη [βερναρδ. Γρηγ. ἐπόσον με ἀπερξέωσται, πόσον ὄσα εἰμι ὀπρξέωμενος], Θουκ.7,86 ἀνθ' ὧν οἱ τε λακεδαιμόνιοι ἦσαν αὐτῷ πρόσφιλεῖς, Πολυδ.6,10,5 ὁπάρχων εὐεργητικός καὶ μεγαλόδωρος καὶ πρόσφιλης κατὰ τὴν ἀπάντησιν.

προσφιλεῖα [ἡ] μτγν. ἀπὶ προσφιλεῖα βλλ. Ἀκάλ.Πά Φακμ.44131.

προσφιλεῖω μτγν. φιλιῶ βλλ.: Ἀστέρ.236λ. **προσφιλοκαλό** μτγν. προσβέτω τι μετὰ καλοσθησίας, πρόσ ἐξωραϊσόμεν καὶ μεγαλοπρέπειαν, φιλοκάλιος διακώστω τὶ προσέτι: Στράβ. 13,4,2 ἀναθήματα καὶ βιβλιοθήκας καὶ τὴν... κατοικίαν τὸν Περγᾶνον... ἐκίνοτος προσφιλοκαλόλησ, αὐτ.17,1,8 ὄωπαρ τοῖς κοινοῖς ἀναθήμασι πρόσφιλοκάλιος τινὰ κόσμον || 2) ἀπολ. ἐπὶ καλλιτεχνῶν, ἔχω ἔρωτα τοῦ κάλλους: Φιλ.1,495 ἦδη δὲ τινες καὶ προσφιλοκαλοῦντες.

προσηλιονεϊκό-έω κ. μιν. φιλονεϊκό, έριζω πρὸς τινα διὰ τὸ πρᾶγμα, ἀμιλλώμαί τινι διὰ τὸ: Πολυδ.2,19,6 προσηλιονεϊκισάντες πρὸς τὸ γεγονός ἐλάττωμα αὐτοῖς Ρωμαῖοι, Φωτ. Ἐπιστ.320,29.

2) ὑπεραπολιχοῦμαι ἢ ἐπιμύνομαι, ἐνθέρμως, δδ. προσκολλώμαι εἰς τι μετὰ ζήλου ἢ ἀμύλης: Ἀριστ. Μετ.343b,25 Δημόκριτος προσσηλιονεϊκισθε τῷ δόξῃ τῷ αὐτοῦ: ἢ ἐμύνομαι, ἐγκαρτερῶ, κτ. δότ.: Χαρίτ.5,1) προσσηλιονεϊκισθὲν πολέμῳ, ἢ ἐμύνομαι, λοχισθῆναι, ἀμφοισθῆναι τι, μτ. ἀπαρφ.: Ἡλιόδ. Αἰθ.10,19 εἰ... προσσηλιονεϊκισθὲν ἄρτιον καὶ ἐξ ἐκείνου γένουσι, ἐπιτελεσθαι τὴν ἱεραργίαν: ὄμ. ἀπολ.: Ἰώα.ΠΙ.5,11,3, Πλούτ.Ἡθ.648D καιροὶ πολλὰ τοῦ Ἀρπάου πραγματευομένου καὶ προσσηλιονεϊκοῦτος.

προσηλιονεϊκῶ-έω μτην. ἀσχολοῦμαι φιλοπόνημα περὶ τι, καταγινοῦμαι εἰς τι μετὰ φιλοπόνησιν, ἀφοσοῦμαι εἰς τι μετὰ ζήλου: Γρηγ.Νόσας.1,11C, Φιλόν. Ἰω. Ὑπομν.Μετ.88,20 τὸ ἴδιον δόξα π.

προσηλιοσοφῶ-έω μτην. φιλοσοφῶ ἐπὶ τινος, ἐξετάζω τὴν φιλοσοφικὴν πρᾶξιν: Πλούτ.Ἡθ.669C ἐπὶ τῷ λόγῳ προσσηλιοσοφῆναι, Λουκ.Κρῶν.9 παρήγγασαι γούμν μὴ χρόνον τῆς ἐορτῆς οὐκ ὀλίγον οὐδὲ πᾶν ἀναγκαῖά μοι ταῦτα προσσηλιοσοφῶν: 2) ὀμιλῶ φιλοσοφικῶς, διὰ φιλοσοφικῶν ἐκφράσεων πρὸς τινα, μτ. δότ. παρ.: Λουκ. Ὀνειρ.1) ταῦτα πολλὰ οὐδὲν δεομένην προσσηλιοσοφῶν στυγεῖται, Φιλῶστρ.Σοφ.2,19, Μουσαίωνη προσσηλιοσοφῆσας, Βασ.2,747D, ἢ εἰρων. κ. μτ. δότ. πρᾶγμ.: Λουκ.Τιμ.δὲ ἔρημια καὶ τὸ δικεῖλη προσσηλιοσοφῶν.

προσηλιτοκνῶ-έω μτην. μετοχειρίζομαι περισσότερο τὴν τέχνην ἢ τεχνάσματα εἰς τι, προσεξευρισκῶ τὴν ἐντέχνωσιν: Ἀθην.Π.25 τὸ προσσηλιτοκνεῖν διὰ τὸ τῶν ἰδουμαίων ἐπὶ πλείον ἀξεῖν τὴν μαγειρικὴν τέχνην: ἢ προσθεῖναι τὴ μετὰ τέχνης ἐντέχνωσιν: Ἀρτεμίδ.Δολδ.1,1) τοῖς καταπύροις ὄνειροις παρ' αὐτοῦ τὴ προσσηλιτοκνεῖται κ. μτ. ἀπαρφ.: Ἀρρ.Ἐπιστ.2,20,21 οὐ προσσηλιτοκνεῖται τοῦτοις προσθεῖναι τὰ φέλινα: 2) ἀπολ. σοφιστοῖμαι, στρεφθῆναι κ.: Πλούτ.2,509.

προσηλιτομοῦμαι-έομαι φιλοτιμοῦμαι, ὑπερηφανεύομαι ἐπὶ τῷ προσεῖτι, κοχυῶμαι ἐπὶ τῷ πρὸς τοῦτοις θεωρῶ τὴ προσεῖτι ἀντικείμενον τιμῆς, μτ. δότ.: Αἰθ.ΠΙ.9,9 προσσηλιτομοῦμενος τῷ ῥαθυμῖα κ. ἀπολ.: Φάλ.142,2,Φιλ.1,461 προσσηλιτομοῦμεναι... καὶ τὰ κάτοπτα ἐαυτῶν συγκαθιερούσιν, Ἐπιγρ. Ἰω.Χρυσ.7,65,30.

προσηλιτονοῦμαι-έομαι μτην. ποιοῦμαι φιλόφωνα πρότασιν, φέρομαι φιλοφρονῶν, ἰδ. πρὸς τινα γυναῖκα: Νικόλ.Δσμ.47,73.

προσηλιώς ἔπιρρ. κ. νεώτ., ποι. προσσηλιώς (Ἐπιγρ.) συγκρ. προσσηλιότερον, ὑπερβ. προσσηλιέστατα κ.προσηλιεστάτως Ἰσοκρ.Πολυδ.3,631, ἠδῶες, τερπνῶς, εὐχάριστος: Πλούτ.Ἡθ.461D σιτεῖται προσσηλιῶς καὶ προθύμως κ. μτ. δότ.: Ἐπιγρ.: 2) κ. νεώτ. φιλοφρόνων, εὐμενῶς, εὐνοϊκῶς: Σοφ.Ἡλ.442 σκίφας... εἰ σοι προσσηλιῶς αὐτῇ δοκεῖ γέρα τὰδ' οὐν τάφοισι δεξέσθαι νέκυ, Πλάτ.Νόμ.822B, αὐτ.Μεν.248D καὶ ζῶεν κάλιον... καὶ ἡμῖν προσσηλιότερον, Ξεν.Ἠθ.2,3,44 προσσηλιῶς ἡμῖν ἔχειν ἰδικεῖμαι εὐμενῶς πρὸς ἡμᾶς, εἰμᾶς εὐμενῶς πρὸς ἡμᾶς, αὐτ. Ἀνομν.2,3,16 τοῖς δὲ καλοῦς... προσσηλιῶς χρώμενος, αὐτ. Ἰππαρχ.1,1) προσσηλιέστατα, Ἰσοκρ.Πολυδ.3,63 προσσηλιεστάτως, Ἐπιγρ. προσσηλιῶς.

προσηλιεστάτως μτην. φλεγμῶν ἐπὶ πλείον: Πούλ.Αιγ.3,78.

προσηλιέω μτην. φλέγω, ἀνάπτω τὸ ὀλίγον ἢ ἐπιπολίως Ἰω.Χρυσ.6,22,34 τὴν δὲ λοιπὴν ἀπασαν οἰκοδομήν... ἀπ' ἐκείνου τοῦ κανοῦ προσέφελες καὶ ἡμαρῶσαν.

προσφοῖτῶ-άω κ. μιν. πορεύομαι ἢ ἔρχομαι εἰς τι μέρος συχναῖς φοιτῶ, συχναῶς ποῦ: Λυσ.23,3 ἐπὶ τὸ κωρυμένον... ἴνα οἱ Δεκεῖαι προσφοῖτῶσιν, αὐτ.24,20, Δημ.786 οὐδὲ προσφοῖτῶ πρὸς τι... τῶν ἐν τῇ πόλει κορυμένων, Ὑπερείδ.Ἡθ.6, ἢ μτ. δότ. πρὸς. ἀναναστρέφομαι μετὰ τινος, κἀνὰ παρέα μετὰ κἀποιου: Στράβ.14,1,32 τοῖς καθορισμένοις ἐμπορίοις προσφοῖτῶν, Ἀνδρ.Κρ.135 ἢ προσεῖται φοιτῶ ἐξ διδασκαλῶν: Διον. Ἰω. Πτ.9,1) Ἀναγεγῶρα προσφοῖτῶν Εὐρωπαϊδης, Πλούτ.Ἡθ.653B τὸν παλαιῶς λόγους προσφοῖτῶν: 2) μτφ. ἐπισηκίτομαι: Ἀντιφ. 240 τὰ κακὰ προσφοῖτῶ πρὸς τὸ γῆρας.

προσφορά (ἢ) ἱεροσφῆρα κ. μιν., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ προσφέρειν, τὸ φέρειν τι εἰς τι, πλείστον τινός, τὸ προσκομῆσαι, τὸ ἐπιθεῖν τι, ἐπὶ τινος: Πολυδ.5,16,7. 2) ἡ προσαγωγή, ἐφορομή, χρήσις: Πλάτ.Νόμ.638C μὴ διαλυθόμενος αὐτοῦ μήτε τὴν ἐργασίαν μήτε τὴν προσφορᾶν: 3) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ προσφέρειν, παρέχειν, τὸ προτείνειν τινί τι, ἡ παροχή, ἡ εἰσφορά, ἡ δωρεά: Πλάτ.Νόμ.792 αἱ τροφαὶ ἀκοσδοαὶ τινος ἐπιβυμαί τούτοις αὐτοῖς ἐν τῇ προσφορᾷ τεκμαίρονται, Κδ' Ἐβρ.10,10 ἁγιασμένοι ἐσμέν διὰ τῆς προσφορᾶς τοῦ σώματος τοῦ Ἰησοῦ: ἢ νεώτ. εἰδ. ἐν τῇ πολιτ. οἰκονομίᾳ, παροχὴ ἐργασίας ἐπὶ μισθῷ ἢ ἐμπορευμάτων πρὸς πώλησιν, ἀντίβ. ζήτησις, ὁ νόμος τῆς προσφορᾶς καὶ τῆς ζήτησεως Ἰερβλ. (ζήτησις 2) ἢ νεώτ. εἰδ. διδοῦναι. τὸ μετὰ τὴν προπροσκαεῖν τοῦ μέλλοντος μὴ διδοῦναι μαθήματος σταδίον, καθ' ὃ προσφέρεται εἰς τοὺς μεθιτάς τμηματικῶς ἢ νέα ὄλη: 4) ἡ ἐκ τοῦ παθ.1, πᾶν ὃ τι προσφέρεται, προστίθεται εἰς τι ἄλλο, προσθήκη, ἀξήσιας Σουδ. προσφορά, προσθήκη, πρόσδοσις: Σοφ.ΟΚ1270 τῶν γὰρ ἡμαρτημένων ἀπὸ μὲν ἔστι, προσφορά δ' οὐκ ἔστ' ἐπὶ (δὲν δύναται τις μὴ προσθεῖναι πλεόν καὶ ἄλλαι) ἢ εὐεργεσία: αὐτ.581 ποῖός γὰρ ἡ σὴ προσφορά δὴλῶσεται: ἢ αὐτὸ τοῦτο τὸ προσφερόμενον δῶρον: Θεόδωρ.Χαρ.30,19 καὶ γαμοῦντός τινος τῶν εἰλών... πρὸ χρόνου τινός ἀποδηῆσαι ἴνα μὴ προπέμψῃ προσφορᾶν: ἢ ἀπέφωμα, ἀνάθημα: Πδ Ψαλμ.39401,7 θυσίαν καὶ προσφορᾶν οὐκ ἠθέλησας, αὐτ.Βασ.3,7,48 τὴν τράπεζαν ἐπ' ἧς ὁ ἄρτος τῆς προσφορᾶς ἰοι προσφερόμενοι ὄρτοι, ὁ ἄρτος τῆς προθέσεως, Κδ Πράξ.2,26, αὐτ.Ἐφρα.5,2 προσφορᾶν καὶ θυσίαν τῷ Θεῷ, Ἰωα.ΑΙ.1,4,1, Πάπ. βούλομαι καὶ τὸς ἁγίους μόν προσφοράς γίνεσθαι ὄνερ τῆς ἀναπαύσεως τῆς ἐμῆς ψυχῆς: ἢ ἡ τέλειος τὸ μυστηριὸν τῆς θείας Εὐχαριστίας: Ἐσα.2,625 Α Βασ.4,724B, Ἀθανάσι.1,296C ἢ τὰ στοιχεῖα τῆς θείας Μεταλήψεως: Ἀποστ.Διατ.8,13 5) μτην. μιν. κ. νεώτ. ἐκλ. ὁ ὄνερ τῶν πιστῶν προσφερόμενος εἰς τὸν ναόν ὄρτος πρὸς τέλειον τῆς θείας Εὐχαριστίας, τὸ πρόσφορον: Παλλῶδ.Λαου.1042C, Μόσχ.1289b6, Ψυχρῶ.12,777B, Παλαμ.Περ.Χαιρ.39,2 οὐτὰ καὶ ἡ σὺνδρα, οὐδὲ καὶ τὸ λιδοῖν ἢ μετὰ ἡ ποῦ λάμπει προσφορά ἡ χρυσή: 6) εἰδ. δωρεά, δῶρον ἐνεκα γάμου: Πάπ. δευδόμενοι ἐν σφῆρῃ κατὰ προσφορᾶν ἀναφαίρετον τῇ θυγατρὶ ἀρούρας Χ, Πάπ. προσφορᾶς οικίας δωδεσίαι αὐτῇ ὄνερ τοῦ θεῖου: 7) πρόσδοσις, εἰσδοῖμα: Ἀρποκρ. ἐπροσφορά, πρόσδοσις: Ἀντιφ.ἀν.3,1, Ἰώα. ΑΙ.19,82 προσωθεῖσαστο πλείεστας προσφορᾶς 8) ἡ ἐκ τοῦ μεσ.1) τὸ λαμβάνειν τροφήν, ἡ λήψις τροφῆς: Ἀριστ.Τλ.Ἰνκ.458a,22 μετὰ τὴν τῆς τροφῆς προσφορᾶν, αὐτ.Μετφ.100a,14, Ἀριστ.ΖΜ 671a,13 ἰ3) ὀλιγόπλητῃ εἰ τῆς τοῦ ἄνωρ προσφορᾶς, Θεόδωρ.Φι7,9,4, αὐτ.Β.4,4, αὐτ. Οσμ.5, Πλούτ. Ἡθ.129B ἐν πόσει καὶ προσφοραῖς 9) τρο-

φθ, τρώμα: *Ἰνν.Ἀφρ.2,33, *Ὀρφ.ἀπ.49,87, Θεοφ.ΦΑτ.4,9,6 κομφοτέρην παιδοί και τήν προσφοράν 10) εὐχυσία, ἡδύτης γεύσις: Θεοφ.Φ1 4,8,11 ἐφόμενον δὲ γίνεσθαι... ἡδὺ ἐν τῇ προσφορῇ, Ἀθην.1,33F πολλαί τῶν ὠλων οἱ ἰδιότητες κατὰ τε τὰ χρώματα και τήν προσφοράν 11) ἀνοδοῦση, ψουκετά: Θεοφ Φ19, 19,1 ὄλων γὰρ προσφορὰ τις γίνεται δύνασιν ἐχόντων οἰώδη.

προσφορά-ατος [τὸ] [προσφέρω] ἀντὶ προσφορᾶ βλ.λ.7: Εὐρ.Ἡλ.4,23 πολλαί και γυνή χρέζουσα ἄν κερσο δαίτῃ προσφορήματα, Λάγγ.3,12.

προσφορία [ἡ] [προσφέρω] μτν. ἀστρολ. ροπή ἀστρικοῦ σημείου πρὸς ἕτερον, προσέγγισις: Βέττ.Βάλ.5,16 προσφορία τῶν δεσποτῶν [πθ.β].

προσφορο-ο(ν) [προσφέρω] νεώτ. κ δημ.,δωρ. πατήφορος ὁ προσφερόμενος εἰς τι, ὁ χρήσιμος, ὁ ὠφέλιμος *Ἡσ. ἐπρόσφορα, τὰ ἐπιτηδείως προσφερόμενα: μτ. δοτ.: Ἄν.7,20 τὰ πρόσφορα τῆ στρατιῆ, Σοφ.ΟΚ 1774 ἠνθ' ὅσα' ἄν μέλλω πρόσσειν πρόσφορα ὅ' ἕμιν' κ. ἀπόλ.: Θουκ. 1,125 ἐκπορῆσθαι... ἀ πρόσφορα ἦν *2) κ. νεώτ. συνεκδ. ὁ ἀρμόδιος, ὁ κατάλληλος, ὁ ἐπιτηδεῖος: Πινδ.Ν.3,31 πατήφορον δὲ κάσμον ἐλαβες, αὐτ.8,48 πρόσφορον ἐν μὲν ἔργω κόμπαν λείξ, Εὐρ.Ἡρακλ.480 εἶμι γὰρ πως πρόσφορος, Ἐπίκ.ἀπ.250 πρόσφορον και οἰκετόν κ. μτ. δοτ.: Πινδ.Ν.7,63 πατήφορος δ' ἀγαθοίσι μεσθός αὐτοῦ, Εὐρ.Ἰκ.338 τοῖς ἑσίοισιν οὐχὶ πρόσφορον τρέποσι φεύγειν τὰ θεῖα, αὐτ.Φοίν.127 σὺχὶ πρόσφορος ἀμερίω γέννη ἰοχόλῃ ἐτῆ τῶν ἀνδρῶνων γενέσθαι καί φύσει, αὐτ.Ἐκ.124δ, Ἀριστ.Φ.86C, αὐτ.Ὀρ.124 μελιῶ μὲν οὐδέν, προσφοριώτερον δὲ νῶν, Ἀντιφ.52 τρωφά πρόσφοροι' κ. μτ. ἀποφρ.: Πινδ.Ο.9,81 εἶπν εὐροισιπέτῃ ἀναγίσθαι πρόσφορος ἐν Μοισαῖν διαφρῶ, Αἰσλ.Εὐμ.207 οὐ γὰρ δόμοισι τοῖσδε πρόσφοροι μελαιν, Πλάτ. Κριτ.109C χῶρον... οἰκίαν και πρόσφορον ἀρετῆ και φρονήσει πεφουκίαν, Οὐκελλ.4,12, Ἰωσ.Π1 6,3,3 ζῶσις πρόσφορα ἐσθίειν, - τὸ εἶδος νεὸν εἶναι πρόσφορον διὰ τὴν καλλιέργειαν κανονῶν 3) κ. μων. τὸ αὐτ. πρόσφορον πᾶν δ.π. εἶναι κατάλληλον, ἀρμόδιον *Ἡσ. ἐπρόσφορον ἐπιτηδεῖαν, ἀρμόδιον. οἰκεῖον. ἀκόλουθον, Σουίθ. ἐπρόσφορον, οἰκεῖον, ἀρμόδιον, ἐπιτηδεῖον: Ἀριστ.ἩΝικ.1180b,12, αὐτ.Ζ1 615a,26 ἡ... φύσις αὐτῆ ζητεῖ τὰ πρόσφορα' κ. μτ. γενικ.: Αἰσχ.Χο.711 μωρὰς κελεῖσθαι τυγχάνειν τὰ πρόσφορα ἰμετὰ βακτρῶν ὀδοπορίαν ν' ἀπολαύσασαι καταλλήλων περιποῖσασιν, Εὐρ.Ἰλ.508 τὰ πρόσφορα τῆς νῦν παρούσης συμφορᾶς αἰτήσομαι, Θεοφ.λ.2 62 οὐ γὰρ διὰ τόχην τῶν συμβεβηκότων ἀβητήσεις τῆς ἀξίας ἢ τῆς προσηγορίας τὸ πρόσφορον' κ. μτ. δοτ.: Δημ.1364 τὰ πρόσφορα τῆ νῶσω, Πολύθ.25,9,4 πᾶν τὸ πρόσφορον Ρωμαίσις, Λουκ.Ὀνειρ.5 τὰ πρόσφορα ἐκάστω βίω' κ. ἀπόλ.: Ἡρ.4,14 τοὺς δὲ προσκίοντας τῷ νεκρῷ ἐπι τὸ κναθήριον παρῆσαν ἔχοντας τὰ πρόσφορα ὡς ἀναίρησόμενος [τὸ] ἀρμόζοντα, τὰ πρέποντα εἰς νεκρόν, Εὐρ.Ἄλκ.148 οὐκουν ἐπ' αὐτῆ προσεταιρί τὰ πρόσφορα, Ἀριστ.Εἰρ.1023 τίθειαι... τὰ... πρόσφορα πάντ' ἐπ' αὐτοῖσι 1) τὸ αὐτ. κτ. πλθθ. τὰ πρόσφορα ὡς ἐπίορ, προσφορῶς, καταλλήλως, ἀρμόδιως: Εὐρ.Ἰνν.112 θῆως ἄν ἄρμισσι ζεύξας ὕπο βορᾶς κορεσθεῖς γυμνώσω τὰ πρόσφορα, αὐτ.1315 4) δημ. τὸ αὐτ. πρόσφορο ὡς οὐδ. ὁ ὑπὸ τῶν πιατῶν προσφερόμενος εἰς τὸν ἄνω ἄρτος πρὸς τέλειον τὸ μυστήριον τῆς θεῖας Ἐυχαριστίας, ἡ προσφορὰ βλ.λ.4: 1) ποι. γεν. ἀπέφραση, ἀνάθημα: Πολυσ. Δωδ.Γόφτ.3,63 λείψαν' ἄγια, τίμα ξύλα, κάθε πρόσφορο ἱερὰ 5) τὸ προλαμβανόμενον ἢ

ἐσθιόμενον, τροφή: Ἰνν.Ἀφρ.Ἰντρ.24 [ἀσφ.γρ.] πρβλ. προσφορὰ 7) δὲ τὸ αὐτ. κτ. ἐν. ἢ πλθθ. ὡς οὐα. αἱ πρόσφοι, τὰ εἰσοδήματα: Πάπ. καρπῶν και ἐνοίκησην και τὰ ἄλλα πρόσφορα, Πάπ. ἄλλα πρόσφορον μὴδὲν ἔχειν, αὐτ. ἐν τῷ οἰκίματι τῷ πρὸς τοῖς Ἀριστίνου λεγομένους πρόσφορος [εἰς τὴν τοποθεσίαν ἢ ὁποῖα λῆγεται Πρόσφορα τοῦ Ἀριστίνου].

προσφορᾶ-τω προσφέρω, φέρω πρὸς πίνειν, προσάγει: Ἡρ.1,82 σκυλεύσας τοὺς... νεκρούς και προσφέρῶς τὰ ὅπλα, Ξεν.Ἐλ.7,28 τὰ δράγματα... προσφορεῖν, Μέν.ἀπ.158 τῷ θανάτῳ δῶρα προσφορεῖν.

προσφορῶς ἐπίορ. κ. μων. κ. νεώτ. συμφορῶς, ἀρμόδιως, καταλλήλως, ἐπιτηδεῖως: Θεοφρ. ΦΑτ.4,7,2 πρόσφορῶς ἔχειν τῷ ὄρω, Δίων Κ 74,5, Εὐάγρ.297,13, Θεοφ.στ.55,3 ἴνα και τῆς θύραθεν παδείας προσφορῶς ἐνέτω, - δὲν ἐχρησιμοποίησε τὸν καιρὸν τὸν προσφορῶς.

προσφορῶσα Ἡσ. ἐνδοκαῖσα.

προσφράγιζω Ἐπιρ. σφραγίζω τὸ πρότερον, ἐκ τῶν πρότερον, τὸ ποθ.: τοῖς προσφραγισμένοις μέτροις.

πρόσφυγας [ὁ] δημ., τὸ θηλ. πρόσφυγιος, ὁ πρόσφυξ βλ.λ.

πρόσφυγια [τὸ] βυζαντ. δικ. διάφοροι τόποι ἀσπίλλας, οἶον νοαί, μοναστήρια κτ., εἰς οὓς καταφεύγουσιν ὑπόδικοι ἢ κατόδικοι ἐτύχσανον προστασίας, ἀσυρορευομένης ὑπὸ τοῦ χριστιανικοῦ δικαίου τῆς ἐκείθεν βίαιας ἐκδιώξεως αὐτῶν.

προσφυγή [ἡ] [προσφεύγω] μτν., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ προσφεύγειν, καταφυγῆ πρὸς τινα, ἰδ. πρὸς ζήτησιν προστασίας: Πάπ. τόπος προστασίας, - ἡ προσφυγῆ εἰς τὰ ἄλλα 2) νεώτ. κ. δημ. νομ. πᾶσα αἰτήσις πρὸς ἀνώτερον ἢ τοῦ νόμου ἀρισμένη διοικητικὴ ἢ δικαστικὴν τισ ἀρχὴν ἐπιδικῶσαι τὴν ἀκύρωσιν, ἀνάκλησιν ἢ μεταρρυθμίον πράξεως, ἀποφάσεως κτ.: προσφυγῆ εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας 2) γλωσσ. προστασία.

προσφυγια [ἡ] δημ. ἡ ἰδιότης ἡ κατάσταση τοῦ πρόσφυγας: ἀπὸ τότε ποὺ δοκιμάσαμε τὴν προσφυγια, δὲν εἶδαμε μὴν καλὴ ἡμέρα 2) συνεκδ. τὸ σὺνολον τῶν ἐν τῇ τόπῳ καταφυγῶν πρόσφυγας: τὸν φησὶν εἶναι πάντα ὅλη ἡ προσφυγιά, - πλάκωσαι ἡ προσφυγιά.

πρόσφυγιος -ἡ-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν πρόσφυγα ἢ τοὺς πρόσφυγας: πρόσφυγιος ἀποκατάστασις, - προσφυγικαὶ ἀποζημιώσεις, - προσφυγικοὶ συννομοισοί.

προσφεύγω [τὸ] [προσφεύγω] μτν., μων. κ.δημ. ὁ τόπος ἢ τὸ πρῶτον εἰς τὸ ὅποιον καταφεύγει τις πρὸς ἀσφάλειαν καὶ σωτηρίαν, καταφυγή: Ἄλλοι Πάθ.θασ.2,19,42431, Μακάλλ.485,6, αὐτ. 493,23, Φώτ.Βιβλ.469,10 ἱλαστήριον και προσφεύγιον, Ἄνω.Κοιν.52, Μιντοῖ.3,5 Ὀρθρ.Ἰδ.3 Σταυροθ. Μαρτ. τὸ προσφεύγιον ἀμάρτυλων.

πρόσφυγοκἀπηλος [ὁ] νεώτ. ὁ κολληκῶς ἐκμεταλλεζόμενος τοὺς πρόσφυγας, ὁ κολληκῶς ἀβερίτως ἐκμεταλλεζόμενος τοὺς πρόσφυγας.

πρόσφυγοπατῆρας [ὁ] δημ. εἰρων. ὁ ἐπαγγελόμενος τὸν πρῶτον τῶν πρόσφυγων.

πρόσφυγοπῶλα [ἡ] δημ. θυγάτηρ πρόσφυγας 1) νεαρὸ πρόσφυξ.

πρόσφυγοπούλο [τὸ] δημ. τέκνον πρόσφυγας 1) νεαρὸς πρόσφυξ.

πρόσφυγος -ον [προσφεύγω] κ. μων. ὁ καταφεύγων πᾶν πρὸς ἀσφάλειαν και προστασίαν, ὁ πρόσφυξ: Αἰσώλ.417 τὰ λοιπὰ ὄνεια ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων κατασθῆσθαι, μόνον δὲ τὴν χελιδῶνα ὡς πρόσφυγον και ἐν τοῖς αὐτοῖν οἰκίαις ἀσφῶς νεωτοποισθῆαι, Ἡρωδίων.Ἰστ.5,3,10 ἦσαν δὲ τι-

νες εξ αυτών και πρόσφυοι οικιστοί τῆς Μαισις ἰδ.γρ ἄντι πρόσφυγι, ΚΠορφ.Θεμ.136 εἰς τὴν Μελιτηνὴν ἐπι πρόσφυοι ἦν.

προσφυή ἡ (προσφυή) κ. μων. ἄ. πρόσφυοις β.β.λλ.1: Ἀριστ.Ζ1.52βα,33 τὰ δὲ ἀκίτητα εἰ τῆς πρόσφυης ὡσπερ ἡ πίννα (ὁμ.φ.γρ.) 2) μνη. κτ. π.κ.ηθ. ὑπερβαρῆσι τοὺς ὀδόντες: Ἰππιατρ.95.

προσφύξ-ουξ (εἰς πρόσφυον) κ. νεώτ. ὁ προσπεφυκός, ὁ φύσκος ἐπὶ τῆς, ὁ φύσκος συννημένος, ἡρσοσμένος εἰς τι: Θεόδωρ.Φαίτ.1.63 πρόσφυης γενόμενῃ ἡ ἐμφυεῖα, Ἀντιλλ.Ν.Ορειδ.45,22 πρόσφυης χοίρας (ἀντιθ. προσαρτή), Ἄδου,24 ὄνυχες πρόσφυες τῆ σαρκί, Πάπ. λοβοὶ ὠτων πρόσφυες 2) ὁ προσκεκολλημένος, ὁ προσκλωμένος εἰς τι: Ὀδ.Τ53 θρήνυν... πρόσφυε' ἐξ αὐτῆς (τῆς κλισίης, Διογ.Οἰν.39 τὸς ὀστέοις πρόσφυες || μτφ. ὁ ἀχώριστος εἰς τῆς: Ἐπίκ. ἀν.200... τὸ συγκρ. ὁ περισσότερο συγγενὴς εἰς τινα: Πλάτ.Φιλ.64C τοῦτο γὰρ ἴδοντες μετὰ τοῦτ' ἐπισκεφόμεθα, εἰθ' ἡδονὴν εἶτε τῷ νῷ πρόσφυεσθεσαν καὶ οικιστοίενον ἐν τῷ ναυτὶ ἐυνέστικεν, αὐτ.67Α νοθεῖ ἡδονῆς οικιστοίενον καὶ πρόσφυεστέον 3) μτ. δοτ. ὁ ἀφωσπιμένος, ὁ ἐκδοτος εἰς τι: Πλάτ.Πολ.519β ἔδωδαις... ἡδοναῖς τῆς... πρόσφυες 4) ὁ ἐκ φύσκος ἀνήκων εἰς τινα, ὁ ἀρμόδιος, καταλλήλως ἐπιτήδευτος εἰς τι, ὁ πρόσφορος: Πλάτ.Ἐπιστ.344.λ ὀδοσοὶ τῶν δικαίων τῆς καὶ τῶν ἄλλων δσα καλὰ μὴ πρόσφυεις εἰσι καὶ ἐγγυεῖται, Διον.Ἀλ.Θουκ.5 τοῖς πράγμασι πρόσφυος λέγεις, Ἱεροκλ.Πλ.Χρ. Ἐπ.1,42Μ πρόσφυετ' τῷ θεῷ ἀγαλμα, -τόπος πρόσφυος πρὸς ἐγκατάστασιν ἀεροδρόμιου, -πρόσφυος ἀπάντας' || μτ. ἀπαρφ. Ἰογγίν. 84,2 οἰκίσασθαι τὸ προσφύεστέον ἰαρμοδιώτατος ὅπως κινήσῃ τὸν οἰκιστῆ.

προσφυλακῆ ἡ (ἡ) πρόδοτος φυλακῆ, φουρα (ἡ), Διορδ.1, πρόσφυλακῆ β.β.λ.: Πολύδ.β.3,75,4 πέμποντες... εἰς Ἰάραντα πρόσφυλακῆς.

προσφυλακ-ατος (τὸ) (προσφυλάκ) κ. νεώτ. τὸ προσπεφυκός, τὸ προσφύμενον, τὸ ἐμφυμα: Ἀημίτηρ.55 τοῖς παραπλασματικοῖς δὲ συνδέσμοις χρηστῶν, οὐχὶ ὡς προσθήκαις κεναῖς καὶ οἷον προσφύμεσαν' || νεώτ. γραμματ. γράμμα ἡ γράμματα προσηβένεμα εἰς τὴν φιλίαν τῶν ὀνομάτων πρὸς σχηματισμῶν τῶν παραγωγικῶν καταλήξαν ἢ εἰς τὴν ρίζαν ὠρισμένων ρ. πρὸς σχηματισμῶν τῶν θέματος τοῦ ἐνεστ. κ. παραστ., ἄ. ἐπιθημα, ἀντιθ. πρόθημα, ὁλον μάντις-κόπ-τ-ω [ἐνωθ. -η- κ. -τ-] εἰσι τὰ προσφύματα.

προσφυξ-ιγος (ἰ, νεώτ. κ. ἡ) (προσφυέω) κ. μων. κ. νεώτ., ἄμ. πρόσφυοις ὁ πρόσφυων πρὸς τινα, ἡνα τύχη προστασίας ἢ ὀ ζητελῶν ὑπὸ τὴν προστασίαν πνός: Ἡσ. ἐπρόσφυα καταφυγόντα, Σαυθ. ἐπρόσφυε, αὐτόματος: Φιλ.1,187 πρόσφυε θεοῦ, Ἡρωδιαν.ἰστ.5,3,10 ἴσαν δὲ τινεὶ εἰς αὐτῶν καὶ πρόσφυοις οικιστοί τῆς Μαισις, ΚΜανασσ.Χρον.1179' || νεώτ. ἰδ. κτ. π.κ.ηθ. πρόσφυες οἱ ἐξ ἔθνων ἐπικρατεῖων ἐνεκα πίσεων ἢ διώξεων καταφυγόντες εἰς Ἑλλάδα ἑλληνικῶν πληθυσμοῖ: 2) ὁ πελάτης, ὁ προστατευόμενος: Πρωκ.Γατ.Ἐπιστ.72' 3) γλῶσσα. τοῦ ὀροσλοῦ: Σχόλ.Ἀριστφ.Νεφ.435.

προσφυε μτγ. καταβρέχει, ραντίζω: Διον. Ἄλ.Ρωμ.11,37 αἰματὶ προσφύειν αὐτὸν ἡ σφαγῆ τῆς κόρης.

προσφύθ-άω μτγ. ἀναμενῆνῶ, ἀνακατώνω μετὰ πνός: Ἀοκλῆσιδ.Πρ.π.Γαλ.13,248.

προσφύσημα-ατος (τὸ) (προσφύω) μτγ. ἢ προσφύσησις: Γρηγ.Ναζ.1,849C, αὐτ.260Α.

προσφύσησις-εως (ἡ) (προσφύω) μτγ. τὸ φυεῖν ἐπὶ πνός, ἢ πρὸς τὴ φύσιν, ἢ ὀρδῶναι, ἢ ἐπιφύσησις: Γρηγ.Ναζ.2,526C.

πρόσφυσις-εως (ἡ) (προσφύομαι) κ. μων. κ. νεώτ. τὸ πρόσφύεσθαι πνι, ἡ ἀβέλεις καὶ συνένωσις πνός, μετ' ἄλλου κατὰ προσκόλλησιν ἢ χημικῶν ἀλλοιωσῶν, ἢ προσκόλλησις ἢ τὸ σημεῖον τῆς προσκολλησεως, ὁλον τῶν σκελών ἐπὶ τοῦ σώματος: Διογ.Ἀν.δ. Ἰνν.Ἀρθρ.45 ὀδὴν λαμβάνει εἰς τὴν πρόσφυσιν τοῦ ἰσχυροῦ ὅμ. τοῦ διαφύρεγματος ἐπὶ τῆς σπονδυλικῆς στήλης: αὐτ. πρόσφυσις τῶν φρενῶν, κ. ἐπὶ τοῦ ὄμφαλοῦ ἐν τοῖς ἐμβρυοῖς: Ἀριστ.Ζ1.745b,24 ἔχει δὲ τὴν ἀβέλειαν τὸ ζωστοκοῦμενα τῶν ἐμβρυῶν... διὰ τῆς τοῦ ὄμφαλοῦ πρόσφύσεως, κ. ἐπὶ τῶν σπονδυλῶν τοῦ κόκκυγος τῶν πτηνῶν: αὐτ.Ζ1.710a,4' ὅμ. τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῶν φύλλων ἐπὶ τῶν κλάδων: Θεόδωρ. Φ1.3,16,4, αὐτ.1,10,8' || π. Ἀριστ. εἰ πάσας ἐξωτερικῆς ἡ μετέπειτα γενομένης αὐξήσεως μὴ ἀποτελοῦσης μέρους τοῦ ὄργανοῦ, ἀντιθ. σφύσεως: Ἀριστ.Φυσ.227a,17 γίνεται τὸ συνέχον ἐν... κόλληρ ἢ ἀφθ πρόσφύσει, αὐτ.Ζ1.754b,12 ἡ τοῦ ὄψο πρόσφύσει, κ. ἐπὶ τῶν ζωοφύτων: αὐτ.Ζ1.548b,8' || ἐπὶ τῶν δένδρων, ἡ ἀβέλεις νέου ἔξλου: Θεόδωρ.Φ1.9,2,6' ὅμ. ἐπὶ τοῦ μήκτους: αὐτ. ἀπ.168' || νεώτ. φυσ. ἡ τελερὰ πρὸς ἄλληλα ἐνωσις δύο σωμάτων' 2) ἡ ὑπεισαγωγή τῆς τροφῆς εἰς τοὺς ἱστούς: Γαλ.Φυσ.Δυν.1,11' || δδ. ἀρμούσιαις: Ἀριστ.Πρ.866b,21 πρόσφύσις τῆς τροφῆς 3) τὸ σταθερῶς ἔχεσθαι, τὸ ἰσχυρῶς συγκρατεῖσθαι ἀπὸ πνός, ὁλον ὁ ἰπνεὺς ἐπὶ τοῦ Ἰππου: Ξεν.Ἰνν.1,1 ἰσχυροτέρον τῶν πρόσφυσιν παρέχεται, κ. ἐπὶ τῆς ἀνελπίαν εἰς δένδρον: Διον. Ἄλ.Ρωμ.19,2' || μων. ἡ στενὴ περιτύξις, ἐναγκαλισμός: Πιρόδρ.Ἰδ.Ἀνδρῶν.Κομν.112 καὶ τὰς πατρικὰς προσκοκὰς καὶ πρόσφύσεις 4) νεώτ. μηχανολ. πρόσφυσις συρμιονητήρως ἡ μέγιστη συνολικὴ τριβὴ, ἡπὶ δυνατὸν ἢ ἀνατιχτάς εἰς τὰ σημεῖα ἐδράσεως πάντων τῶν συνευεγμένων τραχῶν αὐτοῦ ἐπὶ τῶν τραχῶν, χωρὶς ἐπὶ τοῦ οἴτου ἢ δὲ ὀμβθαίνου, στρεφόμενοι ἐπιτοπίως.

προσφύθ-άω κ. μων. φυεῖν πρὸς τι, προσπνέω: Ἀριστ.Θαυμ.845e,22 ὁ πρόσφυθ' πρὸς τὰ πρόβατα, κ. μτ. αἰτ. πρῶμ. κ. δοτ. πρῶα: Διον. Ἄλ.Ρωμ.11,37 [αἰμα] ὁ πρόσφύθησεν αὐτῷ ἡ σφαγῆ, κ. παθ.: Πολύδ.1,1,4,5 ὁ πάλκομος, πρόσφύθμενος' || μων. φυοῖν περιρραῖνω τινὰ διὰ πνός: Ἰππιατρ.40,21' κ. μτ. αἰτ.: αὐτ.44,19 τῷ χυλῷ πρόσφύθησεν τὸν ὄφθαλμόν.

προσφύτεις Ἐπιγρ., γ' ἐν δωρ. μέλλ. ποτιφυτεσεῖ, φυτεύω τι προσεῖ: Ἡρακλεῖω.Πιν.1,174.

πρόσφύτος-ος (προσφύω) ὁ προσφυῖς, ὁ προσφύμενος: Ἰνν.Ἀρθρ.45 πρόσφύτοι τόνοι.

πρόσφύω κ. νεώτ. [μ. ἐν τῷ μέσ.] μέλλ. προσφύσω, ἀορ. β' προσφύσω [ἐν μέσ. σημ.], μτγ. παρακ. προσπεφυκῶς [ἐν παθ. σημ.], μέσ. μέλλ. προσφύσομαι, παθ. ἀορ. προσφύσων, κάμνω τὴ νά φυτρώσω, δδ. μτφ. προσκολλῶ τὸ σταθερῶς ἐπ' ἄλλου, προσαρμόζω, συνδέω τὸ στενωπὸ μετὰ πνός: Αλογ.ἱκ.276 ταῦτ' ἀληθῆ... πρόσφύω λόγῳ ἰθὴ βεβαίωσιν, Ἀριστφ. Νεφ.372 τοῦτο... τῷ νυνὶ λόγῳ ἢ προσφύσομαι [ἰταῦτο τὸ ἐπιχειρήμα καλῶς προσφύσομαι εἰς τὴν... συτήρησιν] 2) κ. μτ. αἰτ. συνήθ. τὸ μέσ. ἢ παθ. μτ. ἐπεργ. ἀορ. β' κ. παρακ. κ. μτ. μέσ. μέλλ. φύομαι πρὸς τι, ἐπὶ πνός, φυτρώω ἐπάνω εἰς τι: Ἐδρ.Βάκχ.921 μτφ. κέρατα κρατὶ πρόσφύκειναι, Πλάτ.Ἐπιστ.313D σοὶ ταῦτα... πρόσφύεται [ἰθὴ φυτρώσωσιν ἐπάνω σοι], Ἀριστ.Ζ1.517a,27 τὰ δὲ κέρατα προσφύεται μάλλον τῷ δέρματι' || συχη. π. Ἀριστ. εἰ πάσας ἐξωτερικῆς αὐξήσεως μὴ ἀποτελοῦσης μέρους τοῦ ὄργανοῦ τοῦ: Ἀριστ.Ζ1.752a,11 προσφύεται τῷ ὑπέρω τὸ ὄψον, αὐτ.772b, 29 πρόσφύεται δὲ ὡσπερ τὰ φύματα, κ. ἐπὶ ζωοφύτων: αὐτ.Ζ1.487b,11, αὐτ.586b,13, αὐτ.Ζ1.681b,6

προσφωσθαί . . τας έπειρας τῷ γένει τῶν φυτῶν παραλλήσιον· κ. ἐπὶ τῶν ἐπιπέδων· αὐτ. 21 51ε. || ἡ δὲ πλατεία προσφωμική μόνω τῷ ἐντέρω· || προσκαλλῶμαι, προσαρμύζομαι τελεῖως ἐπὶ τινας· 1 Πη. Ἀρβρ. 45 πλεκυρά προσφωμύκασι τοῖς σφονδιλοῖς· 3) ἐπὶ τῆς τροφῆς φρουροῦσι· Ἀριστ. Πρ. 864β, 8, αὐτ. 923α, 20

4) ἔχομαι τινας στερεῶς, προσπέλομαι, προσκαλλῶμαι τινι ἰσχυρῶς· Σουίδ. ἐπρωσάω, προσπλακίεω, μτ. δοτ.· Ὁδ. Μ. 433 τῷ προσφῶς ἔχουσι ἡσαρ Θεόδωρ. 2146 ὡς μὲν τῶγκιστρῶ ποτεφύετο ἰὸ ἰχθῦς· κ. ἀπολ.· 1 Λ. 23 τῷ ἐγὼ μέσον ἡσαρ ἔχομαι ἐσθέματα προσφῶσα ἰα. Θ. εὐδ. ἐγὼ εἶθε ἔχομαι τὸ μέσον τῶ φησας ἐσθίειν, προσθαλοῦσα τὸ σῶμα· Ἡρώδ. ἀ. π. προσφῶς δικας τῆς χοιράδων ἀναρίτης· κ. ἐπὶ βδελλῶν· Γαλ. 8, 265· || μτφ.· Πλάτ. Νόμ. 728 π. προσφωμικάτα . . τοῖς τοιοῦτοις, Λουκ. Α. 51 οἱ δὲ προσφῶτες ἔχονται τὸ χρυσοῦ ἰσρακαλλῶνται εἰς τὸ . .· 1) ρημ. π. προσφῶμι, προσφῶμις, πρόσφωσις, πρόσφωσις.

προσφωμίς ἐπίρρ. κ. μον. κ. νεώτ., ἰων. προσφωμῖς, ὀπερβ. προσφωμῖσάτως Ἰ. Ἐτ. Χιλ. 8, 764, κατὰ τρόπον προσφῶμι βλ. 2, 2, φησας, δυνατὰ· Λουκ. Ἐτοιρ. Δ. 3, 2 ἀνακαλέσας τὸν ἀσπίνα τῆς Θαΐδας ἐφίλησεν οὕτω προσφῶς, ὡς τε μόλις ἴσπεσασε τὸ γέλι· 2) κ. μον. κ. νεώτ. καταλλήλως ἀρμυδιῶς ἐπιτηδεύει· Ἡρ. 1, 27 προσφωμῖς . . δεῖξαι λέγειν ἰσρελιωντῶς, Φιλ. 2, 42, Ἐστ. 104, 47, ἀπήνητος προσφῶσις.

προσφωλοῖ ἰδὸ δημ. κ. προσφῶλι γνήσιον ἢ τεχνητὸν ὦον τιθέμενον ἐν τῇ φωλιᾷ τῶν ὀρνίθων, ἴνα προσελκόμεται ἢ ὄρνις πρὸς ὠποσίαν, ἀ. φῶλος, φῶλι, φωλιτῆς, ὀπόσκα.

προσφωνή ἰδὸ μον. προσφῶνησις· Στουδ. Θε. ὀδ. 1679 D ἢ τῆς προσφῶνης ἀδόμογ.

προσφωνήεις-εντος-εσσα-εν κ. ἐπ. ποτιφωνήεις-εσσα-εν ὁ προσφῶν, ὁ κινῶς ἐπιτήδειος εἰς τὸ προσφῶναι τινα, ὁμιλεῖν εἰς τινα, ὁ δυνάμενος νὰ ἀρβρώσῃ λόγον· Ὁδ. 145 ε. . . ποτιφωνήεις . . γένοιο εἰπεῖν ἰεὸν ἑλθόντας ἀνθρωπίνην φῶνιν, ἐὸν ἡδόνασα τὸν ἀρλήσασαι.

προσφωνήμα-ατος ἰδὸ προσφῶνῶι πᾶν ὄ, τι ἀπευθύνεται πρὸς τινα ὡς προσφῶνησις προσφῶνησις, προσλαλία, προσἀγορεύσεις· Σοφ. ΟΚ 325, αὐτ. 891 ὡ φιλῆται, ἔγνω τῷ τὸ προσφῶνημά σου, Εὐρ. Ἀλκ. 1144 προσφωνημάτων κλέειν.

προσφωνηματικός-ή-όν μτγ. κ. μον. οὐ γίνεται χρῆσις ἐν προσφῶνῶνι, ὁ χρῆσιμος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ προσφῶναι τινα· Διον. Ἀλ. Ρητ. Σιτήλ. 1 λόγος προσφωνηματικός, Σχολ. Εὐρ. Ἐκ. 299, Πρῶξ. Σινὸδ. 3, 293, 7 ἰεὸδ. Ηετδ. 1.

προσφωνημάτων ἰδὸ μον. ὀνοκρ. τοῦ προσφῶνῶνα βλ. λ., βραχὺ, σύντημον προσφῶνημα· Πληθ. Γ. ἐν 311, 60, 803 ἐν σημ.

προσφωνήσιμος-ον (προσφῶνῶι) μον. ὁ προσφῶνητικός· Νηστ. 1913C, Στουδ. Θεοδ. 1697 ἢ ἑδομάς τῆς προσφῶνησιμου ἰδὸ ἀρσιδοῦριον.

προσφῶνησις-εως ἰδὸ (προσφῶνῶι) μτγ. κ. μον. κ. νεώτ. τὸ προσφῶναι τινα, ἡ προσἀγορεύειν, ἡ προσλαλεῖν· Παρθενάσιος. Α. 61ν. Α. 156 D πλεονάζων ἐν ταῖς προσφῶνησισι πρὸς σε περὶ τῶν ἐπιφῶνων κλήσεων ἀγωνιῶ μὴ ποτε εἰς πληθῶραν ἕμεσιον μεμφομένης, Φιλῶδ. Θον. 37, Διον. Ἀλ. Ρητ. 51, Λογγίν. 26, 3 τῶς εἰς αὐτὸν προσφῶνησιον ἐξεγερθῆμενον, Θεοφ. Σ. 63, 11· 2) ἀφιέρωσις· Κικ. Ἀτ. 13, 12, 3, Ὀνήσανδρ. Προσίμ. 1 προσφῶνησις συνταγμάτων, Πλούτ. Πράξ. 8 τετιμητοῦν ὄν' αὐτοῦ προσφῶνησις γραμμάτων φιλοσόφων· 3) ἐκχώρησις, παραχώρησις μεταδίδοσις ἰδιοκτησίας· Πάπ.· 4) ἐπιθεσις, δῆλωσις, διακρίσις· Πάπ. ἔγγραφος προσφῶνησις

|| ἐπίσημος ἀπόδειξις, ὕπαιθυρος· Πάπ. μηδενίως προσφῶνησις προσελπιτικῶς.

προσφῶνητιός-ον μον. ὁ προσφῶνητικός βλ. λ.· Πρόδρ. ἐν Notitt. Μ. + 8, 202 π. λόγῳ.

προσφῶνητός ἰδὸ νεώτ. ὁ προσφῶν, ὁ προσἀγορεύων τινα, ὁ κῶμων προσφῶνῶν.

προσφῶνητικός-ή-όν μτγ. κ. μον. ἀπὶ προσφῶνηματικῶς βλ. λ.· Ρητ. 9, 284, Εὐόγρ. 274, 1 προσφῶνητικός λόγος· κ. ἐπιρρ. -ὼς· Ἐστ. 1410, 27.

προσφῶνῶ-έω κ. μον. κ. νεώτ., ὀδρ. προσφῶνῶνσα, π. Ὀμ. ἐν ἤρ. μ. παρατ., ἐπ. ἀόρ. προσείπον, φῶνῶ, λολῶ πρὸς τινα, ἀπευθύνω πρὸς τινα χαίρεισθῆναι προσλαλίαν, προσἀγορεύω τινα ἴσα. ἐπρωσφῶν' προσἀγορεύει· μτ. αἰτ. πρῶς· 1 Λ. Β. 22 μιν . . προσφῶνες, Ὁδ. Δ. 69 προσφῶνες Νέστωρος υἱόν· κ. μτ. διπλήσι αἰτ.· 1 Λ. Α. 332 οὐδὲ τί μιν προσφῶνουν οὐδ' ἐρίοντο, ἰσκα. ἀ. π. 159, Εὐρ. Μῆδ. 664 τοῦδε γὰρ προσίμιον κάλλιον οὐδεὶς οἶδε προσφῶνεν φίλους ἰμὲ καλύτερον προσίμιον κανεῖς δὲν ἡξέυρει πὰ προσἀγορεύῃ τοῦς φίλους· κ. ἀπολ.· Ὁδ. Ε. 169, αὐτ. Κ. 109 οἱ δὲ παριστάμενοι προσφῶνουν, Κ. Π. Πρῶξ. 21, 40 παλλῆς δὲ σιγῆς γενομένης προσφῶνισας . . λέγων μτγ. μτ. δοτ. πρῶς· Π. Δ. Ἐστρ. 1, 2, 8 προσφῶνησαι τῷ βασιλεῖ, Κ. Δ. Ματθ. 11, 16 ἰσπαῖδι ὁ προσφῶνόντα τοῖς ἑταίροις αὐτῶν λέγουσιν, αὐτ. Πρῶξ. 22, 2 τῷ Ἐσραῖ διὰ τῆς προσφῶνῆσις αὐτοῦς, Διον. Α. 77· κ. μτ. συστοχ. αἰτ.· Κασάρ. Δ. π. 3, 184 τοῖς πάντας ἐπρωσφῶνόντα καὶ τῶς ἐπιτηρίους προσφῶνόντα προσφῶσις· 2) καλῶ τινα διὰ τὸ ἀνόμιστος, κατ' ὄνομα· Αἰσχ. 236 ποσῶν δὲ μιν τόνδε . . προσφῶνομεν, Εὐρ. Τρω. 942 Ἀλέξανδρον θέλεις ὀνόματι προσφῶνεν· 3) ὀνομάζω, χαίρεισθῆναι τινὲς ὡς . .· Πολύδ. 10, 38, 3 προσκυνῶνσάντων αὐτὸν καὶ προσφῶνσάντων βασιλέα, αὐτ. 40, 2 β. οἰκία προσφῶνόντων τῶν Πάπλων· 4) μτ. αἰτ. πρῶτῳ προσφῶ, ἀπαγγέλλω, λέγω· Σοφ. Η. 123 οὐ σοὶ προσέκει τῆνδε προσφῶνεν φῶνι, Ἐπιγρ. τὸ ἀπαγγεγραμμένα προσφῶνεν· 4) ἀνατίθημι τινι βέβαιον, ἀφιέρω εἰς τινα σύγγραμμά τι, μτ. δοτ.· Κικ. Ἀτ. 16, 11, Α. Πασῶτ. Λουκ. 1 τὰς αὐτοῦ πράξεις ἀναγράφων ἐκείνων προσφῶνισαν, Ἀθην. 7, 33 P ἐν τῷ ὀνοματικῷ τέχνῳ, ἢν προσφῶνισέ τινα τῶν ἑταίρων διουσίω· 5) ἐκδίδω δόξησις ἢ διαταγὰς, μτ. δοτ.· Πάπ. καὶ Ἀσκληπιάδῃ προσφῶνησάμεν· κ. ἀπολ. ἐπομῆσαι τὸ ὄνομα· αὐτ.· κ. ποθ.· Πάπ. || ἀναγγέλλω, εἰδοσιῶς, γνωστοποιῶ, ἐκθέτω, κῶνω ἐκθέσις· Πάπ. ἐγγράφως ἡθέλησας ἡμᾶς αὐτὸ τοῦτο προσφῶνισάει· κ. ἐμπρωθ. ἰσπερ. ὄνομα πρῶς· Πάπ. περὶ τούτου προσφῶνησάτω ἡμῖν ὁ πρυτανικός, Πάπ. ἡλίωσα ὡμάς προσφῶνησαι καὶ συγγράφασθαι ὑπὲρ ἐμοῦ Σιλβανῶ· κ. ἀπολ.· Ἐπιγρ.· 6) ρημ. π. προσφῶνῶμι, προσφῶνησιμος, προσφῶνησις, προσφῶνητιός, -νήσις.

προσχαρήρητος Ἄρποκρ. Ἀλυκόβρογος ἐν τῇ Κροκωνίδων διαδικασίᾳ ἑορτῆ παρ' Ἀθηναίους ἀγομένη ὅτε δοκεῖ ἀπένοι ἢ κόρη.

προσχάριμα μτγ. κ. μον. χάρω ἐπὶ τινι, χαίρομαι γιὰ κάτι, μτ. δοτ.· Π. Δ. Παροιμ. 8, 30 ἐγὼ ἡμην, ὁ προσχάριεν, Πλούτ. Ἀντ. 29 προσχάριον αὐτοῦ τὸ θυμολοχίη, ἴω. Χρυσ. 4, 73, Μετοχ. Θ. Σόμμ. 389· 2) ρημ. π. προσχάρεις.

προσχάλα-άω μον. καταδίδομαι πρὸς . .· Ψ Χρυσ. 11, 893 B.

πρόσχαρος ἐπίρρ., δημ. μετὰ χάρος, φαιδρός, φιλοφρόνης, χαρούμενος· Πορφύρ. Σ. κ. 24, 11 ἄρα τὸν δοῦνε χαμηλῶνων προσχάρα, ἰσκαπετοῦν καὶ τὸν καλοσορίζου.

προσχάρατος ὀδρ. συνηρ. τ. ἀπὶ προσχάρατος, ὁ πρὸ τῆς ἐσχάρας ποσοφῆρομος, γινόμενος· Ἐπιγρ. προσχάρατος θυσιᾶ.

προσχαρκτηρικώς ἑλλρρ. μγν. ὡς ἐπέκτασις τοῦ χαρακτήρος: Φιλῶδ. Παρρ. 60 ἰάμφ. πρ. | **προσχαρής**-οὐς-ές (προσχαίρω) μγν., μαν. κ. νεώτ., δημ. πρόσχαρος-η-ο ὁ πλήρης χαρᾶς ὁ φαιδρός, ὁ ἐπιχαρῶς, ὁ εὐάρεστος, ὁ φιλόφρων: Ἰηοῦδ. Αἰρ. 82,35, Βασ. 2,739Β τοῖς συντηγάνουσι προσχαρής, Νικήτ. Εὐγ. 4,167 ἂν προσχαρής τὴ μειδιῶντα προσέλεψας.

προσχαρίζομαι κ. μαν. χαρίζομαι τῶν, μτ. δοτ.: Ξεν. Οἰκ. 13,9 τῶν γαστρὶ αὐτῶν ἐπὶ ταῖς ἐπιθυμίαις προσχαρίζομαι || ποιῶ τὴ χάριν τινός: Λοκ. Ἐταιρ. 8,95 ἐρυμάντων ἐπευθρεῖς τάχα διμοιρίτης ὧν, ἵνα καὶ τοῦτο προσχαρίσωμαι σοι, Πάν. ἔαν περ μὴ θέλησωσιν προσχαρίσασθαι συνδούλω, Πάν. μάλιστα δὲ προσχαρίζομαι, ἔσει τὰ μέγιστα, Λεόντ. Νεαρ. ἐν ASS Ἰουλίω 1,167,22 προσχαρισάτο μοι, αὐτ. Ἰουλίω 3,344,3 οὐδὲν προσεχαρίσμεθα τῷ δούλῳ || παραδέχομαι, ἀποδέχομαι τὴν ἀλλοθῶν τινας: Στράβ. 7,7,12 Θερταλοῖς μυθῶδες λόγουσιν προσχαρίζομαις .. ἑσθίν' || 2) χαρίζομαι τινὶ τὴ προσέη, δωροδοκῶ τινὶ τὴ πρὸς τοῦτοῖς: ΑἸθην. 5,211B συνεχάρησεν καὶ τὸν στέφανον προσχαρίζομαις || 3) βυσιάζω τὴ χάριν τινός: Σωρ. 2,89 τῶν πετυρωμάτων τὴ τὴ μῆτρα προσχαρίζεσθαι' || 4) ρηματ. π. προσχαρισμός.

προσχαρισμός (ιδί) γλωσσ. τὸ προσχαρίζεσθαι.

προσχαριστήρια AB 295,3 ἐμ μυστικῇ βυσία τῆς Ἀθηνῶς ὑπὲρ τῶν φουμένων καρπῶν.

προσχαριώδης-οὐς-ές μγν. ὁ προσχαρής βλλ.: Ἰηοῦδ. Αἰρ. 80,20.

πρόσχαρος-η-α δημ. ὁ προσχαρής, ὁ φαιδρός, ὁ φιλόφρων, ὁ εὐάρεστος, ὁ χαρούμενος: Κρυστ. Τραγ. Ἡλιοδασίλευ 26 γλυκὰ καὶ πρόσχαρο χαιρετισμό, Πορφύρ. Σκ. 22,1, Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 23,16 ὁ βοσκοπούλης μου στέκεται μπρῶς σου | **πρόσχαρος** καὶ χαμηλόβλεπούσας.

προσχάσκω, ἄορ. προσέχκων, παρακ. προσέκχων (ἐν δημ. ἐνεστί.), χάσκω, χαιώω ἐνώπιόν τινο. μένω ἐνεῶς πρὸς τινα, προσβλέπω τινὰ μὲ ἀνοκτῶν τὸ στόμα: Αἰσχ. Ἀγ. 920 μὴ δέ .. χαιοπιπέτεις βόσκα προσχάσκει ἐμοί (βερνορδ. Γρηγ. κρηδῆ .. ν' ἀνοκτῶς τὸ στόμα αὐο καὶ νὰ μὲ προσφανῆσης ἀπὸ τῆς γῆς κάτω ἵσχασι πεσοῦσσι) || χάσκω λαίμαργος πρὸς τὴ, θαυμάζω τινὰ ἢ τὴ χάσκων: Πολύβ. 4,42,7, Φιλ. 2,560, Ἰώσ. Αἰ 11,3,5 τῷ εἶδει τῆς θρασίειν προσεχάσκωσιν.

προσχάδιάζω μαν. κ. νεώτ., μτ. παθ. παρακ. προσχεδιάσμενος, σχεδιάζω τὴ ἐκ τῶν προτέρων, συντάσσω, κατορθώω προσχεδῶν, ἀνεκτιμῶ τὴ προκαταβολικῶς, προμελετῶ: τὰ πράγματα τὴσαν προσχεδιάσμενα, - προσχεδιάσμενῆ ἐπιθετικῶν || μαν. τὸ μέσ. -ομαι ἐν τῷ αὐτῷ σμ.: Πρόδρ. ἐν Νοτίετ. Μπσ 8,279 οὐκ ἔστιν ὅς μοι προσχεδιάσται' || 2) ρηματ. π. προσχεδιάσμαι.

προσχέδιασμα-ατος (τῷ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ προσχεδιάζειν βλλ.' || 2) τὸ ἀπατέλεσμα τῷ προσχεδιάζειν, τὸ προσχεδῶν.

προσχέδιον (τῷ) νεώτ. προκαταρκτικὸν σχέδιον, ἄρ. προσχεδιάσμαι: προσχέδιον συμβάσεως, **προσχέδιον** ἄορ. ἀπαφρ. τοῦ προέχω βλλ., ἔχω, κρατῶ τὴ πρὸς τὰ ἐμπρός: ὄμ. τὸ μέσ.: Θεόκρ. 25,254 ἐγὼ δ' ἐτέρησι βέλεμα χεῖρὶ προσχεθόμεν καὶ ἀπ' ὧμων θίλακα λώπην.

προσχεμάζω μγν. διαχειμάζω, ἐπὶ ατρατοῦ: Πολύβ. 4,6,11 προσχεμαζέιν ἐν ..

πρόσχειρος-ος μγν. ὀπίθι πρόχειρος βλλ.: Φιλῶδ. Ὀργ. 62W.

προσχειρουργῶ-ῶ μγν. ἀνοπερατῶ τὴ προσβέτωσ, ἐκκληρωτὴ τὴ προσέη, καταρθῶ τὴ πρὸς τοῦτοῖς: Ἰώσ. Π 4,8,3 προσχειρουργεῖν ταῖς εὐχαῖς πολλὰ ἐξ ἐπιστήμης.

πρόσχειρος-ος μγν. πιβ. ὁ ἀνήκων εἰς τινα ὡς μερίδιον: Ἀρμῶδ. Ἰετα δ' εἰς τὸ κοινὸν ζῶμα καὶ περικόμισα, πρόσχειρα δ' ἐκόστω δύο κρέα' || 2) πιβ. ἐξωτερικὸν δωματίον: Πάν. προσχέρων β' πλῆχεις νοτ' (ἰδοὺ πρόσχειρα=56 πλῆχεις, ἐν τῷ λογαριασμῷ δι' ἐπιχρίων λουτροῦ) | πρὸλ. πρόσχειρος 2).

πρόσχειρος-ος (πρὸς) μγν. γλωσσ. τὸ ἐχειρῶν, τὸ κρατεῖν τὴ εἰς τὸ ἐμπροσθεν' || 2) ἔσφ. γρ. ἀντὶ ὑπόσχεσις βλλ.: Πά Μοκκ. 4,15,2 κατὰ τὴν τοῦ τυράννου πρόσχειριν (ἔσφ. γρ. ἀντὶ ὑπόσχεσιν). **πρόσχειριάτω** μγν. θρησκ. πρότερον, προηγουμένως: Γρηγ. Νύσας. 2,377B.

πρόσχειω, μέλλ. προσχέω, χέω τὴ πρὸς τὴ χύμα ἐπὶ ἐπὶ τινας: Πά Λευτ. 1,5 προσχέουσι τὸ αἷμα ἐπὶ τὸ βυσιαστήριον κ. παθ.: Φιλ. 2,242, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. 2,3 προσχέθητι πρὸ τῶν ὀφρων αἷμα, Λοκ. Θυσ. 9 αἷμα πίνοντες τοῖς βυσιαῖς προσχέμενον ἰδο, γρ. ἀντὶ περιχέμενον' || τὸ μέσ. χέω ὄδωρ ἐν' ἐμαυτοῦ, ἐπάνω μου: Ἰηοῦδ. Αἰρ. 230 προσχέμεν καὶ καθάρην ἐαυτὴν ποίησασα, Ἀριστ. Ἰγν. 457b,14 ὡσπερ τοῖς προσχεόμενοι τὸ θερμὸν ἐξαιθρῆν φρίκη γίνεται, αὐτ. Πρ. 87a,9'

2) μτφ. ἐν τῷ παθ. κατακλύζομαι: Γαλ. 5,3,8 ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ προσχέουσι ἀδόλεσχίας' || 3) ρηματ. π. πρόσχεισι, προσχέτης.

πρόσχημα-ατος (τῷ) (πρὸς) κ. μαν., νεώτ. κ. δημ. πᾶν τὸ ἐμπροσθεν τινας κρατούμενον, δδ. τὸ προβαλλόμενον ὡς κάλυμμα, τὸ προκάλυμμα: Θουκ. 3,82 τὸ δὲ σῶφρον τοῦ ἀνδάνδρου πρόσχημα' || κ. νεώτ. πρόφασις, προσποιήσις: Ἰσ. ἐπρόσχημα, πρόφασις, ὑπόκρισις, προκάλυμμα: Ἰηρ. 7,157 πρόσχημα .. ποιούμενος ὡς ἐπ' Ἀθηνῶσι ἐλάσων ἰεροποιούμενος, προφασίζόμενος ὅτι .. Ι. Σοφ. Ἰλ. 525 πατήρ .. σοὶ πρόσχημ' ὄει ὡς ἐξ ἔρου τέκνην, Δυσ. 6,37 τοῦτο πρόσχημα ποιούμενος, Πλάτ. Πολ. 495D χράσω .. ὀνοματῶν καὶ προσχημάτων μεστήν, - νὰ ἀφῆσθαι τὸ προσχημάτα ἵνα παύσῃ νὰ μεταχειρίζεσθαι πρόφασιν, νὰ ὀμιλῆς ἢ νὰ ἐνεργῆς ὀπρὸκαλύπτωσ κ. μτ. γενικ. : Ἰηρ. 4,167 αὐτῆ .. ἡ αἰτίη πρόσχημα τοῦ λόγου ἔγινετο, αὐτ. 6,44 [αἱ πόλις αὐταῖ] .. ὡν σφὶ πρόσχημα ἴσαν τοῦ στόλου, Δημ. 58 τῷ μὲν τῆς τέχνης πρόσχηματι τυγχάνωντ' ἀδείας, Πολύβ. 11,5,4 ὁ μὲν Φίλιππος θύομα γίνεται καὶ πρόσχημα τοῦ πολέμου: κ. μτ. ἀπαφρ.: Θουκ. 5,30 πρόσχημα .. ποιούμενοι τοὺς ἐπὶ Ὀρφικῆς μὴ προδῶσιν ἰεροφασίζόμενοι διτ., αὐτ. 1,96 πρόσχημα .. ἦν ἀνοκτασθαι ὄμ. πρόσχημα ποιεῖσθαι ἢ ποιήσασθαι τὴ: Πλάτ. Πρωτ. 316D πρόσχημα ποιεῖσθαι καὶ προκαλύπτεσθαι τοὺς μὲν πολεῖν ἰεροποιουόντο .. ὅτι ἐνομι ποιεῖται' || πρόσχημα ὡς αἰτ. ἀπολ. κατὰ πρόφασιν, ἐπὶ τῇ προφάσει, φευδῶς: Ἰηρ. 9,87 εἰ μὲν χρημάτων χρηζήοντες πρόσχημα ἡμάς ἐξαιτέοντα' || 2) προοίμιον, πρόλογος, εἰσαγωγή: Πλάτ. Ἰηοῦδ. 286A πρόσχημα δὲ μοι καὶ ἄρχη τοιαύδε τῷ λόγῳ' || 3) τὸ προβαλλόμενον ὡς κάλυμμα, κολώπισμα, στολιδί: Ἰηρ. 5,28 Μίλητος .. τῆς Ἰωνίης ἦν πρόσχημα (τὸ στολιδί) τῆς .. Ι. Σοφ. Ἰηρ. 682 τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος πρόσχημα ἄγανος ἐπὶ τῶν Πυθικῶν ἀγώνων, Ἀριστ. Βάτρ. 913 καθίσταν .. Ἀχιλλεὺς τιν ἡ Νιδόν, τὸ πρῶτον ἀνοκτῶ δεικνύς, πρόσχημα τῆς τραγῳδίας, Δημ. 1359 ὅς ἐπὶ προσχηματος ἦδν τινὸς οὐσας, Αριστ. Κῶσ. 398a,12 Δαρειὸς πρόσχημα ἰη ἐξωτερικῇ λαμπρότητι καὶ μεγαλοπρεπείᾳ, Πολύβ. 5,10,1 ἀρχήν τοῦ πρόσχηματος τῆς οἰκίας, αὐτ. 6,33,12 κοσμεῖ τὸ πρόσχημα τῆς ἀρχῆς, Στράβ. 10,2,3 πρόσχημα τῆς Ἑλλάδος, Διόδ. 2,26 βεσβαλικόν .. πρόσχημα, Πλάτ. Ἀλέξ. 17 τὸ πρόσχημα τῆς ἐπὶ βλάσσησ τῶν βαρβάρων ἡγεμονία, Ἐπιγρ. τὸ τοῦ γένους πρὸ-

σχημα ή εύγεια της καταγωγής αυτού, Έπιγρ. ή πόλις . . . κάλλιστον **αυτής** άσπεδελικαία πρό- σχημα 4) ή έξωτερική όφει ή κατάστασις πλη- γής: 'Ινν.Έλκ.24 (δ.γρ.) || όφει, θεία: 'Ιάμβλ. Μυστ.4,2 της όλης θεωρίας όστιν έστι πρόσ- χημα, τό Ιερατικόν των θεών πρόσχημα 5) μγν. κ. μον. ένδυμα, ένδυμασία, στολή, φο- ρεσιά: Πάν. άνευ πρόσχηματων στρατιωτική ή κληρικώ, Καν. της έν Χαλκ. Συνόδου.4* || είδ. τό μοναχικόν ένδυμα: Θεοδ.δρ.4,126βλ.

προσχηματίω μγν., μον. κ. νεώτ., άόρ. προ- σχηματίσας, σχηματίω προηγουμένως, έκ των πρότερων, τό παθ. έπι αίμορροΐδων, προέχω, έξέ- χω, γίνομαι φανερός, βγαίνω έξω: Διοσκ.Εύηλ.204* 2) μον. κ. νεώτ. τό μέσ. -μασι προφασίζομαι, με- ταχειρίζομαι, φέρω ως πρόσχημα: Άποστ.όλ.Άρ. 'Ιων.3,33* 3) ρηματ. π. προσχηματισμός.

προσχηματικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή ανα- φερόμενος εις τό πρόσχημα βλλ.λ), ό χρησιμεύων ως πρόσχημα: προσχηματικοί λόγοι' έπιρρ.-κάς.

προσχηματισμός (ή) προσχηματίω μγν. κ. νεώτ. έξωτερική άπόδειξις, έπίδειξις: Γαλ.Ψυχ. Παθ.2,2 τιμής ένεκεν ή και προσχηματισμός.

2) νεώτ. ό έκ των πρότερων σχηματισμός || όμ. είδ. βιολ. όρος της εξελικτικής θεωρίας, καθ' ήν προεπάρχει έν μικρογραφία έντός του φώριου ή του σπέρματος έκάστου ζώου ό όλος όργανισμός αύτου 3) μγν. κ. νεώτ. γρμμ., όρθ. γρ. προσ- σχηματισμός ή κατά συλλαβήν έπαύθησις της καταλλέξεως λέξεώς τινος: Ρητ.3,567,30 «προσχη- ματισμός έστι προσθήκη μιός συλλαβής κατά τό τέλος, σίον όνειρα όνειρατας» || νεώτ. καλούν- ται προσχηματισμοί μορία πνα δι' ών έπαυζά- νονται άντωνυμιαί, έπιρροήματα κτε. πρός ένισχυ- σιν της έννοιας των, σίον όδ-λ. όσοα-λ. ό-νε. όδε, όπ-ή.κ. ηην-ήκα, ό-κα κτε.

προσχιζώ γλωσσ. σχίζω τό πρότερον ή έμπρο- σθεν 2) ρηματ.π. πρόσχημα.

πρόσχημα-ατος (ή) (προσχίω), είδος ύποδήμα- τος έσχημασμένου κατά τό έμπροσθεν μέρος 'Ησ. είδος ύποδήματος έσχημασμένου έκ των έπιρροαθεν: Άριστφ.άν.842 2) τό πρόσθιον μέρος ύποδή- ματος τινος έχοντος σχίσμα ή άνομια ή: Άριστ. Ρητ.1392κ, 31 πρόσχημα, κεφαλή, χιτών, άντ.Πρ. 956β,4, Πολυδ.4,7,91.

προσχιεύω μγν. χλευάζω τινά πρός τού- τοις: Πολύδ.4,16,4 αάδ' άπολογισίς έτι κατηξίουν τούς έγκαλοούτας, άλλα και προσχιεύωζον.

προσχολάζω μγν., παρ.κ. προσεχολακας, απουδώς πρότερον μετά πνος, μτ. δοτ.: Φιλ.δδ. Στωϊκ.Π.46 προσχολάζειν τινί.

προσχόλιον (ή) γλωσσ. προδόλιμος σχολείου.

πρόσχολος (ή) μγν. ό βοηθός του διδασκά- λου σχολείου τινός: Αυσ.Προζ.22 τίτ. Augustin. Serm. Apost.17B No.8.

προσχόμενον 'Ησ. «επτείναντα».

προσχόρδος-ον (χορδή) ό ήρμισμένος πρός έγχορδόν μουσικόν όργανον, ό έμμελής, ό συνδ- ήσων τινί: Πλουτ.'Ηβ.114B προσχόρδα κρούειν || κ. γεν. ό άν όρμυσις ή έν σμυμωσίη πρός τ. ό σύμψωνος πρός τ.: Πλάτ.Νόμ.812D όποδίδονται πρόσχορδα τό φθγγατα τούς φθγγασι (Σουιδ. σύμψωνας), Άριστοίν.2,5 πρόσχορδος ή γλώττα τούς κρούμασι, Πολυδ.4,58, αού.63.

προσχόρδος μγν. όργανον πρός μουσικόν τί όργανον, χορεύω συμφωνία πρός τό μέλος μου- σικού τινος όργάνου, μτ. δοτ.: Πολυδ.4,81 τούς μέν παρθένους άδολούς παρθένι προσχόρδων.

προσχορηγώ-έω χορηγώ τινί ή έπι πλέον, προσ- έτι, προμηθεύω τινί ή προβάλλω, τό παθ.: Πάν.

προσχόρτος-ον ό άνήκων ή άρμόζων εις χοράς: Άριστφ.άν.843* || 'Ησ. «επρόχορας» ό παρά

τώ χορψ γνόμενος: 2) όκαι πρόσχοροι έξω- τερικοί δώματα: Γαλ.13,570 (πθ. γρ. πρόσχοροι. **προσχορηματίω** μγν. χρομητίω πρός τινά: Κλήμ.Άλ.51 Ιπποσι προσχορηματίουσι.

προσχορνωσθ-έω μγν. όρεΐλω, χρωστώ έπι πλέον: Γρη.Ναζ.3,215λ.

προσχορνώ, λων.-ήξω, έχω χρείαν τινός προσέτι, χρειάζομαι έπιθυμώ, ζητώ ή έπι πλέον, μτ.γενικ.: 'Ηρ.511 τρυφονεύων της Μελίττου, τυ- ραννίδου μέν ούδ'εμής προσχορήζει, Σοφ.Φιλ. 1055 ούδδ' σοφ προσχορζομαι κ. μτ. γενικ. προσ. κ. άπαρφ.: 'Ηρ.8,140, β' προσχορήξω . . ύμένω πείθεσθαι Μαρδονίω Ισπατιύ παρ' ύμών άνα- κούητε... κ. μτ. μ. άπαρφ.: Σοφ.ΟΤ 1155 τί προσ- χορζών μαδελν γ' όμ. η. ποιηταίς, μτ. μ. άπαρφ. έννοουμένου: Αλογ.Πρ.641 πόν όπιο προσχορζετε (έν. πυθέσθαι) νέουσασθ, Σοφ.ΟΚ 520, αού.1160.

προσχορησις-ως (ή) προσχορημία μγν. ή πρόσ- θετος χρείσις: Μάρκ.Αύρ.7,5 προσπαράλδον τόν δυνάμενον κατά πρόσχησιν του έμοϋ ήγε- μονικό ποιήσαι, Αλογν. Ύφ.27,2 ή πρόσχησιν τό σχήματος τότε . . έπανακόλν μεταβαίνειν έκ προσώπων εις πρόσωπα, Προκλ.'Ιερ.149B.

προσχορμύτω, έπ. ποτιχηρμύτω, έγγίω, έπι- φάω, τό μέσ.: Ορφ.Λιθ.53 ποτιχηρμύτω.

προσχρίω χρίω, έπιρρίω, έπαλείφω, έπιθέτω ά- λοφιήν: 'Ινν.Νοού.2,30 πρός γαργαρεύωνα προσ- χρίω άνδρος χαλκόη έφρόν.

προσχρόμα-σμοι χρώμοι, μεταχειρίζομαι ή ή ώφελομαι έκ τινος πρός τινά, μτ. δοτ.: Πλάτ.Φαίδ. 99B άλλιατρία δνάμμι προσχρόμασι, Άριστ. Ρητ.1358δ,19, Λουκ.'Αλ.12 πρός εδέρπειαν τή ά- θεραπέυτν δοκοδιν προσχρόμητι' || συνη- θέσι. άλλας, χρώμα, μεταχειρίζομαι τ, μτ. δοτ. κ. έμπροσθ είς τ, χρίν τιν, πρόσ τ, ή: Πλάτ. Κρατ.435C τή φορτικώ τούτη προσχρόμασι, . . εις όνοματών όρθότητα, αού.Κριτ.115Α όσοις χά- ριν τού σίτου προσχρόμασθα, Άριστ.Πολιτ.1263α, 20 (βερδάνου) πλείστα προσχρόμασθα πρός τας διακονίας κ. μτ. δοτ. κ. αφ.: αού.Φιλ.44D τού- τοις . . ταύτα άν προσχρόμασι κ. μτ. διήδδ τού- τος: αού.Ε ώσπερ μάνται προσχρόμασθα τισ κ. μτ. άλλης δοτ.: Πάδ' Έσθ.8,13 (16,17) προσχρόμασμοι τούς . . άποσταλεις γράμμασι, Πάν. μηδδ προσ- χροσθασι τή παρ' τών τούτων νόμω ή έσιμωφ' κ. παθ.: Πάν. τάλανα Χ, τό προσχροσθέντα 2) μτ. δοτ. έν αισχρ. σημ. καταχρώμα, άπατώ, διαφθείρω: Πάν. προσχρόμασι ασητ' (ή παιδί- σσητ' 3) ρηματ. π. πρόσχροτος.

προσχρόμων (ή) δείγμα χρώματος τινος: Πάν. της γινόμενης συνδέξεως τό πρόσχρομων ένεί- λικται τήδδ ή έπιστολή.

προσχρόνωμι μγν., μέλλ. προσχρόνωσι, χρωμα- τίω τ, δι' έπιφύσεως ή προαίτιδης, έπιρρίω, έπαύσσω ή έπαλείφω, τό παθ.: Διόδ.Σ 19,33 φθαρτικώ δυνάμει . . προσχρωσθεσας . . τούς εδωσαν ή ποτρησις Γρη.Νούσι.1,485B 2) μτ.μ.: Πλουτ.'Ηβ.859B Λακκδαίμονίους ύπεσπένοντας . . τή γρασιμω προσχρόνωσι (επρωμάτες μαυρούσι.

προσχρότα έπιρρ. μγν. σώμα πρός σώμα: Άρτεμ.δ.Δαλδ.1,79 (δ. γρ. πρός χροτά, διόθρ. πρόσχροτα, ηθελ. συγχρότα.

προσχούσις-ως (ή) (προσχέω) μγν. κ. νεώτ. ή ένέργεια τού προσχέειν, ή πρός τ, χύσις, ή έπίχυ- σις τό περζωμα: Κδ Έστρ.11,28 νίετασι πελοήκη τό πύσχα και τήν προσχούσιν τού αίματος, Ίουσιτ.50D, Έπιφάν.1,57B 2) νεώτ. Ιατρ. όδροθεραπειτική μέθοδος συσταμένη εις τήν άπό μικρού όφους (όλίγων έκαστου.η. χύσιν φυχρού δότος έπ' ή- λοκάρου ή μέρους του σώματος, ά. έπιβροχί.

προσχυτις (ή) (προσχύνω) γλωσσ. ό χύων ή πρός τ, ό έπισχέων, προχύνω τ,

προσῶ-όω, γ' ἐν. ἐνεστ. προσῶ(τ) [Θουκ.2,102], παθ. παρτα. προσῶομαι, ἀπαρφ. προσῶσθαι [Ἀριστ.Μετ.353α,β], μτχ. προσῶσθαι (αὐτ.351β,γ) ἀντι προσώνυμι βλλ. : Θουκ.2,102 ὁ ποταμὸς προσῶ(τ) αἶε.

πρόσχωμα-ατος [τῶ] [προσώνυμι] κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ προσώνυμι, τὸ διὰ προσώσεως αὐτοσφραγευθὲν χῶμα, βλ. : Αλφ.Πρ.847 Νεῖλου πρὸς αὐτῷ στόματι καὶ προσῶσθαι ἐπὶ τοῦ Δέλτα τοῦ Νεῖλου, Στράβ.13,1,36 πᾶν πρόσχωμα τῶν ποταμῶν ὅστι τὸ πρὸ τῆς πόλεως ἐπὶ θαλάττῃ πεδίων 2) αὐτοσφραγευθὲν χῶματι ἐν εἰδεί λόφου πρὸς ἐπίθετον ἐναντίον πόλεως : Κδ Βασ.2,20,15 ἔδειξαν πρόσχωμα πρὸς τὴν πόλιν.

πρόσχωματικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ πρόσχωμα βλλ.1) ὁ διὰ προσχωμάτων σχηματισθεὶς : π-ἔδοση.

προσώνυμι [Πολύδ.9,41,4] κ. μων. κ. προσώνυμι [Θεοφρ.Φ12,5,51] κ. προσῶ [Θουκ.2,102] κ. μων. νεώτ. προσῶνυμι, ἀόρ. προσῶσθαι [Ἡρ.2,10], παρκα. προσέχωμα [Διόδ.Σ.1,39] παθ. ἀόρ. προσῶσθην [Γεωπ.2,24,2], παρκα. προσέχωσμαι [Θεοφρ.Φ15,8,3], μτχ. προσέχωμενος, ἐπισφραγευθὲν χῶμα ἐπὶ τι, κ. ἰδ. ὁδῶν, προαυλιῶν πληρῶν τὴν δὴνην ἢ τὴν παραλίαν ἰλύος, ἀποθέτων που ἰλὸν σχηματίζω νέαν χέρσον ἢ ἐπαυξάνω τὴν προηπάρχουσαν : Ἡρ.2,10 τῶν .. ταῦτα τὰ χωρία προσῶσάντων ποταμῶν κ. ἀπόλ. : Θουκ.2,102 ὁ ποταμὸς προσῶ(τ) αἶε [σηματίζει ἀπαύστως νέας προσῶσεις] 1) τὸ παθ. αὐνεοῦμαι πρὸς τὴν ἔξηρσάν διὰ τῆς ἀποθέσεως ἰλύος ὑπὸ τῶν ποταμῶν : Θεοφρ.Φ15,8,3 ὑπὸ ποταμῶν .. προσέχωσθαι καὶ εἶναι ἡλιόνα 2) ἀπαρτάτω ἢ πληρῶ τὶ διὰ τῆς αὐτοσφραγευθὲς ἰλύος χῶματος : Πολύδ.9,41,4 οἱ τε προσώνυμντες τὰς ἀνωμαλίας τῶν τόπων (φράσσαντες, πληρῶντες τὸ κοιλώματα, Στράβ.6,2,10 προσέχωσαιν .. παλὸ μέρος τοῦ πόρου κ. παθ. : Ἀριστ.Μετ.351β,γ) ἢ θάλαττα ἐξηραίνετο προχωμένη, αὐτ.353α,β 3) σωρεύω ἢ ριπτῶ χῶμα ἐπὶ τινος : ἴωσ.Π1 5,5,1] αἶε τι τοῦ λαοῦ προσώνυμντος κ. παθ. : Γεωπ.2,24,2 ὅταν .. αἱ ρίζαι προσῶσθῶσι 1) ἐγγεῖροι, κατασκευάζω πρόχωμα δι' ἐπισφραγευσεως : Διός.π. ἴωσ.Α1 8,5,3 προσώνυμναι μέρη τῆς πόλεως κ. παθ. : Θουκ.2,75 ἔξιλον τεῖχος ἐξυθίνετες καὶ ἐπιστήσαντες τῷ αὐτῶν τεῖχει ἢ προσῶο(τ) ἰθὺς ἐρρίπτετο χῶμαί 1) σχηματίζω, κατασκευάζω προβλήτα, μῶλον : Ἡρ.2,99 τὸν πρὸς μεσαυδρίας ἀγκῶνα προσῶσαντα τὰ μὲν ἀρχῶν βρέθρον ἀποξηράζων 4) γεν. αὐτοσφραγῶ, αὐτοθροίζω κ. παθ. : Πισαφρ.28 ὄρος εἶε οὐ ἢ ὀλη .. προσέχωσται 5) ρημτ. π. πρόσχωμα, πρόσχωσις.

πρόσχωσις-εως [τῆ] [προσῶνυμι] κ. μων. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ προσῶνυμι, ἢ πρόσδοσις, ἢ προσέλευσις, ἢ προσέγγισις : Πλάτ.Τιμ.40C τὰς τῶν ἀντικλιν πρὸς αὐτοῦς ἐπανακυκλήσεις καὶ προσχωρήσεις [δ]ρ. ἀντι προσχωρήσει, Θεοφύλ.Σ [31,16] 2) μων. παρδόσις, ὑποχώρησις, ὑπατάγη : Μέν.Πρ.102D 1) νεώτ. ἢ ἀποδοχὴ τῶν ἀντιλήψεων ἢ δογμάτων τινος : προσχωρήσις βουλευτοῦ εἰς τὰς τάξεις τῆς ἀντιπολιτεύσεως 2) εἰδ. διεδῆν δικ. πράξις πολιτείας τινος δι' ἣς ἀποδέχεται αὐτῷ τὸς ὄρους τῆς μεταξὺ δύο ἢ καὶ πλείωνων πολιτικῶν συναμολιθησέως συνθήκης καὶ ἀναλαμβάνει τὰς ἐκ ταύτης ἀπορροεούσας ὑποχρεώσεις καὶ τὰ ἀντίστοιχα δικαιώματα.

πρόσχωρις-ον μτχ. ἀντι πρόσχωρος βλλ. : Στράβ.15,1,70 καλεῖσθαι .. τὰς δὲ πολιτικούς καὶ προσχωρίους, ἴωσ.Α1 11,4,1,Ταυα.2,1β] ἔχει .. ἔγκαθῆτα τιμὰς παρὰ τῶν προσχωρίων.

πρόσχωρος-ον [χῶρα] ὁ χῶρῳ τινὶ προσκείμενος ὁ πλησίον κείμενος ὁ πλησιόχωρος, ὁ γειτονικός : Αλφ.Πέρα.273 Σαλαμῖνος ἀκταί πᾶς τε πρόσχωρος τόπος, Σοφ.ΟΤ 1127, αὐτ.ΟΚ 493 κλύετον τῶνδὲ πρόσχωρον ἔξων, Ἔπιγρ. πρόσχωροι τοῖσφι 2) τὸ ἀρ. ἰδ. κτ. πλῆθ. ὡς οὐσ. οἱ γείτονες : Ἡρ.9,15 οἱ .. βοιωτάρχη μεταπέφανα τοὺς πρόσχωρους τῶν Ἀσπιῶν, Σοφ.ΟΚ 1065 δεῖνός ὁ πρόσχωρον Ἀρης, Θουκ.8,11 παρήσαν .. οἱ τε Κορίνθιοι .. καὶ οἱ ἄλλοι πρόσχωροι, Πλάτ.Νόμ.737D, Ἀριστ.Πολιτ.1269β, ὁ πολίμειν εἰς τοὺς πρόσχωροί 3) τὸ θηλ. ὡς οὐσ. ἡ μεθόριος τὸ σύνορα : Ἔπιγρ.

πρόσχωρ-εῖω κ. νεώτ., μέλλ. προσχωρήσω [Θουκ.2,2] κ. προσχωρήσομαι [Ξεν.Ἑλλ.7,4,16], ἀόρ. προσῶρησα, χῶρῳ πρὸς τῆναι, παρεῖμαι, προσέρχομαι πρὸς τι, προσεγγίζω, πλησιάζω, μτ. dot. : Ἡρ.4,112 πρόσχωρον δὲ πλησιαιτέρω τὸ στρατοπέδον τῷ στρατοπέδῳ, Ἐπίκ.Φύσ.2,3 κ. ἀπόλ., ἀντιθ. ἀπίεσαι : Ξεν.Ἀνουμ.4,3,8 πάλιν αὐτὸ τρέπεσθαι καὶ προσχωρεῖν 2) κ. νεώτ. μφ. συντάσσομαι πρὸς τὸς γνῶμας ἢ τὰς ἀρχὰς τινος, μτ. dot. : Ἡρ.1,58 προσεχωρηκότων αὐτῷ καὶ ἄλλων ἐθνεῶν, Θουκ.1,74 εἰ δὲ προσχωρήσοιμεν πρότερον τῷ Μήδῳ δεισάντες, Θουκ.1,117 προσεχωρήσαν ὁμολογί, αὐτ.2,100 κ. ἐμπροθ. ἰπρὸς τινα, εἰς τι : Ἡρ.4,120 καὶ πρὸς μὲν τὴν μίαν τῶν μοιρών. π- Σαυρομάτος, αὐτ.7,156 ἐξ ὁμολογίην προσεχωρήσαν, Θουκ.3,61 προσεχωρήσαν πρὸς Ἀθηναιοὺς, Πλάτ.Πολ.539A πρὸς ὅποιον βίον ἄλλον .. προσῶρησεται [πρὸς ποιοῦ εἰδῶς βίον θά παραδόσῃ τὸν αὐτὸν τοῦ], Δημ.171 προσεχωρησάσας πρὸς τοῦτοις, - προσεχωρήσων εἰς τὴν ἀντιπολιτείαν κ. μτ. dot. κ. ἐμπροθ. : Θουκ.1,103 προσεχωρήσαν δὲ .. Μεγαρῆς Ἀθηναίσις ἐξ ἔμμηχλῶν κ. ἀπόλ. : αὐτ.2,79 ἔδοκει δὲ καὶ προσχωρήσῃ ἡ πόλις, αὐτ.3,7 ὡς 3) αὐτὸς προσῶρῶν, αὐτ.52 1) συμφωνῶν πρὸς τι, εἶμαι πρὸς τὸ μέρος τινος παραδέχομαι τῷ Ἥα, ἐπροσχωρεῖ συμμίσγεται : Ἡρ.8,60,γ οὐκ ἐθέλει οὐδὲ ὁ θεὸς προσχωρεῖν πρὸς τὰς ἀνθρωπίνης γνῶμας, αὐτ.9,55,αὐτ.5,45 τοῦτοις προσχωρεῖν 1) συγκοινωνῶ, συναινῶ, συγκοινωνεῖμαι εἰς τι, συναμολογῶ τινί τι : Σοφ.Φύλ.964 τοῖς τοῦδὲ προσχωρεῖν λόγους, Εὐρ.Μήδ.222 χρῆ .. τὸν ἔξων .. προσχωρεῖν ὀδεῖ 1) νεώτ. ἐπὶ πολιτείῳ, συμμετέχω τῆς μεταξὺ ἄλλων πολιτικῶν προηπαρροεῦσεως συμφωνίας : προσεχωρήσαν εἰς τὸ μέτωπον εἰρήνης, ἢ Βουλγαρία προσεχωρήσαν εἰς τὸ βαλκανικὸν σύμφωνον 3) προσεγγίζω, πλησιάζω, συμφωνῶ, ὀμοιάζω τινί, εἶμαι ὀμοίος πρὸς τινα, μτ. dot. : Ἡρ.4,104 τὰ δ' ἄλλα νόμοις Θρηθίε προσεχωρησάσας κ. ἐμπροθ. : αὐτ.1,172 προσεχωρησάσας δὲ γλῶσσαν μὲν πρὸς τὸ Καρικὸν ἔθνος 4) χρησιμεύω, χρησιμοποιοῦμαι πρὸς τι : Πλάτ. δρομαί χ, αἱ προσεχωρήσαν εἰς συνωνὴν πυροῦ, Πλάτ. ὤμο-πλινθων προσχωροῦντων εἰς τὸ κτίσμα τοῦ ε-ποικίου 5) ρημτ. π. προσχωρήσις.

πρόσχωσις-εως [τῆ] [προσώνυμι] κ. μων. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ προσώνυμι, ἢ διὰ προσκόλλεως ποταμοῦ ἢ θαλάσσης ἐπιωρεύσεως ἰλύος ἐπὶ τῆς ὄχθης ἢ τῆς παραλίης συντελοῦσα εἰς τὴν ἐπαύθησιν τῆς χέρσου : Θουκ.2,102 τὴν πρόσχωσιν .. τοῦ Ἀχελῷου, Ἀριστ.Μετ.351β,30 πᾶσα [Αἰγυπτὸς] .. πρόσχωσις οὕσα τοῦ Νεῖλου, αὐτ.353α,β, Στράβ.1,7,30 αἱ πρόσχωσεις καὶ ἐκ τῶν ἀναβάσεων μὲν δύνανται ὑπονοεῖσθαι, Πάπ. βασιλικῆς ἱγρή ἀρουαί, Κερκεσοῦντων προσχώσεως] ἀρουαί α. Γεωπ.9,9,2 πρόσχῶσεως φθορ, Ἄνω.Κοριν.1,40 1) νεώτ. γελῶ. ἢ ἀπόθεσις γαυδῶν ὀλλικῶν διεγυρισμένη

ὕψος τῶν ρεόντων ὕδατων, τὸ ἀνέμου καὶ τῶν ποιετώμων καὶ συντελοῦσα εἰς τὴν ἐπαύρησιν τῆς χέρσου. 2) ἡ ὄψις τῆς στάθμης τῶν ὑδάτων τῆς θαλάσσης καὶ ἡ ἐξάρα αὐτῶν εἰς τὴν ἕρπυ, ἔνθα ἀναθεύουσι ἴδιον: Στράβ.1,229 τοιοῦτον δ' ἔστι καὶ ἡ τοῦ Νεῖλου ἀνάβασις καὶ ἡ πρόσχωσις τοῦ πελάγους, αὐτ.7,3,6' 3) ἀνάγωμα ἐγεγερμένον ἐνσύναντόν τινας: Θουκ.2,77 φοροῦντες δὲ ὕλης φακέλους παρεβλάν ἀπὸ τοῦ κώματος ἐς τὸ μεταξὺ, . . . τεύχους καὶ τῆς πρόσχωσεως 4) ἡ ἐπισφύρευσις χώματος: Ἰώσ.Α1,48,5 πρόσχωσεως (τῷ βωμῷ) κατὰ πρηνούθου γενομένης, Πάπ. χωρὶς τῶν παραμειτῶν εἰς τὴν πρόσχων ἐργ(άταις) Χ δραχμαί Χ

προσχωτικός-ἄ-ν νεώτ., ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πρόσχων βλ.λ1, ὁ διὰ πρόσχωσεως σχηματισθείς: προσχωτικὰ ἐδάφη κ. ἐπίρρ.-ῶς

πρόσφαισις-εως(ἡ) ὑγν. κ. μον. ἡ ἐνέργεια τοῦ προσφάειν, ἡ φάσις, ἡ ἐπαφή: Σωφρ.331C, Ἄθανάσ.2,537, Στεφ.Ἀθ.Ἰνκ1,98D, ΚΠορφ.85.

προσφάσις, ὄμρ. κ. ποι. ποτιφάσις ἐπιφάσις, προσφάσις, ἐπάφισμαί τιος, ἐγγίξις, ὑτ. δοτ.: Πίνδ. ἀπ.121,3 ποτιφάειν τιμαίς, Κδ Λουκ.11,46 καὶ αὐτοῖ ἐν τῶν δακτύλων ὕμῶν οὐ προσφάετα τῆς φοριότης κ. ὑτ. γενικ.: Αἰλ.Ζ1,157' κ. ἀπολ.: Σοφ.Φιλ.1054 ἀπετα γὰρ αὐτὸν μηδὲ προσφάουσι' ἐτι, αὐτ.ΟΚ 329, αὐτ.Τρ.1214' κ. ποβ.: Διοσκ.Εὐν.1,167' 2) ρηματ. π. προσφάσις.

προσφάλλισις ὑγν. κ. μον. φελλίσις π. πρόσ πνα, ὀμιλῶ πρόσ πνα ὡς παιδίον, ἠμίον: Ἰω. Χρυσ.5,43,25.

προσφάσσομαι ὑγν. φεύδουσι προσέτι, ἐπι μέλλον, προσθέτω π. φευδῶς προσέτι, λέγω φευδῶ προσέτι: Στράβ.17,3 πλείστα δὲ πλάσματα τῆ Ἀσδικῆ παραλίῃ . . . προσφάσσαντο, Διόδ.Σ 14,65 καὶ καί τινα προσφάσαντο Ἀσιουσίους.

προσφάσις, ὄμρ. ποτιφάσις (Ἐπιγρ.) φηφίσις, ἀποφασίσις π. διὰ τῆς φήφου μου προσέτι: Λυσ.6,24 προσφάσισθε ὕμεις αὐτὸν εἰρησὸς τῆς ἀγορᾶς, Ἄντ.Ἐρμ.Πολ.2,18 Καίσαρι . . . πενταετίαν προσφάσαντο' π. ὑτ. ἀπαφρ.: Πλούτ.Κάτ.Νεώτ.32 προσφάσαντο τὴν σύγκλητον ὁμόσι πᾶσαν ἢ ὡς παθ. προσφάσις ἐφήφισθη, ἀπεφασίσθη διὰ φηφασίους προσέτι, ὑτ. αἰτ. κ. ἀπαφρ.: ΔίωνΚ 56,28' ὄμ. ἐν Ἐπιγρ. τὰ προσφάσισημένα, αὐτ. τὰ προσφάσισησόμενα' 2) ρηματ. π. προσφάσις.

προσφάσιμα-ατος(τὸ) πρόσφαισις εἰς φήφισμά τι: Σχόλ.Ἐρμῶν. ἐν Ρητ.4,815W φηφισματα καὶ προσφάσιματα καὶ ἀπὸ τῆς πάντα ῥητά.

προσφάσις ὑγν. φηφίσις πρόσ πνα: Μελέαγρ.ΑΠ 5,151 ὁδοίαι δ' ἄκροισι . . . φάσιος προσφάσις τῶδε, Πλούτ.Ἠθ.505C, Πορφ.Πυθ.24.

προσφάσις ἐπὶ ἀνέμου, πνεύμα φηφίσις, φηφίσις: Πην.Γυν.2,133 ἔκου ἀνεμος μὴ προσφάσις μηδὲ προσφάσις [ἐσφ.γρ.]. 2) ρητῶν ἡ ἀλγὴ, πονὴ περὶ π. προσέτι, ὑφ. ἐν Ἐλλ.Ἐπιγρ.μ. 272,5 τὴ μάτην κενὴν προσφάσχετε τύμβω ἰδ.γρ. πρόσ φύχεται.

πρόσω (πρό) ἐπίρρ. ἐπ., ἰων. (π.Πίνδ.κ.τραγ.), ἰον. κ. νεώτ., ποι. πρόσω κ. πόρωσι [Πίνδ.κ.τραγ.], ἀπ.τ. πόρωσι, συγκρ. προσώτερος κ. πορωώτερος, ὕπερθ. προσωτώτα κ. πορωώτ-, ποι.συγκρ.πόρωσιον [Πίνδ.Ο,114], ὕπερθ. πόρωσιος [Πίνδ.Ν 9,29], ἀπολ. ἐπὶ τόπου, γεν. ὑτ. τῆς ἐνωσίας κινήσεως, πρόσ τὸ ἐμπρόσ: Ἦσ. ἐπρώσα ἐμπροσθεν, πρόσ τοῦτος: Ἰλ.Σ 388 πρόσω ἄγε, αὐτ.Μ 274 πρόσω τεσθε, αὐτ.Λ 572, αὐτ.δ15, αὐτ.Π 265, αὐτ.Ρ 734. Ὀδ.1 542 τὴν δὲ πρόσω φέρε κύμα, Πίνδ.Ο,117 μπηκτεὶ πάντασι πόρωσιον, Ἦρ.3,133 ἐνέμωτε πρόσω, Αἰσχ.Ἀγ.294 παρήγγειλαν πρόσω, αὐτ.853 πρόσω πέμψαντες, Σοφ.Τρ.195 βῆσαι πρόσω, αὐτ.547,

αὐτ.Ἦλ.213 μὴ πόρωσι φωνεῖν [μὴ φωνεῖν πλειονοί] ὄμ. κ. ὑτ. τοῦ ἀρῆρου: Ἦρ.3,25 ἦτε αἰεὶ ἐς τὸ πρόσω, αὐτ.7,30, Ξεν.Ἀν.1,3,1 οὐκ ἐπρώσαν ἴνασι τοῦ πρόσω, Μηνσι.12,6 Συνε. τὸ πνεῦμα τὸ σφοδρότερον ἐπὶ τὰ πρόσω βιάζοντα.

ἢ νεώτ. ναυτ. πρόσω κέλευμα τοῦ ὀπὸ τῆς γεφύρας κυβερνώμενος τὸ πλοῖον πρὸς τὸν μηχανικόν, ὅπως τεθῶσι εἰς κίνησιν οἱ μηχανοὶ πρὸς πρόσωσι τοῦ πλοῖου: πρόσω ἄρμα - ἡμιταξὶς - ὁλοταξὶς - πόσω δύναμις 2) ἐπὶ ἀποστάσεως, πολλὰ μακρὰν, εἰς μεγάλην ἀπόστασιν: Πίνδ. Π,3,22 παπταίνει τὰ πόρωσι, Αἰσχ.Εὐμ.65 ἐγγύς παρεστῶς καὶ πρόσω δ' ἀποστάτων, Σοφ.ΟΚ 15, αὐτ.ἀπ.858,3 πρόσω λεύσειν ἰβλέπειν εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, Εὐρ.Φοίν.596, Ἀριστ.Π.Νεφ.212 παρτάττασι μακρὰ πόρωσι πᾶν, Ἄναξ.Ἰ,22,18 ἡ δὲ Φρόνη τὴν Χάρουδιν οὐχὶ πόρωσι που ποιεῖ ἰδὲν ἀπέχει πόρω τῆς. . . Πλάτ.Πρωτ.356B εἰτ' ἐγγύς εἴτε πόρωσι εἴτα, αὐτ.Πολ.499C, Ξεν.ΚΠ 4,3,16 πόρωσι αὐτὸ γενέσθαι, Ἀριστ.Ῥητ. 1,36b,24 τὰ σκέλη κινεῖται ταῦ καὶ πόρωσι ἐπὶ δρομῶσι, αὐτ.ἨΝκ.1149a,11 οἱ πόρωσι βάρβαροι ἢ παρὰ πολλὰ μακρὰν: Πλάτ.Γοργ.458B καὶ νῦν ἴσως πόρωσι ἀποσπόμενοι [τὸν λόγον], αὐτ.Συμπ. 176D πόρωσι ἐθέλωσι μὴ ἀνίπειν 3) κατὰ μέτρον, εἰς τὸ ἐμπροσθεν μέτρος: Γαλ.16,680 τὰ πρόσω μέτρον, αὐτ.15,141' 4) ἐπὶ χρόνῳ, εἰς τὸ ἐμπρόσθ. ἐν τῷ μέλλοντι, ἐπὶ τῷ μέλλον: Ἰλ.Α 343 οὐδέ τι οἶδε νοήσαι ὄμα πρόσω καὶ ὄπισω [σχόλ. ἐκτενέστιν, οὐκ οἶδε προσκοιῆσαι καὶ τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν ἀπόβασιν τοῦ πράγματος], Πίνδ. Ο,111,55 χρόνος . . . πόρωσι κατέφρασαν' ἢ ὄμ. ἐπὶ διαίρεισι: Αἰσχ.Εὐμ.747 ἡμῖν γὰρ ἔρριον, ἡ πρόσω πῆλας νέμειν ἢ εἰς τὸ ἐξῆς: Πίνδ.Π 3,111 ἐπιπὶδ' ἔχω κλέος ἐπείρασι κεν ὕψηλόν πρόσω, αὐτ.Ν 9,29 ἀνοδολλομαι εἰς πόρωσινα ἴδωσι εἶναι δυνατὸν ἀργάδι, Αἰσχ.3,122 ἦδη . . . πόρωσι τῆς ἡμέρας οὐσης [κατὰ πολλὰ παρελθούσης], Ἀριστ.Ζ1 581b,26 καὶ μέτρι πόρωσι διαμένει ἰσῶς ἀργάδι' 5) ὑτ. γενικ. ἐπὶ τόπου, περαιτέρω, ἀνωτέρω, παραπέρα, παρεκείν. Σουῖδ. ἐπρώσω ὄντι τοῦ ἀπώτερος: Ἰνκ.Γυν.1,2 Ξεν.Ἀν. 4,3,28 μὴ πρόσω δὲ τὸ ποταμὸν πρόσωσι, Σουῖδ. ἐν λ. ἐπιπὶ γὰρ οὐ πρόσω πρῶν τὴν Σελεύκειαν ἢ ὑφ. : Ἦρ.7,237 εἰ μὴ πρόσω ἀρετῆς ἀνήκαί τίς μέγαν βοδῶν ἀρετῆσι, Ἀριστ. Σφ.192 πόρωσι τέχνης, Πλάτ.Εὐθ.294b πόρωσι σοφίας ἥκεις αὐτ.Εὐθφρ.4b, αὐτ.Γοργ.486a, Ξεν.ΚΠ 1,6,39 πρόσω πᾶσι ἑλάσει τῆς πρὸς τοῖς πολεμικοῖς πλεονεξίας' ὄμ. κ. ὑτ. τοῦ ἀρῆρου: Ἦρ.1,3 προδῶσιμα ἐς τὸ πρόσω τὸν λόγον, αὐτ.3,56 ἐς τὸ πρόσω τε οὐδὲν προεκκόπεται τῶν πρηγμάτων, αὐτ.156 αἱ ἀγαθοεργαίαι ἐς τὸ πρόσω μεγέθεος τιμῶνται ἰτιμωμένοι ἰαν μεγαλοκρί, Σουῖδ. ἐν λ. εἰχε δὲ καὶ πεζοῦς οὐ πρόσω τῶν διαμυρῶν [κάντι τοῦ οὐ πλειούσι]: 6) ὄμ. ὑτ. γενικ. ἐπὶ ἀποστάσεως, μακρὰν τῶσι: Ἦρ.5,13 ὁ δὲ Στρυμῶν οὐ πρόσω τὸ Ἑλλασπόντου, Εὐρ.Ἀνδρ.733 ἔστι γὰρ τις οὐ πρόσω Ἐπάρτης νόλις τις, Πλάτ.Νόμ.800D στάντες οὐ πόρωσι τῶσι βῆμα κ. ἐπομένης τῆς ἀπὸ: Ἦρ.4,196 ἐξαναχωρεῖν πρόσω ἀπὸ τῶν φορτίων, Ἄντφ.5,27 πόρωσι ἀπῆλθεν ἀπὸ τῆς θαλάσσης, Ξεν.ΚΠ 5,4,49 ὄπῳταν πρόσω δὲρ ἀπὸ τοῦ τεύχους ἀπένωσι ἢ κ. ὑτ.π. Ἰνκ.Ἀρῆρ.11 πρόσω τὸ χειρισματος, Αἰσχ.Εὐμ.414 πρόσω δικαίως, Ἀριστ. Σφ.192 πόρωσι τέχνης ἰστ.σχόλ. οὐκ ἀπὸ τέχνης, δηλ. φάσις Πλάτ.Φαιδρ.238D, αὐτ.Φαῖδ.96B πόρωσι . . . τοῦ οὐσθαί, Ἰσοκρ.4,16,15,240, αὐτ.7,77, Δημ.32' πόρωσι . . . που τῶν ἐμαυτῷ πενοίητικῶν ἰσθλ. κατωτέρω, Ἀριστ.Ζ1 404b,11 οὐτε γὰρ σάρξ ἐστιν οὔτε πόρωσι σαρκὸς τῶν φύσιν

Πολύ μακράν, δηλ. διαφόρως: ὄμ. κ. ἑπομένης τῆς περί: Πλάτ. Πολ. 343C οὕτω πόρρω εἰ περί... τοῦ δικαίου ἴσσαν μακράν τὴν περί τοῦ δικαίου ἴδων τινας? 7) ὄμ. μτ. γενικ. ἐπὶ χρόνῳ: Ἡρ. 2,12, 8' ὡς πρόσω ἡν τῆς νεότητος (προεχώρησε ἡ νύξ), αὐτ. 9,44, Εὐρ. Ἀлк. 910 βίωσαν τε πόρρω, Πλάτ. Ἀπολ. 38C πόρρω ἦδη ἐστὶ τοῦ βίου, θανάτου δὲ ἄγγος, αὐτ. Συμπ. 217D διελκόμενον πόρρω τῶν νεκρῶν, αὐτ. Πρωτ. 310C, Ξεν. Ἑλλ. 7,2,19 ἐκασθεὺς μέχρι πόρρω τῆς ἡμέρας, Πλάστ. Δημ. 2 ὅψε ποτε καὶ πόρρω τῆς ἡλικίας ἡρέσμεθα || π. ἴπν. Ἐπιδ. 4,38 αὐ πρόσω ἐπὶ ἡμερῶν ἰσθὶ περισσώτερον... 1)

προσώδραγχα (πρό νεώτ.) ζωολ. τάξεις γαστροποδῶν μαλακίων φερόντων ἐν ἡ δύο βράχια πρὸ τῆς καρδίας.

προσώδης-οὐς-ες (ἰδῶ) ὁ προσώδων, ὁ ἀναδιδῶν ὁσμὴν τινα κ. ἰδ. δυσώδης, ὁ δυσώδης: ἴπν. π. Γαλ. 19,133 προσωδέστερον ἰεθούωδέστερον.

προσώδης-οὐς-ες (οἰδῶ) οἰδαλέος, ὀγκώδης: ἴπν. Ἐντ. Παθ. ἄν. π. Γαλ. 19,133.

προσώδη (ἠ) (ῶδη) κ. μιν. κ. νεώτ. ὄσμα ὀδοῦνον πρὸς μουσικὴν τὸ ὄργανον, συνοδεῖται μουσικῶ ὄργανῳ, ἢ πρὸς ῶδην συμφωνία μουσικῶ ὄργανῳ: Κριτ. 57 ῶδη πρὸς κισθάραν, Ἡσ. προσώδη μετ' ὄργανῳ ῶδη, Φώτ., Σουλβ. 2) ἢ προσώδητος βλ. 1) | Ἄισκ. ἄπ. 299' 3) ἢ μεταβολή, ἡ ποικιλία τοῦ τῶν τῆς φωνῆς: Πλάτ. Πολ. 399A ἐν πάσῃ βραίῃ ἐργασία πρηνῶν ἐν μίρησσι τοῦ ὀδοῦνος τῆ καὶ προσώδης 4) ὁ τόνος: Λατ. Γραμμ. IV 529K ἰσπυσίας... Thrax... tres ἰσπυσίας... tradidit... βραεῖαν ὀξείαν περισημένην: Ἀριστ. Λοφ. Ἐκ. 166β, αὐτ. 177β 3, αὐτ. Ποιητ. 146β 2, Διον. Ὀρ. 629,15 ἀναγνωστέον κατὰ προσώδη, Φιλώδ. Ρητ. 1,1558 τὸ δασύνει ἠ φιλοῦν ἠ τας προσώδης ἄτερως τῆς συνθηδίας ἐκφέρειν, Διον. Ἀλ. Σουβ. 1,19, Πλάστ. Ἡ8.439D' | ἢ περὶ καθολικῆς προσώδης τίλος ἔργου Ἡρωδίου γραμματικῶ: Ἡρωδίου 2,924' 3) συνθηδόν. γεν. ἐπὶ τῶν τόνων, τῶν πνευματῶν κ.ά. σημείων προφορᾶς Χοιροδ. ἐν Σχολ. Διον. Ὀρ. 124H εἶπ προσώδηι κυρίως ἐπὶ τὰ εἰσιν, ἦσαν ἠ ὀξεία, ἢ βραεῖα, περισημένη ἢ τόνου, δασεία, φιλῆ (τὰ πνεύματα), μακρά, βραεῖα ἢ χρόναι' ἢ γὰρ ἀπόστροφος καὶ τὸ ὕψην, καὶ ἡ ὑποδασεία οὐκ εἰσὶ κυρίως προσώδηι: Σέξτ. Ἐπι. Μαθ. 1,113 αὐ δύο μόνον ὑπελίθησαν εἶναι προσώδηι γραμματικῶν παίδες τῆν τὴ μακρὰν καὶ βραεῖαν, ἀλλὰ καὶ ὀξείαν βραεῖαν περισημένην δασείαν φιλῆν' | νεώτ. μετρ. ἡ ποσότης τῶν συλλαβῶν ἐν τῇ ἐκφωνήσῃ, ἦτοι ὁ μακρὸς ὁ ἢ βραχὺς χρόνος αὐτῶν, ἀποτελῶν τῆς βραῖν τὴν ἀρχαῖαν ἐλληνικῶν καὶ λατινικῶν μετὰ τὸν Ἀλβίου Ἀνδρόνικου μέτρον' | νεώτ. ἐν τῇ ἀπαγγελίᾳ, τὸ προφέρειν τὰς λέξεις συμφωνῶς πρὸς τοὺς τόνους ἢ τῆν ποσότητα τῶν συλλαβῶν' | νεώτ. μουσ. τὸ προσαρμόζεν τοὺς μουσικοὺς τόνους πρὸς τοὺς τόνους τῶν λέξεων καὶ τὰνάπαυλ' 4) γραπτὰ σημεῖα πθέμενα ἐπὶ τὴν διαφόρην λέξεων πρὸς δὴλωσιν τῆς διαφοράς ἐν τῇ προφορᾷ αὐτῶν Χοιροδ. ἐν Σχολ. Διον. Ὀρ. 124H αὐτὸς ὁ χαρκτηρ τῶν τόνων καὶ τῶν χρόνων καὶ τῶν πνευματῶν, ὅλον π Α—υ τ j γ' 7) ἔσφ. ἐπὶ τὴν παθ. βλ. Χοιροδ. ἐν Σχολ. Διον. Ὀρ. 125H.

προσώδικος-ἠ-όν μτγ. κ. νεώτ. ἔσφ. γρ. ἀντὶ προσωδίας(κ) βλ. 2) | Διον. Ἀλ. Σουβ. 4 (ἰ. γρ. προσωδικός), Ἀθην. 14,63D Σχολ. Ἀριστ. Νεφ. 65I' 2) νεώτ. ὁ ἄνηκον ἢ ἀναπερόμενος εἰς τῆν προσώδη βλ. 5) | **προσώδικα** μέτρα (ἠ) ἐπὶ τῆν ποσότητα τῶν συλλαβῶν βασιζόμενα, ἀντίθ. το-κῶ? ἔπρρ. νεώτ. -ώζ.

προσώδιον (πρό (ἠ) μτγ. ἔσφ. γρ. ἀντὶ προσώδιον: Πρόκλ. π. Φώτ. Βιβλ. 320B.

προσώδης-όν (ῶδη) ὁ ὀδων ἢ ἠῶν ἐν συμφωνίᾳ, ἐν ἄρμονίᾳ, ὁ ἐναρμόσιος, ὁ ἄρμονικός: Εἰρ. ἄπ. 632 κοσσοδῶν ἀραργὸς Κόπριδος προσώδης ὄχη μελός, Κωμ. Ἀδέσπ. 1203,6 ὀμνετο δ' ἀσπράδης... αὐ προσώδης, Πλάστ. Ἡ8.443A, Πολυδ. 4,58 προσώδη ὄργανα ἰπρὸς ὁ ὀδουσι κροῦντες αὐτὰ διὰ πλῆκτρον, ἀντίθ. ἐμπνευστῶν, πνευστό? 2) μετρ. ὁ σύμφωνας πρὸς πῆναι: Εὐρ. Φοιν. 1498 τῆνα προσώδων... στοναχῶν κ. μτ. δοτ.: αὐτ. ἴων 359 προσώδης ἢ τῆν τῶμῶ πάθε, Πλάστ. Ἡ8.138B χρήσιμον ἂν τὴ ποιήσαι καὶ τῶ νόμῳ προσώδων.

προσώδων (πρόσω) ἔπρρ., ἐπ. πρόσσθεν ἴλ. Ψ 533), ὄσρ. πρόσσθεν Ἰ. Ἀρχύτ. 1), κ. ἀπ. πόρρωθεν, συγκρ. πορρωτέρωθεν Ἰσοκρ. 4,23), μακρῶθεν, ἀπὸ μακριά, ἀντίθ. ἐγγύθεν: Ἡ8. 533 ἐλαύων πρόσσθεν Ἰπποῦ Αἰσγ. Ἀγ. 947 μὴ τῆν πρόσσθεν ὄματος βάλαι ὀθόνος, αὐτ. ἴων 586 αὐ ταῦτὸν εἶδος φαίνεται τῶν πραγμάτων πρόσσθεν ὄντων ἐγγύθεν θ' ὄρωμένων, Πλάτ. Χαρμ. 153B πόρρωθεν ἠσπάζονται ἄλλος ἄλλοθεν, αὐτ. Πολ. 368D' || τὸ συγκρ. πορρωτέρωθεν ἐξ ἀνωτέρω κειμένου σημείου: Ἰσοκρ. 4,23 ὄσφ γὰρ ἂν τῆς πορρωτέρωθεν σκοπῆ περὶ τοῦτων, αὐτ. 16,4, Θεῶφρ. 13ρ. 4' 2) μακρῶθεν, κατὰ σημεῖον: Διογ. Ἀ. 7,16' 3) ἐπὶ χρόνῳ, ἀπὸ μακροῦ, πολλοῦ χρόνου: Εἰρ. ἴπν 831 πρόσσθεν δὲ ποθεν ἀνακομιζομαι τῶν δαιμόνων, Πλάτ. Χαρμ. 155A πόρρωθεν ὄμνι τὸ καλὸν ὄσπρκε: ἀπὸ τῆς Σόλωνος συγγενεῖας, Δημ. 143 τῶν δὲ παρόντων πραγμάτων... πολλὰ πόρρωθεν ἐστὶ τὰ εἶτα.

προσώθησις ζω(ῆ) (προσώθω) κ. νεώτ. ἢ πρὸς τὰ πρόσω ὀδησις.

προσώθω-έω κ. μιν. κ. νεώτ., ὄσρ. προσώθησις, ὀδῶ, ἀσπράδης, πρὸς τὴ ἢ πρὸς τὰ πρόσω: ἴπν. Νεοσ. 1,8 ἰ. γρ. προσβητι, ΠΔΜοικ. 2,136 τὸν ἰερασοῦλιας ἔσχοον... ἀπαντες προσωθῶσιν εἰς ἄλεθρον, Διόδ. Σ. 20,91 οἱ δὲ ἐκ τῶν ὀπισθεν μερῶν παριστάμενοι προσωθῶσιν, Γεωμ. 17,19,4 εἰς τῆν ἄδραν ἐσπράττω προσωθῶσι (κρόμμοι) κ. παθ.: Πολυδ. 1,48,8 πᾶν ἐξέφυστο καὶ προσωθῶτο κατὰ τὴν ἀνεπαυτῶν ἰ. γρ. ἀντὶ προωθῆται? 2) Ἡσ. «προσωθῆται? προστριβῆται? 3) ρηματ. π. προσώθησις.

προσωκατικός-ἠ-όν νεώτ. ἐπὶ φιλοσόφων ἢ φιλοσοφικῶν συστημάτων, ὁ πρὸ τοῦ Ἀθηναίου φιλοσόφου Σωκράτους ἀναφανείῃ ἢ ἀκράσας.

προσώμιν (πρό) μιν. κ. δημ. ὑπόστραμα τοποθετούμενον ὑπὸ τῶν ἐργαζομένων ἢ τῶν ἀγροφόρων μεταξὺ τοῦ ὄμου καὶ τοῦ φορτίου διὰ τὰ μὴ τριβῆται ἢ ράξῃ, τὴν? πρὸλ. χαλαρὰ: Πρὸδρ. 1,239 φρεαὶ καὶ τὸ προσώμιν σου, καὶ τὸν πηλὸν κουβάλαι.

προσώμις (ἠ) νεώτ. ἢ κάτω κατὴν τομῆ τοῦ κοιναίου τοῦ τυφικοῦ καὶ τοῦ ὀλοκολυδίου, ἢ στριζομένη εἰς τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ ὄμου τοῦ ὀκοπευτοῦ.

προσώνομαι-έομαι ὀνώομαι τὴ προσέτι: Ξεν. Προσ. 4,7, Δημ. 823 τῶ βουλομένῳ προσωνοῖσθαι τῶν ἄλλων (ἔσφ. γρ. ἀντὶ πρὸς ὀνώομαι).

προσώνυμια (ἠ) κ. νεώτ., ἴων. προσωνύμια πρόσθεν ὄνομα, ἑπωνυμία, ἑνωμένον, ἐπιθετον, παρονόμ: ἴπν. ἴερ. Νεοσ. 1, Πλάστ. Περ. 8,1 κωμαῖται... εἰς αὐτὸν ἐπὶ τῶ λόγῳ μάλιστα τῆν προσωνυμίαν γενέσθαι δηλοῦσιν, αὐτ. 39, Διοσκ. 2,142, Γαλ. 6,78, Δίων Κ. 41,39' 2) τὸ δικαίωμα τῆς τοῦ ἀναγράφειν τὸ ἰσον αὐτὸ ὄνομα ἐπὶ κεφαλῆ ἑνὸς καταλόγου ὀνομάτων: Ἐπιγρ. Κόσμου. **προσώνυμος-ον** Ἐπιγρ. ὁ ἐπώνυμος βλ. λ.

προσωπαιοδόντας 'Ησ. ἐπιθεοδοίνοντας' (λόγου, προσεπιδοίνοντες).

προσωπάκι (τό) δημ. υποκορ. του πρόσωπου.

προσωπαλία (τά) νεώτ. λατρ. παροξυστική συνήθως και έτεροπλήκτως νευραλγία του τριβόμου, προερχόμενη εκ φύσεως ή εκ δυσκόλου εκφύσεως σωφροσιτήρος δόντος.

προσωπαλγικός-ή-όν νεώτ. ό άνθικων ή αναφερόμενος εις τήν προσωπαλίαν βλλ.

προσωπαναθή (τά) νεώτ. βοταν. τάξις άγγειοσπέρμων δικτυληθώνων συμπτάλων φυτών.

προσωπάρχης (ή) νεώτ. κ. δημ. διευθυντής του προσωπικού ύπηρεσίας τινός: προσωπάρχης του ύπουργείου Παιδείας, - τής 'Εθνικής Τραπεζής.

προσώπατα (τά) έπ. κ. δημ. άνομοστ. πληθ. του προσώπου βλλ. 'Οδ.Σ.192 κάλλει μὲν οί πρώτα προσώπατα . . . κάθηνεν, 'Απν.Κυν.1,419.

προσώπειον (τό) κ. νεώτ. όμοίωμα προσώπου φερόμενον υπό τών ήθοποιών του θεάτρου ή χρησιμοποιών πρός κάλυψιν του προσώπου τών νεκρών ή ως ανάθημα εις τούς θεούς: μάσκα 'Ησ. 'επροσωπειών ήν τον καλουμένη τών γυναικῶν προσωπίς': Θεοφρ.Χαρ.6,3 προσωπειών έχων έν κωμικῷ χορῷ, Πά Μακκ.4,15,15 σάρκα, ώσπερ προσωπίαι προκειμένες, Πλούτ.'Ηθ.857Ρ έν τῷ Σόλωνος προσωπειῷ ταύτ' εἴρκεν ήπὸ τοῦ προσώπειον του Σί, Διοσκ.3,144, 'Αρρ.'Επικ.1,2941, Λοκ.Τιμ.27 προσωπειόν τι . . . περιθέμενος, αὐτ. Νιγρ.11, 'Ενιγρ. τοῦ γήρας φέρεται προσωπειῶν (δουσιδῆ όθνη)' || νεώτ. τό εκ χαρτινῶν ή ύφασματος όμοίωμα προσώπου, δι' όυ καλύπταται τό πρόσωπον κατά τάς μεταφύσεις, δ. προσωπίς, μάσκα' 2) μπφ. πρόσχημα, προσποίησης, ύποκριτική έμφάνσις Σουιδ. 'επροσωπειῶν πρόσχημα': Ίω.Χρυσ.5,941 προσωπειῶν φιλανθρωπίαι, Βασ.Σελ.Λόγ.37,147 προσωπειῶν χριστιανισμοῦ, 'Ιωθ.Πηλ.'Επιστ.1,281,76 προσωπειῶν εύλαβείαι, - όπό τό προσωπειῶν τών φιλερηνιστῶν παρασκευάζουσι πόλεμον, φρ. τό άσπρήθι τό προσωπειῶν (άπεκαλόφθη όποιος είναι).

προσωπεύομαι μτην, ταυτίκω προσώπων τι πρός άλλο: πρδλ. προσωποποιῶ μέγα: Κασάρ.1033.

προσωπίη 'Ησ. ενρῶσφαις.

προσωπίαις-άδος (ή) μτην. αντί προσώπων βλλ.2): Διοσκ.Εύν.2,119 (πὸ γρ.).

προσωπίδιον (τό) κ. νεώτ. ύποκορ. του προσώπου ή προσωπίαις: 'Αριστφ.άπ.264, Μαρία'Αλφ. π.Ζώσ.'Αλφ.157Β, Πάν.

προσωπιδοφορία (ή) νεώτ. τό φέρον, φορέιν προσωπίδα, τό να είναι τίς μετρησιμενός εις προσωπιδοφόρον, μασκαρμενός.

προσωπιδοφόρος-όν νεώτ. ό φορών προσωπίδα, μουτσοῦσά κ.τδ. ό μετρησιμενός τών άπόκρυφ, ό μασκαράς, ό μασκι.

προσωπικός-ή-όν μνη, νεώτ. κ. δημ. ό άνθικω ή αναφερόμενος εις τό πρόσωπον του άνθρώπου, ό του ή επί του προσώπου: Έξοτ.Παν. 217,28 βήρασμα τί προσωπικόν έπιφαίνεται, - προσωπικόν νεθρον, - προσωπική παράλειψις, -προσωπική νευραλγία' || νεώτ. άνθρώπινη, προσωπική γυνία ή σχηματική από δύο νοητών εδδιδών άγόμενων τίς μὲν μάς εκ του άκουστικού πόρου, τίς δ' έπείρας εκ του μετώπου πρός τήν βάση τής ρινός' 2) ό άνθικω ή αναφερόμενος εις τό πρόσωπον, τό άτομον, ό άτομικός: Έξοτ.Παν.267,65 προσωπική ποιότης Παπαντ.'Αγ.'Ορ.5 με τί θυσια τής προσωπικής του ύπαρξής.

προσωπικός μου φίλος, - προσωπικόν συμφέρον - ζήτημα, - ή προσωπική μου περιουσία, - προσωπική όβρις (ή γυνονή εις ώριμένον άτομον), - αναλαμβάνω τήν όδοθεσις από προσωπικῶν μου εδδώνων, - προσωπική πρόσκλησις

|| κ. νεώτ. γραμμ. προσωπικόν ρήμα ό ή διάθεσις δηλοῦται μετ' έννοιαις ύποκειμένου, έν άντη, πρὸς τό άπρόδ, του όποιου ή διάθεσις δηλοῦται άντε έννοιαις ύποκειμένου: Έξοτ.95,43' || νεώτ. γραμμ. προσωπικῶν άντωνυμιαί οι δηλοῦσθαι τά τρία προσώπα του λόγου, δηλ. τό όμιλον, τό πρὸς ό άποκρίνεται ό λόγος και τό περι ό ό λόγος, ήτοι έγώ, σύ, όδ κ. νεώτ. αὐτάς: || νεώτ. τών προσωπική άγυγῆ (δὲ ής επιδιδώκεται προσωπικόν δικαιώματ' προσωπική έλευθερία (τό δικαιώματ' του άτόμου όπως κηληται έλευθερία, ήτοι να μή καταδιδώκεται, συλλαμβάνεται και φυλοκίεται), ειμή κατά τούς όρισμούς τών νόμων' προσωπική κράτησις (στέρησις τής προσωπικής έλευθερίας τινός επί τιναις ήμέραις, επιβαλλομένη από τής πολιτείας ως ποινή διά μικρά άδικήματα ή διά χρέη)' || νεώτ. διεθν. δικ. προσωπική ένωσις ένωσις δύο ή περισσοτέρων πολιτειῶν όπό τό συληθρον ένός ήγεμόνος' 3) δημ. τό οσδ, κτ. πληθ. προσωπικῶς οσδ. άθρομιόν έρίδων, διαφορών, διεπέξων, δυσαρτεκνείαι, προστριβίαι: τά λέγει αὐτά γιατί έχει προσωπικῶ μαζι του'

4) νεώτ. κ. δημ. τό οσδ, προσωπικῶν) ως οσδ, τό σθένον τών προσώπων τών ασχολουμένων εις δημοσίαν τῶ ή ιδιωτικῆν ύπηρεσίαν εἶτε έπιχειρήσι: τῶ προσωπικῶν τῶν γραφείων - τής τραπεζῆς του θεάτρου, τό ύπηρετικόν προσωπικόν,

προσωπικότης-πτος (ή) νεώτ, δημ. προσωπικότητα κ. προσωπικότη ή έννοια φυκική και πνευματική όντήσις του άτόμου, του ύποκειμένου, τό ίδιάζον γνώρισμα του άνθρώπου ως έχοντος ίδιαν όδοσάσιον, άτομικότης: όδν έχει προσωπικότητα (σπερείται άτομική θελήσας, είναι έτερόβουλοσ' 2) κτ. έπέκτ. άτομον εξέχον εις τι, πρόσωπον διακεκριμένον, αποδιδόσ άνθρωπος αυθεντία, εξεχότις: έπιστημονική - πολιτική - διπλωματική προσωπικότης.

προσωπικός ήληρ. μτην, μνη, κ. νεώτ, δημ. προσωπικός αύτοπροσώπως, άπ' έθελος ό ίδιος: 'Ιπιδλ.8401, Εύδοκ Μ 37, τῶν προσεκάλεσο προσωπικῶν - σάς καθιστῶν προσωπικῶς άπέυθυνον' || ως πρόσωπον, άτομικός: τῶν γνωρίζω προσωπικῶς' 2) έν σχέσει πρός γυναικ. πρόσωπον: Χωροδ.Θεο.2,291β ρήματα προσωπικῶς κινούμενα, οίον τίπτω τίπτεισι τίπτει.

προσώπων (τά) μτην. δ. προσωπειῶν βλλ.: 'Ενιγρ.' 2) τό ποῶδες φυτόν άρκτηον βλλ.: Διοσκ.4,106.

προσωπίς-ιδος (ή) μτην. κ. νεώτ, δημ. -ίδα τό προσωπειῶν βλλ.: Πολυδ.10,127, 'Ησ. -ίδα ή λ. προσωπειῶν ή τῶν καλουμένη τῶν γυναικῶν προσωπίαις' || νεώτ. τό εκ χαρτινῶν, ύφασματος ή άλλης βλης όμοίωμα τής μορφῆς άνθρώπου ή ζώου, φερόμενον ήδ, όπό τῶν μετρησιμενῶν τῶν άπόκρυφ πρός άπόκρυψιν τής ταύτοσησις αὐτῶν, μάσκα, μουτσοῦσά' || μερικόν κάλυμμα του προσώπου χρησιμεῶν πρός άποκρύψιν τῶν άπόκρυφ τῆς ταυτότητος του φερόντος αὐτό' || γκε. πῶν εκ ποιούσ-άλης κάλυμμα του προσώπου χρησιμεῶν πρός προστασίαν του φερόντος αὐτό, όπό τῶν ένθιμων, από τῶν δηλητηριωδῶν άέρτων, από τῶν ζυφισμῶν κατά τήν ζυφισσίαν κττ., μάσκα' 2) νεώτ. καιεπι. τμήμα του όμνίου γνάθους έπικαλύπτον ένιοτε τήν εξωθήθεισαν κεφαλήν του νεογνοῦ' 3) κ. νεώτ. τό ποῶδες φυτόν άρκτηον βλλ.: Διοσκ.4,106' || νεώτ. βοταν. γένος δικτυληθῶνων γεδρανόων φυτῶν' 4) νεώτ. ζωολ. γένος όμοιοτέρων μελισσιδῶν έντόμων.

προσωπίτης-ιδος (ή) μνη, αντί προσωπίαις βλλ. 3): Γεωπ.5,43,4 τῶν προσωπίτων . . . θυμισάντας.

προσωπογραφία (ή) νεώτ. κ. δημ. ζωγραφία προσώπου τινός, ζωγραφική άναποράσταις τίς φυσιογνωμίας άτόμου τινός, τό πορτραίτο: προ-

ωπογραφία του βασιλέως 2) κτ. έπείκτ. ή διά λόγου λεπτομερής περιγραφή της ψυχικής φυσιογνωμίας, ήτοι τών άρετών και κακιών κ. γεν. τών ιδιοτήτων προσώπου τινός || ό τρόπος ή ή ζεζιότης της τοιαύτης περιγραφής: ή Ξενοφώντειος προσωπογραφία.

προσωπογραφικός ή-ών νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν προσωπογραφίαν| έπιρρ.-ώς.

προσωπογράφος [ό,ή] νεώτ. κ. δημ. ζωγράφος ειδικώς ασχολούμενος εις τήν προσωπογραφίαν βλ.λ.) ή παρριστίασ.

προσωπόδερνυ δημ. άνειδιζώ τινά αύστηρως καθυδρίζω 2) ρηματ.π. προσωποδάρσιμο.

προσωποειδής -οδς-έω μιν. ό έμοιος πρός πρόσωπον, πρός άνθρωπον: Τζέτζ. ΈΞήγ.Ή70,20.

προσωποκράτης -εως [ή] νεώτ. ή ένεργεια και τό άποτέλεσμα τού προσωποκρατά, ά αναλυτ. προσωπική κράσις.

προσωποκρατία [ή] νεώτ. τό κράτος τών προσώπων και σύζ τών όξ.ών, ό. δηλαρχία.

προσωποκρατώ-έω νεώτ., παθ. όδρ. έπροσωποκρατήθη, περιόριζ.π. τώ διά προσωπικής κρασιώς 2) ρηματ.π. προσωποκρατήσις.

προσωπολήπτης [ό] (προσωπολήπτω) μτην. κ. νεώτ. ό προσωπολήπτης, ό χοριζόμενος εις πρόσωπα, ό εις πρόσωπον άποδίδειων μεροληπτικός, ό μεροληπτικός: ΚΔ Πράξ.ΕΙ0,34 ούκ έστι προσωπολήπτης ό Θεός.

προσωπολήπτω-έω μτην., μαν. κ. νεώτ., όδρ. έπροσωπολήπτησα, χορίζομαι εις πρόσωπα, άποδίδέω μεροληπτικώς εις πρόσωπον τι, μεροληπτό: ΚΔ Ιακ.2,9 ή δέ προσωπολήπτετε, άμορτην έργάζεσθε, Πισιδ.Γ'Ξεζήμ.404' 2) ρηματ.π. προσωπολήψια, προσωπολήπτης.

προσωπολήψια [ή] (προσωπολήπτω) μτην., μαν. κ. νεώτ. ή ένεργεια τού προσωπολήπτη, ή μεροληψία: ΚΔ Ρωμ.2,11 ού γάρ έστι προσωπολήψια παρά τώ Θεώ, αύτ.Κολ.3,25, αύτ.Ιακ.2,1 μη έν προσωπολήψια έχετε τήν πίστιν τού . Χριστού, Κλημ.'Αλ.Παιδ.Ι,6,31, Έπιφάν.Ι,821Α, Οίκουμ.'Αποκ.4,8,21 [Γραμμη] ή-ούδ'εμεί δεδουλωμένον προσωπολήψια.

προσωπομετρικός ή-ών νεώτ. ό άνήκων ή αναφερόμενος εις τήν μέτρηση τού προσώπου || τό θηλ. προσωπομετρική ώς ούσα, κιάδος της άνθρωπομετρικής, έχων άντικείμενον τήν μέτρηση τών διαστάσεων τού κρανίου, τό μέτρο στεοσεφίας του προσώπου Ιδ. τών έγκληματιών πρός εξακριβωσι τής ταυτότητος αυτών.

προσωπόματρον [ό] νεώτ. είδος μηχανήματος, ό' ού έξετάζεται ή πλαγια κατατομή τού προσώπου και μετρούνται ό άποστάσεις μεταξύ τών κυρίων αυτου σημείων και τής νοτιής έγκορπίσας γραμμής της ένοσίσης τούσ δύο έξω ακουστικούς πόρους.

πρόσωπο(ν) [ό] μιν., μαν., νεώτ. κ. δημ, πληθ. πρόσωπα, έπ. [αίολ. κτ. Σχολ.'ΗΗ212] κ. δημ. προσώπινα [Οδ.Σ' 192, ΑΠ 5,230], δοτ. προσώπινα [ΉΗ212], όμ.όνομαστ.κ.πρόσωπος [ό] [Πλάτ. Κωμ.250], τό έκ μαλακών μορίων πρόσθιον μέρος της κεφαλής τού άνθρώπου, ή μορφή, τό μούτρο, τό μούστονον: 'ΗΣ'24 χαρίεν δ' έσχηεν πρόσωπον, 'Υγν.'Ομ.Ι0,2, αύτ.31,12, Σιμων.37,12 πρόσωπον κλιθέν πρόσωπον, Εύρ.'Ιπν.280 εις πρόσωπον . . βλέπων, αύτ.Φοιν.457, Πλάτ.Εϋθ.275Β μειδιάσας τώ προσώπυ, ΠΔ Γεν.43,3 ούκ έβρεθε τό πρόσωπον μου, ΚΔ Ματθ.6,17 τό πρόσωπόν σου νίψαι, Πολυδ.5.102 προσώπειον ποιείν τό πρόσωπον, Κλημ.'Αλ.Παιδ.334,12 [Ιδία], Λιδάν.Λόγ.59,122, αύτ.271,4 έπί τού μετρίου σχήματός ή προσώπον καταστήσας έχει, Πάπ. φακοί προσώψυ μέσψυ, Έρωτόκρ.4,290 θεά τά μαυρίσγ [τό πρόσωπο,

Πολιτ.'Ευλ.Τραγ.100,79 ό γυρος τού προσώπου του γιά κόρη είναι θλιμμένος, Σολωμ.Φαρμακωμ.10 έκασθόσιν | . . με πρόσωπο άγνώ, πρόσωπον κανονικόν στραγγύλον - φοιείδης έπίμηκας - ώραιοι - άσχημον π. Ομ. Ιδ. συνθησάτ, κτ. πληθ. κ. έπί τού προσώπου ένδς μ. άνδρώπου: 'ΗΗ212 μειδιών βλουσσοίτ πρόσωπασι, αύτ.Σ' 414, 'Οδ.Τ' 361 γρήυς δέ κατέσχετο χειρά πρόσωπον' όμ. κ. π.άλλοις συγγραφεύσι . 'Ησόδ.'Εργ.594 [δ.γρ. πρόσωπον], Σοφ.Ηλ.1277 μη μ' άποστερήσας τών άν προσώπων άδόνων μεθέσθαι, αύτ. ΟΚ314, Ξεν.Αν.2,6,11 τό . . φαίδρον αύτου έν τούσ άλλους προσώπους έφασαν φαίνεσθαι [άμφυ], Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ 9,322' || έν διαφόροις φρε, σίον έν Σοφ.ΟΤ 53 τούσ'δ' έχεις τόλμησ πρόσωπον [τόσον θρασύς και άνασίδης είσαι], Εύρ.'Ιπν.720 ούδ' εις πρόσωπον Θσεώς άφίσχαι [ένόπιον τού Θ'Ι], Θεουκ.1,106 κατά πρόσωπον τε είργον τούσ όπλίτας [κατά μέτωπον, με τό πρόσωπον έστραμμένον κατένοιτη], Ξεν.ΚΠ 1,6,43, αύτ.6,3,35 κατά πρόσωπον της άντις φαλόγησ τάξην έχειν, Πολυδ.1,28,9 τών μέν κατά πρόσωπον αύτοις προμαχόμενυ, τών δέ κατά νώτου προσηπτόντων, αύτ.11,4,6 ΚΔ Λουκ.2,31 ό έτοιμασας κατό πρόσωπον πάντων τών λαών, αύτ.Πράξ.3,13, Πλαύτ.Καία.17 τήν κατά πρόσωπον έντευξην Ιτήν προσωπικήν συνάντησιν, τέτε-ά-τέτε, Έπιγρ. κατά πρόσωπον παραμυθήσασθαι Ιάνθη, διά τό φασίμασ-τας, -τό τό έφαλα κατά πρόσωπον Ιόν' εύθελας, ένόπιον αύτου, μετά παρηρσις' όμ. κ. κτ. πληθ. κατά πρόσωπον: Εύδοξ.11,21' όμ. πρός τό πρόσωπον: Ξεν.Κυν.10,9' όμ. κ. π.'Ηρώνδ.8,59ρ' έκ προσώπου, ΠΔ Γεν.3,19 έν Ιδρωί τού προσώπου σου φαγηί τόν άρτον σου [κ. νεώτ. ώς φρ. διά τό προσωπικού σου μόχθου, της ίδιου σου έργασίας, αύτ.32,30 είδον γάρ θεόν πρόσωπον πρός πρόσωπον [άπένοιπν άλλήλων, ΚΔ Ματθ.26, 39 έπεσαν έπί πρόσωπον αύτου προσευχόμενος και λέγων [έπεσαν εις τό γόνατα, προηγίς] αύτ. 22,16 ού γάρ βλέπειεις εις πρόσωπον ανθρώπου [ίδεν άποδίδειεις μεροληπτικώς εις . .], 'Αχιλλ.1.άτ.5,2 ποίω γάρ Ιδωμι προσώψυ τόν πατέρα; , 'Απολλ. έν Τύρω η. Κορ.'Ατ.2,314 έν λ. χείρας λοιπόν και πρόσωπον, και στέκιεις και διγιάσαι, - δέν ένω πρόσωπο να βγώ στον κόσμο [ίδεν τολμώ, έντρέπομαι, - δέν είδε ποτέ πρόσωπο Θεού [ουδέποτε έπέτυχε εις τας έπιχειρήσεις του, όλα τού έρχοται άνάποδα, - με ποίό πρόσωπο θά τήν αντικρούσγ, - τό πρόσωπο είναι σπαθί [ή αυτοπρόσωπος ζήτησις πράγματος τινος άγει συντόμως' και άποτελεσματικώς εις τόν επιδιώκόμενον σκοπόν], - κάλλιο κόκκινο πρόσωπο παρά μάση καρδιά [προτιμότερον τά στενωγορηθί της προς στιγμήν άρνούμενος αιτούμένη χάριν παρά τά μετανοήσγ βραδύτερον]' || όμ. μτη. : Πινδ.Ι,2,8 άργυρωθείσας πρόσωπα . . άοίδαί [ίστασμα έπ' άργυρω, άργυρωνήτα]' || όμ. κ. επί ζώων, ή προτομή, σίον της ίδιου: 'Ηρ.2,76 πρόσωπον θε ές τό μάλιστα έπίγυρον' όμ. επί τών κινών: Ξεν.Κυν.4,2 άπό τών προσώπων φαίδρα' κ. επί τών Ιππων: 'Αριστοφ.Ζ1 631α,5 άπεκαλύφθη τό πρόσωπον της Ήπου' κ. επί τών έλάφων: αύτ.579α, 2 και τά πρόσωπα διά τό βάλινεσθαι μέλανα γίνετα' όμ. κ. επί Ιχθύων: 'Ανοξόδρ.30,33, αύτ.16' || νεώτ. πρόσωπον πτηνώδες [ιδιάζοσα μορφή, ήν λαμβάνει τό πρόσωπον κατά τας έμ γενετικής άγκυλώσεις της κροτοφωνοατικής διασθρώσεως έξ άτελοδς ανάπτυξεως καθ' ός ύπάρχει πάντοτε σημαντικώς περιορισμός τών κινήσεων' πρδ. άγκυλώσις]' 2) μετφρ. τό πρόσθιον, τό κατό μέτωπον μέρος παντός πράγματος, ή πρόσφαις: Πινδ.Π,6,14 φάει δέ πρόσωπον έν καθαρώ πατρι

τεψ, Εύρ. Ίων 189 παρά Λοίρα τῷ Λατοῦς διδά-
 μων προσώπων . . . φως, Ἀσκληπιόδ.Μη. Ἀθην.ΙΙ.
 501D οὐτω . . . τιθέσσι τὰς φάλας ἐπὶ προσώπων,
 Ἀρχιλ.Τάτ.3,1 κατὰ πρόσωπον τῆς νεώς, αὐτ.2,
 Πάπ. κατὰ πρόσωπον τοῦ κερά, - τὸ πρόσωπο
 τοῦ σπιτιοῦ - τῆς βιβλιοθήκης, - ἡ ὄψις τῆς
 σελήνης: Σοφ.ἀπ.871,6, Πλάστ. Ἠθ.920B ἥ μιν
 μον, νεώτ. κ.δη. ἡ ἐπιφάνεια, ἰδ. τῆς γῆς: ΚΔ
 Πράξ.17,26 πᾶν ἔθνος ἀνθρώπων κατακίεθ' ἐπὶ
 πᾶν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς ἥ φρς: ΠΔ Γεν.25,
 18 ἡ ἐστὶ κατὰ πρόσωπον Αἰγύπτου ἰσπανίης τῆς
 Αἰγύπτου, αὐτ.Δευτ.34,1 ἡ ἐστὶ ἐπὶ προσώπου Ἱε-
 ρουὺ ἰσπανίης, Ἐρωτ.κρ.21250 ἀπὸ τοῦ γῆς τὸ
 πρόσωπο ἡ σκοτεινὰ γὰρ βγαίνει, - γάθηκε ἀπὸ
 τὸ πρόσωπο τῆς γῆς: 3) ἡ ὄψις, ἡ θέα, ἡ μορ-
 φή, ἡ ἐκφρασις τοῦ προσώπου, ἡ φυσιογνωμία
 τινός: Αἰσχ.Ἀγ.639 ὅταν . . . ἀνευκτὰ πῆμα ἄγγε-
 λος πόλει στυγνῶ προσώψῃ . . . φέρη, αὐτ.Εὐμ.990,
 Σοφ.ΟΤ 448 οὐ τὸ σὺν θέσεια προσώπων ἥ μψ:
 Πίνδ.Ν.517 οὐ τοῖ . . . κερδίων φαινοῖσα πρόσω-
 πων ἄλλαδ' ἀτρακέε' 4) εἶδ. ἀστρολ. θε-
 κανός βλλ.ἥ θεωροῦμενος ὡς κατοικία πλανήτου
 τινός: Βέττ Βάλ.62,2 ἐν ἰδίῳ προσώψει, Παῦλ.
 Ἀλ.ϸ.2 5) τὸ προσωπίον βλλ.ἥ ἡ προσωπί-
 ἡ μάσκα: Πλάτ.Κυμ.142 ὀδόντωνν πρόσωπον ἰσθ.
 γρ.1, Ἀριστομ.5 πρόσωπον περιέθων, Διμ.433 ὅς
 ἐν πομπῇ ἄνευ τοῦ προσώπου κωμᾶζει, Ἀ-
 ριστλ.Παιητ.1449α,36, αὐτ.β,4, αὐτ.Πρ.958α,17, Ἀ-
 σοκ.3,144, Πολυδ.2,47, Λουκ.Ζῆτρογ.41 ἄγασθαι
 θεοῦς εἶναι . . . ἡ τὰ πρόσωπα τῶν θεῶν αὐτά,
 Ἐπιγρ. πρόσωπον ὑπάργουρον κατάρχουον ἥ ἐπὶ
 τῶν ἰμαγίνας τῶν Ρωμαίων, δηλ. τῶν εἰκόνων τῶν
 πραγόνων αὐτῶν: Πολυδ.6,53,5 ἡ δὲ εἰκὼν ἐστὶ
 πρόσωπον εἰς ὁμοίωγτα διαφέροντα ἐξεργα-
 σμένον ἥ προτομὴ ἡ προσωπογραφία τινός:
 Πάπ. 6) κ. νεώτ. κ.δη. ὁ φρασ δραματικῶ
 τινός ἔργου ὡς καὶ τὸ εἶδος αὐτῶν ἀνηκόν μέρος
 τοῦ ἔργου, ὁ ρόλος: Κικ. Ἀττ.13,19,3 κωπὸν πρῶ-
 σωπον, Φιλῶδ.Ρητ.1,1993, Ἄρρ.Ἐπικτ.1,29,45, αὐτ.57,
 Σουιδ.ἐν λ. εὐθυδικία, πόσα εἶναι τὰ πρόσωπα
 τῶν δράματων, - πρόσωπον τραγικῶν - κωμικῶν
 ἥ νεώτ. κ.δη. κατ' ἐπέκτ. τὸ μέρος τὸ ὅποιον
 διαδραματίζει τις ἐν τῇ περὶστασί: τὸ πρόσω-
 πον ἐπαίξεν εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτῆς, ἥ ὁ χα-
 ρακτῆρ, τὸ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα: Καλλιθ.
 44J ἀσταχεῖν τοῦ προσώπου ἰσθ. συγγραφέως,
 Πολυδ.8,13,5 ποιήσασθαι μετάθεσιν ἐπὶ τὸ τῆς
 Ἑλλάδος ὄνομα καὶ πρόσωπον, αὐτ.12,27,10 πρῶ-
 θεμένον τὸ τοῦ Ὀδυσσεῦς πρόσωπον λέγει, Φι-
 λῶδ.Ποιημ.5,32, Αδ.ἀπ.168 ἐπὶ προσήμῳ καὶ
 προσήμῳ δικαστῶν 7) κ. νεωτ. κ.δη. ὁ ἄν-
 θρωπος, τὸ ὄπαιον, ἀδιεφάρτος φύλου κ. κατ' ἄν-
 τιδιαστ. πρὸς τὸ ζῶον κ. τὸ πρῶμα: ΠΔ Δευτ
 10,17 ὁ θεός ὁ μέγας . . . ἐστις οὐ θαυμάσιος πρῶ-
 σωπον, οὐδὲ οὐ μὴ λάθρ' ὄρωρον, αὐτ.Παροιμ.18,5,
 αὐτ.Μακκ.1,8 ἐπὶ προσδέξεται σε, εἰ λήψεται πρῶ-
 σωπον σου, ΨΦωκυκλ.10 ὄψικας καὶ κρινε πρόσω-
 πων, Φιλῶδ.Ρητ.1,528, ΚΔ Θεσα.1,217 προσήμῳ
 καὶ καρδίῳ ἰσθ.προσωπικὴ παρουσία, αὐτ.Κορινθ.
 2,5,12, Πάπ. ποίησον μου τὸ πρόσωπον ἵνα μὲ
 ἐκπροσωπήσης, ἀντιπροσωπεύσῃ, Πάπ. οἱ τὸ
 πρόσωπον πληροῦντες ἰσθ. ἐκπροσωποῦντές
 σε, - γνωρίζει καλὰ τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πρῶ-
 γματα, - ζητεῖ κάποιον πρόσωπο, - ὄπαιον πρῶ-
 σωπον - τιμὴ στὰ προσώπατα ἥ νεώτ. φιλοσ. ὄν
 κερκτιμὸν νοῦν, αὐτοσυνειδίχτην καὶ δυνάμενον
 νὰ καθαρῶς ἐσούτ' 8) κ. νεώτ. νομ. πᾶν τὸ
 δυνάμενον νὰ ἐξῆ δικαιώματα καὶ ἀποκρῶσεως:
 416ν Βόρ.π.Διογ.Λ.4,46.νομικὸν πρόσωπον, - φυσικὸν
 πρόσωπον ἰσθ. ἀνθρώπος 9) κ. νεωτ. κ.δη.
 γραμμ. πορεπόμενον τῶν ρημάτων καὶ τῶν
 προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν: Διοκ.Θρ.638,4, Ἀπολλ

Δούκ. Ἄντων.321,2-πρῶτον πρ- ἰδ λέγων, ὁ ὁμίλων-
 δέουρον πρ- ἰδ πρὸς ὃν ἀποτεινεται τις, - τρίτον
 πρ- ἰδ περὶ οὐ ὁ λόγος: 10) πρόσωπον πό-
 λεως τὸ σῆμα, τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς πόλεως,
 ἐπὶ προσώπου: Κικ.Οικ.15,17,2 11) ἐσφρηγ. ἐν
 Ζηκ.Κ.1,23: πρὸ βλ.Μακκ.Ρητ.4F: 12) ἐν ΠΔ Βασ.1,
 21,2 οἱ ἄρτοι τοῦ προσώπου ἰσθ. τῆς προσδέξας
 ἥ εἶδ. ἐκκλ. πρόσωπον Κυρίου Θεοῦ οὐρανοῦ
 κτ. ἀπὸ ὁ Θεός, ὁ οὐρανός: ΠΔ Βασ.1,2,1 ἦν
 λειτουργῶν τῷ προσώμῳ κυρίου, ΚΔ Ματθ.16,3
 τὸ . . . πρόσωπον τοῦ οὐρανοῦ . . . διακρίνεθ, Εὐα.
 2,293C ἐκ προσώπου τῆς Ῥωμαίων Ἐκκλησίας
 ἰσθ. τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ρωμαίων, ὡς ἀντιπρῶ-
 σωπος αὐτῆς: 13) εἶδ. θεολ. οἱ τρεῖς ἰδίῳ καὶ τῶν
 τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ καθ' ἑαυτὸν καὶ τῆς
 ἀποκαλύψεως αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον, ἄ. ὑπόστα-
 σις: Ἰσθ.βλ.321Α, Βασ.3,601Α κ. Γ, Ἀθανάσ.2,729B.
προσωποπαγής-οὗς κ. νεωτ. ὁ ἀδίστακ-
 τως μετὰ τινος πρόσωπον συνπαρῶν, ὁ στε-
 νῶς ἠρημαίνος πρὸς τὸ προσωπο: προσωπο-
 παγὴ δίκαιώματα ἰσθ. μὴ μεταβιβαζόμενα εἰς ἄλ-
 λο πρόσωπον, - προσωποπαγῆς πελοτῆσις ἡ δη-
 μογραφηθεῖσα ὑπὸ τινος προσώπου καὶ ἐξ αἰτίας
 αὐτοῦ ὑπερταμένη, - προσωποπαγῆς κόμμα ἡ
 ὑψιστάμενον οὐχ ἕκ λόγων κοινῆς ἰδεολογίας τῶν
 ἀνηκόντων εἰς αὐτὸ, ἀλλ' ἐξ ἀφισώσεως αὐτῶν
 πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν.
προσωποποίησης-εως ἡ) [προσωποποιῶ] ἐκκλ.
 κ. νεωτ. ἡ ἐνέργεια κρὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ
 προσωποποιῶ, ἡ ποριστάσις πράγματων ἡ ἀφρη-
 μῆσις πινὸς ἰδέας εἰς πρόσωπον: εἶναι ἡ προ-
 σωποποίησις τῆς καλωσύνης ἥ αὐτὸ τοῦτο τὸ
 πρῶμα ἡ ἡ ἀφρημένη ἔννοια, ὅταν ἐμφανίζεται
 διὰ τὸ λόγου ἡ δι' ἀπεικονίσεως ὡς πρόσωπον.
προσωποποιῶ ἡ) [προσωποποιῶ] κ. μ.σ. κ. νεωτ.
 ρητορ. ρητορικὸν σῆμα, καθ' ὃ ἀφρα πράγματα
 ἡ ἀφρημένα ἰδέαι ποριστάνται ὡς ἐμφαση δια-
 λεγόμενα καὶ δρῶντα ἥα. ἐπροσωποποιῶ ὅταν
 πρόσωπον ὑποθέμενός τις ἐπιπ. τῆ: Δημήτρ.265,
 Φιλῶδ.Ποιημ.5,12, Διον. Ἀλ.Κρίσι.31, Ἐπιγρ.Προγ-
 μ.9 ἰσθ.ἰσθ. ἡθσολογία, Ἐρωμ. Ἀλ.Φοιτ.182α,
 Μαρκελλίν.Βι.Θουκ.38 δ' ὀλίγων γὰρ ἐπιπο-
 λῶν ὡς προσωποποιῆσαι ἄλλων ἡσθ. δημηγο-
 ρίας 2) τὸ εἶπε φανταστικῶς λόγους εἰς
 τὸ ἴδιον στόμα ἡ τὸ στὸ στόμα ἄλλου τινός: Εὐ-
 μογ.Εὐρ.3,10,15, Ρουτλ.2,6, Χωρια.284κ: 3) ἡ ὀλ-
 λῆ, ἡ μεταβολὴ τοῦ γρῆματικῶ προσώπου:
 Ἀπολλ.Δύσκ.Ἐπιρρ.131,16.
προσωποποιῶ κ. νεωτ. διὰ πρόσω-
 ποποιῆσις: Εὐδ.κω.328.
προσωποποιῶ-ός-ων [προσωποποιῶ] μ.σ. ὁ
 προσωποποιῶ, ὁ ποριστῶν δραματικῶς ἀφρα
 πράγματα ἡ ἀφρημένους ἰδέας εἰς πρόσωπον διαλε-
 γόμενα καὶ δρῶντα: Μεθόδ.367Α. προσωποποιῶ
 τινος 2) τὸ ὄρα, ὡς ὄρα ὁ ποιῶν, κατα-
 σκευάων προσωποποιῶ: Κωμ. Ἀδίστρ.332.
προσωποποιῶ-έω μ.σ. κ. νεωτ. ἀποδίδω
 εἰς ἀφῶν τὸ πρῶμα ἡ ἀφρημένην πινὸ ἔννοιαν
 ἀνθρώπινον ὑπόστασιν, ἰδιότηας ἐμφήτου, πορι-
 στῶ, ἐμφανίζω ἀφῶν τὸ πρῶμα ἡ ἀφρημένην
 πινὸ ἔννοιαν ὡς ἐμφῶν λαοῦν καὶ δρῶν: Διον.
 Ἀλ.Θουκ.37 διδάσκον προσωποποιῶ ἰδραμο-
 τικῶν διδάσκον πιναι, - οἱ πρωτόγονοι ἰσθ. προ-
 σωποποιῶν τὰς δυνάμεις τῆς φύσεως 2) τὸ
 μέσ, προσωποποιῶμαι τοιτῶν προσώπων τῆ:
 Ὀλυμπ. Ἀλγ.80B: 3) ρηματ. προσωποποιῶσις,
 προσωποποιῶσις, προσωποποιῶς.
προσωποποιῶ ἡ) ἀρῶσων βλλ.: Πλάτ.Κωμ.250.
προσωπούττα ἡ) μ.σ. συναρ. τ. τοῦ προσωπο-
 εσσα, ἄγειον μετὰ προσώπου: Πολυδ.2,48 ἐγχα-
 κὸν ἄγειον, ἐξῆνω πορολήσιον, περὶ τὸ ἀφ
 ἔχον πρόσωπα λέοντων ἡ καὶ βῶων, ἀφ' ὧν καὶ

ἀνομόδη, ἴσ'α. ἐπροσωπούτα· Πολέμων (47) ἄγγελος χαλκοῦν, ἔχον ἐπὶ τοῖς χεῖρας πρόσωπα, ἐν ᾧ τὰ ἱερὰ ἐπιμύονα.

προσφωγῶν μῦθ. ἐπισφωρεύω τι ἐμπροσθεν, τὸ παθ.· Ἄππ. Ἐμφ. Πολ. 1, 69 αἶτος ἦν προσεσωρευμένος.

προσφωγῶν-ἡ-ὄν νεώτ. κ. δημ. ὁ πρὸς ὦρα ἢν ὑπάρχει, ὁ βροχῶν χρόνον διαρκῶν, ὁ πρόσκαιρος, ὁ βροχυχρόνιος, ὁ ὀλιγοχρόνιος, ἀπὲθ. μόνιμος, παραμόνιμος, διαρκής· προσφωγῆ ἔγκρατάστως· διαμονή· ἢ εἰδ. νομ. ὁ πρόσκαιρος ἐκτελούμενος μέχρις ὀριστικῆς ρυθμίσεως αὐτοῦ· προσφωγῶν μέτρα (δικαστικὰ διατάγαι, δι' ὧν κανονίζεται ἡ ἐξασφολίζεται πρόσκαιρος ἐλθδικὸς τις διαφορά, ἴδ. ἐπιμητικῆ) ἢ ἐπίρρ. -ῶς, κ. δημ. -α.

προσφωγῶν-της-πος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης ἢ ἡ κατάστασις τοῦ προσφωγῶν· ἡ προσφωγῶνότης τῆς ἔγκρατάστως τῶν προσφωγῶν.

προσφωγῶν, ἀπ. πορρωτέρω (πορρωτέρον δ. ἦρ. ἐν Ἀριστ. Λόγ. 377 b, 35), προσώτερον ἴδ. μὲθ. Μιστ. 5, 9, συγκρ. τοῦ πρόσω βλλ., πεινιέρως, ἀπώτερος· ἴδ. 2, 175 ἐπὶ προσώτερω. αὐτ. β. III, ἴππ. Ἰδ. Ἀρβ. 46 προσώτερος ἀπώτερος, Πολύβ. 5, 34, 8 τῶν πορρωτέρων... πόλεων (τῶν ὑλλοῦν ἀπεχωσῶν) ὄμ. κ. μ.τ. τοῦ ὄρθρου· ἴδ. 1, 105 ἀποτρέπει τὸ προσώτερος μὴ πορρωτέρως, αὐτ. 3, 45 ἢ κ. μ.τ. γενικ. πλὴν ἢ· ἴδ. 4, 16 προσώτερος Ἰσσηδῶν αὐτὸς ἐν τοῖσι ἔπεισι ποιῶν, αὐτ. 6, 124, Πλάτ. Πολ. 562 D πορρωτέρως τοῦ δέναντος, αὐτ. Φιλ. 22 B, Ξεν. Ἐλλ. 7, 5, 13 κ. μ.τ. τοῦ ὄρθρου· ἴδ. 2, 103 τὸ δὲ προσώτερον τούτων 2) περρωτέρω, ὀπωτέρω ἀπὸ τῆος· Πλούτ. Κἀμ. 4 ὡς πορρωτέρως τῶν πωλλῶν ἀγευκισσῶν 3) τὸ ὄπερθ. προσωτάτως, κ. προσωτάτα ἴδ. 2, 103, Σοφ. Ἰλ. 391, ἴδ. πορρωτάτως ἀπώτατος, μακροτάτα· ἴδ. 2, 103 προσωτάτα ἀπώτατος, Σοφ. Ἰλ. 391 ὄπως ἀφ' ὄραν ὡς προσωτάτως φέγγι ἴσον τὸ δυαντὸν μακρῶν. ἴδ. Ξεν. Ἀπομν. 1, 2, 54 σφαλόν... ἀπώτατοι ὡς δέναντι πορρωτάτως, αὐτ. ΚΠ 2, 11 κ. μ.τ. τοῦ ὄρθρου, τὰ προσωτάτως τὰ πλείστον ἀπέχοντα μέχρι· ἴδ. 4, 43, Σοφ. Αἰ. 731 ὄραμοῦ τοῦ προσωτάτως 4) ὄμ. τὸ ὄπερθ. μ.τ. γενικ. εἰς μεγίστην ἀπὸ τῆος ἀπόστασιν, ἀπώτατος ἔκ τῆος· Πλάτ. Τίμ. 70 E δὲ τὸ πορρωτάτως τοῦ βουλευομένου κατοικεῶν, Ἰσοκρ. 3, 37 κ. ἐμπροθ. (ἀπὸ τῆος)· αὐτ. 17, 19 ἴν' ὡς πορρωτάτως ἀπὸ τῆος τῆς πόλεως διαλύσει τὸ συμβῆλαιον.

προσφωγῶν-ατος (ἡ) (προσφωγῶν) κ. μ.τ. βοήθεια ἢ ὠφέλεια ἐπὶ τῇ πρόσδεσιν, ἐν προσθήκης ὠφέλεια, μ.τ. γενικ.· ἴδ. Μήδ. 611 ἐπὶ τὴ βούλει πασιον... προσφωγῶν χρημάτων ἄμων λαβεῖν, Εὐστ. 315, 30 ἔσται δὲ σοὶ κἀντέθεν τὴ βραχὺ προσφωγῶν.

προσφωγῶν-της-ως (ἡ) (προσφωγῶν) ἢ πρὸς τὴ ἢ πρόσδεσις ὠφέλεια ἢ ὠφέλεια, ἢ βοήθεια, τὸ κέρδος· Σοφ. Φιλ. 140 B τίνα προσφωγῶν ἐφείξει, Διόδ. Σ 19, 27, Πλούτ. Λοῦκ. 28.

προσφωγῶν-εω ὠφέλω, βοηθῶ τὴν προσέτι, συμπεράτω εἰς βοήθειαν, μ.τ. αἰτ.· ἴδ. 9, 68 προσφωγῶν τοὺς φεύγοντας Πάπ. προσφωγῶν σ' κ. μ.τ. δατ.· ἴδ. 9, 103 προσφωγῶν... τοῖσι Ἐλλησι, Εὐρ. Ἀλκ. 41, αὐτ. Ἡρακλ. 330 τοῖς... ἀμνημόνος... προσφωγῶν κ. ἀπολ.· αὐτ. 34, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 8, 74 κ. ἐμπροθ. (ἐπὶ τῇ· ἴππ. Ἀρβ. 53 μέγα προσφωγῶν ἐς τὸ ἐσθαρκόν (συνηλω εἰς τὸ νὰ εἶναι) κ. παθ.· αὐτ. ὁ βραχὺ τὴν προσφωγῶν εἰς ἐσθαρκῆν μερδοῖναι τὴ πρὸς... ἴδ. 2) ρηματ. προσφωγῶν, προσφωγῶν.

προτάγαι-ατος (ἡ) (προτάσσω) μ.τ. τὸ προσπερῶμενον τάγμα, ἢ ἐμπροσθοφυλακὴ στρατοῦ, ἢ πρώτη γραμμὴ μάχης· Διόδ. Σ 19, 27 πρόταγμα

δὲ τούτων ἴλας δύο ἐμπροσθῶν (ἐταξέθ. Πλούτ. Λοῦκ. 28 ἔφ' οὐ καὶ τῶν καταφράκτων ἐν προτάγματι τὸ πλείστον ἦν.

πρόταγος (ἡ) μ.τ. ὁ προτεταγμένος, ὁ ἀρχηγῆτις, ὁ ἀρχηγός· Θεοφύλ. ἴστ. 154 B πρόταγον τούτων τῶν Σατιμκ καταστήσασθαι, Τζέτ. Χιλ. 534 ὁ πρόταγος τῶν ταγῶν.

πρωταῖν ἐπίρρ., βιωσιμ. προτην (ἴδ. Ἐπιρρ.) ἐμπροσθεν τῆος· Εὐρ. Ρῆσ. 523 ὄμας δὲ βάντας χρῆ προταιν τάξων φρουρῆν ἔγειρ. ἴδ. 2) αὐτ. ἐπαλοῖον.

πρωτακτεόν ἴδ. (προτάσσω) δεῖ προτάσσειν· Ξεν. Ἀπομν. 3, 10 ὄρα τοὺς φιλοτιμοτάτους προτακτεόν, Δαμασκ. Ἀρχ. 44 προτακτεόν τῆς τριάδος τὸ ἐν 2) προτιμητέον· Αλοχ. ν. 3, 170 τὴν γ' ἀνωμοσύνην αἰ προτακτεόν τοῦ λόγου.

πρωτακτικός-ἡ-ὄν (προτάσσω) μ.τ. κ. νεώτ. ὁ προτασόμενος, ὁ προτιθέμενος· Ἀπολλ. Δύσκ. Σύντ. 7, 5 προτακτικὰ στοιχεῖα, αὐτ. 7, 7 προτακτικὴ συλλαβή, αὐτ. 306, 6 προτακτικός σύνδεσμος (ἀντίθ. ὀποτακτικός, αὐτ. Ἐπιρρ. 180, 7 προτακτικὸς ἄσος Τρύφω· Ἀπολλ. Δύσκ. 306, 15 ὄρθρον προτακτικόν (τὸ προτασόμενον ὄρθρον ὁ, ἢ, τὸ) ἢ μ.τ. κ. νεώτ. γραμμ. προτακτικὰ φωνήεντα τὰ πρῶτα ἐκ τῶν δύο φωνηέντων α, ε, λ, ρ, ω, ἐξ ὧν ἀποτελοῦνται αἱ δίφθογοι, τὰ δεύτερα κολλοῦνται ὀποτακτικὰ καὶ εἶναι τὰ κ. μ.τ.· Διον. Ὁρ. 631, 7.

πρωτακτικῶς ἐπίρρ. μ.τ. κατὰ τρόπον προτακτικόν βλλ., κατὰ πρόταξιν· Ἀπολλ. Δύσκ. Σύντ. 22, 15 προτακτικῶς ἡ ὀποτακτικῶς.

πρωτακτος-ον (προτάσσω) μ.τ. κ. προτακτός -ὄν ὁ προτεταγμένος, ὁ εἰς τὸ ἐμπροσθεν, ἐν τῇ πρώτῃ γραμμῇ τῆς μάχης τεταγμένος· Πλούτ. Κἀμ. 4 φόνος μὲν ἦν πολλὸς τῶν προτακτικῶν.

πρωτάκτιμους-ομαι-έομαι μ.τ. ἀποθ. ταλαιπωροῦμαι πρότερον, κοπιῶ μ.τ. προηγουμένως· Πολυδ. δ. 139 ἴγρυ, Ναζ. 1, 1089 C ἢ ἐν τῷ ἐνεργ. ὡς δ. ἦρ.· Ὁμοκ. 53.

πρωταμίειον (τὸ) τὸ ἐμπροσθεν ταμείου, ἀποθήκης ὀμομίον· Ξεν. Ἐλλ. 5, 4, 6.

πρωταμίως μ.τ. συνώγν. ἢ ταμειῶ, ἀποταμειῶ πρότερον, ὄθ. διατηρῶ ἔπινονον, πρόχειρον πρὸς χρῆσιν· Λοῦκ. Ὁρ. 61.

πρωτάμω ἴκν. τ. ἀντὶ προτιμῶν βλλ. **πρωταμίω**ν εἰκ. μ.τ. ἀορ. β' τοῦ προτέμω. **πρωτάνεια** (ἡ) Ἐπιρρ. δ. ἀπ. τ. τοῦ πρωταῖνα. **πρωτάνεια** (ἡ) Ἐπιρρ. δ. ἀπ. τ. τοῦ πρωταῖνα. **πρωτανικός** (ἡ) Ἐπιρρ. δ. ἀπ. τ. τοῦ πρωταῖνα. **πρωτανήιον** (τὸ) Ἐπιρρ. ἀολ. τ. ἀντὶ πρωταῖνον. **πρωτανεις-ως** (ἡ) Ἐπιρρ. ἀολ. τ. ἀντὶ πρωταῖνος. **πρωταξ-εως** (ἡ) (προτάσσω) μ.τ. κ. νεώτ. ἢ ᾠδέξαι καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ προτάσσειν, τὸ τοποθετεῖν τὴν ἐμπροσθεν· Κλύμ. Ἀλ. 558, ἢ πρόταξ τῆς δέναντος δίκης ἢ κ. γραμμ. ἀντίθ. ὀποτάξις· Ἀπολλ. Δύσκ. Ἐπιρρ. 125, 7 ἐν προτάξει εἶναι τοῦ ῥήματος 2) μ.τ. ἢ εἰς τὴν πρώτῃν γραμμὴν τῆς μάχης παρατάξις στρατιωτῶν Σουῖδ. ἐπὸ τῆς φιλῶν ὄταν τῶν ἄλλων ἐν πολέμῳ οὗτοι προτάπταιν, ὀποτάξις δὲ ὄταν ὀποτάπταιν, προστάπταις δὲ ὄταν καὶ ἐμπλεκόμενον τῇ φάλαγγι παρ' ἄνδρα τάπταιν, λέγεται καὶ παρατάξις τούτου· Ἀσκληπ. δ. 61.

πρωτάσσω, ἀπ. -τω, τάρασσω τὸ πρότερον, καθιστῶ τὴν προτὴ εἰς ταραχὴν, ἀταξίαν κ. παθ.· ἴππ. Ἐπιδ. 4, 25 ἢ γαστήρ πραταράχθῃ, Θεμιστ. Λόγ. 4, 50 B κρυσταλλοῖς προταρασσόμενον καὶ πνεύμασι καὶ νεφετοῖς.

πρωταρδύ-εω ἀμτ. ταρδύω, φοβοῦμαι ἐκ τῶν προτέρων· Αλοχ. Ἐντ. 332 βάριας τὴν τάχος προταρδύ, Εὐρ. ἀπ. 162, 25 θάνατον προταρδοῦσα κ. μ.τ. ἀναρφ.· αὐτ. ἴδ. 9, 68 δὲ ἐν Εὐρωστῶν

δοκῶν πατέρα προταρδοῦν' ἰκέσιον φαίεν γαρῶν 2) μτ. γενικ. φοβούμαι, εἶμαι ἀνήσυχος περί τινος : Σοφ.Τρ.89 ὁ ξυμβίβας πότμος οὐκ εἶτα πατρός ἡμᾶς προταρδόν, αὐτ.83.

προταρχεύω ταρχεύω τὸ πρότερον, βαλασιμῶν, ἀλασιμῶ προσηγορίας : Ἡρ.2,77 τὰ σμικρὰ τῶν ἀνθρώπων ὡμὰ σπένονται προταρχεύσας 2) διὰ τῆς νηστείας Ἰσολάνη τῷ πάσχοντα : Ἰπν.Διαίτ.26 βούλονται γὰρ πάντες ὑπὸ τῆς ἀρχῆς τῶν νοσούντων προταρχεύσας τοὺς ἀνοσούτους ἢ δού . . ἢ καὶ πλείους ἡμέρας 3) πάπ. διαλύω χηρικὰς ἄλας, οὐσίας πρότερον' κ. παθ. : Ζώα. Ἀλχ.166B.

πρότασις-εως (ἡ) [προτεινω] κ. μαν. κ. νεώτ., δημ. -η, ἰων. γενικ. -ιος, τὸ προτείνω, τὸ ἐκτείνειν πρὸς τὰ ἔμπρός : Ἰπν.3,76,42 πρότασις πνευμῶν ἡμῶν καὶ πρὸς ἀπὸ τοῦ ἀνοσούτου πρὸς ἀνοσούτου' || νεώτ. εἶδ. ἐν τῇ γυμναστικῇ, ἡ θέσις ὑψηλότερων τῶν χερῶν ἐντέλειω τεταμένων κατ' εὐθείαν πρὸς τὰ πρῶτα' 2) παθ. ἡ προτεινόμενη ἐρώτηση : Σουῖδ.' 3) ἴλημα ἡ προτεινόμενον, πρόβλημα : Σωφ.Ι,27, Πλάτ. Ἠθ.736B ἠδὲ δὲ καὶ πρότασις καὶ προκλήσις ἦσαν ἀκριτοὶ καὶ ἀτακτοί, Ἀθην.6,234C ἐπιλομησάντο γὰρ οἱ πολλοὶ τὰς τοῦ Οὐλῆανου ἀπολύσεσθαι πρότασις 4) πάπ. κ. νεώτ. κ. δημ. διατύπωση, ὑποβολὴ γνώμης, εὐχῆς, ἐπιθυμίας, αἰτήσεως πρότασις γάρμου, - πρότασις ἐπιθυμίας, - πρότασις νόμου ἰσομαχεῖον μὴ ὑποβαλλόμενον ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως, ἀλλ' ὑπὸ ἀριθμοῦ πρὸς βουλευτικῶν 5) εἶδ. ἐν τῇ λογικῇ : Ἀριστ.ΑΠ2α,16 ἐπρότασις ἐστὶ λόγος καταφορικός ἢ ἀποφατικός τινος κατὰ τινος' || ἴδια τὸ δεδομένον ἐν τῷ συλλογισμῷ : αὐτ.42α,32 ἐκ δύο προτάσεων (πῶς συλλογισμοί' : ἢ ἡ πρότασις εἶναι ἡ μεῖζων, ἡ ἔτερα δὲ ἡ τελευταία ἢ ἐλάσσων, αὐτ.ΗΝικ.143β,3 ἡ ἔτερα, ἡ τελευταία πρότασις, αὐτ.147β,9 || τὸ ἀείψωμα : Πλάτ. Ἠθ.1009C' 6) κ. νεώτ. γραμμ. εἶδ. ἐν τῷ συντακτικῷ ἐν ταῖς ὑποθετικαῖς λόγῳ, τὸ ἡγούμενον, ἡ ὑπόθεσις, πρὸς ἣν ἀντιπροκρίνεται ἡ ἀπόδοσις : Διογ.Λ3,52 7) νεώτ. γραμμ. ὁ μικρότερος λόγος δι' αὐτὸ δηλοῦται διανόημά τι' 8) μτγ. κ. νεώτ. μαθ. πᾶν δ,π προτεινεται πρὸς λύσιν, πρὸς ἔρευναν, θεώρημα, πρόβλημα : Αὐτόλ.2,6, Ἐρατοσθ. ἐν προσίμῳ, Πράξιλ.Τίμ. 190D' 9) νεώτ. νομ. ἔγγραφον ὑπόμνημα ἐκότερου τῶν διαδίκων ὑποβαλλόμενον κατὰ τὴν ἐπιπροσχηρῶσιν οἰκῆν τῶν παλικῶν ὑποθέσεων καὶ περιέχον πάσας τὰς αἰτίας καὶ τοὺς ἰσχυρισμοὺς αὐτῶν' 10) τὸ πρῶτον μέρος τοῦ δραματός, ἀντιβ. ἐπίτασις (ὅταν ἀρχῆται ἢ ἐκέρτεια) κ. καταστροφή (ἡ λύσις ἢ τέλος : Δονάτ.89C'

||) Ἐξώθεσις, παρόρμησις, παρακίνησις : Πλάτων. 4,4,44 οἰ τοῦ πάθος προτασις

προτάσσω κ. νεώτ., ἀπ. -πτάω, μέλλ. προτάξω, μέσ. προτάξομαι, παθ. προταχθήσομαι, ὄρμ. προτάξα, δημ. [ἐ]προτάξα, μέσ. προεταξίην [ἢ] ἀπολύ. δούκ. Στυν.306,161, δημ. [ἐ]προτάχθηκα, παρκα. προτάξα κ. παθ. προτάξαμαι, δημ. μτγ. παθ. παρκα. προταγμένος, θέτω, καταθετῶ ἔμπροσθεν : Οἰουκ.3,52 προτάξαντες σφῶν αὐτῶν Ἀστύμαχον, Ἀνδοκ.1,107 ἤξουν σφῶν αὐτῶν προτάξαντες πρὸ τῶν Ἑλλήνων, - προτάσσω τὸ στήθη μου [δικαινόμενον ὑπὲρ τινος] κ. μέσ. Ξεν. Ἑλλ.6,4,10 προτάξαντο τῆς φάλαγγος τοὺς ἱππεῖς ἰεσιποθέτας τοὺς ἱππεῖς πρὸ τῆς φάλαγγος' || ὄρμ. μέσ. ἴσταιμι ἔμπροσθεν τινος πρὸς προφάσιον, ὑπερδύναμιον : Αἰσχ. ἰκ.835 ἀναξ. προτάσσω κ. παθ. : Ἀριστ.Φ.Ερ.1340 ἄλλ' ἀραγμῶν φέρωμεν οἱ προταγμένοι τὸν νυμφίον, Ξεν. Π5,3,37 τὸ γὰρ προταχθὲν ἀνοδιδράσκει, ἴσασκ.

4,99 προταχθέντες ὑπὲρ ὀπίστων' 2) συνθ. γραμμ. τάσσω πρὸ ἄλλου, ἐν ἀρχῇ κ. παθ. : Διον.Θρ.63,7, Ἀπολλ.Δύσκ. Ἀντικ.116,6 προτάσσειται τὸ εἶκοσα καὶ ἐπιτάσσεται, τὸ δυσκολώτερα' 3) τάσσω, τοποθετῶ τινὰ ἐξ ἠρώτων : Πλάτων.δ,125' 4) προτιμῶ : Σχολ. Ἀριστ.Φ.Βατρ. 546' 5) γεν. ὄρωμαι τὸ ἐκ τῶν προτάων, προσηγομῆς : Σοφ.Τρ.164 χρόνον προτάξας ὡς τριήμερον, Ἀριστ.Πρ.956b,17' κ. παθ. : Αἰν.Τακτ. 1,5' 6) μέσ. τάσσω πρὸ ἐμοῦ, λαμβάνω ἢ παραδέχομαι : Πλάτ.Σοφ.218B τὸ θεῖα προταξαίμεθ' ἂν ἐδύναστον μὲν καὶ σμικρὸν' 7) μέσ. προτείνω εἰς ἐμῶσιν, θέτω ὡς σκοπόν μου, προτίθημι : Πλάτ.Σοφ.224D πωλῶν ἐκ τούτου τὸ ζῆν προτάξατο' 8) ρημ.π. προτατέον, προτατικός, πρότασις.

προτατικός-ή-όν ὁ ὀνήμων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πρότασιν βλλ.51' || ὁ προτατικός ὁ δυνάμενος νὰ κίνησιν πρότασις βλλ.51 : Ἀριστ.Τοι. 155b,30, αὐτ.164a,19' 2) εἶδ. ἐπὶ προα., τὸ μόνον ἐν ἀρχῇ τοῦ δραματός ἐμφανιζόμενον : Δονάτ. εἰς Τερεντ.ἀνδρί.1,1.

προτατικός ἐπιρρ. συνθ. ἐν συσκευρῶ μτ. τοῦ ἐρωτῶν, προτείνων ἐρωτήσιον τινα ἐν εἰδει προτάσεως : Ἀριστ.Σοφ. Ἐκ174b,39.

πρότασις(ἡ) νεώτ. στρατ. πᾶσα τάφρος ἀνοσούσιμη ἔμπροσθεν τῆς κυρίας τῆς φρουρᾶς ἀμυντικῆς ὀργανώσεως.

προτάξω μτγ. μέλλ. προτάξω, νοτικῶ, ὑγραίνω τὸ πρότερον : Ἀθην.15,692B ὡς ἐλάσσωνος βίβας γενησαμένως, εἰς ταύτην προταξίαν.

προτεινόν(τὸ) μτγ. τὸ προτείνωσθαι, τὸ πρότερον βλλ. : Πολυδ.7,120.

προτείνω-α-ον νεώτ. ὁ προστεῖος, ὁ εὐρισκόμενος εἰς τὸ ὑπερσοφον σημειῶν τῆς στήτης.

προτεινόμενος(τὸ) μτγ. κτ. πληθ. τὸ ἔμπροσθεν μέρος τῆς στήτης' Πολυδ.1,81 ἐπὶ δὲ ὑπὲρ αὐτοῦ [τοῦ] τέγουσιν προύχοντα, ὡς καὶ τὸν δμῆρον ἀπερῖκεν, προτεινόμενα.

προτεινω κ. μαν. νεώτ. κ. δημ., ὄρμ. προτείνω κ. προτεῖνα, δημ. ἔρπτενα, μέσ. μέλλ. προτενοῦμαι, παθ. προεταθῆν, κ. προεταθῆν, νεώτ. ὁ ἐπρόταθῆν, μτγ. παρκα. προεταγμένος, τίνω, τανύω, ὀπλῶν, προβάλλω τὸ πρὸς τὰ ἔμπρός : Ἀριστ.Φ.Θεορ.1183 καθιζομένη δ' ἐπὶ . . γόνασι τοῦ Ἰκίου, τῷ πόδε προτείνω, Ἴν ὀπλόσσω, Ἀριστ.Φ.Ζ1 525a,28 ἰὸ ναυτικῶς προτείνω τὰς πλεκτάνας, - προτείνω τὸν πόδα - τὴν χεῖρα - τὸ ὄπλον, - προτείνετε λόγην [ἰὸς] στρατ. παρόρμημα, ὡς καὶ προταθῆ τὸ ὄπλον μετὰ τῆς ἐπ' αὐτοῦ λόγης, - προτείνω δοράτιον ἰουστ. προεταθῶ τὸ δοράτιον κεραιὰς πρὸς τὴν πλευρῶν τοῦ πλοίου πρὸς ἀναπέτασιν παριστίου βλλ. κ. παθ. Ξεν. Ἰπν.6,11 τὸν χαλινὸν προτείνωσθαί' || ἐκτείνω, ἀπλώνω τὸ πρὸς τὰ ἔμπρός κ. ἰδ. ὡς ἰκέτης : Ἀρχιλ.130 προτείνω χεῖρα, Ἡρ.1,45 παρεδίδου ἐωσὶν Κροίωσ προτείνω τὰς χεῖρας, Καλλ. Ἰαυβ.1,275A φάλλον οἱ ἰκέται προτείνουσι' || φρ. προτείνω χεῖρα δεξιᾶν προτείνω, προσφέρω τὴν δεξιᾶν χεῖρα ὡς ἐγγέμον πλάσσω Σοφ. Φιλ.1292 τὸ ὑποχρον παρῆσται φανερόν ἄλλα δεξιᾶν προτείνω χεῖρα, καὶ κράτει τὸν σὸν ὄπλον, Ξέρ. Ἀλκ.118 τὸ ἄμα προτείνω χεῖρα καὶ θυσίαν ἔξωσ' ὄρμ. κ. παρκα. προτείνω πῖστιν : Δημ.659 ἔξαπατητῶν τὴν τῶν Λακεδαιμονίων καὶ προσηνόντων πῖστιν ἦν τὴν βούλευται λαμβάνειν' || κ. μαν. προτείνω δεξιᾶν τελεῖν, ἐκτείνειν τὴν δεξιᾶν χεῖρα πρὸς χαρμητόν, πρὸς χειροπῆαν : Δημ.323 κατὰ τὴν ἀγορᾶν περιέρχουσι, τὴν δεξιᾶν προτείνω, Κασάρ.δαν.ἐν Ζδδ.3,185 οἱ δ' ὄρα πάντες εὐφρομῶντες ἐπύχουσαν καὶ τὰς δεξιᾶς προτείνωσθαι

καί ἄλλοις περιτυσομένοι· || προτεινέιν
 ἐαυτὸν κλίνει πρὸς τὰ ἑμπρός : Πλάτ. Πολ. 449B
 προτεινας ἐαυτὸν ἔλεγεν || ὄμ. ἐπισημαί,
 τεύονταί, ἐξαπλώνομαι : Πλούτ. Καίσι. 59 ἢ μὲν
 εἰς στρωματώδεσσιν ἐνδύσασ προτεινέιν μακρὰν
 ἐαυτὴν' 2) ἐπιθήμι, ἐκθέτω εἰς κινδύνου : Σοφ.
 Αἱ. 1270 οὐ οὐ . . τὴν σὴν προτεινών προδράκαμ
 ψυχήν' 3) προβάλλω, ὑποχρῆνομαι, προσφέρω,
 παρῆμι : Ἡρ. 8, 140, B' μεγάλα προτεινόντων ἐπὶ
 οἰσι ὁμολογεῖται ἐθέλονταί, Αἰσχ. Πρ. 777, Εὐρ. Βάκχ.
 238, αὐτ. Ἐλ. 28, αὐτ. Ἰπ. 130 μὴ προτεινών ἐλ-
 πῆς ἔξωθεν δάκρυ, Ἀριστ. Φιλ. 1019 προτεινομέν
 γε δραχμῆς εἰκοσίν, Ἀντισφ. 5, 50, Πλάτ. Πολ. 382A,
 αὐτ. Φαίδρ. 230D οὐ ἐμοὶ λόγουσ ὄστω προτει-
 νών ἐν βιβλίοις Πλούτ. Ἡθ. 13A δέλαρα . . προ-
 τεινόντας τὴν ἡδονήν κ. μὴ ἀσφαρ. : Ξεν. Οἰκ. 5, 8
 προτεινους προσιδῆτι λαθεῖν ὅτι χροῖσι κ.
 παθ. : Ἰσοκρ. 6, 37 θυσίον . . προτεινομένῳ ἀγα-
 θεῖον, αὐτ. 12, 117' || τὸ μέν. ἐν τῇ αὐτῇ σμ. :
 Ἡρ. 5, 24 τάδε τὸ ἐγὼ προτεινόμεν, αὐτ. 7, 161,
 Πλάτ. Φαίδρ. 266B ἔρωτα . . προτεινομένου, Δημ.
 179 φιλικῶν προτεινεται, αὐτ. 341 τὴν ἀειλογίαν
 ὄρω προτεινομένου, || τὸ ἐνεργ. παραδίδω,
 παραχωρῶ, ἐγκριζῶ : Κδ Πράξ. 22, 25 ὡς δὲ προ-
 τεῖναι αὐτὸν τοῖς Ἰβάνσι, εἶπε . . Ὑμῶσι . .
 ἔξεστιν ὑμῖν μαστίχειν' κ. παθ. : Πάν. χάριτες
 ἀνίσχυρος ἀπανταχοῦ προτεινομένος 4) υπ.
 προβάλλω ὡς πρόσφασι, ἀφορμῆν, δικαιολογίαν :
 Ἡρ. 1, 156 ἦν μὴ ἀξιόχρεον πρόσφασι προτεινέ,
 Σοφ. Φιλ. 992, Εὐρ. Ἡκ. 1067 σὺ δ' ἄνδρ' ἄριστον . .
 δυλοῦσαι, σκῆψην προτεινόμεν, ὡς ὑπερ τέκνου
 πᾶσι ἔκτεινας, αὐτ. Ἀνδρ. 428' || τὸ μέν. προ-
 τεῖνομαι ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : Πλάτ. Επιστ. 317C καὶ
 τὴν θήν θ' ἠλικίαν αὐτοῖς προτεινόμεν καὶ περὶ
 σοῦ ἰσχυριζόμεν' 5) ὑπαβάλλω πρὸς κρίσιν,
 παρουσιάζω, προβάλλω τινὶ ζήτημα, πρόδημα
 πρὸς κρίσιν : Πλούτ. Ἡθ. 737D προτεινέιν ζητήματα,
 Ἄρρ. Επιστ. 3, 81 προτεινέιν ἐρωτήματα, Διογ. Αἱ. 2,
 70 εἰναιμὰ τινι προτεινέιν κ. παθ. : Σωρ. 21, 1,
 ἰ-ἀμδλ. Μυστ. 1, 3' || τὸ μέν. προβάλλω ὡς παρά-
 δεξιμα : Πλάτ. Γοργ. 518B δοκεῖσι μὴ ὁμοιωτάτους
 προτεινόμεθα ἀνθρώποις περὶ τὰ πολιτικά' 6) κ.
 νεώτ. προβάλλω, κόμωμ προτάσιν, ὑπαβάλλω γνώ-
 μην, εὐχὴν, αἰτησίαν, ἐπιθυμίαν ἢ ὑποδεικνύω πρό-
 σωπὴν τὴ πρὸς τινά σκοπὸν : Ἀριστ. Αἱτ. 47a, 15,
 αὐτ. Τον. 104a, 5, προτεινῶ γάμον - εἰρήνην - συμβι-
 δασατικῶν λύσιν - διορισμὸν - πασῶν ἀπαλλάξω κ.
 παθ. : αὐτ. 164b, 7, ἐπροτάθη διὰ τὴν θέσιν τοῦ
 εἰσαγγελέως || τὸ μέν. ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : Ἀ-
 ριστ. Τον. 164b, 4' 7) τὸ μέν. ἐν φρ. μισθὸν προ-
 τεῖνεσθαι ὁποιεῖται, ζητεῖν μισθὸν, ἀραιεῖν δι' ἑαυ-
 τὸν : Ἡρ. 9, 34 μισθὸν προτεινέσθαι τῆς βασιλείης
 τὸ ἥμισυ' 8) αὐτ. 6. ἐκτεινόμεν πρὸς τὰ ἑμπρός
 ἢ μακρὰν, προεζέχω : Πλάτ. Κριτ. 111A προτεινου-
 σαι εἰς τὸ πέρασ . . ἄκρα, Πολύδ. 1, 292 ἰσχυροὶ
 ἢ . . προτεινεὶ πελάγιος ὡς πρὸς τὴν Σικελίαν
 9) ρημ. π. πρότασις

προτειχίζω μτν. κ. νεώτ., ἀόρ. προτειχισα, παθ.
 παρακ. προτειχισαίμαι, ἐγείρω, κτίζω ἔμφο-
 ροσὲν τινος τεύχος πρὸς ὑπερασπίαν, προκαλύπτω
 τὴ διὰ προτειχισματός κ. παθ. : Στράβ. 5, 3, 7 διηρ-
 κτημένα καὶ ἀπ' ἄλλήλων καὶ ἀπὸ τῶν προτειχι-
 ζομένων || κ. μτφ. ἐξασφαλίζω : Βασίλ. 221B
 προτειχίζει σε πάντοθεν 2) ρημ. π. προτειχι-
 σμα, προτειχισαίμαι

προτειχίζω (τὸ) νεώτ. στρατ. ὀχυρωματικὸν
 ἔργον ἐγείρομενον ἄλλοτε πρὸ τοῦ περιβάλλου ὀ-
 χυρωμένων πόλεων.

προτειχισ-εως (ἡ) προτειχίζω) νεώτ. ἡ πρῶ-
 τος τοῦ προτειχίζω βλλ.

προτειχισμα-ατος (τὸ) (προτειχίζω) κ. νεώτ. τὸ
 ἀποτέλεσμα τοῦ προτειχίζω, τεύχος, ὄχυρωμα ἐ-

γείρομενον πρὸ τοῦ κυρίου τεύχους : Θουκ. 4, 90
 καθίστατο φυλακῆς τε καὶ τὰ περὶ τὸ προτει-
 χισμα Πδ Βασ 2, 20, 15 ἔσθη ἐν τῷ προτειχισματι,
 Πολύδ. 2, 69, 6 προτειχισμα στρατοπέδου.

προτειχοματία (ἡ) μτν. ὄπισκορ, τοῦ προτειχι-
 σματα βλλ. : Μιχ. Ἄτταλ. 278, 2.

προτειχομαίρωμαι ὄγρ. προτειχομαίρωμαι βλλ.
προτεχνῶ-ῶ πόν., παρακ. προτεχνέκνωμαι, τε-
 κνώ προηγουμένους : ἐάν δὲ ἦν προτεχνεκνωκῶς
 ἐξ ἄσθητ' καὶ ἔχρ τέκνα γέ.

προτεκτοράτω (τὸ) (γολαί.) νεώτ. κ. δημ.
 πολιτεία ἐξηρητημένη ἀπὸ ἄλλης, καλουμένης
 προσπάσης ἢ κυριαρχου.

προτέλεια (ἡ) παθ. ἡ πρότερα πληρωμή, ἡ
 πρὸ τῆς λήξεως καταβολή.

προτέλειος ὀν (τέλειος κ. νεώτ. ὁ πρὸ τοῦ τέ-
 λους, πρὸ τῆς τελέσεως ἐπίσημος τινὸς πράξεως
 γινόμενος) 2) τὰ προτέλεια ὡς αὐσ. ἱεραὶ, ἢ
 πρὸ τινος πράξεως ἢ ἐπιχειρήσεως συνήθως θυ-
 σία, ἰδίᾳ ἰλαστήριος θυσία : Αἰσχ. Ἄγ. 227 θυτήρ
 γενέσθαι . . . προτέλεια ναῶν ἰτὴν θυσιαν τῆς ἴ-
 φιγενείας τὸ Ἀρτέμιδι πρὸς ἐξίλεισιν τῆς παρ-
 χωρισμένης θεᾶς, Εὐρ. ΙΑ 718 προτέλεια δ' Ἄθῃ
 παῖδος ἔσφαξας θεᾶς Ἐπιγρ. προτέλεια Ἐλευ-
 σινίων' || Τιμ. Λεξ. ἐρατέλεια, αὶ πρὸ τῶν γά-
 μων τελοῦμεναι θυσαίαι καὶ δωρεαί, Σουῖδ. «προ-
 τέλεια» ἡμέραν ὄστας ὀνομάζουσιν, ἐν ἧ εἰς τὴν
 ἀκρόπολιν τὴν γαμουμένην παρθένον ἄγουσιν οἱ
 γονεῖς εἰς τὴν θεόν, καὶ θυσαίαι ἐπιτελοῦσαι : Πλάτ.
 Νόμ. 774B προτέλεια γάμων, Μέν. 1058' || σπαν.
 ἐν τῷ ἐν. : Ἀριστοδ. Κ 3, 27' 3) ἡ ὄρχη :
 Αἰσχ. Ἄγ. 65 ἐν προτέλειος κάμακος γενὰ τοῦ
 προκαταρκτικοῦ ἀγώνου, αὐτ. 720 ἐν βίωτον
 προτέλειος ἐν τῷ ὀρετῆ' 4) ὑτφ. αὶ ὄρχοι.
 τὰ στοιχεῖα ἐπιστήμης : Φιλ. 1, 294 τὰ ποστέλεια
 τῆς φιλοσοφίας, Πρόκλ. Παρμ. 541S προτέλεια
 γράφων τῆς ἀκρόσεως || σπαν. κτ. ἐν. : Θε-
 ρμιστ. Λόγ. 20, 235D εἶναι τῆς Πλάτωνος κακίας τὴν
 Ἀριστοτέλους φιλοσοφίαν γεννητὸν προτέλειον'

5) ἐκδ. ὁ γενόμενος τέλειος πρότερον : Διον Ἀρε-
 τιστ. Επιστ. 8, 790 προτέλειος Ἰησοῦς.

προτελειῶ-ῶ πόν. Ἡσ. «προτελειωσμένη»
 προηγουσμένη' 2) πόν. παθ. ἐπὶ πράξεως,
 ἐκτελοῦμαι προηγουμένους : καταγεγραμμάι κατὰ
 τὰ προτελειωμένους γένηματα ἐνεχυρωσας.

προτέλεισις-εως (ἡ) (προτελειῶ) μτν. ἡ ἐκ τῶν
 ἀστέρων πρόγινωσις, προφητεία μὴ μέλλοντος,
 τῆς τύχης ἀνθρώπου, ἢ ἀστρονομτεία : Πτολ. Φάσ.
 II, αὐτ. Τετράδ. 6, 7.

προτελεισ-ατος (τὸ) μτν. μον. ἡ προτέλεισις
 βλλ., ἡ πρόρρησις, πρόγινωσις : Πτολ. Τετράδ. 6, 77'
 2) μον. ἡ πρότερα καθιέρωσις : Εὐστ. Πον. 242, 91
 προτελεισμά τὴ μυστικόν.

προτελεισθῆναι-ῶ πόν. Ἡσ. «προτελειωσμένη»
 προηγουσμένη' 2) πόν. παθ. ἐπὶ πράξεως,
 ἐκτελοῦμαι προηγουμένους : καταγεγραμμάι κατὰ
 τὰ προτελειωμένους γένηματα ἐνεχυρωσας.

προτέλεισις-εως (ἡ) (προτελειῶ) μτν. ἡ ἐκ τῶν
 ἀστέρων πρόγινωσις, προφητεία μὴ μέλλοντος,
 τῆς τύχης ἀνθρώπου, ἢ ἀστρονομτεία : Πτολ. Φάσ.
 II, αὐτ. Τετράδ. 6, 7.

προτελεισ-ατος (τὸ) μτν. μον. ἡ προτέλεισις
 βλλ., ἡ πρόρρησις, πρόγινωσις : Πτολ. Τετράδ. 6, 77'
 2) μον. ἡ πρότερα καθιέρωσις : Εὐστ. Πον. 242, 91
 προτελεισμά τὴ μυστικόν.

προτελεισθῆναι-ῶ πόν. Ἡσ. «προτελειωσμένη»
 προηγουσμένη' 2) πόν. παθ. ἐπὶ πράξεως,
 ἐκτελοῦμαι προηγουμένους : καταγεγραμμάι κατὰ
 τὰ προτελειωμένους γένηματα ἐνεχυρωσας.

προτελεισ-ατος (τὸ) μτν. μον. ἡ προτέλεισις
 βλλ., ἡ πρόρρησις, πρόγινωσις : Πτολ. Τετράδ. 6, 77'
 2) μον. ἡ πρότερα καθιέρωσις : Εὐστ. Πον. 242, 91
 προτελεισμά τὴ μυστικόν.

προτελεισθῆναι-ῶ πόν. Ἡσ. «προτελειωσμένη»
 προηγουσμένη' 2) πόν. παθ. ἐπὶ πράξεως,
 ἐκτελοῦμαι προηγουμένους : καταγεγραμμάι κατὰ
 τὰ προτελειωμένους γένηματα ἐνεχυρωσας.

προτελεισ-ατος (τὸ) μτν. μον. ἡ προτέλεισις
 βλλ., ἡ πρόρρησις, πρόγινωσις : Πτολ. Τετράδ. 6, 77'
 2) μον. ἡ πρότερα καθιέρωσις : Εὐστ. Πον. 242, 91
 προτελεισμά τὴ μυστικόν.

προτελεισθῆναι-ῶ πόν. Ἡσ. «προτελειωσμένη»
 προηγουσμένη' 2) πόν. παθ. ἐπὶ πράξεως,
 ἐκτελοῦμαι προηγουμένους : καταγεγραμμάι κατὰ
 τὰ προτελειωμένους γένηματα ἐνεχυρωσας.

προτελεισ-ατος (τὸ) μτν. μον. ἡ προτέλεισις
 βλλ., ἡ πρόρρησις, πρόγινωσις : Πτολ. Τετράδ. 6, 77'
 2) μον. ἡ πρότερα καθιέρωσις : Εὐστ. Πον. 242, 91
 προτελεισμά τὴ μυστικόν.

προτελεισθῆναι-ῶ πόν. Ἡσ. «προτελειωσμένη»
 προηγουσμένη' 2) πόν. παθ. ἐπὶ πράξεως,
 ἐκτελοῦμαι προηγουμένους : καταγεγραμμάι κατὰ
 τὰ προτελειωμένους γένηματα ἐνεχυρωσας.

προτελής-οδς-ές μτν. ὁ προτέλειος, ἴδ. ἐπὶ θυσίας ἢ πρὸ τοῦ γάμου προσφερομένη· Ἀγαθολ. 2 αὕτη προτελής αὐτοῖσι θυσιῇ νενύμφασται.

προτελίω (προτελής μτ. αἰτ. κ. δοτ. ἢ καθιερῶ διὰ τελετῆς πρὸ τοῦ γάμου· Εὐρ.ΙΑ 433 Ἀρτέμιδι προτελίωσι τὴν νύμφα) (δόξουσαν αὐτὴν πρὸ τοῦ βωμοῦ τῆς Ἀρτέμιδος ὅπως κοουσι-νέγκη τὴν γαμήλιον θυσίαν)· 2) παθ. προμυοῦμαι, προκαθαίρωμαι εἰς ἐτοιμασίαν μυστηρίου· Κρατίν.180, Πολύδ.3,38.

προτελά-έω, ὄδρ. προτελέωσα, παθ. προτελέσθην (πάπ.), πληρῶνα ὡς φόρον, κ. γεν. πληρῶνα, ὁσανῶνα ἐκ τῶν προτέρων· Ξεν. Ἀν.7,7,25 οὐ τί προτελέωσι ἡμῖν συμμάχους ἡμᾶς ἔλαβες, αὐτ. Ἀγν.α.1,18 ὡστε οὐδὲν προτελέσονται οἱ φίλοι αὐτοῦ, Λουκ.Φιλοσ.14 ἔδει γὰρ προτελέσαι τι πρὸς τὰς θυσίας· || πάπ. κ. παθ.· φόρου τοῦ προτελεσθέντος· 2) μτ. δοτ. δονεῖω πρότερον· Δημόκρ.255· 3) προμύω, προσγίγω, προηρασκευάζω τινά πρὸς μυστήριον κ. παθ.· Λουκ.Ρητ.Διδ.14 ἐπὶ μὴ προτελεσθῆς ἐκίνα τὰ πρὸ τῆς ρητορικῆς, Ἀριστείδ.1,97] ψυχὴ προκαθαίρεται ὡσπερ ἐν κερσίᾳ προτελουμένη· 4) ἐκτελεῖ τι πρότερον, προεκτελεῖ· Ἀκλίφρ.2,4 καθαροῖν τινα δεῖ προτελέσαι τὴν γυναῖκα· κ. παθ.· Φιλ.Βυζ.Θαυμ.4,5 τὰ προτελεσμένα ἐργα· 5) ρηματ. π. προτέλεισι, προτελέωσα, προτελεσθησάμενος.

προτεμένισμα-ατος [τὸ] [τέμενος] κ. μον. ὁ περίβολος, ἡ εἰσόδος εἰς τέμενος· Θουκ.1,34 νῦν κείται ἐν τῷ προτεμένισματι, Χορικ.85B || ὁ πρόναος, τὸ πρόθυρον ναοῦ ἔνθα ἐπιπρῆσται τὸ ἕδωρ τοῦ ὄνισμου· Ἡσ. ἐπρωτεμένισμα προμύλαια ναῶν· Ἡλιδ.Αἰθ.5,15 τοὺς δὲ ἀνδρας ἐν τῷ προτεμένισματι κατακλιναί.

προτέμνω κ. μον., ἴων, κ. ἐπ. τ. προτάνω, μέλλ. προτεμῶ, ὄδρ. β' προτάνωμαι, κόπτω τι πρότερον εἰς κομμάτια, κόπτει εἰς κομμάτια καὶ θέτω ἔμπροσθεν τινος· Ἰλ.1,489 πρὶν ὕ δτε δὴ σ' ἐπ' ἔμοισιν ἐγὼ γούνοισιν καθίστασθαι, ὄφου τ' ἄσαιμι προτάνω· 2) ἀποκόπτω, περικόπτω τι ἐκ τοῦ ἔμπροσθεν μέρους· Ὀδ.Ψ 196 κομῶν ἐκ ρίζης προτάνω (περικόφας πλησίων τῆς ρίζης ἐκ τοῦ ἔμπροσθεν μέρους), Γεωμ.5,23 προτεμνικαὶ καὶ μὴ τελείως κλασθεῖσιν· 3) πάπ. ἐπὶ ἀμπέλου, κλαδεύω· 4) μέσ. τέμνω, κόπτω πρὸς τὸ ἔμπροσθ ἢ πρότερον ἄλλου τινός· Ὀδ.Σ 375 ἐὼ ἄλκια διηνεκία προταμοίμην [εὐστ. ἐπὶ προταμοίμην ὄντι τοῦ, πρὸ σοῦ ἀροτριάσαιμι, καὶ ὡς εἰλεῖν προφαιμῆ]· 5) μέσ. κόθεριώω πρότερον· Ἀπολλ.Ρ 3,1387 προταμῆσαι ἀρούρας.

προτενής-οδς-ές (προτενός) μτν. ὁ πρὸς τὰ ἔμπροσθ ἐκτενόμενος, ὁ ησαρησιόμοσος· Διον.Βυζ.53 προτενής ἄκρα κ. ἐπὶ κεράτων· Ὀππ.Κυν.2,304 κεράτων .. ἀκρέμονες προτενεῖς κ. ἐπὶ τῶν κεραιῶν ἐντόμων· Ὀππ. Ἀλ.2,122· κ. ἐπὶ δορῶσι· Ἀπολλ.Ρ 1,756 προτενής δάρυ χειρὶ μεμάρησσι (σχόλ. ἐπρωτακίμων ἐχων τὸ δόρυ).

προτενεύω μτν. κ. μον., ὄδρ. προυτενεύωσα, προληνεύωμαι, γενοῦμαι τινος πρότερον λήγως, γενοῦμαι τι προτὸ ἀπὸ κλειρωτά· Ἀριστ.Φ.Νεω.1200 προτενεύωσιν ἡμέρη μία [τὴν προμεινεί] σχόλ. ἐπρωληνεύωσιν, προυτενεύωσιν ἡμέραν μίαν, προελαθόν τὴν προδεδίωμαι ὑπὸ τοῦ ἐπισημπτικῶς ἐξείναι τοῦ κέρδους ἐλαιμύρησαν· || κ. μέσ.· Εὐστ.1202,3 χαινεῖ δὲ ὡς οἶον προτενευόμενος λιχνητότερον κατὰ τὰ βαλάνους (τὸ λέων).

προτενής ἴδ. κ. θηλ. ἢ, Αἰλ.Ζ115,10, κτ. πληθ.
προτενάδι οἱ ἐροτράσαντες τὴν ἐροτῆν τῆς Δορπίδος· Φιλῶλλ.8 τίς εἶμ' ἐγὼ· ἢ τῶν προτενώδων Δορπίδα κολουμένη, Ψηφισμ. Ἀθην.Λ. Ἀθην.4,178 ἀφαιθεῖαι τοῦς βουλευτάς .. ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἤς

οἱ προτενάδι ἀγοῦσι πέντε ἡμέρας· 2) ὄμ. κτ. πληθ.οἱ προσαγορεύοντες, ὄδρ.οἱ μεταπράται ὄφωμ· Σουβ.1, ἐοἰ προσαράζοντες καὶ μεταπληράζοντες πλείονας οἱ νῦν μεταδόλοι καλούμενοι, οἱ προληνεύοντες τὰ ὄφα πρὶν εἰς τὴν ἀγορὰν κομιθεῖσθαι· Φερεκρ.7, Ἀριστ.Φ.Νεω.1,198 ὄφωρ οἱ προτενάδι γὰρ δοκοῦσι μοι ποιεῖν· 3) ὡς ἐπιθ. ὁ προληνεύόμενος π. δδ. ὁ ἀπληστος, ὁ λαισουργός· Ἡσ. ἐπρωτενής ὁ λήγως· Αἰλ. Ζ115,10 ἡ μάλιστα προτενής (πληλαρῶς)· 4) ὁ προγευθῆς· Ἀρτεμίδ.π. Ἀθην.4,171C ὄν νῦν καλοῦσι Ἰωρμῶσι προγευθῆσιν τότε οἱ Ἕλληνες προτενῶν ἠνώμαζον.

προτεραιός-α-ον (πρότερος) κ. νεώτ., συγκρ. προτεραιότερος [Ἀριστ.Φ.Ἰνπ.1165], ὁ τῆς προτέρου, τῆς προσηγομένης ἡμέρας· Πλάτ.Φαίδ.59D τῆ γὰρ προτεραιᾷ ἡμέρᾳ .. ἐξέλλομεν μτ. γενικ.· Θουκ.5,75 τῆ προτεραιᾷ ἡμέρᾳ τῆ μάχης || συνήθ. ἡ προτεραιᾷ ὡς ὅσα ἡ προσηγομένη ἡμέρας τινός ἢ παραμονῆς· Ἡρ.1,84 οὐτός ὁ Μάρδος ἰδῶν τὴν προτεραιᾷ τῶν τῶν Λυδῶν, αὐτ.1,126· κ. μτ. γενικ.· Ἡρ.9,9 τῆ προτεραιᾷ τῆς .. καταστάσις μελλούσης ἔσασθαι κατὰ τὴν προσηγομένην ἡμέραν τῆς ἀκροασεως, Ἀνδοκ.4,29 τῆ προτεραιᾷ τῆς θυσίας || κ. γεν.· Λισ.19,22 τῆ προτεραιᾷ ἢ ἀνήγστο, Πλάτ.Συμπ.1761] κραίνα-λῶντα ἐπὶ ἐκ τῆς προτεραιᾷ, Δημ.553 τῆ προτεραιᾷ, ὅτε ταῦτ' ἔλεγε· 2) πάπ. ὁ πρὶν, ὁ παρελθὼν· ἢ τῶν γονέων προτέρα ὄφης.

προτεραιότης-ητος [ἡ] νεώτ. τὸ νὰ εἶναι τῆς προτέρου ἄλλου, τὸ νὰ προηγῆται ἄλλου κατὰ τὴν ἢ χρόνον· δικαίωμα προτεραιότητος.

προτεραιότερος-α-ον συγκρ. τὸ πρότερος βλλ.· Ἀριστ.Φ.Ἰνπ.1165 ἄλλ' οὐ τράπεζαν, ἀλλ' ἐγὼ προτεραιότερος.

προτερανδρία [ἡ] νεώτ. βροταν. ἄ. προτανδρία, ἢ περίπτωσις κοδ' ἢν ἐπισημοφῶνται ἄνθεοι οἱ στήμονες ὠριμάζουσι πρὸ τῶν σπερματικών βλαστῶν.

προτερανδρικός-ή-ον νεώτ. βροταν. ἐπὶ ἀνθέων ἔμμοφροδίτων, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν προτερανδρίαν βλλ.· πρὸλ. προαγόρευσις.

προτερανδρός-ον νεώτ. βροταν. ἐπὶ ἔμμοφροδίτων ἀνθέων, ὁ οὐ οἱ στήμονες ὠριμάζουσι πρὸ τῶν σπερματικών βλαστῶν.

προτεραιόσιος-α-ον Ἐπιγρ. δωρ. τ. ἀντὶ προτερήσιος ὁ τῆς προτεραιᾷ, προτέρης ἡμέρας· τὴν προτεραιᾷ ἠνῶν ἀρμέναν εἶμεν καὶ ἄκυρον.

προτεραιία [ἡ] Ἐπιγρ. ἡ προτεραιᾷ, ἡ ποτέρα ἡμέρα· Ἡρακλείτ.Πλιν.1,101 τὸ μίσθωμα .. παρ Φίτος ἀεὶ Πλάτωνα μνῆσιν προτεραιᾷ.

προτερᾶω μτν. κ. μον. ὀδοκίμος τ. τοῦ προτέρου [Κόντ. ἐν Ἀθηνῶν 17,322], εἶμαι πρότερος, προηγούμενος· Γρηγ.Νόσθ.3,897D τοῦ μὲν σωματικῶ προτερονόσιον ἐν σὸτῷ, τοῦ δὲ ἑτέρου ἐπρωστερίζοντος Σιμηλῆ.Κατ.420,36· 2) εἶμαι σπουδαιότερος· Σωφρόν.336α, τόδος.303.

προτερηνής-οδς-ές ὁ πρότερος γεννηθεῖς, ὁ προγενέστερος, ὁ παλαιότερος· Ἀντιμ.42 Καλλ. Δία.58 τῷ τοι καὶ γνωστὸ προτερηνέες περ ἐόντες· Ἀπολλ.Ρ 4,268 πρ- αἰκῶν.

προτέρημα-ατος [τὸ] (προτερῶς) κ. μον. νεώτ. κ. ὄμ. τὸ προτερεῖν, πρωτίστου βαθμοῦ ἢ ἁλίκια, ὀκτώτερα ὄδρα· Ἡσ. ἐπρωτέρημα, προτίμωσις· 2) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. συνήθ. κτ. πληθ. προσόν φυσικόν ἢ ἐπικτητόν, πλεονέκτημα, ὑπεροχή, ὄρεγῆ, ἀντίθ. ἐλάττωμα· Πολύδ.1,51,3, αὐτ.16,20,6 τῶς τῶν πλεῖας ἀμαρτίας ἴδια προτερήματα νομίζεν, Φιλῶδ.Ρητ.2,878 προτερήματα φυσικά, Διόδ.Σ 15,39, νύμφη διὰ πολλῶν προτερημάτων κεκοσμημένη· || ὁσων κτ. ἐν.· Ἐπικτ. Ἐγχ.δ ἐν μὲν ἐπὶ ἐπαρθῆς ἀλλοτριῶν προτερημάτων· 3) εἶδ. ἐν τῷ πολέμῳ, ἡ ὑπεροχή, ἡ νίκη· Πολύδ.1,9,7 θεωρῶν

δὲ τοὺς βαρβάρους ἐκ τοῦ προτερήματος θρασείως καὶ προπετῶς ἀναστρεφόμενους, αὐτ.2,10,6, ΠΔ Κριτ.4,9 πλὴν γίνωσκω ὅτι οὐκ ἔσται τὸ προτερήμα σου, Διδό.Σ 2,19 τῶν προτερημάτων δεξιῶς χρῆσάμενη, αὐτ.3,54. 4) κτ. πλ.θ. τὰ προνόμια: Διδό.Σ 31,19 τὰ τῆς βασιλείας προτερήματα.

προτερήσις-ως (ἡ) ἰστροπύη μτν. ἡ πρώτευσις, ἡ ὑπεροχὴ πινος κατὰ τὸν ἥ χρόνον, ἡ καθ' ὅσον ὑπερβάσις, ἡ ὑπερτέρισις πινος ἐπέρος: Ἰλιδό.ΑΙΒ.4,20 ἐὶ δὲ οὐκ ἐπιζήνομαι... πλειονὰ τῆ μελέσει τὴν προτέρησιν αὐτοῖς παράσχουμεν, Ἰω.Χρυσ.4,271,8 καὶ τὰ μυστήρια οὐδεμίαν προτέρησιν ἔχουσι.

προτερίζω μτν. προτέρω, προηγοῦμαι: Γρηγ.ἐντ.Διαλ.165 προτερίζουσαί τῶν παρὰ τοῖς δικηκωτέροις πρὸλ.Κόντ.ἐν Ἀθηνῶν 17,484.

προτερικόν ἰτόλ πάσ. ἡ προτέρα, προηγουμένη ἀπαίτησις, ἀξίωσις: ἐγὼ γὰρ ἔχω τὸ προτερικόν, ἐπεὶ γὰρ καὶ γείτων αὐτοῦ εἰμι.

προτερόγλυφα ἰτόλ νεώτ. ζωολ. κατηγορία ἐρπετῶν τοῦ ἀβρολοισματός τῶν ἀειδιδίων.

προτερουγνία ἡ νεώτ. βοταν. ἔ. πρωτογνία, ἡ παραγωγὴ ἐρμαφροδιτῶν ἐξ ἐνὸς θήλεος.

προτερουγκός-ἡ-όν νεώτ. βοταν. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν προτερουγνίαν βλλ.

προτερουγνος-ον νεώτ. βοταν. ἐπὶ ἀνθέων ἐρμαφροδιτῶν, ὁ οὗ τὰ θήλας ὄργανα ὠρμάζουσι πρὸ τῶν ἀρρένων ἐπιφέροντα τὴν ἀναγκαστικὴν ἑτερογονοποίησιν.

προτεροζωϊκός-ἡ-όν νεώτ. γεωλ. ὁ ὑπάρχων ἡ ἀναγόμενος εἰς ἐπαχὴν παλαιότεραν τοῦ παλαιοζωϊκοῦ αἰῶνος τῆς ἱστορίας τῆς γῆς: προτεροζωϊκὸν ἀβρολοισμα στρωμάτων ἰτό ἀβρολοισμα στρωμάτων τοῦ στερεοῦ φλοιῶ τῆς γῆς, τὸ παρεπιθήμενον μεταξὺ τοῦ ἀζωϊκοῦ καὶ τοῦ παλαιοζωϊκοῦ ἀβρολοισματός στρωμάτων. προτεροζωϊκὸς αἰὼν ἢ τρίτος αἰὼν τῆς προϊστορίας τῆς γῆς.

προτέρος-α-ον ἰστροπ. ἐκ τῆς προθ. πρόλ. κ. μον. κ. νεώτ., θηλ. ἴον. ἐπ. -η, ὑπερβ. σχηματισθὲν ἐκ τῆς πρό βλλ. ἐπὶ χρόνον, ὁ προηγουμένος, ὁ προγενέστερος, ὁ πρωτότερος, ἀντιθ. ὕστερος: Ἰλ.Δ 308 ὧδε καὶ οἱ πρότεροι πόλιας καὶ ταχεῖς ἐπάρθων ἰάνθρωποι τοῦ παλαιῶ καιροῦ, αὐτ.Ε 637, αὐτ.ψ 790, Αἰοχ.Α 1338 τῶν δ' εἰ προτέρων αἰμ' ἀποπέλας, - ἡ προτέρα τοῦ δρόμου ἢ ὁ πρῶτος, ὁ γεναντότερος, ἀντιθ. ὀλιότερος: Ἰλ.Β 707 ὁ δ' ἄμα πρότερος καὶ ἀρείων, αὐτ. Ο 182 πρότερος γενεῖ, Ξεν.Ἐλλ.7,4,2 ὁ πρότερος Διονυσίος ἢ τὸ θηλ. προτέρα ὡς οὐα. ἡ προηγουμένη: Ἰλ.Ν 794 ποί τῆ προτέρη, Ὄδ Π 50 ἄβρα τῆ προτέρη ὑπέλειπον ἔδωντες (κατὰ τὴν προηγουμένην ἡμέραν) ἢ τὸ ἐπιθ. συνηκῆσι τίθεται ὅπου ἴδια προσεδόκατο ἐπίρρ. : Ἰλ.Γ 351 ὁ με πρότερος κάκ' ἔοργεν, Θουκ.1,123 σπονδὰς οὐ λύσετε πρότεροι, Ξεν.Ἀν.1,4,12 ὠσπερ τὰς προτέροις μετὰ Κύρου ἀναβάσι, Πλάτ.Πολ.336D εἰ μὴ πρότερος ἐωράκει αὐτόν ἡ ἐκείνος ἐμέ, Πλατ. διέτ. εἰπ. πρότερος ὑπὸ ἐκείνων ἡδίκημένος κ. μτ. γενικ. : Ἰλ.Κ 124 ἐμέο πρότερος, Ἡρ.1,163 τὴν πρότερος τούτων Κλαζομένιος Τίμισιος κτ.ε. σὺκ ὀνόητος, Ἀριστ.1,1οιτ.136α,16 τῆ προτέρα ἡμέρα τῆς τροφῆς, Πολύβ.4,43,6 τῶν προτέρω ἔτει τῆς ἡττῆς, Ἐπιρρ. τὸς γασταίκοις μὴ ἀπινέαι προτέρως τῶν ἀνδρῶν, αὐτ. τῶν προτέρω ἔτει Παναθηναίων τῶν μεγάλων ἢ ὁμ. ἐπομέου τοῦ ἡ: Ἡρ.3,47 τῶν προτέρω ἔτει ἡ τὸν κρητῆρα (ἐλπίσασιν): Ὄδ.1 ἐπὶ τοιαύτης ἀνμ., ὁ πρόδικος, ὁ μπροστινός: Ὄδ.Τ 228 ἐν προτέραισι πόδεσσι κώων ἔχε ποικίλον ἄλλον: 3) ἐπὶ τὰ ἔδαφος κοινωκικῆς, εἰσας, τιμῆς, ὁ ἀνώτερος, ὁ ὑπέρτερος: Πλάτ.Λόγ.183B πολλοὺς σφῶν προτέρους εἶναι πρὸς τὰ τοῦ πολέμου ἰανυτέρας... εἰς τὸ

πολεμικῶν, Δημ.32 πρότερον τῆ δυνάμει καὶ κρείττον ἔστιν, Ἰσολ.1,17 προτέρω τῶ γενέει, Αἰδάν.Λόγ.58,52 πρότερος ποιήσασθαι: τὰ σά πράγματα: 4) κ. μον. κ. νεώτ. μτ. Ὄρ. τὸ οὐδ. πρότερον συχνάκις κείται ὡς ἐπίρρ., προηγουμένως, προγενεστερῶς, πρωτύτερα, ἀντιθ. ὕστερον: Ἡρ.4,45 πρότερον δὲ ἦν ἄρα ἀνώμους ὠσπερ αἰ ἐτέρα, Πινδ.Ο 13,31 ἀντεβόλησεν τῶν ἀνῆρ θνατός οὐθις τῆς πρότερον, Πλάτ.Πρωτ.317B περὶ ὧν ὀλίγων πρότερον μνεῖται ἐποιοῦ: κ. μτ. γενικ.: Ἡρ.8,95 ὀλίγων τῆ πρότερον τούτων, αὐτ. 8,96, Αἰοχ.Ἐπτ.866 πρότερον σήμερ, Δημ.126 ἐναιαυτῶ πρότερον τῆς αἰρέσεως, Πaus.1,1,2 ἢ συνθ. ἔπειτα τὸ ἡ: Πλάτ.Σοφ.264B πρότερον ἡ κατὰ πρόδοκίαν ἢ πτ. ρ. καθ' ὄριστ.: Ἡρ. 6,45 οὐ γὰρ δὴ πρότερον ἀπανέστη ἐκ τῶν χωρέων τούτων Μαρδόκιος: κ. καθ' ὑποκτῆσιν: αὐτ.9,87 μὴ πρότερον ἀπαναστήναι ἡ ἐξέλειπον, αὐτ.7,54, Θουκ.7,63. κ. μτ. ἀσπαρ.: αὐτ.7,2 ἦσαν γὰρ Ἀραραῖ καὶ πρότερον ἡ βασιλεύσασιν γεγανότες τῆς παιδείας, Θουκ.1,69 ἢ ἐνίοτε μετὰ τὸ πρότερον δύναται νὰ ἀκολουθήσῃ καὶ τὸ πρὶν, πρὶν ἂν, πρὶν ἡ: Ἡρ.1,82 μὴ πρότερον θρέψην κόμην Ἀργείων μηδένα... πρὶν ἂν Θουρίας ἀνασώσασιναι, αὐτ.1,140 ὅπως οὐ πρότερον θάπτεται ἀνδρὸς Πέρσων ὁ νέκος πρὶν ἂν ὄν θρῆνθος... ἐλευσθῆναι, αὐτ.9,93. ἢ ὁμ. οὐ πρότερον, ἔως, εἰ μὴ, μὴ πρότερον, ἀλλ' ὅταν κτ.: Λυσ.12,71 οὐ πρότερον εἶσα τῆ ἐκκλησίαν γενέσθαι, ἔως ὁ λεγόμενος ὄν' ἐκείνων καιρὸς... ἐπληρῆθῃ, Πολύβ.9,13,3 καὶ τοῖτοις μὴ πρότερον, ἀλλ' ὅταν ὁ τῆς ἐκτάτου χρεῖας καιρὸς ἐπαναγκάζῃ, Πλάτ. Λύσι.10 οὐ πρότερον ἐκ τῶν νεῶν τοὺς στρατιώτας ἀφῆκεν αἰ μὴ δὸς καὶ τρεῖς τριήρεις, Ἀθην. 14,640C οὐ πρότερον γε... ἀκουσόμεθα περὶ τούτων, ἔως ἂν περὶ τῶν ἐπιδοροισμάτων εἴη ἢ ὁμ. ὡς ἐπίρρ. κείται μτ. τοῦ ἀβρολου: Ξεν.Ἀν. 4,4,14, Πλάτ.Πολ.522A ἀλλ' ἄρα μουσική, ὁσην τὸ πρότερον διήλθομεν, ἢ κ. μτ. γενικ.: Ἡρ.2, 144 τὸ δὲ πρότερον τῶν ἀνδρῶν τούτων θεοὺς εἶναι τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ ἀρχοντας: ἢ ὁμ. ὡς ἐπιθ. ἡ ὡς ἐπίρρ. τίθεται μεταξὺ τοῦ ἀβρολου καὶ τοῦ οὐα.: Ἡρ.1,84 ὁ πρότερον βασιλεὺς, αὐτ.6,87 τὰ πρότερον ἀδικήματα, Ἀριστ.Ἰηπ.1355 ἀσχύνοι καὶ τοῖς ταῖς πρότερον ἀμαρτίας.

προτέρω ἰἐκ τῆς προθ. πρόλ. ἐπίρρ. ἐπὶ τόπου, πρῶτωτέρα, περαιτέρω, παρεμπρός, παραπρῆρα, μακρύτερα ἢ α. κρητῆρῶς: εἰς τοῦμπραθεν: Ἰλ.Δ 507 ἴθυσαν δὲ πολὺ πρότέρω, αὐτ.Σ 387, αὐτ. Ψ 490 καὶ νύ κε δὴ πρότέρω ἔτ' ἐρις γένετ' ἡ ἐρις θὰ προυχώρει περαιτέρω, Ὄδ.Ξ 356 μαίεσθαι πρότερον, Ἀπολλ.Β 1,919 τῶν μὲν ἐτ' οὐ πρότερον μυθήσασιν ἰοῦν περαιτέρω ἢ κ. μτ. γενικ.: Διον.Περ.923. 2) ἐπὶ χρόνου, πρότερον, προηγουμένως, πρῶτωτέρα, ἄλλοτε: Καλλ. Ἀρτ.72 κοδρα σὺ δὲ πρότέρω περ, εἰ τριπτότερος εἶσθα. **προτέρω**-τω ἰστροπ.εζ. εἰμαι πρότερος, πρό, ἐμπροσθὲν πινος, προηγουμένη: Ἡρ.9,57 προτερῶντων δὲ τῶν ὄντων Πausanias ἢ ἐν συνεκφ. μτ. τῆς ὀδοῦ, προσαρρέουσι, προηγοῦμαι: Ἡρ.9,66 προτερῶντων δὲ τῆς ὀδοῦ ὄρφ. 2) ἐπὶ χρόνου, εἰμαι χρονικῶς πρότερος προηγοῦμαι, ἀντιθ. ὕστερῶ: Ἀριστ.Ζ 741b,35 τὸ πρότερον τῆ γενέσει τὸ ἄνω κύτος τοῦ κώτερον, αὐτ.Μετ.369b,9 ἡ ὄψις ἀστραπῆ τῆς ἀόχης, Ἐπικ.Ἐπιστ.2,46 ἡ προτερὴ ἀστραπὴ βροντῆς ἢ ἐπὶ τοκετοῦ, γενομένου πρὸ τοῦ καιροῦ: Ἀριστ.Ζ 1544b,21 ἔάν μὴ τὴ προτερὴ διὰ τὴν τερατώδες πράγμα ἢ ἐπὶ φυτῶν, εἰμαι πρῶτος: Θεόφρ.Φαῖτ.3,24,2 ὄσα γὰρ εὐλόασται, καὶ τοῦ ἀπαραγίνετα, καθάρων τὰ τριμηνία, σπαρέντα πρῶτα, προτερῆ καιρόν ἢ ἐν φρ. προτέρω εἰς τὴν φθορὰν φθει-

ρομαι πρώτος : Θεόφρ.ΦΑΙτ.4,2 : || ἐπὶ ἀστερισμῶν : Ἰησοῦ.2,44 προτερεῖ ἐν ταῖς ἀνατολαῖς τῶν κατ' αὐτὰ δωδεκατημορίων 3) λαοδάνω τῆν πρώτην θέσιν, τὴν ἀρχίαν· Ἡσ. ἐπικροτῆν' προκεῖ, τὰ πρώτεια λαοδάνει· Θουκ.1,33 ἡμετέραν δέ γ' αὐτὸν ἐργον προτερεῖσαι 4) κερδαίνω τι : Φίλιππ.Δημ.239 οὐδὲν προτερεῖσθε ἐξω τοῦ ἐσθρακέναι ἀδικούντας 5) ὑπερτερό, πρωτικῶς πῦός κατά τὸ ἀξιωμα ἢ τὸν βαθμόν, δὲθ. ὑπεριχοῦ, ὑπερέχων, ὑπερῶν : Πολύδ.3, 110,6 ὑπερότερον κατὰ τὴν ἄληθιν συμπλοκὴν, αὐτ. 11,14,4, Διόδ.Σ.3,49 στοχοζόμενοι τοῦ προτερεῖν ταῖς ἐκδίκησιν ἐν τοῖς διμοίσις, αὐτ.15,53, Πάν. ὁ πατήρ μου προτερεῖ παρά πάντας τοὺς ἐκεῖ || κ. παθ. ἠτιώμαι : Ἐπιγρ. ἐπικροτῆσθε διὰ τοῦ δικαιοτηρίου' || κ. μτ. γενικ. ἡλεονεκτῶ ἐπὶ τιος : Χρῆστιν.Στωϊκ.3,188 τὰ κακὰ τῶν ἀνὰ μέσον προτεροῦντων, Φιλῶδ.Ρητ.1,2368 πλοῦτον προτεροῦντα πενίας, Σαλλουστ.1,7 ἀδὲ τὸ παρὰ φύσιν προτερεῖν τῆς φύσεως || κ. μτ. αἰρ. ὑπερβάλλω, ὑπερτερό, ὑπερέχω : Ἐπιγρ. στοργῆ φύσιν ἐπικροτῆσεν 6) ρηματ.π. προτεροῦμαι, προτεροῖσθε, προτεροῦσθαι.

προτερωθεῖν ἐπιρρ. μτγ. μον. κ. προτερωθεῖ (EM.385,49) ἐκ τοῦ προτεροῦ, ἀπὸ πρωτίτερα : Θεόφωστ.Καν.156.

προτερως ἐπιρρ. μον. πρότερον : Ἰωα.Γενθ. 17 τὸ πρότερος ποιθῆναι υἱῷ.

προτερως (πρότερος) ἐπιρρ. εἰς τὰ ἐμπροσθεν, πρὸς τὰ ἔμπροσ : Ὀφρ.Γυν.32,10 αὐτ' ἀν. . Ἰελλήν . . ἐσσυμένως προτερως ἄλλαθ καλλιτρίχας ἵππους, Ἀπολλ.Ρ.1,306 προτερως δόμου ἐξῆρτο νεσάου, αὐτ.1,1241 προτερως κελεύθου.

προτεσταντής [ὁ] [κατ.] θεός, κ. δημ., θηλ. -ης κ. -ισσα, ὁ ὁπαδός τοῦ θρησκωπικοῦ δόγματος τοῦ Λουθηρου, ὁ διαμαρτυρούμενος.

προτεσταντικῶς [ὁ] [ἀν] νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνίκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς προτεσταντας.

προτεσταντισμός [ὁ] νεώτ. τὸ δόγμα τῶν προτεσταντῶν βλ.λ.

προτεταμένως [ἐκ τῆς μτγ. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ προτείνω] ἐπιρρ. κατὰ τρόπον εἰς τὰ ἐμπροσθεν ἢ ἐμπροσθεν πινος τεταμένου πράματος : Ἡσ. ἐν λ. προνάωνς.

προτεταρτον ἐπιρρ. Ἐπιγρ. πρὸ τῆς τετάρτης ἡμέρας.

προτετῆχαι κ. μον. κτ. ἀπαρφ. παθ. παρακ. προτετῆχαι (Ἰλ.Π.60) κ. ἐν γ' ἐν. προτετῆχαι (Ἀπολλ.Ρ.4,84), τεύχος, ποιῶν τὸ πρότερον, κῶμος πρωτίτερα : Τζέτζ.πρὸ Ὀμ.380 ὡς φατο, κῶδ' ἐγίνωσκε τὰ δὴ προτετῆξαν ἐκεῖνοι προτετῆχαι : κ. παθ. : Ἰλ.Π.60 ἄλλα τὰ μὲν προτετῆχαι ἐσσομαι, αὐτ.Σ.112 : 2) παθ. ποι. ἐν τμ., ἐρχομαι, φέρομαι εἰς τὸ φύς : Ἀπολλ.Ρ.4,84 πρὸ γάρ τ' ἀνασπῶδα τεύκτοι.

προτεχνολόγημα-ατος [τὸ] ἱστορηολογῶν μτγ. μον. ἡ προεισαγωγὴ τέχνης ἢ ἐπιστήμης, τὸ προεἰσάγειν πῦν ἐν αὐτῇ διὰ τῶν ἀναγκαίων προκαταρκτικῶν γνώσεων : Στέφ.Βυζ. ἐν λ. ΑΙΒΙΦ ἐν τοῖς τῶν ἐθνικῶν προτεχνολογημάτων.

προτεχνολογῶ-ῶ μτγ., παθ. παρακ. προτεχνολογῆμαι, προεἰσάγειν, προτάτω τὰς ἀναγκαῖας προεισαγωγικὰς γνώσεις τέχνης ἢ ἐπιστήμης ἐν συγγραφῇ ἢ διδασκαλίᾳ, πραγματοῦμαι τεχνικὸς προηγουμένως : Ἀμύν.Φιλ.εἰ Πορφ.21,7 : κ. παθ. : Νικουμ.ἑδρ. Αἰριβ.17,7 προτεχνολογημῶν ἡμῖν κερὶ τινος, Σχολ.Ἐρμολ.εἰ Ρητ.7,551 W ἡ προβολὴ ἐν τῷ ὄρωι καὶ ἀντιλήψι προτεχνολογηθείσα : 2) ρηματ. π. προτεχνολογῆσαι.

προτεχνοῦμαι-ῶμαι μτγ., παθ. παρακ. προτετεχνῶμαι, εἶμαι ἀκηκμένος ἤδη : Γαλ.13,656.

προτιθέω [ἢ] μτγ. ἢ προβῶμι : Πολύδ.3,13 εἴ δὲ πάππου ἢ τῆδος μήτηρ προτίθει : Δίων.Κ.59,2.

πρόθηθε-θεός [ἢ] ἡ ὑπέρηγρος, ἢ πάρα πολλὸ γρά : ΑΒ.59,23 εἴ οὕτω γροός ὡς πρὸ ἡθδός τῆς Ὀικεασθῶ γενόμενῳ γυναικός : Κρατινὸς τὴν ὑπέρηγρον οὕτω λέγει παίκων : Κρατῖν.438.

προτήκτωρ-αρος [ὁ] [Ρατ.] πάπ. κ. νεώτ. κ. προτίκτωρ π. Ρομ. κ. Βυζαντ. σωματοφυλάξ τοῦ αὐτοκρατορός : || κτ. πληθ. προτήκτωρες αἰσῶμα τῆς αυτοκρατορικοῦς φρουρᾶς ἀνάλογον πρὸς τὸ τὸν ἐστραίων τὸν Μεγαλοῦ Ἀλεξάνδρου.

προτήκω μτγ. κ. μον. τῆς κω, κωεῶ, διότι μὴ πρότερον ἐν κωεῶντιφίω δὲ πύρος : Ἀρχην.π.Ὀρειδ.ἀν.133, Ἰησοῦ.34 στέαρ προτήξαντα 2) ρηματ. π. πρότηςκ.

προτινῖ ἄ. προταῖν βλ.λ.
προτινῖον Φωτ. ἠθικὰς τῆς αἰγός ἐν Καυερέων ἱεροποία τῶνον προτινῖων θύειν νόμος' πρβλ. προτινῖον, προτινῖ.

πρότης-εως [ἢ] ἱσραηλικὴ ἢ προηγουμένη χῶνευσις μετάλλου, ἢ διὰλυσις ἐν κωεῶντιφίω.

προτιρῶ-ῶ μτγ. παρασπῶ πρότερον, προεκέθω : Εὐστ.Εισαγγ.Ἀπ.369C : κ. παθ. : αὐτ.441Α τούτων προτιρῶσθαι ἡμῖν προτιρῆμενών.

προτιρῆτα μον. κ. δημ. ἐσφ. γρ. ἀντὶ πρωτίτερα βλ.λ. : Δυγεν.Ἀκρ.2056.

πρότι Ἐπιγρ. ἐπ. τ. τῆς προθ. πρὸς βλ.λ.
προτιπῶν ὄρω. τ. ἀντὶ προσάπτω βλ.λ. : Ἰλ.Ω.110 αὐτὰρ ἐγὼ τὸς κῶδος Ἀχιλλῆϊ προτιπῶμαι.

προτιβάλλωμαι ὄρω. τ. ἀντὶ προσβάλλωμαι.
προτιβάσσω μτγ. πῖθασεῶν, -ἐξημερώνω ζῶνι π. πρότερον : Ὀλυμπ.Ἰλλ.87.

προτιθέμεν Ἐπιγρ. ἀπαρφ. ἐνεστέ. τοῦ προτιθέω, ἀντὶ προτιθέω.

προτιθέω κ. μον. κ. νεώτ., γ' ἐν. προτιθεῖ [Ἡρ.1,133] κ. γ' πληθ. προτιθεῖσι [Ἡρ.7,177] κ. προθεῖσαι : [Ἰλ.Α.291], παροστ. προτιθῆναι κ. ἐπ. γ' πληθ. προτιθεῖν ἀντὶ προτιθέσθαι, μέλλ. προθέσω [Θουκ.3,67], ἀόρ. προθήσκα [Ἰλ.Ω.409], μέσ. προθησκάνη [Ἡρ.6,21] κ. β' προθησκάνη κ. παθ. προτιθῆν [Εὐρ.Ρῆσ.803], παρακ. προθήσκα κ. παθ. προτιθέσθαι, ὁ ἐνεστέ. κ. παροστ. τοῦ παθ. λαμβάνεται ἐκ τοῦ πρόκειμαι' συνήθ. ἐπὶ φορητῶν, θέτω ἐποθεῖω π' ἐμπροσθεν πινος, παραθέτω : Ὀδ.Α.112 τραπεζὰς νῆον καὶ πρότερον, Ἡρ.1,207 τούτοις προθεῖναι δαῖτα, αὐτ.7,29 Σοφ.Ἀντ.775 φρεθῆς τοσούτων ὡς ἀγος μόνον προθεῖς, αὐτ. Αἰ.1294, Πρόδρα.2,357 ἡμάς δὲ προτιθέομεν κῶμοις βραδρῆμενός : || ἐν συνεφ. μτ. τῶν λ. κωσιν, θηραῖν κτ., ρίπτω πῦν εἰς τοὺς κῶνος, τὰ θηρία κτ. : Ἰλ.Ω.409 ἡ μιν κωσιν προθήσκην, Εὐρ.Ἡλ.896 ὄν εἶτα χροθῆς θηραῖν ἀραγῆν πρόθεος : κ. μέσ. θέτω ἔμπροσθ μου, βάλλω καὶ θέτωσιν ἔμπροσθ μου : Ἡρ.1,133 ἐν ταύτῃ δὲ πλεῶς δαῖτα τῶν ἄλλων δικαιοῦσι προτιθέσθαι, αὐτ.4, 26, Πλάστ.Ἡ8.99B κλῖνας προθεόμενος πολυτελεῖς : || ὄμ. μέσ. ἐν συνεφ. κτ. τοῦ ἄριστον : Κωνιδ.7 προτιθέσθαι τινι ἄριστον ἱπποσάτωσ παροθεῖθ' εἰς πῶα! 2) τίθημι ἐνώπιον πινος, παρουσιάζω, δίδω : Σοφ.Ἡλ.1196 εἰς ἦν γὰρ μοσὸ προθήσκασ σποδόν 3) ἐκτίθημι, ἐκθέτω : αὐτ.Ἡλ.1198 προθέντες ἐνθάδε φῶνον' ἔρημον : κ. παθ. : Εὐρ.Φοῖν.803 ὁ θανάτω προθεῖς 4) δι-νω ἀφορμῆν, γίνωμαι αἰτίος, ἐγείρω, ἴθι ἐπὶ ἐπίδων : Ἡρ.7,197 μετέπειθε δὲ ὡς ἐκ θεοπροπίου Ἀχαῖοι προτιθεῖσι τοῖσι κελαινοῖ ἀπογονοῖσι ἀέθλους τοιοῦσας, Εὐρ.Μῆδ.546 δαυλιαν γὰρ πρὸς ἄθηκας λόγων, αὐτ.Ἰνν.1046. Θουκ.3,67 ποιήσατε δὲ τοῖς Ἑλλῆσι παραθέσθαι ἀσ λόγων τοῦς ἀγῶνας προθεῖσθαι : || προτιθῆμι αἰσραῖν προτιθῆμι ἐκλογῆν : Πλάστ.Ἰ95C ἄριστον αἰσραῖν προτιθῆς κ. μέσ. : αὐτ.Νόμ.858A 5) ὀρί-νω ὡς σμεῖνον ἢ βραδύνον, προτιθῶ · Θουκ.2,46 ὡς ἔλιπον στέφανον τοῖσδε τε καὶ τοῖς λοιποῦσ.

νοια των τωάνδων ἀγώνων προτίθεται, Πολύδ.7, 8,9 σκοπόν προέθηκε κάλλιστον ἐν τῷ ζῆν τὸ παρθαρχει τῷ γενήσαντι" κ. παθ. : Εὐρ. "Ἐλ.42 προὔτην ἐγὼ ἄλλον . . ὁδοῖς" 6) ἐπὶ λόγου, προτίθημι ζῆσαν ἢ ἐπιτίμωσι ορίζω ὡς ποιῶν : Θουκ.3,44 θάνατον ζῆσαν προὔθεισιν, αὐτ.3,82, Δημ.918 ὁ νόμοι τὰ ἔσχατα ἐπιτίμωσι προὔθεισιν" 7) γεν. ορίζω : Ἡρμ.32 ἐπεὶ γὰρ ἔδδομήκοντα ἔτεα ὄρουσιν τῆς ζῆσης ἀνθρώπων προτίθημι" κ. μέσ. : αὐτ.1,74 ὄρουσιν προὔθεμενος ἐνιαυτὸν τοῦτον" 8) προβάλλω, προτείνω ὡς ἔργον : Σοφ.Τρ.1049 κοῦμα τοιούτων οὐτ' ἀκοίτις ἢ διός προὔθηκεν, αὐτ.Ἀντ.214, αὐτ. 1249" || κ. νεώτ. μέσ. προτείνω εἰς ἐμαυτὸν ὡς ἔργον ἢ σκοπόν, σκοπῶ, σκοπεύω, σχεδιάζω : Πλάτ.Φαίδρ.257B ἄπερ προὔθειμεθα σκέψασθαι, αὐτ.Πολ.352D, "Ἀριστλ.ΗΝικ.1142b,19 1άρφ.1, Κδ Ρωμ.1,13 πολλάκις προὔθηκιν ἔλθειν πρὸς ὄμας, Λουκ.Νεκυμ.19 οὐ γὰρ αἰδ' ὄπως περὶ τοῦτου λέγειν προὔθεμενος" 9) μέσ. προβάλλω ἐκ μέρου, ἐπιδεικνύω : Σοφ.Ἡλ.1334 νῦν δ' εὐλόθειαν τῶνδὲ προὔθειμιν ἐγὼ, Θουκ.2,42 τὴν ἐς τοὺς πολέμους ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀνδραγαθίαν προὔθεισιν" 10) μέσ. ἐλέω, σκίπτω : Αἰσχ.Πρ. 241 θνητοῦς ἐν οἴκῳ προὔθεμενος (κατοικίτρας, λυπηθείς" 11) ἐπὶ χρημάτων, προκαταβάλλω : Ἐπιγρ. τὰ διδόμενον ἄλλον ὅπῃ τὸ δῆμαυτὸς προὔθηκεν ἐκ τοῦ ἴδιου" 12) ἐν συσκευῆ, τὸ νεκρὸν, ἐκθέτω νεκρὸν κεκοσμημένον πρὸς ταφήν : Ἡρ.5B τρεῖς μὲν ἡμέρας προτίθεται τὸν νεκρὸν" || κ. μέσ. : Εὐρ. "Ἀлк.662 θανάτου σε περιστελοῦσι καὶ προὔθησιναι νεκρὸν, Ἀριστοφ. Λυσ.611 μὴν ἐγκαλεῖς ὅτι οὐγὲ προὔθεισά σέ, Θουκ.2,34 τὰ μὲν ὄσα προτίθεται τὸν ἀπογενομένω, Λυσ.12,18" 13) ἐκθέτω τὴν δημοσίαν, ἐνώπιον τοῦ δήμου, τοῦ λαοῦ" || κ. μέσ. : Ἡρ.3,148 ὄπως ποτήρια . . χρύσεια προὔθειοι" 14) ἐκθέτω ἐμπροσθέντα πρὸς ἐπίδειξιν ἢ πρὸς πώλησιν, Λουκ. Νηγ.25 τὴν ἀρετὴν ὠνίων ὄψεσθε εἰς ἀγορὰς προτίθεται" 15) Ἐπιγρ. κ. πάπ. ἐκθέτω, ἀναπτύσσω δημοσίαν ἀνακοίνωσιν : Ἐπιγρ. προτίθεται τὸ λέκκιμα πρὸ τοῦ ναοῦ, Πάπ. ἐπὶ αὐτῆς τῆς οἰκίας προτίθημι ἐν λευκάματι" 16) Ἐπιγρ. κ.πάπ. κοινοποιῶ δημοσίαν : Ἐπιγρ. τοὺς προτίθεται περὶ ὧν δεῖ βουλευέσθαι [προὔδρασι]" κ. παθ. : Πάπ. τὰς πράξεις τῶν προὔθεμενων" 17) καλῶ πρὸς ἐκδίκασιν διὰ δημοσίας ἀνακοινώσεως : Πάπ. ὁ προτεθέντες ἐπὶ ἐμὲ καὶ μὴ ὑπακούσαντας ἴστωσαν ὅτι . . " || πάπ. εἰδοπαῖα διὰ πώλησιν ἢ ἄλλον σκοπόν" || πάπ. προκηρύττω ἢ μοιθὴν διὰ τὴν σύλληψιν : τοῖς συλληφόμενοις ὡς γέρο προτίθεται" 18) προκηρύττω τι, προτείνω εἰς συζήτησιν ἢ φηγοφορίαν, ἐκθέτω γνώμην, ἰδέαν : Ἡρ.1,206 ἐς μέσον σὺν προτίθεις τὸ πρῆγμα, αὐτ.8,59 πρὶν ἢ τὸν Εὐρυδιδάδην προτίθεται τὸν λόγον, Θουκ.1,139 ποιήσαντες ἐκκλησίαν οἱ Ἀθηναῖοι γνώμας ἴσθισιν αὐτῆς προὔθεισαν, αὐτ.6,14 Ἐν Ἀπομ.4,23 τῆς πόλεως λόγον περὶ τίνος προτίθεισιν, Αἰσχιν.2,65 λόγον δὲ μὴ προτίθεισιν, Διον.Ἄλ.Ρωμ.6,15 πρ-βουλῆν εἶπε . . εἶπε . . κ. μτ. ἀπαφῶρ. : Ἡρ.9,27 προέθηκε παλαιὰ καὶ καινὰ λέγειν, Σοφ.Ἀντ.1249 προὔθεισιν πένθος οἴκειον στένειν, Δημ.317 τὸ συμφέρον ἢ πόλις προὔθεισιν σκοπεῖν, Ἐπιγρ. τὸν ἐπιθυμῶν, ἢ μὴ προὔθ, ἐκαστὸν στατήρας ὀφείλειν" || μτ. δοτ. προσ. κ. ἀπαφῶρ. : Ἡρ.3,38 εἰ γὰρ τι προὔθει ἡσάι ἀνθρώποισι ἐκλέξασθαι, αὐτ.9,94" κ. μτ. αἰτ. κ. ἀπαφῶρ. : αὐτ.8,49 προὔθεισιν Εὐρυδιδάδεω γνώμην ἀποφαινεῖσθαι τὸν βουλόμενον" || κ. μέσ. : Ἡρ.6,91 πένθος μέγα προὔθεισαντο [ἐκαμον μέγαν βρῆνον], Πλάτ.Θεατ.169C περὶ τῶν ὧν οὐ προτίθεται, Ἐπιγρ. ἢν τις προὔθ-

ται φήσων, ὄσα μὴ εἶναι τὸν νόμον τοῦτον" κ. παθ. : Ἐν.Ἐλλ.1,7,5 οὐ προὔθεισιν ἄσθια λόγος, Δημ.361 φήσων περὶ ἡμῶν ὑπὲρ ἀνδραγαθί-σμου προὔθεισιν" 19) ὀρίζω συλλευσίαν, συνεδριάξω, Διον.Ἄλ.Ρωμ.6,15 προτίθημι Βουλῆν, Λουκ. Νεκυμ.19 προὔθεισιν ὁ πρῦτανεῖς ἐκκλησίαν" || κ. μέσ. : Σοφ.Ἀντ.161 αὐγκλητον τῆνδὲ γενόντων προὔθεισιν ἄσχη" 20) προβάλλω, οἰοντὸν ἕνα πόδα πρὸ τοῦ ἄλλου : Εὐρ. Ἐκ.67 βραδύουσι ἄλυσιν ἄρθρων προτίθεισιν" 21) προβάλλω, προτείνω ὡς πρόφασιν : Σοφ.ΑΙ.1051 οὐκουν ἐν εἰ-ποις ἄντιν' αἰτίαν προὔθεισιν" || κ. μέσ. : Πολύδ. 2,19,1 Διωροφοροῦσιν καὶ προτίθεται τὴν συγγένειαν" 22) θέτω πρότερον ἢ ἄρῳτα, προτάσσω : Πλάτ.Νόμ.723C ὅτι πάσης ἀρχόμενον νομοθεσίας χρῆ προτίθεται παντὸς τοῦ λόγου τὸ πεφυκότος προοίμιον ἐκάστοτε, Ἀριστοφ.Ῥητ. 1394a,15 προτίθεντι ἀνάγκη . . λέγειν ἰσθίθι, ἐπιλέγοντι" || κ. μέσ. προτάσσω, θέτω εἰς τὴν πρώ-την γραμμὴν : Πολύδ.1,33,9 προὔθειμι τοὺς γρο-σοφουχοῦσιν πολλὰς ἐπὶ ἀλλήλαις κατόπιν ἴστα-σαν σημασίας" || κ. μέσ. λαμβάνω ὡς δεδομέ-νον : Πολύδ.3,118,11 τὸτ' ἄδη προὔθειμι φιλῶς τὸν ὑπὲρ αὐτῆς τῆς Ῥωμαίων πολιτείας ποιησό-μεθα λόγον, αὐτ.4,25,6 προὔθειμι δὲ τὰς προκη-ρημένους αἰτίας" κ. παθ. : Πλάτ.Σοφ.257B τὸ μὴ καὶ τὸ οὐ προτίθεται τῶν ἐπιόντων ἀνομά-των" || κ. μτφ. : Θουκ.2,42 τὴν ἐς τοὺς πολέ-μους ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀνδραγαθίαν προὔθει-σιν" 23) θέτω ἐμπρός, ἐμπροσθεν. Εὐρ.1Α 1550 ὄμματα πέλοιν προὔθεισιν" 24) προτι-μῶ : Ἡρ.3,53 πολλοὶ τῶν δικαίων τὰ ἐπιεικέστε-ρα προτίθεται, Εὐρ.Μήδ.963, αὐτ.Ἰνν.382 ὁ δ' ἠ-δοσὴν προὔθεισιν ἀντὶ τοῦ καλοῦ ἄλλην τινα" || κ. μέσ. : Σοφ.ΟΚ 419 πάρος τοῦμοῦ πόδου προὔθεντο τὴν τυραννίδα" πρὸλ. Κόντ. ἐν Ἀθηνῶ 4,130" 25) ρηματ.π. πρόβεισι.

προτικῶς κ. μων. ὄδρ. β' πρότερον, μτχ. παρκα, προτεκωκῶς, τίτικω, γενωῦ τὸ πρότερον : Ἰνν.Ἐ-πικ.17 προτεκῶν οὐ γόνιμοι" κ. παθ. : Κατ' Ἀστρ.2,167, Ἀχμ.Ὀνειροκρ.192,21" || ἐν μτχ. παρκα ἢ προτεκωκία ἢ ἔχουσα γενεήσιν : Σωρ.1,4, προτεκωκῶρος μτχ. μων. κ. προτήκτωρ ὁμο-μοτοφάλαξ τοῦ αὐτοκράτορος : Ίω.Λυδ.Ρωμ.1,46 πρῖμοκωκῶταροι, ὑπερασπισταί, οὐ νὸν λεγόμε-νοι προτεκωκῶρες, Πρὸκ.3,24,24.

προτιλλῶ γλωσσα. ἡλλω πρότερον, μαδῶ τι πρό-τερον ἢ ἐκ τῶν ἐμπροσθεν.

προτιμῆρξιν (ὁ) δῆμ. ὁ πλέον τῶν ἄλλων προ-τιμῶμενος, ὁ πρότιμος : Συμβολ.Νεωτήτων 1797 ἐν θέλουν ὁ κληρονομοῦ τῆς νῆς κάρουν αὐτὰ τὰ ἐξῆδα, νῆ εἶναι προτιμῆρξες.

προτιμῶσσω δωρ. τ. ἀντὶ προτιμῶσσω βλλ.

προτιμῶ (ἡ) δῆμ. ἢ προτιμῶ, ἢ προτιμῶσι : Συμβολ.Νεωτήτων 1772 ἐν πρώταις μὲν τῆς δίνουσι διὰ προτιμῶν τὸ χωράφιν τοῦ κῆμπου.

προτιμῶσις-εως (ἡ) (προτιμῶ) κ. νεώτ, δῆμ.-η, δωρ. προτιμῶσις, ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ προτιμῶν, τὸ τιμῶν ἢ ἐκτιμῶν τινα περισσότερο ἄλλου : Θουκ.3,82 πλῆθος τῆς ἰσονομίας πολιτικῆς καὶ ἀριστοκρατίας σώφρονος προτιμῶ-σις" κ. πρ. κληθ. : Πολυδ.3,40" 2) ὁ προσδιορι-σμός, ἢ ἀπόδοσις ὑψηλῆς ἀξίας εἰς τι : Πλατων.β, 7,20 τῶν αὐτῶν ἢ προτιμῶσις καὶ ἢ ἀφραξίς" 2) ρητ. τὸ κατὰ προτιμῶσιν λεγόμενον ἢ τὸ κατὰ προτιμῶσιν σχῆμα ρητορικῶν αἰχμῶν, καθ' ὃ τὰ μέρη λόγου πινὸς κατατάσσονται βαθμύδην, προτασσόμενον ἐκάστοτε τοῦ σπουδαιότερου : Ἐρμογ.1δ.1,11.

προτιμητικός-ῆ-ὸν σχολ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφε-ρόμενος εἰς τὴν προτιμῶσιν, πρόκιμος ἢ πρωτεῖον, ἀνώτερον βαθμῶν : Σχολ.Ἀριστοφ.Λύσ.58.

προτιμία [ή] *μτν.* ἡ προτιμία ἐν τῇ ἀπονομῇ πημπτικῆς ἐκδηλώσεως, ἐξαιρετικῆς ἤγυ· Μάξ.Τύρ. 2.5. Ἐπιγρα. εἰς τὸ θεῖον . προτιμία.
προτιμιον (τῷ) *μτν.* ἡ ἀρροδὸν τινος· Ρητ.Διδ. 17 [δ.γρ. προνόμιον].

πρότιμος-ον [τιμή] ὁ ἄπερ τινα τιμωμενος ὁ ἄξιος πλείονος τιμῆς· Ξενοφ.2,17 οὐδὲ μὲν αἱ ταχυτήτι ποδῶν, τόπερ ἐστὶ πρότιμον ῥώμης δσο· ἀνοσγκρ.: Πλάτ.Ἐρυξ.393D προτιμότερον τῶν χρημάτων [δ.γρ.]. ἴωα.ΑΙ 6,10,2 προτιμότερον δῶρον, Λουκ. Θε.Δ 5,3 οὐκέτι μίμψοι μοι προτιμότερον τοῦ νεκταρος οιομένην τὸ φίλημα εἶναι, Αδ.Ζ18,4 [δ.γρ.]. 2) ἐπὶ λίθων, ὁ πολύτιμος· Πλάτ.Νόμ. 947D πρότιμοι λίθοι [δ.γρ.].

προτιμότερος-α-ο[ν] *νεώτ.* δημ. θηλ. -η, ὁ μᾶλλον προτιμώμενος, ὁ μᾶλλον ἄξιος ἀποδοχῆς· || τὸ αὐθ. προτιμότερον ὡς ἐπιρρ. ἀποδεχότερον· προτιμότερον τὰ ἀργαστά ὄλιγον.

προτιμῶμαι ὄωρ. κ. ἐπ. τ. ἀντὶ προσηυθεῖμαι βλλ.

προτιμῶ-άω κ.μον.κ.νεώτ., δημ. κ. προτιμῶ, ἰων. -έω [Ἡράκλειτ.55], μέλλ. προτιμῶω κ. μέσ. προτιμῆσομαι, ὄορ. προτιμῆσομαι κ. μέσ. προσηυθεῖσθαι κ. παθ. προσηυθήσομαι, παρακ. προσηυθεῖσθαι κ. παθ. προσηυθημι, τιμῶ τινα πλείοτερον ἐτέρου, ἀποδοῖω εἰς τὴν πλείοτεράν ἢ εἰς ἄλλο σημασία, προκρίνω· Ἀντιφ.2,2,5 οὐκ ἔμειναντο τὴν σωτηρίαν τοῦ κέρδους προσηυθέμενοι, Πλάτ.Νόμ. 913B πρό ἀρετῆς ὅσοιταν τις προσηυθῆ κάλλος, αὐτ.Λύσ.219D 2) μτ. αἰτ. ἐπιμῶ πλείοτερον, νομίζω πλείονος ὄξιν· Ἀλαξ.Ἐρμ.739 ὅτω γυναικοῦ οὐδ ὀροτημῆσθαι μόνον ἀνδρα κτανοῦσας ὄωμάτων ἐπίσκοπον, Θουκ.8,64 ὅπουλον ἐνόμισαν οὐδ προσηυθεῖσθαι [δ.γρ.], Ἀριστ.Ἡθ.Νικ.1076α,16 προτιμῶ τὴν ἀλήθειαν, Ἐπιγρα. πρ- τὸν ἀνδρα ἀξίως τῆς ἡμετέρας κρίσεως· || κ. παθ. ἐπιμῶμεν πλείοτερον, θεωροῦμαι ἀνώτερος· Θουκ.6,9 ὅσπε ἐν τῷ πρότερον χρόνῳ διὰ τὸ προσηυθεῖσθαι εἶπον παρὰ γυνῆην, Ξεν.Ἀν.1,6,5 προσηυθεῖσθαι μάλιστα τῶν Ἑλλήνων, Ἰσακρ.10,60 μᾶλλον προσηυθεῖσθαι τὸ κάλλος παρ' ἑκείνης ἢ παρ' ἡμῶν κ. μέσ. μέλλ. μτ. παθ. σμμ.: αὐτ.1,4,14 τῶν ἄλλων πλείον προσηυθεῖσθε· || ἐν συσκευασῶ μτ. τὸ ἀνοψανεῖν, ἐκλέγομαι ὄξος ὅμοιο, ὡς μέλλων νὰ ὑποβληθῶ εἰς θάνατον· Θουκ.1,133 προσηυθεῖσθαι δὲ ἐν ἴσφ τοῖς πολλαῖς τῶν διακόνων ἀποβατεῖν· || ἐν φρ. προσηυθεῖσθαι ἐς τὰ κοινὰ προκρίνομαι δημασία, εἰς τὸς δημοσίας τιμῆς· Θουκ. 2,37 οὐκ ἀπὸ μέρους τὰ πλεόν ἐς τὰ κοινὰ ἢ ἀπ' ἀρετῆς προσηυθεῖσθαι· || κ. μέσ.: Ξεν.Ἀπομν.2,5,3 τὸν δ' οὐδ' ἀν ἡμεινοῦσι προσηυθεῖσθαι· 3) μτ. ἀναρρ. ἐπομένου τοῦ ἢ, μᾶλλον ἐπιθυμῶ· Ἡρ.2, 37 προσηυθέμενος καθαροὶ εἶναι ἢ εὐπροσηυθέτεροι· || μτ. μ. ἀναρρ. μεγάλως ἐπιθυμῶ νὰ . . : αὐτ.3,21 προσηυθεῖν πολλοὺ ἐμοὶ ἔξινος γενέσθαι, Σοφ.Τρ. 722 ἴαν . . κακῶς κλύουσσαν οὐκ ἀνασχετόν ἦτις προσηυθῆ μὴ κακῆ περὶκεῖται, Εἰρ.Μήδ.343· || τ. αἰτ. κ. ἀναρρ.: Ἡρ.1,86 τὸν ἀν ἐγὼ πάσι τυτάνοισι προσηυθεῖσθαι μεγάλως χρημάτων ἐς λόγους εἶσθαι· 4) μ. μτ. γενικ. φρονιζέω, λογίζομαι, σκέπτομαι περὶ τινος· Ἀλαξ.Ἐρμ.167,2 μὴ προσηυθεῖσθαι μεταξὺ τῶνδ' ὄλαγμάτων, Εἰρ. Αἰκ.76,2 τῶν ἐν Ἀδούρου κακῶν οὐδὲν προσηυθεῖν, Ἀριστ.Πλ. 883 οὐδὲν προσηυθεῖσθαι· κ. μτ. πτκ.: Ἀριστ.Πρ. Βάτρ.638 χυλόπετρον ἀν ψῶν ἴδωσ· ὀροτημῆσθαι ἀντὰ τὴ τυπτόμενον [σθλ. ἐρονησίοντα, αἰσθη- ἀνα λανθάνω]· || κ. μτ. τὸ ὄπισ· Ἀριστ.Ἐρμ. Ἐρμ. 27 εἰρήνη δ' ὄπισ ἐστὶ προσηυθεῖσθαι· οὐδὲν 5) ρημ. π. προσηυθεῖσθαι, προσηυθεῖσθαι.

προτιμῶ-έω [τιμωρός] βοηθῶ τὴν πρότερον· Θουκ.1,74 μὴ ὄρησθῆναι ὅτι ἡμῖν οὐδ προσηυθε-

ρησατε· 2) μέσ. ἐκδικουμαι τινα πρότερον τιμωρόν· Θουκ.6,57 ἔδοῦλον πρότερον, εἰ δὲ νομιστο, προσηυθεῖσθαι.

προτιμῶσθε *μτν.* τινάσω πρότερον' κ. παθ.: Ἀρχη.π. Ὀρειθ.Β,1,1.

προτιμῶ-ή-δ δημ. ὁ προγενέστερος, ὁ παλαιότερος, ὁ πρωτιμώτερος· || τὸ αὐθ. τὰ προτιμῶ ὡς οὐα. τὸ γνόμινα πρότερον, τὰ περασμένα, τὰ ποιά· τὰ θυμηθόμενα τὰ προτιμῶ μαρ.

προτιμῶσθε-ον *μτν.* ἐπ. ἀντὶ πρόσποτος βλλ.: Μον.2,31 κύκλιοι . . προτιμῶσι ἰδ' ὄφθαλμοῖσιν ὄρητο [κωδ. προδοσιποτ].

προτιμῶσμαι ἐπ. ἀποθ. ἐν γρ. μ. κτ. ἐνεστ. κ. παρακ. κ. οὐδέποτε ἐν τῷ τ. προσόσσομαι, προσβλέπω τινά, τὸν βλέπω, τὸν κοιτῶ· Σουθ. ἐροδοσοσομαι, προσβλέπω, ἀπὸ τῶν ὄσων ἢ μεταφορῶς· Ὀδ.Η.31 μῆδε τιν' ἀνθρώπων προτιμῶσσο· 2) ἐπὶ τοῦ νοῦ, προσβλέπω, προσηυθεῖσθαι τι, προσδοκῶ, περιμένω· Ἡσ. ἐροδοσοσεται· προσηυθεῖσθαι, προσδέχεται, προσηυθεῖσθαι· Ἰλ.Χ 356 ἢ σ' ἐπὶ γινώσκων προτιμῶσσομαι ἰτὸ πρόβλεπον, διὸ ἐπ' ἀγρωρὶ καλῶς κτ. ἄ. δ. ἐρμ. καλῶς γνωρὶσθαι σε προσβλέπω, σὲ ἀγνωρὶσθαι καλῶς ὅτι εἶσαι ὁ ἴδιος πάντοτε, Ὀδ.Ε 389 πολλὰ δὲ αἰ κραδίη προσηυθεῖσθε· ἀλλεθρονπροσηυθεῖσθαι τὸν ὄλεθρον, αὐτ.Ε 219, Ἀπολλ.Ρ 4,1372.

προτιμῶμαι *μτν.* προτιμῶ, ἐπιτεμῶ τ.: Παῦλ. Σλ.Ἐκφρ. Ἀγ.Σοφ.225 χεῖρα τῆν προτιμῶμαι.

προτιμῶ-όω *μτν.* πηλῶ, βόλλω τίτλον εἰς βίβλον· Εἰσθ.888,17.

προτιμῶμαι *μτν.* πηρῶσκα τινά πρότερον, ἰμασματίζω, πληγῶνα' κ. παθ.: Γαλ.18,11,86 προσηυθεῖσθαι τὸς μήνηγας.

προτιμῶμαι Ἐπιγρα. Περιγρῶ. προσηυθεῖσθαι κ. προσηυθεῖσθαι τ.: ταύρου μηρία βέροντες προσηυθεῖσθαι δαῖτα.

προτιμῶ, μέλλ. προτιμῶ, ἐμὸ περισσότερον, προσηυθεῖσθαι, προκρίνω· Ἀλαξ.Ἐρμ.789 πολλοὶ δὲ βροτίων τὸ δοκεῖν εἶναι προσηυθεῖσθαι δίκην παραδόντες, αὐτ.Ερμ.546· || ἐν φρ. προτιμῶ τινά τάφοιο θεωρῶ τισ μᾶλλον ὄξινος ταφῆς ἢ ἔτερον, ἀντιβ. ἀπρῶξω· Σοφ. Ἀντ.22.

προτιμῶμαι-εως [ή] [προσηυθεῖν] ἐπ. ἡ ὄσθεν τῶν μηρῶν τὸ ἀνθρώπινο σώματος τιμῆς ἢ ἐσσημῆ, μέση δὲ ἢς διαχωρίζεται τὸ ὄσω μέρος τοῦ σώματος, ἢ ὄσραφς· Ἰλ.Λ 424 δουρι κατὰ πρόσηυθεῖσθαι ὄσραφς ὄμαρῶλῶσσης, Κόϊντ.6,374 μαρνώμενον τρώεσσι βάλαν περιμηκῆ δουρι, βαπόν ὑπὲρ πρόσηυθεῖσθαι 2) Σουθ. πρόσηυθεῖσθαι, ὄμαρῶλον, τὸ παρ' ἡμῖν ἦτρον, διὰ τὸ πρῶτον τέμνεσθαι ἐν τοῖς βρέφασιν· πρὸλ. ΕΜ 691,18 ἐβῶσι δὲ κακῶς πρόσηυθεῖσθαι τὴν ὄσραφν ἀποδοθεῖσθαι· || Ἡσ. ἐρονησίονος ὁ περὶ τὸν ὄμαρῶλον κατὰ τὸν λαγῶνα τόσος.

προσηυθεῖσθαι-ή-δ [προσηυθεῖν] ὁ μέλλων, ὁ δυνατόμενος ἢ πρῆλιν τιμῆσθαι· || τὸ ἀρα. ὡς οὐα.: Ἡσ. ἐρονησίονος τὸν ὄμαρῶλον.

προσηυθεῖσθαι-στος [ή] πᾶν. πᾶ. τὸ πρωτόλημο, **προσηυθεῖσθαι**-όσοι πᾶν. παθ. ὄορ. προσηυθεῖσθαι κ. προσηυθεῖσθαι, παθ. παρακ. προσηυθεῖσθαι, τολῶμασι πρότερον, πρῶτον· Θουκ.Χ 4,8 ἐν Κερκυρῶ τὰ πολλὰ προσηυθεῖσθαι, ὄλιον Κ 47,4 ἐν προσηυθεῖσθαι, Ἡρωιδων.Ἰστ.6,7,10 δέον ἐπιεξελεῖσθαι καὶ τιμωρῶσθαι φερμονούς ἐπὶ τοῖς προσηυθεῖσθαι.

προσηυθεῖσθαι [ή] πᾶν. γλωσσα. προσηυθεῖσθαι ὁ φέρων, κρατῶν προσηυθεῖσθαι, εἰκόνα.

προσηυθεῖσθαι [ή] [προσηυθεῖν] κ. μον. κ. νεώτ. τὸ πρόσθεν ἢ ἀνώτατον μέρος πραγμάτων τινος, ἴσθι τὸ πρόσπονον ἢ ἢ κεφαλή [ζῶν]· Πολυδ.1,180 ἐρῶσοπον, ὁ μόνον ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ὄστω καλοῦμεν ἐπὶ γὰρ τῶν ζῶων προσηυθεῖσθαι· πρὸλ. κα-

τωτ. Σουβ. : Ἀντιφών.1324 γλαύκου πρωτομή, Διόδ.Σ.118 λάκου πρωτομή, αὐτ.162 αὐτ.196 πρωτομή **Κερβέρος**, Κοριοστ.Φύα.Ο.Ε.20 πρωτομή Γοργόνος Ὀρειδ.49,4,28 πρωτομή χηνισκου, Ἐπιγρ. πρωτομή λέαντος || ἐπὶ ὀμαϊμάτος δελφίνος ὡς ἀκροστολλοῦ : Ἀνύτ.ΑΠ.1,215 τῶμψ̄ τερπόμενος πρωτομψ̄ || πρωτομή Ἰηπου ὄνομα ὀστρερισμοῦ τινος : Γέμν.3,8. 2) κύπελλον ἔχον σχῆμα ρύγχους ζώου : Φυλ.ΔΕ.5 **πίνετο** νεκτάρκου πῶμψ̄ ἐν χρυσαῖσις πρωτομαε γνομπῶν κεράτων 3) κ. νεώτ. γλυπτική ἀναπαράστασις τοῦ ἄνω μέρους τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, τοῦ μέχρι τοῦ ὤμου, ὁ μπόστας ἥσ. «πρωτομή» εἰκὼν βασιλική, ἕως τοῦ ὤμου τοῦ σώματος εἰδος, Σουβ. «πρωτομαί, βασιλικαὶ εἰκόνες» : Πλούτ.Ἠθ.1161Β κἀνον χρῆσκον εἰς ἀνθρώπου πρωτομήν ἡσκημένον, Ἀντιφιλ.ΑΠ.147, Ἐπιγρ. || κ. αἱ πρωτομαὶ τοῦ Καίσαρος αἱ ἐπὶ τῶν ρωμαϊκῶν ἀηγμάτων : Ἰώα.Α118.31. 4) ἡ πῶρα πλοίου, τὸ πρόσθε μῆρος αὐτοῦ Σουβ. «εἰς δὲ τὴν πλοίον ἀκροῖς τετραπόδων πρωτομαε ἄστυπώσας χαλκῶ περιπέλοε διὰ τῶν ἐρόδλων κραυῶδες» 5) ἐπὶ πολεμικῆς μηχανῆς, τὸ πρόσθε μῆρος : Σουβ. 6) νεώτ. στρατ. τμήμα τοῦ σωλήνος τῶν πυροβόλων, τὸ ἐμπροσθεν τῶν κρατυμάτων μέχρι τοῦ στομοῦ αὐτοῦ.

πρωτομικεσθαι Φωτ. ἐπιδόρκεσθαι.

πρωτομίζω μτγ. προτόνισ τανύω, ἀνάγω τὰ ἴστια : Ἀντίπ.Σιδ.ΑΠ.10,2 λαίφεα . . προτονίζετε. **πρωτόνιον** [τὸ] μτγ. Πολυδ.10,191 «μπατίδιον, ὃ ἡ Ἱέρεια ἀμφιέννυται, ἐπιτίθειται δὲ ὀπὸ τῆς Ἱερείας τῷ σφόδροντι» 2) ἥσ. εὐφασμα.

πρωτόνιος-ἴδος [ἡ] νεώτ. ναυτ. χαμηλὸν προσίτιον αἰρόμενον εἰς τὸν πρόστονον τοῦ ἴσται, ἴδις δὲ τοῦ ἀκατοῦ, σταντζιέρα.

πρωτόνιοςκος [ὁ] νεώτ. ναυτ. μικρὸς ἀφαιρετὸς πρόστονος τῆς στήλης τοῦ ἴσται λέμβου, ἀπολήγων εἰς τὸ ἀκρον τοῦ δορατοῦ.

πρότῶνος [ὁ] (προτεινῶν) κ. νεώτ. ναυτ. συνήθ. κτ. πληθ. κ. ἕτερογ. π. τὰ πρότῶνα [ΕΓουδ.483,13] δύο σχοινία ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ἴσται πρὸς τὴν πῶραν, στάντζαι, ἀντιψ̄. ἑπίτονος ἥσ. «πρότῶνοι» αἱ ἐκατέρωθεν τοῦ ἴσται σχοῖνοι, ἐκτεταμένοι εἰς τὴν πῶραν καὶ πρόμῶνα ἐμπροσθῶς Σουβ. «πρότῶνος» προταμένος κάλως : Ἰλ.Α.434 ἴσταιν πρότῶνοισιν ὑφέντες Ὀδ.Β.425 κατὰ δὲ πρότῶνοισιν ἔδησαν ἴσταιν ἰσταιν, αὐτ.Μ.409 ἴσται δὲ πρότῶνοισιν ἔρηξῃ σῆμαγμα θύελλα ἀμφοτέρους ἰσταις ὁ ἴσται πᾶσαν ἴσται ταῦτα ἐκόπῃτο, ὁ ἴσταις κατέπηπτι κ. ὁσπ καθ' ἐν : Αἰσχ. Ἀγ.897 αὐτῆρα ναὸς πρότῶνον, Λουκ.Πλ.5 οἶψ̄

καὶ πρῶτῶν κέχρηται καὶ συνέχεται 2) μτγ. οἶημα νεώτ. κατὰ τὴν πῶραν : Μελέαγρ.ΑΠ.5,203 πολλὸς πρότῶνος ἐκλέλυται 3) κτ. πληθ. τὰ σχοινία, δι' ὧν τὰ ἴστια ἀνεκλύοντο : Ἐδρ.Ἐκ.114 τὰς ποντοπόρους δ' ἔσχε σχεδίας λαίφην προτῶνοισ ἐπεριδομέναις, αὐτ.1134 ἀέρι δ' ἴσται πρότῶνοι κατὰ πῶραν . . ἐκτετάσους, Ἐλλ.Ἐπιγρᾶμ.779 κατὰ πρῶτων ἴσταιν ἐκτετάσας.

πρῶτο [ἐκ τοῦ πρὸ, τοῦ] κ. μσγ. νεώτ. κ. δημ. σὺνδ. χρόν. κ. κειχωρ. πρὸ τοῦ, πρὸ τούτου, πρὶν ἢ, προηγουμένως, πρότερον : Θουκ.1,32 ἔμμοχαί τε γὰρ ὀδόνων πω ἐν τῷ πρὸ τοῦ ἔκουσιαι γινόμενοι χρόνοι, Μόσχ.12989D πρῶτο ἐγκλεισθῶ ἴσταιν ἐγκλεισθῶ εἰς μαναστήριον || δημ. κ. ὡς ἐπίρρ. πρότερον, πρωτότερα, ἀ. πρῶτο : μερικῆς μέρες πρῶτο.

πρότραγος [ὁ] μσγ. - ὁ ἐμπροσθίας, ὁ πρῶτος, ὁ προπεριδόμενος τράγος : Τζέτζ.Χιλ.9,534 πρότραγος τῶν τράγων [εἰσφ. γρ.].

προτραγουῖο [τὸ] δημ. πρόσασμα, προωδή. **προτραγουῖω**-δὲ μτγ. σγδλ. ἐπιδομοὶ εἰς τραγικὴν ἀπαγγελίαν προηγουμένως : Γρηγ.Νύσσ. 2,378Α τὰ βάρρα καθ' ἡμῶν ἐκεῖνα προετραγῶδες, Σχδλ.Εὐρ.Ἰνπ.601 προτραγουῖσας ἱκανῶς κ. καθ. : Ἰω.Λυδ.Ρμ.2,21.

προτραπεζιτής [ὁ] νεώτ. ἕκαστος τῶν τραπεζιτῶν ὀδόντων τῶν ἐμφανιζομένων κατὰ τὴν πρῶτην ὀδοντοφυλίαν.

πρότραπος [ὁ] λεξ. ὁ πρότραπος βλλ. : Ἀπολλ.Σοφ.Λεξ.Ὀμ. ἐν τράπεον πρότραπος ὄνος.

προτραχύνω μτγ. καθιστῶ τι τραχὺ προηγουμένως : Γαλ.1711,901 κ. καθ. : Σωρ.1,36.

προτρέπτης [ὁ] (προτρέπω) μτγ. ὁ πρότρέπων ἢ ὁ ἐπιμῶν, νοουθετῶν τινα : Ὀλυμπ.Ἀλκ.31C.

προτρεπτικός-ἡ-ὄν κ. μσγ. κ. νεώτ. ὁ χάρις προτροπῆς γενόμενος, ὁ προτρέπων εἰς τι ἴσασκ. 1,3 ὄσαι μὲν οὖν πρὸς τοὺς ἐαυτῶν φίλους τοὺς προτρεπτικὸς λόγους συγγρηφοῖσι, Φιλῶδ.Ποιημ.5,ἀπ.1 κ. συγκρ. : Ἀρρ.Ἐπίκτ.3,23,36 οὐδὲν προτρεπτικώτερον κ. ὑπερβ. : Αἰσχίν. 3,154 κήρυγμα προτρεπτικώτατον πρὸς ἀρετὴν || ἐν συννεφορῷ μτ. τοῦ σοφία, ἡ ρητορικὴ τέχνη, ἡ δεξιότης : Πλάτ.Εὐθ.278C ἐφάνη γὰρ ἐπιδειξασθαι τὴν προτρεπτικὴν σοφίαν || τίλος ἔργων τῶν Ἀριστοτέλους, Ἐπικαύρου, Κλεάνθους κτλ. 2) γεν. ὁ παρακινῶν, ὁ διερεβίζων, ὁ διεγερτικὸς : Ἰνπ.Διαίτ.59 ἔς οὐρσιν προτρεπτικόν, Γεωπ.12,13,2 ἔδεσμα γάλακτος προτρεπτικόν.

προτρεπτικός ἐπίρρ. μτγ. κ. νεώτ. κατὰ τὸ πρότυπον προτρεπτικόν, πειστικῶς, ἐνθαρρυντικῶς:Λουκ. Ἐὐνπ.3 οὐ προτρεπτικῶς κατῆρξάτο μου.

Π

προτρέπω κ. μαν. κ. νεώτ., μέλλ. προτρέψω, άόρ. προτρέψα, τρέψω, ώθώ τι πρός τή πρόσω, έν χρ. π. 'Ομ. άμτθ. έν τή μέσ. ή παθ. προτρένομαι, τρένομαι, στρέφωμαι, γυρίζω πρός η και φύγω: 'Ιλ.Ε 700 προτρέποντο... επί νηών [αχολ. έφευγον αναπροσάδην]: κ. επί τού ήλιου: 'Οδ. ΑΙ8 άτ' άν άφ επί γαίαν άπ' ούρανόθεν προτρέπηται [Εούτ. άπακλίνω, άδέουση]: πρβλ. προτροπάδην' || μτφ. έν φρ. άχει προτρέπασθαι τρένεσθαι, παραδίθεσθαι είς θλίψην, λύπην: 'Ιλ.Ζ 336 έθειλον δ' άχει προτραπέσθαι' 2) τή ένεργ. κ. μαν. κ. νεώτ. τρέπω, ώθώ τινα πρός τι, διεγείρω, παροκίνω, παρορμώ, παροτρύνω, ένθαρρύνω τινά είς τι: Σαφ. 'Ηλ.ΙΙ93 τίς... σ' ανάγκη τήδε προτρέπει βρωτών [τίς άσ φέρει είς ταύτην τήν άνάγκην], 'Ισοκρ.5,123 ήν τούς Έλληνας προτρέψης, 'Αριστλ.ΗΗκ.ΙΙΙ3β,26 [άντίθ. κωλύω], αút.Ρητ. 1358b,15 συμβουλεύει ή προτρέπων ή άποτρέπων' κ. μτ. αίτ. προσ. κ. άπαρφ. 'Ηρ.9,90 προέτρειπε αútους βύσασσθαι... Έλληνας, Σοφ.Αντ 270, Πλάτ.Συμπ.ΙΒΙΔ ή καλώς προτρέπων έφάν, Δημ. 18, ΑΙολχ.2,3, Πάπ. έάν μή προτρέψης αútόν έλθειν' όμ. κ. μτ. τού ώστε: Θουκ.8,63 προτρέφαν τούς δυνατούς ώστε πειρασθαι [δ.γρ. προτρέφαντο]' κ. έμμορθ. [είς, επί, πρός τι]: Πλάτ. Εύθ.275Α κάλλιστ' άν προτρέφατε είς φιλοσοφίαν, αút.307Α προτρέψω... επί φιλοσοφίαν, αút. Νόμ.699Ε επί... έλευθερίαν προτρέπουσι τή πλήθ, αút.Φαιδ.89Α προτρέφε πρός τή παρέπασθαι, 'Ισοκρ.28, αút.746, Ηωκυρπ.ΙΥ.προετρέφαν τούς στρατιώτας είς άσπίαν' κ. παθ.: Ξεν. 'Απομν.Ι,1,4 όπό... τών όρνιθών... άποτρέπασθαι τε και προτρέπασθαι, Λουκ.ΐκαρ.29 όπό τής Εκλήνης... προτραπέεις' κ. μτ. άπαρφ.: Φιλώδ. Μουσ.87Κ όπ' εκείνων προτρέπασσθαι δ,τι άν κελεύωνται ποιείν, 'Αχιλλ.Αρ.Φαν.77 προετραπή γράφαί: || τή μέσ. προτρένομαι έν τή αútή σση.:'Ηρ.Ι,31 ώς... προετρέφαστο ή Σόλων τόν Κροίσον έπίνας... έπειρώτα Ιδ Σόλων διήγειρε τήν περιέργειαν τού Κροίσου!, Σαφ.ΟΤ 1446 και σοί γ' έπισκήπτω τε και προετρέφασμαι [βδ αέ παρακλήσω], ΚΔ Πράξ.18,27 βουλομένου... δικελθειν είς τήν Αχαΐαν προετρέφόμενοι είς άδελφοί έγραφαν τούς μαθητάς άποδέξασθαι αútόν' κ. μτ. αίτ. προσ. κ. άπαρφ.: Αισχ.Πρ.590 ούκ έστιν... μηχανή' ότω προτρέφεται με Ζεύς γεγωνήσας τάδε, Σοφ.ΟΤ 358, Μηναι.12,5 'Ορβρ.Ψδ.6, Θεοτ. 4 θεάφρων πάντας ήμάς έορτάσαι προτρέπεται' κ. έμμορθ. [παός, είς, επί τι]: Πλάτ.Νόμ.71Β ηρώς άρετής έπιτηδεύματα προτρέπασθαι τούς πολιτάς, αút.Πρωτ.348Κ, Ξεν.ΚΠ 2,2,14 νόμοι... πολιτάς είς δικαιοσύνην προτρέπονται, αút.'Απομν. 1,4,1 προτρέπασθαι... άνθρώπων έπ' άρετήν, αút.4,51' || όμ. τή μέσ. παραγωγέω, διορίζω, έπιτάσσω: 'Ιππ.Φία.Ανθρ.9, Γαλλ.5,122, αút.19,133' 3) πράσσω, αúξάνω τήν παραγωγήν, αμτελώ είς τήν οδώνην τής εκκρίσεως πράγματός τινος: Γαλλ. 11,32 προτρέπει ούρα, αút. προτρέπειν χυμόν, αút.771 προτρέπειν γάλα, αút. προτρέπειν σπέρμα' κ. παθ.: 'Ιππ.Διατ.51 ήν προτρέπηται όποια

δει' 4) τή μέσ. προτρέπουσι προτρέξω, άπερφέρω, ύπερβάλλω, ύπερέρω: Πλάστ. 'Ηδ.624C προτρέπασθαι πάντας έν τή πίνεψ' 5) άνευρίσκω, άνοκλόπητω, έφευρίσκω: Εύρ.Ιππ.715 έν δέ προτρέπουσ' ένώ πύρρακ... συμφοράς άκος [αχολ. άπίτι τού ζήτουσας και έξερευνώσας, μετατρέπουσας φησί, και πολλά δοκιμάζουσας και είς πολλά μεταφέρουσά μου τήν γνώμην έν μόνον Ισάα της συμφοράς εύρώνι' 6) ρηματ.π. προτρεπτικός, προτροπή, προτροπάδην, πρότροπος, προτρέψω μτην. τρέψω τινά ή τι, προηγούμενός, πρότερον: 'Αλέξ.Τρολλ.9,3. **προτρέχω** κ. μαν. κ. νεώτ., μέλλ. προδραμούμαι, άόρ. β' προύδραμον [Αντιφ.3,2Β]. νεώτ. προτρέξα τρέχω έμμορθεν, είς τή έμπρός: Ξεν. 'Αν.1,5,2 οι όνοι προδραμόντες έστασαν, αút.4, 7,10 προτρέχον άπό τού δένδρου δύο θήματα, 'Ηρόδ.Τατρ.η.'Αεί.9,37 τώ σταμόχω προτρέχουσαι [έμμορθεσι] 2) τρέχω πρό άλλου τινός ύπερβαίνω πνά τρέχων, ξεπερνά τού τρέχου: Ξεν.'Αν.5,24 οι δέ πελτασταί προδραμόντες σταδία ήνετε... τών όπλιτών, 'Ισοκρ.Ι,41 πολλοίς ή γλώττα προτρέχει τής διανοίας, Θεόφρ.ΦΙ 8,7,7 και ή κόπρος δέ μεγάλη βρηθεί τώ διαθερμαίνεν και συμπληπτεν' προτρέχει γάρ τή κοριζόμενα τών άκόσμων [ώριμάζουσι ταχύτερον] 3) έν φρ. ή προτρέχουσα είκασία ή προδίκηουσα: 'Ηρόκλειτ. Άλληγ.5. **προτρέμας**-άδός[ή] 'Επιγρ. ή πρό τής τριακοντάδος ήμερας, ή είκοστή ένάντι τού μηνός, **προτριβείς** 'Ησ. έδριμεν και όξείς. **προτριβω** κ. σχόλ. τριβή τή πρότερον, λειοτριβώ: 'Ιππ.Ιυν.2,133, Διοσκ.1,98' 2) τριβή τού πρώτον, μάσσω: Σχόλ.'Αρατ.1035 [κωδ. προστριβώ]. **πρότριπα** [τριτίς άπίρρα, πρό τριών ήμερών, ή επί τρεις κατά συνέχειαν ήμερας, τρεις μέρες πρωύτερα] Σουδ. 'επρότριπα' τή τρίτη έπάνω ήμερα. Θουκυδίδης έν β' [34] τή τρίτην πρό της εκποράς: Θουκ.2,34 τά μέν ατά πρότιθενται των άπογενομένων πρότριτα σκηνήν ποιήσαντας, 'Αριστ.Εδ.Λόγ.51[27],34 προγράφει πρότριτα είς τήν ήμεραν ταύτην' 2) 'Ησ. 'επρότριπα' πρό πολλού. **πρότροπος** 'Ησ. εθυσίας είδος. **προτροπάδην** [προτρέπω] κ. νεώτ., άωρ. -δαν επί άνθρώπων ή ζώου φεύγοντος τροχής δίκην, έστομαμένως πρός τή έμπρός, χωρίς να βλέπη πρός τή όπίω. άμειστορεπτι, όδ. δρομοίως, τάχιστα, στα τέσσερα: 'Ησ. 'επροτροπάδην' είς τοιούτροθεν τετραμένων ή φεύγων και δίκων ως έν μάχη': 'Ιλ.Π 304 προτροπάδην φοδόντο [Σχόλ. 'έπειγμένως και όλοσπορής εκπορέγοντες τή νότα', Πινδ.Π 4,94 ανά δ' ήμιόνους έστατ' τ' άπήνα προτροπάδων Πελιάς Ικετο σπέυδιων, Πλάτ.Συμπ. 221Β τούς προτροπάδην φεύγοντας, Πολύδ.12,4,4 προτροπάδην δυα φέρεται και συντρέχει πρός τήν σάληγην, Φιλ.2,432 φύμας ψεύδεσι προτροπάδην νεοούσων, Πλάστ. Αγχα.18 ώσασθαι προτροπάδην τούς Θεσβίους [είς ψυγήν τρέφασσθαι, 'Αρρ.'Αν.3,28,3.

προτροπή (ή) (προτρέπω) κ. μαν. κ. νεώτ. ή παρότρυνσις, ή διέγερσις, ή ενθάρρυνσις, ή παροκίνησις αντίθ. άποτροπή: Τη.Λοκρ.104Α, Δημόκρ.81, αὐτ.Κλειτ.408Δ ή Σικυράτου προτροπή ἤμων ἐπ' ἀρετήν, Ἀριστ.Ρητ.1358β,8 συμβουλή δέ τοῦ μέν προτροπή τοῦ δέ άποτροπή, Πλάτ.Ἰδ.1128Β ή εἰς ἀδόξιαν προτροπή, Ὀνήσανδρ.1,13 εἰς προτροπήν ἀρετῆς, Πάπ. κατά προτροπήν τοῦ δεινα, Μνηστ.12,6 Σινε, προτροπή τοῖνον τοῦ προέτ πατρός αὐτοῦ θείου ἢ ή παροκίνησις πρὸς ἀρετήν, συγμωρ. ἐπ. προσ.: Ἐλλ.Ἐπιγραμω.3,583,24 ἴνα τοῖς λοιποῖς προτροπή ὤσπ. 2) πάλ. ή ἐπέγνασις πρόσκλησις: κατά τήν προτροπήν τῆς βουλῆς. 3) ή αὐθάρμυτις παρόδησις: Πλάτ.Νόμ.920D ἄ προτροπήν ἔχει τινά ἰσχυρόν πρὸς τὸ πρότερον κακοῦ γίνεσθαι (ἰδιόθ. προπὴν, Ἡρόδ. 1στ.ρ.π. Ὀρειδ.6,20,14, Κορυθ.Φωσ. Θε.27. 4) ή άπωστική δόνησις: Διοσκ.Βιζ.3 δια τήν τῆς βαλάντης προτροπήν. 5) ή αίτια: Ἄρρ.Ἀν.5,28,3 ὑπομένοντα εἰ δὲ τῆς προτροπῆς τῆς γυνώμας τῶν Μακεδόνων, .. ἐμπροσθετα εὐπειθετέρας παρῆτι αὐτοῦς (ἰδιόθ. τροπή. προτροπή. Ἡσ. ἐπιγραμ.ε).

προτρόπος (ή) κ. μαν. ἐπὶ οἴνου, ὁ ρεύσις πρὴν ἢ πατηθῆ ή αταφυλή: Πολυδ.6,17 ἐπρότροπος δ' ἦν τις οἶνος, ὁ πρὴν ἀποθλιβεσθαι ἔκρυσσε, Μοῖρ.305P ἐπρότροπος οἶνος, ὁ πρὸ τοῦ πατηθῆναι τὴν σταφυλὴν ρεύσις. ἢ ὁ ἐκ σταφυλῆς ἐπὶ τῶν κλημάτων ἀπηθείσις: Διοσκ.5,6. 2) ὁ γλυκὺς Λέοθιος οἶνος: Ἀνδρόμ.π.Γαζ.13,30, Ἀθήν.30B Μυτιληναῖοι τὸν παρ' αὐτοῖς γλυκύν οἶνον πρόδρομον καλοῦσιν, ἄλλοι δὲ πρότροπον, αὐτ.45B.

πρότροχος (ή) (τροχός) κ. μαν. ὁ πρόσθιος τροχός: Ἀθήν.Μηχ.34,7 πρότροχον κατασκευάζειν. **πρότρογίαιος**-ον (τρογή) ἐπιθ. τοῦ Διονύσου, ὁ προϊστάμενος τοῦ τρυγητοῦ, ὁ προϊστάμενος τοῦ τρώου: Ἀχιλλ.Τάτ.2,2 ἐπὴ Διονύσου προτρογίαιος, Αἰλ.Π.3,41 Διόνυσον προτρογῆν καὶ αταφυλίτην ἢ κ. ἐπὶ ἄλλων θεῶν: Πολυδ.1,24 πρότρογίαιος θεός. 2) τὰ προτρογίαια ὡς οὐα. ἐροτ. Διονύσου καὶ Ποσειδῶνος: Ἡσ.

πρότρογος-κος σχόλ. Ἡ πρό τοῦ τρώου ἐποχή, ὁ πρώτος τρυγητός: Σχόλ.Ἀράτ.150. **πρότρογητήρ**-ηρος (ή) (προτρογή) κ. μαν. ἀστέρας. ἀστέρ πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ ἀστερισμοῦ τῆς Παρθένου ἀνατέλλων ὄλιγον πρὸ τοῦ τρυγητοῦ, ὁ τρυγητήρ: Ἀρατ.138, Γέμων.3,6, Πτολ.Τετραβ.24 κ. κτ. πληθ.: Πλούτ.Ἡ8.303Α.

πρότρογής (ή) (προτρογή) κ. μαν. ὁ προτρογητήρ βλλ. (Πτολ.Μαθ.7,5 [κώδ.]).

προτρογῶ-ῶν πάλ. τρυγῶ πρότερον. 2) ρημ.π. προτρογίαιος, προτρογητήρ, προτρογητής. **προτρογῶ** κ. μαν. τρώγῃ τὴ προηγουμένης, πρωύτερα: Ἰνν.Ναῦα.2,15 λάχανα τρωγῶντων, Γεωμ.12,30,4 σκόδρον τρωγῶντων κ. παθ.: Γαλ.14,57,4 ἐπιθ. κράμβη προτρογόμενή. **προτρογῶν**, ὄδρ. β' προέτυγον, παρακ. προτετύγκω, συμβαίνω, γίνομαι πρότερον: Πίνδ. Π.4,35 δεξιτέρω προτύχον ξένιον μάλιστα θάουτα (σχόλ. ἐπρωστυχόν, παρατυχόν). 2) κτ. γενικ. ἐπιτυγῶν πρότερον ή πρώτος: Δίων.Κ.47, 34 χρέων ἀποκοπῆς προτετυγκότας κ. ἀπόλ.: Ἄππ.Ἐρω.Πολ.1,53 ἐὰς τὰς φυλάξ ὄμοια τοῖς προτυχόντων, ἕκαστοι κατελέγοντο.

προτυβίδιος-αι-ον πάλ. ὁ πρὸ τοῦ τύμβου, τοῦ τάφου εὐρισκόμενος, ἐστύμενος: λαϊκῶν τῶδε σήμα προτυβίδιον στίσιοντο μντρ. **προτύβω**(ν) (τό) κ. μαν. νεώτ. κ. δημ. προσχηματισμένος τύπος φυσικοῦ ή τεχνητοῦ πράγματος, ἀναπαράγμενος διὰ μιμήσεως, ὑπόδειγμα, μοντέλο: Διοσκ.1,27. 2) νεώτ. μτφ. πρόσωπον

ὡδ ἰδιότης τις θύναται νά χρησιμεύσῃ ὡς ὑπόδειγμα διὰ τοῦς ἄλλους: πρόσωπον ἀρετῆς - φιλοπονώας - πρότυπον πελοθρηκικοῦ στρατιώτου ἢ κ. κτ. ἐπὲκτ. πρότυπον μαθητοῦ - ὑπαλλήλου (ἰδ. ἄριστος). 3) κ. μαν. κ. πληθ. ἀπ. προεξέουσαι εἰκόνας, οἶον λεόντων κεφαλήν κατά τῶς ἀκρας τῆς συναρμολογῆς κεράμων: Πλιν.Φ.1 35,43. 4) νεώτ. τύπος κολοῦς ἐκ ἔλλου ή γῆς ὀπτής, δι' ὃν ἐκτερωγασμένων ἀνάγλυφον ἀπετυπώτο εἰς πολλά ἀντίτυπα ἐκ πηλοῦ, μήτρας, καλοῦντ. 5) νεώτ. εἰδ. ἐν τῷ ναυπηγικῷ, τὸ ἱχθυόον, τὸ περιτύπωμα βλλ. 6) εἰδ. ἐν τῷ σμικρῷ κατ' ἀκριβῆ ἀναλογίαν πανομοίωτον τοῦ ὑπὸ κατασκευῆν πλοίου ή τμήματός αὐτοῦ ή καὶ μηχανῆς μετὰ πάντων αὐτῶν τῶν ἐμφανῶν σκευῶν καὶ ἐξαρτημάτων. 6) εἰδ. ἐν τῷ γλυπτικῷ καὶ ἀρχιτεκτονικῷ τὸ πρόπλασμα. 7) γεν. ἐν ταῖς ἐκαστικαῖς τέχναις, πρόσωπον ἐκτέθον ἑαυτοῦ γυμνῶν ἐπ' ἀμοιβῆ, ὡπως ἀναπαράσθησῃ τὴν μορφήν αὐτοῦ ἢ ζωγράφος ή ὁ γλύπτης, μοντέλο.

προτυποῖον (τό) νεώτ. ἐργαστήριον ἐν ναυπηγείῳ ή ναυστάθμῳ, ὅπου κατασκευάζονται πρότυπα ὀλοκλήρων πλοίων ή μερῶν αὐτῶν.

προτυποῖός (τό) νεώτ. τεχνητῆς ναυπηγείου ή ναυστάθμου πρὸς κατασκευῆν προτύπων ὀλοκλήρων πλοίων ή μερῶν αὐτῶν.

πρότυπος-ον κ. μαν. κ. νεώτ. ὁ θύναμενος νά χρησιμεύσῃ ὡς ὑπόδειγμα: πρότυπον σχολεῖον (ἐν ᾧ πρὸς διδασκαλοῖς λαμβάνονται πρακτικῆν μόρφωσιν ὑπὸ τῆν καθοδηγήσιν ἐδικῶν, ή εἰς ὁ δοκιμάζονται μετὰ μεθόδοι καὶ νέα βοηθητικὰ μέσα, πειραματικῶν σχολεῖων)-πρότυπος μονῆς ή παρὰ τῷ σχολεῖῳ ἐφαρμογῆς ἐνὸς ἐκαστοῦ ὄλου προσεκκολλημένη ἰδιὰ τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ τῆν ἐξάσκησην τῶν ἀνθρωπολογικῶν μαθητῶν τοῦ σχετικῶς σχολείου. 2) νεώτ. ὁ τέλειος εἰς τί, ὁ ἀξιωματικῶς: πρότυπος στρατιώτης - ὑπάλληλος. 3) κ. μαν. κ. νεώτ. τὸ οὐδ. πρότυπον ὡς οὐα. βλλ.

πρότυπότης (ή) (τύπη) κ. μαν. ὁ πρὸς τὰ ἐμπροσθ. πρῶτος ὄδρμῶ: ἱερμ.ἀμφ.1: Ἡρωδίων.2,898.

πρότυπος ἀμτθ. ὄδρ. προέτυφα κ. πρότυφα, παθ. ὄδρ. β' ἐν κτ. προτυπέει, σπεύδω, ὄδρμ. πρὸς τὰ ἐμπροσθ. ἐξορμῶ: Ἰλ.Ν.136 Τρώες δὲ προέτυφαν ἄολλες (σχόλ. ἐπρωέκρουσαν, προεπέβαλον εἰς πόλεμον), Ὀδ.Ω.319 ἀνά θύνας ὄδρμ. μόνος προέτυφε (σχόλ. ἐγίμον προεπέσειε ταῖς θύραις) ὁ δὲ προσάκει εἰς τὰ πολλὰ ὁ μέλλων ὄδρμ. Νικ.Θηρ.176 Νεῖφος .. προέτυφεν πόντω ἰώρμησι πρὸς τὴν θάλασσαν, Ὀππ. Ἄλ.4,545. 2) ἐπικέλλω, προσορμίζομαι: Ἀπολλ. Ρ.3,1397 ὄσαν ὄνω προέτυφαι εἰς ἕρα (σχόλ. ἐπρωέβλον ή προέκον ὑπὲρ τῆς γῆς), Ὀππ.Ἄλ.4,392 ὄστατος ἐξ ὀθαλον προέτυφεν. 3) κρούω, κτυπῶ τὴ προτοῦ, πρωύτερα κ. παθ.: Αἰσχ.Ἀγ.132 προτυπῆν στάριον μέγα Τροίας (κτ. ἄ. ὄ. ἐρμ. κτυπῶσθὲν κατά τῆς Τροίας). 4) κ. μαν. κτυπῶ πρώτος ή πρὸ ἄλλου τινός: Πτοκ.Βανδ.1,18. 5) ρημ.π. η. πρότύπησ.

προτύπων-ῶν (ή) (προτροπή) κ. μαν. κ. νεώτ. ἀπεικονίζω, σχηματίζω τὴ πρότερον, ὄριζω, σχεδιάζω τὸ σήμα κατασκευασθασμένου τινός: Φιλ.1,69 θεός προτυπῶ τὸν γενικόν ἀνθρώπον, Μνηστ.12,2. Ὄδ.δ.6 προτυπῶν τὴν ταφήν τὴν τριήμερον ἢ ἀμτθ. εἰμαι πρότυπον: ΑἴΠ.1,59. 2) μτφ. προορίζω, προδιαγράφω ἰδέαν πινά, μέλλον τ. κ. κτ. Ἄλ.366 προτυπῶ τὸ ἄθος. 3) μέσ. σχηματίζω δι' ἑαυτῶν: Ἡλυδ.Αἰθ.9,25 φυχῆς τὰ μέλλοντα εἰδῶσα προτυπώμενης ἢ μέσ. σχηματίζω, πλάττω πρότερον ἐν ᾧ ἰδέαν πινά, φαντάζομαι, ἰδεν. ματιζομαι η. πρότερον, ἐπινοῶ: Λουκ.Παράσ.40 προτυπώσμεθα παρ' ἡμῶν αὐτῶν ἡγχαλῆαι .. ἐμπεδλημένοις παλεμίους κ. παθ.: Φιλῶ.Μοισ.

77Κ, Ἐπιρ. οὐτως τῆς τάξεως προτεπωμένης ἴνα... 4) ρηματ. π. πρότῳμα, προτόπως. **πρότῳμα-ατος** (τῷ) [προτῳμά] ἠγν. κ. νεώτ. τὸ πρότῳμα, τόπος ἀπόθεμα κ. Σιμύλλη. Ἐπίκτ.121D πρότῳμα ἐαυτῷ χρῆ προτίθεται. **πρότῳμας-εως** (ἡ) [προτῳμά] ἠγν. κ. μιν. ἡ προσημίσις: Πλάτ.Ἠδ.δ.10 παρασκίπῳ πρὸς τὰ ὄντα καὶ πρότῳμας. Ἡρωδ.Ἰ.Ἐπιμ.126 Μῆνοι. 122 Ὁδ.3 τῶν μελλόντων προεῳμας, θεοῳ-τόρ, τῆν πρότῳσην. **πρότῳρος-η-ο** δημ. ἐσφ. ἀντὶ πρωτότερος. **προῳ** ἠγν. πρῖν: Χρον.Μαρ.8361H. **προῳθαλέ** κ. ὄνευ κορωνίδος προῳθαλέ ἀντὶ τοῦ προῳθαλέ, γ' ἄδρ. β' τοῦ προῳθαλό βλλ. **προῳθεῖ** κ. ὄνευ κορωνίδος προῳθεῖ ἀντὶ τοῦ προῳθεῖ, γ' ἔν. ἄδρ. β' τοῦ προῳθαλό βλλ. **προῳδρίζω** ἠγν. ὄδριζω, προσῳλλω τινά πρό-τερον κ. παθ.: Ἐύστ. Ἰ.1061,29. **προῳγγυος-ον** κ. ὄνευ κορωνίδος προῳγγυος κτ. συναλοφῆν ἀντὶ προῳγγυος βλλ. **προῳγγελίον** ἠγν. «προηληκίξεν, ὄδριζεν» πρῶλ. προυσεῶδ. **προῳγαίω** ἀμτῶ. ὄγαίωθι πρότερον, εἶμαι ἐκ τῶν πρότερον ὄγαίω. Ἰπν.1,166. **προῳγαίωθι** ὄνρανω, νοτίξω τι πρότερον: Ἰπν. Ἀφ.4,13 πρ-σώματα τροφῆ, Γαλ.11,346. **προῳγραφε** κ. ὄνευ κορωνίδος προῳγραφε ἀντὶ προῳγράφε, γ' ἔν. παρατ. τοῦ προῳγράφε βλλ. **προῳδιδάξω** κ. ὄνευ κορωνίδος προῳδιδάξω, κτ. συναλοφῆν ἀντὶ προῳδιδάξω, γ' ἔν. μέσ. ἄδρ. τοῦ προῳδιδάσκω βλλ. **προῳδραπέτῳ-έω** ἠγν. πῆνω ὄδωρ προηγου-μένως, πρότερον: Ἀντιλλ.Π.Ορειβ.7,16,2. **προῳδῶκα** κ. ὄνευ κορωνίδος προῳδῶκα ἀντὶ προῳδῶκα, γ' ἔν. ἄδρ. τοῦ προῳδῶμι βλλ. **προῳσμηθῆ** ἠγν. ἀναβαλλομένη, προϊσοῖσα. **προῳκανάδοχος** (ὁ) ἠγν. ὁ μεσιτεύων, ὁ διευ-κολύνων τὸν γάμον Ἰδιανερῆς γλῶσσα. «προεξετη-τής»: Ἐρωτόκρ.2,626 ὁ ἐρωτίας... σπουδάζει, γί-νεται προῳκανάδοχος καὶ γλήγορα τὰ σάζει. **προῳκίτο** κ. νεώτ. κ. ὄνευ κορωνίδος προῳ-κίτο ἀντὶ προῳκίτο, τοῦ προῳκίει βλλ. **προῳκί** (τῷ) μιν., συνήθ. κτ. πληθ. τὰ προῳκί, ἡ προῳκί: Ἐρωτόκρ.1,196 ἔτοστα καὶ ἄλλα ἅλα κακὰ θά νά 'ν' προῳκία τοῦ γάμου, αὐτ.5,856. **προῳλακτῳ-έω** ἠγν. πτ. γενικ. ὄλακτῳ ὄπέρ τι-νος πρὸς προῳλακτῳ τινος, γαυλίξω: Ἀλκίσιπρ.3,62 τῶν κυνῶν, ἀ τῶν τρεφόντων προῳλακτοῦσι καὶ κηδόνται (ἠθθ. προσολοκῳ). **προῳλέοι** ἠγν. ἐπεῳς ὄλητις. **προῳλίγω** κ. ὄνευ κορωνίδος προῳλίγω, κτ. συναλοφῆν ἀντὶ πρό ὄλιγω. **προῳμῆ** (ἡ) ἠγν. κ. νεώτ. βοταν. ἡ αὐριακὴ κοκκμύληα, ἡ κορομηλιά, ἡ ἀγριοκοκκμύληα, ἡ δαμασκηνιά: Θεοῳφρ.Φ1 9,1,2. || νεώτ. βοταν. γένος ὄπωροφόρων ὄδένδρων ἐκ τῶν ἀμυγδαλοει-δῶν, ὁ πρόῳος. **προῳμονί** (τῷ) ἠγν. ὁ τῶν ἀγριοκοκκμύληων καρπός: Γαλ.12,33 ὁ τῶν ἀγριοκοκκμύληων καρ-πόσι, ὁ προῳμα παρ' ὄμιν καλοῦσι, Ἀετ.1,214. **προῳμόντις-ιος** (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος κω-νοφόρων ὄδένδρων ἐκ τῶν τερζοειδῶν. **προῳμορ** ἠγν. εἶδος σκύθου ἡ σκύου [κῳδ. σίχου] (ἠθθ. ἀντὶ προῳήμορ, ὁ πρόῳμος). **προῳνεκός** (ὁ) [πρῳ, ἡνεκα] κ. μιν. κ. προῳνε-κός κ. προῳνεκός (ἠγν.) ὁ ἐπὶ μισθῳ ὄικαδὲ κῳμί-ξω τὰ ὄπῳ τῆς ἀγορῆς ἀγοραζόμενα, ὄθ ὁ μισθῳός: Πολυδ.7,132 «προῳνεκός τοῖς μισθῳ-τοῖ ὄνευ κωμωδοῳδιῳκαλοῖ», ἠγν. «ὁ μισθῳοῳ κομίζοντες τὰ ὄνια τῆς ἀγορῆς»: Κωμ. Ἀδῳστ.333, αὐτ.1043, Ἡρωδ.Ἰαν.2,445, Ἀλ.Δ ὄπ.284. || ἔν. χρ.

ὄς ὄδρις, ὁ ποταπός, οῳπῳνός: Ἡρωνδ.3,12, αὐτ.3,65, Διον.Λ 4,6 τοῖς θορυβῳδῳς πάντας καὶ προῳνεκός ὄποστῳλλῆν αὐτοῦ τῆ παρόδῳ. Ἀ-θῳν.14,639D ἀνδράσι προῳνεκαῳσι ἐλεῳθερον ἀμαρ ἔχοντες (ὄγρ. παρ Κῳσιανῳ) 2) ὄς ἐπίθ. ὁ λόγος: Στράτ.ΑΠ 12,209 προῳνεκα φιλῳμαρα, **προῳνικία** (ἡ) ἡ ἀσπληγί, ἡ ἀνάκαστος Διογαῳγῆς ἠγν. ἐνλ. σκίταλος, προῳνικίας τῆς κυκτερινίς. **προῳνίκος** (ὁ) κ. προῳνεκος βλλ. **προῳνῆνω** κ. προῳνῆνω βλλ. **προῳνην** (τῷ) κ. προῳνηον βλλ.: Ἀλεξ.Τράλλ.4. **προῳνούς** ἠγν. «βουνούς». **προῳνύζιος-η-ο** δημ. ἀ. προῳνύζιος βλλ., ὁ κατεσκευασμένος ἐξ ὄρειχάλκου, ὁ φτιαγμένος ὄπῳ προῳνύζιο: Ἀροθ.Μῳθ.καλ.1,135 ἐκεῖ θέλει εὔραθῆ ἔνα καλῳνον μέ ἔνα ἀνῳρωπον προῳ-νύζιον ὄπῳ τὰ κουλίξρ. **προῳξῆνηος** κ. ὄνευ κορωνίδος κτ. συναλοφῆν ἀντὶ προῳξῆνηος, γ' ἔν. ἄδρ. τοῦ προῳξῆνω βλλ. **προῳξῆσταται** κ. ὄνευ κορωνίδος κτ. συνα-λοφῆν ἀντὶ προῳξῆσταται βλλ., γαρῳξία τὶ ἐκ τῶν πρότερον ἀνῳριδῳς, κολῳξ: Ἀισχ.Πρ.101 πάν-τα προῳξῆσταται σκεθῳρὰ τὰ μέλλοντα. **προῳξευνῳ-έω** κτ. συναλοφῆν ἀντὶ προῳξε-υνῳ βλλ., ἐξερευνῳ τὶ πρότερον: Εὔρ.Φοῳν 92. **προῳξευῳζομαι** κτ. συναλοφῆν ἀντὶ προῳξε-υῳζομαι βλλ. **προῳξευρητής** (ὁ) κ. ὄνευ κορωνίδος, κτ. συναλοφῆν ἀντὶ προῳξευρητής βλλ.: Εὔρ Ρήα, 296 στείχων ὁ ἀνακτας προῳξευρητής ὄδῳ ὄνατόρησα Ἐρωτίσις προσῳθέμιασιν. **προῳξῆλας** κ. ὄνευ κορωνίδος, κτ. συναλο-φῆν ἀντὶ προῳξῆλας, β' ἔν. μέσ. παρατ. τοῦ προῳξῆλημι βλλ.: Σοφ.Τρ.759. **προῳξήγομαι** ἠγν. μέσ. ὄδηγῳ εῳστῳνα: Δίων Κ 53,28 εῳς ἐρωτὰ τῳος προῳξήκο. **προῳακῳς** ἠγν. ὄνακῳς πρότερον, πρ-ωτότερα: Ἀππ.Πλυρ.15 πρ-Ρωμῳίων 2) ρη-ματ. π. προῳακοστός. **προῳακλίφω** ἠγν. χρίω, ὄλειφω πρότερον, πρῳτέρα: Γαλ.11,103. **προῳαλλῳτῳ** ἠγν. πῳθ. ὄδρ. α' προῳηλλά-φην, ὄπαθηκῳ προηγουμένως κ. παθ.: Ἀρού-ρας προῳαλλῳγῳίας αὐτῆ πρὸς τῳν φερῳνῳ. **προῳαναχωρῳ-έω** ἠγν. ὄναναχωρῳ πρότε-ρον: Ἀέων Φιλ.121. **προῳἀννησις** εως (ἡ) [προῳἀννῳ] μιν. κ. νεώτ., δημ. -ῆ ἡ μετῳβάσις πρὸς συνάντησιν τοῦ ἐρ-χόμενου: Παχυμ.ἔν Βίβ Μιχ.Παλαιῳλ 232D δεξιῳ-σις καὶ προῳἀννησις, Ἀροθ.Μῳθ.καλ.1,9 ἐβῳγ-κεν ὁ βασιλεύς... εῳς προῳἀννησις. **προῳαντιζῳ** προῳαντῳ βλλ.: Ὀλυμπ.Ἰστ. 465D, Φιλ.2,22. **προῳαντῳ-έω** ἠγν. κ. νεώτ., δημ. προῳαντῳ κ.-έω μετῳβῳσις εῳς συνάντησιν ἐρχόμενου προ-σῳτου, ἀπαντῳ, δεξιῳτοῖ τῳα πρῳν ἔφῳσις εῳς τὸ τέρμα: Ἰωσ.Α1 8,1,2 προῳαντῳσις αὐτῆ τοῦ παιδός, ἠγν. Α18,9,22 πάσις μέν τῆς ὄλοῳς καὶ διὰ πάσης ἡλικίας προῳαντῳσις - ἠγν. μέν τῳν προῳαντῳσις μετῳ τὸ σταθμῳ, κ. ἀπολ.: Φιλ.2,13 2) ρηματ. π. προῳἀννησις. **προῳαρκίτῳται** (οἱ) ἠγν. ὁ προῳαρκῳν φυ-χῳν πρῳεῳσθέντις κατὰ τῳν Ὀριγῳνη: Ἰ.2τοῦδ. Θεῳδ.1161. **προῳαρχῳς-εως** (ἡ) [προῳἀρχῳ] ἠγν. κ. νεώτ. ἡ πρότερον ὄπαρσις, ἡ προῳἀρσις τῳσις: Εὔσ.Εὔσαρ. Ἀπ.Δ 980A ἡ προῳαρχῳ τῳν φυχῳν. **προῳαρχῳ** (ἡ) [προῳἀρχῳ] ἡ προηγουμένη ὄνη-ρεσία, ἐξημερέτησις, ἡ προεμερήτιος: Ἀριστ.Λ Ηνκ.11ῳδῳ 5 ἔτερον τῳν προῳαρχῳν ἀμειψῳσθῳσι. **προῳαρχόντις** [ἐκ τῆς μτχ. τῳν ἐστῳ. τοῦ προῳἀρχῳ] κατὰ προῳαρχῳν ἀνῳρίλως

προπαρξέως : Ίω.Χρυσ.Λόγ.5,937 και τίς γνώσεται αὐτὸν ; τὸ δὲ καὶ ἄνθρωπος δειλὸν ὅτι καὶ προπαρχόντως ὄτι καὶ Θεός.

προπάργω κ. μον. κ. νεώτ., ἄρ. προπήρηξα, ποθ. παρκ. προπάρηγμα, μτ. γενικ. προπηροῦμαι εἰς τὸ πράγμα, πρῶτος ἀρχοῦμαι πινος, κῶν ἀρχή: Ίσοκρ.3,40 ἄλλως τε καὶ προπαρῆρνας ἀδικίας, Ίσοκρ.3,36 ὑπολήφονται διὰ τὸ πλῆθος τοῦ χρόνου τὸ μεταξὺ προπαρχέων τῶν εὐαργεσιῶν κ. μτ. δοτ. : Δημ.471 αὐτὸ προπαρχόντες τῶ ποιεῖν ἐδ' ἢ κ. μτ. οὐδ. ἐπιθ. : Δίων Κ 38,34 μὴ καὶ προπαρχέειν τὸ ἐξ αὐτὸν νομισθῆναι κ. παθ. : Δημ.1191 τῶν τε προπαρχομένων ἐξ αὐτὸν ἐπὶ τῶν πρώτων εὐεργεσιῶν, Ίσίδωλ.Μισατ.4,5 προπημένα ἀδικήματα 2) κ. νεώτ. ἀντ. ὑπάργω, ὑπείστατοι εἰ τῶν πρώτων : Ίσοκ 2,85 τὰς προπαρχοῦσας ἐξηρῶντο ὡς ἡλι ναυμαχίαν ἡαυτῶ, αὐτ.4,126, Πλάτ.Γρωτ.317f ἔκει γὰρ προπάρηξε τὸ βάθρα, Ἀριστλ.Πολιτ.127b,20 ἡ τῶν αὐματῶν αἰτίαις ἐκ τῶν προπαρχόντων ἐστίν ἕκ τῶν πρώτων ὑπαρχόντων ὄλων, αὐτ.Α'στ.71a, ἡ πάσα μῆσις ἐκ τοῦ προπαρχοῦστος γίνεται ἰσότητας, Δημ.12 ἐπὶ γὰρ τὸ τελευταῖον ἐκδόν ἕκαστον τῶν προπαρχόντων . κριταίαι, Πολύβ.3,106,2 οἱ δὲ προπαρχόντες ὄνοματὶ οἱαὶ πρότερον ὄντες ὀνοματῶ, Δίων Κ 38,38, Κδ Λουκ.3,12 προπαρχον γὰρ ἐν ἔχθρῳ ὄντες πρό ἑαυτοῦ, αὐτ.Πράξ.8,9 ἀνήρ δὲ τις ὄνοματι Σίμων προπάρηχεν ἐν τῷ πᾶσι μαγεῖον, Μηνσι.31 Ὁδ7,7 προπαρξασα Μάρτυς, Κασορ.δομ.ἐν Σδδ.3,55 ἔπρεπε να εἶναι προπαρχοῦσα ἐτοιμασία διὰ να ὑπάργη ὡς βασιλεύς κ. παθ. : Ἀριστλ.Ρητ.1367b,13, Δημ. 314 οὐ κατῆσχανας μὲ δ' αὐτὴν τῶν προπαρχομένων τῶ μετὰ ταῦτα βίω, Ἀναλλ.Δάσκ.Συντ. 132,21, Ἰώα.Απ.1,29 οἰκείατος χάρις προπαρχομένη : ἢ κ. μτ. γενικ. ὑπάργω, ὑπείστατοι πρό πινος ἄλλου : Ἀριστλ.ΖΚ 703a, ἡ προπαρχέων δει τὸ κινεῖν τοῦ κινουμένου ἰσο κινεῖν πρῆξι να ὑπάρξει πρό τοῦ κινουμένου, Σέξτ.Ἐμ.Μαθ.10,208 προπήρηξε ἑαυτοῦ, Νικόμ.Γερ.Ἀριθμ.1,4 μέθοδος πασῶν προπαρχοῦσα καὶ κυριωτέρα, -ὸ ἴσους προπήρηξε τοῦ Μωυσεῖ 3) ρηματ. π. εροδορξίς, προπαρχή.

προπουαίξω μον. πρότερον ὑποαύξω βλλ. : Γερμ.Κ/πόλεως 221 ἰεκδ. Μί.1

προποκιδόμενος-η-ον μτ. τοῦ προποφάρωμαι βλλ. : Γρηγ. Ἀκράτ.ἐν Μί 48,849.

προποεμι μτν. ὑπάργω, ὑπείστατοι εἰ τῶν πρώτων, προπάργω : Φιλ.1,282 νάσας ἀργαλεωτέρα τῆς προποούσης 2) προηγοῦμαι : Ἀπολλ. Δάσκ.Συντ.17,22 προποῖντα μόρια, αὐτ.43,20.

προποκελῶ μτν. ὑπεκλῶ τὸ πρότερον, λῶ, παραλῶ, ἐξασθενῶ τὸ πρότερον, ὑποκατῶθεν, κρυφαῖ : Ἡλιόδ.Α18,9,17 τῶν ῥόμν τῶν ἰππῶν τῶ μετὰξὺ προποκελῶν.

προποφαινω μον. ὑπεφαινω βλλ., ὑποδηλῶ, ὑποδεικνῶ πρότερον : Κεδρ.Γεωργ.1,394,10.

προπομψα κ. ἀνευ κορωνίδος προπομψα, κτ. συναλοφῆν ἀπὶ προπομψῆς, ἀφρ. τοῦ προπομψα.

προποκείω μον. ἐξέγω, ἀφαιρῶ τὸ πρότερον κρυφῶς : Γαζ.Γρηγ.1,585C τοῦς μὲν θανάτω προποκείαγαγὼν πρότερον, τοῦς δὲ παριστάμενος.

προποκέρχομαι μτν. ἀποθ. ἐξέρχομαι, ἀπέρχομαι, ἀποχωρῶ πρότερον κρυφῶς : Δίων Κ 48,13 μαθῶν τοῦτο προποκέρχῃ.

προποκέρρω-ᾶμ μτν. κρυφῶς ἐξορμῶ καὶ πορεύομαι ποῦ, ἐξέρχομαι, προχωρῶ πρό τῶν ἄλλων κρυφῶς : Λουκ.Νεκρ.Δ 27,3 πολὺ τῶν ἄλλων προποκέρρωσας.

προποργάζομαι μτν. ἐργάζομαι τὸ πρότερον ὄλιγον, ἐκτελῶ τὸ πρότερον κρυφῶς : Διόδ. Σ 3,16 τὰς δὲ σκληρὰς Αἰθιοίς θραύοντες καὶ

προποργάζομαι κατασθίοναι κ. παθ. : Φιλ. 2,94 προποργάστο ἡ φυχή πρὸς περπαρχῶν 2) ρηματ. π. προποργασία.

προπορηγία (ἡ) ἡ προπορηγία μτν. ἡ ῥητή ἐργασία, προπορηγία, εἰσαγωγή ἢ πρῆ. στήμα ρητορικόν, οἰον ἡ προπορηγία, ἡ προπορηγία εἰς τὸ θέμα : Ρουφινιαν.32.

προπορηλοῦμαι μτν. παθ. δριδωμαι, στήριζομαι πρότερον, -οιον ἀπὸ τρῶφς, ἐνιοχῶμαι, δυναμῶς : Ἀρετ.ὉΞ.Νοῦα.2,3.

προπορηλοῦ (ἡ) μτν. αἰθίρα, ἐξέγωμαι ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ : Ἀετ.13,35.

προπορηλοῦμαι μτν. κ. μον. ἐπὶ τῶν ἐντέρων, κινῶμαι πρότερον : Γαλ.18,21,271, Στουδ.Θεοδ.160.

προπορησῆναι ἄρ. β' τοῦ προπορησῆναι βλλ. **προποκῦδθνος**-ον παπ. μτ. δοτ. ὁ ὑπεκθθνος ἐκ τῶν πρώτων.

προπορησῆναι-η-ον μτ. παθ. παρακ. τοῦ προπάργω βλλ. : Δημ.314.

προπορησῆναι (ἡ) (προπορησῆναι) νεώτ. ἡ ἐν πρώτῳ χρόνῳ ὑποθεσία.

προπορησῆναι-ῶ μτν. κ. νεώτ. ὑπὴρητὸ πρότερον, προηγοῦμαι : Γαλ.14,74 2) ρηματ. π. προπορησῆναι.

προπορησῶμαι-έομαι μτν., ἄρ. β' προπορησῶμαι ἢ Πολύβ.32,4,21, παθ. παρακ. προπορησῶμαι Ἀπν.Ἐμφ.Πολ.3,741, ὑποχνοῦμαι τὸ πρότερον, πρώττερα : Πολύβ.32,9,2 προπορησῶμαι γὰρ διηγήσασθαι διὰ τὸ ... προποφῆ, Ἰώα.Α1 20,71, Δίων Κ 60,25 κ. παθ. : Ἀπν.Ἐμφ.Πολ.3,74 προπορησῶμαι δρασχαῖ 2) πᾶν διατάσσω πρότερον, προδιατάσσω 3) ρηματ. π. προπορησῶμαι.

προποθεῖναι μτν. κ. νεώτ. ὑποθέλλω τὸ ἐκ τῶν πρώτων : Γαλ.1,138, αὐτ.18,21,568 2) μέσ. θέτω τὸ πρότερον ὑποκατῶ ὡς βῆσαι, ὑποθέλλω ὡς θέμελλον : Πλούτ.Ἠ8.496δ αὐτὸ χελεῖδον πρό τῆς τεκνοποιίας . στερεὰ κάρφω προποθεῖναι ληταί, Ομοίωτ.Ψυχ.49,6 τὰς λοιπὰς πάσας συνάμεις εἰς δορυφορίαν τοῦ λόγου προποθεῖναι 3) παθ. παρασυνεῖζομαι, ἐτοιμάζομαι ὡς ὀλιγον πρὸς συγγραφῆν : Λουκ.Ἰστ.Συγγρ.51 ἡ μὲν ὑπῆρχε καὶ προποθεῖναι ἱστορίαι.

προποθεῖναι μτν. βρέχω, ὑγραίνω τὸ πρότερον, μουσκεῖω κ. παθ. : Ἰππιατρ.58.

προπορησῶναι (ἡ) (προπορησῶναι) μτν. ἐν μτφ. σμ. ἡ προπορησῶναι : Πλωτίν.6,7,7.

προπορησῶναι μτν. ὑπογράφω, σχεδιαγράφω, σχεδιάζω τὸ ἐκ τῶν πρώτων, προσχεδιάζω ἢ μτφ. προποδηλῶ, προποθηκνῶς : Κλέορχ.39 δοῦσαι δὲ τῶν προπορησῶν ὅτι δει καὶ αὐτοῦς μεταδιδόναι τῆς ὄρας ἰδ. γρ. ὑπογράφει, Πλωτίν.6,7,7, Σερλιχ.Ἐπικτ.50D προπορησῶναι ἑαυτῶ καὶ προπορησῶναι ἢ μέσ. : Πλούτ.Λουκ.31 στήμα πόλεως ἐν αὐτῶ προπορησῶναι 2) μτν. κ. νεώτ. ὑπογράφω τὸ ἐκ τῶν πρώτων, πρὶν ἀπὸ ἄλλου : Ἰω.Αυδ.Ρωμ.2,10 π- συνδῆμοσι 3) ρηματ. π. προπορησῶναι.

προποθεῖναι μτν. κ. μον., παθ. παρακ. προποθεῖναι, ὑποδεικνῶ, ὑποδηλῶ, ἐξηγῶ τὸ πρότερον : Φιλ.1,480, Ἀριστῆδ.Λόγ.2,226 ἰσο ταῦτά γ' ἐστίν ὡς προποθεῖναι αὐτοῖς τὸ διδασκαλος, Παυμ.Γ Μχ.Παλαιολ.161B κ. παθ. : Αργ.γν.Υφ.43,6 προποθεῖναι μτν γὰρ τῶν ὄσα ἐγενετοί καὶ ὑφῆλοῦς ἀργάζεται τοὺς λόγους, Σέξτ.Ἐμ.Μαθ.2,71.

προποθεῖναι μον. μέσ. ἀποδέχομαι, δεκτὸν παραδέχομαι τὸ πρότερον : Βολα.ἐν Συντ.Καν.2,540 2) ρηματ. π. προποδοχή.

προποδοχῆ (ἡ) μον. ἡ πράξις τοῦ προποδοχεῖσθαι βλλ. : Βολα.ἐν Συντ.Καν.2,541.

προποδοχῆ (ἡ) μον. ἡ προποδοχῆ μτν. ἡ ἐκ τῶν πρώτων ὑποδοχῆς τὸ ἐκ τῶν πρώτων

ώς δεδομένον, λαμβανόμενον πρὸς στήριξιν ἐπιχειρήματος ἢ συναγωγῆν ἀσμεπεράσματος ἢ ἐπιτεῦξιν συναυσεύσεως.

προποθέτω νεώτ., ἀόρ. προπὸθέτω, ὑποθέτω τὸ ἐκ τῶν προτέρων, λαμβάνω τὸ ὡς δεδομένον· 2) ἐξαρτάμαι ἀπὸ ὠρισμένην προπὸθέσειν· τοιαύτη ἐπιχείρησις προποθέτει μεγάλα κεφάλαια· πρὸλ. προπὸτίθμι.

προποκατασκέυῃ ἴθι μτγν. ἢ πρόγεισις, ἢ προσιδήσις· Σιμλικ.Κατ.249,33.

προπόκειμαι μτγν. κ. μον. ἐν χρ. ὡς παθ. παρ.κ. τοῦ προπὸτίθμι, ὑπόκειμαι προηγουμένως· Διοσκ.Ι,3, Γαλ.δ',89, Σωρ.Ι,68· 2) ὑπάρχω, ὑφίσταμαι πρότερον, προπὸπάρχω· Στράβ.5,3,7 ἐδούλευον τοῖς προποκειμένοις ἰατρῶν τῶν ἡδὴ θεμελιωθέντων μερῶν τῆς πόλεως, Φιλ.2,490 τὸ διεξόμενον προπὸκείται σώματι, Πλούτ.'Ηθ.6,78F χώρων ἐδει καὶ τόπον προποκίσειαι τοῖς γενόμενοις, Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.29,19 προποκίμενη γνώσις, Σέξτ.'Εμν.Μοθ.Ι0,218 προπὸκείται τοῦ ἀνδριάντος τὸ ἔργαστήριον, Λογγίν.'Υφ.8,1 προποκίμενος ὡσερ ἐδάφους τῶν ἐπὶ τῶν λέγων διαμέμικτος, Δαμάσκ.'Αρχ.14 σώμα προποκίμενον, Πάπ. διὰ τὴν προποκίμενην ἀτίαν· 3) διατελῶ ἐν ὑποθήκῃ, πρότερον· Πλούτ.Σόλ.15.

προπολαβάνω ὑπολαβάνω, παραδέχομαι, νομιζῶ, δοξάζω τὸ πρότερον· Ἀριστ.Λ'Υατ.71κ,12 αὐτ.Ποιητ.1461b,1 ἀλόγως προποκίεται κἀμνη μίαν ἀπίθαναν ἐκασίαν· 2) σηματοῖται γνώμην ἐκ τῶν προτέρων· Ἀριστ.Ρητ.1375,6.

προπολογίζω νεώτ., ἀόρ. προπὸλογίσα κ. παθ. προπὸελογίσην, ὑπολογίζω τὸ ἐκ τῶν προτέρων κατὰ προσέγγισιν, κάμνω προπολογισμὸν· προπὸελόγησα τὴν δαπάνην τῆς οἰκοδομῆς· κ. παθ.· ἢ δαπάνη τῶν ὀχυρωματικῶν ἔργων προπὸελογήθη εἰς δέκα ἑκατομμύρια δραχμῶν· 2) ρηματ. π. προπολογισμός.

προπολογισμός ἴθι (προπολογίζω) νεώτ. κ. ὄμν. ἢ πρὸς τὸ πρόπολογισμὸν, ὁ ἐκ τῶν προτέρων ὑπολογισμός· 2) πῖνεψ προβλέψεως τῶν ἐπισην ἐσόδων καὶ ἐξόδων οικονομικοῦ πινος ἢ νομικοῦ προσάπου, ὁλον κράτους, δήμου, καινότητος· ἢ ὁ προπολογισμὸς τοῦ κράτους νόμος δ' αὐτὸ προβλέπονται καὶ ἐγκρίνονται αἱ ἐτήσιον πρόσδοσι καὶ δαπάναι τοῦ κράτους· 3) τὸ σύνολον τῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων ἀτόμου πινος ἐν χρόν. διαστήματι ἔτους ἢ μηνός· 4) ὄμν. τὸ σύνολον προβλεπομένης δαπάνης δι' ἔργων π.

προπομνησικω μτγν. ὑπομνησικω, ἀναμνησικω πινὶ τὸ προηγουμένως, ὄλιγον πρότερον, προπενθυμίζω· Κύριλλ.333C.

προπομνηστίζω ἰθι σὺλ. ἀπαθ. γράφω ὑπομνήματα, σχόλια εἰς τὸ πρό τῶν ὄλων προερμηνεύω τὸ διὰ σημειώσεων, σχολίων· Σχολ.Πινδ.1, Ὑπόθ.2 οἱ προμνηστίζοντες, Σχολ.Εὐρ.Μέθ.209.

προπονοῦ-έω μτγν. ὀνονοῦ, εἰκάζω, ὑποπέτω τὸ πρότερον· Ὀλυμπ.Κατ.149,5.

προποπάσσω μον. ὀνοπάσσω, πασπαλίζω τὸ ὑποκἀνωθεν πρότερον· Γεωλ.12,14,1 προποπάσας κόπρον.

προποπτεύω μτγν. ὑποπτεύω τὸ πρότερον· Ἰώσ.Πι7,7,4, Δίων Κ38,15, Ἡλιόδ.Αἰθ.7,2 ἐξ ὧν τὴν Ἀράσκη προπὸπτεύε.

προπορρίπτω μτγν. ὑπορρίπτω, πλῆτω τὸ ὑποκἀτω πρότερον· κ. παθ.· Σωρ.2,13.

προποσπεῖρη κ. μτγν. ἀπειρω πρότερον, προηγουμένως· ἢ κ. μτγν. παθ.· Βέττ.Βάλ.269,30 προποσπεῖρησαι φίλαις καὶ ἄλιπτοις.

προπόστασις ἐξ(ἴθι) ἰπροφίστημι μτγν. κ. νεώτ. ἢ πρόδοσις, τὸ νὰ ὑπάρχη τὸ ἐκ τῶν προτέρων· Διοσκ.Θηρ.ἐν προσιμῶ, Πρώλ.Στοιχ.Θεολ.2, Δαμάσκ.'Αρχ.118.

προποστέλλομαι μτγν. χρησιμοποῶ, μεταχειρίζομαι πρότερον ὀσάνην· Ἀρχηγ.Ὀρειθ.8,2,17· 2) παθ. τίθεμαι ὑποκἀτω πρότερον· Ροῦφ. Ἄνατ.28 προπέταλται τοῖς ὑποχονδρίοις ὁ σπλήν καὶ τὸ ἥπαρ· 3) ρηματ. π. προποστολῆ, **προποστίζω** μτγν. ὑποστίζω τὸ πρότερον, σημειῶ τὸ πρότερον δι' ὑποστημῶν· Μαν3,235 ἰθ γρ' 2) ρηματ. π. προποσπιτήσον Σχολ.1, Β1551.

προποστολή ἴθι ἰπροποστέλλομαι μαν, ἢ προσυστολή, ἢ προσιδούρασις πινος· 2) δουκίω· κ. ἀνατολικῶ ἄφισ τῆς ἁγίας τροπέτης· Θεοφάν.198 ἔπεσε τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς προποστολῆς τοῦ θυσιαστηρίου.

προποστρῆννῶμι μτγν. κ. μον. κ. -νῶμι ὑποστρῆννῶμι τὸ πρότερον, ἀτρ. μν. τὸ πρότερον ὑποκἀτω· κ. παθ.· Γεωλ.4,15,5 προποστρῆννῶν ἀθύρων, αὐτ.5,8,5 προποστρῆννῶν γέλης· 2) παθ. ἀποτέλω πρότερον, προηγουμένως θεμελιῶσαι· Δαμάσκ.'Αρχ.341.

προποστυφῆ ἴθι μτγν. ἢ πρὸ τῆς βαφῆς αὐτολή τοῦ ἐρίου διὰ δριμύνην ἐμβασμῶν, ἢ προπαρασκευεῖται αὐτὸ πρὸς βαφήν· ἢ κ. μτγν. κτ. πλθθ.· Θεανῶ Ἐπιστ.4,4 οἱ πόνιοι προποστυφαί τινες τοῖς πασιεν εἰσι... ἀρέτις.

προποσῶρω μτγν. σῶρω τὸ ὑποκἀνωθεν ἢ ὄλιγον προτῶ, ἀποσῶρω πρότερον· Βασ.3,634.

προπόσχεσις-εως(ἴθι) ἰπροποσχεῖσθαι σὺλ. κ. νεώτ. ἢ ἐκ τῶν προτέρων δοθεῖσα ὑπόσχεσις· Σχολ.'Ερμω. ἐς Ρητ.5,184V.

προπόσχομαι νεώτ. ὑπόσχομαι τὸ ἐκ τῶν προτέρων, προηχοῦμαι.

προποτάσσω μτγν. ὑποτάσσω πινὴ ἢ εἰς τινα πρότερον, ἐπισημαίνω πινὶ τὸ πρότερον· κ. παθ.· Πλ.Μανκ.3,1,2 παραλόβων τῶν προποτασγένων αὐτῶ ὄλων Προλεμαϊκῶν τὰ κράτιστα.

προποτίθημι μτγν. κ. μον. ὑποτίθημι, ἀποκἀτω τὸ ὑποκἀνωθεν πρότερον· ἢ κ. μτγν. παθ.· Ἡλιόδ.Αἰθ.4,18 ἀδικήσασθαι μὲν φασκῶν εἰ προλήφαι τὸν ὄρκου τὸ πιστὸν τὸν τρόπον προποτίμενται, Ἀνωκ.Κομ.11Α ἐπειθὶ τὰς ἐφεσθῶς οὐτῶ προποτίμεσθαι τὸν Ἀλέξιον μευαθηαίκο.

προποτίθω κ. νεώτ. προποθέτω βλλ., βέτω τὸ ὑποκἀτω πρότερον· Ἰνν.Διοτ.21 προποτίθεται ἄρ χῆρ μαλθακῶν τὸ πρὸς τὴν πλευρὴν προσηγείας ἐνεκεν· κ. παθ.· Αἰν.Τακτ.36,2 προσπὸνδουλον (βύρρι), Φιλ.βυζ.Ὀουμ.6,2 προποθείεις τον Ἀτλαντα τοῖς βάρσας· 2) παθ. τίθεμαι, ἀστρῆννῶμι ὡς θεμέλιον πρότερον· Δαμάσκ.'Αρχ.121 θεμέλιον ἢ ὁλον ἔδαφος προποτίθημεν, αὐτ. προποτίθημενην ὄρη· ἢ μέσ. παρῆξ ὡς προκαταρκτικόν· Ἀριστ.Πολιτ.1325,38 ὁ δειτὸ πολλὰ προποτίθεισθαι, Πλούτ.'Ηθ.10,33B τοῖς μήτε γένεσιν αὐτοῦ, μήτε τῶν γεννητικῶν σῦνδοσν ἔξ ἀρχῆς προποθεμένοις· 4) μέσ. ὑποδηλῶ ἐκ τῶν προτέρων· Στράβ.1,211, Λογγίν.'Υφ.1,3 σχεδὸν ἀνήλλαγμα καὶ διὰ πλείωνων προποτίθεισθαι· 5) πᾶπ. μέσ. ὑποθηκῶν πρότερον· 6) ρηματ. π. προπὸθεσις, προποθετέον.

προποτυπαόμοιος μον. προποτυπῶ βλλ.· Μιχ.'Αττα.226,41.

προποτυπῶ-έω μτγν. ὑποτυπῶ, εἰκάζω, ὑποθέτω τὸ πρότερον· Δίων Κ39,57 προποτυπῶσας τὸν Ἀρχέλαον, αὐτ.46,49.

προποτρέφω Ἐπιγρ. ἀνατρέφω, ἐκπαιδεύω πρότερον· κ. παθ.· ἐν ἀναγείτα καὶ φίλιῳ προποστραμμένον.

προποτυπῶ-όμοιος μτγν. σχεδιάζω συντόμως πρότερον· Διόδ.Σ' Ἐκλογ.556,4 προείχεν ἔξ(ἴθι) τὴν προόργου καὶ προπνετυπῶσθαι· κ. παθ.· Φιλ.1,493 τούτων προποτυπῶθέντων εἰδένα· χρὸ ὅτι παθῶν Ἀλυτοῦσν σύμβολον ἐστὶ· 2) ρηματ. π. προποτυπῶσις.

προποτύπωση-ως (ή) [προποτυπώωμαι] μτηγ. τὸ προηγούμενο σχεδιάσμα: Ψριγ.3,534C.

προποφάνει μτηγ. ὑποφάνει, ὑποφληῶ, ὑποφαινεῖν ὑπέρτερον: Πλουτ.Ήθ.583B τὸ διαμνηθὸν ἐναργίως προφάνει τὴν τελευταίαν.

προποφεύγω λεξ. φεύγω κρημνίως ὑπέρτερον Σουίδ. ἐν λ. διώκειν.

προποχέω μτηγ. ὑποχέω, χύνω ὑποκάτω ὑπέρτερον: Διοσκ.Εὐφ.1,235.

προποχρησμοῦ-έω μτηγ. χρησμοῦδ᾽ προηγουμένως: Κύριλλ.534A, αὐτ.551A.

προποχρίω μτηγ. κ. μον. χρίω τι ὑπέρτερον ὄλιγον, ἐλαφρῶς: Ἀσκληπιάδ.Ν.η.Γαλ.3,743, Ἀέτ.7,43. Παῦλ.Αἰγ.168,43.

προποτιάζω σχόλ. ἐν μτφ. χα. καθιστῶ τὴν ὑπερλίαν ὑπέρτερον: Σχολ.Δίων.Χρ.33,17 προποτιάζω αὐτοὺς τῷ κατὰ τὴν πόλει ἐπαίψω **προποτιάζω**-ον συνηρ. ἀντὶ προτίποτος βλλ.

προποργαίτερος-α-ον συγκρ. τοῦ προόργου.

προποργαίτατος-η-ον ὑπερβ. τοῦ προόργου.

προόργου συνηρ. ἀντὶ πρὸ ἔργου, κ. προόργου [Ἀριστλ.ΖΜ.674b,2] χροσίμον, ἐπωφελεῖς, ὠφέλιμον, σκοπεῖν πρὸς ἐκτέλεσιν ἔργου, σκοπεῖν: Ἀριστφ.Πλ.623 μὴ πάλιν τις αὐτὸ ἔλθων διακωλύσει τὴν προόργου ποιεῖν [ὠφέλιμον τι, αὐτ.Ἐκκλ.784,Θουκ.4,17,Ἀνδρ.2,21] οὐδὲν προόργου ἴμην ἀκούσαι ταῦτα, Πλάτ.Θεαιτ.197a φαίνεται . . προόργου τι ἀ γενέσθαι, αὐτ.Πολ.3,76C ἥσσ τι προόργου ἴμην αὐτὴν αὐτὸ ἀσκοποῖσι πρὸς τὸ κατιδεῖν: ἴσται ἀντιτελεστικὸν πρὸς τὸν σκοπὸν, αὐτ.Μέν.87A, Ἰσοκρ.4,19 Ἴνα προόργου τι γένηται κ. μτ. γενικ.: Πλάτ.Δημοτ.3,380C τί ἴμην προόργου τῆς ἐξουσίας ταύτης ἀν ἐπιγ'; κ. μτ. ἀπαρφ.: Πλάτ.Ἀлк.2,149B ὡστε οὐδὲν αὐτοῖς ἴν προόργου θύειν, Δημ.57 μὴδὲν εἶναι προόργου περὶ αὐτῶν εὐ λέγειν: 2) ὡς ἐπίρρη. χρησίμως, καλῶς, προσφωρῶς: Εὐρ.Π.309 ὡς δ' ἐσιδέμεν προόργου πεσόντα, αὐτ.Ἡλ.1379' 3) συγκρ. προόργιαίτερος ὁ χρησιμότερος, ὁ ἀναγκαιότερος: Ἀριστφ.Λυσ.20 ἔστινα ἴν προόργιαίτερα αὐτάς, Δημ.412 ἔτερά ἐστιν ἐκαστῶν προόργιαίτερα, ἐν χρ. 1,114 χρίην προόργιαίτερον ἢ συνήθ. ἐν χρ. κτ. αὐδ'. Ἡσ. ἐπουργιαίτερον προκρινόμενον, προτιμότερον κρείττον. ἀναγκαιότερον. ὠφέλιμότερον: Θουκ.3,109 τὰ ἐαυτῶν προόργιαίτερον ἐποίησαντο ἰσθ' ἄλλων ἐκείδοντο τὰ ἴδιον συμφερόντων, ἐπιροτίμων τὰ ἴδια συμφερόντων, Πλάτ.Γοργ.458C ὡστε ἀφεμένω προόργιαίτερόν τι γενέσθαι ἄλλο πρᾶττειν, Ἰσοκρ.6,35 ἄνωγ δὲ χρᾶ τὸ δικαίον ποιεῖσθαι τι προόργιαίτερον, Πολύδ.2,7,10 οὐδὲν προόργιαίτερον ποιοῦμαι τοῦτου [αὐτὸς τοῦτου ἀνογκαιότερον θεωρῶ]. 4) κ. ὑπερβ. προόργιαίτατος-η-ον κ. προουργιαίτατος [ἴμην π. Ἡσ. ἐν λ. προκαδίστατον] Σουίδ. «προουργιαίτατον, ἀναγκαιότατον, προτιμότερα», αὐτ. ἐπουργιαίτατος «προνοητικώτατα»: ἢ κ. τὸ αὐδ. κτ. αἰγ. ἐν ἧ πηλθ. ὡς ἐπίρρη.: Ἰνν.Υγρ.6, Παῦλ.Αἰγ.3,61.

προουρδίζε Ἐπιγρ. φουρδίζε βλλ. ἐν χρ. ὡς ἐπίσημος τίτλος ἐν Κλοζομαναίς.

προουρέλωνος ὁ. προσέλωνος βλλ.

προουρεσλόω-έω προηπληκίζω, ὑβρίζω: Ἡσ. ἐπουρεσλείν προηπληκίζεῖν, ὑβρίζεῖν, Εἰμ.690,11 ἐπουρεσλείν λέγουσι τὸ ὑβρίζεῖν: Ἀριστφ.Βάτρ.730 οὐδ' μὴ τσμεν ε' γενεῖς . . προουρεσλοῦμεν ἰκάδ.1' ἢ κ. μέσ.: Αἰσχ.1,ρ.438 ὄρων ἐμαυτῶν ὡδὲ προουεσλοῦμεν ἰκάδ.Μεδ.δ. προηολούμεναν.

προουρεσθησάντα [τᾶ] μον. τὸ καθιστεροῦντα ὁφίστα των στρατιωτῶν: Μιχ. Ἀτταλ.95,23.

προουτίθει καὶ ἀνευ κορωνίδος προουτίθει, κατὰ συναλοιφήν ἀντὶ προετίθει, γ' ἐν. παρ.α. τοῦ προτίθημι βλλ.

προφάνει καὶ ἀνευ κορωνίδος προφάνει, κτ. συναλοιφήν ἀντὶ προφάνει τοῦ προφάνει βλλ.

προφαναῖ-ωδ᾽ μέσ. προφανακίετω βλλ.: Αἰσχίν.2,61 προφαναῖον τας ἐκκλησίας πρὸ ἐπιδημίας τὰς ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων πρέβεις [αἰχροτῶν συνελθόντων αὐτῆς πρὸ τῶ ὠριανοῦ χρόνου].

προφανακίω σχόλ. ὑφανακίω ὑπέρτερον: Σχολ. Ἀριστφ.Εἰρ.289, Σχόλ.Σοφ.Α.1 βλάθην προφανακίσει, Εἰμ.401,2 τὴν σημασίαν αὐτοῦ προφανακίσεαι τὰ παθητικά.

προφάτης-ιδος [ή] Ἐπιγρ. θηλ. τοῦ προφήτης βλλ.: Ὑμ. ἐν Ἐπιγρ.

προφάστισμαι, μέσ. μέλλ. προφάστισσομαι [Ἄπολλ.Δύσκ.Συντ.14,12, ὁρ. β' προφάστειν] [Νικόμ. Γερ. Ἀριθμ.1,6], μτφ. παρ.κα. προφάστιστω, φάστισται ὑπέρτερον: Ῥηγ.Νοαζ.3,367C. 2) μέσ. προφάστειτω: Φιλὸδ.Σημ.16'. 3) παθ. μτ. ἀορ. β' ἢ παρ.κα. ἐνεργ. ὑπάρχω ὑπέρτερον, προφάσχω: Πλ.Σοφ.Σαλ.19,7 ἐκ δὲ προφαστώτος ὕδατος ξηρᾶς ἀνάδυσις γῆς ἐθεωρήθη, Ἀπολλ.Δύσκ. Ἄντων.7,2 προφαστώσων γνώσις, Πλουτ.Ἡθ.636D, Νικόμ.Γερ.Ἀριθμ.1,6 ἀριθμὸν προφαστώσαν ἐν τῇ τοῦ θεοῦ διανοίᾳ' κ. μτ. γενικ.: Ἀπολλ.Δύσκ. Συντ.142,25 τὸ δὲ ἄλλῃ κληρον προφαστώσαν παντὸς πεπονηθότος, Πλουτ.Ἡθ.570F τὸ δυνατόν προστάνω τοῦ ἐνδεχομένου'. 4) ρηματ.π. προφαστώσασαι.

προΰχω καὶ ἀνευ κορωνίδος προΰχω, κατὰ συναλοιφήν ἀντὶ προέχω βλλ.

προΰχων οντοσ [ὶ] ἰέκ τῆς μτφ. προέχων ἰετώ., ὄμη. προΰχοντες ὁ τὰ πρῶτα φέρων, ὁ πρόκριτος, ὁ προεστίως: οἱ προΰχοντες τὸ τόπου.

προφαίνει ἀπαρφ. ἀορ. β' τοῦ προεσθίω βλλ. τρῶμα πρότερον, προηγουμένως: Θεόδωμ.Ἰστ. 1771α], Σέξτ.Ἐπιμ.Πυρρ.29 τοῖς φοινίκας ἠ ταχάδας προφαγοῖσιν, Γεωμ.12,13,12.

προφάνει κ. μον., παθ. ἀορ. β' προφάνη [Βοικχ.5,77], φέρω ἐκ τὸ φῶς, εἰς τὸ φανερόν, φανερώνω, κατὰ ὄλιγον ποῶ: Ὀδ.Μ.394 τοῖσι . . θεοὶ τέτρα προφάνειον, Σοφ.Ἡλ.753 ὀραψὼν σκέλη προφάνειον, Ἐθόφρ.ΦΑἰτ.2,17,4 ὅς τέτρα προφ. π. Μηναι.12,1,Ὄδ.4 προφάνειον, θεοφάντορ, τὸ ἀφαντορ. 2) ἐπιδικάζω: Λουκ.Νηγ.21 ὁ πλουτόντες αὐτοὶ καὶ τὰς πορφυρέας προφάνειοντες. 3) μτφ. ἀναδεικνύω, καθιστῶ ἐπιφανή, ἐνδοξον: Πίνδ.1 Β7,123 Ἀθῆγων πρόφάνειν'. 4) παθ. προφάνειμαι ἔρχομαι εἰς τὸ φῶς, γίνομαι φανερόσ, ἐμφανίζομαι, φαίνομαι, φανερώνομαι: Ἰλ.Ε.332 προφάνειται ἀπαντα ἴσται προφανή, φανερά, Ὄδ.Ν.169 προφάνειτο πάσα ἰνηθῆ, Ἄлк. Συμπ.12,3 προφάνητε Κόστωρ καὶ Πολύδευκεσ, Βοικχ.5,77 ψυχὰ τῶντων Μελεάγρου, Σοφ. Ἄντ.1149, Εὐρ.Ἰνν.1228, Ἰνν.Ἀερ.8, Ἐεν.ΚΠ.6,3,12 ἰπνεῖται τᾶξίς μεγάλη ἐν τῷ πεδίῳ προφάνειοντες. 5) μτφ. φανεροῦμαι, ἐμφανίζομαι εἰς τοῦσ ὀρθολοῦς τῆς ψυχῆς, εἰς τὸ πνεῦμα: Πλάτ.Ἰνν.Μ.300C πολλὰ γέ μοι προφάνειται τοιαῦτα τῆς ψυχῆς αὐτ.Καρμ.172B' κ. μτ. ἀπαρφ.: Ὄδ.1143 οὐδὲ προφάνειν' ἰδέσθαι [αὐτὸς] ἠλθῆρον ἄρκειτον φῶς ὡστε νᾶ βλεπέμεν' ἐν χρ. κ. τ. μτ. παθ. ἀορ.: Ἰλ.Θ.378 προφάνητε ἀνά πτολόμειο γεφύρας [ἵγρ -εἶσαι, αὐτ.Ρ.487 ἐς πόλεμον προφάνητε, Ὄδ.Ω.160, Σοφ.ΟΚ.246 ὡς τῆς ἀπ' αἵματος ὑμέτερου προφάνητεσ'. 6) μτφ. ἐπὶ ἴχθυ, ἀκούομαι ἀκριβῶσ, σαφῶσ, καθαρόσ: Σοφ.Φιλ.202 προφάνη κτύπος, αὐτ.ΟΤ.790 δεινὰ . . προφάνητε λῆγων ἰσθ' ἀνογν. προφάνητεν'. 7) δηλᾶ διὰ λόγου, καθιστῶ φανερόν, φανερώνω, δις κηρύττω προηγουμένως: Σοφ.Τρ.324 προφάνητεν οὐτε μέζον οὐτ' ἐλλόσσομα κ. παθ.: Πλάτ.Πλτ.5451F ὁ ἴν προφάνησσομαι λόγος, Δημ.532 ὁ ἐπ' ἐκάστης μονταξίς προφάνηομαι θεοὶ [οἱ διὰ χρσμοῦ προηλούμενοι θεοί]'. 8) προφάνητεν

οἱ φέρωντες ὁ τὰ πρῶτα φέρων, ὁ πρόκριτος, ὁ προεστίως: οἱ προΰχοντες τὸ τόπου.

οἱ φέρωντες ὁ τὰ πρῶτα φέρων, ὁ πρόκριτος, ὁ προεστίως: οἱ προΰχοντες τὸ τόπου.

ἐμπρός, φέρω ἐνώπιον, ἀρτίθηναι βλλ. δὲ ἐπι βραβείων, προφάσω: Ξεν.ΚΠ 21,23 ὄβλα προφάσις τοῖς ταξιάρχοις· 9] εἶδ', ἐπὶ χρυσίου καὶ θείου ἀποκαλύφειν, δεκνύω ἐκ τῶν προτέρων, προδεικνύω, προδηλῶ: Ἦρ.7,37 προφάσιν τὸ φάσμα, Σοφ.Τρ.849 μοῖρα προφάσις δολίαν καὶ μεγάλην ἄταν, Ξεν.ΚΠ 4,5,15 ὁ θεὸς προφάσις πολλὰ κάγαθά, Θεόδωρ.Φι 4,14,9 π· πολὺν καρπὸν (δεικνύει ὅτι θὰ ἔχουν πολὺν καρπὸν) κ· ἀκολουθούσης εἰδικ. προτάσεις: Ἦρ.1,20 ὁ δαίμων προφάσις ὡς αὐτὸς μὲν τελευταίως... μέλλοι, αὐτ.7,161 δικῆς στρατιῆν πέμψεις... οὐ προφάσις (οὐδὲνα ἐλπίδα δεκνύεις ὅτι...· κ. μ. τ. ἀπαρφ.· Ἦρ.3,65 τὸς μοι ὁ δαίμων προφάσιν ἐν τῇ θῆι ἐπαναστήσεται)· 10] ἀμτδ. (ἰθνοουμου, τῆς σωστοῦ, αἰτ. φάσις ἐκπέμψω φῶς, λήμψω: Ὁδ.1,145 οὐδέ σέλιφν ὀρανόθεν προφάσις· || κρατῶ φῶς ἔμπροσθεν τῶν δαδουχῶ: Πλούτ. Κικ.22 προφάσιν ἐπὶ τιμῇ καὶ θεῶ τῶ ἀνδρός· || ἐπὶ λύχνου, φέγγω πρό τῆος: Πλούτ.Σδλ.21 λύχνου προφάσιντος· || ἡ μτγ. ἐπὶ δαδουχῶς: αὐτ.Κάτ.Νεώτ.4) ὁ προφάσιν ἐπιστάς τῷ Δαμιτῶν πληγῆς... ἀπέθανε.

προφάνεια (ἡ) ἴγνη. δικίκρισις, ἐπισπρότης, ἐσχότης: Βέττ.Βάλλ.181,33 (πληθ).

προφανερῶ-δω ἴγνη. φανερώω τι ἐκ τῶν προτέρων: Εἰδ., Ἐκκλ.1στ.4,15.

προφανῆς-ος-ές (ἡ) προφανῶς κ· Ἐπιγρ., ἴγνη, μαν. κ· νεώτ., αὐγκρ. -ἔσπερος κ· ἄνωμ. προφανώτερος (Πτολ.Γετράβ.167), ἰσπερδ. προφανώτατος, ὁ προδλεφεῖς, ὁ ἐκ τῶν προτέρων φανείς: Βάκχ.3,51 ὁ προφανῆς ἔχθιστος φόνων, Ἀριστο.ΜἩκ.117α,21 τὰ προφανῆ· 2] ὁ ἐναργῶς καθαρός φανόμενος, κατόδηλος, καταφανής: Ξεν.ΚΠ 4,2,15 φῶς τῷ Κύρω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ προφανῆς γενέσθαι, Θεόδωρ.Φι 13,8 τὸ προφανέστατο εἶδον· 3] κ· νεώτ. μτφ. σαφής, κατόδηλος, πρόδηλος, καταφανής, ἀσφάμερος, ἐν χρ. κ· ἐπὶ κακοῦ: Θουκ.1,35 ἀπὸ τοῦ προφανοῦ ἰσπερδῆς, αὐτ.66, αὐτ.3,43 ἐκ τοῦ προφανοῦ, Πλάτ.Πολ.530D ἴμην προφανῆ, διῶδ.Σ 12,39 ἐκ τοῦ προφανέστατου, Πάπ. προφανοῦς αἰτίας, Καισαρ.ἀπα. ἐν Σάβ.3,113 προφανέστατον φέδους, -προφανῆς ἀλήθεια-κίνδυνος· 4] μτφ. λίαν ἐπιφανῆς πεφημισμένος, περιφημος, ἐνδοξος, διάσημος: Μαν.2,362 προφανεῖς καὶ ἀγκαλέας ἀνδρας.

προφανεῖς-εως (ἡ) κ· μαν. πρόδειξις, προδηλώσις, δόξησις: Σοφ.Τρ.662 ἐπὶ προφάνεσι θάρρος (κτ. διὰρθρ. Δίπαορτ), Εὐστ.Παν.96,10.

προφαντάσταθμια-δομια ἴγνη. παδ. ἔγω καταστῆ ἤδη ἰκανός νά δισυναθῶ ἢ νά φαντασθῶ: Πάπ.678,9 προφαντασσοθθαί τοῖς ὑπὸ Εὐκλείδου γεγραμμένοις ἤδη.

προφαντός ἐπίρρ. μαν. φανερός, εἰς τὸ φανερόν, ἀτά φανερὰ: Χρον.Μορ.674Β καὶ λέγει τὸν προφαντικὰ ἠνώπιον πάντων, ὄλων.

προφάντις-ιδος (ἡ) ἴγνη. προφήτις βλλ.: Τραγ. Ἀδελφ.425, Πολυδ.1,14 ἔργων μουσικῶν πρ·

προφάντος-αν (ἡ) ἴγνη. προφάσις βλλ.: Ἦρ. φανής ὁ μακροτέρως ὀρώμενος, φαινόμενος, δὲ περιφημος, διάσημος: Πινδ.Ο 1,120 προφάντων σοφία καθ' Ἑλλάδας· 2] ὁ δηλοῦμενος προηγουμένως, ἐκ τῶν προτέρων, ὁ προδηλούμενος, ἴδ. διὰ χρῆσιν: Ἦρ.5,63 ὡς σοφία αἰεὶ τῷ αὐτῷ προφάντων ἐγένετο, αὐτ.9,93 προφάντων δὲ σοφί... ἐγένετο (ἐδίδουτο εἰς αὐτοῦς χρῆσιν), Σοφ.Τρ. 1159 ἐμαί γάρ ἢν προφάντων ἐκ πατρὸς, αὐτ.1163 ὡς τὸ θεῖον ἢν προφάντων (καθὼς ὁ θεὸς κληρῶσμός ἐλεγεν), Ἰώσ.Α1 18,6,9 σημειῶν προφάντων·

3] ὄνη. ὁ ἐξαιρετῶς φημιός, φημιός: Κάλβ. ὁ Ξεανός 23,5 προφάντος Λαμφίς, Γρυ.Σκ.Γεpp. 53,12 φαντάς, μέσ' στήν προφάντι ἀντιλί.

προφαντός-ἡ-ὁ ὄνη. ἐπὶ καρπῶν, ὁ πρό τῶν ὄλων φαινόμενος, ὁ πρότος ὠριμαζών, ὁ πρωτοσημῆτος, πρωτόλοφος, πρωτολόγι: προφαντά ἀγλαδία· σταφυλῆς.
προφάντων-ος-οἰ ἴγνη. προφήτης βλλ.: Νικ.Καν.Χρον.142Β.

προφανῶς ἐπίρρ. ἴγνη. κ· νεώτ. κατὰ τρόπον προφανῆ βλλ., φανερός, ὄλοφάνερα: Ἰάσις π. Ἰάμβλ.Πυθ.17,77, Πολυδ.1,21,9 εἰς ἀμάρτημα προφανῶς ἐπέπεσε, Πά Σοφ.Σειρ.5,13 ἐξήτασα σοφίαν προφανῶς ἐν προσηύχῳ μοι, Γαλ.1,643, Παπαδ.Χριστ.Τεμ.59 δὲν εἶχε προφανῶς κανέν συμψέρον διὰ νά κρύψῃ τὴν ἀλήθειαν.

προφασίζομαι κ· ἴγνη, νεώτ. κ· ὄνη, παρτ. προφασίζομαι, μέλλ. ἀττ. προφασισομαι κ· ἴγνη. προφασισομαι (ισχόλ. ἐς Ἀριστ.Ἐκκλ.1019), ἀόρ. προφασισομένη κ· προφασισομένη (ἰδών Κ 59,26), παθ. ἔπροφασίσθη, δημ. ἐπροφασίσθη, διατελεσμαι, προβάλλω ὡς πρόφασιν πλαστῆν αἰτίαν πρὸς ἀπολογίην ἀπὸ μωφῆς κατηγορίας, δικαιολογῶμαι φευδῶς, κτ. αἰτ.: Θέογν.941 οὐδὰ τὸν ἀσλήτην προφασίζομαι, Θουκ.5,54 τὸν μὴν προφασισάντο, Δημ.1173 ἀεὶ τὴν προφασίζετο καὶ ἀναβολὰς ἐποιεῖτο, Πάπ. ἀγαπητόν οὖν ἐγένετο ἴσασιν προφασίζεσθαι: || μτ. ἀπαρφ. προβάλλω ὡς δικαιολογῶν ὅτι...: Δημ.379 ἀρωστικῆν προφασίζεσαι ὄμη· Ξεν.Οικ.20,14 προφασισασθαι ὅτι οὐκ ἐπίστατον: || μτ. σωστοῦ, αἰτ.: Πλάτ.Πολ.474Β πᾶσαι προφάσεις προφασίζεσθαι: || ἀπολ. προβάλλω δικαιολογῶν, δικαιολογῶμαι: Ἀριστφ.Λυσ.756 τί λέγεις; προφασίζε, Θουκ.1,90, αὐτ.6,25 οὐκ ἐγὼ χρεῖαν προφασίζεσθαι οὐδὲ διαμελλεῖν, Ἰσοκρ.4,13 προφασίζομενος ὅπερ τῶν μελλόντων· || ὁ ἀόρ. ἐν παθ. ἐνν.: Θουκ.8,33 ὡς πύρον ἄπαν... προφασισθέν (ἐπὶ ὅταν τοῖτα ἦτο ἀπὴλ φράσεσι), Δίων Κ ἀπ.57, 72· -προφασίστηκε ὡς ἐγὼ δουλεύει· || προβάλλω, ἀναφέρω ἰός κατηγορίας ὅτι δίδηεν: Πλάτ.Μενξ.240 Σάρασιν ἐπιβουλεύσασιν ἡμᾶς προφασίζομενος· 2] ζητῶ φωνικῶν ἐναντίον τῆος: Πά Βασ.4,5,7 ἴδετε ὅτι προφασίζεταὶ οὐτός μοι.

προφασίς-εως (ἡ) (ἡ) ἴγνη. κ· Ἐπιγρ. κ· νεώτ., ὄνη. κ· πρόφαση, ἴγνη γενικ. προφάσις, κλητ. προφάσις (Ἑλλ. Ἐπιγρ.Μορ.204,6), λόγος ἀληθῆς ἢ φευδῆς προβαλλόμενος ὡς δικαιολογία: Θέογν.323 ἐπὶ σμικρῇ προφάσει, Πινδ.Π 4,32 νόστος προφάσις γλυκεροῦ κώλων μελιῶν, Ἦρ. 1,29 κατὰ θεωρίην προφάσιν ἐκπλώσας, αὐτ.6,133 προφάσιν ἔγω ὡς... (Θουκ.1,141 ἐπὶ μεγάλῃ καὶ ἐπὶ βραβείῳ ὀμοίως προφάσις ἴετῃ ἡ δικαιολογία ἐναὶ οὐποδία εἶτε ἀσήμενος, αὐτ.3,13, Ἀνδοκ.4,17 προφάσεις ἀληθεῖς λέγοντος, Λυσ.9,7 τῆς αἰτίας τῆν προφάσιν ἴτην βῶσιν τῆς κατηγορίας· 2] κ· νεώτ. κ· ὄνη. φευδῆς πλαστῆ δικαιολογία, ἢν προβάλλει τις διὰ νά ἀποκρύψῃ τὴν πραγματικὴν αἰτίαν, πρόσχημα: Δημόκρ.119 προφάσις ἴδιος ἀβουλίης, Ἀριστφ.Σφ.468 ὅσπε τῆν ἔχων προφάσιν ὀδε λόγων εὐτράπελλον, Λυσ.12,6 Λοοκαρ.Ληξ.1,63 φέρονται μέσος προφάσις πολλῆς· || κ· ἐλλειπτικῶς: Ἀριστφ. Αχ.345 μὴ μοι προφάσις ἴμῃ, παρκαλοῦμαι, προφάσεις, Ἀλεξ.127,1 μὴ προφάσις ἐνταθῶ μοι ἄπολ. κτ. αἰτ. προφάσιν κατὰ τὸ φαινόμενον, φαινομενικῶς δίδηεν: Ἰλ.Τ 302 στενάχοντο γυναικῆς Πάτροκλον προφάσιν, Ἦρ.5,33, Εὐρ.ΙΑ 362, Ἀριστφ. Ἰπν. 466 ἀντιθ. τὸ ἀληθές: Θουκ.6,33· ὄμη. κτ. δὸτ: Θουκ.8,86 ἐπέψαν αἱ Ἀθηναῖοι τῆς μὴ οἰκετι-όστικας προφάσεις, Ἐπιγρ. προφάσις τῶν δημοσίων ἴετῃ τὴ δικαιολογία ὅτι ὀφείλονται εἰς τὸ δημόσιον χρεῖματ· || πρὸς τὸ θεοθεῖον: Ἰδ. Μάρκ.12,40 κατεσθλητονες τῆς οἰκίας τῶν χη-

ρών και προφάσι μακρά προσηχόμενοι, αὐτ. Λουκ.20,47. || συνήθ. κτ. γενικ. μτ. τῶν προφ. είνεκεν, ένεκα, χάρην, έκ, έπί: *Ηρ.4,135 προφάσις [είνεκεν], αὐτ.7,150 έπί προφάσις, *Αντιφ.6,14 προφάσις ένεκα, *Αριστλ.Πολιτ.1297β,14 προφάσιως χάρην, Πολύδ.2,17,3 έκ μικράς προφάσιως. || κ. έπομ. άναρρ.: Σοφ.Φιλ.1034 αὐτη γάρ ην σοι πρόφασις έκβαλείν έμ, Πλάτ.Τιμ.20C οὐτε έστιν οὐδέμια πρόφασις ήμιν τοῦ μή δρᾶν, αὐτ. Πολ.469C. κ. μτ. είδ. προτ. μτ. τοῦ δᾶ: Ξεν.ΚΠ 2,2,15 οὐδέμια σοι πρόφασις έστιν ώς... * || είς δ. φρ., οἷον πρόφασιν δίδωσι, παρέχει άφορμήν: Δημ.1057 πρόφασιν οὐδέμια δίδωσι* όμ. πρόφασιν ένδίδωσι, Σοκκ.2,87 οὐκ ένδύσομεν πρόφασιν οὐδέμια κακῶ γενέσθαι || πρόφασιν προτείναι, - προτείσθαι - τίθεναι - παρέχειν - προβάλλειν δικαιολογίαν: *Ηρ.1,156, αὐτ.8,3 πρόφασιν τήν Πausανίω δέριν προσηχόμενοι, Σοκκ.2,87 πρόφασιν μηδέμιαν θέμενος, *Αριστφ.*Ορν.581, Δημ.140. || όμ. προφάσις έλευ έπιμηνω προφασίζόμενος: *Ηρ.6,86, *Αριστφ.Λια.726 πάσα προφάσις έλευσιν* || μτν. νεοτ. φρ. προφάσις έν άμαρτιαςέπί προσχημάτων παραλλοιμείων πρός δικαιολογίαν ένεργείας τίνος ή παραλείψης. 3) κτ. προσωποποίηση: Πινδ.Π 5,28 τάν Έπιμαθέος όθίνωτο θυγατέρα Πρόφασιν ίσολα, τοῦ βραδύως βουλευσαμένου Έπιμηθέως. 4) ή άληθής αίτια, πραγματικός σκοπός: *Ο.Τ 262 οὐτ' εδῶνής πρόφασιν κεχηρήσεν οὔτε τω άλλω, Σοκκ.7,13 έπί αὐτομολίας προφάσι άπέχονται, αὐτ.123 άληθεάτῳν πρόφασιν, άφανείσάτῳν δέ λόγῳ, *Έπιγρ., Πάπ. τοῦ έκ προφάσιως τῶν... στρατιωτῶν δηληγορευθέν μέτρον έλαίου. 5) είδ., ώς Ιστορικός όρος, έξωτερική έρεβιστική αίτια: Ιππ. *Αφορ.3,12 έκ πάσης προφάσιως έκτιρωάκοισι*. 6) γεν. ή αίτια: *Ηρ.2,161 έπει δέ οί έδεε κακῶς γενέσθαι, έγένετο άπό προφάσιος τήν έγῶ... άπηγοσμοι, Έρ.ΙΑ 1180 βραχείας προφάσιως έδει μόνον έφ' ή... δεδόμεθα, Ιππ.Κωικ.477 βραχεία πρόφασις, αὐτ.*Αφορ.2,41 φανερή πρόφασις, Πλάτ.Πολ.556E σμικρά πρόφασις έξωθεν, Διφιλ.106 άνθρῳπός είμι, τούτο δ' αὐτό τῶ βίῳ πρόφασιν μεγίστην είς τοῦ λυπείσθαι φέρει, Διοκλ.Καρ.άπ.82 άπό μηδέμιας προφάσιως έξωθεν άξιολόγου, Φιλίμυ 194. 7) εύκαιρία, δδ.φρ. πρόφασιν φάσκω εύρίσκω εύκαιρίαν νά είπω: *Αριστφ.Νεφ.55 βοιμάτιον δεικνύς τοδὶ πρόφασιν έφασκον, ώ γύναι, λίαν σπαθῆς, Λια.δ,19 έπί τῆ έμῃ προφάσει [προκειμένου δι' έμέ], Πάπ. έπί τῆ προσάσει τῆς άμαρτοῦ άρχῆς [έπί τῆ εύκαιρίας τῆς είς τήν άρχήν άνόδου μου]. 8) προειδοποίηση, προειδοποιητικός σημείον: Σοκκ.2,49 τούτς δέ άλλως άπό οὐδέμιας προφάσιως άλλ' έξείψης... τῆς κεφαλῆς θέματα... έλάυθανε*. 9) πειθῶ, κατάπεισις: Σοφ.Τρ.662. 10) πρόλογος: Διοσκ.Οηρ.3 τᾶς σημειώσεις οὐδ μίαν έκθίσσόμεθα πρόφασιν.

προφασιστικός-ή-όν μτν., ό είς πρόφασιν, δικαιολογίαν χρήσιμος, ό ώς πρόφασιν λεγόμενος: Πδ Δευτ.22,14 έπιθῆ πρόφασιστικός λόγους, αὐτ.17, Φιλ.2,448.

προφάσκω γλώσσα, τῶν προχάτω: Εὐστ.1109,40 Ιδιάρθ. προχάσκω.

προφάτης άδωρ. αντί προφήτης βλλ.

προφάτω άδωρ. αντί προφάτω βλλ.

προφάτος-ον πρόφαντος βλλ., όνομαστικός διάσημος: Πινδ.Ο 8,16 ίπθ.γρ. πρόφαντον έν κῶδ.).

προφᾶ μτν. ποι. φέγγω, φωτίζω, λάμνω ένπροσθεν: Μάξιμ.280 έί μέν άπ' Ωκεανού νέον προφᾶσιν άγαυή Πιλιάς.

προφᾶρής-ούς-ές [προφᾶρῆ] ποι. ό φερρόμενος, τοποθετούμενος πρό άλλων, ό προφερόμε-

νος, προαγόμενος, δδ. προέχων, ύπερέχων, έξοχος, μτ. γενικ.: *Ηοιοδ.Α 260 άλλων προφερῆς τ' ήν προεβυτάτη τε' π. *Ομ. μ. το σύγκρ. [ήλθν τοῦ ύπερ. έν *Οδ.Θ 128] έξοχώτερος, ύπέρτερος: *Οδ.Θ 221 τῶν δ' άλλων έμῆ φημι πολύ προφερέτερον είμαι' πτ. δοτ. παράμ.: *Οδ.Φ 134 βίη προφερέτεροί έστε' πτ. άποφρ.: *Ιλ.Κ 352 [ημ]ύοι βοῶν προφερέτεροί είσιν έκλέμειν* ύπερβ. προφερέτατος-η-ον: *Ηοιοδ.Θ 79 προφερεστάτη έπι άπασάν, αὐτ.361 [όπερ συνήθ. μεταφωρᾶται] εἰς προεβυτάτη, *Έπιγρ. άνήρ προφερέτατος άνδρῶν, αὐτ. ήνιόχων προφερέτατος. 2) κ. σύγκρ. κ. ύπερβ. προφερέτερος, προφερέτατος είδ. έπί τῆς έννοιας τοῦ προεβυτέρος, προεβυτάτος: Σοφ.ΟΚ 1531 τῷ προφερέτῳ γόνω, αὐτ.άπ.447. 3) ό νέος μέν ών, προεβυτέρος δέ φαινόμενος: Πλάτ.Εὐθ.271B οὗτος δέ προφερῆς καί καλός καί άγαθός τῶν άλλων, Αισχιν. 1,49. || έπί φυτῶν καί νέων άνθρώπων, ό έχωρ πρώτων άνάπτυξιν, ό προώμως άνεπτυγμένος: *Αριστοξ.η.Στοδ.4,37, *Ιάμβλ.Πουβ.31,209.

προφερέριος-ον μτν., έξαχώτατος, ύπέρτατος: Διόσκουρος έν Πάπ.

προφερέτατος παραβ. τοῦ πρόφερης βλλ.

προφέρω κ. Έπιγρ., πάπ. κ. νεώτ., δημ. κ. προφέρνω, έπ. κ. Ιων. παρσι. προφέρεσκον: [κόλντ. 4,275, Έπιγρ.1, μέλλ. προσίω, άόρ. α' προήνεκα, δημ. έπρόφερα, άόρ. β' προήνεγον [Ιουκ 5,17], π. *Ομ. μ. ό ένεστ., γ' έν. ύποτ. ένεστ. προφέρῃσι, φέρῳ ένώπιον ινός, φέρω πρός τινα, προσφέρῃ, δίδω: *Ιλ.1 323 ώς θρονι... νεοσσοίσι προφέρῃσι μάστακα, αὐτ.Ρ 121, *Οουκ.6,69 μᾶστις σφάγια προφέρων, Πλάτ. προκνήγκας τῆς έπιστολήν* 2) έπιρίπτη άνείδη, υομφᾶς κατά τινος: *Ιλ.9 251 καί σφιν άνείδεα προφέροις [κατακόων τινά διά τι, είδ. ώς φόγων ή άντίρρησης]: *Ιλ. Γ 64 μή ποί δῶρ έρατά πρόφερε χρυσῆς Αφροδίτης, *Ηρ.1,3 προφᾶρειν σοι Μηνείης τήν άρπαγήν, *Οουκ.5,17 δικαιώσεις προφερόντων άλλήλοισ, *Ισοκρ.Α,100 έν τούτοις τοίς λόγοις ήμιν προφερόμενι* || άπολ. φέγω: *Ηρ.3,120 τόν Μιτροδᾶτα τῷ *Οροίτη προφᾶροντι' κ. μέσ.: Πολύδ.5,11,2 τήν έν Δωδώνη... προφερόμενος άπέσειαν είς τοῦ θεϊου, Πάπ. προφᾶρειται... τόν έστωτο πατέρα ήγορακεία σίκιαν. 3) κ. νεώτ. έκφέρω, άπογγέλλω, έκστοιμίζω, λέγω: Έρ. Μήδ.139 μῦθον προφᾶρων, - δᾶν μπορεί νά προφέρῃ τοῦ π. - προφερεί καλά τά γαλλικά* όμ. σμ. κ. μέσ.: Σέξτ. Έμπ.Πυρρ.1,73 [ώς άνθρῳπηνας π-φονάς, αὐτ.15, *Ιουλ.Λόγ.7,218C. || είδ. φρ. προφέρω Αἴγιαν πάτραν παρούσᾶς, διακνήπτω αὐτήν ώς πατρίδα: Πινδ.1 51(4),3. 4) ηροφέρω είς μέσον ή είς τοῦ μέσον δημοσιεύω: Πλάτ.Νόμ.812C, αὐτ.936A. *όμ. κ. έν τῷ μέσ. τ.: Πλάτ.Φιλ.57Α τᾶτα προηνεγάμεθα είς τοῦ μέσον. 5) άναφέρω, κόμνω λόγον, μνημονεύω: *Οουκ.3,64 μή προφερέτε τήν τότε γενομένην ξυνομοσίαν, Πλάτ.Σοφ.259D τάναντις άεί προφέροντα έν τοίς λόγοις* όμ. κ. μέσ.: Ξεν.Οικ. 14,6 καί άλλα τῶν βασιλικῶν νόμων προφερόμενος πειρώμαι... Πολύδ.4,66,10 άναμνησῆς χέριν αὐτά προηνεγάμεθα, Πλούτ.Λυκ.21 οὐ χερίον έστιν έν τι προηνεγάσθαι, Έπιγρ. αὐτόφροφρομένην τήν νερί τοῦ σώμα γεγεννημένην άσβῆναι. 6) προβάλλω τήν έξουσίαν τίνος: Αισχ.Αγ 201 προφέρων Αρτεμν. || άναφέρω ώς παράδειγμα: Αριστλ.Ηθικ.1173β,21 προφᾶρειν τᾶς έπινειδίστους τῶν ήδωνών. 7) άπογγέλλω ποιήματα: Διόδ.Σ 14,109 έν τῆ πανηγύρει τά ποιήματα προφερόμενι. 8) έπί μοναχίω, προβάλλω, προτείνω, άναθέτω τινί ώς έργον: *Ηρ.

4,151 τοιαί Θρασεῖοι πρόφραε ἢ Πυθὴν τὴν ἐς Αἰθῶν ἀποικίην, αὐτ.5,63 τὴν Πυθῶν . . προφέρεται σφί τὰς Ἀθῆνας ἔλευθερόν κ. παθ. : Αἰσχ. Ἀγ.964 δόμοιαι προυκένθρον ἐν χρησπιρῶσι (ἐάν ἤθελε διακοχθῆ τις πρὸ πρόφραε αὐτῶν) 9) παρουσιάσω, διατάξω, ἐπιδεικνύω : Ἰ.Κ.479 ἀγε δὴ πρόφραε κρατερόν μένος, ΠΔ.Σοφ.Σειρ. Πρόλογ. προνεγκάσθαι τινὰ σπουδῶν 10) φρ. προφέρω ἐρίδα ἀμιλλῶσαι : Ὁδ.Ζ.92 || μέτ. προκαλῶ εἰς ἀμιλλαν ἀγωνών : Ὁδ.Θ.20 εἰροδόκω ἐρίδα προφερῆται ἀδόλῳν || πόλεμον προφέρω πολέμῳ, κἀμω πόλεμον : Ἡρ.7,9 γ' σοὶ δὲ δὴ μέλλει τις, ὦ βασιλεῦ, ἀντιώσεσθαι πόλεμον προφέρων 11) ἐκφέρω, ἐξάγω : Ἰσοκρ.1,44 ἐντεκόθεν ὡσπερ ἐκ ταμείου προφέρεθ, ΚΔ.Λοικ.6,45 ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ θησαυροῦ τῆς καρδίας αὐτῶ προφέρει τὸ ἀγαθόν, Πάπ. ἄνοιξε τὸν τόπον τὸν νοναρίων καὶ προνήνεκα [αἰε] οἴνου κεράμια να' κ. παθ. : αὐτ. ἤβλισαν προνεκχθῆναι αὐτὸν ἀπὸ τοῦ δεσμωτηρίου 12) ἀράζω τι καὶ τὸ φέρω μακρῶν, παρασύρω, ἐπι θυέλλω : Ἰ.Ζ.346 προφέρουσα κακὴ ἀνεμοιο θυέλλα εἰς ἄρος ἢ εἰς κύμα παλυφλοῖσθιο θαλάσσης, Ὁδ.Υ.64 || ἐπι θανάτου, ἀπάγω, παίρνω : Εὐρ.Μήδ.1111 θάνατος προφέρει σώματα τέκνων' 13) βέτω ἢ κινῶ πρὸς τὴν ἐμπρός, προβάλλω, φέρω πρὸς τὸ πρῶον : Εὐρ. Τρ.1332 πρόφερε πόδα σὸν ἐπι πλάτας Ἀχαιῶν, Αἰν.Τοκτ.22,27 προφέρειν σκυταλίδε' || δθ. ἄνοικτω, προάγω, βοηθῶ : Ἡσίοδ.Εργ.579 ἠὲς ται προφέρει μὲν ὄδον, προφέρει δὲ καὶ ἔργου [προάγει εἰς τὴν ὄδον καὶ εἰς τὸ ἔργον] κ. διευγενικ. : Λεωνίδ. Ἀλ. ἐν ΑΠ.9,344 || συντελέω, συντελεῖν : Θουκ.1,93 μέγα προφέρειν εἰς τὸ κτήσασθαι δύναμιν, Δίων Κ.78,38 μεγάλην τόχην πρὸς πάντα προφέρειν' παθ. κινούμαι πρὸς τὴν ἐμπρός : Ἀριστ.Ζ.1,711ε,29 προνεκχθέντος τοῦ σώματος 14) αὐτῶ. ὑπερβόω, ὑπερβάλλω, ὑπερτερῶ τινος : Στρωβ.161 δόξαις ἔργα πολὺ προφέρει κ. μτ. δοτ. πράγμ. : Ἡρ.3,106 κίρια καλλῶν τε προφέροντα καὶ ἀρετῆ τῶν ἀπὸ τῶν δίων, αὐτ.6,127 πλοῦτος καὶ εἰδὲτ προφέρων Ἀθηναίων, αὐτ.5,28. Εὐρ.Μήδ.1092 προφέρειν εἰς ἀτύχηαν τῶν γεναμένων κ. ἀπολ. : Πινδ.Π.2,86 ἐν πάντα νόμον εὐδύγλωσσοις ἀνὴρ προφέρει, Θουκ.1,123 πλοῦτος καὶ ἐξουσιασὶα ὀλίγων προφέρειε, αὐτ.2,89 εὐφύχη γε οὐδὲν προφέρουσι, Δίων Κ.77,11 προφέρω ἔν τινι' 15) γεννῶ τέκνα : Ἐπιγρ. Ἱβρώμησ' 16) φέρω ἐνώπιον, ἐμπροσθέν τιος : Δίων Κ.39,31 προφέρω λύχνον τινί' κ. παθ. : Δίων Κ.72,17 τὸ βόαλον προφέρετο αὐτοῦ.

προφασίω (ἢ) [λατ.] πάπ. δῆλωσις, ὑπόθεσις : δέλωτος προφασίωσις ἐπι σπαραγείδων.

προφασισαρέα [ἰταλ.] δημ. κ. προφασισαρέος ἐν χρ. κ. ἐρωμ. διδάσκαλος, καθηγητὴς σοφῆς πεσιδευμένος.

προφάσω, μέλλ. προφείξομαι, ἀορ. προφύγων [α. Ὀρ. μ. ἐν τῷ τ. τοῦ δορ.], φεύγω εἰς τὴν ἐμπροσθ, πρὸς τὴν ἐμπρός, φεύγω μακρὰν : Ἰ.Λ.340 οὐδὲ οἱ Πηλοὶ ἐγγύς ἔσαν προφύγειν, Αἰσχ.ἀπ. 64 εἰς μελανίηπου προφύγων ἱερὰς νυκτὸς ἀμολγόν' 2) μτ. αἰτ. φεύγω ἀπὸ τῶν, ἀποφεύγω π. : Ἰ.Ζ.502 προφύγοντα μένος καὶ χείρας Ἀχαιῶν, αὐτ.3. Βι προφύγη κακόν, Ὁδ.Λ.107 προφύγων ἰσοδία πάντων, αὐτ.Χ.325. Ησίοδ.Εργ.64 χρέα προφύγειν [ἀποφεύγω τὰ χρέη].

προφάσιμ πάπ. κ. μαν. λέγω προσηγμένως, πρότερον, προλέγω : Πάπ. ὡς προφῆτη, Μηναι.12,2 Ὁδ.6 ὁ θεός . . ἐπεδύλωσεν ὡς πρόφης.

προφημίω μγν. διαδίδω φήμην τινὰ προσηγμένως, διαφημίω τὴν πρότερον : Δίων Κ.41,41 προσημίωσις ὡς . . ἀνεληλυθῶς εἰπ.

προφῆτάς μγν. προφητεύω βλλ. : Μον.4,217 **προφῆτανά**-ακτος(ῶ) μον. κ. νεώτ. ὁ προφήτης καὶ ἀνοξ συγγνωμῶς, προσηγμένως τοῦ Δοδιδ. **προφῆταις** (ἢ) [λατ.] μγν. κ. νεώτ. τὸ χάρσμα τοῦ θεοῦ ἐρμηνεύον τὴν θέλησιν τῶν θεῶν, ἡ θεῶν χάριτι πρόφρησις τῶν μελλόντων : ΠΔ.Σοφ.Σειρ. 24,33 διδάσκαλλον ὡς προφῆταιν ἐκείω, Χρησμ. π. Λοικ. Ἀλλ.40 ἢ δὴ προφῆταις θίγες ἀρεῶς ἔσταν ἀπορρωξ, Χρον.Μαρ.8924, Μηναι.12,1 Ὁδ.3 τὴν προφῆταις τετημῆνων' || νεώτ. κτ. ἐπέκτ. πάσα πρόφρησις : αἱ προφῆταις τοῦ ἐπηλήθευσαν 2) τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ προφητεύειν, ἡ διατύπωσις τῆς προφῆσεως, ὁ χρησμός : ΠΔ.Παραλ.2,15,8 ἐν τῷ ἀκούσαι τοὺς λόγους τούτους καὶ τὴν προφῆταιν Ἀδῶδ τὸ προφῆτου, Ἡλίοδ.Αἰθ.2,27' || μγν. τὸ εὖρισμα τοῦ προφῆτου βλλ.2) : Ἐπιγρ. εἰ τοί μῆμεν ἐμεπέδος προφῆταις Πάπ. προφῆτεῶν καὶ γραμματικῶν καρπέας' || ἐν τῷ ΚΔ τὸ χάρσμα τοῦ χάρσματος τοῦ ἐρμηνεύειν τὴν Ἀγ. Γραφήν ἢ τὸ ὅριμον καὶ διδάσκων ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος : ΚΔ Ρωμ.12,6 ἔχοντες τὰ χαρίσματα . . εἴτε προφῆταιν.

προφῆτην [ἰταλ.] μγν. ἱερὸν ἀφηρημένον εἰς προφήτην : Αετ.3 Concilii subsecans 605 ἔφρασαν προάσιον ἔξαι . . πλῆσιον τὸ προφῆτην.

προφῆτημα-ατος(ῶ) δημ. προφῆτημα βλλ., προμάντευμα : Παλαμ.Παραλ.94,1 τὸ πρῶτον νόθου τὸ ἱερὸ προφῆτημα.

προφῆτημα-ατος(ῶ) προφητεία, χρησιμοδοτικὴ δῆλωσις : Φωτ. κ. Σουθ. ἐν β. θεοπροφία.

προφῆτικῶς-ως (ἢ) σχόλ. ἡ πράξις τοῦ προφητεύειν βλλ. : Σχολ. Ὁδ.Μ.9 ἰκῶδ. Harl.1.567,4 μῆτε τῆς προφῆτικῶς ὑπὸ τοῦ Τειρεσίου ἐκβαδισθεῖς.

προφῆτικῶ κ. Ἐπιγρ. μον. νεώτ. κ. δημ. δωρ. **προφῆτεῦ**, ἐν τῷ παρατ. κ. ἀορ. α' ἡ ἀδελφὴ τίθειαι ἐνίοτε μετὰ τὴν πρόθεσιν **προφῆτικῶν**, **προφῆτικῶσα** [ΠΔ.Βασ.3,22,12 δ. γρ., αὐτ.Σοφ. Σειρ.46,20, ΚΠ.Πράξ.19,6 δ.γρ.] ἀλλὰ κ. ἐπιφῆτεῦσα [ΠΔ.Ἀρ.11,25], εἰμαι προφήτης ἢ ἐρμηνευτὴς τῆς θελήσεως τῶν θεῶν : Πινδ.ἀπ.150 μαντεύω, Μοῖσας, προφῆτικῶς δ' ἐγώ, Ἡρ.7,111 αἰ προφῆτικῶντες τὸ ἱερῶ, Εὐρ.Ἰων.413 τῆς προφῆταις θεοῦ ἰσοῖος ἐρμηνεύει τὴν θέλησιν τοῦ θεοῦ, αὐτ.369, Πλάτ.Φαῖδρ.244D, Ἀριστ.Κόσ.39α,16 ἡ ψυχὴ τὰ θεῖα καταλόμβομένη τῆς ἐνθεωρίας προφῆτικῶσα, Λοικ.Ἀλ.Ἰστ.412B,3 καὶ παθ. : Σχόλ. Ὁδ.Μ.9 τὰ προφῆτεῦσθων' || κτ. ἐπέκτ. προλέγω, προμαντεύω, προδῆλω ἐκ συμπερασμοῦ : Ἐρωτόκρ.4,204 τὸ θέλαν ἐπρόφῆτεψ, δίχως να' τὸ κατέχρ, αὐτ.675' μον. κ. μέτ. : Πρῶδρ.2,307 τάχατε προφῆτεῦσαι καὶ λέγω τὰ μεγάλως 2) ἐρμηνεύω τὴν Γραφήν ἢ διωκὸ κα κροῦτῶ ἐρμηνεύοντας ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος : ΚΔ.Λοικ.1,68 ἐπ'ἀληθῆ πνεύματος ἀγίου καὶ προφῆτικῶς λέγων, αὐτ.Ἰω.11,51, αὐτ.Κορ.θ.1,11,4' 3) ἐπέλω ἔργον προφῆτου : Ἐπιγρ. Θεοδώρου προφῆτικῶντος' 4) ἐπὶ ἐν κακῇ σημ. κατὰ τὸ δοκοῦν διαγνώσκω νόσους ἢ ἄριζω φάρμακα, δθ. εἰμαι ἀγύρτης ἱατροῦ : Γαλ.15,17,2.

προφῆτης [ἰ] [πρόφητη] κ. Ἐπιγρ. πάπ., μον. κ. νεώτ., δωρ. **προφάτας** κυρ. ὁ λαλῶν, διμῶν ἀπὲ θεοῦ πνος καὶ ἐρμηνεύων τὴν θέλησιν τούτου εἰς τοὺς ἀνθρώπους, οἶον ὁ Τειρεσίας ἢ ὁ Κόλχας, ἀλλ' οὐχ ἦπτον κ. ἐπ' αὐτοῦ τὸ θεοῦ, οἶον τοῦ Ἀπόλλωνος [Ἰαλοῦ] κ. ἄλλων ὡς χρησμοδότου : Πινδ.Ν.1,60 Διὸς ἀφίστου προφῆταν ἔσχον ἰβθ. ἐπὶ τοῦ Ὀρφέωδ, Εὐρ.Βάκχ.551 Ἀδύσσω, σοὺς προφῆτας ἐν ἀμύλασιαν ἀνάγκας ἰεῖν τοῦ Πλάκου, Εὐρ.Ὀρ.364' || εἰδ. ἐπὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος : Αἰσχ.Εὐρ.Ἱβ. Διὸς προφῆτης δ' ἐστὶ Λοβίας πατρός || ἐπὶ τοῦ ἱερῶς καὶ ἐρμηνευτοῦ ἐν Δελφοῖς.

Ἦρ.8,36 πλὴν ἐξήκοντα ἀνδρῶν καὶ τοῦ προφή-
του, αὐτ.135 τὰ λεγόμενα ὑπὸ τοῦ προφήτου
γράφει ἐς αὐτὴν πρὸς τὴν προφήτιν. 2) ἐπιση-
μος τίτλος τῶν χρησμοδοτῶν τῶν ἐν τῷ ναυτικῷ
τῶν Βραχιδίων ἢ καὶ ἀλλοῦ: Ἐπιρ.Μιλῆτου,
Ἐπιρ.Μασσαλός. 3) ἐν οὐμπασίαις νασίς,
ἀνώτερος ἀξιωματοῦχος ἐν τῷ Ιερατεῖ: Πάπ.
προφήτης θεῶν Ἐδερνετῶν. 4) ἐρμηνευτής
τῶν ἀσφῶν χρησμῶν τοῦ μάντεως: Πλάτ.Τημ.72Α
τῶν προφητῶν γένος ἐπὶ ταῖς ἐνδοσίαις μαν-
τείαις κριτὰς ἐπικαθίσταναι νόμος κτ. ἐπέκτ. κ.
ἐπὶ τὴν ποιητῶν: Πίνδ.Παιόν.6,6 Περικλῶν προφη-
ται, Βακχ.8,3 Μουσῶν προφήτης πρὸς Πλάτ. Φαίδρ.
262D. 5) ὁ ἐξὼν χρησμοδοτικὴν ἱκανότη-
τα, ἐπὶ τοῦ Ἄμφιαράου: Αλογ.Ἐπρ.611 μέγας
προφήτης, αὐτ.Ἀγ.409. 6) ἐπὶ τοῦ φευδοδακί-
δος: Ἀριστ.Ὀρν.972 δὲ δὲ κ' ἐμῶν ἐπέων ἐλ-
θθ πρόστατα προφήτης, τῷ δόγμα ἰμίτων κα-
θαρόν. 7) ἐπὶ τοῦ Ἐπιμενίδου: ΚΔ Τίτ.1,12 εἰπέ-
τις ἐξ αὐτῶν ἴδιος αὐτῶν προφήτης. 8) γεν. ὁ
ἐξηγητὴς, σχολιαστὴς λόγου, θεωρίας κτ.: Εὐρ.
Βάκχ.21 ἐγὼ προφήτης σοὶ λόγων γενέσμαι
ἢ ἐν ἀναφ. πρὸς τοὺς ἐπικουρείους, ὁ ἐρμηνευτής,
ὁ διευκρινιστής, ὁ προσηνῶν ἵτιοι φανερώων,
διδασκαλικῶν: Ἀθην.5,187B ὁ δ' Ἐπικουρος &
παντα εἰσήγαγε προφήτας ἀτόμων. 9) ἐπὶ τοῦ
Πίρωος: Σέξτ.Ἐπιμ.Μοδ.1,53 τὸν Πίρωον λέγω-
ντα προφήτης. 10) ὅσα μ. ἐν ΠΔ μὲν τῶν ἀνα-
σιάντων τοῦ ἐρμηνεύει ἢ πθ. ἀντιπροσώπων: ΠΔ ἘΕ
7,1 Ἀσπίων ὁ ἀδελοῦχος ἔσται σοὶ προφήτης.
11) μτφ. ὁ προάγγελος: Πίνδ.Ν.9,50 γλυκὺν κώ-
μον προφῆταν ἴηλι τοῦ οὐνοδοξοῦσι, Ἀντιφῶν.217,
23 δειπνῶν προφήτης λιμῶς. Πλάτ.Κομ.184Α
φθός προφήτης, Ἀνακράστη.32,11 τέτις... θέ-
ρος γλυκὺς προφήτης. 12) ὁ κήρυξ κατὰ τοὺς
ἀγῶνας: Βακχ.9,28 ἰληβή. 13) ἐν τῷ ΠΔ ὁ ὑπὸ
τοῦ θεοῦ κινουμένος διὰ τοῦ λόγου αὐτοῦ ἢ ἀ-
ποκαλύπτῃ τὴν θέλησιν τοῦ θεοῦ: ΠΔ Βασ.1,9 ἡ
τῶν προφητῶν ἐκάλει ὁ λαὸς ἔμπροσθεν. 14) ἐν
τῷ ΚΔ ὁ ἐμπνευσμένος, ὁ θεοπνευστος κήρυξ καὶ
διδάσκαλος: ΚΔ Κορινθ.1,12,28 ἔθετο ὁ θεὸς ἐν
τῷ ἐκκλησίᾳ πρῶτον ἀποστόλους, δευτέρων
προφήτας, αὐτ.14,32. 15) εἰδ. ἐν ἀναφ. πρὸς τὰ
ἐν τῷ ΠΔ ἐρμημένα, ὁ ἐν ὄματι τοῦ θεοῦ πρό-
λέγων τὰ μέλλοντα, ἐν παραβολαῖς, δι' ὑπανι-
σῶν, ἀλληγοριῶν κτ.: ΚΔ Πράξ.2,30,αὐτ.3,18 ὁ δὲ
θεὸς & προκατήγγειλε διὰ στόματος πάντων
τῶν προφητῶν, αὐτ.Πέτρ.2,32, Μηναι.121 Ἄπολ.
11 κ. νεώτ. γεν. ὁ προλέγων τὴν συμβεβηκόσων:
Σολωμ. εἰς Φραγκίσκο Φρατζερ.1 οὐκ ἔρα προφή-
της ἐρριξε σὲ κορασίᾳ τὰ μάτια, Πολαμ.Τάφ.7,6
προφήτης κοινοῦρῶν. 16) φρ. παρὰ μετὰ Χρι-
στοῦν προφήτης γαῖδαρος ἱερῶν. πρὸς τοὺς ἐπι-
χειροῦντας τὰ προμαντεύοντα μελλοντικά γεγονό-
τα: παροιμ. αὐδαίε προφήτης δεκτός ἐν τῷ πα-
τριδῷ αὐτῷ ἐυκολώτερον ὁ ἀφῆς ἀνθρώπων μὲν
ἐξο κέρως καὶ ἀναγιώρισιν παρὰ τοῖς ζῆνοις ἢ
παρὰ τοῖς οἰκείοις. 17) ὡς κῆρ. ὄν. ἐπανώμ. τοῦ
Μωσέμ. 18) ὁ συλλογὸς φερματικῶν κατ'
εἰκασίαν αὐτοῦ βοτανῶν, δθ. ὁ ἀγρίτης ἱατρὸς,
κομποανήτης: Φαισικ.1,6 Γαλι.7,61.

προφητίζω προφητεύω βλλ. Ἰπν.Προφρ.2,1
προφητίζέ-θ' ἰ-θ' ἰ μτγν., μων. νεώτ. κ. δημ.
ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν προφήτην βλλ., ὁ τοῦ
προφήτου, χρησμοδοπικός, μαντικός: Φιλ.1,515
προφητικός ἀνήρ, αὐτ.95 προφητικός λόγος,
ΚΔ Πέτρ.2,1,19, Λουκ.Ἀλέξ.60, Μηναι.12,2 Ὁδ.8
δόξος προφητικῆς... μετάρων. 2) Ἐπιρ. εἰκῶν
χαλκῆ προφητικῆ χαλκῆ εἰκῶν φερονμένη ἐπὶ τοῦ
ἐνδύματος τοῦ ἱερέως προφήτου βλλ.2) πρὸς
πάπ. ἠφιρισμένος προφητικῶ σχήματι, αὐτ. στο-
λίσις σεαυτῶν προφητικῶ σχήματι.

προφητικός ἑπίρρ. μων. κ. νεώτ., δημ. -ά κατὰ
τρόπον προφητικῶν βλλ., μαντικός: Κ Μονασσα.
Χρον.5370 προφητικός ἐπιρρ.
προφήτις-ἴδους ἴη κ. Ἐπιρρ. θηλ. τοῦ προφήτης
βλλ., εἰδ. ἐπὶ τῆς Πυθίας: Εὐρ. Ἰων.42 προφήτις
εἰσεβάνουσα μαντεῖον θεοῦ, αὐτ.321 Φοῖβου
προφήτις Πλάτ.Φαίδρ.244Α ἢ ἐν ἀελοῖσι προ-
φήτις, Φιλῶδ.Ἀκαθ.26Μ. 1) μτγν. γεν. ὁ προ-
φητεύουσα γυνή: ΠΔ ἘΕ.15,20 Μαρίας ἢ προφή-
τις, αὐτ.Κριτ.4,4,ΚΔ Λουκ.2,36 Ἄννα προφήτις
11 κ. μτφ.: Διόδ.Σ.1,2 τὴν προφήτιν τῆς ἀληθείας
ἱστορίαν. 2) μτγν. ΚΔ ἢ αὐτίγος προφήτου:
ΠΔ Ἠσ.8,3 προσηλθὼν πρὸς τὴν προφήτιν, καὶ
ἐν γαστρὶ ἔλαθε καὶ ἔτεκεν υἱόν,
προφητοκράτωρ-ορος ἰδ) μων. ὁ κρατῶν
ἵτιοι ὁ πρῶτος τῶν προφητῶν: Δαμασκ.1,1,680R.
προφητοκτόνος-ον μτγν. κ. μων. ὁ κτείνων
τοὺς προφήτας: Κυρούλλ., Ἄνδρ.Κρ.σελ.86.
προφητοπάτωρ-ορος ἰδ) μων. ὁ πατὴρ προ-
φήτου ἢ προφητῶν: Στουδ.Θεοδ.756 [ἐκδ.Μι.].
προφητοτόκος ἴη ἴητι. ἡ τεκοῦσα, γεννήσασα
προφήτην: Φιλ.1,658,14 ἡ προφήτις καὶ προφητο-
τόκος Ἄννα.
προφῆταθνεγκτος-ον μων. ὁ ὑπὸ προφητῶν
πυθιχθεῖς ρηθεῖς, προρρηθεῖς: Δαμασκ.1,1,680R.
προφῆτοπνευτήσι ἰδ) μτγν. προφητοκτόνος: Εὐσ.5,16.
προφῆτωρ-ορος ἰδ) μτγν. ποι. ἀντὶ προφήτης βλλ.:
Μακ.2,317 αὐτ.4,227.
προφῆδῖν ἑπίρρ. μτγν. κατὰ πρόφθοισιν,
προλαδόντων, προφθασά: Νόνν.Εὐαγγ.1,ω.16,19.
προφῆάνω κ. μων. κ. νεώτ., δημ. προφ. προφῆάνω
κ. προφῆάνω, μέλλ. προφῆσάω κ. προφῆσῶμαι,
ἀόρ. ἐπρόφθασα, δημ. κ. ἐπρόφθαξα, μέσ. ἀόρ.
προφθάνεσθαι Ἰ.Ἀπολλ.Ρ.4,913, νεώτ. κ. δημ. παθ.
προφθάνομαι, μτ. πτχ. παθ. παρακ. προφθασμέ-
νος, φθῶναι πρὸ ἄλλου, πρότερον πινος, προλαμ-
βῶναι, καταφθῶναι, φθῶναι ἐν καιρῷ, μτ. αιτ.:
Αλογ.Ἀγ.1028 προφθάσασα καρδίᾳ γλώσσῃν,
Πλάτ.Πολ.500Α ἐγὼ μὲν γὰρ σὲ προφθῶσας λέγω,
ΚΔ Ματθ.17,25 ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, προέ-
φθασεν αὐτῶν ὁ Ἰησοῦς λέγων, Παιλί. Ἐκλ.Τραγ.
24,46 ἀγνῶντιαζαν κὶ ἐπρόφθασαν τὰ παλληκάρια
τ' Ἀρρῦρος, Ζερβ.Λυρ.Σ.ατ.2,172 καὶ πλιν προ-
φῆσάω γρῶ νὰ βγάλω, - τὸν πρόφθασα τὴν ὥρα
ποῦ ἔβγανε ἀπ' τὸ σπῆτι του, - δὲν ἐπρόφθασα
τὸ τραῖνο. ὄμ. μτ. πτχ.: Ἀριστοφ.Ἐκκ.884 νὸν μὲν
μα παρακούφασα προφῆθῶν πρὸς Θεουκ.7,73, ΠΔ
Βασ.1,20,25 κ. μτ. γενικ.: προέφθασα τοῦ φυεῖν,
αὐτ.Μακκ.1,40,4. 1) νεώτ. κ.δημ. πράττει τι ἐγκαι-
ρῶν, προλαμβάνω: πρόφθασκ κὶ ἐψυγε προτοῦ
νὰ ῥῆθ ἢ ἀστυνομία κ. παθ. 2) νεώτ. κ. δημ.
ἔχω τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν πρὸς τὴν ἐπαρκο-
κίαν ἢ κ. γεν. εἰς χρέμα, δυναμικότητα, ἀνοχὴν
κτ.: θά προφῆσάω νὰ τελειώσω τὰ δουεῖα ἀπό-
φε, - δὲν προφῆσάω νὰ ἐξοθῶ, - εἶναι πολὺ ἀπαι-
τητικὸς καὶ μόλις τὸν προφῆσάω κ. παθ. 3) τὰ παι-
διὰ μαζ δὲν προφθάνονται σὲ ροῦχα. 3) ἀπόλ.
προλαμβάνω: Εὐρ.Φοῖν.1385 στόματι προφῆθῆναι
θέλων, Ἐθων Σμ.160H.
προφῆθῶσι ἴη ἴητι. τὸ προφῆθῆναι ὡς ὄνομα
εὐρετῆς παρὰ τοῖς Κλαζουμένιοις: Διόδ.Σ.15,18 τὴν
πανάγειριν ὀνομάσαντες προφῆθῆσαν ἰδ.ἀνάγν.
προφῆθῶσα ἰαίη.
προφῆθῆνομαι γλωσσ. φθέγγομαι πρότερον.
προφῆθῆεις-εως ἴη ἴητι. τὸ προφῆθῆεσθαι
βλλ.: Πολυδ.2,118.
προφῆθῆρω μτγν. φθῆρω, διαφθῆρω, κατα-
αίρεφω προηγουμένως: Ἡφαιστ.Ἀστρ.1,1 ἰαβ.1.
προφῆθῆμενος-η-ον μτγν. ὁ προσηπῶν ἢ
πρότερον φωνηθεῖς: Παρμέν. ἐν ΑΠ.7,184.
προφῆθῆομαι-όμοι μτγν. τυγχῶν φιλικῆς με-
ταχειρίσεως κατὰ πρῶτον: Πλούτ.Ἠαιῶδ.31.

προφίλοσοφτιόν μτγ. τὸ ἀπρ. προφίλοσοφ- φη, πρέπει να φιλοσοφήσῃ τὴν πραγμαμένης, προκαταρκτικώς· Πλούτ. Ἡβ.15F προφίλοσοφτιόν τοῖς ποιήμασι.

προφίλοταχνοῦμαι-τομαι μσν. φιλητικῶν τι πρότερον, προηγουμένων· Μιχ. Ἀκομ.176.

προφίλοτομῆθεν μσν. πρότερον φιλοτίμως, ἐλευθερίως· ὁδοιτ. Χρυσόδοκ. ἐν Συγμ.Καν.2,603 προφίλοτομῆθεν τὴν δικαιοσύνην.

προφλεδομῶ-ῶ μτγν. φλεδομῶ πρότερον, τοῦ ποίνω αἶμα πρωτίτερα· Ποσειδ. Ιατρ. π.Γαλ.19,711, Γαλ.10,786 [ισθ.], Ἀλέξ.Τραλλ.7,9.

προφωδητικός-ή-ον ἡ δὲ τὸν πρότερον φοδοῦμενος, ὁ ἔχων τὴν ιδιότητα να προφωδῆται, μτ.αἰτ.· Ἀριστ.Ῥητ.1339b,29 πάντα προφωδητικός.

προφωδοῦμαι-τομαι παθ. φωδοῦμαι ἐκ τῶν πρότερον· Αἰσχ.Ἰκ.1045 πολέμους θ' αἱματέντας προφωδοῦμαι, Ξεν.ΚΠ 1,6,24 προφωδοῦμενον μὴ . . . [ἰδ.γρ. φωδοῦμενος κ. ἀπολ.· Δίον.Κ.55,18].

προφωδῶμαι-τομαι προλέγω τὸ μέλλον· Κατ. Ἀστρ.Κ.8(4),137, αὐτ.147 [ισθ.].

προφρονίσσω μτγν. φρονίσσω, κοκκινίζω, κάμνω τι κόκκινον προηγουμένης· Σωφ.π.Γαλ.2,419, Ἀρχιγ.αὐτ.407 [ἰδ.γρ.π. Ἀλέξ.Τραλλ.1,11].

προφροῖτῶ-ῶ μτγν. φοιτῶ πρότερον, εὐθάνω, ἔρχομαι προηγουμένης, προηγοῦμαι· Ἰάμβ.Πυθ.2,12 ἡ προφροῖτῆσσα ἡδὴ δόξα.

προφρορά [ἢ] ἱεροφρορά μτγν., πᾶν κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ προφέρειν, ὁ τρόπος τοῦ ἐκφωνεῖν φθόγγους ἢ λέξεις δλοκληρούς, ἀπαγγελία, ἄρθρωσις φθόγγων ἢ λέξεων· Φιλῶδ.Ῥητ.1,159S προφρορά καὶ γραφῆ, Διον.Ἀλ.Δημ.22, Φιλ.1,50, Πλούτ. Ἡδ.41A λέξις καὶ προφρορά, Ἡρωδιαν.1,8,6 περὶ τὴν τὸν ῥημάτων προφροράν, Σεετ. Ἐπιμ.Πυρρ.1,15 προφρορά τῶν φωνῶν, αὐτ.203 προφρορά τοῦ λόγου, - ἐπιφροῖτῆσα προφρορά, - δὲν ἔχει καλὴν [ἢ] προφροράν]· ἢ ὁ κατὰ προφροράν ἢ ὁ ἐν προφρορά λόγος ὁ προφρορικός λόγος· Φιλ.1,232, Πλούτ. Ἡβ.777B· 2) ποιητὴ προφροῖτῆσσαι μτγν. ἐκφρορά· Πλωτίν.2,91, αὐτ.4,3,2 ἐκφροῖτῆσσαι ἐν ἐνέργει· 3) τὸ πρόθετον μέρος πολυαριθμητοῦ κριστοῦ· Ἀθην.Μηχ.25,3· 4) δημοσιασ μισθὸς, ἐπιτίμησις, ἔλεγχος· Πλούτ.6,9,33,1· ὄσταν γε τὸ γεγονός δνειδίδωσι καὶ προφροράς· 5) δικαστικὴ ἀπόφασις· Πάπ. ἐπέλευσα τήνδε τὴν προφροράν ὑπομνηματισθῆναι.

προφρορικός-ή-ον ἱεροφρορά μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰς προφροράν ἀνήκων, ὁ διὰ προφροράς ἐκδηλούμενος, ὁ διὰ ζώσης φωνῆς ἐκφερόμενος, ἀντιθ. ἐνδιόθετος κ. νεώτ. ἔγγραφος, γραπτός· Φιλ.2,154, Στωϊκ. ἀπ.243,74, Πλούτ. Ἡβ.777 καὶ τοῦ ἐνδιόθετου λόγου καὶ τὸν προφρορικού, αὐτ. 973A· - προφρορικός ἀνακοινώσις - διαταγή, - προφρορικός ἐξετάσις.

προφρορικός ἐπίρρ. νεώτ., δημ. -ά κατὰ τὸν τρόπον προφρορικόν βλλ., διὰ ζώσης φωνῆς, ἀντιθ. γραπτός, ἔγγραφος.

προφρορος-ον ὁ πῦθμενος-ἐμπροσθεν πινος ὁ προβαλλόμενος· Ἰλ.Περα.6,2 προσφρορος παδί· 2) ἄς αὖς, προφρορος ἐννοουμένου τοῦ [ἰσθ.] τὸ ἔργον τὸ μεταξὺ τοῦ ἐμβροῦ καὶ τῶν περισταχοῦντων αὐτῷ ἄνεμων, ὅπερ ἐκχίνεται πρὸ τοῦ τοκετοῦ [ἰδ. τὰ νερά τῆς ἐπομῆθεννης γυναικας]· Ἀριστ.Ζ1 586a,30 ἄγρότης ὁπατώδης ἢ αἱματώδης ὁ καλοῦμενος ὑπὸ τῶν γυναικῶν προφρορος.

προφρορούμαι-τομαι μτγν. κ. μσν. μέσ. ἐν τῷ ὑφαίνειν, φέρω εἰς τὴν ἐμπροσθεν καὶ ἔχειρικός εἰς τὸς διαζόμενος τὰς μίτους τοῦ στήματος, ἐνα στήσων τοῖσιν ἢ τὸν ἰσθὺν διάζωμα βλλ.· Πλούτ.7,32, Ἡα. ἀπροφρορεῖσθαι τὸ ταῖς διαζόμεναις τὸν στήμονα παραδιδόναι· Φώτ., Σωιδ. ἰσθ. π. Κολλ.ἀπ.244]· ἢ συνεκδ. ἐπὶ ἀράχνης·

Καλλ.Κωμ.2 τὴν δὲδον προφρορεῖσθαι· ἢ εἰδ. ἐπικινῶν, τρέχειν δεῦδον κακείσε· Ξεν.Κυν.6,15 προφρορεῖσθαι παρὰ τὰ αὐτὰ.

προφροῦνια [ἢ] ἰσθ. τὸ πρῶτα ὀπώμενα εἰς τὸν φροῦνον καὶ πρῶτα σπρόμενα ἔξω· Γράδρ.1,175 προφροῦνια νὰ χόρταται νὰ καλοπαθῆθῃ, αὐτ.327.

πρόφραγμα-ατος [ἢ] ἱεροφρορῶσσι φραγμός, φράκτις τῶνμεν ἐμπροσθεν· Ἀριστ.Οικ.1347, 5, Διοδ.2 19,30 οὐδ' ἀπρόλογον ἔχοντας πρόφραγμα περὶ αὐτοῦς· ἢ κμτφ. προσοπίσθαι· Πλούτ. 9,35,3 εἰ μὴ Μακεδόνας εἶχονεν πρόφραγμα.

προφράζω λέγω ἢ ἀγγέλλω προηγουμένης, προλέγω, προαγγέλλω, προσηγοῦμαι· Ἡρ.1,120 εἰ φροδερὸν τι ἐωροῦμεν, πᾶν ἄν σοι προφράζομεν κ. κτ. μτχ. παθ. παρακ.· Ἡσιόδ. Ἐργ.655 προεφραδῶμεν . . . ἄθλα ἱεροκεκμηγῶνα βροαδίη· πρβλ. Ἀπολλ.Ρ.3,131,5· 2) παθ. ἐξηγοῦμαι ἀνωτέρω προηγουμένης· Νικόμ.Ἐρ. Ἀριβ.1,19.

πρόφραζομαι-ομαι ἱεροφροῦσσι μτγν. ὁ ἔχων φραγὸν ἢ μεμβράναν, ἐπὶ δστρακοδέρμεν· Ξενοκρ. π. Ὀρειδ.2,58,107 [εἰκ.].

πρόφρασσα ἐπ. θηλ. τὸ πρόφρων βλλ., πρόθυμος, δαιμονος· Ἰλ.Κ.290 πρόφρασσα παρῆστις, Ὅδ.Ε.161 ἡδὴ γὰρ σε μάλα πρόφρασσα ἀποπέμφω [κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκίν-ἐκασσαι].

προφρονέως ἐπ. ἐπίρρ. προφρώνος βλλ.· Ἰλ.Ε.610 προφρονέως μάχεσθαι, αὐτ.Ρ.224 νήπια τέκνα προφρονέως ρούσιε.

προφρονίζω φρονίζω, σκέπτομαι, συλλογίζομαι τὸ πρότερον· Ἰππ. Ἀέρ.2 [ἰδ.ἀνάγν. προφρονίζω ἢ προφρων τῆς ἴδ.] 2) ποιῶ διανοητικόν ἔργον, ἐργάζομαι διανοητικῶς· Γαλ.17,2,175.

προφρώνος ἐπίρρ. κ. νεώτ. προθύμος, ἀσμένως, ἐπιθύμως μετὰ ζήλου· Ὁσγν.786 καὶ μ' ἐφέλευν προφρώνως πάντες ἐπερχόμενον, Πινδ.Π.2,16 προφρώνως ἐπέλευ· Ἀπόλλων, Αἰσχ.Ἰκ.1 Ζεὺς . . . ἐπίδοι προφρώνως, αὐτ. Ἀγ.173.

προφροῦνμα μτγν. φροῦν, φῆμα τι ἐπὶ τῆς περὶ πρότερον μτχ. παθ. ἀσπρ. προφροῦνθισις ἰδ.γρ. ἀντὶ προφροῦνθισις εἰς ἀσπρ.2,90 [π. Γαλ.6,517].

προφρώνωνος [ἢ] ἴσθ. φροῦν, φροῦνί κ. μσν. κ. νεώτ. ἐπίθ. κμρ. ὁ ἔχων προθύμον καρδίαν, ὁ ἐλευθερὸς θελήσει πράττειν τ· Ἰλ.Α.543 οὐδέ τί πά μοι πρόφρωνος τέτληκας εἰπειν ἔπος, Ὅδ.Ε.406 πρόφρωνος κεν δὴ ἔπειτα Δία Κρονίωνα λιοτῆν· ἢ δδ. προθύμος, εὐμένης ἐπιτυχὸς πρὸς τὸ ποιῆσαι τι, ἐν κατηγορημ. γρ. [π. Ὅμ. οὕτω πάντοτε ἐπὶ προσώπων]· Ἰλ.Α.77, αὐτ.Θ.175 πρόφρων κατένευσα Κρονίωνα, Σοφ.118, Πινδ.Π.5,117 πρόφρωνος τελεῖ, αὐτ.1 4(3),61 πρόφρώνων Μοισῶν τῶχοιμον, Αἰσχ.Χο.1063 καὶ σ' ἐπαύλων πρόφρωνος θεός φυλάσσοι, Σοφ. Ἡλ.1380 γένου πρόφρώνων ἡνὶν ἀγῶγός Ἐδρ. Ἀλκ.743 πρόφρωνος σε . . . Ἐρμῆς Ἀειδης τε δέχοιτο, Κοιστάρ.Δοκ.ἐν Σαβ.3,151 ὑπάρχει πρόφρων ἀντιλήπτωρ καὶ ἐπινοητάτος· ἢ πρόθυμος, ἐπιτυχὸς πλήρης ζήλου καὶ δραστηριότητος· Ἰλ.Θ.23 ὅτε δὴ . . . πρόφρων ἐθέλομαι ἐρύσσει, Ὅδ.Π.257 ἀμύνο πρόφρωνος θυμοῦ, Ἡσιόδ.Θ.536 βούην πρόφρωνος θυμῷ δασαμένους προδίδικαι.

προφροῦς-αδος [ἢ] γλῶσσα, πᾶν προφροῦμενον, ἐκφωόμενον, ἐκδασαμένον· προφροῦς σταφυλῆς [ἰδ. μίσχος τῆς σταφυλῆς ἐξ οὗ κρέμνεται αἰ ραχέι].

προφύλαγμα-ατος [ἢ] ἰσθ. κ. νεώτ. προφυλακὴ βλλ.· Ἡα. ἐν λ. φρούριον· 2) νεώτ. τὸ δι' οὐ προφυλάσσει τῆς· 3) ἰσθ. προφύλαξις.

προφύλακῆ [ἢ] κ. νεώτ. ἡ ἐμπροσθεν φυλακὴ, ἐμπροσποφυλακὴ, φρουρῶν, ἐν τῷ πληθ. ὁ προπορευόμενος φυλάκει φρουροί, πρόσκοποι, ἐμπροσποφυλακός· Ξεν.ΚΠ.3,3,25 κατάσκοποι ἐνέπαιτοι εἰς τὰς προφυλακὰς αὐτῶν, αὐτ. Ἰπποκρ. 7,13, Πλούτ.Καία.39 ταῖς προφυλακαῖς τῶν πολε-

μίαν ἐπιδραμόντες" κ. κτ. ἐν.: Θουκ.4,30 ἀριστοποιεῖσθαι διὰ προφυλακῆς ἔχοντες τεταγμένους προσκόποις, Ξεν.Ἑλλ.4,124 ἡ προφυλακὴ αὐτοῖσι τοῖς πρόσκοποι αὐτοῖσι: || νεώτ. τακτ. τὸ αὐτοῖσι τῶν μέτρων ἀσφάλεια τοῦ ἐν σταθμῆσιν στρατοῦ: 2) φυλακῆ, φυλακῆς, φρουρᾶ, φύλαξις: Πολύβ.5,95,5 τῆς τῶν ἀπὸ ῥηθείων πόλεων προφυλακῆς· πρβλ.Διοδ.2,11,2 (πληθ.)· 3) ὑπερῖοτον φυλακῆς, σκοπία, νικητοφυλακῆ: Πλάτ.Ἐ. 12,42 προφυλακὴ ἐστὶ τῷ κυρίῳ· 4) φυλοκλήριον, τόπος ἢ τρόπος προφυλακτικῶς: Φιλ.1,203 προφυλακὴ χρῆσθαι περὶ τῆ· 5) προφυλακῆς ἐναντίον τινός, γτ. γενικ.: Φιλ.2,365· πρβλ. σπικ. ἐν Πάπ.: ὁμ. Ιστρ.: Ξωρ.1,118 προφυλακῆς χάριν ἰχάρη προφυλάττει· πρβλ.Διοσκ.2,47.

προφυλακίζω νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. ἐπροφύλακισα, φυλακίζω πνὰ ἐκ τῶν προτέρων, ἀπὸ τῆς ὀριστικῆς καταδοκῆς.

προφυλακίζει ναὺς [ἡ] τὸ ὡς προφυλακῆ τεταγμένον, πρόσκοπον πλοῖον: Θουκ.1,117.

προφυλακίζει ἐως [ἡ] νεώτ. ἡ πράξις τοῦ προφυλακίζεσθαι βλ.λ. ἢ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς προδικασίας ὑπὸ τῆς δικαστ. ἐξουσίας ἐπιβαλλομένη κτ. νόμον φυλάκισις τοῦ κατηγορουμένου.

προφυλακτῆρ-προσ [οἱ] νεώτ., δημ.-ἰδρῶς πᾶν μέσον δι' οὗ προφυλάσσεται τὸν, εἰς διάταξις μηχανήματος δι' ἧς ἀποσκοπεῖται ἡ προφυλακῆς ἐκ κινδύνων πτώσεων, συγκρούσεων κλπ.: προφυλακτῆρ αὐτοκινήτου, -προφυλακτῆρες τροχῶν.

προφυλακτῆριον [τὸ] μιν. κ. νεώτ.: προφύλαγμα βλ.λ.: Ἡσ. ἐν λ. φρούριον: Τρέτζ.Χιλ.7,148 πᾶν προφυλακτῆριον καὶ τὰς προτάξεις ἔδραε: || νεώτ. τὸ δι' οὗ προφυλάσσεται τὸς.

προφυλακτικῶς-ἡ-δὲν [ἡ] μιν, νεώτ., δημ. ὁ κατάλληλος, ἐπιτήδειος εἰς προφύλαξιν, ὁ προφυλάττων τῆ: Διοσκ.3,146 προφυλακτικὸν ἰσθδάλων, Γολ.10,877 προφυλακτικὴ ἐπιμέλεια, αὐτ.1,295, προφυλακτικῆς ζῶνῃ· 2) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πρσσ., ὁ προφυλασσόμενος, ὁ ἐπύχων: || τὸ αὐτὸ ὡς οὐσ. προφυλακτικὸν πᾶν μέσον χρησιμοῦν πρὸς προφύλαξιν: τὰ προφυλακτικὰ κατὰ τοῦ τῶφου.

προφυλακτικῶς ἐπίρρ. μιν.κ.νεώτ., δημ.-ἀ διὰ προφυλακτικὸν τρόπον: Ἀστέρ.349C, -νὰ μῆδς σιγὰ καὶ προφυλακτικὰ.

προφύλαξ-ἀκος [οἱ] κ. Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ὁ ἐμπροσθεν τινος φύλαξ, πρόσκοπος, ἐν τῷ πληθ. αἱ ὡς προφυλακῆ τεταγμέναι στρατιῶται: Θουκ.3,112 οἱ προφυλακῆς [οἱ] προφυλακαί, Ξεν.Ἀν.2,4,15 ἠρώτησ τοὺς προφύλακας, Ζολου.17,10 θανατώσθαι... τρεῖς προφύλακας ἄλλους: || ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος: Ἐπιγρ. προφύλαξ Ἀπόλλων· 2) ἀξίωματικὸς φρουρῶς: Αἰν.Τακτ.22,9 || κ. ὡς θηλ.: Ἐρατοσθ.Κατ.22 γράφεισ προφύλακας.

προφύλαξις-εως [ἡ] σχόλ. κ. νεώτ., δημ.-ἡ τὸ προφυλάσσειν ἢ προφυλάσσεσθαι, πρόνοια, μέριμνα, φροντίς πρὸς ἀποφυγὴν κακοῦ τινος προσσχ.: Σχολ.Αισχ.Πρ.906, Βιζύνι.Μπτερο Τῶν Ἐπὶ 124,203 νὰ βροῦν αὐτὰ προφύλαξιν, -μετὰ πολλῶν προφύλαξεων διέβημεν ἀντίπεραν, -τὸ παιδί θέλει μεγάλη προφύλαξιν.

προφύλασσω κ. νεώτ., ἄττ. προφυλάττω, δημ. κ. προφύλαξις κ. προφύλαξω, ἀόρ. ἐπροφύλαξαι, παθ. ἀόρ. ἐπροφύλαχθην, δημ. [ἐ]προφύλαχθηκα, δημ. μτχ. παθ. παροκ. προφυλαγμένος, εἰμαι φύλαξ, φρουρὸς πρὸ ὄφρουτῶ τινός τοῦπου ἢ οἰκίας, προφυλάττω τὸ ὡς φύλαξ, μτ. αἰτ.: Ἰγν. Ἀπόλλ.538 προφύλασσω νῆον [ἐπ. τ. πρσστακτ. προφύλαξε ἀντὶ προφύλασσέσθαι, Ξεν. Ἀπομν.2,7,14 μτ. γενικ.: Ξεν.Ἑρ.6,10: || νεώτ. κ. δημ. φυλάττω, προσσιζέω, φροντίζω ἢ ἀναφύρτι τὸ ἐνδεχόμενον κινδύνον: τίποτε δὲν σὲ προφύλασσει ἀπὸ θεϊκῆν ὄργην, -προφύλασσαι ἀπὸ τὸ

φύλαξ-ἐγὼ θὰ σὲ προφυλάξω· 2) ἀπολ. ἀγρυνῶ, φυλάττω, φρουρῶ, προσέχω: Ἡρ.8,92 τὴν προφύλασσοῦσαν [ἐν. νεοί ἐπὶ Σικιάδω, αὐτ. 7,179, Ἀριστ. Ἀγ.1146, Θουκ.2,93· 3) π. μτγ. τὸ ἐνεργ. εἶναι ἐν χρ. ὡς τὸ μέσ. προφυλάσσω, λαμβάνω τὰ μέτρα μου ἐναντίον τινός Πλούτ.Ἡδ.129Α τὰ τοῦ σώματος κινήματα... μὴ προλαμβάνει μὴδὲ προφύλαττει: || μέσ. προφύλασσομαι κ. προφύλαττομαι, δημ. κ. προφύλαξομαι φυλάττω ἐμαυτὸν, φροντίζω περὶ ἐμαυτοῦ, λαμβάνω προφύλαξεις: Ἡρ.1,185 προφύλαξοτο ὅσα ἔδωκάντο βάλιστα, Θουκ.6,38, -νὰ προφύλαγσαι ἀπὸ κρουολογήματα -ἀπὸ τοῦς φύλαξες· 4) μτ. αἰτ. λαμβάνω προφυλακτικὰ μέτρα ἐναντίον τινός: Ἡρ.7,176 προφύλαξοτο αἱ Φωκῆες, αὐτ.9,99, Ξεν.Ἑλλ.5,3,5, αὐτ. Ἀπομν.1,4,13 προφύλαττεσθαι ἡ λιμὸν ἢ δίψας.

προφύλλα [τὰ] νεώτ. βοταν. τὸ ὑπὸ τὸ περιάνθιον τῶν ἀνθέων πράσινα φύλλα, ἄ βράκκια.

προφύλαξ-ἄκος [οἱ] μτγ. φύλαξ, ἀραπέτης: Ἡρ. ῥωδιαν.2,744, Μακάλλ.474,15 τὸν προφύλαξον τῶν ὄντων ἐν τῷ ἀγίῳ Λαυρεντίῳ, Χοιρὸβ.Θεσ.83.

προφύομαι παθ. μτ. ἀόρ. β' κ. ἐνεργ. παρακ. φύομαι, γεννώμαι πρότερον, προηγουμένος: Σοφ. Αἱ.1291 ἄς προφύε πατήρ, Γολ.10,21,642 προφύομαι φλεγμονῆ [ἢ προηγουμένως ὑπάρχουσα].

προφύομαι-ατος [τὸ] μτγ. κ. νεώτ. φύομαι ζυμῶθεν προηγουμένος: Ἐρατοσθ.π. Ἀθῆν.4,140Α τὰ προφύομα τὰ μὲν μαζῶν: || νεώτ. χημ. φύομαι εὐρισκόμενον εἰς μὴ ἐνεργὸν κατάστασιν.

προφύομαι-ἄκος-ἡ-δὲν ἰων. ἀντὶ προφύομαι, ὁ ἐζυμώμενος πρότερον: Ἰππ.Δι.3,63,81 προφύομαι μᾶζα ἰκαλῶς ἐζυμωμένη μᾶζα ἐκ κριθῶν.

προφύομαι-ἄκος ζυμῶν μᾶζον, προηγουμένος ὄμ. ἐν τῷ παθ.: Ἰππ.Δι.2,40 μᾶζα προφύομαιθεῖσα: || ὄμ. ζυμοῦμαι προηγουμένος: Θεόδωρ. Ὀσμ.23

προφύομαι οἶνω, ὕδατι' || κ. μτφ: προφύομαι λόγος ὁ λόγος ἐφ' ἧς ζυμῶθαι, προφύομαι ὄμ. Ἀριστ. Ὀρν.462 αὐτ.Θεσ.75 ἴσται κακὸν μοι προφύομαι.

προφύομαι [τὸ] μτγ. κ. νεώτ.: Ἡσ. ἐπροφύομαι: ἐν τοῖς μετέλλοις τὸ σκέπησ χάριν τῶν ἐν ταῖς φύσεσι ἀλλῶν τιθέμενος· 2) νεώτ. κτ. πληθ. κωνικὸι σωλῆνες τῶν ὕψικαμίνων οἰτινες ἀποτελοῦν συνέχεται τοῦ ἀεραγωγῶ τῶν καὶ προσρομίζονται εἰς τὸν σωλῆνα τῆς φύσεσ, δι' ἧς εἰσάγεται ὁ ἀραιότερος διὰ τὴν καύσιν ἀήρ.

προφύομαι-εως [ἡ] [προφύομαι] τὸ προφύοσθαι, προεξέχειν: Ἰππ.π.Γολ.19,133.

προφύομαι κ. μιν, νεώτ. κ. δημ. φυτεῶ πρότερον, προηγουμένος κ. δημ. παθ. ἀόρ. ἐπροφύοσθαικα: Γεωμ.5,11,4 προεφυτεῖσθαι κρῶμιν· 2) μτφ. παράγω προηγουμένος, κατασκευάζω πρότερον, προκατασκευάζω: Σοφ. Ἡλ. 198 ἐνανθὸν δεινῶς προφύοσσαντες μορφα.

προφύομαι μτγ. μτχ. παθ. ἀόρ. προφύομαι, φρώγμ τὸ πρότερον, προφύομαι: Διοσκ.2,90 ζῆς προφύομαισῆς.

προφύομαι-εως [ἡ] μιν. δ.γρ. ἀντὶ προφώνησις βλ.λ.: Χρον.Μορ.2453H μὴ προφώνησις· 2) ἀξίωματικὸς φρουρῶς: Αἰν.Τακτ.22,9 || κ. ὡς θηλ.: Ἐρατοσθ.Κατ.22 γράφεισ προφύλακας.

προφώνω-έω κ. μιν. φωνῶ, λέγω, ἐμφράζω, διακηρύττω προηγουμένος: Αἰσχ.1κ.617 ζῆνός κόνον προφώνων, αὐτ. Ἀγ.882 ἤματα ἕμοι προφώνων, αὐτ.Εὐμ.466, Αἴτ.5,20 οὗ προφώνων, ἡξουσίαν ταχέως ἀ διαλυσιφιλίαι: || φωνῶ ἐνώπιον πάντων: Αἰσχ.Πέρσ.363 πᾶσιν προφώνει τόνδε ναυδάρχιος λόγον, Σοφ. Ἡλ.109 ἡχὴ πᾶσι προφώνειν, Διήγ. Ἀχιλλ.235 τοῦτο δὲ πᾶσι προφώνω καὶ πᾶσι παραγγέλλω: 2) διατάσσω προηγου-

μένως ἢ ἐνώπιον πάντων, ὅν. ὁτ. κ. ἀπαρφ.: Σοφ. ΑΓ.1089 καὶ σοι προφώνω τοῦσακ ἢ δάπνειν, Εὐρ. Την.956, αὐτ. Ἡλ.685 κ. ἀνευ ἀπαρφ.: Σοφ. ΟΤ.223 ὄμην προφώνω πάσι Καθήμεισι τῶδα.

προφασφωρέω μν. προηγοῦμαι φέρων φῶς: Παχυμ.Γ ἐν Βί. Ἀνδρ. Παλ.210D.

προφῶτα [τὸ] μν. ἡ παραμονὴ τῶν Φώτων, τῶν Θεοφανῶν: Στουδ.Θεολ.701 [ἐκδ.ΜΕ].

προφωτιζέω μν. φωτίζω πρὶ πρότερον: Κύριλλ. Ἱεροσ.18,14,224, Εὐσ.4,345B.

προφῶτισμα-ατος [τὸ] μν. ἡ πρὸς τὸ βάπτισμα προπαρασκευή: Εὐθύμ.2392A.

προχάζω Φῶτ. ἐπροχάζοις προβαίοντες' 2) Ἡσ. ἐπροχάζοις ἀναποδιζοίς.

προχάινω προφασίζομαι, ἐτιμ. τῆς λ. προχάνη π. Εὐστ.1109,29, ἐσφ. γρ. π. Πρώλλ. Πλάτ.Θεολ.5,37.

προχειρίζω μν. χειρίζω πρότερον, προηγούμενος: Κ Μανασσ. ἐν Χρον.9,74.

προχειρισμός [ὁ] μν. τὸ προχειριζέω βλ.λ.: Κ Μανασσ. ἐν Χρον.9,74.

προχειρήθηρα [ἔν] ἰερὰ [τὸ] βυσία ἦτις ἐτελείτο πρὸ τοῦ «χαίρετε» μετὰ συμβολικῆς τελετῆς καὶ ἔθεωρετο ὡς ἐπισφράγις τῶν Ἐκκλησιῶν.

προχάιρω χαιρῶ ἐκ τῶν πρότερον: Πλάτ. Φιλ. 39D ὡσθ' ἡμῖν χυμδαίνε τὸ προχάιρον, Ὅρφ. Ὑμν.85,9 προχάιροντες' 2) κτ. ἀντίθ. σημ. εἰρων. ἐν τῷ γ' πρῶτ. τῆς προστακτ.: Ἀλαχ. Ἀγ.252 προχαιρέτω ἴδς μάς λειπῆ.

προχαιλεύω χαιλεύω τὴ προηγούμενος: Ἀλαχ. Χο.647 προχαιλεύει δ' Ἄισα φασγονουράς.

προχάλλω ἄω μν. κ. μν. χαλαρώνω προηγούμενος, ποιῶ, ἀφήνω πρὶ πρότερον χαλαρόν: Ἀρει.124,36 προχάλλασαντα ἐπιπλάσμαι καὶ τέγγει σικύνη πρὸς τὸ ἡπαιροσβάλλειν, Ἰππιατρ.43 κ. παθ.: Πά Μακκ.4,10,19 προχεχάλασαι ἡ γλώσσα.

προχάνη [ἡ] μν. δωρ. προχάνα [γρ. κωδ. προχανά] πρόφασσις: Καλλ. Διμ.73 προχάνα δ' ἐκρίσκατο πῆσα' ὄμ. κτ. πλθθ.: Καλλ.ἀ.26.

προχάρισμα-ατος [τὸ] μν. κ. μν. προκέντημα, ὑπόδειγμα, ἀγνάρι: Νικόμ. Γερ. Ἀριθμ.1,6 Εὐστρ. ΗΝικ.41,18 τὰ εἶδη ποραδίγματα προκεῖσθαι τὰ δημιουργῶν, τ'ν' ἀφορών πρὸς αὐτὰ ὡς προκέντηματα καὶ προχάριγματα.

προχαράσσω μν. ἀτ. προχαράττω χαράσσω πρότερον, ὀθ. κάμνω σχέδιον, σχεδιάσσω: Φιλ.1,609, Γρη. Ναζ. ἐν Ἐπιταφ.120 βραχέα τῆς εὐφημίας . . σκιαγραφῆσω καὶ προχαράξω.

προχάρης-οὐς-ές Ἐπιρ. ὁ προσφερόμενος ὡς προσφορά εὐχαριστήριος: προχάρης ἀρτος.

προχαρίζομαι μν. χαρίζομαι πρότερον, προηγούμενος: Εἰρην.1127C.

προχάρισια [ἡ] ἐπιόν. τῆς Θέτιδος Ἡσ. ἐπροχάρισια ἡ Θέτις ὄστω που πῆταται.

προχάρισμα-ατος [τὸ] μν. εὐμένες δῶρον: Χρυσμ. Σιβ.5,330.

προχάριστήρια [τὰ] εὐχαριστήρια ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ ἔτους, ἐορτὴ τελευμένη ἐν Ἀθῆναις πρὸς τὴν μὴν τῆς Ἀθηνῶς ὄψ' ὄλων τῶν ἀθηναικῶν ἀρχῶν κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔαρος: Λυκοῦργ. ἀπ.53 [ἐν ΑΒ 295 προχάριστήρια].

προχειλή-οὐς-ές μν. ἄ. πρόχειλος, χειλαράς: Λοκ. Φιλ.σφ.34.

προχειλίδων [τὸ] μν. τὸ προέχον ὕερος τοῦ χιταίου: Πολυδ.2,90 καὶ τὸ μὲν προέχον αὐτῶν ἴδων χελώνι, προχειλίδια.

πρόχειλος-ον μν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὰ χεῖλη προέχοντα, ἔξέχοντα, χειλαράς: Στραβ.2,23 πρόχειλος καὶ πλατύρρινος γέννασθαι' [π]ρόχειλα [τὰ] τὰ ἄκρα τῶν χελῶν: Ροσφ. Ὀνομ.41.

προχειμάζω ἐπὶ τὸ καροῖ, εἶμαι θυελλώδης πρότερον, εἶμαι προώρως θυελλώδης: Ἀριστ. Πρ. 26,8 ἦτον δὲ ἐστὶ σοφῶρον ὄταν προχειμαίνοντες

ἢ ὄταν ἐξ εὐδίας τοῦτο συμβῆ, Πλιν. Φι.18,207 2) ἐπὶ τῆς σελήνης, τοῦτο πρῶτον θυελλῶς: Βέτιν. Βέλλ.189,27, Κατ. Ἀστρ. Κ.2,146, αὐτ. Σιλ.1,174.

προχειμάσις-εως [ἡ] μν. πρῶτος θυελλώδης καιρός, πρῶτη χειμῶνα: Veget. 4,40.

προχειράσις [ὁ] γλώσσα, μν. χειρῶνεξ.

προχειρίζω κ. Ἐπιρ. πᾶν, μν. κ. νεώτ. ἀτ. μέλλ. χειρίζω, ποιῶ πρὶ πρότερον, ἐχειρίζω τινί τ, βάλω εἰς χεῖρας τίνος, παραδίδο: Δειν.3,14 προχειρικῆται νινὰ ἐπὶ τὸ [π]θ. τῶ [τ]ν τιμαρῶν δούνα' [π] παθ. συνηθέται κτ. μτ. ὁ εἰς χεῖρας ἐλημμένος, ὁ περιέδωκεν εἰς χεῖρας τίνος, ὁ εὐχερώς χήσεως: Πλάτ. Νόμ.643A τὸν προχειρισμένον λόγον, Δημ.85 προχειρισμένων καὶ ἐταίμων ὄντων τῶν ἀγαθῶν' 2) παράγω: Ἰδμβλ. Μοθ. Ἐπιστ.11 ὡς ἴδια αὐτὰ ἀφ' ἐαυτῶν προχειρίζω' [π] συνόντ. ἐν τῷ μέσ. προχειρίζομαι, μέλλ. προχειροῦμαι, λαμβάνω τὸ ἀνὸ χεῖρας, ἐπιχειρῶ, ἐτοιμάζω, προαιμαίνω δι' ἐμαυτῶν: Ἀριστ. Ἐπιμ.729 προχειροῦμαι κἀκεῖσθω τὴν αἰσάν, Δημ.45 δύναμαι . . προχειροσθαί δειν ὕμας, Πολυδ.1,16,2 στρατόπεδα . . προχειρίζονται, αὐτ.3,107,10, Πλάτ. Ἠθ.396C τὰς θήσεις προχειρίζεται, αὐτ.813D, Λοκ. Μοθ. Σου.14 ἐσθῆτα καθάρην προχειρισάμενος, αὐτ. Ἄλ.1στ.2,46, Γαλ.6,555 βέβλων προχειρίζεσθαι' 3) ἐκλέγω: Ἰσοκρ.8,122 προχειρίζεθε δημαγωγοὶ, Δημ.773 καταπρόντας με καὶ προχειροῦμένους ἐπὶ τῆν τοῦτου κατηγορίαν, Πολυδ.2,43,1, αὐτ.3,44,4, Πλάτ. Κατ.δ.58 ἐπὶ τούτῳ προχειρισάμενος' 4) ἐγκαινίζω, διορίζω νινὰ: Δίων Κ 54,1 προχειρίζων τὴν Δικτάτορα' κ. παθ.: Πολυδ. 3,108,2 προχειρισθέντες . . ἀπιστάροισι, Στραβ. 2,3,4 τοῖς ὄπὸ τοῦ βασιλέως προχειρισθείσι, Διον. Ἄλ.4,27, Διδάξ. Σ.16,66 Ἐπιρ. προχειρισθείς . . ἀγνοουθήεις Πάπ. ἄνωκ καὶ ὄπὸ σοῦ πρὸς ταῖς οἰκονομίας καὶ ἀρχυλακείας προχειρισθέντων ἀξιόλογοι' [π] νεώτ. συνεκδ. [ἐπὶ] τὸ εἰρωνικώτερον: προχειρίζω ὀνομαζέω' [π] ὄμ. ἐν τῷ παθ. τ. παραγωγῶν: Πολυδ.3,40,14 τὸ Πονηλῶν προχειρισμένων στρατόπεδα, Πλάτ. δια τὸ προχειρισθῆαι αὐτῶ τὴν γῆν' [π] προκομίζω, προορίζω ἐκ τῶν πρότερον: ΚΔ Πράξ.3,20 τὸν προχειρισμένον ὄμην Χριστὸν Ἰησοῦν [τὸν προωρισμένον, ὀνομαζόμενον ἐκ τῶν προτέρων] 5) ἐκλεῖ χερσίνω: Μηνολ.126 Συμφ. ἐπισκοπῶν προχειρισσῆθαι' 6) προτιμῶ: Διον. Ἄλ. Δειν.8 ὁ Δημοσθένης προχειρισάμενος' 7) μτ. ἀπαρφ. ἀποφασίζω τὰ πρῶτα τῆ: Πολυδ.3,40,2 προχειρισμένον πέμνει μετὰ στρατοπέδων ὄμ. μτ. αὐτ. κ. ἀπαρφ.: Ἐπιρ. τῆς πόλεως προχειρισμένης τὸν ἀγῶνα . . στανεῖντιν εἶναρ' 8) συζήτω ἡ ἐξετάσει πρῶτον: Ἀριστ. Κατ.10β.19 τὰς ἄλλας κατηγορίας πρ., αὐτ. Τον.105ε,35 τὰ πάντων δόξας πρ- [π] ὄμ. π- περὶ τίνος: Ἀριστολ. Οὐρ.271β,21, αὐτ. Μετ.378β,6 πρ- περὶ ἐκασταν γένος [βγρ. ἐκάστου γένους]' 9) ἐπὶ λόγου ἡ θέματος, προβάλλω, ἐκθέτω πρότερον προδιτυπῶνα, προτίνω: Ἀριστ. Πρ.953α,33 ἐπὶ παραδείγματος προχειρίζω κ. παθ.: Ἀριστολ. Κατ.2α,36, Φιλῶδ.Θε.3,14 ὁ περὶ τῶν προχειρισθέντων λόγος, προχειρίων [τὸ] πᾶν σακιδιον τῆς χεῖρας τσαντίκι' ὄμ. ἐν τῷ πλθθ.

προχειρίσις-εως [ἡ] μν. κ. νεώτ. Ἐκφρασις, ἀπαγγελία: Πλωτῆ.3,66' 2) τὸ εἰς χεῖρας λαμβάνειν, ἐκτίλεισις: Γορπ. Γνωμ.16' 3) φηλάφησης, διεξαγωγή, χηρσις: Φιλῶδ. Ἰω. Ὑμν.165,1 προχειρίσις τῶν θεωρημάτων' [π] ἀσκησης ἐξέασησις: Φιλῶδ. Ἰω. Ὑμν.227,26, Εὐστρ. ΗΝικ.37,16' 4) νεώτ. ἐπὶ ἐκκλησιαστικῶν ἀξιωματιῶν, χειροτονία: προχειρίσις ἐπισκόπων' [π] κ. γεν. συνηθέται. ἐν εἰρων. φρ. ἐλογίῳ, διορισμός.

προχειρισμός ἰδί μγν. κ. πάπ. προχειρίσις βλλ.: Δουράκ. Ἀρχ.270 προχειρισμός τῆς δημιουργίας· **2**) πάπ. οἱ ἐν προχειρισμῷ νεοσολογιστοὶ εὐρισκόμενοι εἰς τὰ γυμνάσια· **3**) διορισμός ἐπὶ ἀλλοῦ· Πάπ.
προχειρογράφος ἰδί πάπ. πθ. προχειρογράφος βλλ.
προχειρολογία ἰδί νεώτ. ἡ ἀρχὴ τοῦ προχειρολογεῖν βλλ., τὸ προχειρῶς λεγόμενον.
προχειρολόγιος ἰδί νεώτ. κ. δημ. ὁ λέγων ἑμβλὴν ἐκ τοῦ προχείρου· ὁ κ. οὐμὲ ἐμβριθὴς.
προχειρολογώ-έω νεώτ. κ. δημ. πθ. ἀόρ. ἐ-προχειρολόγησα, ὄμιλ. λέγω ἐκ τοῦ προχείρου, ἄνευ προπαρασκευῆς, ὁ κ. ὄμιλ. ἐπιπολιῶς, οὐχὲ ἐμβριθῶς.
πρόχειρον ἰδί πάπ. προχείριον βλλ.· **2**) ἔξ-λον δι' οὐ ἀνεκίνου τὰ ἐρία κατὰ τὴν ὄραν τοῦ χρωματισμοῦ αὐτῶν, τὸ βαφιστόν τῶν.
πρόχειρος (η-σῆ) χεῖρ ἢ μιν. νεώτ. κ. δημ., συγκρ. προχειρότερος κ. ὑπερθ. προχειρότατος, ὁ πρὸ ἢ παρὰ χεῖρας, ὁ ἐγγύς, πλησίον τῶν χειρῶν, εὐκόλος διὰ τὸν λόθρ τῆς, τὰ τὸν μεταχειρισθῆ, ἐν γρ. κ. μφ.: Ἰνν. Ἀρθρ.1, Ὀουσκ.4,34 ἐβαλλον λίθους καὶ . . ἀκοντίσας ὡς ἐκαστός τι πρόχειρον εἶχεν, Πλάτ.Θεαιτ.198D τὴν ἐπιστήμην.. πρόχειρον οὐκ εἶχε τὴν βίονοις, αὐτ.Φαίδ.61B τὰ κατὰ πάντων τῶν φιλοσοφούντων πρόχειρα, αὐτ. Μίν.313B, Δημ.491 ἔστιν τοῖνυν τῆς πρόχειρος λόγος, Πάπ. ἀρπάξαι μου αἶμα τὸ πρόχειρον τῶν σκευῶν, . . δώσατέ μοι τὸ βιβλίον, ἐάν τὸ ἔχετε πρόχειρον· ἢ ἐπὶ ἔθους γυμνοῦ ἢ μάχιμος, ὁ ἐν χειρὶ κρατούμενος· Σοφ.Φιλ.747 πρόχειρον . . ἔβρος, Εὐρ. Ἐλ.1564 φάσαντων . . πρόχειρον ὠβέει αὐτ. Ἰλ.696 πρόχειρον ἔγχος, Ξεν.ΚΠ.4,232 τὰς κοπίδας προχειροὺς ἔχοντες· **2**) κτ. αὐτ. τὸ εὐχερὲς, τὸ οὐ δύναται τῆς ἀμέσως τὰ ποιήσασθαι χρῆσιν. μτ. ἀπαφρ.: Ἰσακρ.11,9 τὸ προχειρότατον ποιεῖν, Δημ.700 προχειρότατον δρᾶσι ὕμῶς εἰπεῖν· κ. ἄνευ τοῦ ἀπαφρ., ταύτου ἐνδουσιόμενος· Ξενοφ.1,16 ταῦτα γὰρ ἄν ἐστι προχειρότερον ἰέναι, εὐξασθῆναι· ἢ ἔτοιμος· Αἰσχ.Πρ.54 πρόχειρα φέλια δερκασθαι πάρος· ὁ ἀμέσως προσιτός, ἐξωτερικός, ἐπὶ τῶν μερῶν τοῦ σώματος· Σωρ.1,17,69· κ.συγκρ.: αὐτ.2,64,85· ἢ φρ. τὰ πρόχειρα τῶν ἀπόρων προφανεῖς δυσκολαί· Ἀριστλ.Μεταφ.982b,13, αὐτ.1024b,14· **3**) πρόχειρον (ἐστί) εἶναι εὐκόλον, μτ. ἀπαφρ.: Λυσ.ἀπ.86 φεῖδεσθαι προχειρότατον τῶν ἀμαρτάνουσιν, Πλάτ.Φιλ.251B πρόχειρον . . εἶναι, Φιλῶμ.24· ὁ μ. ἐν προχείρω ἵεσθί μτ. ἀπαφρ.: Ἀριστλ.Μετ.356b,19· **4**) κοινός, συνηθής· Πλάτ.Θεαιτ.147A φασθῆναι καὶ πρόχειρα, αὐτ.Φιλ.45A αἱ πρόχειροι τῶν ἡσανών· **5**) πάπ. ὡς ὁσ. τίλιος ἀξιώματός τινος ἐν Αἰγύπτῳ· πρὸς τῷ ἰδίῳ λόγῳ καὶ τοῖς προχειροῖς· **6**) ἐπιρρησιμ. ἐκ προχείρου εὐκόλος, εὐχερῶς· Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.6,19, Γαλ.1,241· ἢ νεώτ. ἐκ τοῦ προχείρου ἀπροπαρασκευάστως, ἀμελετήτως· **7**) ἐπὶ ἀσπασίον, ἔτοιμος πρὸς τῆ, πρῶτος, μτ. ἀπαφρ.: Σοφ.Ἰλ.1494 σκότου δει καὶ πρόχειρος εἰ κανεῖν· κ. μτ. δοτ.: Εὐρ. Ἡρ.161 τῆ φυγῆ πρόχειρος ἔτοιμος πρὸς φυγῆν, Πολυδ.6,120 πρόχειρος γλώττα· **8**) ὁ ταχέως ἀπληραδυνόμενος, εὐθύς· Πολυδ.23,5,7 ἐν ταῖς ὀμιλίαις εὐχερῆς καὶ πρόχειρος· **9**) ἐκχλωτός· Ἰνν. Ἰντρ.1 τὸ προπτεῖς καὶ πρόχειρον, Φιλ.68.Ποιμ.5,14· **10**) τοχός· Ἰνν.Προρρ.1,25 πνεύμα ὄλον τοῖσι νηγιόμενοισι πρόχειρον, Πλάτ. Βροῦτ.34 σφοδρός . . καὶ πρόχειρος.
προχειρότης-τος ἰδί μγν. κ. νεώτ. ἔτοιμότης, τὸ ἐν εἶναι π. ἔτοιμος, προθυμότης· Κορνοῦθ. Φθ.Θε.35 ἢ ἐπὶ τοσούτων προχειρότης τινῶν, Ἀρρ.Ἐπικτ.3,21,18· κ. ἐν τῷ πληθ.: Φιλ.68.Ρητ.1,198 προχειρότης συγκοφαντικά· ἢ νεώτ.

ἡ ἰδιότης τοῦ προχείρου βλλ., Ἑλλειψίς μελέτης, ἐπιχειρήσιος· μετὰ προχειρότητος ἐπιλαμβάνεται πάντος θέματος· **2**) ἡ προχειρότης τῆς ἀμεθόδου ὅλης τὸ διδόμενον εἰς τὸ ἀκρίτεργαστον ὄμιλον, δηλ. τὸ ὀλιγον φιλολογικῶ τινας ἔργου· Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.1,249.
προχειρότητα ἰδί μιν. ὁ πρὸ ἄλλων, πρότερον ἢ πρῶτος χειροτονθεῖς· Στουδ.Θεολ.3,704 ἰεὺδ.Μ.1) προχειρότητος ἐν ἀποστόλοις.
προχειρότης ἰδί προκαταρκτικὴ φηροφορία, ἡ δι' ὀφθασίων τῶν χειρῶν τὸ λαοῦ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου δήλωσις τῆς γνώμης τούτου ἐπὶ τῶν προβουλευμάτων τῆς Βουλῆς τῶν Πεντακοσίων· Ἀριστλ. Ἀθ.43,6 ἄνευ προχειροτονίας, αὐτ.ἀπ.436 περὶ τῆς ὀστρακοφορίας προχειροτονίαν διδοῦσαι, εἰ δοκεῖ ἡ μλ.
προχειροτονώ-έω ἐκλέγω διὰ χειροτονίας προηγούμενος, ἐν τῷ παθ.: Πλάτ.Νόμ.765B εἰς ἐκ προχειροτονηθέντων δέκα, Κδ Πράξ.10,41 προχειροτονηθέντι ὀπὸ τοῦ θεοῦ, Δίων Κ 50,4 ἐξ ἀπατεῖαν π· **2**) λαμβάνω προκαταρκτικὴν φηρον· Αἰσχ.1,23 προχειροτονεῖν καλεῖται . . περὶ ἱερῶν, Δημ.703 γνομένης ἐκκλησίας προχειροτονήσαν ὁ δήμος.
προχειροτομῆ-δομαι μγν. παθ. καθυποτάσσομαι πρότερον· Ἰώσ.Π1.4,8,1 προχειρομύμαις ἐκατέρωθεν (ταῖς πόλεσι) ἐγκαταστήσας οἰκίτορας.
προχειρουργώ-έω μγν. ἔχειργ. ἐκτέλω προηγούμενος· Ἰώσ.Π1.4,8,3 πολλά προχειρουργήσας ἐξ ἐπιστήμης.
προχειρῶς ἔπιρρ. κ. νεώτ., δημ. πρόχειρα ἐκ τοῦ προχείρου, ἔτοιμος, προθύμος, ταχέως· Πλάτ. Συμπ.204D προχειρῶς ἀποκρίνασθαι, Ἀριστλ. Τον.163b,25 περὶ τὴν προχειρῶς εἶχειν, Αἰσχ.1,22 τῶν προχειρῶς εἰς τὰ αὐτῶν σώματα ἐξαρπτανόντων, Ἀμφικ.33,7 ἐπὶ τὰ πράγματα ὄρναι προχειρῶς· ὁ δρμητικός· Θεόδοιμ.Ἰστ.217(α), Πολυδ.5,7,2 προχειρῶς αὐτὸν δόνα· ἢ ἀποτόμως· Δημητρη.281 προχειρῶς εἰπεῖν· **2**) συνηθής ἡ προφανός· Φιλ.68.Ρητ.2,688 προχειρῶς δηλοῦσαι συγκρ. προχειρότερος· Πλάτ. Ἀλκ.2,144D προχειρότερός μελλωμεν ἢ λέγειν ἢ πράττειν, Πολυδ.1,21,5 προχειρότερον τὸ δέοντος ἐπιεῖ.
προχειρόρης ἰδί μιν. χειρώνας· Πρόδρ.1,238 ἔκβαλε τὰ πασαδικὰ καὶ γίνου προχειρόρης.
προχείριον ἰδί μιν. τὸ χειροκάλθον· Κασιαν.1,1131A.
πρόχυμα-ατος ἰδί (προχέω) τὸ ἐμπροσθεν γυόμενον, τὸ προχέμενον, καθέζημα· Ἀριστλ.ΖΜ.647b,4 τὰ σπλήγγια τῆς διὰ τῶν φλεβῶν ῥύσεως τοῦ αἵματος ὅσον προχέματα ἔστιν.
προχέω ποι. προχέω βλλ.: Διον.Περ.52 προχέω ὀλιμα.
προχέω κ. νεώτ., μέλλ. προχέω, ἀόρ. προχέουσα, χέω, χύνω πρὸς τὸ χυμρός· Ἰλ.Φ219 πράχθειν ῥόον εἰς ἄλα θίαν (ἐπὶ ποταμοῦ), Ἰγν. Ἀπόλλ.241, Ἡσόδ.Ἐργ.596 τρις ὀδατος προχέει ἰμβόλλειν πρῶτον τρία μέρη ὀδατος, Πίνδ.Π1,22 ποταμοῖ ὁ ἀμέριαισι μὲν προχέοντι ῥόον καρπὸν ἰσθρὶ τῆς Αἰθίας, Ἡρ.7,192 σπονδὰς προχέαντες, Κριτ.17D πλημοχόρας προχέειν· κ. μφ.: Πίνδ.Π10,56 προχέοντων ὄνα γλυκεῖαν, Ἀνακρέωντ.4,10 προχέειν λίγειαν ὄμφην· παθ. ἐκχέομαι πρὸς τὸ χυμρός· Ἀντυλλ.Ἀ.Ἄετ.9,40 ἰδρωτες προχέουσασται, Δίων Κ 42,26 αἶμα προχέειν πρδλ. Ὀνη.Κυρ.2,39· ἢ κ. μφ. ἐπὶ μεγάλῳ πληθού ἀνθρώπων, οἷνες δικν ὀδατος ἐκχύνονται, ἐκτεινόνται καὶ καλύπτονται ἔκτασιν τινα· Ἰλ.Β 465 ἔς πεδῖον προχέοντα, αὐτ.Ο 360, Εὐρ.ἀπ.912,5 θύσια . . προχέθεται ἰελεῖ, Ἀνολλ.Ρ1,635, Φιλ.1,14 γὰς προκχεμμένας ὄκρας ἰτὰς μακρὰν προβέδλημένας, Λογγ.14 προχεται τὰ λεγόμενα,

πρόχθες ἑπίρρ. πάπ. προχθές βλλ. : κατὰ τὴν προχθές ἡμέραν.

προχθές ἑπίρρ. σχόλ., μιν. κ. νεώτ., δημ. κ. προχθές κ. προθές . τὴν προηγουμένην ἡμέραν τῆς χθές, πρὸ δύο ἡμερῶν : Σχόλ. Φιλόστροφ. Ἡρ. 578B, Περδρρ. 2,460 παντινίζιν ἔθωκα προχθές εἰς τὸν βράβειαν, - προχθές ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνα τῆς λέσχης τῶν δημοσίων ἀπαλλήλων.

προχθεσίνος-ή-όν μτγν., μιν. κ. νεώτ., δημ. κ. προφεισίνος ὁ γένουσιος προχθές ὁ τῆς προχθές βλλ. ἢ ὁ ἀπὸ τῆς προχθές ὑπάρχεις : EM 691,56, Ἐρωτόκρ. 4,1477 κὶ ἐκεῖνον τὸν προχθεσινόν, γιέ μου, τὸ παλληκῆρι, - ἢ προχθεσινὴ τελετή.

προχθλαίνω μτγν. χλαίνω, καθίστασι τὴν χλαίρον προηγουμένης, ἐν παθ. τ. : Σωφ. 2,62 προκεχλινασμένους ἐλαίω ἐμβρυοσυλικῶς. Ἀεί. 12,65.

προχλωρός-ον χλωρός πως ὑποπράσινος : Σχόλ. Ἀριστοφ. Πλ. 204 πρόχλωρον δοκεῖ εἶναι τὸ χρωστικὸν ἰσθ. ἐπάχλωρον.

προχρόνῳ ἑπίρρ. ἐπ. ὀλοσχεράς, ἔξ ὀλοκλήρου, καθ' ὀλοκλήριον : Ἰλ. Φ 460 ὡς κε . . ἀποδλῶνται προχρόν κωκῶς. Ὀδ. E 69 ὡς ὡφέλλω . Ἐλένης ἀπὸ φύλον ὀλοσθὰ προχρόν. 2) γνῶε μὲ τὰ γόνατα πρὸς τὸ ἔμφορ, γοναστά : Δ. 1,570 πρόχρον καθεζομένην ἰππιτοσσα εἰς τὰ γόνατα. 3) μτγν. πάπυ βλλ. : Ἀπολλ. P 1,1118, αὐτ. 2,249.

προχρόη ἡ ἢ μτγν. πρόχρους βλλ. : Ἀπολλ. P 1,456 μέθου . . ἀφυσασμένους προχρόησι, ΑΠ 6,292 χρωσέν τήνδ' ἔθετο προχρόην, Ἀλκιφρ 3,47.

προχρόη ἡ ἢ (προχρώε) ποι. σχεδὸν ἀντίστοιχον κτ. πληθ. ἐκβαλοῖ, ἀτόμιον, ἰθ. πατομοῖ, λίμνης, ὤκεανω κλπ. : Ἰλ. P 263 ἐπὶ προχρόησι ἱππικαίς πατομοισι, Ὀδ. E 453 ἐς πατομοῖ προχρός, αὐτ. A 242 ἐν προχρός πατομοῖ, αὐτ. Y 65 ἐν προχρός . . ὤκεανω, Πίνδ. Π 4,20 Τριτωμίδος ἐν προχροαῖς λίμνης, Αλκυφ. Ἰκ. 1026 μῆδ' ἐπὶ Νεῖλω προχρός || γεν. ροῖς ὀδατοσ : αὐτ. ὁμ. ἰ728 θερμαίς ὀδατοσ μαλακοῖ προχροαῖς, ΑΠ 9,147. || προχρόη τῶν ὕδατων ἐκένεανος ἀρμυκατοῖ ἵγροσ : Κστ. Αστρλ. K 84,127. 2) ὑπερκεχλιένος : Ἀπολλ. P 4,271 (πληθ.) 3) συνεκτ. σπονδαῖ, λοιθαῖ : Παρφ. Μοικρ. 23, Ἐπιγρ. 4) πρόχρους, ἀκρωτήριον, προδλῆς, μῶλος : Ἀρχεστρ. ὁμ. 40 ἰάλλ' ἄνοιον προδλοισίη.

προχροῖδιον (τό), ἀπτ. προχροῖδιον ὕποκορ. τοῦ πρόχρους βλλ. : Κρατιν. 193, Στράτ. 22, Στράβ. 17,1,38 καὶ προχροῖδιον τὴν μελίκρατου.

προχροῖς-ίδος ἡ ἢ ὑποκορ. τοῦ πρόχρους βλλ., ἀμικ, αὐραδοχείον : Ξεν. ΚΠ 8,9,10 μῆδ' προχροῖδας εἰσφέρεσθαι εἰς τὰ σωματόσ, Ἀθην. 11,496C 2) ἐπιχρῶσις : AB 294.

προχροεῶς ὀρχομοῖ ἀπὸ τῶν πρώτως ἐν χορῶ : Εὐφ. Φοίν. 791 κώμων ἀναυλοτάτων προχροεῶσις (προεξέρχεται κώμων ἢ ἐροαστικῶν ὀρχομοῖ).

προχρορηγῶ-ἔω Ἐπιγρ. χορηγῶ, πορέχω προηγουμένης : Ἐπιγρ. τὸ ἀνάκλιμα προχρορηγῶν.

προχρούς-οος ἡ ἢ (προχρώε) αἰτ. ἐν. κ. πρόχρον Ἐπιγρ. 1, ὀνομαστ. πληθ. πρόχροι Ἐπιγρ. 1, ὀνομ. πληθ. πρόχρουσι ἰσοφ. γρ. εἰς Εὐφ. Ἰων. 435I, αἰτ. πληθ. πρόχρους (Ξεν. ΚΠ 5,29, Αἰ. Ζ1 5,23), δοχεῖον, ὕδριον, λάγυκος, κανάτι, εἰδ. δοχεῖον δι' αὐτὸ ἐπέχον ὕδωρ πρὸς νίβη τῶν χειρῶν τῶν ἐπισκεπτότων : Ἰλ. Q 304 πρόχρον δ' ἄμα χειρῶν ἔχουσα, Ὀδ. A 136 πρόχρω ἐπέχευε, αὐτ. Δ 52, Ἡσιόδ. Θ 785 ἐν χροστέσ πρόχρωσ, Σοφ. Ἀντ. 430 ἐκ τ' εὐκροτάτω χαικῆσ ἀρπῆν πρόχρω, Ἀναξάνδρ. 4,27, Ξενοκρ. 7,14 2) σιγήρον ἀγγεῖον, δι' αὐτὸ ὀνομαζοῖ ἔχειε εἰς τὸ ποτήριον : Ὀδ. Σ 397 πρόχρους δὲ χαμαὶ βυθῆσ πεσοῦσα. 3) ἀπὶ λήκυθος βλλ. : Κλειτορ. πλ. Ἀθην. 11,495C Θεσσαλοῦσ δὲ τὴν πρόχρον 4) Ἐπιγρ. ἐν Σικελίᾳ μέτρον ὕγρον

προχρός ὁ. προχρόησι βλλ. : Πλάτ. Κριτ. 111B ἰθ. ἀνάγν. προχροῖη, πρὸλ. Ἀριστοειδ. 1,28J.

προχρεῖα ἡ ἢ πάπ. προκατοβολικὴ δόσις χρημάτων, προληπτικῶς ὡς ὀδόνων διδωμένη : Πίνδ. ἔλαβον ἐπὶ προχρεῖσ πυροῖ ἀτάβηθ μίαν 2) κεφάλαιον πρὸς ἑμπορικῶσ ἐπιχειρήσεσ, πρῶτον κεφάλαιον, δ. ἀφορμῆ : AB 472 3) ἢ εἰς ἐργαλεία; σκεῆθ κτ. ἐγκατάστασις ἐπιχειρήσεωσ, ὅλον γεωργίωσ, οἰκονομίας κτ. : Πλάτ. ἀμπελικῶν χωρίον . . καὶ προχρεῖασ καὶ χροσθῆριον.

προχρηματίζω Ἐπιγρ. κ. μιν. διεξάγω προηγουμένησ ἑμπορικῶν ὑπόθεσισ : Ἐπιγρ. ἄλλο δὲ προχρηματίζω μῆδ' ἐν. 2) ἐπὶ ὀνόματι, ἀναφέρωμαι εἰς τὴν ἀρχήν : Ἐπιγρ. προχρηματίζω τὸ τοῦ Διὸσ παναμάρου ὄνομα. 3) προφρητεύω : Μεθόδ. Κ. ηλ. 400A προχρηματίζαντοσ τοῦ προφῆτου τὸ θαῦμα.

πρόχρησις-εωσ ἡ ἢ μτγν. κ. πάπ. ἢ κατὰ προτίμησιν χρεῖασι : Ἰσοκρ. 27,2 πρόχρησισ σχήματοσ (ἰσοφ.) 2) ὀδόνων : Ἐπιγρ. πολλαίεσ τῆ νόλει εἰς τὰς χρεῖασι τῶν κειράων κεχαρισμένον καὶ προχρεῖασ χροσσαντα Πλάτ.

προχρησυνῶ-ἔω μιν. χροσμωδῶ προηγουμένησ προσητεῶσ : Ἰεζέτ. B, 1002 ἡ ἀκωσις Μιλῆτου δὲ πρὶν προχρησυνῶσθησ.

προχρηστικός ἑπίρρ. μτγν. κατὰ πρότερον χροσῖν : Ἐπιφάν. 1,830C προχρηστικός φασί, τὰ πάντα ἀναφέρεται εἰς αὐτὸν ὅπ' ἀρχῆσ.

προχρησι χροσ, ἀέλιφω πρότερον : Γαλ. 13,514. || μτ. ὀστ. ἀέλιφω διά τινοσ, μὲ τ' : Σοφ. Τρ. 696 ὦ προύχρησι, Λουκ. Ἀλέξ. 21 σιάλω τὴν σφραγῖδα προχρησισ.

προχρόνιος-ον μτγν. πρόχρονος : Διδ. Ἀλ. 301B, προχρονολόγησισ-εωσ ἡ ἢ νεώτ. χρονολόγησισ φανεροῦσασ προγενέστερον τοῦ πραγματικοῦ χροσῖν : προχρονολόγησισ ἐπιστολαῖσ.

προχρονολογῶ-ἔω νεώτ. μτγ. ποθ. παρακ. προχρονολογημένος, τὸ θέτειν χρονολογίαν προγενεστέραν τῆσ πραγματικῆσ.

πρόχρονος-ον μτγν. ὁ εἰς προτέρουσ χρόνωσ ἀνήκων, ὁ τῶν προτέρων χρόνων : Λουκ. Ὀρχ. 80 τὰ πράγματα δὲ μετὰ χρόνου ἢ πρόχρονα.

προχρονώ-ἔω μτγν. προηγοῦμαι κατὰ τὸν χρόνον ἢ τὴν χρονολογικὴν τάξην, εἶμαι πρόχρονος, μτ. γενικ. : Πτολ. Φάσ. 8H, Κλήμ. Ἀλ. 932 τὸ αὐτὸ προχρονοῖν τῆ ὀλη, καθὸ αἰτιῶν ἐστίη, ἄμα καὶ ὑστερεῖν καὶ ὕστεροχρονοῖν.

προχρῶ-ἔω κ. Ἐπιγρ. κ. πάπ., ἀφορφ. ὀστ. προχρῆναι ἰσθ. 1) ἀφορφ. παρακ. προκεχρησθέναι ἰσθ. 1), δανεῖωσ ἢ προκατοβολικῶσ κ. παθ. : Πλάτ. τὰ ὅπ' ἐμοῦ προχρησθέντα . . τελέωματα, αὐτ. προχρησθέντα λόγω θανατιωμένων τοῦ ἀμάρ νόμισμασ 2) ὄμ. κ. μέσ. : Πάπ. προεχρησάμην παρ' αὐτοῦ θανάτῖα Χ' 2) ἐν τῷ μέσ. τ' χρωσῖα, χροσνομοῖσι προηγουμένησ : Ἀριστολ. Ξεν. 974b, 11, Γαλ. 11,365 πᾶ. γρ. προχρῶ-ι.

προχρῶλῶ-ἔω μτγν. μεταβάλλω εἰς χυλὸν χροσλοπῖα τὴν προηγουμένησ : Κριτ. Ἰστρ. ηλ. Γαλ. 13,788, **πρόχρωμα**-σασ (τό) (προχρώε) μτγ. κ. μιν. ὀνομ. ἐκασμειε εἰς τῆσ σταφυλῆσ ἀνεμ πιεῦσεωσ, πρότροπος : Γεωλ. Δ, 16, 1) πρὶν θλιθῆναι τοῦσ βότρωασ, τὸ ἐξ αὐτῶν αὐτομάτωσ ἀποσάτῶν γλεῦκοσ, ὁ πρόχρωμα τινεσ καλοῦσται. 2) δυνκτρ βλλ. ἰσθ. ἀγγεῖον πρὸς πλῆθον πατηρίωσ : Μιστ. 422P. 3) ἐν τῇ οικοδομικῇ, δοκοῖσ προεξέχουσα, προεξοχῆ : Ἀπολλ. Δομ. Πολιορκ. 166,10.

πρόχρυσος-εωσ ἡ ἢ πρὸς τὸ ἐμυροσθεῖν ἢ τὰ πρῶτα χρῶσισ ἐκχυοσι : Ἡρ. 1,160 ὀδῶλας κριβένον προχρυσῖν ἀποιετοσ (προεχέει) 2) πρόχρυσος τῆσ γῆσ κατάθεσισ Ἰλασ ἐκ τοῦ ὀδατοσ, γῆ ἐκ προεχῶσεωσ σχημασποθεῖσα : Ἡρ. 2,5, αὐτ. 12 πρόχρυσῖν ἐξ Ἰθιοπικῆσ κατενηγυμένην ὀπὸ τοῦ ποταμοῦ, Ἀπολλ. P 2,964, Διον. Περ. 772 Ἀσσυρίησ π-χρῶνοσ, Ὀνη. Ἀλ. 1,116 πρόχρυσος ἰλυθεσσα. 3) ἐκ-

ήριος Ἰβρώτος: Φιλ.1,29 ἡ δὲ ἄλου τοῦ σώματος ἐν Ἰβρώτι πρόχυσι: 4) μτφ. ἔχυσις, ἐξόρμις: Λογιγ.9,13 πρόχυσις τῶν παθῶν.

προχύται (κρῖθαι,ἰα) οὐλοχῆται βλλ.: Εὐρ.Ἡλ.803 Λαδῶν προχύτας, ἔβαλλε βρωμῶς, αὐτ.1Α112, ἸΑναλλ.Ρ.1,425. 2) ἀνθη ἡ στέφανον ἐπιριπτόμενοι εἰς δημοφιλεῖς πρόχθες ἐνδείξει τιμῆς: Πλούτ.Δίων29 προχύταις τὰ βαλλόντων καὶ προστριπομένων ὡσπερ βῶν κατευχίας.

προχύταις α-ον δὲ ανιστάμενος ἐκ μίας σπονδῆς: Εὐρ.ἀν.912,5 προχύταις θυσία [εἰκ].

προχύταις ἰθὶ πρόχυσι: Ἰων Χλυστ.2, Ἀλέξ.Κωμ.4, Σωκράτης κ. Φιλ.ἐπ.π. Ἀθην.11,496C.

προχύτικός ἡ-όν σχόλ. δὲ κατάλληλος, χρήσιμος πρόχθῃσιν, χύσιον: Σχολ.Ὀδ.Α136 π-ἀγγεῖον.

προχύτός ἡ-όν δὲ κεχυμένος, ανισωρευμένος ἔμπροσθεν, ἐνώπιον: Ἰγν. Ἀπόλλ.383 πέτρῃσι προχύτησιν: || εἰδ. Προχύται νησός ἡ ἐν τῷ κόλῳ τῆς Νεοπόλεως νησός, σχηματισθεῖσα δι' ἐκρήξεως τοῦ Βεζουσίτου: Διον. Ἀλ.1,53, Στραβ.5,4,9.

πρόχυλος -ον μτφ. ὁ παλὸς κωλός, ἐντελής, ὁλοσδιόλου κωλός: Λουκ.Ὀκ.146 οὐκοῦν με δὲ πρόχυλον ἐξάντικειν βιον.

προχύματα -ατος ἰθὶ μτφ., νεώτ. κ. δημ. χύμα ανισωρευμένον πρό τόπου: Στραβ.13,1,36 διότι τοῦτο πᾶν πρόχυμα τῶν ποταμῶν ἐστὶ τὸ πρό τῆς πόλεως: Ἐπιφρ. ἰδ. γρ. ἐν ΠΔ θασ.2,20,15 πρόχυμοι: || νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ἔργον κατασκευαζόμενον διὰ ανισωρευέμενης χωματῶν, χρησιμῆς πρὸς πρόσπεισι μαχομένων καὶ παρεμβῶσιν προελάσεως τοῦ ἐχθροῦ.

προχύναι ἰαθὶ οἰ γλουτοῖ βλλ.: Ἀρχηπ.41.

προχυνῶν μτφ. κνωσῶν, ἀπαλύνω μαλακῶν προηγούμενης: Κερίλλ.Ἰερα.1271(89B) προχυνωσῶσιν ὀδασι τὸν ἡλλῶν, Πάν.

προχυνῶν, μέλλ. προχύνω, παρακ. προκέχωκα, σχηματίζω, διαμορφῶ πρό τόπου τινος ἢ ἐκτασῶν διὰ χωματώσεως: Ἀριστ.Ἰ.Σαυμ.83,30 πρῆτάς νησούς: || πληρῶ, γερμίζω π.δ.31 καθιζήματος, μάλων: Ἀριστ.ἰδ.Λόγ.461(3),17 προχυνῶσιν τὴν θάλατταν.

προχύρημα -ατος ἰθὶ μτφ. περίγραμμα, ἀποπλάσημα: ΠΔ1εC,32,6 ποτισθῆσθαι ἡ γῆ ἀπὸ τῶν προχυρημάτων σου.

προχύρησις -εως ἰθὶ κ. νεώτ. τὸ προχυρεῖν, προβαίνειν, πρὸς τὰ πρόσ πορεῖα, προχύρημα: Ἰπν. Ἀγμ.16 προχυρήσεις ἐς ἔθοδον. 2) εἰδ. ἡ πρόσδος τῆς παρηροῖας: Θεόφρ.Μεταφ.29 (Πληθ.). 3) πρόσδος, ἐπίδοσις, προκοπή: Ἰδμδλ. Πτορ.21, κ' ἡ διὰ τῶν σωμάτων. ὡ. τὴν προχύρησιν ποιούμενη (φιλοσοφία): 4) εἰδ. ἡ ἀριθμητικὴ πρόσδος: Ἰδμδλ.Νικ. Ἀριθμ.63P.

προχυρητικός ἡ-όν μτφ. κ. νεώτ. προφορικός λόγος: Νουμῆ. π. Ἰω. Λυδ. Μην.4,80. 2) νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς προχύρησιν βλλ.31, δὲ κατὰ προχύρησιν συμβαίνων ἡ ἐξελασόμενος: προχυρητικὴ συλλογιστικὴ αἰσιρὰ ἰθὶ ἀποτελουμένη ἐκ πολλῶν συλλογισμῶν χωροῦντων ἐκ τοῦ λόγου πρὸς τὴν ὁκλουσίαν.

προχυρῶ -έω κ. μαν., νεώτ. κ. δημ. ἰ-άω, ἀόρ. προχύρησα, δημ. ἰθὶ προχύρησα κ. -εσα, μτφ. παθ. παρακ. προκεχυρημένος, δημ. προχυρημένος κ. -μένος, χωρῶ, βαδίζω πρὸς τὰ ἔμπροσθαι, προβαίνω ἀπὸ σημείου τινὸς εἰς ἄλλο: Σοφ.Φιλ.148 πρὸς ἔμπη χεῖρα προχυρών ἰσός τὸ μέρος ὅπου σὲ ὀζει ἡ χεῖρ μου, Σολωμ. Ἐθν. Ἰγν.97 με φωνῆν ποῦ κατοπεῖται, προχυρώντας ὀμιλεῖς, - τὸ πλοῖον προχυρεῖ πρὸς τὰ ἔδω, - με θυσκολία προχυρούσαμε ἀνάμεσα στὰ θάμνα:

|| ἐπὶ στρατ.ῶσιν: Θουκ.2,12 ἀρας τὸ στρατὸν προχύρει ἐς τὴν γῆν αὐτῶν, αὐτ.3,11: || ἀ-πολ. προβαίνειν, προοδευτικός χωρῶ εἰς τι:

Λουκ.Νεκρ.Δ122 ἐπὶ μέγα προεχώρησαν. || ἐπὶ τόπου, προβάλλω πρὸς τινα διεκθίνων: Λουκ.Ἰπν.7 οἰκός εἰς βορρᾶν προκεχωρηκῶς ἰτετραμένους πρὸς βορρᾶν: || ἐπὶ χρόνου: Ξεν.ΚΠ8,7,1 τοῦ αἰῶνος προκεχωρηκότος, αὐτ. Ἀν.7,3,26 προχωρεῖ οὐκ ὀπίσθῃ: || ἐπὶ βαθμοῦ: Πλάτ.Φιλ.24D προχωρεῖ καὶ οὐ μένει τὸ τερμαθόμενον ἀεὶ καὶ τὸ φυκερμέτρον ὡσαύτως: || ἐπὶ ὑπερβολῆς: Ἡρωδ.ἰδ.1,15,8 ἐς τοσοῦτον μανίας πρ-ὼς. ὡ. ΔίωνΚ39,37 ἐς πᾶν τρυφῆς πρ-: 2) ἐπὶ νομισμάτων, κηλοφορῶν, ἔχω πέραση, περῶν: Περίπλ. Ἐρ.Ἐολ.47, Σέξτ. Ἐπιφ.Μαθ.1,178.

3) ἐπὶ χρημάτων, διαθέτω ἡ ἐξοδεύω: Ἐπιφρ. προχωρῶ εἰς τὴν τῶν τερωῶν συντέλειαν: 4) εἰσάγωμαι: Περίπλ. Ἐρ.Ἐολ.6. 5) ἐπὶ πωλοῦσάντων πραγμ. ἐν ἀνάφ. πρὸς τὴν αὐτῶν, εὐρίσκω ἀγοραστάς: Πάν. οὐ προχωρεῖ οὐ πυρὸς εἰ μὴ ἐκ δραχμῶν ἐπτά: 6) μτφ. ἐπὶ κυβερνήσεως πολιτειῶν, ἐπὶ πολέμων, ἐπιχειρήσεων κτ., συγχ. ἐν συνεκμ. μτ. λέξεως ὁπλασίου καλῆν ἡ κακῆν ἀποληξί, προβαίνειν, ἔχω καθεύθισιν πρὸς τινα κατατάσσειν, τείνω πρὸς. ὡ. ἡ φθάνα εἰς τινα ἐκβασις: Ἡρ.7,50 τὰ Περέωνη πρήγματα ἐς δὲ δυνατόν προκεχωρηκῶς, Θουκ.1,16 ἴσως προχωρησάντων ἐπὶ μέγα τῶν πραγμάτων, αὐτ.1,74 αὐτῶν προχύρησε τὰ πράγματα ἡ ἐβούλοτο, αὐτ.3,81, Ξεν.Ἑλλ.5,21 τοῦτων προκεχωρηκότων ὡς ἐβούλοτο, αὐτ.ΚΠ2,3,1,6 Πολιθ.5,29,1) παρὰ δόξαν αὐτοῖς προχωροῦντων τῶν πραγμάτων, Λουκ. Ἀλέξ.36: || ἀπαλ. πηλυσίω καλῶ, εὐτυχῶ, πάω μῆρος: Ἡρ.8,108 οὐ τι προχωρεῖσιν οἷον τὸ ἔσται τῶν πρηγμάτων, αὐτ.5,62, Ἰπν. Ἀγμ.15 ἂν τινὰ γὰρ προχωρῆ ἰδ.γρ. προσχωρῆ, Θουκ.8,68 τὸ ἔργον καίπερ μέγα δὲν προχύρησεν, αὐτ.4,73 τὰ πλεῖα αὐτοῖς προκεχωρηκῆ, αὐτ.4,18 τὰ νῦν προχωρήσαντα ἰα παρούσῃσι ἐπιτυχοῖσιν ὀμῶν: || ἐπὶ οἰωνῶν κτ., εἰμὶ οἰσῖος: Θουκ.5,54 τὰ διαβατήρια θυσόμενος οὐ προχωρεῖ, Ξεν. Ἀν.6,4,21 ἴσως ἂν τὰ ἱερά μῆλλον προχωροῖσιν ἡμῖν. 7) καθ. κ. νεώτ. μτφ. προοδεύω, προκόπτω, εὐδοκίωμ: Καισάρ.Δαπ.ἐν Σάθ.3,16 τόσον ἐπροχύρησεν εἰς τὰ ἑλληνικά καὶ ἔγινεν ὀνομαστῆ: || ὀμ. μτφ. αὐξάνω εἰς ἐκτασίαν ἡ ἔντασιν, ἰδ. ἐπὶ κακοῦ: ὁ πυρετός του προχυρεῖ, - ἐπροχύρησε πολὺ τὸ κακὸ: 8) ἀπρσ. προχωρεῖ μοι ἐπιτυχάνει εἰς ἡ δὲ ἐμὲ καλῶς, οἰσῖος, ἐπιτυχῶς δὲ ἐμὲ γίνεταί, μοῦ πάει καλὰ ἡ δουλεία, συνήθ. μετ' ἀρνῆσεως: Ἡρ.1,205 ὡς οἰ δόλω οὐ προχύρησε ἰδε δὲν ἡδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ διὰ δόλου, αὐτ.84,Θουκ.3,18 οὐ προχωρεῖ ἡ προεσδῆχοντα ἰθὶ πράγματα δὲν ἀπέβανον ἐπιτυχῶς, καθὼς περιέμενοι: κ. μτ. ἀπαρφ.: Θουκ.4,59 ἦν μὴ προχωρήσῃ ἴσον ἐκαστω ἔχοντι ἀπελθεῖν: || ὀμ. εὐχερῆς, εὐκόλον δὲ ἐμὲ εἶναι, μοῦ βολεῖ: Ἀρρ. Ἀν.1,1,12 εὐφάντες ὡς ἐκαστοῖς προχύρηται ἰέν. βίβην, Πάν. ἐάν τοῖς γεχωροῖσι προχωρῶ πωλεῖν: || κ. ἀπαλ. κτ. μτφ.: Ξεν. Ἑλλ.5,327 προκεχωρηκότων τοῖς Λακεδαιμονίοις ὡστε. ὡ. ἰδὲ τὰ πράγματα εἶχον προχωρεῖσιν καλῶς δὲ αὐτοῦσι: 9) προβαίνειν, βγαίνω ἔμπροσθ ὄπως ὀμιλῶσ, δημηγορῶσ: Δειν.3,14 προχωρῶ τῶν ἄλλων ἰδ.γρ.

προχύσις -εως ἰθὶ μτφ. ἀκρωτήριο, προβλήξ, μῶλος: Ἀριστ.ἰδ.Λόγ.461(3),17 Φιλόδοτρ.Σοφ.2,23,3.

προφάλασσω ἐπιτίθειμαι βίαιως: Σοφ.Ἰγν.24.

προφάλαμα μαν. φάλλω προκαταρκτικῶς, προκαταρκτῶς, κτηνῶν τὴν κισθάραν πρότερον: Ἀνδρ. Κρήτ.14Α Δαυῖδ θεοπλάττω πρόφάλαμα.

προφάλαμα -ατος ἰθὶ μτφ. εἶδος προσημίου φάλλόμενον πρὸ τοῦ κυρίως ἕσματος: Φιλιδ.Ἰω. Ἰγνμ. Ἀριστ.Α Πρ.136 τερετήρισμα καλοῦσθαι τὰ προφάλαμα τῶν κισθαρωδῶν ἰκῶδ. προδισφλαφιστάται.

προφάλαμα -ατος ἰθὶ μτφ. εἶδος προσημίου φάλλόμενον πρὸ τοῦ κυρίως ἕσματος: Φιλιδ.Ἰω. Ἰγνμ. Ἀριστ.Α Πρ.136 τερετήρισμα καλοῦσθαι τὰ προφάλαμα τῶν κισθαρωδῶν ἰκῶδ. προδισφλαφιστάται.

προφάλαμα -ατος ἰθὶ μτφ. εἶδος προσημίου φάλλόμενον πρὸ τοῦ κυρίως ἕσματος: Φιλιδ.Ἰω. Ἰγνμ. Ἀριστ.Α Πρ.136 τερετήρισμα καλοῦσθαι τὰ προφάλαμα τῶν κισθαρωδῶν ἰκῶδ. προδισφλαφιστάται.

προφθάλλιζω μτγν. οίονε φελλίζω, όμιλό άσα-
ψός πρότερον, έσασγυγιώσασ (Γρηγ.Νύσσ.) 861B
προφθάλλιζουσα καί οίονε άκισγαραύσασ.

προφές έπίρρ. όπρ. προχθές βλλ.

προφθλάφημα-ατος(τό) μτγν. έν τή μουσική
προόμιση, προανάκρουσμα : Πρόδ.Πτγ.1,355D.

προφθλάφω-άω μον. φηλαφώ προηγουμένως,
πρότερον : Παθ.Αλγ.4,1 (ισθ.1).

προφθνίζω φθνίζω προηγουμένως, έρινόζω
πρότερον, κεντριζώ τή διό φθνίζω καί ποιό ώρι-
μον προόρωσ προώμιμας, οίον σύκα καί άλλους
καρπούς : EM 818,29.

προφθνίζω μτγν. όριθιμό, λογαριόζω προ-
ηγουμένως : Πάπ. κ.παθ. : 8επτ.Βάλ.312,35' || μέσ.
προφθνίζουσι φηφίζουσι, άποφασίζω πρότε-
ρον, προηγουμένως, ίδ. κτ. μτχ. παρκα. έν παθ.
σημ. : Δίον Κ 43,14 τά έπινικιά τά προφθνι-
σμένα, Έπιγρ. ΠΓρήνης-Μυτιληνική.

προφθιθρίζω μον. κ. νεώτ. φθιθρίζω τή πρότε-
ρον : Εύμρόθ.3,81 οίον έκείνη προφθιθρίζεν.

προφουρίζω μτγν. προφύξω βλλ. : Γολ.6,813.

προφύχω μτγν. φύχω, κάμνω τή ψυχρόν πρότε-
ρον : Γολ.11,480, Πάπ. κ. παθ. : Γκοστ.Ή8.690P
[δ.ανάγν. περιφύχω], Γολ.6,690.

προφωδός-ή-όν μτγν. ό άνήλικω είς πρόωδόν
βλλ. : Ήφιστ.Ποιημ.4, Σχόλ.Άριστ.φ. Αχ.1142.

προώδω μτγν. ώδίζω, κωφορά, προηγουμέ-
νος κ. μτφ. : Δαμάσκ. Άρχ.106 προώδινει τήν κο-
σμικήν ίδεάν.

προώδω(ή) [ή] [φθ]ή μτγν. κ. νεώτ. μέλος πρώ-
του μεμελιόμένου έκ κωμωδίας, προόμιση
προανάκρουσμα : EM 691,48, Σχόλ.Άριστ.φ.Όρν.
1372' 2) σίγχοσ βροχός πρό μακροτό, άντίθ.
έπιοδός : Ήφιστ.130 όταν δέ έμπαλίλ ή τάξις ή
προώδός καλείται, ώς παρ. Άνακρέοντι' όρθίος
ήστ' από Λευκάδος [πέτρης ές παλιόν κύμα
κολυμβώ μεθύων έρωτι' || νεώτ. στροφή χρη-
σιμεύομα ώς προεισαγωγή είς μελικόν άσμα.

προώδων [δ] ή μτγν. πρόδουδος βλλ. : Φρόν. έν Α8
53,2 <προώδων ή προόουσα είς τό έξω μέρος
τουσ όδόντας> καί επί του άρρενοσ.

προώθησις-εως [ή] νεώτ. ή πράξις καί τό άπο-
τέλεσμα του προωθώ βλλ., ή πράξ τή έμπρός
ώθησις, σπρώξιμο.

προώθη-έω κ. νεώτ., μέλλ. προωθήσω κ. προώ-
σω, άδό. προέωσα, αυηγρ. μτγ. πρόωσας, νεώτ.
προώθησα, προστ. πρώσων [ισθ. κίς Ήσ.], ώθώ
πρός τή έμπρός, σπρώχω ή έπέχω, βιάζω μτφ. :
Πλάτ.Φαιδ.84D τόν έτερον προωθεΐ καί κελεύει,
Άριστ.Λ.Ζ161b,32 όταν φεύγωσι, τά αυηνία
προωθησάι, Χρύσ.Στωϊκ.3,95, Άγιοθρη.5, Πάπ.
|| προωθώ έμαυτόν όρμυ πρόσ τή έμπρός,
έσφορμώ : Ξεν.Κυν.10,10' || ώθώ, σπρώχω, έν κοινή
σημ. : Λουκ.Όν.9 πρώσας ύσσεσ . . . έως νοστήσ.
2) άπώλω ώθώ, άπωθώ : Ινν.Τυν.1,69 προωθειν ό-
πίσω, αút.2,145, αút.Ιυν.Φρα.63 προωθειν κάτω,
Ήρόδ.127P.Μουσα.Ρήν.58,100 (ισθ.), Άντιλλ.Όρε-
βεί.46,27,δ' || παθ. προωθούμαι ώθούμαι πρόσ
τ ή έμπρός : Θεόφρ.Φ1 3,6,2, Άριστ.είδ.Λόγ.49,25,17
τό στήθος έξω προωθεΐται κατά τόν τέτανον.

προώληξις-ουσ-εσ (όλλυμι) κ. Έπιγρ. κ. νεώτ. ό τε-
λειώσις, παντελώς καταστραμμένος, ήφαναμένος :
Δημ.395 έξώληξις καί προώληξις, αút.332, Αλλ.άπ.
325, Έπιγρ. άθιος καί προώληξις σών τψ στήμα
τά άποθάνον' || νεώτ. συνήθ. έν φρ. έξώληξις
καί προώληξις ίδιώς διεσθραμμένος άθρηναοζ.

προωμοσσία [ή] Πολυδ.8,55 άρκοσ όν ό κατή-
γορος προομύει ή μνή όληθή κατηγοροείν.

προωμομαί-έομαι μτγν. κ. Έπιγρ. ώνομομαι,
άγοράζω προηγουμένως, προαγοράζω : Γολ.14,68,
16 έκ πολλώ προωμημένοι αυτόν, Έπιγρ
προωμύενοσ.

προωνόμιον(τό) ίδνομαζ γλώσσα. επί ρωμαικών
ονομάτων, τό πρώτόν, τό κύριον όνομα, όπρ παρά
Ρωμαίοσ δέν έγράφετο όλόκληρον.

προώνυμοσ μτγν. ό δ' άνόματος κολούμε-
νοσ προηγουμένοσ ό έξων όνομά τό ώς κύριον :
Νόν.Δ 17,397 βλεμύεσσι προώνυμον ήγειρονησ,
αút.Εύαγγ.Ιω.9,37 **όδωρ** στελλομμένοιο προώνυ-
μο έν σέο νομής.

προώρισις-ον μτγν. ό άποθνήσκων προώρωσ :
Νόν.Δ 33,53.

προωρισμένος έπίρρ. μτγν. κατά τρόπον έν
τών προτέρων ώρισμένοσ : Κλήμ.Άλ.778 καθόπρ
προωρισμένοσ κείτοσ δι' ών πράξις.

πρώροσ(-ή)-ο[ν] [ώρασ] μτγν. νεώτ. κ. όπρ. ό
πρό τήσ ώρασ, πρό του καιροζ γινόμενοσ : Φιλ.
2,314 πρώροσ πένθοσ, Άρετ.Χρον.Παθ.2,13 πρώ-
ωροσ πολλοί, Λουκ.Έρωτ.21 γήρας πρώροσ,
Άθην.Ιατρ. π. Όρειβ.άδ66,21B, Πλάτ.Ή8.10,P,
- πρώροσ θάνατοσ 2) || κ. συγκρ. : Σωρ.1,33'
|| έπί προσ, ό άποθνήσκων πρώρωσ δ. πρού-
ριος βλλ. : ΑΠ 13,27, Έπιγρ.

πρώσις-εως [ή] [μωρωθώ] κ. νεώτ., συνηρ. πρώ-
σις [ισθ. π. Ήσ.] τό ώβελ πρόσ τή έμπρός ή
πρός τά πρώσ ώθησις : Άριστ.Όύρ.2,14 άνισα
ζομένω τών ελαττόνων όπό τών μεζύων τή
πρώσις, αút.Κόσ.396,8, Θεόφρ.Φ1 3,6,3, αútσ
10 σπτοσ έστ τή πρώσις τήσ ύπαρχούσασ αυθέ-
νεια' || νεώτ. νουτ. ή υπό τήν ένέργειαν τήσ
κινήτηριου δυνάμεωσ κίνησις τουσ πλοίου πρόσ τή
έμπρός 2) Ιατρ. ή διά τήσ ουρήθροσ έξοδος
λίθωσ : Άρετ.ΌΕ.Παθ.110,5 πρώσις τών λίθωσ.

πρωσοκόσ[ή] ό μτγν. πρώσις βλλ.ΙΙ, προβολή :
Ήρωσ Αυτομ.8,3.

πρωσώτηρ-ερος[ή] νεώτ. όργανον χρησιμοπο-
ιούμενον δια τήν προώθησιν τών πλοίων ίδιώς οίον
τροχός ή έλξ.

πρωσώτηριος-α-ον νεώτ. ό χρησιμεύων είς τήν
προώθησιν βλλ., ό προκώλων αυτήν, ά. προωστικόν.

πρωώθησις(ή) κ. νεώτ. δοκός άνωθεν τουσ τεί-
χοσ έξέχουσα καί χρησιμεύουσα πρόσ κατακώ-
λισησ λίθωσ κατά τών πολιορκούτων : Αιν.Τοκτ.
32,5 [ηλθβ]. 2) νεώτ. νουτ. τό άναρτώμενο είς
τά πλευρά πλοίου σώμα πρόσ παρεμπόδισησ προσ-
κρούσασωσ επί τήσ παραλίωσ ή πρόσ άλλο πλοίοσ.

πρωσώθησ-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ό κατάλλη-
λοσ πρόσ προώσησ, προώθησις, ό άπωθώσ, έκδώ-
κων : Γολ.Φυσ.Δυν.3,3, αút.Χρ.Μορ.4,7.

πρωστικώς έπίρρ. μτγν. κατά τρόπον προω-
στικόν βλλ. : Σέξτ.Έπιμ.Μαθ.10,83 πρωστικώς έ-
αυτό κινεί.

πρωστικός-ή-όν νεώτ. ό πρόσ τουσ ώπόσ κειμε-
νοσ : πρωστικόν γάγγλιον [τό πρόσ τουσ τράγου
τουσ ώπόσ εύρισμένοσ γάγγλιον].

πρωσφελώ-έω μτγν. έπικουρά, βοηθώ πρότε-
ρον : Φιλ.1,186 [δ.γρ. προσφελώ].

πρωσφωσ Ήσ. επρόσφωσ.

πρωσχή Ήσ. έπλωσ ό έκ τών όπισθεν μετέω-
ροσ καί τψ άνασπώματι καί τψ Ιππασίωσ.

πρώσων Ήσ. ενέσασ.

πρώλεσξ-έων [ισθ], δοτ. πλθθ. [βοιωτ. ή λακων.]
πρωλεύει, νεζόλ στραπόται, όπλίται : Ήλ.Α 49 αυ-
τό δέ πρώλεξισ σών τεύχεωσ **δωρηθέντεσ** έν
άνθρ. πρόσ τουσ όρηγούχοσ όπιτες έμύχοντο από
τουσ άρματοσ : αút.Φ 90 πρώτοισ μετά πρώλεξισ,
αút.Ό 517 Λαοδόναντα ήγεμόνα πρώλέων, Ή-
σιόδ.Α 193 Άρησ . . . πρώλεξισ κελύων 2) μτγν.
ώσ έπίθ. κατά πλθθ. καί κατά πυκνάσ ομάδοσ, πυ-
κνοί, πόμολλοι ώσ οι νεζόλ στραπόταισ : Όππ.Κυν.
3,124 τού δ' έρα δειλοί τεΐχοσ όπ' εύπτέρυγον
πρωλέσ τρίζουσι νεοσσί.

πρωλεύσεισ Ήσ. κεί τήσ έκφοροσ τών τελευ-
οσάντων παρά τψ Ιερέτ.

πρόλις-ως (ή) πολεμικός χαραξ, *ὃν ἐχάρειον ἔνοπλοι* : Καλλ. Δια 52 *περὶ πρόλιν ὤρχησαντο* || κρητ. πυρρίχη βλλ. : Ἀριστ. ἄπ. 519.

πρόμα ἐπίρρ. δημ. μὲ τὸν δνεμον ἔκ τῆς πρό- μνης, πρῆμνηθεν, ἐπὶ πλοίου : *ἔχομεν πρῆμα τὸν ἀέρα ἰούριον* || κ. φρ. πᾶμα πρῆμα (ἰουριδορωμῶ), - τὸ βῶξ στὰ πρῆμα (ἰουριδορωμῶ) εἰς τὸν δνε- μων. - πρῆμα πλῶρα ἰάτῃ τῆς πρῆμης πρῶς τὴν πρῆσαν, καθ' ὅταν τὸ δῆμιμας τοῦ πλοίου, συνεκδ. ἐξ ὀλοκλήρου, ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, ἄ. πέρα γιὰ πέρας, - ἀπὸ πρῆμα (ἰουριδορωμῶ) || μετ. καλῶς, ἐπιτυχῶς, κατ' εὐχὴν ἢ ὀουλαίεσ ἄνε πρῆμα (ἰ) ὑποθέσεις εὐδοχοῦνται, πρακτικῶν.

πρῆματα (ή) δημ. ναυτ. τὸ πρῆμῆσιον βλλ.

πρῆμη (ή) δημ. ἡ πρῆμα βλλ.

πρῆμιζῶ δημ. στρέφω τὴν πρῆμαν τοῦ πλοίου πρὸς τὸν δνεμον, πλέω μὲ ὄριον δνεμον, ἄ. οὐ- ρίξω || μετ. φεύγω ταχέως : τὰ πρῆμια γιὰ τὴν πόλιν κ. ἄλλως τὰ πρῆμια ἔβουε ταχέως ἢ ὑπονεχώρησεν εἰς τὸς γινώσας βλ. ἄ. τὰ στραφίε.

πρῆμιός-ιό δημ. πρῆμιός βλλ. : πρῆμια ἡ μπάλασσος (ή ἐν τῷ πρῆμιαῶ κῆτι ἀποβλήκη), - πρῆμια ἀνάλα, - πρῆμιό ἄλμυροσ (πρ. ἰοστός).

πρῆμια-ατος (τῶ) δημ. ἡ λόγφ ἀνωτέρας βίας ἀλλαγῆ τῆς πλεύσεως τοῦ πλοίου, γνομῆσι ὅπως ταχῆ τοῦτο κατὰ τὴν διεδοθῆναι τοῦ ἀνέμου φεύγον ἀπὸ αὐτοῦ, ἐπιφορμια.

πρῆμια (ή) κ. νεώτ., αἰτ. πρῆμῶν, ἰων. κ. ἐπ. πρῆ- μῶν ἰδμ. ἐν Σοφ. Φιλ. 482, Ἀριστοφ. Σοφ. 399, ἀμφότ. οἱ τ. ἀπαντῶσι π. Φρόν. Σοφ. Πορ. 114B), κυρ. ἠηλ. τῶ πρῆμῶν ἰέν. ναύκι, τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ πλοίου, ὅπου τὸ ηηδαλίον, ἀντιπ. πρῆμα π. Ὀμ. σὺνήθ. ἀπαντᾷ πλῆρωσ πρῆμη νηῖσ : Ἰλ. Η 383 νηῖ παρά πρῆμη, αὐτ. Ο 435 νηὸς ἀπὸ πρῆμης, αὐτ. Λ 600, Ὀδ. Β 417 νηῖ δ' ἐνὶ πρῆμη ὄμ. ἐν τῷ κληθ. : Ἰλ. Μ 403 νηυσὶν ἐπὶ πρῆμῆσι, αὐτ. Ν 333 ἄλλ' ὄμ. τῆς ἰέν. νηὸς πρῆμη : Ὀδ. Ν 84 πρῆλ. Πλάτ. Φαιδ. 58A κ. ἄλλως πρῆμια : Ἰλ. Α 409, ΚΔ Πρῶξ 27, 29 ἔκ πρῆμης βίφαστες ἀγκύρας, αὐτ. Μᾶρκ. 4, 28, Σολωμ. Λάμνηρ. 15 τρέμει στὴν πρῆμη ἢ κόρη καθιστέρη, Παναδ. Χριστ. Τερμ. 55, Γρυν. Σκ. Τερμ. 25,8 ἀπὸ τῆς συρμῆ τῆς πρῆμης || τὰ πλοία σὺνήθ. προσεδέοντο ἢ ἀνεκλύοντο εἰς τὴν ἔρηρᾶν ἀπὸ τῆς πρῆμης : Ἰλ. Ξ 32 ἵνασι πῆδιονδε εἴρισαν, αὐτᾶρ τεύχεσ ἐπὶ πρῆμῆσι δέξιμαν, αὐτ. Α 409, Εὐρ. Ἐκ. 539 πρῆμια λῆσαι || φρ. ἐπὶ πρῆ- μῆν ἀνακρούουσι κῆμων τὸ πλοῖον νὰ ὀπισθο- χωρῆ χωρὶς νὰ στραφῆ ὄμ. μετ. ἐπὶ ἀνθρώπου : Ἀριστοφ. Σοφ. 399 πρῆμῆν ἀνακρούουσι ὄμ. χω- ρεῖν πρῆμῆν ὀπισθοχωρεῖν, ὀπισχωρεῖν : Εὐρ. Ἀνδρ. 1120 ὄμ. ἐπέγειε κατὰ πρῆμῆν ἐπὶ οὐρίου ἀνέμου : Σοφ. Φιλ. 1451 ὄμ. κατὰ πρῆμῆν ἴσταται τὸ πνεῦμα : Σοκρ. 2, 97 ὄμ. Δαμῶσ. Ἀρχ. 400 ἀγειν ἀπαντᾷ ἐκ πρῆμης ἱμφ. ἐπὶ τῆς ψυ- χῆς ὄμ. νεώτ. ἀνακρούω πρῆμῆν στρέφωσ φεύγω πρὸς ἀντίθετον διεδοθῆναι κ. μετ. με- ταβάλλω στάσιον ἢ γνώμην 2) μετ. πρῆ- μῆν πόλεωσ ἢ Ἀκρόπολις : Αἰσχ. ἰκ. 344 || ὄμ. μετ. ἐπὶ τοῦ σκάφους τῆς πολιτείας : Αἰσχ. ἔπ. 2 ἐν πρῆμη πόλεωσ, αὐτ. 760 || ὄμ. ἐκ πρῆμης φρενός : Αἰσχ. ἰκ. 989 ἡθ. 1) 3) πρόποσις : Εὐρ. Ἰλ. 445 ἀνά τε Πηλιῶν ἀνά τε πρῆμῆσ Ὀσῶσ.

πρῆμῶδε ἐπίρρ. Ἦσα. πρὸς τὴν πρῆμην.

πρῆμῶτος-α-ον μετν. κ. νεώτ. ὁ τῆς πρῆμης, ὁ εἰς πρῆμην ἀνήκων : Ἀπολλ. Ρ 4, 208 πρῆμῶτα πεισματα, Ὀπν. Ἀλ. 1, 191 πρῆμῶτα χαλινὰ οἰήκων, Τρופ. ὀδ. 139, Νόνω. Δ 28, 23 πρῆμῶδε εὐδῖος ἄλ- βων, ἄτε πρῆμῶτος ἀήτης - πρῆμῶσιον πυροβο- λῆσ || νεώτ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἐν τῷ κληθ. πρῆμῶτα (τῶ) πάντα τὰ ἐπὶ τοῦ πλοίου σκεῆθ τὰ πρὸς τὸ μέρος τῆς πρῆμης.

πρῆμῆν (ή) ἰων. κ. ἐπ. τ. τοῦ πρῆμα βλλ.

πρῆμῆθεν ἐπίρρ. δωρ. πρῆμῆθεν ἐκ τῆς πρῆ- μης ἀπὸ τῶν ὄπισθεν τοῦ πλοίου : Ἰλ. Ο 716 Ἐ- κτωρ δὲ πρῆμῆθεν ἐπὶ λάβειν, Αἰσχ. ἔπ. 209 πρῆ- μῆθεν πῆρε μηχανῆν σωτηρίας, Εὐρ. Π 1349 Ἦριμ. 1 πομπεῦσαι πρῆμῆθεν, Λοικ. Λεφ. 15 τὴν ναὸν πρῆμῆθεν ἀπὸ τοῦ ἀνέμου κατακυρομένην.

πρῆμῆσιος-α-ον κ. νεώτ. πρῆμῶσιος βλλ., ὁ κείμενος ἢ ἀνήκων εἰς τὴν πρῆμην : Εὐρ. Πρ. 479 κάλωσ πρῆμῆσιος || κ. νεώτ. σὺνήθ. τὸ οὐδ. κτ. κληθ. τὰ πρῆμῆσια (έν. δεσμῶ) σχοινία ἢ κα- λῶδια, δι' ὧν προσδέονται τὸ πλοῖον ἀπὸ τῆς πρῆμης εἰς τὴν ἀκτῆν, ἄ. πρῆμῶσιος : Ἰλ. Α 436 κατὰ δὲ πρῆμῆσια δέσαι, Ὀδ. 1, 135 οὐτε πρῆ- μῆσι ἀνάσαι, αὐτ. 178 πρῆμῆσια λῆσαι κ. μετ. : ΑΠ 12, 159 ἐν σοὶ τᾶμα πρῆμῆσι ἀνήπαι.

πρῆμῆτης (ὶ) κ. νεώτ. ὁ κυβερνήτης ἢ ηηδαλι- ούχος, οὐ ἢ θεσις ἴτω εἰς τὴν πρῆμην, ὁ οἰακο- στρόφος, οἰακιστής, ποδότης κ. μετ. ηηδαλιού- χος κυβερνήτης ἡγεμὼν τῆς χώρας : Αἰσχ. ἔπ. 16 χῶρας τῆσδε πρῆμῆτης ἀναε, αὐτ. 765 ἄνδρα .. πρῆμῆτην χερνός. || νεώτ. ναῖτες ὀλοκρῶτο πλοῖου τεταγμένος εἰς τὴν πρῆμην 2) ὡς ἀρα. ἐπιθ. πρῆμῆσιος βλλ. : Εὐρ. Μῆν. 770 πρῆμῆτην κάλων 3) ἐπὶ οὐρίου ἀνέμου, δ. ἀνάγην, ἀντὶ ἀργεῖται : Ἀπολλ. Ρ 4, 162B.

πρῆμῆτικῶς-ή-όν μετν. κ. πάπ. πρῆμῆσιος βλλ. : Καλλιξ. π. Ἀθην. 5, 203P ἀπὸ τῶν πρῆμῆτικῶν ἀ- φάστων 2) πάπ. τὸ ηηλ. ὡς οὐσ. πρῆμῆτι- κῆ (ή) ὑπόδοτερον τῆς πρῆμης.

πρῆμῶδέτης (ὶ) νεώτ. ναυτ. σχοινίου ἰσχυρὸν διερχόμενον διὰ πινός ἀφθαλομοῦ τῆς πρῆμης καὶ δεδόμενον ἰσχυρῶσ ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἢ ἄλλου πινός πλοίου, κουτοῦκι.

πρῆμῶδετος-ον νεώτ. ὁ ἀπὸ τῆς πρῆμης δε- δόμενος εἰς τὴν ἀκτῆν.

πρῆμῶτεῶ-ή νεώτ. ἐπὶ πλοίου, δένω ἀπὸ τῆς πρῆμης εἰς τὴν ἔρηρᾶν μὲ τὴν πρῆμῶτα.

πρῆμῶθεν ἐπίρρ. πρῆμῆθεν βλλ. : Ἀρατ. 343, Ἀπολλ. Ρ 4, 91 || 2) ἀπὸ τοῦ πρῆμῶτος, ὄθ. ὀλο- σκερῶσ, παντελῶσ, ἀρῆθην, ἐκ θεμελίον, πρόρρισι : Αἰσχ. ἔπ. 71 πόλι πρῆμῶθεν πανώλεθρον.

πρῆμῶν (τῶ) οὐδ. ὡς οὐσ. τοῦ ἐπιθ. πρῆμῶσ βλλ., τὸ κατὰ τὸν μέρος, τὸ ἀκρον : Ἰλ. Ε 339 πρῆμῶθ ἔθανρος κ. κληθ. Πινδ. Π 5, 93 πρῆμῶσι ἀγοράς ἐπὶ κατὰ τὸ ἀκρα τῆς ἀγοράς.

πρῆμῶς-ή-όν ἐπ. ἐπιθ. ἔλατος, τελευταῖος, ὀπισθιαταῖος : Ἰλ. Ν 532 πρῆμῶσ βραχῶν (τῶ) ἔλατον τοῦ βραχίονος ὅπου συνδέεται πρὸς τὸν ὤμων, αὐτ. Ε 292 γλῶσσαν πρῆμῆν, αὐτ. Ν 705 πρῆ- μῶν κέρας (εἰς ὅλα ταῦτα σημαίνει τὸ πρὸς τὸ σῶμα ἔλατον μέρος τοῦ μέλους), αὐτ. Μ 149 ὄλην πρῆμῆν ἐκτῆμωντες ἰκόντοντες τὰ δένδρα τὸν δάσους ἐκ τῆς ριζῆς), αὐτ. Ρ 618 ὄμου πρῆ- μῶν (τῶ) κατόπτον μέρος τῆς αἰχμῆς δόρατος καθ' ὃ συνάπεται μετὰ τοῦ ξόλου, αὐτ. Μ 446 ἰδῶσι πρῆμῶσ παχῶσ ἡλατόσ κατὰ τὴν βῆσιν, ἀντιθ. ὄπερδεν δέξυ, ἡθ. π. Εὐρ. Ἀντ. 21A πέτρας τε πρῆμῆσι ὄμ. κ. ὄπερθ. : Ὀδ. Ρ 463 πρῆμῶταον κατὰ ῶτων 2) Ἦσα. πρῆμῶσ κᾶθεθεν βαροῦ ἢ πλοῖτος 3) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. πρῆμῶν βλλ.

πρῆμῶτος-ον ἰεχμῶ ὁ κατέγων, κρατῶν, σφυ- κρατῶν τὴν πρῆμην τοῦ πλοίου : Μᾶρκ. Ἀργ. ἐν ΑΠ 7, 374 πρῆμῶτος κᾶλος 2) ὁ κρατῶν τὰ πλοία [ἐπειδὴ ἦσαν ἡγκυροβολημένα ἢ πρὸς τὴν ἔρηρᾶν προσδεδεμένα ἀπὸ τῆς πρῆμῆς], τὸν στόλον : Εὐρ. Ἰλ. 1022 πρῆμῶτον Ἀδῶν.

πρῆμῶρεα (ή) ἰσορῶσι τὸ ἔλατον, κατώτα- τον μέρος τοῦ δόρατος, ἢ ρίζα, οἱ πρόδοδες αὐτοῦ : Ἰλ. Ξ 307 ἴπποι δ' ἐν πρῆμῶρεσ πολυῖδοκος ἴθης, Πεισ. Αλ. π. 2, 76. Βυζ. ἐνλ. Νιφράτης.

πρῆμῶσ-α-ο δημ. ἐπὶ ἀνέμου, ὁ ἀπὸ τῆς πρῆμης πνεῦσ, ὁ ὄριος.

πρυμνοσκαινο [τῶ] δημ. ἰδ. κτ. πληθ. πρυμνοσκαινα τὰ πρυμνήσια βλλ. : Έστιαλ.Όδ.λ 637 τὰ πρυμνοσκαινα νά λίσσων.

πρυτανάρχης [οἶ] Έπιγρ. ὁ ἄρχων, ὁ προϊστάμενος, ὁ ἀρχηγός τῶν πρυτανέων.

πρυτανεία [ή] (πρυτανεῶν) κ. νεώτ., ἰων. πρυτανή ἢ ἐν Ἀθήναις προεδρία, καθ' ἴσιν οἱ πρυτανεὶς ἐκάστης φυλῆς προήδρευον ἐξ ὁμομοιῆς ἐν τῇ βουλῇ καί τῇ ἐκκλησίᾳ : Ἄνθρ.δ.45 τήν πρῶτην πρυτανεῖαν ἄσασαν πλὴν δύοι ἡμίτραιν, Ἄνδοκ.1,73 ἐπὶ τῆς ἐνάτης πρυτανείας, Ψήφισμ.π. Δημ.708 ἑνδεκάτῃ τῆς πρυτανείας, αὐτ.712 ὄμ. κατὰ πρυτανεῖαν κατὰ τὴν προεδρίαν, ἥτις περιελάμβανε χρονικὸν διάστημα 35 ἢ 36 ἡμερῶν : Λυσ.30,5, Δημ.1353, Αἰσχίν.3,25 καθ' ἐκάστην πρυτανεῖαν, Έπιγρ. ὁ γραμματεὺς ὁ κατὰ πρυτανεῖαν 2) τὸ ἀξίωμα ἢ ἡ κτεδρησις τῶν πρυτανέων ἐν Μιλῆτι : Ἀριστλ.Πολιτ.1305,17 ἐν Μιλῆτι κκ τῆς πρυτανείας ὄμ. εἰς Ρόδον : Πλούτ. Ἡ8.813D στρατηγῶν Ἀθήνησιν καὶ πρυτανείας ἐν Ρόδῳ, καὶ βουλευτῶν καὶ παρ' ἡμιγόμε. Ἄλικαρνασσῶν : Έπιγρ. ὁμείε Μυτιλήνην : Έπιγρ. ἢ νεώτ. τὸ ὑπόουρημα τοῦ πρυτανέως ἥτοι τοῦ προϊστάμενου τῆς διοικήσεως Πανεστημίου ἢ Ἀνωτάτης Σχολῆς, ὡς καὶ ὁ χρόνος καθ' ὃν εἶναι τὸ πρυτανεῖν : ἐπὶ πρυτανείας τὸ Α' 3) πᾶν δημοσίον ἀξίωμα ἔχον διάρκειαν ὠρισμένην : Ἡρ.δ.110 πρυτανή τῆς ἡμέρας ἢ κατὰ διαδοχὴν μιάς ἡμέρας προεδρία ἢ ἀρχιστρατηγία ἐκάστου τῶν δέκα ἐν Ἀθήναις στρατηγῶν.

πρυτανία [ή] βηλ. τὸ πρυτανεῖον βλλ., ἐπώνυμον τῆς θεᾶς Έστίας ἐν Σύρῳ : Έπιγρ. Έστία πρυτανία.

πρυτανεῖον [τῶ] κ. Έπιγρ. κ. ἰων. πρυτανήιον βρυτανεῖον ἐν Έπιγρ.] δημοσίον οἰκωδόμενον εἰς ὁ συνήχοντο οἱ πρυτανεῖς, ἐλέχον θέσας σημερινοῦ δημορηγίου : Ἡρ.1,146 ἀπὸ τοῦ πρυτανεῖου τῶν Ἀθηναίων ὀρημνήτεσιν αὐτ.3,57, Ἀριστφ.Ἀχ.125 καὶ εἰς τὸ πρυτανεῖον, Ὁσικ.2,15 κατὰ πόλεισ φιλέτο πρυτανεῖα τῆ ἐχοσάσιν καὶ ἄρχοντας, Δεμ.414 εἰς πρυτανεῖον ἐκάστας, αὐτ.120, Αἰσχίν. 2,46 ἢ ἐν Ἀθήναις ἐκολεῖτο καὶ θάλασ ὅπου οἱ ἐκάστος πρυτανεῖς καὶ ἄλλοι τινεὶ ἄρχοντες εἰσπόυτο καὶ πρὸς τοῦτον ἐξένικων τοὺς ξένους πρέσβεις δημοσίαι δαπάνῃ : Ἀριστφ.Εἰρ.1084 ἐν πρυτανεῖω δεῖναιβν Πλάτ.Ἀπολ.36D ἐν πρυτανεῖω στείθεσθαι κ. μτφ. : Πλάτ.Πρωτ.337D τῆς Έλλάδος αὐτὸ τὸ πρυτανεῖον τῆσ σφίσεσ 2) κτ. ἐπέκτ. συμπόσιον εἰς ὁ ἐλάθωνον μέρος ἀνευ οὐδεμιᾶσ καταβολῆσ : Τιμοκλ.8,18 οὐ γάρ μῃ τίθειεν τὰ συμβολαί, πρυτανεῖα ταῦτα πᾶνη προσεγορεύεσται 3) κατώτατον δικαστήριον ἐν Ἀθήναισ : Ψήφισμ.π.Ἄνδοκ.1,78 οἱ ἐκ πρυτανεῖου καταδικασθέντες, Δημ.645 τὸ ἐπὶ πρυτανεῖω δικαστήριον πρὸ Πλούτ.Σὸλ.19' 4) πρυτανεῖα [τῶ] τὸ ἀργύριον, ὅπερ κατεπίθετο ὁ ἐνάγων καὶ ὁ ἐνογομένος πρὸ τῆς ἐνάρεξωσ τῆς δικῆσ : Ἀριστφ.Νεφ.1180 ἠσείεν τὰ πρυτανεῖα, αὐτ.1191 ἴν' αἱ θέσις γίνοντο τὸ νομηθῆν ἰέν. τῶν πρυτανεῖων, Δημ.1074 πρυτανεῖα τιθέτω ὁ δίκων τῶν αὐτῶ μέρους, Έπιγρ. 2) κ. φρ. δεχέσθαι τὰ πρυτανεῖα δέχομαι τὴν καταβολήν, δηλ. ἐπιτρέπω τὴν ἐκδίκασιν τῆσ ἀγωγῆσ : Ἀριστφ. Νεφ.1197, Δημ.1158 πρυτανεῖα ἐκίνων μληρῶν τὴν δικαστ. πρὸς ἐκδίκασιν καταβολήν.

πρυτανεῖος-α-ον μτγν. ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς πρυτανεῖς, ὁ τῶν πρυτανέων : Ἀριστφ.Ἰδ.Λογ.50τ26,88.

πρυτανεῦμα-ατος [τῶ] μον. κράτος : Θεοφύλ.Σ 4,4,β δικῆσ ἠράσασται πρυτανεῦματα.

πρυτανεῖος-έως [οἶ] Έπιγρ. πρυτανεῖσ βλλ., δ. γρ. π. Ἀρροκφ.ἐν λ. πρυτανεῖοντα.

πρυτανεῶν κ. Έπιγρ. πᾶν. κ. νεώτ. κκ βρυτα-

νεῶν : Έπιγρ.] εἰμαι πρυτανεῖσ ἢ πρόεδροσ, κυβερνωῶ : Ὑμν. Ἀπόλλ.68 πρυτανεῦσιν ἀθανάτοισιν κυβερνωῶν μεταδὲ τῶν ἀθανάτων ὄμ. ἐπὶ θεοῦ : Φιλ. 2,595' 2) εἰμαι πρόεδροσ διοητηκῆσ δικαστηρίου : Δημ.542 πέσασ τῶν πρυτανεῖων δούον τὴν φήσων κ. ἐπὶ τῆσ βουλήσ : Πάπ. 3) ἐν Ἀθήναισ, ὁσῶκ, ἔχω τὸ ἀξίωμα τοῦ πρυτανέωσ, κυρ. τῆσ φυλῆσ καὶ τῶν πρυτανεῖωσ, ἐν τῇ βουλῇ καί τῇ ἐκκλησίᾳ : Ὁσικ.4,118 Ἀκαμαντις πρυτανεῦσ, Πλάτ.Ἀπολ.32B ἢ φυλῇ Ἀντιοχῆσ πρυτανεῦσασ ὄμ. σπῶν. κ. ἐπὶ ἐνὸσ μόνου μέλουσ τῆσ πρυτανείασ : Ἄνθρ.δ.45 πρυτανεῦσασ τὴν πρῶτην πρυτανεῖαν, Ἄνδοκ.1,46 τοὺσ τότε πρυτανεῦσασ, Έπιγρ. 4) γεν. ὑποβάλλω πρόσων νόμου : Δημ.191 πρυτανεῦσασ ταῦτα 5) νεώτ. μτφ. ἄρχω, πρυτεῶτω, ἐπικρατῶ, κυριωρῶ ἢ πρυτανεῦσασ ἰδέεσ, - ἐπρυτανεῦσασ ἢ ἀκείφιεσ . . 6) πρυτανεῖον εἰρήνη μτ. δοτ. ὑποβάλλω πρόσων περὶ εἰρήνησ καὶ προκολῶ ἐπὶ αὐτοῦ φηροφοριῶν ἰδίωτ. τὸ καθῶνον τοῦτο εἶχον οἱ πρυτανεῖσ . Ἀριστφ.Ἀχ.60' 2 κἀπόλλ. Ἰσοκρ.4,121 τὴν εἰρήνην ἐπρυτανεῦσασ ἢ δδ. ἐπιπυχνῶν τὴν εἰρήνην ὑπὲρ τῶσ : Λουκ.Δημῶν.9 εἰρήνην πρυτανεῦσασ, Ἀριστφ.Ἰδ.Λογ.2614,109 πρυτανεῦσιν πᾶσι τὰ ἀγαθῶ, Δίωκ Κ 46,11 φιλιαν τισὶ πρυτανεῦσιν, Πρὸκ Γατ.141B ἰδὲ Πλεισῶδεσ τὸ ἔαρ ἡλιν π-πρῶραγγέλλουσι τὸ ἔαρ 7) ἐν συνεικφ. μτ. τοῦ δικαίου, ἐλέγχοσ, κωνοίωσ : Δημ.53 τὰ παρ' ὀμῶν διοικουμένη Φιλίππων καὶ πρυτανεῦσασ.

8) ποσ. ἀνέχομαι νῶ δευθῶννομαι ὀπό τινοσ : Δημ.126 πρυτανεῦσμενοι παρ' ἐκείνω 9) μτφ. δεῖνον χαρίεντοσ πεπυρτανεῦσμενον μέτ. χάριτοσ παρεκτεσσασμένων : Ἀλεξ.110,4 ἢ ἐπὶ προσ., τυγχῶνω περιποιήσεων : Πλούτ.Ἡ8.602L χρηρῆν βασιλικῆσ πρυτανεῦσμενοσ ὁ Θεμιστοκλήσ ἰβερῶνεῦσμενοσ βασιλικῆσ δαπάνασιν.

πρυτανή, πρυτανήιον κω. τ. τῶν πρυτανεῖω, πρυτανεῖον βλλ.

πρυτανικός-ή-όν μτγν. κ. Έπιγρ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀρῶντοσ εἰς πρυτανεῖον, ὁ τοῦ πρυτανέωσ : Έπιγρ. ἢ πρυτανική ἐξουσία ἢ πρυτανική γραφῆ γραφῆ, δικῆ κατὰ τοῦ πρυτανέωσ : Ἀρποκρ. ἐν λ. ρητορικῆ γραφῆ, Έρμει.ιστ. 2 πρυτανικαὶ ἐσθῆτεσ ἢ τὸ οὐδ. ὡσ οὐσ. πρυτανικὸ τὸ πρυτανεῖον βλλ. : Έπιγρ. σπῆσιν ἐν τῇ πρυτανεῖω 2) ὁ ἔχων τὴν τάξην τοῦ πρῶην πρυτανέωσ, ὁ διατελέασ πρυτανεῖσ : Πάπ.

πρυτανεῖος-εωσ κ. νεώτ., αἰολ. πρυτανεῖσ βλλ., ἡγεμῶν, κυβερνήτησ, διοικητῆσ, ἄρχων, πρῶτοσ, ἐπὶ τοῦ ἴερωσ : Πινδ.Π 2,58 πρυτανί κυρίε . . ὀγιάν καὶ στρατοῦ ἐπὶ τοῦ Δίοσ : Πινδ.Π 6,24 στεροπᾶν κερῶνων τῆσ πρυτάνων, Αἰσφ.Πρ.170 μακῶριον π., Εὐρ.Τρῶμ.1288 Κρόνιε πρυτάν Φρύγιε : ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνοσ : Στρωφ.49 πρυτανεῖσ ἴππων ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνοσ : Σίμων.146 ἀγορησ πρυτανεῖσ ἢ πρυτανεῖσ συμμοσίων ὁ δύνουσασ : Ἰων Λυρ. 114 ἢ ἐπὶ τῆσ Σπυργῶσ : Αἰσχ.ἀν.236 δευθεριᾶν π-π ἢ ἐπὶ προσ., ὁ προέχων : ΑΠαρσάρ.2,21 Ἡρόδοτον . . ἰστορησ πρυτάνων, Έπιγρ.π.Διογ.Λ 1,97 πλοῦτον καὶ σοφίην πρυτανεῖσ ἰεπὶ τοῦ Περικῶνδροῦ, Λυρ.Ἀδίσπ.80 πρυτανεῖσ ὄμων ἐν τῇ φῶδῃ. Ἐλλ. Ἐπιγρῶμ.440,10 μούσασ ὄμωνοσ πρυτανεῖσ κγενικῶτ. : Αεωνῶ.Ταρ. ἐν ΑΠ 6,25 τήγασ ὁ πρυτανεῖσ πλέκωσ, Ἰεροκλ.Κρ.Έπ.2,422M ἄρχωσ . . ἀλπητέασ γενόμενοσ ἡλιν πρυτανεῖσ ἢ ἐπὶ τῶν ἀστέρωσ : Πλδ Σοσ.Σὸλ.3,2 πρυτανεῖσ κόσμου 2) νεώτ., ὁ καθ' ἐκάστον ἔτοσ ἐκλεγόμενοσ καθηγητῆσ τοῦ νοσησιτηρίου ἢ ἐκλύεχουσι, ὁ προϊστάμενοσ τῆσ διοικήσεωσ αὐτοῦ 3) ἐν Ἀθήναισ, μέλοσ τῆσ φυλῆσ προεδρεύον ἐν τῇ βουλῇ ἢ ἐκκλησίᾳ : Ἄνδοκ.1,46 τοὺσ πρυτανεῖσ . . τοὺσ τότε πρυτανεῦσαστασ, κ. ἐν ἄλλοισ

πολιτείας: Ἐπιγρ. οἱ πρωτάνεις οἱ πρωτανεύοντες τὸν μῆνα. 4) πρωτάνεις τῶν ναυκράρων ἀξιωματοῦσι ναύκραροι βλλ. 5) ἐξ ἄλλας πολιτείας τῆς Ἑλλάδος, τίτλος ἀρχαϊκιστοῦ, οἷον ἐν Ρόδῳ: Ἐπιγρ. ἐν Λυκία: Ἐπιγρ.5,19 ἐν Μιλήτῳ: Ἐπιγρ.1305α,18 πολλὰν γὰρ ἦν καὶ μεγάλων κύριος ὁ πρῶταν. 6) τίτλος ἀρχιερέως ἐν Ἐπιγρ.Μιλήτῳ. || σπον. ἐπὶ γυναικός: Ἐπιγρ. Φακίας. 7) τίτλος συλλόγου ἀρχόντων: Ἐπιγρ. 8) ἐν πᾶσι παρόδρος συμπουλίου.

πρωταντίτις -ιδος ἡ] τίτλος τῆς Ἐστίας, ἄ. πρωτανεία βλλ. : Ἐρμει.1στ.2.

πρῶ ἔπιρρ. ἀττ. ἀντὶ πρῶτῆ βλλ.: Φρῶν.ἐν ΑΒ 61,18 «πρῶ» δὴ σημαίνει, τὸ πρῶ καιροῦ καὶ ἔθεθεν. λέγεται καὶ διουλλάδως: Ἀριστφ.Σφ.104 πρῶ πάνυ, Ξεν.ΚΠ 1,416.

πρωταίτερον, **πρωφατάτα**, συγκρ. κ. ὑπερβ. τοῦ πρῶτῆ βλλ.: ΕΜ 692,40 «πρωφαίτερον βῆττον» ἡ ἀντὶ τοῦ πρῶ τοῦ ἀνατεταί τὸν ἥμιον: Πλάτ.Φαιδ.59D.

πρωγωγέω ὄρω. τ. τοῦ προαγεγυῖω βλλ., παρκα. ἀπορρ. περωγωγυεῦκην: Ἡρακλειωτ.Πίν. 1,155 τῶν δὲ πρωγγύως τῶς ἀεὶ γενομένης περωγωγυκῆμεν τῶν τε μεταβῶντων καὶ τῶν ἐπιζωιωμάτων.

πρωγυσοῦ -ον ὄρω. τ. τοῦ προέγγυω βλλ.: Ἡρακλειωτ.Πίν 1,100.

πρωῖτρα ἡ] ἀγρ. τ. θεωρούμενος ὑπὸ τοῦ Ἡρωδίου, ὡς ἀσυνητος τ. τοῦ πρῶρα: Ἡρωδίου.2,410.

πρωζός -όν ἀττ. τ. τοῦ πρῶζός βλλ.: Καλλ.ἀν.63F.

πρωῖ ἡ] γλωσσ. ἡ πρωία.

πρῶν ἔπιρρ. κ. νεώτ. κ. πρῶν, ὄρω. πρῶν 1) ἔοδερ.5,41, συνηρ. πρῶν (Καλλ.ἀν.84, Ἡρώνδ. 5,62) κ. πρῶν (Θεόδωρ.2,115), νεωστὶ, ἀρπ, ἀρτίως, ἐσάτως, πρὸ μικροῦ, τὸ ἀλίγου: Ἰλ.Ε832 ὄς πρῶν μὲν ἑμοί τε καὶ Ἡρῶ σταθῆ ἀγορεύσιν Τρωσὶ μαχίεσθαι, αὐτ.Ω 500, Ἀριστφ.ἀν.408, Ἀλεξ.253, Ἡρώνδ.5,62, Κικ. Ἀτ.4,43, Πάπ. ἀρωραί, ἄς καὶ πρῶν εἶχον, Πάπ. ὁ δὲνα πρῶν μὲν οἰκῶν ἐν τῷ ἀρει, νῦν δὲ. || ἐν βιβλίο, ὑπερώνυ, ἀνωτέρω: Ἀριστ.Ἡθικ.1104b,18 2) πάλα, ἐκπαλα, πρὸ πολλοῦ, πρότερον: Λουκ.Φιλόπ.4 τὸν Σαλμωνέα ἀντιδρόνοντα πρῶν κατακεραυνώσας, αὐτ.5, αὐτ.6, αὐτ.13 ἐγώ. . . σε διδάξω τί τοῦ πρῶ καὶ τίς ὁ πρῶν πάντων ἰὸ πρὸ πάντων, Πρὸκ.Γαζ. Ἀναστ.505B, αὐτ.514B Ἀγιστῆας ὁ πρῶν || νεώτ. πρὸ ὀνόματος πρὸς ἀλλῶσιν τοῦ ὅτι τὴν ὑπὸ ταῦτου σημασιμαίνην ἰδιότητα ἔπαυσεν ἢ ἢν ἔχῃ πρῶσων ἢ πρῶγμά τι: πρῶν ὑπουργός - βουλευτής - δήμαρχος - νομάρχης κττ. 3) ἐπὶ μᾶλλον καθωρισμένης σημ., κατὰ τὴν πρῶ τῆς χθῆς ἡμέραν, προχθῆς Φώτ.468,12 ἐπρῶν τὴν τρίτην ἡμέραν λέγουσι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐπᾶν ἡμερών: μτ. τοῦ χθῆς, προτασομένου ἢ ἐπιτασομένου: Ἡρ.2,53 οὗκ ἠπιστάτω μέχρι οὗ πρῶν τε καὶ χθῆς ὡς εἰπεῖν λόγῳ, Ἀριστφ. Βάτρ.726 χθῆς τε καὶ πρῶν, Θουκ.3,113 οὐδενὶ ἐμοχόμεθα χθῆς, ἀλλὰ πρῶν, Πλάτ.Νόμ.677D χθῆς καὶ πρῶν γενοῦντα, αὐτ.Γοργ.470D, Ἰσοκρ. 6,27, Δημ.1093 τὸν πρῶν καὶ χθῆς ἐγγραφέντα ὄμ. μτ. τοῦ ἀρτι κ. ὀφέ: Πλάτ.Βροτὸ1) ἀρτι καὶ πρῶν εἰς ἀρχοντα προεἰβην, αὐτ.Ἡ8.394B.

πρωβαλιεύς -εως ἰβ] μαν. ὡς ἐπιθ. τοῦ Χριστοῦ, ὁ πρῶτος τῶν ἀνέμων: Σταυδ.Θεοδ.777 ἰεθδ. Μ1,1 πρωβαλιεύς ὁ δεσπότης Χριστός.

πρωβουκετής (ἰ) μτγν. ὁ πρῶτος ευρέτης, ἐπινοητής: Νικόμ.Γερ. Ἄρρων.Ἐκλ.1.

πρωθῆθης (ἰ) ἡθδ) κ. μαν. τὸ θηλ. πρωθῆθῆ (Ἰ.Οδ.Α 431) κ. πρωθῆθεις Ἰ.Επιγρ.) ὁ ἐν τῇ πρῶτῃ ἀμύτῃ τῆς ἡδης, ὁ ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ἐφημερίας ἡλικίας, ὁ πρῶτος, ὁ νεώτος: ΕΜ 692,44 ἐπρωθῆθαι: οἱ ἐν τῇ πρῶτῃ ἡλικίᾳ ὄντες: Ἰλ.Θ 518 παῖδας πρωθῆθας (σχολ. «πρῶτος ἡθῶναςτι),

Ἰ.Οδ.Θ 263 κοῦροι πρωθῆθαι, αὐτ.Α 431 πρωθῆθην ἐν εὐόσων (Ἡσ. «ἀρπὶ ἡθῶσων, ἀμύ(ζου)σων», Ἄνθ.118ρ.65, Λουκ.Νεκρ.δ.5,2 ἀντὶ γένοντος αἰθῆς πρωθῆθης γενομένου, ΚΜαγασσ.Χρον.37,00.

πρωθῆθεις ἀντὶ πρωθῆθῆ, θηλ. τοῦ πρωθῆθης βλλ.: Ἐπιγρ., Ἡρωδίου.2,67.

πρωθῆθας -ον ὁ πρωθῆθης βλλ.: Βοκκ.17,57 πρωθῆθων παῖδα.

πρωθικράρχης (ἰ) νεώτ. ὁ πρῶτος ἐν τοῖς ἱεράρχοις, ὁ πρῶτος μεταξὺ τῶν ἱεραρχῶν, ἄ. πρῶτος, πρῶτος.

πρωθικραχία ἡ] νεώτ. τὸ ἀξίωμα ἢ τὸ ὑπόσυργημα τοῦ πρωθικράρχου βλλ.

πρωθικρούς -εως (ἰ) νεώτ. ὁ πρῶτος μεταξὺ τῶν ἱερέων, ἄ. πρῶτοςπροεσβύτερος, πρῶτοπαθός.

πρωθῆνιον (τὸ) μτγν. κ. μαν. ὁ πρῶτος ὄψιος, πρωτόπην κ. μτφ. ἡ πρῶτῃ φυλακῇ τῆς νυκτός: Παλλιάδ.Λαση.984B, Πασαχ.Χρον.308C καλανθαῖς Ἀπριλίου πρῶθῆνιῳ, ASS Ἰουλιου3,325,35 εὐχόμενος ὄρθρινά, τρίτην, ἔκτην, ἐνάτην, λυχνικά, πρωθῆνινα.

πρωθουπουργέω νεώτ. ἐκτελῶ καθήκοντα πρῶθουπουργοῦ, ἀναπληρῶ τὸν ἀπουσιάζοντα πρῶθουπουργόν.

πρωθουπουργία ἡ] νεώτ. τὸ ἀξίωμα τοῦ πρῶθουπουργοῦ ὡς καὶ ἡ ἐξέσκασις τοῦ ἀξιώματος τούτου: 2) ὁ χρόνος καθ' ὃν διατελεῖ τῆς πρῶθουπουργός: ἐπὶ πρῶθουπουργίας Χ. Τρικοῦππ.

πρωθουπουργικός -ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος ἢ ἰδιάζων εἰς τὸν πρῶθουπουργόν: πρῶθουπουργικὴ ἐνέργεια, - πρῶθουπ- θῶκος.

πρωθουπουργός (ἰ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος τῶν ὑπουργῶν, ὁ πρόεδρος τοῦ ὑπουργικοῦ συμπουλίου, τῆς κυβερνήσεως.

πρωθουργῶ -έω νεώτ. εἶμαι, διατελῶ πρῶθουπουργός: πρῶθουπουργούντος τὸ τᾶδε: 2) ἐκτελῶ καθήκοντα πρῶθουπουργοῦ, ἄ. πρῶθουργεῖω.

πρωθῶτερος -ον σχόλ. κ. νεώτ. ὁ πρῶτος, ὁ πρῶτος ἀλλοῦ πινός ἀντὶ τὴν ἐπιτάσσεια αὐτοῦ, ὁ πῆθεμος πρῶτος, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ πῆθειαι ὕστερος: Σχόλ.Εὐρ. Ὁρ.702 πρῶθῶτερος ὁ τρῶτος:

|| κ. νεώτ. γραμμ. τὸ οὐδ. πρῶθῶτερον ἢ πρῶθῶτερον σχῆμα σχῆμα λόγου, καθ' ὃ ἐν τῇ συντάξει προτάσσεται τὸ φύσει ὕστερον καὶ ἐπιτάσσει τὸ φύσει πρότερον, ἄ. ὕστερον πρότερον, ὑστεροπρῶτον, ὑστερολογία, οἷον ἐν Ἰλ.Α 251 οἱ οὐ πρόθερον ἄμα τράφην ἡδὲ γένοντο, Ξεν.

Ἄποιν.3,5,10 λέγω γὰρ, καὶ τὴν Ἐρεχθῆος τε προφῆν καὶ γένειον, Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.17,1) γίνεσαι Τούρκος, Διάκο μου, τὴν λίστη σου ν' ἀλλ' ἄξερς: πρβλ. Σχόλ.Εὐρ.Φοιν.887.

πρωί ἡ] ἔπιρρ. κ. μαν. νεώτ. κ. δημ., ὅτι, πρῶ [Σχόλ.] Ἀριστφ. Ὁρν.132) (καίτοι αὐνηθ. κ.κ.ὸδ. πρῶτῆ, πρῶτῆ ἢ πρῶτῆ, συγκρ. πρῶτερον ἢ πρῶτερον ἰσοκρ.100κ.7,37) κ. πρῶταίτερον ἢ πρῶταίτερον (Πλάτ.Φαιδ.59B), ὑπερβ. πρῶτατα ἢ πρῶτατα κ. πρῶταίτατα ἢ πρῶταίτα (Πλάτ.Πρωτ.326), χρον. κατὰ τὸν περὶ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου χρόνον, κατὰ τὸ πρῶ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου διάστημα ἢ κατὰ τὸ μετὰ τούτην, ἔνωρσι κατὰ τὴν πρῶην, ἀντὶθ. ὀφέ: Ἰλ.Θ 530 πρῶτῆ ὕπνοιαι ἰδ.γρ. πρῶτῆ [Σχόλ. κύπθ τῆς ἐπι, ὑπὸ τὸν ὄρθρον]: κ. μτ. γενικ. : Ἡρ.9,10 πρῶτῆ ἐτι τῆς ἡμέρας, ΚΔ Μάρκ. 16,2 λιαν πρῶτῆ τῆς μῆς σαββάτων κ. μτ. ὄστ.: Ξεν.ΚΠ 1,416 ὡς πρῶτῆ ὑπὲρταρα ἠθρᾶσων [ἐνωρσι τὴν ἐπομένην ἡμέραν] κ. ὄπλο.: Ἀριστφ. Σφ.104 προκαθεῖδαι πρῶτῆ πάνυ, ΚΔ Ματθ.20,1 ἐξῆλθεν ἄμα πρῶτῆ, αὐτ.Μάρκ.1,35, αὐτ.Πράξ.28,23 ἀπὸ πρῶτῆ ἐως ἑσπέρας - ἐυνῆν πάντα πρῶτῆ, - ἐφυγε πρῶτῆ πρῶτῆ ἴλιαν πρῶτῆ, - πολλὰ πρῶτῆ: || τὸ πρῶ τῆς μεσημβρίας χρονοκῶν διάστημα τῆς ἡμέρας, ὁ ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς μέχρι τῆς με-

σημέρια χρόνος· Θεοφρ.Σημ.9, Φώτ.468,15 «πρωί και τὸ πρὸ μεσημέριας δεκατ» || δημ. κατὸ τὸ πρὸ μεσημέριας χρονικὸν διάστημα· πηγαίνει μόνο πρῶτὸ ἀπὸ γραφικῶ του· || κ. νεώτ. κ. δημ. μτ. τοῦ ὄρθρου, ὡς οὐα. [μτ. κτ. ὄνομαστοι, κ. αἰτ. ἐν. τῶν ἄλλων πτώσεων ἀντικαθισταμένων ἐν τῇ δημ. διὰ τῆς λ. πρωινός, ἡ πρωία, μτ. γενικ.· Ξεν. Ἑλλ.1,30 ἐκάστης ἡμέρας τὸ πρῶ καὶ πρὸς ἔσπεραν· κ. ὁπολ.· Πάιδ.ἐν.19,27 ὠρῆρας δέ... τῷ πρῶτῃ εἰς τὸν τόπον, ΚΑ Μάρκ.15,1 εὐθέως ἐπὶ τὸ πρῶτὸ συμβούλιον ποιήσαντες, Ματθ.1,140,3 εἶδεν ἐν ὀρέματι ἔλαφον... καὶ ἀναστάσας τὸ πρῶτ... ἔφυγεν, - ἤρθε χθές τὸ πρῶτ, - ἀπὸ τὸ πρῶτ ὡς τὸ βράδου [καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας], - ἀπὸ τὸ βράδου ὡς τὸ πρῶτ [καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς νυκτός], παροιμ. ὁ πού δὲν κλεῖς τὸ πρῶτ, αὐτ' ὅλη τὴν ἡμέρα [ὁ μὴ εὐτυχῆσας κατὰ τὴν νεότητά αὐτοῦ, οὐδέποτε θὰ εὐτυχῆσῃ]· 2) γενικ. ἑνωρίς, ἔγκριμος, ταχέως· Φώτ. 463,25 «πρωί ταχέως»· Ἡσιόδ. Ἐργ.461 πρῶτὸ μάλᾳ σπεύδων, αὐτ.ἀπ.204, Ἀριστ. Ὀρν.132 ὡς κ. παρέραι μὲν και σὺ και τὸ παιδί λουσαμένα πρῶτ· κ. μτ. γενικ.· [ἡν.Ἐπιδ.] ἡ πρωί... τοῦ ἡρος, αὐτ.2 πρῶτ... τοῦ θέρεος· 3) παρὰ πολὺ ἔνωρίς κτ. Φρόν.Σοφρ.1068 «πρὸ καιροῦ», Φώτ. 468,15 «πρωί»... καὶ τὸ πρὸ τοῦ καιροῦ και θάτ- του τὸ δέοντος, αὐτ.25 κ... πρὸ ὥρας· Ἀλαχ Πρ.696 πρῶτ γὲ στενάδιος ἴδω. πρῶτ, Σοφ.Τρ.631 δέδοικα μὲ πρῶτ λέγειν ἄν, Οἰκου.4 ὁ πρῶτ ἔσβα- λάντες και τοῦ σίτου ἐπὶ γλωροῦ ὄντος, Ομηρίστ. Λόγ.16,206C τὸ ὄφᾳ μᾶλλον αἰτιόσαστ' ἄν ἐπ' ἡμῶν, οὐχί τὸ πρῶτ.

πρωία [ἡ] μτγ., μον. κ. νεώτ. κρ. θηλ. τοῦ πρῶ- του [ἐξην. ὄρασι, ὁ περὶ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου χρόνος, ἀντίθ. ἔσπερα· Ἀριστ.1,304 ὄρα τῇ πρῶτᾳ, ΚΑ Ματθ.27,1 πρῶτα δέ γενομένης συμ- βουλιον ἔλαβον... οἱ ἀρχιερεῖς, αὐτ.ἰω.2,4, ἰωα. Α17,81 καθ' ἑκάστην πρῶταν, Ἐπιγρ. ἀπὸ πρῶ- τας ἄχρις ἡλίου δύσεως Πάπ. ἀπὸ πρῶτας ἕως ὄφᾳ, Ματθ.1,340,16 τῷ πᾶντῳ βαίω πρῶτας, Ἄνω.Κομν.275B· || ἡ γενικ. πρῶτας ὡς ἐπίρρ. τὸ πρῶτ, τὴν πρῶταν· Στράβ.5,3,6 ἐμδάντες ἀπ' ἄσπερας ἐκδάνειν πρῶτας και βασιδεῖν τὸ λοι- πὸν τῇ ὄδῳ, ΚΑ Ματθ.21,8 πρῶτας δε ἔσανάγων εἰς τὴν πόλιν ἑπεισε· 2) νεώτ. τὸ ὄπὸ τῆς αὐγῆς μέχρι τῆς μεσημέριας χρονικὸν διάστημα τῆς ἡμέρας· εἰργάσθη καθ' ἄλλην τὴν πρῶταν.

πρωιανθής-οὐς-ές κ. νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔνω- ρισ, ὁ πρῶτος ἀνθῶν· Θεοφρ.Ἐπιδ.5,1,12 ὄφιαν- θές δε σπῆδρα, και ὄφιπλαστές ἡ πρῶτανθές.

πρωίλαστα [τῶ] τὰ πρῶτως, πρῶτως βλα- στάνοντα· Θεοφρ.Φ1,3,4,2.

πρωίλαστίης-οὐς-ές [βλαστῆ] ὁ ἔνωρις, πρω- τῶς, πρῶτως βλαστάνων ἡ θάλλων, ἀντίθ. ὄφι- πλαστίης· Θεοφρ.Φ1,14,3, αὐτ.ΦΑιτ.1,10,7 **μεγέθῃ** και σμικροτήτῃ τὸ πρῶτῶλαστίης... ἀφοριστέον.

πρωίλαστίαι [ἡ] ἡ ἰδιότης τοῦ πρῶτῶλαστοῦς, τὸ πρῶτως, πρῶτως βλαστάνων ἡ θάλλων, ἡ πρῶτως βλαστῆσις· Θεοφρ.ΦΑιτ.1,21,3.

πρωίλαστώ-έω ἐπὶ φυτῶν, βλαστᾶν ἑνωρίς, πρῶτως, θάλλω πρῶτως, πρὸ τοῦ καιροῦ μού· Θεοφρ.Φ1,9,6, αὐτ.ΦΑιτ.5,6,6.

πρωίξος-όν κ. μον., ἀτ. πρῶξός-όν [ἴσφ. σμῆ- ἐν Κολλ.ἀπ.631] ὁ ἄνυμος, ὁ προξέσπνος ΕΜ 671,56, Εὐστ.225,42· 2) τὸ οὐδ. κτ. πληθ. πρῶ- ξός κ. ἑπίρρ. πρῶην, προξέας· Πλάτ.Ἄλκ.2,141D ἐνά γὰ χθίξά τε και πρῶξά τε και προξέας· 3) οὐδ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. ὡς ἐπίρρ. λιαν ἑνωρίς· Θεοφρ. 18,9 αὐτῳ δὴ πρῶξας· κατέδραβον.

πρωίξω μτγ., ἐπιρροια ἑνωρίς, σηκώνομαι πρῶτ· Γρηγ.Νοσ.295.

πρωίθεν [πρωί] ἐπίρρ. μτγ. κ. μον. ἀπὸ πρῶ- τας, ἀπὸ τὸ πρῶτ, ἐμπαρῶθ. [ἀπὸ, ἐκ]· Πλάτ.ἙΞ.18,13 παραιστέκει... ὁ λαός... ἀπὸ πρῶτῆθεν ἕως δεξι- λης, αὐτ.Ρουθ.27, αὐτ.Ἰσας.3,18,26 κ. πρῶτῆθεν ἕως μεσημέριας, Ἡρωδίων.1,501, Εὐστ.Πον.290,77 τῆ ἑλαθριον πρῶτῆθεν.

πρωίκαρπια [ἡ] ἡ πρῶτως, πρῶτως καρπο- φορία· Θεοφρ.ΦΑιτ.1,17,8.

πρωίκαρπος-ον ὁ πρῶτως, πρῶτως καρπο- φορῶν· Θεοφρ.Φ1,14,3 πρῶτῶλαστίη και πρῶ- τῶκαρπα, αὐτ.ΦΑιτ.1,10,7.

πρωίκαρπῶ-ἔω [πρωίκαρπος] καρποφορῶ ἐ- νωρίς, πρῶτως, πρῶτως· Θεοφρ.ΦΑιτ.1,13,9 ἡ και πρῶτῶκαρπῶν.

πρωίμαδι [τῶ] δημ. καρπὸς ἡ λαχανικὸν πα- ραχθές πρὸ τῆς συνήθους ἐποχῆς αὐτοῦ, ἡ πρῶ- τῳ, πρῶτολαδῶθ.

πρωίμα [ἡ] δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ πρῶτω, τὸ νὰ εἶναι τὸ πρῶτον· 2) κτ. πληθ. πρῶμῆτες οἱ πρῶτοι καρποί, ἡ πρῶτομάδα, ἀντίθ. ὄφιμα.

πρωίμος [-τῶν] κ. μον. κ. νεώτ. ἀτ. κ. δημ. κ. πρῶμῶσι-σι, -οἶν, ἰων. πρῶμῶσι [ἐκ.ἐν Κολλ.ἀπ. 482] ἐπὶ καρπῶν, ἀνθῶν κτ., ὁ γινόμενος ἑνωρίς, ὁ παραγόμενος πρὸ τοῦ πρῆροντος ἡ δωρισμέ- νου καιροῦ, πρὸ τῆς ὥρας του· Πολυδ.7,152 ὁ πρὸ ὥρας πεπαισόμενος καρπὸς πρῶμῶς· ὁ Ξεν.Οἰκ. 17,4 ὁ πρῶμῶς κρῆστίος ἡ ὁ μέσος ἡ ὁ ἀξιμῶ- τῶτος ἰσοπόρ.Κ. Ἀριστ.Πρ.924b,5, ἰω.Χρυσ.εἰς Ματθ.598 και ἐπὶ τῶν καρπῶν λέγονται πρῶμῶς, Πάπ. πρῶμῶς σπῆρος, Γεωμ.1,18,5 ῥῶδα πρῶμῶν ἐνεγκεῖν καρπῶν, Ζερβ.Αυρ.2 ὄτ.54 τὰ πρῶμῶ τ' ἀνθισ τῶν δειντῶν, - πρῶμῶ ἀχλάδιον· || ὁ γινόμενος πρὸ τοῦ συνήθους, τοῦ καθωρισμένου καιροῦ· Πάπ. πρῶμῶσι ἄνους, - πρῶμῶ ἀρνιά· || ὄμ. ἐπὶ ἐποχῶν, καιρικῶν καταστάσεων, μετα- βολῶν κτ., ὁ γινόμενος πρὸ τοῦ καθωρισμένου χρόνου, ὁ ἐπερχόμενος ἡ συμβαίνων πρὸ τῆς ὥρας του· Κολλ.ἀπ.482 πρῶμος ὄρα, ΚΑ ἰωκ.5,7 ἕως λάδῃ ὑπὲρ πρῶμων και ὄφμων, Κατ. Ἀστρ.Κ.1,172 πρῶμῶς χυμῶν, Κρυστ.Τραγ.Γένος 79 μὲ ἦταν ὁ γέννος πρῶμῶς, Γρυν.Σκ.Τεpp.33,7 πρῶμῳ ἔσπει, - πρῶμῳ καλοκαίρῳ· 2) κτ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πρὸ τοῦ πρῆροντος χρόνου ἐκδηλούμενος, ὁ λαμ- βάνων πρῶρον αἰσῆσαι, ὁ προπετής, ὁ πρῶμος· Μητροδ.Α.ἀπ.56 νέος φιλοδοξῶν πρῶμῶς νονη- ρία, - πρῶμῶς ἀστεγῶς· 3) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ δειντῶν κ. φυτῶν, ὁ ἀνθίζων ἡ καρποφορῶν πρὸ τοῦ καθωρισμένου καιροῦ, ὁ παρῶν, ὁ γινόμεν πρὸ τῆς ὥρας του· Ζερβ.Τραγ.ΚΚ.13,4 ἐκεῖ θ' ἀν- θίζῃ | κόπαια πρῶμῳ ἀγκαθῆ, - πρῶμῳ ἀμπελί, **πρωιότης**-ητος[τῆ] νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ πρῶ- τῶ, τὸ νὰ εἶναι τὸ πρῶτον.

πρωίμως ἐπίρρ., πᾶν κ. νεώτ., δημ. πρῶτῆτος, συγκρ. πρῶμῶτερον [πᾶν], ὑπερθ. πρῶμῶτατα, ἑνωρίς πρὸ τοῦ διατεταγμένου, τοῦ καθωρισμέ- νου καιροῦ, πρῶτως· Γρυν.Σκ.Τεpp.59,9 ῥῶμῶ | ἔσοπρῆζον τ' ἀμετά μᾶς θέρη, Ζερβ.Ἰστ.ἰδ.115 πρῶμῶτατα ἔφυγε μακρὰν ἀπὸ τὴν πολιτείαν, - πρῶμῶ μᾶς ἴλαθε ἐφέτος τὸ καλοκαίρῳ, - πρῶμῶ ἀνθισαν ὁ μυγαδίης.

πρωινός-ῶ-ο[ν] μτγ., νεώτ. κ. δημ. ἀντὶ πρῶτος, ὁ ὀνήμων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πρῶταν, ὁ γι- νόμενος κατὰ τὴν πρῶταν· Πλάτ.ἙΞ.29,4 κατὰ τὴν βουσίαν τὴν πρῶτην, Βάθρ.124,17 πρῶτῶ ἔργα, Πλουτ.Ἠθ.726F πρῶτην ἐδωθήν, ΚΑ Ἀν.2,28 τὸν ἀστῆρα τὸν πρῶτῶν, Ἀθῆν.1,11C τὸ πρῶτῶν ἐμ- δρωμα, - πρῶτῶν περῆρατος, - πρῶτῆν θρόνος, - πρῶτῶ ἀστῆρα· ἔκκνημα, - πρῶτῶ φῶρεμα ἴσφρ. φορεῖται κατὰ τὴν πρῶταν· || πρῶτῆ ὄδα τὸ ποῦδες και κομητικῶν φυτῶν ἰσοποία ἡ πορφυρῶ· 2) νεώτ. ὁ ὀνήμων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ὄπὸ τοῦ μεσονυκτίου μέχρι τῆς μεσημ-

δρίας διάστημα : περι τὴν τρίτην πρωινήν ὥραν (τὴν τρίτην ἀπὸ τοῦ μεσονυκτικοῦ ὥραν, ἄ. εἰς τὰς 3 π.μ.) || Δημ. τὸ θηλ. πρωινή ὡς οὐα. ἡ πρωία : Βίβλ.Παύλου.65,25 ἰεὺς Φέξῃ ἐπέλα τούτος πρωινῆς | τοῦ μεσῆρὸς τῆς τῆς μνήμῃς || Δημ. ἄμ. τὸ οὐδ. πρωινό ὡς οὐα. ἡ πρωία? 3) Δημ. ἐπι προσ., ὁ ἔχων τὴν συνήθειαν νὰ ἔγειραιται ἐκ τῆς κλίνης λίαν πρῶτῇ, ἔνωρις.

πρωινῶς ἐπίρρ., συγγκρ. πρωινώτερον (Ἰ.Αν.Βασσα. 5,46β) κατὰ τὴν πρῶταν : Σουῖδ, ἐν λ. πρώϊμος.

πρωιῶθεν ἐπίρρ., μτγ. ἀντὶ πρῶτιθεν βλλ. : Πάδ.Βασ.2,2,27 ἐκ πρῶιῶθεν ἀνέθη ἄν ὁ λαός.

πρῶϊος-α-ον (πρῶϊ, πρῶϊ) κ. μ.σν. κ. νεώτ. (μ. τὸ θηλ. πρῶϊα κ. ἄττ. πρῶϊος-α-ον ὁ κατὰ τὴν πρῶταν, ὁ τῆς πρῶϊας, ὁ πρῶϊνός : Καλλ.Λαυρ. Παλ.27 πρῶϊον οἶαν . . ῥόδον, Φανί.ΑΠ 6,304 καί με λάβ' εὐάρην πρῶϊον ἐμπολέα? || φρ. δειλή πρῶϊα, πρβλ. δειλή || Φωτ.468,22 ἐπρῶϊαν· οὐ λέγουσι καθ' ἑαυτοῦ, ἀλλ' ἐν συντάξει, δειλήν πρῶϊαν, τὸ πρῶϊον τῆς δειλῆς μέρους : Ἰ.Αν.8,6 περι δειλήν πρῶϊον . . ἀπικατο, Φίλημ.210 δειλήν πρῶϊας? || τὸ οὐδ. πρῶϊον ὡς ἐπίρρ. κατὰ τὴν πρῶταν, πρῶϊ : Ἰλ.Ο 470 ἄν ἐνέδῃσα πρῶϊον? 2) κ. νεώτ. τὸ θηλ. πρῶϊα ὡς οὐα. βλλ. 3) ὁ ἔνωρις, ὁ κατὰ τὴν ἀρχὴν περιόδου τινός γινόμενος, ὁ πρώϊμος, ἀντίθ. ὄψιος : Ἰ.Αν.8,130. ἰὸ στρατοῦς πρῶϊος συνελέγτο ἐς Σάμον, Ἀριστ.Σφ.264 τὴν καρπῖνον ἄττα μὴ ὅτι πρῶα, αὐτ.Εἰρ.1001 σικῖνον πρῶϊον, Ἀριστ.Π.2,543,9 διὰ τὸ τὰ μὲν πρῶτα, τὰ δὲ ὄψια ποιεῖσθαι ἰτὰ ψῆα, Θεόδωρ. ΦΑτ.4,11,1, αὐτ.Σημ.40 πρῶϊας χαμῖνον ἰὸ πρὸ τῆς καθωρισμένης ὥρας, ὁ πρῶϊμος, αὐτ.ΦΑτ.5,6,5 πρῶϊτερος [κῶδ.], Πάπ. τὸν πρῶϊον σίταν? || ἐπὶ τῶνων, ὁ παράγων πρῶϊμος καρπῖος : Θεόδωρ. Φ1,8,29 τόπον τινὰ πρῶϊον καὶ εὐφορον.

πρῶϊότης-ητος [ἡ] ἡ ἰδιότης τοῦ πρῶϊου βλλ.3), ἡ πρῶϊότης, ἡ πρῶϊμία, ἀντίθ. ὀψιμότης ἐπὶ καρπῶν : Θεόδωρ.ΦΑτ.4,11,9.

πρῶϊρα [ἡ] ποι. ἀντὶ πρῶϊρα βλλ. : Σιμων.32.

πρῶϊσπαρος-ον ὁ ἐσπαρμένος ἢ ὁ μέλλων νὰ σπαρῇ πρῶϊμος, ἀντίθ. ὀψισπαρος·Θεόδωρ.Φ1,8,1,2.

πρῶϊσποροῦμαι-έομαι ἀσπείρωμαι ἔνωρις, πρῶϊ-τῖμος : Θεόδωρ.Φ1,8,1,2 τὰ μὲν αὐτῶν φιλεῖ πρῶϊσπορεῖσθαι, τὰ δὲ ὄψα.

πρῶϊτερον κ. πρῶϊτα παραθετ. τοῦ πρῶϊ βλλ. πρῶϊκα Ἰ.Α. εἰδῶρῶ [ἀνάγειν. προϊκία].

πρῶϊτικῶς-η-ον [πρῶϊξ] μτγ. ἡ πρῶϊτικῶς-η-ον ὁ δρασσοταγῆς : Καλλ.Αἰτ. ἐν Πάπ. ὉΞ 2079,34 [ἰ-ἀν.542].

πρῶϊκατρησία [ἡ] νεώτ. λατρ. ἄ. ἀπρωκτία, ἀτρησία δακτυλοῦ βλλ.α.

πρῶϊκῶς χρώμα παιδικῆς, πουνιάζω : Ἀριστ. Θεσμ.1124 εἰ σπόδρ' ἐπιμυτικῆς τῆς γέροντο νύγι-σος, τῆ σανίδο τῆρας ἐξόπιστο πρῶϊκῶνον.

πρῶϊτικῶς-ἡ-ὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερό-μενος εἰς τὸν πρῶϊκὸν βλλ., ὁ τοῦ πρῶϊκοῦ : πρῶϊ-κτικῆ πτυχῆ, - πρῶϊκτικὸν τρίγωνον, - πρῶϊκτικὸς κόλπος, - πρῶϊκτικὸς θύμν.

πρῶϊτικῶς-ιδος [ἡ] νεώτ. λατρ. φλεγμονὴ τῆς περι- τῆν πρῶϊκὸν χώραν, προεργασμένη ἐκ διαφορῶν ἐρεθισμῶν ἢ παρασιτῶν : πρῶϊτικῆς γονοκοκκικῆ [ἡ] φθειλομένη εἰς τὸν γονοκοκκῶν.

πρῶϊκτοδιαστολέως-έος [ἰ] νεώτ. λατρ. εἰδικὸν ὄργανον πρὸς διαστολὴν τοῦ πρῶϊκοῦ.

πρῶϊκτοκλή [ἡ] νεώτ. λατρ. ἡ πρόπτωσις τοῦ ἀπυευθυμένου ἐκτός τοῦ δακτυλοῦ.

πρῶϊκτοπεντατηρίς-ιδος [ἡ] ἡ κατὰ πενταετίαν ἐσθητὸ τοῦ πρῶϊκοῦ, ἡ πεντατηρίς τῆς ἀνοκτα-σίας : Ἀριστ.Εἰρ.87δ ὄσον ἔχει τὴν πρῶϊκτοπεν-τατηρίδα [σχολ. ἐπ'α?] ὄσαν διὰ πεντατηριούς χρόνον ἤγοντο αἱ θεωρίαι τῶν Διανυστικῶν.

πρῶϊκτοπτεσία [ἡ] νεώτ. λατρ. ἡ πρῶϊκτοκλή.

πρῶϊκτορραγία [ἡ] νεώτ. λατρ. ἡ ἐπὶ ἀμφοροῦ-δων καὶ ἐξηλακωμένων νεοπλασματικῶν ὄγκων πα-ρατηρούμενη ἀμμορραγία τοῦ πρῶϊκοῦ.

πρῶϊκτόροια [ἡ] νεώτ. λατρ. ἡ ἐκ τοῦ πρῶϊκοῦ μῆμος ἐκροή βλενωδῶς ὑγροῦ, ὀφειλομένη ἰδ. εἰς βλενωροϊκὴν μύλιναν.

πρῶϊκτός [ὁ] κ. νεώτ. ἀνατ. ἡ ἐξοδος τοῦ ἐντερι-κοῦ σωλήνος, τὸ τελικὸν ἄκρον τοῦ ἀπευθυμέ-νου, ἄ. δακτύλιος, σφιγκτήρ, ἔδρα, ἀφεδρῶν, κώ-λος Σουῖδ, ὁ κόλπος, παρὰ τὸ πρῶϊκὸν τῆς γαστροῦ, EM 692,46 ἐπρωκτός προακτός τις ἐστὶ παρὰ τὸ δι' αὐτοῦ προάγεσθαι τὰ περιττώματα : Ἀριστ.Σφ.604 κἀναφανῆσαι πρῶϊκτός λουτροῦ περιγινόμενος [ὡς φαρμῖν, ἐπὶ τῶν ἐκ διατροπῆς πασχόντων καὶ εἰς μάτην πειρωμένων ἀποσπογγί-σαι τὸν ἐστυθὸν πρῶϊκτόν], αὐτ.Ερ.758 πρῶϊκτόν, . . καμῆλου, αὐτ'.Αχ.863 π- κυνός Λουκ.Ὀν.56.

πρῶϊκτοτῆρῶ-έω ἐπιτηρῶ, πορσιτηρῶ τοῦς πρῶ-κτούς Σουῖδ. ἐπρωκτοῦσιν, τοῦς πρῶϊκτούς τὸν πορνεύοντων τηρεῖν ἀπείρητο, δε τοῖς τοιαυτοῖς δημηγορεῖν : Ἀριστ.Ἰαν.878 ὄκουσ ἐσ δῆτα ταῦτα εἰνὸν ἐστί πρῶϊκτοτῆρῶν [σχολ. ἐπρωκτοῦς ἐπιτηρεῖν τὸν πορνευόμενον].

πρῶϊκτοτομία [ἡ] νεώτ. λατρ. ἡ χειρουργικὴ τομῆ τοῦ πρῶϊκοῦ τῶν ἀπυευθυμένου.

πρῶϊκτότομος [ὁ] νεώτ. λατρ. χειρουργικὸν μα-χαιρίδιον εἰδικὸν πρὸς ἐκτέλεσιν πρῶϊκτοτομίας.

πρῶϊλυθία Ἰ.Α. ἐπαρημένω, παραλελυμένω.

πρῶϊλύθιον Ἰ.Α. ἐπ' ἐπιφρεῖ καὶ ἐπὶ στόμας.

πρῶϊως [-η]-ο[ι] ἄττ. κ. Δημ. ἀντὶ πρώϊως βλλ. : Ἀριστ.ἀν.37,3.

πρῶϊν [ὁ], γενικ. πρῶϊνος (Πλουσ.2,34,11 κῶδ.) κ. πρῶ-νός [Πλουσ.2,35,4], ἐπ. πρῶϊν-ώνος [Ἡσίοδ.Α 437], ὄστ. πλθθ. πρῶϊσιν [Καλλ.Ἀρτ.52], κ. πρῶϊνεσι [Κρίτων.4,520], μτγ. ποι. πρῶϊν-όνος [Κριων.ΑΠ 6, 253], τὸ προεξέχον μέρος τῆς ἡ δρους, προεξ-ῆ δρους ἰδ. ὁ πρὸς τὴν βάσιν ὄσον προεκτενό-μενος λόφος ἄκρα, ἀκρωτήριον Ἰ.Α. ἐπὶ ὑπε-ρέχον, ἡ τοῦ δρους ἐξοχή : Ἰλ.Ρ.747 ὡς τὸ πρῶν ἰσχυρὸν ὄδωρ ἔλθει, αὐτ.Ο 557 σκαίαι καὶ πρῶνεος ἄκροι, αὐτ.Μ 282, Ἡσίοδ.Α 437 ὡς δ' ἔσ' ἔσ' ἄπὸ μεγάλου πέτρῃ πρῶνεος δρούσῃ, Ἀλκυ.60,2 πρῶνεος τε καὶ ἰδῶδαρῃ, Πίνδ.Ν 4, 52 πρῶνεος ἐξοχῶ, Βοικ.5,67 ἰδῶς ἀνὰ μηλοδό-τους πρῶνας, Αἰσχ.Αγ.307 πορβῶσι κάπποτον πρῶνα [ἐπὶ τῶν Γερανκίον], αὐτ.Πέρσ.132 ἀμφο-τέρας ἄλιον πρῶνα κοινόν στας [αἱ ἄκραι ἀμ-φοτέρας τῶν πλευρῶν τοῦ Ἐλλησπόντου], αὐτ. 879 κατὰ πρῶν' ἄλιον [ἐπὶ τῆς Τρωάδος], Σοφ. Τρ.788, αὐτ.ἀν.371 Πάσιδον, ὃς Αἰγαίου μέδεις πρῶνας Εὐρ.Κύκλ.116 ἐρημιον πρῶνες ἀνθρώπων, Καλλ.Ἀρτ.52 πρῶσιν Ὀσσεισιν εἰκοτῆα, Παι-νὸν Δελαφ.7 Δελοφῶς πρῶν [ἐπὶ τοῦ Παρνασσῶ], Ἀν-τωνίν.Λιβ.11,1, αὐτ.23,5, Αἰσ.Περ.13,168Β ἡλιδο-τους πρῶνας, Ἀγῶθ.ΑΠ 6,32.

πρῶϊν ἐπίρρ. ὄωρ. συνηρ. τ. τοῦ πρῶϊν βλλ. : Καλλ.ἀν.84, Ἰερῶνδ.5,52.

πρῶϊξ [ἡ], γενικ. πρῶϊκῶς, μτγ. σταγῶν δρῶσου, δρασσοσταγίδος, κ. γεν. σταγῶν, μ. κτ. πλθθ. : Ἰ.Α. ἐπρωκτός σταγόνες, φρακάδες, σταλαγόνες·Θεόκρ. 4,16 μὴ πρῶικας σιτίξεται ὄσπερ ὁ τέτιξε. Καλλ. Ἀπόλλ.4,1 ἐν ἀστέε' ὡι κεν ἕκείναι πρῶικες ἐ-ραξε πῆσων ἀκῆρια πάντ' ἔγενοντο.

πρῶϊξμος [ὁ] [λατ.] ὁ ὑποσιτίξης : Πάπ. τῷ λαμπροτάτῳ πρῶϊξμῳ τῆς ἡγεμονικῆς τάξεως τῆς Ἀρκάδιον ἐπαρχίας.

πρῶϊος-α-ον ἄττ. ἀντὶ πρῶϊος βλλ.3) : Ἀριστ. Εἰρ.1001 σικῖνον πρῶϊον, Πάπ. τὸν πρῶϊον σίτον.

πρῶϊερός ἐπίρρ. ἀντὶ προεπίρρῳ βλλ. : ΑΒ 63, 32 πρῶϊερός· διὰ τοῦ ὡ λέγονται τὰ Ἀθηναῖα.

πρῶϊρῶ [ἡ] κ. μ.σν. κ. νεώτ., ἐπ. κ. ἰων. πρῶρη, Δημ. πῶρη τὸ πρόσθιον σφηνοειδῆς ἄκρον τοῦ

ηλοίου, τὸ προσωριμὸν αὐτὸ διασχίζῃ τὸ ὄδιον, ἀντίθ. πρῶμην : ΞΘ.Μ.230 εἰς ἱκρία νῆος ἔδεισαν πρῶρες, Ήρ.1,194 οὐτε πρῶμην ἀποκρίνοντες οὕτε πρῶμην συναγόντες, Σοφ.Φιλ.639 ἔπειδ' ἀνέμια τοὺκ πρῶρας ἀνθ' ἰσάου καπῶση ὀ ἀντιπρῶρος, ὁ ἐναντίος ἀνερός, Ξοικ.7,36 τὰς πρῶρας τῶν νεῶν ἔμυτοντες, ΚΔ Πράξ.27,30 ἄ κ' πρῶρας μελλόντων ἀνεύρας ἐκτείναν, αὐτ.41 ἢ μὲν πρῶρα ἐρείσασα ἔμεινε ὄσαλευτος, ἢ δὲ πρῶμα ἐλίετο ὑπὸ τῆς βίας τῶν κυμάτων, Εὐστ.63,5' ἢ νεῶν, συνεκ. τὸ πρῶμην ἴμισυ μέτρος τοῦ πλοίου. 2) μτφ. ἐν Αλογ.Χρ.390 πάροισεν δὲ πρῶρας... κρῶρας ἔμυρσθεν τῆς καρδίας μου, Σοφ.ἀπ.726 ἄ πρῶρα κοιλίης Ἐστία ἢ πρώτη ἔχουσα δικαίωμα σπονδῆς, Εὐρ. Τρω.103 μηδὲ προσεΐτα πρῶσαν βίδου ἢ πρῶρα τοῦ πλοίου τοῦ βίου, δηλ. ἢ πρώτη νεότης, Δίων Χρ.2,120 ὁμεις γὰρ ἐστέ νῦν, τὸ δὲ λέγομενον πρῶρα καὶ πρῶμα τῆς Ἑλλάδος. 3) ἢ ἄκρα τοῦ κλήματος : Θεοφ.Φι.2,13.

πρωράζω μτφ. κροτῶ. Ἡσ. «πρωράσαντες» κροτῆσαντες.

πρωράθω ἐπίρρ. κ. νεῶτ., ἰων. πρῶρθηεν, ποι. πρὸς συμφῶν, πρῶρασε, ἐκ τῆς πρῶρας, ἐκ τοῦ μέρους τῆς πρῶρας, ἀπὸ τῆν πλῶρα : Πινδ.Π.4,22 ζείνια πρῶραθεν καταδὸς δέξατ', αὐτ.10,52, Ξοικ. 7,36 πρῶραθεν ἀναμύχον, Θεοκρ.22,11 αὐτὸ δὲ σφεων κατὰ πρῶμην ἀπραντες μέγα κόμα, ἢ καὶ ἐκ πρῶρθηεν, Πλούτ.Ἡ8.984Β ἐκ πρῶραθεν, Κόιντ.14,378 ἀπὸ πρῶρθηεν.

πρωράτος-α-ον νεῶτ. ὁ ἐπὶ τῆς πρῶρας ἢ πρὸς τῆν πρῶραν κείμενος, ὁ κληρῖος ἢ πρῶρατος ἄλλος, - πρῶρατον πέτασμα (τὸ σύνολον τῶν ἰστίων τοῦ πρῶδου καὶ τοῦ ἀκατίου ἰστίου).

πρωρατέω (πρωράτῃ) εἶμαι πρῶρατῆς, ἐκτελέω ἔργα πρῶρατοῦ : Ἀριστ.Ἰνν.543 πρῶρατέω-σιν καὶ τοὺς ἀνέμους διαβρῆσαι, Δημῶδ.Π.Πλούτ. Κλεμ.27 πρῶρατον ἐστιν... τοῦ πρῶρατέωσι τὸ φεράσαι, Ἀλκιφρ.2,4' ἢ ὄμ. ἐπὶ ἄξιωματικῶν τοῦ ναυτικοῦ : Ἐπιφρ. πρῶρατέωσιν τριηρέων.

πρωράτης ἰδί κ. νεῶτ., ναυτ. ὁ πρῶρος βλ.11, ἀντίθ. ἄρμυνητής : Ξεκ.Ἀθ.1,2, Πολυδ.1,95' ἢ νεῶτ., ναυτ. ἀνήρ τοῦ πληρώματος τεταγμένος κατὰ τὴν τάξιν χειρισμῶν καὶ τῆν πολεμικὴν κλήσιν εἰς τὸ πρῶρατον μέρος τοῦ πλοίου. 2) μτφ. ἀρχηγός, διοικητής : Σοφ.ἀπ.524,1 πρῶρατῆς στρατοῦ.

πρωρατικός-ἡ-ὸν μτφ. κ. νεῶτ. ὁ ἀνήκειν ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν πρῶρατὴν βλ.11, ὁ τοῦ πρῶρατοῦ : Πολυδ.1,89 πρῶρατικὸν ἐδῶλιον ἢ νεῶτ. πρῶρατικὰ ἔργα ἰτά ὑπὸ τὴν ὁδήγαν τῶν πρῶρων ἢ ναυκληρῶν ἐκτελούμενα ἐπὶ πλοίοις ἢ ἐν τῷ ναυοτάθμῳ ἔργα, οἷον ἢ σκαιοπολκία, συρραφὴ ἰστίων, κατασκευὴ ρίπων, ἀμμοστῆσεις καὶ σύνδεσμοι κτλ. - πρῶρατικὴ ἐργαλεία ἰτά διὰ τὸ πρῶρατικὰ ἔργα χρῆσιμοποιούμενα. 2) τὰ θηλ. πρῶρατικῆ, ὡς οὐσα, τὸ ἔργον τοῦ πρῶρατοῦ βλ.11 : Πάπ.

πρωραχθῆς-οὗς ἕς Ἡσ. ὁ πεφορτωμένος κατὰ τῆν πρῶραν κ. μτφ. ἐπὶ γέροντος, ὁ κεκλιμένος πρὸς τὸ ἐμπρός.

πρωραῖος-εως ἰδί κ. μον. κ. νεῶτ., ναυτ. ὁ ἀμέσως μετὰ τὸν κυβερνήτην ἀξιωματικὸς τοῦ πλοίου ὁ διευθύνων τὸς χειρισμοὺς οὐτοῦ κατὰ τῆν πρῶραν, ἄ. πρῶρατῆς : Ξεκ.Οικ.8,14 τὸν δὲ τοῦ κυβερνήτου διάκονον, ὃς πρῶραῖος τῆς νεῶς κωλύεται, αὐτ. Ἀν.5,8,20, Δημ.884 ἔπειτα τὸν πρῶρα καὶ τοὺς ναυτὰς εἰς τὴν λέμβον ἐκβαίνειν, Ἀριστ.Πολιτ.1253b,29 τῷ κυβερνήτῃ ὁ μὲν οἰσῆ ἀφῆκον, ὁ δὲ πρῶραῖος ἐψῆκον, Διόδ.Σ.14,43 τὸν... νεῶν... αὐ μὲν ἡμίση εἶχον πολιτικούς κυβερνήτας καὶ πρῶραῖς, Ἰω.Χρυσ.10,187D τῷ κυβερνήτῳ πρῶρα διστασιάζοντες, Ἐπιφρ.

Πλάτ' ἢ ἐν βυζαντ. ναυτ. ὁ μετὰ τὸν κυβερνήτην τοῦ πλοίου ἀξιωματικὸς, ὁ ὑπαρχος. 2) νεῶτ., ναυτ. ὁ ἐπὶ τῶν ἀρμένων ὑπόλοχος ὑπαξιωματικὸς τῶν πολεμικῶν πλοίων, βοηθὸς τοῦ ἐπὶ τῶν ἀρμένων ἀξιωματικοῦ, ἄ. ναυκληρὸς, ὁ λαοτρόμος.

πρῶρθηεν ἐπίρρ. ἰων. ἰων. ἀπὶ πρῶραθεν βλ.11.Κόιντ. 14,378 ἀπὸ πρῶρθηεν.

πρῶρσις ἰδί τὸ κόρυμβο, τὰ ἄκρα τῆς πρῶρας πλοίου. EM177,47 «φλοιστοὶ λέγονται τὰ πρῶμηςια» κόρυμβο δὲ τὰ πρῶρσις.

πρῶρασι ἰδί Ἐπιφρ. ὁ φουρός.

πρῶρας συνηρ. ἀόρ. μτφ. τοῦ πρῶραῖο βλ.11 : Ἰνν.Γεν.Φάσ.3.

πρῶρασι ἰδί συνηρ. τοῦ πρῶρασις : Ἡσ. ἰων.γρ.1.

πρῶσαν συνηρ. ἀόρ. προστ. τοῦ πρῶραῖο βλ.11 : Ἡσ. ἰων.γρ.1.

πρωστικός-ἡ-ὸν νεῶτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκειν ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Πρῶσσιος ἢ τὴν Πρωσσίαν ἢ ὁ ἐξ αὐτῆς πρῶσσιος στρατός, - πρῶσσις γλῶσσα ἴμια τῶν τριῶν γλωσσῶν τοῦ Βαλτικοῦ κλάδου τῆς σλαυσοβαλτικῆς ὀμολογασίας, - πρῶσσιον ὄξῃ ἰδ. ὄρθουσκινὸν ὄξῃ.

πρῶτα ἐπίρρ. δημ., συνηρ. πρωτότερα, πρῶτα, κατὰ πρῶτον, ἐν πρώτοις, κτλ. ἀρχαί : πρῶτα ν' ἀκούσῃς κὶ ὕστερα ν' κρίνῃς, φρ. πρῶτα νὰ φῆς κὶ ὕστερα νὰ δοξάσῃς, - πρῶτα νὰ ζῆσῃ κανεὶς, - μὴ τὸ πιστεύῃς, ἀν δὲν τὸ δῆς πρῶτα μὴ τὰ μάτια σου κ. ἐπιτοκ.κτ. διπλοασσιῶν πρῶτα πρῶτα : πρῶτα πρῶτα βέλω καὶ γνωρίζω τοῦ πλῆγος τ' ἀπόγευμα ἢ πρὸ παντός : πρῶτα ἢ ὕστα. 2) εἰς χρόνον προγενέστερον, πρότερον, προσημνησμένον, πρῶν : Μοδῆλ.Ἀγῆδ.14 ἠδ' χαροῦμε ἄλλην ἀνοήσῃ σὺν πρῶτῳ, δ. διαστ. ἀγάπα με, πουλάκι μου, ὡς μ' ἀγαποῦσες πρῶτα, - ἄλλα μοῦ ἔλεγεσ πρῶτα καὶ ἄλλα τώρα.

πρωταγγελοῖς ἰδί μτφ. κ. μον. ὁ πρώτος ἀγγελῶν τι, μτ. γενικ. : ΑΠ 9,383,8 ῥόδων πρωταγγελοῖς ἐστιν, Νόν.Δ.27,14 ἄμβρον... φῶνον πρωταγγελοῦ, Ἐπιφρ.1257Β' 2) πᾶσι ὁ ἀρχαίτερος.

πρωταγόρεος-α-ον ὁ ἀνήκειν ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἐξ Ἀθῶνων περίφημον σοφιστὴν τοῦ εἰς τὸν πλ. αἰῶνος Πρωταγόρου, ὁ τοῦ Πρωταγόρου : Πλάτ.Θεαιτ.182C τὸ Πρωταγόρεον μέτρον, αὐτ.164D μύθος ἀπόλετο ὁ Πρωταγόρεος, Σχολ.Πλάτ.359 τοῦ Πρωταγόρου ὄδγματος.

πρωτάγειον ἰδί μτφ. αἰ ἀποραχὶ τῆς ἄτρας, τὸ πρῶτα ἀγρευθέντα ζῷα, ἢ πρώτη ἄτρα, τὸ πρῶτο κυνήγ. : Καλλ.Ἀρτ.104 τοῖτό κεν Ἀρτέμιδος πρωτάγειον ἄξιον εἶν' ἢ συνήθ. κτ. πλῆθ. μτφ. αἰ πρώτοι καρποί, τὰ πρῶτα βροδεία : ΑΠ 9,655,8 βασίλειά φέρων πρωτάγρια μύχθων, Νόν. Δ.19,196, αὐτ.37,467 τερπομένη παλάμη πρωτάγρια κούφισα νίκης.

πρωταγορικός-η-ο ἄμ. ὁ τὸ πρῶτον, ὁ ἀπὸ πρώτης φεράν ἀκουσόμενος ἄ. πρῶτακουστος.

πρωταγωνιστής ἰδί νεῶτ., τὸ θηλ. πρωταγωνίστρια, ἐν τῷ σκηνῇ, ὁ πρώτος ἀγωνιστής, ὑποκριτής, ὁ ἠθοποιὸς ὁ ὑποδύμενος ἄ. πρῶτακωστος.

πρωταγωνιστῆς ἰδί νεῶτ., τὸ θηλ. πρωταγωνίστρια, ἐν τῷ σκηνῇ, ὁ πρώτος ἀγωνιστής, ὑποκριτής, ὁ ἠθοποιὸς ὁ ὑποδύμενος τὸ πρῶτον, τὸ κύριον πρόσωπον θεατρικῶν πῶος ἔργων : Πλούτ. Ἡ8.816F, τὸν μὲν ἐν τραγῳδίᾳ πρωταγωνιστῆν, Λοκ.Μή.Πιστ.Διαθ.7 τὸν πρωταγωνιστὴν τοῦ δράματος, - ἢ πρωταγωνίστρια τῆς ὁδόνης ἢ μτφ. κ. νεῶτ. τὸ κύριον, τὸ σπουδαιότερον ὄρων πρόσωπον ἐν τῷ πράξει, ὑποθεσίς : Ἀριστ.Ποιητ.1449a,18 ἰδὲ Αλοχίλοισι τὸν ἄρον πρωταγωνιστὴν παρεσκεύασαν ἰδῆλ. νὰ εἶναι τὸ κύριον μέρος τοῦ δράματος. ἢ γεν. τὸ πρωτεῖον πρόσωπον, ὁ ἀρχηγός : Κλαερ.Ἰστ.25 ἀσπερ ἦν τῆς ὑπερησίας πρωταγωνιστής, ΠΔ Μακκ.2,15,30 ὁ... πρωταγωνιστῆς ὑπὲρ τὸν πολιτῶν, αὐτ.1,9,11 Ψιδιολ.Καρπ.Παῦλ.Αγλ.1,100 πρωταγωνιστῆς τοῖς μαθηματικοῖς, Γρηγ.Νύσσ.3,137D ὁ γενναῖος τῆς

άληθειας πρωταγωνιστής: 2) έξληξης του πρόμαχος ΕΜ 612,51 εκαι μετά προμάχων άριστών, άντι του έν τή των πρωταγωνιστών ήλιη . . .

πρωταγωνιστή-τω κ. νεώτ. επί ύποκριτών, ήθοποιών, είμαι πρωταγωνιστής βλ.λ.λ. ύποδοίμαι τό πρώτων, τό κύριον πρόσωπον θεατρικώ τινος έργου: Πλούτ.Λύα.23, Πολυδ.4,124 πάν τό πρωταγωνιστούν του δράματος. 2) προπαρεύομαι, είμαι άρχηγός, πρωτεύω, ύπερέχω, έχω τό πρωτείο: 'Αριστ.Πολιτ.1336b,30 ώστε τό καλόν άλλ' ου τό θριώδες δεί πρωταγωνιστείν, Πλουτ.Μ8, 114D, αύτ.332D πρωταγωνιστεί πράξιος εκάστης μία άρεή έν τω πράξει.

πρωτάθλημα-ατος (τό) νεώτ. κ. δημ. άγών γινόμενος πρός άνάδειξιν του πρώτου μετάξυ πάντων των άθλητων του κόσμου ή χώρας τινός εις άρισμένον άγώνισμα. || ή νίκη κατά τό πρωτάθλημα: κατέχει επί σειράν τό πρωτάθλημα τής Ευρώπης εις τήν δισκοβολίαν.

πρωτάθλητής (τό) νεώτ. κ. δημ., θηλ. πρωταθλήτρια, άθλητής κατέχων τήν καλύτεραν επίδοσιν επί τ άγώνισμα, άθλητής μετάξυ των πρώτων άπό άπόφωος επίδοσεως. || ο νικήσας, ο άναδειχθείς νικήσις εις πρωτάθλημα. 2) μτφ. τό κυριώτερον ή έν έν των κυριώτερων προσώπων, τό όποία άγωνίζονται ή ήγωνίσθησαν ύπερ μεγάλης τινός υποθέσεως ή ιδέας.

πρωτάθλος (τό) 'Επιγρ. κ. μιν. ο πρώτος άθλησας, άγωνισθείς, μαρτυρήσας ύπερ του Χριστού, ο πρωταγωνιστής: 'Οεοφάν.Κερ.232.

πρωταίτιος α-ο(ν) άχλ., μιν., νεώτ. κ. δημ. ο γενόμενος πρώτη αίτια γεγονότος τινός, ο πρώτος, ο κατ' έξοχήν αίτιος, ο κυρίως ύπαίτιος, ά πρωτογόνος, πρωτεργάτης: Σχολ.Οαικ.3,36, Σχολ. 'Εργου.έν Ρητ.6,412 W, 'Ανω.Κοιν.362A πρωταίτιος και πρωτογόνος, - ο πρωταίτιος τής στάσεως.

πρωταίχμια (τό) μτν. πρωταίχμια βλ.λ.: Λυκοφρ.469 δοδεκα πρωταίχμια τά πυρροσάκφω.

πρωτάκουστος (-η)νεώτ. κ. δημ. ο τό πρώτων, ο δια πρώτων φοράν άκούσμενος, ο μή άκουσθείς προηγουμένως, έν καλή σμη.: Βαλαμρ. Λίμνη 17 μέ μιās τραγούδι ούράνω πρωτάκουστο, δροσάτο | τό γέρο των άντίλαλο τριγύρω μας ξυνηψ' || κ. έν κακή σμη. ο άνήκουστος, ο καταπληκτικός, ο άπίθωνος, ο άπιστευτος, ο τραπεζός: Παλαμ.Τάφ.35,4 κι έστωμα ή Χαρόντισσα | πρωτάκουστο τραπέζι, - πρωτάκουστος αούδαδεια - σκληρότης.

πρωταλλαγάτωρ-ορος (τό) βυζαντ. άξίωμασούχος έν τή βασιλική αύλή του βυζαντίου κατέχων τήν πενηκοστήν τεταρτήν τάξιν έν τή σειρά τής αλικής ιεραρχίας και διατελών υπό τας διατάγας του μεγάλου ροιμνηκρίου.

πρωταίμια (ο)ν νεώτ. γημ. αί άπλούστεραι των πρωτεϊνικών ούσιών έξαχθείσαι εκ των σπερματοζωαρίων των ήχθώων.

πρωτακλίτης (τό) 'Επιγρ. ο άνακλιόμενος πρώτος έν τή τραπέζι, τίτλος του προέδρου σωματείου τινός.

πρωταέθλια (ή) νεώτ. βοταν. ή περίπτωσης τής διχογαμίας βλ.λ., κοβ' ήν οι στήμονες ώριμάζουσι πριν ή τό στήματα δυνηθώσι νά παρέξωσι γονιμοποιών γύριον.

πρωτανονία (ή) νεώτ. Ιατρ. ά. άνευρυβρόφια βλ.λ. **πρωτανοφ**-οπος (τό) νεώτ. ο πάσχων εκ πρωτανονίας, άνευρυβρόφιας βλ.λ.

πρωταπόων δημ. έκτείνω, άπλώνω πρώτος τήν χείρα όπως λάδω τι: φρ. εδλόγησαν τήν πόσιν και τήν βρώσι|ν| και χαρά στονε πού πρωταπόωση |ατσέσιμος εις αμπελόσι|.

πρωτογράφομαι άπογράφομαι, έγγραφομαι έν τώ καταλόγω του πρώτων, δια πρώτην φοράν:

Πάπ. Σωκιάτη Διδά του Συμβά από Βιβυών 'Ισίωνας πρωταπογραμμένος. **πρωτοποστολόριος** (τό) μιν. κ. νεώτ. εκκλησιαστικόν άξιωμα, ου ο κάτοχος ειπεν ώς έργον τήν επ' εκκλησίας άνάγκωσιν των έπιστολών των άποστόλων: Δουκάγγ.1,110 έν λ. 'Απόστολων.

πρωτοποστολος (τό) μιν. ο πρώτος των άποστόλων βλ.λ.2, επί του Πέτρου: Κεδρ.Γεωργ.1,760.

πρωταπριλιά (ή) δημ. ή πρώτη ήμερα του μηνός 'Απριλίου. 2) τό κατ' έθος τήν πρώτην 'Απριλίου λεγόμενον πρός άσπειότητα φέδος.

πρωταπριλιάτικος-η-ο δημ. ο άνήκων ή αναφερόμενος εις τήν πρωταπριλίαν ή ο κατ' αύτήν γινόμενος: πρωταπριλιάτικο φέμα. || τό ούδ. πρωταπριλιάτικο ώς ούς. ά. πρωταπριλιά βλ.λ.2.

πρωτάρα (ή) δημ. κ. πρωταριά θηλ. του πωτάραρος βλ.λ.

πρωταργόλη (ή) νεώτ. γημ. όργανική ένωση άργύρου μετά προπέπτων.

πρωτάριος (τό) δημ., τό θηλ. πρωτάρα, ο τό πρώτων, δια πρώτων φοράν πρώττων ή δοκιμάζων τι, ο πρωτάριος, ο άρχάριος, ο άδέλιος. 2) τό θηλ. πρωτάρα κ. πρωταριά επί γυναικόσ ή θάλεος ζώου, ή τό πρώτων γίκτηουσα, ή δια πρώτην φοράν γεννώσα, ή πρωτότοκος, ή πρωτόγεννη.

πρωτάρικος-η-ο δημ. ο εκ πρωτάρας βλ.λ. γυνηθείς: πρωτάρικο κατσίκι.

πρωτάριχος (τό) μτν. ο άρχηγός: Μαν.1,324 πρωτάριχος ακαφών [εικ. άντι πλωτάρησι, αύτ.4, 399 πρωτάριχος. . νεών.

πρωταρχικός-ή-όν νεώτ. ο πρώτος και άρχικός. || ο κύριος, ο κυριώδης.

πρωταρχινί|κω δημ. κ. πρωταρχικός, όδρ. (έ-πρωταρχισμα κ. πρωταρχισμα, μτχ. πασοκ. πρωταρχινισμένος, όδραμοι τινός τό πρώτων, άρχίζω δια πρώτην φοράν ή άρχομαι τινος πρώτος, κάμνω πρώτος άρχην. 2) ρημ.α.π. πρωταρχισμα κ. πρωταρχισμα, πρωταρχιστής, πρωτάρχιστος.

πρωτάρχισμα (τό) δημ. έναορξίς, άρχίνημα.

πρωταρχιστής (τό) δημ. ο άρχόμενος τινος πρώτος, πού κάμνει πρώτος άρχην: πρωταρχιστής του κακού.

πρωτάρχιστος-η-ο δημ. εκείνος ου γίνεται τό πρώτων έναορξίς: πρβλ. πρωταρχίζω.

πρωταρχικώ 'Επιγρ. άντι πρωταρχώ βλ.λ.

πρωταρχος-ον κ. μιν. ο πρώτος, ο άρχικός: Αισχ.Άγ.1192 ύμνοισι. . πρωταρχον άτην, Άρέθ. έν 'Αν.Βασσα.5,13,22.

πρωταρχώ-τω είμαι πρώτος άρχων: 'Επιγρ. πρωταρχούντος) του δεΐνα.

πρωταρχων-ορατος (τό) ο πρώτος άρχων: 'Επιγρ. πρωτάρχων στρατηγός.

πρωτασκηρήτης (τό) μιν. κ. πρωτασκηρήτης ή πρωτασκηρήτις π. βυζαντ. ο πρώτος των άσκηρητών βλ.λ.

πρωτάτοι|ν (τό) νεώτ. κ. δημ. ή πρώτη θέσις, τό πρώτιον. 2) κτ. πληθ. πρωτάτα (τό) οι τό πρώτα φέροντες τόπου τινός, οι άρχοντες, οι προύχοντες: Δ.τραγ. εκάλεσε τήν κλειψουργία, τό δώδεκα πρώτάτα, Κρυστ.Τραγ.Σκόρος 21 για κορρες μολογάει, για κλέφτες, για πρώτάτα, Ζερβ.Λυρ.Σάτ.1,87 κάλεσμα καθσπερις νά γίνη στού τόπου τό πρώτάτα.

πρωταύλης (τό) ο πρώτος, ο άρχηγός, ο επί κεφαλής των αλλήλων: 'Επιγρ. πρωταύλης Διός Ούρουδωμονος, αύτ. 'Εβενος πρωταύλης 'Ιεροκλή τώ Ιδίω συριστή εκ του Ιδίου τό μνημόνω.

πρωταυρέριος (τό) 'Επιγρ. ο άρχηγός, ο προϊστάμενος του σωματείου των χριστοχών.

πρωτέγγραφος-ος 'Επιγρ. ο πρώτος έν τοις καταλόγοις έγγραφείς, επί έρήθων: πρβλ. έλέγγραφος.

πρωταία (ή) μγν. δ. πρωτεϊόν βλ.η, ή ἀριστεύσις: Ίουστ,193Α κ.β.

πρωταίδια (α) νεώτ. χημ. ούσαι παλυνλοκωτάτης συνθέσεως ἀποτελοῦσαι τὰ κύρια συστατικά παντός ζώντος κυττάρου καί τιν τροφών του ζωϊκού ὄργανου· το, δ. πρωταϊκά ούσαι.

πρωταίζω μον. κ. ιτ. μιμοῦμαι ἐν Πρωταί, λαμβάνω διαφορῶς μορφᾶς μεταμορφοῦμαι ὡς ὁ Πρωτεΰς: Ἐύστ,Πον,26,1,1) πρωταίζων ταῖς τοιαύταις μεταβολαίς.

πρωταϊκόσ-ή-όν νεώτ. ὁ μεταβόλλων διασκόκῳ ἰδέας, ὡς ὁ θεός Πρωτεΰς μετέβαλλε μορφᾶς.

πρωταίνας (α) νεώτ. χημ. ούσαι πολυατομικοῦ συνθέσεως ἀποτελοῦσαι τὸ κύριον συστατικόν του πρωτοπλασματος τῶν ζωϊκῶν καί φυτικῶν κυττάρων ὡς καί τῶν μεσοκυττάρων ὕλων.

πρωταϊνικόσ-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὰς πρωταίνας βλ.λ.: πρωταϊνικόν ὄξύ.

πρωταϊνοδραπλαία (ή) νεώτ. Ιατρ. θεραπευτική μέθοδος συσταμένη εἰς τὴν δι' ἐνέσεων εἰσαγωγήν πρωταίην εἰς τὸν ὄργανισμὸν πρὸς καταπολέμησιν διαφόρων λοιμώξεων ἢ πρὸς ἐπούθεσιν τῆς ηκτικότητος του αἵματος.

πρωταϊνοκοκκοί (α) νεώτ. βοταν. πολυαρίθμια μικρὰ χυμοτόπια του φυτικοῦ κυττάρου περιέχοντα λευκωματώδεις ούσαι ἐν ἔξηρᾷ καταστάσει καί ἀπονύοντα ἐν τοῖς ἀερόμασι τῶν φυτῶν.

πρωταίον (πρωταίω) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ἡ πρώτη τῶνς, ἡ πρώτη θέσις, ἡ ὑπεραπῆ: Δημ.15 ἡ πρώτη πόλιν δ', ἡ προσητήκει τῶν Ἑλλήνων τῶς καί το πρωταίον εἶχε, Διόδ.Σ,1,2 ἀποδότην τῶν ἐπινοῦν το πρωταίον τῶν τοῦτων ῥάσιον αἰτία Ιστορίᾳ

|| κ. νεώτ. συνθ. κτ. πλθ. το πρώτων ἄθλων τῆς νίκης, το πρώτων βραδίων ἀγώνος, ἡ πρώτη θέσις ἐν τῶν ἀγῶν, το ἀριστείων: Πλάτ. Φιλ,22B οὐτ' ἐν τῶν πρωταίων οὐδ' αὐτῶν δευτερείων, Δημ.247 περὶ πρωταίων καί τῆς καί δόξης ἀγωνιζομένην τὴν πατρίδα, Πολιδ.1,24,3 περὶ τῶν ἐν ταῖς μάχαις πρωταίων, Φιλὸδ.Στωϊκ. 339,11 τὰ πρωταία τῆς ἀγωνίης Διον.Ἀλ.Συνθ.24

τὰ πρωταία φέρουσαι, Διόδ.Σ,17,54 τῶν πρωταίων ὀρέγεσθαι, Λουκ.Τάξ,22 ἀνδρῶν... περὶ τῶν... πρωταίων ἀμιλλωμένων, Ἄγροβ.3,2 τινὲ τὰ πρωταία τῆς ἡγεμονίας παρασχέσθαι' πρὸλ δευτερεία, τρίτεία.

πρωταίος-α-ον μγν. ἡ πρωταίος-α-ον ὁ κατεῖχων τὴν πρώτην θέσιν, τὸν πρώτον βαθμόν, ὁ πρώτος ποιότητος, ὁ πρωτεύων, ὁ ἐξοχος: Ὀρειθ.5,33,4 πρωταίος οἶνος, Ίω.Χρυσ.δ,διδ,14 πρωταίον δοῦλον τιμὴν κατέβαλε, Ίω.Λυδ.Ρομ.2,4 πρωταία μέταξ, Πάπ. καί τὰ σια σια παρασχέει ἐν πρωταίω σίτω.

πρωταίρης (ὸ) (ἰερὴν) λεξ. συνθ. κτ. πλθ. πρωταίρα, π. Λάκωνσι, οἱ εἰκοσαέτιες νεανίῳ Ἠετ. κ. Φώτ. ἐν λ. κατὰ πρωταίρησ ἠρωταίρησ οἱ περὶ τὰ εἰκοσι ἔτη παρὰ Λάκωνσι.

πρωταϊκίζόν (τὸ) μον. τὸ δικαστήριον του πρωταϊκικοῦ βλ.λ.: Νικ.Χωμ.155 εἰς τὸ προσκλήνιον του νεώ... ὁ καί πρωταϊκίζέσκον.

πρωταϊκικόσ-ή-όν μον. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν πρωταϊκικόν βλ.λ. ὁ του πρωταϊκικοῦ: Πρόδρ. ἐν Νοτίτ.Μεσ.δ,561.

πρωταϊκικός (ὸ) μον. κ. νεώτ. ὁ πρώτος δικαστής: Παχυμ.1,4 ἄς καί ἐς πρωταϊκικοῦ φθάσαι τιμὴν, Κωδ.Ὀφ.1,7 πρωταϊκικός εἰς τὸ ἀναλαμβάνεσθαι τοὺς ἀιματώδεις καί κρητῆς τῶν ἐγκληματικῶν ὑποθέσεων' || νεώτ. ἐκλ. ὁ πρώτος τῶν ἐκθῶν βλ.λ.5,1 τίλος ἀπενομόμενος εἰς πρεσβύτερον ἢ δίκαιον.

πρωταϊκίω-έω μον. ἠνεγώθω ὡς πρωταϊκικός βλ.λ., ἐκτελώ καθήκοντα πρωταϊκικοῦ: Πρόδρ. ἐν Νοτίτ.Μεσ.δ,527.

πρωταίτης (ὸ) μον. ὀξωματικός του ναυτικοῦ τῶν Βυζαντινῶν, προϊστάμενος τῶν κωπηλατῶν του αυτοκρατορικοῦ δρόμουσ ἡ τῶν αυτοκρατορικῶν ἀγρονοῶν: Δουκᾶγ.

πρωταίεια (τὴ) νεώτ. τὸ πρότερον τελευτῶμεν ἐν ταῖς γομιαῖς καί λοιπαῖς ἱεροποιεῖσι: || γεν. εἰσήγησι' πρὸλ πρωταίεια.

πρωταίηλοσδιεξι (ὸ) ὁ πρώτος Ἑλληνοδικῆς, ὁ ἀρχηγός, ὁ προϊστάμενος τῶν Ἑλληνοδικῶν βλ.λ.): Ἐπιγρ. πρωταίηλοσδικῆς τῶν Ὀλυμπίων ἐν Ἐπίτω.

πρωταίηλον (τὸ) ὁ πρώτος ἐναυτός, το πρώτων ἔτος: Πάπ. το π- τῆς λιτοουργίας.

πρωταίητέωμ εἶμα. φέρουσι ἐγγεγραμμένος πρώτος ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν λαμβανόντων διῶρεν σίπιν: Ἐπιγρ. πρωταίητέοντος του δέινα.

πρωταίηδελφοσ (ὸ) μον. κ. νεώτ., το θηλ. πρωταίηδελφῆ (Ἄκροπ.Γ 50Λ), δημ. πρωταίηδελφοσ, το θηλ. -ἔρησα κ. -ἔρησσα, πρώτος ἐξᾶδελφοσ, τέκνον του ἀδελφοῦ ἡ τῆς ἀδελφῆς του ἑτέρου τῶν γονέων τινός, δ. οὐτανέσιος: Θωμ.Μ 361R, Ἀρμενὸν.4,6,12, Παναδ.Χρστ.Τεμ.17 πρωταίηδελφοσ τῆς πρὸς μητρὸς γόμμης μου' || δημ. ὡς οὐδ. κτ. πλθ. πρωταίηδελφία κ. πρωταίηδελφία κ. πρωταίηδελφία κ. πρωταίηδελφία κ. πρωταίηδελφία ἐν χρ. κ. ἐπὶ θηλέωνι πρώτοι ἐξᾶδελφοί.

πρωταίηθῆ (τὸ) νεώτ. βοταν. οἰκογέν. δικοταληδόμων φυτῶν.

πρωταίημοσ-ατος (τὸ) νεώτ. μικροβιολ. ζωϊκῶν παρᾶσιον του αἵματος τῶν πτηνῶν.

πρωταίηκοσ (ὸ) μον. ὁ πρώτος τῶν ἐπισκοπίων, ὁ ἀρχιεπίσκοπος: Με.π.Μοντ.Ραλαεγρ. 44 ἀρχιερέωσ καί πρωταίηκοσῶσ Ἐβρίλων.

πρωταίησάτης (ὸ) νεώτ. κ. δημ. ἐν ταῖς μοναῖς, ὁ προϊστάμενος τῶν ἐπιστάτων: Παπαντ. Ἄγ.Ὀρ.18 ὁ πρωταίησάτης, ὁ πρωθυπουργὸς περιπόμο, μέσ δέωσε μ' εὐγένεια το χηρι.

πρωταίηπρῶσ (ὸ) μον. ἐπὶ μετρ. ποδῶν, ὁ πρώτος ἐπιτρώπος βλ.λ.3: Τζέτ. ἐν Ἄν.Κρ.3,306,6.

πρωταίηρᾶτος (ὸ) μον., νεώτ. κ. δημ., το θηλ. πρωταίηρᾶτιδωσ - ἄτρια, δημ. -ἀτρίασ, ὁ πρώτος ἐργάτης ἔργου τινός, ὁ ἀγῶν τῆς πρωτοβουλίας να πρῶξ τῆ, ὁ πρωτοουργός, ὁ πρωταίησ: Θεοδόσ.Διακ.Ἀκρ.1,50 εἰδῶς ἐαυτῶν τῆς μάχης πρωταίηρᾶτην, Νικ.Χωμ.88 τῆς πρωταίηρᾶτιδωσ τῆς ἐπιβουλῆς - ὁ πρωταίηρᾶτης τῆς ἑλληνοτουρκικῆς φιλιᾶς - του κινήματος.

πρωταίηρῶσ-ή-όν μγν. κ. μον. ὁ πρώτος, ὁ πρώτος: Ἀθῆν.3,77D Σέλευκος δ' ἐν γάωσσαισ πρωταίηρῶσ φησι καλεῖσθαι γένος τῆ σικῆς (ἐπὶ εἰδῶς τινός σικῆς καρποφορούσης πρωίωμικῆ, Ἦσ. πρωταίηρῶν παιδίων, Εύστ.225,44.

πρωταίησάειον (τὸ) μγν. το ἐν τῷ Ὁρακικῇ χερσονήσῳ νηπιεῖον του ἀρχηγοῦ τῶν Θεσσαλῶν ἐν τῷ κατὰ τῆς Τροίας πολέμῳ Πρωταίησάου: Στράβ.13,1,31 κατὰ δὲ τὴν Ζιγεῖάδα ἀκραν ἐστὶν ἐν τῇ Χερσονήσῳ το Πρωταίησάειον 2) κτ. πλθ. πρωταίησάεια ἐσθητῆ τελευμένη πρὸς τιμὴν του Πρωταίησάου: Σχολ.Πινδ.1,11.

πρωταίησάτω (τὸ) νεώτ. ζωολ. ἡ ἀνώτατη ὁμάς τῶν ζωϊκῶ βλασίων κ. ἰδ. τῆς ὁμοταξίας τῶν θλαστικῶν καί τῆς ὑπομοτοξίας τῶν εὐθῆριων ἢ πλακονοφόρων.

πρωταίησάτωσ (ή) νεώτ. κ. δημ. κυρ. θηλ. τῆς μγτ. του πρωταίησ, ὡς οὐσ, πόλις, κόμη ἢ χωρίον ἐνθα ἐδρεύουσαι αἱ ἀνώτεροι ἀρχαὶ διοικητικῆς τινος περιφερείας ἢ ἡ κυβερνήσεσ πολιτείας τινός: πρωταίησάτωσ κωνόττωσ - δήμου - ἐπαρχίας - νομοῦ - τῆς Ἑλλάδωσ' || κτ. ἐπέκτ. ἡ μεγαλύτερα, ἡ κυριώτερα πόλις περιφερείας τινός.

Πρωτεύρυθμοσ (ὸ) Ἐπιγρ. Βελάτης τῆς λατρευομένη ὀπὸ τῶν Ἰωδοκῶν βλ.λ.2.

πρωτεύς-εύς [ὁ] κ. νεώτ. ὁ πρῶτος: Τιμῆθ. Μιλ.Πέρα.248 ἂ διωδῶκος τευχός λαοῦ πρωτεύς ἐξ Ἀγαθῶν. 2) πρῶτὸ ἀρχή, μ. ἐν τῷ θαρ. τ. πρᾶτος β.β.λ. 3) εἶδος κολλυρίου: Ἄετ.7,106. 4) κ. νεώτ. Πρωτεύς ὄν. θαλασσίας θεότης, ἥτις ἠδύνατο τὸ λαμβάνει ἀλληλοδιαδόχως ποικιλοτάτας μορφάς: Ὁδ.Δ.365 Πρωτεύς Ἰσθίου θυγατήρ, αὐτ.385. 5) νεώτ. μικροβ. γένος βακτηρίων τῆς οἰκογεν. τῶν βακτηριοειδῶν.

πρωτεύς [πρωτόσι κ. μων. νεώτ. κ. δημ. ἀδρ. ἐπρώτεια, δημ. -εφᾶ, εἰμαι πρῶτος, κατέχω τὴν πρῶτην θέσιν, σεῖραν, βιβίον, ἔχω ἡ λαμβάνω τὰ πρῶτα, ἀντίθ. δευτερεύω: Ἀνδοκ.4,41 εἰ τῶν πρωτευόντων ἑκάστος τὰ αὐτὰ ἐποίησεν ἰδ.γρ. ἀντὶ πρᾶσειούτων, Πλάτ.Νόμ.692D ἰσθίσι δ. . πρωτεύουσα ἐν τοῖς τότε χρόνις, Ἀριστλ.Ηθ.κκ. 1124b,23. 1] τὸ ἀρα. τίς μτχ. κτ. πληθ. πρωτεύοντες οἱ πρῶτοι ἄνδρες πολιτείας τίνος, οἱ πρῶτοντες: Ἰσακρ.5,68 ἐνδύλλιον τὴν αὐτοῦ δόξαν καταστάσεις τοῖς πρωτεύουσι, Λουκ. Ὀρχ.79 οἱ εὐγενέστατοι καὶ πρωτευόντες ἐν ἐκάστῳ τῶν πόλεων, Ἡρωδιαν.Ἰστ.8,7,2 πρᾶσειας ἔπειμον τῶν πρωτευόντων παρ' αὐτοῖς ἄνδρῶν. 2] νεώτ. τὸ θηλ. τῆς μτχ. πρωτεύουσα ὡς οὐα. β.β.λ. 3] νεώτ. ζῶολ. τὸ οὖδ. τῆς μτχ. κτ. πληθ. πρωτεύοντα β.β.λ. 4] νεώτ. μετεωρ. πρωτεύοντες ἄνθρωποι οἱ τέσσαρες κύριοι ἄνεμοι, ἥτοι βορρᾶς ἀπληγῆτες, νότος καὶ ἔξερρος. 5] εἰδ. μετρ. πρωτεύων τόνος ὁ κύριος τόνος μετρικοῦ τίνος συστήματος κ. ἰδ. ἡμιστοχίου. 6] ὄμ. μτ. προσδιορισμοῦ, ὡς δοτ. εἰμαι ὁ πρῶτος εἰς τ: Ξεν. Ἄγνα.10,1 πρωτεύειν καρτερία. Ἰσαλ.1,21 πρωτεύειν γένει, Αἰσχίν.1,192 ὁ πρωτεύων βδελυρία, Σέργ.Μακρ. ἐν Σάθ.3,295 πρωτεύειν λόγῳ καὶ ἔργῳ ἔβλεν κ. ἐμπροσθ. ἰέν. παρὰ τὴν, περὶ, εἰς τὴν: Ξεν.ΚΠ.8,4,5 τὸν δὲ πρωτεύοντα ἐν ἔξερρ, αὐτ.228 πρωτεύειν. . φίλα παρὰ Κύρῳ, Ἰσακρ. 3,60, αὐτ.7,48 τοὺς ἐν τοῖσις πρωτεύοντας, Αἰσχίν.2,159 πρωτεύοντα περὶ τοῦτον ἰπὴν κακίαν, - ἐπρωτεύσειν εἰς τὰς ἐξέτασεις. 7] μτ. γενικ. προσ. εἰμαι ἡ ἀναδεικνύμαι πρῶτος μεταξὺ ἀνδράσιν, καταλαμβάνω τὴν πρῶτην θέσιν μεταξὺ, εἰμαι ἀνώτερος τίνος: Ἰσακρ.7,6 ἐπρωτεύσαμεν τῶν Ἑλλήνων, Αἰσχίν.1,171 τῶν ῥήτρων πρωτεύοντα, Ἐλλ.Ἐπιγράμ.489 πρωτεύειν Ἑλλάδος εἰς ἄρετῆν. ὄμ. κ. ἐμπροσθ. ἰέν τινι: Ἰσακρ.8,24 πρωτεύειν ἐν τοῖς Ἑλλήσιν, Δημ.436 ἐπρωτεύειν ἐν τῷ δῆμῳ. 8] κατέχω τὴν θέσιν τοῦ πρῶτου β.β.λ.: Ἐπιγρ. πρωτεύειν τοῦ ἔθους. 9] ἐξέχω, ὑπερέχω, ὑπερβάλλω τινά: Διόδ.Σ.4,81 τῆς Ἀρτέμιδος αὐτὸν πρωτεύειν ταῖς κεννηγίσις.

πρωτῆκτρ πλᾶν. ὁ προστάτης.

πρωτῆρότης [ὁ] [ἀρά] ὁ πρῶτος ἢ πρωταίτια ἀράν, ἀπορίτην, ἀντίθ. ἀφορῆτης: Ἡσιόδ.Ἔργ. 490 οὕτω κ' ἀφορῆτης πρωτῆρότη Ἰσσοφρίσι [ε]χθῆ.Μασχλ. εὐθῆως ὁ ἀφῆ τοῦ χρόνου ἀρῶσα τὸ ἴσον ἂν φέροισι τῷ πρωτῆρότῳ, ἡγουν τῷ τῆς ἀρχῆν ἀρῶσαντι].

πρωτῆκρινός-ἡ-ὄν μων. δημ. ἔσφ.γρ. τοῦ πρωτῆρότης β.β.λ.: Ἀραθ.Μοθ.Χαλ.1,95 ἱστορίαν ὠραιότεραν ἀπὸ τῆν πρωτῆκρινῆν.

πρωτιά [ἡ] δημ. τὸ νὰ ἔχη τις τὴν πρῶτην: θέσιν ἐν τῷ σεῖρᾳ, ἐν φρε ἔχω πρωτιά [ἐπὶ χρηματοποιουμένων, λαμβάνω πρῶτος ἐξ ὧνων τὰ παιγνίδια κατὰ τὸ μοῖρασμα καὶ παίξω πρῶτος, - μοῦ ἔκαμε πρωτιά (ἄ. μοῦ ἔκαμε σεφέτ)].

πρωτιάς-ἡ-ὄ δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς παλαιὴν ἐποχὴν, ὁ τῆς παλαιῆς ἐποχῆς, ἄ. παλαιός: Παλαμ.Περ.Χρ.81,9 ἔχξανόμεν τῶν πρωτιῶν τὴν μῆλην, ποσομ. τῶν πρωτιῶν τὰ λόγια, Θεοῦ λόγια [αἱ γνῶμαι καὶ αἱ κρίσεις τῶν παλαιῶν εἶναι ὀλλήθηται].

πρωτικέω μτχ. κ. μων. θαρ. πρῶτισέω εἰμαι ὁ πρῶτος πάντων: Μάρκ.Λούρ.7,55 ἡ δὲ νεκρά [κλήσις] ἐθέλει πρωτικέειν, καὶ μὴ κατακτεῖσθαι ὅπ' ἐκείνων, ΚΜαυασσ.Χρον.2497.

πρωτικός-ῆ-ον κ. μων. κ. νεώτ. κ. πρῶτος-ον [Υγν.Δημ.157], ὀπερῆ. τοῦ πρῶτος β.β.λ., ὁ πρῶτος ἐξ ὧνων, ὁ ἀπμπαρτος, ὁ πρῶτος πρῶτος, ὁ κατάπρωτος: Ἰλ.Β.228, αὐτ.Π.656 ἔκτορι δὲ πρωτίτω ἀνάλικα θυμὸν ἄλληκε, Ὁδ.Τ.447, Ὑγν.Δημ.157 κατὰ πρῶτιστον ὀπηλην [εἰς τὸ πρῶτιστον βλέμμα, Πινδ.Π.2,32 ἐμψύων αἶμα πρῶτιστος. . ἐπέμειθε θνατός κ. μτ. τοῦ πρῶτου: Ἰλ.Β.702, Ὁδ.Ξ.220 πολὺ πρῶτιστος κ. ἐν Πάλλ. ἀπὸ τοῦ πρῶτιστου χρόνου ἕως τοῦ ἐνεστώτος. 1] ὁ πρωταρχικός, ὁ κύριος: Δέξιππ.Ἰστ.ἄν.32,Β11, Φιλῶδ.Εὐσ.14 θεὰ πρῶτιστη νύξ. Πρωκλ.Στοιχ. Θεολ.12 πρῶτιστη αἰτία, Ἰεροκλ.Π.Χρ.Ἐπ.3,424κ τῶν φύσει κρείττωνων πρῶτιστος ὁ δημιουργός, Ἄγαθ.3,2. 2] τὸ οὖδ. πρῶτιστον ὡς ἐπίρρ. πρὸ παντός ἄλλου, πρὸ πάντων, πρῶτα πρῶτα, κυρίως: Ὁδ.Κ.462 ὡλον δετε πρῶτιστον ἐλεπέτε πατρίδα γαίαν, αὐτ.Υ.60, Πινδ.Ν.5,25 αἱ δὲ πρῶτιστον μὲν ὄρησαν. . Θέτιν, Βακχ.8,11, Ἀριστοφ. Λυσ.555 ἄν παύσασμεν πρῶτιστον μὲν εἴν ὀλοισι-σιν ἀγορακόνας καὶ μαινομένους, Δημ.1076 καὶ πρῶτιστον μὲν τὸν νόμον τούτου ἀνάγνωθι κ. μτ. ἀρβρου: Εὐρ.Ἰκ.430 ὄπου τὸ μὲν πρῶτιστον οὐκ εἰσὶν νόμοι κοινῶ. 3] ὄμ. κ. κτ. πληθ. πρῶτιστα: Ἰλ.Α.105, Ὁδ.Γ.419, Ἡσιόδ.Ἔργ.109, Ἄλλ.15,7 ἀπειθὴ πρῶτιστα, Αἰσχ. ἀν.195, Σοφ.Ο.Τ.1439 τοῦ θεοῦ πρῶτιστ' ἔχρησον ἐκμαθεῖν τὴ πρακτικόν, αὐτ.Ἡλ.669, Ἀριστοφ.Πλ. 792 ἔμοιο γὰρ εἰσίντος εἰς τὴν οἰκίαν πρῶτιστα κ. μτ. τοῦ ἀρβρου: Ὁδ.Α.168 ἐξ οὗ τὰ πρῶτιστ' ἐπόησον Ἄγαμέμνονι. 4] ὄμ. κ. νεώτ. κτ. πληθ. ἰδίως, ἔξαιρέτως, μάλιστα, ἄ. πρῶτιστως: Στράβ.12,3,19 πρῶτιστα. . ἀλίσκομαι ἐνταῦθα τὸ δῶρον τοῦτο, - πρῶτιστα θέλω νὰ γυρωρίζω. . .

πρῶτιστως ἐπίρρ. νεώτ. κ. πρῶτιστα πρὸ πάντων, κυρίως, πρῶτα πρῶτα.

πρωτόν-ῆ-ον πρῶτον συνθετικὸν πολλῶν λέξεων δηλοῦν 1] ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ σημασιόμενον κατέχει τὴν πρῶτην θέσιν ἢ τὴν ἐξ ἐμεταξὺ τῶν ὑπὸ τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ σημασιόμενων, ὡς πρωταγωνιστής, πρωτεργάτης, πρωτοδίακονος, πρωτόμνησις, πρωτογάστρας, πρωτοπαλλήκαρος. 2] ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ σημασιόμενον γίνεται τὸ πρῶτον, συμβαίνει διὰ πρῶτην φορᾶν, ὡς πρωτάγματος, πρωτοκυρτος, πρωτόπαιρος, πρωτόφανος, πρωτοφωρῶ. 3] ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ δευτέρου συνθ. σημασιόμενον ἔρχεται πρῶτον ἢ διὰ πρῶτην φορᾶν, ὡς πρωτόγαλα, πρωτόπαις. 4] ὡς ἐπίτα. τῆς ἐνοχίας τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ, ὡς πρωτοκλέφτης, πρωτοφύστις.

πρωτοβήλος-ον μτχ. κ. μων. ὁ πρῶτος ἀθλησας ὁ πρωτομάρτυς: Μνατ.12,27 Ἐσπ. Ἀπολ. μαρτύρων πρωτοβήλας [π. τοῦ ἀγ. Στεφάνου].

πρωτοβλητής [ὁ] μων. ὁ πρῶτος ἀθλητής, ἐπίθ. τοῦ πρωτομάρτυρος Στεφάνου: Ψλμ.12,1052C.

πρωτόβλος-ον [ὁ] κτ. Ἡσ. πρωτόβλος.

πρωτοβανανέω νεώτ. ἀναπένω τὸ πρῶτον, διὰ πρῶτην φορᾶν.

πρωτοβάρχος-ον μων. ἀντὶ πρῶταρχος β.β.λ.: ΚΜαυασσ.Χρον.4494 τῶν ἄλλων τε πρῶτοβάρχων ἱεροπόλων, αὐτ.6592.

πρωτοβασκητικός [ὁ] μων. ἀντὶ πρῶτοβασκητικός β.β.λ.: Φωκῶδ.144,3 [ἐκδ. Τρεγ.ι. αὐτ.235,23].

πρωτοαγικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν παλαιότεραν περίοδον τῆς ἱστορίας ἢ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Ἀττικῆς: πρῶτοαγικά ἀγγεῖα [τὰ κατασώζοντα χρονολογικῶς

μεταξύ των γεωμετρικών άγγειων του Διπλού και της μεθό ταυτα εξέλιχθεισης μελανομόρφου άτυπής άγγειογραφίας.

πρωτοβάζω δημ., άόρ. πρωτόβαλα κ. -ανα, μηχ. παθ. παρακ. πρωτοβαλιμένος, τίθην, θέτω, τοποθετώ τι τό πρώτον, βάζω κάτι δια πρώτην φοράν: χθές πρωτόβαλα στό στόμα μου μίτρα 2) βέτω ή φώρπ τι πρώτος: αυτός πρωτόβαλε τά κυριαρχικά στό νησί μας 3) ρημ. π. πρωτόβαλος.

πρωτοδάθμιος (κ. -ισμ) αν. νεώτ. δ πρώτος κατά τόν βαθμόν ή τήν σειράν, ό του πρώτου βαθμού, πρώτης σειράς ή τάξεως: πρωτοδάθμιος καθηγητής, διδάσκαλος 2) είδ. νου. επί δικαστηρίων, έπιτροπών κττ., ό εις έν κρίνεται, δικάζεται κατά τρόπον υπόθεσις, έξυπονοούμενου όπτι δύναται να δικασθ ή αύτή αύθις υπό άνωτέρου δικαστηρίου, άντιθ. δευτεροδάθμιος: πρωτοδάθμιον δικαστήριον ίδ. πρωτοδικεϊον.

πρωτοδαθρος-ον ό επί του πρώτου βαθμού καθήμενος, ό κατέχων τήν πρωτοκαθεδρίαν, τήν προεδρίαν: Φερεκ.226 2) ΑΒ 122 έν ταις σκηναις ό πρώτοι τών χορευτών έστώτες.

πρωτοδάθρ-έω (πρωτοδαθρος) μηγ. είμαι πρωτοδαθρος βλ.λ., κθήνημι επί του πρώτου βαθμού, κατέχω τήν πρωτοκαθεδρίαν: ΠΔ Έοθ.3] και έπρωτοδάθρει πάντων τών φίλων αυτου.

πρωτοδαλτος-η-ο δημ. ό τό πρώτον τίθεμενος ή ό δια πρώτην φοράν φερόμενος, ό πρωτοδαλμένος: πρωτόδαλτο φορέμα - καπέλλο.

πρωτοδάων μου δημ. έρδάλω τίνι τό πρώτον: Έρωτόκρ.1,1304 ό λογισμός ή ό δρεξη πάντα 'άγι μετά κείνη, | όπου μάς έπρωτόβαλε ς τ' άγάπης τήν όδώνη.

πρωτοδάγζω δημ. κ. πρωτοδάγνω, άόρ. πρωτοδάγαλα, μηχ. παθ. παρακ. πρωτοδάγαμένος, κέθω, έμφανίζω επί τής έπιφανείας τό πρώτου, όθ. έμθύω, βγάζω κάτι δια πρώτην φοράν: τώρα άρχίζει να πρωτοδάγζι δόντια μουσάκι - γένια, - ή άμυγδαλιά πρωτοδάγζει άνά τόν Γενάρη 2) έκβάλλω, έξέγω, άνασπώ πρώτος: αυτός πρωτοδάγαλε τό μαχαίρι 3) άνακονή, κομποποιή, δημοσεΐω, διαδίδω τι πρώτος: αυτός μου τό πρωτόδαγαλε τό παρασώαυλο, - πρωτόδαγαλε αυτό τό τραγούδι 4) έν άναφορ. πρός έντυπα, έκδίδω, δημοσεΐω πρώτος: αυτός πρωτοδάγαλε έφημερίδα στην Έλλάδα 5) διαδίδω ώς συμρυν, πρώτος: αυτός πρωτοδάγαλε τό φηλό καπέλλο 6] ρημ.π. πρωτοδαγάλτος.

πρωτοδαγίνω δημ., άόρ. πρωτοδαγίκα, μηχ. παθ. παρακ. πρωτοδαγαμένος άμθ. έκδώνω, έξέρχομαι που τό πρώτον, δια πρώτην φοράν: από τόν καιρό παθ πρωτοδαγίκαν ό γυναικίς στους δρόμους, - τώρα πρωτοδαγίναί στην πότσα, - πρωτοδαγίκε στό κλαρί | έγινε τό πρώτον ληστής, - πρωτοδαγίκε στό θέατρο | άνήλες τό πρώτον επί τής σκηνής, - τώρα πρωτοδαγίναί στό μείντιν | επί γυναικίς, πρύτες φανερές άνήλικα δια πρώτην φοράν 2) επί καρπών κττ., έκτίθειμαι πρός πάλησι, έμφανίζομαι δια πρώτην φοράν: τόν 'ούλοιο πρωτοδαγίνουν τά αυκα 3) επί λόγων, κοιναλογοΐμαι τό πρώτον, διαδίδομαι έν φήμη, φέρομαι δια πρώτην φοράν: αυτός ό λόγος πρωτοδαγίκε πέρσι 4) επί έντύπων, έκδίδομαι τό πρώτον, κυκλοφορώ δια πρώτην φοράν: ό | έφημερίδες πρωτοδαγίκαν στην Έλλάδα κατά τήν Έπανόστασι 4) διαδίδω ώς συμρυν, ώς μόδα δια πρώτην φοράν: από τότε πού πρωτοδαγίκαν τά φηλά τακούνια 5) επί άστέρων, εγρίσκομαι έν τή άρχή τής άλικής έμφανίσεως, άνατολής μου: άδιστ. ό ήλιος όταν πρωτοδαγί πάνω σου σημαδεΐει, - όταν

πρωτοδαγίη τό φεγγάρι 6] άναδεικνύομαι δι' έκλογής, εκλέγομαι πρώτος: ποιός από τούς δύο πρωτοδαγίκε γεροισαστής.

πρωτοδατάξ-η-ο δημ. επί πραγμ. κ. ίδ. καρπών, ό τό πρώτον παραχόμενος, φόμενος, ό δια πρώτην φοράν έξαγόμενος: πρωτοδατάγα κέρασια | πρώτα, προφανή, - πρωτοδατάγα δώρα - γένια 2) επί πρσσ, ό τό πρώτον έμφανιζόμενος σου, ό ποιούμενος ένάρην τού σταδίου αυτου: κ. συνεκ. ό άπειρος, άδ. πρσρής, άτζαής: πρωτοδατάγα θεατρίνα, - πρωτοδατάγατος γιατρός.

πρωτοδατάρχης (δ) μον. κ. νεώτ. ή πρωτοδατάρσης ή πρωτοδαταρτής ή πρωτοδαταρής ή πρωτοδαταρής βλ.λ.

πρωτοδαταρής (δ) μον. κ. νεώτ. ό πρωτοδαταρής βλ.λ.: Χρον.Μαρ.793711.

πρωτοδαταρίος (δ) μον. κ. νεώτ. π. Βυζαντινός, ό επί του βασιλικού θεσπίου βλ.λ | άνωτερος αυλικός, ά.θεσπάρχης ΨΚωδ.14.) | έκδ.Π.Ρτ.ε.γ.

πρωτοδατογία |ή| νεώτ. κλάδος τής βιολογικής έπιστήμης έχων άντικείμενον τήν μελέτην τών μονοκυττάρων ζωϊκών και φυτικών οργανισμών.

πρωτοδατοση |ή| νεώτ. βιολ. ό τό πρωτόπλασμα και ό πυρήν του κυττάρου.

πρωτοδαταστος-ον μον. ό βλαστήσας πρώτος, όθ. μηρ. ό πρώτοσκος: ΚΜανασσ.κτ. Άριστάνδρ. κ. Κολλ.8,9,50.

πρωτοδάτω δημ., άόρ. πρωτοείδα κ. πρωτοείδα, βέλω τινά| πρώτος: Άσκαρ.Ποιήμ.Άη.Ε.29 εκείνη πρωτοδάτω έποιον περνας 2) βλέπω τίνι| δια πρώτην φοράν.

πρωτοδάτοις-ον άνθι βούρβυρος βλ.λ.2: Έπιγρ. πρωτοδατοις δωδεκάς.

πρωτοδαλία |ή| μηγ. ή έκβολή, ή άποβολή ή άλλωγή τών πρώτων όδόντων: Φολών.ΐω.Υνομ. ΖΓ 128,22.

πρωτοδαλος-ον ό πρώτος βληθείς ή βαλλόμενος: Εγρ.Τρω.1068 τέρομα πρωτοδαλον άλίγω.

πρωτοδαλος-ον |ιδάλλω| κ. μον. ό άνηθάρς, ό δροσερός, ό άκμοίσις: Άσκηθιάδ.ΑΠ7,217 πρωτόδαλος ήθρ, Ρουφιν.Έπιγρ.αύτ.5,61 ήνικα πρωτόδαλων λάμπεν από βλεφάρων 2] κ. μον. ό τό πρώτον ρίπην π, ίδ. επί ζώων ό άποδάλλων, ό άλλασσων τούς πρώτους όδόντας: Έπιγρ. Πάπ. κάμπλος, ., πρωτοδαλος, αύτ. όνος θέλεια πρωτοδαλος, Ίππιατρ.20 Ίπος πρωτοδαλος.

πρωτοδαλό-έω μηγ. κ. μον. ρίπην τι πρώτος: Πλούτ.Ηθ.173D πρωτοδαλείν έκέλευσε τών συγκυνηγετούτων τούς βουλαίμενους 2] μον. άποδάλλω, άλλασσω τούς πρώτους όδόντας: Γεωπ. 16,13 ό πάλος πρωτοδαλό τών έμπροσθίων όδόντων, Ίππιατρ.95 3] έκβολή τού πρώτου κώλικα: τά πρώτα όδη ή ποράγω τούς πρώτους καρπούς: ΠΔ Έε.47,12 ό καρπός αυτου τής καινότηπας αυτου πρωτοδαλόησει || κ. μηφ.: Φιλόδ.ΑΠ5,123 βότρως ό παρθενίως πρωτοδαλών χάριτας.

πρωτοδαλία |ή| νεώτ. τό ενεργείν άσδορμήτως και κατ' ίδίαν κρίση και άπόφασιν, άπόφασιν και ένεργεσι άφειλομένη άπόλυτως εις τήν ίδίαν έκάστω κρίση και θέληση: ένήργησον εξ ίδίας πρωτοδαλιας || στρατ. ή ικανότης διαικητού πινος να λαμβάνη άποφάσεις ένός τών ληφθεισών διαταγών 2] ή άρχική ένμνησις και ένέργεια πρός έπιτέλειαν έργου πινός: εις αυτόν άνήκει ή πρωτοδαλία τής ίδιόσεως τών παιδικών έξοχών.

πρωτοδαλοσ-ον μον. κ. νεώτ. ό τήν πρώτην βουλήν, γώμησι έχων, ό πρώτος σύμβουλος: ΚΜανασσ.Χρον.6177 πρωτοδαλοσώνος χρώμενος νηπιος ταις νηπιος.

πρωτοβόρχι [τό] δημ., συνθεστέ. κτ. πληθ. πρωτοβόρχια οι πρώτοι βόρχοι του φθινοπώρου : Πορφύρ. Σκ. 116 άπ' τό νεράκι· η' άφσεν έκεί τό πρωτοβόρχι, Γρην. Σκ. Γερρ. 52 άέρνει στις στοίβες τά ξερόφυλλα | τό πρωτοβόρχι.

πρωτόγλαα-ακτος [τό] μτν., μsn. κ. νεώτ. τό άμέσως μετά τόν τοκέτον έκκρινόμενον γαλακτώδες ύγρον έκ τών μαστών τών θηλαστικών, ά. κύρου, πυός, κολάστρο : Γαλ. 19, 131 πρωτογλακτα· πρβλ. Δουκαγγ.

πρωτογάμια [ή] Έγγρ. π. 'Ιουδαίοις, τά προεόρτια του γάμου.

πρωτόγαμος-ον ό πρό μικρού, πρό όλγην, νεωστί νυμφευθείς, ό νεόγαμος : Όρφ. Λθ. 256.

πρωτογένεθλος-ον μτν. ό πρωτογενής βλλ. : Γρην. Ναε. 2, 174.

πρωτογένεια [ή] κ. νεώτ. ιδιότυπον θηλ του πρωτογενής βλλ., ή γεννηθείσα πρώτη, ή πρωτότοκος : Όρφ. Ύμν. 10, 5 || άντί του λατ. Primigenia ός έπιθ. τής Τύχης : Πλούτ. 'Ηθ. 289B, Έγγρ. 'Ιστίδι Τύχη Πρωτογενεία' 2) νεώτ. ή ιδιότης του πρωτογενούς· 3) νεώτ. νοημ. ή προτίμησις του πρώτου υιού κατά τήν διαδοχήν τών δικαίων τής οικογενείας, ά. τά πρωτότοκος, τά πρεσβυτέρια.

πρωτογένειος-ον μτν. ό ου' άρχισα τό έκφέρεται τό πρώτον γενεάκι, ό τός πρώτος τρύχος του γένειου του φύσας νέος, ό έχων ηλικίαν μεταξύ μεριακίου και νεοιού βλλς : Φιλ. 1, 159 τό μεριακίον, ό πρωτογένειος, ό νεανίας, Εύα. Εύαγγ. Πραπ. 8, 379B ουδέ πρωτογένειος ή μεριακίον.

πρωτογένεσία [τό] ή έορτή τής πρώτης επετείου τών γενεθλίων τίνος : Πάπ. παιδιου πρωτογενεσίος.

πρωτογέννημα-ατος [τό] μτν. άντί πρωτογέννημα βλλ. : Φιλ. 2, 294.

πρωτογενής-ούς-ές [γενεσθαί] κ. μsn. κ. νεώτ. ό πρώτος γενόμενος ή γεννηθείς, ό πρωτότοκος, ό άρχηγός, ό άρχικός, ό πανάρχαιος, ό παλαιότοπος : Πλάτ. Πολιτ. 288B άν τόν πρωτογενέ άνθρωπίου κτήμα, αύτ. 289B, Γρην. Νόσοσ. 2, 881D, Ψ Χρυσ. 9, 959D όμ. κ. έπί πρσα. : Όρφ. Ύμν. 25, 2 Πρωτάε πρωτογενή, ΠΔ ΈΞ. 13, 2 άγιασάν μοι πάν πρωτότοκον πρωτογενέ· κ. ώς έπιθ. τής Τύχης : Έγγρ., Γλωσσ. τόχη πρωτογενής [Πρωταε Primigenial] || νεώτ. γεωλ. πρωτογενή πετρώματα τό σχηματισθέντα άμέσως άπός τής συγκροτώσεως του ήλικου, έξ ου' συνίσταται, εις άς θέσεις άναπτύσσονται ταύτα, χωρίς να ύποσώσται βραδύτερον άλλαισίν τινα έν τούς συστατικοίς αύτών· 2) νεώτ. μφ. ό μη έξεληθείς, προαχθείς εις πολιτισμόν, ά πρωτότοκος.

πρωτογέννημα-ατος [τό] [πρωτογενών] μτν., μsn. κ. νεώτ. τό πρώτον γέννημα, τό πρώτον τεχθέν, συνήθ. κτ. πληθ. τά πρώτα γεννήματα βλλ. 4), οι πρώτοι καρποί, οι άπορχοί τών καρπών : ΠΔ ΈΞ. 34, 26 τά πρωτογενήματα τής γής σου θήσεις εις τόν οίκον . . τώ θεού σου, Φιλ. 1, 172 άπό τών πρώτων καρπών, ών σύνθετον όνομα πρωτογενήματα, Κλημ. Άλ. 970, 33, Εύστ. Πον. 335, 63.

πρωτογέννητος [-ή-ο-ιν] μτν., μsn. κ. δημ. ό πρώτος γεννηθείς, ό πρωτότοκος· γλωσσ. : Σχολ. 'Ιλ. ά 102, Έπιφάν. 2, 268A Άδάμ ό πρωτόπλαστοσ και πρωτογέννητος.

πρωτογεννώ-άω μτν. άντί πρωτοβόλλ βλλ. 3) : Άλλοι ΠΔ 'Ιεζ. 47, 12' 2) ρηματ.π. πρωτογέννημα, πρωτογέννητος.

πρωτόγενος [ό] μsn. κ. δημ. ό πρώτος, ό άλλον τιμώμενος έκ τών γερόντων έν τη κοινήτη, ό δημώτερος : Έρωτόκρ. 2, 1367 τρείς ήσαν σάν πρωτόγενοί, που' χαν τού γνήσιον χάρη.

πρωτογεύσις [τό] μτν. ό πρώτος γευόμενός τίνος, ό πρώτος γεύσις· γλωσσ. : 2) όνομασία

ζώου τίνος τών 'Ινδιών : Άλλέ. Άφρ. Πρ. 2, 60 τώ λεγομένω πρωτογεύσι· 'Ινδικώ ζώω όντι.

πρωτογεωργός [τό] μsn. ό πρώτος γεωργός : Εύστ. Πον. 162, 93 φαυλοτότουσ σπέρματος πρ.

πρωτογλυφής-ούς-ές μτν. ό τό πρώτον ή νεωστί γλυφεύς : Ρουφίν. Έγγρ. ΑΠ. 5, 35, 8 οία και νηφ πρωτογλυφής έξάνων.

πρωτόγενθος-ον πάπ. ό νεωστί γνοαθείς.

πρωτογενήσιος-η-ο δημ. ό όν γνωρίεις, αίσθησεται τις τό πρώτον, διά πρώτην φοράν : Παλου. Τάφ. 30, 3 μίαν άνατριχίλα πρωτογενήσιση.

πρωτογενία [ή] μτν. ή πρώτη γενήσιος, ό πρώτος τοκέτος, όνομασία έργου τίνος του Ιστοριογράφου Κλειδύμου : Άθην. 14, 660A ώς φησι Κλειτόδωμος έν Πρωτογενίας πρώτω ιδ. γρ. 1.

πρωτόγονος [τό] μτν. τό ποώδες φυτόν άειζών βλλ. : Ψάισσκ. 4, 88.

πρωτόγονος-ον κ. πρωτόγονος-η-ο [Παυσ. 1, 31, 4] κ. μsn. νεώτ. κ. δημ. ό πρώτος γεννηθείς, ό πρωτογέννητος, ό πρωτότοκος ή ό νεωστί γεννηθείς, ό νεογενήσιος : 'Ιλ. Δ 102 άρνών πρωτογόνων βρέειν . . έκατόμβην, 'Ησιόδ. Έργ. 543 πρωτόγόνων . . έρίφρον, Εύρ. IT. 205 πρωτόγονον θάλασ (έπί παιδιού), Φιλ. 1, 308 πρωτόγονος υιάς, αύτ. 427 πρωτόγονος υιάς, Έγγρ. πρωτόγονον τών τέκνων, Γεωλ. 15, 4, 4 || έπί φυτών, ό καιτό πρώτων φυείς : Εύρ. Έκ. 458 πρωτόγονος . . φοινίει || έπί ύφασμάτων, τό όμοιομερή : Πλάτ. η Γαλ. 4, 773 || κ. έπί τής τριάδος 11-21 : Άδαμ. 46' || τό σούδ. κτ.

πληθ. πρωτόγονοι οι πρώτοι φυόμενοι άωροι σταφυλαί : ΠΔ Μιχ. 7, 1 ουχ ύπάρχοντος βότρουσ του φαγειν τά πρωτόγονα' 2) κ. νεώτ. συνεκδ. ό πρώτος γενόμενος, ό έξ άρχής ύπάρχων, ό άρχέγονος, ό άρχικός : Αουκ. Όρχ. 7 κοινωνία και . . άρμονία τής πρωτόγονου άρχήσεως δειγματί έστι' || νεώτ. ό έχων, ό διατηρών τήν πρωταρχικήν αύτου μορφήν, ό μη έξελλυμένος εις τόν πολιτισμόν, ό έν άγρία καταστάσει διατελών : πρωτόγονοι άνθρωποι, - οι πρωτόγονοι τής Ωκεανίας, - πρωτόγονος κατάσταση (ή έστερηνήν πολιτισμόν και τάξεωσ), - πρωτόγονο μέσο καλλιέργειας (τά ότελη)· 3) έπί κοινων. τάξεωσ, ό πρώτος τό γένος, τήν καταγωγήν, ό ευγενής : Σοφ. Φιλ. 180 ούτος πρωτόγονον ίσως οίκων ουδένοσ άστερος' 4) ώς έπιθ. θεών : Διμάσκ. Άρχ. 123' || όμ. ώς κύρ. όν. Πρωτογένη [ή] όνομασία τής Πεπεφεμένης : Παυσ. 1, 31, 4 και Κόρης Πρωτογένησ· 5) πρωτόγονος ή τό πρώτον τίκτουσα, γεννώσα, ή πρωτότοκος, ή πρωτόγενη : Πολυδ. 4, 208' 5) μτν. ώς οία τό σούδ. πρωτόγονον βλλ.

πρωτόγράφος-ον μsn. κ. νεώτ. ό πρώτος γραφεύς ή γεγραμμένος : Τζέτ. έν Άν. Κρ. 3, 370 Βίβλος πρωτόγραφος, αύτ. 371 πρωτόγραφον Βίβλιον' || νεώτ. τό σούδ. πρωτογραφωσ ώς οία, τό πρωτότυπον έγγραφοσ τίνος, έξ ου' γίνεται άντιγραφοσ ή άντιγραφοσ.

πρωτόγοναικες [οί] οι τό πρώτον νυμφευθέντες ή οι έχοντες εισέτι τήν πρώτην αύτών γυναικα· 'Ησ. και μίαν ήγγμόν γυναικα.

πρωτόγονος [τό] δημ. ό πρώτος, ό άρχηγός τών ζώφων βλλ. 2), ό άρχισθηροργός, έπί του χάροντος : Ζερβ. Γραμ. ΚΚ. 49, 25 και τόν πρωτόγυφτο θωρεπ' | καθήμενοσ τόν θράνο.

πρωτόδαμος-ούς-ές [δαμναί] μτν. ό τό πρώτων μαθών, διάδωχθείς τι, ό πρωτόπερος, ό άρχάριος : Όππ. Άλ. 4, 323 έχει δ' άρα θαύμα νομίας πρωτοδαείς.

πρωτοδακτυλικός-ή-όν νεώτ. έπί μεικτών μέτρων, ό έχων δακτύλον έν τή πρώτη χώρα αύτου Ισολον -ου-ον -ου -ου.

πρωτόδαμος-ον [δαμνο] ό τό πρώτον δαμασθείς, πθασθείς 'Ησ. έν λ. άδαμον.

πρωτοδέκanos [δ] γλῶσσα. ὁ πρῶτος τῶν δεκα-
νῶν (βλ.λ.4).

πρωτοδεύτεροι [ο] μνη. οἱ πρῶτοι δύο :
[Παλλ.δδ.Ίστρο.Ίππ.2,107D.

πρωτοδημότης [δ] πάπ. ὁ πρῶτος ἀσπίς.

πρωτοδικανός [δ] μνη. κ. μαν. ὁ πρῶτος
δικανός, ὁ ἀρχιδικανός: Εὐστ.Πον.239,81, Ἐπιγρ.
|| ὄμ. ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἁγίου Στεφάνου: Ψθασ.3,
164C, Γεωργ.Σὺγχ.623,10.

πρωτοδικατός-ον μνη. κ. μν. ὁ πρῶτος δι-
καίος, ἐπίθ. τοῦ Ἄδελ: Ἐπιφάν.2,268A.

πρωτοδικεῖο[ν] [τ]ῶν νεώτ. κ. δημ. δικαστή-
ριον ἀποτελούμενον ἐκ τοῦ προέδρου, δύο δικα-
στών, τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τοῦ γραμματέως αὐτοῦ
καὶ δικαίος κατὰ πρῶτον μὲν βαθμὸν πάσαν ἀ-
στικὴν ὑπόθεσιν μὴ ὑπαγομένη εἰς τὴν δικαιοδο-
σίαν τῶν ἐπιρνωδικεῶν, κατὰ δεύτερον δὲ βα-
θμὸν τὰς ἐφέσεις κατὰ τὴν ἀποφάσεων τῶν ἐπιρ-
νωδικεῶν: 2) τὸ σίλημα ἐν ᾧ εἶναι ἐγκριθρυ-
μένοι αἱ διαφοροὶ ὑπηρεσίαι τοῦ σιελίου δικα-
στηρίου καὶ ἐν ᾧ ἐκδικάζονται οἱ εἰς αὐτὸ ὑπα-
γόμεναι ὑποθέσεις πρὸς πρωτοδίκην 2.

πρωτοδικεῖς [δ] νεώτ. κ. δημ. ὁ παρὰ τῷ πρω-
τοδικεῖῳ δικαστής.

πρωτοδικος-ον νεώτ. ὁ ὑπαγόμενος εἰς τὴν
δικαιοδοσίαν τοῦ πρωτοδικεῖου, ὁ ἐκ τοῦ πρωτο-
δικεῖου προερχόμενος: πρωτοδικος ἀπόφασις
- διαδικασία.

πρωτοδότης [δ] μνη. ὁ πρῶτος δότηρ, χα-
ριζόμενός τινι τι: Διον. Ἄρεον 29,41.

πρωτόδοτος-ον μνη. ὁ δεδομένος πρῶτος
ὄθ. ἐπιρρ. -δότης: Διον. Ἄρεον 28.

πρωτοδοῦρῶ δημ. ἀντίχρ. κατὰ πρῶτον, βα-
σιτῶ πρῶτα πρῶτα: Βλ.Συνμ.48 ἐν λ. βασιτῶ.

πρωτοδρομία [η] μνη. ὁ πρῶτος δρόμος, τὸ
πρῶτα τρέξιμο: ΚΜανασσ.Χρω.6497.

πρωτοδρία [η] μνη. ἡ πρώτη ἔδρα, τὸ πρῶ-
τον κάθισμα: Τζένζ.Χιλ.4,569.

πρωτόεδρος [δ] μνη. ὁ τὴν πρῶτην ἔδραν κα-
τέχων: Ἀων. Ἐπιγράμμ.ἐν περιόδ. Ἀθηναῖοι 4,226.

πρωτολλαδικός-ή-αν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ
ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀμέσως μετὰ τὴν νεολιθί-
κην περίοδον τῆς προϊστορίας τῆς Στερεῆς Ἑλ-
λάδος καὶ τῆς Πελοποννήσου.

πρωτοξάρχος [δ] μνη. ὁ πρῶτος ἐξάρχος,
ὁ πρῶτος τῶν ἐξάρχων: Ἄλλ.ἀτ.Ηottling.335 οἱ
πρωτοξάρχοι καὶ διατάκτορες τῶν συνόδων.

πρωτοστῆς-οὺς-ές νεώτ. κ. δημ. ὁ διανύων
τὸ πρῶτον ἔτος φοιτήσεως εἰς τὴν σχολὴν τῆς
ἀνωτάτης ἐκπαίδεως: πρωτοστῆς τῆς Νομικῆς
- τοῦ Πολυτεχνείου: 2) ἐπὶ μαθητῶν, ὁ τὸ
πρῶτον ἔτος φοιτῶν εἰς τὴν τάξιν.

πρωτοσυνάρχος [δ] μνη. κ. νεώτ. π. Βυζαντ. ὁ
ἀρχηγός, ὁ προϊστάμενος τῶν ἐνούσων τοῦ βασι-
λικοῦ γυναικείου, ὁ ἀρχικνωστὸς, πραιπόσιτος:
Θεοφάν.306C, Κεδρ.Γεωργ.442A, Τζένζ.Χιλ.1,97-
|| νεώτ. ὁ π.Τούρκος ἀρχηγὸς τῶν ἐνούσων φι-
λάκων τοῦ γυναικείου, ὁ κηλόραγος.

πρωτοζαριστής [δ] μνη. ὁ πρῶτος, ὁ ἀρ-
χὸς εἰς τὴν τέχνην τῶν ζαριῶν βλ.λ.: Σαχλ.ἐν Κορ.
Ἄτ.2,120 καὶ νὰ ἵθρον πρωτοζαριστὴν καὶ νὰ
τὸν ἐμπροθέσασον, || καὶ νὰ τοὺς δάσῃ τὸ τα-
βλίον, καὶ ἤμυρὸς του νὰ τὸ θέσασον.

πρωτοζευκτός-ον ὁ νεωπὶ ζευθεῖς, συζευθεῖς,
ὁ πρὸ ὀλίγου ἐλθὼν εἰς γάμον, νυμφευθεῖς, ὁ πρω-
τοἀπανδρός: ΕΜ 17,54 πρωτοζευκτός παρθένος.

πρωτοζῶγιαν [τ]ῶν μνη. ἡ πρώτη γραμμὴ οὐ-
λαίου ἱππικῶ: Ἀφρικαν.Κεστ.58V.

πρωτοζῶμιον [τ]ῶν μνη. ἡ πρώτη ζῶμη ἢ ζῶ-
μασις: Ζῶσ.Ἄλμ.113B.

πρωτοζῶφτος [δ] μνη. κ. μαν. ὁ πρωτό-
ζευκτός βλ.λ.: Ἀντιφάν.ΑΠ 9,245 Κέρσις πρωτό-

ζῶφ [ἢ] πρώτη συνουσία, Κλωμ.146A πρωτοζῶ-
φτων τῶν ἱππῶν ἀντίων.

πρωτοζῶφ [τ]ῶν νεώτ. ζῶφ, μνοκώπτοροι ὄργα-
νωμαὶ στεροφώμενοι ἱστῶν καὶ ὄργων.

πρωτοζῶμα-ατος [τ]ῶν μνη. τὸ πρῶτον βῶ-
μα, ἐπὶ χρυσῶ τῶς ὄργανῶν ἐν τοῖς ἀνοκτόροις
τῆς Κων/πόλεως: ΚΠορφ.Ἐκθ.505 [ἐκθ.Β.].

πρωτοζῶφ [τ]ῶν δημ. ὁ πρῶτος, ὁ ἀρχηγός
τῶν θεῶν: Ζερβ.Γραγ.ΚΚ 78,|| πρωτοζῶφ, || πού
ν οἱ θεοὶ δικὰ μου πλάσματα.

πρωτοζῶφλων-οντος [τ]ῶν μνη. ὁ πρῶτος θε-
ράπων, ὁ ἀρχηγός, ὁ προϊστάμενος τῶν θεραπόν-
των: Εὐστ.Πον.291,30.

πρωτοζῶφτος-ον μνη. κ. νεώτ. ὁ πρῶτος τε-
θεῖς, πλασθεῖς, ποιηθεῖς, δημιουργηθεῖς, ὁ πρωτό-
πλαστος, ἐπὶ τοῦ Ἄδελμ.: Εὐστ.Πον.264,73 πρωτό-
ζῶφτος Ἄδελμ. αὐτ.146,50, αὐτ.144,10' || εἶδ. γραμμ.
ὁ πρῶτος πλασθεῖς, ὁ ἀρχικός, ὁ ἀπόλυτος πρω-
τότυπος: αὐτ.315,60 λέξις ἢ ρῆμα πρωτοζῶφτος

2) νεώτ. ναυτ. πρωτοζῶφτος ἀριθμὸς ὁ πρῶτος
ἀριθμὸς ὃν ἐλαβεν ἕκαστος πολεμικὸν πλοῖον
ἀπὸ τῆς ναυπηγήσεως καὶ τοῦ ἐξοπλισμοῦ αὐτοῦ.
πρωτοζῶφ ἐπιρρ. μνη. ἀρχικός: Εὐστ.Πον.
40,90 εἰς οὐδὲν τι ταπεινὸν ἔχει ἀπενεχθῆναι,
οὐτε πρωτοζῶφτος οὐτε πρωτολογικῶς.

πρωτοζῶφτος-ον μνη. ὁ πρῶτος ζῆτης, ὁ
πρῶτος ἀποσπῶν, ἐπὶ τοῦ Ἄδελμ.: Ἐπιφάν.2,223B
κ. ἐπὶ τοῦ Ἄδελ: αὐτ.268A.

πρωτοζῶφνία [ἠ] [θ]οῖνι Πολυδ.1,34 ἐτὶ δὲ ἐν
ταῖς εὐχαῖαις ἢ κρεονομαῖαις τὴν πρῶτην τῶν μερί-
δων λαμβάνειν, πρωτοζῶφνία ὀνομαζέται.

πρωτοζῶφνος-α-ον μνη. ὁ πρωτόθρονος βλ.λ.:
Παυσ.10,38,6 τοῦ βωμοῦ τῆς Πρωτοθρονίας κα-
λουμένης Ἀρτέμιδος.

πρωτόθρονος-ον μνη. μνη. κ. νεώτ., ἔτεροκλ.
πληθ. πρωτόθρονος [Ἐπιγρ.], ὁ κατέχων τὸν πρῶ-
τον θρόνον, ὁ καθήμενος εἰς τὴν πρῶτην ἔδραν:
Καλλ.Ἄρτ.228 Χριστὶς ἡμῶν πρῶτοθρονος,
Νόνν.Δ 8,166, Κάλουθ.153 πρωτόθρονος Ἡρῆ'

2) μνη. κ. νεώτ. ὁ κατέχων τὸν πρῶτον κατὰ τῆ-
ν ἐπισκοπικὴν θρόνον ἐν τῇ χώρα: ὁ πρωτόθ-
ρονος Καισαρείας, Δουκίαι,1496' 3) νεώτ. τὸ
ἄρα, πρωτοθρόνος ὡς οὐα. ὁ ἐπισκοπικός θρό-
νος ὁ τῇ τάξει ἡγούμενος τῶν λοιπῶν.

πρωτόθρους-οος-ων-ων μνη. ὁ πρῶτος ἀν-
τιχῶν, ὀμίλων, ὁ προφητικός: Νόνν.Εὐσῆγ.Ίω.336
πρωτόθρους κήρυξ αὐτ.12,31 πρωτόθρους ὀμφη.

πρωτοθυμῆμα δημ. κ. πρωτοθυμομαί, ὄφρ.
πρωτοθυμηθῆκα, ἐνθυμομαί τὴν πρότον φρ. καὶ
τί νὰ πρωτοθυμηθῶ [μεγρομένη ἐπὶ τὸν ἀπορού-
ντων τὴν πρότον νὰ ἀψηγηθῶσιν ἕκ τοῦ πλῆθους
τῶν συμβῆδων αὐτοῖς: 2) ἀναμνησκομαί τὴ
τὸ πρῶτον, ἐνθυμομαί τὴν πρῶτην φωνάν

3) ἐνθυμομαί τὴν πρῶτος, πρὴν ἢ ἄλλος τις.

πρωτόθρον [τ]ῶν μνη. ἡ πρῶτη θύρα: ΚΠορφ.
Ἐκθ.360 [ἐκθ.Β.].

πρωτοθῆτης [δ] μνη. ὁ πρῶτος θῆτης ὁ προ-
ϊστάμενος τῶν θητῶν, ὁ ἀρχιθῆτης κ. μνη. ὁ ἀρ-
χηρεῖς: Παχυμ.ΓΒΙ.Μέγ.Παλ.46D, Ἐπιφάν.1026B.

πρωτοθῆτος-ον οὐαλ. ὁ πρῶτος θυσιασθεῖς,
γλῶσσα τοῦ πρωτοσφακτός βλ.λ.:Σαχλ.Λυκόφρ.329.

πρωτοθῆρῆς-έως [δ] μνη. ὁ πρῶτος τῶν λε-
ρέων, ὁ πρωτοπαπῆς: Εὐχολογῶ.

πρωτοκαγελλάριος [δ] νεώτ. π. Βυζαντ. ἀνώ-
τατος πλοῦχος, προϊστάμενος τῶν γραφέων τοῦ
στρατηγείου ἕκαστου στρατηγοῦ.

πρωτοκαθεδρία [ἠ] μνη. μνη. κ. νεώτ. ἡ
πρῶτη καθέδρα ἢ τὸ καθέζεσθαι ἐν τῇ πρῶτῃ
καθέδρῳ, τὸ κατέχειν τὴν πρῶτην ἔδραν ἐν δη-
μοσίᾳ τινὶ συγκλητικῶσι: ΚΔ Μοιθ.23,6 φιλοδοξί-
α δὲ τὴν πρωτοκλασίαν ἐν τοῖς δελφείοις καὶ τὸς
πρωτοκαθεδρίας ἐν ταῖς συναγωγαῖς, αὐτ.Λουκ.

II,43, αὐτ. Μάρκ.12,39, Κλήμ. Ἀλ.113,16, Θεοφάν.140B-|| νεώτ. μτφ. ἡ πρωτεύουσα θέσις, ἡ τὸ κατέχειν τὴν πρωτεύουσαν θέσαν· ἐπιζητεῖται παντοῦ τὴν πρωτοκαθεδρίαν (μά ἡγήται, μά διακρίνεται τῶν ἄλλων, μά πρῶται περισσώτερον) 2) νεώτ. ἔκκλητ. τὸ δικαίωμα τῶν ὀργανωτῶν κατὰ τὴν χειροτονίαν κληρικῶν τῶν ἡγῶνται τῶν νεωτέρων.

πρωτοκαθεδρίτης (ὁ) μιν. κ. νεώτ. κ. πρωτοκάθεδρος ὁ ἐν τῇ πρώτῃ καθέδρῃ καθήμενος, ὁ ἔχων, ὁ κατέχων τὴν πρωτοκαθεδρίαν· Ilatiosib. de dign. Roat.1229A ἡγουμένους τῆς ἐκκλησίας καὶ πρωτοκαθεδρίτας.

πρωτοκάθεδρος (ὁ) νεώτ. ὁ πρωτοκαθεδρίτης. **πρωτοκαθίζω** δημ., ἀδρ. ἰβη.πρωτοκάθισα κ. πρωτοκάτσα, καθίζω που πρώτος ἡ διὰ πρῶτην φοράν.

πρωτοκαίριος-ον μτγν. ὁ πρῶτος ἐν καιρῷ. ὁ πρῶτος· Ἐπιστ. Συνόδ. Νικοί.π. Μοντεφαί. Bibl. Cois.96,4,3 πρωτοκαίριον ἔαρ. 2) τὸ θηλ. πρωτοκαίρια ὡς οὐα. εὐνοϊκῆ σύμπτωσης, κατάλληλος περίστωος, εὐκαιρία· Πάπ. οἰδας, ὅτι, ἐ ἔσπερῆσι τῆς πρωτοκαίριας.

πρωτοκαίριτικός-η-ο δημ. ἐπὶ καρπῶν καὶ λαχανικῶν, ὁ πρῶτος· πρωτοκαίριτικὰ σῦκα.

πρωτοκάλετος-η-ο δημ. ὁ κληθεὶς πρῶτος ἢ μεταξὺ τῶν πρῶτων, ὁ πρωτόκλητος.

πρωτοκαλλιγράφος (ὁ) μιν. ὁ πρῶτος, ὁ ἀριστος καλλιγράφος· Σταυρ. Θεόδ.1740 (ἔκδ. Mi.).

πρωτοκανονάρχης (ὁ) νεώτ. ἔκκλ. κ. πρωτοκανονάρχος ὁ πρῶτος κατὰ ταῖς κανονάρχικας ναοῦ.

πρωτοκανονικά (τὰ) νεώτ. ἔκκλ. τὰ εἰκόνα τέσσαρα βιβλία τῆς ΠΑ τὰ ἀποτελοῦντα τὸν πρῶτον ἢ ἑσθῶσαν κολοῦμενον κανόνα βλ.113. ὢν δέονται οἱ Ἑβραῖοι καὶ οἱ Διαμαρτυρούμενοι.

πρωτοκαπετάνιος (ὁ) δημ. ὁ πρῶτος κατὰ τάξιν καπετάνιος βλ.12. || ὁ ἀνεγνώριστης ἰκανότητος ὑπεροχῆς πλοιαρχος. 2) ὁ ἀρχηγὸς τῶν καπετανίων βλ.11, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὀπλαρχηγῶν ἢ ὁ διατρέπων μεταξὺ αὐτῶν.

πρωτοκαρπός (ὁ) νεώτ. π.βυζαντ. ὁ πηδαιόλογος τῶν βυζαντινῶν δρομῶν βλ.11.

πρωτοκαρπός-ον μτγν. ὁ ἀποκρίθων, ἀσπέρων τοὺς πρῶτους καρπούς, τὴν πρῶτην ἐσοδειαν· Λιμὲν.12 πρωτοκαρπος Ἀθῆς.

πρωτοκατασκευαστός-ον γλωσσ. ὁ ἀρχικῆς πρωτογόνου κατασκευῆς.

πρωτοκλήριος (ὁ) ἰκρδός μιν. κ. νεώτ. ὁ ἐν τῇ πρώτῃ γραμμῇ τοῦ εκκρημῶνος πίνακος ἐγγεγραμμένος, ὁ πρωτεύων· Δουκιάγγ. πρβλ. πρ. κληρίος.

πρωτοκλήριος-θικός (ὁ) μτγν. κ. μιν. ὁ πρῶτος κληρῆς, ὁ πρῶτος ἀπόστολος· Εὐσ.κ.Μαρκ.7,5D οἱ πρωτοκλήριος (οἱ Ἀπόστολοι, Παρμ.ΓΒ.Μαχ. Παλ.325C ὁ πρωτοκλήριος τῆς ἐκκλησίας.

πρωτοκλήριος (ὁ) δημ., τὸ θηλ. πρωτοκλήριος, ὁ πρῶτος, ὁ ἀρχηγὸς τῶν ληστῶν, ὁ καπετάνιος τῶν κλεφτῶν βλ.11. 2) ὁ ὑπερβάλλων τοὺς πάντας ἐπὶ τῆς πρῆς κλοπῆς ἰκανότητος, ὁ κατ' ἐξοχὴν κλέφτης βλ.11· Λασκαρ. Ποιήμ. Γέννησῆ μου 169 ὁ πρωτοκλήριος, λέω κὶ ἐγὼ, ποὺ στρίφεις.

πρωτοκλήσια (τὰ) μτγν. τὰ ὀνακλητήρια βλ.11· ΠΔ Μακκ.2,4,21 ἀποσταλμένους δὲ εἰς Αἴγυπτον. . διὰ τὰ πρωτοκλήσια Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος βασιλέως (Ἰσφ.πρ. πρωτοκλήσια).

πρωτοκλήτος-ον μτγν. μιν. κ. νεώτ. ὁ πρῶτος κληθεὶς, ὁ πρωτοκάλετος· Κλήμ. Ἀλ.97,6 παρὰ τῷ νυμφίῳ καταλῶν μετὰ τῶν πρωτοκλήτων || Ἰδ. ὡς ἐπιθ. τοῦ ἀποστόλου Ἀνδρέου ὡς πρῶτος ἀνακουθεύσαντος τὸν Ἰσραὴλ· Ἐπιφάν.ΒΙ. Ἀνθρ.44,3 τοῦ ἁγίου. . καὶ πρωτοκλήτου τῶν Ἀποστόλων Ἀνδρέου, Ἰσέτ. Ἐπιστ.52,7, Μηνάι. II,30 Ἀνακ. ὡς τῶν Ἀποστόλων πρωτοκλήτος

καὶ τοῦ Κορυφαίου αὐτόδελεφος. 2) πρωτόκλητος π. βυζαντ. οἱ ἐπὶ τῶν πλοίων τῆς πρώτης γραμμῆς ὀρητροῦτες.

πρωτοκλήνω (ὁ) Ἐπιφρ. κ.π.π. ὁ πρόεδρος κλήριος, ἡτο θρησκευτικὸ ἑπίσκοπος, ὁ προϊστάμενος θρησκευτικῆς ἐταιρείας· Ἐπιφρ. ἐγὼ εἰμι ὁ πρωτοκλήνωρχος, Πάπ. πρβλ. δημοκλήνωρχος.

πρωτοκλήσις (ἡ) μτγν. κ. μιν. ἡ πρώτη τιμητικὴ θέσις ἐν δέσφω· ΚΔ Μοτθ.23,6, αὐτ. Λουκ.20,46 φιλοπότων. . πρωτοκαθεδρία ἐν ταῖς συναγωγαῖς καὶ πρωτοκλήσις ἐν ταῖς δέσφωσις, Κλήμ. Ἀλ.8.2, Στουδ.Θεόδ.454A πρβλ. πρωτοκαθεδρία.

πρωτόκλησις (ἡ-ο) νεώτ. κ. δημ. γραμμ. ἐπὶ ὀνομάτων, ὁ κατὰ τὴν πρῶτην κλίσην κλινομένης, ὁ τῆς πρώτης κλίσεως βλ.1.9)· πρωτόκλητα ὀνόματα Ἰσραελικά λίγοντα εἰς -ας κ. -ης, οἷον ταρσις, μαθητής, κ. θηλικά εἰς -α κ. -η, οἷον χάρω, φωνή. **πρωτοκόλλησις-ως** (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ πρωτοκόλλαν, ἡ ἐν τῷ πρωτοκόλλω βλ.12 καταγραφή ἐγγράφου πινός.

πρωτοκόλλητής (ὁ) νεώτ. κ. δημ., τὸ θηλ. πρωτοκόλλητις, ἀπάλληλος ἀσχολούμενος εἰδικῶς εἰς τὴν πρωτοκόλλωσαν βλ.11.

πρωτοκόλλω (ν) (τὸ) μτγν, νεώτ. κ. δημ. τὸ πρῶτον κόλληω βλ.11) κυλινοῦμαι παύρου, φέρων τὴν ἐπίσημον ἐπικύρωσαν καὶ τὴν χρονολογίαν τῆς κατασκευῆς τοῦ παύρου· Ἰουστ.Μ.Νεαρ.44,2 πρβλ. ἐξατοκόλλω. 2) νεώτ. κ. δημ. βιβλίον, ἐν ᾧ καταγράφεται κατ' ἄσθητα ἀριθμῶν καὶ χρονολογιῶν ἀσπρῶν πᾶν ἐλατρώμενον καὶ ἐξεργασμένον ἔγγραφο δημοσίας πινός ὑψηλῆς ἢ νομικῆς προσώπου μετ' ἀκριβοῦς περιλήψεως τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ. 3) νεώτ. κ. δημ. ἐπίσημον ἔγγραφο, δι' οὗ πιστοποιεῖται ἀπὸ νομικῆς ἀπόφθεως γενομένη τις πράξις· πρωτοκόλλων παραδόσεως καὶ παραλαβῆς ἔγγραφοι συντασσόμενοι μεταξὺ παραδίδοντος καὶ παραλαμβάνοντος ὑπηρεσίαν τινά, ἐν ᾧ καταγράφονται πάντα τὰ παραδόντα εἶδη, ἡ τοῦ ἑοφῆ πρωτοκόλλο ὁ ἀστυφύλακος, γιατί δὲν ἔκλεισε τὴν ὄριστην ὥρα. 4) νεώτ. διεθν. δικ. διπλωματικὸν ἔγγραφο δι' οὗ διαπιστοῦται ἡ μεταξὺ δύο ἢ καὶ περισσότερων πολιτικῶν συμφωνία ἐπὶ πινός θέματος, ὁ σύμβασις, συμφωνία || εἰδικὸν ἔγγραφο προσαρτώμενον εἰς γενομένην σύμβαση ὡς ἐρμηνευτικὸν ἢ συμπληρωματικὸν αὐτῆς· ἀπέγραφοι δὲο συμβάσεως καὶ ἔνα μυστικὸν πρωτοκόλλων. 5) νεώτ. σύνολον κανόνων ἐθιμοτυπίας, ἰσχυρότων ἐν ταῖς αὐλαῖς ἡγεμόνων ἢ προέδρων δημοκρατιῶν ὡς καὶ εἰς τὰς μεταξὺ τῶν διαφόρων πολιτικῶν ἐπισημοῦς σχέσεις· Παναγ. Ἀγ.Ορ.112 ἡ παράστασις αὐτῆ. . ἔγινεν ἀπάνω τῶν πρωτοκόλλοι τῆς βυζαντινῆς αὐλῆς.

πρωτοκόλλω-δω νεώτ. κ. δημ. καταγράφω ἔγγραφον τὴ ἐν τῷ πρωτοκόλλω βλ.12. 2) ρη.ματ.π. πρωτοκόλλησις, πρωτοκλήτις.

πρωτοκόμης (ὁ) σχόλ. ὁ δάκρυον ἔχων τὴν κόμην, ὁ ἀκροεκόμης· Σχολ.Πινδ.Π.4,145 Ἀγίλλεως νέος ἦν πρωτοκόμης.

πρωτοκόμω (ν) (τὸ) μτγν. ἡ προτίμησις, τὸ προνόμιον, ἡ ὑπεροχή· Κύριλλ.8,104, αὐτ.206B.

πρωτοκομμένος (ὁ) νεώτ. π. βυζαντινός, ὁ ἀρχαιοστολεὺς πολυμοκῶ πλοίου.

πρωτοκομμένος (ν) (τὸ) νεώτ. π. βυζαντινός, τὸ δικαιοκλήριον τοῦ πρωτοκομμένου βλ.11.

πρωτοκόπος-ον πάλ. ὁ τὸ πρῶτον ὀπλοκονεὶς, θερσιβείς, ὁ πρωτόκουρος· τιμὴ χόρτου ἔθροπ πρωτοκόπου.

πρωτοκορινθιακός-ή-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν παλαιωτάτην περίδον τῆς κορινθιακῆς τέχνης καὶ Ἰδ. τῆς ἀγγειοπλαστικῆς· πρωτοκορινθιακὸ ἀγγεῖον.

πρωτοκυριαστος (ὁ) μυν. ὁ πρῶτος κυριαστος, ὡς ἐπιθ. τῶν ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου: Κοιναρ. Δομ. 3, 127 εἰς τοὺς πρωτοκυριαστικούς Πέτρον καὶ Παύλον.

πρωτόσομος (ὁ) Ἑπιρ. κ. νεώτ. ἐν Κρήτῃ, ὁ πρῶτος, ὁ προϊστάμενος τοῦ συλλόγου τῶν κόσμων βλ. λ. δ., ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν παρ' Ἀθηναίους ἐπιπόμων ἀρχοντα.

πρωτοκουμῖ-ἔω Ἑπιρ. εἶραι πρωτόσομος βλ. λ. **πρωτοκουρία** (ἡ) μγν. τὸ ἐκ τῆς πρώτης κουρίας βλ. λ. ἕριον: Πά. Γωβ. 1, 6 τὰς ἀπαρχὰς καὶ τὰς δεκάτας τῶν γεννημάτων, καὶ τὰς πρωτοκουρίας ἔχων πρὸς αὐτ. Δευτ. 18, 4.

πρωτοκουρος-ον (κείρω) ὁ τῶν πρώτων καρεῖς, θρησθεῖς, ἐπὶ τριφυλίου: Ἀριστ. λ. Ζ 595b, 26 τῆς δεκάτας τῆς Μιδικῆς ἢ τε πρωτοκουρος φαύλη.

πρωτοκούρω-ωρος (ὁ) νεώτ. π. Ρωμ. κ. Βυζ. ἄντ. ὁ ἀρχηγὸς τῶν αὐτοκρατορικῶν διαγγελέων.

πρωτοκτίστης (ὁ) μγν. κ. μυν. ὁ πρῶτος κτίστης, Ἰδρυτής: Πάπ. || ὁ πρῶτος πλάστης δημιουργὸς: Ἰωβ. Πηλ. Ἐπιστ. 3, 31, 258 πρωτοκτίστης οὐ πρωτοκτίστης.

πρωτόκτιστος-ον μγν. κ. μυν. ὁ πρῶτος κτισθεὶς, Ἰδρυθεὶς, πλοσθεὶς, δημιουργηθεὶς: Κλήμ. Ἀλ. 252, 32 [ἐκδ. Syll. I, αὐτ. 336, 20, Πάπ., Δομ. α. κ. 1 4, 8, 293 υἱὸς μονογενῆς πρωτόκτιστος καὶ οὐ πρωτόκτιστος λέγεται.

πρωτοκτίτωρ-ορος (ὁ) Ἑπιρ. ὁ πρῶτος κτίτωρ. **πρωτοκτόνος** -ον ὁ τοῦ πρώτου φονεὺς ἀνθρώπου, ἀνδραποκτόνος: Αἰσχ. εὐμ. 718 πρωτοκτόνοισι προστροπᾶς ἔλιονος.

πρωτοκόμενος-ονος (ὁ, ἡ) [κύμα δ] μγν. ὁ τὸ πρῶτον κυοφορῶν, ὁ διὰ πρῆτην φορῶν ἔγγιστος: Ἀχιλλ. Τάτ. 1, 10 νεανίσκος ἔρωτος πρωτοκόμενος οὐδεὶτα διδασκαλίαν πρὸς τὸν τοκετόν.

πρωτοκωνήσις (ὁ) μυν. κ. νεώτ. ὁ ἀρχικυριάρχος: Γρηγορ. Ν 3, 3, 5, 38D.

πρωτοκῶν-κωνος (ὁ) μγν. ὁ πρῶτος κῶν, ἦτοι ὁ ἀρχηγὸς τῶν κωνικῶν βλ. λ. 3: ΑΠ. 11, 154.

πρωτοκωμητής (ὁ) κ. μυν. ὁ πρῶτος κωμητής βλ. λ. || ἐπὶ κωμητῶν τῶν κωμητῶν ὁ κοινοτάρχος, ὁ δημογέρονς: Ἑπιρ. Παλλὰδ. Λαυαδ. Πάπ., ΑΣΣ Σειπτεμβρίου 8, 151, 21 πρωτοκωμητής ἀπὸ Θεοκῶν τῆς κώμης.

πρωτολάτης (ὁ) δημ. ὁ πρῶτος ἐλάτης, ὁ ἡγούμενος, ὁ προπορευόμενος τῶν ἐλατῶν: πρωτολάτης τῶν κωμητῶν ὁ γαϊδαρός.

πρωτολέγμ δημ., ἀγρ. πρωτολεῖνα κ. πρωτό(ε)ίνα, λέγμ ἢ τὸ πρῶτον, διὰ πρῆτην φορῶν: ἔλαμπε ἀπὸ χαρᾶς ὅταν τῆς τὸ πρωτολεῖνε πῶς τὴν ἀγαπᾷ. 2) λέγμ ἢ πρῶτος, πρῶν ἢ ἄλλος πει: αὐτὸς μοῦ πρωτολεῖτε τὸ χαμπερί.

πρωτολεῖα (τὴ) [λεῖα] κ. μυν. κ. νεώτ. ἡ πρώτη λεῖα, τὸ πρῶτα λάφυρα ἐν πολέμῳ κ. γεν. οἱ πρῶτοι καρποί, αἱ ἀπαρχαὶ τῶν καρπῶν οἱ προσφερόμενοι εἰς τοὺς θεοὺς: Φωτ. 469, 7 ἐπρωτόλεια, τὸ ἀπαρχατὰ τῆς λεῖας ἀ τὰς θεοὺς ἀντιθέσαν ἢ αἱ τῶν καρπῶν ἀπαρχαί, οἶον πρωτολεῖα: Εὐρ. Ὀρ. 382 τῶν σὺν γοῦστων πρωτόλεια θιγγάνω ἰκέτης ἰὼς ἀπαρχὰς τῆς ἰκεταῖας μου, Λυκ. Φερ. 2/β, Ἰάσ. Αἰ 4, 8, 22 [ἐσφ. γρ. ἀντὶ προτέλεια], Ἰωβ. Ἐπιστ. 184 τὰ πρωτόλεια τῶν ἑμῶν τῶν σῶστρον κ. κτ. ἐν. πρωτόλεισιν: Φωτ. || κ. ὡς ἐπιθ.: Λυκ. Φερ. 1, 228 τὸ πρωτόλεισιν στέφος. 2) νεώτ. κτ. ἐν. τὸ πρῶτον πνευματικὸν ἔργον πινὸς κ. 13. ποιητικόν || αὐνεκῶ, τὸ ἐστερημένον ὠριμότητος πνευματικῶν ἔργων πινὸς.

πρωτολεκτῶ-ἔω μγν. κ. μυν. μεταχειρίζομαι λέξιν πινὸν ἐν τῷ πρῶτῳ, τῷ κυρίῳ, τῷ ἀρχικῷ αὐτῆς ἑμοσίᾳ, κυριολεκτικῶ: Εὐστ. Ἰλ. 1089, [ἐκδ. Μ. I.] Ὁμοίως χαλικοτόπους ἐπιπὼν ὠνεῖλας πρωτολεκτεῖται κατὰ κράτος φράσιν.

πρωτολαχῆς-οὺς-ἔς μγν. ὁ τὸ πρῶτον γεννῶν, ἐπὶ γυναικῶν, ἢ διὰ πρῶτην φορῶν γίτκουσα, ἢ πρωτότοκος, ἢ πρῶτάρη: Ὀππ. Ἀλ. 4, 197 θυγατὸρ πρωτολαχῆος.

πρωτολῆξ-εσθαβή Ἦσ. ἐτὸ πρῶτον ἀποπειροσθαβὴν, **πρωτολήνα** (τὴ) ἢ πρώτη πλεισι σταφυλῶν ἐν κληῶ, τὸ πρῶτον ἐξαγομένον γλεύκος: Πάπ. ἐπέλα ὕμνη ἐκ τοῦ γλεύκος ἀπολαμβάνειν ἔπειτα πρωτολήνων μετὰ ἀγγία τριάντονα, Πάπ. ὕμνη τοὺς γεκούχους λαβὴν τὸ ἥμισυ μέρος τοῦ αἴνου ἀπὸ τοῦ κοινοῦ πίθου λόγω πρωτολήνων.

πρωτολιχνιστής (ὁ) δημ. ὁ πρῶτος, ὁ προϊστάμενος τῶν λιχνητῶν: Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. 197, 7 τὸ γιὸ τοῦ πρωτολιχνιστῆ ἀντρα θελάν τὸν πάρω.

πρωτολογία (ἡ) τὸ δικαίωμα τοῦ ἐπιμήσσης πρῶτος ἐν δικαστηρίῳ: Δημ. δ. 3, Πά. Πορομ. 18, 17 δικαίος ἑαυτοῦ κατήγορος ἐν πρωτολογίᾳ. 2) τὸ δικαίωμα τῆς προσαγωγῆς αὐτηγοῦ, ὁ ὅποιος ἔχει τὸ δικαίωμα τῶν ἐπιμήσσης πρῶτος: Δημ. 454 ὁ Ἀφειτῶν γὰρ ὡς πρεσβύτερος ἔλαβε τὴν πρωτολογίαν.

πρωτολογικός-ἡ-ἄν μυν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς πρωτολογία ἢ πρωτολογίαν ἐν κρ. μ. τὸ ἐπίρω, πρωτολογικῶς ὡς πρωτολόγος βλ. λ.: Εὐστ. Πικ. 40, 94.

πρωτολόγιμος-ον πάπ. ὁ ἐλλόγιμος τῶν ἐλλογιμῶν, ὁ πρῶτος κατὰ τὴν ὑπόληψιν.

πρωτολόγος-ον μγν. ὁ πρῶτος λέγων, ἀγορεύων, ἰδίᾳ ἐν δικαστηρίῳ, ὄθ. κτ. ἐπέκτ. ὁ πρωταγωνιστής: Ἐλ. 5H.

2) ὁ πρωτολόγος ἄρχων ὁ πρῶτος ἄρχων, ὁ κυβερνήτης, ἐν Ἀφροδισιάδῃ: Ἑπιρ. || κ. ἐν Ἰκονίῳ: αὐτ. **πρωτολούθε** (τὸ) δημ. καρπὸς πρῶτῶν ὠριμῶσας, πρῶτῶν δ. πρῶτῶν.

πρωτόλουθος-η-ο δημ. ἐπὶ καρπῶν, ὁ πρῶτος ὠριμῶσας, πρῶτῶν, πρῶτων, προσφάντος || κ. ἐν μγν. γρ.: Βολοιωρ. Μνημ. Ἦ πρωτομαρτῆ ἢ τὸ χελιδόν 2 καλῶς μᾶς ἄρθος τοῦ Μαρτίου πρωτόλουθο λουλουθὺ διὰ χελιδόνι, Κρυστ. Στὸ θάνατον τοῦ Μηδόσσορ 27 τὸ γιγασιάν ἐπρόχισε πρωτόλουθος λεβέντης.

πρωτολῆστος (ἡ) μγν. ἢ πρώτη γραμμὴ τῶν λέγων ἀπὸ κείρου εἰς κέρας: Ἀσκληπιδ. 2, 5 Ἀρρ. Τακτ. 21, Σουῖδ. ἐν λ. μῆκος φάλογος.

πρωτομαγειρευτής (ὁ) μυν. ὁ πρῶτος μαγειρεὺς.

πρωτομάγειρος (ὁ) μυν. κ. νεώτ., δημ. πρωτομάγειρος, θηλ. -εῖρσσα, δημ. -εῖρσσα, ὁ προϊστάμενος τῶν μαγειρῶν, ὁ πρῶτος μαγειρὸς, ἀρχιμαγειρὸς: Συμεών Σιθῆς Ichneel. 170 [Boiss.].

πρωτομαγειρεῖω δημ., ἀόρ. [ἐ]πρωτομαγειρεῖω, μαγειρεῖω τι διὰ πρῆτην φορῶν.

πρωτομαγιά (ἡ) δημ. ἢ πρώτη ἡμέρα τοῦ μηνὸς Μαΐου καὶ κατ' αὐτὴν ἢ κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς παρομοιῆς ἑορτασμός: Σολωμ. Λύπηρ. 19, 28, 6 αἶρια δὲ φάλομος κατὶ τραγοῦδια εἰς τὴν πολυάνθη πρωτομαγιά.

πρωτομαγιάτικος-η-ο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πρωτομαγιά: Βιθυνη. 83, 12 μᾶς φέρεε πρωτομαγιάτικη δροσάτι, -πρωτομαγιάτικο γλῆνι -πρωτομαγιάτικη ἐκδρομῆ.

πρωτομαγιάσις (ἡ) δημ. ἢ πρώτη τῶν μαγειρῶν, ἢ ὑπερβολοῦσα πάσας κατὰ τὴν ἰκανότητα ὡς πρὸς τὰς μαγειρίας: Κρυστ. Ἄγροι. Τὸ μαγειμένο μοντῆν 92 δὲ πάσι σπῆν πρωτομαγιάσις καὶ μάγια δὲ τῆς κῆνω.

πρωτομαθαίνω δημ., ἀόρ. [ἐ]πρωτομαθαίνω, μαθαίνω τι διὰ πρῆτην φορῶν ἢ ἀρχομαι μανθάνω τι. 2) μονάθω, πληροφοροῦμαι εἰς πρῶτος.

πρωτομάθητος-η-ο δημ. ὁ νὸν μανθάνων τι, ὁ τώρα ἐκμανθάνων, ὄθ. ὁ ἀπείρος εἰσέτι.

πρωτομανδύτης-ωρος (ὁ) μυν., γενικ. κ. -ορος παρὰ Βυζαντινοῦ ὁ πρῶτος τῶν μανδύτων

ήτοι τῶν διαγγελλῶν τοῦ ἀτόλου, ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν νῦν ἀρχιεπιστολέα.

πρωτόμανης-εως (ὁ, ἡ) ὁ πρῶτος μάντις, προφήτης ἢ ἡ πρώτη μάντις, προφήτις: Αἰολ. Εὐμ. 2 πρῶτον μὲν εὐχὴ τῆδε προσέειπε θεῶν τὴν πρωτόμαντι Γαίαν· πρὸλ. ΕΜ 455, 49.

πρωτομάρτυς-υρος (ὁ, ἡ) μτγν., μον κ. νεώτ. κ. πρωτομάρτυρ ὁ πρῶτος ὕπερ τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ ὑπόστατος μαρτυρικὸν θάνατον· ἐν χρ. ὡς ἐπίθ. τοῦ ἁγίου Στεφάνου καὶ τῆς Ἁγίας Θέκλης: Ἐπιφάν. 1, 321Α, Ἀποκρυφ. Πράξ. Παύλου καὶ Θέκλης 63. Εὐαγ. 2612Β, Δομῶσ. 2, 253C, Ὁραλόδ. Μέγα 12, 27. αὐτ. 9, 24, Μηναί 124 Ὁρθρ. Ὁδ. 5, 3 τὴν αἰδίμην πρωτομάρτυρα Θέκλαν· 2) νεώτ. ὁ περιλαμβανόμενος μεταξὺ τῶν σπουδαιότερων μαρτύρων τῆς πίστεως, ἄ. μεγαλομάρτυς.

πρωτομάστορας (ὁ) ἰδμ. κ. πρωτομάστορας ὁ πρῶτος τῶν μαστόρων, ἀρχιτεχνίτης· 2) ἐμπειροτέχνης ἀρχιτέκτων ἀναλυθάνων ἐργολαβικῶν τῆς ἐκτέλεσιν ἔργου τινός: Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. 249, 13 βρισκεὶ τὸν πρωτομάστορα κὶ ἕκανε τὸ κιθαῖρον.

πρωτόμαχος-ον μτγν. ὁ πρῶτος ἢ ἐν τοῖς πρῶτοις μαχόμενος, πρόμαχος: Ἀθην. 4, 154B ὡς ἐν τῷ σφύματος, πρωτόμαχος, ἐπίμαχος, ΑΠ 5, 70 **πρωτομέλημα** (τὸ) νεώτ. ἡλασφράξι ἐπίσται ἄνθρωποι, ἥτοι μέληματα, πνεύματες περὶ τὸ πρῶτον δεκαήμερον τοῦ Ἀπριλίου· πρὸλ. πρωτονότια.

πρωτομηνία (ἡ) Ἐπιγρ., δωρ. τ. πρωτομηνία, δημ. πρωτομηνία, νομηνία, ἢ πρώτη ἡμέρα ἐκείτου μηνός, ἀρχμηνιά: Ἐπιγρ. Ἐπιδοῦρου.

πρωτομήτρης-αρος (ἡ) μον. ἢ πρώτη μήτηρ: Κ Μανασσ. Χρον. 341 Εθα πρωτομήτρη αὐτ. 4760.

πρωτομιλή δημ. κ. -άτω ὁμιλῶ πρῶτος· 2) ὁμιλῶ πρῶτην φοράν· τὸ μισρὸ πρωτομιλήσας χθεῖς.

πρωτομνηϊκός-ἡ-ὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν παλαιότεραν περίοδον τοῦ μυθικοῦ πολιτισμοῦ: πρωτομνηϊκὰ ἄγγελα.

πρωτομυθος-ον μτγν. ὁ τὸ πρῶτον ἢ πρῶτος ἐπι μισθῷ ὑπηρετῶν: Λυκόφω 1384.

πρωτομυθῶσι (οἱ) μον. αἱ πρῶται τῶν μοναχῶν: Εὐστ. Πον. 254, 76 [ἐκδ. Ταε].

πρωτόμορος-ον ὁ ἀποθνήσκων ἢ ἀποθάνων πρῶτος: Αἰολ. Πέρα. 568 γαί δ' ἀρα πρωτομόροιο, φεῦ, ληθεύεντες πρὸς ἀνάγκας, Ἐλλ. Ἐπιγράμ. 369 [ἀμφ.].

πρωτομορφος-ον γλωσσ. ὁ πρῶτος λαβῶν μορφῆν.

πρωτομουσῆς-οὐς-ές σχῶλ. ὁ πρῶτος μανθεις: Σχῶλ. Αἰολ. Εὐμ. 718.

πρωτομύστης (ὁ) Ἐπιγρ. κ. μον. ὁ πρῶτος ἢ πρῶτο μικροῦ μυσθεις: Ἐπιγρ. Ἀνδονίας, Ἀχλλ. Τότ. 3, 22.

πρωτομύθων (τὸ) ἴδμ. ἐπὶ τῆς διαπίδω μέσων.

πρωτοναεὶληρος (ὁ) μον. ὁ πρῶτος ναυκλήρος: Ἰ. Ἀλεξ. ἐν Βί. Ἰω. Χριστ. 3, 202, 44.

πρωτοναεὶλικός-ἡ-ὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πρῶτὴν τῆς νεολιθικῆς περιόδου τῆς προϊστορίας τοῦ ἀνθρώπου.

πρωτόνεως-ω Φωτ. ὁ πρῶτον πλῆθυν ἢ πρῶτον εἰς τὴν τάξιν πεπλευκῶν, Σουφδ.

πρωτόνημα-ατος (τὸ) νεώτ. βοταν. τὸ προέμβρυον φυτῶν τῶν ἱβριδοφυτῶν ὀνομασθέν ἐκ τοῦ νηματοειδοῦς σχήματος αὐτοῦ.

πρωτόνοισ (τὸ) νεώτ. κ. πρῶτον τὸ ἐλάχιστον στοιχειώδες ποσὸν θετικῶ ἤλεκτρισμοῦ.

πρωτόνοια (ἡ) μον. ἢ πρώτη ἔννοια, σκέψις, ἰδέα, ὁ πρῶτος στοχασμός: Μάρκ. Ἐρημ. 1, 69.

πρωτονοικοκύρης (ὁ) ἰδμ. ἢ κεφαλὴ τῆς οἰκογενίας: Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. 253, 26 μάς λείπει κὶ κάλλιον τοῦ ἀπιτοῦ κὶ ὁ πρωτονοικοκύρης.

πρωτονοταρίος (ὁ) μον. κ. νεώτ. ὁ πρῶτος τῶν ἐκκλησιαστικῶν νοταρίων, ἀείλωμα διδόμενον εἰς κρησδυτέρους ἢ καὶ διακόνους.

πρωτόνοτια (τὸ) ἰδμ. ναυτ. ἔλασφραξι νότιοι ἄνεμοι πνεύοντες μετὰ τὴν φθινοπωρινὴν ἰσημερίαν πρὸλ. πρωτομέλεμα.

πρωτόνυμφετος-ον μτγν. ὁ τὸ πρῶτον νῦν ἢ πρὸ ὀλίγου νυμφευθείς, νεγάμος: Κολλικρατ. π. Στοδ. 4, 26, 18.

πρωτόνυμφος-ον μον. ὁ πρωτόνυμφετος βλλ.: Στοδ. Θεοδ. 488E.

πρωτόνοχη (ἡ) ἰδμ. ἢ πρώτη νύξ: Σζλωμ. Λάμπρ. 19, 16 ὅταν στήν ἄλλα ἡ τὸ νομαζία .. σάν τὴ λαμπρολόαση πρωτόνοχη.

πρωτόξιθιον (τὸ) νεώτ. χημ. τὸ ἐκ τῶν ὀξειδίων στοιχείου τινός πτωχότερον εἰς ὀξυγόνον, ἄ. ὑποξίθιον.

πρωτόζωυμα-ατος (τὸ) νεώτ. βοταν. τὸ πρῶτον ἀναπτυσσόμενον μέρος τοῦ ζωζωμίου φωτ.

πρωτοπαγῆς-οὐς-ές (πληγνυμι) ὁ τὸ πρῶτον ἢ πρὸ ὀλίγου πενηγμένον, κατασκευασμένον, νεοκατασκευασμένον: Ἰλ. Ε 194, αὐτ. Ω 267 ἐκ μὲν ἀραξαν ἄειραν ἔτροχον ἡμιονεῖην, καλὴν, πρωτοπαγέα, Ἡράκλ. Ἀλλήγ. 23 τὰ πρωτοπαγέα στοιχεῖα τῆς φύσεως· || τὸ πρωτοπαγῆς στήλη ἐπὶ ὀρχομένου καταρράδων τῶν ὀφθαλμῶν: Κάσσι. Πρ. 19· || κ. μτφ.: Λυρ. Ἀλεξ. Ἀδέσπ. 20, 5 αἰοιδῶν πρωτοπαγῆ σοφία διαποικίλων.

πρωτοπάθεια (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἢ ἰδιότητα τοῦ πρωτοπαθοῦς ἢ πρώτη πάθησις ἢ αἰσθησις, τὸ πρῶτον αἰσθημα, ἀνιθ. συμπάθειαι: Γαλ. 8, 31.

πρωτοπαθῆς-οὐς-ές μον. κ. νεώτ., δημ. πρωτοπαθῆς-η-ο ὁ διὰ πρῶτην φοράν πάσχων ἢ αἰσθανόμενος π: Εὐστ. 41, 22· 2) νεώτ. ἐπὶ νοσημῶτων, ὁ αὐτοτελεθῆς ἐμφανισθόμενος, ὁ μὴ ὄντο τελεσμοῦ ἄλλου τινός· || μον. ἐπιγρ. -ῶς: αὐτ. 38, 8 [εἰσφ. ἀνάγκ. ἀνθρωποπαθῶς].

πρωτοπαθῶ-ῶ μτγν. πάσχω ἢ αἰσθανομαι· τὸ πρῶτον: Ἡλιόδ. Χερπ. Ὁρειβ. 46, 74, Σωρ. 2, 38, Ἀρχη. π. Γαλ. 8, 138.

πρωτοπαίρων δημ. παίρων, λαμβάνω διὰ πρῶτην φοράν ἢ πρῶτος: Λασκάρ. Ποιήμ. 26, Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 36, 28 ὁ θησαυρὸς, ποῦ ἀπ' τ' ἀγνωστοῦ τὸν πλοῦτο πρωτοπαίρω.

πρωτοπαίς-αἰδός (ὁ, ἡ) μον. ὁ πρῶτος ἢ ἢ πρώτη ταῖς, τὸ πρῶτον τέκνον: Ἐφροίμ. Καιο. 7427.

πρωτοπαλλήκαρο (τὸ) ἰδμ. ἐπὶ ἐποναστῶν ἢ κλεφτῶν, τὸ πρῶτον, τὸ καλύτερον παλληκῆρι τῶν ὄλου σώματος μετὰ τὸν ἀρχηγόν, τὸν καπετάνιον, ὑπαρχηγός: Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. 93, 20 νῶι πρωτοπαλλήκαρο καὶ κλεφτοπολεμάρχος· 2) μτφ. ἐπὶ παντός διακρινόμενου περισσώτερον ἄλλων ἐπὶ δραστηριότητι, τόλμῃ κτλ.: τὸ πρωτοπαλλήκαρο τὸ κόμματος· τῆς γενιτοῦ.

πρωτόπαλος (τὸ) μτγν. ὁ πρῶτος λαχὼν νῶ ἀγνοσθῆ μονομαχίας: Δίωκ. Κ 72, 22 πρωτόπαλος σκευοῦτρον, .. μόνος νικῆσας δυοδικαῖος.

πρωτοπαντιμοῦνέπρτατος-η-ον μον. ὁ πρῶτος, πάντιμος, καὶ ὑπέρτατος: Μυκ. Ἀκομ. 2, 69 [ἐκδ. Λι].

πρωτοπαπάς (ὁ) Ἐπιγρ. κ. μον., νεώτ. κ. δημ. κ. πρωτοπάπας ὁ πρῶτος τῶν ἱερέων, πρωτοπρεσβυτέρου, ἀρχιεπισδύτερου, πρωιερέυς: Ἐπιγρ. Κ Πορφ. Ἐκδ. 17, 18, Κεδρ. Γεωργ. 2, 285, 12.

πρωτόπαπος (ὁ) μον. ὁ πρῶτος πρόγονος: Κ Μανασσ. Χρον. 5927.

πρωτοπασχίται (οἱ) νεώτ. αἰρετικῶι χριστιανοί, ἄλλως καλοῦμενοι τεσσαρακοδικαῖται ὡς ἑορτάζοντες τὸ Πάσχα μετὰ τὸν Ἰουδαίον κατὰ τὴν ἴλην τοῦ Νισάν.

πρωτοπατριτικός (ὁ) πάπ. ἐν τῇ βυζ. αὐλῇ, ὁ πρῶτος τῶν πατριτικῶν πρεσβέρος τῆς συγκλήτου.

πρωτοπάτρις-αρος (ὁ) μον. ὁ πρῶτος πατήρ, προπάτρις: Εὐστ. Πον. 248, 7.

πρωτοπειρία (ἡ) γλωσσ. δ. τ. τοῦ πρωτοπειρία.

πρωτοπειρία (ἡ) γλωσσ. ἢ πρώτη δοκιμή.

πρωτόπαιρος-ο(ν) Ἰητροί κ. μον. κ. νεώτ., δημ. θηλ. -η, ὁ ἐπιχειρῶν τι, παρρημικός τινος διὰ πρώτης φοράς, ἄπειρος, ἄ. πρωτόβγαλιος, πρωτάρης, ἀτίραμης: Θεόδομ.Κωμ.94, ἈλεΞ98,4 πρωτόπαιρος τῆς τέχνης, Πολυδ.1,61,4 πρωτόπαιρος πάσης κακοπαθείας ἢ ἀσιωπιῶν.ἐμπροσθ. διορ.: Ἀχιλλ.Τάτ.2,37, αὐτ.38, Ἀν.᾽ΟΕ3,175.

πρωτοπαιγνῖον δημ. κ. πρωτοπαιγνῖον, ἄδρ. (ἐ)πρωτοπῆγα, μη. παθ. παρκα. πρωτοπαιγμένος κ. πρωτοπαγ-, πηγιῶνα διὰ πρώτης φοράς: χθές πρωτοπῆγα στὸν κινηματογράφω 2) πηγιῶνα που πρώτος: παρομοι. ὁποῖος πρωτοπαγνῖαι στὸ μῦλο ἀλέθει ἰεῖν τῶν προλαμπανόντων τοὺς ἄλλους, ἐπ' ὠφέλειά τινι.

πρωτοπῆμυ-ονος(ἰ,ἠ) ἰημία ποι. ὁ τὸ πρῶτον ἢ πλείστον βλάπτων ὁ πρώτος αἴτιος κακοῦ τινος: Αἰσχ. Ἀγ.223 βροτοὺς θρασύνει γὰρ αἰχρόμυτις τάλαινα παρακασιά πρωτοπῆμυ.

πρωτόπῆνω δημ., ἄδρ. (ἐ)πρωτόπῆνω, λαμβάνω, κίβω κατὶ διὰ πρώτης φοράς: σήμερα ἔπιασα κρασί ἄν' τὸ καινούργιο βαρέλι - ἴβρα στὸ χέρι μου - παιδί στὴν κοιλιά 2) πῆνω πρώτος, **πρωτόπῆσμαι** (τὸ) δημ. ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτελέσμα τῶ πρωτοπῆσαι.

πρωτόπῆστος-η-ο δηλ. ὁ τὸ πρῶτον ληφθεὶς πρωτοπῆσμένος.

πρωτόπῆσσα (ἠ) νεώτ. ἡ ἐξ ἀσπατάξεως τῶν λιθωνθράκων πῆσσα, ἄ. πρῶσισα βλλ.

πρωτόπῆσις-εως(ἠ) σχολ. ἡ πρώτη πλάσις ἢ δημιουργία: Σχολ.Αἰσχ.Γρα.120.

πρωτόπῆσμαι-ατος(τὸ) νεώτ. βολ. ἡ κυριώτερα αὐσία ἐξ ἧς ἀποτελεῖται τὸ κύτταρον, ἄ. κυτταροπῆσμαι, πῆσμαι.

πρωτοπῆσματικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ πρωτόπῆσμαι.

πρωτοπῆσθησί(ἰ) νεώτ. ἡ ἐντός τοῦ κυττάρου μῆσα τοῦ πρωτοπῆσματος.

πρωτόπῆστος-ον μγν., μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος πλοῦσις, ἐπὶ τοῦ Ἀδάμ: Πά Σοφ.Σαλ.7,1, αὐτ.10,1) αὐτὴν πρωτόπλαστον πατέρα κάσμου κτισθέντα διεφύλαξαν, Φιλ.ἀπ.61Η, Κλέμ.Ἀλ.55

ἢ μον. κ. νεώτ. τὸ ἄρα πρωτόπλαστος ὡς αὐτὸ. ὁ Ἀδάμ: Μνηστ.12,6 Ἀπὸ ἔστωκ. δι' αὐτὸ ἀναστήσας τὸν πρωτόπλαστον ἔστωκα ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἄρα. κτ. πληθ. οἱ πρωτόπλαστοι ὡς αὐτὸ. ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Ἔσα.

πρωτόπλοια (ἠ) γλώσσα. ὁ πρώτος πλοῦς, τὸ πρῶτον ταξίδιον.

πρωτόπλοος-οος-ου-ον κ. νεώτ. ἐπὶ πλοίων, ὁ διὰ πρώτης φοράς διαπλέων τὴν θάλασσαν, ὁ διὰ πρώτης φοράς ταξιδεύων, πρωτοτάξιδος: Ὀδ. Ο35 ἀγε νόα μέλιανον ἐρύσσομεν εἰς ἀλια θίαν πρωτόπλοον, Εὐρ.Ελ.1531, Σέξτ.Εμπ.Μοθ.9,32 ἢ πρωτόπλοος πλάτα ἢ κατὰ πρῶτον χρησιμοποίησις κάπη, ἐπὶ τοῦ πλοίου τῆς Ἀργαῶς: Εὐρ. Ἀνδρ.865 ἢ μτρ. πρωτόπλοος νεώτης νεότης νῦν πρῶτον ἀρχομένη νὰ πλέη ἐπὶ τῆς θαλάσσης τοῦ ἔρωτος: Πλάτ.Ἐπιηρ.30 ἄ δειλοί, νεώτης ἀπαντήσαντες ἐκείνης πρωτοπλόου, δι' ἣς ἔστωε περκαίθη 2) ὁ περπλόων: Ξεν. Ἐλ.3,127 παραγγεῖλαι δὲ τοῖς πρωτόπλοος τῶν μεθ' ἐαυτοῦ μὴ ἐμβαλεῖν τὰς ὑστάτας 3) νεώτ. τὸ ἄρα, πρωτόπλοος ὡς αὐτὸ, τὸ πρῶτον πλοῖον, τὸ ὅσιον ἡγεῖται ναυτικῆς δυνάμεως πλειούσης εἰς γραμμὴν παραγωγῆς, ὑπὲρ, ὁμαρῆς.

πρωτοπλητικός αἴτιος(ἰ) μγν. ἡ πρώτη αἰτία, ἐν προσωποποιήσει: Ζώα, Ἀχ.132B.

πρωτόπλοισ-εως(ἰ,ἠ) μγν. κ. μσε., μγν. ποι. κ. πρωτόπλοισ (Νόνν.Δ4),3571 ὁ πρώτος ἢ ἡ πρώτη ἐν τῇ πόλει: Πλούτ.ἠ8.322C 2) τὸ θηλ. ὡς αὐτὸ, ἡ πρώτη πόλις: Κίμανασ.Χρον.2622 πρὸς πόλιν τὴν πρωτόπλοιν.

πρωτοπλοῖτης(ἰ) γλώσσα. κ. μον. ὁ πρῶτος πλοῖτης, ὁ πρῶτος τῶν πλοίων: Κίμανασ. Χρον.245, αὐτ.287 2) κτ. πληθ. πρωτοπλοῖται οἱ ἄριστοι, οἱ ἐπιφανεῖς πλοῖται: Γλώσσα.

πρωτοπορία(ἠ) ἰημ., νεώτ. κ. δημ. τὸ νὰ προπροεραῖται τις ἢ τι ὡς καὶ τὸ σῶλον τῶν προπροεραμένων, ὄθ. οἱ πρόσκοποι στρατοῦ, ἡ ἐμπροσθοφυλακή, ἡ προπορεία: Πολυδ.1,76,5 Ὀνήσανδρ.6,3, αὐτ.6 2) νεώτ. κ. δημ. μτρ. ἐπὶ τμήματος πολὺ πρὸ τῶν ἄλλων βαίνοντος, ἐπὶ παντός προοδευτικοῦ: οἱ ζωγράφω αὐτοὶ ἀποτελοῦν τὴν προπορίαν τῆς τέχνης.

πρωτόπρος-ο(ν) μγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ τὴν πρώτην πορείαν αὐτοῦ ἐκτελῶν: Ἀθην.13,589D νεώτης πρωτοπρός 2) νεώτ. ὁ πορευόμενος πρῶτος ἢ πρὸ τῶν ἄλλων 3) νεώτ. κ. δημ. μτρ. ὁ μετέχων προοδευτικῆς τινος κινήσεως ἀντιθ. ὀπισθοδρομικός.

πρωτόπρος-εως(ἠ) μγν. ἡ τὸ πρῶτον εἰς γάμου κοινωνίαν ἐρχομένη γυνή, ἡ τὸν ἐκ τοῦ πρώτου γάμου σύζυγος ἔχουσα ἢ προθ. Πολυδ.3,39 ἢ ἐκ παρθενίας τινὶ γεγαμημένη: Θερμστ.Ἰστ.1.

πρωτοπραξία(ἠ) μγν. κ. νεώτ. τὸ προνομίον προσώπου τινὸς νὰ ἰκανοποιηθῇ ἀπὸ τῆν περιουσίαν τοῦ ὀφειλέτου κατὰ προτίμησιν τῶν ἄλλων δικαιοῦχων, λατ. privilegium creditorum: Πάν.Ερ. Τραγ.108, Ἐπιηρ., Πάν., Πάωσ.

πρωτοπραξέρος(ἰ) Ἐπιηρ. κ. νεώτ. ὡς τίτλος ἐκκλη., ἄ. πρωθιερέας, πρωτοπαπάς.

πρωτοπρίασι(ἰ) μτρ. ἄδρ. τὸ ἄρα. ο. πρωτοπρία πρία, πριονίζω πρώτος: Πάν. τοῖς δὲ πρωτοπρίασι εἰς τὸ ξύλα τοῦ μοναστηρίου ἰεθῖ.

πρωτοπρόδρος(ἰ) ὁ πρῶτος πρόδρος, ὁ πρῶτος τῶν προδρόμων: Δουμάγι.1236.

πρωτοπρόσθιος-ον μον. ὁ τοῦ πρώτου προσώπου: Μοσχολ.Σχεδ.11.

πρωτοπρόδοχος(ἰ) γλώσσα. ὁ πρῶτος, προ-ἱστάμενος τῶν ροδούχων.

πρωτοπρίασι-ον μγν. ὁ τὴν πρώτην ρίζαν, τὴν ἀρχὴν ἐν εαυτῷ ἔχων, πρωτόπριος, ἀρχηγόνος: Λουκ.Ἐρωτ.19 τὴν προμήτορα καὶ πάσης γενέσεως πρωτοπριονίον(ῖ)ον μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι.

πρωτοπρίασι-ον (ῖ)ον μγν. ὁ τὸ πρῶτον ρίζων: Γολ.13,626, Ὀμπ.Κυκ.4,238.

πρώτος-η-ον κ. μον., νεώτ. κ. δημ., διαρ. πρῶτος Ἰ'Επιηρ.88, Ἐπιηρ.Ἐπιδοῦροι ἐπιθ. ὑπερθ. βαθμ. ἐκ τῆς προθ. πρὸ μτ. συγκριτ. βαθμ., πρότερος βλλ., ὁ προηγούμενος εἰς τι πάντων τῶν ἄλλων, εὐρισκόμενος πρὸ αὐτῶν κατὰ τόπον, χρόνον, βαθμόν, ἀξίαν, κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὸν δεύτερον, τρίτον καὶ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἔσχατον καὶ ὑστάτον, ὄθ. ἐπὶ τόπου: Ἰλ.Τ424, αὐτ.Λ64, αὐτ.Ο340, αὐτ.Ρ380 ἄλλ' ἐτ' ἔσαντον ζῶων ἐνὶ πρώτῳ ὀμάδῳ Τρώεσσι μάχεσθαι, Ὀδ.Σ379, Λυσ.14,15, Ἰσοκρ.12,180 τῆς πρώτης τάττειν ἱταξίως ἐτάχθησαν εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν ἢ ἐν πρώτῳ ὀμάδῳ κατὰ τὸ πρόσθιον ἀκρον τοῦ ρυμοῦ: Ἰλ.Τ440, αὐτ.Π371 ἢ οἱ πρώτοι θύραι οἱ ἐξέωτοι θύραι: αὐτ.Χ66 ἢ πρῶτον ἔυλον ἢ πρώτη, ἡ προσθία αεραὶ πᾶν καθισμάτων: Ἀριστοτ. Ἀγ.25, Πολυδ.4,121 ἢ οἱ πρώτοι πόδες οἱ πρόσθιοι πόδες: αὐτ.1,193 ἢ κ. ἐπὶ χρόνου: Σοφ. ΟΚ477 χροὶς γέσθαι σάντα πρὸς πρώτων ἔα, Πολυδ.1,70 περὶ πρώτων νύκτα, ὀβήκανα τὸ πρῶτα σταφύλια-αῖκα ἢ ἡ πρῶτη τὸ μῦθος ἢ πρῶτη ἡμέρα ἐκάστου μηνός, πρωτομηνῶ, ἀρχιμηνῶ ἢ ἡ πρῶτη τὸ ἔτος ἢ πρῶτη ἡμέρα ἐκάστου νέου ἔτους, πρωτοχρονιά 2) δημ. μὲ τὴν πρώτη ἢ μὲ τὸ πρῶτο εὐθὺς ἀμέσως ἢ κ. ἐπὶ βαθμοῦ ἢ ἀξίας, τάδεως ἢ αεραὶς: ἠρ.2,2, αὐτ.7,168, Πλάτ.Κράτ.421D τὰ πρῶτα τῶν ὀνομάτων, Πρόδρομ.2,516 καὶ τὸν Καλλύρην ὁμοία τῶ πρώτῳ

κατηγίξει, Πολιτ. Έκλ. Τραγ. 25.1 πρώτος ἴστο κτ ἐμ-
προσθῆν ὁ γίος τοῦ γέρο βασιλιά, - πρώτος
γραμματικός - πρώτος πλοίαρχος: || κ. ἐπὶ θέ-
σεως ἡ ἀξιώματος, ὁ πρωτεύων: *Οδ. Ζ 60 μετὰ
πρώτους ἔδοντα βουλάς βουλευέιν, Θουκ. 6, 28
νομάσαντες πρώτοι ἄν εἶναι, Ξεν. Αν. 2, 6, 26, *Α-
ριστ. Π. Πολιτ. 1, 266α, 18, Πολιτ. Έκλ. Τραγ. 25, 4 εἶχε στὰ
πόδια του φερὰ ποῦ *τον ὁ πρώτος ἄγουρος -
ὁ πρώτος μαθητής: || αἱ πρώτοι πόλεις αἱ
προτεβουσαι εἰς νῆατα: Θουκ. 2, 8 || ὁ πρώ-
τος ἄρχων ὁ ἀνώτατος ἄρχων ἐν τῇ σειρᾷ: *Ε-
πιγρ. Θήρας, αὐτ. Α. Ροδιοῦ ἀδός: || ὁ πρώτος
τῆς πόλεως τίτλος ἀνώτατος ἀξιωματοῦρου: αὐτ.
Πάρου: || ὁμ. κ. ὁ πρώτος τῆς νήσου: Κδ
Πράξ. 28, 7 ὑπῆρχε χωρὶς τῶ πρώτῳ τῆς νήσου
ὀνόματι Πουλίῳ κ. πτ. γενικ.: Ἰλ. Ο 643 ἐν
πρώτοισι Μυκηναίων, Σοφ. Φιλ. 1305, Εὐρ. Έκ. 304 κ.
πτ. δοτ. τροπ.: Σοφ. Φιλ. 1425, Θουκ. 3, 65 αἱ
πρώτοι καὶ χρήμασι καὶ γένει, Ἰσοκρ. 16, 31 πλοῦ-
τῶ πρώτοι τοῦ βίου || τῶ πρώτῳ βερεοῦσι
τοῦ κατὰ πρώτον προσεχθέντος: Ξεν. Αν. 4, 3, 9
καὶ τὰ ἱερά καλά ἦν εὐθὺς ἐπὶ τοῦ πρώτου
|| ἐν τοῖς πρώτοις λόγοις εἰς τὰ πρώτα βιβλία:
*Αριστ. Φυσ. 263α, 1 || ἐν τοῖς πρώτοις ὁ πρώ-
τος: Θουκ. 1, 6, Φερειρ. 145, 4 || συνη. τίθεται
τὸ ἐπιθ. ἐνθα προσεδόκωτο τὸ ἐπίρρ.: Ἰλ. Κ 532
Νέστωρ πρώτος κτύπον ἀΐε, Ἐρατοσθ. Κατ. 42
πρώτος ἀνατέλλει, Λουκ. Τυραν. 21 εἰθε πρώτος
στὸ ἐνύπνου || ὁμ. ἐν χρ. ἀντὶ τοῦ πρότερος:
*Δ. Ν. 502 Αἰνείας δὲ πρώτος ἀκούωντες || μνη.
συνη. πτ. γενικ.: Κδ Ἰω. 1, 15 ἐμπροσθέν μου γένο-
ναι ὁτι πρώτος μου ἦν, αὐτ. 30, αὐτ. 15, 18, Αὐτ. Ζ
8, 12 ὁ πρώτῳ μου ταῦτα ἀντικεισάσαντες 2) εἰδ.
μοθ. κ. νεώτ. οἱ πρώτοι ἀριθμοὶ ὁ μὴ ἔχοντες
ἄλλαν διαίρησιν πλὴν τοῦ ἑαυτοῦ τῶν καὶ τῆς
μονάδος: Εὐκλ. 7 *Ορ. 1, 12 || νεώτ. ἀριθμοὶ πρώ-
τοι πρὸς ἀλλήλους οἱ μὴ ἔχοντες ἄλλον κοινὸν
διαίρησιν πλὴν τῆς μονάδος || ἐν τῇ ἀναγρα-
φῇ τοῦ Ἀρχιμ. ὁδῶν πρώτοι ἀριθμοὶ καλοῦνται
ἀπὸ 1-100000000: αὐτ. Ψαμ. 3, 2 || ἐν χρ. ὡς τα-
κτικὸν τὸ ἀπολότου ἀριθμητικὸν εἰς: Ἰλ. Ψ 265
ἀεθλα θῆκε . . τῶ πρώτῳ ἀτάρ αὐτ τῶ δευτέρῳ
.. αὐτῶ τῶ τρίτῳ || κ. ἀντίθ. τοῦ ὕστα-
τος: αὐτ. Β 281, αὐτ. Ε 703 || κ. ἀντίθ. τοῦ τελευ-
ταίου: Αλαγ. Ἀγ. 314 || κ. τοῦ πανδύστατος: *Οδ. 1
449 3) ἐν φιλοσοφ. σημ., ὁ πρώτος κατὰ σει-
ρὰν τὰ εἶναι ὑπάρχεις, πρωταρχικός, ἀρχικός:
*Αριστ. Κοτ. 26, 26 αἱ πρώται οὐσίαι, αὐτ. Μεταφ.
1032b, 2, αὐτ. 1015a, 7 πρώτη ὄλη, αὐτ. 1061b, 19
|| πρώτα κατὰ φύσιν ἦτοι ἡ ὕψαι καὶ ἡ δύναμις
ἡ νοητικὴ: Στωϊκ. ἀπ. 3, 34 4) ὁ πρωτόγονος ἡ
ἀπόδος: αὐτ. Πολιτ. 1, 253b, 10 ἔκ μὲν οὖν τούτων
τῶν δύο κοινωνιών οἰκία πρώτη, αὐτ. 1, 291a, 17,
αὐτ. 1, 257a, 19, αὐτ. 1, 295a, 14 || τὰ πρώτα σώματα
ἡ μόρια τὰ ὁμοιομερῆ: Γαλ. 5, 673, αὐτ. 674 5) εἰδ.
νεώτ. κ. δημ. πρώται ὄλαι, δημ. πρώτες ὄλαι ἀνε-
πεξεργαστα φυσικὰ προϊόντα χρησιμοποιούμενα
ὑπὸ τῶν θαλασφῶν Βιομηχανῶν 6) νεώτ. ὁ
στοιχειώδης ὁ πρόχειρος: αἱ πρώται γνώσεις,
- σταθμὸς πρώτων βοηθειῶν 7) νεώτ. ὁ ἐπει-
- ὁ ἀπαρολίτης: αἱ πρώται ἀνάγκαι 8) ὁ
κανονικός, ὁ τυπικός: *Αριστ. Ρητ. 1, 375a, 17 ὁ πρώ-
τος συλλογισμός 9) τὸ αὐτ. κτ. πλῆθ. τὰ πρώ-
τα [δῆλαι ὡς ὁσά. τὸ πρώτον βραβεῖον: Ἰλ. Ψ 275
ἦ τ' ἐν ἀγῶ τὰ πρώτα λαθῶν κλισίηνδε φερό-
μην, Σοφ. ΟΚ 1313 τὰ πρώτα δόρει κρατῶντων,
*Αντιγ. Θεσο. ΑΠ 6, 118 ἔχων πρώτα κυνηγεσίας
|| φρ. τὰ πρώτα φέρομαι λαμβάνω τὸ πρώτον
βραβεῖον, πρωτεύω: Δίων Κ 42, 57 τὰ πρώτα 5)
αὐτὴν ἀεῖσσαντος φέρεσθαί 10) αὐτ. τὸ αὐθ.
ὡς ὁσά. τὸ πρώτον μέρος, ἡ ἀρχή: Πλάτ. Πρωτ.
343C τὸ πρώτον τοῦ φαρμακοῦ, Συμν. 221D, αὐτ.

Πολ. 342C τῆς Ἰλιάδος τὰ πρώτα 11) ὁμ. τὸ αὐθ.
ὡς ὁσά. ὁ μέριστος, ὁ ἀνώτατος βαθμὸς: *Αριστ.
*Αγ. 743 τὰ πρώτα πειρασασθε τὰς λιμοὺ κακίως
19α δοκιμάσετε τὰ ἔσχατα τοῦ λιμοῦ, 6) ἀφῆ-
σετε ἀπὸ τῆς πείνας, Θουκ. 3, 37, Λουκ. Χάρ. 10 ὁ ἀ-
φῆσαν τὰ πρώτα τῆς ἀδαιμονίας: || ὁ ἀρι-
στος βαθμὸς, τὸ ἄριστον μέρος: *Ἦρ. 7, 13 φε-
ρων ἐς τὰ ἐμμευτοῦ πρώτα οὐκ ἀνήκω ἰδὲν
ἔχω φθάσει εἰς τὰς ἀρίστους τῶν ἀκεφῶν μου,
δηλ. δὲν ἔχω ἐξέτασει τὸ πρᾶγμα ἐντελής, Δίων
Κ 38, 22 || κ. ἐπὶ πρῶτ.: *Ἦρ. 6, 100 ἐν τῷ *Ε-
μπεριῶν τὰ πρώτα, αὐτ. 9, 78, Εὐρ. Μῆδ. 917
12) π. φιλοσοφ. ὁμ. τὰ πρώτα τὰ στοιχεία, τὰ
ἀρχικά στοιχεία, ἡ πρώτη ἀρχὴ τῆς ὄλης: *Εὐπ.
36, 1, *Αριστ. Πεν. Φορ. 335a, 29 || κ. πτ. ἐνικ.:
αὐτ. Φυσ. 193a, 10 τὸ πρώτον ἐνυπάρχον ἑκάστης
13) ἐν τῇ λογικῇ, αἱ πρώται ἀναπόδεικτοι προτά-
σεις, ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζονται πάντα τὰ μετὰ
ταῦτα συμπεράσματα: αὐτ. Τον. 100b, 18, αὐτ. Ἀγ. 7
71b, 26 τὰ πρώτα ἀναπόδεικτα 14) νεώτ. τὸ
αὐθ. τὸ πρώτων ὡς ὁσά. τὸ πρώτωνον βλλ. 1
15) νεώτ. τὸ ἀρα. ὁ πρώτος ὡς ὁσά. ὁ πνευμα-
τικός προσητάμενος νομαστικῆς πολιτείας τοῦ
*Ἁγίου *Ορου, ὁ προεδρεύων τῆς συνάξεως νο-
μαχῶν 16) ὁμ. νεώτ. ἡ πρώτη ὡς ὁσά. μου-
σικὸς φθόγγος παραγόμενος ὁ αὐτὸς ὄνο ἢ
ἡ πλειόνων φωνῶν 17) ἡ αἰτ. τοῦ θηλ. τὴν
πρῶτην ἰσῶν, ὀδῶν ἐν ἐπίρρ. χρ. ἐν πρώτοις,
ἀπέσως, τώρα δά: *Ἦρ. 3, 134 ὄρα νυν, ἐπὶ Σκῶ-
θας τὴν πρῶτην ἴνασι ἔασον, *Αριστ. Φ. εσμ. 662
ἀλλὰ τὴν πρῶτην τρέχειν χρῆ σ' ὡς τάχιστ'
ἤδη κύκλω, *Αριστ. Μεταφ. 1038a, 35 || μον. δημ.
τῶν πρῶτην ἰσῶν ἐξ ἀρχῆς: *Ἐρωτόκρ. 1057 τῆς
πρῶτην, ὅπου τ' ἀκουσα, κ' ἠσπαιε τὸ λαγοῦτο
18) κ. ἐμπερθ. ἀπὸ τῆς πρώτης [ἀρχῆς] εὐθὺς
ἐξ ἀρχῆς: *Αντιφ. 5, 56, Θουκ. 1, 77, Λουκ. 1. Στ. Συγγ. 1
ἀπὸ τῆς πρώτης εὐθὺς: || κ. κατὰ πρώτας κατ'
ἀρχάς: Πλάτ. Πολιτ. 292B, Δίων Κ 52, 19 φημι . . χρῆ-
ναι ὡς κατὰ πρώτας εὐθὺς τὸ βουλευτικὸν πᾶν
καὶ φιλοκρινῆσαι καὶ διαλεξῆαι || κ. πτ. ἐνικ.:
αὐτ. 62, 3 || κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν πρώτοις κατὰ
πρώτον, κατὰ πρώτον λόγον, πρὸ πάντων, κυρίως:
*Ἦρ. 8, 69, Πλάτ. Πολ. 522C ὁ καὶ ναυτὶ ἐν πρώτοις
ἀνάγκη μανθάνειν, Ἰσαί. 7, 40 19) παρὰ τῆς
πρῶτην τῶν πρῶτων φωνῶν: Φιλῶτος. *Απολλ. 1, 22
20) κ. νεώτ. κ. δημ. συνη. ὡς ἐπίρρ. ἡ αἰτ. τοῦ
ἐνικ. πρῶτων κ. ἡ αἰτ. τοῦ πλῆθ. πρώτα ἐν ἀρχῇ,
κατ' ἀρχάς: Ἰλ. Ζ 179, αὐτ. Ε 458 Κύπριδα μὲν πρώ-
τα . . αὐτῶρ ἔπειτ', αὐτ. Α 50 οὐρῆας μὲν πρῶτον
ἐπῶχετο . . αὐτῶρ ἔπειτα || κ. νεώτ. ἐν φρ.
πτ. τοῦ ὁσάτων, ἐν χρ. κ. π. νεζ.: *Οδ. 114 τῆ
πρώτων τὸν ἔπειτα, τῆ δ' ὕστατον καταλεξῶμ,
*Ἡσοδ. Ο 34 πρῶτον τῶ καὶ ὕστατον || κ. ἐν
φρ. κτ. ἀντίθ. (μὲν . . δέ) : Σοφ. ΟΚ 632 πρῶτον
μὲν . . ἔπειτα δέ, Ξεν. ΚΤ 2, 1, 2, αὐτ. 23, αὐτ. Ἀν.
5, 8, 7, Πλάτ. Φαιδ. 89A, Λυσ. 4, 10, Δημ. 1097
πρῶτον μὲν . . ἔπειτα τῶν, Αἰσχίν. 7, 2 πρῶτον μὲν . . ἔπει-
τα δεῦτερον . . τρίτον δέ' || κ. πρῶτα μὲν . .
ἔπειτα δέ: Ξεν. Ἐλλ. 7, 1, 7 || συνη. κ. ἀνευ τοῦ
μὲν: αὐτ. Φιλ. 15B, Δημ. 123 || κ. πρῶτα μὲν . .
ἔπειτα: Σοφ. Τρ. 616, *Αριστ. Πλ. 728 || κ. πρῶτα
μὲν . . ἔπειτα . . εἶτα: Εὐρ. Μῆδ. 548 || ἐνίοτε
ἡ ἀναπόδοσις παραλείπεται ὡς εὐκόλως νο-
ουμένη: Αλαγ. Ἀγ. 810, Δημ. 78 || σπον. ἡ ἀνα-
πόδοσις μετὰ τοῦ μὴν: Πλάτ. Φιλ. 66. 1 πρῶτον φε-
ρῶ . . δεῦτερον μὴν || τὸ πρῶτον κατὰ πρῶτον,
ἐν πρῶτον: Ἰλ. Δ 267 ὡς τὸ πρῶτον ἠέσθην καὶ
κατένευσα, αὐτ. Γ 443, αὐτ. Ζ 345, *Οδ. Ψ 214 οὐνε-
κά σ' οὐ τὸ πρῶτον, ἐπει ἴδων, ὡδ' ἀγάθησα,
Πλῆθ. Π 941, αὐτ. Ν 349, Πλάτ. Πρωτ. 333B || κ.
τὰ πρῶτα: Ἰλ. Α 6, *Οδ. Α 257, Αλαγ. Περσ. 412 Σοφ.
ἀλ. 149, 5, αὐτ. 966 21) νεώτ. πολύ ἐνωρῆς, πρῶ-

ἄρως : 'Οδ.Ω 28 ἢ τ' ἄρα καὶ σοὶ πρώτα παρα-
στῆσθαι ἐμῆλαε Μοῖρ' ὅλοθ' 22) πρότερον :
'Αριστ. Ξευ.1,1079 ἦν . . . πρώτων ἀνάλωμα κα-
κός, Ξευ.Ελλ.5,41 πρώτων οὐδ' ὄφ' ἕνος . . . κρη-
τθέντες, Ἠράκλειτ.31 θάλασσα πρώτων ἦν ἡ
γενέσθαι γῆν, 'Αριστ.Ρητ.'Αλ.1420b,28, Αἰ.ΠΙ 5,18
ὁ πρώτων αὐτὴν ἀπέκτειναν πρὶν ἢ ἀπεκίονεν,
Στράτ.ΑΠ 12,206 πρώτων συμμαχέτων ἢ μελετῶν
μαθεῖν. 23) διὰ πρώτων φορῶν : 'Ιλ.Υ 69 οὐ . .
νῦν πρώτα ποδάμους ἀντ' Ἀχιλλῆος στήσομαι,
Σοφ.Φιλ.956 οὐ νῦν πρώτων, ἀλλὰ καὶ πόλαι,
Σοφ.Λυ.23,16 ἐνταῦθα πρώτων ἔπαγον, ὁ πρώτων
ἔρχομαι νὰ ἐρωτήσω διὰ τὴν καλὴν σὰς ὑγείαν'
]] τὸ πρώτων ἢ πρώτα τίθενται κ. μτ. τὴν ἀναφορ.
ἀντικ. κ. μτ. τὸ ἀνοφορ. κ. χρόν. ἐπιρρήματα :
'Ιλ.Α 319, αὐτ.Τ 136, 'Οδ.Ν 127 οὐδ' ἐνοσίχθων λή-
θēt' ἀπεισίαν, τὰς . . . Ὀδυσσεῖ πρώτην ἐπηπεί-
λαι, αὐτ.Γ 320, αὐτ.Κ 328, αὐτ.Ν 132']] ἐν
αυτεκρ. μτ. μτ. : 'Οδ.Δ 509 τῷ δ' Ἄϊας τὸ πρώ-
των ἐφεδόμενος μέγ' ἀάσθη' 2) ὄν. μτ. πρώτα
πρώτα κατὰ πρώτων λόγον, ἐμπρὸς ἐμπρός :
πρώτα πρώτα βάλε τὰ γυαλικά στὴν κάσπα.
πρώτος-ἡ-ὄν [ἐπιρρωμαί] μτν. ὁ νεωρμένος :
'Ηρωιδ.1,215.

πρωτοσάββατον [τό] μον. τὸ πρώτων σάββα-
τον τῆς Τεσσαρακοστῆς : Δουκάρι.1268.

πρωτοσάβαστος [τό] μον. ὁ πρώτος ἐν τιμῇ
ὄν, τιμητικὸν ὄνομα ἀξιωματοῦ ἐν τῇ αἰγῇ τοῦ Βυ-
ζαντίου : Δουκάρι.1302.

πρωτοσέληνος-ον ὁ προσέληνος βλλ. : 'Α-
ριστ.φ.ἀπ.55D.

πρωτοσπαθῆριος [τό] Ἐπιγρ. κ. μον. παρὰ Βυ-
ζαντινοῦ τίτλος τιμητικὸς ἀπονερούμενος εἰς ἀνω-
τάτης περιουχῆς πρόσωπα πολιτικά ἢ στρατιωτικά :
'Ἐπιγρ., Καισάρ.Δαν. ἐν Σάβ.3,186 ὁ πρωτοσπαθῆ-
ριος . . . τὴν αἰτίαν μαθῶν.

πρωτοσπορόν-ον ὁ πρώτος σπορεῖς ἢ γαιμορ-
ποιητής : Θεοδ.ἐκτ.18, Νόων.Δ 9,142.

πρωτοσπόρον-ον μτν. ὁ σπείρων ἢ γεννῶν ἢ
γυμνοποιῶν πρώτος : Λυκ.Ἐρωτ.32, Κάλουθ.62
μόθου πρωτοσπόρον ἀρχή.

πρωτοστακτός-ον μτν. κ. μον. ὁ πρώτος
στολάκιον, πρώτος ἐστολαγμένον, στολακτικός· δδ.
πρωστακτός κωνία τὸ ἐν τέραρ καὶ τιτάνου στο-
λακτὸν μέγιστον· πρβλ. Πρωτ.Αλγ.7,17 κωνία, τὸ
ὅλον περιόλιον τῆς τέραρς ὀνομάζεται· εἰ δὲ
προσάδοι καὶ τιτάνου ἢ τέραρ, κωνιακὴν ἐργά-
ζεται τὴν κωνίαν, ἦν δὴ καὶ πρωτοστακτὸν ὀνο-
μάζουσι : 'Αλέξ.Τραλλ.37, 'Ιππιαστρ.82.

πρωτοστασία [τό] μτν. τὸ ἀξίωμα τοῦ πρωτο-
στάτου βλλ.4) : Κάδ.Θεοδ.1,231, Κάδ.Ἰουστ.10,
428, αὐτ.10,623' 2) ἡ πρωτεία, τὸ πρωτεῖον, τὸ
πρωτεῖον : Γλωσσ.

πρωτοστάσιον [τό] μτν. κ. μον. θεμέλιον, κρη-
νὴ βῆσις, ἐν χρ. μ. μτφ. : Παῦλ.Ἀλ.Σ 1.

πρωτοστάτης [τό] κ. μον. κ. νεώτ. ἕκαστος γῶν
στρατιωτῶν, οἱ ὅποιοι ἐτάσσοντο εἰς τὴν πρώτην
γραμμὴν τῆς φάλαγγος, ἰδ. ὁ ἰσχυρὸς εἰς τὴν
πρώτην θέσιν πρὸς τὰ δεξιὰ αὐτῆς, πρόμαχος :
'Ομοκ.5,71 ὁ πρωτοστάτης τοῦ δεξιοῦ κέρως,
Ξευ.ΚΠ 3,3,57,αὐτ.6,3,24,αὐτ.Λακ.11,5' 2) ὁ λοχαγός :
Αἰλ.Τακ.5,1' 3) μτν. μτφ. ὁ πρώτος ἢ ὁ ἀρχι-
εὐς ἐνὸς τμήματος : ΚΔΠρόδ.Ε24,5 πρωτοστάτην
τε τῆς τῶν Ναζωραίων αἰρέσεως Πορφ.Χριστ.
26) πρωτοστάτης τοῦ χοροῦ τῶν μαθητῶν, Μέν.
Πρ.8D πρωτοστάτης τοῦ θητικού καὶ οἰκετικού·
4) μν. ὡς ἐπίθ. ὁ σπουδαιότερος, ὁ σημαντικώ-
τερον ἢ τὴν πρώτην θέσιν κατέχων ἐν πνι ἱεραρχί-
ᾳ : Ἀκολ. Ἀκαθίστου Ἰγνού Οἰκοῦ ἄγγελος
πρωτοστάτης οὐρανῶν ἐμπροσθέν ἰδ Γαβριήλ'
5) νεώτ. ὁ πρωτογυγιὸς πρωτεργιστὴς ὁ ἐπὶ κε-
φαλῆς πράξεως τῆς ἡ κήρυξεως.

πρωτοστατῆ-ἔω μτν. κ. νεώτ. εἶμαι πρωτο-
στάτης βλλ.1) Ἰσχυρὸς πρώτος ἄ ἐν τῇ πρώτῃ
τάξει : Φιλ.2,109, Αἰλ.Τακτ.3,2, αὐτ.28,2' 2) νεώτ.
εἶμαι πρωτοστάτης βλλ.δ) πρωτεργιστῆς, προϊστα-
νου πράξεως ἢ κήρυξεως τῆς : συναλεθθησαν
ἀπαντες ὁ πρωτοστατισαντες εἰς τὴν ἀπεργίαν'
3) μτν. ἐν Αἰγυπτίῳ, εἶμαι πρωτοστάτος : Φιλ.2,291.

πρωτοσταυλιά [τό] δημ. τὸ φυτὸν ῥιζίστιον
τὸ ἀκανθώδες, λαγοκερασιά.

πρωτοσταυλίτης (ἡ)-ο(ν) μον., νεώτ. κ. δημ.
ὁ πρώτος στεφανοῦμενος, πρώτος στεφανη-
φόρος : 2) δημ. ὁ διὰ πρώτων φορῶν νυμ-
φεύμενος, πρωτόγαμος.

πρωτοστολιστής [τό] πάπ. ὁ πρώτος ἐκ τῶν
στολιστῶν, ἀρχηγὸς αὐτῶν.

πρωτοστρατήγης [ἡ] τὸ ἀξίωμα τοῦ πρωτο-
στρατήγου : Ἐπιγρ.Φιλοθέου, κλεισός.

πρωτοστράτηγος [τό] μον. ὁ πρώτος ἀστρατη-
γός, ἀρχιστράτηγος : ΚΜανασσ.Χρον.5725.

πρωτοστράτηγος-ορος [τό] μτν. κ. μον. ὁ πρώ-
τος τῶν στρατῶρων ἦτοι τῶν ἱπποκρίτων τῆς Βυ-
ζαντινῆς αἰχλῆς Ἠρωιδ.Ἰν.Μορ.193,Χρον.Μορ.163B.

πρωτοστροφός-ον νεώτ. ἐπὶ τροχῶν μηχανῆς
ὁ πρώτος στρεφόμενος καὶ μεταδίδων τὴν κίνη-
σιν εἰς ἄλλους τοὺς ἄλλους.

πρωτοσυγκκαλλός [τό] μτν. μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ
πρώτος τῶν συμκελλῶν βλλ. ἐπισκοπῆς τῆς τι-
τλος ἐκκλησιαστικοῦ ἀξιωματοῦ : Ἰω.Ψυχρος.12,
777B, Κεδρ.Γεωργ.2,619,14, Καισάρ.Δαν. ἐν Σάβ.3,
103 Καισάρης Βλάχος ἀπὸ πρωτοσυγκκαλλός Φι-
λαρέτου Ζακυνθίου, Πολητ.Ἐκλ.Τραγ.25,35 νὰ σε-
κουστή ἢ παρκαλλῆται τ' ἄγιον πρωτοσυγκκαλλοῦ.

πρωτοσκαί [τό] δημ. ὁ καρπὸς ποικιλίας τῆς
τοῦ φυτοῦ σικκῆ ἢ ἡμερος.

πρωτοσκόβουλος [τό] μον. ὁ πρώτος, ὁ ἐπὶ
κεφαλῆς τῶν συμβούλων : Εὐστ.Ποικ.16,40.

πρωτοστάτας-ον νεώτ. ὁ τὸ πρώτων συ-
σταθείς, ὁ ἀπὸ ἰδρυθείς, νεοστάτας : πρωτο-
στάτας Βιομηχανία.

πρωτοστατικός-ον μτν. ὁ πρώτος σφογείς :
Λυκοφρ.329.

πρωτοσχεδῆς-οὐς-ές μον. κ. πρωτοσχεδῆος-ον
ὁ ἐν τῷ πρώτῳ σχεδῷ γεγραμμένος, ὁ ὄλιος ἐκ
τοῦ προχείρου γραφείας Τζέτ.Χα.11,987,αὐτ.10,366.

πρωτοσχολός [τό] νεώτ., δημ. πρωτοσκόλος, κα-
τὰ τὴν παλαιὰν ἀλληλοδιδασκτικὴν μέθοδον ὁ πρω-
τεῦων μαθητῆς ἐκείτης τάξεως ὁ βοηθῶν εἰς
τὴν διδασκαλίαν τῶν ἄλλων μαθητῶν καὶ ἐπο-
πτεῖων τὴν εὐτασίαν.

πρωτοσχηδῆς-οὐς-ές μτν. ὁ ἐν τῇ πρώτῃ τά-
ξει τεταμένος, ἐν χρ. μ. τὸ ἐπίρρο. πρωτοσγῶς
ἐν τῇ πρώτῃ τάξει : Διον. Ἀρεοπ.153.

πρωτοσχεδῆ-ἔω μον. Ἰσχυρὸς ἐν τῇ πρώτῃ τά-
ξει, εἶμαι τεταμένος ἐν τῇ πρώτῃ γραμμῇ : Πα-
χυμ.Γ ἐν ΒΜΠαλ.225A.

πρωτοσχεδῆς [τό] δημ. ὁ ἰκανώτατος εἰς
τὸ πλῆεν, ὁ πρώτος, ἦτοι ὁ πεφημισμένος, ὁ μέ-
γας τοξιδευτής : Πολητ.Ἐκλ.Τραγ.137,24 εἶχα ὀδερ-
φόσ τὴν Ἐνεϊτικὰ καὶ πρωτοσχεδῆσθρ.

πρωτοσχεδῆος-ο δημ. ἐπὶ πλῶνον, ὁ διὰ πρώ-
των φορῶν τοξιδεῦων, πρωτόλιθος : Βακομ.Εὐχλ
εἰς τοὺς γάρμους ΠΒβαλωρίτου ἰ τῶρα, ποῦ πρω-
τοσχεδῆσθ' ἀπὸλιθος τὰ παντί σου.

πρωτοσχεδῆος μτν. ὁ τὸ πρώτων διαμορ-
φθεῖς, τεχνουργηθείς : Ἐξκκ.Ἐξ.172.

πρωτοσχηδῆος ὁ πρωτόκοιρος : Ἐπιγρ.Πάροου.

πρωτοσχηδῆος [τό] νεώτ. ἕκαστος τῶν κυρίων
τοίχων οἰκοδομῆς, ἐπ' ὧν στηρίζεται αὐτή, κατ'
ἀντιδιαστολήν πρὸς τοὺς πλάγιους τοίχους καὶ
τοὺς μεσοτοιχοὺς.

πρωτοσκήλια [τό] μτν. ἄ. γρ. τὸ πρωτοκίβια
βλλ. : ΠΔΔευτ.2,17 καὶ τούτῃ καθήμεν τὰ πρωτ.

πρωτοκελεύ μτν. κάμνω πρωτόκευον, παρέρχω εἰς τὰ τὰ δικαιώματα τοῦ πρωτοκόου: Πά. Δευτ. 21, 16 ὁ δυνάσται πρωτοκεύσαι τῷ υἱῷ τῆς ἡγαπημένης.

πρωτοκόκια [τὸ] μτν. μον. κ. νεώτ. κ. -εἶα τὰ δικαιώματα τοῦ πρωτοκόου: Πά. Γέν. 25, 32 καὶ ἴνα τί μοι ταῦτα τὰ πρωτοκόκια, Κδ Ἐδρ. 12, 16.

πρωτοκόκια [ἡ] μτν., μον. κ. νεώτ. ὁ πρώτος τοκετός ἡ πρώτη γέννα ἢ τὸ νὰ εἶναι τῆς πρωτοκόου: Ἀναλ. Πά. Γέν. 25, 34, αὐτ. Δευτ. 21, 17.

πρωτοκόκος [-ῆ]-[οῦ] μτν., μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τέκνω, ὁ πρώτος γεννηθείς, κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὸν δευτερότοκον, τρίτοτοκον κλπ. καὶ γενικῶς τοὺς ὑπερτοκόους: Πά. Γέν. 22, 21 τὸν Οὐρὸν τὸν πρωτοκόκον καὶ τὸν βαυρὲ ἀδελφὸν αὐτοῦ, Κδ Λουκ. 27, Μαν. 3, 9, Πάν., || κ. ἐπὶ ζώων: Πά. Γέν. 4, 4 τὰ πρωτόκοκα τὰν πρωδάτων || τὸ ὄρα. ὡς αὐσ. ὁ πρώτος γεννηθείς, τὸ πρῶτον τέκνον: Πά. Βασ. 2, 19, 43 πρωτόκοκος ἐγὼ ἢ σέ? || κ. μτρ.: Κδ Κολ. 1, 15 πρωτόκοκος πάσης κτίσεως? || κ. ἐπὶ τοῦ Ὀμήρου ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὸν Νικανδρον: ΑΠ 9, 213.

πρωτοκόκος-ον κ. νεώτ., δωρ. πρῶτοκόκος-ον ἐπὶ θηλαστικῶν ζώων, ὁ διὰ πρώτην φοράν τεκνῶν τέκνον: Πά. Βασ. 2, 19, 43 πρωτόκοκος ἐγὼ ἢ σέ? αὐτ. 564, 30, Θεόδρ. 5, 27, Διοσκ. 2, 70, 6' || κ. ἐπὶ γυναικῶν: Πλάτ. Θεοαίτ. 151 C, Ὀρφ. Λυθ. 193.

πρωτοκόκος-έω μτν. κ. μον. γεννώ τὸ πρῶτον μου τέκνον: Πά. Βασ. 1, 6, 7 καὶ δὸς βδάς πρωτοκοκούσας ἀνευ τῶν τέκνων. 2) μὴ εἶμαι πρωτόκοκος: Νικ. Χων. ἐν Σάθ. 1, 188.

πρωτοκόκος ἐπίρρ. μον. διὰ πρῶτον τοκετοῦ: Οἰκουμέν. ἐν Μί. 1, 19, 20.

πρωτοκόμος-ον ὁ τὸ πρῶτον τρηθείς, κοπιεῖς: Θεοφρ. Φι 4, 14, 6, Φιλῶδ. ΑΠ 9, 412 πρωτοκόμος κρῆθρ, Ἀρχι. η. Γαλλ. 13, 331.

πρωτοκόπος-ον μτν. ὁ πρώτος τραφεῖς: Πτολ. Γετρῶδ. 119, Πάπ. Πρωτοκόπος κρῖος.

πρωτοκόπος-ον μτν. ὁ πρῶτον καρπῶν, τὸ πρῶτον τέκνον τρέφων: Μαν. 3, 9.

πρωτοκόπος δημ., ἀόρ. (ἐ)πρωτόκοπος, τρώγω τὴ διὰ πρώτην φοράν: χέδρς πρωτόκοπος σταφύλια. 2) τρώγων πρῶτος, πρὸ τῶν ἄλλων: παροιμ. ὁποῖος πρωτοκόπος στεροκοκοῖτάς ἐστὶ σπαταλῶντες τὴν πείρασιν των, ὅταν εἶναι νέοι, στεροκοκοῖται ὅταν γηράσωνται.

πρωτοτυπία [ἡ] μον., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀρχικὴ μορφή: Εὐστ. 50, 38. 2) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ πρωτοτύπου βλλ. 2), 3), 4): Διακρίνεται διὰ τὴν πρωτοτυπίαν τῆς ἐκφράσεως.

πρωτότυπος [-ῆ]-[οῦ] μτν., μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων τὸν πρῶτον τύπον, τὴν πρώτην μορφήν, πανάρχαιος, πρωτόγονος, ἐν γραμμ. σημ.: Γαλ. 18(2), 167, Λογιγ. Πρὸλ. 86 C' || πρωτότυπος ἀντωνυμία αἱ προσωπικαὶ ἀντωνυμιαὶ ἀντίθ. αἱ κτητικαὶ: Ἀπολλ. Δόσκ. Συντ. 62, 15' || κ. κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸ παράγωγος: αὐτ. Ἐπίρρ. 166 C' || κ. νεώτ. πρωτότυπος λέξις ἢ μὴ παραγομένη ἐξ ἄλλης, ἀντίθ. παράγωγος. 2) ὁ ἀποτελῶν τὸν πρῶτον, τὸν ἀρχικὸν τύπον ἄλλων πραγμάτων, ἀρχέτυπος: Σιμῆλ. Οὐρ. 277, 4, Δομασκ. Ἀρχ. 340' || τὸ αὐτ.

πρωτότυπος ὡς οὐδ. τὸ ἀρχέτυπον, τὸ πρῶτον γενόμενον πρῶτον, ἐξ οὗ γίνονται ἄλλα: Πολυδ. 5, 102? 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἂν ἀπομίμῃσις, ἀντίγραφον, μετάφρασις ἄλλου: πρωτότυπος σχέδιον - μιμητόδημα. 4) ὄμ. ὁ οὐτως εἶπεν διὰ πρώτην φοράν λεγόμενος ἢ γινόμενος, κανοφανής, ἰδιότυπος: πρωτότυπος ἰδέα - λύσει. 5) ὄμ. ἐπὶ προσ., ἔκεινος, οὗ τὰ ἔργα ἢ οἱ λόγοι ἔχουν τὸν χαρακτήρα τῶν πρωτοτύπων πραγμά-

των: πρωτότυπος ἀνθρώπος - συγγραφεὺς - ζωγράφος. 6) ὄμ. νεώτ. μων. πρωτότυπος ὄφελῆτος ὁ κατὰ πρῶτον λόγον ὑποχρεωθεὶς εἰς βορῶνυσσαν πολλοὺς ἀποφειλάτας ἀποχρήσων.

πρωτοτυπῶ-έω μτν. κ. νεώτ. εἶμαι πρωτότυπος βλλ.: Ἀπολλ. Δόσκ. Ἄντων. 66, 1' 2) νεώτ. κάμνω πρωτοτυπίαν βλλ. 2), εἶμαι πρωτότυπος βλλ. 3): δὲν ἐπρωτοτύπησε καθόλου παρ' ἀπλῶς ἐδδῶσεν ἐπὶ τῶν προγενεστέρων.

πρωτότυπος ἐπίρρ. μτν., μον. κ. νεώτ. κατὰ πρῶτον τύπον βλλ. 1) τρόπον, ἀρχικῶς, ἐν πρώτοις: Ἀνάγ. Κατ. 48, 7, Πάπ. Ἰω. Λυθ. Ρωμ. 3, 37, Ἰω. 2) νεώτ. διὰ πρωτοτύπου βλλ. 2).

πρωτότυπος-εως [ἡ] μον. τὸ πρῶτον σχῆμα, ἡ πρώτη μορφή, ὁ ἀρχικὸς σχηματισμός, **πρωτοῦδρῶ**-έω πάπ. δικαιοσύμη πρῶτος, χρησιμοποῖα πρῶτος τὸ ὕδωρ πρῶτον ἀρδεύειν.

πρωτόθυνη(ον) [τὸ] μτν. κ. δημ. ὁ πρῶτος ὄντος, τὸ πρῶθῦνηνον: Ἀθανάσι. 135 B, αὐτ. 271 A.

πρωτοῦργικός-εως [ἡ] μον. ἡ πρώτη ἐκτέλεσις: Νικ. Χων. 389 C.

πρωτοῦργία [ἡ] μτν. ἡ πρωταρχικὴ ποιήσις, κατασκευὴ τῶν ἀρχικῶν ἐνεργειῶν: Κυρίλλ. 4, 1056 B, **πρωτοῦργικός**-α-ὸν μτν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναπρεβόμενος εἰς τὴν πρωτοῦργίαν, ἀρχικός: Πρόκλ. Πολ. 400 [ἐκδ. Βασ.] πρωτοῦργικὴ αἰτία.

πρωτοῦργός-όν κ. νεώτ. ἀρχικός, ἀρχέγονος, πρωταρχικός: Πλάτ. Νομ. 897 λ πρωτοῦργὸν κινῶσις Πρόκλ. Ἄλκ. 32 C πρωτοῦργός ἐρωτος ἀρχι, Ἰάμβλ. Πρωτρ. 3, αὐτ. Μυστ. 1, 5, Ἰω. Λυθ. 4, 1501 F' || νεώτ. ὁ πρῶτος ποιήσας ἢ ποιῶν τι, πρῶτος οἷτος ἔργου τινός, πρωτεργάτης.

πρωτοφανῶς-ον πάπ. ὁ τὸ πρῶτον ἢ ἀρτι ὕφαινεῖς, ἢ ὁ ἐξαιρετικῶς ποιητής.

πρωτοφανής-οὐς-ές μτν. ὁ κατὰ πρῶτον λάμπων, ὁ ἀρχίζων νὰ λάμπη, νὰ φέγγη, ὄθ. πρωτοφανῆς ἀελλήνη ἢ νέα ἀελλήνη: Τρυφιδ. 517, Πάν., Σουῖδ. ἐν λ. βουδ. ἔβδουρος.

πρωτοφάνεια [ἡ] μτν. ἡ πρώτη ἐμφάνισις: Διον. Ἀρεοπ. Οὐραν. Ἰεραρχ. 15, 6.

πρωτοφάνερτος-η-ο δημ. ὁ πρωτοφανής βλ λ **πρωτοφανής**-οὐς-ές μτν. κ. νεώτ. ὁ διὰ πρώτην φοράν φανόμενος, γινόμενος ἢ συμβαίνων: Θεολ. Ἀριθμ. 16, Σχόλ. Εὐρ. Ἐκ. 451' || κ. μτρ.: Ἐπιγρ. Θεσα. πρωτοφάνων καλύκων. 2) νεώτ. συνεκδ. ὁ καταπληκτικὸς: πρωτοφανής ἀναίθεια-ἀνδρεία.

πρωτοφάνησιμος-η-ο δημ. ἐπὶ καρπῶν καὶ λαχανικῶν, ὁ τὸ πρῶτον ἢ πρῶτος ἐμφανιζόμενος, παραγόμενος, πρῶτος, προφαντός, πρωτόλουδος: πρωτοφάνησιμα πεπόνια - σταφύλια.

πρωτοφάνης-η-ο δημ. ὁ πρωτοφάνησιμος βλ λ **πρωτοφάνως** ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον πρωτοφανῆ βλλ λ.

πρωτοφολίωμα-ατος [τὸ] νεώτ. τὸ πρῶτον ἀναπτυσσόμενον μέρος τοῦ φλοιοῦ τῶν φυτῶν.

πρωτοφόνος-ον μτν. ὁ τὸ πρῶτον φονεύων, ὁ πρῶτος φονεύσας: Καισάρ. 893.

πρωτοφώρημα-ατος [τὸ] μτν. ὁ πρῶτος, πρώτως καρπὸς τῆς γῆς, αἱ ἀπαρχαὶ τῆς γῆς, αἱ πρώτοι καρποὶ ἢ τὸ πρῶτανθές ἀνθος: Λόγγ. 3, 12.

πρωτοφωρῶ-έω μτν. φέρω τὴν, ἰδίᾳ πολεμικὰ ἐμβλήματα ἐμπροσθέν των ἄλλων: Ἀθῆν. 13 565 P' ἐγκρίνομαι καὶ τοῦτους πρωτοφωρεῖν ἐπιτρέπονσιν ἰδ. ρ. κρωτοφωρεῖν.

πρωτοφῶν δημ., ἀόρ. (ἐ)πρωτόφωσσα, μτ. παθ. παροκ. πρωτοφωτισμένος, φθάνω πρὸ τῶν ἄλλων, πρῶτος ἢ διὰ πρῶτην φοράν.

πρωτοφύης-οὐς-ές μτν. ὁ πρῶτος φύεις, γεννηθείς, παροχθεις, πρωτόφυτος: Ἀπολλ. Ρ 3, 651.

πρωτοφυλακή [ἡ] νεώτ. στρατ. τμήμα προφυλακῆς εἰς ὃ εἶναι ἀνατεθειμένη ἡ πρώτη δυνάμει ἀσφατέμετος ἐν στάσει.

πρωτοφύλαξ-ακος [ὁ] πάλι. ὁ πρῶτος, ὁ προϊστάμενος, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν φυλάκων.

πρωτόφυτα [τὰ] νεώτ. βοτάν. κατηγορία θαλασσοφύτων, εἰς ἃν ὑπάγονται τὰ φύκη καὶ ὁ λεγόμενος **πρωτόφυτος**-ον μὲν. ὁ πρωτοφυῆς βλ. : Φίλιπ. Α.Π. 4,2,2.

πρωτοφωνώ-έω μὲν. φωνῶ πρῶτος : Ἐπιστ. Γρηγ. Ἀναστ. ἐν Μην. Ἀκμ. 2,404,23 [ἐκδ. Α].

πρωτοχαριεῖζω μὲν. κ. ὄμν. χαριεῖζω, ἀνευθύνω χαριεῖσιν πρῶτος : Περί δούτιχ, κ. εὐτυχ, 4,249 [ἐκδ. Α]. Κραστ. Ἄγροτ. Τραγοῦδι κλέφτικῳ 7 κὶ ἐμὰς τὸ γλυκοχάρωμ αὐτ. πρωτοχαριεῖζω.

πρωτοχάρωσι δημ. χάρωσι τὸ πρῶτον : Σολωμ. ἐλ. Πολ. 1,39,1 χθές πρωτοχάρηκε τὸ φῶς καὶ τὸν γλυκὸν ἀέρα.

πρωτοχάραγος-η-ο δημ. ὁ ὄρτι ἐμφανισθεῖς, πρωτοφανερώτος : Παλαμ. Παράκ. 140,1 τοῦ ἀγῶνα πρωτοχάραγν βλάστησιν.

πρωτόχροος-οος-ου-ου μὲν. ὁ ἔχων τὸν πρῶτον χροῦν, τὸ πρῶτο χροῦδι : Λαυκ. Ἐρωτ. 53 μετὰ τούτω καὶ πρωτόχουον ἄνωθ ἀηδ.

πρωτόχορος [ὁ] ὁ πρῶτος χορὸς ὀνομασία δραματικοῦ ἔργου τοῦ Ἀλεξάνδρου : Ἀθῆν. 7,287 Ρ' || κ. τοῦ Ἀντιδότου : αὐτ. 6,240 Β' || 2) ὁ ἀρχηγὸς τοῦ χοροῦ : Ἐπιγρ.

πρωτοχροινία [η] δημ. ἡ πρῶτὴ τῶ ἔτους, ἥτις ἡ 1η Ἰανουαρίου, ἄ. ἀρχχροινία καὶ ἡ κατ' αὐτὴν ἀγομένη εορτή.

πρωτοχροινιατικός-η-ο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πρωτοχροινίαν ἢ ὁ ἀρμόζων εἰς αὐτήν : πρωτοχροινιατικὸ δῶμα, πρωτοχροινιατικὸς μοναχός || ἐπίρρ. -α κατὰ τὴν πρωτοχροινίαν : πρωτοχροινιατικὰ ἀρρώσταξια.

πρωτόχροος-ον γλωσσ. πρῶθροος, νεαρὸς **πρωτοχρονῶ**-έω μὲν. προησιῶμαι χρονικῶς μτ. γενικ. : Διογ. Οἰν. 26.

πρωτοχτυπῶ-άω δημ. κτυπῶ τὸ πρῶτον ἢ πρῶτος : Παιτρ. Ἐκλ. Τραγ. 105,19 ἄντας σοῦ πρωτοχτυπῆσαι, ἄς εἶχες τῆς ἀνοξίης.

πρωτόχυτος-ον μὲν. ὁ πρῶτος χυόμενος, ἐκρέμων : Α.Π. 6,44 πρωτόχυτος οἶνος.

πρωτοφάληξ [ὁ] μὲν, νεώτ. κ. ὄμν. ὁ πρῶτος κρούστης παίκτης κρομμῆσιων ὄργανου, ὄθ. ὁ πρῶτος τῶν φαλῶν ἐκκλησίας πῶς ἄ. χοράρχης, δομειάτικος : Ἐπιγρ. Κορινθίου.

πρωτοφάτης-έτρα-εὔτικος δημ. ὁ ὑπερβαίνων πάντας τοὺς ἄλλους φεύσας κατὰ τὴν φευδολογίαν, ἀρχιφεύκτης πρὸς πρωτοκλέφτης.

πρωτρίς-ίδος [ἡ] πάλι. ἐργασίον ἀράσεως : ἀράρασε λεπτάς πρωτρίδας ὄραχμῶν Χ.

πρωττερινός-η-ὸ μὲν. κ. ὄμν. ὁ γέκόμενος πρωττετέρα, προγενέστερος πρὸς πρωττερινός.

πρωττετέρος-η-ο μὲν. ὄμν. ὁ πρὸ ἄλλου ἢ ἄλλων κείμενος ἢ συμβαίνων, προγενέστερος || ἐπίρρ. -α μὲν. ὄμν. ἔξ ἀρχῆς, τὴν πρῶτην φοράν : Ἐρωτ. κρ. 1,325 πρωττετέρα ὄντε τὰ κούγα νὰ μοῦ τὰ λέανι ἄλλοι || δημ. προγενεστέρωτος, πρότερον, πρῶν.

πρωτόλη Ἦσ. ἐπρώτῃ ἢ πτερόν.

πρωτός ἐπίρρ. πρῶτον, δεῖα, κατὰ πρῶτην φοράν : Ἀριστ. Η.Ν.κ. 1,157 α,30 πρῶτος καὶ κυρίως αὐτ. 1,58 β,31, αὐτ. Φυσ. 192 β,22, Γαλλ. 1,692, τοῦκ. Λόγ. 5,168 || 2) πρότερον, πρωττετέρα : Ἐπιγρ. Σπάρτης. **πρωυδῶν** ἀοραφ. ἔνεστ. τοῦ προυδῶ-άω βλ. : Ἀριστ. φ. Ὀρκ. 556.

πρωῦνος [ὁ] ἐπ. κτ. ἐπέκτ. τ. τοῦ πρῶν βλλ. **πτάξω** ποι. ἀοκ. τ. τοῦ πηξάω : Ἄκμ. 27.

πταίω-ατος [τὸ] τὸ πταίσμα : Ἐπιγρ. Κῶ.

πταίρι κ. μὲν. κ. πταίρω [Ἡρωιδαν. 1,191], ἀορ. β' ἔπαρουν Γ' Ὀδ. Ρ. 541], μτ. ἀορ. α' πταίρηντες Γ' Ἀριστ. Πρ. 963 α,33, ὁ ἐν χρ. ἔνεστ. εἶναι τὸ ἀποθ. πταίρηνται Γ' Ἰνν. Νουῶς, 2,59, Ἄν. Ἄν. 3,29, Φίλημ.

100,4 Ἄριστ. Πρ. 962 β,81, γ' ἐν. κ. πταίρηνται Γ' Ἰλωσσ. 1, παρατ. ἐπαρῶνουν, ἰδίου. Ἐπιστ. 35,3, μτ. παθ. ἀορ. β' πταίρει (Ἰνν. Ἐπιδ. 5,14, Ἄριστ. Πρ. 887 β,35) πταίρῖνοι, φτερινῖνοι, πταίρῖνοι : Ὀδ. Ρ. 541 Τηλέμαχος δὲ μέγ' ἔπαρουν ἰεταρῖνῖσθ δυνάτῃ ἔνταυθα ἐκλυμβάνεται ὡς καλὸς οἰωνός' πρὸλ. Ἄριστ. φ. Βάτρ. 647' || ἄλλὰ κ. ὡς κακὸς οἰωνός : Πλάτ. Συμπ. 185 Β ἀναλαβῶν τοιοῦτόν τι, οἷω κινῆσθαι ἐν τῆν ὄνω, πταίρ. Μέν. 334,9 λυπούμεθ' ἀν πάτρῃ τ. Μακεδ. Α.Π. 11,375 ἔπαρουν εἰς ἀνεύου, αὐτ. 268 οὐδὲ λέγει ἐξὸ αἰῶνος, ἐάν πάτρῃ' 2) μὲν. μτφ. ἐπὶ λόγων, πταίλιζω : Μόρα. Ἀργ. Α.Π. 6,333.

πταίσμιον [τὸ] μὲν. ὄμν. κ. φταίσιμω, ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πταίειν, τὸ πταίσμα βλ. : Διγεν. Ἀκρ. 831 ὁ δὲ μὴ ἔχων πταίσμιον σῆψν τε ὑποφέρει, Ἄραδ. Μυθ. Κολ. 1,32, Πολιτ. 277,15.

πταίσμα-ατος [τὸ] κ. νεώτ. κ. ὄμν. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πταίειν, πρόσκομω, σφάλμα, σκόνισμα, ὄθ. μτφ. λάθος, παράπτωμα : Ἐθων. 1222 πολλὰ φέρει κλισε λόγος θνητοῖσι βροτοῖσι πταίσματα, Πλούτ. Ἠθ. 549 C, Μνηστ. 126 Ὀρβ. Ὤδ. 7 ἔσοικω. τοὺς πεπαιμένους ἰδενὸς πταίσμασ' || σφάλμα ἐν τῷ γραφῇ : Λογ. γίν. γ' φ. 33,4' || σφάλμα, ἐλάττωμα : Ἰωσ. Α. 17,1, Ἰδμ. βλ. Μυστ. 3,31 τῆς ὄνομασιργῆς ἀσεβῆ πταίσμασ' 2) μτφ. ἀποτυχία, ἀσυστήθημα, ἥττα : Ἦρ. 7,149 ἦν σφέας καταλόβω πταίσμα πρὸς τὸν Πέραση, Δημ. 135, αὐτ. 1479 ἀν τι γένηται πταίσμα, Αισχίν. 3,164' 3) νεώτ. νομ. ἑσπερὸν δέδικημω πταίσμενον δὲ ἀστυνομικῆς ποιῆς 4) μὲν. τὸ πταίσματικὸν βλ. : τὸ πηλῶν σὸ πταίσμα [τὸν] ἐνήγαρον εἰς τὸ πταίσματικόν.

πταίσμιον [τὸ] γλωσσ. ὑποκορ. τὸ πταίσμα, **πταίσματικὸν** [τὸ] νεώτ. κατὰ τὸν νομικὸν μονομελὲς δικαστήριον δικάζον τὰ πταίσματα.

πταίσματικὸς [ὁ] νεώτ. ὁ δικαστικὸς ὁ δικάζων ἐν τῷ πταίσματικῷ τὸ πταίσμα.

πταίστηξ [ὁ] μὲν. κ. νεώτ., θηλ. πταίστρια Γ' Ἀραδ. Μοθ. Κολ. 1,231, δημ. φταίστηξ, θηλ. φταίτηξ, ὁ πταίσας εἰς τι, ἐνοχος.

πταίστης-ή-ὸν μὲν. ὁ θυνόμενος νὰ πταίσω, νὰ ἀποστήξῃ : Εὐστ. 48,24.

πταίω κ. νεώτ., δημ. φταί[η]μα, μέλλ. πταίσω Ἰδμ. 23, ἀορ. ἔπτασα Γ' Ἦρ. 9,101, δημ. ἔπταξω, παρακ. ἔπτακα Ἰ Μέν. 675, βῆτ. 1, Πολ. 6,348,4, παθ. ἀορ. ἐπταίσην Γ' Πλούτ. Σὺγκρ. Διδων. κ. Βροστ. 3, Λουκ. Δημ. 7, ἐν μτφ. χρ. κἄντων πῶν νὰ προσκόψῃ ἢ νὰ πέσῃ : Πινδ. ἀν. 205 σὺνθεσις ποσι φευδέει πταίσαι, Πλ. Βασ. 1,4,3 κατὰ τι ἔπτασεν ἡμῶς κύριος σήμερον ἐνώπιον ἀλλοφύλων || κ. ὄμν. ἐπὶ πραγμ., ἀποτυχῆσαι, δὲν ἐπιτυχῆσαι : Α.Π. 2,15' || τὰ πταίσθηται αἰ ἀποτυχία, αἰ πλάνω, τὰ σφάλματα : Λουκ. Δημ. 7' || ἄ ἐπταίσθη αἰ ἀποτυχία αὐτοῦ : Πλούτ. Σὺγκρ. Διδων. κ. Βροστ. 3' 2) ἀπὸ. προσκόπη, σφάλματα, σκονιάσμα : ὄθ. πῆτω : Αισχ. Πρ. 926 πταίσας δὲ τῷδε πρὸς κακῶ, Πλάτ. Πολ. 553 Β, Ἰνν. Ἄν. 4,23 ὁ φερόμενος πρὸς τὰς πέτρας πταίνων διεσπενδωνάντω, Ὄσεφρ. 7,26' || παροιμ. μὴ θῆς πρὸς τὸν αὐτὸν ἴθωον πταίειν δὲν πρέπει νὰ ἀνοπίηται μὲν πάλιν εἰς τὸ ἴδιον σφάλμα : Πολυδ. 3,11, ὄθ. 3) ἀτυχ., περιπίπτω ἀτυχῆσαι, ἥττωμαι ὡς ἴσως : Ἦρ. 9,101 μὴ περὶ Μαρδωνίω πταίσῃ ἡ Ἑλλάς' 4) μτφ. σφάλματα, λαθῶνα, ἀμαρτῶνα, ὀνοπίησι εἰς σφάλματα : Ὄσεφρ. 2,43 ἐν οἷς μάλιστα μεγάλα τὰ διεσπενδῶνα ἦν τι πταίσωμεν, Δημ. 23, Μέν. 672' 5) κ. ἐπὶ λατρῶν : Φίλημ. 75,5 ἐάν πταίσωι μὲν 3) νεώτ. κ. ὄμν. συνεκὸ ἐμῶν ὑπόπτες, ἐνοχὸς ὄμν. : ἔπτασα, συγχάρησθε με, -αὐτὸς φταίει γιὰ τὸ κακὸ πὸ πάθωα, -φταίω ἐγὼ, πὸ σοῦ μίλησ' 6) ἐπὶ ἐλλήδοις, διαφεθδῶ.

πταίω κ. νεώτ., δημ. φταί[η]μα, μέλλ. πταίσω Ἰδμ. 23, ἀορ. ἔπτασα Γ' Ἦρ. 9,101, δημ. ἔπταξω, παρακ. ἔπτακα Ἰ Μέν. 675, βῆτ. 1, Πολ. 6,348,4, παθ. ἀορ. ἐπταίσην Γ' Πλούτ. Σὺγκρ. Διδων. κ. Βροστ. 3, Λουκ. Δημ. 7, ἐν μτφ. χρ. κἄντων πῶν νὰ προσκόψῃ ἢ νὰ πέσῃ : Πινδ. ἀν. 205 σὺνθεσις ποσι φευδέει πταίσαι, Πλ. Βασ. 1,4,3 κατὰ τι ἔπτασεν ἡμῶς κύριος σήμερον ἐνώπιον ἀλλοφύλων || κ. ὄμν. ἐπὶ πραγμ., ἀποτυχῆσαι, δὲν ἐπιτυχῆσαι : Α.Π. 2,15' || τὰ πταίσθηται αἰ ἀποτυχία, αἰ πλάνω, τὰ σφάλματα : Λουκ. Δημ. 7' || ἄ ἐπταίσθη αἰ ἀποτυχία αὐτοῦ : Πλούτ. Σὺγκρ. Διδων. κ. Βροστ. 3' 2) ἀπὸ. προσκόπη, σφάλματα, σκονιάσμα : ὄθ. πῆτω : Αισχ. Πρ. 926 πταίσας δὲ τῷδε πρὸς κακῶ, Πλάτ. Πολ. 553 Β, Ἰνν. Ἄν. 4,23 ὁ φερόμενος πρὸς τὰς πέτρας πταίνων διεσπενδωνάντω, Ὄσεφρ. 7,26' || παροιμ. μὴ θῆς πρὸς τὸν αὐτὸν ἴθωον πταίειν δὲν πρέπει νὰ ἀνοπίηται μὲν πάλιν εἰς τὸ ἴδιον σφάλμα : Πολυδ. 3,11, ὄθ. 3) ἀτυχ., περιπίπτω ἀτυχῆσαι, ἥττωμαι ὡς ἴσως : Ἦρ. 9,101 μὴ περὶ Μαρδωνίω πταίσῃ ἡ Ἑλλάς' 4) μτφ. σφάλματα, λαθῶνα, ἀμαρτῶνα, ὀνοπίησι εἰς σφάλματα : Ὄσεφρ. 2,43 ἐν οἷς μάλιστα μεγάλα τὰ διεσπενδῶνα ἦν τι πταίσωμεν, Δημ. 23, Μέν. 672' 5) κ. ἐπὶ λατρῶν : Φίλημ. 75,5 ἐάν πταίσωι μὲν 3) νεώτ. κ. ὄμν. συνεκὸ ἐμῶν ὑπόπτες, ἐνοχὸς ὄμν. : ἔπτασα, συγχάρησθε με, -αὐτὸς φταίει γιὰ τὸ κακὸ πὸ πάθωα, -φταίω ἐγὼ, πὸ σοῦ μίλησ' 6) ἐπὶ ἐλλήδοις, διαφεθδῶ.

μαι : Ἡρωδιαν.1στ.8,5,1 πταφειν τῆς ἐλιπίδος
7) ἡ γλώσσα πταφει προσκόπτεται, ἐμποδίζεται ἡ
γλώσσα : Ἀριστλ.Πρ.87,2b,19.

πτακάβις (πτάβ) ἑπίρρ. μετά φόδου, δειλώς :
Θεόφωστ.Καν.163.

πτακάλα (ή) ἡ πτανάκα Πολυδ.10,166 ἐφιαβος
ἐν τοῖς ἀκατοῖς.

πτάκις-ιδος (ή) ποι. ἰδιότυπον θηλ. τοῦ πτάξ
βλλ. : Κωμ. Ἀδέσπ.1127.

πτακισμός (ο) ποι. δειλία : Κωμ. Ἀδέσπ.1128.

πτακισμῶ-εω Ἡα. ἐπιτῶσα, πτώσασα.

πταλῶν Ἡα. ἐφέ φ ἡ σταφυλή πατεῖται [κωδ.
πύλακι].

πτάνος-ή-όν ὄρωρ. τ. τοῦ πτάνος βλλ. : Ἀλογ. Ἀγ.136.
πτάνε-σκάς (ο, η) (πτήσσω) ποι. πτάξ βλλ. :
Ἀλογ. Ἀγ.137 αὐτόκορον πρὸ λόγου μογεράν
πτάκα θυομένοναιον.

πταρμική (ή) μτγ. τὸ φυτὸν Ἀγγλῆσις ἡ πταρμ-
ική πρδλ. Διοσκ.2,162 ἔθωμιον ἐστὶ κλώνας ἔχον
μικροὺς πολλοὺς περιφέρει, ὁμοίους ἄδρονάων·
περὶ οὗς φύλλα ἐπιμήρη εἰκοσιτῆς ἐλαίας πολλὰ·
ἐπ' ἀκρῶ δὲ ὡσπερ ἀνθερίδος κεφάλιον μικρὸν,
περιφέρει, ὀρυμὸν κατὰ τῆς ὀσμῆς, ἐρεθιστικὸν
παρμῶ, ὅθεν καὶ ὠνόμασται : Γαλ.12,108.

πταρμικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ προκλῶν παρμῶ-
ν : Ἀριστλ.Πρ.962b,4, Διογ. Ἐπιστ.35,3 ἢ τὰ
παρμικὰ τὸ κηρικὰ παρμῶν : Ἰνπ.Επιδ.7,112.

πταρμολόγος-ον νεώτ. ὁ παρμικός βλλ. :
παρμολόγος ἀέρια.

πταρμικός (ο) κ. νεώτ. ἀκούσιος ἀναναικαστι-
κός σπασμὸς τῶν ἀναπνευστικῶν μυῶν σφειλόμε-
νος εἰς ἐρεθισμὸν τοῦ βλενωγοῦνος τῆς ρινὸς καὶ
προκλῶν βίσιον καὶ ἠχηράν ἐκπνοὴν ἀέρος,
παρμικός : Ἰνπ.Διατ.6,13, Ἀριστφ. Ὀρν.720 παρμῶ-
ν τ' ὀρυθία καλεῖται, Θουκ.2,49 ἔπειτα ἔξ αὐ-
τῶν παρμῶ καὶ βρογχοῦ ἐπιγεγυῖται, Πλάτ.
Συμπ.189Α, Ἀριστλ.Πρ.961b,9, αὐτ.Ζ1 492b,6 ἢ κ.
ὡς κακὸς οἰσμός : Πολύαν.3,10,2.

πταρμίζομαι νεώτ., δημ. ἐπαρμίζομαι κ. πτε-
ρίζομαι, ὄρωρ. ἐπαρμίζομαι, δημ. ἴψαρμίζομαι,
καταλαμβάνομαι ὑπὸ παρμῶ, ἐξάγω ἀέρα ἐκ τῆς
ρινὸς βίσιος καὶ θορυβώδως, πταρμ., πτάρμυσι.

πτάρμυσι, ἀπαρρ. παρμῶναι [Κάσα.Πρ.44], μέσ.
πτάρμυσι [Ἰνπ.Νοσθ.2,54], παρσ. ἐπαρμῶναι
[Διογ. Ἐπιστ.35,3], παρμίζομαι : Ἀριστλ.Πρ.962b,8.

πταῖωνη Ἡα. ἐκατεπλήγεται.

πτεῖρω δ. τ. τοῦ πταῖρω βλλ. : Ἡρωδιαν.1,191.

πτεκός-άδος (ο, η) Φώτ. ἐπτάξ.

πτελέας (ο) μτγ. κάπρος βλλ. : Λυκόφρ.833.

πτελέα (ή) κ. νεώτ., ἰων. -η φυτὸν ἐκ τῶν πτε-
λεοειδῶν οὗ τὸ εἶδος πτελέα ἡ πεδὴν καλεῖται
φευλίς, φτελίς, φτελίς, βρυσσός, καραγάτι :
Ἰλ.Ζ419 περὶ δὲ πτελέας ἐφύτευσαν Νώεωσι
ὄρεσάσθαι, αὐτ.Φ242, αὐτ.350, Ἡσιόδ. Ἐργ.435,
Ἀριστφ.Νεμ.1008, Θεόφρ.Φ13,14, Διοσκ.1,84·
2) Ἡα. ἐσθ. Ἀλκυονες.

πτελεάβις Ἡα. ἐπτελεάβις.

πτελεῖνος-ή-ον κ. νεώτ. κ. πτελεῖνος. -[Ἐπιγρ.]
ὁ ἐκ τῶλου πτελέας ποιημένος, κατασκευασμέ-
νος : Θεόφρ.Φ1 5,3,5, Ἐπιγρ.

πτελεώβης-ους-ες Ἡα. ἐὸ ὁμοῖος πτελέας.

πτελεῖω-όνος (ο) γλώσσα. δάσος πτελεῶν.

πτελιά (ή) δημ. κ. φτελιά τὸ φυτὸν πτελέα βλλ.

πτανός-ή-όν μον. δημ. λεπτὸς, διαφανὴς φτε-
νός : Διγεν. Ἀκρ.3715 ἐνηδυσαμένη παντῶλες πτε-
νώτατον μαχλάρι.

πτανὸν (ή) ἀπτ. τ. τοῦ πτάνου βλλ.

πταροφύρος (ο) πάλ. κ. πταροφύρος [αἰε] [αὐτ.]
ὁ πταροφύρος βλλ.

πταροπίδος-ος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐπερρωμένος ὁ ἔχων
πτερὰ : Εἰμ783,23· 2) νεώτ. βοταν. τὸ αὐτ. πτε-
ρίδων ὡς οὗσ. βλαστίδων βλλ.

πταροπίδος (ο) νεώτ. βοταν. κατηγορία κρυ-
πτοσπορικῶν πταροφύτων φυτῶν.

πταροφύρος (ο) νεώτ. ζωολ. γένος φυτῶν
ἐκ τῶν παραδεισίδων.

πταροφύρα (τά) νεώτ. βοταν. ἄβρυσμα κρυ-
πτοσπορικῶν φυτῶν περιλαμβανόν πολυπληθῆ γένη
καὶ εἶδη ἀπαντῶντων κυρίως εἰς τὰς τροπικὰς χώρας.

πτήριος (-η) (-οῖν) ἰσπερὶον κ. νεώτ. ὁ ἐκ πτε-
ρῶν πεποιμένος : Πολυδ.6,23,12 πτήριος στέφω-
νος, Στράβ.9,3,9, Ἐρωτοσθ.Κατ.29, Πορφ.π.Στοδ.
3,21,26 ἢ πτήριος κύκλος ριπίδιον ἐκ πτέρων :
Εὐρ. Ὀρ.1429 ἢ κ. πτερῖνη ριπίς : Ἀριστῶν
ΑΠ 6,309· 2) ὁ πταρωτός : Ἀριστφ. Ὀρν.903.

πτήριον (τό) ὄπακος, τὸ πτερόν βλλ. : Ἡρωδιαν.
1,356· 2) πτερὶς βλλ. : Ψιδιοσκ.4,184· 3) τὸ φυ-
τὸν καλλιγρῶν βλλ. : αὐτ.134· 4) τὸ φυτὸν
τριχομαρῆς βλλ. αὐτ.135.

πτήρις-κως (ή), νεώτ. γενικ. -ιδος, κ. πτερὶς-ίδος,
αἰτ. πτήρι [Διοσκ.4,185], ὄνομ. πληθ. πτέρεις [Πο-
λύδ.3,71,4] τὸ φυτὸν ἀσπίδιον : Θεόφρ.1,10,5,
αὐτ.8,7,7, αὐτ.9,20,5, Θεόφρ.3,14 τὸν κισσὸν δια-
δύς καὶ τὸν πτήριν 2) μτγ. τὸ φυτὸν παλυπό-
διον : Ψιδιοσκ.1,186· ἢ νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν
πολυποδιδωῶν 3) μτγ. νυμφαία πτερὶς τὸ
φυτὸν ἐπερῖδιον ἡ θηλοπτερίς βλλ. : Διοσκ.4,185·
4) ὄμ. τὸ φυτὸν δρυοπτερίς βλλ. : Ψιδιοσκ.4,187.

πτερίσκος (ο) μτγ. ὄπακος, τὸ πτερόν.Βάβρ.118,5.
πτερίσμα-ατος (τό) διορθ. εἰς πτερίσμα ἡ τε-
ρερίσματα ἐν Λογγίν.Πραλ.83C.

πτέρηνη (ή) μτγ., μον. κ. νεώτ. κ. πτέρνα [λυκόφρ.
500, ΠΔ Γέν.3,15], δημ. φτέρνα τὸ ὄπισθιον μέ-
ρος τοῦ ἀκρου ποδὸς καὶ ἴδια τοῦ πέλματος τῶν
ἀνθρώπων : Ἰλ.Χ397 ἀμφοτέρων μετόπισθε πο-
δῶν τερηνε πτερήνη ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρηνς,
Ἰνπ. Ἀρρ.3, αὐτ.Επιδ.5,48, Ἀριστλ.Ζ1 494b,7, ΚΔ
Ἰω.13,18 ὁ τρώγων μετ' ἐμοῦ ἄρτον ἐπλήρει ἐπ'
ἐμὴ τὴν πτέρναν αὐτοῦ, Ἀκολ.Μ.Σ.αδδῶτου Ὀρθρ.
Ἐγκώμ.Στάσις3,7 οὗς ἔβραφε τὸ μῦνον κίνη-
σαν τὴν πτέρναν κατὰ τοῦ εὐεργέτου, παροιμ. :
Δημ.88 εἰ περ τὸν ἐγκέφαλον . . μὴ ἐν ταῖς πτέρ-
νεσι φορεῖται ἢ τὸ κτώθεν μέρος τῆς πτέρ-
νης : Ἀλογ.Χο.209· 2) μτγ. κ. νεώτ. τὸ αὐτὸ
εὐμεγέθες καὶ ἀκράϊστον ὄσασθαι τοῦ γαρσοῦ : Γαλ.
2,776· 3) μτγ. κ. νεώτ. τὸ μέγιστον τῶν ὄστων
τοῦ γαρσοῦ τῶν ἰηλοειδῶν, ὄσθη : ΠΔ Κριτ.5,22
ὅτε ἐνεποδίσθησαν πτέρνα ἰηποῦ 4) μτγ. κ.
νεώτ. αὐνεκὸν τὸ ὄπισθιον μέρος τοῦ ὑποδύμα-
τος : Ἡρώδ.7,21, Φρόν.Σοφ.Πορ.69B· 5) μτγ.
ἴχθως ἀφηνώμενον διὰ τοῦ ὀπισθίου μέρους τοῦ
πέλματος : ΠΔ Ἀσιμ.1,8 ἔξελας σὺ ἐν πτέρνασι
τῶν ποινῶν 6) μτγ. κ. νεώτ. τὸ κατάστον
μέρος βάσις διαφόρων πραγμάτων : Λυκόφρ.442,
Πολύδ.6,6,2 πτέρνα τῆς μηχανῆς ἢ κ. ἐπὶ τοῦ
ιστοῦ : Ἀσκληπιδ.Μ.π. Ἀβήν.11,474P ἢ νεώτ.
πτέρνα προσωριδός τὸ ἄνω ἄκρον τοῦ πέλδου
τῆς προσωριδός τῶν τυφεκίων ἢ πτέρνα σπά-
θης τὸ πέλδον τοῦ κολοῦ αὐτῆς 7) μτγ. τὸ
ἄκρον τοῦ ἀγκῶνος παλιοκρητικῆς μηχανῆς : Φιλ.
Μηχ.Βελον.59,30, αὐτ.66,2 ἢ κ. ἐπὶ χειρουργικοῦ
ἐργαλείου : Ὀρειδ.49,4,9 8) νεώτ. ἀρχαί. εἶδος
γλυφῆς κατὰ τὴν ἡμισυ κοίλης καὶ κατὰ τὴν ἡμισυ
κρητῆς 9) κωλή ἡ χοιρομήριον : Βατραχομ.37.

πτερναλγία (ή) νεώτ. ἰατρ. ἄλογος ἐδραζόμε-
νον εἰς τὴν πτέρναν.

πτερνών κ. μον. κ. νεώτ., μέλλ. -ιώ [ΑΠ Ἐερ.
9,413], ὄρωρ. ἐπτέρνωσι, παρσκ. ἐπτέρνωκα [αὐτ.
Γέν.27,36], κτυλὸν διὰ τῆς πτέρνης, λοκτιζῶ :
Ἰνπ.ματρ.40, Σουίδ.· 2) νεώτ. κτυλὸν ἴδια ἴηπον
διὰ τοῦ ἀπτεριστῆρος ἀπειρυνίζω 3) μτγ.
ἀναγρίψω, ὀπισκελιζῶ, ἀπατῶ : ΠΔ Γέν.27,36
ἐπτέρνωσι γὰρ με δεύτερον τοῦτο 4) ἐπισκευ-
άζω ὑπόδημα διὰ τῶν πέλματος : Κωμ. Ἀδέσπ.46.

πτέρνιξ-τικός (ἰ) ὁ μέσος κοιλίας τῆς σικελικῆς κούκτου • Θεόφρ. Φι 6,4,11.

πτερίων (τῷ) γλώσσα. κ. πτέρινων ὄσχορ. τοῦ πτέρνα βλλ.

πτέρνιξ (ἰ) εἶδος τῆς ἱέρακος • Ἀριστ. Ζι 620α, 19.

πτερίνιξ-ἴδος (ἰ) πυθὺν λεκανίτης • Ἡσ. ἐπὶ τῷ θρήνην ἱατρικῆς λεκανίδος • Ἄλεξ. 329.

πτερίσμα-ατος (τῷ) μιν. κ. νεώτ. ὁ πτερίσματος βλλ. • Τζέτζ. Χιλ. 9,179 • 2) νεώτ. ἀντὶ πτερίσματος βλλ.

πτερίνοσις (ἰ) μτην. ὁ πτερίνοσις, ὁσοκέλισις • Πά. Φασμ. 401η, 10 ὁ ἐσθίων ἄρτους μου ἐμεγαλύνει ἐπ' ἐμὲ πτερίνοσις • 2) γεν. δολιχῆς πανουργία, ἐπιδοσιώ • αὐτ. Βασ. 4,10,19 καὶ Ἰού ἐποίησεν ἐν πτερίνοσῶ, ἴν' ἀπολέσῃ τοὺς δοῦλους τοῦ βασιλ.

πτερίνοστήρ-ἱεροσίμῃ μιν. κ. νεώτ. μεταλλικὸν ἀντικείμενον προσομοζόμενον εἰς τὴν πτέρνιν τῶν ὑποδημάτων τῶν ἱππέων καὶ φέρον εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἄκρον τοῦ αἰχμῆν ἢ τριγώνου δι' ὃν ὁ ἀναδάτης νύσσει τὸ ὑποσώμιον ἵνα τρέξῃ, ὃ. ἐγκεντρικῆς σπῆρον • Λέων Σοφ. 6,4.

πτερίνοστῆριον (τῷ) μιν. ὁ πτερίνοστήρ βλλ. • Διγεν. Ἀκρ. 1541, Διγλ. Ἀρχ. 1120.

πτερίνοστρία (ἰ) μτην. κ. μιν. θηλ. πτερίνοστρία Ἰ' Ἀνών. Φυσιολ. 6995 ἐν Αππ. 7,264, ὁ διὰ τῆς πτερίνης λακτικῶν, λακτιοτῆς • Φιλ. 1,84, Τζέτζ. Χιλ. 9,181 • 2) μτην. ὁ ὁσοκέλις, κατέως • Φιλ. 1,55, Πηλ. Φασ. 21 ἐσφ. ἀνάγει τοὺς φρονιστίες.

πτερινόδωμιν-ουος-ον νεώτ. ὁ βαίτων ἐπὶ τῆς πτέρνης, ὁ πάσχων ἐκ πτερινοδοσίας.

πτερινόδατης (ἰ) κ. νεώτ. θηλ. -ις-ἴδος ὁ πτερινόδαμων βλλ. • Ἰνπ. Ἀρθρ. 60 • 2) Ἡσ. ἐπὶ τῶν ἱατρικῶν τῆς ἐπιδοσιῶν.

πτερινοδατῆ-έω μιν. δημ. περιπατῶ ἐπὶ τῶν πτερινῶν, πάσχων ἐκ πτερινοδοσίας, εἶμαι πτερινοδατῆς πτερινοδῶμων • Παύλ. Αἰγ. 6,118.

πτερινογλύφος (ἰ) ὁ γλύφων, διακαλοῦσάν πτερίνας βλλ. 9, ἴστω χοιρομήτρια, ἀνομοσία-μύος • Βατραχ. 224.

πτερινοκόπημα-ατος (τῷ) νεώτ., δημ. φτερνοκόπημα κ. φτερνοκόπη ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πτερινοκόπῃ βλλ.

πτερινοκόπις-ἴδος (ἰ) ἡ κόπις πτερινῶν βλλ. 9, χοιρομητρῶν, κωμικὸν ἐπιθετικὸν παρασίτου • Μέγ. 276, Ἄξιθ. 6,2.

πτερινοκόπῃ-έω μτην. κ. νεώτ., δημ. φτερνοκόπῃ-άω πλήττω τὴν διὰ τῶν πτερινῶν, ποδοπατῶ, ἰδία κτυπῶ διὰ τῶν πτερινῶν τὸ ἔδαφος, ἐγέλω διὰ τῆς κραδέσσης τῶν πτερινῶν θόρυβον ἐν θεάτρῳ ἐπὶ ἐνδειξῆς ἀποδοκιμασίας • Πολυδ. 2,197, αὐτ. 4,122 • 2) νεώτ. νουτ. ἐπὶ προσαρράζοντας πλοῖου ἢ τοῦ πεδίου αὐτοῦ, ὅταν ἡ πρῆμη ἢ τὸ ηὐδάλων κτυποῖ ἐπὶ τοῦ βυθοῦ.

πτερινοδία (ἰ) νεώτ. ἱατρ. εἶδος ραιβοδοσίας, κοβ' ἢν ὁ πάσχων βαδίζει ἐπὶ τῶν πτερινῶν με ὕψιστον τὸ λοιπὸν πᾶμα τοῦ ποδός.

πτερινοκόπος-ον μιν. ὁ σκοπὸν, παροτηρῶν, παραμονεῖν τὴν πτέρνιν, ἐπὶ τοῦ διαδούλου • Ἰω. Διδ. ἐν 251, 105, 968-9' πρὸς Πά. Γέν. 3,15.

πτερινοτῆρις (ἰ) μιν. ὁ πτερινοκόπος βλλ. • Ματ. 968.

πτερινοτῆρις (ἰ) ὁ δάκνων, ροκτικῶν πτερίνας βλλ. 9, χοιρομήτρια, ὄνομα μύος • Βατραχ. 29.

πτερινοφάγος (ἰ) ὁ τρώγων πτερίνας βλλ. 9, χοιρομήτρια • Βατραχ. 227.

πτερινοφάλαξ-ακος (ἰ) μιν. ὁ τρώγων, παραφυλάττων τὴν πτέρνιν • Νικ. Χων. 193D παιὰ τῆς θανατοφάρος ἐξήνα ἢ πτερινοφάλαξ ἐξήνα.

πτερινοδῆμιν-ουος (ἰ) ὁ βαίτων, ὁ κινούμενος διὰ πτερίνων • Ἐρμ. 20,7.

πτερινοδατῆ-έω μιν. πτερινοδατῆ ἢ Ἰούχ. Πρὸς Δτ. 100B.

πτεροβήτης-ουος-ἰδων-έω ὁ κινούμενος διὰ τῆς δονήσεως τῆς κινήσεως τῶν πτερίνων, δθ. μτην. ὁ ὀφθαλμὸς πετῶν • Ἀριστ. Ὀρν. 1390 τῶν διβυρῶδων γὰρ τὰ λαμπρὰ γίνεταί ἀέριον ἢ καὶ πτεροβήτης, αὐτ. 1402.

πτεροβρομία (ἰ) νοι. πτήσις • ΑΠ7, 699 (ἰδ. γρ.), **πτεροβρομιν-ουος** (ἰ) ἱεραία μτην. ὁ πτεροβρομῆς • Ὀπν. Κυν. 2,190, Χρηστομ. Φλέγ. ὄμ. 37, 3, 3, 3.

πτερόεις-εντος-εσσα-εν κ. νεώτ., θηλ. συνηρ. **πτερόσσα** ἰεῖρ. Ἰνπ. 733, αὐτ. Φαιν. 10191, ἀρα. κ. οὐδ. γενικ. πτερόσσης [αὐτ. Ἰων. 202], αἰτ. πτερόσθη [Αἰγ. 1κ.1000], ὁ ἔχων πτερά, πτερόσσορος, πτερόσσης ἰλ. Ε 171] ποῦ τοῦ τόξου ἰδὲ πτερόσσης ὁστάοι, αὐτ. Π 773. Ἡσίοδ. Α 220, Πηδ. Π 2,50, αὐτ. Ἰ 761, 44 • || πτερόσσα κόρα ἢ Σφιγξ • Σοφ. ὈΥ 508 • || πτερόεις ἵππος ὁ γίγνασος • Ἐῖρ. Ἰων. 202 • || ἴπποι πτερόεντες αἱ ἴπποι τοῦ ἰλίου • αὐτ. Ἠλ. 466 • || κ. ἐπὶ τῶν κεραιῶν • Ἀριστ. Ὀρν. 576 • 2) ὁ ὄμιος πρὸς πτερά, ελαφρὸς • Ἠλ. Ε 443 ἀδύπτος ἐκούκλους λασιόη τε πτερόεντα, αὐτ. Μ 426 • || μτην. ἐν ἐπ. φρ. ἰδία ἐν τῷ φρ. **ἐπεα πτερόεντα** λόγιοι ταχεῖς, ἐκκίνητοι, φευγαλῆοι • αὐτ. Α 201 καὶ μιν φωνήσας ἐπεα πτερόεντα προσηύδα • || πτερόεις ὄμιος • Πηδ. 1 541, 63 • || πτερόεις τροχός • αὐτ. Π 2,22 • || κ. φυγῆ πτερόεσσα • Ἐῖρ. Ἰων. 1238 • || κ. θυμὸς πτερόεις • Ἀπολλ. Ρ 4,23.

πτερόἴππος-ον μιν. ὁ πτερωτὸ ἴππου ἐπιβαίνων, ὁ ἔχων πτερωτὸν ἵππον • Τζέτζ. Χιλ. 3,164.

πτεροκόπῃ-έω κόπτω τὰ πτερά τινος • Κωμ. Ἀξίθ. 25α, 3D.

πτέρωμα γλώσσα. κ. μιν. πτέρωμασι βλλ. • Πλάσω, Ἰπιοτρ. 38.

πτερόμυς-ουος (ἰ) νεώτ. ζωολ. θηλαστικὸν ἐκ τῶν σκυροσίδων, βιοῦν ἐπὶ τῶν δένδρων.

πτερόν (τῷ) ἱππερωτῶν, πτεροῦ κ. μιν. κ. νεώτ., δημ. πτερόν ἕκαστον τὴν μετὰ τριχοειδῶν ἀποφύσεων στελεχῶν τῶν καλυπτόμεν τὸ σῶμα πτεροῦ, ἰδία δὲ τῶν ἀποτελούμεν τὸς πτερίνας καὶ τὴν οὐράν αὐτοῦ, κατ' ἀντίστροφον πρὸς τὸ πτερόν • Ὀδ. Ο 527 κατὰ δὲ πτερά γευθὲν ἔφαξε μεσηγὸς νῆος τε, Ἠρ. 2,73, Ἐῖρ. Πρ. 618, Ἀριστ. Ἀγ. 584, αὐτ. 1105, Πλάτ. Τιμ. 91D ἀντὶ τριχῶν πτερά φέειν, αὐτ. Φαιδρ. 264D, Ἀουκ. Ὀρχ. 2 τὰ ὄπτα πτερῶν κινημένοις • || πτεροῦ οὐρινγέ • || πτερόν ἱέρακος ὁ κάλιος πτεροῦ • Ἰνπ. Συρτῆγ. 6 • || πτερόν ἱέρακος γρῶσις κατασκευασμένη ἐκ πτεροῦ ἱέρακος, τὴν ὁποῖον ἀφῆρον οἱ ἱερογραμματεῖς ἐν Αἰγύπτῳ • Διόδ. Σ 187 • || παροιμ. πόνου δ' ἴδους ἀν' οὐδαμῶν ταῦτων πτερόν ἴτης δυστυχίας τὸ πτερά εἶναι ποικίλα, δηλ. ἡ δυστυχία εἶναι πολλῶν εἰδῶν • Αἰόγ. 1κ. 329 • || ὄμ. τοῦ ἔμμουτοῦ πτεροῦ ἀλλασκομαὶ συλλαμβάνονται τοξεύμενος με βέλη ὀπὸ τὸ ἰδικά κινεῖται • αὐτ. ὄμ. 139 • || ὄμ. ἄλλοτριος πτεροῦ ἀγάλλομα κοινάκιω διὰ ἔξω πτερά, πτερῶ με ἔξω πτερά • Ἀουκ. Μισθ. Σύν. Α' • || παροιμ. φρ. κείρου πτερά κόφε τὰ πτερά σου, πάρε νουμῆξις τὴν κατορθωτῶν • Καλλ. Ἐπιγρ. 47B • 2) συνεκτ. πτερεῖ, φτερούγα • Ἠλ. Α 454, Ὀδ. Β 151 ἐνθ' ἐπιδυνήθετε νηυσάθερα πτερά πολλά, Αἰόγ. Πρ. 396 οἴμω αἰθέρος ψάειρε πτεροῦ, αὐτ. ἀπ. 304, Α, Ἐῖρ. Ἡρακλ. 10 • || κ. μτην. • Αἰόγ. Ἐῖρ. 1001 Παλλόδος ὄπλο πτεροῦ ὄντας • || δημ. σὺ πτερόν κατὰ τὴν πτήσιν, στὸν ἄερα, δθ. μτην. ταχέως γοργώξ, ὃ ἀπὸ πεταχῆ • || δημ. φρ. κἄνω πτερό ἢ πτερά πτεριμύξω, ἀντίμαται κ. μτην. ἐξαφρονίζουσι • τὰ λεπτὰ μας κἄνω πτερά ἰθὺσανηθῆσαν ἢ ἀπελευθερώθη • || κ. ἐξ ἀσπιδόκων ταχέως τῶν • Ὀδ. Η 36 ὡσεὶ πτερόν ἢ νῆμα, Ἐῖρ. Π 32 πῶσα πτερεῖ ἴσον πτεροῦ, αὐτ. ὄμ. 508 • || τῷ δ' εὔτε πτερά γίνετο εἰς ἀέρον ἴπον Ἀχλὺλλεα τὰ ὄπτα φέγοντα κούρα καὶ ἀρού-

δια ως πτερά: 'Ιλ.Τ.386' || νωμῶ δ' ἐν οὐανοῖσι τοῦκλινθς Ἰ'Αφροδίτης πετρών, ἐν θηραῖν, ἐν βοροῖσιν, ἐν θεοῖς ἢ δυνάμει αὐτῆς: Σοφ. ἀν.94,11' || αἱ πτέρυγες νυκτερίδος: Ἦρ.2,76 ἀλλὰ τοῖσι τῆς νυκτερίδος πτεροῖσι μάλιστα κη ἐμπεροῦσάτα' || κ. ἐπὶ ἐνότων: Ἀριστλ.Ζ1 532α,25, αὐτ.ΖΜ.682b,18' || κ. μτφ. ἀέθλων πτερά τὸ βραβεῖον, ὁ ἀσπανάς τῆς νίκης ὁ ὕψων τὸν ποιεῖν μέχρι οὐρανοῦ: Πίνδ.Ο.14,24, αὐτ.Π.9,125' || κ. δημ. **πτερά τῆς φαντασίας**: || ὁ μ. δημ. τοῦ κόλληκαν τὰ πτερά ἔχουσι τὸ θάρρος του ἢ τοὺς ὑποστηρικτάς του' || μαζεύω τὰ πτερά μου ὑποστέλλω τὴν ὀρμητικότητά ἢ τὴν ἐπιπονησάν μου: 3) πᾶν τὸ φέρον πτέρυγας, ὁλον ἢ Σφῆς: Εὐρ.Φοῖν.806 μηδὲ τὸ παρθένονον πτεράν, οὐραῖον τέρας' || ὁ κἀνθάρος: Ἀριστφ.Εἰρ.76 ὡ Πηγᾶσειον, φησί, γενναῖον πτερόν' 4) οὐρανός, πτηνὸν παρῶνον προφητικῶν σημείων: Σοφ. ΟΚ.97 πιστῶν ἐξ ὕμων πτερόν' 5) κ. νεώτ. κτ. ἐπίκτ. πᾶν τὸ ὁμοιάζον πρὸς πτερόν, πτέρυγα, δδ. τὸ πλατὺ μέρος τῆς κόπης: Ὀδ.Λ.125 ἐρετμᾶ, τὰ τέ πτερά νηυσὶ πέλονται, Ἡσιόδ.Ἐργ.628 νηὸς πτερά, Εὐρ.Ἐκ.147, αὐτ.Τρωφ.1086 ἀκάφως ἄσσον πτεροῖσι' || δδ. ἀντιστροφῶς ἐπὶ τὸν πτηνῶν: αὐτ.Ι.Τ.289 πτεροῖς ἐράσει, Λουκ.Τιμ.40 πτεράν ἐρρασίει' 6) τὸ φύλλωμα τῶν δένδρων: Σοφ.ἀν.233 (ἀμφ.) 7) οἰπίδιον ἢ βολία, ἀκἀδιον, παρσάδι: Κωμ. Ἀδελφ.1129' 8) βέλος ἐπιερωμένον: Εὐρ.Ἐκ.76 τῶδ' ἀν ἐστόχος περὶφ' ἀπὸλαυσιν εἰκοῦς ἔθανεν ἀν Διὸς κόρης' 9) τοῦ πῶγωνος τὰ πτερά τὰ ἄκρα τοῦ πῶγωνος: Λουκ. Μισθ.Συν.33' 10) μτγν. κ. νεώτ. ὁ παρὰ τὸ ὕψων ἀνταρπητῆρ τοῦ ὀρότου: Λυκάροφ.1072 ὄλκαψ πτερῶ' 11) μτγν. πλευρικὴ πτερυξ οὐχνητικῶν οἰκοδομημάτων, Ἰδῆ ναοῦ: Στράβ.17,1,28 τοῦ δὲ προνάου παρ' ἑκάτερον πρόκειται τὰ λεγόμενα πτερά, Πλάτ.Ἦθ.359Α' || νεώτ. κτιστοσχεῖα ἐξωτερικῆ κατὰ μήκος ἐκτέρας τῶν μακρῶν πλευρῶν ἀρχαῖου ναοῦ: 12) ὁ μ. εἰδὸς τῆ γέλοισι ἢ ἐπάλλεως: Προκ.Κτισμ.28' 13) ὁ μ. ἀπὸρροφρακτὸς ἢ ἀπὸρροφητὴς γέφυρα κινητὴ εὐρισκομένη πρὸ τῆς πύλης πόλεως: Σχόλ.Εὐρ. Φοῖν.114' 14) ὁ μ. πτερά Θεσσαλικὰ τὸ ἐκκίνητα κρᾶσιπεδα τῆς κλαυμῶδος πρὸλ πτερυξ: Πολυδ.7,46' 15) νεώτ. πτερόνιον ὀδραυλικὸ τοῦ τροχού' 16) ὁ μ. ἕκαστος τῶν πεπλατυσμένων βραχίονων ἑλικᾶς: 17) νεώτ. κ. δημ. ἕκαστος τῶν ἡμικυλινδρικών ἑλασμάτων τῶν πτερέων περὶ τὸ ἄνω ἡμισυ τῶν τροχῶν αὐτοκίνητου ἢ ἀράξης' 18) ὁ μ. πτερωτῶν κάρηθρον, ἔσκησιονήτρι.

πετρονόμος-ον Ἦσι. ἐτοῖς πτεροῖς νομῶσα καὶ νεομένην,

πετροόλοκος-ον μιν. ὁ διὰ πτεράν πεπλεγμένος: Φιλῶς 2,15 [ἐκδ. Mil.] πετροόλοκος-σκέπη τοῖς πτενιούσιν,

πετροόδα [τό] νεώτ. ζωολ. τᾶξις γαστροπόδων μολλακίων,

πετροοκίλιος-ον ὁ ποικίλον ἔχων τὸ πτέρωμα, ποῦ ἔχει πλουμιστὰ πτερά: Ἀριστφ.Ὀρν.1244 ἄρνις τῆ πετροοκίλιος ἀταγᾶς ἀταγᾶς, αὐτ.1410,

πετροοπίω-ἔω μτγν. κ. μιν. πετροοπίω βλ.λ.: Σουῖδ. ἐν λ. νύμφης κ. παθ.: Ἰω.Λυδ.Μην.4,11,

πετροόπους-ποδος [τό] μτγν. κ. νεώτ. ὁ φέρων πτερά, ὁ ἔχων πτέρυγας εἰς τοὺς πόδας, πτερωτῶς ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἐρμού: Φιλῶδ. ἐν Α.Πλ.4,234' 2) νεώτ. ζωολ. γένος καρποφόρων ζῶων χειροπτερά, νεφριωθέντων πολλὰ εἶδη νυκτερίδων,

πετροόληξ [τό] νεώτ. ὁ πωλητὴς πτερών,

πετροόροια [ἢ] μιν. κ. νεώτ. πετροόροισις βλ.λ.: Κίττανεν, ἐν *Alpauaite des Btades* Gr.6,50,

πετροόρρησις-εως [ἢ] μτγν. ἡ πᾶσις τοῦ πτερωματος πτηνοῦ καὶ ἡ ἀντικατάστασις αὐτοῦ διὰ

νεοῦ, πτεροόροια: Γρηγ.Νύσσα.2,668β, Πλ.Χρ.Ἐν.420Μ, Συρίων.Μεταφ.82,18,

πετροορύω-ἔω ἀποβάλλω τὸ πτέρωμα, γίνω, ἀλλάζω τὰ πτερά μου: Ἀριστφ.Ὀρν.106 ἀλλὰ γόν χερσῶνα πάντα τῶνρεκα πετροορύει, Κωμ. Ἀδελφ.172, Ἀριστλ.Ζ1 564α,32 πετροορύει δὲ ἀμα τοῖς πρώτοις τῶν δένδρων, αὐτ.600α,23' || π. περὶ τῆς φυγῆς: Πλάτ.Φαῖδρ.246C ἢ δὲ πετροορύησασα φέρεται, ἔως ἀν στερεοῦ τινος ἀντιλέθηται' 2) κ. μτφ. ληστεύομαι, κλέπτομαι, πληρώνω κἀπ ἀκριδᾶ: πρὸλ. δημ. φρ. ἐμὲ μᾶλλον: Ἀριστφ.Ὀρν.284 ἔως πετροορύει. ἔτε γὰρ ὡν γενναῖος ὀπὸ τῶν συκοφαντῶν τίλλεται' || δδ. κ. μτβ.: Φιλῶστφ. Ἀπόλλ.6,36 πετροορύησας τὸν πλοῦτον,

πετροσχιδῆς-ους-ές νεώτ. βασιλ. ἐπὶ φύλλων, φέρω ἑκατέρωθεν παραλλήλους ἐντομάς,

πετροτήεις-πος [ἢ] ἢ ἰδιότης τοῦ πτερωτοῦ, τὸ ἔχειν πτέρυγας, πτέρωμα: Ἀριστλ.ΖΜ.642b,27 τῶν δὲ διαφορῶν αἱ μὲν καθόλου εἶσι καὶ ἔχουσιν εἶδη, ὁλον πετροτήεις,

πετροτίλισσις-εως [ἢ] νεώτ. ἢ ἰδιώς κατὰ τὰς περιόδους τῆς πετροτίλισσεως γνωμένη ἀφαίρεσις τῶν πτελῶν ζῶντων πτηνοῦ, πρὸς χρησιμοποίησιν αὐτῶν ὡς ὄλοκο εἶδη τῶν πληρωσίων προσκεφαλαίων, ἐφοπλισμῶν κλπ,

πετροπόροισις-ον ὁ διὰ πτεράνιον πορευόμενος: Πλάτ.Φαῖδρ.752b ἴμβ. ἔσφ. γρ. κῶδ. διόρθ. πτεροπόρωτφρ βλ.λ.,

πετροπόρος [τό] μτγν. κ. -ης ὁ φέρων πτερά, εἶδ. ὄνομασσία ἱερῶν νησιωτικῶν ἐν Αἰγύπτῳ, φερόντων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πτέρυγα ἱερούρα: Διόδ.Σ.1,87, Ἐμπερ.Κασιπ. 2) ὁ μ. ὡς προσωμῆσι στρατηγικῶν ὀξίωματοῦχοι: Μέν.Περικ.104,

πετροφοῖριδα [τό] νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια ἐν-τάμων λεπιδοπτερίων,

πετροφόρος-ον κ. νεώτ. ὁ φέρων πτερά, πτέρυγας, πτερωτῶς: Αἰσχ.Ἄγ.1147 περιβαλον γὰρ οἱ πετροφόρον δῆμας θεοῖ, Εὐρ.Ὀρ.317, Ἀριστφ. Ὀρν.1757 ὡ φύλα πάντα συνῶνον πτεροφόρ' || δδ. κ. μτφ. ὁ ταχέως βαλλόμενος: αὐτ.1714 πετροφόρον Διὸς βέλος ἐπερὶ τοῦ κεραυνού' 2) ὡς οὐα. ἐν εἰδ. σημ. κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Ρωμαίων αὐτοκρατορῶν, ὁ ταχυδρόμος: Πλούτ.Ὀθ.4, ἀργαῖος ὁ πτερωτῶς: Πλάτ.Πολιτ.266β τὴν θηροπόδα ἀγέλλην πάλιν τῶ φιλοφ καὶ τῶ περφομῆ τέμνεν,

πετροφύσις-εως [ἢ] μτγν. κ. μιν. πετροφύσι βλ.λ.: Ἐρμεῖ.Ἄλ.Φαῖδρ.160Α, Γεωμ.Ι.5,2,33,

πετροφύσις [ἢ] μτγν. κ. νεώτ. ἢ ἐκφυσις πτερών, πτερώγιον, ὁ σχηματισμὸς πτερωματος: Ἰερουλ. Χρ.Ἐν.479Μ,

πετροφύτωτος-ον μιν. ὁ διὰ πτεράν οὐλοεὶ κατὰφυτος δδ. πλουσιῶς διὰ πτερωματος διακοσμηθεῖς, περὶ τοῦ ταῶ: ΚΜανασσα.Χρον.264 κλον πετροφύτωτον εἰργάζετο ἰτὸ ζῶον ἰτὸ διεκόσμησε ὡς κηλον ποικίλων ἔχοντα τὴν φυτεῖαν, 1 **πετροφύτωτος-ον** σχόλ. πετροφύσις βλ.λ.: Σχόλ. Ἀριστφ.Ἰνν.1341,

πετροφύτωτφρ-ορος [τό] ὁ ἐκφυῶν πτερά, δδ. πετόμωτος κ. μτφ.: Πλάτ.Φαῖδρ.252B διὰ πετροφύτωτφρ' ἀνάγκην [διόρθ. ἔσφ. γρ. κῶδ. πετροφύτωτφρ],

πετροφύω-ἔω κ. νεώτ. ἐκφυῶ πτερά ἢ πτερωματῶ, σχηματίζω πτέρωμα: Πλάτ.Φαῖδρ.251C ταυτὸν δὴ πέπονθεν ἢ τοῦ πετροφυσίην ἀρχομῶ ποφυλ, αὐτ.255D, Λουκ.Ἰκαρ.10 αἱ αὐτὸς πτερωθεῖς πως ἀνέλθοιμι εἰς τὸν οὐρανόν, Πλούτ. Ἦθ.751F, Θεμιστ.Λογ.26,234D, Λυδᾶν.Λογ.59,148,

περυγιζω κνεώτ. κινῶ, κτυπῶ τὰ πτερά, τὰς πτερυγας ἐν τῇ προσπάθειᾳ τῆς ἀποτίλισης, ἰδιώς ἐπὶ νεοσσῶν: Ἀριστφ.Ὀρν.795 οὐτος ἀν πάλιν παρ' ὕμων περυγιζας ἀπέπτετο, αὐτ.1466; Σε-

ὄφρ. Σημ. 28' || εἶδ. καθὼ τὰς πέρυγας ὡς ὁ ἀλέκτωρ ὄταν φωνῇ, θὼ κ μῖρ. ἐπὶ ἀνδρός: 'Αριστοφ. Πλ. 575 ἄλλα φλυαρεῖς καὶ πτερυγίαις' 2) νεῶτ. κτ. ἐπέκτ. πέτομοι, πτερουγίζω.

περὺγινοϛ-ον γίωσασ. πέρυγος βλλ. **περὺγινοϛ** (τό) κ. νεῶτ. ὄνοκορ. τὸ πέρυξ βλλ., μικρὰ πέρυξ, φτερύγη, φτερίκι: 'Αριστοφ. Ζ. 1615b, 30 τὰ δ' ἐπ' ἀκρῶν τῶν πτερυγίων ἐφουδρά' 2) ὄθ. κ. ἐπὶ παντός δημοῖζοντος πρὸς μικρὸν πτέρυγα, εἶδ. κτ. πληθ. τὰ νηκτικὰ ὄργανα τῶν ἰχθύων: αὐτ. 489b, 24 δὲ δὲ δὲ πόδας ἔχειν .. τοῦτοις νεῖ καὶ τοῖς πτερυγίοις, αὐτ. 504b, 30, αὐτ. Ζ. 714a, || τὰ πτέρυγιά τῶν ἰχθύων διακρίνονται εἰς τὰ ζυγὰ καὶ εἰς τὰ ἀζυγα' || τὸ ἀκρον τῆς οὐράς τοῦ κορκίνου ἢ τῶν καρκινουοῖδων 'Αριστοφ. Ζ. 490a, 3, αὐτ. Ζ. 684a, 13' || ὄμ. τὰ πρὸς πτερόν παρεμφερῆ ὄκρια μαλακοστράκων τινῶν: αὐτ. Ζ. 532b, 22 τὸ μὲν χρώμα ἐφουδρά, πτέρυγιά τ' ἔχοντα πυκνά, αὐτ. 512b, 24' || οἱ πλόκομοι τῆς σπηλίας: Σωτ. Κωμ. 1, 16 πτέρυγι .. σπηλίας ἀπητημένη, 'Αλέξ. 187, 3, 'Αριστοφ. Ζ. 524a, 31, αὐτ. Ζ. 685b, 19' 3) πάν ὄμοιον πρὸς πτερόν: αὐτ. Ζ. 597b, 22 ὁ δὲ ὄτως .. περὶ τὰ ὕα πτέρυγιά ἔχων' 4) ὄμ. κτ. πληθ. τὰ ὄκρια τοῦ ἠθδάλου Γαλιδ. 1, 90' || κ. ἐπὶ ποσσάλου: 'Ησ. || κ. νεῶτ. νοῦτ. τὸ ὕφαλον μέρος τοῦ ἠθδάλου' || ὄμ. ἐκότερα τῶν τριγωνικῶν προεσχῶν τῶν σχηματίζουσάν τὸν ὄνογα τῆς ἀγκύρας' 5) ἐν οἰκοδόμηματι, πόρωσ, ἐπαλκίς, προεσχῶν ὄκρον ἢ ὄετωμα: Πλάουκ. 4, 9 καὶ ὄτοπον αὐτῶν ἐπὶ τὸ πτερόν τοῦ ἰεροῦ' 6) ὄμ. μετὰ ἄλλοι ἐλάσματα κρεμύμενα ἀπὸ τοῦ θύρακος καὶ καλύπτοντα τὸ κῶτωθι τῆς ὄσφους μέρη μέχρι τῶν γονάτων, ὄ. πτέρυγες: 'Αριστοφ. Ακουστ. 802a, 39, Πλά. 'Αριστοφ. 15, 38 καὶ ἐπιθήσεται ἐπὶ τὰ πτέρυγιά τῶν ἰματιῶν αὐτῶν, αὐτ. Ρουθ. 3, 9, Γαλιδ. 7, 62' || οἱ φολίδες τοῦ θύρακος Αλκ. Τακτ. 31, 8' ὄμ. κ. 'Ἐπιγρ. πτερόν κρῶν' 7) ὄμ. κτ. πληθ. τὰ ἐκατέρωθεν τῶν ὄνοπλατῶν μέρη τοῦ ἀνθρώπου τοῦ σώματος: Γαλιδ. 2, 177' || τὸ ἐπὶ τοῦς κρατάφους μέρος τῶν ὄτων: αὐτ. 285, 'Ησ. || ὄμ. νεῶτ. ὄνομοι. πτερόν τοῦ ὄτός κορησοῖδῶς ἐξέχουσα καὶ χονδρῶδῶς ἔσωθεν πτυχή τοῦ δέρματος ἐκατέρωθεν τῆς κεφαλῆς καὶ περὶ τὸ ὄνομοιο τὸ ἔξω ὄνομοιο πόρωσ, σχηματίζουσα τὸ ἔξω οὖς || τὰ ἐκατέρωθεν τοῦ ἀκροσπίου μέρη, τὰ πρὸς τὰς παρειάς: Γαλιδ. 2, 80, Σωρ. 1, 71, Γαλ. Χρ. Μορ. 1, 12' 8) ἐν τῇ ἰσθρ. νόσσοι τοῦ ὄφθαλμοῦ καθ' ἡ μεμβράνῃ τῆς φέται ἐπ' αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ἔσωτερου καθῶ: 'Ἰνν. Προορ. 2, 20, Κέλια 7, 74, Γαλ. 7, 732' || κ. νεῶτ. ὄφθαλμοῦ νοσηρὰ πτυχή τοῦ ἐπιπεφυκότου, ὄστινος ἢ κορηφὴ προχωρεῖ ἐπὶ τὸ κερατοειδοῖς μεθ' ὄ το πτερῶς ἐκείνοτα' 9) σαρκώδης ἔκρωσι, ἐξόχουσα ἢ Κέλιο. 6, 19, Διοσκ. 1, 100, Παῦλ. Αλφ. 6, 85' 10) κτ. πληθ. 'Ησ. ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ νοσοῦ τὰ ὄκρια' 11) νεῶτ. ἐν τῇ πυροβολικῇ κτ. πληθ. τόρροι ἐκ μαλακοῦ μετὰ ἄλλοι φαρμακοῖμοιο εἰς τὰς ὄθιδας τῶν ἠλκακωμένων πυροβόλων πρὸς διευκολύνει τῆς σσηνώσεως καὶ τῆς περιστροφικῆς κινήσεως αὐτῶν.

περὺγινοδα (τό) νεῶτ. ζῶολ. τῆς βαλασσίων θηλαστικῶν ζῶων, ἐν οἷς ἢ φάκι κ. ὄ.

περὺγινοφῶροϛ-ον νεῶτ. ὁ φέρων πτερόν.

περὺγινοια (τό) μῖγν. κ. νεῶτ. ἢ κληροσ τῶν πτερόντων κατὰ τὴν πῆσιν: Λογγύ. Προλ. 83C' || εἶδ. νεῶτ. ἢ προσάθεισι τῶν νεωσοῖν πρὸς πῆσιν.

περὺγινοῖδῶ (τό) νεῶτ. ταχέα κινήσῃ, ταυνοῖς καὶ κροσῶσ τῶν πτερόντων, φεροκόνημα: Πασαδ. Χριστ. Γεμ. 11 εἰς τὰς φιλιάς ὄπου κρύπτονται τ' ἀγριοπερίστερα μεθ' ὄνομοιο πτερυγίων.

περὺγινοστῆ (τό) νεῶτ. ζῶολ. μῖνος θηλαστικῶν χειροπτερόν τῆς οἰκογεν. τῶν νυκτεριδοῖδων.

περὺγοῖδῶϛ-οῦρ-εϛ μῖγν. κ. νεῶτ. ὄνομοιο. ὁ ἐν εἶδει πτέρυγοσ ἐπισημοῖμοιο: Θεοφρ. Φ1, 3, 127, Πάπ. Μορ. 1, 2743 πτερυγοῖδῶσ ὄνομοιοσ, πτερυγοῖδῶ νεύρα, πτερυγοῖδῶ μῖνος ἰοῦ ὄδο ἰασητήριοι μῖμοι ἢ ὄνομοιοσ καὶ ἔκοντες πρὸς τὰ ὄνω τὴν κατὰ νυκτίν, πτερυγοῖδῶσ βόστροσ ἰκοκλωμα μετεῶ τοῦ ἔσω καὶ τοῦ ἔξω πετάλου τῆς πτερυγοῖδῶσ ὄνομοιοσ τοῦ σφηνοῖδῶσ, ἔξ ὄ ἐκφύεται ὁ ἔσω πτερυγοῖδῶσ μῖσι.

περὺγοῖδῶϛ ἔπιρρ. μῖγν. ἐν εἶδει, ἐν σχημοσι πτέρυγοσ: Θεοφρ. Φ1, 3, 127, Πάπ. Μορ.

περὺγοποῖκίλοϛ-ον ὁ ποικιλοχρώμοσ ἔχων τὰς πτέρυγας: 'Αριστοφ. Ὀρν. 249 ἰδοῦρ. ἀντὶ πτεροποῖκίλοσ.

περὺγοποῖδῶϛ-ποδοϛ-πονο μῖν. πτερόπουσ βλλ. **περὺγοποῖδῶ** (τό) μῖγν. ἰσθρ. ἐχείρησ πρὸς ὄνομοιο πτερυγίου βλλ. 71.

περὺγοτόμοϛ (τό) μῖγν. μῖν. χειρουργικῶν ἐργαλείων ἐν χρῆσει κατὰ τὰς ἐχείρησ πρὸς ὄνομοιο πτερυγίων βλλ. 8) τῶν κανθῶν τοῦ ὄφθαλμοῦ: Παῦλ. Αλφ. 6, 18.

περὺγοτόμοϛ-ῶ μῖγν. ἰσθρ. τέμνω, ὄνομοιο τῶν ἐχείρησ πρὸς τὸ πτερόν βλλ. 8) τοῦ ὄφθαλμοῦ κ. ποδ.: 'Αέτ. 7, 59.

περὺγοτόφρανοϛ (τό) ὁ οἰνοῖ βασιλεῖσ τῶν πτερωτῶν, εἶδοσ τῆ Ἰνδοῖ ὄνομοιο 'Ησ. ἔδρωσ ποῖοσ ἐν Ἰνδοῖ 'Αλεξάνδρω δοθεῖσ.

περὺγοτόμοϛ-όμοιο πέτομοι, πτερυγίζω πρὸς τῖνα, ὄθ. σπειδῶ ταχέωσ: Σαπρ. 32 ὡσ δὲ πάτις νεῶτ. ματέρα πεπτερυγύμοιο.

περὺγοτοπαιρῶϛ πόρωσ (τό) νεῶτ. ὄνομοιο. μικρὸσ πόρωσ σχημοτίζομένοσ μετεῶ τῆς πτερυγοῖδῶσ ὄνομοιοσ τοῦ σφηνοῖδῶσ καὶ τοῦ ὄνομοιο ὄστου, ὄ' ὄν διεκρύχεται ἢ ὄνω φαρυγικῇ ὄρτηρία καὶ τὸ ὄνομοιο νεύροιο.

περὺγοτόφροϛ-ον μῖγν. κ. νεῶτ. ὁ φέρων, ἔχων πτέρυγοσ: Διοσκ. 2, 81, 3.

περὺγοῖδῶϛ-οϛ-εϛ κ. νεῶτ. ὁ ἐν εἶδει, ἐν σχημοσι πτέρυγοσ ἐπισημοῖμοιο: Θεοφρ. Φ1, 3, 127, 'Αρετ. Χρον. Πασ. 2, 13 ὄνο πτερυγοῖδῶ ἰσθρ. τῶν ὄνω τοῦ ἔλεφαντοϛ' 2) ἐν εἶδ. σθμ. ἰσθρ. ἐπὶ ἰσθρῶν ἀνθρώπων ὄν ἢ ὄνομοιοσ ἐξέχουσα δίκη πτερυγίων Γαλ. 1, 623 ἔδοσ δὲ καὶ τὸ κατ' ὄνομοιοσ αὐτοῖσ ὄνομοιοσ τελέωσ ἢ καὶ γυμνά καὶ προπετῇ δίκη πτερυγίων, ὄνομοιοσ μὲν αἰ τοιαῖτο φῶσιεσ ὄπο τῶν ἰσθρῶν πτερυγοῖδῶσ: 'Ἰνν. Ἐπιθ. 3, 14 λευκοφλεγματῖαι, πτερυγοῖδῶσ.

περὺγοῖδῶϛ-οῦρ-εϛ ποῖ. ὁ ὄνωσ τὸσ πτέρυγας, ὄ ταχέωσ πετόμοιο: Αλκ. Πρ. 288 τῶν πτερυγικῶν .. οἰωνῶν ἰσθρ. ἔτον ἐν τοῖς πτεροῖς ταχῶτοιο.

περὺγοῖδῶϛ-ατοϛ (τό) μῖγν. κ. νεῶτ. αἱ πτέρυγες ἢ τὸ σύνολον τῶν πτερόν πτηνῶν, τὸ πτέρωμα: Ωρωπ. 2, 118' 2) ὄμ. πᾶν τὸ ὄσ πτέρυξ ἐκείνομοιο, εἶδ. τὸ πτερόν τοῦ ὄτός: Γαλ. 14, 70' 3) ὄμ. κτ. πληθ. τὰ ἐκατέρωθεν τῆς κλειροῖδοσ τοῦ νομοιοσ αἰδοῖου δίκη πτερυγίων προεῖχοντα σαρκώματα, αἱ μυρτοχειλῖδεσ: Σωρ. 1, 16, Γαλ. 19, 14, Πολυδ. 2, 174' 4) τὸ περιστάλοιο ἔλλημικο νοσοῦ: Βηρ. 10, 11, 7' 5) εἶδ. ἐν πάπ. ἐν σχημοσι πτέρυγοσ διατάσις γραμμῶτων κημενοιο.

περὺγοῖδῶϛ-ῆ-ὄν ὁ ἔχων πτέρυγας ἢ πτερόν: 'Αριστοφ. Ζ. 659b, 7 ὄνομοιο γὰρ ἔστι καὶ πτερυγύτοιο, αὐτ. 693b, 7' 2) κ. μῖγν.: 'Αριστοφ. Ἰνν. 1086 ἄλλὰ γὰρ ἔστιν ἐμὸ κρημοῖδοσ περὶ σοῦ πτερυγύτοϛ, αἰετοϛ γὰρ κύνει.

περὺγοῖδῶϛ-υγοϛ (τό) νεῶτ. ἐπ. δὲσ πλεῖθ. πτερόνοσσι, ἔκαστον τῶν ἐκινήτων μελῶν τοῦ σώματοσ τῶν πτηνῶν, τὸ χρημοῖδοιο αὐτοῖσ πρὸς πῆσιν, τὸ πτερόν, τὸ φερόν, ἰδ. κτ. πληθ.: 'Ἰ. Β. 316, αὐτ. 462 ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶντα ἀγαλλομένοιο πτερόνοσσι, Ὀδ. Β. 149 ἔπιτονο .. πλοηοσ ἀλλὰ ἰσθρ. πτανομένοιο πτερόνοσσι, 'Ησίοδ. Α. 134, 'Ηρ. 2, 76

λευκή πτεροίσι πλὴν κεφαλῆς. Αἰσγ.Αγ.52 πτε-
 ρύων ἐρετροίσι πρεσβύμοι, Πλάτ.Αθ.23,37 ὄν
 τρόπον ἐπισυνάγει ὄνεις τὰ νεοσάτια ἐαυτῆς ὑπὸ
 τὰς πτέρυγας. Κάλλ. Δ.Κικανός,29,2. || ἐπι τοῦ
 ἔρωτος καὶ τῆς Νίκης παρωτώμενων ὡς πτερω-
 τῶν: Ἄριστοφ.Ιλ.8. || κ. ἐπι τῶν Μουσῶν: Πινδ.
 11,64 πτερώμενοι ἀρέθων ἄλασας Πικριδῶν
 || ὁδὸν κ. ἐν μτφ. φρ.: Σοφ.Ηλ.242 Ἰσχυρία
 πτέρωτας ἐφ'ὀφθαλμοῖσι γίνω. 2) ὁ κ. ζῶον πτε-
 ρωτῶν, πτηνόν: Ἰουλιαν.ΑΠ.6,12 Πιργῶς σοὶ γὰρ
 ὀπὸ πτερώτων ταῦτα φέροι. 3) ὄμ. οἰκονό-
 μων, προσηκόντων σημείων: Καλλ.Λουτρ.Πολ.124 οὐ
 ἀγαθοὶ πτέρωτες. 4) πᾶν τὸ ὀμοειδὸς πρὸς
 πτέρωτα κτ. πλῆθ. τὰ πτερώγα τῶν ἰχθύων: Ἄρι-
 στοτ.Ζι.505β,21 διὰ τὸ τὰς πτέρωτας ὁμοίας ἔχειν
 ποσὶ, αὐτ.Θουμ.835β,10, Αἰλ.Ζι.11,24. || ὄμ. τὸ
 κινητικὸ ὄργανον τῶν φτεῶν: Ἄριστοτ.ΖΜ.697η,5
 αἱ τε γὰρ φτεῖαι ὡς μὲν ἐνυδροὶ πόδας ἔχουσιν,
 ὡς δὲ νεκρὰ πτέρωγας. || ὄμ. τὰ πτερώγια τοῦ
 δελφίνου ἢ τῆς φαλιγγίης: αὐτ.Ζι.537η,3. || οἱ
 πόδες τῆς γελώνης: Νικ.ΑΛ.559. || τὸ ρόγχος
 τοῦ ζῴου: Αἰλ.Ζι.9,40. 5) φύλλον ἐν σχήματι
 πτέρωγας: Θεόφρ.Φι.3,9,6. || νεώτ. βσαν. ἐκά-
 τεραν τῶν δύο πτερώγων πετάλων τοῦ ἀνθρώπου τῶν
 ψυχαιῶν. || τὸ πτερόν ἀπλοῦς βλ.λ.3: Διοσκ.
 3,134. 6) τὸ πτερόν: Σοφ.1083. || κτ. πλῆθ.
 αἰ κώπαι: Ἐπιφρ. Ἐξήρητοι πτέρωτες. || νεώτ.
 πτέρωξ ἀεροπλάνου ἐκάστη τῶν ἐπιπέδων ἐπιφρα-
 νεῶν αὐτοῦ, ἐκ τῆς ἀνοστήσεως τῶν ὁπίστων εἰς
 τὸν ἀέρα δημοιογεῖται κυρίως ἢ ἀνωθητικῆ δύ-
 ναμει ἢ εἰς τὴν βαρῆτητα ἀντιόρσασ. 7) κτ.
 πλῆθ. τὰ κρεμύμενα ἀπὸ τοῦ βάρους μετὰλλη-
 λὰς δάματα, ὅπως διαστελλόντο καὶ συστέλλονται
 ὁπότε ἠνωροῦτο ἢ ἐκυλινθε ὁ μαχόμενος ὀπλί-
 τος: Ξεν.Αν.4,7,15 εἶχον δὲ βάρικας λινθοῦς μῆ-
 ρι τοῦ ἔργου, ἀντί δὲ τῶν πτερώγων σπάρτα
 πυκνὰ ἐστραμμένα, αὐτ.Ἰνπ.12,4,6. πρβλ. πτερό-
 γων δῖ. || τὸ κῶτα πλάγια μέρη τὰ κράσπεδα
 τοῦ ἀνεωγμένου χιτῶνος. 18. τοῦ θαρσικῆ καὶ τοῦ
 θαλασσιακοῦ: Ἄριστοφ.ἀπ.325, Μένι.Ἐπιτρ.187, Κωμ.
 Ἀδελφ.11,10, Πλούτ.Σύγκρ.Λικ.Νομ.3 τοῦ παρθε-
 νικοῦ χιτῶνος αἱ πτέρωγες οὐκ ἴσαν συνηρωμα-
 νεῖαι κἀπὼθεν, Πολυδ.7,2. 8) ἡ πτερωγικὴ ἐπι-
 λέξις ἔξιπος, πελέκεως: Πλάτ.Ἀλέξ.11 ὡστε τῶν
 πρώτων φασαῖα τριχῶν τὴν πτέρωγα τῆς κοιλί-
 δος. || ὄμ. κ. περὶ τῆς λόγχης: Πολυδ.5,21 ὅθεν
 δὲ πλατυκταῖα, πτέρωγες αἱ ἐκατέρωθεν προβο-
 λαί. 9) ὁ λοδός τῶν πνευμένων: Ἰνπ.Κωμ.α.
 394. 10) τὸ ἔξχον ἄκρον, ἡ κορυφή οἰκοδο-
 μήματος: Πολυδ.7,121. || φράτικῆς μάντρα: Λυ-
 κόφρ.291. || νεώτ. τὸ πλάγιον μέρος οἰκοδομη-
 ματος τοῦ ἐγειρόμενου κατ' ὄρθην γωνίαν πρὸς τὸ
 κύριον σῶμα αὐτοῦ ἢ ἐνίστη καὶ χρησιότατον: ἡ
 δεξιὰ πτέρωξ τοῦ Πανενιστημίου. || ἐν τῷ ὀχυ-
 ρωτικῷ ἐπίσημικῳ πλάνῳ σιέλως ἀφάρκτου ὀχυ-
 ρώματος. 11) τὸ ἐμπροσθεν μέρος τοῦ σκελε-
 τοῦ πολιορκητικῆς μηχανῆς: Φιλ.Βελον.101,8. 12) ἡ
 ὀμοπλατὴ: Φλόδοτρ.Γυμν.30. || νεώτ. ἀνατομ.
 κτ. πλῆθ. αἰ ἀνὰ δύο ἐκατέρωθεν τοῦ σπληνοι-
 δοῦς ὁσποῦ τοῦ κρανίου ἀσφοδίσεως ἡ προεξο-
 χαί, δεξιόμοια διὰ τῶν χρωμάτων αὐτῶν τὴν διου-
 ρὴν διαφορῶν ἐγκεφαλικῶν νεύρων καὶ ὀφθαλμῶν.
 13) κτ. πλῆθ. τὰ ἱστία πλοίου: Κωμ.Ἀδελφ.90,
 Λυκρ.Ἀλ.Ἀδελφ.20,9. 14) σχηματικὸν ποίημα οὐ
 οἱ στίχοι εἶναι διατεταγμένοι ἐν σχήματι πτέρωγας
 ΑΠ.15,24. 15) γεν. πᾶν τὸ καλῶν τῶν ἢ προ-
 στατεῶν ὡς αἱ πτέρωγες: Εὐρ.Ἰων.1143 πτέρωγα
 περιβάλλει πέπλων. ὁτῶ κ.: αὐτ.ΙΑ.120 κωλύ-
 ον πτεράν. Εὐθόλος (περὶ τῆς Αἰθιοπίας): αἰδ. κτ.
 πλῆθ. αἰ ἀκρόρεια: Μουσαεῖ.48 πτέρωγες Λι-
 βάνων. 16) εἰδ. νεώτ. στρατ. ναυτ. ἐκότερον
 τῶν ὀκρων τῆς κατὰ μέτωπον παρατάξεως στρα-

τεύματος ἢ στόλου, ἄ. κέρας: ἡ ἄριστερὰ πτε-
 ρυξ τοῦ στρατεύματος. 17) ἡ ἐν τῷ βουλή θε-
 σις τῶν βουλευτῶν πολιτικῆς κόμματος, τὸ σύν-
 ολον τῶν βουλευτῶν κόμματος: ἄριστερὰ πτερυξ
 ἡ ἀντιπολιτευσις.

πτερώξ-εως (αἰ) μτγν. ταχέια κίνησις καὶ κρού-
 σις τῶν πτερώγων: Εὐρόδ.385.

πτερόσσομαι μτγν., ὄμ. πτερόττομαι, μέλλ.
 πτερόσσομαι, ὄμθ. κινῶ τὰς πτέρωγας καὶ κρούω
 αὐτάς μετὰ ταχύτητος, φτεροκοπῶ: Βάθρ.65,6,
 Λοκ.Ἀλ.Ἰστ.2,41,Αἰλ.Ζι.7,7 πτερόσσομαι καὶ φρυ-
 γάττομαι. 2) μτφ. ἐκ αὐαισθητικῶν χαρῶν ὀ-
 νειεῖ πέτομαι, πρβλ. ὄμ. φρ. ἐπίταξις ἀπὸ τῆ
 χαρῆς τοῦ: Διφιλλ.61,6 γένηθα καὶ γάρω καὶ πτε-
 ρόσσομαι. 3) ὄμ. μτφ. ἐπι τῆς θυμῆς, οἰνεῖ
 τανύτα τὰς πτέρωγας πρὸς πτηνῶν: Φιλ.2,32.

πτερω-ὄω κ. νεώτ. ἰδιωματ. παρέχω τινὶ πτερά,
 κῶμα φτερωτῶ: Ἄριστοφ.Ὀρν.1334 ἔπειτα τῶ δῆ-
 νως φρονίμως πρὸς ἀνδρ' ὄρων πτερωσείας, αὐτ.
 Βάτρ.1347,Πλάτ.Πολ.467δ. || κ. παθ. ἐκφύω
 πτερά, ἔχω ἢ κτώμαι πτέρωγας ἰγμοῖα φτερωτῶς:
 Ἄριστοφ.Ὀρν.804 οἰσθ' ὡ μάλιστα ἔοικας ἐπτε-
 ρωσῶμαι, αὐτ.1332, Πλάτ.Φαιδρ.249Α οὐ γὰρ
 πτεροῦται πρὸ τοσοῦτου χρόνου, Κωμ.Ἀδελφ.
 172. || ἐν εἰδ. σπμ. ἔπος ἐπτερωμένον: Ἄριστοφ.
 Βάτρ.1388 αὐ δ' εἰσέθηκας τοῦθος ἐπτερωμένον
 πρβλ. ἔπος πτερέων. 2) ἀναφορ. πρὸς πλοῖον,
 ὄψθ. τείνω τὰς κῶπας ὡς πτέρωγες ἔτοιμος ναὶ τὰς
 βυθῶς ἐπὶ τὸ ὕδωρ: Πολυδ.1,46,11 ἀλλὰ καὶ
 βραχὺ προηλεύσασ ἔπειτα πτερωσας τὴν ναῦν,
 Πλούτ.Ἀντών.63. || ὁτῶ κ. ὁ παρὰκ. ἀμτθ.:
 Πολυδ.1,46,9 αἰ δὲ νέηες... ἐπερωκαίται πρὸς τὴν
 μεθ' ὀψθ'. κ. παθ.: Εὐρ.ΠΤ.1346 νέως σκόφος,
 τερὰφ' ἀπ' ἡδρας, πτερωτὸς ἐπτερωσῶμαι ἢ διὰ τῶν
 κωπῶν πλῆθις τῆς θαλάσσης. || ὄμ. νεώτ. ναυτ.
 παρ' ἄγγελμα πτερωσῶμαι παρ' ἄγγελμα πρὸς τοὺς
 κωπηλάτας ὅπως φέρωσι τὰς κῶπας εἰς ὀριζόν-
 τιαν θέαν ἀκησισίος. 3) μτφ. διεγείρω, ἔξγει-
 ρῶ: Ἄριστοφ.Ὀρν.1446 λόγισαί τὰρα καὶ πτε-
 ρούται: || κ. παθ. διεγείρωμαι, ἐνθουσιάζωμαι
 τέλως, κίνω πρὸς τὴ, κινώμαι ὑπὸ πάθους ἢ ἐλπί-
 δος πρὸς τὴ, μτ. αἰτ. ἐμπροθ.: Φιλόστρ.Ἀπόλλ.1,7
 ἐπὶ τὸν Πυθαγόρου βίον πτεροσθαί, Ἄνακροντ.
 51,4 τὸτ' εἰς χορείαν ὁ γέροντα ἐγὼ πτεροῦμαι,
 Λοκ.Οἰκ.4 ἐπαρῆθην αἰ κα πτερωθῆναι πρὸς τὴν
 τοῦ πολέμου ἐπιθυμίαν. || κ. μτ. δοτ.: Ἰουλ.
 Λόγ.7,235β πτεροσθαί τοίς ἔξιωθεν λειονεκτῆ-
 μασιν. || ὄμ. μτ. γενικ. τοῦ παρ. αἰτίου: Κλήμ.Ἀλ.
 Στραμ.288. || κ. ἀπολ. ἐθαρρῶμαι, ἀναπε-
 ροῦμαι: Πλούτ.Ἀρταξ.24 ὡστε τοὺς ἄλλους
 πτεροσθαί... τὴν ἐκείνου... τόλμην ὄρωντας.

πτερωμα-ατος (αἰ) κ. νεώτ. τὸ ἔχειν, φερεῖν
 πτερά: Αἰσχ.ἀπ.139. 2) τὸ σύνολον τῶν πτερώων,
 ἡ πτερωσις: Ἄριστοτ.Χρωμ.792α,24, ὄρωτων - στυλ-
 πνόν - λευκόν τῶν πτερώων. || ὄμ. κ.: Πλάτ.Φαιδρ.
 246β τοῦτοις δὲ τρέφεται... τὸ τῆς ψυχῆς πτε-
 ρωμα. || νεώτ. κ. ἡ ἐκφωσις πτερώων, πτερο-
 σῶσις: νεοσολ. πρὸ τοῦ πτερωμάτος. 3) ὄμ. κ.
 ἡ πτητικὴ ἢ γενικ. ἡ κινητικὴ δύναμις ἐνισχυμένη:
 Γολ.7,586 οἶον... πτερωμα τῆς κινήσεως. 4) τὸ
 πτερωτὸν ἄκρον τοῦ δόνακος βέλους: Λυκόφρ.
 56. 5) τὰ πτεροειδῆ ἢ τριχοειδῆ πτερώγια τῶν
 βραγχίων ἰχθύος: Αἰλ.Ζι.16,12. 6) τὸ περιστυλιον
 νοσὶ: Βιτρ.3,3,9, αὐτ.4,8,6. 7) προεξοχή ἐν ἐ-
 φείδι σκέλης, γείσιον: Ἐπιφρ.Ἐφείδ. τὰ πτερωμά-
 τα πέτσου: 8) νεώτ. ἀνοπτερωσις, ἐθαρρῶσις.
 Κάλβ.Εἰς Πόργον 3,1 φρονέων πτερωμα.

πτερωπ-ωνος (αἰ) εἰδος ὄρνεου: Κωμ.Ἀδελφ.592.
πτερωπώμας-ον ὁ ἐνονομασθεὶς ἐκ τῶν πτε-
 ρῶν αὐτοῦ: Πλάτ.Φαιδρ.252C.
πτερώξ-ωτος (αἰ) ὁ πτερωτὸς θεός, παιγνιώδης
 λέξις ἐκ τοῦ ὀνόματος Ἐρως: Πλάτ.Φαιδρ.252B.

πτέρωσις-εως|ή| κ. νεώτ. ἡ τὰ πτερὰ ἐν συνόλω, τὸ πτέρωμα: Ἀριστοφ. Ὀρν.94 τίς ἡ πτέρωσις; τίς ὁ τρόπος τῆς πτεροφιλίας; αὐτ.97, Ἀριστολ. Ζ1.564b,2 καὶ ἀρχαίαι αἰθεῖς ἀπολαμβάνουσι τὴν πτέρωσιν, αὐτ.ΖΜ.642b,24. 2) νεώτ. νουτ. ἡ κατὰ τὴν κωπηλασίαν ὄψωσις ἐν ὀριζογίᾳ θέσει τῶν ἐρέμων. 3) τὸ προσάπτειν πτερὰ εἰς τὸ βέλος: Αἰγ.Τακτ.31.27. 4) πλῆθ. ὀνομασία μερῶν πτενῶν χειρουργικῆς μηχανῆς: Ὀρειδ.49,4.9.

πτερωτής(ὁ)| μνηκ. ἐκάλ. ὁ πορεύων, ὁ διδοὺς πτερὰ κ. μτρ. ὁ ἐνθαρρύνων, ἀναπτέρων:

πτερωτικός-ή-ὄν μνηκ. ὁ τοῦ πτερώματος: Ἰερογλ.Χρ.Ἐπ.25,477Μ.

πτερωτός-ή-ὄν κ. -ὄς -ὄν [Σοφ.ΟΚ.1460] κ. μνηκ. κ. νεώτ., δημ. φτερωτός βλλ. ὁ πτερὰ ἢ πτέρωσις ἔχων, ἐπιτερωτός: Ἦρ.2,76 πτίλα δὲ οὐ πτερωτὰ φέροι, αὐτ.2,75 ἐς τοῦτο τὸ χωρίον ἄλλων πυνθανόμενος περὶ τῶν πτερωτῶν ἀφάνων, Αἰσχ.Πρ.135 οὐθην δ' ἀπέδιλος ὄψω πτερωτῶ, Εὐρ.ΙΑ.251 Παλλὰδ' ἐν μωνώγιοις ἔχων πτερωτοῖς ἄρμασιν. || περὶ τοῦ Ἔρωτος: Αἰθ.Ροδ.1174 ἄλλεν ὀκίτι πτερωτὸν παιδοῦσπουλον εἰς αὐτὴν οὕτω κ. Τιμόθ.2 πτερωτοῖς Ἰξῶς ὀμμάτων Ἔρωσ' || κ. περὶ τῆς φυχῆς παρισταμένης ἐς ἐπιτερωμένην: Πλάτ.Φαίδρ.251B πάσα γὰρ ἦν τὸ πάλα πτερωτή'. || ὄμ. κ. περὶ τῶν ὀνειρών: Λουκ. ἸΑ.Ἰστ.2,34 ἴσαν δ' ἐν αὐτοῖς καὶ πτερωτοὶ τινες καὶ τερατώδεις. || αὐτὰ κ. πτερωτῶν γένος τὰ πτηνά: Ἀριστολ.Ζ1.490a,12 κ. νεώτ. ὁ πτερωτός κόσμος. 2) ὄσ. κ. ὁ ταχὺς, γοργός ὡς ἔκ ἐν εἶχε πτέρυγας, ὁ ταχέως βαλλόμενος: Σοφ.ΟΚ.1460 Διὸς πτερωτοῖς ἴδε κ' αὐτίκ' ἀξεται βροντὴ πρὸς Ἄδην, Εὐρ.Ἦρ.571 τῶς δὲ πτερωτοῖς... τοξέλωσιν... ἐμψέλωσιν ὄρωτον, Κάλδ. Εἰς Μούσους 13,3 ὦ Μούσα, τώρα ἀράξατε τὴν πτερωτὴν βροντὴν. 3) ὁ ἔχων ἐν τῷ ἄρει ὡς αἱ πτέρυγες: Ἀριστοφ. Ὀρν.1198 δινεῖς πτερωτοῖς φθῶγος ἔξακούεται'. 4) ὁ διὰ πτερῶν πεπληρωμένος, πλομπουλμένος: Πολυδ.δ.10 προσκεφάλαιον πτερωτῶν. 5) ὁ διὰ πτερῶν κεκαλυμμένος, πλομπουλμένος: Πλάουτ.Ἦθ.330B πτερωτοῖς ἀμπέχονται χιτωνισκίσις ἀγρας ἐπιχειροῦντες ὀργίζων. 6) ὡς οὐσ. οἱ πτερωτοὶ κατὰ παράλ. τοῦ ὄρθωσις κ. τὰ πτερωτὰ τὰ πτηνά, τὰ πουλιὰ: Αἰσχ.Ἰκ.510 οὗτοι πτερωτῶν ἀρναγίαις σ' ἐκώσωσιν, Εὐρ.Βάκχ.256. || εἰδ. περὶ τῶν οἰάνων: αὐτ.Ἐλ.747 οὐκ ἦν ἄρ' ὕγιες οὐδὲν ἐμπύρου φλογὸς οὐδὲ πτερωτῶν φθέγγατ'. || εἰδ. π. Ἀριστολ. τὰ πτερωτὰ τὰ πτερυγοφόρα ζῷα εἰς ἀ περιλαμβάνονται μετὰ τῶν πτηνῶν καὶ αἱ συκτιβῆς καὶ ἐντομαῖα πύα: Ἀριστολ.Ζ1.518b,35,αὐτ. 523b,18 καὶ πτερωτὰ, οἷον μέλιττα, καὶ μυλλολόνηθη καὶ φηλξ'. || ἐν εἰδ. διακρίσει περὶ τῶν ὀνειρών κατ' ἀντιπαραβολὴν πρὸς τὰ ἄλλα πτηνά: αὐτ.490a, ὁ τῶν δὲ πτηνῶν τὰ μὲν πτερωτὰ ἐστίν... τὰ δὲ πτίλωτ'. 7) νεώτ. τὸ θηλ. πτερωτή ὡς οὐσ. ὁ τροχός ὑδρομήλου, ἢ φτερωτή.

πτεσθα| ἀπαφρ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ ρ. πέτομαι βλλ.

πτήμα-ατος|τὸ| Σουφιδ. ἢ πτήσις.

πτήν, πτηνός|τὸ| μνηκ. ὁ πτηνὸς δυνάμενος πτερωτός: Ἡρωδιαν. ἐν Ἀν.ΟΞ.3,243,ΕΜ.694,7.

πτήνας| ἀπαφρ. ἀορ. β' τοῦ ρ. πέτομαι βλλ.

πτηνάριον|τὸ| μνηκ. ὀνομαζορ. τοῦ πτηνόν, μικρὸ πουλί: Νικ.Χων.Χρον.66,19.

πτηνάρχη(ὁ)| μνηκ. ὁ ἀρχὸν τῶν πτηνῶν: Γερμ.Κωνσταντίνος ἐν Κώδ.CoisL.278d,112V^o.

πτηνοδόλος-ον| ὁ τὰ πτηνά βλάπτων, κτυπῶν: Ὀρφ.Αργ.12,16 τοῖ πτηνοδόλαι.

πτηνοδρομῶ-έω μνηκ. τρέχω ὡς ἐάν εἶχον πτερά, σὴν πουλ: Νικητ.Εὐγ.4,386.

πτηνοκράτωρ-ορος|τὸ| μνηκ. ὁ βασιλεύων, ὁ κρατῶν τῶν πτηνῶν.

πτηνολάτις-ιδος|ή| μνηκ. ἡ τὰ πτηνά φονεύουσα, ἢ ἀφανιστρία τῶν πουλιῶν: Ζώσμπ. ἐν ΑἰΓ.6,185 δίκτυον ἀνεθετο θηρῶν πτηνολάτιν νεφέλην.

πτηνόν|τὸ| κ. νεώτ., δωρ. τ. πτανόν τὸ οὐδ, τοῦ ἐπιθ. πτανός βλλ. ὡς οὐσ., τὸ ζῶον τὸ πετόμενον, τὸ ἔχον πτέρυγας, πουλί: Ἰδῶς κτ. πλθ.: Αἰσχ.Χα.591 πτανὰ τε καὶ πεδοδάρματα, Σοφ.Αἰ.168, Πλάτ.Νόμ.823B κολλῆ μὲν γὰρ ἢ τῶν ἀνδρῶν, κολλῆ δὲ ἢ τῶν πτηνῶν [θηρῶν], Ἀριστολ. Ζ1.488a,4-ἐνδομικά - ἀποδομητικά πτηνά. || ἐν διακρίσει - κατ' ἀντιπαραβολὴν πρὸς τὰ πετὰ καὶ πρὸς τὰ κλωτὰ: Πλάτ.Συμπ.207Α, Ἀριστολ.Ζ1.488a,1, αὐτ.542a,23. || νεώτ.ζωολ.τὰ πτηνά ἢ δευτέρα ὀνομασία τῆς αὐνομοταξίας τῶν σπονδυλωτῶν ζῴων.

πτηνοπέδιλος-ον| ὁ φέρων περὶ τὰ πῆδη, περὶ πόους ὡς ἐπιθ. τοῦ Ἐρωτοῦ: Ὀρφ.Αργ.28,4.

πτηνόπους-ποδοῖος| μνηκ. ὁ ἔχων οἰνεὶ πτερωτοῦς τοῦς πόδας, ἀκούσιος: Κίνασσοσ.Χρον.171.

πτηνοπέλιος(ὁ)| νεώτ. ὁ πωλητὴς πτηνῶν.

πτηνός-ή-ὄν κ. -ὄς-ὄν [Πλάτ.Πρωτ.320B], δωρ. πτανός-ά-ὄν ὁ ἔχων πτερὰ ἢ πτέρυγας, ὁ δυνάμενος τὰ πετὰ, πτερωτός, πετούμενος: Αἰσχ.Πρ.1022 Διὸς δὲ τὸ πτηνός κύνων, δαφνοῖνος ἀετός, αὐτ.Αγ.136, αὐτ.Εὐμ.181, Σοφ.Φιλ.955 οὐ πτηνὸν ὄρνιν οὐδὲ θἄρ' ὄρεδῶτην, Εὐρ.ΙΤ.193 δι-νευοῦσας Ἰπποσις πτανάσις, αὐτ.Ἰππ.1275, Πλάτ.Φαίδρ.246B Ζεὺς, ἐλαίνων πτηνὸν ὄρνιν. || ὄμ. κ. ἐπὶ ἐπιτερωμένων βελῶν: Σοφ.Φιλ.166 θηροβαλοῦντα πτανοῖς λαῖς, Εὐρ.Ἦρ.179. 2) κ. μτρ. ἐπὶ λόγῳ, ὁ οἰνεὶ πετόμενος, πρβλ. πτερόεις: αὐτ.Ορ.176 πτηνοῖσι μῦθος ἀπαθανός τέρψαι φρένα' οὕτω κ.: Πλάτ.Νόμ.717C διδοὶ κόρυμιν καὶ πτηνῶν λόγων βαρυστάτη ζῆμα. 3) ὄμ.μτρ. ἐπὶ τῶν ἐπιθῶν, ταχέως ἀποπνεύμενος: Εὐρ.ἀν.271 πτανός δωκεῖς ἐπιθῆσ'. || ὄμ. κ. ἐπὶ τῶν ὀνειρών: αὐτ.ΙΤ.571 οὐδ' οἱ σοφοὶ εἰς θάισμον κληόμενοι πτηνῶν ὀνειρών εἰσὶν ἀφειδύστεροι. 4) ὄμ. ἐν ποί. μτρ. ὁ ἔχων τὴν τάσιν τῶν ὀφθαλμῶν, τῆς μεγαλοφωγίας: Πλάτ.ἀν.107,3 πτανὰ λούξυς. 5) τὸ οὐδ, ὡς οὐσ. πτηνόν βλλ.

πτηνοσκοπεῖν|τὸ| νεώτ. πρόφορος θέσις ἢ σταθμὸς, ὅπῃθεν ἐπινοεῖται ἢ κίνησις τῶν ἀποδομητικῶν πτηνῶν καὶ ἐκτελεῖται ἢ διὰ διακυλιώσεως βλλ. ἐπισημοσύνη αὐτῶν πρὸς ἐπινοεῖσιν τῶν ἐν ἀντιστηρίτων καὶ τῆς περὶ τῆς ἦν ταῦτα ἀκούουσι ἀπὸ τῶν θηρῶν ἐνδοστηρίτων ὡς τὸ χειμερινά.

πτηνοσκοπία|ή| νεώτ. ἢ κατ' ἐπιστημονικῆν μέθοδον παρατήρησις, ἐπισκόπησις τῆς κινήσεως τῶν ἀποδομητικῶν πτηνῶν, πρβλ. πτηνοσκοπεῖν.

πτηνοσκοπικός-ή-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πτηνοσκοπίαν βλλ.: πτηνοσκοπικός σταθμὸς [ἢ πτηνοσκοπεῖν βλλ.].

πτηνοτοξασαρφάρος-ος| μνηκ. ὁ φέρων πτέρυγας, τὸξον καὶ πύρ, περὶ τοῦ Ἐρωτος: Νικητ.Εὐγ.2,143.

πτηνοτροφεῖν|τὸ| νεώτ. ἐγκατάστασις ἐνδογίεται ἐπιστημονικῶς ἀρροδία ἀναπαραγωγῆ καὶ ἐκτροφῆ πτηνῶν.

πτηνοτροφία|ή| νεώτ. κλάδος τῆς ζωοτροφίας ἀσχολούμενος μὲν τῶν ἐπιστημονικῶν ἀρροδῶν μεθόδων ἀναπαραγωγῆ καὶ ἐκτροφῆς πτηνῶν πρὸς οἰκονομικὴν ἐκμετάλλευσιν.

πτηνοτροφικός-ή-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πτηνοτροφίαν βλλ.: πτηνοτροφικὴ ἐπιχειρησις - ἐγκατάστασις.

πτηνοτρόφος(ὁ)| νεώτ. ὁ -συστηματικῶς καὶ μεθοδικῶς ἀσχολούμενος περὶ τὴν ἀναπαραγωγῆ καὶ ἐκτροφῆν πτηνῶν πρὸς οἰκονομικὴν ἐκμετάλλευσιν. || ὁ γνωστὸς εἰδῶν τῶν πτηνοτροφικῶν μεθόδων ἰδίως τῶν πρὸς συντήρησιν ὀρνίθων, ὁ ἀνοουδῶσις τῆν πτηνοτροφία.

πτηνώδης-ους-ες μιν. κούφονους ὀρνιθόμοι-
λος, κοκορόμοιλος : Νικ.Χων.Χρον.936B πτηνώ-
δεις και κούφοι ἀνδοσει.

πτήξει-ως-ίη ἰητήσσω, μτην. φόδος, συσταλή,
ζώραμα ἀπὸ φόδος : Ἀκυλ.Πά.Παροιμ.18,7.

πτήσιμος-ον μτην. ὁ δυνάμενος πτήσαι, πῶ μοι-
ρεί να πέτω, ἀναφορ. πρὸς λόγους: Ἰουλ. Ἐπιστ.191.

πτήσις-εως-ίη κ. νεώτ. τὸ πέτασαι, ἵπτασι, τὸ
πέταγμα, ἐπὶ πτηνῶν : Ἀλογ.Πρ.488 γαφωμό-
ωχων τὸ πτήσαι οὐρανῶν, Ἀριστλ.ΖΜ.639b,2 ἀφε-
ρεί γὰρ πτήσις καὶ νεώσις καὶ βάσις καὶ ἐρ-
φίς, οὐτ.ΗΝικ.1174a,1, Κόντ.125. 2] νεώτ. εἶδ.
κ. τὸ διὰ μηχανικῶν μέσων ἵπτασαι : πτήσις ἀγ-
λικῶν ἀεροπλάνων ὄπερ τὸ γαλλικῶν ἔδαφος,
-κατερρίθθη τὸ κερθὸν τῆς κατ' ἐξέλιξιν πτή-
σεως [οἱ ἀεροπλάνοι] 3] μτη. ἐπὶ πάσης τα-
χείας ἐνεργείας : Λιδάβ. Ἐπιστ.949,2 ἡ κερὶ τὴν
ἀνάγνωσιν πτήσις.

πτήσσω (οὐδέποτε πτήτω), μέλλ. πτήξω (Μελέ-
γορ. ἐν ΑΠ.12,141). ἀόρ. ἔπτηξαι [Εὐρ. Ἡρ.974], ὄρωρ.
ἔπταξα [Πλὺδ.Π.4,57], ἐπ. πτήξαι [Ἰλ.Ξ.40], ἀόρ. Β'
ἔπτακον ἢ ἐν συστ. καταπτακῶν : Ἀλογ.Εὐμ.
252], ἐπ. γ' δουλ. καταπτήναι : Ἰλ.Ο.136], παρακ.
ἔπτηξα [Ἰσοκρ.5,58, κ. ἐν συστ. κατ.: Λουκῆρ.40,
Δημ.42], μτην. ἔπτηκα ἰκατ. : Θεμιστ.Λογ.24,307η1,
ἐπ. μτη. πεπτηκώς-ώτως ἰσπερ ὡσαύτως εἶναι και
μτη. παρακ. τὸ πῆπται. ἐμβόλλω τῶι φόδον,
πταῶ, φοβίζω : Ἰλ.Ξ.40 πτήξω δὲ θυμὸν ἐνὶ στή-
θεσιν Ἀχαιοῖν, Θεόγ.1015 πρὶν τ' ἔχθροισι πτή-
ξαι 2] μτδ. καθιστῶ τὸ φοβερόν : Παύλ.Σλ.
Ἐκφρ.1,26 ζυγὸν πτήξαι 3] συνηθ. ἀμτδ. συμ-
πίσσομαι, συστέλλομαι ἐκ φόδου, μαζεύσομαι,
ζωρίζω, κυρίως ἐπὶ ζώων : Ἀλογ.Πέρα.209, Σοφ.
Α1,171 ὅτε πτηνῶν ἀγέλαι τάχ' ἄν... πτήξαιαν
ἄνωγειν, αὐτ.ἀπ.659,9, Ἀριστφ. Ὀρν.777 πτήξω δὲ
ποικίλα φάλα τὸ θηρόν, Ἀριστλ.Ζ.629b,13 ὁ λέων
.. ὀρώμενος .. οὐδέποτε φυλάγει, οὐδὲ
πτήσσει 4] ἐπὶ ἀνθρώπων, πτασομαι, μαζέου-
μαι ἀπὸ φόδου, ἀπὸ συσταλή : Πινδ.Π.4,57 ἔπτα-
ξαν ἀκνίπτοι σιωπῆ, Εὐρ.Βάκχ.1036 οὐκ εἶται γὰρ
δεσμών ἀπὸ φόδω πτήσσω, Πλδτ.Συμπ.184B ἔταν
τὸ κακῶς πάσχων πτήξω, Ξεν.ΚΠ.3,126 καὶ πταί-
σαντα ταχὺ πτήξαι 5] κ. ἐμπροθ. : Εὐρ.Κύκλ.
408 ἀλλὰ δ' .. ἐν μυχαῖς πέτρας πτήξαντες εἶ-
χον, αὐτ.Ἡρ.974, Ἀριστφ.Λυσ.770 6] ὄμ. μτ.
αἰτ. τοῦ τόπου, καταφεύγω σου, μαζεύσομαι κ-
που : Εὐρ.Ἰων.1280 βωμὸν πτήξαι 7] σπαν. μτ.
αἰτ. τοῦ πράγμ. φοβοῦμαι, πτασομαι ἐκ τῶν αἰ-
τίας : Ἀλογ.Πρ.175 οὐρατ' ἀπειλάς πτήξας τὸ δ'
ἔγωγ καταμηνύσω, Λυκόφωρ.280 δόρω πτήξαι,
Ἐπιγρ. 4] εἶδ. συστέλλω τὰ μέλη τῶς ὄριον
ζῶων μέλλον νὰ ἐφορηθῶν κατὰ τῆς λέιας, ἐπὶ
ἐνδοερετώνων : Ὀδ.Ξ.474 ὅπου τεύχεαι πεπτηώτες
κείμενα, Εὐρ.Ἀνδρ.753 μὴ .. εἰς ἀρημῖαν ὀδοῦ
πτήξαντες οἴδα πρὸς βίαν ἀγασαί με.

πτητικός-ή-ὸν κ. νεώτ. ἱκανός, ἐπιτήδειος εἰς
πτήσιν, περτωτός, ἐπὶ τὰν πτηνῶν : Ἀριστλ.Ζ1
504b,8 ἔστι δὲ τὸ μὴ γαφωμόωσι τὰν πτητι-
κῶν, Θεόφρ.ἀπ.180 βάρετα καὶ μὴ πτητικά 3] ὄδρ.
τὸ οὐδ. ὡς οὐα. ἡ ἰδιότης τοῦ περτωμοῦ, τοῦ
περτωτῶ, ἡ ἱκανότης πρὸς πτήσιν : Ἀριστλ.ΖΜ
639b,13 τῷ δ' ὀρνίθῃ ἐν τῷ οὐσίῳ τὸ πτητικόν
ἔστιν 4] ἐπιρρ. -ὡς : Πλούτ.Ἠθ.405B 2] νεώτ.
ὁ ἐχὼν τὴν ἰδιότητα τῆς ταχείας ἐξαπλισίως ἢ
ἐξασπίσεως : πτητικά ἔλαια (ἰ. ἀθήρια ἔλαια).

πτιλάσις [οἱ] γλωσσ. ἄ. πτιλας βλλ.

πτιλοβάφρος [οἱ] γλωσσ. ὁ βλάπων πτιλα.

πτιλον [οἱ] ἱπτόμοι, πτόσοι κ. νεώτ., ὄρωρ. φίλον
μαλακὸν χυώδες περὶ τὸν ἐκ τῶν φουμένων ἀπὸ
τῶν μεγάλων καὶ σκληρὰ περὰ τῶν πτηνῶν, πο-
πούκοι Ἡσ., Φώτ., Σουῖδ, ἐπιπτα πτερά ἀπάλω :
Σοφ.ἀπ.127,3 πτιλον κύνων. Πλάτ.Κωμ.97 κνε-

φάλλων ἢ πτιλων οσασμένω, Κλύδ.1. Αἰ. Ζ1.12,4

2] ὁ γνοῦς, ἄ ληπει! τῖχες οἱ φουμένοι κατὰ
τὸν πάγωμα νεανίω, τούλω : Ιακωβ. ΑΠαλ.773

3] κωμ. ὡς ὕποκωρ. τοῦ περῶν, περὶ τῶν πε-
ρῶν τοῦ λοφίου περικεφαλαίας : Ἀριστφ. Ἀχ.555

φέρε νυν ἀπὸ τοῦ κρῆνωσι μοι τὸ περῶν
-ταυτὶ πτιλον σοι 4] ὄμ. σκαπτι. : αὐτ.1182

πτιλον δὲ τὸ μέγα κομπολακώθιο πεσόν 4] ἡ
πτερυξὶ κυρίως τῶν ἐντόμων : Ἀριστλ.Ζ1.713a,10

5] οὐτκ. ἐπὶ τῆς περτυγώδους μεμβρῆρας ὀφεί-
ωντων : Ἡρ.2,76 τοῦ δὲ ὀφιος ἡ γορφή σὴ περ

τῶν ὀδῶν πτιλα δὲ οὐ περτωτὰ φορεῖ 5] ὄδ.
κ. πᾶν τὸ πρὸς πτεργῶμα ὁμοιάζον εἶδ.

φάλλον ἐν ἀγῆμοι πτεργῶσι : Νικ.Θηρ.524. 6] κτ.
πλήθ. τὰ ἱστία πλοῖου : Λυκόφωρ.25.

πτιλόνωτος ὄμ. μτην. ὁ ἐχὼν πτιλωτὰ βλλ.
νῶτα : Ἀντιφῶν.Μακ.ΑΠ.9,256 πτιλόνωτος κάρη

πτιλωσις [οἱ] μτην. πτδ. κ. πτιλός ὁ πάσχων ἐκ πτι-
λώσεως βλλ.2] : Πά.Λευτ.21,20 ἀνθρώπων α. πτι-
λωσις τοῖς ὀφθαλμοῖσι οὕτω κ. ἀνευ προσδιορι-
σμοῦ πτωσ : Γαλ.10,1017, αὐτ.799 3] ὄμ. κ. δισακ.
1,69,3 πτιλα βλεφαρα.

πτιλωθῶ ὄμ. μτην. ἐφοδιζῶ δια πτιλων, περῶ :
Ἐρμ.Τρισμ.κ.2τοδ.1,49,69 πτινω ἐπιπλωσω ἰή φύ-
σις 4] κ. παθ. περτωμοί, σχηματίζω πτιλω-
σιν : Φιλόδοτ. Ἀπόλλ.3,48.

πτιλώσις-εως-ίη [πτιλων] μτην. ἡ ἰδιότης τοῦ
ἐχόντος πτιλα, πτέρωσις : Αἰλ.Ζ1.16,4. 2] νόσημα
τῶν βλεφαρῶν καθ' ὃ τὰ ἄνωρα αὐτῶν φλεγμοῦ-
νται και οἰδοῦνται, ἐκνίπτοιται δὲ αἱ βλεφα-
ρίδες : Γαλλ.10,1004, Ἀέτ.7,80.

πτιλώσω μτην. πάσχω τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκ
πτιλώσεως βλλ.2] : Ἀρῶτ.π.Σιμ.πικ.Κατ.395,35.

πτιλωτός-ή-ὸν ὁ φέρων πτιλα, ἐπιπλωμένος,
ἐπιπερτωμένος ὄδ. πτιλωτὰ ἔντομα φέροντα με-
μβρῶνιδες πτεργῶσι, ὕμενόπτερα : Ἀριστλ.Ζ1
493,6 τὰ δὲ πτιλωτὰ, ὁλον μέλιττα και μηλο-
λόνηθ 2] εἶδ. ὁ πεληρωμένος δια πτιλων,
παιουλένας, ἐπὶ προσκεφαλαίου : Πλούτ.6,110.

πτισάνη ἰή κ. νεώτ. χυδῶρι ἀπολελειμένης
κρῆθῆς ὄδ. κ. ἀφέψημα λαμβανόμενον ἐκ τῆς ἰοι-
σῆς κρῆθῆς ἐν χρῆσει ὡς ρόφημα, κρῆθροῦνερο :
Ἰνν.Διαίτ.6 πτισάνης χυλός, αὐτ.7,10 πτισάνη πα-
χεῖα, Ἀριστφ.ἀπ.159 πτισάνη ἔφεην, Ἀλεξ.142,3
τοῦτω δότε πτισάνης ἔωθεν, Νικοφρ.15, Πάν.
2] νεώτ. ἀφέψημα, ἔχυμα περιέχον μικρὰ ἀνα-
λογίαν τοῦ ὄρωστικοῦ συστατικοῦ τῆς δρόξης,
χρησιμοποιοῦμενος ὡς ποτὸν τῶν ἀσθενῶν, χρη-
γόμενος νάντοτε πρόσφατον και γλυκαζόμενον
δια γλυκορρίζου, μέλιτος ἢ σακχαροῦ.

πτισάνη [οἱ], ὄρωρ. πτισάνος ὁ πτισῶνος, ἐκλεπι-
ζων τὰς κρῆθας : Παλλῶδ. ἐν ΑΠ.11,351,6 ἰαφίηβι.

πτισῶνος [οἱ] μτην. ποι. τ. τοῦ πτισάνη βλλ.1] :
Νικ.Θηρ.590.

πτισανορρυφία ἰή, ἰων. -ίη ἡ ρύφσις πτισά-
νης βλλ.1] : Ἰνν.Διαίτ.16 ὁ τρόπος τῆς τοιαύτης
πτισανορρυφίης.

πτισις-εως-ίη μτην. κ. μον. ἡ ἐκλείσις, ἀφαι-
ρεσις τοῦ φλοιοῦ τῆς κρῆθῆς, τὸ ξεφλοῦδισμα τοῦ
κρῆθροῦ : Γαλ.19,115 κτ. πλήθ. : Γεωμ.2,34,1.

πτισῶτος-ατος μτην. ἡ ἐκλεπισμένη κρῆθ, ξε-
φλοῦδισμένο κρῆθάρ : Στράβ.17,1,24 ἐνίοσι δὲ και
ὡς ἄν πτισῶμα ὄντο ἀμειλισμένα ὑποστρέχει.

πτισμός [οἱ] μτην. ἐκλείσις, καθαρισμὸς τῆς
κρῆθῆς, πτισις : Νικοφρ.17 πτισμὸν προσοῦλεῖν
ἰαυέειν τὴν ψῆδαν τὴν ἐπὶ τῆς πτισις τῆς κρῆθῆς

πτισῶσι, ἀπ. πτήτω [Ἀριστφ.ἀπ.27], ἰουκ. Ἐρμῶτ.
79], ἀόρ. ἔπτισις [Ἡρ.292], παθ. ἀόρ. ἔπτισθην
[Ἰσοφρ.Φι.4,4,10 περὶ, Γεωμ.12,23,2], παρακ. ἔπι-
σμαι Ἰνν. Ἀρχ.Ἰηρ.14, Ἀριστλ.Ζ1.595b,10], ἐκλε-
πιζῶ, ἀποφλοῖω σίτον κ. γεω. σιτηρὰ, δημοτῖα-
κά : Ἰνν. Ἀρχ.Ἰηρ.14 ἡ ἀπίστωμα νυρῶν ἡ ἐπι-

σμένων, Φερερκ.183' || εἰδ.: *Ἀριστ.δπ.339 πτισσοῦσαν ὡδὴ ἰθόμενῃ ἀπὸ γυναικῶν ἐκλιπαροῦσαν τὴν κριθήν' 2) κοινῶς, ὄλιθος ἐντός δλου: *Ἦρ.2,92 τὸ ἐκ μαστοῦ τοῦ λατοῦ... πτισσάντες ποικίταν ἐξ αὐτοῦ ἄρτους, Διογ.Α.9,59, Λουκ.Ἐρμῶτ.79 ἀπέφθ σπέρψ πτίττα.

πτιστής (ἰ) διόρθ. ἀπὶ πτισσῆς βλλ.

πτιστικός ἡ-όν δ' ἀνήκων ἠ ἀναπερόμενος εἰς τὴν πτίσιν βλλ.: Φρόν.Κωμ.14 ἐγὼ δὲ νῦν τερπιδῶ τὴ πτιστικὸν ἴσσημα δόδομενον κατὰ τὴν πτίσιν.

πτόα σπῆτων, τ. τοῦ πτοία βλλ.: Φιλ.1,531 ἰδιᾶφ. γρ.1, EM 695,1.

πτοαλέος-α-ον μτγν. κ. μν. ποι. τ. πτοιαλέος πεφοβημένος: *Ὀππ.Ἄλ.3,43, Ἐστ.Πιν.4,96.

πτόη (ἰ) μτγν. ᾧ. πτοία βλλ.: ΠιδΜακκ.1,3,25.

πτόησις-εως (ἰ) κ. πτοήσις φυχική ταραχὴ ἐκ φόβου, ἐκφόβησις, ὄθ. καθάλου σφοδρὸν φυχικὴ πάθος, ταραχὴ ἢ Πλάτ.Πρωτ.310D καὶ ἐγὼ γινώσκων αὐτοῦ τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν πτοήσιν, αὐτ.Κρατ.40A ἐχόντες τὴν τοῦ σώματος πτόησιν αὐτὸ καὶ μανίαν, αὐτ.Συμπ.206D, Ἀριστ.Τλ.774,5 (ἴσσημ.), Κλέαρ.π.Ἀθην.15,670C, Φιλ.1,509, ΚΔΠετρ.1,3,6 μὴ φοβούμενα μηδὲν ἠν ἠν πτόησιν.

πτοητός-ἡ-όν μτγν. ποῖ. πτοητοῖς τεταραμῆνος, πεφοβημένος: Νικ.Ἄλεξ.243 Μάξ Καταρχ.164.

πτοία (ἰ), ἐπ. πτοῖα ἢ Ὀππ.Ἄλ.3,43, Νικ.Ἄλεξ.312, σπῆτων πτόα (EM 695,1) κ. πτόη (ΠιδΜακκ.1,3,25) φυχική ταραχὴ ἐκ φόβου, τρόμος, τρομάρα: *Ὀνήσανδρ.6,5, Πλουτ.Φάβ.11 ἀδελφῆτος κατεχε ταραχὴ καὶ πτοία τοῦ Ρωμαίου, Φιλόστρ.Ἀπόλλ.7,14 ἀμύδαλι καὶ φαντασιώδεις πτοία' || εἰδ. ἀμύδασις τοῦ ἐχόντος καταπεπτικὸς τὸ ἄνικον: Πολύβ.1,39,14 θεωροῦντες αὶ Ρωμαῖοι τὴν ἐν τοῖς νεῖσις στρατιωτικῆς πτοίας καὶ δυσελπίστια' 2) διγερσις, ὄρημ: Ζήκ. Στωϊκ.1,51 πάθος ἐστὶ πτοία φυχική, Κράτ.Στωϊκ.3,127' || πτοία περὶ τὸ ὄρημ, σφοδρὰ κλίσις τεύουσα πρὸς τ.: Ἐπικ.ἀπ.458 πτοία περὶ τὰ φροδία, Πρόκλ.Ἄλκ.43C ἡ περὶ φιλοσοφίαν πτοία' ὄμ. πτοία εἰς τ.: Ἀλ.Ζ.110,27' || κ. ἀπαλ. φυχική ὄρημ: Πλουτ.Ἦθ.83B ἀστραυς δὲ καὶ πτοία' || συνεκδ. κτ. πλθβ. ἀλαγος διγερσις, μανία: Τμ.Λοκρ.103B δυσθυμία καὶ λήθα, παρσφροσύνη τε καὶ πτοία.

πτοιαλέος-α-ον ποι. τ. τοῦ πτοαλέος βλλ.

πτοήσις-εως (ἰ) ᾧ ἀπτόησις βλλ.

πτοητός-ἡ-όν ποι. τ. τοῦ πτοητός βλλ.

πτοῖος (ἰ) καθ' ἴση. πτοία βλλ.

πτοιώδης-ους-ες (ἰ) πτοία ὀσμώδης, πεφοβημένος: Ἰππ.Ἐπιδ.4,2,20' πρβλ. Ἐρωπῶν' || ὄση καὶ ἐπὶ ἐκδηλώσεων, διαθέσεων, ὁ εἰς φόβον, φυχικὴ ταραχὴν σφειδόμενος: Στωϊκ.3,166 ὄρημ πτωιώδεις, αὐτ. πτωιώδεις ἄγνοια.

Πτολεμαῖον (ἰ) μτγν. τέμενος ἀφιερωμένον εἰς τὸν Πτολεμαῖον, τιμηθέντα ὡς θεὸν ἐν Ρόδω: Διόδ.Σ.20,100 τέμενος ἀνήκων ἐν τῇ πόλει τετράγωνον... ὁ προσπύγροισαν Πτολεμαῖον.

πτολεμαῖα (ἰ) μτγν. Ἐπιγρ. κ. πάπ. ἐορτὴ ἀγομένη ἐν Ἀθήναις πρὸς τὴν Πτολεμαῖον Β' τοῦ Φιλadelphicus' || ὄμ. ἐορτὴ πρὸς τὴν τοῦ γένους τῶν Πτολεμαίων ἐν Ἀλεξανδρείᾳ: Ἐπιγρ. Τεγῆς' || ὄμ. Πτολεμαῖα ἐορτὴ ἐν Ἀθήναις' || ὄμ. Πτολεμαῖα ἐορτὴ ἀγομένη ἐν ἴερα τῆς Σικελίας: Πάπ.

πτολεμαϊκός-ἡ-όν μτγν. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν βασιλεῖα τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαῖον ἢ τοὺς Πτολεμαίους: ΠιδΜακκ.3,12 παραλαβῶν τῶν προηποταγεμένων αὐτῷ δπλων Πτολεμαϊκῶν τὰ κράτια, Πολυδ.9,85, Πάπ. Πτολεμαϊκὸν νόμισμα' || ὄθ. κ. τὰ πτολεμαϊκὰ τὰ νομίσματα τῶν Πτολεμαίων: Ἐπιγρ. 2' εἰδ.: ὁ ἀνήκων εἰς τὴν δυναστείαν τῶν Πτολεμαίων: Στράβ.2,5,12 πρότερον ἐπὶ τῶν Πτολεμαϊκῶν βασιλευν.

Πτολεμαῖος (ἰ) μτγν. κ. πτολεμαῖος ὁ κάτοικος τῆς Πτολεμαῖδος βλλ.2: Στφ.Βυθ.

πτολεμαῖος ἐπ. τ. τοῦ πτολεμαῖος βλλ.

πτολεμαῖος (ἰ) ἐπ. τ. τοῦ πτολεμαῖος βλλ.

πτολεμαῖος (ἰ) ἐπ. τ. τοῦ πτολεμαῖος βλλ. || ὄμ. πτολεμαῖος ἐπὶ πτολεμαῖος βλλ. || ὄμ. ὅσοι τοῖς ἐξ αὐτοῦ παραγώγαις, ἀσάσις τὸ βραχὺ ληκτικὸν φωνῆν δέον νὰ γίνῃ μακρόν κατὰ θέσιν πρβλ. πτολεμαῖος, πτολεμαῖος

πτολιάρχης (ἰ) Ἐπιγρ. ὁ πολιάρχος βλλ.: Ἐπιγρ.Νικομηδείας.

πτολιάρχος (ἰ) μτγν. ποι. τ. ἀπὶ πολιάρχος βλλ.: Κολλ.Δια.73 αὐ δ' ἐξέλετο πτολιάρχους ἀστούς, ὡν ἀπὸ χεῖρα γεμῶρος.

πτολιθρονί (ἰ) ἐπ. τ. ὄπηκορ, τὸ πάλιν ἀνευ ὄπηκορτικῆς σημ.: Ἰλ.Β.133 Ἴλιον ἔπλησται, ἐὺ νεύομενον πτολιθρονί, Ὀδ.Α.2 Ἡοῖδ.Α.81.

πτολιτικός-ον μτγν. ὁ τὴν πόλιν οἰκῶν, ὁ τῆς πόλεως οἰκῆτωρ: Βρετ.Μουσ.Κατ.Κρητ.Νομοτ.

πτολιπόρθης (ἰ) (ἰερώμ) ποι. ὁ πορθῶν, κυριεῶν πόλεις, πτολιπόρθος βλλ.: Αἰσχ.Ἀγ.472 μήτ' εἴην πτολιπόρθος μήτ' οὖν αὐτὸς δαίους ὄπ' ἄλλων βίον κοπιδοίμ.

πτολιπόρθος-ον ἐπ. πτολιπόρθος βλλ., ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσεύς: Ὀδ.1,504 φθάσει Ὀδυσσεύς πτολιπόρθον ἐξελαῶσαι, αὐτ.530.

πτολιπόρθος-ον (ἰερώμ) ποι. ὁ πορθῶν, κυριεῶν πόλεις, ὁ τὴν πόλιν πορθῆς, καταστροφῆς, διαρκιήτωρ, ὡς ἐπιθ. τοῦ Ἄρεως θεοῦ τοῦ πολέμου: Ἰλ.Ψ.152, Ἡοῖδ.Θ.936' || ὄμ. ὡς ἐπιθ. ἠρώων, ἐπὶ τοῦ Οἰλέως: Ἰλ.Β.728 τὸν β' ἔτεκεν Πηλεῖ ὄπ' Οἰλίῳ πτολιπόρθῳ' ὄμ. ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσεύς: αὐτ.27B' ἀλλὰ τὸ πλείστον ὡς προσωμῶν τοῦ Ἀχιλλεύς: αὐτ.0,77 ἱστομένην τιρῆσαι Ἀχιλλεῖα πτολιπόρθον' || ὄμ. κ. ἐπὶ στρατευμάτων: Ἐπιγρ.π.Διοδ.Σ.11,14 πτολιπόρθον στήρα Μήδων' 2) ὄθ. κ. ἐπὶ ἐνεργειῶν ἢ καταστάσεων, ὁ ἐπιφέρων τὴν καταστροφὴν, τὴν ὀρθῆσιν πόλεων: Πιδ.0,8,35 πτολιπόρθος ἐν μάχαις λάβρον ἀνεύδισαι κανῶν.

πτόλις-ιος (ἰ) ἐπ. τ. ἀπὶ πόλις: Ἰλ.Β.130 Τρώων οἱ ναῖσαι κατὰ πτόλιν (πθ. ἐνεκα μετρικῶν λόγων' πρβλ. πτόλιος) || κ. π. τραγ.: Αἰσχ.Ἐπ.114 περὶ πτόλιν δοχολογῶν ἀνδρῶν, αὐτ.843, αὐτ. Εὐμ.79, Εὐρ.Ἀνδρ.699, αὐτ.Ἐκ.767' || κ. ἐν Σχόλ. Ἰλ.Ψ.1, Ἐπιγρ.Κύρπου' || σπῆν. π. πελοπ.: Ἦρδδ. Ἰατρ.14' κ. κ. γεν. πτόλις: Ἐρμηνεύων.7,72.

πτόλισμα-ατος (ἰ) πτόλισμα βλλ.: Φωτ., Σουίδ.

πτορβάκανθος-ον μτγν. ἐπὶ φυτῶν, ὁ αὐτὸ πτορβῶν, ὁ βλαστοπύφουσις ἀνάθητος Θεοφ.Φ.6,1,3.

πτορβῶν (ἰ) μτγν. πτορβῶν βλλ.11 βλαστοπύφουσις, βλαστοπύφουσις: Νικ.Ἄλεξ.267.

πτορβῶν (ἰ) ἐπὶ. τοῦ Πσοειδῶνος: Ἐπιγρ.

πτόρθος (ἰ) ὁ νέος βλαστός, ὁ τριεπὲρ κλάδος φυτοῦ, τὸ βλαστόρι: Ὀδ.Σ.128 ἄπ κινικήης δ' ὀλης πτόρθον κλάσει χεῖρὶ παχεῖα φύλλων, Εὐρ.Ἐκ.20 ὡς τῆς πτόρθος πῆδου, αὐτ. Ἰων.103, Ἀριστ.Πλ.544 μαλόχης πτόρθος, Πλάτ.Πρωτ.334B, Ἐπ.14,2 πτόρθος ἀπαλοῦς ἀπορρωγῶσαι, Θεοφ.Φ.5,1,3, Ἐπιγρ. πτόρθος καλλίκομοι βροτῶδες οἶνος' || εἶτα κ. γεν. κλάδος, βλαστός: Ἀριστ.ΖΜ.687,2' || κ. ἴση. κπτόρθος ὀρημῆ, βλαστός, κλάδος ἢ ἐκφυσις δένδρου, θωλλός: 2) ὄθ. κ. ἡ βλάστησις ἢ ἐκφυσις κλάδων, κλάδων: Ἡοῖδ.Ἐπ.421 φάλα δ' ἐραξε

χεί, πτόρθοιδ τε λήγει· 3) τὸ ἐκ κλάδου ἢ κορυφῆ δένδρου κατασκευαζόμενον ὄβ. πτόρθος μέγας ἐπὶ τοῦ ραλλίου τοῦ Ἡρακλέους· Τάλλ.Γεμ. ἐν ΑΠλ.4,103.

πτόρθοφορᾶ-έω μγν. διάρθ. ἀντί πρωτοφορᾶ π. Ἀθην.13,565F.

πτόρμος (ἴ) αἰολ. ἀντί παρμός βλλ.· Ἰω.Γραμμ. Συγκρ.3,47

πτόρος (ἴ) μγν. παρμός· Ἡρωδ.11,191.

πτοῶ-έω κ. μόν. κ. νεώτ., ποι. κ. ποιωῖ, μέλλ. ποιήσω [ΑΠ7,214], ἐπ. ἀόρ. ἐποίησα, αἰολ. ἐποίησα [Σαφ.2,6], παθ. ἐπ. ἀόρ. ἐποίησθαι [Καλλ. Ἀρτ.19], παρκ. ἐποίημαι, ἐπ. ἐποίημαι, τρόμον, φόβον ἐπιμαῶ τι, τραμάζω, φοβίζω πινά· ΑΠ7,214, - δέν μάς πτοῦσάν ἀ ἀπειλαί τῶν κοικῶν γειτόνων· ἴ] εὐχρ. ἰδ. ἐν τῷ παθ. καταλαμπάνομαι ὑπὸ φόβου, ὑπὸ τρόμου, ἰδίως ἀλριζίδου· Ὁδ.Κ 298 τῶν δὲ φρένας ἐποίησαν, Αλογ. Χ.535 ἢ δ' ἐξ ὄνου κέκαλγαν ἐπιτομένην, Εὐρ. Ἡλ.1255, αὐτ. Γρω.559 ἐβαλε χείρας ἐπιτομένας, Πολύδ.31,11,4 πτοηθείς ἐπὶ τοῖς ἄγγελμασι, Πά Εξ.19,16, ΠάΛουκ.21,9 ὅταν δὲ ἀκούσῃς πολέμου καὶ ἀκατάστατος, ἐπὶ πτοηθείς, Μηναι.12,6 Συνξ. Ἁγίου Νικολάου οὐδέν ὑποδείσας ἢ πτοηθείς· ἴ] πτοῦμαι τὴ διατάξω, δελιῶ εἰς τὴ· Πρόδρ.1,33 πτοῦμενοι τὴν σύγκρισιν· 2] ἐπὶ πάθου, αἰσθημάτων, ἐπιφέρει ψυχικὴν ταραχὴν, ἀσκήσιν, κινῶ τὴν καρδίαν, τὴν ψυχὴν· Σαφ.2,6 τὸ δὲ ἔμην καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπίτοσσαν, αὐτ. Λυρ.Συμπλ.14,6, Ἀπόλλ.Ρ.1,1232 τὴν δὲ φρένας ἐπίτοσσαν Κέρηρι, Ποιητῆς π.Πορθ.21,2· 3] παθ. ταρασσάμαι ψυχικῶς, ἀσκηνοῦμαι ἐκ τῶν πάθου, αἰσθημάτων· Ἐθ.Αν.1018 πτοῦμαι δ' ἔσονται ἄνθρωποι δημικῆς, Αλογ.Πρ.856 οἱ δ' ἐπιτοῦμενοι φρένας, Εὐρ.Βακχ.214· ἴ] κριεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἐπιθυμιῶν ὑπὸ τῶν πάθου, μτ. δατ.· Εὐρ. ΙΑ 1029 ἐπιτοῦσθαι ἐρωτῶ κ. ἐμυροῦθ.· Κολλ. Ἀρτ. 191 ἢς ποτε Μίνως πτοηθείς ὑπ' ἐρωτῶ, Πορθ.4,2 ἐπὶ γυναικί πτ-· ἴ] ὄμ. μτ.αἰ. ἐρωτῶ, πτοῦμαι παρὶ τὴν ἰσχυρῶς φέρομαι πρὸς τὴν ἀγαμίαν, κινῶμαι ὑπὸ σφοδρᾶς ἐπιθυμίας πρὸς τὴν· Πλάτ.Φαῖδ. 68C σφωροσάνην, τὸ περὶ τὰς ἐπιθυμίας μὴ ἀπτοῦσθαι, Ἀριστ.Ζ1 614α, Λουκ. Ἐρωτ.5 οἱ δ' ἀγνεύων ἔρωτος ἀρνεῖται ἐκ γυναικῶς ἐπίτητο, Πλούτ. ἩΒ.1128B, αὐτ.Σόλλ.7 ἐπίτητο τὴν γυνῆμιν πρὸς τὸν . . πόλεμον· ἴ] γεν. ἐξίσταται, γίνωμαι ἐκτός ἐμαυτοῦ· Ἡσιόδ. Ἐργ.447 κούρπτερος γὰρ ἀνήρ μεθ' ὁμηλικῆς ἐπιτοίται [Πρόκλ. Ἰσων. εὐσάει βέβηται οὐ νόυς τοῦ ταῦτοῦ ἐπὶ τοὺς ὁμηλικῆς]· 4] τὸ αὐδ. μτ. παθ. ἀορ. τὸ πτοῦσθαι ὡς αὐτ. πτόσης, ψυχικὴ διατάραξις ταραχὴ, φόβος· Εὐρ.Βακχ.1268 τὸ δὲ πτοηθέν τὸ δ' ἐπὶ σὴ ψυχῆ πάρα.

πτοαλιζέω κ. πτοελίζω ἀπορρίπτωμαι, ἀποπτοῦμαι στέλνω συγχῶς, πάσχω πτοαλισμὸν βλλ.· ἴ] ππ. Πρόδρ.1,31, αὐτ.Κωκκ.555.

πτοαλισμός (ἴ) κ. νεώτ. κ. πτοελισμός ἢ συγχῆ ἐκροή καὶ ἀπόπτοσις στέλου, ἰδ. ὡς νοσηρὰ ἐκδήλωση· ἴ] ππ.Προγ.17, αὐτ.Διαίτ.40 ἡ ἔμπελασμένα τὰ ὅλα ἢ ῥίς ἢ πτοαλισμός, ἢ γονάτων βάρος.

πτόαλον (ἴ) κ. νεώτ. κ. πτόελον, ὀσπιν. κ. πτόελος βλλ. τὸ ἀποπτόμενον, πτόσμαι, ἀπόπτομαι, φέλωμα, ρόγαλο· ἴ] ππ. Ἀφ.1,12 αὐτ.Προγ.15 πρὸς τὰς τῶν πτόελων καθάρσεις, αὐτ.Διαίτ.66, Ἀριστ.Ζ1 607α,30 ἔστι δὲ τὰς πλείστοις . . πόλεμον τὸ τοῦ ἀνθρώπου πτόελον, αὐτ.Ζ1 747α,10.

πτοαλιθός-ου-ες κ. πτοελιθός· σιελώδης τὴν σύστασιν· ἴ] ππ.Κωκκ.571· 2] ὁ ἐκκρινόμενος στέλον, σαλιθρός· Διαγεν.8,71.

πτοαρίζω νεώτ. χρησιμοποιῶν τὸ πτόων βλλ. μεταπολιζέω, ἀνασχελῶμαι σωρὸν στερεῶν σωμάτων, δημ. πτοαρίζω κ. φικαρίζω.

πτοῦριον (ἴ) μγν. μόν. πτοῦριν, δημ. φτοῦρι, ὄσπικον, τοῦ πτόων βλλ.· Ἡρωδ.11, Ἐπιμ.117, ΕΜ 562,43 Πτοριμ Βυζαντ. σταυρὸς καὶ πτοῦριν ἀπὸ ξόλων ἕνα ἰσὴν τῆς ἀνάσου ἀξίας τῶν ἀνθρώπων.

πτοῦς-άδος (ἴ) (πτόω) μγν. εἶδος ἀσπίδος, δηλητηριώδους ὀφθαλμοῦ ἀντιπυλίου τὸν τρώχον ἔμπηται τὸν ἰδὸν κατὰ παντός ἐν συναντῶ· ἴ] πποκλ. 11,Α, Γολ.14,235, Φιλομ.16.

πτόμα-ατος (ἴ) τὸ πτοαζόμενον, πτόσις, διπλωσις· ἴ] λ.Ε 315 πρόσθε δὲ οἱ πλείονα φοινεῖο πτόμα κάλυψον ἰσχυρῶς. ὀκλιπὸ τῶ πλέμων, Φαίδωμ. ἐν ΑΓ1,6,271 πλέμων ὀκλιπὸν πτόμα· ἴ] εἶδ. πτοχὴ ρυτίς τοῦ δέρματος, ἴ] ζαρά· Ἀντιλλ.Π. Ὀρειθ. 45,15,8 ἐν εἶδ. σμ.· Πούλ.Αγ.3,64 πτόμα τῆς ὑστέρας ἰδὸν πυθμὸν τῆς ὑστέρας· 2] ὄμ. π. ἰστρο. συγγρ. τεμάριον ληυῶς ἀφασμάτος ἐπιπυθήμεν ὡς ἐπὶ πλώσει ἐπὶ τρούματος πληγῆς πρὸς ἐμφορῆσιν· Ἀντιλλ.Π. Ὀρειθ.10,13,27· 3] διπλωμένους ἐπίδωσας· Γολ.1811,826.

πτοματίον (ἴ) μγν. ἰστρο. ὄσπικον, τοῦ πτόωματος βλλ.· ἴ] Ἡλ.10,4 Χειρ.π. Ὀρειθ.44,10,7, Σωρ.1,82,Λεων. νεώτ. ἰστρο.π. Ἀεί.7,71.

πτόξυγός (ἴ) γλαυξὺς ὄβρις· Ἀριστ.Ζ1 615β,11.

πτοελίζω ἢ πτοαλιζέω βλλ.

πτοελισμός (ἴ) κ. νεώτ. ἢ πτοαλισμός βλλ.

πτοελιστρα (ἴ) νεώτ. μικρὸν πτοελοδοχεῖον ὄσπικον με ἐιδικὸν πῆμα, φερόμενον ὑπὸ φυματικῶν ἐν βυθιακῶν αὐτῶν, πρὸς προχείρον χρῆσιν.

πτοελοδοχίον (ἴ) νεώτ. κ. πτοελοδόχη ἡ μικρὸν δοχεῖον μετὰ ἢ ἀνευ καλύμματος ἐν ᾧ πτόουσι, ἐν χρ. ἰδίως εἰς τοὺς θαλάμους ἀσθενῶν καὶ τὰ νοσοκομεία, ἀλλὰ καὶ εἰς διαφ. μέρη, ὅπου πολλοὶ συγχάζουσι.

πτόελον (ἴ) κ. νεώτ. ἢ πτόαλον βλλ.

πτόειον (ἴ) σχόλ. ὄσπικον, τοῦ πτόων βλλ., πτοῦριον· Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὀρν.1150.

πτοκτιον (ἴ) μγν. ὄσπικον, τοῦ πτόξ βλλ., πτοκτιὸν βιβλίων συμπυκνωσόμενον, διπλωσόμενον δελτίον, γραμματεῖον· Γρω.Νοσ.

πτοκτός-ἢ-δν (ἴ) πτόσσω ἀπτοαζόμενος, διπλωόμενος, δεδιπλωμένος· ἴ] εἶδ. πτοξός πτοκτός δέλτα τῆς διπλωτῆ συσταταμένη ἐκ δύο λεπτῶν ἐπιλικῶν πνοακίων κλεισμένων· ἴ] λ.Ζ1 169 πόρεν δ' ὄγε σήματα λυγρὰ γράφας ἐν πνοακί πτοκτῶ, Ἀριστοειδ. Λόγ.17151,22, Ἡρωδ.11, Ἰστ.7,6,5 οἷς ἐθώκος κατασσημασμένα γράμματα ἐν πτοκτοῖσι πινάξιν· 2] γεν. ὁ δεκτικὸς διπλωσέως· ἴ] ππ. Ἐμφ.Πολ. 5,36, αὐτ. Ἰδρ.94· 3] τὸ αὐδ. πτοκτὸν ἢ ὄσπιν, εἶδος ἐπιδωροῦ, γάλα· Πούλ.Αγ.6,90.

πτόξ-υχός (ἴ) ὄμ. κ. ποι. τ. τοῦ πτοχῆ βλλ. ἰέν τῆ ὄνομασι. μόν. η. γραμματ.· ἴ] λ.Η 247, αὐτ.Σ 481, Ὁδ.Τ 432, Εὐο.1κ.979, Ἐξεκ. Ἐξ.69.

πτόξαιρις-ιδος (ἴ) κ. πτόξαιρις εἶδος καρνίου ζώου, ἐπιτόξαιρις καὶ πτόξαιρις ὁ καρνίου διὰ τὸ τὰς πτοχὰς τῶν ὀστέων ἀγρεῖται λέγεται γὰρ ἔδων τῶν πτοχῶν πθέναι λιθίδιον μικρὸν, ὅπως ῥόσων διὰ τοῦ ποδὸς ἐπεκτελεῖται τὴν ὀστέαια καὶ σάρκα.

πτόξ-εως (ἴ) κ. μόν. κ. νεώτ. ἢ ῥαδίσις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πτόσσω βλλ., διπλωσις· ἴ] ππ. Εὐστ.633,19· ἴ] ἐν εἶδ. σμ. συρρίκνωσις· ἴ] ππ. Κωκκ.515 πτόξος ὑστέριον (ἴ) μγν.· ἴ] νεώτ. ναυ. πτόξος ἰστίων ἢ κνήμων ἡ ἐργασία καθ' ἑν τῷ ἰστίῳ ἢ αἰ σκηνῶν τυλισσονται καὶ δένονται χωρὶς τῶ ἐκλυθῶσιν ἐκ τῆς θέσεως αὐτῶν· 2] πτοχὴ, ἴ] ζαρά· Πά' Ἰώδ 41,415 τῆς ἀποκαλύψεως πρόσωπων ἐνδύσεως αὐτοῦ, εἰς δὲ πτυεῖν θώρακος αὐτοῦ τῆς ἄν εἰσελθοῖ· 3] πτοστρωτικὸς ἐλιγμός, κτ. ππ. ἴ] ππ. Ἀρρ.Τακτ.9,4.

πτόων (ἴ) κ. νεώτ., ἐπ. γενικ. πτοῦσθαι, γεωργικὸν ἐργαλεῖον ἐν χρ. ἐπὶ τῆς ὄλω πρὸς λικμησὴν τῶν σιτηρῶν· ἴ] λ.Ν 588 ὄξ δ' ἀπὸ πλατέος πτόων

φιν μεγάλην κατ' ἄλλην θρώσκων κίσμοι, Αἰγ.ἀν.210 πρὸς πτύσι πεπλαγμένη, Σοφ.ἀν. 1084, Θεόκρ.7,156 ἄς ἐπὶ σωρῶ ἀδύς ἐγὼ πάσαιμι πύσσον, Πορφ.Νυμφ.35, ΚΔΜατθ.3,12 τὸ πτύον ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ καὶ διακαβαρῖαι τὴν ἄλωνα αὐτοῦ· ὄμ. κ. ὁ τ. πτύον ἠμνομενόμενος ὡς Ἀπικὰς· Αἰ.Δ.ἀν.288, Πολυδ.1,245· ἴ μ. νεώτ. ἐργαλῆον ἀποτελοῦμενον ἐκ πελαγισμένου ἐλάσματος, συνήθως μεταλλικοῦ, εἰς τὸ ἄκρον στελεκοῦ ἑσπερωμένου, χρησιμοποιούμενον διὰ τῆν μεταποίησην ἢ ἀναρχήθειαν σκουρευμένων σπερῶν σωματῶν ἰχώματος, ἀνθρώπων, σπέρων, σκύρων ἴδιως κατὰ τὰς γεωργίας ἢ αἰκοδομίας κἄς ἐργασίας, φτύρα.

πτυσοκαπάνη ἡ νεώτ. φορητὸν σκαφευτικὸν ἐργαλεῖον ἀπολίγων πρὸς μὲν τὸν ἄκρον εἰς μικρὸν τετράγωνον πτύον, πρὸς δὲ τὸ ἔτερον εἰς μικρὸν σκαλάνην, χρησιμοποιούμενον πορὰ τῶν στρατευμάτων περὶ τοῦ καὶ ἰπποκόου.

πύρρα-ατος (τό) μον. πτυρῆς· Μολ.ἀλ.184,23.

πυρρό ἰοί (πύρρω) ἀρχ. λεξ. κ. μον. πύρρως, φρικῆ, κατάπληξις· Ἡσ. ἐν λ. πτοια, Φώτ. ἐν λ. πτοια, Ἐστ.795,29.

πύρροι, ὄρρ.β' ἐπτύρην (Πλούτ.Φάβ.3), ὄρρ. πτυρῆαι (Πλάτ. Αἴ.370Α), παρ. καταπλήσσομαι, πτοῦμαι, τρομάζω· Ἰν.Γεν.1,25, Μάρκ.4,ὄρρ.8,45 ἴνα δι' αὐτὸ κακῶς μὴ ἔχη ἡ ψυχὴ . . . ταπεινωθῆναι, ὀρεγομένη . . . πτυρομένη γ' ἴ σὺνθ. ἐπὶ ἴππων, πτοῦμαι, σκιδόζομαι· Διάδ.Σ.2,19 συνέδανε πύρροισι τοὺς τῶν Ἴνδων ἵππους, Πλούτ. Φάβ.3· ἴ οὕτω κ. μτ. δὸτ. πράγμ.· αὐτὸ Μάρκελλ.6 συντυγγάνει τὸν Ἴππον πτυρῆται τῇ γαυρότητι τῶν παλῶρων, αὐτ. ἠθ.8001· φωνῆ πύρροισι ὡσπερ θηρίων· ἴ κ. μτ. αἰτ. τοῦ πράγμ. ἀποβλέψα μετὰ θεοῦ πρὸς τί, φοβοῦμαι τὸ πτύον· Αἴ.370λ οὐκ ἂν ποτε πτυρῆται τὸν θάνατον· ἴ κ. ἐμπροθ. πύρροισι πρὸς τί· Φιλ. Βύθλ.ἠ.Εἰς.Εὐαγγ.Γρον.1,10 ἴ κ. μτ. γενικ. τοῦ πατ. αἰτ. κ. δὸτ. τοῦ πράγμ. ἐμπροθ.· ΚΔΦιλ.1,28 καὶ μὴ πτυρομένη ἐν μηδέμῃ ὑπὸ τῶν ἀντικείμενων· 2) σπον. ἐν τῷ ἐνεργ. τ. πύρρω βλλ.

πυρρικός-ή-ον κ. μον. ὁ εὐκαλῶς πτυρόμενος, ὑποκείμενος εἰς φόβον, εἰς τρόμον, φοβισάμενος, ἴδ. ἐπὶ ἴππων· Ἀριστ.Θαυμ.846β,35, Στραβ.6,1,13 ὁ μὲν οὖν Σῦβαρις τοὺς λίνοντας ἵππους ἀπ' αὐτοῦ πυρρικοῦσιν ποιεῖ, Εὐστ.εἰς Διον.Περ.373.

πύρρω μτγ. σπον. ἐνεργ. τ. τοῦ πύρροιαι βλλ. πτώθ, φοβίζω· Κλημ. Ὁμ.2,39 πύρροντες τοὺς ἀμαθεῖς ὄχλους.

πύρρως-εως ἡ ἡ πράξις τοῦ πτύειν, ἀπόπτωσι, φτύσιμο· Ἰν. Αφ.3,29 πύρρως αἵματος ἰαλισμῶσι· Ἀριστ.Φυσ.243β,13.

πύρρα-ατος ἰοί ἰπτοῦ κ. νεώτ. τὸ πτυρομένον, ἀσχερηπτόμενον, πτύον, ἀσχερηπτόμα, φτύσιμα· Ἰν. Αφ.5,11· εὐχρ. συνθ. ἐγὼ πλῆθ.· αὐτ.Διογ.42 καὶ πύρρατα λεπτά, αὐτ.Κωακ.401, Πολυδ.8,125 καὶ τὸν πρὸς τῷ τοίχῳ πτυσμάτων ἐπισμηναμένον, ΚΔΐω.9,6 ταῦτα εἰπὸς ἐπυος χαροῖ καὶ εἰπὸς πλῆθον ἐπὶ τῷ πύρρατος· 2) ἴδ. δηλητήριον ὄρεως· Πορφ. Ἀποχ.39.

πυρρῶ ἰοί κ. νεώτ. ἡ πύσις βλλ. τὸ φτύσιμο· Ἰν. Ἐπιδ.7,25.

πύρρω κ. νεώτ. (ιοῦδέποτε πτύττω), μέλλ. πτύξω [ἀνα· Εὐρ. Ἡρ.125δ], ὄρρ. ἐπύτσα, ὄρρ. πτύσαι [ὄδ. Α.439, Σοφ.ΟΚ1611], μέσ. ἴ'ὄδ.2,77 ποτι-, ὄρρ. ἐπύτθημι [Ἀριστ.Φαν.267], παθ. ἴ'λ.Ν.134, ὄρρ. ἐπύτθησιν [ἀν.· Ξεν.ΚΠ.7,5,5, δα· Σοφ. Ἀντ.709], ὄρρ. β' ἐπύττων [ἀν.· Ἰν. Ἐντ.Παθ.48], πορακ. ἐπύττωι [Ἀν. Εμφ.Πολ.4,72, κ. ἐν συνθ. ἀν· Εὐρ. Ἡλ.357], ὄμ. γ' πρὸς. πέπυτται [Ἀριστ. Ζ1536,11], ὑπερο. ἐπύττωι [Ἰν.δ.1,239], δι-

πλώ, ἀνοδιπλά, μαζέω· ὄδ. Α.439 ἡ μὲν τὸν πτύσσα καὶ ὄσκησσα χιτῶνα, αὐτ.Ζ.111' ἀνοφορ. πρὸς ἐπιθῆσμον· ἴ'ιν. Ἀγν.8· ἴ εἰδ. διὰ διπλοῦσος κλίω· ΚΔΛουκ.4,20 καὶ πτύσας τὸ βιβλίον ἀδοθοῦς τῷ ὑπέρητ' κ. παθ.· Ἡρωδιαν.ἴστ.1,17 λαθῶν γραμματικῶν τούτων δὴ τῶν . . . ἐπαλλήλων τὰ ἀνακλίσθη ἀμορτοῦσιν ἐπυρμένων· ἴ νεώτ. ναυτ. πύσσου τὸ ἴστιον τυλοῖσιν τὸ ἴστιον καὶ περιθῶν διὰ στελεμάτων ἡ κλεῖδων, μεζῶν τὸ παντὶ παράγλω παύσων·

2) κ. ἐν-εἰδ. σμ. περὶ τῶν χειρῶν, κίνω, συμπτῶσας πρὸς ἐναγκαλισμόν· Σοφ.ΟΚ1611 πτύσας ἐπ' αὐταῖς χεῖρας εἶπεν ἐναγκαλισθεῖς, περιβαλὼν διὰ τῶν χειρῶν· 3) κ. παθ. ἐν εἰδ. σμ. λογιζομαι· ἴ'λ.Ν.184 ἔγχεα δ' ἐπύσσασον θρασείων ἀπὰ χειρῶν σείομεν· ἴ μ. ἐπὶ παλιοπρακτικῶν μηχανῶν δυναμένων νὰ διπλωθῶσι· Ἀν. Εμφ.Πολ.4,72 πύρροι ἐπύτθησιν· ἴ μ. ἐν εἰδ. σμ. ἐπὶ ἐνδομοσῶν, ἀνοπτομοσῶν, σχηματίζομαι εἰς πτύσσεις, φορῶσθαι· Σοφ.ἀν.872 χιτῶν . . . ἀμφὶ μὲρῶν πτύσσει· 4) μέσ. καλλήτοιον, περιβάλλομαι, σκεπάζομαι· Ἀριστ.Φαν.267 μῆψω . . . ἴριν ἂν ταυτὶ πτύξωμαι, μὴ καταπύρρομαι.

πύρρως ἰοί ἡσ. ἐπύρρως ὑπόδημον ἀνδρείων, Φώτ. ἀνοδιπτόμενον ἴ'ν. περὶ ἐπυκτικῶν.

πυχή ἡ κ. νεώτ. ἡ γραμματ. πτόξ [Ἡρωδιαν.396, Ἡσ. γ. Ὁμ. δὸτ. πυχὴ ἴ'λ.Υ.22, πατ. αἰτ. κ. πύχα [Εὐρ.ἴκ.977], πλῆθ. πυχαι, ἴ μ. Ὁμ. πύχες αἴπαι, πύχας, π.π.ραγ. κ. πύχας, ἐκάστη τῶν ἀνοδιπλοῦσων ἐπυρμένης πτόξ ἐπιφανείας, ζῶρα, δίπλα, εἰδ. ἐπὶ ἐγδομοσῶν· Ὑμν. Ὁμ.Δημ.176, Σοφ. ἀν.494, Εὐρ. ἴκ.979 δόκρουσι νεότερον αἰεὶ πέπλων πρὸς ἀπέρω πύχα τέγχεα, Χοιρῆμ. Αθην.13,605C ἡ δὲ βράγγιτων χλανιδίων ὑπὸ πύχας ἔφανεν μὲρῶν· ἴ μ. ἐπὶ τῶν ἐπισπορῶμενων δερμάτων τῆς ἀσιόσου, σπόδς, στρώμα· ἴ'λ.Ν.247 ΕΞ δὲ διὰ πύχας ἤθεε δαίμων χαλκῶς ἀστέρης, αὐτ. Σ.481 πένητ' δ' ἀρ' αὐτοῦ ἴσαν σῆκος πύχες, αὐτ.Υ.269, ἠσίοδ. Α.143· 2) γεν. ἐπὶ πράγματος διπλοῦμενον, αἰὼν ἐπὶ πνακιδίων, δέκτηρον γραφῆν· Αἰσχ.ἴκ.547 ταῦτ' . . . οὐδ' ἐν πυχταῖς βιδλων κατεσφραγισμένα, Σοφ.ἀν.144 γραμμάτων πυχῆς ἔχων, Εὐρ.ΙΑ.98 ἐν δέλωτο πυχταῖς ἔμγρ.· 3) ὄμ. ἐπὶ τῶν ἐντοσθίων· Εὐρ.ἴκ.212 καὶ κατὰ σπλάγγων πυχῆς μάντις προσημαίνουσι, Ἀριστ.Ζ1549α,17 καὶ μετὰ ταῦτα προσημαίνουσι ὑπὸ τὴν κοιλίαν εἰς τὰς πυχῆς· ἴ νεώτ. ἀνομοτ. πάσα ἀνοδιπλοῦσα ὑμενολογία δερματικῆς ἢ ἐγκεφαλικῆς ἐπιφανείας· πυχὴ ἐπιγύστριος- γαυσταία· 4) ἀνομοτ. ἀνοδιπλοῦσος, κοῖλος σχηματισμὸς τοῦ ἐδάφους, εἰδ. κοιλότης ὄροσος, κρηνοῦν, χοράδρα, φοράγρι· ἴ'λ.Ν.77 ἤχι ἐκάστω δώματι καλά τέκτουκα κατὰ πυχῆς Ὀλύμπιο ἴμωρ. Ζαρβ. ἐκέει ποδ' ἐκε καθέως κίτωνα ὠραίο ἀπὶ σπιε σπιε σογῆ τῷ Ὀλύμπου, ὄδ.Τ.432, Πινδ.Π.6,18 εὐδοξόν ἀραται νίκων Κρισσαῖς ἐνὶ πυχταῖς ἀπαγγέλλαι, αὐτ.9,15, αὐτ.Ν.2,21 ἐν ἑλοῦ Πέλοπος πυχταῖς, Σοφ.ΟΤ.1026 ναπαισῶν ἐν Κιθαιρώνου πυχταῖς, Εὐρ.ἴκ.757, αὐτ. Βάκχ.62 ἐγὼ δὲ βῆκασις εἰς Κιθαιρώνας πυχῆς ἔλθων, αὐτ. Ἀνδρ.1277, Πλάτ. Ἐπιστ.2,312Δ ἀν τὴ ἢ δέλωτος ἡ νόητος ἢ γῆς ἐν πυχταῖς πάθς ἡσ. παθ' ἐν τ.· ἴ'λ.Υ.22 ἀλλ' ἢ τοι μὲν ἐγὼ μὲνω πυχὴ Ὀλύμπιο ἤμωσιν· ἴ νεώτ. γεωλογ. σύμπλημα στρωμάτων τοῦ στερεοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς, κεκαμμένω ἀπαξ· ἀπλαί· συμμετρικαὶ πυχταῖ ἰὼν τὰ σκέλη κίλωνισιν ὑπὸ τὴν αὐτὴν γωνίαν, ἴ'λοξ· κ. καταδουμένη πυχὴ ἐδάφους· ἴ κ. ἐπὶ τῶν ἰδαίων πτυχῶσων τὸ οὐρανοῦ στερεώματος· Εὐρ. Ὀρ.1631 Ἄθ' ἔστιν, ἠν ὄρατ' ἐν αἰθέροσ πυχταῖς, αὐτ. Ἐκ.44, αὐτ. Φοικ.64 ἀλλ' ὦ φανείως οὐρανοῦ ἄνωον πυχῆς Ζαῖ' σπον. καθ' ἔκ.· ἴ'

ζευ. ΈΕ.69 μέχρις οδράνου πτυχός 5) κτ. πληθ. τὰ φύλλα διπλωτῆς θύρας κ. μφ. : Πάν. ὁ κλιθεύσας οδράνου διασῆς πτυχός 6) Πολυδ.10,24 «πύχης θύραι, σανίδες» 6) εἶδ. ἡ κατά τὴν πρῶτον τοῦ πλοίου σάνης ἐφ' ἣς ἴτα ἀναγεγραμμένος τὸ ὄνομα αὐτῆς : Σχολ. Ἀπολλ.Ρ.1,1089-7) ἐν μφ. ποι. φρ. : Πινδ.Ο.1105 κλυταίσι ὀνομῶν πτυχῆς (Βερνορδ.Γρ.Ερμιν.Λεξ. ἐν λ. «ταῖς ἐντέτοις ἀστροφῆσι καὶ καρμῆσι τῶν θασμάτων, τῆ ποιητικῆ μετρικῆ, μουσικῆ καὶ ὁρηστικῆ τέχνης τῶν ὀνυμνῶν».

πτόχιον (τὸ) μτγ. πτυκτὸν βίβλιον, δελτίον : Ἡρωδιαν.1,356, Ζηνοδ.5,82, Πάν.

πτόχιον (τὸ) μσν. κ. νεώτ. διαφ. τ. τοῦ πτόχιον βλλ. : Εὐστ.924,42 2) νεώτ. πιστοποιητικὸν ὀνομαζόμενον, ἐπὶ χάρτου ἢ περγαμνῆς, χρηροῦμενον ὑπὸ ἀνωτάτης σχολῆς εἰς τὸν περατώσαντα τὴν ἐν αὐτῇ φοίτησιν καὶ ὑποστάσαντα τὰς νουμισμένους ἐξετάσεις, καὶ ἐν ᾧ ἀναγράφονται ὁ βαθμὸς ἡ καὶ τὰ εἰς τὸν πτυχοῦχος ἀνεμισθῆσθαι ἀξιώματα : **ἐλαβε πτόχιον νομικῆς** - φιλοσοφίας - Ιατρικῆς.

πτόχιος - α - ον πτυκτός βλλ. : ΕΜ 64,28.

πτόχιουχος - ον νεώτ. ὁ λαβὼν πτόχιον βλλ.2) παρ ἀνωτάτης σχολῆς : πτυχοῦχος τῆς φιλολογίας - τῆς νομικῆς με βαθμὸν ἄριστα.

πτόχιος - Ἰδοσι (τὸ) μτγ. πλάξ : Προκ Γαζ. Έκφρ. 151B παρμαρῶν πτυχῆς 2) ἡ κατά τὴν πρῶτον τοῦ πλοίου σάνης ἐφ' ἣς ἴτα ἀναγεγραμμένος τὸ ὄνομα αὐτοῦ, τὸ ἀκροστόλιον : Πολυδ.1,86 τὸ δὲ ὑπερ τὸ προχον ἀκροστόλιον ἡ πτυχῆς.

πτόχιον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος νυκτοβίῶν σαυρῶν τῆς οἰκογεν. τῶν γεκακιδῶν.

πτόχιουπρῆν - Ἰνοσι (τὸ) νεώτ. γεωλογ. τὸ ἐσώτατον τμήμα πτυχῆς ἐδάφους, ἀ. πυρην τῆς πτυχῆς.

πτόχοσπερμα - ατος (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν φοινικοειδῶν, περιλαμβάνον 15 εἶδη ὧν ἀξιολογότερον τὸ πτόχοσπερμα τῆς Ἀλεξάνδρας καλλιτροῦμενον ὡς κοσμητικόν.

πτόχο - ὡ νεώτ. κ. πτυχῶν σχηματίζ. πτυχῆς, πτυχῶσις ἐπί πνος' παθ. : τὸ φόρεμα πτυχοῦται κατὰ τὸ κρῆσπεδα.

πτόχοδης - ους - ες κ. νεώτ. ὁ πλήρης πτυχῶν, ρικνώδης, γεμάτος ζῆρες : Ἀριστ.Ζ1 541b,27 τὰ ἐπικαλύματα τὰ πτόχοδῃ πρὸς ἄλληλα συμβάλλοντες ὄμ. κ. νεώτ. γεωλογ. πτόχοδης διαπλασις τοῦ ἐδάφους πρὸς πτυχῆ.

πτόχοσγενῆς - οὗς - ες νεώτ. ἐν τῇ γεωλογίᾳ, ὁ γεννηθεὶς διὰ πτόχωσῶς τοῦ στερεοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς, ὄδ. κ. ὁ ἐκ πτυχῶν συγκελιμένος : πτόχοσγενεὶς ὄροσειρα], - πτόχοσγενεὶς χώρα.

πτόχοσ - εως (τὸ) νεώτ. ὁ σχηματισμὸς πτυχῶν, σαυρωμα, (ἀδρως : ἀ) κατὰ τὸ κρῆσπεδον πτόχωσις τοῦ φορέματος 6) εἶδ. γεωλογ. τὸ φαινόμενον καθ' ὃ τὰ διάφορα γεωλογικὰ στρώματα διαταρασσόμενα ὑπὸ τῶν ὄροσγενετικῶν δυνάμεων, πτυχοῦνται εἰς πτυχῆς ἀποτελουμένας ἐξ ἐναλλασσομένων σαγμάτων ἢ ἀντικλιων καὶ λεκωτῶν ἢ συγκλιων.

πτόχιω - Ἰδοσι (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν σκιαδοσφῶρων.

πτόχιωδῆς - ἰδόν νεώτ. ὁ ἔχων πτυχῆς, πτόχοσις, ὁ πτόχοδης : πτυκτῶν βλασμο - φόρεμα.

πτόω κ. νεώτ. δημ. φτύνω κ. φτύω κ. φτώ, μέλλ. φτώω [Ἰνν.Προρρ.2,40] ἡ κ. πτόωσμαι [αὐτ.Νουόσ.1,28], ἀόρ. ἔπτωσα [Σοφ. Ἀντ.653], δημ. ἔπτωσα, παροι. ἔπτωκα [Σέξτ.Ερμ.Ποδ.8,252, Γαλλ.10,374, αὐτ.11,281], παθ. μέλλ. πτωσθήσομαι [ἀνα : αὐτ.9,686, αὐτ.15,700, ἐμ. : ΚδΛουκ.18,32], ἀόρ. ἐπτόσθην [Ἰνν.Νουόσ.1,28], πτω. ἀορ. β' πτεύνητα [αὐτ.Εμδ.2,3,4] ἰδ ἐν τῷ ἐνστ. κ. παραι. π. μτγ. ἐπικ. ἰδ ἐν τῷ παραι. παρ βραχέας συλλαβῆς, ὠλά συνήθ. ἐν τῷ συνθέτοι ἀνα-, ἀνο-, ἐξ-, ὦ

πάντοτε ἐν τῷ ἀορ.1, ἐκβάλλω ἐκ τοῦ στόματος σίελον, πτύεον, ἀποτύω, ἐκπύω : Ἡρ.1,99 πρὸς τὰ τοῦτοισι ἐπὶ γελῶν τε πτύειν ἄντιον καὶ ἀπασι τοῦτο γε εἶναι σίαχρον, Ξεν.ΚΠ8,1,42 ἔφελετῆσα δὲ καὶ ὡς μὴ πτύοντες μηδὲ ἀπομυτῶντες φανεροὶ εἴεν, Κδ Μδρι.7,33 καὶ πτύσας ἴφατο τῆς γλώσσης αὐτοῦ, - ἀπαγορευέται τὸ πτύειν εἰς τὸ δάσπεδον, Σολωμ.Λάμπρ.25,95 φτυώων τὰ χεῖλη σὺν ἀπὸ φαρμάκῃ 6) εἰδικῶτ. ἐκβάλλω ἐκ τοῦ στόματος τι, γτ. αἰτ. τὸν πράγμ. : Ἰλ.Ψ697 σὶ μιν ἀγὼν δ' ἀγῶνος ἔφελκομῆνοισι πόδεσσιν αἶμα παχὺ πτύοντα, - ἔφτυσε αἶμα καὶ τὸν τρέξαν στοῦς γαστρούς, - νά-κάνης γαρ γάρα μὲ ἰδίω καὶ νά τὸ φτύσῃ 2) εἰδικῶτ. ἐν φρ. ἐμπύω πτώ ἡ πτώ ἐνώπιόν πνος εἰς ἐκδήλωνιν βδελυγμῶν ἢ ἀποστροφῆς : Σοφ. Ἀντ.653 ἀλλὰ πτύσας ὡσεὶ τε δυσμενῆ μέθης τὴν παῖδ' ὀδτω κ. : αὐτ.1232 πτύσας προσώπῳ κοῦδὲν ἀντεπιῶν, Ἐπικρ.3,20 ἰδεῖν ὄφῶν ἔστι καὶ πτύσαι 6) κ.ἀνασφρ. πρὸς ἀφῆρημένα, περιφρονῶ, ἀδιαφορῶς ἔχω πρὸς τι : Μελέαγρ. ἐν ΑΠ7,468 στρογῶν ἔπτωσαι εἰς ἀνέρους 6) κ. δημ. φρ. τὸν ἔφτυσε κατὰ πρόσωπον, - οὔτε νά φτύσῃς ὀπῶνω του δὲν ἀξίζει [εἶναι κατώτερος καὶ τῆς ἐσχάτης περιφρονησῶσ], παροιμ. ὀποιος φτεῖ τὸν οὐρανὸν, φτεῖ τὰ μούτρα του [ὅταν ἀσεβῆ πρὸς ὄντοισιν, ἢ ὑβρίζει ἐκαστὴ εἰς βάρος αὐτοῦ] 2) ὄμ. ἐν φρ. εἰς κόλπον πτώω κ. δημ.

πτύω στὸν κόρφο μου σημεῖον πρὸς ἀποτροπὴν κακοῦ ὠλοῦ, κακῆς ἐπιφρεῆς ἢ βασκανίας : Θεόφρ.Χαρ.16,14 μαινόμενον δὲ ἰδῶν ἢ ἐπιλήπτον, φρίξας εἰς κόλπον πτύσαι, Θεόκρ.6,39 ὡς μὴ βασκανθῶ, τρις εἰς ἐμὸν ἔπτωσα κόλπον, Λουκ.Πλ.15 ὄμ. κ. : ΑΠ12,229 ὄμδ κόλπον πτύσαι 4) ἐν εἶδ. σημ. βοηθῶ τὴν ἔκκρισιν σιέλου ἐπὶ πτωιν εἰδῶν σίωων : Ἰνν.Δλ.2,52 5) ποι. ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἐκβάλλω, ἐκβάλλω : Λεωνίδ.Ταρ. ἐν ΑΠ7,283 πτύει με . . . πλώδ' ἀπὸ . . . ἠλώων Ὀππ. Ἀλ.5,596 6) ἀμτ. ἐκαστὴ : Θεόκρ.15,133 οἰσεύμερ ποτὶ κόματ' ἐπ' ἀδίον πτύοντα 6) ὄδτω κ. πῆτω, καταπίπτω πτω : Φίλιπ.Θεσσα. ἐν ΑΠ 9,290 ἰατὸς ὠλοισθῆν εἰς ἄλα πτύσας.

πτόωσις (τὸ) Ἐπγρ. κ. συναρ. πτόωσις ἐπώνυμον τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος κληθέντος οὔτως ἀπὸ τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ ὄρους Πτόωσι 6) τὰ πτώια ἐσπρή πρὸς τμῆν τοῦ Πτόωσι Ἀπόλλωνος : Ἐπγρ.

πτωκάζω ἔσφ. γρ. ἀντὶ πτωσκάζω βλλ.

πτωκάς - ἄδος (τὸ) πτώξ (πτώξω) δεῖλη, πεφοβημένη : Ὀμ.Ἐπγρῶμ.8,2 πτωκάσιν αἰθυσίαι 6) ὄδτω κ. ἐπὶ βοτανῶν, ὀνολεὶ συσταταμένη, μαρμερή, ζαρωμένη : Σμμ.12 πτωκάς κύπερος [ἴσθ. ἀναρὸς Σιμύλι ἡ πόα, διὰ τὸ χθαμάλῃ εἶναι] 2) η. Σοφ. κτ. πληθ. πτωκάδες ὡς οὐσ. σηματοῦν τὸς Ἀρπυίας βλλ. : Σοφ.Φιλ.1093 εἴθ' αἰθέρος ὄνω πτωκάδες ὀξυτόνου διὰ πνεύματος ἔλασι μ' ἴδωρ. ἀνάγν.]

πτόμα - ατος (τὸ) (πῆτω, πῆτωκα) κ. μσν. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πῆτειν, πτώσις, πῆσιμ' κ. μφ. : Αλοχ.Πρ.919 πῆσειν ἀτρίμω πτώματ' ὄδε ἀνασχετά, Σοφ. Ἀντ.1046 πῆσιμῶσι βρωτῶν χοῖ πολλὰ δεινοὶ πτώματ' αἰσχροί, Εὐρ. Ἡλ.686, Πλάτ. Λοχ.Πλάτ. ὄρηθ ἂν ἠμῶν ἢ πόλις ἢ καὶ οὐκ ἂν ἔπεσα τότε τοιοῦτον πτόματ' 6) ὄμ. μφ. γτ. προσδ. δηλοῦσθαι τὴν ἔκ τιμωρ προερχομένην δυστυχίαν, κατάντησιν κ. τῶν, Ἡρ.1228 τὸ γ' ἐκ θεῶν πτώματα 6) εἶδ. πτώσις κατὰ τὸ ἀγῶνισμα τῆς πόλις : Κολλ.Ἰουβ.1,274, Διόν. ἐν ΑΠ 9,391 6) ἀπόσθησις γλίσθησιμα : Γαλλ.10,124 2) κ. νεώτ. κ. δημ. πηλωτικός, γενεὸν ὄμω ἀνθρώπου ἢ ζῶου, τὸ πλεῖστον μτ. γενεὸν ὑποκειμ. : Εὐρ. Ὀρ. 1196 Μενέλαος, Ἐλένης πτόμα ἰδῶν ἐν σμῆτι, αὐτ.Φοῖν.1697 Ἐρεοκλέους δὲ πτόμα Πολυνεῖ-

κους τε ποῦ, ΠΔ Κριτ.14 β, καὶ ἐξέκλιον ἰδεῖν τὸ πτώμα τοῦ λέοντος, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 4,70 οὕτω κ. κτ. πλεονασμῶν : Εὐρ. Φοιν. 1482 πτώμα κερκῶν ἢ κ. ἀπολ. ἀνευ γενικ. πρσ. : Αἰσχ. Ἰκ. 662 μηδ' ἐπιχωρίως . . . πτώμας ἀμαρτίας πέδον γὰς, Πολύδ. 15,14,2, Πλούτ. Ἀλέξ. 33 ἀλλ' οἱ τε τραγοὶ συνελθόντο πτώμας πεκυρμένον, ΚΔ Ματθ. 24,28 οὐνο γὰρ ἔάν ῥι τὸ πτώμα, ἐκεῖ συναχθήσονται οἱ ἀετοί, Ἐπιγρ. εἰ τις δ' ἕτερος ἕτερον βουλήσθῃ κατασθῆσαι πτώμα ἰβελήσῃ νὰ φουκόσῃ ἢ κ. ἐν περιλήπτ. πρ. ἀντὶ τοῦ πλῆθ. : ΚΔ Αποκ. 11,8 καὶ ἀποκτενεῖ αὐτοὺς καὶ τὸ πτώμα αὐτῶν ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς πόλεως, Πολύδ. ἀ. 18,1, Ἐπιγρ. ἢ νεῶτ. κ. ὀδημ. κτ. συνεκδ. ἐπὶ ἀνθρώπου ἐξητηλημένον σωματικῶς ἢ ἠθικῶς ἐξουθενωμένον : ἔγινα πτώμα μ' οὕτῃ τὴν ἀρρώστια, - ἢ χρονοκλία τοῦ τὸν κατήντησε πτώμα, - ἢ ἐπὶ οἰκοδομημάτων, τὸ πεπτωκὸν, τὸ περμένο μέρος : Πολύδ. 16,31,8 ὡστ' ἐπειδὴν πέσθ' ὁ διατεχισμα, τὸτ' ἐπὶ τοῦ πτώματος διαμαρξασθῆσθαι, αὐτ. 5,4,9, Ἀριστοτέλ. Λόγ. 25(43),27, Ἐπιγρ. πτώμα οἰκίας ἢ εἶγρ. ἰβικῶς κτ. πλῆθ, τὰ ἐρελίπα : Φιλ. Βελου. 100,45, Πολύδ. 21,28,2, Ἐπιγρ. ἢ εἶδ. ρήμα εἰς τὸ τεῖχος, τὸν περιβόλον πόλεως : Διδάξ. Σ. 16,8 ἢ κ. ἐπὶ παντὸς πεπτωκόν, ὅσων ἐπὶ κορμῷ δένδρου : Λυσί. ἀπ. 2035 πτώματα ελαίων ἢ ὄμ. οἱ πεπτωκὸς κορμῷ : Διοσκ. 1,109, Πάπ. διαλέγοντες πτώμα παίδεξ' Χ' 4) εἶδ. Πάπ. ἢ πληρωμῇ, μέτρησης ἀφελωμένων, καταβολῆ χρέους : Πάπ. ἐν οἷς ἔστιν τὰ πτώματα γόνυον ἢ ὄμ. κ. ἐξοφλητικόν, ὁπόδεξις καταβολῆς : Πάπ. ἀντίγραφον πτώματος 5) μον. ἠθικὴ κατάπτωσις : Ἰσοδρόμ. 2,365 ὦ τοῦ μεγέτου πτώματος, ὦ τῆς ἀσυνήθειας.

πρωμηνή ἡθὶ νεῶτ. γενικὴ ὀνομασία τοξικῶν οὐσιῶν σχηματιζομένων ἐντὸς τῶν ἀποσυντεθειμένων πτωμάτων.

πρωματιζῶ μτν. καταβάλλω πτώ. καταρρίπτω, τὸν κἄνω νὰ πέσῃ : Ἀκύλ. ΠΔ Δευτ. 25,2, Ἐπιγρ. Συρίος ἢ κ. παθ. ἐν εἶδ. σμ. οἱ πρωματιζόμενοι οἱ πάσχοντες ἐξ ἐπιληψίας, οἱ σεληνιαζόμενοι : Ἀπολλ. Παραδ. 36, Παύλ. Ἀλ. 4' 2) κ. ἄμτθ. πῆψω ἢ εἶμαι ἐτοιμὸς τὰ πέσω : Θεανῶ Ἐπιστ. 4,3, Ἐπιγρ.

πρωματιζόμε-ῆ-όν μτν. κ. νεῶτ. ὁ πρωματιζόμενος βλλ., ὁ εἰς ἐπιληψίαν ὑποκειμένος, ἐπιληπτικός, σεληνιαζόμενος : Βέττ. Βάλλ. 113,1' ἢ ὄμ. κ. τὰ πρωματικά ὁ πρωματισμός βλλ., σεληνιασμός : Πρόκλ. Τετρ. 6,215' 2) νεῶτ. ὁ τοῦ πτώματος βλλ. 2) : πρωματικὴ ἀκαμψία (ἔκ νεκρῆσι).

πρωματιον ἰδὶ Ἐπιγρ. ὀνοκορ. τοῦ πτώμα βλλ. 2)

πρωματιο-ἰδος ἡθὶ ἰππικῆ μτν. εἶδος πῆ πτηρῶν, ὅπερ ὡς ἐκ τῆς κατασκευῆς τοῦ πυθμῆος αὐτοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ δράσασται, ὅθεν καὶ ἐκενοῦτο ἀλόκληρον διὰ μίος : Ἀθην. 11,485 Βε κεραμῶν ἀγγεῖον . . . τοῖκος ταῖς . . . πρωματιον.

πρωματιομόζοι ἰδὶ ἰπρωματιζομαι μτν. ἐπιληψία, σεληνιασμός : Ἰτολ. Τετρ. 6,153, Κατάλ. Ἀστρλ. Κ2,179.

πρωματιώδης-ους-ες νεῶτ. ὁ ὄμοιος πρὸς πτώμα.

πτῶξ-πτωκός ἰδὶ ὁ πτώσιων, ὁ μετὰ φόβου συσπλωμένος, ἐπιθ. τοῦ λαγοῦ : Ἰλ. Ρ 310 ἀρπάξων ἢ ἀρν' ἀγαλῆν ἢ πτώκα λαγῶν, Βάθρ. 102,10' ἢ κ. ὡς οὐδ' ὁ λαγῶς : Ἰλ. Ρ 676 πόδα : ταξὸς οὐκ ἔλαθε πτώξ. Θεσφρ. Θ1 4,3,5, Θεσφρ. 1,110 καὶ πτώκος βόλλαι καὶ θηρία πάντα δικῶκεῖ ἢ μτφ. ὄνομα πρὸς πρόσπων : Αἰσχ. Εὐμ. 326 τόνδ' ἀφαιρούμενος πτώκα, ματῶρον ἀγνῆνα κῆρον φῶνον 2) κ. ὡς ἐπιθ. ἐν γεν. σημ. διελθὸς : Λυκόφορ. 944 πτώκα δ' ἐν κλόνῃ θορῶς.

πτῶσιμος-ον ὁ περὶ ὧν, πεπτωκός : Αἰσχ. Ἀγ. 1122 ἄτε καὶ δορὶ πτώσιμος ξυνανάτι βίου θέντος σφῶταξ ἢ εἶδ. ὁ περὶ ὧν, φουθενῆς ἐν τῇ μάχῃ :

αὐτ. 639 ὅταν δ' ἀνεκτὸ πῆματ' ἀγγελοῦ πόλει στυγρῷ προσώμῳ πτώσιμον στρατοῦ φέρῃ. **πτῶσις-εως** ἰδὶ κ. μον. κ. νεῶτ., ὄνομα - ἢ ἡ κατάστας καὶ τὸ ὀποτέλεσμα τοῦ πῆψαι, πέσιμο : Πλάτ. Πολ. 604C ὄψεαι ἐν πτώσει κούων, Ἀριστολ. Μετ. 39,3 πτώσις κεραυνῶν, Πολύδ. 6,21,13 λέγω δὴ τὰ περὶ Φαέθοντα καὶ τὴν ἐκείνου πτώσιον, Πλούτ. Ηθ. 1005B, ΚΔ Ματθ. 7,27 καὶ προσέκοιθον τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ [οἱ ἀνεμοὶ καὶ ἔπασα, καὶ ἦν ἡ πτώσις αὐτῆς μεγάλη, - πτώσις χρόνος χαλάζης - γεφύρωσις - σκεψῆς - κάταγμα ἐκ πτώσεως ἢ εἶδ. ὁπόσπασσις ἐκ τῆς μέρους, θέσεως : ἢ κατὰ τὸ φθινόπωρον πτώσις τῶν φύλλων, - πτώσις τῶν τροχῶν ἢ εἶδ. νεῶτ. ἰσπρ. ἡλαση πρὸς τὰ κἄτω μετατόπισις σπλάγχνου ὀφειλομένη εἰς χαλάρωσιν τὸν συγκρατούμενον αὐτὸ συνδύσμων ἢ μῆκῃς ὀνόσιος ἢ ἀραιώσεως τοῦ περὶ αὐτὸ λιπώδους ἰστού : πτώσις τοῦ στομάχου, - τοῦ νεφροῦ ὄμ. κ. ἢ ἐκ μῆκῃς παραλόσιως ὀρθροσε καλυπτηρίου τῆς μορίου : πτώσις βλεφάρου 2) ἐν μτφ. τελειώσις, κατάπτωσις, ἀντιθ. ἐπαροσις : Ζήν. Στωικ. 15) πτώσις τῆς ψυχῆς, - πτώσις τοῦ ἠθικοῦ 3) ὄμ. τὸ περιεργασθῆαι ἐκ ἡσπασσα, εἰς δυσχερῆ θέσιν, μείωσις, κατάπτωσις : ΠΔ Σοφ. Σειρ. 331' καὶ ἐν καιρῷ πτώσεως εὐρήσις στήθιγγο, Ὀρφ. ἀν. 251 πτώσις ἀνθρώπων ἢ ἠθικὴ ἐκπτώσις : ἢ πτώσις τῶν πρωτοπλάστων, - ἀδδῆσις ἀνέμενε τοιαύτην πτώσιν τῆς οἰκογενείας - τῆς γυναικῆς 4) νεῶτ. Ἐκπτώσις ἀπὸ πῆος ἀρχῆς ἢ θέσεως ἢ κατῆγε τις : ἢ πτώσις τῶν Ἀφθούργων - τοῦ Μ. Νανολέοντος, - ἢ πτώσις τῆς κυβερνήσεως 5) νεῶτ. ἐλάττωσις, ἐξασθένισις, μείωσις, ἀναφορ. πρὸς ὀφρημένα πράγματα : ἐσημειώθη σημαντικὴ πτώσις τῆς ἐγκρημοσύνης - τοῦ πυρετοῦ 6) ὄμ. ὄνομαφορ. πρὸς αἰσθητά, πᾶσι, ἐκδηλώσεσι τοῦ φυσικοῦ κόσμου : παραπρήλατι πτώσις τοῦ καλλιτεχνικοῦ ἐνδιαιφρόντος ἢ νεῶτ. κ. ὄμ. ὄνομαφορ. πρὸς οικονομικῶς ἀξίας ὑποτίμησις : ἐσημειώθη πτώσις τῆς τιμῆς τῶν ἔθνικων χροεργάτων, - πτώσις τῶν ἐνοικίων, - τῆς ἀξίας τῶν οἰκοπέδων 6) ὄνομαφορ. πρὸς πόλεις ἢ ὄμορα, ὄμοισις, παράδοσις, ἐκπύδρησις : ἢ πτώσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως - τῆς Βασιλίδης 7) ὄνομαφορ. πρὸς ἐκ. ἐλ. σσημ., ὁ θάνατος : Ἰω. Λυδ. Διοσκ. 12,14,20' 8) κ. νεῶτ. κ. ὄμ. γραμμ. ἢ μεταβολὴ τῆς καταλήξεως τῶν ὀνομάτων, παντὸς κλιτοῦ μέρους τοῦ λόγου : Ἀριστολ. Ποιητ. 1457,18 πτώσις δ' ἐστὶν ἀνόμησις ἢ ῥήματος ἢ εἶδ. ἐκαστος τῶν ὑπὸ τὴν καταλήξεωσιν προσδιοριζομένων κλιτικῶν τόνων, ὅς λαμβάνουσι τὰ πτωτικά βλλ. μέρη τοῦ λόγου, πρὸς δὴ λῶσιν τῶν διαφορῶν ἐν τῷ λόγῳ σχέμασιν ἰσού ὑποκειμένου, τὸ ἀντικείμενον, τὸ ὄργανον ἢ μέσος, τοῦ τόνου ἢ περὶ τῶν πέντε πτώσεων ἡπίλοξ ἔργου τοῦ Χρῆσ. Στωικ. 1, Διον. Θρ. 634,16, - ὄνομαστῆσι - γενικῆ - δοτικῆ - αἰτιατικῆ - κλητικῆ πτώσις ὄμ. κατὰ μίαν πτώσιν ἀκλιτικός : Ἀπολλ. Δύοσι. Ἐπιγρ. 165,10' 9) ἐν τῇ λογικῇ τὸ Ἀριστοτέλους, ὁ συλλογιστικὸς τύπος ἐν παπὶ σχήματι συλλογισμοῦ : Ἀριστολ. Αἴτι. 42η,30' ἢ ὄμ. ὁ κωνομοσὶς ἢ διατάξις τῶν ὄμων συλλογισμῶν : αὐτ. Α' Ὑστ. 94,12' 10) νεῶτ. μοια. μελωδικὴ διαδορῆ φθόγγων ἢ συχνοδῶν σημαντικῶν τὸ τέλος μουσικῆς φράσεως ἢ τῆς ὄλης συνθέσεως ὡς καὶ μέρους αὐτῆς.

πτωσκῆζω ἐπ. ἀντὶ πτώσιων βλλ., συστέλλομαι ἐκ φόβου, μαζέομαι, ζορῶμαι ἢ Ἰλ. 372 οὐ μὲν τυθεῖ γ' ὡς φεῖλον πτωσκῆζέμεν ἄν.

πτῶσιω ἰσπρ. τ. τοῦ πτώσιω βλλ. ἐν χρ. μόν. κτ. ἐκαστ. συστέλλομαι ἐκ φόβου, προσδύομαι, διελαῶ, ζορῶμαι, ἐπὶ ζῶων καὶ κυρίως ἐπὶ πτηνῶν : Ὀδ. Χ 304 τὰ μὲν τ' ἐν νεβίῳ νεφέα πτώσ-

σουσαι λενται ιδρυθεσι, Ἀρχθ.106 πτώσασσαν ὡστε παράδικα || ἔμφροδος ἔντρομος κρύπτομαι: ἰλ.Φ4 ἀκρίδος... πτώσασσαν καθ' ὄδωρ 2) ἐπὶ ἀνδράπων, δειλῶ, πτωχοί: αὐτ.Δ.321 ὄμοι, Ἰυδὸς υἱά... τι πτώσασ... , αὐτ.Ε.634, αὐτ.Η.29 τοῦτ νῦν ἐπὶ πτώσασσας θρ' Ἐκτορι πάντας ἀκούσαι, Πίνδ.Π.8,87, Ἦρ.9,48, ἰοῦδεν τοιοῦτο λέγοντας θμάς ἐρομεν ἄλλο πτώσασσας μάλλον || κρύπτομαι, φυλάσσομαι ὀπισθεν πνός, μαζεύομαι πίσω ἀπό... : Turc.11,36 πτώσασσαν ὑπ' ἀσπίδος || λῶρα φεύγω μου, θραπέτευω, μτ. τοπ. προσδ.: Εὐρ.Βάκχ.223 ἄλλην δ' ἄλλοσ κ' εἰς ἐρημίαν πτώσασσαν εὐναίς ἀρέων ὑπηρετεῖν 3) μτ. οἰτ. τοῦ προσ. φοβοῦμαι τίνα: ἰλ.Υ.427 οὐδ' ἄν ἐτι δῶν ἀλλήλους πτώσασσιν || οὐτὸ κ.: Εὐρ.Εκ.1065 ποί καί με φυγὴ πτώσασσι μυχῶν; ἰσοῦ ἔχουν φύγει ἀπ' τὸ δικό μου φόβος; || ὄμ. κ. μτ. οἰτ. τοῦ πράγμ.: Κόιντ.5,300 πτώσασιν δόρου, αὐτ.7,531 4) περιέρχομαι δειλός, συνεσταλμένος δίκην ἐπαύτου, δθ. ἐπαύτῳ, ζήτησιών: Ὀδ.Ρ.227 οὐκ ἐθέλωσι ἔργον ἐπιφίχσθαι, ἀλλὰ πτώσασσαν κατὰ θῆρον βοῦλεται αἰτίων, αὐτ.Σ.363 || κ. μτ. οἰτ. δηλοῦσης τὸν τόπον: Ἡσίοδ.Ἐργ.393 μὴ πως τὰ μέταξέ χατικῶν πτώσασς ἀλλοτρίους οἴκουσ Ἰτέτε. κηλίως μὴ ἔχων ἐν τῷ μέσῳ τοῦ καιροῦ πτώσασς, πτωχεύει ἡ δίκην πτωχός γυνὸς καί περιδείξῃ πορεύθῃ πρὸς τοὺς ἀλλοτρίους οἴκουσ).

πτωχικός-ἡ-ὄν κ. νεώτ. γραμμ. ὁ εἰς τὴν πτώσιν βλλ.εἰ ἡ τὰς πτώσας ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος, εἰδ. ὁ κλυόμενος κατὰ πτώσας: Ὀδο.Βαθ.Στωϊκ.3,214 ἄρθρον ἐστὶ στοιχεῖον λόγου πτωχικόν, Διον.Θρ.634 ὄνομα ἐστὶ μέρος λόγου πτωχικόν, Ἀπολλ.Δύσκ.Ἀντιμ.9,5 || πτωχικὸν σχῆμα ἐν τῷ ρητορικῷ, τὸ σχῆμα καθ' ὃ οὐδὲ ἂν καὶ πλείους πτώσας τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος ἀκολουθοῦσιν ἀλλεπαλλήλοι: Σημηλ.Κατ.299,9 || δθ. τὰ πτωχικά τὸ μέρος τοῦ λόγου τὰ κατὰ πτώσας κλυόμενα, τὰ τέσσαρα ὀνοματικά μέρη τοῦ λόγου (ἴηται τὸ ἄρθρον, τὸ ὄνομα, οὐσιαστικόν καὶ ἐπιθετόν, ἡ ὄντωνμα καὶ ἡ μετοχή) 2) μαθημ. τὸ πτωχικὸν εἰδικὴ περίπτωσις προδιηματός πνός: Πάμπ.850,19.

πτωτός-ἡ-ὄν μτν. ὁ δεκτικὸς πτώσεως, ποῦ ἐνδέχεται, μπορεῖ νὰ πέσῃ: Ἠρωδιαν.2,943, Ἠσ. πτωχὰ ἐπίρρ. νεώτ., δημ. φτωχὰ κατὰ τρόπον πτωχῶν, εὐτελεώς: πτωχὰ ἐνδεδομένος.

πτωχάων δημ. κ. φτωχῶν πτωχεύω βλλ. **πτωχάλαζοναί** (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ πτωχάλαζονος βλλ., φωροπερηφάνεια.

πτωχάλαζων-όνος (ἡ) κ. νεώτ. μεγάλαυχος ἐπαίτης, πτωχὸς κομηματοῦ, φωριάρης καὶ περφόρος, φωροπερηφάνος: Φρόν.Κωμ.4, Ἀθην.4,230C οἷα δὲ καγὼ τινὰ πολίτην ἡμέτερον πτωχάλαζονα.

πτωχῆλα (ἡ) κ. μον. κ. νεώτ., ἰων. πτωχίη, δημ. φτώχεια, πρβλ. ἡ κατάστασις τοῦ πτωχοῦ βλλ.11, τοῦ ἐπαύτου, ἡ ἐπαύτεια, ζήτησιών: δθ. κ. νεύσι, ἐνδεισι, στέρησις τῶν ἀναγκαίων πρὸς τὸ ζῆν: Ἠρ.3,14 δὲ ἐκ πολλῶν τὴ καὶ εὐδαίμωνων ἔκπεσιον ἐς πτωχίην ὅπτεται ἐπὶ γήραος οὐδῶ, Ἀριστοφ.Πλ.549 οὐκόνη δῆπου τῆς πτωχείας πενίαν φάμεν εἶναι ἀδελφὴν, Λυσί.32,10, Πλάτ.Νόμ.936B ὡστ' εἰς πτωχίην τὴν ἐσχάτην ἔλθειν, αὐτ.Πολ.488 (κτ. πληθ.), Κδ' Ἀποκ.29 οἷα σου τὰ ἔργα καὶ τὴν βλάβην καὶ τὴν πτωχίαν 2) εἰδ. σημ. παροχὴ μικρῶς, εὐτελεώς βοηθείας, ἀνακουφίσεως: Κωδ.Ἰουστιν.1,341,23.

πτωχεῖον (τὸ) μτν. κ. μον. ἴδρωμα, κατάστημα ἐν ᾧ κατοικοῦσι καὶ διατρέφονται πένιτες, πτωχοκομίον: Προκ.Κτισμ.59, ΕΜ 187,22 || Ἐπαρ.

πτωχῶν || οὐτὸ κ. λατ. ptochiam: Κωδ.Ἰουστιν.1,348,11.

πτωχεῖον (ἡ) μτν. ἡ πτωχὴ Ἑλένη, ὡς ἐπώνυμον ἑταίρας πνός ὄνομ. Καλλιπτόν: Ἀθην.13,585B.

πτωχεύειν-εως (ἡ) νεώτ. ἡ κατάστασις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν πτωχῶν βλλ. || εἰδ. ἔμφορ, δίκ. ἡ κατάστασις τῶν ὀφειλῶν ἐμφορῶν τοῦ πρᾶσαντος τὰς πληρωμὰς αὐτοῦ, ἡ κηρυχθεῖσα διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως, χρεοκοπία, μουφλοῦζεμα, φολλήρισμα, φολλήμεντο || ὄμ. διεθν. δίκ. πτωχεύσει κράτους ἡ ἀναστολή τῶν πληρωμῶν τῶν τοκοχρεολυσίων τῶν δημοσίων χρέεουσ τοῦ κράτους τοῦτοῦ.

πτωχευτικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πτώσασιν βλλ.: πτωχευτικὸν δίκασιον ἰδὲ κλάδος τοῦ ἐμπορικοῦ δικαίου, ὁ περιλαμβάνων σύνολον κανόνων δι' ὧν σκοπεῖται ἀφ' ἐνός ἡ ὀραδὴ κτ. ἐκκαθάρισις τῆς κηρυχθεῖσας τοῦ ἐν παθητικῷ οἰκονομικῷ καταστάσει ὀφειλῶν ἐμφορῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ ἐκ τῆς ἐκκαθαρίσεως ἰκανοποίησις τῶν δαεισμένων αὐτοῦ, προτιμωμένων τῶν ἐκ τοῦ νόμου ἐχόντων τοιοῦτον δικαίωμα προτιμῆσεως, - πτωχευτικὴ διαδικασία, - πτωχευτικὴ περιουσία, - πτωχευτικὴ ἀνάγκησις (τὸ ἐνδικὸν μέσον δι' ὃ σκοπεῖται ἡ ἀνάλησις ὀρισμένων πνῶν πρὸδεξῶν πτωχεύσαντος ἐμφορῶν).

πτωχεύω κ. μον. κ. νεώτ., δημ. πτωχάω, ἐπ. παρστ. πτωχεύεσκον Ὀδ.Σ.21, ἐπαύτῳ, ζήτησιών, φωροζῆτῳ: Ὀδ.Ο.309 ἠῶθεν προτὶ ἄστου λαλοῦμαι ἀπενηθέσθαι πτωχεύων, αὐτ.Σ.2, αὐτ.Τ.73, Turc.10,4, Ἀριστοφ.Νεφ.921 σὺ δ' εἴ πράττεις καίτοι πρότερον γ' ἐπτώχευες || κ. μτθ. μτ. οἰτ. τοῦ πράγμ. λαμβάνω τὴ ἐπαύτῳ: Ὀδ.Ρ.11 τὸν ἔλπον δούσπνον ἄγ' ἐς πῶλιν, ὄρρ' ἄν κειθεῖ δαῖτα πτωχεύω, αὐτ.19' || ὄμ. μτ. οἰτ. τοῦ προσ. ζητῶ ἐμφορῶσιν, προσαιτῶ παρὰ πνός: Ὁλέγι.922 πτωχεύει δὲ φίλους πάντας ἄπου τῶν ἰδῶ 2) διατελῶ ἐν πτωχείᾳ, πένομαι, στεροῦμαι τῶν ἀναγκαίων, εἶμαι φτωχός: Ἀντιφῶν.322, Πλάτ.Ἐρουζ.39411 ἡ πῶς ἄν οὗτος πλουσίος τῶσ εἴη, ἄν γε οὐδὲν καλοῦσι πτωχεύειν... , Μηναί.1,3 Σιτηρῶν ἰδιόμελα πτωχεύειν ἤρξαστο ὁ τὰ πλουσία δῶρα χαριζόμενος || κ. μτθ.: ταπεινόμαι: Κδ Κορ.2,8,9 γινώσκετε γὰρ τὴν χάριν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅτι δι' ἡμᾶς ἐπτώχευσε πλουσίος ὢν, Μηναί.124 Ὁδῆ εἰς βροτῶν σωτηρίαν πτωχεύσαντι Χριστῷ || κ. μτ. γεν. μτθ. στεροῦσθαι πνός, ἔλλειπει μοί τι: Πολυδ.7,7,6 οἱ τὰς ἐπὶ μέρους γράφοντες πρᾶξις... πτωχεύοντες πραγμάτων || ὄμ. μτθ. μτ. οἰτ. τοῦ κατὰ τι: Ἰω.Κρῶσ. πτωχεύειν τὴν θῆσιαν 3) νεώτ. κ.δημ. ἐν εἰδ. σημ. εἰς φτωχὸν ἡ νομικῶν προσώπων ἀκούστων ἐμφορίαν, περιέρχομαι εἰς ὄνομασιν ὅπως ἐκκληρώσω τὰς χρηματικὰς ὑποχρεώσεσι μου, κηρύσσομαι εἰς πτώχευσιν βλλ., χρεοκοπῶ, δημ. μουφλοῦζεμα, φολλήριω.

πτωχίη (ἡ) ἰων. τ. τοῦ πτωχῆλα βλλ. **πτωχίως** μτν. ποιῶ, καθιστῶ τίνα πτωχῶν, πένητος, τὸν φτωχάω: Πδ Βασίλ.1,27 Κύριος πτωχίξει καὶ πλουτίζει, ταπεινοῖ καὶ ἀνοψοί.

πτωχικός-ἡ-ὄν κ. νεώτ., δημ. φτ. ἰδὲ εἰς πτωχῶν, εἰς ἐπαύτην ἡ πένητα ἀνήκων ἡ ἀρμόζων: Εὐρ.Ρηθ.503 ἦδη δ' ἀγόρητος πτωχικὴν ἔχων στολίην εἰσῆλθε πόρνον, Ἀριστοφ.Ἀχ.448 ἀτὰρ δόμοιαι εἰς πτωχικὸν βακτηρίον, Λυκοῦργ.86 κατόκει εἰς πτωχικὸν οἰκίσκον, - φτωχικά ροχὰ || ὄμ. κ. ἀνοψοφ. πρὸς ἀφορημένο: Πλάτ.Πολ.554B κηρηνώδεις ἐπιθυμίας, μὴ φῶμεν ἐγγίνεσθαι, τίς μὲν πτωχικός, τὰς δὲ κακοῦροισ, Λουκ.Ἰστ.Συμρ.22 οὐτὼς εὐτελεῖ ὄνοματὰ καὶ δημοτικά καὶ πτωχικά 2) νεώτ. εἰδ. τὸ πτωχικόν; συνήθ. ἐν τῷ δημ. τ. τοῦ φτωχικό, οἶκος πτωχοῦ, πένητος κ.

εἶτα κτ. ἔφρα. μετριοφροσύνης, γεν. πὰς αὐτῆ πολυτελής οἶκος : ἔλα καὶ σὺ πτωχικὸ μαρ.

πτωχιστρός-ον ἀνδρ.συγκρ. τ. τοῦ πτωχός βλλ. πτωχότερος, νεώτερος : Ἀριστ. Ἀχ.425 τούτου πολὺ πολὺ πτωχιστότερος.

πτωχογνημοσύνη ἡ) μιν. γνῶμη, νοοτροπία πτωχῶ, πένητος, φιλαργυρία:Κ Μανασῶ.Χρον.579β.

πτωχοδοχείον ἰ) μιν. Ἱδρυμα, κατάστημα δέχομενον τοὺς πένητας, πτωχοκομείον.

πτωχοεπισκοπή ἡ) μιν. ἐπισκοπὴ πτωχῶ, στερομένη ἐπαρκῶν πόρων : Βασίλ.Πεδιάδ. ἐν Κερκυρ. Ἀνεκδ.49.9 ἰδὲδ.Λάμπρ.1.

πτωχοηγοούμενος ἰ) μιν. πτωχός, πένης ἡγοούμενος : Μιχ. Ἀκου.311,10 ἰδὲδ.Λάμπρ.1.

πτωχοκομείον ἰ) μιν. νεώτ. κ. δημ. φιλάνθρωπικόν κατάστημα δέχομενον τοὺς ἀνάγκους πρὸς ἐργασίαν πτωχῶς, ἰδία δὲ τοὺς γέροντας.

πτωχόκομος-ον μιν. ὁ πτωχὸς κομιστής, πτωχαλογῶν, πτωχοεργάτης.

πτωχόκομος-ον μιν. ὁ φρονεὺς τῶν πτωχῶν, τῶν πένητων : Μάξ. Ὀμολ.18δ.

πτωχόμοσος-ον ὁ ληψίτων, πτωχῶς ζῶν ἐν τῇ εὐφύῳ του' κ. κτ. διαφ. ἐμφανέων ὁ ὁμοιος ποιητικῶν, διασηπτικῶν προτερημάτων : Γοργ.ἰδ.15 πτωχόμοσος κόλαξ.

πτωχόμοσιος ἡ) μιν. ἔνδεισι τοῦ ναύ, μικρόνοια.

πτωχόπαιδο ἰ) μιν. κ. δημ. κ. πτωχόπαιδα παῖς ἡ νεανίας ἀνήκων εἰς πτωχὴν οἰκονομίαν, παιδί ἀπὸ πτωχοφαιμελιά : Παναδ.Χριστ.Τεμπ.52.

πτωχοποιός-όν ὁ πτωχίζων βλλ., καθιστῶν τινα πτωχόν : Πλουτ.Σέυγκρ. Ἀριστ. κ. Κάτ.Προεδ.3 καὶ τὴν δικαιοσύνην συνδέειδεν ὡς οἰκαρθρόνον καὶ πτωχοποιόν 2) ἐν εἰδ. σημ. ἀναφ. πρὸς ποιητὴν, ὁ δραματοποιόν, παριστῶν ἐν δράματι πτωχὰ πρόσωπα, περὶ τοῦ ἑβραίουδου : Ἀριστ. Βάτρ.842 ὦ . πτωχοποιεῖ καὶ βασικασυραπάτῃδ.

πτωχοπρεπής-οδός-ές μιν. ὁ ἀρμόζων εἰς πτωχόν, ταπεινός τῶν ἐμφανισίω, τὴν δέμν : Στουδ. Θεοδ.744 ἰδὲδ. Μί.1 πτωχοπρεπὴς ἐνανθρόπησης.

πτωχός-ῆ-όν ἰ) μιν. ἰπτάσσει κ. μιν. κ. νεώτ. δημ. πτωχός ποι. κ. ὡς δικατολόγικον πτωχός-όν ἰ) μιν. Ἀγ.1274, Σοφ.ΟΚ 4441, αὐγκρ. πτωχότερος [Τιμοκ. 610, Μέν.221] κ. ἀνωμ. πτωχίτερος [Ἀριστ. Ἀχ. 425] ὀπερβ. πτωχότατος [Παλλδ. ἐν ΑΠ 10,50], ὁ ἐν πτωχεῖα, πένητι διατελών, ὁ στεροούμενος τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων πόρων, ὁ διὰ τῆς ἐπιειτέας ἐποδῶν ὄθ. ἐπιειτής, ζητιάνος, διασκοπῆρης : Ὀδ.Ζ 208, αὐτ.Ε 400 ὄρα καὶ ἄλλος πτωχός ἀλετέτοις ἠπεροπέειν, αὐτ.Π 209, αὐτ.Ρ 475, αὐτ.Τ 74, αὐτ.Φ 327 ἄλλ' ἄλλος τις πτωχός ἀνὴρ ἀφθήμενος ἔλθων, ἠοιοδ.Εργ.26 πτωχὸς πτωχῶ φθονεῖ, ἠο.3,14 ἐκπεπτικῶτα ἐκ τῶν ἐόντων ἔχοντά τε οὐδὲν εἰ μὴ ὄσα πτωχός, ἑορ.Μηδ.515 πτωχούς ἀλάσθα παῖδας Ἀριστ.Πλ.552 πτωχὸς βίος ζῆν ἐστιν μὴδὲν ἔχοντα, παροιμ. ἐν Καλλ.ἀν.360 πτωχὸς πῆρη οὐ πῆρησται' κ. θηλ. πτωχῆ ἡ ἐπιειτής ζητιάνος : Ἀθην.10,453α πτωχῆς τῆν γαστέρα παουούσης 2) ὁ ἔχων ἀνεπαρκεῖς πόρους ζωῆς, πενητὰ οἰκονομικὰ μέτρα, ἀνιθ. πλούσιος : ΚΑ Μάρκ.12,42 καὶ πολλοὶ πλούσιοι ἔβαλλον πολλὰ καὶ ἔλθοσαν μία χίρα πτωχῆ ἔβαλε λεπτὰ δύο, αὐτ.Λουκ.ῆ,20, Μηνσαί.12,3 Συνε. ὡσαί χρυσίον λίθρων νεκρωσάντων πενήτων τοὺς πτωχοὺς διανεμάς, Πρόδρ.2,553, Σέφρ.Μακρῶτος ἐν Σάδ.3,290 διανεμόντες εἰς πτωχούς καὶ εἰς ἐκκλησίας, -προήρατο ἐκ πτωχῆς οἰκονομίας, -διανεργίται ἐρανος ὑπὲρ τῶν πτωχῶν τῆς πόλεως' ἢ] μιν. ἐν ποιικιας φρ. οἶον πτωχὸς Ἀλάζαρος ἰέναι ὄμν. ἐνδουοῦ, ἀναφ. πτωχὸς κὶ ἡ μοῖρα του ἰουὺς ἀπόρους κατατρέχει ἀτυχία, - πτωχὸς γεννιέται ἰσραῖας λεγομένη ὁσάκις ἐν συναναστροφῇ ἐπέβη αἰφνιδίως

σὴν], παροιμ. βάθη με, φτωχῶ μου, νὰ μὴ σοῦ μοσῶσι ἰέναι ἐπὶδῶρον σφετεροζόμενον πλεονετικῶς τοὺς κόπους τῶν ἀπόρων' 3) κ. ἐπὶ πραγμ. ἡ καταστάσεων, ἀνεπαρκής, ἑλληνική, λειψός : Σοφ.ΟΚ 751 ἀεὶ σοι κηθεύσασθαι καὶ τὸν σῶν κῆρα πτωχῶ διατρέ, ΚΑ Γαλ.4,9 πῶς ἐπιστρέφεις πάλιν ἐπὶ τὰ ἀσθένει καὶ πτωχῶ στοιχία, - πτωχῶ ἡγοούμενος, - πτωχὸν λεκτικόν ἢ εἰδ. ὁ ἀφ' ὃ ἀλλελεῖται ἡ ὁ ἐν φῆ τὴ φύσειατος ἀνεπαρκῶς, ὁ ὑστερῶν, μειονεκτῶν εἰς τι, μιν. γου. τοῦ πράγματος : Ἀντράν. ἐν ΑΠ 9,258 [σητῆ] πτωχὸν κυμῶν' κ. νεώτ. ἡ Ἐλλάς εἶναι πτωχὴ εἰς πνευματικὴν ἀνάπτυξιν - εἰς σιτηρὰ, - τροφαί πτωχῶ εἰς βιταμίνας' 4) ταπεινός, οὐκ ἐφημέριος : ΚΑ Ματθ. 5,3 μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῶν πνευμάτων ὅτι αὐτῶν ἐστιν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, - πτωχὸς εἰς ἐμψύχων ἀλλὰ πλούσιος εἰς ψυχικῶν κόσμων' 5) μιν. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄξιος οἰκίτου, συμποθέτης, τάλος, δυστυχῆς, ὁμοιος : Πρόδρ.2,502 καὶ τῶν πτωχῶ τοὺς μοναχοὺς νὰ διαχρῆς ὡπερ ἑξ ἑνοῦς, Πορφύρ.Σκ 97,1 φτωχῶ μου ἀνάτη, δύστυχη γυναικί, ἀλῆμονά σου, Ζερβ.Γραγ.ΚΚ 20,12 νὰ μὴν τὸν γεννοῖσαι κῆν ἡ μάνα του ἡ φτωχῆ, - τί πράξῃς ἡ φτωχῆ γυναικί ἀπ' τὸν κακορρίζω τὸν ἀντρα της 1

πτωχόστολος-ον μιν. ὁ πτωχὸς ἐξεδευμένος, ὁ πτωχὸς στῶλον φέρων : Φιλῆς 2,36 ἰεκαστ' διδάφ. ὄντην. πτωχοστολόσι.

πτωχότης-τος ἡ) μιν. ἡ ἰδιότης ἡ ἡ κατάσταση τοῦ πτωχοῦ : Ἐρμῆς ἰδὲδ. Ἀγγ. et ἰδὲδ. 21,33.

πτωχοτροφέων ἰ) μιν. κ. μιν. Ἱδρυμα ἐνθα τρέφονται, περιβάλλονται οἱ πένητες, πτωχοκομείον : Ἐπιφάν.Κῶδ. Ἰουστίν.1,219, αὐτ.7,37,3,3 Σουτ. Μιχ. Ἄτταλ. ἐν Σάβ.1,17 τῷ παρ' ἐμοῦ συστάντι πτωχοτροφέω.

πτωχοτροφία ἡ) μιν. ἡ διατροφὴ κ. γεν. ἡ περιβαλλεῖς τῶν πτωχῶν : Γρηγ.Νοδ. Ἐπιστ.2,19,1.

πτωχοτροφικός-ῆ-όν μιν. ὁ ἀποδελών εἰς τὴν διατροφὴν τῶν πτωχῶν : Μιχ. Ἄτταλ. ἐν Σάβ. 1,16 τοῦ ἐπισημένου πτωχοτροφικοῦ οἴκου.

πτωχοτρόφος-ον μιν. ὁ διατρέφων πτωχούς, πένητας : Κῶδ. Ἰουστίν.1,3,41,13, Ἰουστίν Νεαρ.150, 6,2 2) ἐν εἰδ. σημ. ὁ διευθυντής ἡ ὁ διαχειριστής τῆς περιουσίας πτωχοτροφείου βλλ. : Μιχ. Ἄτταλ. ἐν Σάβ.1,17 καὶ ἀλφονται οἱ μοναχοὶ ἐκεῖθεν παρὰ τοῦ κληρονόμου μου καὶ πτωχοτρόφου τὰ τετυμμένα τούτοις ἐτήσια.

πτωχοτρόφω-έω μιν. . τρέφω, διατρέφω πτωχούς γεν. περιβάλλω πένητας.

πτωχοφανής-οδός-ές μιν. ὁ φαινόμενος εἰς πτωχός, ὁ ἐμφανιζόμενος εἰς ἐπιειτής Πρόδρ.13,7

πτωχός ἐπιρρ. μιν. κ. νεώτ. κατὰ τὸν πτωχόν, ἀνεπαρκῶς, φτωχικῶς : Βάδρ.55,2 ἠσρητα πτωχῶς μὲν, ἀλλ' ἀναγκαίως κ. νεώτ. εὐχρ. συνήθ. ἐν τῷ συγκριτ. κ. ὀπερβ. : ἔλτερον πτωχότατα.

πυανίαι ἡ) νεώτ. ἰατρ. γενική λουμεία τοῦ ἀλματος ὀφειλομένη εἰς τὴν ἐν αὐτῷ κυκλοφοροῦσαν πυογόνων μικροφρανισμῶν ἰστροποκόκκων, σταφυλοκόκκων.

πυανικός-ῆ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πυανίαν βλλ.

πυανιέ-ιδος ἡ) Ἐπιρρ. πυανιέ βλλ.51.

πυανιτής ἰ) μιν. ἡ βολή τις τῶν κύβων : Ἐδουλό.57,4.

πυανός ἰ) Ἐπιρρ. πύελος βλλ.51 κ. 61.

πυανέφια ἰ) μιν. κ. πυανόφια [κτ. πορὰ τοῦ ἰερά] ἡ ἐπὶ τῆς συγκομιδῆς τῶν ὄσπρων ἑορτῆ ἡ γιοῦμένη ἐν Ἀθῆναις κατ' ἔτος τῆς ἑβδόμου ἡμέρας τοῦ μηνὸς πυανεφίωνος βλλ. πρὸς τὴν τῶν Ἀνδῶνων, τῆς Σπυράδος Ἀθῆνας προδύτερον δὲ καὶ τοῦ Διονυσίου καὶ ἐν ἡ παρεσκευάζον καὶ ἡσθιον ἔδεσμαι ἐκ κυμάτων ἡ ἄλλων ὄσπρων καὶ ἐκλεπισμένης κριθῆς [πυανόνει] Ἐδστ.1283,11

«πυαναφία .. διά τὸ πυάνους πρότερον τοῦ κυάνους καλεῖσθαι»: Λυκούργ.ἀπ.84, Ἀθήν.408Α.

πυαναφιών-ώνος| κ. πυαναφιών ὁ τέταρτος μὴν τοῦ Ἀττικῶ ἡμερολογίου, ἀναστοιχῶν περίπου πρὸς τὸ δεύτερον ἡμῶσι τοῦ Ὀκτωβρίου καὶ τὸ πρῶτον τοῦ Νοεμβρίου, καθ' ὃν ἐτελεύτη ἐν Ἀθήναις τὸ πυαναφία βλλ.: Θεόδωρ.Φ1 4,2,10, Πλάτ. Ὀψα.22, Ἐπιγρ.

πυάνιον| τὸ μῦθ. ὄνομαρ. τοῦ πυάνος βλλ., Ἐδσημα ἀνομιεῖται ἐκ διαφόρων εἰδῶν ὄσπρων: Ἀθήν.14,648β ἔστι δὲ τὸ πυάνιον .. πανσπερμία ἐν γλυκί ἡφμενί» 2) Ἡσ. ἐπυάνιον τὸ διὰ τοῦ γάλακτος ῥόφημα· οἱ δὲ πανσπερμίαν ἡφμεν ἐν γλυκεῖα.

πυάνιος| ὁ ἐκ πυάνων βλλ., ἐκ κυάνων πεποιημένος: Ἄλκμ.75 ἤδη παρέξει πυάνιον τε πάλτων· πρὸλ. πυάνιον.

πυάνος| μῦθ. σκευασία τις ἐκ αἰῶν βεδρα-σμένου, ἢ ὀλόνηρος: Ἡλιδ.Περ.3 τῆς τῶν πυ-ανῶν ἐφήσεως ἐπινοήθεισος ἰαμὲν παλαιαί πυάνων, οἱ δὲ νῦν ὀλόνηρον προσαγορεύουσιν, Πολυδ.δ, δ1· || ἐν Κώδ. Ἰνπ.Γυν.2,13 ὡς οὐδ. κτ. πληθ. τὰ πυάνα» 2) Ἡσ. 1ὸ λακων. τ.) ἐποῦσας· κύμασι ἐφθαίσι· πρὸλ. πυαναφία.

πυαναφία| τὸ ἄ. πυαναφία βλλ.

πυαναφιών-ώνος| ἄ. πυαναφιών βλλ.

πυαρ-ατος| τὸ μῦθ. πυός. τὸ πρωτόρρυθρον γάλα τῆς μητρὸς ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζῶων, τὸ πρωτόγαλα: Ἀτλ.Δ ἀπ.290 2) Ἡσ. «πυαρ» τῶν

πυαρῆτης| ἔσφ. ἀντὶ πυαρῆτης: Ἐύστ.16,26,5.

πυατοῖς-ον κ. νεῶτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πυγὴν βλλ., ὁ τῆς πυγῆς, οὐραῖος: Ἡρ.2,76 λευκὴ πτεροῖσι πλὴν κεφαλῆς καὶ [τοῦ] αὐχένος καὶ ἀκρῶν τῶν πτερωγῶν καὶ τοῦ πυγίου ἀκροῦ [ἡρὶ τῆς] Ἰθίος: 4 ὄβ. κ. ὡς οὐα, τὸ πυαῖον ἢ πυγὴ: Ἰνπ. Ἀρῆρ.57,78, Ἀριστλ.Ζ1 620α,15 τὸ δὲ πυαῖον μόνον θινὸς ἔξει: || ὄμ. κ.τ.πληθ. τὰ πυαῖα Σουῖδ. «τὸ αὐτομασθῆν ἡμῶν τὰ κατὰ τὸ ἱερὸν ὄσπυον»: Ἀρχην.41 [ἰσθ.ἀνάγκη], Σωρ.1,102, Διοσκ.Εὔν.2,56, Ἡσ. Φωτ., || ὄμ. ἢ πυαῖα ὀκλόλ.2,183 2) Σουῖδ. «πυαῖος» ὁ ἀκόλοιστος· 3) εἰδ. σμ. ἐν τῇ ἀρχαιεπιστικῇ τὰ πυαῖα ἢ βῆσις κίανος, τὸ βάθρον αἰλίου ἢ στήλη· Ἡσ. «πυαῖα, τὰς σπειράς τῶν κίανων».

πυαλιγας-οῦς-ές δ. ἀνάγκη. ἀντὶ πυαλιγας.

πυαλιγας| μῦθ. ὁ ἀλγὼν τὴν πυγὴν: Στράβ. 14,120 πυαλιγας γὰρ τινὰς καὶ γενέσθαι καὶ κληθῆναι ἰδίῳρθ, τὸ ἐν κώδ. πυαλιγας.

πυάργος| ἰσθμ| λευκὸς τὴν πυγὴν, τὸ ὀπίσθια, ὄνομα εἰδῶσι τινὸς δορκάδος: Ἡρ.4,192 πυάργου καὶ ζορκάδες καὶ βουδάλλεις, ΠΔ Δευτ.14,5 ἔλα-φον καὶ δορκάδα καὶ πυάργον, Ἀλκ.Ζ1 7,19 2) εἰδὸς τῆς αἰτού: Ἀριστλ.Ζ1 618ρ,119 τὸν δ' ἄκτων ἔστι πλείονα γένη· ἐν μὲν ὁ καλοῦμενος πυάργος· || ἀντιθ. μελάνυμος: Ἀρχλ.189, Λυκούρ.91 3) ὄμ. εἰδὸς τῆς αἰσοπυγιάδος, σουσουράδος: Ἀριστλ.Ζ1 593β,5 4) κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ μελάνυμος βλλ., ἐν μῦθ. σμ. περὶ δειλοῦ ἀνθρώπου: Σφ.ἀπ.1085.

πυγῆ| ἡ| κ. σμ. κ. νεῶτ., ἐτερόκωλ. αἰτ. πύγα [Ἀριστλ.Φυσιογν.8|ὀβ|] ὁ πρωκτός μετὰ τῶν γλου-τῶν, ἡ ἔδρα, τὸ ὀπίσθια, τὰ πισινά: Ἀρχλ.91, Ἀριστφ. Ἰνπ.365 ἄγω δὲ σ' ἐξελῶ σε τῆς πυγῆς θύραξ κούδα, Σωρ.2,60 κ. κτ. πληθ.: Λουκ.Πε-ρ.17 εἶτα παιῶν καὶ παιῶμενος νάρθηκι εἰς τὰς πυγὰς || φρ. ποτὶ πυγὰν ἄλλαγμα ἐν εἰδ. σμ. ὡς τῶν ποδῶν πρὸς τὸ ὀπίσω ἀλλόμενος, ὡστε διὰ τῆς πτέρυγος ἄγγιξο τοὺς γλουτούς, γύμνασος τῶν κορασιῶν ἐν Σπάρτῃ: Ἀριστφ.Αυσ. 82, Ἀντιλλ. Ὀρεῖς 6,31,2 ὄστω κ.: Ἰνπ.Φίσι.Παῖδ. 13 πρὸς πυγὰν ἠηθῆσαι, Σωρ.1,60 πρὸς πυγὰς ἠηθῶν 2) μῦθ. τὸ ποχύτατον μέρος ἄρσφ:

Εὔστ.310,2 3) ἡ οὐρά: ΕΜ.513,14 «εἰσεσι.πυγί .. παρὰ τὸ σείειν τὴν πυγὴν, ὃ ἔστι τὴν οὐράν».

πυγῆδον ἔπιρρ. ὀπίσθια, πρὸς τὸ ὀπίσω, ὀπι-σθοδατικῶς: Ἀριστλ.ΖΜ 659α,20 καὶ γὰρ ἐκεί-νους [τοὺς βούσι] νέμεσθαι φασιν, ὀπισθορῶντας πάλιν πυγῆδον [διῶρθ. παλινπυγῆδον]: 2) κατὰ πυγὴν, μὲ τὸ πισινά, ἐκ τῶν ὀπισθεν: αὐτὶ Ζ1 539β,23 ἀλλὰ τὰ μὲν ὀπισθορῶντικὰ συνίστατο πυγῆδον, ὄλον λένοντας καὶ δασυπόδες καὶ λόγκες.

πυγῆδιον| τὸ κ. νεῶτ. ὄνομαρ. τοῦ πυγῆ βλλ., μι-κρὰ, λεπτὴ πυγὴ, ἰσχυρὸ ὀπίσθια: Ἀριστφ. Ἀγ.638 ἐπ' ἀκρῶν τῶν πυγῶν εἰδὸς ἀκάθαρτος, αὐτ. Ἰνπ.1688 2) νεῶτ. ἐν τῇ ζωολογίᾳ τὸ ἀκροτελεύτιον ἄρ-θρωτον τμήμα τοῦ σώματος τῶν ἐντόμων.

πυγίζω, παρακ. πεπύγικα [ΑΠ 9,317], ἐν αἰσφ. σμ. πυγῆδον ὄκυω, βατεύω: Ἀριστφ. Θεσμ.1120, Θεόκρ.5,41 ἀνικ' ἐπυγίζων τυ, τὸ δ' ἄλλεξ.

πύγισμα-ατος| τὸ μῦθ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέ-λεσμα τοῦ πυγίζω βλλ., ἡ πυγῆδον ὄκεια: Θεόκρ. 5,43 μὴ βῆθιν τῶν πυγισμάτων, ὕδα, ταφείας, πυγιστὶ ἔπιρρ. ἀφφ. ἐν. ν. Ἰππῶν. ἐν Πάν.

πυγῆλιον| τὸ ἢ πυγαῖον Ἐπιγρ. μέρος τοῦ ἀκι-νυκού διάφορον τῆς λαθῆς καὶ τοῦ κολεοῦ.

πυγμακός-ή-δον σμ. ὁ πρὸς πυγαῖον βλλ., ὁμοιάζων, ὀπιθαισιός, ναυόδης: Νικ.Χων.Χρον. 345 πυγμακὸν ἀνδράριον.

πυγμακός| τὸ νεῶτ. ὄρος δηλωτικὸς τῆς φυλετικῆς βραχυσωμίας τῆς ὁμοειδῶς ἀπαντωμέ-νης εἰς τὴν περὶ ἄσος τῆς γῆς.

πυγματομάχος-ον μῦθ. ὁ πρὸς τοὺς πυ-γμαῖους μαχόμενος, πολεμῶν: Ἐκατ.Μ 328β.

πυγματοῦς-α-ον κ. νεῶτ. ὁ ἔχων ἡλικος, μέγε-θος πυγμῆς, σπιθαμῶσι: Φιλῶστρ.Σφ.1,19,2 ἄ-κρόβητα πυγμαῖοι κολλασσῶ ἐπαρμόδων· 2) ἐπὶ μικρῷ ἀναστήματος ἀνθρώπων, σπιθαμῶσι, ἄ-νος: Ἡρ.3,37 πυγμαῖοι ἀνδρὸς μίμησις ἔστι, Ἀ-ριστλ.Πρ.892α,12, Φιλοδ.Σημ.2 3) ὡς κύρ. ὄν. πυγμαῖοι φυλὴ νάνων κατοικοῦσα κατὰ τὰ ἄνω τοῦ Νεῖλου, ἐν τῇ Αἰθιοπία: Ἰλ.Γ 6 πένηται ἐπ' Ὀκεανοῦ ῥοδῶν, ἀνδράσι Πυγμαῖοι σφῶν καὶ κῆρα φέρουσαι, Ἀριστλ.Ζ1 597α,8 ὄθεν ὁ Νεῖλος βεῖ. Ἔστι δὲ ὁ τόπος οὗτος περὶ δὴ οἱ Πυγμαῖοι κατοικοῦσιν, Βάδρ.26 τὰ Πυγμαῖων ἢ χώρα τῶν Πυγμαῖων, Στράβ.2,1,9 || ὄμ. μυθι-κὸς λαὸς κατοικῶν τὴν νῆσον Θουλόη: Εὔστ 732 2) νεῶτ. ἐν γεν. σμ. ὄνομασία διαφόρων φυλῶν νάνων βιουάνων ἐν τῇ Ἰσημερινῇ Ἀφρῳκῇ, τῇ νοτίῳ Ἀσίᾳ, καὶ ἐν τῇ ἑσπερικῇ τῆς Αὐστραλίας.

πυγμαχία| ἡ| κ. νεῶτ., ἐπ. -ῖη τὸ πυγμαχεῖν βλλ., ὁ διὰ τῆς πυγῆς ἀγὼν, ἀθλητικὸν ἀγώνισμα με-ταξὺ δύο ἀγωνιστῶν προσπαθόντων νὰ καταρρί-φωσι τὸν ἀντίπαλον διὰ κτηνημάτων διδομένων διὰ τὸν γρόνθων ἰσθμ. μπόξ|: Ἰλ.Φ 653 αὐτὰρ ὁ πυγμαχίας ἀλέγειντῆς ἔθηκε δεσθα, αὐτ.665, Πινδ. Ο 110|,12 τεδῶς .. πυγμαχίας ἔθηκεν κάσμον ἐπὶ στεφάνω χροῦσῆς ἑλαίας ἀδμευκῆ καλῆσθω, - πρωταθλητῆς τῆς πυγμαχίας· κ. κτ. πληθ.: Πρα-τῆν.Λυρ.1,8, Ὀππ.Κυν.2,20.

πυγμαχικός-ή-δον νεῶτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερό-μενος εἰς τὸ ἀγώνισμα τῆς πυγμαχίας βλλ.: πυ-γμαχικαὶ ἐπιδείξεις, -πυγμαχικὸ ἀγώνες.

πυγμαχοῦς| κ. νεῶτ. κ. δημ. ὁ διὰ τῆς πυγῆς παλαιῶν ἀγωνιζόμενος κ. εἰδ. ἀθλητῆς, ἀγωνιστῆς ἐπιδοδόμενος εἰς τὴν πυγμαχίαν, πόκτης, μπόξέρ: Ὀδ.Ο 246 οὐ γὰρ πυγμαχοῖ ἐμὲν ἀμύμονες οὐδὲ παλαισταί, Πινδ.18|7,68 Νικόκλεος μῦθια πυ-γμαχῶν κελεύσσαι, Λουκ.ΖΤραγ.33 2) νεῶτ. πυ-γμαχοῦς ἐλαφῶν - μέσων - βαρῶν βαρῶν.

πυγμαχοῦς-έ-α-ον κ. νεῶτ. μάχουσι, ἀγωνίζουσι διὰ τῆς πυγῆς, πυκτώδεις, ἀγωνίζουσι ἐν πυγμαχίᾳ, κ. μτ. αἰτ.ρσος.: Ἐπιγρ.π. Ἡρ.5,60 Σκαῖος πυγμαχέων με ἐκηθόλω Ἀπόλλωνος νίκησας ἀνέθηκεν τεῖν

περικαλλές άγαλμα, *Αντίλ.Ρ.2783 || νεώτ. εἶδ. ἐπιδίδομαι εἰς τό δάγνισμα τῆς πυγμαχίας βλλ. **πυγή** [ή] κ. μαν. κ. νεώτ., ὄωρ. πυγμά [Αντίλ. Θεσα. ἐν ΑΠ.6,256] ἡ πόλη τῆς χειρὸς μέ συναεπιγόμενος τοῦ δακτύλου, γρόθος, γροθιά, μπουδιά: *Ἰνν. Ἀρθρ.71, Εἰρ.Π.1368 πυγμαί δ' ἦσαν ἐγκροτούμενα, *Αριστοφ.Σμ.1394 εἶτα τῆ πυγῆ θεῶν ὁ πραιοῦτερος κατέβαλε τόν νεώτερον, ΠΔ.Εξ.2,18, καί πατάξῃ τις τόν πηλαιον αὐτοῦ λίθω ἡ πυγῆ, Πάπ. πυγῆ ἐτυπταν' 2) κτ. συνεκτ. τό διά τῆς πυγῆς μάχεσθαι, ἡ πυγμαχία ὡς ἀθλητικῆ παιδιὰ, ὡς ἀγώνισμα: Πινδ. Ο.7,16 ὄωρ.α πηλῶρον ἄνδρα . . . αἰνέσσω πυγμῆς ἄποινα, Εὔρ. Ἀλκ.1031 τοῖσι δ' αὐτῶ μέζονα νικῶσι, πυγῆν καί πάλην, Πλάτ.Νόμ.795B, Δημ. 140B τοῖς δὲ τήν πυγῆν καί τῶ τοιαῦτ ἀσκησάντας πρός τῷ σώματι, Αντίλ.Θεσα. ἐν ΑΠ.6,256 ἄνδρας πυγμῶν εἶνικα Ὀλύμπια, *Ἐπιγρ. Θεσιπύων πυγῆν Ζωῆλος [ἐκίχησσε], Πάπ. εἰνίκισαν ἐν τῇ Ἀντινόω πόλει ἄνδρων πυγῆν τῶν μεγάλων Ἀντινοσίων 3) γενν. πάλη, ἀγών: *Ἐπίκτ.Κοῖα. π.1ῶα.Α1,10,16 πυγῆ μονομαχίω καί θηρίων κ. νεοτ. πρὸς τῆς γ. [εωπ.14,20] εἰς πυγῆν καθίστασθαι, αὐτ.14,20,2: 4) ὡς μέτρον μήκου, τό ἀπό τῶ ἀγκώνος μέχρι τῆς ἀρχῆς τῶν δακτύλων διάστασιμ, ἴσον πρός δεκαοκτῶ δακτύλους ἰσέρου [0,35 μέτρ.]: *Ἐσέφρ.Φ19,11,5, Πολύδ.2,147 3) νεώτ. ὑποφ. ἰσχύς, δύναμις ἐπιβολῆ: ἐπὶ τέλοος ἀπεκρίσασεν κούβερνισαν πυγμῆς **πυγμακός-ή-όν** ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τήν πυγῆν βλλ.2), πυγμαχικός: *Ἀν. ὈΕ.3,223 **πυγμαμαχία** [ή] ἡ διά τῆς πυγῆς μάχη, ἔσφ. γρ. ἀντί πυγμαχία βλλ. .: EM 695,55. **πυγμῆτρον** [τό] νεώτ. εἶδος δυναμομέτρου σημειοῦτος τήν ἐντασιον τό διά τῆς πυγῆς καταφερομένου ἐν' αὐτοῦ κυπλημάτος **πυγολαμπίς-ιδος** [ή] [πυγ] κ. νεώτ. ἔντασιον κολιπῆτρον τῆς οἰκονομίας τῶν καρναβιῶν, ἐκπέμπων ἐν καιρῷ νικητῆς διαλείποντων ψωμοφορικῆ λυμφῆν, κωλοφοπιά: *Αριστολ.Ζ1.523b,2 [ἰδ.ἀνάγειν περὶ ὁδοσε], αὐτ.Ζ1.551b,24 [ἰδ.ἀνάγειν. πυρολαμπίδες] πρὸλ. πυρολαμπίς κ. λαμπυρίς **πυγυσιατός-α-ον** ὁ ἔχων μῆκος πυγῆνος βλλ.: *Ἰνν.Νούα.2,33, *Ἐσέφρ.Φ13,17,6 [κωδ.-γυν.-1, Μενοβ.π. Ἀθῆν.11,494B ὄφως εἰς πυγυσιατον. **πυγυνιπήρ-ήρος** [ό] νεώτ. νιπήρ πρός πλάσιν τῆς πληγῆς καί τῶν λυουτῶν ἄ. μινιπέξ. **πυγυόσος-οδος** [ό] νεώτ. ζωολ. γένος νηπικῶν πτηνῶν ἐκ τῶν κολυμβιδῶν. **πυγυρίζα** [ή] Ἥσα. ρίζα τις, ἄ. καλορίζι. **πυγυρκαλις-ιδος** [ή] Ἥσα. ὑδρόπικον πτηνὸν ἔχον τό σκέλη πολὺ ὀπίσω ὡς ἡ κολυμβίς. **πυγυστόλαος-ον** ὁ στολιζῶν τά περὶ τῆν πυγῆν, τό ὀπισθία του, ἐπιθ. ἀκόλαστο, ἀσέμνον γυναικός: *Ἡσιοδ.Ἐργ.373 μηδέ γυνή σε νόον πυγυστόλαος ἐξαπατάτω. **πυγυστόλιον** [τό] νεώτ. ζωολ. τό τελευταίον ὄστωον τῆς σπονδυλικῆς στήλης τῶν πτηνῶν. **πυγυστός-α-ον** ποι. ἀντί πυγυσιατός βλλ.: *Ὀδ.Κ.517 βόθρον ὀρύξαι, ὄσον τε πυγυστιον ἔνθα καί ἔνθα, αὐτ.Λ.25. **πυγῶν-ἄνος** [ή] ἡ ἀπόστασις ἀπό τοῦ ἀγκώνος μέχρι τοῦ πρώτου ἄρου τοῦ δακτύλων || ὄδ. μέτρον μήκου εἰκοσι δακτύλων ἡ πέπε παλαστών ἰσέρου [0,38 μ.]: *Ἡρ.2,175, *Ἐκ.Κιν.10,2 **πυγυσιατός-α-ον** ἔσφ. γρ. ἀντί πυγυσιατός βλλ. **πυδαριζία** χοροπηδῶ: *Παρομοιγρ.4,25 ὄνον ἐπάρατω τὸ σκέλη νυδαριζέιν πρὸλ. ἀπουδαριζέω (*Αριστοφ.Ἰνν.697) κ. διαπυδαριζέω [Κωμ. Ἀδελφ.977] || ἔσφ. εἰκοθεταί εἰς ἀολ. τ. ἀντί τοῦ ἄγρ. ποδαριζέω [πρῶσι ἡ τοῦ ἄγρ. πυγαριζέω [πυγ] ἐν EM 696,2 Σχολ. Ἀριστοφ.Ἰνν.697.

πυελικό-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τήν πύελον βλλ. **πυελίον** [τό] κ. νεώτ. ὄνοκορ, τοῦ πύελος σκαφιδάκι: παρομοι.Διογεν.3,7 ἀστροπή ἐκ πυελίου [ἐπὶ ἀπίθων, πῶ φυσικῶν]: 2) νεώτ. μέγα βαθῶ κοχλῶριον ἐν φ' ἡκρουσι τὸν μολυβδῶον. **πυελίς-ιδος** [ή] κ. νεώτ. ἡ ἐν δακτύλῳ θέσις, ὀποδοχὴ τοῦ σπυροδόλλου, ἡ συγκροτούσα τῶν λίθων σπυροδῶν: *Αριστοφ.ἀπ.315, Λυσ.ἀπ.1065 2) ἄλλη, ὀποδοχὴ ὄκονος: *Ἡρωμ.Ἰάτωρ.5,3, Ἀπολλῶ.Πολιορκ.148,8 3) κόρη ὀφθαλμοῦ: Ρούφ. Ἀνατ.9 || νεώτ. ἰατρ. πλῆρες πυελίδες τὸν ὀφθαλμῶν ἄ. κόρη ὀφθαλμικοῦ 4) κάλυψ ἄνωτος διοσκ.4,164 5) τὸ πρῶτον ἐν τῷ τ. πυελίς, δοτ. πυαλίς, αἰτ. πυαλεῖδα κ. πυελείδα λάρναξ, σαρκοφάγος: *Ἐπιγρ. 6) ἐν τῷ τ. πυελίς δεξιοσυνή: *Ἐπιγρ.Γροῖζήων 7) νεώτ. ἰατρ. πυελίς κρικοειδῶς χῶδρῶν τό ὀπίσθιον τριγυμῶν τοῦ κρικοειδοῦς χῶδρῶν τοῦ λάρυγγος 8) νεώτ. στρατ. μετάλλων τεμαχίων προσρομοῦόμενον εἰς τὴ διάφορα κύρια μέρη τῆς σκηνῆς βαρέως πυροδόλλου φέρων ὄλην διά τῆν ὀποδοχῶν ὄκονος πνος 9) νεώτ. ὄνατομ. ἡ νεφρική πύελος βλλ.7). **πυελίτις-ιδος** [ή] νεώτ. ἰατρ. φλεγμονὴ τῆς νεφρικής πύελου βλλ. **πυελογεννητικός-ή-όν** νεώτ. ὄνατο. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τήν πύελον βλλ. καί τὰ γεννητικὰ ὄργανα τῆς γυναικός ταυτοχρόνος: πυελογεννητικός σωλήν ἢ σωλήν ὁ ἀποτελοῦμενος ἐκ τῶν ὀργάνων, δι' ὧν τὸ ἔμβρυον κατέχεται ἀπὸ τῆς μήτρας μέχρι τῆς σχορῆς τοῦ αἰδοῖου. **πυελομέτρσις-ως** [ή] νεώτ. ἰατρ. ἡ δι' εἰδικῶ ὄργάνων μέτρσις τῶν ἐξωτερικῶν διαμέτρων τῆς πύελου τῶν γυναικῶν. **πυελόμετρον** [τό] νεώτ. ἰατρ. τό ὄργανον δι' ὃ ἐκτελεῖται ἡ πυελομέτρσις βλλ. **πυελονεφρίτις-ιδος** [ή] νεώτ. ἰατρ. ταυτοχρόνος φλεγμονὴ τῆς πύελου καί τῶν νεφρῶν. **πυελοπεριονίτις-ιδος** [ή] νεώτ. ἰατρ. φλεγμονὴ τοῦ περιτοναίου κατόπιν πυελίτιδος. **πύελος** [ή] κ. νεώτ. ἐπιμήκης σκάφος, ἰδ. ἐν ἡ ἔπιθετο τροφή διὰ τὸ ζῶα: *Ὀδ.Τ.553 πῆνας . . . ἐρεπτομένους παρὰ πύελον || λουτήρ: *Ἰνν.Δι.αἰτ.106ῶ τὸν πύελος σπῆσι καταλήφουσ' ἐν βαλενίω, *Αριστοφ.Εἰρ.843, αἰτ.Θεομ.562, Κράτ.15,5, Εἰπ.256 || λέξις μαγειρείου: *Αριστοφ.Σφ.141 ἄβραι κατά τῆς πύελου τὸ τρήμ ὄπως μ' κῦδασται 2) πυελίς βλλ.1): Πολυδ.7,179 3) κ. πύελος λάρναξ σαρκοφάγος: *Ἐπιγρ. ἄ. πυελίς 4) ἡ χοιρ. πύελ.2) τοῦ ἐγκεφάλου: Γαλ.2,709, αὐτ.Χρ.Μορ.3,93 5) ἰατρ. χειρουργικὸν τι ἐργαλεῖον ἐν: *Ἐπιγρ. 6) νεώτ. ὄνατο. τὸ τμήμα τοῦ σκελετοῦ τὸ ἀποτελοῦμενον ἐκ τῶν λογιῶν ὄστων, τοῦ ἱεροῦ ὀστού καί τοῦ κῆκυκος ἄ. κῆκυκος 7) νεώτ. ὄνατο. εἰδικὸς νεφροῦ ἡ νεφρική πύελος κωμοειδῆς εὐρείαι κοιλότης εἰς ἣν ἐκβάλλονται τὰ ὄστωμα τῶν ὀστροφῶρον σωληνοειδῶν, ἄ. πυελίς βλλ.9). **πυελοτομία** [ή] νεώτ. ἰατρ. ἡ διὰ χειρουργικῆς ἐπεμβασιως τομῆ τῆς πύελου βλλ.6) πρός μεγέθυσιν αὐτῆς 2) ἡ πρός ἐξαγωγήν λίθου τοῦ νεφροῦ ἡ κένωσις ὑγρᾶς πνος συλλογῆς διανοῆς ὄλης ἐπὶ τῆς πυελίδος τοῦ νεφροῦ. **πυελοΰθσις-ου-ες** ὁ ὄμιος πρός πύελον σκάφην, κοῖκος: *Αριστολ.Ζ1.547b,27 [ἰδ.γρ. ηλῶδεσιον. **πυεμῆσις** [ή] νεώτ. ἰατρ. ἄ. πυεμῆσις ἡ βρογχοπύεμορσις, ἡ ἐμεσις πύου. **πυστία** [ή], ἰων. -ἡ κ. πυσία ὁ ἐν τῷ στομάχῳ τῶν θηλαζόντων μηρυκοστικῶν ὀπάρων ηπιτός γαλακτώδης χυμῶς, χρήσιμος πρός πῆξιν γαλακτος πυνά: *Αριστολ.Ζ1.522b,5 ἐη δὲ πυστία γάλα ἐστὶ τῶν γῶρ ἐπὶ θηλαζόντων ἐστὶν ἐν τῇ κοιλίᾳ: αὐτ.ΖΜ.676,6, αὐτ.Ζ1.739b,22, Νικ. Ἀλεξ.68,323.

πῆη (ἡ) μγν. φθίσις, φυματίσις, πῆ. ἐσφ. ἀνάγν. ἀντὶ φθῆς: Ἄρετ.Χρον.Παθ.1,8.
πῆηρ: Ἡσ. ἀναπεπλησμένους.
πυθρόν Θεόγνωστ.Καν.23 ἀναπεπλησμένους.
πῆησις (ἡ) μγν. κ. νεώτ. ἱσπρ. σχηματισμοῦ πῆου, διαφθίσις, ἐμψασμα: Ἄρετ.Χρον.Νούσ.1,7.
πυθητικός-ή-όν μγν. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πῆην βλλ.: Γαλ.10,887 πυθητικὴ δύναμις ἡ δύναμις τῶν προκαλῆν διαφθίσις.
πυθαγόριος(-α)-ον κ. μαν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν φιλόσοφον Πυθαγόραν ἢ τὴν σχολὴν αὐτοῦ: Ἀριστλ.Μεταφ.985Β,23, Στράβ.280,Τ,ἑτέζ. Ἐπ.523, πυθαγόρειος φιλοσοφία - σχολή || γνομ. πυθαγόρειον θεωρήμα τὸ θεωρήμα, καθ' ὃ τὸ τετράγωνον τῆς ὑποτενουῦσης παύσης τριγώνου ἰσοῦται πρὸς τὸ ἀβροῖσμα τῶν τετραγώνων τῶν δύο ἄλλων πλευρῶν: 2) ὡς οὐσ. ἰδ. κτ. κληθ. Πυθαγόρειοι οἱ φιλόσοφοι τῆς πυθαγόρειου σχολῆς: Πλάτ.Πολ.530D ὡς οἱ τε Πυθαγόρειοι φησι καὶ ἡμεῖς.
πυθαγορίζω κ. νεώτ. εἰμα: μοθητής ἡ ὁπαδός τῶν Πυθαγόροι: Ἄντιφῶν.226,β. Ἄλεξ.220,1.
πυθαγορικός-ή-όν κ. νεώτ. πυθαγόρειος βλλ.: Ἀριστλ.Ψυχ.407β,22. πυθαγορικὸ μῦθος, Ἰερουκ. Πλ.Χρ Ἐπ.26,480β. πυθαγορικὴ βωδότης || ὡς οὐσ. κτ. πυθαγορικά ἡ διδασκαλία τοῦ Πυθαγόρου, τίτλ. ἔργου Ζήνωνος τοῦ Σταϊκοῦ: Διογ.Λ,7,4 || ἐπίορ. πυθαγορικός κατά τὴν πυθαγόρειον διδασκαλίαν: Πλούτ. Ἠθ.728ε, Ἰάμβλ.Μαθ. Ἐπιστ.22 συγκρ. πυθαγορικότερον: Σέξτ. Ἐμπ.Μαθ.4,11.
πυθαγορικός(-ος) (ἡ) μγν. θηλ. τὸ πυθαγοριστικός βλλ.: Ἰάμβλ.Πυθ.36,267 πυθαγορικός γυναίκες.
πυθαγορισμός (ἡ) κ. νεώτ. τὸ πυθαγορίζειν βλλ., ἡ κατὰ πυθαγόρον ἔρευνα, φιλοσόφηση: Ἄλεξ.220,7 Πυθαγορισμοὶ καὶ λόγοι λαπτοὶ διεσπυλεμέναι τε φρονιτικῆς τρέφουσ' ἐκείνους.
πυθαγοριστικός-οἰ (ἡ) κ. νεώτ., δωρ. πυθαγοριστικός-α ἰσοδρόμ.14,51 ὁπαδός τοῦ Πυθαγόρου: Ἄντιφῶν.κ60 ὡς τίτλ. κωμῆδος τοῦ Ἀριστοφάντους: Ἀθην.4,161ε || εἰδ. ἐν χρ. ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν μοθητῶν τῶν Πυθαγόρου: Ἰάμβλ.Πυθ.80.
πυθαγοριστί μγν. πυθαγορικός βλλ.: Διογ.Λ 8,1.
πυθαίξω Ἐπιστ.274,16 ζητῶ χρησιμὸν παρὰ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος τῶν Δελφῶν.
πυθαίξιος(-ος) (ἡ) ἱερὰ θεωρία πεπονημένη εἰς Δελφούς: Ἰσ.7,27, Ἐπιγρ. Δελφῶν.
πυθαίστης-οἰ (ἡ) μγν. μέλος τῆς πυθαίξιος βλλ.: Στράβ.9,211 || 2) κ. ὡς ἐπίθ. πυθαίστης χορδῆ ὁ ἐκ πυθαίστων ἀποτελούμενος: Καλλ. Ἰομβ.1,229.
πυθαίωλης-οἰ (ἡ) Ἐπιγρ. ὁ αὐτῶν τὰ πύθια, τὸ μέλος τῶν παριστῶν τῆν μετοδῶ Ἀπόλλωνος καὶ Πάθωνος μάχην, τὸν δ. πυθικὸν ἰδὲλ. νόμον.
πυθιδώνωνος (ἡ) ἰβητικὴ μγν. σφίσις, σπινειδῶν, οὐσισμα: Ἐρατοσθ.18, Νικ.Θηρ.466.
πυθίον (τὸ) μαν. μοναίον: Ζωανρ.1597.
πύθια (τὰ) ἰέν. ἱερὰ οἱ πυθικὸ ἀγῶνες τελούμενοι ἐν Δελφοῖς πρὸς μὴν τὸ Πύθιον Ἀπόλλωνος ἀνά πῶν τέτατον ἔτος: Πινδ.Ν 2,9 ἐν Πυθίοισι νικῶν, Ἡρδ.122 Πύθια ἀνελάμενος, Δημ.1356 ἐνίκα τὰ Πύθια τῷ θεβρίηων || 2) μικρότεραι ἐορταὶ ἄλλαχοῦ τελούμεναι: Ἐπιγρ.
Πύθια (ἡ), ἰων. Πύθι ἡ ἱεραία τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος, δι' ἧς εἰδόντο αἱ ἄουκρисиς τοῦ μοναίτου: Ἡρ.1,13 τὸσάνδε μέντοι εἶπε ἡ Πύθιη, Καλλ. Ἰομβ.1,222: πρὸβ. προφήτης. || 2) Πύθι ἡ ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος β. Βραγαθίαις: Ἐπιγρ.
πυθιάζω Στέφ.Βυζ. ἐν λ. πυθῶ, ἐμπνεύομαι ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, χρημοδολῶ, προσηπτεῖ.
πυθιάξ-άδος (ἡ) ἰδιοτύπων θηλ. τὸ πύθιος βλλ.: Σοφ.ἀπ.490 Πυθιάξ βαθ' ἰώδη εἰς τὸν Ἀπόλλωνον, & πύθιον μέλος, Πλάτ.Νόμ.807C. Πυθιάξ νίκη

2) ὡς οὐσ. ἰέν. ἱεραία ἡ Πύθια βλλ.: Πλούτ. Ἠθ.295D ὄμ. Πύθιας προφήτης πρόσωπον τῆς τραφύσης Ἐυμένιδος τοῦ Αἰαχίλου || 3) ὡς οὐσ. ἰέν. ἱεραία οἱ πυθικὸ ἀγῶνες, τὰ Πύθια: Πινδ.Π 1,32, οὐτ.5,21, Ἐπιγρ. ἀ Πύθιας ἀ Ἰορὰ || ὄμ. ὁ ἱερομνῆσις ἀ Πύθιας ἡ τῆς τελέσεως τῶν Πυθίων: Ἐπιγρ. || 4) ὡς οὐσ. ἰέν. νική, ἡ νίκη εἰς τοὺς πυθικὸς ἀγῶνες: Παν.6,14,10 ἐνίκησε. || Πυθιάξ εἰδ. αὐτ.10,7,4. || 5) ὡς οὐσ. ἰέν. πορηθῆ, ἱερὰ θεωρία εἰς Ἀθῆνων εἰς Δελφοῖς: Ἐφορ.311 [ἀνάγν. Πυθαίξ]. || 6) ὡς οὐσ. ἰέν. ὁδός, ἱερὰ ὁδός ἀπὸ Τεμην εἰς Δελφοῖς: Αἰλ.Π1,31.
πυθαίσται (οἱ) οἱ πυθαίσται βλλ.: Ἡσ. ἐν λ. ἀστραθ' δι' Ἄρατος.
πυθικός-ή-όν ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Πύθια ἢ τὸν Πύθιον Ἀπόλλωνον ἢ τὴν Πύθιαν ἢ τὰ Πύθια βλλ.: Αἰσχ.Ἐπ.747 ἐν μεσοφάλοις Πυθίοκοις χρηστήριοις Σοφ.Ἠλ.32 Πυθικὸν μοναίον, αὐτ.Ἠλ.49 Πυθικός ἄθλα, Εὐρ.Ἄνδρ.1067 Πυθική ἐστία, Ἀριστοφ.Πλ.213 Πυθική δάφνη, αὐτ.Ἰπν.220 τὸ Πυθικὸν ἰέν. χρηστήριον, Ἐπιγρ. Πυθικός ἀθλητής, κηραριστής, Ἐπιγρ. κηραιστὰ παίδων Πυθικὸν κηραίω || 2) Πυθικός (τὸ) ὄμ. ἔργον τοῦ Δημοκράτους περὶ τῆς κλύσεως τῶν ὁδῶν καὶ τοῦ ἀτόματος: Γαλ.2,889.
Πύθιον (τὸ) ναός τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἐν Ἀθῆναις: Θουκ.215 ὄμ ἐν Οἰνῶ τῆς Ἀττικῆς: Στράβ.9,211 ὄμ ἐν Βωιωτίᾳ: Πaus.9,35,7.
πυθιονικός (ἡ) κ. πυθονικός θηλ. τὸ πυθονικός βλλ. ὡς κῶρ. ὄμ. ἔταιρας τινὸς θεοσηπθίσις κατόπιν ὑπὸ τὸ ὄμ. Πυθονικός Ἀφροδίτη: Πῶθων18, Ἄντιφῶν.26,20. Τιμοκλ.17, Φάλημ.16, Πaus.1,37,2 ὄμ. π. Διόδ.Σ 17,103 Πυθονικός, Πλούτ.Φωκ.22 || 2) μγν. πυθονικός ἡ ἐν τοῖς Πυθίοις νίκη: Ἡκλιδ.Αἰθ.5,19.
πυθιονικός(-οἰ) (ἡ), δωρ. -ας ὁ νικητὴς τῶν πυθικῶν ἀγῶνων: τίτλ. φῶδων τοῦ Πινδ., αὐτ.9,1, Ἡρ.8,47, Ἡκλιδ.Αἰθ.5,19.
πυθιονικός-ον ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν νικῆν: Πινδ.Π 6,5 πυθιονικός ἐνθ' ὀδίοισιν Ἐμμενίδαις. . θεσπάρους. . τετησίαισι.
πυθικός-α-ον (Πυθῶ) ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Πύθια, τὴν περὶ τοῦ Δελφοῦς χώραν τῆς Φωκίδος, Δελφικός, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος: Ἰγν. Ἀπόλλ.Π8,373 οἱ δὲ ἀνακταὶ Πύθιον καλέουσι ἐπάνωρον, Πινδ.Ο 14,11, Θουκ.5,54 ἐν Πύθιο ἰέν τῷ ἱερῷ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος, Ἐπιγρ. Πύθιος ἐν τεμένει: || οἱ Πύθιοι, αἱ Πύθιοι αἱ ἐν Δελφοῖς λατρευόμενοι θεότητες: Ἀριστοφ.Θesm 332 εὐχεσθαί. . καὶ τοῖς Πυθίοις καὶ ταῖσι Πυθίοισι || 2) πυθικός βλλ.ἡ: Πινδ.Π 3,73 Πύθια δαθλα, αὐτ.Π 10,26 Πύθιοι στέφανοι, αὐτ.17(6),15 πύθια μοναίματα, Εὐρ.Ἰων 285 Πύθιοι ἀστραθ, Ἀριστοφ. Ὀρν.870 Πύθιος κύκνος: 3) Πύθιοι (οἱ) οἱ ἀκόμοι τῶν Δελφῶν: EM 255,12 || 4) πύθιοι (οἱ) ἐν Σπάρτῃ τέσσαρες ἀνδρῆς ἐκλεγόμενοι ἀνά δύο ὑπὸ τῶν βασιλέων παρ' οἷς εἰσιτίοντο, στελλόμενοι εἰς Δελφοῖς νὰ λαμβάνωσι παρὰ τῆς Πύθιας χρημοσι περὶ ὑποθέσεων τῆς πολιτείας: Ἡρδ.57, Ξεν.Λοκ.15,5.
πυθμηνίζομαι (πυθμηνί) μαν. ἰδρώω, θεμελιῶναι: Ἐπίσ.Παν.206,91.
πυθμηνικός-ή-όν μγν. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς πυθμῆν βλλ.5), ριχικὸν ὄρθωμόν: Θεολ. Ἀριθμ.13 ὁ δὲο βίχα τῆς πυθμηνικός τοῦ μεζιγονοσχαζέως, Ἰάμβλ.Νικ. Ἀριθμ.49P πυθμηνικός ὄρθω: ἐπί τῆς τριδῶος: Ἀδαμ.34, Νικόμ.Ἰερ. Ἀριθμ.2,2, Θεολ. Ἀριθμ.11 || ἐπίορ. πυθμηνικός κατὰ τρόπον, σχέσιον πυθμηνικός: Θεολ. Ἀριθμ.34.
πυθμηνιον (τὸ) πῆη, μαν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ πυθμην βλλ.1), μικρότερη πυθμην: Πτόπ., Γεωρ.4,4, Ἡσ. ἐν λ. περηνίς || 2) νεώτ. πυθμηνιον βλήματος τὸ ὀπισθιον μέρος τοῦ κάλυκος φυσιγγίου.

πυθμενόθεν ἐπίρρ. ἀπό τοῦ *πυθμένος, ἐκ θεμελιῶν, ἀπό τὸν πάτο, δθ. τελείως· ἰαν.Διαφ.40 πυθμενόθεν οὐκ ἴσασιν (ἀγνοοῦν ἐκ θεμελιῶν).

πυθμῆν-ἕνος ἰοί κ. νεός. ἐπὶ ἀντικειμένων χωρητικότητας ἐν γένει, ἢ κατωτάτῃ ἐπιφάνεια, πάτος· ἰλ.Α.635 θός δ' ἀπό πυθμενῆς ἕσαν ἰβόδ τὸν κυρίως πυθμενά τοῦ ποταμίου καὶ ἑτερας ἐξωτερικῶς ὑπερέιδων τὸν πρώτον ὡς εἰς τὴν ψοσκόφειαν· πρβλ. ἸΑθ.Α.488P1· ἰακ.Ἰ.Ἐργ.362 δεῖλι δ' ἐπὶ πυθμῆν φειδός, ἰακ.Συμπληρ.259 τῶ δὲ πύθμῆν πατάγασκ' ὁ πύθμην, Ἄριστ.Πρ.93ε.32, Σωφ.1,91, Ἀσκληπιάδ.Μ.π.Ἀθῆν.11,501B φάλη. ἢ ἐπὶ τὸν πυθμενά καὶ τὸ στόμα θέμενη, Ἐπιγρ. Δῆλου ἐν τῷ πυθμῆν ἐπιγραφῆν ἔχουσα, -πυθμῆν ποταμίου· ἢ εἰδ. ἐπὶ θαλάσσης λιμνῆς κττ., ὁ πάτος· Ἡσιοδ.Θ.9,32 πυθμῆν θαλάσσης, Σόλ.13,20 πυθμῆν πόντου, Θεογ.1035 πυθμῆν λίμνης Πλάτ.Φαῖδ.109C πυθμῆν τοῦ πελάγους Μηναί.12δ Συνοεῖ εἰς τὸν πυθμενά τοῦ πελάγους καταποντισθεῖς, Ζολοκ.8,15· ἢ ὄμ. πυθμῆν Ἰαπόταρου ὀδύσσος, χάος, τὰ κατὰθετα ἰ Πινδ.ἀ.Π.207· ἢ μτφ. πυθμῆν κακῶν ὀδύσσος κακῶν

2) γεν. κ. συνθβ. κτ. κληθ. τὸ κάτω μέρος ἡ βάσις, ἢ θεμελιώσας παντός πράγματος· Ἀισχ.Πρ.104δ χθόνα ἐκ πυθμῆνων κραδαίνειν, Σοφ.ΟΤ 1261 ἐκ πυθμῆνων ἐκλινε κλήθρα, Ὀρφ.Ἀργ.92 πυθμῆν γαίης, αὐτ.Λιβ.162 πυθμῆν πέτρης· ἢ οἱ πόδες τριπόδος· ἰλ.Σ.375 χροῦσα δὲ σπ' ὀπό κύκλα ἐκόστω πυθμῆν θῆκεν· ἢ οἱ πρόποδες ὄρουσ· Ἄρατ.989· ἢ μτφ. ἐκ ἀνωτῶν πυθμῆνος ἐς κορυφῆν ἀπὸ τὸ κατώτατον μέχρι τοῦ ἀνωτάτου, πατόκορυφα· Σολ.13,10· 3) πρέμων, ἀτέλεχος δένδρον μετὰ τῆς ρίζης αὐτοῦ· Ὀδ.Ν.122 πρὰ πυθμῆν ἑλαίης, αὐτ.Ν.372 Ἡσιοδ.ἀ.Π.34,8 ἐν πυθμῆνι φηγοῦ, παροιμ. φρ. π. Ἀισχ.Χο.204 σμικροὺ γένιοι ἀν σπέρματος μέγας πυθμῆν ἰδηλ. ἐκ μικρῶς αἰτίας δανάται νὰ προέβη μέγα ἀπατέλεσαι, ἴων Τραγ.28 πυθμῆν δρυός, Θεόδωρ. Φ1,2,9 ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πυθμῆνος, Στραβ.2,1,4 πυθμῆν ἀμπέλου, Διοσκ.4,104 ὁ πυθμῆν τῆς ρίζης Πάπ. σεύατλου πυθμῆνος [αἰ ρίζαι τοῦ τεύτλου, αὐτ. ἀλικακκάδου πυθμῆνος· ἢ ἀτέλεχος φυτοῦ· Ἀριστ.ΖΓ 728b,36 πυθμῆν πυροῦ, Διδό.Σ.1,4 πυθμῆνας... κριθῶν, Πολυδ.2,170 πυθμῆνες σόκων, Νικ.Ἐπιρ.639 τυτθῶν... ἐν χθονί πυθμῆνα τείνει [ἢ ρίζαι] ἰριζοβολεῖ παραφευδαῖ· 4) τὸ κατώτατον ἐσωτερικὸν μέρος τῶν μονοθῶρων ὀστροκοδέρμων· Ἀριστ.Λ.Ζ1,529ε,6, αὐτ.ΖΜ 680α, 23· ἢ τὸ ἀνώτερον μέρος τῆς στέρας· Σωφ.1,7, Γαλ.2,889· 5) μτφ. ἡ βάσις, τὸ ἐφ' οὗ τι ἱσταται, πατεῖ· Ἀισχ.Χο.646 Δίκης ἐπείθεται πυθμῆν ἰτὸ βάθρον, τὸ θεμελιῶν τῆς Δίκης εἶναι σταθερόν· ἢ ὁ βασιτάζων, προστάτων, ἐξουσιασίων τι· Ὀρφ.ἀ.π.168,4 Ζεὺς πυθμῆν γαίης τε καὶ οὐρανοῦ· ἢ στήριγμα, προστάτης οἰκογενεῖας· Ἀισχ.Χο.260 οὐτ' ἀρχικός σοι πὰς δὲ ὀθανθεῖς πυθμῆν βωμισθ' ἀρήεις, αὐτ.ἰκ.106, Βακχ.5 πυθμῆνες θαλλοῦσιν ἐσθλῶν· ἢ φρ. πυθμῆν δίκων ὡς χαρακτηρισμὸς φιλοδίκου προσώπου· Κωμ.Ἀδελφ.896· 6) ἐν τῷ ἀριθμῷ, ὁ βασικός, θεμελιώδης, ριζικός ἀριθμὸς ἢ τετραγ. ρίζα· Σπείδος. ἐν Θεολ. Ἀριθμ.62· ἢ ἐπίγραμμα πυθμῆν τὸ πρώτον (εἶδος ἀριθμῶν ἔχοντων τὴν σχέσιν 4:3 ἰ Πλάτ.Παλ.546c ἐπίγραμμας πυθμῆν περὶ αὐτὴν συζυγεῖ δὸς ἀρμονίας παρέχεται.

πυθῶθεν [Πυθῶ] ἐπίρρ. π. Στεφ.Βυζ., ἐκ Δελφῶν. **πυθῶ** [Πυθῶ] ἐπίρρ. ἐν Πυθῶ, ἐν Δελφοῖς· Πινδ. Ο.7,10, αὐτ.Π.11,49, Στρωμ.153, Εὐρ.ἀ.π.923, Ἀριστ.φ. Λω.131, Θουκ.5,18· 2) πρὸς Πυθῶ, πρὸς Δελφῶν· Πλάστ.Δημητρί.ἰ Πυθῶ καὶ Ὀλυμπίαζε· ὁ τρισάλλ. τ. Πυθῶ ἠεροδιόεται ὑπὸ τοῦ Χοιροθ. Θεο.1,310E ἐκ τοῦ Πινδ., πρβλ. Πινδ.7(6),51

πυθῶδε ἐπίρρ. πυθῶδε βλλ.· Ἡσιοδ.Α.480 ὄστις ὄγοι Πυθῶδε, Ἀριστοκλ.π.Εὐστ.Εὐαγγ.Προν.14,18. **πυθῶσις** [ἰά] Ἐπιγρ. ἰένν. μῆνι ὄνομα μῆνος τινος ἐν Ἄλφ τῆς Θεσσαλίας.

πυθακλίαι [τῶ] Διῖ σωτήρι Ἐπιγρ. ἐορτῆ πρὸς Πυθῶν τοῦ Διδῶ ἐν Κῶ καθιερωθεῖσα ὀνό τινος Πυθακίου.

πυθοκράντος-ος [κρᾶνθι] ὁ ὕπὸ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος κρᾶνθῆς, βρειωθεῖς κτ.οὗδ. τὰ πυθοκράνα οἱ πυθικὴ γραυοῖ· Ἀισχ.Ἰγ.1255.

πυθοκτόνος-ος ὁ φονεὺς τῶν ὄφιν Πύθωνα, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος· Ὀρφ. Ἰγν.34,4.

πυθολάτης-ου ἰοί πάπ. ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, πυθοκτόνος βλλ.· Πάπ. Χρυσοφᾶν λαίφθρῃ καὶ πυθολέα.

πυθόληπτος-ος ἀρχ. λαζ. ὁ ὑπὸ πυθικῆς μαχίας καταληφθεὶς ἐκ φοιδόληπτος· Ἡσ.ῶ.ῶτ.

πυθωναντις-εως [ἰά,η] ὁ πυθικός μάντις δδ. γεν. μάντις· Ἀισχ.Χο.1030 Πυθωναντις Ἀοζίας.

πυθονική [ῆ] πυθονική βλλ.· Διδό.Σ.17,108.

πυθοκρήτης-ου ἰοί [κροδοί], δωρ. Πυθοκρήτας ὁ ἐνταλεις, ὑποδεχθεῖς, ἀπαγορευθεὶς ὑπὸ πυθικῶ χρησμοῦ· Ἀισχ.Χο.940 Πυθοκρήτας φυγᾶς θεόθεν... ὠρμημένους ἰδ.ἀνάγν. πυθοκρητοῦ.

πυθοκρητοῦ-ος [κρᾶνθ] ἐπὶ χροῦσων κττ., ὁ παρὰ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος δοδεῖς, χρησοδοτηθεὶς Ἀισχ.Χο.901 Λοξίου μαντεύματα... πυθοκρητοῦ, Ξεν.Λοκ.8,5 πυθοκρητοῦ νόμοι· ἢ πυθοκρητοῦ μαντεῖον τὸ διδόν τοὺς πυθικούς χρησμοὺς τὸ πυθικόν· Ἀριστ.Πολιτ.1331α,27· 2) τὸ οὗδ. ὡς αὐα, πυθοκρητοῦ [τῶ] πυθικός χρησμοῦς· Φλόδ.Μουσα.85Κ Πυθοκρητοῦ ἔσχον ἰπρ. ἀπαρμ. Ἰγνδ.Σοφ.ΟΚ κατὰ Πυθοκρητοῦν ἰκατόνῃν πυθικῶ χρησμοῦ· 3) ὁ διὰ πυθικῶν χρησμοῦ ἀναγορευθεῖς, ὄριοθεῖς, ὁ κοτόπιν τοιαύτου γεγόμενος· Εὐρ.Ἰων.1218 ὁ Πυθοκρητοῦ Λοξίου νεανίας, κλειπτόδ.14 Πυθοκρητοῦ θυσία, Πλάστ.ἸΗ.163B Πυθοκρητοῦ ἀποικίας ἠγεμῶν, Πρ.Λεξ.ἐν.1.ἐξήγηται, Ἐπιγρ. πυθοκρητοῦς ἐξηγητής· 4) ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης· Ἐπιγρ. ὄμ. τοῦ Διονύσου· Ἐπιγρ.

πύθω, ἔλ. παροτ. πύθεισκον, μέλλ. πύσω, ἀόρ. ἐ-πύσα [κατ·]· Ἰγν.Ἀπόλλ.371], ἐλ. πύσα [αὐτ.374], παθ. μ. κτ. ἔνεστο. κ. παρσάτ., ὄληω, ποῖά τι σορῆον, προξένω, ἐπιφέρω πύθειν τινος· ἰλ.Δ.124 οὗδ' ὄσπετα πύσει ἄρουρα, αὐτ.Λ.395 ὁ δὲ θ' αἰματὶ γαῖαν ἐπυθεῖον πύσεια, Ὀδ.Α.161, αὐτ.Μ.46, Ἰγν.Ἀπόλλ.369 σέ γ' αὐτὸ πύσει γαῖα, αὐτ.374, Ἡσιοδ.Α.153, Ἄπολλ.Ρ.4,1405 πύθειμῶσιν ἐφ' ἔλκεσι, Πάπ. ἐπιθετό μοι ὁ σφβαλμός.

Πυθῶ-οὐς [ῆ] ἡ χώρα ὅπου κείτοι ἢ ἡ πόλις τῶν Δελφῶν· ἰλ.405 Πυθῶ ἔνι περὶεσσά· ἢ κ. αὐτοῖ οἱ Δελφοί· Πινδ.Π.4,66.

πυθῶδε [Πυθῶ] ἰκχωρ. πυθῶ δὲ πρβλ. Ἀπολλ. Δόσκ.Ἀντων.87,301 πρὸς τειρὶ Πυθῶ, πρὸς Δελφούς· Ὀδ.Α.581 Πυθῶδ' ἀρχομένην διὰ καλλιχόρου Πανοπέως· Σοφ.ΟΤ 603,αὐτ.ΟΤ 788, Ἀριστ.φ. Ὀρκ.189, Πλάτ.Νομ.950E.

πυθῶθεν [Πυθῶ] ἐπίρρ. ἐκ Πυθῶος, ἐκ Δελφῶν· Πινδ.1,165, Στέφ.Βυζ.

πύθων-ωνος ἰοί κ. νεός. ὁ ὕπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος φονευθεῖς ὄφρων· Ἐφορ.31(β)], Ἀπολλ.δ.1,4,1, Πλάστ. Η8,293C· 2) μγν. πύθων Πύθωνος προφητικῶ, μαντικῶν ὄφρων· Κδ Πράξ.1,6,16 ἔχουσαν πύθων Πύθωνος ἰδ. ἀνάγν. Πύθωναι· 3) ἐγγαστρίμυθος· Ἡσ. ἐγγαστρίμυθος ἢ ἐγγαστρίμυθος· Πλάστ.ἸΗ.444E· 4) νεός. ζωολ. γένος μεγάλων ἀπαντωντων ἐν Ἀσία φερων τῆς οἰκοῦ τῶν πυθῶνων.

Πυθῶν-ῶνος [ῆ] ἡ Πυθῶ βλλ.· ἰλ.Β.519,Πινδ.Ο.6,48. **πυθῶνῶδε** ἐπίρρ. πυθῶδε βλλ.· Πινδ.Ο.9,12 πτερέντα δ' ἴκι γλυκύη Πυθῶνῶδ' οἰστόν.

πυθωνικός-ή-όν μαν. ὁ εἰς τὸν Πύθιον Ἀπόλωνα ἀναφερόμενος, ὁδ. πυθόλητος βλλ. γεν. ὁ ὅμο μοστικο πνεύματος καταληφθεὶς, ἐμνεμασμένος: Εὐστ.Πον.292,16.

πυθώνιον [τὸ] μγν. τὸ φυτὸν ὄσκατος βλλ.: Ψισσκ.4,68.

πυθωνόθεν ἑπίρρ. πυθῶθεν βλλ.: Τυρτ.4,1 Φοῖδου ἀκούσαντες Πυθωνόθεν οἴκαδ' ἔνεικαν.

πυθόφος-α-ον πόθος βλλ.: Στέφ.Βυζ.

πύθον ἡα. «τὸ γάλο» πρλ. πύος.

πύκα ἑπίρρ. ποι. πυκνός, συμπλαγός, στερεός: Ἰλ.Σ.608 σκάκος πύκα ποιοίτω, Ὁδ.Α.436 θύρας θαλάμων πύκα ποιοίτω, αὐτ.Χ.455. 2) πυκνός, πολυαριθμός: Ἰλ.1.558 θάλαρος πύκ' ἐδάλαλετο ἰμὲ βέλη πυκνῶς ριπτόμενα, πολυάριθμοι 3) συνετός, φρόνιμος, μάλομένο: Ἰλ.1.554 πύκα περ φρονότων, αὐτ.Ε.217. ἴ ἐπιμελός, με φρονίος: αὐτ.Ε.70 πύκα δ' ἔτρεφε δια Θεανῶ ἸΑντήτορας υἰόνι.

πυκτικός-εντος πευκῆεις βλλ.2), οἴζυ: Αἰσχ.Άγ.385 πυκτέν' ὀλολυγμὸν ἀνδρῶν Θεοείνωνστ.Καν.23.

πυκάζω ἰπύκοι, ὄρω, πυκάσθω, ποροτ. πυκάσθω, ὄρω, ἐλίκασσα [Σαπφ.891. ἐπ. ὄρω. πυκάσθω, μγν. πυκάσσω Ἰ.Ἡσιόδ.Έργ.542], μέα. πυκάζομαι, ἐπ. μέλλ. πυκάσσομαι [Μάχμ.513]. ἄρω. ἰπότ. πυκάσθωμι [Στρατ.έν.ΑΠ.11,19], παθ. ὄρω. ἐλυκάσθην [Ήρ.7,197], πορακ. πεπύκασμαι, αἰολ. μγν. παθ. πορακ. πεπυκάσθμενος [Σαπφ.56], ποι. ρ. ἐν χρ. κ.π. ἴρω κ.μγν.π.ε.ζ. καλύπτω, σκεπάζω, κρύπτω, μτ. πορολλ. ἔνοιας προστασίας: Ἰλ.Ρ.551 νεφέλη πυκάσσοι εἰ αὐτήν, αὐτ.Κ.271 πύκασεν κάρη ἀμφοιπέθισσα ἰή κυνήϊ' ἴ περιβάλλω, ἀσφαλιζώ:

Ἡσιόδ.Έργ.624 νῆα. . πυκάσαι τι λίθισσι πάντοθεν: 7) γεν. καλύπτω πυκνός, περικαλύπτω, ἐπικαλύπτω, σκεπάζω: Ὁδ.Α.320 πρὶν . . πυκάσαι . . γένυς ἐθαννεί λάγην, Ἡσιόδ.Έργ.542 πέδιλα πύλοισ ἐντοσθε πυκάσσας παθ. ὄρω. ἐν χρ. μγν.μγν.πορακ. πεπυκάσθω, Ἰλ.Β.777 ἄρματα ἐπ.πεπυκάσθμενα ἰεκαλυμμένα κωλός ἀνωθεν, Ὁδ.Χ.488 ῥάκεισι πεπυκασμένους ἄμους, Ἡσιόδ.Θ.484 ὄρωσ πεπυκασμένον (κατάφραση). Εὐρ.Ρῆσ.713, Διόδ.Σ.5,13 χῶρα πεπυκασμένη δρομοί: ὄρω. αἰολ. πεπυκάσθμενος κεκαλυμμένος, κρυπτός: Σαπφ.56 ἴ μέα. περιβάλλωμι, ἐνδύομαι τι, φορῶ: Εὐρ.Ήρακλ.725 κάσσω πυκάζου τῶδε, αὐτ.Ρῆσ.90 πυκάζου τείχεσι δέμας ἰδ. γρ. πυκάζει: 3) καλύπτω πρὸς κόσμον, διακασσῶ, ατομίζω διὰ τιος: Ἰλ.Ψ.503 ἄρματα δέ χρυσῶ πεπυκασμένα κασπέρω τε, Ξενοφ.Ἰβ.βωμδός ἀνθεοὶ πεπύκασται' ἴ αἰδοὶ πυκάσσομαι ἐρυθροῖ ἀεὶ αἰδοῦσι: Ἐλλ.Έπιγράμ.87,52 παρῆνεῖσι αἰδοὶ πεπυκασμένους' ἴ πυκάζω στεφανῶς, ἀστέρμοσ:

ἀδωνη κττ. ἐπιστέφω, στεφανῶν ἡ τὰ πρὸς πρὶν ἢ κόσμον διὰ στεφανῶν κττ.: ἴρω.7,197 στέμματα πᾶς πυκασθεὶς Εὐρ.Άκκ.756, αὐτ. Άνδρ.1115 ὄδωνη πυκασθεὶς ἰδ. ἀδωνη. σικωσθεὶς, χρυσ.π.Δ.Δημ.531 πυκάζειν στεφανῶς, Θεοκρ.2,153 ὄρω.μέα: Κροτίτ.987 μελιλότῳ κάρη πυκάζωσμαι, Στράτ.ΑΠ.11,19 στεφανῶς κεφαλᾶς πυκάζωσμεθα' ἴ κ. ὄπωλ. στεφανῶν: Εὐρ.Τρ.353 πύκαζε κράτ' ἐμὸν κηφόρον' κ. μέα. Ρουφίη.ΑΠ.5,11 λουσαμένο . . πυκασώμεθα ἰδ.σ στεφανωθώμενοι: 4) μγν. περικαλύπτω, ἐπισκαλιζώ: Ἰλ.Θ.124 Ἐκτορα δ' αἰνόν ἄχος πύκαζε φρένας, αὐτ.Ρ.83: ἴ δμ.νόον πεπυκασμένους προσεκτήκος, ἐπιφυλακτικός, δόσιπτος: Ἡσιόδ.Έργ.793. 3) κλείω, κατακλείω, συγκλείω: Ὁδ.Μ.225 ἐντός πυκάζοιεν σφίας αἰστός, Σοφ.Αί.581 πύκαζε θάσσον (ἐνν. τὸ δῶμο).

πύκασος-εως ἰή) μαν. πύκνωσις, ἡ διὰ πυκνώσεως περιωλόμος: Εὐστ.Ὁδ.218,52.

πύκασμα-ατος [τὸ] μγν. τὸ πεπυκωμένον ἢ κεκαλυμμένο: Σύμμ.ΓιδΨαλμ.117 ἴ118,27.

πυκασμός ἰδ) μγν. ἡ πύκνωσις, πυκνὴ κάλυψις, τὸ σκέπασμα: Γρηγ.Νύσσ.3,1129,λ.

πυκμηθής-οῦς-ές ἰπύκοι, μῆδος κ. πυκμηθῆς ὁ πυκνὸς μῆδος βλλ. ἔχω, συνετός ἢ πηγμένο, γερὸ μυαλό, δ. πυκνοφρων: Ὁδ.Α.438 γράφεις πυκμηθῆος, αὐτ.Ω.282, ὕμν.Δημ.153 Τριτοπολέμου πυκμηθῆος, Κόλιν.Σμ.7,187.

πυκνὰ οὐδ. πλῆθ. τοῦ πυκνῶς ἐν χρ. ὡς ἑπίρρ. **πυκνοβραχί**-τριχός [ὸ] μγν. δ. πυκνοβραχί βλλ.: Νόνν.Δ.7,322.

πυκνοκίνητος-ον ὁ πυκνός, συκνῶς κινούμενος, συκνοκίνητος: ἴπν.Άρθρ.14.

πυκνορριχός-ον πυκνορριχός βλλ.: ἴπν.Ὀστ.16.

πυκνός-ή-ον ποι. τ. τοῦ πυκνός βλλ.

πυκνοφρων-ονος ἰδ.ἡ) πυκνοφρῆς βλλ. . ὕμν. Έργ.538, Ἡσιόδ.ἄν.36, Άγαθ.ΑΠ.11,350.

πυκνῶς ποι. τ. τοῦ πυκνός βλλ.

πύκνα ἰή) δημ. ἡ πυκνότης, ἡ πύκνωσις, τὸ πύκνωμα, δ. πυκνώδης: βλαστ.Συμμ.185 ἐν λ.

πύκνα ὄδ. ἰή) δημ. ἐν χρ. ὡς ἑπίρρ. βλλ. πυκνός ἰη.

πυκνάδα ἰή) δημ. πύκνα ὄδ.: βλαστ.Συμμ.185.

πυκνάξω λεξ. εἶμαι συκνός, γίνομαι, συμβαίνει συκνῶ: ΕΜ.442,21.

πυκναῖα ἰή) ἡ πύξ ὄδ.: ἴων Τραγ.65.

πυκνώεις ἑπίρρ. συκνῶς, συκνῶς, συκνῶ: Ἰ.Αριστ.Πρ.87α,22, αὐτ.Πρ.87α,9.

πυκναραδισμένους-η-ο δημ. ὁ ἀραδισμένος πυκνῶ, ἐπὶ πολλῶν κερμένων πυκνῶς πλησίον ἀλλήλων: Πολίτ.Έκλ.Τραγ.49,7 πού ἡα τὰ δέντρα τὰ δασαί, τὰ πυκναραδισμένα.

πυκνάρμων-ονος ὁ πυκνός ἡρμωσμένος: Δημόκρ.ἐν Ἄρεσκ.Φιλ.3,3,11.

πυκνρός-ή-ο μαν. δημ. πυκνός: ἐπὶ δασῶν, πυκνοφύτος: Έρωφ.2,123 εὐρισκοφρον σήμερο σφαλισμένη δὲ δέντρη, ὄδω πυκνερά.

πύκνη ἰή Φῶτ. πύξ βλλ.

πυκνία ἰή) δημ. πυκνότης πύκνα, ἰδ. ἐπὶ τοῦ ἀκότους, τὸ νῆο εἶναι πυκνόν: βλαστ.Συμμ.185.

πυκνίδιον [τὸ] νεώτ. βοταν. μικρὰ κωλότης τοῦ μυκηλίου ἀνομογῆνον πρὸς τὰ ἔξω τοῦ θαλλοῦ καὶ περιμεικτούσθων ἡνῶματα μετὰ στρηγιμάτων σχηματίζοντων ἐπιμήκη γονίδια.

πυκνίλα ἰή) δημ. πυκνὸς βλλ.: βλαστ.Συμμ.185.

πυκνίτης-οῦς [ὸ] θηλ. πυκνίτης-ιδος, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Πύκνα: εἶδ. ἐπὶ τὸ ἀθλητικοῦ λαοῦ, ὁ συνομοσπότης εἰς τὴν Πύκνα: Ἰ.Αριστφ.ἴπν.42 ἀκράβως Δήμος πυκνίτης, δύσκολον γερῶντιον ὑπόκωλον: 2) ὁ προερχόμενος ἐκ Πύκνας: Έπιγρ. πυκνίτης ἰκονοί.

πυκνὸ βλαστός-ος ὁ ἔχων πυκνούς βλαστούς, δασύ φύλλωμα: Θεοφρ.ΦΑἰτ.3,7,11.

πυκνὸ δάτωτος-ον ἰγόνυ μγν. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχων πυκνὰ γόνατα, πολλοὺς ἀλληλαπλήλους κόμβους: Διοσκ.1,18.

πυκνοζύμη ἰτὸ] νεώτ. βοταν. τὸ ἐντός τοῦ πυκνίδιου βλλ. σχηματίζόμενον γονίδιον.

πυκνοζύμιον [τὸ] νεώτ. ζῳολ. γένος ἀρθροπόδων θαλασσοβίων.

πυκνογυρίζομενος-η-ο μαν. δημ. μγν. μέα. ἐνεστ. τοῦ πυκνογυρίζω, ὁ πυκνῶ, συκνῶ γυρίζω, περιφερόμενος, ἐπιστρέφω: Πιρόδρ.2,222 συκνὰ περιστρεφόμενος . . καὶ πυκνογυρίζομενος μὴ δὲ βρω καὶ σαυρίδιον ἢ πακαμύδαν.

πυκνοδενδρία ἰή) μαν., δημ. πυκνοδενδρία κ. πυκνοδενδρία τόπος πυκνός κεκαλυμμένος ὑπὸ δένδρων: Καλλιμ.Χρυσ.6,25,15.

πυκνὸ δους-οντος ἰή) σγλό. ὁ ἔχων πυκνούς, δασεῖς ὀδόντας: Σχολ.Ὀππ.Άλλ.1,170.

πυκνοέθριος-ον μαν. πυκνοβραχί βλλ.: Τζέτζ.Μεβ'Όμ.471.

πυκνοζύμη ἰή) νεώτ. καθαρὰ καλλιέργεια ζύμης χρησιμοποιουμένης διὰ ζυμώσεως.

ΠΥΚΝΟΉΣΚΙΜΤΟΣ-η-ο δημ. κ. πυκνόησκιμτος ὁ παρουσιάζων πυκνήν, βοθεῖται σκιάν, ἐπὶ δένδρων ἢ δασών· Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 27 πλάτ στα πυκνόησκιμτα τὰ δάση ποῦ δὲν ἔχει ἀνθρώπους περᾶσει.

ΠΥΚΝΟΘΡΥΞΙ-τριχός (ἰ) ἄλ. ἢ γιν. ὁ ἔχων πυκνὸν, δασὺ τρίχωμα, δασυτρίχως, δασύμαλλας· Νόνι. Δ 36,302 (δ. ἀνάγν. πυκνόθρυξι).

ΠΥΚΝΟΚΑΡΠΟΣ-ον ἢ γιν. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχων πυκνοὺς καρπούς· Λουκ.Ἐρωτ.12 ἂ πυκνόκαρπος ἐτεβήλει μύρρινην.

ΠΥΚΝΟΚΛΩΣΤΟΣ-ον ὁ πυκνῶς, σπυχνῶς ριφοκινδυνεύων· Ἀριστλ.Ἠθ.Ν 1124b,7 (δ.γρ. μικροκινδ-).
ΠΥΚΝΟΚΛΩΣΤΟΣ-ον μαν. ὁ πυκνῶς κεικλωσμένος, πυκνοβφοντος· Μαν.Φιλ.2,63 (ἐκδ.Μ.Ι.Ι).

ΠΥΚΝΟΚΟΚΚΟΝ (ἰ) ἄλ. ἢ γιν. ὄνομα φυτοῦ τινος ἔχοντος καθαριστικὰς ἰδιότητες· Ροῦφ.π.Ὀρειβ.7, 26,37 (δ. γρ. πυκνόκοκκον, πυκνόκοκκον).
ΠΥΚΝΟΚΟΜΙ (ἰ) ἄλ. ἢ γιν. δημ. κ. πυκνοκόμι τὸ φυτὸν Ἰππαυρίας ἢ κοινή.

ΠΥΚΝΟΚΟΡΟΝ (ἰ) ἄλ. ἢ γιν. ἐπὶ ἔχων πυκνήν, δασεῖαν κόμην, ὄνομα τοῦ φυτοῦ λεοντοναουρός ὁ καρδιακός· Διοσκ.4,174, Πλιν.ΦΙ 26,57· πρδβ. πυκνοκόκκον.

ΠΥΚΝΟΜΕΤΡΙΚΟΣ-ἡ-ὄν ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ πυκνότερον ἢ εἰς τὴν μέτρην τῆς πυκνότητος τῶν ὕγραν.

ΠΥΚΝΟΜΕΤΡΟΝ (ἰ) ἄλ. ἢ γιν. φασ. ὄργανον δι' οὗ μετρεῖται ἡ πυκνότης τῶν διαφόρων ὑγρῶν.

ΠΥΚΝΟΜΑΤΩ-έω ἐπὶ ἀσπίδος, ἔχω πυκνὰ, πολυδύρισμα ὄμμα, γόμφους· Σοφ.ἀπ.35.

ΠΥΚΝΟΝ οὐδ. ἐν χρ. ὡς ἑπίρρ. τοῦ ἐπιθ. πυκνός.
ΠΥΚΝΟΝΕΦΗΣ-οὐδ-ἑς οὐχόλ. ὁ ὑπό πυκνῶν νεφῶν κεκαλυμμένος· Σχόλ.Ἀρατ.412.

ΠΥΚΝΟΠΛΩ-έω ἢ γιν. πλέω, ταξιδεύω πυκνῶς, σπυχνά· Ἰνναρχ.1,71 (δ.γρ. ἀντί πυκτοπλωῖ).

ΠΥΚΝΟΠΝΕΥΜΑΤΟΣ-ον ὁ ἔχων πυκνὴν, ταχέαν, ἀνοσπῆν· Ἰνπ.Επιδ.6,4,4.

ΠΥΚΝΟΠΝΟΙΑ (ἰ) ἄλ. ἢ γιν. ταχέα ἀνοσπῆ· Ιαλ.17(2),12β.

ΠΥΚΝΟΠΟΙΩ-έω ἔοσθ.1546,44 παιῶν τι πυκνῶν.

ΠΥΚΝΟΠΟΡΟΣ-ον ἢ γιν. ὁ ἔχων πυκνοὺς πόρους, ὄπας, ἀνοήματα· Ἄλεξ.Ἀρπ.Πρ.276.

ΠΥΚΝΟΠΤΕΡΟΣ-ον ὁ ἔχων πυκνὴν πτέρωμα· Σοφ. ΟΚ 17 πυκνότεροι δ'... ἀπρόδονες.

ΠΥΚΝΟΠΥΡΓΟΣ-ον μαν. ἐπὶ πόλεως ἢ χώρας ὁ ἔχων πυκνοὺς, πολλοὺς πύργους· ΚΜανος. ἐν Ἀπαι. etc.9,56 πυκνόπυργος πόλις.

ΠΥΚΝΟΡΡΑΞΙ-αγος (ἰ) ἰρρέξ) ἢ γιν. κ. -ἄξ-αγος ὁ ἔχων πυκνὰς ράγας· ΑΠ 6,22 βότρυν... πυκνόρραγα (δ. γρ. -ωγος, Σουῖδ.)· πρδβ. πυκνορράξι.

ΠΥΚΝΟΡΡΥΣΤΟΣ-ον νεώτ. ἐπὶ ὕγραν, ὁ ἔχων πυκνήν ροήν, ὁ ἔχων μεγάλην πυκνότητα βλλ.21, ἂ παχύρρευστος.

ΠΥΚΝΟΡΡΙΖΟΣ-ον ἰρρίζα ὁ ἔχων πυκνὰς, ἀφθόνοους ρίζας· Θεόφρ.ΦΙ 3,11,4, Διοσκ.1,1.

ΠΥΚΝΟΡΡΩΞΙ-ἄγος (ἰ) ἰρρέξ) ἢ γιν. κ. πυκνόρρωξι (δ. γρ. ἐν ΑΠ 6,22) ἂ πυκνόρραξ βλλ.· Στραβ.15,2,4 βότρυν πυκνορρώγα τὰ δέντρα καὶ μεγαλορρώγα.

ΠΥΚΝΟΣ κ. γενικ. τοῦ πύξ βλλ.

ΠΥΚΝΟΣ-ἡ-ὄν κ. μαν., νεώτ. κ. δημ., ποι. κ. πυκνός-ἡ-ὄν ἀμφότεροι ὁ τ. π. ἐπ. κ. λυρ. (Πινδ. Ο 13,52, Βακχ.ἀπ.11, οἰολ. πύκνος [ἰαποφ.Π, Ἄλκ. Σμυπληρ.14,9] ὁ τ. πύκνος ἐν Ἄλκ.82 πῆ. ἔσφ. ἀνάγν.) π. τραγ. σπυχνῆ. πυκνός σπαν. ἐν λυρ. χωρίσι κ. πυκνός [Σοφ.ΑΤ,120β, αὐτ.Φοίν.854] ὄμ. ἀποξ π. κωμ. [Εὐδ.38 πῆ. β.γρ.] ὁ περιέχων πολλὴν ὄλην ἐν μικρῷ χώρῳ ἐπὶ πραγμ. παρουσιάζοντων φύσει ἢ τέχνῃ μεγάλην ἰσότητα μέρων, ὁ ἔχων τὰ συστατικὰ αὐτοῦ ἔγγιστα πρὸς ἀλλήλα, συμπαιγῆς, σφιχτῆς, κρουστῆς, πιχτῆς, ἀντιθ. μονός, ἀραιός· Ἰλ.Ρ 529 πυκνὸς θάραξ, αὐτ.Ε 751 πυκνὸν νέφος, αὐτ.Ν 804, αὐτ.1,521 πυκνὸν λέχος [καλὸς πέπληρωμένη στωμνῆ], Ὀδ.Ε 521 χλαῖναν πυκνὴν καὶ μεγάλην, Ἡσιόδ.Ἐργ.553

πυκνὰ νέφρα, Παρμ.8,59 πυκνὸν δέμας, Ἐρμ.27,3 Ἄρμωνίης πυκνὴν κρημφῶ, Ἰνπ.Ἐκλ.2 (ἐπὶ ἀπόγου), Ξεν.Ἀκ.47,15 σπάρτα πυκνὰ ἐστραμμένα, Πλάτ. Τιμ.59β χρυσαὸ πυκνότερον, αὐτ.Τιμ.75β πυκνὸν δασύον, Θεόφρ.ΦΙ 1,5 πυκνὸς ἔβανος, Πλάτ.Ἠθ. 698β πυκνὸς πλεῖστος, Ἐπιγρ. Ἐξος χαρακτὶ πυκνῆ· πυκνὴ θρανός· ἢ νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ σκότους κττ., ἀδιοπεράστον, πηχτὸ· πυκνὰ σκοτάδια· 2) περιέχων συνηρμωμένους, καλῶς κλεισμένους ἡσφαλισμένους· Ἰλ.Κ 267 πυκνὸς δόμος, αὐτ.Ε 167 πυκνὸς θόραξ, Ὀδ.Ν 68 πηλὸν πυκνὴν, αὐτ.Κ 283, αὐτ.Ψ 229 πυκνὸς θάλαμος, Ξενοφ.17 πυκνὸν δῶμα· 3) μτφ. κλειστὸς, σκοτεινός, ὑπουλός· Ἰλ.Ζ 187 πυκνὸς δόλος, αὐτ.Δ 392 πυκνὸν λόχον [βαλῆαν ἐνέδραν], Ὀδ.Α 525 ἀνοκλίται πυκνὸν λόχον· 4) σπυχνός, περιωρισμένος τὴν ἔκτασιν· Ἰνπ.Γυν.1,73 διέχρεται... ἀρκέουσα ἱκμάς... πυκνῆς τῆς οδοῦ εὐόσης Ἄλεξ.Ἀρπ.Πρ.1,6 πυκνοὺς ἔχουσι τοὺς πόρους τοῦ σώματος· 5) ἢ γιν. εἰδ. ἐπὶ γυναικός, ἡ πυκνὰ ἔχουσα σπέρμα βραχύμοσμον, κοντόχρονον· Σωφ.1,34· 6) ἐν τῇ μουσικῇ ὡς οὐστ. τὸ πυκνὸν ἢ ἔκτασις τῶν δύο κατωτέρων διαστημάτων τοῦ τετραχόρου εἰς τὸ χρωματικὸν καὶ ἐναρμόνιον γένος ὁμοῦ λαμβανόμενον, ἅπας εἶναι μικροτέρα τῆς τοῦ ὠνιτέρου διαστήματος· Ἀριστῶτ.Ἄρμ. 24Μ· πρδβ. Πλάτ.Ἠθ.1135β· 7) ἐπὶ πολλῶν ἐγγύτητα κειμένων πρὸς ἀλλήλα, συγκεντρωμένους, συσπυγμένους, μαζεμένους· Ἰλ.Δ 281 πυκναὶ κινυτο φάλαγγες, αὐτ.Η 61 σπῆρες... πυκναὶ, αὐτ. Λ 309 πυκνὰ κάρητα λαῶν, αὐτ.Ν 133, αὐτ.Ω 453 σταυροῖσι πυκνοῖσι, Ὀδ.Ε 480, αὐτ.Ε 12, αὐτ.Μ 92 τρίστοιχοὶ ὀδόντες πυκνοὶ καὶ θοαρέες, Πλάτ. Ἠθ.650Δ πυκνὰ χωρία, - πυκναὶ οἰκοδομαί, - πυκνὰ δέντρα - γρῶματα· ἢ ἐπὶ πτεροπόμοις ἢ κόμης, δασός, δασυτρίχως· Ἰλ.Α 454 πυκνὰ πτερά δεικταὶ ἄλκην, αὐτ.Ε 53, Αἰολ.Χο.1050 πεπληκτανημέναι πυκνοὺς δράκοντας ἰπῆν τῶν Ἐρινύων, Ξεν.Κυν.4,6 πυκνὴ θριξ, Πλάτ.Πρωτ.321Α πυκναὶ τρίχες - πυκνὰ μαλλιά - φρόδινα· ἢ ἐπὶ φυλλώματος, βλαστήσεως πυκνόφυτος, δασύφυλος, σπυχνός· Ἰλ.Σ 370 πυκνὸν ὄλη, αὐτ.Φ 245 πυκνοὶ ὄλην, Ὀδ.Τ 439 πυκνὴ ἄλκην, αὐτ.Ε 473 πυκνὰ βροχία, αὐτ.Κ 150 πυκνὰ δρυαὶ, αὐτ.Γ 520 πυκνὰ πέταλα, Ἠρ.Α 22 πυκνὰ δένδρα, Θεόφρ. ΦΙ 1,8,2 τὰ μὲν πυκνὰ... τὰ δὲ μὲν κατὰ τὴν φύσιν, Πάπ. (ὁ ἐλαῖων) πυκνός ἐστι τοῖς φυτοῖς, - πυκνὴ βλάστησις, - πυκνὸν ἄσος· ἢ ἐπὶ βροχίης μόνος κττ., ὁ καταπίπτων μὲ πυκνὸς σταγόνας κίβδας κτλ., ἄφθονος· Σοφ.ἀπ.636 πυκνῆς ἀκοῆσαι φακάδος, αὐτ.ΑΤ.120β πυκνοῖς δράσσει, Ἐρμ.Ἀνδρ.1129 πυκνὸν κινεῖθι, Κρουστ. Ἄρπ.82 χιόνι πυκνὸν κὶ ἀγέρας· ἢ ὄμ. πυκνὸς ρόος ἀφθονος, ἰσχυρὸν ρεῦμα· Ἐρμ.100,14· ἢ ἐπὶ ριπτομένω βελῶν κττ., σπυχνός, ἀλλεπάλληλος, πολυδύριμος· Ἰλ.Α 576 πυκνοῖσι βλεπέαι, Ὀδ.Ε 36 πυκνοῖσι λιθοδέσειν, Ἠρ.7,218 τοξέματα πολλὰ καὶ πυκνὰ· ἢ ὄμ. ἐπὶ βλεμμάτων, σπυχνός, γοργός· Αἰολ.Πρ.678 πυκνοῖς δασοῖς θεορκόες ἰὸ Ἄργος· 8) β) στρατ. κ. νεωτ. ὁ ἐν σχημασμῷ ἐπὶ πολλῶν ἐγγύς ἀλλήλων τεταγμένων· Ἀσκληπιδ.4,1, Ἀρπ.Τοκτ.1,1 πυκνὴ φάλαγξ, - πυκνὸς σχηματισμός· ἢ νεώτ. στρατ. δασκίσει πυκνῆς τάξεως δασκίσει ἀποβλήτουσι εἰς τὴν δημοκρασίαν παραστήσαντες καὶ ἐν γένει παραστασιακῶν καὶ περβαρχημένως παραστάσεως τμήματῶν πνο· 9) ἐπὶ σπυχνῆς ἐνοσηλαμ-δανομένης πράξεως, ἀλλεπάλληλος, σπυχνός, πολυδύριμος, ἀφθονός· Αἰολ.Πρ.658 πυκνοὺς θεοορκόους ἰαλλε, αὐτ.ἀπ.133 πῶν πυκνῶν φιλημάτων, Ἰνπ.Ἀρχ.1ηρ.22 δόδοι πυκνοτάται, αὐτ. Ἀέρ.13 μεταβολαὶ πυκνοτάται, Ἐπιγρ.107 πυκνῶν

κρεγμών άκρασθόμενα, Εύρ.Τρ.235 πικνός δ-
 δους έλθόντα, αὐτ.Φοιν.844 πικνήν βαίτων ήλυ-
 σιν ήπύ τυφλοῖ, Θουκ.7,44 έρωτήσαι πικνοῖς
 χρώμενοι || όμ. έπὶ τοῦ τοκέως περιστρεφο-
 μένου τροχού : Σοφ.άπ.871,] εν πικνῷ θεοῦ τρο-
 χῷ κυκλεῖται, Ξεν.Προσ.5,] πικνότεραν εἰσαφι-
 κόμεθα πάσιν άνδρώσις ποιεῖν τήν πόλιν, Πλάτ.
 'Απολ.40Α ή . . εὐθευτά μοι μαθητικά . . πάnu πυ-
 κνή ήν, αὐτ.Πολ.573B έπιθυμῶ πικνὰ τε καί
 σφοδρά, [σοκρ.],20 τίς έντεύξεις πικνὰς ποιέ-
 σαι, Πλάτ. άντιφαίνεις μοι πικνότερον, - πικναί
 έρωτήσεις - έπιοκίσεις - ένοχλήσεις || έπὶ
 τῆς άναπνοῆς, σιχρός, ταχύς, κηθός : 'Ιππ.Διαίτ.
 16 ένεμβα πικνότερον, Πλούτ.'Ηθ.136F πικνός
 σφυγμός ή γανός, - πικνή άνάσα || όμ. νεῦτ.
 πικνοῖ παλμοί || 10] γεν. ίσχυρός έπὶ τοῦ εἰδός του,
 ύπερμετρος ύπερβολικός : 'Ιλ.Ω 480 άτη πικνῆ,
 αὐτ.Γ 599 πικνὸν άχος μεγάλη, βορεία λήλη, Πότ.
 'Οδ.Τ 516 πικναί μελέωναι || 11] μτφ. έν συν-
 κρη, με. τοῦ νοῦς φρήν, διάνοια, μήτις κττ. έπὶ τοῦ
 πικνέματος συνετός, σοφός, γερός : 'Ιλ.Ξ 294
 πικνὴ φρήτις, αὐτ.Ο 461 πικνὸς νόος Χρῆσι.μ.η.
 'Ηρ.7,141 ήπιήτι πικνῆ, Εύρ.ΙΑ 67 πικνὴ φρήν,
 Πλάτ.Πολ.568Α πικνή εἰνάνοια || όμ. έπὶ ήδῶν,
 λόγων, πράξεων, φρόνησις : 'Ιλ.Ω 282 πικνὰ φρε-
 σι μήδε έχοντες, αὐτ.Γ 208, αὐτ.Β 55 πικνὴ βου-
 λή, αὐτ.Α 788 πικνὸν έπος, αὐτ.Σ 216 πικνὴ εὐ-
 φημί, 'Οδ.Γ 23 πικνοὶ μήθοις, Πινδ.1,7(6),8
 πικναί βουλαί || όμ. έπὶ πρόσ., σοφός, εύφής,
 έπέδειξος πανούργος : Πινδ.Ο 13,52 Ίσχυρος πικ-
 νότερος παλάμαις, αὐτ.άν.106 κῆων πικνῶτα-
 τον έρεπταν, 'Αριστ.Πρ.Α 430 πικνότερον κίνα-
 δος, Κριτ.1,25,2 πικνός τις καί σοφός γυνήμι άν-
 νή || όμ. άπλῶς πικνοὶ [ο] ή αυτοίται : Σοφ.Φοιν.
 854 || 12] μτγ. τὸ πικνόν έπὶ ύφους συγγρα-
 φέως, ή περιεκτικότης, ή συντομία : Διον.Αλ.
 Θουκ.24 || όμ. νεῦτ. πικνὸν ύφος περιεκτικόν,
 σύντομον, συνοπτικόν, κ. κτ. συνεκτ. σκατεπόν
 άμ. πικνὴ έκφρασις - διατύπωσις || 3] τὸ
 οὐδ, πικνόν, πικνὰ, πικνῶν, πικνὰ ώς έπίρρ.,
 συγκρ. πικνότερον κ. πικνότερα, ύπερβ. πικνό-
 τата, πικνός, πολυαρθίμως, άφθόγως, παρά το-
 λό : 'Οδ.Ν 438 ήλην πικνὰ βυγαλέην ήληρη
 ρωγῶν, όπών, γεμῶτη τροπέαι || συχνάκις
 πολλάνκις, άδιαλείπτως : αὐτ.Α 88 πικνὸν περ' ά-
 χεῶν, 'Ησιόδ.'Εργ.884 τέττιε . . καταχεῖται δαι-
 δῆν πικνὰν, 'Ιππ.'Αρθρ.2 πικνὰ έκπίπτει ώμος,
 Πλάτ.Πολ.501B πικνὰ άπαδέλειν, αὐτ.Πολ.328D
 πικνότερον λέναι, αὐτ.Κρατ.420D, Ξεν.Αν.6,1,8
 πικνὰ στρέφεσθαι, 'Αριστ.Ρητ.1357b,19 πικνὸν
 άναπνεῖν, Δημ.1035 πικνότερον παρήχεσθαι
 || νεῦτ. κ. δημ. έν φρ. συχνά - πικνα συχνότατα,
πικνόσαρκος-ον ό έχων σάρκα συμπληρῆ, σφι-
 γροδεμένην : 'Ιππ.Δι.3,78, 'Αριστ.Πρ.861b,29,
πικνοσπρίον [τό] νεῦτ. βοταν. Έκαστον τῶν
 έντός τῶν πικνῶδων γεννημένων σπριών.
πικνόσπορος-ον ό πικνός έσπορήσας || Θε-
 όφρ.ΦΑιτ.3,21,5,
πικνόσπορῶ-έω σπείρω πικνῶς ρίπτω πικνὸν
 τὸν σπόρον : Θεόφρ.Πλ.8,62, αὐτ.5,72 κύμασι
 πικνοσποροῦμενοι, αὐτ.ΦΑιτ.4,14,2,
πικνόστικτος-ον ό φέρων πικνὰ στίγματα, κα-
 τάστικτος : Σοφ.ΟΚ 1092 πικνόστικτοι έλαφοι,
πικνόστυλος-ον μτγ. έν περιπτώσει άρχιτε-
 κτονήριων, ό έχων πικνὸς τὸς στύλους, ήτοι
 έξ άπόστασις 1/2 διαμέτρου άπ' άλλήλων, άντίθ.
 άραιόστυλος : Βιτρ.3,3,1,
πικνόστυλος-ον πάπ. ό έχων δυσκοιλί-
 οτητα : διά τὸ πικνεσθύνκρον τῶν καρνόντων.
πικνοσύνταπος-ον πάπ. πικνοσύνταπος βλλ.
πικνοσφύζια [ή] ίσχυφόρα μτγ. ταχυπαλμία :
 Μαρκελλίν.Ιατρ.260.

πικνότης-τος [ή] κ. νεῦτ. ή ιδιότης τοῦ πι-
 κνοῦ, τὸ νὰ είναι τὸ συστατικὰ τιος ή μέρη τιός
 άου φάσις ή τέχνη συμπυκνωμένη, συμπληρῆ :
 Θουκ.5,71 νομῶμεν τήν πικνότητα τῆς συγκλί-
 στως εἰσακαπνοῦστων είναι, 'Αριστ.Νεφ.384
 τὰς Νεφέλας . . ήμπιπτασθαι εις άλλήλας πατα-
 νειν διά τήν πικνότητα, αὐτ.Νεφ.406, Πλάτ.Τιμ.
 59B πικνότης χρυσοῦ άντίθ. άραιότης : 'Αριστ.
 Φυσ.260b,10, -πικνότης δάσους - γάλακτος || έπὶ
 σαρκόσ, συμπληρῆς, σφικτός, θεμιτός : 'Ιππ.'Αρχ.
 'Ητρ.22, 'Αριστ.'Ηθ.Κη.129a,23 || 2] νεῦτ. φυσ.
 έπὶ στερεῶν, υγρῶν καί αέριων, ό λόγος τῆς
 μάξης σώματός τιος πρός τόν όγκον αὐτοῦ ||
 έιδ. έπὶ τῶν αέριων σχετική πικνότης ό λό-
 γος τῆς μάξης αέριου πρός τήν μάξαν ίσου όγκο
 ύδατος άπασταγμένου καί θερμοκρασίας 'Αρ.
 3] ατραί. ό πικνός αηχηματός φαλαγγος 'Αρ.
 Τακτ.1,1, αὐτ.Τακτ.12,1, Πλούτ.Κράσσ.24 ή συνέ-
 κχεια καί πικνότης τῶν Ρωμαίων || 4] νεῦτ. πυ-
 κνότης πληθυσμοῦ έπὶ κατοικημένων τόπων, ό λό-
 γος τοῦ άριθμοῦ τῶν κατοίκων πρός τόν ύπ' αὐ-
 τῶν κατεχόμενον χώρον : τὸ θέλιον έχει μεγά-
 λην πικνότητα πληθυσμοῦ || 5] μοια. ή μικρὰ
 έκτασις τῶν δύο κατωτέρω διαστημάτων εις τὸ
 χρωματικόν καί έναρμόμιον γένος έν σχέσει πρός
 τὸ άνωτερον τοιοῦτον, άντίθ. μονότης : Πλάτ.Νόμ.
 812D . . 6] μτγ. κ. νεῦτ. έπὶ νοσημάτων, έκφρά-
 σεων κττ., περιεκτικότης, βραχυότης, συντομία, ά-
 δρότης : 'Ερμαγ.1δ.2,10 ή πικνότης τῶν έννοι-
 ών, Λογγίν.έν Πορφ.Πλωτ.19, - πικνότης λόγου-έκ-
 φράσεως - θροῦς || 7] Ιοτρ. πικνότης κοιλίας
 δυσκοιλότης : 'Ιππ.'Επιδ.6,3,1 : 8] συχνότης, συ-
 χνή επανόλησις : Πλάτ.Νόμ.743Α μέγιστος καί
 πλῆθος καί πικνότητες ήλυπῶν, [σοκρ.Α]116 πυ-
 κνότης μεταβολῶν, - πικνότης ένοχλήσεων - έ-
 πιοκίσεως || 6] μτφ. εύφής, επιτηδείότης θεζι-
 οῦς, πανουργία : 'Αριστ.'Ιππ.1132 πικνότης έννο-
 έν τῷ τρόπῳ, Πλούτ.ΤΓράχ.15 πιθανότης καί πυ-
 κνότης τοῦ άνδρός.

πικνόφθαλμος-ον ό έχων πικνοῦς πολλούς ό-
 φθαλμούς, πολυόφθατος : Εύρ.άπ.1063,14 'Αργου
 τὰς πικνοφθάλλους κόρας || 2] έπὶ φυτῶν, ό έ-
 χων πολλούς όφθαλμούς, υπομυσοῦσια, μάτια :
 Θεόφρ.ΦΑιτ.3,15,3, αὐτ.Φ1 5,4,1 ίσχυκρ.1,
πικνόφθαλλος-ον κ. νεῦτ. ό έχων πικνὰ, ά-
 φθονα φύλλα : 'Αριστ.Πρ.927a,3 ίσχυκρ.1, Ζερδ.
 Τραγ.ΚΚ 50,26 πικνόφυλλά ήταν κεραυδία,
πικνῶ-όω νεῦτ., δημ. πικνῶνω συμπυκνῶνω,
 προκαλῶ μεγάλην προσέγγισιν τῶν αὐσιστικῶν τι-
 νος αὐσφιγγω, συστέλλω, άντίθ. μανῶ βλλ. : 'Ιππ.
 Φυσ.8 ό άτρύς πικνοῦται καί σταγόνες άποπι-
 πτασι, 'Αριστ.Γινεύω.485e,31 || έπὶ τοῦ άπο-
 τελέσματος τοῦ φύχους συστέλλω, στερεοποιῶ,
 παγῶν : 'Αντιφ.Σοφ.29, 'Αριστ.ΖΓ 783b,1 τό . .
 φύχρον, οὐ μόνον σκληρύνει, αλλά καί πικνοῦ,
 αὐτ.Μεταφ.1042b,28, Πλούτ.'Αлк.6 ό σιδηρος όπὸ
 τοῦ φύχρου πικνοῦται || έπὶ νεφῶν, συμπυ-
 κνῶνω, συνάγω έπὶ τὸ αὐτό : 'Αριστ.Μετ.342b,21,
 'Επίκ.Φυσ.14 νεφῶν πικνοῦμενων, Σολωμ.'Εβν.
 'Υμν.91,3 καί τὸ σύννεγον τ' άρνῶ γύρω γύρω τῆς
 πικνῶνός ποῦ σκορραῖ τὸ θυριάτο || 68. καθ-
 ιστά τὸ αμμοπέγ, στερεῶν : 'Αριστ.Πρ.865b,18
 πικνοῦν τήν σάρκα, Φιλόδ.'Οανθ.8 || 2] έπὶ τῆς
 άναπνοῆς, συγκρατοῦμαι : Πλούτ.Δημ.11 τήν φη-
 νήν γυμνάσασθαι λόγους τῶν ή στίχους άμα
 τῷ νεφῶται πικνοῦμενω προεπαρόμιον έν μὴ
 άναπνοῇ, με μίαν άνόσση || 3] αὐσφιγγω, στενεῶ,
 κλείω : 'Ιππ.διαίτ.'Υγ.7 φλέβας πικνωθεῖσαι,
 Θεόφρ.'Ιβρ.27 πικνοῦν τὰς ήλρῶς || 4] έπὶ
 τῷ στομάχῳ ύπερλήρω, γεμῶς τελείως, φου-
 σῶνω : Πλούτ.'Ηθ.687D πικνοῦν τὸν στομάχον ||
 3] καλύτερα ή πικνός δια τῶν, σκεπάζω, γεμ-

ζω την ἐπιφάνειαν αὐτοῦ· Ξεν.Κιν.5,7 ἡ γῆ οὖν τῶν μὲν (ἰσῶν τοῦ λαοῦ) πυκνοῦται, τὸν δὲ οὐ κρηματοῖ, Ἀριστ.Μετ.364b,24 νέφους πυκνοῦσι τὸν οὐρανόν, καικίας μὲν σφόδρα, λίφ δὲ ἀραιότερας (καλοῦνται πυκνῆς)· 6) νεώτ. κ. δημ. πολλαπλασιάζω τι, καθιστῶ πολυπληθέστερον, πολυσηφέστερον, συνηθέστερον· πυκνῶναι τὰ συγκοινωνίως· ἐπύκνωσεν τὰς ἐπιστάσεις τοῦ· ἢ κ. ἀμτβ ἐν τῇ αὐτῇ σημ.· πυκνῶσαι τὸ δάσος· πυκνωσαν τὰ φύλλα· τὰ μαλλιά μου· 7) νεωτ. κ. δημ. ἀναφορ. πρὸς ὑγρά, προσθέτω εἰς τὰ συστατικά αὐτῶν, οὕτως ὥστε ν' ἀποδώσι πυκνότερα, παχύτερα, ποιῶ τι παχύρροστον· πυκνῶναι τὴν διάλυσιν τῆς κόλλας - τὸ γάλα· 8) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀναφορικῶς πρὸς πολλά καὶ κειωρισμένα ὄν' ἀλλήλων, φέρω πλησιέστερα πρὸς ἄλληλα, συνωβόω, περιορίζω, συμμαρῶσαι· Ἀριστ.Οὐρ.296ε.18 πυκνοῦσθαι εἰς ἐλάττω τόνον· κ. ἀμτβ. ἐπὶ τῆς σημ. ταῦτης· αὐτ.Μετ.344α,30, αὐτ.Πρ.934b,15· ἢ εἰδ. ἐν ἀναφορῇ πρὸς στρατόν, στρατ. παράταξιν ἐν αὐτῇ σημ.· Ἡρ.9,18 πάντα συστράφεντες ἐαυτοὺς καὶ πυκνωσάμενοι, Ἀσκληπιόδ.10,4, Αἰλ. Τακτ.11,2, Πολυβ.18,24δ, Πλούτ.Φλαμ.8 τὴν τάξιν εἰς βάθος πυκνοῦν, - πυκνῶναι τὰς γραμμάς - τὴν πλαιγοφυλακίην· κ. ἀμτβ.· Πολυδ.3,115,6 πυκνωκότες ἀπὸ τῶν κρεάτων, Ἀσκληπιόδ.4,4, Αἰλ. Τακτ.11,6, ἐπύκνωσαν αἱ τάξεις τῶν στρατιωτῶν· ἢ νεώτ. κτ. προστακτ. πυκνωσατε ἱ στρατ. κ. γυν. πορᾶγγελλο πυκνωσάσεως τρήματός πνος εὐρισκομένου ἐν ἀραιῇ τάξει, ἀντίθ. ἀραιώσατε· 9) μτρ. πυκνῶ ἐμαυτὸν συγκεντρῶσαι, συγκεντρῶ τὸν νοῦν μου ἐπὶ τι, μαζεύω τὸ μυαλό μου, ἐπιχειρῶ τι μετ' ἀνυμειδίτου σπουδῆς· Ἀριστ. Νεφ.701 σαυτὸν στρόβει πυκνωσῶς· ἢ παθ' ἐπὶ τῷ νεώτ. συγκεντρῶσαι, συνέχρησι· Πλούτ. Ἠθ.715C (τὴν διάνοιαν πυκνοῦσθαι εἰλικῶ) ἐν τῇ λογικῇ, συμπύκνωσι, συμπύκνωσι δὲ πρὸς τὴν σημασίαν, ὡς πρὸς τὸ νόημα· Ἀριστ.Α. Ὑστ.84b, 35 πυκνοῦται τὰ μέσον· ἢ ὁμ. παθ. ἐπὶ πρσο., εἶμαι ἀνταρτος καὶ περιηκτικός· Διον. Ἀλ. Λυα.5 πελοκύνται ἰὸ Λυασιᾶ τοῖς ναύμασι.

πύκνωμα-ατος (τό) κ. νεώτ. κ. δημ. πυκνὸν ὄρασμα, περιβλήμα, ἐνδύμα· Αἰσχ. Ἰκ.235 πέλασι βαρδάρουσι καὶ πυκνώμασιν χλόοντα· 2) κ. νεώτ. συμπύκνωσις, σύμπτυξις· Ἐπικ. Ἐπιστ.1,40· ἢ στρατ. πυκνώσις παρατάξεως ἢ φάλαγγος· Ἰώα.Π1 6,1,3 τὸ πύκνωμα τῶν πολεμίων, Πλούτ. Αἰμ.20' πρὸλ. αὐτ.Φιλ.9· ἢ συμπύκνωσις, ἀνάλυσις· Σωρ.2,41· 3) πυκνώτης, τὸ νῶ εἶναι τὶ δασύ, ἀφθονόν, πολυπληθές· Στράβ.17,1,15 πύκνωμα τῶν κυμάτων, Ἀλκιφρ.3,66 τὸ πύκνωμα τῶν τριχῶν ἀνομήλων, αὐτ.3,37 πύκνωμα τῶν δένδρων, βλαστ. Σουφ.185 ἐν λ. πόνο· 4) μαν. πυκνὸν βλλ.44· Πλάτ. Πολ.531A.

πυκνῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ., ἐπ. πυκνῶς ἴκλ.1475, Ὀδ. Β.344), δημ. πυκνὰ συγκρ. πυκνότερος (λεσθῶν. 23, Πάνι.), στερεῶς, στέρα· ἴκλ.1475 θύραι πυκνῶς ἀραρυαί· 2) σφασράεις, ισχυράς· αὐτ.Τ.312 Νέστωρ Ἰδομενεὺς τὸ γέρονθ' Ἰππλάτῃ Φοινίει τέροντος πυκνῶς ἀκχερήμων· 3) ἐν ταχεῖα διδοχῇ σιγῆν· Ξεν.Κιν.δ.22 διατ. πυκνῶς διαττόμενος· 4) μετ' ὀχνησίας, διαποτακτικῶς, εὐφῶς, ἔξυνη, ἢ συνετῶς φρονίμα· ἴκλ.Φ.243, Ὀδ.Α.279 σοὶ δ' αὐτῷ πυκνῶς ἰσοθλαστοίμα· Ἀριστ.Φεαρ.438 πυκνῶς ἀνευρεῖται· 5) κατὰ τρόπον πυκνόν, μετὰ πυκνότητος.

πυκνώσει-ως (ἡ) κ. νεώτ. ἢ πρῶς καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πυκνῶν ἢ πυκνῶναι, συμπύκνωσις, μεγάλη προσέγγισις τῶν μερῶν πνος ἢ πολλῶν πρὸς ἄλληλα, ἀντίθ. μῶνσις· Ἀριστ.Φυσ.260b 8, αὐτ.Μετ.372b,31 πύκνωσις ἀδατώδης ἰσπί τοῦ ἀέρου, αὐτ.Τον.146b,29 τὸ νέφος πύκνωσις ἀέρος, Σέξτ. Ἐπιμ.Πυρρ.1,238 ἢ διὰ φῶσος πύκνωσις ἐν

ἀντίθ. πρὸς τὸ ἀραιώσις· Ἐπικ.Φθ.14, αὐτ.ἀπ.11, Πλούτ. Ἠθ.695B· 2) ἴεκ τοῦ πυκνωσῆναι συμπυκνωμένη ὄλη· Ἀριστ.Μετ.344α,16, Πλούτ. Ἠθ. 721A (πληθ.)· 3) στρατ. τοποθέτησις ἐν πυκνῇ τάξει· Πολυδ.18,29,22 κατὰ τὰς ἀναγωγίους πυκνώσεις, αὐτ.18,30,3 πυκνώσει τῶν σαρισῶν, Ὀμήσωνδ.10,2 (πληθ.)· εἰδ. ἐπὶ τῆς φάλαγγος· Ἀσκληπιόδ.4,1,3, Αἰλ. Τακτ.11,3, Ἀρρ. Τακτ.11,3· 4) ἐπὶ τῶν παλμῶν, συχνοῦς, ἐπιτάχυνσις· Μαρκελλίν. Ἰστρ.22B· 5) πρτ. συγκοινωνίως· Λογγίν.10 πύκνωσις τῶν ἐκτελεγγμένων.

πυκνωτής-οῦ (ὁ) νεώτ. ὁ πυκνῶν τις· 2) φυσ. ἠλεκτρικὸς πυκνωτής συσκευὴ δι' ἧς ἀπομακρύνεται ἠλεκτρικὴ δύναμις.

πυκνωτικός-ή-όν μτρ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνασφρόμενος εἰς τὴν πύκνωσιν, ὁ προκαλὼν πύκνωσιν, ἀσφαιζήν, συσταλὴν τῶν πόρων τοῦ σώματος· Διοσκ.3,22 δύνاميς πυκνωτικῆ τῶν σωμάτων, Ἀρτ. ὈΞ.Νοσῶ.21· ἢ ὁμ. ἐπὶ τῶν βορείων ἀνέμων, ὁ προκαλὼν τῶν ἰσίων· Πτολ. Τετρ.δ.30.

πυκνωτός-ή-ὸ δημ. συμπυκνωτικός, πυκνός· βλαστ. Συμμ.185 ἐν λ. πυκνός.

πυκνωτός πυκνέω βλλ.· Σώφρ.Π1.

πυκνωταίως πυκνέω βλλ.· Ἀνακρ.62,4.

πυκνέω (τό) λεξ. κ. μαν. τῶσος ἐν τῷ ἀγωνίζονται οἱ πύκνοι· 2) ἔξ ἄρ. τ. πυκνός-πυκνός, τῶσος ἐνθα εἶμαι ἀποτεθειμένα τὰ πυκνὰ, πνακίδιο, βιβλιοθήκη· Ζων.1,597.

πύκνωσις-ως (ἡ) γλωσσ. πυγμαχία.

ΠΥΚΝΩΤΗΣ-οῦ (ὁ) γλωσσ. πυγμαχός. **ΠΥΚΝΩΣ**, βωιωτ. πυκνωτής πυγμαχῶ, μάχημα ἢ ἀγωνίζομαι πρὸς τὴν διὰ τῶν αὐγῶν· Κόρινθ.1 περὶ τοῦς Ἐρμάς ποτ' Ἀρεῖα πυκνωταί, Ξεν. Λακ.4,6 πυκνωσῶσι διὰ τὴν ἔριν ἔπου ἀν συμβάλλωσι· ἢ εἶμαι πυγμαχός· Πλάτ. Γοργ.456D πυκνωταί καὶ παγκρατιαστῆν· ἢ ἅλπτω, κτυπῶ διὰ τῆς πυγῆς· Εὐρ.Κύκλ.229 τίς ἐς σπὸν κρῆ' ἀπίκνωσαι, Κό Κορ.1,9,26 οὕτω πυκνωτός ὡς οὐκ ἄρα δέρονθ' ὁμ. μέσ.· Φιλόστρ. Εἰκ.2,19 περὶ κτεταί αὐτῶν· 2) συνεκθ. ἀγωνίζομαι, μάχημα, μονομαχῶ· Ἠρόδ. Αἰθ.10,31 ἔφηρη πυκνωταί, Πλάτ.

ΠΥΚΤΗ (ἡ) ἰσπί πυκτῆ) μαν. διπτύχων βλλ.· Κωδ. Ἰουστιν.4,21,16, Ἰουστιν. Ἐδικτ.13,15· 2) κωδ. διξ βλλ.· Κωδ. Ἰουστιν.4,2,22,10.

ΠΥΚΤΗΣ-οῦ (ὁ), ὁμορ. πύκτας ὁ πυγμαχός· Ξενοφ.2,15, Πίνδ.Ο. 10(11),16 πύκτας δ' ἐν Ὀλυμπιάδι νικῶν, Σωφ. Τραχ.442, Πλάτ. Γοργ.460D· ἐν Σωφ. πρὸς τὸ παλαιότης· αὐτ. Νόμ.819B· 2) ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος· Πλούτ. Ἠθ.724C.

ΠΥΚΤΙΩ ὄρρ. λεξ. ἀντὶ πυκτικῶς, συμπύκνωσις, διπλῶν· Σουῖδ.· 2) πυκτικῶς βλλ.· Εὐμ.345,38. **ΠΥΚΤΙΚῶς**-ή-όν ὁ ἀνασφρόμενος εἰς τὴν πυγμαχίαν, ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸν πλοκαστικός· Ἀριστ. Πυρ. 1361b,25, αὐτ. Κατ.10b,3 πυκτικὴ ἐπιστήμη ἡ τῆς πυγμαχίας· ἢ ὡς οὐα. ἢ πυκτικὴ ἰέν. τέχνη ἢ πυγμαχία· Πλάτ. Γοργ.460D· 2) ὁ ἐμπεριος, ἐξησκημένος εἰς τὴν πυγμαχίαν· Πλάτ. Γοργ.456D· 3) ὁ τῶν πυκτῶν, ὁ ἀνήκων, ἢ ἀρμόλιον εἰς πυγμαχίαν· Πλάτ. Πολ.333B πυκτικὰ μάχη, Ροφ. Σατ. Γον.34 πυκτικὸ πόνος, Γαλ.10,690 πυκτικὸν γυμνάσιον· ἢ ὡς οὐα. ἢ πυκτικὴ ἐμψλαστρον κατάλληλον διὰ πύκτας· Γαλ.13,509.

ΠΥΚΤΙΚΟΤΗΣ-πτος (ἡ) μτρ. ἡ ἰκανότης τοῦ πυκτεύειν βλλ.· Σημ.Κικ. Κατ.214,18.

ΠΥΚΤΙΚῶς ἐπίρρ. μτρ. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ πυγμαχῶν, διὰ τῆς πυγῆς· Φιλόστρ. Γυμν.35.

ΠΥΚΤΙΝῶ (τό) ὄρρ. λεξ. κ. σὺδλ. κ. πυκτίον ἰσθλ. Διον. Ἐρ.195B1 πνακίδιον βλλ.· Σχόλ. Ἀριστ. Φ.Π. 39, Σουῖδ. ἐν λ. πύκτης· ἢ βιβλίον· Ζωιαρ.

ΠΥΚΤΙΣ-ίδος (ἡ) μτρ. πναξὲς ἐκὼν ζωριαφής Λεωνίδ. Ἀλ. ΑΠ 9,346· 2) περὶ γμνῆ· Γαλ.12,423.

πυκτίς-ιδος ἴσθ. ἢ σχόλ. ἔσφ. ἀνάγν. ἀντί πυκτίς βλλ., ὄγκωστών π πηγών: Ἐρισταφ. Ἀγ. 879.

πυκτοραχῶ-ἔω πυκτωδὸς βλλ.: Σουίδ.

πυκτοσόνη ἴθι ἡ τέχνη τοῦ πυκτωδῆ, ἢ πυγμαχία: Ξενοφ. 24.

πυλαγόρος-ου ἰοί [Πύλαι, ἀγέλιω] κ. πυλαγόρος Ἡρ. 7, 214 κ. πυλαγόρος [Ἰμρ. 278, Αἰσχ. 3, 113] ἕκαστος τῶν τριῶν ἀντιπροσώπων τῶν περνομένων ὑπ' ἐνάσσης τῶν 12 πόλεων τοῦ Ἀμφικτιονικοῦ συνεδρίου κατὰ τὴν μεταπωρινὴν σύνοδον τοῦτου εἰς Ἀνάλην τῶν Θερμοπυλῶν: Ἡρ. 7, 214 οἱ τῶν Ἑλλήνων πυλαγόροι, Ἀριστ. ἀπ. 322 ἦκεν .. φασὶ τοὺς πυλαγόρους, ἀμρ. 278 προβλήθειε πυλαγόρος οὗτος, Αἰσχ. 3, 113, αὐτ. 3, 114, Στράβ. 9, 3, 7, Ἐπιγρ. πυλαγόρος διὰ βίου: πρβλ. πυληγόρος.

πυλαγοῦ-ἔω εἶμα: πυλαγοῦδος βλλ.: ἀμρ. 279 καθ' οὓς ἰένν. χρονοῦτι ἐπυλαγοῦσθην οὗτος.

πυλαία ἴθι ἰων πυλαίη θηλ. τοῦ πυλαῖος βλλ. ἰένν. σύνδοσις ἢ ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Διμήτρως ἐν Ἀνάλην τῶν Θερμοπυλῶν σύνοδος, τοῦ Ἀμφικτιονικοῦ συνεδρίου Ἡρ. 7, 213, Θεοφρ. ΦΙ 9, 10, 2 ἢ τὸ Ἀμφικτιονικὸν συνέδριον καθόλου: δδ. ἐπειρὴν πυλαία ἢ ἐν δελφοῖς σύνοδος τοῦτου: Ψήφ. Ἀμφικτ. π. ἀμρ. 278 ἐπὶ ἱερῶς Κλειναγόρου, ἐπειρὴν πυλαίας, Ἐπιγρ. πυλαία ἡρινα: ἢ δωριπὴ ἢ μετοπωρινὴ πυλαία ἢ ἐν Ἀνάλην σύνοδος: Στράβ. 9, 3, 7 μετοπωρινὴ πυλαία, Ἐπιγρ. πυλαία ὀπωρινά: 2) τὸ δικαίωμα τῆς συμμετοχῆς εἰς τὸ Ἀμφικτιονικὸν συνέδριον δι' ἀντιπροσώπων: ἀμρ. 62 τῆς πυλαίας δ' ἐπεδύθουν, αὐτ. 71 τὴν τῶν πυλαίων ἀποδοτῆς: 3) ὁ τόπος ἐνθα αὐτοῦ ἀρχοῦτο οἱ Ἀμφικτιῶνες: Πλούτ. Ἡ8. 409Α' 4) αὐροπὴ πλῆθος ὡς ἐν ταῖς σύνοδοις τῶν Ἀμφικτιῶνων, πλῆθος ἀνάκτιον, κωκῶν: 5) τοῦτ. Ἀρτοῦ 1 μῦθον ἀπιθάνων .. πυλαία: 6) τόπος π. κ. π. ἐν Ἀρκαδίᾳ θεωρούμενος ἀνεπιθῆρτης διὰ τὴν σπορικτὴν νεολαίαν: Πλούτ. Ἡ8. 29C.

πυλαίσται ἰοί ἀρχ. κ. ἐξ. θουατοποιοί, ἀγρόται οἵτινες συνέτρεπον κατὰ τὴν διακρίσιν τοῦ Ἀμφικτιονικοῦ συνεδρίου εἰς Ἀνάλην καὶ Δελφούς: Φώτ., Σουίδ. 2) ἐν Ρόδω, οἱ φεσάται: Ἡσ. π. 10.

πυλαϊκός-ή-όν μγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πυλαίαν βλλ.: Στράβ. 9, 5, 19 Πυλαϊκὸς κόλπος, αὐτ. 9, 5, 15 Πυλαϊκὴ πανήγυρις: ἢ ὁ σχετικὸς πρὸς τοὺς πυλαίστας βλλ., ἀγρτικὸς φεϊτικὸς: Πλούτ. Πέρρ. 29 ταῦτα με ἐστὶ Πυλαϊκῆ ὄχλαγωγία.

πυλαϊμάχος-ον ὁ ἐν τῇ πόλει, πρὸ τῆς πόλεως μαχόμενος: πθ. Στρηχ. 48 [κωδ. πυλαϊμάχος, Καλλ. ἀπ. 503 [κωδ. πυλαϊμάχος] 2) ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἐν λαοποληνίῳ ἐπὶ τῆς λ. Πύλας, ἐν ἣ ἐνίκησε καὶ ἤμακάτισε τοὺς Σπαρτιάτας ὁ Κλέων: Ἀριστ. Ἰνν. 1172 ἡ Παλλάς ἢ Πυλαϊμάχος.

πυλαϊός-α-ον κ. νεώτ. ὁ ἐν τῇ πόλει ἢ πρὸ τῆς πόλεως θυραῖος: Ἀνών. π. ἀμρ. 18, 31 πυλαῖος Ἐρμῆς, Σχόλ. Ἰθ. 884' πρβλ. προσόλαος: ἢ πυλαῖος Ὀρθώσιος ὁ π. Λατ. Teias Geminae: Γλασσ. 2) [Πύλαι] ὁ τῶν Πυλῶν, Θερμοπυλῶν, ἐπιθ. τῆς ἐν Ἀνάλην τῶν Θερμοπυλῶν λατρευομένου Διμήτρως, ἐν τῷ ἱερῷ τῆς ὁσίας συνήρχοντο οἱ Ἀμφικτιῶνες: Καλλ. Ἐπιγρ. 40 Διμήτηρ ἢ Πυλαίη: 3) νεώτ. ἱατρ. πυλαία φλέψ μία τῶν φλεβῶν τοῦ ἥπατος.

πυλαιοφλεβίτις-ιδος ἴθι νεώτ. ἱατρ. φλεγμονὴ τῆς πυλαίας βλλ. φλεβὸς τοῦ ἥπατος.

πυλαίτις-ιδος ἴθι ἰσθλῆ ἢ φώλαξ, προστάτις τῆς πόλεως, ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς: Λυκφρ. 356.

πυλαϊμάχος-ον ἔσφ. ἀνάγν. ἀντί πυλαϊμάχος βλλ. λ. π. 10.

πυλαῖος-ον μγν. πυλαῖος βλλ., ἐπιθ. τοῦ Διονύσου: Πλούτ. Ἡ8. 364F.

πυλαῖος-ου ἰοί [ἀραρισκῶν] ὁ κρατὴν συντηρούμενος, ἐρημικῶς κεικλιόμενος τὰς πόλεις τοῦ

Ἄδου, ὁ φώλαξ τῶν πυλῶν τοῦ Ἄδου: Ἰλ. Θ 367 Ἄϊδαα πυλάρτα, αὐτ. Ν 415 εἰς Ἄϊδος περ ἰόντα, πυλάρτα, Ὁδ. Α 277 [κτ. τὸν Ἀπίωνα ἐδ ταῖς πόλεις προσηρημένους].

πυλαῖτις-ιδος ποι. θηλ. τοῦ πυλαῖος βλλ. 2: Σοφ. Τρ. 639 ἐνθ' Ἐλλάδων ἀγοραὶ πυλαῖτις.

πυλαυρός ἰοί Ἡσ. πυλαυρός βλλ.

πυλαυρός ἰοί κ. πυλαυρός κ. πυλαυρός ἰδ. γρ. ἐν τ. ἀντί πυλαυρός βλλ., ὁ φρουρὸς τῆς πόλεως τῶν πυλῶν: Ἰλ. Φ 530 παρὰ τείχος ἀγακλειτοῦς πυλαυρούς, αὐτ. Ο 681, αὐτ. Χ 69 ἰκνοῖσι πυλαυρούς ἰπῶ τοῦ Ἀριστάρχου ἀναφέρεται ὡς θυραφρούς, Ἀπολλ. Ρ 3, 747, ΑΠ 7, 319 πυλαυρός Πλούτωνος κέρβερος: ὄμ. ὡς ἐπιθ. τοῦ Ὀδυσσεῦς διὰ τὴν ἐπιπόνησιν τοῦ Δουρεῖου Ἰππου: Τρῳφ. 201.

πυλαυροῖ-ιοί Ἡσ. πυλαυροῖ βλλ.

πυλεῶν-ἄνος ἰοί κ. νεώτ. πυλῶν βλλ.: Δημόκρ. 238, Ὀππ. Κον. 3, 419, Ἐρατ. Ἐπιγρ. ΑΠ 5, 241, Ἄνδρ. Δ 3, 136: ἢ νεώτ. πόλη κλειστούς τὴν θολωτὴν εἰσοδὸν τῶν νόμων φελασομένη ὑπὸ τοῦ πυλωροῦ, τοῦ πορτάρη: 2) λακων. στέφανος: Ἀθην. 15, 678Α ἐν τῷ Ἠρα περὶ πῆσαισι οἱ Λάκωνες: Ἀλκμ. 681, Καλλ. ἀπ. 358.

πόλη ἴθι κ. μων. νεώτ. κ. δημ. κυρ. τὸ ἔτερον τῶν φύλων διεφύλλου θύρας, εἰσοδὸς: Ἡρ. 3, 156 ὄλιγον τὴν παρεκκλίναντες τὴν ἔτερον πύλην: ἢ κυρ. κτ. π. κτ. τὴν θυροφύλλα, δδ. ἡ εἰσοδος τοῦ τείχους πόλεως: Ἰλ. Γ 145 Σκαίαι πόλαι, αὐτ. Η 339 πόλας ἐν ἀραυρίας, αὐτ. Μ 454, αὐτ. Ο 531 πεπταμένως ἐν χειρὶ πόλας ἔχετε, αὐτ. Φ 537 ἀνεσαν .. πόλας Αἰσχ. Ἀγ. 604 πόλας ἀνοίξει, αὐτ. Ἐπ. 125 πόλας ἐβδόμοις προσιόνται, αὐτ. Ἐπ. 160 ἐν πόλας ἰεῖς ἢ κατὰ τὰς πόλας, αὐτ. Ἐπ. 213, αὐτ. Ἐπ. 377 πόλας πόλας, Ἀριστ. Ἰνν. 1247 ἐπὶ ταῖς πόλασι, οὐ τὸ τείχος ὄνιον, Πλάτ. Πολ. 560C πόλας κλήσα ἴν. π. κ. ἐνίστε τὸ ἄρθρον παρακλίπειται, Κδ Λουκ. 6, 12 τὴν πόλην τῆς πόλεως, Πόπ. πόλη Νοτινῆ, πόλη Λιβυκῆ τῆς Ὀξυδρόχου, αὐτ. πραγματευτῆς πόλεως Φιλασελίως, -αὶ πόλαι τῆς πόλεως - τοῦ τείχους: 2) π. τραγ. ἐνίστε ἡ θύρα οἰκαδομημάτων: Αἰσχ. Χο. 732 θυράματα πόλαι, αὐτ. 878 γυναικίους πόλας ἰπὴν εἰσοδὸν τοῦ γυναικώσι, Σοφ. ΟΤ 1261 πόλας διπλαῖς ἐνήλατο, αὐτ. Ἀντ. 18 ἐκτὸς σάλευσαν πυλῶν: ἢ ὄμ. νεώτ. μετὰ τιος ἐμφάσεως κ. μεγαλοπρεπείας: αὐτ. πόλαι τὸν ἀνακτορῶν τῆς βουλής - τοῦ νεοῦ: ἢ ὄμ. ἐν τῷ ἐνικ. μτ. τῆς αὐτῆς σημ.: Σοφ. Ἀντ. 116δ, αὐτ. Ἡλ. 818, αὐτ. ἀπ. 775 πόλης ἀναξ θυρωρέ: ἢ ἡ θύρα, εἰσοδος οκνητῆς: αὐτ. Αἰ. ἢ εἰσω τῆσδε παπταίνεν πόλης, - πόλη οἰκίας - νεοῦ: 3) γεν. πόλη ἢ πόλαι ἢ ἰκρυαί θύρα, εἰσοδος: πόλαι Ἄδου αἱ θύραι δι' ὧν εἰσέρχεται τῆς εἰς τὸν κῆτος κόσμον κ. κτ. συνευδ. ὁ Ἄδης: Ἰλ. Ε 646 ἢ ἐμοὶ θυρήνετα πόλας Αἶδαο περσῶν, αὐτ. 1 312, Ὁδ. Ε 156, Ἀσχ. Ἀγ. 1291 Ἄδου πόλας δὴ τῶσδ' ἐγὼ προσενέπω, Κδ Ματθ. 16, 18 πόλαι ἄδου οὐ κατοχυροῦσιν αὐτῆς: ὄμ. σκότο πόλαι ἐν τῇ αὐτῇ σημ.: Εὐρ. Ἐκ. 1: ὄμ. νεωτέρων πόλαι: αὐτ. Ἰνν. 1447: ἢ μων. κ. νεώτ. ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, τὸν παραδείσου κτλ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ.: Μηναιό. 3, 27 Ὁδ. 1, 5 ἡ πόλη τῆς πρὸς ἡμάς σου Κύριε συγκαταβάσεως, - πόλαι τοῦ οὐρανοῦ, - πόλη τοῦ παραδείσου: 4) στοβὸς τελωνεῖας: Πόπ. τατελώνηται διὰ πόλης, αὐτ. μισθωταὶ ἱερὰς πόλης Σόλης: 5) μων. κ. νεώτ. κ. δημ. ὄρασι πόλη π. θυς, ἡ μεσοία τῶν τριῶν πυλῶν τοῦ νεάρχου τῶν ἀγουσῶν εἰς τὴν κυρίαν νεάν, δι' ἣς εἰσέρχοντο κυρίως οἱ αὐτοκράτορες, ὁ βασιλικὴ πόλη: ἢ νεώτ. κ. δημ. ἡ μεσοία πόλη τοῦ τέμπλου, δι' ἣς ἀγαγοῦνται τὰ διερχόμενα οἱ λαῖκοι: 6) νεώτ. ὀφθλῆ πόλη

πορὰ Τούρκους, ἀρχικῶς ἡ πόλις τῆς σουλτανικῆς σκηνῆς ἐν καταυλισμοῖς κττ. || ὄμ. τὸ ἔσω τῶν προθύρων μέρος τῶν ἀνατορῶν ἔθνα κατὰ παλαιὸν ἀσιατικὸν ἔθνος ὁ Μέγας Βεζύρης ἐδέχεται τοὺς ξένους πρέσβεις ἡ τοὺς ἔχοντας ὑπαθέσεις μετὰ τῆς διακίσεως. || κτ. ἐπέκτ. τὸ μέγρον τῆς διακίσεως ἔθνα ἴσο ἐγκατεστημένους ὁ Μ. Βεζύρης || συνεκτ. ἡ ὀθωμανικὴ διοίκησις ἐν τῷ ἀνατόλῳ τῆς τῶ ὀθωμανικῶν κράτος ἰδ. ἐς τὰς ἔξωτερικὰς αὐτῶ ἀσχέσεις. 7) μτφ. κτ. πληθ. τὸ σημεῖον δι' οὗ τις εἰσέρχεται πόλιν, τὸ πρόθυρον: Πίνδ. Ο 6,27 πύλας θύμων ἀναπινόμεν, Βακχ. ἀπ.4 ἐπέων πύλαι, Δίων Κ 57,24 ἐν πύλαις γήρων. 8) μον. μτφ. ὄμ. ἐπιθ. τῆς Παναγίας: Μηναι.3,25 Ὁδ.9,6 ὁ Δαυῖδ ἁγίασμα φάσκει, πύλην δέ σε ἄλλως. 9) κ. νεώτ. κτ. πληθ. στενὴ διὰ μέσου ὁρέων διόδος ἐς τινα τόπον: Ἡρ.5,52 ὁ Ἄλκις. ἐπ' ὧ πύλαι τε ἔπεισι ὄθ. Πύλαι (αἱ) αἱ Θερμοπύλαι δι' ὧν εἰσέρχεται πρὸς ἐς Θεσσαλίαν εἰς Λοκρίδα, θεωρούμενοι ὡς πύλη τῆς Ἑλλάδος: Ἡρ. 7,201 ὄμ. ἐπὶ ἄλλων διόδων: Ξεν. Αν.1,44 πύλαι τῆς Κίρκιας καὶ τῆς Συρίας, αὐτ.4,5 αἱ Σύριας πύλαι, Στράβ.11,12, αἱ Κάπεια πύλαι, αὐτ.13,1,65 πύλαι Λυδίας, αὐτ.14,5,18 Ἀμανίδες πύλαι ὄμ. ἐν τῶν κλειόμενοι διὰ πραγματικῶν πυλῶν, θυρῶν: Ἡρ.7,176 τὸ γε παλαιὸν πύλαι ἔφησαν, αὐτ.3,117, αὐτ.5,52 || πόνοτο πύλαι ὁ Ἰσθμὸς τῆς Κορίνθου: Πίνδ. Ν 10,27 ὄμ. Κορίνθου πύλαι αἱ αὐτ. Ο 9,86: ὄμ. πύλαι τῆς Πελοποννήσου: Ξεν. Ἀγῆα. 2,17 ὄμ. Πέλοπος νάσου θεοδότης πύλαι: Βακχ. 437). 10) κτ. πληθ. στενὸς πορθμὸς: Πίνδ. ἀπ. 256 Πύλαι Γαδερίδες ἰδὸ στενὸν τοῦ Γιβραλτῆρος, Αἰσχ. Πρ.729 ἐπ' αὐταῖς στενοπόροις λίανες πύλαις (ἐπὶ τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου), Εὐρ.ΙΑ 803 ἐν πύλαις (ἐπὶ τοῦ Εὐδρίου). 11) γεν. διόδος ὀνομαζομένη, ἀτόμιον, ὀπή ἢ τὸ κλειδίον, ἐμφράττον ταῦτα: Πλάτ. Συμπ.218B πύλας τοῖς ὤσιον ἐπιθεσθε, Ἀθην.4,169Α ἀναπεταμένους ἔγω τῶν ὠτων τὰς πύλας ὄμ. ἅλιον πύλαι ὄν. τῶν ὀφθαλμῶν π. Πυθαγορείους: Διογ. Λ.Β,29. 12) ἰσπάρσεις, ἀφ' ἑτέρων ἐν ἰσοδρομίᾳ: Ἀριστ. Β.1,124). 13) ἱατρ. πύλαι καὶ δοξαὶ κολλῆσαι ἀ. πύλαι ἴσπατος βλ. κατωτ.: Εὐρ. Ἡλ.52B πρδλ. ἴππ. Ἐπιθ.2,4,1, αὐτ. Α 1,5,1, Πλάτ. Τιμ.71C. Ἀριστ. Ζ1496b,32, Γαλ.15,145. 14) ὄμ. ἡ πύλας βλ. φέβλ: Ροῦφ. Ὀνομ.179, Γαλ.2,785, αὐτ.5,542. 15) νεώτ. ἱατρ. γεν. ἐνομοι, σχισμοί, ὀπαί ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας σπλήνων πινῶν χρησιμεύουσαι πρὸς διόδον νεύρων, αἰσφορῶν ἀγγείων ἢ ἄλλων ὀργάνων, ὡς πύλαι ἴσπατος (ἐγκαρσία αὐλαξ ἐπὶ τῆς κάτω ἐπιφανείας τοῦ ἥπατος) πύλαι πνεύματος (ἐνομοί ἐπὶ τῆς ἔσω ἐπιφανείας ἐκότερου πνεύματος) πύλαι παρεγκεφαλίδας (ἐγκαρσία σχισμὴ ἐν τῷ κέντρῳ τῆς προσβίας ἐπιφανείας τῆς παρεγκεφαλίδος) πύλαι νεφροῦ (ἢ ἀγαστα εἰς τὸν κόλπον τοῦ νεφροῦ ἐνομοί τοῦ ἔσω χεῖλους αὐτοῦ) πύλαι σπληνός (ἐπιμήκης σχισμὴ ἐπὶ τῆς προσβίας ἐπιφανείας τοῦ σπληνός, δ' ἢς διέρχονται τὰ σπληνικὰ ἀγγεῖα) πύλαι ψοθῆκης ἰδὸ πρόσθιον χεῖλος ταύτης.

πυλαγενής-οὗς-έξ Πυλογενῆς βλ. ὄμ. Ἀπόλλ. 398 ἐς Πύλον ἡμαθόεντα Πυλαγενέας τ' ἀνθρώπου, αὐτ.424, Εὐφορ.63.

πυληγόροι Ἡσ. ἐτελώναι, καὶ οἱ τὸν πανηγύρεων ἐπιμεληταί.

πυληδόκος(οἶ) ὁ παρὰ τὴν πύλην φυλάττων, πυλωρός, ἐπιθ. τοῦ Ἐρμού: Ὑμν. Ἐρμ.15 νυκτὸς ὀνωπητήρα, πυληδόκων.

πυλιάς-ἄδος(οἶ) ἀγνωστός τις πολῦτιμος λίθος: ἔσοφ. ἀνθ. γ. Ἀριστ. 66.

πύληγος-γγος(οἶ) Ἡσ. ἐπύληγος αἱ ἐν τῷ ἔδρῳ τρέχει καὶ Ἰουλοῖ, βόστρυχη κίρκια.

πύλιον(οἶ) πόσι. πυλὶς βλ. ὄμ. ἔσωθεν πύλιον.

πυλις-ιδος(οἶ) ὄνομα τοῦ πόλε, θυρίδιον, πορτίτσα: Ἡρ.1,180 πυλιδὲς ἔφησαν, ὄσαι περ αἱ λαοθαί, αὐτ.1,186. Θουκ.4,110 τὴν κατὰ Καναστραλὸν πυλιδα, Δημ.1146 ὁ Ἐρμῆς ὁ πρὸς τῷ πυλίβι, Ὀνήσανδρ.30,20 πυλις γάρκος, Ἐπιφ. τὸν .. τοῖχον σὺν τῷ πυλίβι. 2) ἰατρ. ἀσθενεία τις τοῦ πρωκτοῦ, πρὸς πολλοπλοῦν αὐρίγγιον: Γαλ.15,329.

πυλιτήρ-οἰ(οἶ) μόν. ὁ προσελθὼν εἰς πύλην μοναστηρίου ἴνα γίνῃ μοναχός: Εὐστ. Παν.218,52.

πυλλαί Ἡσ. εὐραβεί, λέγει, διαδοῖ, θρυμναί.

πυλοειδής-οὗς-έξ μόν. ὁ δμοῖος, ὁ παρεμφερὴς πρὸς πύλην: Τζέτ. Ἐξήγ. Ἰλ.10,19 τὰ ὄρη κλειόμενα πυλοειδῆ φαινέσθαι.

πυλόθεν ἐπίρρ. τοπ. ἐκ Πύλου: Ὁδ. Π 323.

πυλογενής-οὗς-έξ ὁ γεννηθεὶς ἐν Πύλῳ, ὁ ἐκ Πύλου: Ἰλ.Β 54 παρὰ νηὶ Πυλογενέος βασιλῆος, αὐτ.Ψ 303 πρδλ. πυληγενῆς.

πυλοκλειστήρ-οἰ(οἶ) Ἐπιφρ. ὁ κλειών τὰς πύλας, ὄμ. ὁ φυλάττων ἐν ταῖς πύλαις, πυλωρός.

πύλων ἐπίρρ. τοπ. ἐκ πρὸς Πύλον: Ἰλ.Α 760, πύλος(οἶ) πύλη βλ. μ. ἐν Ἰλ.Ε 397 ἐν πύλῳ ἐν νεκροῖς βαλῶν τὸν Ἄδην ὁ Ἡρακλῆς, Ἀριστ. αρχ. Ν. Σχολ. κρείττον ἐν Πύλῳ: Παιου.6,26,3.

πυλωρός(οἶ) ἢ ὁ πυλωρός βλ. ὄμ. Ἡρ.3,72 ὄς ἐν .. τῶν πυλωρῶν ἔκων παρῆ, αὐτ.3,77, αὐτ.3,156 (ἰδρ. πυλωρός, Γλωσσ. ἰός θηλ.).

πυλοῦχος(οἶ) μτγ. δοκὸς βαστάζουσα πύλας: Ἰάσ. Π.3,62 (πληθ.).

πυλῶ-ῶν ξεροδία τὴ διὰ πυλῶν: Ἀριστ. φ. Ὀρν. 1158, Ξεν. Ἑλλ.5,4,34 ἐπύλωνον τὸν Πειραιᾶ.

πυλωλάκας Ἡσ. ἐκακῶν μεστοῦς.

πύλωμα-ατος(οἶ) κ. νεώτ. κτ. πληθ. ἡ πύλη μετὰ τοῦ περὶ αὐτὴν χώρου, ἢ εἰσοδος: Αἰσχ. Ἐπ.799 καλῶς ἔχει τὰ πλείστ' ἐν ἔξ πύλωμασιν, αὐτ. Ἐπ.408, Εὐρ. ἴππ.808, αὐτ. Φοίν.113. 2) νεώτ. ἱατρ. πυλωμάτα κοιλιακὸν πόσι ἐπὶ δυσεντερειδοῦς κατάρρου ἢ ἐντεροκοιλίτιδος.

πύλωμος(οἶ) κ. νεώτ. μεγάλη ἔξωτερικὴ πύλη μεγάρου, ναοῦ κττ.: Ἀριστ. Κόα.398a,16' συνήθως κηρωρισμένη τοῦ οικοδομήματος ἐν εἰδίῃ προπύλαιῳ ἢ πύργῳ μετὰ πύλης: Καλλιε. Γ τετραθύρου πυλῶν, Πολύδ.4,18,2 ποιεῖσθαι .. τὴν θύσαν ἐπὶ τῶν πυλῶνων, Διόδ. Σ 1,47 πυλῶν τὸ μῆκος διπλεῖσθρος, Πλούτ. Τιμ.12 ἱερὰ τοῦ θεοῦ πυλῶνες, Λουκ. Νῆρ.23, ΚΑ Πράξ.12,13 ἢ νεῶ τοῦ πυλῶνων, Πρόδρ.2,137 μὴ ἐξέργησαι ποσὰς εἰς τὸν πυλῶνα, αὐτ.2,54. 2) ἐκότερος τῶν δύο πύργων τῶν ὀφουμένων κατὰ τὰς γωνίας τῆς προσόψεως τῶν αἰγυπιακῶν ἀνακτόρων καὶ ναῶν.

πυλωμόβαλαξ-ακος(οἶ) πάσι. ὁ φύλαξ πυλῶνος βλ.1), πυλωρός, πορτάρης.

πυλωρεκτομία(οἶ) νεώτ. ἱατρ. ἐξαιρέσις τῆς πυλωρικῆς μορῆς τοῦ στομάχου, συνήθ. ἐπὶ καρκινῶν τοῦ πυλωροῦ.

πυλωρικός-οἶ-ὄν μτγ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν πυλωρὸν βλ.1), Ἀν. Τακτ. 28 τίτλ. 2) νεώτ. ἱατρ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν πυλωρὸν βλ.2): πυλωρικὴ βαλβίς - πυλωρικὴ μορρα τοῦ στομάχου, -πυλωρικός σύνδρομον (γεν. ὄνομασία τῶν πολλῶν ἀνωμένων ὀτινα προκαλεῖ ἢ λόγῳ στενώσεως τοῦ πυλωροῦ κατακράτησις, τοῦ περιεχομένου τοῦ στομάχου).

πυλωρίων(οἶ) μτγ. ὁ χώρος διαμονῆς, ἡ κατοικία τοῦ πυλωροῦ, τὸ θυρωρεῖον: Πολυδ.1,77.

πυλωροπλασσία(οἶ) νεώτ. ἱατρ. χειρουργικὴ ἐπιθεώρησις πρὸς ἀνοκτάσσεια τῆς διαχωρητικότητος τοῦ πυλωροῦ βλ.2).

πυλωρός(οἶ) κ. νεώτ. ὁ φύλαξ τῆς πύλης, θυρωρός: Αἰσχ. Ἐπ.621 φάτα .. ἐχθρότερον πυλωρὸν ἀντιπέμνον, Εὐρ. Τρ.956 πυλωρός πόρφυρον, αὐτ. ΤΤ 1227 πυλωρός ναῦν, αὐτ. ΤΤ 1153 ἡ νε-

λωρός δωμάτων γενή, πστ. Ἡρ.1277 πυλωρός "Α-δοῦ κύων, Αιν.Τακτ.28,2, Φιλ.2,216, παροιμ. Πλούτ.Ἡ8.221Ρ κακός πυλωρός ὕμῶς ὡ Καρίβδι, ἡ Πελοπόννησος ἔχει ἐπὶ τὸν φρουρῶν τῶν Προπυλαίων ἐν Ἀθήναις: Ἐπιγρ." ἢ γιν. φλόξ φρουρός, προστατής: Σοφ.Α1.562 τὸν πυλωρῶν φύλακα .. τροφῆς (τοιοῦτον ἀγρυπνον φρουρῶν τῆς ζωῆς σου) 2] Ιατρ. κ. νεώτ. Ιατρ. τὸ κατώτερον στόμα του τοῦ στομάχου τὸ ἐκβάλλων εἰς τὸ δωδεκάδακτυλον ἔντερον: Γαλ.Χρ. Μορ.4,7 οὐδὲν πυλωρὸς τις, Κέλσ.Τατρ.4,1,7, οὐδ. Ὀνομ.169, αὐτ. π. Ὀρειδ.7,6,34" 3] θηλ. ἡ πυλωρός τὸ ὄστρον τῆς μήτρας: ΨΔημόκρ.π.Ἰππ. Ἐπιστ.23" πρὸλ. πυλωρός.

πυλωροστένωσις-ως (ή) νεώτ. Ιατρ. στένωσις τοῦ πυλωροῦ συνεπεί εἴλωκος τοῦ στομάχου.

πυλωροτμία (ή) νεώτ. Ιατρ. ἡ πρὸς καταπολέμησιν τοῦ πυλωρικοῦ βλλ. συνδρόμου γνωμὴν ἔχεισσις.

πυλωρῶ-ῶ εἶμαι πυλωρός, φρουρῶ, φυλάσσω τὴν πόλιν: Πλούτ.Ἡ8.980B ὁ πιναθῆρας πυλωρεὶ τὴν κόρην προκαθήμενος, Λουκ.Νεκρ.4,20,1, Κλημ.Ἀλ.67 πυλωρεὶ τὴν πόρῶν μτφ.: Ψηλ.μορ.π.Ἰππ.Ἐπιστ.23 γλώσσα πυλωρεὶ τὴν γέουσαν.

πυμνηγόρος-ον μτγν. ὁ ἔσχατος ὀμιλῶν, καλῶν: ΑΠθ.Β.206 ἄκω .. πυμνηγόρος.

πύματος-η-αν ἐπ. ἐπιθ. ἐπὶ τόπου, ἔσχατος, πελευτοῖος: Ἰλ.Δ 254 πύματος ὄτρυνε φάλαγγας, αὐτ.Α 65 ἐν πύμασι, Ἰάντιβ.μετὰ πρώτοισι Ρ ὁ ἔξοχτος ὁ τελείως ἔξωτερικὸς: αὐτ.Σ 118 ἀντιεὶ ἡ πυμῆτι θέεν ἀσπίδος" ἢ ὁ τῆς κορυφῆς ἡ τῆς ἄκρας, κορυφαῖος, ἀκραῖος: αὐτ.Ν 616 βινός ὄπερ πυμῆτις ἰσώθει τῆς ριζῆς τῆς ρινόσι, Ἀριστ.448 πύματι [ἐνν. ὕδρα]: δ' ἐπικεταί εἰδωλὸν κόρακος" ἢ ὁ κατώτατος, πατινός: Πλάτ.Ἐπιγρ.12,2 πύματος φάρος, Λουκ.Τραγῶδ.295 πύματι.Ταρτάρου βάθη" ἢ ὁ ἀνομοκράτους: Ὀμπ.Κωνσ.3,451 πύματος φαλαίφ" 2] ἐπὶ κρήνου, ὁ ἔσχατος, τελευταῖος: Ἰλ.Υ 759 ἄνδρα κτενείας πύματον, αὐτ.Ψ 373, Ὀδ.Ι 369 Οὐτὶν ἐγὼ πύματον ἔδομα, αὐτ.Η 138 ἀργεφόντη πύματ' σπένδεσσαν, αὐτ.Β 20' π. ἐν λυρ.: Σοφ.ΟΚ 1236 πύματον γήρας" ἢ τὸ οὐδ. πύματον, πύματα ὡς ἐπίρρ. χρον. δι' ἔσχατων, τελευταῖαν φαρὸν ἢ ἐν τῷ τέλει: Ἰλ.Χ 203 πύματον τε καὶ ἴσπατον, Ὀδ.Δ 685 ἴσπατα καὶ πύματα, αὐτ.Υ 13, Σοφ.ΟΚ 1675 ἐν πύματ' 3] μτφ. ἔσχατος, ὁ εἰς μέγιστον βυθῶν, πᾶς δὲν παίρει περισσότερο: Σοφ. ΟΤ 661 ὁ τι πύματον ἄλοισιν (τελείας) χεῖρισται.

πύνδαξ-ακος (ὁ) ἱερὸλ. πυβνήγι ὁ πυβνὴν ἀγγεῖου, πατριου ἢ ἄλλου δοχείου, ὁ πάτος, συνήθ. ἐν τῷ φρ. εἰστροῦς τὸν πύνδακα ἐπὶ ὀμοσπῶν κτλ., κρούω τὸν ἔσω τὸν πυβνῆν μεταλλῶν δοχείου πρὸς ἐλάττωσιν τῆς χωρητικότητος αὐτοῦ: Φερικρ.105 τὸν πύνδακα εἰστροῦσιν, Θεοφρ.Χαρ. 30,1 μῆτρον τὸν πύνδακα εἰστροσμένω μετρεῖν, Ἀριστφ.ἀπ.270 ἐκτροσόμενος τοὺς πύνδακας: 2] πυβνὴν πλοῖου: Πάπ. 3] τὸ ἐκπύματος ἀμφορέως, ἐν ἀντίθεσι πρὸς τὸν πυβνῆν: Ἀριστ.Πρ.938α,13" 4] λαθὴ ἔσφους: Σοφ.ἀπ.31.

πυνθάνομαι, παικ. πειθῶμαι βλλ., παραστ.ἐπυθάνομαι, ἐπ. πυνθάνομαι, μέλλ. πείσσομαι, δωρ. πεισοῦμαι [Θεοκρ.3,5], ὡς μέτ. Αἰοχ.Πρ.988], ἀόρ. ἐπυθῶμαι, ἐπ. κ. λυρ. πυθῶμαι, προστ. πυθῶ, ἰαν. πυθεῶ [Ἡρ.3,68], ἐπ. εὐκτ.πυθεῖσθαι [Ἰλ.Σ 50], γ' πληθ. πυθεισάτο [Σοφ.ΟΚ 921] ἢ ὄποι. πεπόθειται ἔσφ. γρ. ὄντι γε πύθωνται], παρακ. πέπυσμαι, β' ἐνικ. πέπυσαι, ἐπ. κ. πέπυσσαι [Ὀδ.Α 494], ὄπερρ. ἐπέπυσθη, γ' ἐνικ. ἐπέπυσται, ἐπ. κ. πέπυσται [Ἰλ.Ν 521], γ' δωικ. πέπυσθη, ἐνεργ. μτφ. ἀόρ. α' πέπυσσα [Ἰάκ.,] μανθῶν κατόπιν ἐρωτή-

σεως ἐρωτά, ζητῶ τὰ μάθη ἢ εἰ ἀκούσῃ λυμδῶ-μα γνώσῃ πληροφοροῦμαι, ἀκούω, γνωρίζω, μαθῶμαι [συνηθασταί περίου ὡς τὸ ἀκούω], ἀπόλ.: Ἰλ.Β 119 αἰσθρὸν τόδε γ' ἐστὶ καὶ ἄσομνηνοί πυθέσθαι, Πίνδ.Π 7,7, Ἡρ.Ι 22 ὡς ἐγὼ μνθάνομαι" ἢ μτ. αἰτ. πράγμ. κ. γενικ. προσάπου, πληροφοροῦμαι, μανθῶν τὴ ἐκ μέρους τινός: Ἰλ.Ρ 408 τὸ γε μητρόδ' ἐπέυθετο νόσιν ἀκούων, Ὀδ. Κ 537, Αἰοχ.Άφ.599 ἀνακτος αὐτοῦ πάντα πεισομαι λόγων, Ἀριστφ.Βατρ.147 πύθεσθε μου ταῖ, Πολυδ.4,7,31, πεισομεῖσθαι τὰ γεγονότα" ἢ ὄμ. πυνθάνομαι τὴ παρὰ τινος - ἀπὸ τινος - ἐκ τινος μτ. τῆς αὐτῆς σμ.: Ἡρ.2,91 πεισομένον παρὰ τῆς μητρός, Αἰοχ.Χο.737 ἀπ' ἀνδρὸς τὴν νεάγγελτον ὄφιν ἐλθὼν πύθηται, Σοφ.ΟΚ 1266 πυνθάνεσθαι τὴ εἰς ἄλλων, Ὀσικ.1,22" ἢ πυνθάνομαι (τι) περὶ τῶν μανθῶν, πληροφοροῦμαι, περὶ τινος, ὡς πρὸς τι: Ἡρ.2,75 πυνθάνομενος περὶ τὸν πτερωτῶν ὄφιν, Σοφ.Τρ.91 πᾶσαν πύθεσθαι τῶνδ' ἀλλήβειαν περὶ" ἢ μτ. αἰτ. κ. γενικ. πυνθάνομαι τινὰ τινος ἐρωτῶ περὶ τινος: Ἀριστφ.Άφ.204 τὸν ἄνδρα πυνθάνου τῶν ὀδοιπόρων ἀπάντων ἰρωτικῶς ὄλους τοὺς ὀδοιπόρους διὰ τὸν.γ' ἢ ὄμ. κ. μ. μτ. αἰτ.: Ἀριστφ.Θεσμ. 619 τὸν ἐμὸν ἄνδρα πυνθάνει" 2] μτ. αἰτ. πράγμ.μ., μανθῶν, ζητῶ τὰ μάθη, πληροφοροῦμαι: Ἡρ.7,195 ἐξήστορῆσαντες τὰ ἐβούλοτο πυθέσθαι, Αἰοχ.Χο.765 τόνδε πύθεσται λόγων, Ἀντιφ. 5,25" 3] μτ. γενικ. ἀντικ. ἀκούω, ἐρωτῶμαι μανθῶν περὶ τινος: Ἰλ.Ο 224 μάχης ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι, Ὀδ.Α 281 ἐρχο πεισομένοσιν πατρός δὴν ἀλοχομένο, αὐτ.Β 255, Σοφ.Ἡλ.35, Πλάτ.Νόμ.635B" 4] μτ. κατγ. μτ. πληροφοροῦμαι, μανθῶν δπ, πᾶς: Ἰλ.Ρ 377 αἴθω .. πέπυσθη Πατρίκλιοιο θανόντος, Ὀδ.Δ 732 πυθῶμαι ταῖν τε ὄδον ὄρμαινοντα, Ἡρ.9,58 ὡς ἐπύθετο τοὺς Ἕλληνας ἀποχομένοσιν, Σοφ.Α1.692, Ὀσικ.4,6,31, ἐπύθοντο τῆς Πόλου κατακλιμένης, αὐτ.7,31, Ἰππ.Ἐλ.1,7,16" ἢ ὄμ. μτ. εἰδ. ἀορφ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ.: Ἡρ.1,62 ἐπύθοντο .. αὐτὸν πορσεύεσθαι ἐπὶ τὸ ἄστυ, αὐτ. 5,15, Σοφ.Τρ.103 πυνθάνομαι τὰν Ἀλιάνειραν .. ὀποτ' ἐνάδ'εῖν, Ὀσικ.7,25" 5] μτ. πλεγ. ἐρωτῶ ἡ ἰσοδυναμοῦ πρὸς τοιαῦτην ἐξήρητ. πρῶτάσεως, ἐρωτῶ τὰ μάθη, ἐάν, τι, πότε, ποῦ, πῶς κτ.. Ἡρ.3,68 πυνθάνεσθαι .. ὄτεω .. συνοικεῖται, Σοφ.ΟΚ 11 πυθῶμεθα ὄπου ποτ' ἐσμέν, αὐτ.ΟΚ 993, Ἐκ.Ἀντ.4,7,7 πυνθάνεσθαι τινῶν, ἐτι .. αὐτ.Ἀν.3,17 πυνθάνεσθαι, ὄπως ἀν κάλιστα παρευθεῖ, αὐτ.ΚΠ 1,4,7, Πλάτ.Άρχ.196C αὐτὸ πυνθάνεσθαι τί ποτε νοεῖ, αὐτ.Σοφ.216δ, Πολυδ.3,107, δ, Πάπ. ἐπύθετο, πόσον ἔχει" 6] πᾶν. ἐνεργ. μτφ. ἀορ. α' πείσσομαι πληροφοροῦμαι, ἀκούομαι, μαθοῦμαι πρὸλ. πειθῶ.

πυνικαί Ἡσ. βροσταὶ κύμασι, κοικκία βροσμένα.

πυνιζάω Ἡσ. ἐπυνοῖα ὡς βλλ.

πύξ ἐπίρρ. διὰ τῆς πυμῆς μὲ τὴν γροθιά: Ἰλ.Ψ 634 πύξ μὲ ἐνίκισσα Κλυτομήδεα, αὐτ.Ψ 660 πύξ πεπληγμέν. αὐτ.Ψ 621, Ὀδ.Ω 103 πεπληγμένῃ ἄλλων πύξ τε παλαιμοσύνη τε, Ἡσιόδ.Α 302 μάχοντο πύξ τε καὶ ἔλληθδαν, Σίμων.158 Ἰσθμ' ἐλάν πύξ Πίνδ.Ο 7,89 ἄνδρα πύξ ἀρετὰν εὐρόντα ἰβία τῆς πυμῆς, διὰ τῆς πυμασίας, Λυσ.4,6, Ἐν.Ἀν. 5,8,16" ἢ κατὰ τὴν πυμῆν: Ἰλ.Γ 237 πύξ ἀγαθὸς Πολυδεύκης Ὀδ.Ω 130 πολὺ φέρτατος .. πύξ" ἢ πύξ ἔχω τοὺς θακτοῦλας ἐξω τοὺς δοκτοῦλας ἀποσφαιρμένους: Ἰππ.Νοῦα.3,13.

πύξ-γός(ή) μτγν. τ. ἀπὸ πυγῆ βλλ.

πύξαγρις δ τ. τοῦ πύξαγρος βλλ.

πυξάκανθα (ή) μτγν. κ. νεώτ. εἰδος ἀκόνης ὀμοίας πρὸς πύξον βλλ., δ. λυκίον: Δισκ.1,100" ἢ νεώτ. βοταν. τὸ φυτὸν πύξος ἢ εἰσειβλήξ.

πυζάκανθος (ή) μτγν. πυζάκανθα βλλ.: Πλλ. Φ1 12,31, αὐτ.Φ1 24,125, Γαλ.12,63.

πυζάρι-ιου (τό) θμγ. τὸ φυτὸν πυζος βλλ. ἡ ἀειθαλής: Πολιτ. Ἐκλ.Τραγ.142,9 ἔχω καρὰτι ἀπὸ καρῶα καὶ τὰ κομὰ πυζάρι.

πυζέων-ώνος (τό) γλῶσσα. δάσος ἐκ πυζων βλλ.

πυζίδιον (τό) κ. νεώτ. πυζιον βλλ.11: Ἀριστοφ. ἄπ.846, Γλωσσ.* 2) ὄνομα. τοῦ πυζῆς βλλ.: Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἰνν.902, Πάν.* 3) νεώτ. εἶδος ἔπρωτο συνθέτου καρποῦ [σαυκροπίου] διαρρηγνυμένου ἑγκαρῶως ὡς ὁ τὸ δασυκόμου.

πυζιδωθήκη (ή) νεώτ. ναυτ. κυλιθρῶν κωδῶπων ἑστερεωμένων ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, περικαλύπτον τὴν ναυτικὴν πυζίδα, ἄ γκριζόλα.

πυζίζω ἔχω τὸ ἴθιγρον πρῶμα τοῦ ζύλου τῆς πύζου βλλ.: Ξενοκρ. Ὀρειβ.2,58,63.

πυζίεος-α-ον πυζίεος βλλ.: Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ 6, 309 πυζιένην πλατάνην.

πυζινόπους-οδος-ουν Ἐπιγρ. ἐπὶ ἐπιπλυν. ὁ ἔχων πόδας ἐκ πύζου: πυζινόπους κλίνας.

πυζίνος-π-ον κ. νεώτ. ὁ ἐκ ζύλου πύζου, πυζαριαῖο βλλ.: Ἰλ.Ο 269 ζυγὸν ἔβρον ἠμόνειον, πύζιον ὄμφαλλον, Ἀρχιπν.13 πυζιὴν ἄλια, Πλάτ. Κωμ.34 πυζιὴν κλίνας, Θεόκρ 24,10 πυζιὴν φέρμιγγε, Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ 6,211 πυζιὴν κτένα, Πάν. πύζιον πόδες κλίνας, Ἐπιγρ. πύζιων πλασιῶν [δυκί.] 2) πύζιον (τό) ὡς οὖς. πινακίς ἐκ πύζου: Πάν.* 3) κίτρινος ὡς τὸ ζύλον τῆς πύζου, ὄψιρος: Εἰδν. 23? Χαρεφῶν ὁ πύζιος, Φιλόστρ Σοφ.1 Προίμ., Σχόλ. Ἀριστοφ. Σφ.1399.

πυζιον (τό) πινακίς ἐκ ζύλου πύζου, ἐφ' ἧς ἐζωγράφουν: Ἀναξάνδρ.13, Ἄμφι 51: ὄμ. χρῆσιμοποιουμένη πρὸς γραφήν: Ἀριστοφ. ἄπ 845, Λουκ. Ἀποδ.15: || νεώτ. ἡ μικρὸ συνήθ. ἐπιπλυν. πινακίς ἐφ' ἧς θέτουμε τὰ χρώματα αὐτῶν ζωγράφου, ἄ. πολέττα: 2) ὁ γεγραμμένος ἐπὶ πινακίδος κατάλογος: δδ. ὀδοδείξεις, τρήμα: Ἐπιγρ. τῶ ἀπόφ. πυζιῶ τῆς γεροῦσις.

πυζίς-ιδος (ή) μτγν. κ. νεώτ., θμγ. πυζίδα (ή) κτγν. κωδῶπων μικρὸν ἐκ ζύλου πύζου: δδ. γεν. μικρὸν κωπὸν: Φιλ.Βελον.77,23 πυζίδες ἱατρικαί, Τρύφ.Τρόπ.1,2 πυζίς γαλκή, Λουκ. Ὀν.12, αὐτ.Φιλοφ.21: || νεώτ. ἡ πυζιδωθήκη βλλ.: 2) μελανοδωχεῖον: Ἰώα.Π1 1,30,7: 3) κωλινόρας ἐν τῶ πολυδρομῆ ἔμβολον: Ἡρών Πνευμ.1,28: 4) πυζιον βλλ.11: Εἰστ.632,57: 5) ὄμ. ἐπιλάστρου τῆος: Ἄετ.12,63, αὐτ.15,15, Παύλ.Αιγ.3,78: 6) νεώτ. ὄργανον προσανατολισμοῦ στηριζόμενον ἐπὶ τῆς ἰδιότητος τῆς μαγνητικῆς βελόνης νὰ κληταὶ πρὸς τὸν βορρᾶν, φέρων ταύτην ἐντὸς κωπὸν κυλιθρῶν, ἀσπυδαῖοτατον εἰς τοὺς ναυτικούς, ἀεροπόρους κτλ., ἄ. υποδόσουλαι: || νεώτ. ναυτ. γυροσκοπική πυζίς ὄργανον προσανατολισμοῦ στηριζόμενον ἐπὶ τῶν ἀρχῶν τῆς εὐσταθείας καὶ προεκχωρήσεως, ἐν χρῆσει παρὰ τοῖς ναυτικοῖς καὶ ἀσπυδαῖοτερον ἐν τῇ ἀεροπορίᾳ, λόγῳ τοῦ πολυπλόκου αὐτοῦ: 7) νεώτ. φσ. ὁ ἀπλοῦστερος τύπος γαλδανομέτρου μετὰ κινήτου πυζιγῆτου.

πυζιγραφέ-ῶν μτγν. γράφω ἢ ζωγραφίζω ἐπὶ πυζιου, πινακίδος: Ἀρτεμίδ.δαλδ.1,51.

πυζοκιδής-οδς-ἔς μτγν. ὁ ὄμοιος πρὸς τὸ ζύλον πύζου βλλ.: Διόδ.Σ 3,35 πυζοκιδῆς χροστ. πρδλ. Δισακ.4,183.

πυζος-ου (ή) κ. νεώτ. τὸ φυτὸν πύζος ἢ ἀειθαλής: Ἀριστλ.Κόα.40α.3; αὐτ.Θουμ.83β.23, Θεόφρ. Φ1 3,15,5, παροιμ.λ.Εἰστ.88,3 πύζον εἰς Κύτωρον ἡγαγες ἰὼς τὸ κομίζην γλαυκά εἰς Ἀθῆνας: || νεώτ. βόταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν πυζοειδῶν, περιλαμβάνον ὀνόμου ἀσβαλέας ἔχοντας δερματώδη φύλλα, ὄμ. κυριώτερον εἶδος ἡ πύζος ἢ ἀειθαλής, ἄ. πυζάρι: 2) κ. νεώτ. τὸ ἔλλον τοῦ πύζου, σιληπρὸν ἄλλ' εὐόγραστον, χρησιμοποιοῦ-

μενον καὶ π.ἀρχαίως καὶ τὸν εὐρότατα ἐν τῇ ἐυλουρκῆ βιομηχανίᾳ: Νικ. Ἄλεξ.579, αὐτ.Θορ.516.

πυζοδής-οδς-ἔς, μτγν. πυζοειδής βλλ.: Δισακ. 1,16 τὸν χρονον πυζοδής.

πυζὼν-ώνος (τό) μτγν. πυζέων βλλ.: Ψ' Ἡρωδία, ἐν Ἰργη.Καρ.225,9.

πυοακίλλωσις-εως (ή) νεώτ. ἱατρ. πυογενής λοίμωξις τῶν χοίρων, προβάτων, αἰγῶν καὶ βοῶν ἐμφανίζουσα πυώδεις ἐστίας ἐπὶ τοῦ σώματος.

πυογένεια (ή) νεώτ. ἱατρ. ἡ παραγωγή πύου ἐπὶ ψυχρῶν ἀποστημάτων, ἰδ. τῶν προερχομένων ἐξ ὀστερασθειῶν.

πυογενής-οδς-ἔς νεώτ. ἱατρ. ὁ γενῶν, προκάλων τὴν ἀνάπτυξιν πύου: πυογενής στραπτόκοκκος - σταφυλόκοκκος.

πυογόνος-ον νεώτ. ἱατρ. πυογενής βλλ.

πυοδερμία (ή) νεώτ. ἱατρ. ὄξεια φλεγμονή τοῦ δέρματος προερχομένη ἐκ μολύνσεως διὰ πυοκόκκων βλλ.

πυοειδής-οδς-ἔς κ. νεώτ. ὁ ὄμοιος πρὸς πύον: Ἀριστλ.Σ1 573α,24 πυοειδῆ γάλα.

πυοεραπεπία (ή) νεώτ. ἱατρ. θεραπευτικὴ μέθοδος καθ' ἣν ἐγγύεται δι' ἀνάσσω πύον τοῦ ἀσθενοῦς ἐν φυσικῇ καταστάσει καὶ ἀνευ ἀποστερωσεως ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, ἐφαρμοζομένη ἐπὶ λοιμωδῶν παθήσεων, ἄ. αὐτοσυεραπεία.

πυοδερρα-ακος (τό) νεώτ. ἱατρ. φλεγμονή τοῦ ὀφθαλμοῦτος χαρακτηριζομένη ὑπὸ συλλογῆς πύου, ἔξιδρωματος ἐντὸς τῆς κοιλότητος αὐτοῦ, προερχομένη ἐκ μολύνσεως τοῦ ὀφθαλμοῦ, μεταδόσεως ἐκ γειτονικῆς ἐστίας (πνευμονία, ἐξωτερικὸ τραύματος κτλ.

πυοκόκκος (τό) νεώτ. ἱατρ. ὁ κόκκος, τὸ μικρόβιον τὸ προκαλὸν τὴν παραγωγήν πύου.

πυοκύτταρον (τό) νεώτ. ἱατρ. λευκοκυτταροκῆ ἢ ἱστογενῆς κύτταρον ἐμφυλισμένων ἢ νεκρωκομένων ἀνευσισκόμων μικροσκοπικῶν ἐν τῶ πύῳ.

πύον (τό) νεώτ. ἱατρ. κ. πύος-ος (τό) [Ἰνν.Νούσ. 1,15, Ἡρωδίων.Γιν.1,37δ, πλθ. οὐα [Ἰνν.Ἐντ.Παθ.2, 1, παθολογικὴ πυοκρυσταλλοσῆσις κίτρινης καὶ ἀδιαφανοῦς χροιάς περιέχουσα νεκρὰ λευκὰ αἰμοφαίρια, λιποσφαίρια καὶ διαφόρους συσθῶν μικροσκοπιζομένων, τὸ ἐμπυον, ὄμυον: Ἰνν. Ἀφ.2,47, αὐτ.Νούσ.1,15, αὐτ.Ἐντ.Παθ.2, Ἀριστλ. Ζ1 777α,1, Ἀρετ.Χρον.Παθ.1,10: 2] πύος: Ἐπιμ.δδ. **πυογενής-οδς-ἔως** (ή) νεώτ. ἱατρ. κ. πυογενερός (τό) ἡ διαπύσις τοῦ νεφροῦ καὶ τῆς πυέλου μετὰ σχηματισμῶ πυώδων κολλήσεων ἐν τῷ νεφρῷ καὶ ἐξοκώσεως αὐτοῦ.

πυονευριτιθωδερρα-ακος (τό) νεώτ. ἱατρ. ὄνερσις πύου καὶ ὀδρος ἐν τῷ ὀφθαλμοῦ.

πυοπίσησις-εως (ή) μτγν. ὁ σχηματισμὸς πύου, διαπύσις, ἐμπυοσῆσις: Ἀλέξ.Τραλλ.3,7.

πυοπίση-όν μτγν. ὁ σχηματίζων, προκαλὸν, δημιουργῶν πύον: Δισακ.2,181, Ἀρετ. ὈΞ.Νούσ.2,4 Ἄετ.15,5 πυοπίση ἀγγωλή, αὐτ.15,7.

πυοπύω-ῶν μτγν. παράγωμος: Δισακ.2,155.

πυόρροια (ή) μτγν. κ. νεώτ. ἱατρ. ἡ ἐκροή πύου ἀπὸ πύος πύου φυσιολογικὸ ἢ παθολογικὸ: Δισακ.5,113.

πυορροϊκός-όν νεώτ. ἱατρ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πυόρροια: πυορροϊκὴ κατάσταση [ὀργάνου τῆος]: || ὁ πάσχω, παρουσιάζων πυόρροιαν.

πυορροϊκῶ-ῶν κ. νεώτ. ἱατρ. ἐκρέμα πύου, βυθῶ ἐμπυον: Ἰνν.Ἐνδ.7,5 Δισακ.1,64, αὐτ.2,151, Ροῦβ.π. Ὀρειβ.8,24,67.

πύος (τό) πύον βλλ.

πυός (τό) τὸ πρῶτον γάλα μετὰ τὸν τοκετὸν γυναικὸς ἢ ζῶου: Κρατιν.142, Φερεικ.108,19, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1150 ἄν δὲ καὶ πυός τις ἐνδον καὶ λαγῶα τέτταρα, αὐτ.Σφ.710, αὐτ.ἀν.318.

πυοσφαιρίων (τό) νεώτ. Ιατρ. λευκὸν ἐκφυλισμένον αἰμοσφαιρίων ἐκ τῶν ἀποτελοῦντων τὸ ἔμφωρον στοιχεῖα τοῦ πύου.

πυοαλεξίς (ί) (πύον, ἔκωμ) μγγ. χειρουργικὸν τι ὄργανον πρὸς ἐξάγαγναι τοῦ πύου: Ἦραν Γινεμ. 2,18, Ἀρχαν.Κεστ.27V, Γαλ.11,125.

πυουρία (ή) νεώτ. Ιατρ. ἡ διὰ τῶν οὐρῶν ἀποβολὴ πύου.

πυοφθαλμία (ή) νεώτ. πυοορία τῶν ὀφθαλμῶν.

πυοφθαλμικός-ἡ-ὄν νεώτ. Ιατρ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πυοφθαλίαν βλλ.

πυοφύτης-ου (ί) νεώτ. Ιατρ., δημ. μψοφύτης πυοδεμυίτις τῶν τροχῶν τῆς κεφαλῆς τῶν παιδῶν, ἀ μολυσματικὸν κληρίον.

πυπιάξω ἀνοσφωῶ πυπιάξω βλλ.: Κρατίν.52.

πύπασ ἡ πυπιάξω ἐπιφών, βαυμασσοῦ: Πλάτ. Εὐθύδ.303Α πυπιάξω, ἡ Ἡράκλειος, ἔφη, καλοῦ λόγου, Κωμ. Ἀδελφ.1130' || Φώτ. «πύπασ» ἐπιφώνημα σχετλιασμοῦ ὡς πένθους ἀμετάφραστον.

πύρ (τό) κ. μον. κ. νεώτ. κ. πύρ (Σίμων. Ἀρ.59), γενικ. πυρός, δοτ. πυρί, πληθ. ἐτερόκλι. πυρά ἰεζ ὄφρ. ἐνικ. πυρόν ἀναφερομένου ὑπὸ τοῦ Ἡρωδιαν.2944 ἀλλ' ἀπορριπτόμενον ὡς ἐστ.729,631, ἡ διὰ τῆς καύσεως παραγομένη θερμότης μετὰ φωτῆς, φωτιά: Ἰλ.Θ 521 πύρ· καιόντων, αὐτ.Ο 577, Ὀδ.Η 7 *δαίε δέ οἱ πύρ γρήυς* Ἀπειραίν, αὐτ.Θ 501, Ἀριστφ.Λυσ.293 πύρ φασγάνον, Ξεν. Ἀν.5, 2,14 πύρ προσέφρανον, αὐτ.5,227 πύρ ποιήσασθαι, Ἀνάκρητ.1,12 πύρ ποιεῖν, Μέν.Σαρ.208 ἐπύρ· βοῆ (κραυγῆς ἐφωτιάς), Πλούτ.Φλαμ.21 πύρ ριπιζέιν, ἀνάπτω πύρ, - θέτω πύρ, - τὸ πύρ μετέδοθην - ἐξηλώθη' || φρς. πύρ ἀνακαίειν - ἀπτεν - ἐξάπτειν - ἀπτεν - ἐναύειν βλλ.: Ζώντα διδωμί τινα πυρί παραδίδω εἰς τὸ πύρ, κατακάλω τινά ζώντα: Ἠρ.1,86' νεώτ. παραδίδω τι εἰς τὸ πύρ κατακάω τι' || ὡς μέσον χαράξεως τοῦ σώματος, ἐπισημάνσεως: Πλάτ. κήμηλον πυρί κεχαργάνον ἀραδικῶν χαράγγατ' 2) πύρ τεχνικὸν βλ. τεχνικός. 3) τὸ πύρ τῆς ἐστίας, ἡ πυρά, ἡ φωτιά: Ἰλ.Κ 418 *δασαι* . . . τρώων πυρός ἐσχάρα, Ὀδ.Ε 59 πύρ . . . ἐπ' ἐσχάρασιν μέγα καίεται, Αἰσχ. Ἀγ.1435 *πυρ ἀν' αἰθῆ πύρ ἐφ' ἀστίας ἔμψ*, Εὐρ. Ὀρ.47 *πυρ ἀδεχθεοί τινος* 4) πύρ ἀδάστανον τὸ πύρ τῶν Ἑστιάδων π. Ρωμ. κ. τὲ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἐν Δελφοῖς: Πλούτ.Νομ.9 κ. νεώτ. πύρ δαστῶσαν πύρ συντηρούμενον διὰ θρησκευτικῶν ἢ ἀ λώγων διαρκῶν. 5) ἡ κερικὴ πυρά, ἐφ' ἧς ἔκανον τοὺς νεκρούς: Ἰλ.Η 79 *πυράς λελάχων θανάτων*, αὐτ. Ψ 76' 6) ἡ πυρά τῆς θυσίας, ἐφ' ἧς ἐκαίντο τὸ προσφερόμενα: Ἰλ.1220 ἐν πυρὶ βάλλα θυλάα, Ὀδ.Γ 341, αὐτ.Γ 446, Πλάτ.Κριτ.120Α *κατὰ τὸ πυρὸς ἀπένδυν*, Δημ.1269 *διὰ τὸ πυρὸς ὀμνύμενα* || ἐπὶ τῆς καίνουσι τῶν τριῶν παιδῶν ἐν τῇ Πά: Μνηστ.3,21 Ὀδ.8,1 τὸν ἐν τῇ καμίνῳ τοῦ πυρὸς τῶν Ἑβραίων τοῖς παισὶ κατακαθάντα, Πρόδρ.2,643 *τρεῖς παῖδες δειώσασαι πυρὸς ἐπιπλασίου* 7) ὁ κεραινός, τὸ ἀστρηνόλεξ, ἡ ἀστραπή: Πίνδ.Π 1,6 *κεραινός ἀνάου πυρός*, αὐτ. ἐπ.146 πύρ πέντονος κεραινῶ, Αἰσχ. Πρ.1044 *ἐπ' ἐπιρὸ βίηταισθω* . . . πυρὸς ἀμφίκης βόστραχος Σοφ.ΟΙ 470 *πυρὶ καὶ στεροπαίει*, αὐτ. Ἀντ.131, αὐτ. Φιλ.728 *θεῖο πυρὶ παμφαίει* || δῖον πύρ ὁ ἄνθ τοῦ Διὸς βαλλόμενος κεραινός: αὐτ.Βάκχ.8 8) τὸ φῶς καὶ ἡ θερμότης αὐοῦ τοῦ ἡλίου ἐν ἀντίθ. Πλάτ. τὸ χεῖμων: Πίνδ.Π 3,50 *θερινὸν πύρ* ἰσφ. Πλούτ.Νόμ.865Β' || ὄμ. ἐπὶ τῶν ἀστρων: ἡρῶ. Ἀντ.1146 *πύρ ηἠσιοντα ἄστρα* || τὸ θερπὸν ἡλιοστάσιον: Ἄλκυ.79, Πουλ. Ἀλ.3 9) ἡ φλόξ τῶν ἀπὸ δρους εἰς δρος πυρῶν, αἰτινες μετέδιδον ἀγγέλιμα, ὡς τὸ τῆς ὀλώσεως τῆς Τροίας: Αἰσχ. Ἀγ.21 *εὐαγγέλιου φανέντος ὀρφναίου πυρός*,

αὐτ. Ἀγ.282 *φρυκτός* . . . φρυκτόν . . . ἀπ' ἀγγούρου πυρός ἔκπευεν, αὐτ. Ἀγ.299 *πομπὸς πυρός* 10) ἡ θερμότης τοῦ πυρετοῦ, ὁ πυρετός, ἡ θερμῆ: Ἰνα. Ἐπιθ.1,26 *πύρ ἔλαβεν ἰκατέλαβε πυρετοῦ*, Ἀριστφ.ἀπ.690 ὁ 8' *ἔχων θερμὸν καὶ πύρ ἕκειν*, Κολλ.Αἰτ.3,1,17 *τεταρταῖω πυρὶ* || μτφ. ἐπὶ τοῦ ἔρωτικῶ ἀπόθους: Κολλ. Ἐπιγρ.27,5 *ἀρσενικῶ θερεται πυρὶ ὄμ*. ἐπὶ θερμῆς ἐπιθῶς: Σοφ. Ἠλ.888 *θάλλει τὸ δ' ἀνηκίστω πυρὶ* || Ιατρ. πύρ ἀγρίον τὸ ἐρυσιπέλας, ἀνεροπύρωμα: Ἰνα. Ἐπιθ. 7,20 *πρδλ.Γαλ.19,134* || ἢ ὡς ἐν τῶν στοιχείων τῆς φύσεως ἰδ. ἐν-τῇ ἐνώσει τῆς θερμότητος: Πλάτ.Πρωτ.329' 12) ὄργον ἡ ἐλλήνομα πύρ π. Βυζ. ἐμπροσθητικῆ ἀσκευασία ἐξ εὐφλέκτων ὀλῶν χρησιμοποιηθεῖσα κατὰ τοῦ στόλου τῶν Σαρακηνῶν (627 μ.Χ.) 13) νεώτ. στρατ. ἡ ὑπὸ πυροβόλου ὄπλου ἐκτοξευομένη καταστρεπτικὴ δύναμις ἰδ. κτ. πληθ. πυρά βολαί, βλήματα, ριζιές: πυρά πυροβολικῶ - ἀκροβολιστικὰ, φρ. στρατ. ἀνοίξατε πύρ ἡ ἀρχίστατε πύρ' || ὄμ. πύρ παραγγέλω βολὰς πυροβόλου ἡ τυφεκίου' || γεν. τὸ σύνολον τῆς ἐκτοξευομένης διὰ τῶν παντοίων ὄπλων δυνάμεως: συνδυασμὸς πυρός καὶ κινήσεως (ἐν τῇ ἐπιθέσει)' || φραγμὸς πυρός ἡ ἐπὶ τινος ἐδαφικοῦ τμήματος ὄργανοσις ἀμύνεις διὰ τῆς ἐν αὐτῷ συγκεντρώσεως καὶ καταλλήλου διατάξεως τῶν τροχῶν πλείστον καὶ πάσης φύσεως ὄπλων, αὐτῶς ὥστε νὰ βλάπεται παντοχοῦ ἐν δευδαμένη στιγμή πᾶν σχεδὸν ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ σημείου μέχρις ὕψους ἀνθρώπου' || γραμμὴ πυρός ἡ πρώτη γραμμὴ τῆς μάχης' || φρ. μεταξὺ δύο πυρῶν εἶμαι - τίθεμαι κττ. βάλλομαι ἐκατέρωθεν κ. μτφ. προσβάλλομαι ἀμφοτέρωθεν 14) ὡς σύμβολον δεινῶν, ἀκατασχέτων, ἀκαταμάχητων πραγμάτων ἐν παρουσίᾳ αἰτιος, μεταφορικῶς κτλ.: πρβλ. φωτιά: Ἰλ.Υ 371 *ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε*, αὐτ.Ρ 565, Πίνδ.Π 4,114 *τὸ κερμαῖον οὐ σχίσαι πύρ*, Σοφ.ΟΙ 177 *κρεῖσσον ἀμαρτανεῖον πυρός*, Εὐρ. Ξ.608 *ναυτικῆ* . . . ἀναρχία κρεῖσσων πυρός, αὐτ. Ἀνδρ.271 *ἐχθρὸν καὶ πυρὸς περατέρω*, Ἀριστφ.Λυσ.1015 *οὐδὲν θηρίον γυναικὸς ἀμαχώτερον*, οὐδὲ πύρ, Πλάτ. Πολ.567Β *φύγων καπνὸν εἰς πύρ δεσποταίης ἐμπειτικῶς ἰσθῶ* τὸ μικρότερον κακὸ στὸ μεγαλύτερον, αὐτ.Πολ.413Β' || μτφ. ἐπὶ προσώπων, ὁ δεινός, ἀκαταμάχητος, αὐκλήρως: Σοφ.Φιλ.927 *ὦ πύρ σὺ*, Πλούτ.Φλαμ.21 *ἐπὶ τοῦ Ἀννίβαι*' || νεώτ. φρ. πύρ καὶ μανία εἶμαι, γίνουσι, καταλαμβάνουσι ὑπὸ σφοδρῶς ὀργῆς, ἐκδιηκτικῶ μένους ἀγριεύω. 15) ὁ φρς. ἐν πυρὶ γίνουμαι φθέρωμαι, καταστρέφωμαι, ἀφανίζομαι, ἀσθῆνω, Ἰλ.Β 340 ἐν πυρὶ βουλαί τε γενούσιν ἱάρα, πρβλ. δημ. φωτιά νὰ τὸ κάφει' διὰ πυρὸς ἔρχομαι ὄργῳ πρὸς πάντα κίνδυνον: Ξεν.Συμπ.4,6 *διὰ πυρός ἐρχομαι τινὲ ὄργῳ* πλήρης μένους κατὰ τινος: Εὐρ. Ἀνδρ.487 *διὰ πυρός ἔλθε ἐτέρω λέκτρα*, αὐτ.Ἠλ.182' ὄμ.: Ἀριστφ.Λυσ.133 *διὰ τοῦ πυρός ἐθέλω βαδίξεν*' || πύρ διέρω ἐπὶ τῆς διὰ τοῦ πυρός βασάνου, πατῶ τὴν φωτιά: Σοφ. Ἠλ.888' ὄμ. εἰς πύρ ἀλλομαι: Ξεν. Ἀπομν.1,39' *εἰς πύρ ἐμβαῖω*: Λυδῶν. Ἐπιστ.31,4,3' || παροιμ. εἰς πύρ ζῆσιν· ἐπὶ ματαίῳ ἐπιχειρήσωνι: Πλάτ. Νομ.780C' || ὄμ. φρ. πύρ ἐπὶ πύρ ἐγγῆω - ἀγῶ, φέρω, ἐπιεσφίρω ρίγῳ, προσθέτω φωτιά στὴ φωτιά, κακὸ στὸ κακὸ: Κρατίν.18, Ἀριστφ. ἀπ.453, Ἀριστφ.Πρ.880α,2, Πλούτ. Ἠθ.61α' || νεώτ. φρ. γίνουμαι παρανόλωμα τὸ πυρὸς καταστρέφωμαι παντελῶς ὀνό πυρός' || νεώτ. φρ. διὰ πυρός καὶ σιδήρου ἐπὶ πολεμικῆς ἐπικρατήσεως, διὰ πυροβολοσεναικῶ ἀφαιρῶν, ὤμωξ, ἀγρίως: 16) πληθ. πυρά (τό) π. Ὀμ. ἐν χρ. μ. κτ. ὄνομαστ. κ. ἀπαιρ. πολλὰι πυρά, φωτιές, ἰδ. αἱ ἀνοπτόμενα ὑπὸ τῶν

στρωτών χάριν συνθήματος προς εξέπατήσιν του έχθρου κτ. : 'Ιλ.Θ 509 **καίωμαι** πολλά **πυρά**, αὐτ.ΙΘ554, αὐτ.1.97, 'Ηρ.4,134 **εκκαύσαντες πυρά**, Εὐρ.Ρήσ.136 **πυρά** **δοίεται**, Ξεν.Ανδ.3,25 **πυρά κατασθενύνουσι**, αὐτ.7,218, αὐτ.ΚΠ 4,2,16 || τὸ πῦρ ἠφαιστείου : 'Αριστλ.Θουμ.833ε.) Σκύμν.258 **πυρά** . . **εὐδαλα πάρα** || κ. μτφ. Δίων Κ 55,13 **δῆμος πυρά** εἰς τὸν Πίερην . . **ἐνέβαλε**.

πύρα (ἡ) μον. κ. ὄμ. ἄ. πυράδα, ἀπικοσμάτα τῆς θερμότητος τοῦ πυρός : ἡ **πύρα** τοῦ τζακιῶ, τοῦ φούρνου 2) φλόγαισι πάσχοιτος μέλους τοῦ σώματος, πλῆγῃς κτ. ἡ ἐκ τοῦ ἐρεθισμοῦ θερμότης || μτφ. ἐπὶ τῶν ἐρωτικῶν πάθους : Διγεν. Ἀκρ.252 κ' ἀπὸ τῆν **πύραν** τῆν πολλὴν ὁ νοῦς τῆς ἐσκορπάτον.

πυρά (ἡ) κ. μον. κ. νεώτ., ἐπ. κ. ἰων. πυρή ὁ τόπος, τὸ μέρος ἐνθα ἀναίτηται τὸ πῦρ ὄθ. τὸ ἀναπτόμενόν που πῦρ, ἡ φωτιά, κ. εἰδ. ἡ πρὸς κοῦσιν νεκρῶν : 'Ιλ.Α 52 **πυρά** νεκρῶν κοίοντο θαμνίαι, αὐτ.Ψ 165 ἐν δὲ **πυρῇ** ὑπᾶτα νεκρῶν θέσαν, Πίνδ.Ν 9,24, 'Ηρ.2,107 ἐπὶ τῆν **πυρῆν** ἐκτείνοντα (τοὺς δύο παῖδας), Σοφ.'Ηλ.757 τινὰ **πυρῇ** κέαντες, αὐτ.Φιλ.1432, αὐτ.Τρ.1254, Πλάτ.Πολ.614B ἐπὶ τῆ **πυρῇ** κείμενος, αὐτ.Πολ.391B || **πυρῆν** νῆσαι-συννήσαι ἐπισωρεύσαι ἔξωλα **πυράς** : 'Ηρ.1,50, αὐτ.Α 86 || νεώτ. εἰδ. τὸ πῦρ τῆς ἔσπιας, ἡ φωτιά : Βιζυην.74,5 μὴ **φωσφῆ**, κοπέλι, **στῆν πυρά**, **νά σοῦ κόφη θέλει** τὸ ἀπερά 2) χώρα συνεχωρευμένη ἐπὶ τοῦ τόπου τῆς **πυρῆς** ἐν ἣ ἐκάη νεκρός, τύμβος : Πίνδ.1,871,58 **παρά** τὴν **πυρᾶν** τάφον θ', Σοφ.'Ηλ.901, Εὐρ.'Εκ.386 ἡμάς . . ἀγοντες πρὸς **πυρᾶν** 'Αχιλλέως, αὐτ.ΙΤ 26 3) βωμός πρὸς θυσίαν διὰ πυρός, θυσιαστήριον ἀλοκαυτώματος : 'Ηρ.7,167 **εκαλλιερέτω** ἐπὶ **πυρῇ** μεγάλῃς, Εὐρ.'Ιων1258 || ὄμ. ἐρκέτος **πυρά** ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : αὐτ.Τρ.483 4) μον. κ. ὄμ. μτφ. ἡ ἐρωτικὴ φλόγῃ : 'Ερωτόκρ.3,347 ἐν' ἡ **καρδίᾳ** μου **στῆν πυρά** καὶ **καίεται** σπῆ λάβρα, Διόδ.Σ 17,36.

πυρά (τὸ) βλ. πῦρ 161 κ. 131.
πυράγγρα 'Ησ. ἐτὸ θωροκίας.
πυράγρη (ἡ) κ. νεώτ. λαβρὸς πρὸς ἀλληλῆν ἡ δευθεύσιν πυράς, ἄ. πυρολαβίς, μασιά, ταμπύδα : 'Ιλ.Σ 477 **ἐτέρηε** δὲ **γέντω** **πυράγρη**, 'Οδ.Γ 434, Καλλ.Δηλ.144 || λαβίς ἐν γένει : Γαλ.2,635.

πυραγρέτης καρκίνος(ἰ) μον. **πυράγρη** βλ. : Φιλίππ.Θεσσ.ΑΠ 6,92.

πυραγρικός καρκίνος(ἰ) μον. **πυραγρέτης** καρκίνος βλ. : Εὐστ.Πον.34,25.

πυράγρη (τὸ) μτφ. πῦρ. δ. τὸ πυρὸν **πυράγρη** βλ. : 'Ηρώδ.4,62 ἐν τῇ **συνίσσει** τῶν **πυράγρη** δὲ **πύραρον** ἰδ. γρ. **πύραστρον**.

πυράδα-ας(ἡ) ὄμ. **πύρα** βλ. εἰδ., τὸ ἡλικιὸν πῦρ, τὸ λιοπύρι : Ζερβ.ΤραγκΚ 43 κ' ἄν με **καφάλας** στὸ **πάσιμα** ἡ **πυράδα**.

πυράδα λεξ. **πυρακτῶ**, **κατακῶ** : ΕΜ 697,16 ἱρ. **πεπλάσμενός** ἔσ' ἔτιμον τοῦ **πυρακτῶ**.

πυράθος(ἰ) μτφ. ποι. σπύραρος βλ. : Νικ.Θηρ.932 (ἰληθῶ).

πυραίθιον(τὸ) μτφ. **νάος** **πυραίθων**, Περσῶν **πυραλατῶν** : Στράβ.15,315 **ἔστι** δὲ καὶ **πυραίθια**, **σηκίαι** τινὲς ἀξιόλογοι.

πυραίθης-οὗς-ἑ(ἰσθῶ) μτφ. **πυρῶδης** **πενυρακτωμένος**, **πυροκακμῶνος** : 'Αγλ.ἀπ.11.

πυραίθιοι(οἱ) (ἰσθῶ) οἱ τὸ πῦρ λατρεύοντες **πυρολάτραι** Πέρσαι : Εὐστ.σχολείας Διον.Π 970 **ὡς** **πῦρ** **αἰθωντες** καὶ δι' αὐτοῦ **μαντεύμενοι** : Στράβ. 15,315 οἱ **καὶ** **πυραίθιοι** **καλοῦνται**.

πυραΐθουσα (ἡ) κάμνος **θερμάστρα** 'Ομ.'Επιγρᾶμ 14,11 (ἀμφ.).
πυράθιος πόρνος βλ., **φλογερός** : 'Επιγρ. **πυράθιον** ἀστέρην, Μαγ.Πάπ.11 (ἀμφ.).
πυράνιος 'Ησ. δ. γρ. **πύρανον** βλ.

πυράκανθα (ἡ) μτφ. κ. νεώτ., αἰτ. **πυρακάνθην** (ἰσοσκ.1,19,93), **δεξιόκανθα** βλ. : Διοσκ.1,19,118, Νικ.Θηρ.85δ' || νεώτ. **βοταν**, γένος φυτῶν τῆς σίκαυ. **τῶν ροδοειδῶν** 2) ἀκόλουρος βλ. : Ψιδιοσκ.3,14. **πυράκμινον**-ονος(ἰ) νεώτ. μικρὸς διάρτητος κάλυδρος εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς κνήμης τῶν φορητῶν ἠμυροσπογγεῶν ὀσίων, ἐφ' ὃ τὸ καφύλιον.

πυρακτῶ-ῶα στρέφω, ἀναστρέφω εἰς τὸ πῦρ || **πυροκακκινῶ** 'Ησ. ἐμπυρεύω : 'Οδ.1328 **ἐμπυρέκον** ἐν **πυρὶ** κηλέω || **αυκεδ**, ὀξύων καὶ σκληρῶν τὸ βράλλον καὶ περιστρέφον τοῦτο ἐν τῷ πυρὶ 2) ἀνάπτω, καίω : Νικ.Θηρ.68δ.

πυρακτῶ-ῶα μτφ., νεώτ. κ. **πυρακτῶνας** **θερμαίνω** τὸν χέριός μου ὡς καταστῆ διάπυρον : Σκῆλ.112,Διδόδ. Σ 3,25 **χρῶμενοι** **ἔξωλοις** **πενυρακτωμένοις**, Στράβ. 17,23 **τόξα** **πενυρακτωμένα**-διὰ **πενυρακτωμένους** σιδήρου, Σέξτ.'Εμπ.Μοθ.10,64,165 **πενυρακτώσασθα** (ἀντίθ. ἐφύθισσα) || **θερμαίνω** ἐν τῷ παθ. **θερμαίνομαι**, **πυρέσσομαι** : Λεωνίδ.'Ιστ.π.Παθ.Αλυδ.44, Γαλ.14,280 2) ὄμ. παθ. κ. νεώτ. μτφ. **φλέγομαι** : 'Ηλιδ.Α18,29 **ζήλω** **πυρακτωμένην**.

πυράκτωσις-εως(ἡ) μτφ. κ. νεώτ. ἐμπύρευσις, τὸ ποικίλ τὸ διάπυρον, φλόγαισι : Γαλ.14,539,9, **πυράκτωσις** σιδήρου.

πυράλι(λι)ς-ίδος κ. **πυραλίς** ('Ησ.) εἰδὸς τὴ **περιστερῆς** : 'Αριστλ.Ζ1 609a,16 καὶ **τρύγων** καὶ **πυραλίς**, Καλλίν.'Αθην.9,394D **πυραλίδα** **περιστερῆν** **τρύγωνα**, Αλ.Ζ1,4,5 2) ἐντομὸν τὸ μισοειμένον ἄς ἔων ἐντός τοῦ πυρός : Πίνδ.Ο11,119 3) ἑλασίη **πυραλίσις** εἰδος ἐρυθρῶν ἐλαίων : Φιλῶτ.π.'Ορειδ.2,69,9.

πυράμη(ἡ) ἀγῶλ. ὄμ. βλ. : Σχῶλ.'Αριστ.Ειρ.298 (ἰληθῶ). 2) νεώτ. σκάφη τῶν σιδηρουγῶν ἐν ἣ ἐθαπ σθένετός ὁ **πενυρακτωμένος** σιδήρος.

πυράμητις(ἰ) (ἰπυρός, ἀμητις ἡ ἐπαχῆ, ὁ κείρος τοῦ θερμισμοῦ τοῦ σίτου ἡ κ. γεν. ὁ τοῦ σίτου θερμισμός : 'Αριστλ.Ζ1 571ε,26 **τίκτουσι** **περὶ** τῶν **πυραμητιῶν**, Θεόφρα.Φ1 7,6,2, αὐτ.9,9,2, Δημοκράτ.Γαλ.14,94 **τῶν** **πυραμητιῶν** **σκιλλαν** **εὐμεγέθη** **λαδῶν** . . **ἐμβάλα** αὐτῆν.

πυράμηδικός-ἡ-όν μτφ. κ. νεώτ. ὁ **ἐκ** **ων** **σχήμα** **πυραμίδος**, **πυραμοειδής**, **πυραμοειδής** : 'Ι-ἀμβλ.Νικ.'Αριθμ.72P || νεώτ. ἀνατ. **πυραμηδικὰ** **δεσμάτια** ἡ **προσθία** καὶ **πλαγία** **δέσμη**, τῆς **λευκῆς** οὐσίας τοῦ **νωπίου** **μυελῶ**.

πυραμηδικῶς ἐπίρρ. μτφ. **κατὰ** **τρόπον** **πυραμηδικόν** βλ. : Εἰκν.Θεολ.'Αριθμ.22.

πυραμηδοειδής-οὗς-ἑ(ἰ) κ. νεώτ. ὁ τῆς **πυραμίδος** τὸ **σχήμα** **ἐκων** : Ἐπικ.Φῶσ.14,4, - **πυραμηδοειδής** **οἰκοδόμημα** || ἐπίρρ. νεώτ. **ὡς** **εἰ** **εἰ** **δὲ** **πυραμίδος**.

πυράμηδομα-ῶμα (ἰσθῶ) λαμβάνω τὸ **σχήμα** **πυραμίδος** : 'Αριστλ.Φυτ.2,9,1.

πυράμηδος-η-ον (ἰσθῶ) ποι. **ἀντὶ** **πύρνος**, **ὡς** τὸ **κρηθῆμιος** **ἀντὶ** **κρηθῆνος**, ὁ **ἐκ** **πυρῶν**, ἦτοι **ἐκ** **σίτου**, ὁ σίπνος : 'Ησιόδ.ἀπ.117 **πυράμηνοι** **ἀθήρες**, Πολύδαν.4,3,32' **πρὸ**δ. **απυράμηνοι**.

πυράμις-ίδος(ἡ) κ. μον. κ. νεώτ. **Μίθων** οἰκοδόμημα **ἐκων** **βάσιν** **πολυγωνικήν**, **πλευράς** δὲ **ἰσοσκελῆ** **τρίγωνον** **καταλήγοντα** **εἰς** **κοινὴν** **κορυφήν** || εἰδ. **διὰ** **τὸ** **ἐν** **Αἰγύπτῳ** **τοιοῦτα** **ὑπερμεγέθη** **μὲν** **βάσιν** **τετράγωνον** **κτιστάτω** **ἀπὸ** **ἐπιπέδου** **ὡς** **βασιλικῆ** **τάφου** : 'Ηρ.2,8 **ἀπὸ** **λυθοπέτρων** **αἰ** **εἰς** **τὰς** **πυραμίδας** **καταστήθεται**, αὐτ.124, Στράβ.17,1,33 **πολλὰ** **μὲν** **εἰσι** **πυραμίδες**, **Διδόδ.Σ 163** **τῆν** **μεγίστην** **τῶν** **τρίων** **πυραμίδων**, Πίνδ. 2) νεώτ. γεωμετρικὸν **σχήμα** **μορφῆς** **πυραμίδος** : Πλάτ.Τίμ.56B **τὸ** **μὲν** **τῆς** **πυραμίδος** **στερεόν** **γεγονός** **εἶδος** **πυρῶς** **στοιχείου** **καὶ** **σχήμα**, 'Αριστλ.Οὐρ.304ε,12 || εἰδ. **μὲν** **ὀριζμήν**, **τὸ** **στερεόν** **οὐ** **ἡ** **μία** **ἔδρα** **εἶναι** **ἐν** **οἰκονόμῳ** **παλαιοῦν**, **αἰ** **δὲ** **ἄλλαι** **τρίγωνοι** **ἔχοντα** **βάσιν** **τῶν** **πλευρῶν** **τοῦ** **πυλαίου**,

κορυφήν δὲ κομῆν εἰς σημεῖον ἐκτός τοῦ ἐπιπέδου τοῦ πολυγώνου κείμενον' 3) πυραμοειδής ὄριμος : Ξενοφ.π.Θεολ. Ἀριθμ.62' 4) Ἐπιγρ. ἀνομο ἀγρονομίας πῶς' ὄμ. κ. πηγής' 5) εἰδος πλακωντός ἐκ πυρᾶν καὶ μέλιτος' πρβλ. ΕΜ 697,27 : Ἐπιπλ.13,5' διάφορος τοῦ πυραμοῦς κτ. τὸν Ἰατροκλ.π. Ἀθην.14,647C διαφέρειν λέγων τῆς πυραμίδος καλουμένην ἰάλλαν πρβλ. Ἡσ. εὐπρομύοντα τὴν πυραμίδακτ.

πυραμοειδής-οὐς-ές κ. νεώτ. πυραμοειδής βλλ. : Θεοφρ.Πυρ.52, Φιλ.11 πυραμοειδής σχήμα Ἄρρ. Ἀρ.5,7,3 πλέγματα πυραμοειδῆ, Σέξτ. Εμπ.Μαθ.10,280.

πύραμος (ἰ) μτν. εἶδος πλακωντός, ἃ πυραμοῦς βλλ.11 : Ἀρτεμίδ.Δαλδ.1,72 (πλθβ.).

πυράμοδος-οντός (ἰ) [πυρά] σινηρ. τ. τοῦ πυραμοῦς εἶδος πλακωντός ἐκ πεφυρμένου αἰτου καὶ μέλιτος : Ἐπιπλ.2,3' πρβλ.Τρύφ.π. Ἀθην.3,114B' || εἶδ.πλακοῦς τοιοῦτος προσφερόμενος εἰς ἐκεῖνον ὅστις διέμενε ἀγρουντοῦ ἐν παντικίῳ : Καλλ. ἀπ.26B' 2) γεν. τὸ ὅλον τῆς νίκης, βραβεῖον : Ἀριστφ.Θεσμ.94 τὸ γὰρ τεχνάζειν ἡμιτεροῦς ὁ πυραμοῦς, αὐτ.Ἰνν.277.

πυρανόμτρον (ἰ) νεώτ. ὄργανον δι' αὐτὸ μετρεῖται ἡ θερμικὴ ἀκτινοβολία.

πυράρδικτος βάτος (ἰ) μον. ὁ ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἀρδευόμενος : Στουδ.Θεοδ.733 (ἐνδ. τίτ.).

πυράρχης (ἰ) νεώτ. ναυτ. ὁ ἀρχαιότερος ἢ κατὰ βαθμὸν ἀνώτερος ὑπαξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ ἐν πολεμικῷ πλοίῳ.

πύραστρον (ἰ) πθ. πυράσρα, πυραδάτρα . Ἡρώνδ.4,62 (ἰ), πρβλ. πυράστρας.

πυρασφάλεια (ἡ) νεώτ. ἀσφάλεια κατὰ τὴν ἀπὸ τοῦ πυρὸς ἀνηχημάτων' || συνεκτ. πυρασφαλιστικὴ ἔταιρεία.

πυρασφαλιστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πυροσφάλειαν βλλ.

πύραυλης-οὐς-ές (ἰ) γήϊν. ὁ λομαρὸς, φεγγοβολῶν, λάμπων, ὡς τὸ πῦρ : Ὑμν. Ἀρ.6, ΑΠ12,41, Λουκ. Πλ.5 τοῦ Ἰστίου τὸ παράδεισον πυραυλῆς.

πυραυλίω μον. πυραυλῶ βλλ.

πυραυλοῦ-έω εἶμαι λομαρὸς ὡς τὸ πῦρ, λάμπω, φεγγοβολῶ : Ρήτ.ἐν Weisz.476.

πυραυλις-ιδος (ἡ) νεώτ. ναυτ. παλαιότερα ὄνομασία τῶν ἐμπροσθομερῶν πιστολῶν τοῦ ναυτικοῦ.

πύραυλος (ἰ) νεώτ. πυρατέχνημα ἐκασφενδονίζομενον εἰς ὄψος κατὰ τὴν νῆακα καὶ ἐκρηγνυόμενον εἰς τὸν ἄερα, ρουκέτα.

πυραυλοστοχία (ἡ) νεώτ. στρατ. ὄνομασία λόχου ἐπὶ τῆς βραχείας τοῦ Ὄθωνος σιασθέντος διὰ τὴν ἐξυπηρετήσαν τὴν πυραυλὸν ὀπτιεῖς ἐξασφενδονίζοντο πρὸς ἐμπροσθητὴν ἐν πολέμῳ ὄρασην ἐναντίον πλόων, πυριδοσποδικῶν, εργατοσίων κτ. ἐν τῇ χώρα τοῦ ἔχθρου.

πύραυνος (ἰ) (ἰαυ) μτν. μον. κ. νεώτ. κ. πύραυνον (ἰ) μεταλλικὸν ἢ κ. πῆλνον φορητὸν ἄγγειον ἀνοικτὸν πρὸς τὰ ἀνω, ἐν ᾧ τίθειται ἡ ἀνάπτετα πυρὰ, εἴτε πρὸς θέρμανσην, μαγικήν, εἴτε πρὸς παρασκευὴν φαγητοῦ, φουφοῦ : Πολυδ.6,88, αὐτ. 10,104' 2) ὁ ἐναυόμομος ἡτοῖ ὁ λομαρδὸν πῦρ, ποῦ παίρνει φωτιὰ' Φώτ. Εὐστ.1547,64' 3) ὄνομα κωμωδίας τοῦ Ἀλέξιδος ὄμ. κ. ἃ κωμικῶν.

πύραυλος (ἰ) (ἰαυ) μτν. τὸ περὶ τὸν λόχον πετόμενον καὶ ἐν τελείῳ κοιόμενον ἔντομον : Αισχ.ἀπ 268 δέδοικα μῶρον κάρτα πυραύστου μῶρον. **πύραστρα** (ἡ) Ἐπιγρ. πυράσρα βλλ.' πρβλ. πύραστρον.

πυράφλεκτος-ον μτν. ὁ ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἀφλεκτός, ὁ μὴ κοιόμενος ὑπὸ τοῦ πυρὸς : Ἀθανάσ.2,423F βῆτον πυράφλεκτον.

πυράτω-έω μον. βῆνω ἐπὶ τοῦ πυρὸς : Ἰερὸδ.ἐν Ἰδεΐερ.Φυσ.234.

πυροβόλαρχης (ἰ) νεώτ. ὁ διακιητής πυροβολάρχιας βλλ.

πυροβόλαρχία (ἡ) νεώτ. πυροβολαρχία βλλ.

πυροβόλος-ον μτν. ὁ βάλλων πῦρ : Μαν.5,93.

πυργαίαις (ἰ) Ἐπιγρ. ὄνομα θιάσου ἐν Καίριφ.

πυργαίος-α-ον ὁ πρὸς πύργον ὄμοιος : Ἰων Τραγ.47 πύργεος ἀσκήθ.

πυργηδὸν ἐπιρρ. δίκην πύργου, εἰς σχῆμα πύργου' Σουίδ. ἐπυργηδὸν' στοιχηδόν, κατὰ τάξιν· Ἐρετ.Χρον.Ποθ.2,13' 2) ἐπὶ στρατιωτῶν, ὁ κατὰ φύλαγος συμπενυκνωμένος, ἐν πυκνῇ παρατάξει : Ἰλ.Μ 43 πυργηδὸν σφέας αὐτοῦς ἀρτάναντες, αὐτ.Ν 152, Διον. Ἀλ.Ρωμ.6,33' || μτν. ποι. κ. ἐπὶ τῶν νεφῶν : Νόνν.Δ 32,76.

πυργήρης-ους-ας μτν. ἐπὶ τόπου ἡ χωρίου, ὁ ἔχων πύργον, ὁ ἄχυρμένος : Χρυσμ.π.Πουα.10, 18,2 πυργήρα κώμη.

πυργηρῶ-έω κ. μον. περιφραττὸ διὰ πύργων : Εὐστ.Πον.285,62' 2) Ἡσ. ἐπυργηροῦμεν φυλάττομεν τὰ τελεῖα' || ὄμ.κ.μέα. Φώτ.ἐπυργηροῦμεν' τὰ τελεῖα φυλάττοντες· 3) μέα. πυργηροῦμαι ἐγκλεισμαι ὡς ἐν πύργῳ, ὅθ. συνεκτ. πολιορκουμαι' Ἡσ. ἐπυργηροῦμεθα' ἐντός ἐσμεν τῶν πύργων, αὐτ.τολμῶμεν ἐξίνασι· Αισχ.Ἐπ.22' χρόνου τόνδε πυργηροῦμενος καλῶς τὰ πλείω πόλεμος ἐκ θεῶν κυρεῖ, αὐτ.184, Εὐρ.Ὀρ.742.

πυργί (ἰ) δημ. πυργίον βλλ.' || ἐν χρ. κ. ὡς τόπων, πολλὰ ὄν.

πυργία (ἡ) πᾶν. πυργίον βλλ. : ὑποθήκη οἰκίας καὶ πυργία.

πυργίον (ἰ) κ. Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ὄσκαρο, τοῦ πύργος βλλ., μικρὸς πύργος πυργίσκος, πυργίον· Ἀριστφ.Ἰνν.793 καὶ γυαρίος καὶ πυργίσιος ἔτος ἄδουον οὐκ ἐλατάρει· 2) Ἐπιγρ. οἰκία μεμονωμένη ἐν ἀγροικίᾳ.

πύργινος-η-ον ὄμοιος πρὸς πύργον : Αισχ.Πέρα. 859 παλισάτα πύργινα [πθ.ἀντὶ νομισάτα, καδ.]

πυργίον (ἰ) μτν. κ. νεώτ., δημ. πυργί ὄσκαρο, τοῦ πύργος βλλ. : Στράβ.3,5,5 πυργίον τι καὶ τὸ Πελιάρου λεγόμενος πύργος, αὐτ.12, 3,18, Λουκ.Φεσδ.19 τὸ δῶσθηνον ἐκεῖνο πυργίον, αὐτ.Β.Πρ.9' 2) νεώτ. ὄχυρωτ. κατασκευασμα περιλαμβανόν 1-2 πυροβόλα ἢ πολυβόλα μετὰ τῶν μηχανημάτων κινήσεως καὶ βολῆς καὶ προστατευόμενον ἔκωθεν διὰ θολωτῆς θωρακίσεως.

πυργίς-ιδος (ἡ) μτν. δωμάτιον ἐνθα ἐφυλάσσοντο τὰ σκέηθ, σκευοφυλάκιον : Ἡρώνδ.7,15.

πυργισκόριον (ἰ) γλωσσ. ὄσκαρο, τοῦ πύργος.

πυργίσκιον (ἰ) γλόλ. ὄσκαρο, τοῦ πύργος βλλ. : Σχόλ.Αισχ.Ἐπ.158.

πυργίσκος (ἰ) μτν. κ. νεώτ. ὄσκαρο, τοῦ πύργος βλλ.' || εἶδ. θολωτὸν κίσμα ἐν πῦρ πρὸς ταφήν, θολοειδής τάραις Ἐπιγρ.' 2) πυργίς βλλ. : Ἀρτεμίδ.Δαλδ.1,74, ΑΔ.Π 13, Σέξτ.Ἐμπ. Μαθ.7,102, αὐτ.9,78' 3) νεώτ. ναυτ. τὸ ἐπὶ τοῦ πλοίου καὶ ἐν ὕψηλῇ θέσει μικρὸν τεθωρακισμένον περιστροφικὸν διαμέρισμα ἐν ᾧ παραμένονσι οἱ τῶν βολῶν διευθύνοντες ἐν ὄρω μάχη.

πυργίτης (ἰ) μτν., μον. κ. νεώτ. ὁ εἰς πύργον ἀνήκων, ὁ τοῦ πύργου· 2) εἶδ. ὄνομα τοῦ ἔθραβοτικού πτηνοῦ σπίζα ἡ κομῆ, ἀουρηγίτης : Γαλλ. 435 στρουθὸς πυργίτης (τὸ εἰς τὰς οἰκίας καὶ τὰς πόλεις στρουθίου).

πυργίτης-ιδος (ἡ) Ἡσ. φυτὸν π.

πύργιτρον (ἰ) πᾶν. πυργίς βλλ. : πύργιτρον ἱατρικόν.

πυργόδαρις-εως (ἰ) μτν. κ. νεώτ. ὄχυρὸν μετ' ἐπάλξεων, φροδίων : Γιδ.Ψαλμ.121,122,7 κίρην ἐν τῇ Συνάμει καὶ κῆθηνία ἐν ταῖς πυργόδαρσι σου' 2) νεώτ. ναυτ. παλιῶς τύπος μικροῦ πολεμικοῦ τεθωρακισμένου πλοίου ἔχοντος ἓνα ἢ δύο περιστρεφόμενους πύργους ἐν χρ. ὡς πυροβόλα.

πυργοδάκτος-ον (βαζϊω) ὁ κατασυντρίβων, καταστρέφων τοὺς πύργους: Αἰσχ.Πέρσ.6,105 πολέμου πυργοδακτικός.
πυργοδέσποινα ἡ ἡ νεώτ. ἡ δέσποινα, ἡ σύζυγος τοῦ πυργοδεσπότη βαλλ.
πυργοδεσπότης ἰδὲ νεώτ. ἐπὶ φρουράρχου τοῦ μεσαίωνα, ὁ δεσπότης, ὁ κύριος τοῦ πύργου.
πυργοδόχημα-ατος ἰδὲ πρῶτ. μνη. οἰκοδόμημα ὁμοίον πρὸς πύργον: Κ Μανασσ.Χρον.4,823.
πυργοδόμος-ον μνη. ὁ οἰκοδόμος πύργους: Νόνν.Δ.5,67 πυργοδόμος κισάρη, αὐτ.44,41 πυργοδόμος μάσχος.
πυργοδρόμος-ον μνη. ἐπὶ στρατοῦ, ὁ βαδίζων πυργῶδον βαλλ.21· Θεοδόσ.Διάκ. Ἀκρ.1,92 πυργοδρόμοι οὐλαμοί.
πυργοδέματα (τά) μνη. δώματα ἐπὶ πύργου: Καλλ.κ.Χρυσ.194 (ἐκδ.Λάμπρ.).
πυργοειδής-αδής ἔστ. κ. νεώτ. ὁ πρὸς πύργου ὄμοιος: Ἰώσ.Πλ.5,58, Δίων Κ74,5.
πυργόκις-εντος-εσσα-εν μνη. ὁ ἔχων πολλοὺς πύργους: Νικ.Χων.366C.
πυργόθεν ἐπίρρ. μνη. ἀπὸ τοῦ πύργου, ἐκ τοῦ πύργου: Ἄνν.Κοιμ.276, αὐτ.880.
πυργόκαστελλον (τό) μνη. φρούριον ἔχον κατ' ἀποστάσεις πύργους: Πρωκ.Κριμ.2,5.
πυργοκέρατα (τά) αἰτ. κτ. μεταπλασμέν., με-ῦφλη ὡς πύργοι κέρατα: Βακχ.ἀν.31.
πυργοκεφαλία ἡ ἡ νεώτ. παραμόρφωσις τοῦ κρανίου χαρακτηριζομένη ὑπὸ τῆς ὑπεριμέτρου ἀναπτύξεως τῆς ἰσκιᾶς χώρας μετὰ διαπλατυνσεως τῆς κεφαλῆς ἐπὶ τὸ πλάγιον.
πυργοκράτεια ἡ ἡ μνη. τὸ κρατεῖν, δεσπάζειν διὰ τῶν πύργων: Μιχ. Ἄτταλ.ΙΙ,12 (ἐκδ.Β) πυργοκαυχόντες ἐν μέρει, καθ' ὃ λειψίφων ὑπολείπει τοὺς πυργοκρατεῖας.
πυργομαγδάλ (τό) ἰδ. φρούριον μετὰ πύργων.
πυργομάχος-ον μνη. ὁ κατὰ πύργου ἐπιπέμμενος μαχόμενος, καταρτοπολεμίτης: Ἀθῆν.4,154P.
πυργομάχων-ῶ ἐπρὸς βαλλ. ἐπιπέμμενοι κατὰ πύργου: Ξεν.ΚΠ.6,4,18 πῶς θραῦ ἀνίσταται ἰππομαχέιν τε καὶ φαλαγομαχέιν καὶ πυργομαχέιν, αὐτ. Ἀν.7,8,13 πυργοκαυχόντες ἐπὶ οὐκ ἔδυναντο λαβεῖν τὴν τύρσιν, Πλούτ. Ἡ8.228D· 2) μάχομαι ἐκ πύργου: Πολύβ.5,84,2 ἵπποισιν ἀγῶνα καλὸν οἱ πυργομαχόντες.
πυργοποιία ἡ ἡ μνη., μνη. κ. νεώτ. ἡ κατασκευὴ, τὸ κτίσιμον πύργου: Φιλ.Μιχ.Βελον.82,43· ἡ πυργοποιία τῆς Βαβέλ.
πυργοποιδής-όν ἔπηρ. ὁ κατασκευάζων, οἰκοδομῶν πύργον.
πύργος ἰδὲ ἔπηρ., πάμ., μνη. νεώτ. κ. δημ. ὕψηλὸν καὶ ὀρθρὸν οἰκοδόμημα ἐκ πλείωντων τοῦ ἐνὸς ὀρόφου ἀποτελούμενον καὶ χρησιμὸν πρὸς ἄμυναν, εἰδ. τὸ ἐπὶ τῶν τεχνῶν τῆς πόλεως τοιοῦτον κτίσμα, τὸ κατάλληλον πρὸς ὑπερῶσιον αὐτῆς: Ἰλ.Η.219, Ἡσαῖδ.Α.242 ἐπὶ πύργων χαλκίενων, Ἡρ.3,74 ἐκέλευον ἀνοδοῦντα ἐπὶ πύργου, Θουκ.2,17 ἐν τοῖς πύργοις τῶν τεχνῶν, Πολύβ.Εὐκ.Τραγ.47,17 πρέπει νὰ κρεμνίσται φηλα ἢ ἀραχίασμένα πύργου || κ. μνη. ἐπὶ πρῶτ., ἰσχυρός, ἀνάλητος: Ἐρωτ.κρ.2,2094 σὺν πύργοις ἅτο δυνατὸς εἰς τὸ φερίν ἀπάνω || κ. βυζ. πυργωτὴ κατοικία φρουράρχου, καστέλλο || δημ. τοῖχος ἰδὲ ὕψηλός: Σολωμ. Ἡ τραλλὴ μάνα6,3 ἐκεῖ ὄπισθεν ἰστέκι ὁ πύργος-γκρεμιστικὸς ὁ πύργος τῆς μάντης 2) ἐν τῷ πληθ. τετὴ ἡ ἐπαλξίς μετὰ τῶν πύργων των: Ἰλ.Η.338 πύργους ὕψηλοὺς δθ. ἐν τῷ ἐν.: Ὁδ.Ζ.262 πλόσιον ἠν πέρι πύργου ὕψηλός, Εὐρ.Ἔκ.1209 πέριξ δὲ πύργος ἐκ' ἐπὶ πτόλιιν· 3) κηλητὸς πύργος δι' ἐφόδους ἐννοτιον πώλων: Ξεν.ΚΠ.6,1,53 πύργοι σὺν τάξει ἀναλουθόντες, αὐτ.6,2,18. Ὀνήσανθα.42,3 πύργοι ὀδοτρόχοι

|| μικρὸς ἔθλιος πύργος ἐπὶ τῶν νότιων πολεμικῶν ἐλεφάντων: Ἄρρ.Τακτ.2,4· 4) Ζωνὸς πύργος πυθαγόρειον ὄνομα τοῦ κεντρικοῦ πυρὸς τοῦ σήμαντος: Ἀριστ.ἀν.204· 5) μνη. μέγας ὑπερασπιστικὸς ἰσχυρὸς ὑπερῶσιος: Ὁδ.Α.556 τοῖος... σπιν πύργος ὀπώλειο ἐπὶ τοῦ Λίαντος, Ἄλκ.Λυρ.Συμφ.ΙΙ,10 ἀνδρὲς πλόσιος πύργος ἀρκύτος, Σοφ.ΟΤ1201 θανάτων δ' εὐὰ χύσθ πύργος ἀνάστα ἱδμενα κατὰ τὸν θανάτιον, Εὐρ.Ἄλκ.311 πατὴρ ἀρσιν πατέρ' ἔχει πύργον μέγαν, αὐτ. Μήδ.390, Τραγ.Ἀδελφ.392 ἄσος μὲ πύργου Ἑλληνῶν πατρί, Πρόδρ.2,547 τὸν πύργον τῆς Ἀνατολῆς, τῆς Δύσεως τὸ δόρυ· 6) τὸ ὕψηλότατον διαμέρισμα οἰκίας (πιθ. ἰδιαίτερα γυναικομαχί) ἐν ᾧ δέμενον καὶ εἰργάζοντο αἱ οὐκαί: Δημ.1156 αἱ ἄλλαι θεοδῶσαι ἐν τῷ πύργου ἴσαν, οὐπερ διατινῶνται, Μανασσ.32,187· 7) εἰδ. ἐπὶ τῆς καλῆς Τίμωνος τοῦ μισανθρώπου: Πασ.1,30,4 φαίνεται πύργος Τίμωνος πρὸλ. ΑΠ7,402· 7) οἰκοδόμημα ἐν χρ. εἰς τὴν βιομηχανίαν ἢ γεωργίαν: Πδ Ἡε.5,2 ἐφύπτεσα θυμολὸν καὶ ὑφοδόμησα πύργον, ΚΑ Μάρκ.12,1, Πάν. πύργος ἐν ᾧ βαφίον καὶ ἕτερα χρηστήρια· 8) νεώτ. εἰδ. ὅτι ὕψηλὸν οἰκοδόμημα, αὐτὸ ἢ κορυφὴ ὑπερέκει τῶν πέριξ καὶ εἶναι θεατῆ ἐκ μεγάλης ἀποστάσεως: πύργος τῆς Πίζας - ὁ πύργος τοῦ Ἄϊακ' || κτ. ἐκεῖ, μεμονωμένον ἔξοχὸν μέγαν, ἐπουλῆς, βύλα: Κρυστ. Ἀγρωτ. Ἡ νησιωποῦλα ἢ νησιωτοποῦλα κάβαται σὲ μαρμαρέον πύργου· 9) θαρρακῶν ἐν στήματι πύργου κατασκευασίμα χρησιμὸν πρὸς προστασίαν πυροβολίου ἐν πλοίω ἢ ἐν ὄχηματι· 9) τμήμα στρατίας ἐν πυκνῇ τάξει, ἐν συμπνεκνωμένῃ φάλαγγι: Ἰλ.Δ.334 πύργος Ἀχαιοῖν ἄλλος ἑπείθλων Τρώων ὄρησις, αὐτ.347· 10) Ἐπιγρ.η.Τίσιος ὄνομα. Διαρτῆσεως πνος τοῦ λαοῦ· 11) πύριξ τῶν κῶπων, βήμη ἀφ' ἧς ἔρριπτον αὐτοῦς: ΑΠ9,482,24.
πυργοσιτιστής ἰδὲ μνη. ὁ πάλιν τοὺς πύργους ὄνομα πολιορκητικῆς μηχανῆς Ἀνών ἐν Ρητ.3,580W.
πυργοσκάφης-ον μνη. ὁ θηροσκόπων, κατασκάπων τοὺς πύργους: Λυκόφρ.469.
πυργοσός ἰδὲ ἰεχωλ μνη. ὁ ἔχων πύργον || εἰδ. ἐπὶ πολεμικῶν πλοίων ἐπὶ πλοῦσον κατάστρωμα φέρων πύργους πρὸς ἄμυναν: Πολύβ.16,3,12 φέβαλε τὸν δεξιὸν τασθὸν τῆς νεώσ, ὅμοιο στραργεῖτων καὶ τῶν πυργοσῶων, Πολυδ.1,92.
πυργοσφάρος-ον μνη. ὁ φέρων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πύργον, ἐπὶ τῆς Κυβέλης: Παύλ.Σ.ἐν ΑΠ.5,259 ῥαῖσις πυργοσφῶρου δεῖκελον ἀισθρῶν ὄμι. ἐπὶ τῆς Δημητρος: Ψα.Λυδ.Μην.4,63, Σουίθ. ἐν λ. Δημήτηρ· || κ. ἐπὶ ἐλεφαντός, ὁ φέρων ἐπὶ τῶν νότιων πύργων: Πλούτ. Ἡ8.307B, Ἡλυδ.Α18,9,16 πυργοσφῶρος ἐλεφάντας ἀντάταξ.
πυργοσφῶ-ῶ ἐστ. μνη. φέρω, βαστάζω πύργον ἢ πύργους: Λουκ.Συρ.15 τῶμοναν· ἔχει καὶ ἐπὶ τῆ κεφαλῇ πυργοσφῶρει.
πυργοφάλακτος-ον μνη. ὁ ἐν πύργῳ φυλαττόμενος: Διηγ.Φλωριου κ. Φλωρης 1757 ἐκτισον... πύργου-σάν τε, Ὀμ.Ἐπιγρ.μ.4,3, Χρησ.η.Ἡρ.1,174 ἱεθύδον δὲ με πυργωτὴ μῆδ' ὄρυσσεται, Εὐρ.Βάκχ.172 λιπὸν ἐπύργωσ' ἄστου Θεβαίων τοδα· || ἐστ. ἐνωσάω, ὄχημα διὰ πύργου, κτίμα πύργου: Ξεν.ΚΠ.6,120 τέκνοντα δὲ εἰς τὸ ἡμῖν ὄχηρ πύργοσθα, Μοσχ.6,27· κ. νοβ. Ἰ: Στράβ.12,3,39 κορυφαὶ πεπυργωμένα· 2) μνη. προφυλότιμα,

ὑπερασπίδω : Νόνν.Δ.30,52 δέμας ἀσπίδι π·
 3) πυργώδεις ἐπὶ ἐλέφαντος, φέρων ἐπὶ τῶν κώπων
 πόρων : Α.Π.9,285· 4) μτν. ἀνώθω, ὕψωμα εἰς
 μέγα ὄρος : Ἀριστ.Βάτρ.1004 πρῶτος· πυργώσας
 ὄρημα σκευά, αὐτ.Εἰρ.749 τέχνην . . ἐπιέργωσι
 ὀδοδομήσας ἔπειαν μεγάλας· ὄρ. αἰοῖδαι εὐ-
 δαιμονίας ἐπιέργωσι : Εὐρ.Ίκ.998· πρὸλ.Α.Π.7,39·
 ἢ δὲ ἐξῆμα, ἀνεγείρω, ὕψωμα : Εὐρ.Τροί.612 πυρ-
 γούσ' ἄνω τὰ μηδὲν ὄντα, αὐτ.84. Τροίαν ἐπιέρ-
 γωσα, αὐτ.Ηρ.475 ὄμας· τυραννίσι πατήρ ἐπιέρ-
 γου* ἢ ἐπὶ Ιατρῶν : Μέν.497 οἱ αἱ φιλοῦσιν
 Ιατροὶ λέγουσι τὰ φαῦλα μειζύω . . πυργοῦντες
 αὐτοὺς ἐξαιρούντες τὴν ἰκανότητά των· ὄμ.πυργῶ
 ἄχριν - τέχνην κ. ἄ. μεγαλοποιῶ, ἐξιστώμα αὐ-
 τήν : Εὐρ.Μήδ.526, αὐτ.Ήρακλ.293 ἔξιστώσα πυρ-
 γούθων τὴν γιννομένην, Λυδῶν· Ἐπιστ.834,5 πυργοῦθον
 τὴν τέχνην, Ἑλλ.Ἐπιγράμμ.903 π· καθαρῶς λού-
 μασι ἰαοσμῶ τὴν πόλιν με . . ἢ ὄμ. αὐτ.β. λέγω,
 ἀπαγγέλλω κατ' ἔμφρασην, ρητορεύω : Φιλῶδ.Θαν.
 33 μάταιον τὸ πυργοῦθον λέγοντα* ἢ παθ. ἐπαί-
 ρουσι, κορδάνομασι : Αἰσχ.Πέρσ.192 τῆ8 ἐπιέρ-
 γουτο στολή ἐπὶ ἴππουσι, Εὐρ.Ὀρ.1568 πεπύργω-
 σαι ὄρημα, αὐτ.Ηρ.238 πεπύργωσαι λόγιος·
 5) ὄμ. παθ. ἀνυφοῦμαι, ὕψωσιν, σηκάνομασι
 ὀηλά : Βιζυην.Τά ὄρη καὶ τὰ κῆματα 17 κι εὐθὺς
 ἐπυργωθήκαν τὰ κῆματ' ὡς τ' ἀστέρια.

πυργώδης-ου-ες πυργοειδής βλλ. : Σοφ.Τρ.273
 ἀπ' ἀκρας ἤκε πυργώδους πλακοῦ.

πύργωμα-ατος [τό] κ. μον. τὸ ἐφωδιασμένω
 πύργωσι, πόλις περιπερασμένη καὶ ὤχυρα μνη
 διὰ πύργων : Χρυσμ.π.Ηρ.7,140 πολλά δὲ κάλλ'
 ἀπολεῖ Πυργώματα, Εὐρ.Φοίν.287 ἐπτάστορον
 πύργωμα Θυβαίας πόλεως, Αἰθ.Ροδ.788 καὶ ἐπά-
 νω εἰς τὸ πύργωματος τὸ δῶνι τὸ καθέναν
 ἢ ἐν τῷ πληθ. τεῖχη ἔχοντα πύργους : Αἰσχ.Ἐπ.30
 ἔς τ' ἀπέλκεισι καὶ πόλεας πυργωμάτων ὀρησάσει
 πάντες, αὐτ.251, Εὐρ.Κῶκ.115 πόλεως πυργώματα,
 αὐτ.Ἑλ.51 Ἰλίου πυργώματα.

πύργωσις-εως [ή] μτν. ἡ ὀικοδομὴ πύργου, ἡ
 νέγερσις πύργου : Φιλ.1,505.

πυργωτός-ιδος θηλ. τοῦ πυργωτός βλλ. : Αἰσχ.
 Ἐπ.346 ὄρκανα πυργωτός.

πυργωτός-ῆ-όν [πυργῶ-όω] μτν. νεώτ. κ. δημ.
 ἂ ἐν εἰδει, εἰς σχήμα πύργου κατοικησιασμός,
 πυργοειδής : Καλλ.Ε.2 ἔμπετάσματα πυργωτά,
 Στράβ.15,3,19 περὶ δὲ τῆ κεφαλῆ πύργω πυργω-
 τόν, Ἐπιγρ. κτηνῶσικος πυργωτός, αὐτ. πυργωτός
 στέφανος ἰσοσομα ματαίαι· ἢ δημ. κ. ὁ ἔχων
 πύργον ἢ πύργους, ὁ προσταυεμένος ὑπὸ πολέ-
 μω, ἐπὶ τείχεσι : Παισαμ.Δωδ.Γεφ.101 τὰ πολέμο-
 χασα μοιράγια τὰ πυργωτά.

πυρδαίης-ου-ές [οἰοίω] ἂ ἐν πυρὶ κίωιν, φλογε-
 ρος, πυρφλεγής, καυστικός, ἐπὶ τῆς Ἀλθιασ καυ-
 σίσης τὸν μοιραῖον Δαυλὸν τοῦ Μελεάγρου :
 Αἰσχ.Χο.606 πυρδαή πτω πρόνοιαν ἸἼερων. πυρ-
 δαήην πρόνοιαν.

πυρδαῖον [τό] Ἐπιγρ., λακων. **πυρδαῖον** πυρδαῖον
 βλλ. πρὸλ. πυροδόσιον.

πυρδαῖον μτν. κ. μον. κ. πυρδαῖον (Ἰμρ. Ἀλ.
 Ἀδέσπ.31) Ἡσ. ἐτὸ καύσιμον φράγονον ἢ ἔξλων·
 2) Ἡσ. εὐφοποιεῖον, ὀπανείσιον, πθ. ἐν ταύτῃ τῷ
 σμμ. π. Μεν.Περινθ.2.

πυρδαῖον [τό] μτν. κ. νεώτ. κ. πυρδαῖος [τό] τὸ
 φωτὸν πύρετρον τὸ παρθένον : Δισακ.3,73, Νικ.
 Ἐπρ.938, Γαλ.12,10.

πυρδαῖον [τό] κ. νεώτ., ἰων. πυρδαῖον, συνήθ. κτ. πληθ.
 πυρετα ἐπιμαχία σκληροῦ ἔξωτα τὰ ὄνοια προσε-
 τριβότα ἐπ' ἄλληλα μέτρως ὅπου ἀναφθαῖσι (τού-
 τὸν τὸ ἀκήλητον διαμένον ἐκαλεῖτο ἐσχάρα ἢ
 στορεῖς, τὸ δὲ ἐπ' αὐτοῦ ταχέως στρεφόμενον ἐ-
 καλεῖτο τρύπανον) πρὸλ.Θεοφρ.Πυρ.64· Ὑμν. Ἐρμ.
 III [ἐνθα δὲ ἀναρχαῖος οὗτος τρύπος τοῦ ἀνάπτειν

πῦρ ἀποδίδεσθαι εἰς τὸν Ἐρμῆν], Σοφ.Φιλ.36, Πλάτ.
 Πολ.435Α τάχ' ἄν . . τριβόντες, ὡσπερ ἐκ πυ-
 ρῆων ἐκλάμψαι ποίσησαν τὴν δικαιοσύνην,
 Θεοφρ.Φ1,5,3,4, Θεοφρ.22,33 πυρετὰ τὴ χερσὶν ἐ-
 νώπων, Ἀπολλ.Ρ.1,1184 ἀμφὶ πυρδαῖα δινεύσασκον,
 Διόδ.Σ.5,67 πύρητι γενόμεον τῶν πυρεταῖν π.
 τοῦ Προμηθεῖος, Λουκ.Ἀλ.Ἰστ.1,32 πυρετα ἐνα-
 τριφάσων· ἢ νεώτ. μικρὸν καὶ λεπτὸν ζυλά-
 ριον ἀπολήγον κατὰ τὸ ἔτερον ἀκρον εἰς κεφα-
 λὴν ἐξ εὐφλέκτου ὀλης, ἧτις διὰ προστριβῆς ἀνα-
 φλέγεται, σπῆτρο : πυρετα ἄνω βελου καὶ ψω-
 φάρου, - πυρετα κήρινα [τὰ ἔχοντα στέλεχος κή-
 ρινον ἀντιζυλλῖνον]· 2) συνήθ. ἐν τῷ ἐν. κερά-
 μιον ἀγγεῖον ἐν χρ.πρὸς ἔνθεσιν ἀνδράκων ἀνημ-
 μέων [βυματῆριον κτ.Ἡσ., Φώτ., Σουδῶν] : Πά' ἘΞ.27,3
 τὸ πυρετὸν αὐτοῦ· κ. κτ. πληθ. : Πά Παρὰλ.2,4,1
 τὰ πυρετα καὶ τὰ ἐσχάρα τοῦ θυσιαστηρίου,
πυρεταῖος-ῶν [ό] νεώτ. ὁ πωλητὴς πυρεταῖν.

πυρεταῖος ὀν μτν. πύριος βλλ. : Ὀμηρ.Μετ.17,15.
πυρεκδάλσις-εως [ή] μον. τὸ ἐκβάλλειν πῦρ :
 Γερμ.Α' Cod.Γοιτ.1,278, τοι.21Β.Το.

πυρεκδάλιον [τό] νεώτ. τὸ ἐκ χάλυβος ἐξάρ-
 τημα τῶν παλαιῶν ἐμπροσθογεγῶν ὄπλων, ἐφ' οὗ
 προσκρούον ὁ πυριτόληθος μετέβριδε τὸ πῦρ.

πυρεκδάλιτης λίθος [ό] σχολλ. λίθος ἐκβάλλων
 σπινθηρας πυρός : Σχολ.Ποικ.Ἀλ.Ἰστ.1,32.

πυρεκδῶλος-ος μτν κ. νεώτ. ὁ ἐκβάλλων πῦρ :
 πυρεκδῶλος λίθος ἰπυριτόλοιο, τακνωκάπετρον·
 ἢ τὸ οὐδ' ὡς οὐσα. ἐν τῷ πληθ. πυρεκδῶλα μηχαν-
 αὶ ἐκβάλλουσαι πῦρ : Ἀλέξ. Ἄφρ.Πρ.1,38.

πυρεκδῶλω-έω μον. πσράγω, ἐκβάλλω πῦρ :
 Εὐστ.Πον.240,7 πυρεκδῶλειν ἐκ λίθου.

πυρεκτικῶς-ῆ-όν [πυρετός] μτν. ὁ πυρετῶδης,
 ὁ εἰς πυρετόν ἀνήκων : Γαλλ.16,491, Θεολ. Ἀριθμ.51.

πυρεκτικῶς ἔπιρρ. μον. πυρετωδῶς : Παῦλ.
 Αἴγ.3,43.

πυρεκτοπότης [ό] νεώτ. πυροδόκ. ἡ σπονδία
 σπειρὶς ἧτις ἐχρησάμευε διὰ τὴν βίασαν ἐλξίν τῆς
 γανίας τοῦ ἐκκαύματος τῶν παλαιῶν βροδυδῶ-
 λων, δι' ἧς ἐπήχρητο ἡ ἀνάφλεξις τῆς πυριτοκό-
 νευς μεταδίδουσα πῦρ εἰς τὸ πυροδόκον.

πυρενδύδης-ος μον. ὁ ὑπὸ πυρός περιβεβλη-
 μένος : Γερμ.Κων.λεως 692 [ἐκδ. Μί.] πυρενδυ-
 τῶς βάτος.

πύραξις-εως [ή] νεώτ. τὸ πυρεσσειν βλλ.
πυραργάτις τέχνησι [ή] μον. ἡ διὰ πυρός ἐργα-
 ζομένη ἢ τζέτις· Ὀμ. Ἀλλ. Ἰλ.Ε.26.

πύρασος [ό] πάπ. πυρετός βλλ.

πύρασος [πυρετός] κ. νεώτ., ἀπ. πυρετῶν, μέλλ.
 πυρῆξω, ἀόρ. ἐπύραξαι, παρκα. πεπύρεξαι, παθ.
 παρκα. πεπύρεγμαι, ἔχω πυρετόν, κατέχουμαι ὑπὸ
 πυρετοῦ, νοσῶ, πάσχω ἐκ πυρετοῦ : Ἰνπ. Ἀσφρ.2,
 28, Εὐρ.Κῶκ.228 πυρετός σφυκομενός τῶλας,
 Αἰσχ.Χο.3,115 παραρχήμα τὸν Ιερομηνημά Διηγύ-
 ρον πυρετῆιν, Ἀρτεμίδ.δαλδ.4,30, Σαλλ.9.

πύραστια [ή] πάπ. ἔστις, τζάκι.

πυραταῖον πυρεσσω βλλ. : Ἰνπ. Ἀρχ.17, αὐτ.
 Ἐπιδ.4,7· κ. μκσ. : Ἰνπ. Ἀρχ.11 δευ. συνεχῆ πυρε-
 ταῖνητα [ἐσφ.γρ].

πυρετικῶς-ῆ-όν μτν. κ. νεώτ. πυρεκτικῶς βλλ.,
 ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν πυρετόν·
 Πτολ.Τετραβ.85, - πυρετικῶς σφυγμός· παροξυ-
 σμός· ἢ νεώτ. συνεχῶ. ὁ πάσχων ἐκ πυρετοῦ :
 εἰς τὸ χωρίον εἶναι πολλοὶ πυρετικοί.

πυρετιῶν [τό] κ. νεώτ. ὄπακρον, τοῦ πυρετός βλλ. :
 Ἰνπ. Ἐπιδ.3,17, σ' πυρετία συνεχῆ, Πάπ. [πληθ.].

πυρετιῶ-νάω μτν. κ. μον. πυρεσσω βλλ. :
 Κυραν.44, Γεωπ.11,2,2.

πυρετωγόνος-ον νεώτ. ὁ γενῶν, προξενῶν,
 προκαλῶν πυρετόν : πυρετωγόνοι τοξῆνοι,
πυρετοθεραπεία [ή] νεώτ. Ιατρ. ἡ διὰ τεχνι-
 τῶν μέσων ὀφθαίσις τῆς θερμοκρασίας τοῦ σώμα-

τος, επί πάσχοντος οργανισμού, προς επίτευξιν θεραπευτικού αποτελέσματος.

πυρετολογία (ή) νεώτ. κλάδος τῆς Ιατρικῆς παθολογικῆς ἀσχολομένης περὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν πυρετῶν || ἢ περὶ πυρετῶν πραγματεία.

πυρετολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πυρετολογία βλ.λ.: πυρετολογικὴ μελέτη.

πυρετολογός (ή) νεώτ. ἐπιστήμων ἀσχολούμενος ἐιδικῶς περὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν πυρετῶν.

πυρετός (ή) (πυρ) κ. νεώτ. κ. δημ. καίουσα φλογερὰ θερμότης θέρμη καυστική (ζέση, φλόγα, κάψα): || λ.ξ.31 φέρεσι πολλὸν πυρετὸν δεκτοῖσι βροστοῖν (ἐνν. ὁ Σείριος): 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ κατάσταση τοῦ πυρεσσάντος, παθολογικὴ ὑψώσις τῆς θερμοκρασίας τοῦ σώματος θέρμη, ζέση: || Ἰνν. Ἀφρο.2,26 Ἀριστ.Σφ.1038 τοῖς ἡλιαίοις ἐπιχειρήσει πέρυσιν καὶ τοῖς πυρετοῖσιν, Πλάτ.Τίμ.β6Α πυρετοὶ ἀμυγμυρῖνοι ἢ τριταῖοι - τεταρταῖοι 101 καθ' ἐκάστην ἡμέραν, οἱ κατὰ πᾶσαν τρίτην, κατὰ πᾶσαν τετάρτην ἡμέραν ἐπιανερχόμενοι, Ἀριστ.Πρ.866α,23 διαλεπόντες πυρετοί, Ἑλλ.Ἐπιγράμμ.247 θῆσκειν ἕκ πυρετοῦ - ἐπιλόχειος - κίτρινος πυρετός || νεώτ. κ. πληθ. πυρετοὶ συνήθ. ὁ ἐλαδῶδες οἱ θερμῆς:

2) νεώτ. μτφ. ἐξαιρετικὴ κίνηση, δραστηριότης, προεκλογικός πυρετός, -πυρετός ἐργατικότητος.

πυρετοφόρος-ον σχολ. ὁ φέρων, προξένων πυρετῶν: Σχολ.Σοφ.ΟΤ 27.

πυρετῶν ἄττ. τ. τοῦ πυρεσσω βλ.λ.

πυρετῶ-ως π.ἀπ. πυρετῶσι βλ.λ.

πυρετώδης-ους-ες κ. νεώτ. ὁ τοῦ πυρετοῦ, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν πυρετὸν: || Ἰνν. Ἀγμ.34 πυρετώδη ρίγκα: 2) ὁ φλεγμονώδης: || Ἰνν. Ἀγμ.25 πυρετώδες ἔλκος (ἰδ. γρ. πυρῶδες): 3) ὁ εἰς πυρετὸν ὑποκείμενος: || Ἰνν. Αἰε.9 πυρετώδης κώστις: 4) ἐπὶ νοσηρᾶς ἐποχῆς τοῦ ἔτους: || Ἰνν. Ἀε.10 πυρετώδες θέρος, Ἀριστ.Πρ.862α,17 κ. συγκρ. πυρετωδέστερος: || Ἰνν. Ἀφρο.49

5) νεώτ. μτφ. ὁ μετὰ πυρετοῦ, μετὰ ζέσεως, μετὰ πολλοῦ ζήλου, μετ' ἐνεργητικότητος γινόμενος: πυρετώδεις κολερίαι προπαρασκευαί.

πυρετώδης ἐπίρρ. νεώτ. μετὰ ζέσεως, μετὰ ζήλου: ἐργάζεται πυρετώδως.

πυρετός-ἔως (ή) (πυρ) Ἦσ. ἐμπρηστῆς, πυρπολητής: 2) σκεδὸς ἀντίγον εἰς τὸ πῦρ: ΑΠ 13,13 (π.β.1)

πυρετικός (ή) μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἀλιεύων ὑπὸ τὸ φῶς πυρσοῦ, ὁ φαρῶν με πυροφάνη: Πολυδ.1,96: 2) νεώτ. ναυτ. πυροδότης.

πυρετικός-ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμοζῶν εἰς τὸν πυρευτὴν βλ.λ., εἰς τὴν μετὰ πυρσοῦ ἄλιαν: Πλάτ.Σοφ.220D πυρευτὴν (ἰθρῶν): 2) ὁ πρὸς καύσιν κατὰλληλος: Θεόδωρ.ΦΙ 5,112 π-χρεία.

πυρεῶς ἀνάτομ, πύρ, πυρᾶν, βῆνω φωτιά: Πλάτ. Νόμ.843B ἐάν πυρεῶν τὴν ἄλην με διευλαθεθῆ τὸν τοῦ γέγονος.

πύρ-ἑς (ή) λαν. τ. ἀντὶ πυρᾶ βλ.λ.

πύρη(των) (ή) λαν. τ. ἀντὶ πυρεῶν βλ.λ.

πυρηλιόμετρον (ή) νεώτ. εἰδικὴ ἀσσκευή ἐν χρ. πρὸς προσδιορισμὸν τοῦ ποσοῦ τῆς θερμότητος, ἢ λαμβάνει ἢ ἕκ τοῦ ἡλίου.

πύρην-σμος (ή) κ. νεώτ., δημ. πυρήνας ὁ κόκκος, τὸ σκληρὸν σπέρμα τῶν σαρκωδῶν καρπῶν, τὸ κοκκοκότο, οἶον τῆς ἐλαιας: Ἦρ.2,92 πύρην ἐλαίας, Θεόδωρ.ΦΑΙτ.5,18,4 ἐπὶ τῆς ραΐας: || Ἰνν.Παθ.54, Θεόδωρ.ΦΙ 1,11,6 ἐπὶ τοῦ μεμπίλου: Θεόδωρ.ΦΙ 3,12,5 ἐπὶ τῆς φαικικοβαλλάνης: Ἀριστ. Μετ.342α,10, Θεόδωρ.ΦΑΙτ.1,19,2 (ἐνθα τὸ ἐλάς πῆ. ἀντὶ ἱτάει): ἐπὶ τῆς ἀνταίας, κουφοξυλιάς: || Ἰνν.Γυν.2,133 ἐπὶ τῆς μωρῆνης καὶ τοῦ βῆτριως: Ἀριστ.Πρ.925β,26 ἐπὶ ἀγρίας κερρασίας: Ἦρ.4,23 πυρήνα δὲ ἕξει: 2) δημ. εἰδ. ὁ πυρήν ἡ ἐκ τῶν συντεθειμένων πυρήνων τοῦ ἐλαιοκάρπου

κοκκοειδῆς πρὸς καθῆσιν ὅλη: στό μαγκάλῃ καίω πυρήνα, - ἀκρίθην ὁ πυρήνας: 3) ἐδωδιμον κάρπου, ἐπὶ τῶν στρωθῶν ἢ κῶνων πίτουρ, κόκκοις: Μωσ.18, Ἀβ.λ. Ἀθῆν.2,57Β καλεῖ τῶν κῶνων τοὺς πυρήνας ἐπὶ δὲ κόνους, Ἐπιγρ.: 4) τὸ σκληρὸν ὄσπυον, ἢ ἀκονθα τῶν ἰχθύων: Ἀρχέστρ. ἀπ.8,9: 5) χόνδρος, κόκκος λιθῶν, θυμαρίου: || Ἰνν.Γαλλ.19,134: 6) ὀργανιστὸν τὸ ὀργανιστὸν φωτῶν: Πλάτ.: 7) τὸ φυτὸν κράταιρος ἡ δξυμάκονθα βλ.λ.: Δισκ.1,93: 8) στρωγγύλη κεφαλή μῆλης καθέτης: Γαλ.Χρ.Μορ.15,7: 9) ὀδοντοειδῆς ἀπόφυσις τοῦ τραχήλου, ὀδοῦ βλ.λ.3: Γαλ.Χρ.Μορ.2,462: 10) ἐξόγκωμα ὑπὸ τὸν πύγωνα ζῶου: Στράβ.4,6,10 ὑπὸ δὲ τῷ γενεῖω πυρήνα ἴσχειν: 11) ὄνομα πολιτῆως τινὸς λίθου: Πλίν.ΦΙ 37,188 ἐχρησίσμευ ὅτι οὗτος ὄνομα προσφορά εἰς θεόν: Ἐπιγρ. (Γρωθῶν): 12) νεώτ. ἀνοτ. κριοποιεῖς σωματῶν ἐντός τοῦ πρωτοπλασματος τῶν κυττάρων: 13) ὄμαστρον, τὸ κέντρον οὐραίου σώματος: ὁ πυρὴν τοῦ ἡλίου - τῆς γῆς-τοῦ κομήτου: 14) μ. μτφ. ὄμας προσώπων ἢ πραγμάτων ἀποτελούντων τὰ ἀρχικὰ καὶ βασικὰ στοιχεῖα πράγματος τίνος, ὀργανώσεως ἢ κ.σ.: πυρὴν κόμματος - τῆς συνωμοσίας: 15) εἰδ. νεώτ. δημ. -ἦσας ἐν χρ. ὡς ὄνομ. ἐκάστης ὁμάδος κομμουνιστικοῦ κόμματος ὁρώσης κατηχητικῶς ἐς ὠριμένην περιότην.

πυρήνα (ή) δημ. ἄ. πυρήνας βλ.λ.2).

πύρηνας (ή) Ἐπιγρ. ὄνομα συλλόγου ἐν Ἐφέσῳ.

πυρηνώδης-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Πυρηναία ὄρη.

πυρηνώλειον (ή) νεώτ. τὸ ὄπὸ τῶν πυρήνων τῆς ἐλαιας λαμβανόμενον ἔλαιον.

πυρηνώλειουργία (ή) νεώτ. ἡ ἐκ τῶν πυρήνων τῶν ἐλαίων ἐλαιουργία, ἡ ἐκ τῶν ὑπολειμμάτων τῆς πρώτης ἐκπίεσεως.

πύρημος-ον (ἀνεμοσ) μτγ. ὁ φυσῶν, προφυσῶν, ριπίζων τὸ πῦρ: ΑΠ 6,101 (ἰδ. γρ.).

πύρηνιδιον (ή) Ἐπιγρ. κ. π.ἀπ. ὑποκορ. τοῦ πυρήν, φύμα, οἶδημα, χρίσμα: 2) γεν. μικρὸς στρωγγύλος δρυκός, χάρτης.

πυρηνικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν πυρήνα, ὁ τοῦ πυρήνος.

πυρηνιον (ή) κ. Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ πυρήν βλ.λ., μικρὸς πυρὴν, κοκκουκοσάσι: Θεόδωρ. ΦΙ 3,7,4, Πορφ. Ἀποχ.27: 2) πυρηνίδιον βλ.λ.2): Ἐπιγρ. πυρήνα χρυσά: 3) νεώτ. ἀνοτ. κοκκίον ἢ κοκκία ἐντός τοῦ πυρήνος τῶν κυττάρων.

πυρηνίσκος (ή) νεώτ. ἄστον, ἕκαστον τῶν στρωγγύλων καὶ λίαν οκτεινῶν σημάτων ἐντός τῶν ἡλιακῶν κηλίδων.

πυρηνωδής-ους-ές μτγ., μων. κ. νεώτ. ὁ πρὸς πυρήνα καρποῦ ὄνομα: Γαλ.2,756,αὐτ.Χρ.Μορ.12,7, Παῦλ.Αι.6,2 καυτήρας πυρηνωδεῖς: 2) νεώτ. ἀνοτ. πυρηνωδεῖς ἀπόφυσες ὀδοντοειδῆς ἀπόφυσος τοῦ δευτέρου αἰχμητικοῦ σπονδύλου.

πυρηνωσία (ή) νεώτ. ἀνοτ. ἡ ἐκ τῶν κυττάρων ἐξαφάνισις τοῦ πυρήνος.

πυρηνωσκότης (ή) νεώτ. ὄνομα. μάκητες τῆς κλάσεως τῶν ἀσκομυκήτων.

πυρηνώπλασμα-ατος (ή) νεώτ. ἡ λευκωματοειδῆς οὐσία ἡ πληρούσα τὸν χῶρον τοῦ πυρήνος, ἐν ἢ ὑπάρχει τὸ νῆμα τῆς χρωματίνης.

πυρηνωμία (ή) μων. ἑαφ.γρ. ἀντὶ πυρήνος μήλης ἐν Παῦλ.Αι.6,9,21.

πυρηνωτομία (ή) νεώτ. βιολογ. ἡ αὐτόματος διαίρεσις τοῦ πυρήνος τῶν κυττάρων ἢ ἐπάγουσα τὸν πολλαπλασιασμὸν οὐτῶν.

πύρηνώδης-ους-ες κ. νεώτ. ὁ ὄμοιος πρὸς πυρήνα καρποῦ, πυρηνωδεῖς: Θεόδωρ.ΦΙ 1,11,3 πυρηνωδὲς σπέρματα: 2) μτφ. ἐπὶ ὀφθαλμῶν, ὄραρις: Ἀριστ.Ζ1 568α,1 πυρηνώδεις ὀφθαλμοί.

πυρητόκος-ον [πύρ] μτγ. ὁ τρίκτος, παράγων πύρ: Φιλιν.Θεσα. ἐν ΑΠ 6,90 λίθου τε ναύταις ἐσπέρτας πυρητόκος [δ.γρ. πυροητόκος].

πυρηφάτος-ον μτγ. ποι. ὁ τῶν πυρῶς, τὸν σίτον συντρίβει: ΑΠ 7,394 πέτρων .. πυρηφάτων Δαμάτρως λάτρην [ἢ μολύβειροι].

πυρηφόρος-ον ποι. ἀντὶ πυροφόρος, ὁ παράγων πυρῶς, σίτον: Ὁδ.Γ 495 πείλιον πυρηφόρον. Ὑμν Ἀπολλ.228.

πυρία [ἢ κ. Ἐπιγρ.], ἰων. πυρία ἀπυρόλουτρον παρασκευαζόμενον διὰ πυροκτώσεως καὶ μέρους τοῦ ὁπιδέου, ἐπ' οὗ συνήθως ἐρρίπτοντο ἐδώδες ὄλοι: Ἦρ.4,75 οἱ δὲ Σκύθαι ἀγόμενοι τῆ πυρία ῥώματα, Στράβ.3,3,6 χρωμένους δις καὶ πυρίας ἐκ λίθων διαπύρων, Πλάστ.Ἦθ.653D τὰ ὄματα ταῖς πυρίας εὐ διατίθει, Παλαιφ.43 πυρίας ἐφεῖρεν (Μήδειος: || ἐν χρ. κ. μτγ.: Ἄριστ.ΖΜ 651a) γίνονται ἰσον πυρίας ἐν τῷ αἵματι.

2) γεν. ἐπὶ παντός ελοφύσεως ἐκτετακτικῆς ἐφαρμογῆς τῆς θερμότητος: Ἰαν.Διαίτ.2) ἔφασι πυρίας, αὐτ. Ἄφορ.5,28, Γαλ.15,519: || ἐπὶ κοιτήρων: Ἀρετ.Χρον.Νοσῶν.1,2 πυρίας καυτήρων. 3) πύλεος βλλ.2): Μοσχ.Π.Αἰθ.5,207F πυρίας χαλκάς ἔχον τρεῖς ὄμ. πλ.ἐν ΑΠἡ.243: 4) Ἐπιγρ. εἰσότης βλλ. || βολώντος τάφος, κωδούρι: Ἐπιγρ. 9) ἢ διὰ πυροσῶ ἀλυσία, φάσμα με πυροφάνη: Ἄριστ.Ζ 537a,18 ἐν ταῖς πυρίαις ἀλύκταις.

πυρία μτγ. πυρία βλλ.: Γαλ.14,351,15.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρία [μ]ονας [ὁ] δημ. ὁ πυράκιον βλλ.

πυρικής-ους-ες ἰσική κ. περική-ος-ές ὁ ἔχων πυρίνη ἀνή, ἀκική, ἀσίμη, ὁ ἐν πυρὶ αἰχμηρὸς γενόμενος· Ὁδ.1.387 ὡς τοῦ ἐν ὀφθαλμῷ πυρικής μαχλόν ἐλόντες ἀνέταμν.

πύρθηλαίης-ος-ές μγν. ὁ διὰ πυρὸς θαλάσσιος, θερμανόμενος· Ἀπολλ.Ρ.4.926, Νικ.Θηρ.40.

πυρίθυμος-ον πάπ. ὁ ὡς πύρ ὀρημτικός ὀργίλος, Μαν.δὲϋθμος.

πυρικόλης-ος-ές μγν. ὁ ὑπὸ πυρὸς, ὑπὸ ὑπερβολικῆς θερμότητος καιόμενος, πεφλεγμένος, πυρικόστος βλ.λλ.· Ἀσωνίδ.Ταρ. ἐν ΑΠ6.281 Φρυγίης πυρικόστος 2) ὁ λίαν θερμὸς, φλογερός· Γαλλ.16,709 πυρικός φερετός.

πυρικοί [οἱ] οἱ καιόμενοι διὰ τοῦ πυρὸς πυρπολοῦνται, ἐπὶ τῶν καιομένων τῶν δεικνῶν· Χρυσαν. Πλουτ.Ἡθ.406

πύρικαιστος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐν τῷ πυρὶ καιόμενος, πεφλεγμένος καὶ ἐσκληρωμένος· Ἰλ.Ν.564 ὡς τὰ σκώλας πυρικόστος, Πλουτ.Ἡθ.922Α, Βέττ.Βάλλ.127,32, Νόν.Δ.1274. 2) ὁ ἐκ πυρὸς προεξοστούμενος, Ἰνν.Ἐπιθ.2,11 φλκτικαίνεσσι ὡσπερ πυρικόστος, αὐτ. Ἀγρ.27, Ἀριστ.Πρ.866α,δ, Ἀρετ.ὉΞ.Παθ.1,9 πυρικόστος ἔλκεα, Δισκ.1.66,2. 3) τὸ αὐτὸ πυρικόστος ἄς οὐα, ἐμπλοστρον ἢ ὀλοφίη διὰ καιομένων μέρος τοῦ σώματος· Θεόδωρ.Φι.9,19,3 ὄμ. κ. ἢ πυρικόστος ἐμπλοστρος· Ἀσκληπιάδ.π.Γαλλ.13,525.

πυρικόστος-ον δ. τ. τοῦ πυρικόστος βλ.λλ., φλογιστικός, πεφλογισμένος· Πλάτ.Τιμ.85C καθαιρυντικὸν δ' ἐντό; πυρικόστος νοσήματα πολλά ἐμποιεῖ, Λοικ.Ὀν.δ. τραυία ἔχων πυρικόστος αὐτοῦ μὴ παρεδρεύσει 2) ὁ φλέγων, ὁ ἔχων φλόγιστον· Ἀριστείδ.Λόγ.49(25),30 θνεράς πυρικόστος.

πυρικόστωρ-ορος ἰδί μγν. ὁ δὲν πυρικόστος καὶ διὰ τοῦ πυρὸς αὐτοῦ καιῶν π.· Τίμων Φι.67,7 σφαίρης πυρικόστωρα κύκλων.

πυρικόστος-ον πάπ. ὁ διὰ τοῦ πυρὸς ἐνοχλῶς.

πυρικόκλιος δ.ἀνάγν. τοῦ πυρικόκλιος βλ.λλ.

πυρικόκτος-ον (καιόμενος) ὁ ἐν τῷ πυρὶ ἢ διὰ πυρὸς καιοργασμένος· Καλλ.Δήλ.145 πυρικόκτος λέβητες 2) ὁ διὰ πυρὸς παρεασσασμένος ἢ πεφλογισμένος, καιόμενος· Νικ.Θηρ.241 πυρικόκτος χρώς 2) ὁ ἐν πυρὶ παρεασσασμένος, μαγειρευμένος· Πορφ. Ἀνοχ.1,13 πυρικόκτος κρέα.

πύρκοιτης ἰδί ποι., δωρ., -ας ὁ χρησιμεύων ὡς κοίτη τοῦ πυρὸς, ὁ ἐμπειρέων καὶ διατηρῶν πύρ· ΑΠ6.294 πυρικόκτιαν νάρθηκα [ἐπὶ τοῦ καλάμου τοῦ Προμηθέως].

πυρικός-ἡ-όν Ἐπιγρ. κ. πάπ. ὁ τοῦ ἢ ἐκ τοῦ σίτου· Ἐπιγρ. πυρικός γόμος, Πάπ. πυρικός φόρος 2) πυρικός (τῶν) ὡς οὐα, τὰ σιτηρά· Πάπ. **πύρκοφάτος** Ἡσ. «ὁ μετὰ πυρὸς κεκροτημένος σιδήρος».

πύρκοκτος-ον [κτίσι] ποι. ὁ ἐν πυρὶ καιοσκαυασμένος· Τιμ.ἀπ.23 ἐν πυρικόκτι στήνα [ἐν ἀπλήνως ἀγγείαις, κτ. διόρθ. Κοκκ. ἀντὶ πυρικόκτιος γάσι].

πυρικόλμηθης-ος-ές μγν. ὁ ὡς πύρ λῶπιον· ΑΠ5,15 πυρικόλμηθης ἄστρες ἰδγρ. πυρικόλμηθι, πρδλ.Ἰγν.Ἰσ.8, Ἀροτ.1040, Ὀμπ.Κην.3,72.

πυρικόλμηθης-ίδος [ἡ] Φώτ. δ.τ. τοῦ πυρικόλμηθης βλ.λλ.

πυρικόλητος-ον μγν. ὁ ὑπὸ τοῦ πυρὸς καταληθθείς· Στράβ.12,27 πυρικόλητα πέδια [ἴφαστα] σιτιώδη, αὐτ.16,2,44 πέτρας πυρικόλητοι.

πυρικόλητος Διδούσος [οἱ] μσν. ὁ πυρικόλητος βέας ὁ ἐν πυρὶ ἢ ἐκ πυρὸς γεννηθείς· Βί.Ἀλέξ.2, 282 ὁ πυρικόλητος Διδούσος ἐπέθθ.

πυρικόλητος -έω μγν. ἐξέπνοσι ἐπὶ μακροῦ φλόγῳ, ἐκρήγνυται εἰς σφοδρὸν πύρ· Πλουτ.Ἀλέξ.35 πυρικόλητος μεταβάλλειν ὀλέως τὴν ἄλην.

πυρικόλμαρος-ον μγν. ὁ μαρμαίρων, σινηθίζων ὡς τὸ πύρ· Μαν.4,93,391 πυρικόλμαρος ἀστήρ, Κατ.Ἀστρ.Κ.1,173.

πυρικόμαρος-ον κ. νεώτ. πυρικόμαρος ὁ ἀνδιόταμος εἰς τὸ πύρ, ἐπὶ λίθου· Ἀριστ.Μετ.383β,5, αὐτ.Θουμ.833β,22 2) νεώτ. ἐπὶ ὧν ἄπτες ἀντέχουσιν εἰς ὀφθαλμὸς θερμοκρασίας, δὲ καὶ χρησιμοποιοῦνται εἰς ἐπίδουσον καιόμενος· πυρικόμαρος πλίνθος [ὁ ἀλεξιπυρὸς] 2) Ἡσ. ὁ ἐν τῷ μάξ φλογερός, ὀρημτικός.

πυρικόμαρος -έω μγν. ἀντέχων εἰς τὸ πύρ· Ζώσ. Ἀγ.252Β.

πυρικόμμος-ον νεώτ. ὁ ἀντέχων εἰς τὸ πύρ, ἀλεξιπυρὸς, πυρικόμαρος βλ.λλ.2.

πυρικόμοφος-ον μσν. ὁ ἔχων μορφὴν πυρίνην, φλογώδη· Μιχ.Σύγκ. ἐν Βλ.ἀν.Ἀροτ.368.

πυρίνη [ἡ] ἔσοφ.γρ. ἀντὶ πυρίνης ἐν Ἰνν.Γυν.2,133, Ἡσ. **πυρίνιζεν** Ἡσ. ἀνευ ἐρμ. πύρ, πυρηνίζεν βλ.λλ.

πύρηνθριξ-τριχος [οἱ, ἡ] πάπ. ὁ ἔχων πυρράς τριχὰς κοκκινωπὰ μαλλιά.

πύρινον [οἱ] μγν. πύρηνον βλ.λλ.· Ψάδικα.3,73.

πύρινος -η-ον (πύρην) μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκ πυρὸς καιοσάσμενος, πυρικόστος, καιῶν, φλογερός, καιοστικός, διάπυρνος· Ἀριστ.Ψυχ.435α,12 πύρινον σῶμα, αὐτ.Μεταφ.1049α,26 εἰ. . . ὁ ἀπρ μὴ πύρ, ἀλλὰ πύρινον, αὐτ.Οὐρ.289α,16 πύρινα ἄστρα, Διδ.δ.Σ.15,50 πυρίνη δοκίς ΚΔ Ἀπ.9,17 ἔχοντες θώρακας πύρινοιο, Μαρία Ἀχ.π.Ζωα. Ἀγ.20,11 πύρινον φάρμακον [πρὸς τὸ ἀρσενικόν, Ψιλ.δ.17,16 ἀρρα ἡλιου ἐν τετρασὶν Ἰπποῖσι πυρίνης, Ζερδ.Τραγ.ΚΚ.18,6 σήμας τίς πύρινης σαπίτης - πύρινη ρομφαία [τῶν ἀρχαγγέλων] 2) πύρινοι νόμοι ἄς ὄνομα πύρινον πηγῶν· ΑΠ14,52, 2) μγν. μτθ. πύρινος πάλεμος ἀγίος, ἀκληρὸς πεισματώδης· Πολύβ.6,35,1,6, Διδ.δ.Σ.31,40. 3) κ. νεώτ. μτθ. φλογερός· πύρινα δάκρυα, - πύρινος ἔρως 2) ὄμ. πάπ. πύρινον ἀσαστικόν [πύρινος, θερμώτατος χαρακτηρόσι].

πύρινος -η-ον [πυρικός κ. πάπ. κ. μσν. ὁ ἐκ πυρὸς, σίτου, σίτου, σπαρῆος, ὁ πυρ.ἀπ.373 πύρινος [σπαχίς] [πρὸς ἐρμ. ἀνάγν.], Ξεν.Ἀν.4,51 ὄντων πολλὰς ἔρτας . . . πύρινος, Ἀριστ.Πρ.863α,35 πυρίνη πτισάνη, Θεόδωρ.Φι.8,41 πύρινον ἄχυρον, Βάδρ.26,2, Δισκ.3,102 πύρινον ἔλευρον, Πάπ. γράσσι πυρίνη ἦν, Ἰπποστ.68 2) ἡ πυρίνη ὄν. ἐμπλάστρον περιέχοντος ὄρατον· Παύλ.Ἀγ.7,17,15.

πυρίνοβαλο [οἱ] δημ. κ. πρὸς ὀδοὺ τοῦ πυρικόβολου βλ.λλ., ἔλλειψοειδῆς χυλῶς πληπτόμενος ἐπὶ πυρὶ τοῦ λίθου πρὸς παραγωγὴν σπινθέρων, τσαμψάσι.

πύρινον [τὸ] ἔσοφ.γρ. ἀντὶ πυρικόστος βλ.λλ.· Κορνοῦτ. Φῶσ.Θε.19, Ἀρτέμων 153W.

πύριος-ασ-ον μγν. ὁ ἐκ πυρὸς ἄν, πύρινος βλ.λλ.· Ἰδύβλ.Μουσ.2,7, Δαμάσκ.Ἀρχ.9.

πύρκοπος-αἰδός [οἱ] μγν. ὁ υἱὸς τοῦ πυρὸς, ἐπὶ τοῦ Διδούσου· Ὀμπ.Κην.4,287.

πυρικόπηναξ-ακτος [οἱ] πάπ. ὁ κύριος τῆς πυρὸς τοῦ πυρὸς [ἰδγρ. πυρικόπηναξ].

πύρκοληθής-ος-ές μγν. ὁ πλήρης πυρὸς· Χρυσαν.Π.Ἐσοφ.Επαγγ.Προπ.4,9 πυρικόληθης βωμός.

πύρκολοστος-ον μγν. ὁ πεπλεγμένος διὰ πυρὸς, ὁ ἐν πυρὶ συνδεδεμένος· Νόν.Δ.30,83.

πυρικόκτος-ον μγν. πυρικόκτος βλ.λλ.· Μουσοῖ.168 πυρικόκτος [οἱ] ἀσπιδίον 2) ὁ πνέων, ἐκπέμνων πνέων ἀτμῶν, ὁ ἀνοσίδων ἀτμῶς μῆσφ τοῦ πυρὸς· Νόν.Δ.33,6 πυρικόκτος λέβητες.

πυρικόκτος-ουσα-ον, ἐπ. πυρικόκτος μγν. ἔξ ἀπρ. ο. ὁ πνέων πύρ, πυρικόκτος· Ἐρμ.Ἰων.203 τὸν πυρικόκτοςσαν . . . ἀλκὸν ἰδιόρθ. Ἐρμῶν πύρ πνέουσαν, Μουσοῖ.41.

πύρκοπος-ος-ουσα-ον (πνέω) μγν. κ. νεώτ. ὁ πνέων, φυσῶν, ἐκπέμνων, ἐκβάλλων πύρ· Λυκόφωρ. 131Α, Μελ.Ἐσαγρ. ἐν ΑΠ5,179 πυρικόκος τόξα [τοῦ Ἐρωτος, αὐτ.7,354 πυρικόκος ἄλος - πυρικόκος ὄρακον - πυρικόκος κρητήρ].

πυρίπαιος-ον πάπ. πύρπαιος βλ.λλ.

πυριπτερος-ον μιν. ὁ πυρῆος πτέρυγας ἔχων : Πρόδρ.141 κεραυνῶν τὰς πυριπτερούς φλόγας.
πυρροράγης-οὐς-ές μιν. κ. μιν. πυρροράγης βλ.λ. : Πολυδ.7,164,Φώτ.
πυρρορθός-ον ὁ ἀναδίδων πῦρ : Εἰκ. εἰς 'Ὀρφ. Ὑμν.7,4 πυρρορθὸν ἀστέρων.
πυρροσθενής-οὐς-ές μιν. ὁ σθένων, ἰσχυρὸς εἰς τὸ πῦρ, ὁ ἔχων τὴν ἰσχύην τοῦ πυρός : Νόνν.Δ 24,6 πυρροσθενὴς Διόνυσος, αὐτ.29,193 πολιῖται πυρροσθενεῖς : πρδλ. Πάπ.
πυρισμάραγος-ον μιν. ὁ ἀπὸ πυρός ἠχῶν, βορρῶδῶν, κτυπῶν : Θεοκρ.Συρ.8 [δ.γρ.πυρισφάγ.]
πυρισπαρτος-ον μιν. ὁ σπειρών πῦρ, ὁ φλο- γίζων : ΑΓ 4,268 πυρισπαρτον δῆγμα.
πυρισπαρτήτος-ον μιν. ὁ πυρὶ ἐσπειραμένος, ὁ διὰ πυρός περικυκλωμένος : Παῦλ.Σιλ.'Ἐκφρ.47,5.
πυρισπορος-ον ὁ σπαρείς, ὁ λαθῶν τὴν ὄρχην ἐν πυρὶ, πυρηγῆς : 'Ὀρφ.'Ὑμν.45,1, 'Ὀππ.κιν.4,304.
πυρισπόρος-ον πάπ. ὁ πυρισπαρτός βλ.λ.
πυρισσασος-ον [σφύζω] ἀντὶ πυρσασός, ὁ ἀπὸ τοῦ πυρός σωθεὶς : Ἀγούσιωτ. π. Σχολ.Λυκόφρ.178.
πυριστάτος-ον ὁ σταλάζων, σταζῶν πῦρ : Εὐρ. Κύκλ.293 πυριστάτος πέτρα [ἐπὶ τῆς Αἴθνης].
πυριστάτης [ἰ] οὐχλ. τρίπους ἰστέμνος ἐπὶ τοῦ πυρός, ἡ πυροστάτῃ : Σχολ.'Ἀριστφ.'Ὀρκ.436.
πυριστάνον [τ]δὲ γλῶσσα. πυριστάτης βλ.λ.
πυριστάνος [ἰ] μιν. ὁ πυριστάτης : Εὐστ.187,56.
πυρισταφής-οὐς-ές μιν. ὁ ὑπὸ πυρός ἐστειμένος, περικυκλωμένος : Νόνν.Δ 8,289 πυρισταφῆς κύνθ.
πυρισφάραγος-ον δ.ἀνάγν. τοῦ πυρισμάραγος.
πυρισφρηγιστος-ον μιν. [ἰων.ἀντὶ πυρισφρά- γιστος] ὁ διὰ πυρός ἐσφραγισμένος : Νόνν.Δ 13,323.
πυρισχολήφως-ατος [ἰ] μιν. πάπ. μαγ. ὁ δια- τρήων φῶς διὰ τοῦ πυρός.
πυρισώματος-ον πάπ. ὁ ἐκ πυρίνου σώματος ὢν.
πυρίτης [ἰ] [πῦρ] μιν. κ. νεώτ. ὁ τῷ ἢ ἐκ τοῦ πυρός ὁ περὶ τὸ πῦρ καταγινόμενος, ἐπὶ τοῦ 'Ἡραίουτος : Λουκ.Ζ'Ελεγχ.β πυρίτης τῆν τέχνην, αὐτ.Θου.6' 2] κ. νεώτ. πυρίτης λίθος πυρόλι- θος βλ.λ., σταυροπόροτρα : Πλίν.Φι 35,133, Διοσκ. 5,125' 2] κ. ἐπὶ ἄλλων λιθῶν ἀνάγματος τανῶν συ- στάσεως : Πλιν.36,137, Ζώα.'Αλχ.120β, Σουιδ. ἐν λ. ἀφαντον φῶς : πρδλ. πυρίτης 3].
πυρίτης ἄρτος [ἰ] μιν. κ. μιν. ὁ ἐκ πυρῶν, ἐκ σίτου ἄρτος : 'Αέτ.2,263 [πληθ.] Σουιδ.
πυριτθαποθήκη [ἰ] νεώτ. ἀποθήκη πυριτίδος : ἢ κτ. ἐπέκτ. ἀποθήκη πυρομαχικῶν.
πυριτθόκωνις-εως [ἰ] νεώτ. ἡ διὰ μόνης τῆς τριβῆς κωνοποιηθεῖσα μαύρη πυρίτις ἢ τὸ συ- στατικὸ ἀνομειγνύεται μηχανικῶς ἀνευ ἄλλης προπαρασκευῆς, κοιμῆνθ βραδύως εἰδ., ἐν χρ εἰς τὴν κατασκευὴν πυριτεχνιμάτων.
πυριτθόποικος [τ]δὲ νεώτ. ἐργαστάσιον ἐν ᾧ παρασκευάζεται κυρίως πυρίτις, περαιτέρω δὲ καὶ ἄλλα ἐκρηκτικὰ οὐσια, ὡς καὶ μέρος τι ἐκ τῶν χρησιμοποιουμένων πρώτων ὑλῶν.
πυριτθόποιος [ἰ] νεώτ. ἡ τέχνη ἢ ἡ βιομηχα- νία τῆς πυριτίδος.
πυριτθόποιός [ἰ] νεώτ. ἐργάτης ἢ βιομηχα- νός κατασκευαστὴν πυριτίδα.
πυριτθός-ἡ-ὸν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ πυρίτιον βλ.λ., ὁ περιέχων πυρίτιον, ἐπὶ χημικῶν αὐ- σιῶν : πυριτθὸν ὄλας = πυριτθικὸν ὄξυ.
πυριτθοκαλιωσός-εως [ἰ] νεώτ. ἡ διὰ πυριτι- κόυ καλίου ἐμπόσιος τῶν ἐξ ἀσβεστολίθου λα- ζεμάτων ἀντικεμένωσ πρὸς σκληρῶσιν αὐτῶν.
πυρίτιον [τ]δὲ νεώτ. χημικὸν στοιχεῖον ἐκ τῶν ἀ- μετάλλων, τὸ κύριον συστατικὸν τῶν πετρωμάτων.
πυριτογάλιφ-υθος [ἰ] νεώτ. γάλιφ περιέχων πυρίτιον ὄνω τοῦ ποσοῦ τῶν 5 ο/α.
πυρίτης-ιδος [ἰων. Βοτάνη] [ἰ] μιν. κ. νεώτ. πύ- ρεθρον βλ.λ. : Νικ.Θηρ.683, αὐτ.'Αλ.53' 2] ὄρει-

νὴ κάρδος βλ.λ. : Διοσκ.1,9' 3] πυρίτις [ἰων. λί- θος] ἀνωστάτος τις πολήμιος λίθος : Γλίμ.Φι 37,189' 4] νεώτ. ἡ ἐκ νήτρον, ἀνθρακος καὶ βελίου συνι- σταμένη ἐκρηκτικὴ ὑλὴ, ἡ [ἰ] τῷ μπαρούτη.
πυριτοδίκη [ἰ] νεώτ. ναυτ. ἀγγεῖον ἐν ᾧ φε- λάσσειται ἀσφακῶς ἡ πυρίτις.
πυριτοδότης [ἰ] νεώτ. ναυτ. ναυτῆς πολεμικοῦ πλοίου, αὐτὸ ἐργον εἶναι ἡ μεταφορὰ πυρομαχικῶν ἐκ τῶν ἀποθηκῶν εἰς τὰ βλλόντα πυροβόλα.
πυριτοδχη [ἰ] νεώτ. τὸ μέρος τῆς κἀνήνης τοῦ σωλήνος τῶν ἐμπροσθοθεμένων πυροβόλων ὄλων, ὅπου γίνεται ἡ ἀνάφλεξίς τῆς πυριτίδος.
πυριτοθήκη [ἰ] νεώτ. φορητὴ θάκη πυριτίδος, ὁ. πυριτόκερος, παλάσκα.
πυριτοκάμιος [ἰ] νεώτ. κάμιος ἐντός τῆς ὁμοίας φρύγεται ὁ σιδηροπυρίτης κατὰ τὴν βιο- μηχανικὴν παρασκευὴν τοῦ θετικοῦ ὄξεος.
πυρίτοκος-ον μιν. ὁ ἐν τῷ πυρὶ γεννηθεὶς, ἐπὶ τοῦ Διονύσου : Ίω.Λυδ.Μημ.4,160.
πυριτρεφής-οὐς-ές μιν. κ. παθ. ὁ ἐν τῷ πυρὶ ἢ διὰ πυρός τρεφείς : Νόνν.Δ 2,486. Πάπ.
πυριτρώπος-ον μιν. ὁ τρέφων, βοηθῶν τὸ πῦρ : ΑΓ 6,101 πυριτρώπους ῥηίδας
πυρίτροχος-ον μιν. ποι. μτφ. ὁ ὄρμητικός κατὰ τὸν ὄροντον του : Νόνν.Δ 14,292.
πυριφάνης-οὐς-ές πάπ. μαγ. ὁ ἐμφανιζόμενος, παρουσιαζόμενος ἐν πυρὶ.
πυριφατος-ον ὁ ὑπὸ τοῦ πυρός ἀναλωθεὶς, κα- ταστραφεὶς, ἐρημωθεὶς : Αἰαχ.'ικ.633 πυριφατον τάνδ Πελῶσιαν.
πυριφλεγής-οὐς-ές κ. πάπ. ὁ ὡς τὸ πῦρ φέγ- γων, πυρλαφής, πυροφυγῆς : 'Ὀρφ.'Αργ.214.
πυριφλέγης-οὐς-ές πάπ. ὁ ὑπὸ τοῦ πυρός φε- ρόμενος [ἀμφ.].
πυριφλεκτικός-ον μιν. ὁ πηκτικός, ὁ ἐξαμι- ζόμενος : Ψδῆρῶκρ.π.Ζώα.'Αλχ.122β.
πυριφθαγγος-ον μιν. μτφ. ὁ ἐκπέμπων πυρί- νους φλογερούς φθόγγους : Γραεε.Ορθῶδ.1,252.
πυριφλεγέθης-οὐς-ές πυριφλεγῆς βλ.λ. 2] : ἴππ. Γυν.1,52 πυριφλεγέθης κοιλίη, αὐτ.2,178.
πυριφλεγέθων-οντος-ουσα ὁν ὁ ὡς τὸ πῦρ φλεγόμενος, ὁ πρὸς πυρίνας φλόγας ὄμοιος : Πλάουτ.'ΗΒ.921β πυριφλεγέθων ἔσπαιρον 2] ὡς οὐσα. πυριφλεγέθων [ἰ] εἰς τῶν ποταμῶν τοῦ 'Α- δου, οὗ τὸ πείθρα ἐμυθῶντο πυριφλεγῆ : 'Ὀδ.Κ 513 εἰς 'Αχέροντα Πυριφλεγέθων τε βέουσι Κώ- κυτὸς θ', Πλάτ.Θαιδ.114Α.
πυριφλεγής-οὐς-ές κ. νεώτ. ὁ φλέγων, καίων ὡς πῦρ, ὁ ἀνοδίδων πυρίνας φλόγας : Πλάουτ.'Ηβ. 948C [ἔσφ.γρ. ἐν Ξεν.'Ελλ.5,3,19 ἀντὶ περιφλεγῆς] 2] ὁ δεινῶς φλεγόμενος : ἴππ.Γυν.1,54 πυριφλε- γεῖς ὑστέρω, 'Αρει.Χρον.Παθ.2,2 πυριφλεγεῖς δι- φαι [κωστικὸν διφαι] 3] νεώτ. μτφ. πυριφλε- γῆς ἔρωσ [ἰων σφοδρός] δυνατός.
πυριφλέγων-οντος [ἰ] ὁ πυριφλεγῆς βλ.λ.] : Εὐρ. Βακχ.108β πυριφλέγων λέων.
πυριφλεκτικός-ον [φλέγω] ὁ ἀνοδίδων φλόγα πυρός ἢ ὁ λάμπων ἐκ πυρός : Αἰαχ.ἀν 171 πυρι- φλεκτὸν κάρμακ, Εὐρ.'Ιων.195 πανὸν πυριφλε- κτικὸν ἀφροι τι, Λυκόφρ.218 πυριφλεκτικὸν βλάδι [ἰδεναι], ΑΓ 12,151 πυριφλεκτικὸν πόθοι, αὐτ.11,66 πυ- ριφλεκτα βοστράχια.
πυριφλογος-ον ὁ ἐκβάλλων φλόγας, φλογερός : 'Επ.113 ἡλίου Βολαῖς πυριφλόγοις.
πυριφοτός-ον μιν. ὁ φωτῶν, βσίων ἐν πυρὶ, ἐντός φλογῶν, ἐπιθ. τῆς Περσεφόνης : Ὑμν.Μαγ.3,25.
πυρίφορος-ον μιν. ὁ φέρων, ἔχων θερμότη- ταν : Σωρ.1,76[πδ.γρ.].
πυρίχαλκον [τ]δὲ μιν. εἶδος χαλκίνου ἐργα- λείου πυρὸς κοπῆν : Ἀνών.Αριστλ.Ρητ.170,11.
πυρίχαρης-οὐς-ές πάπ. ὁ χαίρομενος, ὁ εὐ- φροαιόμενος ἐπὶ τῷ πυρὶ.

πυρίχη (ή) ποι. αντί πυρρίχη βλ.κ. Στράτ. ΑΠ 12,186. **πυρίχρωμος** -ως [ό,ή] ο έχων πύριον χρώμα, ο πυρρός ή πυρρώδης: 'Αλκιδ.π. Αριστ.Π.Ρητ.1406α, 2.

πυρία-άω κ. μαν. ἰων. ὄπαφ. πυρίην [ἰπν.ἴων. Φυσ.107] κ. πυριάν [ἴπν.Νούσ.214], ἄδρ. ἐπιρίασα [ἴπν.Νούσ.19] κ. πυρίασα [ἴπν.στρ.100], μέα. ἄποφ. πυρήσασα [ἴπν.δλ.133], ἄδρ. ἐπιρίασάμην [ἴπν.ἴων.Φυσ.7,107], παθ. ἄδρ. ἐπιρήσθην [ἴπν. Ἐντ.Παθ.1], θέτω, τοποθετῶ τινα ἐν πυριητῶν, βάλω κάποιον εἰς ἀτυμλούτρον, μτ. αἰτ.: 'Ἰπν. Α'Ρθρ.47, Παλαίφ.43' κ. μτ. συστολῆ. αἰτ.: 'ἴπν.ἴων.1, 75 πυριάν αὐτὴν ὄσον τρῆκοντα πυρίας κ. παθ. θερμαίνομαι ἐν πυριητῶν || κ.μτφ.: Κρωδ.8 τὸν λάμυγ' ἤδιστα πυριῶ τεμαχίαις' 2) γεν. θερμαίνω: Στράβ.15,1,43 τὰ δ' ἔλλα σαρεῖν ὑέαιε πυριῶσιν κ. παθ.: Διοσκ.3,9 πυριώνται διὰ τινος πυριῶσιν' κ. παθ.: Διοσκ.1,4 [κώπερο] πρὸς τὴ πυριωμένη ἀρμόζει' 4) ρημ. π. πυρίαμα, πυρίασις, πυριατήρ, πυριατήριον, πυριατός.

πυριών δημ. ἀντὶ πυρώνων, τὸ παθ. πυριώνωμαι ἀντὶ τοῦ πυρῶσθαι, θερμαίνομαι: Γρην.Σκ. Τερρ.45,6 πυριωμένο τὸ σπ' ἀπὸ τῆς ζῆσται.

πυρκαεὺς -εως [ό] ὁ ἐμπρηστικός, ὁ ἐμπρηστής, ὁ πυρπολικός: Ναυτίλιος πυρκαεὺς [τίτλος δράματος τοῦ Σαφί: Γκολιδ.9,156.

πυρκατῆ [ή] [καίω] κ. μαν. ἰων. ἄδρ. κ. δημ., ἰων. πυρκαῆ, κ. τρισύλλ. πυρκαῖα [Εὐρ.'ἴκ.1207], ὁ τόπος ἐνθα ἀνάπτουσι πύρ, ἴδ. πρὸς καύσιν νεκρῶν, ὁ τόπος τῆς νεκρικής πυρᾶς: 'ἴλ.Η 428 αὖ δέ . . νεκρούς πυρκαίης ἐπενήνοσεν, αὐτ.ψ. 228, αὐτ.250, Εὐρ.'ἴκ.1207 ἔπτα πυρκαίης νεκρῶν, 'Αριστ.Ζ1 607b,10 χωρῶριον, ὃν ἔνειμι μυθολογοῦσαι γενέσθαι ἐκ πυρκαίης' 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ὑπὸ τοῦ πυρός καύσις πραγμάτων ἐξόντων μεγάλην αἰετικής ἔκτασιν: 'Μρ.2,66 πυρκαίης δὲ γνομένης, 'Αριστ.Κόσ.400α,29, Λουκ.Τεβ.61 πυρκατὰ μεγάλη ἐξαισάταται καὶ πάντα περιεκλείεται . . ἡ φλόξ, αὐτ.Μισθ.Συν.18, -πυρκατὰ τῶν ἀποθηκῶν κηπουσ' || ἐμπρησμός, πυρκαίσις: Νόμν.Δημ. 627 δικαίως . . τὴν βουλήν . . φόνου καὶ τραύματος . . καὶ πυρκατῆς, Πολυδ.8,40 πυρκατῆς γραφή, αὐτ.117' 3) μτφ. ἡ ἐρωτική φλόξ: 'Ασκληπιάδ. ΑΠ 7,217 δι' ὄσης ἴλθετε πυρκαίης' 4) ὑπολήψιμα πυρκατῆς: Διόδ.Σ 16,45' 5) κτ. πληθ. αὖ ἐκ τῶν κεκαυμένων κορυμῶν τῶν μοριῶν ἀναφυόμεναι θύρια παραφυάδες: Λυσ.7,24 ἐν τῷ πεδίῳ πολλὸς μορίας ὄσας καὶ πυρκατῆς ἐν τοῖς ἄλλοις τοῖς ἐμοῖς χωρίοις.

πυρκατῆς-ἄ-ὄν ὁ διὰ τὴν καυσὴν τῶν θύματων χρησιμοποιοῦμενος: Ἐπιγρ. πυρκατῆ λαχάρου.

πυρκατῆς-ὄν [καὶ] αὖ μαντεῦσθαι ἐκ τῆς παρατρήσεως τοῦ πυρός τῶν θυσιαῶν, ἴδ. ἐν Δελφείοις: 'Ἡσ. «πυρκατῆ ὑπὸ Δελφῶν ἱερείς δι' ἐμπῶμον μαντεῦσθαι».

πυρκατῆς-α-ὄν [πύριον] ὁ κατάλληλος πρὸς βρῶσιν, ὁ βρώσιμος, ὁ τρώσιμος, ὁ ἐδωσίμος, ὁ φαγώσιμος, ὁ ὄριμος: 'Θεοκρ.1,46 πυρκατῆσι καλὸν βεβρίσθαι δῶλῶ ἰσιθ. γρ., κτ. Σχολ. «περὶ Καρυσίας καὶ τρωζήμοις».

πύρνηται: 'Ἡσ. ἐεθίβηται.

πύρνον [τό] [πύριον, πυρρὸ] ἄρτος ἐκ πυρῶν, σιταρένιο φῶμι: 'Ὀδ.Ο 312 αὖ κέν τις κοτύλην καὶ πύρνον ὄρεξῃ, αὐτ.Ρ 362' || ἴδ. ἐπὶ ἄρτου ἔξ ἀλεύρου μετὰ πίτυρον: Φιλίμη.Ραρμ.ἐν Ἀθῆν. 3,144 ἐπὶ ἄν ἐκ πυρῶν ἀσθήτων γινόμενον ἄρτον καὶ πάντα ἐν ἐαυτῷ ἔχοντα' 2) γεν. τροφή, φαγητόν: Λυκόφρ.482 φηγίνοιν πύρνον, 'Ἡσ. πύρνος [ό] 'Ἡσ. «φωμόος, Σουῖθ. ἐπίρνος τὸ ἀποκόλασμα τοῦ ἄρτου» κ. κτ. πληθ.: 'Ἡσ. «πύρνοι

ζεοὶ κηστώδεες, ἡ ὁ κατεγασμένος σίτος, ἄλλοι χόρτος, ἄλλοι μαγίδας.

πυρνοτόκος-ὄν μτγν. ὁ παράγων τροφήν, ὁ πυρροφόρος: 'Υμν.1α.45 πυρνοτόκος ἄρουρα.

πυροβολάρχης [ό] νεώτ. κ. δημ. ὁ διοικητὴς πυροβολαρχίας βλ.κ.

πυροβολαρχία [ή] νεώτ. κ. δημ. κενπυροβολαρχία μονὰς πυροβολικοῦ ἔχουσα 2-6 πυροβόλα καὶ διακυομένη ὀργανικῶς ὑπὸ λοχαγοῦ.

πυροβολεῖν [τό] νεώτ. δημ. τόπος, θέσις ὡς τῆμα ἀγρονομικοῦ ἔργου εἶπε ὡς χώρος ἐν πολεμικῷ πλοίῳ, ἐνθα εἶναι τοποθετημένα πρὸς δράσιν πυροβόλα, κανονιστάσιον.

πυροβόλος-εως [ή] νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ πυροβολῶ, ἡ βολὴ διὰ πυροβόλου ὄπλου.

πυροβολητής [ό] νεώτ. κ. δημ. στρατιώτης ἡ ναύτης ἀσχολούμενος εἰδικῶς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν πυροβόλου, κανονιέρης.

πυροβολικός-ἡ-ὄν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφορῶμενος εἰς τὸ πυροβόλο, ὁ τοῦ πυροβόλου' || τὸ θηλ. πυροβολική ὡς οὐσα. κλάδος τῆς πολεμικῆς ἐπιστήμης καὶ τέχνης ἔχων ἀντικείμενον τὴν σπουδὴν τῶν πυροβόλων ὄπλων καὶ τῆς διὰ τούτων ἐκτελεστικῆς βολῆς' 2) τὸ οὐδ. πυροβολικόν] ὡς οὐσα. ἐν ἐκ τῶν νέων μαχητῶν ὄπλων τοῦ κατὰ Ἑλλᾶν στρατοῦ διεξάγον ἄγωνα ἐκείδων: πυροβολικὸν βαρῦ - κεδνὸν - ὀρειδοτικόν - φρουριακόν - ξηπίον - ἀντιαεροπορικόν' || εἰδ. ναυτ. τὸ ἀνάλον τῶν ἐπὶ τὸν πολεμικὸν πλοῦτον πυροβόλων ὡς καὶ τὸ ἐξητηρεῖται ταῦτα προσακίον.

πυροβολισμός [ό] νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ πυροβολῶ, ἡ ἐκπυροσωρότης πυροβόλου ὄπλου' 2) ὁ κατὰ τὴν ἐκπυροσωρότησιν οὐλοῦσθε πυροβόλου ὄπλου παραγόμενος ἤχος.

πυροβολιστής [ό] νεώτ. παλαιότερα ὄνομασία τοῦ πυροβολιστοῦ βλ.κ.

πυροβολομηχανικός [ό] νεώτ. ναυτ. μηχανικός εἰδικῶς ἀσχολούμενος εἰς τὴν ἐπισκευὴν καὶ παρακολούθησιν τῆς καλῆς λειτουργίας τῶν ἐπὶ τοῦ πλοίου πυροβόλων καὶ ἐξαρτημάτων αὐτῶν.

πύροβόλος-ὄν μτγν. ὁ βάλων, ὁ ρίπτων, ὁ ἐξοκοντιζὼν πῦρ' || τὸ οὐδ. κτ. πληθ. πυροβόλα ἀκόνητα ἢ ἐκείνη πυρφόρα: Πλούτ.Σύλλ.9 τοὺς τοξότας ἐκέλευε χρῆσθαι τοῖς πυροβόλοις οὗτ. 'Αντ.66' 2) νεώτ. ὁ διὰ τοῦ πυρός, δι' ἐκπυροσωρότησεως πυριτίδος βάλων: πυροβόλον ὄπλον' || τὸ οὐδ. πυροβόλον ὡς οὐσα, γεν. πάν ἐκηβόλον ὄπλον ἐκπυροσωρότων εἰς μεγάλην ἀπόστασιν βλήματα δι' ἰσχυρὰς πιέσεως ἀερίων, παραγόμενος εἰς μεγάλην ποσότητα ἐν ἐλαχίστῳ χρόνῳ ἐκ τῆς καύσεως πυριτίδος ἐντός εἰδικῆς σωλήνος' || ὄμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσα, τὸ κατὰ τὸ μάλλον ἡ ἴτην εὐμέγεθες καὶ μὴ φορητὸν ἐκηβόλον ὄπλον βάλων ἀπὸ κιλβιδαντος, ἄ. τηλεβόλον, τὸ κανόνι βάλου πυροβόλα.

πυροβόλοσάσιον [τό] νεώτ. τὸ μέρος ἐνθα τοποθετοῦνται ἡ ἀποβληθῆναι τὰ πυροβόλα' || εἰδ. στρατ. παλαιότερα ὄνομασία τοῦ ὄρχου.

πυροβόλ-εως [ή] πληθ. σπέρου πυρῶν, σίτων.

πυροβόλ-εως [ό] νεώτ. κ. δημ., ὄροφ. ἐπυροβόλοσάσιον, αὐτθ. βάλωκα διὰ πυροβόλου ὄπλου' || μτθ. ρίπτω, κατεβῶκα κατὰ τινος τὴν βολὴν πυροβόλου ὄπλου: τὸν ἐπυροβόλησαν ἐκ μεγάλης ἀποστάσεως' 2) ρημστ. π. πυροβολοῦμαι, πυροβολητής.

πυροβόρος-ὄν μτγν. ὁ ἐσθίων πυρούς, ὁ τρώγων σίτων, ὁ σιτοφόρος, ὁ σιτοπώρος: Κόνητ.2,197.

πυρογαλλόλη [ή] νεώτ. χημ. ἡ πυρογαλλικὸν ὄξυ τριβηθῆς φανόλη παρασκευασμένη διὰ ζήρας ἀποστάξεως τῆς ταννίνης ἢ τοῦ γαλλικοῦ

δέξος ἐν γρ. πρὸς ἀνάγκην τῶν ὀλίγων χρυσοῦ, ἀργύρου κτ., ὡς καὶ εἰς τὴν φωτογραφικὴν.

πυρογενής-οὗς-ές (ἡ) ἰσθρῖ μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐκ πυρὸς ἢ ἐν πυρὶ γεννηθείς, ἄ. πυριγενής ἐπίθ. τοῦ Διονύσιου : Ἀδσ. Ἐπιρρ.49,3. 2) νεώτ. ὁ γινόμενος ἢ παραγόμενος ἢ σχηματισθείς ἐξ ὀφθάλμιν θερμοκρασίας : **πυρογενή πατρώματα** Ἐπιρρ. νεώτ.-ὡς.

πυρογενής-οὗς-ές (2) μτγν. ὁ ἐκ πυρῶν κηποινήμενος, κατεσκευασμένος : Ἰουλ.Αλυ.ΑΠ7,368.

πυρογόανος-ον μτγν. ἀντὶ πυριγόανος ββλ. : Ὀριγ.3,289 D.

πυρογραφία (ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη διασκευάζειν διαφόρων στερεῶν ἐπιφανειῶν κ. ἰδ. ἔλλω, δέρματος, ὁσπῶν κττ. διὰ πεπρακταμένης ἀκίδος.

πυρογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πυρογραφίαν, ἢ ὁ διὰ τῆς πυρογραφίας γενόμενος : **πυρογραφικὴ διακόσμηση** Ἐπιρρ. -ὡς.

πυροδαίσιον (τὸ) (δαίω) Ἦσα. τόπος ἐνθα δαΐουσαι, κατοῖα πῦρ, ἔστια, μαγειρεία.

πυροδάσιον (ἴσ. κῶδ.) Ἦσα. μαγειρεῖον ἠρβλ. πύρσανον.

πυροδάσπασις-εως (ἡ) νεώτ. χημ. ἡ δι' ἐντόνου θερμότητας διάσπασιν ὀργανικῶν οὐσιῶν εἰς ἐνώσεις ἁπλοῦστερας καὶ μικροτέρου μοριακοῦ βάρους, ἄ. πυρόλυσις.

πυροδόκος-ον (πυροδ.) μτγν. ὁ δεχόμενος πυρούς, ὁ περιέχων, ὁ περιλαμβάνων σίτον : Ὀππ. Ἀλ.4,501 **πυροδόκος στεφάνη**.

πυροδότης (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ῥάβδος φέρουσα κρῖτὸ τὸ ἔτερον ἀκρον αὐτῆς ἄπταν, δι' ἧς μετεδίετο τὸ πῦρ εἰς τὸ ἔκκαμα τῶν παλαιότερων πυροδόλων' ἢ γεν. πᾶν μέσον πρὸς ἀνάφθιν ἢ μετάδοσιν πυρὸς : Γρ.Σκ.Τερα.106,8 μὲ Ἄγια ἡ Φωτιά, μὲ πού ἄσθησε, δὲν τὴν ἀνάδειε πλιά | ἀνθρώπινω προσάνωμα ἢ πυροδότης.

πυροδότησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ πυροδότου, ἢ μετάδοσις τοῦ πυρὸς εἰς τὸ ἔκκαμα ἐκρηκτικῶ πνος γεωμετρίας.

πυροδοτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν πυροδότην ἢ τὴν πυροδότησιν : **πυροδοτικὸν μηχανήμα** - ὠγυθρον (ὁ) ἄν γίνεται ἢ πυροδότησις.

πυροδοτῶ-έω νεώτ. μεταδίδω πῦρ εἰς ἐκρηκτικῶν τὶ γέμισμα, ἐνεργῶ **πυροδοτῶναι** 2) ρηματ. π. πυροδοτῆς, πυροδοτήσις.

πυροειδής-οὗς-ές ὁ ὄμοιος πρὸς πῦρ, ὁ πυροειδής : Πλάτ.Νόμ.895 C ἐν τῷ γνήτω ἢ ἐνώθω ἢ πυροειδεῖ, Ἀριστ.Ἐν.Φωρ.330b,24, Ἐπίκ.Ἐπιστ.2,39 U **πυροειδεῖς φώτιες** κ. ἐπὶ τοῦ πλανήτου Ἄρεως : Εὐδοξ.5,13' κ. Ἐπιρρ. τῶν. -ὡς : Πλούτ. Ἀρεσκ.Φιλ.2,13,9 **καθάρων τῶν ἐν Ἀλύβω** παταριεῖς πυροειδῶτα **κατεκρηθέντα** ἀστέρα πέτρων.

πυροεις-εἶτος-εἶσιον (πῦρ) ὁ πλῆρης πυρὸς, ὁ πυροειδής, ὁ πύρριος, ὁ φλογώδης : Κλεάνθ.1,10 **πυροεῖς κεραυνός**, Ἀπολλ.Ρ.3,1377 **πυροεῖς ἀσπῆρ** ἢ μτρ. ὁ φλογερός, ὁ ὀρηκτικός : Ὀππ. Κυρ.1,389 **πυροεῖς κάρρος**, Ρουφίν.Ἐπιρρ.ΑΠ.5,14 **πυροεῖτα ὄμματα**, αὐτ.9,132 **πυροεῖς πόδες**, Νόνν. Δ.2,436 **πυροεῖν Βέλος**. 2) ὁ Πυροεῖς ὁ πλανήτης Ἄρης, ὡς ἐκ τοῦ ἐρυθροῦ χρώματος αὐτοῦ : Ἀριστ.Ἐκ.399,9, Κικ.Φασ.Θε.2,20,53, Φιλ.1,504, Κλεομῆδ.1,3' 3) ὡς ἐπίθ. ἐπὶ θεοτήτων, συνήθ.Νόνν., οἷον ἐπὶ τοῦ Ἄρεως : Νόνν.Δ.4,348' κ. ἐπὶ τοῦ Διονύσιου : αὐτ.2,222' κ. ἐπὶ τοῦ Ἥφαίστου : αὐτ.2,225' κ. ἐπὶ τοῦ Διός : αὐτ.6,218' 4) **πυροεῖται** (οἱ) εἶδος ποταμίου τινὸς ἰχθύος, πῖθ. ἡ πέτριος : Μνησιθ.Ἀβλ.Ἀβθ.3,358 C οἱ τε πυροεῖται . . διαφερόται . . τῶν ποταμῶν ἰχθύων ἐπιφθία.

πυροεργής-οὗς-ές ἰ' ἔργων μτγν. ὁ ἐν τῷ πυρὶ ἢ διὰ τοῦ πυρὸς ἐργαζόμενος : Μαν.1,7 B.

πυροηλεκτρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν πυροηλεκτισμὸν : **πυροηλεκτρικὸν κρυστάλλου**.

πυροηλεκτρικός (ὁ) νεώτ. φυσ. τὸ φαινόμενον, καθ' ὃ ἐμφανίζονται ἐπὶ τῆς ἀπώσεως ὑπερθερμωθέντων κρυστάλλων φορτία ἑπιπέδων ἡλεκτρισμῶν.

πυροηλεκτικῶν μτγν. ἐμπορεῖσθαι τὸν σίτον, ἄ. σποκομηλεύω : Πολυδ.7,1 B.

πυροκατεχόλη (ἡ) νεώτ. χημ. ἄ. κατεχόλη ββλ.

πυροκαύσιμα (ἡ) μτγν. ἡ κλοπή τοῦ πυρὸς ἐπὶ τοῦ Προμηθεῖος : Κριναγ.ΑΠ.6,100 οἷα Προμηθεῖος μνήμα πυροκαύσεως ἰδ. γρ. πυρικόλησις.

πυροκράτειον (τὸ) νεώτ. ἡ θερμοκρασίης ββλ.

πυροκρηκτικῆς (ὁ) νεώτ. πυροβολ. ἐπιθὴ μετολικῆ θήκη πλήρης ἰσχυρῆς ἐκρηκτικῆς οὐσίας κοχλιομένη εἰς τὸν πυροσάλλαμα μεταξὺ τοῦτοῦ καὶ τοῦ ἐμπυρεύματος.

πυρολαδεις-ιδος (ἡ) λαμβάνω γλωσσ. λαθίς τοῦ πυρὸς, πυράσρα, ταιμπίδα, μασαί.

πυρολαμπίς-ιδος (ἡ) ἡ ἐκπέμποσα λάμπη πυρὸς, πυρολαμπία, κωλοφωτία : Ἀριστ.Ζ1 551b,24 ἐκ . . **μεγάλων κηρῶν** . . γίνονται **πυρολαμπίδες** (ὁ γρ. ἀντὶ πυρολαμπίδες).

πυρολατρία (ἡ) νεώτ. ἡ λατρεία τοῦ πυρὸς ὡς θεοτήτος, ἄ. ζωροαστριζμός, παρσιαιζός.

πυρολάτριάς (ὁ) νεώτ., τὸ θηλ. πυρολάτριάς-ιδος, ὁ λατρεύων τὸ πῦρ ἢ εἰδ. ὁ ἀπαδὸς τῆς θρησκείας τοῦ Ζωροάστρου, τῆς πυρολατρείας.

πυρολατρίαις -ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πυρολατρείαν, ὁ τῆς πυρολατρείας.

πυρολίθος (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν ἀποτελοῦν παραλλογῆν τοῦ χαλκαίου, ἔχον τὴν ἰδιότητα, κρουόμενον διὰ χάλυθος, νὰ παράγῃ ἀπνῆθρα, ἄ. πυρίτης λίθος, πυριτόλιθος, σταυρονάρπατρα.

πυρολόγος-ον ἰσθρῖ μτγν. ὁ συλλέγων, ὁ βερίζων πυρούς, ὁ θεριστικός : Φιλίππ.Θεσσα.6,104 **πυρολόγους δρεπάνους**.

πυρολουσίτης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν δι-οἰδίον τοῦ μαγγανίου.

πυρολούσις-εως (ἡ) νεώτ. χημ. ἄ. πυροδιάσπασις.

πυρομαγνητικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν πυρομαγνητισμὸν ββλ.

πυρομαγνητικός (ὁ) νεώτ. φυσ. ὁ εἰς τὰ πυροηλεκτρικὰ φαινόμενα παραγόμενος ἡλεκτρισμός.

πυρομανής-οὗς-ές νεώτ. ὁ πάσχων ἐκ πυρομανίας, ὁ κατεχόμενος ὑπὸ ἀσυγκρατήτου ἐνομήσεως πρὸς ἐμπρησμούς.

πυρομανία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. φυχοπάθεια, καθ' ἣν ὁ πάσχων, καίτοι διετηρεῖ πλήρη καὶ ἀκεραλον τὴν συνείδησιν αὐτοῦ, κατέχεται ὑπὸ ἀσυγκρατήτου ἐνομήσεως πρὸς ἐμπρησμούς ἀνευ αἰτίας μίσους ἢ ἐκδικήσεως.

πυρομαντιαίς (ἡ) μτγν. μυσ. κ. νεώτ. ἡ διὰ τοῦ πυρὸς μαντεία : Ἰσίδ.Σεβ. Ἐτυμ.8,9,13.

πυρομαντιε-εως (ὁ, ἡ) μτγν. κ. νεώτ. γεικ. θηλ. κ. -ιδος ὁ διὰ τοῦ πυρὸς μαντεύμενος : Ἀρτεμ.ιδ.δαλδ.2,69 (ὁ γρ. ἀντὶ τωρμαντιεῖς).

πυρομακτικός-ή-όν μτγν. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰ πυρὰ τῆς μάχης ἢ συνήθ. τὸ οὐδ. κτ. πλθθ. **πυρομακτικῶς** ὡς οὐα. τὰ ἀναγκαιότητα εἰς τὸν στρατὸν ἢ τὸν στόλον παντοία ἐφόδια βολῆς, οἷον φυσογία, βλήματα, χειροπόδιες, βόμβαι, τορπίλλαι κττ.

πυρομάχος-ον κ. δημ. ἀντὶ πυρμάχος ββλ. ἢ Ὁεοφρ.Λιβ.9 λιβὸς πυρομάχου 2) δημ. τὸ ἀρά. **πυρομάχος** ὡς οὐα. ὁ πυροστάτης, ἡ πυροσπία Κραστ.Γραγ.Ἐίνωος 123 καὶ παραστιάς ὀλόγυρα, μὲ ἄν. τὸν πυρομάχο.

πυρομάχῶ-έω μτγν. πυριμαχῶ ββλ. Ζώσ. Ἀλχ.168 B.

πυρομέτρης (ὁ) μτγν. κ. -μετρήτης ὁ μετρῶν πυρούς ὁ σπομέτρης : Πολυδ.7,1 B.

πυρομετρής (ἰ) [πυρῶν] μγν. & πυρομέτρης βλ.λ. : Πολυδ.7,18.

πυρομετρία (ή) [πῦρ] νεώτ. ἡ μέτρηση τῶν ὑψηλῶν θερμοκρασιῶν.

πυρομετρικός-ή-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πυρομετρίαν ἢ τὸ πυρῶμετρον.

πυρῶμετρον (τό) νεώτ. ὄργανον πρὸς μέτρησην ἱσθ. ὑψηλῶν θερμοκρασιῶν.

πυρομετρά-εω [πυρῶν] μγν. μετρῶ πυρούς, αἰτομετρῶ : Πολυδ.7,18.

πύραον (τό) ἀρχ. ἐν. τοῦ πυρᾶ (τό) βλ.λ., ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Ἡρώδιαν.2,944, ἀλλ' ἀπαρριπτόμενος ὑπὸ τοῦ Εὐστ.729,63.

πυρόξανθος-ον μιν. ὁ ἐρυθροκρίτρινος : Παλλ.Ἰδ.Ἰατρ.Ἰπν.2,15D (ισθ. διορθ. πυρρόξανθος).

πυρόξενοι (οἱ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὰ ὄλατα τοῦ μεταπυριτωκοῦ ὀξέος ἀπαρτίζοντα ἰδιῶν ὀμάδα.

πυροξύλη (ή) νεώτ. γημ. ὁ κ.ἀλλ.διοξυμβάξ.

πυροπαθής-οὗς-ές νεώτ. ὁ ἐκ τοῦ πυρὸς παθὼν, ὁ ὑπὸστάς καταστροφήν ἢ ζημίας ὑπὸ πυρκαϊῆς πρᾶλ. πολεμοπαθής.

πυροπάλλιον (τό) νεώτ. ὄρυκτολ. κ. πυροπάλλιος (ὁ) ἠμιπολύτιμος ἴσθος ἀποτελῶν παραλλαγήν τοῦ εἰσγενοῦς ὀπάλου.

πυροπεμφίλογος-ον πάπ. ὁ ἐκπέμπων, ὁ ἀναδίδων φλόγας πυρός.

πυροπίλησις (ὁ) ἰδιειπεύω ὁ ἐπιθυμητικῶς προσέβλεπεν τὸν αἶτον, κωμ. λ. ἀντὶ ἀπιστοῦλάξ : Ἄριστφ.Ἰπν.407 γέροντα πυροπίλην [αἰχλ.] + τὸν φάλακα τοῦ αἵτου, ὡς εἰς τὸ πρυτανεῖον παρέχοντα ἄρτους, Σουίθ ἐν λ. πυροπίναι, Κρατίν.340.

πυροπλασμαίσις-ως (ή) νεώτ. κτηνιατρ. ὄξῃ ἡ χρόνιος μολυσματικὸν νόσημα τοῦ αίματος διαφόρων ζῴων ὀφειλόμενον εἰς τὸ μικροδόν ἀπόσωμα, ὁ ἀποσωματίσις, πυρσωματίσις.

πυροπιξής-ιδος (ή) νεώτ. ἡ δεκτικώσα τὴν θερμοκρασίαν τῶν κλιθῶν πυροπιξής.

πυροπωλεῖον (τό) μγν. τὸ μέρος ἐνθα πωλοῦνται πυρῶν, αἰτοπωλεῖον, αἰτογορᾶ : Πολυδ.7,18.

πυροπώλης (ὁ) μγν. ὁ πωλητὴς πυρῶν, ὁ αἰτέμπορος : Πολυδ.7,18.

πυροπωλῶ-εω πωλῶ πυρούς, αἶτον, εἶμαι πυροπώλης, αἰτοπωλῶ : Δημ.376 πυροπωλῶν, οἰκοδομῶν, Πολυδ.7,18.

πυρορραγής-οὗς-ές (ρήγνυμι) κ. νεώτ. ὁ ἐν τῷ πυρὶ ἔρρηγμένος, ὁ διὰ τοῦ πυρὸς ραγείς, πούργασις ἢ ἔκασις ἀπὸ τῆς φωπᾶ, ἐπὶ κερασίαν : Κρατίν.253 ἴσως πυροραγής κακῶς ὠπτημένον.

2) ἐπὶ ἄχου, ὁ τραχὺς : Ἄριστφ.Ἄχ.933 φορεῖ τλόνον τι καὶ πυροραγής ἕως κρότος ἐν καμῶν ρηγνυμένης χύτρας.

πύρος (ὁ) κ. πυρούς αἶτος, ἀστρά : Ἰλ.Θ 188 μελίφρανα πυρῶν, αὐτ.Κ 569, Ὀδ.Υ 109 ὡς τροφή τῶν χηνάων Ὀδ.Γ 536 χηνάων. πυρῶν ἔθουσι, Πάλλ.ἡ πυρῶ σπειρομένη γῆ Ἰδ. κτ. πληθ. κ. μτ. ὄλων αἰτηρῶν : Ὀδ.Δ 604 πυρῶε τὴ ζεαίη τε, αὐτ.Ι 110, Ἡρ.2,36 ἀπὸ πυρῶν καὶ κριθῶν ὄλλοιο ζωοῦσι, αὐτ.Α 433, Ἄριστφ.Σφ.1405, αὐτ.Εἰρ.1145 αὐτ. Ὀρν.580, Θουκ.6,22 πυρούς καὶ περυσμένους κριθῶς, Δημ.386, Θεοφρ.Φ 18,4,3, Διόδ.Σ 20,96 πυρῶν ρεθίμωνος τετρακισμυρίου, καὶ κριθῶν τοῦς ἴσους, Διοσκ.285, Πάπ. ἀρτάδας πυρῶν.

2) κόκκος αἵτου : Ἀριστλ.ΖΓ 728b,35 ἐξ ἄνδρος σπέρματος ἐν σῶμα γίνεται, οἷον ἐνός πυρούς εἰς πυρῶν.

3) πυρᾶς ἄγριος τὸ φυτὸν χελιδόνιον Διοσκ.2,181.

πυρᾶς-ἡ-ὄ μιν. δημ. ὁ πυρῶδης ὁ φλογερὸς ὁ διάπυρος : Ἐρωτόκρ.2,194 πυρᾶ φωπᾶ.

πυροσέστησις (ή) νεώτ. κ. δημ. ὁ σθενῶν τὸ κῆρ, ἰδ. ἀνθρ. ἀνήκων + εἰς ὄργανομένων σῶμα ἐξ ἑνθ ἐργον τὴν κατὰστασιν τῶν πυρκαϊῶν.

πυροσβεστικός-ή-όν(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸς πυρὸς σβέστας, ὁ τῶν

πυροσβεστῶν : πυροσβεστική ἀντλία, - πυροσβεστικὸς λόχος, - πυροσβεστικὴ ὑψηρεσία ἡ πυροσβεστικὸν σῶμα (ἰδιῶν ὄρων ἀνομιμένον σῶμα πυροσβεστῶν, ἐφωδιζόμενον δι' ὄλων τῶν πρὸς κατάστασιν πυρκαϊῶν μέσων).

πυροσειρή-ιδος (ή) νεώτ. αἰερίς ἐξ εὐφλέκτου οὐσίας ἐν χρήσει πρὸς μετάδοσιν τοῦ πυρὸς ἐξ ἀποστάσεως, ὁ θραυλλίς, ἀπτρα, φπῆ.

πυροσβέτης-οὗς-ές γλωσσ. ὁ σθενερὸς ἐν πυρὶ, ὁ κῆριος τοῦ πυρός.

πυροσπύχρους-οὗς-οὖν-οον πάπ. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ αἵτου, ὁ σπύχρους, ὁ σπαρατός.

πυρόσπορος-ον ὁ σπαρείς, ὁ γεννηθεὶς ἐκ τοῦ πυρός ἐπιθ. τοῦ Διονύσου : Ὀρφ. Ὑμν.52,2.

πυροσπορῶ-εω σπειρῶ γῆν διὰ αἵτου : Πάλλ. τὸς ἀρούρας τρεῖς πυροσπορῆσαι.

πυροστάτης (ὁ) μγν., μιν. κ. νεώτ. ἀντὶ πυροστάτης βλ.λ., ἡ πυροστά : Εὐστ.1827,56.

πυροστία (ή) δημ. εἶδος τριγωνικῆ ἢ κυκλικῆ μεταλλικῆ τρίποδος ἐν χρήσει πρὸς ὑποβάστασιν χύτρας ἡ λείθους ὕπερων πυρός, ὁ πυροστάτης ἢ κῆριος μετὰ πυροστατόν : Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 46,2 ἔχουν χιλιᾶδες πυροσταίης καὶ φουσερᾶ κ' ἀμόνια.

2) Πυροστία (ή) ὀνομασία τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Ἠνιόχου.

πυρόσφαιρα (ή) νεώτ. γλωσ. ὁ θεωρούμενος διάπυρος ἐσώτατος πυρῆν τῆς γῆς, ὁ βερούσφαιρα, κεντρώσφαιρα.

πυροσφάλη-ήνος (ὁ) νεώτ. πυροσφάλην μηχανὴν προσαρμολομένην ἐπὶ τῶν βλημάτων τῶν πυροβολικῶν καὶ χρησθεῖον πρὸς μετάδοσιν τοῦ πυρός εἰς τὸ ἐν τῷ εὐωτερικῇ καλοτήτῃ τῆς ὀδίδος ἐκρηκτικὸν γέμισμα.

πυροσφωμιατίσις-ως (ή) νεώτ. κτηνιατρ. & πυροσφωμιατίσις βλ.λ.

πυροσχημα-ατος (τό) νεώτ. κ. δημ. παρασκευασμα ἐξ εὐφλέκτων ὀλών, ὄπασ ἀνομιμένον παρὰ τῆς ἢ κρότους καὶ πολλῶν πολύχρωμα φωτεινὰ σχήματα.

2) μτφ. λόγος ἐπιτυχησιακὸς καὶ ἄνευ βαυδύτερας ἐνώσιος.

πυροσχητής (ὁ) νεώτ. κ. πυροσχητῆς ὁ κατασκευαστὴς πυροσχημάτων βλ.λ. 2) εἰδ. στρατ. ὁ πυροσχητῆς βλ.λ.

πυροσχητικός-ή-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν τέχνην τοῦ πυροσχητῶν ἢ τὸ βηλ. πυροσχητικὸς ὡς οὐσα ἡ πυροσχητοργία βλ.λ.

πυροσχητοργία (ή) νεώτ. κ. πυροσχητικὴ ἡ τέχνη τοῦ πυροσχητοργῶν ἢ κλάδος τῆς γεωκῆς στρατιωτικῆς τεχνολογίας, ἔχων ἀντικείμενον τὸν τλόνον τῆς παρασκευῆς, τὸν ἔλεγον καὶ τὴν χηρῆν τῶν διαφόρων ἐκρηκτικῶν ὀλών.

πυροσχητοργός (ὁ) νεώτ. ἐν τῷ στρατῷ κ. τῷ ναυτ. τεχνίτης εἰδικὸς εἰς τὴν παρασκευὴν, συντήρησιν καὶ χρῆσιμοποίησιν τῶν ἐκρηκτικῶν ὀλών.

πυρόσχητος (ή) μγν. ἡ πολλὴ θερμότης ἡ φλογερότης, ἡ ἔσις, ἡ φλόγα, ἡ πυρᾶδα : Γαλλ.19, 442, Πλάτων.2,61.

πύροτομία (ή) ἱπυρός, τῆμοι ἡ τομὴ τῶν πυρῶν, ὁ θεμαριστὸς τοῦ αἵτου : Θεοφρ.Φ 198,2.

πύροτροπος-ον ὁ τοῦς πυρούς, τὸν αἶτον τρέφων, ἐπὶ τοῦ βορρᾶ : Μηχ.Ακομ.2,202,30 [ἐκδ.Λ.]

πυροφάνης μγν. κ. δημ. ἐσθλιών πυρούς, τρώγων αἶτον : Εὐστ.Ἰλ.Θ 188.

πυροφάγος (ὁ) νεώτ. ὁ ἐσθλιών, τρώγων, καταπίνων φλογερίων ὄλων.

πυροφάνη (τό) δημ. σπῆρα ἔσθιας προδιδῶσα εἰς τῆς πρῶτας ἀλευκτικῶ πλοικαρίου, ἐφ' ἧς καίοντα ὄξωσια ἡ ἔξαρτάται ἀνημμένως φανὸς ἀστυλῆνης πρὸς προσέλευσιν τῶν ἡδῶν κατὰ τὴν κωκτερίνην εἰσίσιν.

πυροφάντης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν τριόξιδιον τοῦ μαγγανίου.

πυροφγγγής οός-ές μτγν. ὁ πυριφεγγής βλλ.: Χρυσμ. Σ.18.8.435.
πυροφθόρος-ον ὁ φθείρων τοὺς πυρράζω, ἔνι σίτων: Ἐπιγρ. πυροφθόρος ναύσος.
πύραφης εως [ὶ] νεώτ. παλαιότερον φορητὸν ὄπλον καὶ πυροδόλον χραιομασιοῦμενον ἀπὸ τοῦ ἴγ' μέχρι τοῦ ιζ', αἰώνας.
πυροφθία [ἡ] νεώτ. Ιστρ. νασηρός φόδος τοῦ πυρρά, τῆς πυρκαϊῆς.
πύροφθαῖμα-ἰσμοί φοθοῦμαι τὸ πῦρ: Ἰλλ. Ἐπιστ.19.
πύροφθικός-ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς πυροφθόρους βλλ., ὁ τῶν πυροφθῶν: Ἐπιγρ. πυροφθικά θεῖλαια.
πύροφθός-ον [πῦρ] κ. νεώτ. ὁ φέρων πῦρ, ὁ πυροφόρος: Ζώσ.256,2 βέλῃ πυροφθόρα [πυροδόλοι, -πυροφθόρα κρώματα [τὰ ἔχοντα τὴν ἰδιότητα τὰ παράγωγα σπινθηρὰ κρούμενα ἢ ριιζίζομενα], -πυροφθόρα σώματα [τὰ ὑφιστάμενα αὐτοανάφλεκιν ὅσα τῇ ἐπαφῇ αὐτῶν μετὰ τοῦ ἀέρος] 2) τὸ ὄρα. κτ. πληθ. ὡς οὐσα. φλογόμενα βλῆματα: Φιλ.Μηκ.Βελον.91,41, αὐτ.94,8' || ὄρ. ὡς οὐσα. μηχανοὶ ἐξοκοντιζοῦσαι φλογόμενα βλῆματα: Φιλ.Μηκ.Βελον.95,20' 3) τὸ ὄρα. κτ. ἐν. ὡς οὐσα. ὁ φέρων τὸ πῦρ θυσίας, ἐν Ἐπιδαύρῳ κ. Ἄργει: Ἐπιγρ. 4) ὁ γρ. ἀντὶ πυροφθός βλλ.5γ: Πά.Οδδ.18 οὐκ ἔσται πυροφθός τῷ σίτῳ Ἡσαΐ. 5) ὁ ἡρασιτεωδής: Ζώσ.256,2 πυροφθῶν πεδίων.
πύροφθός-ον [πυρρά] κ. νεώτ. ὁ φέρων, ὁ παράγων πυρρός, σίτων, ὁ σιτοφόρος, ὁ αταπαρωγός, ἐπὶ χωρῶν, γαιῶν κτ.: Ἰλ.Μ.314 ἀρούρη πυροφθόρα, αὐτ.Φ.602 πεδίοιο πυροφθόρος, Ὀδ.Γ.495, Σδλ.24,2 γῆς πυροφθόρον πεδία, Σιμων.15, Πινδ.1314,72 τῶν πυροφθῶν Λιβυῖαν, Αἰσχ. Ἐλεγ.4 πυροφθός τέλα, Εὐρ. Φοίν.64 πεδία .. πυροφθόρα, Θεόφρ.Φαιτ.3,21,2, Φιλ.2,117 πυροφθόρος πεδιάς, Πάν. 2) ἀπρ. πυροφθόρος ἀπρ. προδῶν τὸν σίτον, συντελῶν εἰς τὴν αὐξησιν αὐτοῦ: Ἡσίοδ. Ἐργ.549 ἀπρ. πυροφθόρος .. ἐπὶ ἐργαίῳ.
πύροφθῶ-έω [ἡ] μτγν. φέρω, παράγω πυρρά: Ἄνθ. Ἐπιγρ. Πόλ.2,40 ἠέσων πυροφθῶσαν.
πύροφθῶ-έω [2] εἶμαι πυροφθός, πυρράζω πυρρά: Ἐπιγρ. πυροφθῶσα Ἀσκληπιοῦ.
πυροχημία [ἡ] νεώτ. κλάδος τῆς χημείας ἔχων ἀντικείμενον τὴν ὁ ὑψηλῶν θερμοκρασιῶν ἀνίχνευσιν μετὰλλων ἐντὸς ὀρυκτῶν.
πυροχημικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πυροχημίαν.
πύροχρους-οος-ου-ον μτγν. ἀντὶ πυρρήχρωσ βλλ.: Γαλλ.19,495.
πύροχρως-ιωσ-ων μσν ἀντὶ πυρρήχρωσ βλλ.: Ἀσμ. Ὀνειρωκ.149,18.
πύροχημα-ατος [τὸ] νεώτ. εἰδικὸν χῶρον ἐν χρ. ἐν τῇ προσηπτικῇ ὀδοντιατρικῇ πρὸς κατασκευὴν τῶν χυτῶν καὶ τῶν ἐκ ποραελλάνης ἐργασιῶν.
πυρράλξιμος-ον ὁ δεξιῶς κατεργασμένος ἐκ πυρρῆς ὁ ἔκτισσασόμενος πυρράζω: Πινδ.Ο.10 [1],80 πυρράλαμον βέλσος [ὁ κεραυνός] πρβλ. πυρρηνός. 2) κ. -άμης ἐπὶ πρσ., Ἡσ. ἐμπροσθολύμης πυρράλξιμος ἔλεγων τοὺς δια τάχους τῆς μηχανασθῆαι δυναμένους, καὶ τοὺς ποικίλους τὸ ἦθος, Φωτ. ἐμπροσθόμην ὁ ταγέως ἢ ἐπιπῶνον καὶ παλαυόμενος ἴσα πυρρῇ, Εὐστ.513,30.
πυρράλξιμα-ἰσμοί μτγν. κ. μσν. μεταχειρίζομαι πῦρ, κατακαίω 2) μτφ. κακοχεῖρω, ἐξαπατῶ τινα, δι' ἀπάτης ἀδικῶ: πρβλ. δημ. τὸν Ἐκαφέ: Εὐστ.513,30 πυρράλξιμην ἔλεγει τὸ τοῦ Ὑμν. Ἐργ.357 ὅσον διὰ πυρρῆς ἵεναι τὴ κακοχεῖρῳ.
πυρραγγίχης ἴσφ. γρ. ἀντὶ πῦρ πῶσ ἔχει: Κρατίν.18.

πύρηνους-οος-ου-ον ὁ πυρρῆνους, ὁ πνέων πῦρ: Αἰσχ. Ἐπι.51 πύρηνους Ἰσάβαν, αὐτ.Πρ.917 πνέσων πύρηνων .. βέλσος τῆς ἀστραλλῆς, αὐτ.371 [ἐπὶ τῆς Αἴθνης], Εὐρ.Μήδ.478, αὐτ. Ἠλ.473, Ἀναγ.Ελ.22,3, Ἐπιγρ.10 πύρηνους χίμαιρα.
πυρράλμα-ατος [τὸ] [πυρράλο] νυκτερινοῖ πυρρῶσι χάρην τῶν πλεόντων, φρικτωρία: Εὐρ. Ἐλ.767 τὰ Ναυαίλου τὰ Εὐβοϊκά πυρράλματα.
πυρράλοισι-εως [ἡ] [πυρράλο] μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ πυρρῶλο, ἡ διὰ τοῦ πυρρῶ ἀνάληψις, κατὰκαισις, ὁ ἔμμηρσιος: Ἰώσα.Α1 37,11 ἢ πυρράλοισι τῆς τουρκικῆς νασαγγίδος ἐν Χίμ. **πυρράλοητής** [ὁ] Ἡσ. κ. νεώτ. γλῶσσ. τοῦ πυρρῶ βλ.11' 2) νεώτ. ὁ πυρράλων: || κινδερνήτης ἢ καὶ ναυτῆς πυρράλοικοῦ πλοῖου, μπουρραλοπέρης: ὁ πυρράλοητῆς Παναπολλῆς.
πυρράλοκό(ν) [τὸ] νεώτ. κ. δημ. πεπαιωμένον πλοῖον πλήρες ἐπιφλέκτων ὕλων καταλλήλας πορεσκευασμένον, ἐν χρήσει ἄλλοτε πρὸς πυρράλοισιν ἐχθρῶν πολεμικῶν διὰ προσκολλησέως τοῦ ἐπ' αὐτῶν, τὸ μπουρράλο.
πυρράλοικός-ή-όν [ν] νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πυρράλοισιν, ὁ προκαλὼν τὴν πυρράλοισιν, ὁ ἔμμηρσιτικός || τὸ οὐδ. πυρραλοκόνη ὡς οὐσα βλ. **πυρράλοισιν** [τὸ] νεώτ. ἔμμηρσιτικὸν μείγμα, ὁ περ. τίθεινον ἐντὸς σφαιρικῶν κοίλων βλημάτων μετέδιδε τὸ πῦρ εἰς εὐφέλεκτα σώματα, ἐφ' ὧν βαλλόμενα τὰ βλήματα ταῦτα διερρηγνύοντο.
πυρράλος-ον ὁ πυρράλοισιν, ὁ κατακαίων τι, ὁ καταστρέφων, ὁ ἀφανίζων, ἐρημῶν διὰ τοῦ πυρρῶ: Εὐρ. Ἰκ.640 ἐν Ζεὺς κεραυνῶ πυρράλοω καταβαλοῖ: 2) παθ. ὁ πυρρῶ κατακαεμένος, ὁ ἠρημωμένος ὀπὸ τοῦ πυρρῶ: Χρυσμ.π.Φλέγ.ἀπ.36,3] ἀσθη δὲ τε πυρράλοῖς θῆσαι ἰμυράστασιν ποιήσει.
πυρράλο-έω [πυρράλοισι] κ. μσν. κ. νεώτ. ἀνάπτω πῦρ καὶ διατηρῶ πυρρῶν, πυρραεῶν: Ἡσ. ἐμπροσθολέϊσθε πυρραεόμενος, ἡ περὶ τὴν πυρρῶ ἀναστρεφόμενος: Ὀδ.Κ.30 καὶ δὴ πυρράλοεῖσθε ἐλεύσθε μνησθῆναι ἔδοντας, Ξεν.ΚΠ.3,3,25 ὁπισθεν τοῦ στρατοπέδου τοῦ πυρράλοισιν ἀνήτησον πυρρῶ! ὄμ. πυρραλοισιν ἀπὸ ἀνθρακας ἀνοκινῶ, ἀναρρηπίζω, φυσῶ τὸ πῦρ: Ἀριστ.Φρ.Ἰν.1580 πυρράλοισι τοὺς ἀνθρακας 2) ἀναφ. πρὸς σώμα, καὶω διὰ τοῦ πυρρῶ, ἀπνοθρακῶ: Φάλ.66,2 πυρραλοισιν τινα ἵεπὶ τοῦ ταύρου τοῦ Φαλάριδος, Ἀριστ.Φω.Θεμ.727 καταίθειν τὸν πανοθρῶν, πυρραλοισιν 8' ὄσον τάχος' κ. παθ.: Φιλῶδ.Εὐσ.89' || κ. νεώτ. κ. ἀναφ. πρὸς πράγμα. θέτω πῦρ, βάζω φωτιά εἰς τι, καταστρέφω τὴ διὰ τοῦ πυρρῶ: Ἀριστ.Φω.Νεφ.1497 τῆς ἡμῶν πυρραλοισι τὴν οἰκίαν: αὐτ.Σφ.1079 τὴν πόλιν .. πυρραλοισιν, Πολύβ.3,82,10 ἐμπροσθολέϊσθε κατέφθετε τὴν χώραν, Πλούτ.Θεμ.9 Ξέρξου .. τὰ τῶν Φωκίων ἀσθη πυρραλοισίντος, Λουκ.Μή Πιστ.Διαβ.19 πυρραλοισι πάντα καὶ καιοῖσι καὶ σφάττουσι || τὸ μέσ. πυρραλοῦμαι ἐνεργῶ ὅσπερ τὰ ἐμπροσθῆ τὴ διὰ πυρρῶ: Ηρ.π.50 τὴν Ἄττικὴν .. πάσαν .. πυρραλοεσθαί: 4) ἐπιτίθειται κατὰ τινος διὰ φλογερῶν, διαπύρων βλημάτων: Παισιφ.38 πυρραλοισιν τοὺς ἐπὶ τῷ πύργῳ τοξότας: 5) μτφ. καταφλέγω, βασανίζω τινά φυσικῶς: Ἄνθ.Ἐπι.22,9 ὡσπερ ἡ χίμαιρα πυρραλοεῖ τοὺς βαρβάρους (ἐπὶ εἰταίροις), Μέν.Μον.195' ὄμ. ἐπὶ νόσου ἢ νόσου, βλῆφεις: Νικ.Θηρ.245 ἀλαγχα πυρραλοισίντος, αὐτ.364' || ὄμ. ἐξάπτον τινά εἰς ἔρωτα: Ἀχλλ.Τάτ.1,11, Ἄνοκρεδόντ.68,6) ρηματ.π. πυρραλοισιν, πυρραλοισις, πυρραλοητής. **πύρρα** [ἡ] [πυρράλο] μτγν. εἶδος πτηνοῦ ἔχοντος χρῶμα ἐρυθρὸν: Αἰλ.Ζ1 4,5. **πυρράζω** μτγν. κ. μσν. εἶμαι πυρραζόρος, πυρρῶς ἐρυθρός, κόκκινος ὡς τὸ πῦρ, ἐπὶ τοῦ οὐρα-

νοῦ: ΚΔ Ματθ.16,2, αὐτ.3 πυρραΐαι γάρ στυγνάζων ὁ αὐρανόσ, Εἰστ.Πον.239,33.

πυρραία (ή) Ἑπιγρ. μθ. ἔνδυμα ἐρυθροῦ χρώματος.

πυρράκειος (ὁ) γλῶσσα, ἐπὶ πρσ., ὁ ἔχων πυρρὰν κόμην, ὁ πυρρῶτριξ, ὁ κοκκινομάλλης, πθ. ἀντὶ ποτταείας.

πυρράκης (ὁ) μτγ., αἰτ. ἐν. πυρράκη (Πάπ.), ὁ πυρρῶς, ὁ ἐρυθρῶς, ὁ κόκκινος, ὁ κοκκινωπὸς ὁ ξανθοῦλης: Σουῖθ. «πυρράκος, ξανθοῦς καὶ πυρράκων ὁμοίως»: ΠΔ Βασ.1,16,12 καὶ αὐτὸς πυρράκης μετὰ κάλλους ὀφθαλμῶν, Πάπ.

πυρράκων Σουῖθ, ὁ. πυρράκης βλλ.

πυρραλίς-ιδος (ή) Ἦσ. ἀντὶ πυρραλῖς βλλ.1.

πυρραλίς (ὁ) εἶδος ὄψεως ἔχοντος πυρρὰν χρώμα: Ἦσ.: 2) ὁ ἔχων πυρρὰν κόμην, κομὴ ὄνομασία δοῦλων κ. ἰδ. τῶν ἐκ Θρήκης πυρρῶτρικων ἀνδραποδῶν: Ἀριστφ.Βάτρ.730 τοῖς δὲ χολκοῖς καὶ ἔνοιαις καὶ πυρραλίς.

πυρρίξ μτγ. εἶμαι πυρρὸς, κοκκινωπὸς ἢ ἐρυθρῶς, κοκκινίω: ΠΔ Λευτ.3,19 σὺλλ ἁλευκὰ, ἢ τηλαυγῆς λευκαίνουσα ἢ πυρρίξουσα.

πυρρίξος-ἡ-ὄν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν βασιλεῖα τῆς Ἡλείου Πύρρον, ὡς ἐπιθ. εἰς τὸν εὐδοκίαν προβάτων: Ἀριστ.Ζ1 522b,24 τὰ πρόβατα τὰ καλοῦμενα Πυρρίκα, τὴν ἔπωμιαν... ἔχοντα ἀπὸ Πύρρου τοῦ βασιλέως: || ὄμ. μθ. ἀντὶ πυρρίξος: αὐτ.595b,18.

πυρρίχη (ή) ἰδρχισαί, εἶδος ἐνοπίλου ὀρχήσεως κληθείσης αὐτῆς ἐκ τοῦ ὄνοματος τοῦ πρώτου εὔρετοῦ αὐτῆς Ἡρώος Πυρρίχου (πρβλ. Ἀριστῶδ. Ἰστ.ἀπ.46, Στρώδ.10,3,8) ἢ ἐκ τοῦ ὅτι γένετο μετὰ πρώτων χρήσεως ταύτης κατὰ τὴν ταφήν τοῦ Πατρόκλου (πρβλ. Ἀριστ.ἀπ.519, καθ' ἢν οἱ ὀρχισαί, τῆ συνοδείᾳ μουσικῶν ὄργανων καὶ ὄσματος, ἐξετίθειον πάσας τὰς ἀμυπηκὰς καὶ ἐπιθετικὰς κινήσεις πολεμιστῶν ἐν ὄρω μάχης: Ἀριστφ. Βάτρ.153 καὶ τὴν πυρρίχην τις ἐμαθε τὴν Κρησιου, Πλάτ.Νόμ.815Α, αὐτ.816Β δύο δὲ τῶν ὀρχήσεων... εἶδη... τὸ μὲν πολεμικὸν πυρρίχην, τὸ δὲ εἰρηρικὸν ἐμμελέειαν, Ἐπ.Αν.δ,12: || κ. ἐπὶ ἀμύλην περὶ βραδείου: Ἐπιγρ.: || παροίμ. πυρρίχην βλέπω ἐμφωνίωκ ἡμαῖτος ἀγριωπῶν: Ἀριστφ.Ὀρν.1169 ἐσθεὶ ἡμᾶς δεῖρα, πυρρίχην βλέπωντο γοχλῶ. ἐνεόπλιον καὶ πολεμικόν: 2) γεν. δεῖναί πυρραίαι πορὰδοξοί αὐστραφαί τοῦ σώματος: Εὐρ. Ἀνδρ.1135 δεῖνας δ' ἄν εἶδος πυρρίξος φρουροῦμένου βέλμενα παῖδες.

πυρρίχιακός-ἡ-ὄν μτγ. ὁ πυρρίχος: Ἦφαιστ. 8,8 πυρρίχιακὸν μέτρον, Ἠρωδῖαν.1,562 πυρρίχιακὴ λέξις κ. ἐπίρρ. ὡς: Σχολ.Σοφ.Α1,905.

πυρρίχιαμβος (ὁ) λεξ. ὁ ἐκ πυρρίχου καὶ ἰάμβου συγκείμενος μετρικὸς ποῦς: Ἐκ.Κρ.3,306.

πυρρίχιξ ὄρχουμα, χορεύω τὴν πυρρίχην βλλ.: Ἀριστ.ἀπ.519, Πλούτ.Ἠθ.554Β, Λουκ.Θε.Δ Β,1) η-ὄν καὶ πυρρίχεται καὶ τὴν ὀσιβία ντίνασαι: 2) ρηματ.π. πυρρίχιονος, πυρρίχιστής, πυρρίχιστος.

πυρρίχονάπιστος (ὁ) μτγ. ποῦς μετρικὸς συγκείμενος ἐξ ἑνὸς πυρρίχου καὶ ἑνὸς ἀναπαιστου ἦτοι υυυυ-: Διομ.481ε.

πυρρίχτος (ὁ) μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πυρρίχην βλλ., ὁ τῆς πυρρίχης: Λουκ.Ὀρχ.9 διαπρέφαντα ἐν τῷ ὀρχηστικῇ καὶ εἶδος... αὐτῆ προστεθειμένη, Πυρρίχου ἀπ' αὐτοῦ κεκλήμενον, Ἠρωδῖαν.Ἰστ.4,2,9 πυρρίχιω δρόμῳ καὶ ρυθμῷ, Ἠλιόδ.Α1θ.3,10 τὴν ἐνόπλιον τῶν ἐφέβων καὶ πυρρίχου ὄρχισαν: 2) κ. νεώτ. μετρ. ποῦς πυρρίχτος ὁ ἐκ δύο συλλαβῶν ἀποτελούμενος μετρικὸς ποῦς, τοῦ ὁποῖου ἔγενετο χροῖος ἐν τῇ πυρρίχῳ, ὁποδεν ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα: Ἠφαιστ.3,1, Ἀριστοῖδ.Κ,1,15, Λογγίν.Α,1 πυρρίχιοι καὶ τροχαῖοι καὶ διχόρειοι.

πυρρίχτις-εως (ή) μτγ. ὁ πυρρίχιστὸς βλλ.: Ἀνών.ἐν Απαι.ε.ε.8,278 ἐπυρρίχιοι, ἢ ὀρχηστικοί.

πυρρίχιστός (ὁ) ἰπυρρίχιστῶ μτγ. τὸ πυρρίχιστεν, τὸ ἀρχεῖσθαι τὴν πυρρίχην βλλ.: Ἰάσ.Α1 19,1,14.

πυρρίχισθῆς (ὁ) (πυρρίχιστῶ κ. νεώτ. ὁ ὀρχουόμενος τὴν πυρρίχην, ὁ χορευτὴς τῆς πυρρίχης βλλ.: Λυσ.2,1) εἰς πυρρίχιστάς Παναθηναίους εἰς τοῦ ἀποτειοῦντας τὸν χορὸν τῆς πυρρίχης, Ἰσάι.5,36.

πυρρίχιστός-ἡ-ὄν μτγ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς πυρρίχιστὴν, ἢ ὁ ὄμοιος πρὸς πυρρίχιστῆν: Πολυδ.4,73.

πυρρίχος-η-ὄν μτγ. δωρ. ἀντὶ πυρρῶς βλλ.: Θεοκρ.4,20 ταῦρος ὁ πυρρίχος.

πυρρίχοτραχιστός (ὁ) λεξ. ὁ ἐκ πυρρίχου καὶ τροχαίου συγκείμενος μετρικὸς ποῦς: Ἐκ.Κρ.3,306.

πυρρίω-ῶμα μτγ. εἶμαι ἢ γίνομαι πυρρὸς, ἐρυθρὸς, ἐπιθωρῶ, κοκκινίω, ἰδ. ἐξ αἰδοῦς: Ἀχιλλ. Τάτ.2,1, Ἠλιόδ.Α1θ.3,5 ὄσπηρ καταειθεθέντες τὸ γεγονός ἐπυρρίασαν: 2) ἔχω πυρρὰν, ἐρυθρὰν ὄφιν: Προκ.Μιατ.8 ἐπυρρία τὸ εἶδος καὶ δυσὶν ἡμέραις ἀπόστος ὢν.

πυρρίγαιος-ον μτγ. ὁ ἐκ πυρρῶς γῆς ἀπὸ κοκκινώματι συνιστάμενος, ὁ ἔχων πυρρῶχροον γῆν: Ἀντιμύθ.Ὀρει.8,9,11,6.

πυρραγέγκος-ον μτγ. ὁ ἔχων πυρρὸν γένειον, ὁ κοκκινογένης: Διοσκ.Ἐπιγρ.ΑΠ 7,707.

πυρρῶτριξ-τριχος (ὁ,ή) κ. νεώτ. ὁ ἔχων πυρρὰς τρίχας, ὁ πυρρῶξανθος, ὁ κοκκινομάλλης, ὁ κοκκινοτριχῆς: Σολ.22 ἰδ.γρ.), Ἀριστ.Πρ.966b,33.

πυρρακέφαλος-ον Ἦσ. ὁ ἔχων πυρρὰν κεφαλήν, ὁ κοκκινοκέφαλος.

πυρρακόριος (ὁ) σχόλ. ὁ πυρρῶκομος, ὁ πυρρῶτριξ: Σχολ.Δ Ἰλ.Β 642.

πυρρακόραξ-ρακος (ὁ) μτγ. κ. νεώτ. τὸ ψῆδικὸν πτηνὸν πυρρακόραξ ὁ ἀλιεῖος, τὸ γουράνι: Πλιν.Φ1 10,133: || νεώτ. ζωολ. γένος ψῆδικῶν κορακιδῶν πτηνῶν.

πυρρῶξανθος-ον μσν. ὁ ἐρυθρὸς καὶ ξανθοῦς συνῆμα: Παλλῶδ.Ἰστρ.1,Ἰνν.2,15D.

πυρροπίλης (ὁ) ἰοπίπειω ὁ ἐπιθυμητικῶς προσέβλητος τοῦς πυρροῦς, ξανθοκόμος παῖδας, παιδερραστής, ἐν λογοποιίᾳ παρ' Ἀριστφ. ἀντὶ πυρροπίλης ἦτοι εἰς τὴν ἐν πρυνταίῳ σίταιν ἀποβλέπων: Ἀριστφ.Ἰνν.407.

πυρροποικίλος-ον μτγ. κ. μσν. ὁ ποικίλα πυρρῶχροα σπῆματα ἔχων, ὁ πεποικιλμένος δι' ἐρυθρῶν στιγμάτων, ὁ ἐρυθροποικίλος, ἐπιθ. ἐρυθροῦ γρανίτου: Πλιν.Φ1 36,157, Τζέτ.Χιλ.δ.61D.

πυρροπτερός-υγας (ὁ,ή) ὁ ἔχων ἐρυθρὸς πτέρυγας πθ. εἰκ ἐν Κωμ. Ἀδελφ.1D.

πυρρὸς-ἡ-ὄν (ἰπὴρ κ. νεώτ., ἰων. πυρρῶς-ἡ-ὄν, τραγ. κ. δωρ. πυρρῶς ἢ ἰδωρ. -ῶ) Ἰεῦρ.Φοιν.32, Μόσχ.2,70, Πλούτ.Πελ.22, ὁ ἔχων τὸ χρομα τοῦ πυρρῶς, πυρρῶχροος, ἐρυθροκίτρινος, ξανθοκόμος: Ἰνν.Ἰνν.2,171 φῶτ τὸ πυρρὸν ἰπὸν τοῦ κρόκου τοῦ φῶτι, αὐτ. Ἄερ.20 ἢ λευκίτιος γίνεταί πυρρῶ, αὐτ.Ἐπιδ.δ.1,5 ἰπὸν καθήλματος ἐν τοῖς οὐροῖσι, Αλαξ.Πέρα.316 πυρρῶν... γενναῖα, Εὐρ. Φοιν.32, Πλάτ.Τιμ.68C πυρρὸν δὲ ξανθοῦ τὲ καὶ φασὶ κράσει γίνεταί, Ἀριστ.Μεταφ.1054b,13, αὐτ.Ζ1 785e,19 αἱ πυρρῶ δάπτον πολιοῦνται τρίχες τῶν μελαίνων, Θεοκρ.15,130, Γαλ.9,600: 2) ἐπὶ πρσ., ὁ ἔχων κόμην πυρρὰν, ὁ πυρρῶτριξ, ὁ ρουσός: Ξενοφ.16,2, Ἠρ.4,108, Ἰνν. Ἄερ.20 πυρρὸν τὸ Σκυθικὸν γένος, Ἀριστ.Πρ.966b,26 οἱ ἀλιεῖες πυρρῶ: || γεν. κ. ἐπὶ ζῶων, ὁ χροσῶχροος, ὁ ξανθοκόκκινος, ὁ μαυροκίτρινος: Εὐρ.Ἠρ.361, Ἰεῦρ. Κυν.4,7 πυρρῶ τὰ χρώματα τῶν κύνων, Ἀριστ. Ζ1 785b,17 οἱ λόντες πυρρῶι πάντα, Λεωνί.Δ,ΑΠ 6,263, Πλούτ.Πελ.22 ἰπάλωσι ἢ... χροσὶ σπῆλαιουσι τῆς χαίτης πυρρῶστατον, αὐτ.Ἠθ.363B, ΚΔ Ἀπ.6,4, Πάπ. πυρραὶ ἀγες, Πάπ. πυρρὸς Ἰννος: 3) ἐπὶ

μόλλον καθωρισμένου χρώματος, ό έρυθρός, ό κόκκινος: Ήρ.3,139 χλανίδα . . πυρρην, ΠΔ Γεν. 25,30 γέναν με από το έφάρματο πυρροθού τουτου, Μόσχ. 2,70 άγλαφην πυρροθού ρόδου || έπ. συγκρ. πύρρως, αντί πυρρότης: 'Αριστ. 79B πυρρότερα εύρυσσάσαι [έχουν λαμπρότερον πορφύρον χρώμα] || το ούδ. πυρρην ώς οσία. ή πυρρότης, ή έρυθρότης: 'Αριστφ. Έκκλ.329 τί τοούτι το πυρρην έστιν 4) ό έρυθριών, ό κοκκινών: 'Αριστφ. Ήν. 300 ού γάρ τοώ έμετες βδέουσαι δήπου γένεσθε πυρροί || έν Εύρ. Έκ.1265 κών . . πύρρ' έχουσα δέγγυματο Ήπροσβέπονσαι με έρυθρούς όφθαλμούς.

πυρρότης -ητος [ή] ή ιδιότης του πυρροθού, ή έρυθρότης, έπι των τριχών: 'Αριστλ. Ζ 785α, 20 ή πυρρότης ώσπερ άρωσσία τριχός, Γολ.δ, 21.

πυρρότριχος -ον ιτην. αντί πυρρότριχός βλλ.: Θεόκρ.β, 3 άμφω τώ γ' ίσσην πυρροτρίχη.

πυρρόλας [ό] κ. νεώτ., δημ. πύρρούλας είδος πυρρόχρου πτηνού, πσθ. το φιδιον πτηνόν πυρρούλας ό κοινός της οικου. των σφιδρών: 'Αριστλ. Ζ 592β, 22 σικελία, μελαγκόρυφος, πυρρούλας [δ.γρ. πυρροράς].

πυρρόρους -οος -οιν -οον ιτην. κ. νεώτ. ό έχων χρώμα πυρρόν, ό ξανθοκόκκινος, ό κοκκινωτός: Πλάτ. 'Ηθ. 363B, Πάν. δέλαφε πυρρόχρους.

πυρρόω ποιή π πυρρόν, πυρρόχρους: Πλάτ. 'Ηθ. 1081B [όμφ.γρ.] κ. παθ.: 'Αριστλ. Πρ. 966β, 32 αΙ τριχες πυρρόνται, 'Ακυλ. ΠΔ 'ΕΞ 25,5.

πυρρότης -οος -ες έσφ.γρ. αντί ρυπώδης: 'Ησ. έν λ. σκείρος.

πυρρότιος -ον ιτην. κ. νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τον έΞ 'Ηλιδος σκεπητόν φιλόσοφον Πύρρωνα: 'Αρρ. Έπικτ. 1, 27, 2 Πυρρόνεια σοφίσματα, Γολ. 1, 589, Διογ. Α Πρώδ. 20 Πυρρόνεια άπαυσιμώσις ή ήλιος έργου του ΣέΞτ. Έπιμ. 1. - πυρρόνιος φιλόσοφος - σκείφης πρβλ. πυρρωνιότης.

πυρρωνιότης [ό] 'Επιγρ. ό πυρρωνιότης βλλ.

πυρρωνιότης [ό] νεώτ. φιλοσ. το φιλοσοφικόν σύστημα του 'Ηλείου φιλοσόφου Πύρρωνα, το άποδοκιμάζον άμφότερα το μέλα της γνώσεως, ήν τε κατ' άίσθησιν άντιληψη και ήν κρητικήν νόσην, ώς μη συντελοούσα εις ήν γνώσην της άληθείας πρβλ. σκεπητιότης.

πυρρωνιότης [ό] νεώτ. ό άποδοξός της φιλοσ. θεωρίας του πυρρωνισμοθ' || ό σκεπητιότης.

πυρρωός -όν ιτην. είμαι υπόπυρρος, έρυθρόφαιος της χροιάν, άλλήν ή πυρρόχρους, κοκκινωτός: 'Ηρωδιαν. Έπιμ. 115.

πυρρωσίνω [πυρρωός 2] ποιός, καθιστώ π πυρρόν, βάπτω π δι' έρυθρού χρώματος, κοκκινών: Εύρ. Τρω. 227 ό ξανθόν χαιταν πυρρωσίνω, Πολυδ. 5, 102 το πρόσωπον φάκει πυρρωσίνω, Φιλόστρ. Έπιστ. 40 ή πυρρωσίνουσα μίλιτος τά χείλη.

πυρρωσίνος 'Ησ. εούτω Νόμους καλούνται.

πυρρωσίνος -οος -ές ό λάμπων ώς το πύρ, ό πυρρωσίνος ό λαμπρός: 'Ορφ. Ύμν. 19, 1.

πυρρωσία [ή] [πυρρωός] ιτην. κ. νεώτ. ή δια των πυρρών συνενόησης ή μετάδοσης είδησεως, πληροφορίας: Πολύδ. 10, 43, 1 του . . κατά τάς πυρρωσίας γένους, μεγίστας . . παρεχόμενου χρείας έν τοίς πολεμικοίς πρβλ. φρυκτωρίσθ || ή δια πυρρών συμβολική άγγελία, το δια πυρρών σήμα: αού. 45, 8 τούς μέλλοντας αποδιόδοναι τήν πυρρωσίαν άλλήλοισ.

πυρρωσιμα-ατος [τό] [πυρρωός] ιτην. κ. μον. ό πυρρωός, ή όξ ή λαμπός, ιτην.: Μηναί. 3, 2 'Εσπ. φωταγωγοί το πύρτα θείοις πυρρωσίμασι ώς φωστήρας διαγύσονται.

πυρρωστήρ -ηρος [ό] [πυρρωός] ιτην. ό άνάπται το πύρ έν τοίς Ινιοίσι των Βαλάντων, ό θερμώπων το λούτρα: 'Αρστ. Χρον. Παθ. 1, 11.

πυρρωστής [ό] (πυρρωός) ό πυρρωός, ό ποιού-μενος σήμα ή δια πυρρών, ό δια πυρρών άγγέλων ή εις τινε μακράν εύρισκόμενον: Αιν. Τακτ. 6, 7' πρβλ. φρυκτωρίσθ.

πυρρωών [πυρρωός 1] κ. μον. κ. νεώτ. γεν. άνάπται, καιώ, φωτίζω: Εύρ. Έκ. 1126 πυρρωσίας . . σέλας . . Εβθαισιν Ιππίασος τήν Ε, νά λάμπη δια των πυρρών, Διουρ. 'Αλ. 'Αδελπ. 35, 16 γαίαν πάσαν πυρρωεύειν [έπι του 'Ηλίου] κ. παθ. πυρρωόμαι άνάπται, καιώ, φωτίζω: 'Ηλιόδ. 5, 118, 7, 5 κρόνος . . μαρμαρυγή πυρρωόμενον, αού. 5, 13 έστινή τις ώρα πυρρωεύεται [άναλάμπει] || ιτην. φωτίζω: Μηναί. 1, 30 'Απολ. τους τρεις μεγίστους φωστήρας . . τους τήν οικουμένην άκτίσι δογματών θείων πυρρωόσαντας: 2) όμ. ιτην. άπαικταί, ύποδαυίζω: Διόδ. Σ 11, 64 άει μάλλον τήν έχθρον έπύρρουν, Φιλόστρ. Έπιστ. 12 τί γάρ, ώ κακοί άρθεδοχοί έρωτος ίσθβαλλοί, πρώτοι ήμίν το κάλλος έπυρρωόσασθε: 3) καιώ ή δια του πυρρός, πυρρολάο: 'Οππ. Κυν. 1, 327 αιδόμενω γαλκώ ταναήν τριχά πυρρωόσαντες: 4) κ. νεώτ. δια πυρρών άγγέλων ή τινε μακράν εύρισκόμενω, ποιώ σήματα δια πυρρών: Ξεν. Αν. 7, 8, 15 κεκραγόντων δέ ατάων και πυρρωούτωνν έκδοθηοσίην' κ. ιτην. δστ.: 'Αριστλ. Κόσ. 398α, 33 τών φρυκτωρίων κατά διαδοχός πυρρωούτωνν άλλήλοισ, Διόδ. Σ 12, 49 τών δέ Σαλαμίνων πυρρωούσωντων τοίς κατά τήν 'Αττικήν' κ. παθ.: Αιν. Τακτ. 15, 1 άν τι πυρρωούθ, Πλάτ. 'Ηθ. 102F δόξα ώσπερ από σκοπής της 'Ελλάδος εις τήν οικουμένην πυρρωόσεται || το ένεργ. κτ. ιτην.: Εύρ. Ηλ. 694 εθ πυρρωόετε κραυήν άγώνος τουδε [άναγγελλάτε μοι τήν μόχην δια των ύπετέρων κραυών:] 5) το παθ. άπόρσ. πυρρωόεται γίνονται σήματα δια πυρρών: Λουκ. 10, 10, 2 Συγγρ. 62 ώς πυρρωοίται άπ' ατάθ τοίς ναυτιλάοιμένοις: 6) ρηματ. η. πυρρωείω, πύρρωεω, πυρρωετήθ, πυρρωετήθ.

πυρρωείω [πυρρωός] μον. είμαι έρυθρός ώς το πύρ, άποκλίνω εις το πυρρόν χρώμα, φαίνομαι πυρρόχρους Κίνω. 10, 119 πυρρωείω άτε ρόδων.

πυρρωίτης [ό] ιτην. ό έχων πυρρόν χρώμα ή ιτην. δ έμρ. ό πυρρωετής βλλ.: Φιλόστρ. 'Απολλ. 3, 7 [δ.γρ.]

πυρρωόλας -ος ιτην. ό έξακοντίων πύρ: Νών. 4, 438, Στράτ. ΑΠ 12, 196 πυρρωόλοιο άκτινες.

πυρρωόλαω -έω ιτην. βάλλω, έκπέμπω πύρ: Μαν. 4, 24 πυρρωόλαεσα άντινας.

πυρρωογενής -οος -ές [γενεσθαι] ιτην. ό γεννηθείς έκ του πυρρός: Νών. 4, 2495.

πυρρωόγλωσσος -ον μον. ό έχων πυρίνην γλώσσαν: Πισθ. Γ 'Εξαήμ. 1766.

πυρρωόδανάτης [ό] γλωσσός. ό ήγεμών, ό κείριος του πυρρός.

πυρρωόλιτικός -ον ιτην. ό έν πυρί έλισσόμενος, συστροφόμενος: Πρόκλ. η. Μαρίν. Πρόκλ. 28.

πυρρωόριξ -τριχος [ό] αντί πυρρωόριξ βλλ.: Εύρ. ΙΑ 225 πώλοος . . πυρρωόριχος ιθη.γρ. αντί πυρρωόριχος, Πολυδ. 4, 144.

πυρρωόροκος -ον μον. ό έχων πυρρόχρου κόμη, ό κοκκινωμάλλης: Παύλ. Σιλ. 'Εκφρ. 464.

πυρρωόροκος -ον ό έχων πυρρών, ξανθίν χαιτήν: 'Ησ. έπυρρωόροκος λέντος πυρρωοκέφαλου, ξανθοτριχούς: Αλοχ. άπ. 110 πυρρωόροκος λέων.

πυρρωόκόρυμβος -ος ιτην. ό έχων πυρρός, έρυθρούς κορύμβους βλλ. || Παύλ. Σιλ. 'Αμβ. 166.

πυρρωοκρατώ -έω νεώτ. αντί έκπυρρωοκρατώ βλλ.

πυρρωολαμής -οος -ές ιτην. ό λάμπων ώς πύρ, ό πυρρωολαμής: Ρήτ. 3, 525.

πυρρωολατρεία [ή] ιτην. ή πυρρωολατρεία βλλ.: Φίλην. Μονοτρ. 888C έν Μί.

πυρρωολατρεύω μον. αντί πυρρωολατρεύω, είμαι πυρρωολάτης: Τονατ. έν Γενιά, άπ Prof. Μορ. 177, πρβλ. Χαριτωνίδου Πουκλ. Φιολ. 867.

πυρσολάτρης [ό] μιν. ὁ λατρεύων τὸ πῦρ ὡς θεόν, ὁ πυρσολάτρης ἰδ. ὡς ἐπιθ. τῶν Περσῶν: Πισιδ.Γ 'Ηρακλ.,14 ὁ πυρσολάτρης Χασράης, Παχυμ.Γ 'Ανδρ.Παλ.90Β.

πυρσολάτρῃ-ῃ μιν. λατρεύω τὸ πῦρ ὡς θεόν, εἶμαι πυρσολάτρης: Πλουκ.140Β, Γρηγορ.Ν.3, 514,9 [ἐκδ. Μ.].

πυρσολάτρι ἢ πυρσολάτριάς ἢ α. εἰς τὸ ὄνο πυρός μεμιασμένοι καὶ πεφλογοίμενοι.

πυρσολέικον τὸ μαγυάλων τὸ πυρρὸν καὶ λευκὸν ἢ Κ'Ερυμ. μτρο. 'Ιλ.599,2451 [ἐκδ.Μαυρ.].

πυρσόλοφοι [οί] ἰμάντες ἐκ δερμάτος ἀποξηρανθέντες διὰ κατεργασίας ἐν πυρὶ ἢ α. «πυρσόλοφοι λαίκα, ἰμάντες οἱ παρ' ὀπηθεϊσῶν βυρῶν τεκνόμενοι»: Ἀντίμ.Ἐπικ.ἀν.93.

πυρσόμορφος-ος μιν. ὁ ἔχων πυρῶδη μορφήν: Μαιτ' Σπριτ.5,290 κ' ἐπίρρ. -φως αὐτ.376, Ἐστ.748 [ἐκδ.Μ.].

πυρσολομφῶ-ῶ μιν. ἔξοισαί τι πρὸς πυρσόν, λαμπρύνω: Ἐστ.281 [ἐκδ.Μ.].

πυρσόνωτος-ος ὁ ἔχων πυρρὰ τὸ νῦτα, ὑπόπυρρον ράχη, ὁ ἐβρυθνώνας: Ἐρ.Ἡρ.397 βράκοντα πυρσόνωτον.

πυρσός [ό] [ι] [ι] (πῦρ, πυρρός) κ. νεώτ., ἑτερόκλ. κλῆθ. πυρσά [Ἐρ.Ἡρ.97], ἀνημμένη δός, λαμπρά, δαυλός: 'Ιλ.Σ11 πυρσοί τε φλεγέθουσιν ἐπ' ἄστρι μοι [κτ. ἢ α. λαμπράδες κοίμεται, λαμπήρες], Ἐρ.Φοίν.1377 ἐπει δ' ἄφειθη πυρσός || κτ. κλῆθ. γεν. πῦρ, πυρᾶ, φωτιές: Ὀππ.Ἀλ.4,353 πυρσοί ἡελίοιο, 'Ιουλ.Αἰγ.ΑΠ.6,28 ὄμ. κ' ἐπὶ ἀστραπῆς: Χρυσμ.ν.Εὐσ.Εὐαγγ.Προλ.63'

2) μτρο. κ. κτ. κλῆθ. ἐπὶ τῆς ἐρωτικῆς φλογός: Θεόδρ.23,7 ὀδῆ εἰ τῶν πυρσῶν παραμύθιον, ΑΠ12,17 πυρσοὶ ἄρρενες' ὄμ. κ. κτ. ἐν: Λυδόν.Προγ.123 παλὸν ἀνάπτει πυρρὸν εἰς τιν' || ὄμ. ὄρ. ἄπτεν ἢ ἀνάπτει πυρρὸς τινος προκαλὸν τὴν ζωηρὸν ἐκ-δύλωσιν τινος: Πίνδ.13[ι],61 κέτιον ἀφαί πυρσὸν θύμων, Ἐπιγρ.πυρσὸν ἀναπτε κακῶν 3) τὸ κατὰ τὴν νύκτα ὑπὸ τεταμένω φωλῶν δια πυρσῶν ποιούμενον σημεῖον τοῖς μακρὰν εἰρσκαμένοις τὸ διὰ πυρῶν σῆμα, φρικτός, φρικτωρία: Ἡρ.7, 182 ταῦτα . . . πυνθάνονται παρὰ πυρσῶν ἐκ ἰακῶ-θου, αὐτ.9,3, Ακ.Τακτ.6,7 Πολυδ.10,44,10 πυρσὸν ἀραι κελεύει, Λουκ.Νιγρ.7 ἐν πελάγει κοί νυκτ.1. φερόμενος ἐς πυρσὸν τινα τοῦτον ἀποδύλωμα'

4) μτρο. Βαγκ.12,82 πυρσὸν ὡς Ἑλλάσι φανῶν 4) κτ.κλῆθ. πυρσά λαμπράδες πυρός, πυρᾶ: Ἐρ.Ἡρ.97 ἐκέαντες πῦρ' ἐπ' εὐσέλιμων νεών.

πυρσός-η-όν [2] τραγ. κ.δωρ. τ. τοῦ πυρρός βλλ. : Ἐρ.Φοίν.32 πυρσά γένυσιν ξανδορούμε-νος παῖς οὐμός Μδοχ.270.

πυρσοτόκος-ος ὁ γενῶν, παράγων πῦρ: Θεοφ.ΑΠ.6,27 λίθων . . . πυρσοτόκων [ἴτοι πυρτῆν]: Μαν.4,467 πυρσοτόκος Ἄρης Νόνν.Δ.37,59.

πυρσοῦριον [τό] μτρο. ὁ τόπος ὁ σταθμὸς ἐνθα οἱ φύλακες ἀνάπτουν πυρσὸς καὶ δι' αὐτῶν ποιεῖσιν σήματα τοῖς μακρὰν εἰρσκαμένοις, ὁ φρικτῶριον: Πολυδ.9,14 [κῶδ. πυρσοῦριαι].

πυρσοῦρις -ιδος [ἡ] μτρο. κ. μιν. τὸ πυρσοῦριον βλλ. : Ἀνών.λ.Σουλδ.

πυρσοῦρος-ος μτρο. ὁ φρικτωρὸς βλλ. : Πολυδ.αὐτ.3,9,55 [πθ.γρ.], Πάν.

πυρσοφαιεῖς ὀδοίαι τῶν Σερραφῶν [αἱ] μιν. α. φανόμενα ὡς πυρσοί: Θεοφάν.Κερ.789 [ἐκδ.Μ.].

πυρσοφαίαι γλωττόμορφοι [αἱ] μιν. αἱ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς φαιεῖσαι γλώσσαι πυρός: Κ Πορφ.Ἐκθ.59 [ἐκδ. Ζ].

πυρσοφάνης-ους-ές μιν. ὁ πυρσοφάνης βλλ. : Δαμασκ.1.

πυρσοφοργύλωστος [οἱ] μιν. οἱ Ἀπόστολοι κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς: Συνοδ.Ἐπιστ. Τριῶν Πατριαρχῶν [3 ἐκδ. Σακκ.].

πυρσοφόρος ὄν μτρο. ὁ φέρων πῦρ, ὁ πυρσοφόρος: Διόδ.Σ.20,48 πάντας τοὺς πυρσοφόρους ἀπὸ τῶν τεχνῶν ἀπέντες [ἰμφογρ.], Νόνν.Δ.7,360 πυρσοφόρος νόρθης 2) τὸ ἄρα, πυρσοφόρος ὡς οὐσ. ἢ α. κάλλιπον εὐμλέθεες, εἰς ὁ εὐλα ἐπίθεσαν πεπρωμένα. ἢ ὁ τὸ πῦρ φέρων ἀπὸ τοῦ πρώτου βωμοῦ ἐπὶ τὰ θρία, καὶ φυλάττων μὴ ἀποσθεθεῖν.

πυρσοφορῶ-ῶ ἀντί πυρσορῶ βλλ. **πυρσοχάτης-ος** ὁ ἔχων πυρσὴν, πυρρὸχρονον χαίτην, ὁ πυρσοκόμενος: Βαγκ.17,51 [Β1.] κρατός ὑπὲρ πυρσοχαίτου.

πυρσῶ-ῶ ἐκκλ. ἀντί πυρσεῶ. **πυρσῶδης-ους-ες** ὁ ὄνσιος πρὸς πυρσόν, ὁ λαμπρὸς καλῶς, ὁ πυρσῶδης ὁ λαμπρὸς: Ἐρ. Βαγκ.146 ἔχων πυρσῶδη φλόγα πεύκα.

πυρσῶπός-ος ἰσθμ. μτρο. ὁ ἔχων πυρῶδες βλέμμα: Ὀππ.Κυκλ.81' 2) ὁ πυρρὸς, ὁ ἐβρυθρός: Μόρκελλ.Σιδ.49.

πυρσῶρις -ιδος [ἡ] Σουλδ. κ. νεώτ. φάρος ἀφ' οὗ ποιοῦσι σήματα διὰ πυρσῶν || νεώτ. ναυτ. ἀλωτός φάρος ἢ φωνὸς ἐπὶ τῆς στήλης τοῦ λατοῦ παλαιῶ πλοίου ἢ εἰδικῆς σχεδίας ἡκυμοροβολη-μένης εἰς ἀσθεθὴ μέρη ἢ πλησίον ὀφθαλμῶν πρὸς προσφύλαξιν τῶν πλοίων ἀπὸ παρασπάρξεως.

πυρσῶρος ὄν κ. νεώτ. ὁ φέρων πῦρ κ. ἰδ. ἐπὶ τοῦ νεραυνοῦ ἢ τῆς ἀστραπῆς κτ.: Πίνδ.Ν.10,71 πυρσῶρον . . . κεραιῶν, Ἀλογ.Ἐπ.444, Σοφ.ΟΤ.200 τῶν πυρσῶρον ἀστραπῶν, Ἀριστῶ.Ὀρν.1749 Διός . . . ἔχως πυρσῶρον, αὐτ.Θεομ.1050 πυρσῶρος αἰθέρος ἀσπῆρ 2) πυρρὸς οἰστόι, -πυρσῶρα βέλη βέλη ἔχοντα προσδεχόμενα εὐφλέκτους οὐσίος ἀνημμένας ὡστε ριπτόμενα νὰ δύνανται νὰ πυρσῶλαι πᾶν ἔθλων κατασκόπεως: Θουκ.2,75 τοῖς ἐργαζομένοις καὶ τὰ εὐλα μᾶτε πυρσῶροις οἰστοῖς βάλλεσθαι, Διόδ.Σ.20,96 βέλα κτ. πυρσῶ-ρος . . . χρώμενοι, Ἀρρ.Ἀν.2,21,3 || κ. ἀπλῶς πυρσῶροι τὰ πυρσῶρα βέλη: Διόδ.Σ.20,96 οἱ μὲν πυρσῶροι διελαμπον φερόμενοι βιαίως || ὄμ. κ. τὸ οὐδ. κτ. κλῆθ. πυρσῶρα τὰ πυρσῶρα βέλη: Διόδ.Σ.20,88 κατέσθεσαν τὰ πυρσῶρα'

|| τὸ ἄρα, πυρσῶρος ὡς οὐσ. εἶδος πολεμικῆς μηχανῆς δι' ἣς ἐξηκονταπύροσ πῦρ: Πολύδ.21,51 πυρσῶρος, ἢ ἐξηκοντα Πυρσῶρατος ὁ τῶν Ροδίων ναυαρχος [ἰμφογρ.], 'Ιουλ.Αἰγ.2,62 Ὑ 3) ὡς ἐπιθ. πολλῶν θεῶν, οἶον τοῦ Διός, διὰ τοῦ νε-ρσινῶδος αὐτοῦ: Σοφ.Φιλ.1198 πυρσῶρος ἀστερο-πητῆς κ' ἐπὶ τῆς Διμητρος, πῦθ. διὰ τοῦς πυρ-σοῦς, οὐς οἱ λατρεῖσιντες αὐτὴν ἔφερον: Ἐρ.Ἰκ.260 τὴν τε πυρσῶρον θεῶν Διμητρος, ὄμ. ἐπὶ Δι-μητρος κ. Πιεροσφῶνος: Ἐρ.Φοίν.687 ἔμπε πυρ-σοφῶρος θεός, Ἐπιγρ., κ' ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος: Σοφ.ΟΤ.206 τὰς τε πυρσῶρους Ἀρτέμιδος ἀφ-γλας κ' ἐπὶ τοῦ Κανονέως: Ἀλας.Ἐπ.432, Σοφ. Ἀντ.135 κ' ἐπὶ τοῦ Ῥουφίν.Ἐπιγρ.ΑΠ.5, 87' ὄμ. Προμηθεὶς πυρσῶρος ὁ φέρων τὸ πῦρ [ἰδ. ὡς τίτλος ἀποκοσθέντος αστυρικοῦ δράματος τοῦ Ἀλας]: Σοφ.ΟΚ.55' ὄμ. θεός πυρσῶρος ὁ φέρων θεός, δηλ. ὁ φέρων πυρετὸν ἢ κοῦρον: Σοφ.ΟΤ.27 ἐν δ' ὁ πυρσῶρος θεός σκλήρας ἐλά-νει 4) ὁ φέρων, ὁ κομίζων τὸ ἱερὸν πῦρ ἐν τῇ λατρείᾳ τοῦ Ἀσκληπιοῦ: Ἐπιγρ.Ἀσκληπιοῦ δῆμῶ πυρσορῶν || ὄμ. κ' ἐν τῇ λατρείᾳ τῆς Συρίας Θεοῦ: Λουκ.Συρ.42 ἱερεῖς . . . ἄλλοι . . . πυρσορῶι καλέονται καὶ ἄλλαι παραθῶμιοι'

5) τὸ ἄρα, πυρσοφόρος ὡς οὐσ. ἱερεῖς ἐν τῷ στρατῷ τῶν Λακεδαιμονίων διατηρῶν ὄσθεσαν τὸ πρὸς θυσιᾶν πῦρ, τὸ ὄνσιον οὐδέποτε ἐπιτρέ-πετο νὰ σθεθῶ: Ἐν.Λακ.13,2' || ὄθ παρομ. ἐπὶ ὄλοσχεροῦς ἴτης: Ἡρ.Β.6 ἔθειε δὲ μὴδὲ πυρσο-ρῶν. κεργιενέσθαι: πρὸξ.κ. ΠΔ'Ο68.18 οὐκ ἔσται πυρσῶρος τῷ οἴκῳ Ἡσαῖδ.γρ.πυρσοφόρος, Δίως

Κ 39,45-6) Ἐπιγρ. πυρφόρος ἡ ἐκ Δελφῶν ἡ φέρουσα τὸ ἱερὸν πῦρ ἐκ Δελφῶν ὄμ. Φαίβου πυρφόρῳ] ὄμ. ἀξίωμα ἐν Βακχικῷ τῷ θιάσῳ.
πυρφόρῳ-ῶ φέρω πυρρὰν ἢ δῶδα, εἶμαι πυρφόρος: Εὐρ. Τρω. 348 ὄμ γὰρ ὀρθά πυρραεὶ μαινὰς θεοδούσα κ. μτ. αἰτ.: Ἡμιόδ. Αἰθ. 4,1 τῷ λαῖψ μὲν ἠμμένον πυρφοροῦσα λαμπάδιον] εἶμαι πυρφόρος βλ. λ. α, φέρω τὸ ἱερὸν πῦρ: Ἐπιγρ. ὁ παῖς ὁ τῷ θεῷ πυρφοροῦς] κομίζω, μεταφέρω πῦρ: Φιλόστρ. Ἡρ. 19,14 θεωρεῖς ναῦς ἐκ δόλου πυρφοροῦσα] 2] ἐπιληρημ, πυρπολά: Αἰσχ. Ἐπ. 341 ἄλλος δ' ἄλλον . . φωνεῖται, τὰ δὲ πυρφορεῖ] μτφ. καταφλέγω, κατακαίω: Χαρίτ. 2,4 πυρφορεῖν τὴν ψυχὴν.
πύρῳ-ῶ κ. μσν. κ. νεώτ., ὄμμ. πυρώνω, καίω τὴν πυρὰ, κατακαίω τὴν διὰ τοῦ πυρός, καταφλέγω, πυρπολά: Ἡρ. 7,8, β' πρὶν ἢ ἔλω τε καὶ πυρῶσω τὰς Ἀθήνας αὐτ. 8,102, Αἰσχ. ἄπ. 281 πυροῦν ἀτέγην, Σοφ. Ἀντ. 286, Εὐρ. Κόικλ. 594 πυροῦν Κάλκωπος δφίν κ. παθ. καίωμαι, πυρπολοῦμαι: Πίνδ. Π. 1,33 πυρωθέντων Τρώων, Εὐρ. Ἀνδρ. 400 ἴλιον πυρούμενον, αὐτ. ΙΤ 685, Φιλ. 1,256, Κδ Πέτρ. 2,3,12 οὐρανοὶ πυρούμενοι λυθθίσανται καὶ ἀσχεῖα καυσαύμενα τίηκται] καίω τὴν ὡς ἐπιυρον θυσιῶν: Αἰσχ. Πρ. 497 μακρόν ὄσφην πυρῶσας, Εὐρ. Ἡρ. 244 ἐπιληρατ αὐτῶν καὶ πυροῦται σώματα] καίω τὴ ἐπὶ τῆς πυρῆς: Ἐπιγρ. ἦν πεπύρωκον (εἰς) ἐγώ] ὄμ. τὸ μέσ.: Λεωνίδ. ΑΠ 7, 466 παῖδα πυρυσασμένη ἴθευσα τὸν υἱὸν τῆς ἐπὶ τῆς πυρῆς:] τὸ ἐνεργ. πυροῦν τὴν γῆσιν - τὴν γλόσσαν παρέειν ἀσθημα θερμότητος εἰς τὴν γῆσαν ἢ τὴν γλόσσαν: Διοσκ. ΑΙ 16, αὐτ. 4,170-2] κ. μσν. μτφ. ἀνάπτω, ἀναφλέγω τινὸ διὰ πυρός: Ἀνακρεόντ. 10,15 ἔρωσ, σὺ δ' ἐθέλωσ με πύρσων] π. καθ. διακαίωμαι, διαφλέγομαι: Αἰσχ. Ἀγ. 481 φλογὸς παραγέφυλται . . πυρῶνται καρδίαν κ. μτ. δστ.: Φιλ. 1,60 εὐχάριστο πυροῦσθαι, ΑΠ 12,87 ἄλλοτε γὰρ ἄλμυι πυρούμενος ἰσχυρόμενος διὰ τὸν ἄλμυιν, Μηναι. 12,4 Ορθ. 9,65 πυρῶσθαι εἰλῆλυ φευδουόμενον θεῶν, Κασσάρ. Δσπ. ἐν Σάβ. 3,136 εἰλῆλυ πυρούμενος τῆς ἐλευθερίας τῶν χριστιανῶν κ. ἄπολ.: Κδ Κορινθ. 1,7,9 κρείσσον γὰρ ἐστί γαῖαντα ἢ πυροῦσθαι ἰσῶρ πᾶν ἐρεθίζονται, αὐτ. 2,11,29 τίς σκανδαλίζεταί, καὶ οὐκ ἐγὼ πυρούμαι] 3] ἄπολ. παρᾶγω πῦρ: Ἀριστλ. ΖΜ 649b,5 τοῖσι δὲ τῷ φλόγα ποιεῖν καὶ πυροῦν κ. παθ. γίνομαι πῦρ, ἀνάπτοιαι: Πλάτ. Τιμ. 51b πῦρ μὲν ἐκίστατε αὐτοῦ τὸ πεπυρωμένον μέρος φαίνεσθαι, Ἀριστλ. Οὐρ. 307a, 24-4] μεταχειρίζομαι, χρῆσιμοποιᾶ πῦρ, δθ. φλόγω, ὀπτᾶ, φήνω: Ἰνπ. Δ. 2,56, Φιλ. 1,420 πυροῦν πλίνθους κ. παθ.: Ἀριστλ. Πρ. 927b,39 πυρούμενον τὸ σταῖς] 4] θερμαίνω τὴ ἐπὶ τοῦ πυρός, παθ.: Ἀγασθρ. δ'] γήσῳ, διαλύω: Ἐπιγρ. πυροῦν ἀργυρώματα] 5] καυτηριῶν, τὸ παθ.: Ἀριστλ. ΖΙ 515b,18 ἢ μὲν οὖν φλέψι δύναται πυροῦσθαι, νεότερον δὲ πᾶν φθειρεται πυρῶν] 6] κοινίζω, θυμιάω, ἀπολυμαίνω: Θεοκρ. 24,96 καθαρῶ δὲ πυρῶσται δῶμα θεῖνῳ πρᾶτον] 7] μτφ., μσν. κ. νεώτ. πυρακτῶ, πυρώνω, τὸ παθ.: Φιλ. 1,625, Κδ Ἄποκ. 1,15 ἐν καμίνω πεπυρωμένω, Μηναι. 3,2 Σινεῦ, 2 ἐπὶ πυρῶνθέντος σιδηροῦ κραβδάτου] κ. μτφ.: Κδ Ἐφεσ. δ' 16 τὰ βέλη τοῦ νοηποῦ τὰ πεπυρωμένα] ὄμ. τὸ ἐνεργ.: Θεῶν Ρήτ. η. Γαλ. ἡ ζεστολοῦσα . . πυροῦσα τὴν ἐπιφάνειαν ἰκαθιστῶσα ἐρυθρᾶν . .] τὸ παθ. ἐπηρεάζομαι, προσβάλλομαι ὀπὸ τοῦ πυρός, ὀψιφαται πυρακτωσιν: Ἀριστλ. Μετ. 378b, 4 ὁ χρυσὸς μόνος οὐ πυροῦται] 6] τὸ παθ. ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ, δοκιμάζομαι διὰ τοῦ πυρός: Κδ Ἄποκ. 3,18 χριστὸν πεπυρωμένον ἐκ πυρός] 7] μτφ. γίνομαι δεκτικὸς ἐπιδοκιμάζομαι, ἐγκρίνομαι: Γιά Ψαλμ. 17|18|31 τὰ λό-

για κυρτῶ πεπυρωμένα, αὐτ. 113|119|140, Φιλ. 1,57-8] εἶδ. ἱατρ. προσβάλλομαι ὑπὸ καρδιαγίας. Ἡρόδ. ἱατρ. η. Ἀέτ. 9,2-9] ρηματ. πύρωμα, πύρωσις πυρωτής, πυρωτός.
πύρῳ-θης-ους-ε[ς] [πυρῶ] μτγν. ὁ δμοιος πρὸς πυρὸν, πρὸς αἶσαν, ὁ σιτώδης: Στραδ. 6,2,3 πλὴν σιλήφου καὶ πυρῶδων τινῶν καρπῶν.
πύρῳ-θης-ους-ε[ς] [πύρ] κ. νεώτ. ὁ δμοιος πρὸς πῦρ ἢ ὁ πλήρης πυρός, ὁ πυροειδής, ὁ φλογερός, ὁ ἐμπυρῶς: Ἐμπλ. Ἀριστλ. ΖΓ 779b,15 ὄμματα πυρῶδη, Παρμεν. Π. Πλούτ. Ἀρέσκ. Φιλ. 2,7,1 σταφάνη πυρῶδης, Ἀριστφ. Ὀρν. 17,46 τῶ πυρῶδεις Διὸς ἀστεροπέας, Πλάτ. Κριτ. 116C μαρμαρυγὰς . . πυρῶδεις Ἀριστλ. Μετ. 344a,17 ἀρχὴ πυρῶδης, αὐτ. 372b,33 ἀναθυρῶσις ἔσρα καὶ πυρῶδης, Φιλ. 1,39 χρωρὶον πυρῶδες, Ἰώσ. ΠΙ 5,5,6 πυρῶδεστάτη ἀσγή] τὸ οὐδὲ πυρῶδες ὡς οὐα, ἡ πυρῶδης ἢ θερμὴ οὐσία: Παρμεν. Π. Πλούτ. Ἀρέσκ. Φιλ. 2,7,1, Ἀριστλ. ΖΚ 703a,24, Πλούτ. Ἡθ. 19F ἀέρος τινὰ καθάρσιν εἶναι βούλονται τῷ πυρῶδεις πλαιοῖοντος] 2] μτφ. ὁ φλογερός, ὁ ὀρηκτικός: Φιλ. 1,144 πυρῶδης λόγος] τὸ οὐδὲ ὡς οὐα, πυρῶδεις ἡ πυρῶδης, ὀρηκτικὴ φύσις, ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως: Ἀθῆν. 14,624λ καταστῆλλειν τὸ πυρῶδες αὐτοῦ δυνάμειν ἰτην κίθαρην] ὄμ. τὸ οὐδὲ ὡς ἐπίπρ.: Πολυδ. 5,79 πυρῶδεις ὑποβλέπειν] 3] ὁ ἔχων τὸ χρώμα τοῦ πυρός, ὁ δμοιος πρὸς φλόγα, ὁ φλογερός: Ἀριστλ. Μετ. 342b,2, αὐτ. Ψυχ. 419a,3, Πλούτ. Δημητρ. 38 ἐρύθημα πυρῶδες] 4] εἶδ. ἱατρ. ὁ ῥηθισμένος, ὁ προημῶν φλεγμονῆς: Ἰνπ. Ἀγρ. 25 πυρῶδες ἔλακος ἰδ. γρ. πυρετώδεις:] ἔν χρ. κ. μτφ. ὡς τὸ φλογερός: Πλούτ. Ἡθ. 432A ἐνθερμὸς ἢ ψυχὴ γενομένη καὶ πυρῶδης.
πύρῳ-θης-ε[ς] ἱέρρ. δ. γρ. ἀντὶ πυροειδῶς: Διογ. Ἀπ. Π. Πλούτ. Ἀρέσκ. Φιλ. 2,13,9 καθάρσιν τὸν ἐν Αἰγύβι ποταμοῖσι πυρῶδὸς κατενεχθέντα δάτερα πέτριον ἰδ. γρ. ἀντὶ πυροειδῶς.]
πύρῳ-θρον [τῶ] μτγν. ἀντὶ πύρῳθρον βλ. λ.: ΨΔιοσκ. 3,73.
πύρωμα-ατος [τῶ] [πυρῶ] μτγν. κ. παθ. ἡ φλόγωσις, ἡ φλεγμονή: Πτολ. Τετραβ. 152, Καμ. Ἀστρ. Κ 8|11|182, Σωφρον. 3633D-2] ὄμμ. ἡ παρὰ τὴν πυρὸν θερμότητα ἢ ἡ πυρακτωσις.
πύρωνα [η] [πυρῶς, ὠσῶμαι] μτγν. ἡ ὠνησις αἶτου, απῶνια: Πάμφ. Ἐκκλ. 1552 ἐν Μί. -2] Πυρῶνια ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ὡς προεδρευούσης κατὰ τὴν ὠνην τοῦ αἵτου: Πaus. Β,15,9 Πυρῶνιαν ἱερὸν ἔστιν Ἀρτέμιδος.
πύρῳ-νη δμ. τ. τοῦ πυρῶ βλ. λ. δ, πυρακτῶ τ'] 1] θερμότης τὴ εἰς τὴν πυρᾶν, ζεσταίνω: πύρωμα τὰ χέρια στό τζάκι] 2] ἀμψ. πυρακτοῦμαι: πύρωσε τὸ σίδερον] 3] θερμαίνωμαι, ζεσταίνωμαι, ἐπὶ προσ. κ. πραγμ.: καθόρουσα κοντὰ στή φωτιά καὶ πύρωσα, - πύρωσε ἡ ἀσφακτὸς ἀπὸ τὸν ἡλιο] 3] μτφ. ἐρεθίζομαι, ἐξάπτοιμαι, ἐξεγείρομαι: λίγα λόγια, γιατί αὐτὸς πυρῶνεις ἔοκλο] 4] ὄμ. κ. ἐν ἀφροδίτῳ, ἐνοῖα.
πύρῳ-θης-ους-ε [ῶφ] μτγν., θηλ. πυρῶπις-ιδος ἰθῶν. Δ 5,221, δ. πυρῶπος βλ. λ.: Ὀμπ. Κυν. 2,317.
πυρῶ-δης-ὀν [ῶφ] κ. νεώτ. ὁ ἔχων πυρῶδη ὄφιν, πυρῶδη βλεμματά, ὁ δμοιος πρὸς πῦρ, ὁ πυρῶδης: Αἰσχ. Πρ. 667 πυρῶν ἕκ Διὸς μολεῖν κεραιῶν, αὐτ. ἀπ. 300, Α, Πλούτ. Ἡθ. 648λ ἰρδῶνι τῷ ὄφει πυρῶν ἰδ. αὐτ. 404D, Ἐπιγρ. δι' ἀστέρων διήλαε τὰν πυρῶν κατέλευθον] τὸ οὐδὲ ὡς ἐπίρρ.: Φιλ. 2,2331 πυρῶν ἑμβλέπειν] 2] ὡς οὐα, εἶδος ἐρυθροῦ ὀρειχάλκου, ἐξ οὗ κατεσκευάσαν πλακάς ἢ ράβδους: Πλίν. ΦΙ 34,94-3] νεώτ. ὀρηκτολ, τὸ οὐδὲ πυρῶν ὡς οὐα. ὀρηκτὸς ἀργυρολαμπησιούχος γρονθῆς.
πύρωσις-εως [ῆ] [πυρῶ] κ. νεώτ. ἡ ἐνεργεσι τοῦ πυρῶ βλ. λ, ἡ διὰ τοῦ πυρός καύσις: Θεόδωρ. Φ,

5,9,1 ὄλη πρὸς πύρωμα 2) τὸ ἐκπένει εἰς τὴν ἐνέργειαν, τὴν ἐπήρειαν τοῦ πυρός, ἐξησίεν ἐν πυρὶ: Ἀριστ. Πρ. 928a, 24, αὐτ. Μετ. 380b, 28 ἡ ἐν τῷ ὑγρῷ πύρωσις ἢ βρασία, Ἐιδόφρ. Φι 7, 7, 2, αὐτ. Αἰθ. 4, Μυσταθ. Ἀθ. ν. Ἀθ. ν. 8, 357D μαλακίης γὰρ τῆς πυρώσεως καὶ μεθ' ὄρουθ διδομένη σίφει πλῆσις αὐτῶν γίνεται 3) νεώτ. ἡ πυράκτως, τὸ πύρωμα· πρβλ. ἐρυθροπύρωσις, λευκοπύρωσις 4) ἡ διὰ τοῦ πυρός δοκιμασία: Πά Παροιμ. 27, 21 δοκιμὴν ὀρυγίφει καὶ χρυσῷ πύρωσις Ἡσ. 5) ἢ πρὸς ἡ πρὸς δοκιμασίαν ἐλαγομένη θλιψίς: Κἀ Πέτρ. 1, 4, 12 μὴ ἐξινέεσθε τῇ ἐν ὑμῖν πυρώσει πρὸς πειρασμὸν ὅτιν γινόμενῃ 6) ἡ καυτηρίασις: Ἀντυλλ. ν. Ὀρειθ. 44, 23, 42 7) ἡ διὰ τοῦ πυρός καταστροφή, ἡ πυρόλησις: Ἰώσ. Αἰ. 1, 14 γῆν πυρώσει ἀφανίζουσιν, Κἀ Ἀποκ. 18, 9 καὶ κλαύσουσιν αὐτὴν . . . ὅταν βλέψουσιν τὸν καπνὸν τῆς πυρώσεως αὐτῆς 8) ἡ φλόξ, τὸ πῦρ: Ἀριστ. Μετ 365b, 6 9) ἢ πρὸς διακοπὴν πόθος, φλογερά ἐπιθυμία: Σχόλ. Ἀριστοφ. Πλ. 975 10) ἡ ἐκεί ὁ φλογερός ζῆλος 10) πυρετός: Σέξτ. Ἐπιμ. Πυρρ. 2, 240 11) φλόγισσις: Ἐπικ. ἀπ. δὲ, Δίεστ. 2, 124 στομάχου πύρωσις 12) κτ. πληθ. πυρετώδεις καταστάσεις: Ἰνν. Τόν. Ἀνθρ. 27 13) νεώτ. λατρ. αἰσθημα καύσου ἀνερχομένου ἀπὸ τοῦ στομάχου πρὸς τὸν οἰσοφάγον μέχρι τοῦ φάρυγγος καὶ τοῦ στόματος, ὀφελόμενον εἰς ὑπεροξέτητά τοῦ στομάχου καὶ ὑβρισμένην ἐκκρισιν γαστρικῶν ὑγρῶν, ἡ καίλα.

πυράτρος-α-ον ἐπ. συγκρ. τοῦ πυρρός βλλ.: Ἀριστ. 798 πυράτρον φοινίσσεσθαι.

πυράτης ἰδὲ ἰπυράτῃ μτγ. ὁ διὰ τοῦ πυρός ἐργαζόμενος, ὁ σιδηροκόπος: Πά Νε. 3, 8 Ὁζήλ υἱος Ἀραχίου πυρωτῶν ἰδ. γρ. Ἰ. Ἀκὺλ. Πά Ἡσ. 41, 7.

πυρωτικός-ή-άν μτγ., μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πύρωσιν, ὁ ἐπιφέρων πύρωσιν, ὁ καυστικός, ὁ θερμαντικός: Κορνοστ. Φῶσ. Θε. 30 τὸ πυρωτικὸν τῶν σαμψιτῶν, Διοσκ. 2, 171 σκίλλα δύναμιν ἔχει . . . πυρωτικῆν, Ἰπιατρ. 103 ἄκονον τὸ πυρωτικὸν 12) δημ. τὸ οὐδ. πυρωτικό ὡς ὄνομα. ποτὸν θερμαντικό.

πυρωτός-ή-όν ὁ πεπυρωμένος, ὁ διαπυρός, ὁ πυρώδης, ὁ φλογερός: Ἀντιφάν. 217, 21 τευδίς μεταλλάσσει λευκαυτὴ φύσιν σαρκὸς πυρωτός ἀνθρώκων βασιτῶσιν 13) δημ. ὡς ἐπίθ. τοῦ ἀνθρώπου Ἀρεως: Βέττ. Βόλ. 249, 3.

πῦς ἐπίρρ. δωρ. ἀντὶ ποτῖ βλλ.: Ἀρμῶν. 121 ε. . . τὸ μὲν γὰρ πῦς καὶ ποτῖ τὴν εἰς τόπον σημασίαν δηλοῖσι: Σώφρ. 75.

πυσκίνα δεξαμενῆ: Πάσι: (μῆεβρ) ἀνακαθάρασις τῶν πυσκινῶν (ἰσιε) νομοματικῶν ἰδιομορ.

πύσιος ἰδὲ μτγ. ἀντὶ βύσιος βλλ.: Πλάυτ. Ἡθ. 292B ἔστιν οὖν Πύσιος ὁ θύσιος (μῆνι), ἐν ᾧ πύσιωνται καὶ πυσθάνονται τοῦ θεοῦ.

πύσιμα-ατος (ἰδὲ) (πυσθάνομαι) μτγ. ἐρώτησις δευομένη ἀπλῆς καὶ συντόμου ἀπονήσεως: Φιλ. 1, 99, Πλάυτ. Ἡθ. 408C 12) διάφορον τοῦ ἐρώτημα, καὶ ὅσον ἀπαίτεῖ ἀπάντησιν μετὰ προσθέτου ἐξηγησεως καὶ οὐχὶ ἀπλῆν κατάφοσιν ἢ ὀρησιν: Ἀλέξ. Ρητ. 1, 23, Σέξτ. Ἐπιμ. Πυρ. 1, 189 13) ἐρωτηματικὸν μόριον: Ἀπολλ. Δύσκ. Σύντ. 307, 12.

πυσματικός-ή-όν μτγ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ πύσμα, ὁ τοῦ πύσματος βλλ. 1, ὁ ἐρωτηματικός: Ἀπολλ. Δύσκ. Σύντ. 72, 23, Ἐρμογ. Προγμῶν. 3 πυσματικὰ χρεῖσι, Σέξτ. Ἐπιμ. Πάθ. 1, 345 πυσματικὴ φωνὴ ἰερώτημα, Ἰδέρ. 13 πυσματικὸν σχῆμα 12) τὰ πυσματικά τὰ ἐκπεφρασμένα ἐρωτησίων μόρια, ἐρωτηματικὰ μόρια: ΕἰΜ 67, 6 ὅμ. διάφορα τῶν πεισματικά: σὺτ. 759, 29 ἐπίρρ. -κῶς: Ἀπολλ. Δύσκ. Ἀντων. 27, 16, Σχόλ. Σοφ. ΟΚ 3.

πύσσακος ἰδὲ πῖθ. πύσσακος: Λυρ. Ἀδέσπ. 464.

πύσσαζος ἰδὲ Ἡσ. ἐξ ὄλου κομῆσιν, τοῖς μύσχοις περὶ τοὺς μυκτῆρας τιθόμενος, ὁ καλλεῖε θελάξεν.

πύστιος-κως (ἢ) (πυσθάνομαι) πύστιος, ἐρώτησις, ἐξέτασις, ἐρεύνα: Θουκ. 1, 5 τὰς πύστιες . . . ἐρωτῶντες εἰ ἰσοπονητοὺς τὰς ἐρωτήσεις ἐόντι, Πλάτ. Λάχ. 196C κοινὴ γὰρ ἔσται ἡ πύστις ἐπὲρ μῦθῳ τε καὶ σοφῷ 2) πῖθ ὅτι, μανθάνει τῆς ἐρωτῶν, πληροφορία, ἀγγελία, φήμη: Ἀλαξ. Ἐπιτ. 54 καὶ τῶνδε πύστις ὅσκι ἀκνῆ χρονίζεται ἰδ. γρ. πίστις, Εὐρ. Ἡλ. 690, Θουκ. 1, 136 κατὰ πύστιν, ἢ χωρὶς ἰκατὰ τὸν πύστιος ἀξ ἐλάθροσιν ποῦ εἶεν ὑπάγει, αὐτ. 3, 382 πύστις τῶν προγενομένων ἔνεκα τῆς πληροφορίας περὶ τῶν πρότερον γενομένων, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 1, 81 κατὰ πύστιν τοῦ τρέφοντος ἰκατὰ πληροφορίαν ληφθεῖσαν ἐκ τοῦ τροφῆκος, Ἰώσ. Αἰ. 5, 2, 3 τὰ ὑπὸ πύστιν ἐρχόμενα, Αἴ 6, 203 πύστιν κατ' ἐσθλὴν ὁδοσ.

πυστιώμα-ἰσμοῦ μτγ. πυσθάνομαι, ἐρωτῶ νὰ μῶθω, ζητῶ πληροφορίας, αἶον παρὰ θεοῦ: Φῶτ. ἐπιστάσθαι πυσθάνεσθαι: Πλάυτ. Ἡθ. 292B ἐν ᾧ πυστιώματα καὶ πυσθάνονται τοῦ θεοῦ.

πυστός-ή-όν (πυσθάνομαι) λεξ. ὁ γνωστός, ὁ περιφωμένος, ὁ ξεκουστός, ΕἰΜ 323, 48 ἐκ τοῦ πύθω, ὁ σημαίνει τὸ ἀνοῦθ, γινέσθαι πυστός καὶ ἐκπυστός, σημαίνει τὰ ἐξέκουστος καὶ ἐξάγγελος καὶ ἐκθόλας, Σχόλ. Αἰολ. Πρ. 907, Εὐστ. 1684, 37.

πυτά Ἡσ. ἐπὶ ἐρυθρὰ ἰμάτια Λάκωνες.

πυτάμα (ἢ) (ἰνδ.) δημ. κ. πυτάμα ἢ ἐκ χιτωνίσκου καὶ ἐλαφόρα καὶ πλατεῖας περισκελιῶς ἐνδυμασία, ἢ φερομένη ὡς κυκλικὴ ἢ ὡς ἐνδυμαζομοιοῦ ἢ ἀμοφοτέρων τῶν φάλων.

πυτία (ἢ) κ. νεώτ., δημ. πυτία ἀντὶ πυετία βλλ., τὸ ἐν τῷ τετάρτῳ στομάχῳ τῶν νεογνῶν τῶν μηρκαστικῶν ἐξ εἰδικῶν ἀδένων ἐκρινόμενον ἔνζυμον, χρήσιμον πρὸς πλῆξιν τοῦ γάλακτος: Μοίρ. 290 ἐπὶ δὲ Ἀττικῶι πυτία Ἐλληνες, Σουῖδ. ἐὸ ὄνομα ὁ τυρεῶν τοῦ γάλας: Ἀριστ. Ζι 729a, 12 τὸ μὲν σῶμα τὸ γάλα ἐστὶν ὁ δὲ ὄνομα, ἢ πυτία ἰδ. γρ. πύται, αὐτ. Μετ. 381a, 7 ἰδ. γρ. πυετία, αὐτ. Σομρ. 835b, 31 ἰδ. γρ. πύται, Πάπ. 12) νεώτ. ἐκζυμῶν τοῦ γαστρικοῦ ὑγροῦ, δρῶν εἰδικῶς ἐπὶ τοῦ γάλακτος καὶ ἰδ. ἐπὶ τῆς τυρίας αὐτοῦ, ἢ διασπῆ εἰς παροτρύσιν καὶ δρογαλοκοιλιώμα 2) τὸ πρῶτον μετὰ τὸν τοκετὸν γάλα τῶν ζῴων, πύος, πρωτόγαλα, κουλιάστρα: Πλάυτ. Ἡθ. 86δ γολατὶ καὶ πυτίασι Ἰατροεὐδόμενοι 3) εἶδος γλυκύσματος: Ἀλκιφρ. ἀπ. δὲ 10 ἰπληθ. 4) νεώτ. τὸ μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ ἀλακτοῦ ἐν τοῖς ἀλυκαῖς ἀπομῶνιν ἀμύλοισιν.

πυτιάμα μσν. κ. δημ. ἱεροφ. τρισύλλαβος ἡ ηγνώμα γάλα διὰ τῆς πυτίας βλλ. 1) ἢ ρίψτω πυτία ἐντὸς γάλακτος πρὸς παρασκευὴν τυροῦ.

πύτιμα μτγ., μέλλ. πυτίμα, πύτιμα συγχών. ἀποπύμα ὄδωρ ἐκ τοῦ στόματός μου: ΕἰΜ 697, 57, 12 λατ. pytiassare, ἀποπύτω τὸν οἶνον γενομέωον: Τεραντιν. Ἐαυτ. 457 2) ρηματ. πύτιμα.

πύτιναίος-α-ον ὁ τῆς πυτίως, ὁ ἐκ τρυφερῶν κλάδων ἰτέας ἢ λύγου πελεγμένους: Ἀριστοφ. Ὀρν. 798 πυτιναῖα . . . ἔξων πτερά.

πύτινη (ἢ) μτγ. κ. νεώτ. εἶδος κλεκτῆς λαγόνου ἢ φιλῆς ἐπενεδυμένης διὰ πλέγματος ἰτέας ἢ λύγου, ἢ βύτινη, ταμυζῖνα: Ἡσ. κοτυλῖν κλεκτή, λαγόνος, ἐπλευκὸν δὲ ταύτας ὡς ἐπὶ τὸ ἐπιπλῶ ἀ δεσμοῦται, καὶ σπιρίδων καὶ τοιαῦτα. . . : Πολυδ. 7, 175 12) ὄνομασία κωμῶδισ τοῦ Κρατινοῦ πρβλ. Ἀράκ. 45, 10, αὐτ. 99, 14 2) Ἡσ. ε. . . ἢ ἄμικς.

πύτινοπλόκος ἰδὲ σχόλ. ὁ κατασκευάζων πυτίνας βλλ., ὁ ἐπενδύων λαγόνους ἢ φιλῆς διὰ πλέγματος ἰτέας ἢ λύγου: Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 142 ὁ Ἀριστοφῆνης πυτινοπλόκος ὧν γέγονε φύλαρχος καὶ Ἰππαρχος.

πύτινος (ἢ) μτγ. ὄνομασία εἰδους τῆς Ἰχθῶν: Νομῆης Ἡρ. ν. Ἀθῆν. 7, 327F ἐγγελάμας τε καὶ ἐνυχινην πύτινον ἰπθ. ἀνάγν. πρβλ. πύτινος

πυτιγόνας-ον νεώτ. ὁ γεννῶν, ὁ παράγων πυτιαν βλ.λ. || τὸ θηλ. πυτιγόνας ἡ τὸ αὐθ. πυτιόνας ὡς αὐθ. ἡ πρόδρομος μορφή τῆς πυτιος εἰς ἣν κατάστασιν εὐρίσκειται ἐντός τοῦ βλενωγόνου τοῦ στομαχίου.
Πύτος Ἀπόλλωνιοῦ Ἐπιγρ. Κρητ. ἀντί τοῦ Πύθιος βλ.λ.

πύτιομα-τος ἰότην. ἐν λατ. μεταγραφῇ *pytia*, πτύσιμα, ἀπόπτυσμα· Βιτρ.7,4,5, Τούβεν.11,175.

πύθ-ῶ (πύσι) κ. μων. ἐνεργῶ ὥστε τὸν γίνε πύον, ἐπιφέρω ἐπιπύσιον, προκαλῶ διαπύσιον· Ἐύστ.464, 27· κ. καθ. διαπύσιον· Ἀριστλ. Ἀναγν.479β.30.

πύθης-ους-ες (πύσι) κ. μων. κ. νεώτ. ὁ ὄμιος πρὸς πύον ἢ ὁ πλήρης πύου· Ἰμν.Προγρ.18 πύθεις πύσιον, αὐτ.19 πύθεις ὄμιον, αὐτ.Προγρ.1, 113 ὄρισις πύθεις ἰδγρ. ἀντί ἀφρώδεσι, Ἀρετ.Χρον.Παθ.2,3, Ἰππιατρ.δ., πύθεις νεφρῆτις [φλεγμονώδης] διαπύσις τοῦ νεφροῦ, δ. πύσιον, πύσιον, πύσιον κ. νεφροπύσιον· 2) κ. μ. μ.φ. Μάρκ.Λύρ.38 οὐδέν ἐν τῇ διαπύσει τοῦ κεκολλημένου καὶ ἐκκεκαυμένου πύθεις.
πύσιος-εως (ἡ) (πύσι) κ. μ. νεώτ. πύσιος, ἐμπύσιος, διαπύσιος, ἐμπύσιος κ. γαλ.19,433.

πῶ, ἰων. κω ἐγκλιτικὸν μόριον, ἀκόμη, ποτέ, κάπως κ. Ὀμ. κ. Ἡσόδ.ῶ· ὄλιποτε μτ. ἀρήσεως μεθ' ἧς πῶλις ἀποτελεῖ μίαν λέξιν, ὡς ἀπὸ πῶ, μήπω, οὐδέπω, μηδέπω, ἐνίστε ὄμιος παρεμβάλλεται ἄλλη τις λέξις, ὅχι ἀκόμη· Ἰλ.Ρ.401 οὐδ' ἄρα πῶ τὴ δέει, αὐτ.Ψ' μὴ δὴ πῶ... λυμέθεα... Ἰπποῦ, Αἰσχ.Πρ.27, Σοφ.ΟΤ.105 οὐ γὰρ ἐπιθῶν γέ πῶ, αὐτ.110 ἂν χρῆ τὴ κάμῃ μὴ συναλλάξαντά πῶ· 2) π. Ὀμ. μτ. ἀρήσεως καθ' ὅλου· Ἰλ.Α.124 οὐδέ τὴ πῶ ἴδμεν Ἀριστφ.Βυζ.Πουι, αὐτ.Γ.306 οὐ πῶ τλήσομ', αὐτ.Ο.426 μὴ δὴ πῶ καέσθε· || μεθ' Ὀμ. ἀπαντᾷ κ. οὐχὶ ἀρηνηταίς, ἄλλὰ μ. ἐπὶ ἐρωτήσεων ὧν ἡ ἀπόκρισις ἀρηνητική· Σοφ.ΟΤ.1130 ἡ ἐυναλλάξας τὴ πῶ, Θουκ.3,45 πόλις ἀφισταμένη τῆς πῶ τοῦτω ἐπεχέρησε· ἰσῆια τις ἀπωτάτη πόλις... ἀπόρ. οὐδέμια.

πῶ ἔπιρρ. ὄμιον. ἀντί ποῦ· ἡ μάλλον ἀντί πάθει, ποῦ, ὅπου, πῶς· Σώφρων.125 πῶ τῆς θῶν ὠνάσαι· τῶν ἰσθῶν, ἀπὸ ποῦ, πῶς β' ἀγοράσις τῆς θῶν, ἰ. Αἰγ. Ἀγ.1507 πῶ πῶ, παρῶθεν δὲ συλλήπτωρ γένοιτ' ἐν ἀλάστορ, Ὀρ.φ.ἀν.32β,3, Ἀπολλ. Δύσι, Ἐπιρρ.185,15· 2) πῶ μάλα ἡ πῶμαλα· ποῦ ἐπὶ τέλους· πῶς τέλος· ἢ ἀνεῖ ἐρωτήσεως, οὐδαμῶς, οὐδόλωκ, διόλου, κατὰ ἄλλο· Φερεικ.9, Ἀριστφ. Πλ.66 ὡ τῶν, ἀπολλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ. Πῶμαλα, αὐτ.ἀν.346, Λυσ.ἀν.254, Δημ.357 καίτοι καὶ ἐπιστολάς ἐπεμφέν ὁ Φίλιππος οὐδὲ καλοῦσας ὄμας, οὐχ' ἴν' ἐξέλθοιτε πῶμαλα.

πῶ συνιτεμ. ἀντί παθῆ, πῶν· ΕΜ698,51 ἐξοτι δὲ καὶ ρῆμα [πῶ] παρ' Αἰολέοισιν· ὡς ἥτοι καὶ πῶ· ὄπερ λέγεται ἐν ἑτέρω σύμψλωτι· Ἀλκ.54Α.

πῶγων-ωνος ἰότην. κ. νεώτ. τὸ τρώμα τὸ φυόμενον ἀπὸ τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας ἢ κατὰ τὴ βραδύτερη κατὰ τὰς παρεΐας καὶ τὴν κάτω σιγαύον τῶν ἀρρέων, ἡ γενεΐα, τὸ γένειον, τὸ γένι· Ἠρ.1,175 πῶγωνα μέγαν τοχῆ, αὐτ.8,104, Ἀριστφ. Ἐκκλ.97 τὸν πῶγῶν τὸ δταν καθῶμεν ἰτὸ γένειον ὅταν ἀφῆμῶν, Πλάτ. Πρωτ.309Α πῶγωνα ἤδη ὠνομηλόμενος [ἀρχόμενος] ἤδη τὰ ἐχρ π-λ, Ἐπιπ.κ.17 ὠνοκαίετ' ἀτομα πῶγῶνος βάθη, Χρῶσ.Στωϊκ.3, 198 τὸν πῶγωνα εὐρεσθαι, Πλούτ. Ἠ8.52C πῶγων ποδῆρης καθέται, Λοκρ.Φιλόφ.5 βαθῶν πῶγωνα καθειμένος ἰμακρά τὰ γένει ἀφῆσας, χωρῆριστικῶν τῶν φιλοσφῶν ἐπὶ Λοικανῶν· 2) ἐπὶ τρώων, τὸ παρὰ τῆν μαστοφῶρα ἀνεξαρτήτως φύλου ὑπὸ τὴν σιγαύον φυόμενον μακρὸν τρώμα· Ἀριστλ.Ζ1.492β.34 ἰδία δὲ ὁ ἰσθλαφός πῶγωνα ἔχει κατὰ τὸν λάρυγγα, ὁ πῶγων τῆς αἰγῆς· || ἐπὶ τοῦ ἰσθῶς τοῦ καλουμένου τρώ-

γου· Κλέαρχ.73 πλὴν τοῦ ὀπὸ τὸν στόμαχον μέλανος, ὁ καλοῖται τοῦ τρώου πῶγωνα· 1) ἡ ἐρρυπιδωμένη σάρξ ἡ περὶ τὸ ράμφος τῆς στρουθοκαμήλου· Ἀριστλ.Ζ1.613α,31 τοῦ ἔφαρος οὐ φαίνονται ἔχοντες αὐθῶς τὰ περὶ τὸν πῶγωνα μέλανα· 2) τὰ σαρκώδη ἐκφύματα τὰ ὑπὸ τὴν σιγαύον τοῦ ἀλεκτρυόνος, τὰ χαρχαλία· Ἀρμῆν, ἐν λ. κἀλλία· 3) πάλ. κ. νεώτ. τὸ ὀπὸ τὸ στόμα ἄκρον τῆς κάτω σιγαύου, τὸ πῶγῶνιον, τὸ πηγῶνι· Πλάτ. ὁ δεινα ὀπὸλ πῶγῶνι· 6) νεώτ. ἐπὶ Ἰππῶν, τὸ ὄπισθεν τοῦ κάτω χελοῦσ κατὰ τὴν συμβολὴν τῶν δύο γνάθων μέρος τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἰπποῦ, ὅπου ἀκουμβᾷ τὸ φέλλιον τῆς στομίδος· 7) μτγ. ἐπὶ ὄψεως, ἐξόγκωμα κατῶθεν τοῦ πῶγῶνιου· Φιλόμυ.30,2· 8) ἐπὶ φυτῶν, ὁ τραγοπέδον τὸ λογοῖστρο, τὸ σκαλί· Θεοφρ.Φ1.6,4,5 ἰαμφ.1, Ἰλ.12,420, Νικ.ἀν.74,71 γερῶν πῶγωνα· 9) μτφ. ἀκίδητος βέλος· Πολυδ.7,158 βέλος δ' αἰ ἀκίδητος οἶκος καὶ πῶγῶνος καλοῦνται, Ἥα. ἐν λ. ὄγκου· Νόνν.Δ.29,100· 10) μτφ. πῶγων πυρός, ἡ πλατεία κατῶθεν καὶ εἰς ὀξὺ ἀπολήγουσα γλῶσσα πυρός· Πολυδ.2,88 ἐπῶγων πυρός ἢ εἰς ὀξὺ ἀνοδορμή τῆς φλογός, Ἥα. ἐκλίσι τὴν ἀναφανῶν τῆς φλογός· Αἰσχ. Ἀγ.306 πέμπουσι δ' ἀνδοίοντες ἀφῶων μένει φλογός μέγαν πῶγωνα, Εὐρ.ἀν.833 πῶγωνα πυρός· 11) μῆλην τῆς Ἀρχιλοῦδος, σχηματίζουμένη μετὰ τῆς ἀκτῆς τῆς Τροϊκῆς καὶ τῆς ἠψῶσ Καλαυρίας· Ἠρ.8.42 ἐς γὰρ Πῶγωνα τὸν Τροϊκῆν ἰών ἡμενα προήρητο συλλέγεσθαι· 12) ἀχλὺ πῶγωνιοῦδης υτέρω· Σχολ.Πλάτ.249· 13) νεώτ. ἀστρῶν, ἀνάμολος οὐρὰ κομήτου, ἔχουσα κατεβῆσθαι πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἥλιου.

πῶγωντός-ος π-ον νεώτ. ὁ φέρων πῶγωνα, ὁ γενειοφόρος, ὁ γενάτος· 2) τὸ ἄρα. ὡς ἐπῶν. τοῦ βασιλέως τοῦ Βυζαντίου Κωνσταντίνου Δ'.

πῶγωντός-α-ον γλῶσσα. κ. νεώτ. ὁ ἔχων πῶγωνα, ὁ πῶγωνάτος· 2) νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πῶγωνα, ὁ ἐπὶ τοῦ πῶγῶνος πῶγωνάτος φῶμα.

πῶγωνίας ἰότην. κ. νεώτ. ὁ ἔχων πῶγωνα, πῶγωνάτος· Πολυδ.2,10 ἐὸ πῶγῶνος ὠνομηλόμενος ἐς Κρατίσιον· Κρατίσι.439, Πρακ.Πέρα.2,4. 2) ἐπὶ ἀλεκτρυόνος ὁ φέρων πῶγωνα βλ.λ.4, σαρκώδη ἐκφύματα ὑπὸ τὴν σιγαύον, χαρχαλία· Πτολ.Γεωγρ.7,2,23 ἀλεκτρυόνος πῶγωνίας· 3) ἀστρῶν, κομήτης ἔχων πῶγωνα βλ.λ.131· Ἀριστλ.Μετ.344α,23, Στωϊκ.ἀν.2,201, Πλάτ.Ἰ. Ἀρεσκ.Φιλ.3,2,5· 4) νεώτ. ζῶολ. γένος ἰσθῶν ἀκονθοπεριγῶν τῆς σιγαῦν. τῶν συσιωνῶν.

πῶγωνιάτης ἰότην. κω. -ιήτης ἐπιθ. τοῦ Διός, ὁ πῶγωνιάτης βλ.λ. ὁ φέρων πῶγωνα· Σουῖδ. ΕΜ 698,8.

πῶγωνικός ἡ-όν γλῶσσα. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν πῶγωνα, ὁ φέρων πῶγωνα, γένειον, ὁ πῶγωνοφόρος.

πῶγωνιον ἰτόη μτγ. κ. νεώτ. ὄγκος, τοῦ πῶγων, μικρὸν γένειον, γενάκι· Λοκρ.Παρά.30 μακρὸν πῶγωνιον ἔχοντα, Ἀρμῆν.ΑΠ.11,157· 2) νεώτ. ἀνάτ. τὸ μάλλον πρόσθεν σημεῖον τῆς συμμάσεως τῆς κάτω γνάθου, ὁ πῶγων, τὸ πηγῶνι.

πῶγωνίτης ἰότην. κ. σχόλ. ὁ ἔχων πῶγωνα, γένειον· Ἠρωδίου.Επιμ.112, Σχολ.Θεοκρ.6,2.

πῶγωνοφόρος ἰτόη γλῶσσα. κουρεῖον πῶγῶνων, ἐν ᾧ κείρουσι, ζυρίζουσι πῶγῶνας.

πῶγωνοκουρία ἰθή γλῶσσα τὸ κείρεσθαι, ἡ κουρία, τὸ εὐρισμα τοῦ πῶγῶνος, τοῦ γένειου.

πῶγωνοστήμων-ωνος ἰότην. νεώτ. βῶτον. γένος φυτῶν ἐκ τῶν χελοῦσῶν, οὐ τὸ εἶδος πῶγωνοστήμων ὁ πατασῶλιος παράγει τὸ πατασῶλ βλ.λ.

πῶγωνοτροπία ἰθή μτγ. τὸ τρέφειν, ἔχειν πῶγωνα, γένειον· Πλούτ. Ἠ8.352C.

πῶγωνοτρόφος ὄμιον μτγ. δ.γρ. πῶγωνοφόρος βλ.λ. Λοκρ.Ἐπιγρ.46.

παιγνοτροφέω-έω μγν. τρέφω πάγωνα, ἀφῆ-
νω τὰ γένια, ἔχω γένια : Στράβ.Ι5,171 κομᾶν δὲ
καὶ παιγνοτροφεῖν πάντας, Διόδ.Σ 4,5 τοὺς ἀρ-
χαιοὺς πάντας παιγνοτροφεῖν, Πλούτ. Η8,2301.

παιγνοφορία (ή) νεώτ. ἡ παιγνοτροφία βλλ.,
τὸ ἔχειν πάγωνα, γενεϊδία.

παιγνοφόρος-ον κ. μαν. κ. νεώτ. ὁ φέρων
πάγωνα, ὁ γενειοφόρος ὁ πωγωνίας. ὁ πωγωνί-
ατος, ὁ γενάτος : Σκόλ.112, Ξενοκρ.η. Ὀρεδ.2,38,42,
Λοκ. Ἐπιγρ 46 τὸν παιγνοφόρου Κυνικοῦ . . ε-
φομεν ἐν δεξιῶν τὴν μεγάλην σφαιράν.

παιγνώδης-ους-ες μγν. ὁ δρσιος πρὸς πά-
γωνο, πρὸς γένειον : Θεόφρ.Φι 6,45 πωγωνώδης
καρπός.

πάκα (τῶ) πληθ. τοῦ πάω βλλ.

πάθι κυρρ. β' ἐν. προστ. ὄορ. β' ἀντί πθι, τοῦ
πῖνω κ. συγκεκριμ. πῶ βλλ.

παλάριον (τῶ) κ. γαλό. ὑποκορ. τὸ πῶλας, μικ-
ρός πῶλας, πουλάρι : Πλάτ.η.Διογ.Α 5,2 ἄρας ἑ-
λάκτιος, καθάπερ παλάρια γεννηθέντα τὴν μη-
τέρα [περὶ τοῦ Ἀριστοτέλους, Ἀριστφ.βυζ. Ἐπικτ.
145], Σκόλ. Ἀριστφ.Σφ.195.

παλέα (ή) πόπ. ἄ. πωλεία βλλ. : ἀπὸ νεοφύτων
γ' ἔτους παλέας ἀρούραι Χ.

παλεία (ή) [πωλεύω], πόπ. πωλεία ἡ πώλεισις,
ἡ δάμσις ἐκγύμνασις πῶλων εἰς τὸ πορεύεσθαι,
τρέχειν : Ξεν. Ἰππ 2,2 ὁ μὲν δὴ ἄνωπερ ἐγὼ γινώσκω
πῶλων περὶ πωλείας. || ἡ ἀνατροφή τῶν πῶ-
λων : Στράβ.5,14 ὡστε καὶ ὄνομα ἐν τοῖς Ἑλ-
λοισι γενέσθαι τῆς Ἐνετικῆς παλείας.

παλειμένα Ἐπιγρ. μτχ. ἐνεστ. τοῦ πωλοῦμαι ἀντί
πωλοῦμενα.

παλειοσ-α-ον Σουῖδ. ὁ ἀνήκων εἰς πῶλον.

παλειμα-ατος (τῶ) [πωλεύω] μγν. πῶλας, νέος
ἵππος δεδραμασμένω, ἰππευμένω καὶ γεγυμνασμέ-
νος εἰς τὸ πορεύεσθαι, τρέχειν : Μάξ.Τύρ 7,8 μῖτα
ἀποσθεννύντες τὸν θυμὸν τῶν παλειμάτων.

παλεισις-εως (ή) [πωλεύω] ἡ δάμσις, γύμνασις
πῶλου εἰς τὸ πορεύεσθαι, τρέχειν : Ξεν. Ἰππ 2,1.

παλειστής (ὁ) [πωλεύω] μγν. ὁ δαμαστής, γυ-
μναστής πωλαρίων εἰς Ἰππασίαν, ὁ ἰππεύων καὶ
γυμνάζων αὐτὸ εἰς βιάσιμα καὶ δρόμον ὁ πω-
λοδάμνης : Μάξ.Τύρ.7,8. 2) γεν. ὁ δαμάζων
καὶ γυμνάζων ζῶα, ὁ φύλας καὶ ἐπιμελητής αὐ-
τῶν : Αἰλ.Ζ1 7,41 πωλειτῆς ἐλέφαντος, αὐτ.8,17.

παλειτικός-ή-όν μγν. ὁ ἔμπερος εἰς πωλο-
δαμίαν, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ δαμάζειν, γυμνάζειν
δι' ἰππεύσεως πῶλους, πουλάρια κ. ἐν γένει γυμνά-
ζειν εἰς τὴν νεογὰ ζῶα : Αἰλ.Ζ1 Π,36.

παλώω [πῶλος] δαμάζω, ἰππεύω καὶ γυμνάζω
πῶλον, πουλάρι, πωλοδομῶ : Ἦσα, ἐπωλέειν παι-
δεύειν πῶλους : Ξεν. Ἰππ 2,1 ὅπως γε μὴν δεῖ πω-
λεύειν δοκεῖ ἡμῖν μὴ γρηπτόεν εἶναι, Πολυδ.1,182,
Ἰμῆρ. Ἐκκ.13,36 κ. παθ. : αὐτ.21,4. 2) γεν.
γυμνάζω εἰς τὴν νέον ζῶων. οἶον ἐλέφαντα" κ.
παθ. : Αἰλ.Ζ1 13,8 ὁσμή πωλευθεοσάμενοι, αὐτ.16,36
ἐκ νηπιῶν πεπωλευμένοι" 3) ρηματι. πῶλω-
μα, πῶλεισις, πωλειτής, πωλειτικός.

πωλή (ή) δωρ. πῶλα, ἡ πῶλις : Ἀρσνοκρ. ἐπω-
λάς ἀντί τοῦ πρῶσις Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς
Ἀπελάσιον. ἔστι τὸ πωλομα καὶ ἐν τοῖς Σώφρονος
Ἀνδρειαίς : Σώφρ.71 [πληθ.], Ὑπερίδ.ὁπ.12.

πωλημα-ατος (τῶ) [πωλώ] τὸ πωρασκόμενον ὄ-
νιον, τὸ πρὸς πῶλῳν ὑποδραμεῖα ἢ ἡ πῶλησις, τὸ
πῶλημα : Ξεν.η. Πολυδ.3,127, αὐτ.7,8.

πῶλης (ὁ) ἐν χρ. μ. ἐν συνθέσει πλῆν ἐν Ἀριστφ.,
ὁ πῶλων, ὁ πωλητής : Ἀριστφ. Ἰππ.131, αὐτ.133.

πῶλησις-εως (ή) [πωλώ] κ. νεώτ., δημ. πῶλησις
ἢ πρῶσις τοῦ πῶλῶ βλλ., τὸ πῶλημα : Ξεν.Οικ.3,9

ῶλλως τε καὶ τῶν αὐτῶν ὄντων ἀγαθὸν εἰς τὴν
τῶν χρῆσιν καὶ κερδοτέον εἰς τὴν πῶλησιν ὄν-
των, Ἀριστφ. ΗΕὐδ.123α,β.

πωλητήρ-ηρος (ὁ) [πωλώ] μγν. ὁ πωλητής βλλ. :
Φιλ.1,161, Ἐπιγρ τοῦ πωλητήρες τῶν δεκατῶν.

πωλητήριον (τῶ) [πωλώ] κ. νεώτ., δημ. πωλητή-
ριον τόπος ἐνθα γίνονται πωλήσεις ἢ δραμοηρο-
σίον, πρᾶσιον : Ἐρμην.93 ἰδ.ἀνάμνη. πωλητήριον,
Ξεν.Πρασ.3,13, Ἀπ. Ευφρ.Πολ.3,23. 2) τόπος ἐν ᾧ
αυτηβροχίζονται οἱ πωλητῆρ βλλ.2, ὅπως τὰ τέλη,
τὰς δραμοσὶς προσόδους τὸ πλειοδότη ἐκμισθῶ-
σωνται ἢ εἰσπραθοῦσιν : Δημ.787 λαθῶν αὐτοῖς αὐ-
τοχειρία πρὸς τὸ πωλητήριον τοῦ μεταίχιου ἀ-
πήγαγε" 3) νεώτ. κ. δημ. ἔγγραφον, δι' οὐ πι-
στοποιεῖται ἡ πῶλησις κτήματος, συμβόλαιον πῶ-
λήσεως.

πωλητής (ὁ) [πωλώ] κ. νεώτ., δημ. πωλητής, θηλ.
πωλήτρια, ὁ πωλῶν τι εἰς τινα, ἀντιθ. ἀγορα-
στής : Πλούτ.Γαλό.6,24 παλαιῶν ἐκωμημένων οἰκίαν
βούλειται τὰ θησιὰ δειξίαι τοῖς πωληταῖς" 2) κτ.
πληθ. ἐν Ἀθήναις, δεκά ἐκατοσὶ αἰκονομικὸν ἔρ-
χοντες ἐπιτετραμμένοι τὴν ἐκμισθῶσιν τῶν τελέων καὶ
δασμῶν τῶν πλείονος μισθουμένων καὶ πωλοῦντες τοὺς
μεταίχιους τοὺς μὴ πληρόντων τὸν μεταίχιον ἢ τὸ
ἐπιδελθῆν πρόσωπον : Ἀντιφ.6,49 οἱ τινες καὶ νῦν
τριάκοντα μνᾶς ἐπ' ἔμοι λαθόντες παρὰ τὴν
ποριστῶν καὶ πωλητῶν, Ἀριστφ. Ἀθ.7,3 τοὺς ἐν-
νέα ἀρχοντας καὶ τοὺς ταμίαις καὶ τοὺς πωλη-
τάς, αὐτ.47,2 ἐπειθ' οἱ πωληταὶ ἴ' μὲν εἰσι, κλη-
ροῦται δ' εἰς ἐκ τῆς φύλλης, Δημ.788 κάλει δέ
μοι πρῶτον πόντων τὸν τῆς ζωβίας προστάτην,
καὶ τὸν πωλητᾶς, πρὸς οὗς ἀπήγαγεν αὐτῶν"
|| Ἐπιγρ. κ. η. Ροδίσιος : Ἐπιγρ. τοῦ π-μισθῶσαν-
των ἀναγράφαι τὸ φάσιμα" 3) ἐν Ἐπιδάρμω,
ἀρχων κανονίζων τὰς ἐμπορίας ὑποθέσεις τῆς
πόλεως μετὰ τῶν ἐγγῶς βαρβάρων, Πλούτ. Η8,297Ρ.

πωλητικός-ή-όν κ. νεώτ., ὁ ἀνήκων ἡ ἀνοφερό-
μενος εἰς πῶλησιν, ὁ πωλῶν τι : Πλάτ.Σοφ.224δ
ἀρετῆς πωλητικῶν δευτέρου ἀνεφάνη σοφιστικῆ
ἰτὸ ἐπιβόηλον τοῦ πωλεῖν τὴν ἀρετήν.

πωλητός-ή-όν [πωλώ] Ἐπιγρ., δωρ. θηλ. -ά,
ὁ πωλούμενος ἀπὶ χρημάτων, ὁ ὠνήτος, ὁ ἀγορα-
στάς : Ἐπιγρ. ΚΑ καθάπερ καὶ πρὶν πωλητῶν γε-
νέσθαι τὴν Ἐρωσάσιον συνετήθη.

πωλήτρια (ή) μγν. κ. νεώτ., δημ. πωλήτρια θηλ.
τοῦ πωλητής Πολυδ.3,80 ἐπωλητῆρ πωλητήριον.

πωλιετής (ὁ) πόπ. πῶ. ἀντί πωλητής βλλ.

πωλιετός-ή-όν [πωλώ] ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος
εἰς πῶλους, νέουσι ἵππους, πουλάρια : Σοφ.ΟΤ 802
κάπῃ πωλικῆς ἀνῆρ ἀήνης ἐμβεδίος [ἐπὶ δμαίης
συρρομένης ὑπὸ πῶλων], Ευρ.ΙΑ 623 καθυδύεις πω-
λικῶ δαμεις ὄχω, αὐτ.Ρῆσ.567, αὐτ.Ἀνδρ.992 πω-
λικοῖς διώγματος [Ἦσα, ετοῖς θῶν τῶν ἀρμάτων
διώγματος]" || ἐν τοῖς θῶσι πωλικὸν τέρβριον,
ἀντιθ. τέλειον τέρβριον : Ἐπιγρ. Ἰππων
πωλικῶ ζεύγει, αὐτ. πωλικῆ συνωρίς, αὐτ. πωλι-
κὸν ἄρμα" 2) γεν. νέου, μικρὸς ἡλικίας ζῶον :
Ἰλλ.Κωρ.14 πωλικὸν ζεύγος βῶων" 3) ποί. ὁ
παρθενικός, ὁ κορητισίος, Ἀποκ.Ἐπτ.454 πωλι-
κῶν θ' ἐδωλίων ὑπερκόνη διορ ποτ' ἐκλαπάει
[τῶν διαμειροσάτων τῶν κορασίων]" || κ. ἐπὶ
ἡδονῶν νέουσι : Θεοδώριδ. ΑΠ 6,156 πωλικὸν ὄξ ἱπ-
πος χροῦδι ἀποασισάμενος.

πωλικός ἔπιρρ. μγν. κατὰ τρόπον πωλικόν, ὡς
πῶλος : Ἰοῖδ.Πηλ.113 πωλικῶς ἐνθάλεισθαι.

πωλιμός-ον πόπ. πωλιμόςος δεκτικός, εἰς πῶ-
λῳν ὑποκειμένος, ὁ ὠνήτος, ὁ ἀγοραστάς.

πωλιον (τῶ), πόπ. πωλιον, ὑποκορ. τοῦ πῶλος, πω-
λάριον, πουλάρι : Ἀριστφ.Σφ.189 ὡστ' ἔμοιγ' ἰν-
δῶλλεται ὀμοστάτος κλητήρας εἶναι πωλιῶ, αὐτ.
Εἰρ.75, Ἀνδρ.κ.161 ἐγὼ μὲν ἐν Κυνωσάργει ἐπὶ πω-
λιῶν 8 μοι ἰν ἀναβάς, ἔπεισον, Ἀριστφ.Ζεν.Εν.748α,
29" 2) μικρός ἐλέφανς : Αἰλ.Π1 3,46. 3) ὁ ὀ-
μήν, ὁ περιολοῦπτον τῶν πῶλων, ἐβρῶνον ὄντα ἐν
τῷ μητρικῷ κοίτῃ : Ἀριστφ.Ζ1 605α,β καὶ τὸ κα-

των πόνων πωλοῦσι ἦντι πάντα τὰγάθ' οἱ θεοί, Ἀριστ.φ.ἀπ.543, Θουκ.260 τὰ ἔμπροσθα τοῦτο ἕως ἐν πωλοῖται, Ξεν.Ἀνομ.1,236 μηδέ ὁπόσου πωλεῖ | μηδέ τὸν κερήσω τὴν τιμῆν, Δημ.157 τὰ σφῶν αὐτῶν κρηοῦ λήμματος πωλοῦντες | κ. γεν. μτ. αἰτ. κ. ὁστ. ἡ ἐμπροσθ. κττ. : ἥρ.9,80 πολλά μὲν κλεπτόντες ἐπώλοντο πρὸς τοὺς Αἰγυπτίους οἱ εἰλωται, Πλάτ.Νόμ.741B μὴ ἀτιμῶσθε τῶν τε ὕνεσθαι καὶ τῶν πρὸς ἀλλήλους, Δημ.1234 μόνον οὐχ ὑπὸ κήρυκος πωλοῦσι τὰ κοινά, ΑΠ113 τὸν Ἀσίην πωλῶ πρὸς μύρα | κ. ἀπολ. : Ἀριστ.φ.Ἀχ.722 ἐφ' ὥστε πωλεῖν πρὸς ἐμὲ | ἐν συνεφ. τοῦ πόλιν, μεταπωλῶ : Πλάτ.Πολιτ.260D πωλοῦσι πάλιν οἱ κάπηλοι | κ. παθ. ἐκτίθεινον, προσφέρουσι πρὸς πώλησιν : Ὀμ.Ἐπιγράμ.14,5 εἰν ἄγορῃ πωλεόμενα, Ξεν.Ἱέρ.1,13 ταῦτα τοιαῦτα διὰ τε οὐδὲν τιμα πωλεῖται τοῖς τυράννοις, Θεόφρ.Φ19,6,4 2) νεώτ. κ. δημ. ἔχω, διαθεῖται τὴν πρὸς πώλησιν : πωλῶ τὰ βιβλία μου - τὴν οἰκίαν 3) μτ. αἰτ. ἐκμισθῶμαι, παραχωρῶ τί τινι ἀπὸ μισθοῦ ἐπὶ ὥριστον χρόνον : Αλοχιν.1,19 καθ' ἑκάστον ἐνισυτήν ἡ βουλή πωλεῖ τὸ πορνικὸν τέλος, Ἀριστ.Ἰ.Ἀθ.47,2 τὰ μεταλλα πωλοῦσι, Ἐπιγρ. πωλῶ τὰς ὄνας | πρβλ. πωλητής 2) 4) ἐκμισθῶμαι ἀξιωματά ἰδίᾳ ἱερατικῶν : Ἀριστ.Ἰ.Ἀθ.62,1 ἐπειδὴ δ' ἐπώλοντο οἱ δήμοι, καὶ ταῦτας ἐκ τῆς φυλῆς ὁλες κληροῦσι (ἀρχαί), Ἐπιγρ. ἐπὶ τοῖσδε πωλοῦμεν τὴν ἱερωσύνην τοῦ Διονύσου 5) κ. νεώτ. κ.δημ. μτφ. προδίδω : Δημ.80 τὰ οἶκα πωλοῦντες αὐτ.1333 τοῦτον παρὰ τοῦτων ἤσιστα λαμβάνειν πωλοῦντα τὰς γραφάς, αὐτ.384, ἐπούλησε τὴν πατριδα του : κ. παθ. ἐπὶ πρῶτ. προδίδωμαι, ἀπατάμαι : Ἀριστ.φ.Ἐπ.633 τὸν τρόπον πωλοῦμενον τὸν αὐτὸν οὐκ ἔμψανθῶν 7) δημ. ἐν φρ. ἐπούλησε τὴν ψυχὴν τοῦ στο διάβολο (παρεδόθη ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὸ κακόν, ὁμ. φρ. σὺ πωλεῖς καὶ σ' ἄγοράζει | ἐπὶ τῶν λίαν ἐπιτηδεῖων καὶ πορνῶν), ὁμ. σὲ ποῖν τὰ πωλεῖς αὐτῶν | (ἐκ ποῖον τολμῆς τὰ φεύδεται τὸσον ἀστυθλῶς | 8) ρηματ. π. πώλημα, πώλησις, πωλητός, πωλητικός, πωλητής, πωλητρια, πωλητήριον, πωλητής.

πωλωνετα [ἰδὲ] Ἐπιγρ. ὄφρ. τὸ ὕνεσθαι πώλους, πωλαρία.

πώμα-ατος [ἰδὲ] | | κ. νεώτ. τὸ ἐπιθεμα, κάλυμμα, σκέπασμα, βούλωμα, τάπα : ἰλ.Δ.116 αὐτὰρ ὁ σῦλα πώμα φαρέτρης, αὐτ.Π.221 χηλοῦ δ' ὁπὸ πώμ' ἀνέωγεν καλῆς, Ὀδ.Θ.443, αὐτ.1.314 ὡς εἰ τε φαρέτρα πώμ' ἐπιθείη, Ἡοῖοδ.Ἐργ.94 γυνὴ χέρεσσι πῆμα μέγα πώμ' ἀφελούσα ἐπέδασα, αὐτ.98, Ἀρχιλ.4, Ἀριστ.Ἰ.Ἀνακτ.476,34 ἔχει ἡ ἀρτιπία οἶον πώμα τὴν ἐπιγλυπτιδα ἰδὲ λάρυγγι, Πολύδ.22,11,6 πώμα σιδηρῶν, Πλάτ.Ρομ.28 τὸ πώμα κατακλιεσάντα συνέχει ἐντός, ὥστε ἀποσπῶσαι μὴ δύνασθαι πολλοὺς ὀμοῦ βιαζομένους [κωδικοῦ], Λουκ.Ἐνάλ.Δ.2,2 ἀπέθηκε τὴ θύρα τὸ πώμα ἵτον λίθον ὅστις ἐφραπτε τὴν εἰσοδοῖν, Πάπ. ἐμὸν δεδωκότος τῶ δεινὰ πώματα κεραμῶν Χ' : Ἐπιγρ. ἐπὶ τάφου, νημάτος : εἶδε δὲ τέκνον πώματι λαίνῳ σάμα κατασχόμενον 2) μτγν. ἐπὶ μονοθύρῳ, τὸ κάλυμμα, τὸ σκέπασμα : Διοσκ.2,7 πορφυράς πώματα | κ. ἐπὶ τῶν αἰμυπτικῶν κυμάτων : Εἰπ.2,106.

πώμα-ατος [ἰδὲ] | 2) [ἰνῶν, πένωκαί κ. νεώτ. κ. βραχὺς τ. πόμα [Πινδ.Ν.3,79, Νίκ.Ἀλεξ.105] τὸ ποτόν, τὸ πινόμενον, τὸ ποτό : Αλοχ.Εὐμ.266 ἀπὸ δὲ σοῦ βοσκάδ' ἐφροῖμαν πώματος δυσπότου, Σοφ.Φιλ.715, Εὐρ.Ἐκ.392 δις τὸσον παμ' σμάτος, αὐτ. Βακχ.279, Πλάτ.Πολ.406α ἀποτόν γε τὸ πώμα οὕτως ἔχοντι, αὐτ.Νόμ.844B | κ. κτ. πληθ. ἐπὶ τῆς Δίρης : Αλοχ.Ἐπ.308 εὐτρέφασταν πωμάτων 2) Ἦα. τὸ ἔκπωμα, τὸ ποτήριον.

πωμάζω [ἰδὲ] | | κ. μον. ἐπιθεμῶν τινι πώμα, σκεπάζω διὰ πώματος, βυλλῶμα, ταπῶμα : Ἄριστ.Ζ1.627b,8 εἰς τὸ πῶρ πωμάσαντες ἐπιτιθέσσι, αὐτ.Πρ.879b,26, Βάδρ.58,2, Διοσκ.1,8 2) κωλύπτω, σφραγίζω : Γεωπ.6,16,1 π. ἀγγετα γύφω | κ. κάλυπτο ὀνηθὲν διὰ σφραγίσσεως : Γεωπ.7,15,2 π. τρήμα τῶ δακτύλῳ | κ. γεν. κάλυπτο : Ἐνώχ.10,5 3) ρηματ. π. πωμαστέον, πωμαστήριον.

πώμα | ἐπιγρ. εὐχρ. π. Σεικελῶς ὠριεῖται, πῶ βλ.2).

πωμάριον [ἰδὲ] πόπ. κήλιος ὄπωροφόρων δένδρων, ἰδίᾳ ὁ μῆλεων.

πωμαρίτης [ἰδὲ] πόπ. θηλ. -ῖτσο, ὁ ὄπωροπώλης φρουραστής : σφίρινος ἀρχαίαι ὁ πωμαρίτης . . δι' ἐμαυτοῦ ἀπῆλθον εἰς τὸ πωμάριον.

πωμαστήριον [ἰδὲ] [πωματίω] μτγν. τὸ πώμα, τὸ κάλυμμα, τὸ σκέπασμα, τὸ βούλωμα : Συνέδ.73A, αὐτ.94D [ἰδὲ] ὄφρ. κωμαστήριον.

πωμάτιος [ἰδὲ] [ἰδὲ] | | μτγν. κοχλίας κλειων κατὰ τὸν χερσῶν τὸ δοσάκων τοῦ δια τινος λειπτο καλύμματος ὀμοιᾶντος πρὸς κλειδίον ἰχθύος, οἶον οἱ νῦν ἐκ Κρήτης κομίζουμένοι κοχλίοι, σαλιγκάρια : Διοσκ.2,9 ἐκοχλίας δ' ἐν τοῖς κατὰ Λιγυρίαν Ἀλβασί πωματίους καλούμενος.

πωμάτιω [ἰδὲ] [ἰδὲ] | | μτγν. κ. νεώτ. πωμάζω βλλ., κλειώ, ἐμφράττω δοχεῖον διὰ πώματος, Βασιλλῶνα, ταπῶμα : Γαλλ.Χρ.Μορ.14,291' κ. παθ. : αὐτ.4,8, Διοσκ.2,76,9 [ἰδ. γρ.] 2) ρηματ. π. πωμάτισμα, πωματισμός.

πωμάτιον [ἰδὲ] | | μτγν. κ. μον. ὄπωρο. τοῦ πώμα | | μτγν. κλειων, σκέπασμα, βούλωματάκι : Σωφ.1,7 2) μον. ὁ πωματίσις βλλ. : Γεωπ.20,29.

πωμάτωμα-ατος [ἰδὲ] [πωματίω] νεώτ. ἄ. πωματισμός ἡ πράξις τοῦ ἀποτέλεσμα τοῦ πωματίω βλλ. 2) ἱσθ. ἡ διὰ βύματος ἐξ ἀσπληκτικῆς ἐμφραξίς φυσιολογικῆς τινος ἢ τραυματικῆς καλοῦσθαι πρὸς ἰασητικὸν σκοπόν.

πωματώσις [ἰδὲ] [πωματίω] νεώτ. τὸ πωμάτωμα βλλ.

πωματοκοχλίας [ἰδὲ] νεώτ. πώμα κυλινδρῶν φέρων ἔλικωσι εἰς τὴν κυλινδρῶν τοῦ ἐπιφάνεσιν.

πωμητήριον [ἰδὲ] νεώτ. ἡ παρὰ τὰ συμβολικὰ, οὐχὶ δὲ τὸ πραγματικὰ τελεῖ ἡ ὀχυρώματα τῆς Ρώμης λογιζομένην ἱερὰ γραμμῆ, σημεῖωμένη διὰ λίθων στύλων, ἐγγυρημένων κατὰ διαστήματα : Πλάτ.Ρομ.11 τῆ μὲν ὄρον γραμμῆ τὸ τελεῖς ἀφαιρίζουσι καὶ καλεῖται κατὰ συγκοπήν πωμητήριον, οἶον ἐπισθεῖν τεύχους ἡ μετὰ τεύχους.

πωνώ ἄ. φωνῶ βλλ.

πώνω Ἦα. ἐφραπῶν, λήπτω.

πώντες [ἰδὲ] [ἰδὲ] | | δημ. κ. πώνται κ. πώντες μείγμα ἐξ ἰσχυροῦ οἰνοπνευματώδους ποτοῦ μετ' ἄλλων οὐσιῶν, οἶον οὐκ κερυνόσι, πορτοκαλίου κττ.

πῶνω ὄφρ. κ. οἶολ. τ. ἀντὶ τοῦ πῶνα βλλ. : Ἄλυ.21,52, Εἰδου.12, Κολλ.Δημ.96 μαστῶς τὸν ἔπνωεν.

πωολογία [ἰδὲ] πόπ. ἀντὶ πωολογία βλλ.

πώομαι Ἦα. ἐφραπῶν, λήπτω.

πώοκα ὄφρ. τ. ἀντὶ πώοτε βλλ. : Ἐπιγρ.1701 ἀεὶ τοῖ θεοὶ παρῆσαν, καὶ ὀλέπιλον αὐ πώοκα.

πώοτα [ἰδὲ] [ἰδὲ] | | μτγν. κ. μον., ὄφρ. πώοκα [Ἐπιγρ.1701] π. Ὀμ. κ. Ἡοῖοδ. ἀίπειτε μετ' ἀρνήσεως ἡ δὲ χρῆσις αὐτῆ ἐπεκράτησε κ. π. τοῖς μετέπειτα, ἥδη ποτὲ ποτὲ ἐως τῆρα : ἰλ.Γ.442 οὐ γὰρ πῶ ποτὲ μ' ὠδὲ ὕ ἔρωα φρένας ἀμφεκάλυφεν, Ἡοῖοδ.Ἐργ.650, Βατραχομ.178 οὐκ ἐν πῶ πατ' ἔγω . . ἔλθομεν, Ἀριστ.φ.Σφ.1188 πῶ π' αὐδαμοτ | | μτγν. μτ. μέλλ. : ΠΔ Βασί.125,28 κακία οὐχ εὐτρέφῆσεται ἐν σοὶ πώοτε, ΚΔ ἰω.6, 35 ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ οὐ μὴ διψήσῃ πώοτε | | κ. μτ. ὕποτ. ἀορ. : Κρατιν.Νεώτ.8 μηδ' ὄφον . . μετὰ τούτου πώοτε δάσση, Πλάτ. οὐ μὴ γένωνται καθαρά πώοτε, Πρόδρ.2,448 οὐκ ὄν μα.

λόξη πάποτε τὸν νοῦν τοῦ Ἰγουμενοῦ» πρβλ. αὐ
 πάποτε, μὴ πάποτε, οὐδέπαποτε, μηδέπαποτε
 2) ἔνιστε κ. τοῖς μεθ' Ὀμ. ἄνευ ἀνηθικῆς ἀρι-
 σίας μετ' ἔρωτη. πρστ., ἐν αἰς ἡ ἀπόκρισις ἀνηθι-
 κῆς, καί ποτε, καί κάποτε, ἔνιστε: Ἀριστῶ. Νεφ. 370
 ποῦ γὰρ πάποτ' ἄνευ νεκρῶν δοντ' ἴδῃ τεθέ-
 σσαι, Πλάτ. Πολ. 493D ἴδῃ γὰρ πάποτ' οὐ ἤκουσας;
 || κ. μτ. μέλλ.: Δημ. 1115 τῆς γῆς ἀλάσεται: πά-
 ποτ'; ἰδ. γρ. || ὄμ. μτ. προτάσεως ὀποθετικῆς-
 ὀνομαστικῆς ἀνηθικῆς: Ἀριστῶ. Βάτρ. 147 εἴ που
 ἔξων τις ἠδίκησε πάποτε, αὐτ. Ἀχ. 403, Πλάτ. Θεο-
 ρ. 196A εἰ τις ἀνθρώπων ἴδῃ πάποτε ἐκέλευσθαι
 || ὄμ. μτ. ἄναφορ. πρστ.: Πλάτ. Πολ. 352C οὐς φα-
 μεν πάποτ' τ... πράξις, αὐτ. Φαιδρ. 258D, αὐτ.
 Ἀπολ. 19D ὅστις ἐμοὶ πάποτε ἀκήκωτος διαλε-
 γομένου, Δημ. 19 τὸ δὲ πάνθ' ὅσα πάποτ' ἐπρα-
 ζε διεξίοντι ἐφ' ἅπασι τοιούτων ἐλέγχειν, αὐτ. 54'
 || ὄμ. μτ. τοῦ ἀθροῦς κ. μετοχῆς: Πλάτ. Φαιδρ.
 116C ἀριστον ἀνδρῶ ἀντα τῶν πάποτε δεῖρο
 ἀφικόμενον, Ἰσοκρ. 10,38 νομίζεις παλὸ τῶν πά-
 ποτε γενομένων διενεγκέναι' || ἔνιστε ἢ μτ. πα-
 ραλείπειται: Ξεν. Ἑλλ. 3,5,14 ἀνδ' οὐρεῖς οὐ προ-
 τήτε τὸν οὐτῶ φανερώς δακίμευμένω, νόν ὄμας
 πολὺ ἴδῃ μεγίστου τῶν πάποτε γενέσθαι, Λυ-
 κοῦρῳ. 134 οἱ πάποτε προδότες.

πυρρα λίθος (ἡ) μτγ. ὁ πάριος λίθος, πά-
 ρος, πυρρί: Στράβ. 17, 1,34 οὗτος δ' ἐστὶ μετὰ
 τῶν φηφῶν φακοειδῶν λίθου πυρραῖς.

πυρρητής-ος (ἡ) μτγ. κ. σχόλ. ἡ δυστυχία, ἡ ἀ-
 βλιότης, θλιψίς, βράσσα: Ἡσ. ἐπιγραφεῖς ταλαι-
 πυρρία, πένθος: Ἀντιμ. 56, Σχόλ. Εὐρ. Ὀρ. 392.

πυρρί (τὸ) μτγ. κ. πυρρί τὸ πυρρινόν βλλ. τὸ
 πυρρῶδες.

πυρρίσις-εως (ἡ) ἰπυρρῶσι μτγ. φῶμα, ἀπό-
 στημο τῶν ὀστέων τοῦ ὀφθαλμοῦ: Γαλ. 14,767.

πυρρίων (τὸ) μτγ. ἰατρ. ὄποκορ. τοῦ πάρος
 βλλ. 4): Ροῦφ. Νεφρ. Κύστ. 31.

πυρρικό (τὸ) μσν. κ. δημ. τὸ ὀπωρικόν, ὄπω-
 ρος, καρπός: Ἀρσθ. Μοθ. Χαλμ. 1,117 ἡ τροφή μου
 ἴπτον τὰ ἀγρία πυρρικά τῶν δένδρων» 2) μτφ.
 τὸ γέννημα, τὸ προῖον, τὸ ἀποτέλεσμα: Ἐρωτόκρ.
 1,179, αὐτ. 5,717 τὰ πυρρικά, ὀπού ἡ ἀγάπη κάνει.

πύρρινος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐκ πάρου, ἀπὸ πυρ-
 ρῆς: || ἐν συνεκφ. μτ. τοῦ λίθος ὁ πάρος, ὁ πυρ-
 ρόλιθος, τὸ πυρρί: Ἡρ. 5,62 συσκευμένον σφι πυρ-
 ρίνου λίθου ποιεῖται τὸν νῆον Παρίου τὰ ἐμπρο-
 σθε αὐτοῦ ἐξοψηλοῦσαν, Ἀριστῶ. ὀπ. Σίλ. Πουα. 6,
 19) ἐστὶ δὲ λίθου πυρρίνου κρηπίς ἐν τῷ Ἄλλει
 || λατόμων πύρρινον ἢ ἀπλῶς πύρρινον λατο-
 μέων πυρρίνου λίθου: Ἐπιγρ. λατόμια... πύρρινα,
 αὐτ. λιθομυγαῖς τῶν πύρρινων.

πυρρίων (τὸ) μτγ. κ. νεώτ. δημ. κ. πυρρί ὁ πά-
 ρος, ὁ πυρρῶλιθος. 2) μτγ. μικρὸς τύλος, κῶ-
 λος, ρόκος: Ἡλιόδ. Χειρ. Α' Ὀρειδ. 45,5,3- 3) νεώτ.
 ἢ ἐπὶ τῶν ὀδόντων σχηματισμένη σὺν τῷ χρόνῳ
 ὄλη, ἡ τρῶξ, ἡ τρυμία τῶν ὀδόντων.

πυρροειδής-ος-ές μτγ. ὁ ὄμοιος πρὸς πά-
 ρος, πυρρῶλιθος, πυρρί, ὁ πυρρῶδης: Ἀρετ. Χρον.
 Που. 2,3 πυρροειδής λίθος 2) ἰατρ. ἐπὶ τῶν ἐν
 τοῖς νεφροῖς λίθων, ὁ δατεοφωματοειδής: Γαλ. 6,
 384 συνθεῖται τι... ὄπερ θερμαινόμενον ἐν τῷ
 κοιλίᾳ τοῦ νεφροῦ πυρροειδῆ λαμβάνει σύστασιν.

πυρροκήλη (ἡ) ἰπυρρῶσι μτγ. κ. μσν. πυρρῶδες
 σκληρῶμα, σκληρὸν ἀπόστημα τῶν ὄρχεων: Πολυ-
 δ. 4,203 ἐπύρωμα πρὸς τὸ δοχεῖον ἐξ ἀποστή-
 ματος: Γαλ. 19,448, Πουλ. Αἰγ. 6,63.

πυρρῶλιθος (ὁ) νεώτ. ἀσβεστολιθικὸν πέτρωμα,
 ἔχον κοκκίωδῆ ἰστών εὐλάξευτον, χρησιμοποιουμέ-
 νον εἰς τὴν οἰκοδομικῆν, ὁ πάρος, τὸ πυρρί.

πυρρῶλιθικός-ή-ὸν ἰπυρρῶσι μσν. ὁ λίθων, ὁ
 διαλύων τὴν πάρωσαν, τὴν σκληρῶσαν, τὰ πυρρῶ-
 δη σκληρῶματα: Παῦλ. Αἰγ. 6,109.

πυρρῶμα (τὸ) μτγ. ἰατρ. ἡ πάρωσις, ἡ
 σκληρύνσις τοῦ ὀφθαλοῦ: Γαλ. 19,445 ἐπύρωμα
 ἔστι πάρος σύστασις κατὰ τὸν ὀφθαλμόν.

πυρροποιῶμαι-τομα μτγ. παθ. πυρρῶμαι,
 μεταβάλλομαι εἰς πάρον βλλ. 4): Ἀντιλλ. Ὀρειδ.
 50,3,3 πεπυρροποιημένους τῆς οὐρήθρος.

πύρρος (ὁ) κ. νεώτ. εἶδος μαρμάρου ὀμοίῳ τῷ
 Παρίῳ τὸ χρῶμα καὶ τὴν λευκότητα, ἀλλ' ἐλα-
 φροτέρου, πυρρῶλιθος, πυρρί: Θεοφρ. Λιβ. 7, Πλίν.
 Φ1 36,132, Πλου. 5,10,2 πεποίηται δὲ ἐπιχωρίῳ
 πάρος ἴπλι τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ὄρησσομένου κροκα-
 λοπαγοῦς λίθου' || Ἐπιγρ. κτ. ληθ. ἐπὶ λίθων χη-
 ρισμοισοῦμένων διὰ βάσεις κτιρίων: τῶν εἰς τὰ
 στοῖβαν πάρων, αὐτ. τῶν εἰς τὰ ἀντιθέματα πά-
 ρων τομῶν. 2) σταλακτικῆς λίθος, σχηματιζ-
 μένος ἐν σπηλαίοις: Ἡσ. ἐπιγραφεῖς ἀπολιθῶσις ὀ-
 γρῶν: Ἀριστῶ. Μετ. 388b,26' 3) πυρρῶδης σύστα-
 σις, ὅσον ἐπὶ τῶν ὀστέων, ἴδια ἐπὶ τῶν ἀρρώσεων
 τῶν πασχόντων ἐξ ἀρθρίτιδος: Ἀριστῶ. Ζ1 52a,21
 σπληνόμενον δὲ γίνεται τὸ αἶμα ἐν τῷ σώματι
 πῦρον, ἐκ δὲ τοῦ πύου πάρος, Διοσκ. 5,93'. 4) λί-
 θος ἐν τῷ οὐρῶδοξῳ κούρτι: Ἰπν. Φασ. Ἄνθρ. 14'
 3) κ. νεώτ. ἰατρ. ὄλη πυρρῶδης ἐξερχόμενη ἐκ
 τεθρῶσαιμένων ὀστέων καὶ χηρῶσαιούσα πρὸς
 σύνδεσιν τῶν διεργαζόντων μερῶν. δ) κ. μτφ.:
 Μάρκ. Αὐρ. 9,36 πύρροι γῆς τὰ μάρμαρα.

πύρρος-ά-ὸν Ἡσ. ἐταλαιπύρρος. 2) Σουῖθ.
 «τυφλός».

πύρρῶ-ἔω ἢ ἰπυρρῶσι σχόλ. ὀμτφ. λ. τῶν Ἡλείων,
 εἶμαι τυφλός, δυστυχής, ἀθλιός: Σχόλ. Σοφ. ΟΚ 14,
 Σουῖθ. ἐν λ. ταλαιπύρρος. 2) Ἡσ. ἐπυρρῶν κη-
 δεύειν πνεύσειν: || αὐτ. ἐπυρρῶσι λυθησάναι.

πύρρῶ-ὤω [2] ἰπυρρῶσι κ. νεώτ., μέλλ. πυρρῶσω,
 ὄρω, ἐπυρρῶμαι κ. παθ. ἐπυρρῶθη, παθ. παρσκ.
 πεπύρωμαι, μεταβάλλωμαι εἰς πῦρον, ἀπολιθῶ,
 σκληρῶμαι: κ. παθ.: Αἰλ. Ζ1 10,13 λίθος πεπυρρωμέ-
 νος. 2) παθ. ἐπὶ τοῦ ὄδατος, μεταβάλλομαι εἰς
 πάρον λίθον ἐν τῷ κούρτι: Ἰπν. Αἰρ. 9 συναρμόζαι
 πρὸς ἔσωτὸ καὶ οὐτως ἀφῆται τε καὶ πυρροῦται.

3) συγκολληθ, ἴσμαι καταμῆναι τὸ ὄστω δ' ὀστεύ-
 οντο πάρος βλλ. 5): Διοσκ. 1,70, αὐτ. 1,84' κ.
 παθ.: Ἰπν. Ἀγρ. 47'. 4) γίνωμαι σκληρῶς, σκληρῶ-
 μου: κ. παθ.: Ἀριστῶ. Ἀκουστ. 802b,8, Θεοφρ.
 Φ1 4,15,2. 5) πυκνοῦμαι, συμπυκνῶμαι: Ἰπν.
 Ἀφ. 222'. 6) παθ. ἐπὶ σαρκός, γίνωμαι ἀνασ-
 θητος, νεκροῦμαι: Νύμφ. 16 ὁπὸ τῆς πεπυρρωμέ-
 νης ἐκ τοῦ στέατος σαρκός. 7) κ. νεώτ. καθι-
 στῶ πῦρα ἠθικῶς ἀνασθῆσιν, ἀσυμειδίητον: κ.
 παθ.: ΚΑ Μάρκ. 6,52 ἦν σὺτῶν ἡ καρδία
 πεπυρρωμένη, αὐτ. 8,17, αὐτ. Ρωμ. 11,7 οἱ δὲ λοι-
 ποὶ πεπυρρῶθησαν, - πεπυρρωμένη συνειδήσις, -
 πεπυρρωμένους ἀνθρώπους ἰδὲ μὴ αἰσθάνομενος ἐ-
 λεγχοῦν τῆς συνειδήσεως. 8) ἐπὶ ὀδωβαλῶν, ἀ-
 ποτυφλοῦμαι, ἰδ. ὄπὸ πάβουσις: Πάβ. 10δ 17,7
 πεπύρρωται γὰρ ἀπὸ ὄργης οἱ ὀφθαλμοὶ μου.

9) ρηματ. πῦρωμα, πάρωσις.

πυρρῶδης-ος-ές μτγ. ὁ ὄμοιος πρὸς πάρον,
 ὁ πυρρῶδης: || ἰατρ. ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς νεφροῖς
 λίθων: Γαλ. 6,760 παχύνονται δὲ οἱ χυμοὶ, καὶ διὰ
 τοῦτο κατὰ τοῦς νεφροῦς οἱ πυρρῶδεις λίθοι
 συνίστανται, Ἡσ. ἐν λ. σπλιος.

πύρωμα-ατος (τὸ) ἰπυρρῶσι μέρος ἐσκληρωμέ-
 νων, σκληρῶμα, κῶλος, ρόκος: Ἰπν. Ἀγρ. 47.

πύρωσις-εως (ἡ) ἰπυρρῶσι κ. νεώτ. ἡ ἀπολιθῶσις:
 2) ἰατρ. ἡ συγκολλησις καὶ ἴσως κατεσθῆτος
 ὄδατο δ' ὀστεύον πάρος βλλ. 5): Ἰπν. Ἀγρ. 47,
 Γαλ. 4,203' || Ἡσ. ἐξ ὀστέων σύμψυσις καὶ
 σύνδεσμος. 3) μτγ. κ. νεώτ. μτφ. ἡ σκληρύν-
 σις, ἡ παντελῆς διαστροφή τοῦ χαρακτήρος, πλήρ-
 ος ἠθικῆ ἀνασθῆσις, ἀποχούσις: ΚΑ Μάρκ.
 3,5 συμπυκνωμένους ἐπὶ τῷ πύρωσι τῆς καρδίας
 αὐτῶν, - πύρωσις συνειδήσεως κ. ἀπολ.: ΚΑ

Ρωμ.11,25 πώρωσις . . τῷ Ἰσραὴλ γέγονεν ἄκρις οὐ τὸ πλήρωμα τῶν ἐθνῶν εἰσελάθῃ.

πώς· κ. μον., νεώτ., κ. δημ., ἰων. κωσ., ἐγκλιτικὸν ἐπίρρ. δηλοῦν τὸν τρόπον, κατά τινα τρόπον, ὡσαύθροτος, κόπως· Ἰλ.Δ 158 οὐ μὲν ἄλλω δαίμονι πέλει ὄρκιον, Ὁδ.Υ 392, Ἰαξ.Ἀγ.1249 ἄλλο μὴ γένοιτό πως, εἶναι περιεργός πως ἡ στάσις τοῦ πρῶλ. σὴνως μήπως· ἢ συνήθ. κατόπιν ἄλλων ἐπίρρ. τρόπον, οἷον ὠδὲ πως κατά τοιοῦτον περίριον τρόπον, σχεδόν ἄλλως πως, κατ' ἄλλον πῶτα τρόπον κτλ.· Ξεν.ΚΠ 3,3,7 ἔλεξεν ὠδὲ πως εἰς τὸ μέσον τῶν ταξιδάρχων, αὐτ.1,3,9 εὐσχημῶς πως, αὐτ.Ἀν.3,1,20 ἄλλως δὲ πως πορίζεσθαι τὰ ἐπιτῆδεια, αὐτ.6,1,5 τεχνικῶς πως· ἢ ἔνωστε ἄλλως τροποποιεῖ τὴν δύναμιν τῶν ἐπιχειρημάτων, ὅτε καὶ δυσασπῶδοτον ἐν ἐρμηγείᾳ· Ἰλ.Μ 211 δαί μὲν πως μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορήσων, αὐτ.104, Ξεν.ΚΠ 4,5,54 μάλᾳ πως βρεῖς οὐκ ἐν χλαῖδῃ τεθρόμμεθα, Πλάτ.Πρωτ.328D· ἢ κ. μτ. ρημάτων· Ἥρ. 3,78 καὶ ἐτυχε πως τοῦ μάγου, Σοφ.Ἡλ.372 ἠθάς κίρι πως τῶν τῆδε μύθων, Θουκ.2,3 πρᾶσσοντες πως ταῦτα, αὐτ.3,20· ἢ συντά. τίεται πτ. τοῦ γάρ· Ἀισχ.Πρ.224 ἔνεστι γάρ πως . . τῆ τυραννίδι νόσημα, αὐτ.Χο.958· ἢ αὐπηθέστ. ὑποθετ. πρῶλ. εἰ πας, εἴς πας, ἦν πας, ἢν πας· Ὁδ.Ξ 460 εἰ μόλις οὐ ἐκδύς χλαῖναν πόροι ἢ τιν' ἐταίριον ἄλλον ἐσπῶρῦναι, Σοφ.ΟΚ 1770, αὐτ.Τρ.584, Ἀριστ.Σφ.399· 2) οὐμ' ἐγκλιτικόν, πως, πῶς ἢ πῶς κατά τινα τρόπον, ὄντιθ. ἁπλῶς· Ἀριστ. Πολιτ.1275α,16 τοὺς γέροντας τοὺς ἀπειρημένους φασίεν εἶναι μὲν πως πολίτας, αὐτ.Ηνικ.106α,1 αὐτ' ὁ ἁπλῶς ὀργιζόμενος, ἀλλ' ὁ πῶς, αὐτ. 1137α,12 ἄλλᾳ πρᾶττόμενος καὶ πῶς νεμῶμα βί- καια· 3) πῶς μὲν . . πῶς δέ . . κατά τινα μὲν τρόπον, κατ' ἄλλον δέ· Ἰσῆλ.Μαθ.1249, Ἐπιστ.13, Θεμ.Πρ.Ψυδ.4,25,28· πρῶλ. Ἀριστ.Πολιτ.1262α,26 δεῖ γάρ πῶς μὲν εἶναι κοινὰς, ὁπως δ' ἴδαις.

πῶς δημ., σύνδεσμος εἰδικός, ἀπ· ἐμφασι πῶς παντρεθίμης, - φαίνεται πῶς δὲν εἶναι καλὰ· 2) ἐπίρρ.ἀναφορ.ἢ τροπικόν, ὅπως, καθὼς συνήθ. μτ. τῆς κατά· κατά πῶς ἔγινε, τί νὰ τὸν κάμρῃ.

πῶς ἐπίρρ. κ. μον., νεώτ., κ. δημ., πρᾶσσόμενον πρὸς ἀπ· εὐθείας ἐρώτησιν ἢ τὸ ἀναφορ. αὐτὰς ὁπως πρὸς πλῆθιν ἐρωτῶ. ἔχον ἐν τῇ ἐρωτῆσει τροπικὴν σμ., τίνι τρόπῳ, κατά ποῖον τρόπον συνήθ. ἐν ἀναφορ. πρὸς καταστάσεις πάθους οἷον δυσασπείκτας, ἐκπλήξεις, ἀπορίας ἀμφιβολίας, θαυμασίου κτλ.· Ἰλ.Δ 26 πῶς ἔβλεπες Δαίον θείναι πόνον . . ; ἢ ἐκφρ. ἀγανακτικῶσαι, Ἀισχ.Πέρα.793 πῶς τοῦτ' ἔλεξας ; ἢ ἐκφρ. θαυμασίου ἢ μᾶ κ. ἀπορίας, αὐτ.Ἀγ.1,68 πῶς οὐς ; ἢ ἐκφρ. ἐκπλήξεως, Σοφ.Φιλ.1407 πῶς λέγεις ; ἰομ.1 Πλάτ. Πολιτ.307C πῶς τοῦτ' εἶπες αὐτ' ; Ἐρωτοκρ.1,175 σὺ πῶς ἐποκότησας . . ; ἢ ἐκφρ. ἀπορίας-ἐπιμημητικῆς· ἢ νεώτ., κ. δημ. μτ. τοῦ δὲν δηλοῖ ἔντονον ἀπορίαν· πῶς δὲν γεμαστικῆς ; - δὲν κοουρστικῆς ; - δὲν τὴν ἐξούσιαν ; ἢ ὅμ. μτ. ἀναλυτ. ὑποκτακτ. ἰσὺ δηλοῖ τὸ δυσχερὲς ἢ τὸ ἀδύνατον τῆς διὰ τοῦ ρ. ἐκφραζομένης ἐνεργείας· πῶς χιλιὰς δραχμῶν τὸν μήνα πῶς νὰ συντηρηθῇ μία οἰκονομία . . - πῶς νὰ πάρῃ διπλωμα χωρὶς νὰ διαδοῖθῃ ; κ. ἐν ὄρν. ἐκφρ.· πῶς νὰ μὴν ἀρρω- στήσῃς, ἀσπὸ ἔξανυχτῆς ; 2) συνήθ. ἐν διολόγῳ, ἐπαυλομαθουμένης ἐν τῇ δ' αὐτοῦ ἐρωτήσεως προορηθείσας λέξεως ἢ καὶ φράσεως, ἧς οὕτω ζητεῖται ἐξήγησις, διασαφήνωσις· Σοφ.Τρ 412 μὴ δίκαιος ὢν . . Πῶς μὴ δίκαιος ; αὐτ.ΟΚ 632, Ἀλεξ. 143 συμβολάς· πῶς συμβολάς ; 3) μτ. δευτέρου ἐρωτήσεως ἐν τῇ αὐτῇ προτ.· Εὐρ.Ἐλ.1543 πῶς εἰ τίνας νεῦς πατῆ . . ἤκετε (τίνι τρόπῳ καὶ μὴ τὴ πλοῖον) ; αὐτ.873, Πλάτ.Τιμ.22B πῶς τὴ τοῦτο λέγεις ; κατὰ ποῖον τρόπον λέγει καὶ τίς, αὐτ.

Θεοστ.146D· 4) μτ. προαδιορισμῶ κτ. γενικ. ὠς τὸ μόρια ὠς ποῦ ; Εὐρ.Ἡλ.751 πῶς ἀγῶνος ἔκομεν ; (τίνι τρόπῳ ἔχομεν δευθῆ) ἐν τῷ ὄγῳη), Πλάτ.Γοργ.451C πῶς ἔχει πλῆθος ἐπισκοπεῖ ;

3) μτ. ρ. δηλοῦσθαι πῶς ἔγινε, εἰς ποῖον τῆς ἰσῆς ; Ἀριστ.Ἀγ.758 πῶς δ' εἶπες τούτων, αὐτ.Ἰππ. 480, Στράτ.13 τὰ δ' ἄφαθ' ὄμνι τὸν ἐπιβόλον ; Ἀπόκρ. τεττάρων δραχμῶν . . τὸν κόβονον ;

δ) μτ. ἄλλων μορίων, οἷον πῶς ἐν . . ; πῶς κείνῃ, πρὸς δὴλον σῆμα ; Ἰλ.1,437 πῶς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σείο . . λιποῖμιν οἴος ; Ὁδ.Α 65, Εὐρ.Ἡλ.534 πῶς ἂν γένοιτο ἂν . . ποδῶν ἐκμοκτρον ; ἢ ὅμ. κ. μεθ' ὀριστ.· Ἰλ.Χ 202 πῶς δὲ κεν ἔκτωρ Κήρας ὑπέφωμεν θανάτοιο, Εὐρ.Ἀлк.96 πῶς ἂν ἐρη- μῶν τῶπον Ἀδμυτος κενῆς ἂν ἐπράξῃ γυναι- κός ; 7) π. τραγ. κ. σπον. π. κωμ. μτ. εὐκτ. πρὸς δὴλον σῆμα ἐπιθυμίας ; Σοφ.ΑΙ.389 πῶς ἐν . . τέλος θάνομι καυτῶς, Εὐρ.Ἰκ.796, Ἀριστ.Θεου. 22 πῶς ἂν οὖν πρὸς τοῖς ἀνοδοῖς τοῖσιν ἐξέουροις ; πρῶλ. Ὁδ.Ο 195· ἢ κ. π. μτγκ. νεζογρ. συνήθ. μτ. ἀσρ. ἢ σπον. ἐνεστ. ὑποκτακτ. ἄνευ τοῦ ἂν ἐν δεσ. ἢ ἀρν. ἐκφρ.· Πλάτ.Εὐστ.26,67 πῶς ἂν γένοιτο ἔσπερα ; Ἀρρ.Ἐπικτ.4,10 πῶς μὴ μοι μέ- γας λέων ἐπιφανῆ ; Μάρκ.Αὐρ.9,40 πῶς κοιμη- θῶ ; αὐτ. πῶς μὴ χρῆζῶ ; 8) πῶς ἀσρ. . . ἐν ἀποκρίσει, τίνι τρόπῳ λοιπόν ; ἢ Ἰ.Σ 188 πῶς τ' ἀρ' ἴω . . ; Ὁδ.Γ 22, ἴγμ.Ἀποδλλ.19,207· ἢ ὅμ. πῶς οὖν . . ; Ἀισχ.Ἰκ.257, Σοφ.ΟΤ 568 πῶς οὖν τῶθ' οὐτός δ' ἀσφός οὐκ ἴδισα τάδε ; ἢ κ. μτ. εὐκτ. πῶς ἂν οὖν . . ; Ἀισχ.Πέρα.243, Εὐρ.Πῆ. 98· ἢ ὅμ. πῶς οὖν ; ἢ πῶς οὖν ἂν, κ. ἐν διακεκομμέ- νας κ. ἔλλειπ. προτ., τίνι τρόπῳ λοιπόν ; ἔπειτα ; Εὐρ.Ἰππ.558 πῶς οὖν ; τὶ δρᾶσις, ὡ παθοῦσ' ἀ- μύχανα, αὐτ.Μηδ.1376, Ξεν.Ἀποιν.1,264 πῶς οὖν ἂν ἔνοχος εἴη τῆ γρασφῆ ; Δημ.379· 9) πῶς γάρ . . ἐν ἀποκρίσει ὡς ἐόν εἶχε προσηγῆ τὸ ὄπερ δὲν δύναται νὰ γῆν, ἵδιαι κατά ποῖον τρόπον εἶναι δυνατόν . . ; Ἰλ.Α 123 πῶς γάρ τοι δῶ- σσαι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί, Ὁδ.Κ 337, Σοφ. Φιλ.250 πῶς γάρ κάτοισθ' ; ἢ ὅμ. ἐν διακεκομ- μένας κ. ἔλλειπτικῶς προτ. παρεμβλλόμενον πα- ρενθετικῶς ἐν ἀρνητικῇ προτ., κατά ποῖον τρόπον δύναται ἢ ἠδύναται νὰ ἔχη οὕτως ; Σοφ.Ἡλ.911, κά- γῳ μὲν οὐκ ἔδρασα, τοῦτ' ἐπίσταμαι, οὐδ' αὐ σὺ πῶς γάρ ; Λυσ.1,27 οὐδ' ἐπὶ τὴν ἐστῖον κα- ταφυγῶν (πῶς γάρ ἂν), ὅστις . . Πλάτ.Σοφ.263C, Δημ.329 πῶς ἀπορῶν (πῶς γάρ) ; ὡς γέ . . ; ἄν- τιθ. τὸ πῶς γάρ οὐ ; τίνι τρόπῳ μὴ νὰ ἔχη οὕτω, ἤτοι οὕτω πρέπει νὰ ἔχη τὸ πρᾶγμα ; Ἀισχ.Χο.754 τὸ μὴ φρονοῦν γάρ ὡςπερὶ Βοτῶν τρέφειν ἀ- νάγκη, πῶς γάρ οὐ ; Σοφ.Ἡλ.1307, Πλάτ.Θεαιτ. 160C· ἢ ἐν τῇ αὐτ. σμ. κ. τὸ πῶς γάρ ; Σοφ. ΑΙ.279 πῶς γάρ, εἰ πεπαισμένους ἠγῶν τὴ μάλλον ἢ νοσῶν σφραζομένους ; 10) πῶς δέ . . ; εἰσάγ- ειτοχρῶν ἀντιπρῆσιν ; Ἰλ.Φ 481 πῶς δέ οὐ νῦν μέμονας, κῶον ἀδέκας . . ; Ὁδ.Σ 31, Ἀισχ.Πρ.Α1, αὐτ.261· 11) πῶς δῆ ; τίνι τρόπῳ μὴ τὴν ἀλή-θειαν ; Ἰλ.Δ 351 πῶς δῆ φῶς πολέμοιο μεθίενε, αὐτ.364, Ἀισχ.Ἀγ.543 πῶς δῆ ; διασχεθίς τοῦδε δεσπῶσθαι λόγου ; ἢ ὅμ. κ. πῶς γάρ δῆ ; Ὁδ. Π 70· ἢ ὅμ. κ. πῶς δῆτας ; Ἀισχ.Ἀγ.622 πῶς δῆτ' ἂν εἰπῶν κενῶν τὰ ληθῆ τῶναις, αὐτ.1211, Ἀριστ.Ἀρετ.79 πῶς δῆτ' ἂν ἤσῃται αὐτὸν ἐπε- γείραμι ; ἢ ὅμ. κ. πῶς δῆ ; κ. πῶς δῆτας ; ἐν διακεκομμένους κ. ἔλλειπτικῶς προτ., κατά ποῖον τρόπον λοιπόν ; Ἀισχ.Εὐμ.601 πῶς δῆ ; διδῶσθαι τοὺς δικαιοφῶνας τάδε, Ἀριστ.Νεφ.664, αὐτ.673, Πλάτ.Γοργ.469B πῶς δῆτας, ὡ Σώκρῳτας ; 12) πῶς καί ; κ. πῶς δὲ καί ; τίνι τρόπῳ ἀκριβῶς ; Ἀισχ. Πέρα.721, Εὐρ.Ἰκ.515 πῶς καὶ νιν ἐσπέρησθ' ; αὐτ.Φοιν.1354· 13) καὶ πῶς . . ἐν χρ. πρὸς ἕκφρ. ἀνιπρῆσεως ; Εὐρ.Φοιν.1373· ἢ ὅμ. καὶ

λέγεις ; κατὰ ποῖον τρόπον λέγει καὶ τίς, αὐτ.

πώς τίνι τρόπῳ εἶναι δυνατόν, ἤτοι εἶναι ἀδύνατον: Πλάτ. Ἀλλ.Ι,134Κ, αὐτ.Θεοίτ.163D καὶ πῶς ὡς Σώκρατες; τέρας γὰρ ἂν εἴη ὁ λέγεις || ὁ μ. κ. ἐν ἀρνητ. ἐμφρ. πῶς οὐ...; κατὰ ποῖον τρόπον ὄχι, ἤτοι βεβόαιως οὕτως ἔχει: Ἀριστοφ.Νεφ. 398, Θουκ.3,66 πῶς οὐ δεῖνά εἰργασθε, Δημ.317' || ὁ μ. ἐν διακεκομμένοις κ. ἑλλειπτικαῖς προτ. πῶς δ' οὐ δ, ὡς τὸ πῶς γάρ οὐ; τίνι τρόπῳ εἶναι δυνατόν νὰ μὴ ἔχη οὕτως; : Σοφ.Οτ.1015 πῶς δ' οὐχί, παῖς γ' εἰ τῶνδ'α γεννητῶν ἔθεν μ, Ἀριστοφ.Εὐρ. 1027, Πλάτ.Θεοίτ.153B, αὐτ.Πολ.457Α' || κ. παρενθετικῶς: Αισχ.Πρ.759, Σοφ.ΟΤ 567 παρέσχομεν, πῶς δ' οὐχί; καὶ ἠκούσαμεν 14) ἐν διακεκομμένοις καὶ ἑλλειπτικαῖς προτ. πῶς δοκεῖς; παρενθετικῶς ἐν διακόγῳ, τίνι τρόπῳ νομίζεις; || κ. ὅταν ἐρωτηματικῆς πινος ἐνόησι, λίαν: Ἀριστοφ.Πλ.742 οἱ δ' ἐγκατακείμενοι παρ' αὐτῶ πῶς δοκεῖς τὸν Πλάτωνα ἠσπάζοντο, αὐτ. Ἀχ.24' || ὁ μ. πῶς οἶει σφῶδρα μὴν τὰ ρωτᾶς πόσο πολὺ, ἤτοι πάρα πολὺ: αὐτ.Βάτρ.54' 15) ἐν πλαγίῳ ἐρωτ. ἀντι τοῦ ὅπως βλ.κ. : Αἰσχ.Εὐμ.677 μέγα δ' οὐκῶσαι πῶς ἀγῶν κριθήσεται, Σοφ.Τρ. 991, Ἀριστοφ.Ἰππ.614, Ξεν. Ἀπομν.1,236 εἰωθας πῶς ἔχει τὰ πλεῖστα ἐρωτᾶν, Σέξτ. Ἐπιμ.Μαθ.8,16 ζητηθήσεται πῶς ὅτι καὶ τοῦτο ἀληθές ἐστι, Ἐπιγρ. ἐθαύμαζον ἂν πῶς... ἐδῆσαν; || νεώτ. κ. δημ. κατὰ κανόνα ἐν χρ. ἀντι τοῦ ἐρωτημ. ἄναφ. ὁπως: ἀγωνίζεται πῶς γὰ βγάλη τὸ φῶμι τοῦ σπιτιοῦ τούτῳ' 16) κ. ἐπὶ ἐπιφωνήσεων: Φιλήμ.2 ὡ πῶς πονηρὸν ἔστιν ἀνθρώπου φύσις τὸ σύνολον, Κδ Ματθ.21,20 πῶς παραχρήμα ἐξηράνηθ. . .!, αὐτ. Μάρκ.10,23 πῶς διασκόλιως οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ εἰσελεύσονται ἢ 17) νεώτ. κ. δημ. μ. ρ. κ. ἄριστ. ἀπολ. ἤτοι πρὸς ἐρώτησιν ἄναφ πρὸς τὸν τρόπον καθ' ὃν γίνεται ἢ εἶναι τι: πῶς ἔγινε ἡ σύγκοσμοσις; - πῶς τὸ πουλοῦν; - πῶς τὰ περνᾶτε, 18) Δημ.διωτ,

διὰ ποῖον λόγον; 18. ἀπολύτως ὡς ἐρωτηματικὸν μόριον πρὸς ἐπιανάληψιν μὴ καλῶς ἀκούσασθέντος λόγου: πῶς γ' ἠρέβ. τίς; || πολλοὶ ἐν χρ. κ. ἐπιμημητικῶς; πῶς μιλᾶς ἐταί γ' 19) δημ. φρ. ἔκαμε πῶς καὶ πῶς ἢ πῶς καὶ τὴ μετεχειρίσθη πᾶν μέσον, ἐπιμῶνος ἐπεδιώξω τι.

πωτήεις-εντος-κασα-εν μτγν. ὁ πετόμενος, ὁ ἱπτάμενος: Νόνν.Δ 8,177' || ἡ π. ἐπὶ τοῦ ἡλίου.

πώτημα-ατος(τό) [πωτώμαι] ἄ. πότημα βλ.11, ἡ πηχίσι, τὸ πέταγμα: Αἰσχ.Εὐμ.241 ὄπερ τα πόντων ἀπτερόσις πωτήμασιν ἤλθον.

πωτώμαι-όμοι ποι. θαυμαστ. τοῦ πωτώμαι, ἰων. πωτάσκομαι, ἐπ. γ' ἡλθ. παρατ. πωτώντων, ὠφρ. μέλλ. πωτάσομαι] Ἀριστοφ.Λυσ.1013, παθ. ἄοφ. ἐπωτάθην [ΑΠ 7,699], περιπέτομαι, περιπίταμαι: Ἰλ.Μ 287 ὡς τῶν ἀμφοτέρωσι λίθωι πωτώντο θαυμαίαι, Ὑμν. Ἀπολλ.442 πωτώνται... σπινηθαρίδες, Πίνδ. ἄπ.132,1 φύκα ἄσπεδῶν... πωτώνται ἐν ἄλγεσι 18. ἀνάγρ. πωτώνται], Θεοκρ.7,142 πωτώντω... μέλισσαι, Κοῖντ.5,437 πωτᾶτ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἰαίετόσι, Χρῆσμ.η.Μαρτίν.Προκλ.28 πωτάσκειτο αὐδοστος ἀγλα.

πῶυ-κος[τό] ἐπ., ἡλθ. ὄνομαστ. πῶεο, τὸ ποῖμνον, τὸ κοπάδι, συχνακίς η. Ὀμ. ἐν τῷ ἐν. κ. τῆ ἡλθ., ἀείποτε ἐπὶ προβάτων: Ἰλ Γ 198 ὄς τ' ὄλων μέγα πῶυ διέρχεται ἄργυρνῶν, Ὀδ.Δ 413 πῶεσι μήλων, αὐτ. Α 402 οἶων πῶεα καλά, αὐτ. Μ 129' || κ. ἀπολ.: Ἡοῖδ. Ἐργ.516 πῶεα δ' οὔτη, οὐδενκα ἐπηκταναὶ τρίχες αὐτῶν, οὐ διόπισιν Ἴς ἀνέρου Βορέου; || μτγν. κ. ἐπὶ ἄ. ζῶων, συνεκδ. δέ κ. ἐπὶ παιδῶν: Ὀππ. Ἀλ.2,500, αὐτ.2,547, Νόνν.Δ 3,302 πῶεα παιδῶν, αὐτ.41,33 ἄλιτροφα πῶεα Ἀλφνης.

πῶυγι-υγγο[ί] μτγν. ἄ. πῶυζ βλ.κ.: Ἀντωνίν.Λιβ. 5,5,ΕΜ 699,10.

πῶυξ[ή] πηθ. εἰδος ἐρωδιοῦ: Ἀριστλ.Ζι 617α,9 ἢ δὲ καλομένη πῶυξ ἴδιον ἔχει πρὸς τὰ ἄλλα 18. γρ. φῶυξ βῶυξ].

Μ τὸ δέκατον ὄγδοον γράμμα τοῦ τυρρητικοῦ ἄλφαβήτου [Ἐπιγρ.] καὶ πιθανῶς καὶ τῶν ἀρχαιοτάτων ἐλληνικῶν ἄλφαβήτων, προφερόμενον σάν, δυνατόν δὲ νὰ ταυτισθῇ πρὸς τὸ ἐβραϊκὸν τσάδ, ὅπερ κατέχει τὴν αὐτὴν ἐν τῇ σειρᾷ τῶν γραμμάτων θέσιν. Εἰς πολλὰ ἐκ τῶν ἀναοιτέρων ἐλληνικῶν ἄλφαβήτων εἶναι ἰσοδύναμον πρὸς τὸ γράμμα Σ, θεωρούμενον μάλιστα ὡς δωρικὴ ὀνομασία τοῦ γράμματος ταύτου ἠδὲλ. Ἱερ.1,139 ἐπὶ Δωριεὲς μὲν σάν καλεῖσθαι, Ἵωνες δὲ αἶγμα.

Φ κόππα, γράμμα τῶν ἀρχαιοτάτων ἐλληνικῶν ἄλφαβήτων [Ἐπιγρ.], ἀπαντᾶν καὶ εἰς κορινθιακὰ καὶ ἄλλα νομισμάτα, κείμενον μεταξὺ τῶν η κ. ρ. Δέκατον ἕνατον τοῦ τυρρητικοῦ ἄλφαβήτου, Ἐπιγρ.1, ἦτο ἀντίστοιχον πρὸς τὸ ἐβραϊκὸν κόφ. Ἐίχε τὴν προφορὸν τοῦ λαρυγγικοῦ κ [q], ἐν χρῆσει καταστάνας καὶ διὰ τὴν προφορὸν ταύτην τοῦ κ. Ὡς ἀριθμητικὸν ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ 90. Ἐν χρ. κ. εἰς τὴν παροιμ. οὐδὲ κόππα γινώσκων [ἐπὶ ἀμφοῦς ἢ ἀνοήτου]: Παρμέν.1.

Ρ, ρ, ρώ (τῶ) Ἰ' Ἀριστφ. Θεσμ. 781, Πλάτ. Κρατ. 434C (ἀκλ.) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. τὸ δέκατον ἐβδόμον γράμμα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου προεβδόν ἐκ τοῦ εἰκοστοῦ γράμματος τοῦ φοινικικοῦ ἀλφαβήτου ῥες ἱεσχι δηλοῦντος τὴν κεφαλὴν ἔλαι ὑγρὸν ἢ ἀμετάβολον σύμφωναν ἢ ἡμίφωνον ἱερβλ. Ἀριστλ. Παιητ. 1456b, 281 προφορῶμενον ὑπὸ τῶν ἀρχαίων περίπου ὡς καὶ νῦν, ἴσται διὰ τῆς ἀνωφώσεως τοῦ ἀκρου τῆς γλώσσης πρὸς τὰ φωνήια καὶ τῆς προσφούσεως αὐτῆς πρὸς αὐτὰ ἢ πρὸς τὸ παρ' αὐτὰ μέρος τοῦ οὐρανίσκου, τιθεμένης συγχρόνως τῆς γλώσσης εἰς τραυδὴ κίνησιν ὑπὸ τοῦ ἐκβαλλομένου ρεύματος ἀέρος· ῥβλ. Πλάτ. Κρατ. 426B «ἐώρα... τὴν γλῶτταν ἐν τούτῳ ἴσῳ ῥῶϊ ἥκιστα μένουσαν, μάλιστα δὲ σειομένην» ὁμ. ἐκφωνεῖται κτ. Διον. Ἄλ. Συσθ. 14 «τῆς γλώσσης ἀκρας ἀπορροπιζούσης τὸ πνεῦμα καὶ πρὸς τὸν αὐρανὸν ἐγγύς τῶν ὀδόντων ἀναστρέφεται» τὸν αὐτὸν τραυδὴ ἴσον εἶχε καὶ εἰς τὴν λατινικὴν, καλούμενον ὑπὸ τῶν γραμματικῶν γράμμα κινητικὸν ἱετετα canica, καθόσον ἤχει ἃ ὀ γρυσμοὶς ἐξαρτιομένου κινός· ῥβλ. Scal. Varro de Ling. Lat. VI, 1192 Bipr. αὐτ. ad Pers. 1109* ἢ ἄλλ' ἢ προφορά τοῦ ῥῶ φαίνεται ὅτι δὲν ἴσται ἐντελὴς ἢ αὐτὴ εἰς πᾶσαν θέσιν τῆς λέξεως καὶ ἐν συνδυασμῶ πρὸς οἰονδηροτε φθόγγων ἐν ἀρχῇ δηλ. λ. ἐξεφωνεῖτο ὡς ὄηχον λαμβάνον πάντοτε δασεῖαν, οἷον ῥοή· ῥβλ. Rhodas, εἰς τοῦ ἐξαίρεσει τῶν λ. ῥῶρος κ. ῥῶριος ἢ κατὰ πικας τῶν γραμματικῶν ἐδασουέτω, ἐν μέσῳ λ. ἠγουμενοῦ δασεῖος συμφώνου [β, φ, χ], οἷον ῥόνος, ἀφρός, χρόνος· ῥβλ. Crhysippus, Ptolemaius ἐν ᾧ μετὰ τῶν φιλικῶν συμφώνων ἐφίλοιστο, οἷον Ἀτρεύς, κἀπρός· εἰς δὲ τὰ διπλᾶ ἐπίτητον ἄλλοτε καὶ τὰ δύο πνεύματα, οἷον μηχανορῶραφῶ· ἢ ἢ προφορά καὶ ἢ δασυνοῖς αὐτῆ τοῦ ἀρκτικοῦ ὁ φελλεται εἰς τὸ ὄπ πρὸ αὐτοῦ ὑψηρε συνήθ. α, οἷον σαεβια, *σραφέω, ῥοφῶ-έω, ἢ F, οἷον νετβαπ, ρήμα, ὄπερ μετατραπὸν εἰς δασύ μετετέθη καὶ ἐξεφωνήθη μετὰ τὸ ρ· ἢ ἐν τῇ αἰολ. διαλέκτῳ τὸ ρ. οὐδέποτε δασουέτω ἱερβλ. Schäl. εἰς Γρηγ. Κορ. 588b, προτασσόμενον αὐτοῦ ἀντὶ δασεῖας τοῦ β, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ F, οἷον ῥῶδον, ῥῶκος ῥῆτωρ, ῥῶζα, ἀντὶ ῥῶδον, ῥῶκος ῥῆτωρ, ῥῶζα· ῥβλ. Γρηγ. Κορ. 638, Alireus D. Αἰολ. 34' 2) προήλθεν ἐκ τοῦ ἐκ τῆς ἰαπετικῆς γλώσσης κληρουνηθέντος συμφώνου ρ, οἷον φερώ τετο, τρεῖς, τεες, ἀγρός, κρε· ἢ ἐκ τοῦ ἐκ τῆς ἰαπετικῆς γλώσσης κληρουνηθέντος ἡμιφώνου ρ, ὄπερ, προεβδόν κατὰ μετάντων ἐκ τῶν διεφθόγγων ερ ἢ ρε καὶ σωζόμενον ἐν τῇ ἰνδικῇ, μετεβλήθη ἐν μὲν τῇ λατινικῇ εἰς οε ἢ αε, ἐν δὲ τῇ ἑλληνικῇ εἰς αρ ἐν ἀρχῇ καὶ τέλει λέξεως, εἰς αρ δὲ ἢ ρα ἀσφάδρος ἐν μέσῳ λέξεως, οἷον καρδία ἢ καρδία cogitas, ὄρκτος ατσα· ἄλλ' εἰς τὰς αἰολικὰς διαλέκτους ἐξεκλήθη ἐπὶ τὸ ἰδιορρυθμότερον εἰς αρ ἢ ρ, οἷον κόρτερος (κατεράκι, προσέως ἱβραεῶς), ατράτος (ατράτος) κτ.· ἢ ἐξ ἀνομοιόφωτος τοῦ ἴτερου τῶν ὑγρῶν λ, οἷον ἀγαλῶς ὄγαλῶς, κεφαλαῖα κεφαλαργα κτ. ἢ ἐκ

μεταβολῆς, συνήθως κ. μον. κ. δημ., τοῦ λ ἐν συμπλήματι μετὰ διαφόρων συμφώνων, οἷον τορμὰν τολμὰν, ἤρβεν ἤλβεν, ἀδερφός ἀδελφός, Εὐέριπτος Εὐέλιπτος, ἐρβία ἑλβία ἐν Ἐνιγρ., ὄρμυρος ἄλμυρος, ῥορδός ῥολδός· ῥβλ. λ 11' ἢ ἐν τῇ ἀπικῇ ἐκ τοῦ ἰων. κ. ἀρχαίου ὄππ. συμπλήματος ρσ ἐν μέσῳ λ. προήλθε ρρ, οἷον θάρσος θάρρος, ὄρσιν ὄρσιν, χερσάνησος χερρόνησος, πυρδός πυρρός κτ.· ῥβλ. Κοεε. εἰς Γρηγ. Κορ. 630' ἄλλ' ἐν τῷ ἀαρ. ἀπεβλήθη τὸ α μετ' ἀνοκληρωματικῆς ἐκτάσεως τοῦ προηγουμένου φωνήεντος, οἷον ἔσπερσα ἔσπερα, ἔσπερσα ἔσπερα κτ.· ἢ ἐν τῇ αἰολικῇ, ἐκ τοῦ συμπλήματος ρῖ ἐν τῷ μέσῳ λέξεως προήλθε ρρ, οἷον φθέρρω ἐκ τοῦ *φθέρω, φθέρω· *ὄλαφύρῳ, ὄλαφύρῳ· ἔγέρρω ἐκ τοῦ *ἔγέρω, ἔγέρω· ῥβλ. Κοεε. εἰς Γρηγ. Κορ. 587, Alireus D. Aeol. 8, 5' οὐχ ἴσται ἀπαντὰ οἰκτιρῶν, ἀντὶ οἰκτιρῶν· αὐτ.· ἢ ἐν τῇ λακωνικῇ κ. ἡλείαικῇ, τὸ ρ προήλθε ἐκ τοῦ τελικοῦ α, οἷον ἀνθρώπων ἀνθρώπος, ἴππων ἴππος, οὐτασ οὐτα, σκληρῶν σκληρότης· Ἀριστφ. Λυσ. 988 παλαιῶν γα... ἀνθρώπων, Πλάτ. Κρατ. 434C ἢ ἐν τῇ ἑρετρικῇ, ἐκ α ἐν μέσῳ λέξεως καὶ συνηθέστ. μεταξὺ φωνηέντων, οἷον παρτάδες ἱστοτάδες, μργαῖαι ἱμογούσαι, ἔχουρην ἱέουσαι· ῥβλ. Στράβ. 10, 1, 10 τῷ γράμματι τῷ βῶ πολλὰ χρησάμενοι οὐκ ἐπὶ τέλει μόνον τῶν ῥημάτων ἀλλὰ καὶ ἐν μέσῳ κεκωμωθέντων· ῥβλ. Alireus D. Dor. 8, κ. λατ. κηρω ἄρως, βοσπ ἰουως, ὄβ. κ. παροιμ. π. Διογεν. 4, 58 Ἐρετριῶν ῥῶ· ἐπὶ τῶν κατακόρυς τῶν χρωμένων κατακόρυς γὰρ οὐτὰ χρωτῶν τῷ βῶ· ῥβλ. ρωτικῶς, ρωτικισμῶς· 3) τὸ ἀρκτικὸν ρ ἐν συνθέσει μετὰ λέξεων ληγουσῶν εἰς βραχὺ φωνῆεν ἢ καὶ μετὰ τὴν συλλαβικὴν αἰεῖσιν διπλασιάζεται οἷον ἀναρρίπτω, ἀπορρίπτω, ἄρρωσας, ἔρρωσιν, ἔρρωσιν, μεῖρρωτος, εὐθέρρως, βαθέρρως· οὐτως πάντοτε παρὰ νεζογράφους ἄλλ' οἱ ποιητὰ ἴσταν. ὁ Ὀμ. χρωτῶν κ. τῶ ἀπλῶ ρ, ἰδ. ἐν συνθέσει μετ' ἐπιθέτου ἢ προσθέσεως οἷον καλλίρρωτος, ἀπορρίπτω, ἔρρω· ὁμ. π. ποι. πολλάκις ἀπλοῦν ἀντὶ διπλοῦ ρ μετὰ τὸ στερητ. α, οἷον ὄρωστος (ΑΠ 11. 206), σπονῶν. δὲ κ. ἐν πρωτοτόπῳ λ. [τοῦτο κ. π. Ἄττ.] οἷον πυρῖν, ῥβλ. Ἰάκωφ. εἰς ΑΠ 78, αὐτ. 489, αὐτ. 774· 4) τὸ ρ ἐν ἀρχῇ λ. εἶχε τῶσον ἰσχυρὰν προφορὰν, ὥστε ἠδύνατο νὰ καταστήσῃ τὸ βραχὺ φωνῆεν τῆς προηγουμένης λ. θέσει μακρὸν, ἀλλὰ μόνον ὅταν αἱ λέξεις συνθεθῶσιν στενωπὸς πρὸς ἀλλήλας· κ. ἰδ. ὅταν ἢ βραχεία συλλαβὴ εὐρίσκηται ἐν ἀραιε σίχῳ, οἷον ἐν ἴλ. Ο 171 φυχρῇ ὑπὸ ριηθ (ἴσται ἐπροφέρετο ὄπηρ ριηθ)· ῥβλ. αὐτ. © 25, Ὀδ. Σ 262, Ἀριστφ. Νεφ. 416, Καλλ. Ἀρτ. 59 εὐθ' οἱ γε ρρῶσιπρως ἀειράμενοι ὀπιν. δὲ ἐν θέσει σίχῳ, οἷον ἐν ἴλ. Ο 755, Ὀδ. N 438, Ἀριστφ. Νεφ. 344, αὐτ. Θεσμ. 781· 5) ἐν παιν ἀρχιδιαλέκτοις κ. τῇ κοινῇ τὸ ρ ἐνίστε ὀποδάλλαται ἐντελὴς κατ' ἀνομοιῶσιν πρὸς τὸ ἐν τῇ προηγουμένῃ ἐπομένῃ συλλαβῇ ρ, οἷον δρῶφρακτος δρῶφρακτος, μάρτυρ μάρτυρ, ρόπρω ρόπρω, φαρῖα φαρῖα ἢ ἐν Σαμοθράκῃ

συνήθ. τὸ ρ ἀποβάλλεται ἐν μέσῳ δύο φωνηέντων, οἷον σκάα ἐαχάρα, σαάντα σαράντα τυλί τριπ κττ. 6) τὸ ρ μεταβλήθη εἰς λ κατ' ἀνομοίωσιν πρὸς ἐπόμενον ρ, οἷον ναύκαρας ναυλάηρος. 7) ἐνίοτε τὸ ρ ἠλλάξεθ' ἔσαν, οἷον Ἐσφορίτα Ἀσφορίτα, -τη κρητ. Ἐπιγρ.), ἄ δαρχμὴ ἢ δαρχμὴ ἐν ἀρκάδ. κ. κρητ. Ἐπιγρ.), κάτοικρον κάτροικρον, κρόταφος κρόταφος; εἰ π. μγν. κ. δημ. συνήθ. μεταπίθεται ἐν τῇ αὐτῇ συλλαβῇ, οἷον κροκόδειλος κροκόδειλος, πρόοισον πόροισον, κρόκος κροκός, ακροπὴ ακροπὴ, πριναίρι πουριναίρι κττ.; ὁμ. κ. εἰς προηγουμένην συλλαβὴν, οἷον τέρφος τράφος, πικρός πρ-κός. 9) σπασιωτ. εἶναι ἡ φωνητική προσθήκη τοῦ ρ, οἷον ὄζος ρόζος. 10) ἐν τῇ ἄτικτῇ τὸ ρ μόνον ἐκ τῶν συμφωνῶν ἠμολόσεν, ὁμοῦ καὶ τὸ φωνηέντα ι, ε, τὴν μετατροπὴν τοῦ μοροῦ ἀ εἰς η, οἷον χώρα (ἰων. χῶρη), μικρός-κρά (ἰάλλο σφοδρ-ή, μοράνα). 11) κ. νεώτ. ὡς ἀριθμητικὸν δευτερονοούμενον ἀνοήθην-ισσοῦναμετ πρὸς τὸν ἀριθμὸν ἑκατόν. 1000-καὶ τὸ τακτικὸν ἑκατοστός καὶ τὸ ἐπίρρ. ἑκατοντάσις; δευτερονοούμενον δὲ κἀπὼθεν, πρὸς τὸν ἀριθμὸν ἑκατόν χιλιάδες (100.000) καὶ τὸ τακτικὸν ἑκατοντάσις χριστός καὶ τὸ ἐπίρρ. ἑκατοντάσις χιλιάσις. 12) νεώτ. τὸ μικρὸν ρ ὅλοισι διέθη. τὴν ἀκτίνα εἰς τὰς ἐξισώσεις, δι' αὐτὴν προσδιορίζονται οἱ πολλαί συντεταγμέναι κομνηλογράμμαι σχημάτων. 13] νεώτ. νουτ. τὸ ρ ἐν χρ. ὡς βραχυγρ. τῆς λ. ἀριστέρως. **ράβ** ἐπ. ἐγκλ. μόριον ἀντὶ τοῦ δρα βλλ. (αὐτὸ καὶ τὸ κ εἰναι τὸ μόνον μονοσύλλαβον μόριον, ἄπερ μὴ λήγοντα εἰς ἐπιδέχονται ἐκθλήψιν συνη. π. Ὀμ. κ. Πινδ., σπονιώτερον π. τραγ.; Βαυχ.18.33, Αἰσχ. Πέρσ.633 ἃ ρ' ἀίει, Σοφ.Α1.172.αὐτ.177 ἃ ρα. **ράβ** ἐπίρρ. ἀντὶ ῥάβδου, π. Ὀμ. ῥετα κ. Ἄλκ. Λερ.Συμπλ.127 ῥήα, μγν. ἰων. ῥεα, αἰολ. βρα ῥάβδος, εὐκόλωσ. ἀκόλωσ.; Ἄλκμ.42, Σοφ.ἀπ.1086, Ἰων.Χ Τραγ.237 [π. κωδ. ρά κ. ρά, μ. ρά (ῥά) σπασιωτ. δεχόμενοι δ. Ἀπολλ. Δασκ. Ἐπίρρ.1568, Ἔστ.163.20]. **ράβ** [ἰσ] μγν. κ. μον. διὰ. τὸ ποῦδός φυτόν ρηον τὸ φαρμακευτικὸν φυόμενον παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Ρά [Βόλγα], ὄθεν καὶ τὸ ὄνομα [κτ. Ἰγμ.Μαρκ.22,8,281; Διοσκ.3,2; ἢ Ἡα. ἐρίζαι πτ' γβλ. ῥήα. **ράβας**; Ἡα. κρεμάτας. **ραβδία** (ῥάβ [τουρκ.] δημ. διασκεδασίς γλῆντ., ζεφάνωμα; ἢ σκενέ. θέρυδος, φασαρία. **ραβδία** (ῥάβ) δημ. κ. ραβδία εἶδος βαδισματος τῶν ἀποζυγίων, ὁ πλαστοπόροσμός. **ραβανί** (ῥάβ) [τουρκ.] δημ. κ. ρεβανί γλκύσμαζα ἐξ ἀλίμου, βουτύρου, ψώου καὶ σακχαρώσεως. **ραβδασάκι** (ῥάβ) δημ. κ. ραβδία ἐρωτική ἐπιστολή. **ραβδασίω** λέξ. ἀπ. -τῶν ῥάσας, ἀράσας; προκομὸν κρότον, ἰδ. ἀρχοῦμενος ἢ κροῦσον τὸν ῥυθμὸν διὰ τοῦ ῥόδου Ἡα. ἐραβᾶττειν ἄνω καὶ κάτω ραβδίζειν. τινὲς δὲ τύπτει, φέρον ποιεῖν τοῖς ποσί, καὶ ῥάσασιν; Φᾶε. ἐραβᾶττειν ὁσθεῖν καὶ τρέχειν καὶ συντόνωσιν ποδοκτυπεῖν καὶ ἄνω καὶ κάτω ἀντιβαδίζειν; πρβλ. ἀρραβδασίω. **ραβδὶ** (ῥβρ) μγν. κ. νεώτ. διδάσκαλε [μου], τίτλος ἀποδιδόμενος ἀπὸ τῶν Ἑσραίων εἰς τοὺς διδασκάλους τοῦ μουσικοῦ νόμου, ὁ μέγας διδάσκαλος; Κδ Ματθ.23,7 κλεισθαί ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν καὶ ραβδὶ ῥαβδὶ, αὐτ.8. ἢ γεν. τίτλος ποιητὸς θρησκευτικοῦ διδασκάλου, οἷον ἐπὶ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ; Κδ Ἰω.3,26 ἤλθον πρὸς τὸν Ἰωάννην καὶ εἶπον αὐτῷ ραβδὶ; ὁμ. κ. ἐπὶ τοῦ Ἰησοῦ; Κδ Ματθ.26,25 μὴ τί γῶν εἰμι ραβδὶ, αὐτ.Μαρκ.9,5.αὐτ. Ἰω.1,39 ῥαβδὶ,ραβδίου. **ραβδονία** (ἡ) νεώτ. ἢ ἀρητ. τὸ ὄψωμα τοῦ ραβδίου βλλ. 2] ἢ ἕδρα τοῦ ραβδίου.

ραβδινικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς ραβδίνους ἢ τὴν διδασκαλίαν αὐτῶν; ραβδίνικον ἀλφάβητον (τὸ τετραγωνικὸν ἔθραϊκὸν ἀλφάβητον). **ραβδίνος** (ῥάβ) [ραβδῖ] νεώτ. κ. δημ. θρησκευτικὸς λειτουργός, ἱεράρχης τῶν Ἑσραίων; ὁ μέγας ραβδίνος ὁ ἀρχιραβδίνος. **ραβδύχορτο** (ῥάβ) δημ. ἢ ραβδύχορτο τὸ κοσμητικὸν φυτόν κεράσιον τὸ γναφαλώδες. **ραβδία** (ἡ) μον. ὁ ραβδισμός, ἡ ραβδία; Πρόδρ.2,523 ἀν ἔθρη ὁ δέινα πόπιστε... ἢ ραβδίας καλὰς... καὶ ἰδιωξέ τὸν ἀπέκτε. **ραβδύχομος** (ἡ) μετ. ἐπὶ ἰχθύος, ἀγρεύω, συλλαμδάνω μικροῦς ἰχθῶς διὰ τῶν ραβδίων βλλ.2; Ἀριστλ.Ζ1 620b,32 ραβδύχομοι τοῖς ἐν τῷ στόματι, ὁ κολοῦσιν οἱ ἀλιεῖς ραβδία. **ραβδύφορος**-ὄν μγν. ποι. ἀντὶ ραβδοφόρος βλλ.; Λυκοφρ.Π40 ραβδύφοροις γυναιξίν. **ραβδῖ** (ῥάβ) δημ. ραβδίων βλλ., βακτηρία. **ραβδία** (ἡ) δημ. πλῆγμα διὰ ραβδίου; παροιμ. ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάη ἀπὸ στραβοῦ ραβδία ἢ ἀπὸ κουτοῦ κλωτισιά. **ραβδία** Ἡα. ἐτὸ διδασκαλεῖα. **ραβδίζω** κ. νεώτ. κ. δημ. τύπτω, κυτῶ τινα διὰ ραβδίου, ζῆρνω μετὶ τοῦ ραβδῖ, ἐκίξω; Ἀριστφ. Λυσ.587 τούτας ραβδίζεις καὶ τολυπεῖν, Φερειφρ 50, Κδ Πραξ.16,22 περιρρήξαντες αὐτῶν τὰ ἰμάτια ἐκλείουον ραβδίζειν κ. παθ.; αὐτ.Καρνθ.2,11,25 τρίς ἐραβδίσθη; ἢ κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν ἀναφ. πρὸς δένδρα, νικάσω, καταρριπῶ τοὺς καρποὺς-κυτῶν τοὺς κλάδους διὰ ραβδίου, διὰ τῆς ραβδιστήρας; Θεοφρ.ΦΑιτ.5,4,2 ραβδίζεις ἔλας; κ. παθ.; αὐτ.1,194 εἰ τι δὲ καὶ τὰ δένδρα λυμαίνοντ' ἀν ραβδίζόμενα; ἢ κ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς αἰτηρὰ, τύπτω ἀπομαρζίζω τὰ αἰτηρὰ τῶν ἄχρων; Πδ Ρουθ.2,17 καὶ ἐραβδίσεν ἀ συνέλεξε, καὶ ἐγενήθη ὡς σπῆ κριθῶν, αὐτ.Κριτ.6,11 ραβδίζω στρον ἐν ληνῶ; 2] ρηματ. π. ραβδισμα, ραβδισμός, ραβδιστήρα, ραβδιστής. **ραβδίνος**-ἡ-ὄν [ραβδου] γλῶσσα, ὁ ἐκ ραβδίου ἡ ραβδὸν αποτελούμενος. **ραβδίσ(α)ν** κ. μον. κ. νεώτ. δημ. ραβδῖ, ὕποκορ τοῦ ραβδός βλλ., μικρὰ ραβδός ἢ κλαδικός, ραβδῖακ; Φρύν. ἐν ΑΒ 61,33 ἐράβδος ραβδίων τὸ ὑποκοριστικὸν ὄνομα; Θεοφρ.Φ1 3,17,6 θαρμῶδες ραβδίοις μικροῖς, Στράβ.17,3,7 μικροῖς Ἰσπανοῖς χρωμένω, ὄξει δὲ καὶ εὐκείθεισιν ὡστ' ἀπὸ ραβδίου οἰακίζεσθαι, Διοσκ.1,14, Διγεν.Ἀκρ.1442 πλὴν τὸ ραβδῖν σου κράτσω, καὶ τὸ σπῆθί σου ἀπέκ, δημ.Κύλιαντα καὶ σπῆ ραβδῖν του ἀκούμησαι νὰ πῆ τὴν ἀφραβῆτα, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 49,17 παρρηε ραβδῖ... ἢ σα τραβῆ... στοῦ Χάρου τὰ κρινία; ἢ εἰδ. ἐπὶ τοῦ κρηκυλοῦ τοῦ Ἐρμού; Βοβρ.117,9 Ἐρμῆς ἔπιστάς τῷ τε ραβδῖω παίων, Ἀρρ.Ἐπικτ.3,20,12; ἢ μαντικὴ ραβδός; Πδ Ἰεζ.21,21[26] τοῦ μαντιεύεσθαι μαντεῖαν, τοῦ ἀναθράσαι ραβδία, καὶ ἐπερωτήσαι ἐν τοῖς γλυπτοῖς ἰδ.γρ. ραβδών; 2] γεν. πᾶν τὸ ἔχον σπῆρα μικρὰς ραβδῶν, οἷον πλακωτικὸν τινὲς περὶ τὸ στόμα ἰχθύων πῆν ὄν ἀγρεύουσιν οἷον μικροτέρους ἰχθῶς; Ἀριστλ.Ζ1 620b,32 ραβδίζεσται τοῖς ἐν τῷ στόματι, ὁ κολοῦσιν οἱ ἀλιεῖς ραβδία; 3] εἶδος σπῆδράς καρπίδος ἢ οὐτὶ τὸ σπῆδριον χρῆσιμον ἐν τῇ ἐγκωστικῇ; Πλοῦτ.Ἰ48,568α ραβδῖον σπῆδριον, Ἀθην.15, 687β τὸ λεγόμενον ἐλευθέριον ἐκ ραβδῖων ὡς ἐκ τινῶν ποτηρίων ἔλκυσε; 4] ραβδία ἀκοντίων οἰδ. οἱ κοντοὶ τῶν ἀκοντίων; Ἐπιγρ. 5] ἡ ραβδὸς τοῦ διδασκάλου; Εὐδᾶπ.π.Σιμῆλκ.Φασ.732,32; 6] δημ. κτ. ἐπέκτ. ραβδισμός; ραβδῖ ἀπὸ τῆς λέξεως ἢ τοῦ σὸυ χρεῖζεται; 7] νεώτ. νεώτ. ἀνατ. ραβδία κνήμῶδων κνυρῖα στοιχεῖα τοῦ

ἀμφιβληστραειδοῦς χιτώνος τοῦ ὀφθαλμοῦ, προσρηγμένα εἰς τὰ ραβδόσφαιρα ὀπτικά κύτταρα καὶ ἀποτελοῦντα μετὰ τῶν κωνίων τὰ κύρια ὀπτικά ὄργανα τῶν δεχόμενα τὰς φωτεινὰς ἐντυπώσεις.

ράβδισμα-ατος [ῥά] [ραβδί(ζω)] μων. νεώτ. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ραβδί(ζω), ἀ. ραβδισμός: ΚΜανασα.Χρον.9,1,48 κἀκείως λιπὸν καὶ ραβδισμάτων? 2] δημ. ἰδ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς δένδρα, τὸ πινάγμα τῶν καρπῶν διὰ ράβδου· οἱ ἐλίεσ ὥριμασαν καὶ θέλουσιν ραβδίσηαι.

ραβδισμός [ῥά] [ραβδί(ζω)] μων. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ραβδί(ζω), τὸ δέρειν διὰ ράβδου ἢ ἀλλου παρεμφερούς ὄργανου: ΚΜανασα.Χρον.2447] νεώτ. εἶδος ποιητῆς πρβλ. μαστίγας: 2] πόν. κ. νεώτ. ἐν ἀναφ. πρὸς δένδρον ἢ σιτηρὰ, τὸ πινάγμα τῶν καρπῶν διὰ ράβδου ἢ τριφύς, τὸ ἄλυσμα τῶν σιτηρῶν διὰ ράβδου.

ραβδιστήρα [ῥά] δημ. κ. ραβδιστήρι(τῶ) μακρὰ ράβδος χρησιμοποιομένη διὰ τὸ ραβδίσηαι τῶν καρπῶν τῶν δένδρων κ. ἰδ. τῶν ἐλαίων καὶ καρῶν.

ραβδιστής (ῥά) [ραβδί(ζω)] πόν. ὁ ἀλωνιστῆς βλλ.

ραβδόγλυφος-ον νεώτ. ἀρχιτεκτ. ἐπὶ κίονων καὶ παραστάδων, ὁ ἔχων τὸ διάγραμμα αὐτοῦ πεληρωμένον διὰ κυρτῶν ἠμικυλινδρικών γλυφῶν, ράβδων συνεχῶν ἢ κεκομμημένων ἢ ἐξ ἐλιγματος.

ραβδόδοκτος-ον νεώτ. ἐπὶ σπαιρῶν συνδεδεμένων πρὸς ἀλλήλας διὰ σύρματος ἰσηλαρμολ.

ραβδοδοχίαιτος-ον [ράβδος, δόχαι] μτρν. ὁ ζῶν διὰ τοῦ ζωγραφικοῦ ραβδίου βλλ.31, ἐπὶ τοῦ ζωγραφικοῦ Περρασίου, κατὰ παραφθίνον τοῦ ἀβροδοχίαιτος: Ἀθην.12,543D ἀβροδοχίαιτος ἀνήρ . . καὶ τις ὑπεραληθίας ἐπὶ τοῦτ᾽ παραγράφῃ ραβδοδοχίαιτος ἀνήρ, αὐτ.15,687D.

ραβδοειδής-οῦς-ές μτρν. κ. νεώτ. ὁ ὁμοιος πρὸς ράβδον, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα ράβδου: Διον.Ἀλ.Ρωμ.2,70 θυρεὸς ραβδοειδής, Διοσκ.3,97 ραβδοειδής πῶα, Γεωμ.12,37 ραβδοειδὲς ἄνθος, Ἰππιατρ.96 γόμφους . . ραβδοειδεις [ῥ.γρ. ἀπὶ λαβδοειδεις].

ραβδομαντεία [ῥά] μτρν. κ. νεώτ. τὸ μαντεύεσθαι διὰ ράβδου, ἡ διὰ ράβδου γνομηνή μαντεία, ἀ. ραβδομαντία: Κέρυλλ.3,75C.

ραβδομαντις-εως [ῥά] νεώτ. ὁ διὰ τῆς ράβδου μαντεύμενος, ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν ραβδομαντείαν, ἀ. ραβδομαντικός.

ραβδομαχία [ῥά] μτρν. κ. νεώτ. ἡ διὰ ράβδων μάχη, εἶδος ἀπομαχητικῆς ἀσκήσεως διὰ ράβδων παρεμφερούς πρὸς τὴν σπαρθασίαν: Πλούτ.Ἀλέξ.4 θήρας τε παντοδοχίης καὶ ραβδομαχίας.

ραβδομαχός-ος [ῥά] νεώτ. ὁ μαχόμενος διὰ τῆς ράβδου, ὁ ἀσκούμενος εἰς τὴν ραβδομαχίαν.

ραβδομαχῶ-έω νεώτ. μονομαχῶ διὰ τῆς ράβδου, ἀσκούμαι εἰς τὴν ραβδομαχίαν.

ραβδομετρία [ῥά] νεώτ. ἡ βακτηριμετρία βλλ.2].

ραβδομέωμα-ατος [ῥά] νεώτ. λατρ. κ. ραβδομοδόξαστῆμα-ατος νεόπλασμα ἐκ ραβδωτῶν ἢ γραμμωτῶν μῆκων στοιχείων.

ραβδονόμος-ον (νέμω) μτρν. ὁ κρατῶν καὶ κινῶν τὴν ράβδον, ὁ ραβδοφορος, δδ. ἐπὶ τῶν Ρωμίων ραβδωτῶν, πελεκυφόρων: Πλούτ.Αἰμ.32 ὑπέρκειται τε πολλοὶ καὶ ραβδονόμοι? 2] γεν. πᾶς ἄρχων κρατῶν ράβδον ὡς σημεῖον τῆς ἀρχῆς, ἰδ. ὁ δικαστής, ὁ τοῦ ἀγῶνος κρητής, ὁ ἀγωνοδότης ἢ α. ἐβραδευτής.

ραβδονόμος-έω [ραβδονόμος] εἶμαι ραβδονόμος βλλ.2], εἶμαι κρητής τοῦ ἀγῶνος αγωνοθέτης: Σοφ.Τρ.515 μόνος δ' ἐλευκτερος ἐν μέσῳ Κέρειρ ραβδονόμοις ἔνουσσα.

ράβδος [ῥά] κ. μων. κ. νεώτ. ἐπιμηκρ. κυλινδρικών καὶ μῆκων λεπτῶν τεμαρίων ἐξ ὕλης ἢ ζύκων στέλεχος, κρατούμενον διὰ τῆς χειρὸς εἴτε πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ σώματος κατὰ τὸ βάδισηαι·εἴτε ὡς πρόχειρον ὄπλον· ὁμίως ἢ ἐπιβάσειος·εἴτε.

βακτηρία, ραβδί, μιστοσίη: Ξεν.Ἰνν.Π,4 ΚΑ Ματθ.10,10 μὴ κτήσασθε . . δύο χιτώνας μηδὲ ὑποδήματα μηδὲ ράβδον, αὐτ.Λουκ.9,3, Διγεν.Ἀκρ.16,10, αὐτ.2,935 ταῦθ' πηδῶ τῆς κλήνης μου, λαμβάνω τὸ ραβδί μου, | κρατῶν τὴν ράβδον ἐν χειρὶν, ἔτρεχον πρὸς ἐκείνον, - ράβδος ἔυλινη - ἐξ ἑλένου? 2] μαγικὴ ράβδος, οἶον τοῦ· ῥμοῦ: Ἰλ.Ω.343 εἴλετο ράβδον, τὸ ἄνδρῶν ὄματα θέλας· κ. ἡ τῆς Κύρινης: Ὁδ.Κ.238 ράβδω πελυσίαν κατὰ συμφροσίνην ἔεργον, αὐτ.319 ἦμ. ἡ τῆς Ἀθηνᾶς, δ' ἦς αὐτὴ ἠγγιστο τὸν Ὀδυσσεῶα ὅπως ἀποκαταστήσῃ τὴν νεανικὴν αἰσῶτο ὄφιν: αὐτ.Π.172 ράβδω ἐπέμυσσας Ἀθῆναι· κ. ἡ τοῦ Ἄδου δ' ἦς κυβερνῶ τὰς σκιάς τῶν νεκρῶν: Πίνδ.Ο.9,33 οὐδ' Αἰδὸς ἀκίνηταν ἔχει ράβδον.

|| μαγικὸν ραβδίον: Ἡρ.4,67 οἱ μαγεύονταί ράβδισαι ἰεῖναισι, - μαγικὴ ράβδος [τὸ ραβδίον ταχυδοκτικολογοῦ]? 3] αἰετική ράβδος, κάλαμος, καλομῆτι: Ὁδ.Μ.251 ἐπὶ ἐπὶ προδόλῳ ἀλιεῖς περιμηκρὴ ράβδω ἰχθύσι . . δόλον . . δόλον? 4] κλαδοσὶς δι' ἰσοῦ ἀληκίμενος πρὸς ἄγρον μακρῶν πτηνῶν, ἔσβεσσα: Ἀριστοφ.Ὀρν.527 ἐφ' ὀμῖν ὀρθωθεὶς ἴσθησι βροχούσι, παγίδω, 5] ὁ ζυγιστὴς, τὸ ζῆλον τοῦ ἀκόντιου, ὁ κωνίος τοῦ ὕδατος: Ξεκ.Κων.10,3, αὐτ.16? 6] κ. νεώτ.

ἡ ράβδος ὡς σημεῖον τῆς ἀρχῆς, τὸ ἀξίωματος, ἔως παρὰ τοῖς παλαιότεροις τὸ ἀκλήτηρον: Αἰσχ.Ἰκ.248 ἡ τῆρῶν ἰσοῦ ράβδου, ἡ πόλεως ἀγῶν ἰσχυρῶν, ἀπὶ ραβδοχοῖνι, Πλάτ.Ἀξ.367Α Λύκειον καὶ Ἀκαδημία καὶ γυμνασιάρχια καὶ ράβδος, Πλά.Φαῦκ.44(45),7 ράβδος εὐθιότητος ἡ ράβδος τῆς βασιλείας σου, αὐτ.10,91(10),2, Φιλῶδ.Κακ.25], Κἀ Ἀποκ.2,27 καὶ ποιμαίνε αὐτοὺς ἐν ράβδῳ σιδηρᾷ, - ράβδος ποιμαντικῆ ἢ ποιμαντορικῆ ἰκῆ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ἢ ἐκ πολυτημῶν ξύλων, φέρουσα ἐπὶ τῆς κορυφῆς διδύμουσ ὄφεις ἀντιπέλας ἀντιζυγιστῶν τῶν ἐν τῷ μέσῳ σταυρῶν, ἀποτελοῦσα τὸ σύμβολον τῆς ἀρχιερατικῆς ἔξουσίας, ἀ. δεκανίκιον, πιστερῖται, - στρατηγικὴ ράβδος ἱμνηρῶν κεκομμημένων ραβδίον, διακρητικὸν τοῦ ἀξιώματος τοῦ στρατάρχου? 7] ἡ ἰσὴ τῶν ραφῶδων φερομένη ράβδος: Καλλ.ἀπ.138 [ἀπ.3,10] τὸν ἐπὶ ράβδῳ μῦθον ὑφανόμενον,

Πισα.9,30,3 δὴλα γὰρ δὴ καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν ἐπῶν ἐπὶ ἐπὶ ράβδῳ δάφνης ὄδω? || δδ. φρ. κατὰ ράβδον ἐπέκω κατὰ τὸ μέτρον τῶν ποιμαντικῶν αὐτοῦ [τοῦ Ὀμήρου]: Πίνδ.1,3(4),56(38) κατὰ ράβδον ἐφαρσεν βεσπεσίων ἐπέκω λοιποῖς ἀδύρην? 8] ράβδος πρὸς τιμωρίαν, ὡς ὄργανον κολασμοῦ, σφραγισμοῦ: Πλάτ.Νόμ.700C πᾶσι . . ράβδου κοσμοθεσίας ἢ νοθεύσεως ἐγγίγνεται, Ξεν.Ἰνν.8,4 ἔχων τις μάλιστα ἡ ράβδον [χρησῶν πρὸς Ἰππασίαν], Μόσχ.Αἴτλ.4,200 ράβδος βασιλείης [τὸ βουκεντρον], Πλούτ.Ἀλέξ.51 πρὶν ἐπιθεῖν Μηδικὰς ράβδος ἔσαιομένους Μακεδόνας, Κἀ Κορνη.1,4,21 τί θέλεις, ἐν ράβδῳ ἐλθεῖν πρὸς ὄφιν, ἢ ἐν ἀγάμῃ, - ράβδος ἀστυνωματικῆ ἢ δόμου ράβδων [ισαετες] φερομένη ὑπὸ τῶν Ρωμαίων ραβδωτῶν [ισαετες]: Παιδ.Ὀ.1,29,6 πιστεύοντες . . ταῖς ράβδους καὶ ταῖς πελέκας τοῖς προηγουμένοις αὐτῶν, Διον.Ἀλ.Ρωμ.4,11, Στράβ.5,2,2, Πλούτ.Λοκ.36, αὐτ.Πολλ.10 ἰσὴ ράβδος ὁμοῦ πάσαις καὶ πελέκας κατὰ τὴν μόνον ἐξ οἰκίας, Ἐπιγρ. πρὸς πένητε ράβδος [λατ. καὶ qvassas fessas] πρβλ. ραβδονόμος, ραβδοχός? 9] ἡ ράβδος τοῦ ποιμένος, ἐν χρ. κ. μτρν.: Πλά.Φαῦκ.22(23),4 ἡ ράβδος σου καὶ ἡ βακτηρία σου, αὐταὶ με παρεκλήσαν, αὐτ.Μιχ.7,14 ποιμαίνε λαὸν σου ἐν ράβδῳ σου 10] ράβδος κληρονομίας ἡ ράβδος ὡς μέτρον ἐκτάσεως: Πλά.Φαῦκ.73(74),2 ἐλευτρώσας ράβδον κληρο-

μίας || νεώτ. πόν τῶν ἔχον σχῆμα ράβδου : ράβδος τυφικοῦ (ἰδ. ὄθελος βλλ.2), - ράβδοι χρυσοῦ, - ράβδοι σιδηροδρομικαί (αἱ ἀπατελοῦσαι τὴν σιδηροδρομικὴν τροχὴν) || παροιμ. θπου ὁ δὸν ἰσχυρὸς (ἢ πίπτι) ὁ λόγος, πίπτι ἡ ράβδος (οἱ παρινοὶ πρέπει νὰ τιμωρῶνται, παροιμ. φρ. ράβδος ἔν γυναικί, ἀρα βρέχει ἐπὶ παραλόγων συλλογισμῶν ἢ ἀσυνάρτητων λόγων) || 12) ταινία, δέριον, γόμφος, ἄλος κ. δέριον. ραφῆ : ἴλ.Μ 297 ἐνθουθεν δὲ βοεῖας ῥάφε θμαεις χρυσεῖς ράβδοιαι διηνεκίαι περὶ κύκλου (αὐχλὸν, τοῖς καθύπευ, οἱς εἰχοντο αἰ ἀσπίδες) || 13) νεορός, τυφωπὸς βλαστός δένδρων τινῶν, ἔριος : ἴων Χ Τραγ.40, Θεόφρ.Φι(2),12 || 14) γραμμὴ, σειρὰ, ταινία ἢ ράβδωσις ἐπὶ τοῦ δέματος ὧμων : Ἀριστ.Ζι 525α, 12 διαποικίλια ράβδος ὄμ. κ. ἐπὶ ἰχθῶν : Κλέαρ.Ἰστ.73 ὁπὸ τῶν βραγχίων .. μέγροχ τῆς κέρκου μιαν ἔχει διηνεκὴ λευκὴν ράβδον || αἱ ἐπὶ τῶν ὑψοσμάτων γραμμαί : Πολυδ.7,53 || ἡ ράβδωσις κίονος : Ἐπιγρ. || ἐπὶ ὀρυκτῶν, φλέγῃ : ἴα. «ράβδοι» .. κατὰ τὴν σύνθεσιν καὶ ἡ διάφωσις τῆς γῆς, ὠσεὶ φλέδες .. ὅ : Θεόφρ.Φιτρ.4,12,6 ὡσπερ γάρ ἐν τοῖς μετάλλοις ράβδωσις, Διδδ.Ζ 5,37 || ἑμφασίς τις ἐν τῷ ὀέρι ἐξ ἀνακλάσεως τῶν ἄκτινων τοῦ ἡλίου : Ἀριστ.Μετ.377α,30, αὐτ.Κόσ.395α,31 ράβδος δὲ ἐστιν ἱριδὸς ἑμφασίς εὐθεία, Θεόφρ.Σημ.11-15) εἶδ. γραμμ. γραμμῆ, στίχος : Σχολ.Πινδ.1 344, 63 || κριτικὸν τὶ σημεῖον παρεμφερὲς πρὸς τὸν ὄθελον βλλ.51 : ἴα. «ράβδοι» .. καὶ ὄθελαι δὲ αἱ παρατιθέμεναι τοῖς Ὀμήρου στίχοις.

ραβδοσκαπῆν (ἡ) νεώτ. ὄρειστικὴ ράβδος φέρουσα κατὰ τὸ κάτω ἄκρον αἰδρῶν ἀλμῆν, κατὰ δὲ τὸ ἄνω ἀκαπῆν ἀντὶ λαβῆς, ποιά.

ραβδοσκοπία (ἡ) νεώτ. κ. ραβδοσκοπία ἡ ὑπὸ ὤφισμένων ἀτόμων, τῆ βοηθητῆ μικρᾶς ράβδου, τελουμένη μαντίρα πρὸς εὐρεσίαν ὑπογείων στρωμάτων ὕδατος ἢ μετῶλου.

ραβδοσκοπικός ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ραβδοσκοπίαν ἢ τὸν ραβδοσκόπον.

ραβδοσκοπικός (ὁ, ἡ) νεώτ. ὁ διὰ τῆς ράβδου μαντευόμενος, ὁ ἰκανὸς ἢ καταγινόμενος εἰς τὴν ραβδοσκοπίαν.

ραβδοσκοπιῶ-ἔω νεώτ. μαντεύομαι διὰ ραβδοσκοπίας, ἐνεργῶ ραβδοσκοπίαν.

ραβδοσφαιρα (ἡ) νεώτ. ζωολ. ὄνομαστὴ σμηκροτάτου μεγέθους ὄργανισμῶν εὐρισκόμενων εἰς τὰς ἰσθμῶν τῶν πυθμένων θαυτοῦ τῶν θαλασσῶν.

ραβδοσφαιρομα (ἡ) (ράβδος) ἡ γυν. παθ. εἶμαι ἢ γίνωμαι ραβδωτός, ἔχω ραβδωσεῖς : Δίων Κ,1,β [ἰδνδορφ] πορφυροῖς ὕψασται ραβδοσφαιρῶνες, ἴω.Λυδ.Ρωμ.1,7 || 2) ρηματ.π. ραβδωσάω, ραβδωσῶσις, ραβδωτός.

ραβδωχία (ἡ) ἡ γυν. κ. νεώτ. τὸ ἔργον ἢ τὰ καθήκοντα τοῦ ραβδοῦχοῦ : Πίνδ. || εἶδ. ἐν Ρώμῃ, τὸ ἐμβληματὸν τοῦ ραβδοῦχοῦ, κ. περιηλητ. οἱ ραβδοῦχοι : Πλούτ.Φράδ.4 προήλαθε συνενεκάμενος εἰς ταῦτὸ ραβδωχίας εἰκοσιετῆσσερας.

ραβδωχικός ἡ-ὄν γλωσσ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνομιερόμενος εἰς τὴν ραβδωχίαν, ὁ τῆς ραβδωχίας.

ραβδωτός (ὁ, ἡ) κ. μαν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἢ ὁ φέρων ράβδον ὡς σημεῖον ἀξιώματος, οἶον ὁ δικαστῆς, ὁ διαιτητής, ὁ κριτὴς ἀγῶνος, ὁ ἀγωνοδίκης : Πλάτ.Πρωτ.338α ραβδωτοὶ καὶ ἐπιστάται καὶ πρόταρον ἐλέεσθαι, δεῦ ὅμιν φυλάξει τὸ μέτριον μήκος τῶν λόγων ἑκατέρου || 2) ὁ βεράμων ἄρτων ὁ φέρων, ὁ κρατῶν τῶν ράβδων αὐτοῦ κτ. πληθ. ὑπάλληλοι ἐπιβάλλοντες διὰ τῆς ράβδου αὐτῶν τὴν εὐτασίαν κατὰ τὰς ἐφορτὰς καὶ τοὺς ἀγῶνας : Ἀριστ.Φιτρ.734 τύπτιν τοὺς ραβδωτούς εἰ τις κωμωδοποιητῆς αὐτῶν ἐπή-

νει πρὸς τὸ θέατρον παραβίς, Θεουκ.5,50 ἐν τῷ ἀγῶνι ὁπὸ τῶν ραβδοῦχων πληγῆς ἐλαβεν ἱπὸθ, Κἀ Πράξ.16,35 ἀπέστειλαν οἱ στρατηγοὶ τοὺς ραβδοῦχοὺς λέγοντες ἀπόλυτον τοὺς ἀνθρώπους Ἐπιγρ., Θεοφίλ.Σ'Ἐπιστ.79 προπομῆοι καὶ ραβδοῦχοι, Πίνδ. || ἰδ.ἐν Ρώμῃ ραβδοῦχοι δημόσιοι ὑπέρτατοι προπορευόμενοι τῶν κυρίως ἄρχόντων, φερόντες δέσμην ράβδων μετὰ πελέκων ἐν τῷ μέσῳ πρὸς ἐπιτέλειαν τῶν κεισοματῶν ἐκείνων : Πολυδ.5,26,10 βουλομένων δ' αὐτοῦ κατὰ τὴν .. συνήθειαν εἰσέβαιναι, παρακατέχε τις τῶν ραβδοῦχων .. φησας οὐκ εὐκαίρως ἔχειν τὸν βασιλεῖα || ραβδοῦχοι (αἱ) αἰγυνοῖς θεράπαινοι τῆς Οἰναῆδος, μητροῦ τοῦ Ἀγαθοκλέους : Πολυδ.15,29,13 ταῖς ραβδοῦχοὺς ἀνείρωμεν προσεταῖς καὶ παῖσιν τὰς μὴ πειθαρχούσας.

ραβδοῦχο-ἔω ἡ γυν. εἶμαι ραβδοῦχος, φέρω ράβδον, ἰδ. ὡς σημεῖον ἀρχῆς ἢ ἀξιώματος : Ἰππλ.Ἐρμ.Ἀθῆν.6,2591) Ἀνάγκη τὸν ἐ τῶν πολιτῶν τοὺς μὲν διαφοροεῖν τοὺς δὲ ραβδοῦχοι || ἐπὶ τῶν Ρωμαίων ραβδοῦχων, φέρω τὰς δέσμας ράβδων μετὰ πελέκων ἐν τῷ μέσῳ [φασει] : Δίων Κ,48,43 μὲν δούλων ραβδοῦχοι κ. παθ. : Πλούτ.Νομ.10 ραβδοῦχοῦνται δὲ προτοῦσαι (προπορευόμεναι αὐτῶν ραβδοῦχοι).

ραβδοφάγος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος διπτέρων κηκιδουμιθῶν ἐντόμων προσβάλλοντων τὰ φύλλα τοῦ σπενδάρνου καὶ τοὺς ὄψθαλμοὺς τῶν ἰχθύων.

ραβδοφορία (ἡ) Ἱσημ. τὸ ραβδοφορεῖν, τὸ ἔργον ἢ τὸ ἄξιωμα τοῦ ραβδοφῶρου βλλ.

ραβδοφορικόν (τὸ) πᾶν. εἶδος φόρου ἐν Αἰγύπτῳ, πῖθ. ἀστυνομικὸν τὴν τέλος.

ραβδοφόρος ον ἡ γυν. κ. νεώτ. ὁ φέρων ράβδον || τὸ ἄρα, ραβδοφῶρος ὡς οὐσ. ὁ ραβδοῦχος βλλ.2), ἐν Ἀθῆναις, εἶδος ἀστυνομικῶ ὑπάλληλου : Σχολ.Ἀριστ.Φιτρ.733 ἴσαν ἐπὶ τῆς θυμῆλις ραβδοφῶροι τινὲς φέροι εὐτασίαν τῶν θεστών || ἰδ. ἐν Αἰγύπτῳ : Πίνδ. || κτ.πληθ. ἀστυνομικὸ ὑπάλληλος ἐπιβάλλωντες διὰ τῆς ράβδου αὐτῶν τὴν εὐτασίαν κατὰ τοὺς ἀγῶνας : Ἐπιγρ. || ὄμ. κ. ἐν τοῖς μυστηρίοις : Ἐπιγρ. || ἐν Ρώμῃ, δημόσιος ὑπηρέτης προπορευόμενος τῶν κυρίως ἄρχόντων φέρων δέσμην ράβδων μετὰ πελέκων ἐν τῷ μέσῳ πρὸς ἐπιτέλειαν τῶν κεισοματῶν ἐκείνων (ictoria) : Πολυδ.10,32,2 οἱ ὕπατοι .. ἀναβαζόντες .. καὶ γρασοφωμάτους μετὰ τῶν ραβδοφόρων || 2) εἶδ. ἀστρολ. ἐπὶ τῶν πλανητῶν : Σέξτ.Ἐπιγρ.Μαθ.5,31, Σχολ.Ἀπολλ.Ρ 4,262 τὰ μὲν .. ζώδια θεοῦς βουλαίους προσηγόρευσαν, τοὺς δὲ πλανήτας ραβδοφόρους.

ραβδοφορῶ ἔω ἡ γυν. φέρω, κρατῶ ράβδον : Στράβ.16,425 ἐκάστω .. δεῖν ραβδοφορεῖν ἐθός.

ραβδῶ-ἔω τὸ ἐνεργ. μ. νεώτ. ἐνεργῶ ὡστε νὰ σχηματισθῶσι ραβδωσεῖς, ἔχγοράτω ραβδωσεῖς, αὐλακίσω πρὸβ. τὸ παθ. ραβδωσομαι.

ραβδῶδης οὐς-εἰς ἡ γυν. ἀντὶ ραβδοειδῆς βλλ. : ἴω.Διακ.ἴω.Μισοδ.Α 289.

ραβδῶδία (ἡ) ὀντὶ ραβδῶδη βλλ. : Εὐστ.6,16.

ραβδῶδός (ὁ) ἀντὶ ραβδῶδος : Εὐστ.6,24.

ράβδωμα ατος(τῶ) (ράβδωσμαι) ὁ ἄβδος ἢ δέσμη ράβδων : ἴα. ἐν λ. σκυτάλια αὐλιδία, περιστρώματα καὶ τὰ ράβδωμα.

ράβδωσος-εως(ἡ) (ράβδωσμαι) κ. νεώτ. μικρὰ καὶ στενὴ ἐγγλυφῆ ἢ ἀνάμυφος προεξήθη ἐπὶ στερεῶς ὕλης, ἰδ. αὐλακίσαι τῶν κίονων : Ἀριστ. ΗΝικ.1174α,2 ἢ γὰρ τῶν λίθων σὺνθέσει ἐτέρα τῆς τοῦ κίονος ραβδῶσεως, Ἀριστ.Ἐπὶ 64,74, ἴωσ. Α1 12,2, - ραβδῶσεως κίονος - ὄπλου || 2) νεώτ. σκευὴ ἢ κοίλιμα ἀποχωρῶντων μωσθεοειδῶ γραμμαῖ ἢ αἰσῶν ἐπὶ τινος ἐπιφανείας, ὡς ὄψασματος, χόρτου, τοῖχου, ζώου κτ., γραμμῶσις, ἀράδες, γραμμῆς, ρίγες, ζωῶντια.

ραβδωτός ἡ-ό(ν) [ραβδωτοῦμαι] κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ κατασκευασμένος ἢ πεπλεγμένος ἐκ ραβδῶν· ἰώσ.Α1|2,70 πλέγμα ραβδῶτων δικτύου ἐμφερέ· Διοσκ.3,22 ραβδωτός· ἄ θύρας ἐπ' ἀκρας αὐτὰς ἐπιστήσαντες [πλεκτά καλύμματα]· 2) κ. νεώτ. ὁ φέρων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ μακρὰς παραλλήλους γραμμὰς ἢ σειρὰς· Ξεν.ΚΠ7,3,16 ραβδωτοὶ ἱματίου κατασκευασμένοι· ἢ ὁ ἔχων ραβδῶσεις, ὁ ῥολοκωμένος κατὰ παραλλήλους γραμμὰς, ὁ αὐλακωτός, ἐπὶ δαστρῶτων πινῶν· Ἀριστ.Ζ1|52Βα,25 καὶ τούτων τὰ μὲν ραβδωτὰ ἔστιν, αἰὼν κτελεῖ καὶ κόκκων τὴ γίνουσι, τὰ δ' ὀρθορῶδωτα, αὐτ.ἀπ.304· κ. ἐπὶ ποτηρίου πινός· Πολ.ῶδ ἐν τῇ δεξιᾷ κώθωνα μόνωντων ραβδῶτων κρατῶν, Ἐπιγρ. φιάλη ραβδωτῆ· κ. ἐπὶ κίωνων· Εὐστρ.ΗΝικ.10,4· - ραβδωτός κίων, - ραβδωτόν ὄπλον - πυροβολῶν ἐπὶ φέροντα ἐν τῷ κοίλῳ ραβδῶσεις καὶ αὐλάκια· ἢ νεώτ. ἀνατ. ραβδῶτων σώμα φοσιδῆς νευρική μάζα τοῦ τελικοῦ ἐγκεφάλου, κειμένη πρόσθεν καὶ ὄχιλον ἐξέωθεν τοῦ ὀπτικοῦ θαλάμου κατὰ τὸ ἔδαφος τῆς πλακίος κοιλίας.

ραβέντι [τό] δημ. κ. ρεβέντι τὸ ρίζωμα ποδῶδου καὶ φαρμακευτικοῦ φυτοῦ ῥήον, ἀπατελοῦν ταναωτικὸν καὶ ἥπιον καθαρτικὸν φάρμακον.

ραβίνθος [ὁ] ὁ ἔνατος μὲν τῶ Καννοῦ τῶν Κρητῶν ἐπὶ ρωμαϊοκρατίας ἀντιστοιχῶν πρὸς τὰς ἀπὸ 24ης Μαΐου μέχρι 22ας Ἰανουαρίου ἡμέρας· Ἐρμ.μῆν. Ἐλλ.78.

ραβίνος [ὁ] νεώτ. ὁ. ραβδίνος βλλ.

ραβιλία [τό] [ἱταλ.] δημ. εἶδος ἐδάσματος ἐκ μικρῶν τετραγώνων τεμαχίων ζύμης περιχλοῦσης κρέας λειονιστὸν μετὰ πολλῶν κορυμμεμῶτων.

ράβω δημ. ἀντὶ ράβω βλλ· ἢ παροιμ. ράβε ἔζηλων, δουλεῖα νὰ ἦ σοῦ λέγει ἵππὶ τῶν μεταπονονητῶν, φρ. κόβει καὶ ράβει ἵππὶ φλυαροῦ.

ράγα [ἡ] λέξ. κ. δημ. ἴα. ἀκάθι, βλα, ὀρυζ· 2) δημ. ἡ ράξ βλλ·: μιά ράγα σταφύλι.

ραγάδα [ἡ] δημ. ραγάδες, ρωτ·: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 15,9 καὶ μέτ' στίς ραγάδες· τὸ νεώτ. βουζέξ.

ραγάριον [τό] μγν. ὄνομαρ. τοῦ ραγάς βλλ·: Κέλα.6,18,7.

ραγάκι [τό] δημ. τὸ πολυμετές φυτὸν θρύον τὸ κυλινδροκόν.

ραγάλο [τό] δημ. τὸ ποῶδες καὶ πολυμετές φυτὸν ἀκτὴ ἢ χρωμαίκτη.

ραγάνι [τό] δημ. οὐραγῶν βλλ.2), τυρῶν

ράβανον ἴα. ῥάβιον, Θούρισι.

ράγας-ἄδος [ἡ] [ραγῆνοι, ῥήγνυμι] κ. μον. κ. νεώτ., δημ. ραγάδα ῥήμα, ρωμῆ, γάμο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· Ἐφορ.ῶδ.ε|ζ, ΠΔἴ.Ηα.7,19 ἐν ταῖς τρώγιασι τῶν πετρῶν, καὶ εἰς τὰ σπλάσια καὶ εἰς πάσαν ραγάδα, Διόδ.Σ 1,39 τῶν Αἰγυπτῶν. ραγάδας τε μεγάλας καὶ διηνεκεῖς ἔχειν· ἢ γεν. ῥήμα, μικρὰ σχισμῆ, γραμμοειδῆς ρωμῆ, ράγισμα, ἀκάσιμο, χαρασπιὰ·: Νικαρ.Α17|1,407, Ζωσ. ἸΑκ.186Β, Γεωπ.5,22· ἢ νεώτ. βρετα. ραγάδες σχισμοὶ εὐρυσκόμοινα εἰς τὰς νευραστίαι τῶν φύλων τῶν φυτῶν ὀρθαίζουσαι συνήθ. πρὸς σιόματα καὶ χρυσομελῶσαι πρὸς ἔκκρισιν διαφανῶν ὕδαρῶν οὐσιῶν ἢ καὶ ὀδατος· ἢ κ. νεώτ. λατρ. γραμμοειδῆς ρωμῆ τῶν δερμάτων παρουμεσιόμενῃ ἰδ. κατὰ τὰ ἄκρα τοῦ σώματος σκάσιμο· Διοσκ.1,72, Γαλ.19,446. Διογ.Λ 181, ΕΜ8,10,27· ἢ συρρίγγιον καὶ αἰμορροϊδες· Πλωσα· 2) ἴα. «σταφυλῆς, ραγάδες»· 3) γλωσσ. γυναικεῖα φάσις.

Ράγδατος-α-ον [ραγδῆν] κ. μον. κ. νεώτ. ὁ γινόμενος ἢ ἐπεριχόμενος ράγην, μετὰ σφοδρότητος καὶ εἰς μεγάλην ποσότητα, ὁ σφοδρὸς ὁ ὀρηπτικός, ὁ λαχυρός· ἴα. ἐξέξ, ὀρηξ, μεστός ἄθροος, σφοδρὸς, λαχυρὸς, φρεθρὸς, σκληρὸς·: Ἀριστ.Μετ.349α,6 ραγδαίον ὄδωρ, αὐτ. Ἄκωνας.

603α,5, Πλάτ.Τιμ.28 ὄδασι ραγδίζω καὶ χαλῶζ, Λοκκ.Τίμ.3 ὄδασι τὰ ραγδαῖα καὶ βλαῖα, Γεωπ.7, 41, Εὐστ.159Β,29 ραγδαῖοτάτη βροχῆ· κ. ἐπὶ ἀστροπῆς· Φιλῶστρ.Εικ.1,14· κ. ἐπὶ ποτοῦ·: Κλήμ. ἸΑ.185 ραγδαῖο τοῦ ποτοῦ φερούμενον· 2) ἐπὶ πρῶσ., ὁ σφοδρὸς, ὁ βλαῖος, ὁ σκάκετος. ὁ μακροδῆς Σουῖδ, ἐταχὺς κενιμημένος βλαῖος·: Γεωκλ.30, Ἀριστ.ἀπ.243, Ἀντιφῶν.7, Διφλ.67 ἢ ραγδαῖος ἐξέλληθεν, Πλούτ.1,16· ἢ νεώτ. σινεκδ. ὁ γινόμενος ἢ ἐπεριχόμενος ταχέως καὶ ἀποτόμως· ραγδαῖα ἀποκλιεῖς τοῦ ἐχθροῦ, - ραγδαῖα πτώσις τῶν ἀξίων εἰς τὸ χρηματιστήριον· ἢ τὸ αὐθ. ραγδαῖον ὡς αὐθ. βιασότης, σφοδρότης ὀρηξ· Πλάτ. ΗΒ.456Γ φορβεῖ· τοῦ πνεύματος τὸ ραγδαῖον ἐγκατεβρέξε.

ραγδαῖος-ος [ἡ] μγν. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ραγδαῖου, ἢ βιασότης, ἢ σφοδρότης, ἢ ὀρηπτικότητα, ἢ παραφορά, ἢ μανία· Πολύδ.4,22.

ράγδαλις ἑπίρρ. μγν., μον. κ. νεώτ., συγκρ. ραγδαῖοτέρως [EM 807,28] βλαῖος, σφοδρὸς ὀρηπτικός· Διοσκ.2,74 ραγδαῖος ἀναγνιν, Ἀριστ.ἰδ.Κ 2,11, Ἰω.Χρυσ.7,46 ὄδατος, - ραγδαῖος φερούμενος, Θεοφῶλ.Σ 44,14 εἰ καὶ ραγδαῖος ἐπιφωτισῶν [ὁ ἀνεμοῦ]· ἢ μγν. ἐν Λιβάν.Προγ.26,22 βλαῖος ὄειν ἵππὶ φλυαροῦ γυναικός ἢ νεώτ. σινεκδ. ταχέως· τὸ στρατεύματα μας προελάσαντα ραγδαῖως κατελάω τὰς ἐχθρῆκας θέσεις.

ράγδην [ῥάσασ, ῥήγνυμι] ἑπίρρ. μγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον βλαῖου, ὡς ὅταν διαορηγνῆι τις τι, σφοδρότερος ὀρηπτικός, ταχέως βλαῖος· Πλούτ.ἴθ. 418Β ράγδην λαμβάνειν [ἀρπακτικῶς].

ράγη [ἡ] κ. νεώτ. κ. δημ. ραγός, ῥήμα, σημάδι·: Ἰπν.Φάσι.Παιδ.12, Ζερβ.μετφ.Ἰλ.77 στίς ραγές τοῦ Ὀλύμπου· πρὸλ. ράγα· ἢ νεώτ. λατρ. ὀτέλλης ρωμῆ ὄσταυ.

ραγιασιμῶς [ὁ] νεώτ. κ. δημ. ἡ ἰδιότης ἢ ἡ συμπεριφορὰ τοῦ ραγιά βλλ.ἰ), δουλοπρέπεια.

ραγιασικός-η-ο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ραγιῶν, ὁ τοῦ ραγιά βλλ.ἰ).

ραγιαῖ [ὁ] ἡ] [ἱσραῖλ.] δημ. ὁ μὴ Μουσαουλμάνος ὀθωμανὸς ἀπὸ ἡλίκου, ἐπὶ τοῦ σουλτανικοῦ καθεστώτος κ. σινεκδ. ὁ δουλός· Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ. 19, ἢ σκληρὸς ραγιαῖων ἑπισεπ καὶ ζῆς ραγιαῖος ραγιαῖων, αὐτ.64,8 νὰ ῥεθῶν νὰ προσκυνήσουνε, ραγιαῖδες νὰ γενουῖνε.

ραγιαῖς [ὁ] [2] νεώτ. τίτλος Ἰνδοῦ ἡγεμόνος, ὁ. ρατζάξ.

ραγίζω [ράξ] ἡ] μγν. κ. μον., μέλλ. ραγίσω, σὺλλεγω ῥάγος ραγολαγῶ· Θεοκρ.5,113 στ.τὰ Μιλικωνος αἰεὶ φωτίζουσι τὰ ποθέσπερα ραγίζοντι [κτ. Σχολ. ἐπὶς ῥάγας ἀνάλογου, ραγολογοῦσιν αὐτάς]· ἢ μον. τὸ μέτ. ραγίζωμαι εἰς αὐτὴ σμ·: Μιχ.Ἀκομ.1,55,12 [ἐκδ.Λ] ραγίζονται νυκταλώπικες λάβρα τῶν φυτῶν τὰς βατραποφῶνας. **ραγίζω** [2] [ἐκ τοῦ ὄωρ. τοῦ ῥήγνυμι, ἐραγῶν] μον. κ. δημ. ὄωρ. [ἐρ]ραγίζω, παθ. ὄωρ. ἐρραγίσθη, κ. ἐρραγῆν, δημ. [ἐρ]ραγίζισθη, κ. παρ. κρατ. ραγίζωμενος, ὡς ἀμτδ. ἴδ. ἐπὶ εὐθραστῶν ἀντικειμένων, ῥήγνυμι, διασπῶμαι κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν χωρὶς νὰ διαχωρισθῶ εἰς τεμάχια, ὕφισται μωρῆν, ῥήμα·: Ἐρωτῶτρ.4,607 σάν τὸ σταβὶ μαι ραίζουσι, Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.89,27 καὶ τὸ σταβὶ μω ἐρράγισσε, κόνθησας τὰ κεφάλια, - ραγίσει ἢ λεκάνη· τὸ ποτήρι - τὸ βάζο - ὁ κβαρῆφτης· ἢ μγν. ἴδ. ἐν φρξ·: Ἐρωτῶτρ.5,1318 μέτ' ἢ καρδιά νὰ ἐρράτῃς [τὸν ἐκυριεῖσας σφοδρὸ λήνη], Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.13,13 τὴ μάρα μωρολογία [ἀπὸ τὴν Πάγα βγαίνουσι, παῦ τὰ βουναῖ ραγίζουσι] ἢ ἄλμινα στὰ γυαλῖ παῦ ραῖσα ἵππὶ ἀνεπαροβῶτω κλισιωτῶ τὰς ἄγειος πινός· 2) μτδ. διοικητικὴν τὴν συνοχὴν ἢ τὴν ἀρμογὴν πράγματός τινο, κἄμω π νὰ ραγῆ χωρὶς νὰ διαλυθῆ εἰς τε-

ράγια : τό ράγιας·τό σταμνί κ. παθ. : 'Ερωτάρ. 4,1667 ώσά γυαλίλν έρράγη, αὐτ.2,2284 καί πασα-τέγοι·ιν τ' άρματα, έν είναι ραίσιμα, Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 53,27' άπά στή ραίσιμη) πλάκα τής στάρνας
 || μτφ. : Άνεμ.Άκρ.2678 καί τήν καρδίε μου έρράγιας, έλάθησα τήν φαγίν μου κ. παθ. : αὐτ.4399 όπου βάλισθη ή καρδιά καί θάμωσεν τό φώς του [έλευθήθι σφόδρα! 3] ρη-ματ. π. ράγιαμα, ράγιαση, ραίσιος.

ράγιας-ή-όν [ράζ] ό άνηκων ή άναφερόμενος εις τό ράγος : Θεόφρ.ΦΙ 3,18,12 οι μίχοι οι ρα-γιακοί (περί τών μίχων τής σιλιακάς).

ράγιον [τό] μτγν. όποκορ. τού ράξ βλλ. : ΕΜ 705,52 ζών έντί μικρόν, ράγιω σταφυλής όμοιον. 2) είδος δήλητηριώδους άρχωνς : Φιλώου. 15,1. 'Αέτ.13,20: πρβλ. ράξ.

ράγιαση [ή] όθμ. ή ραγμή, τό ράγιαμα, ή αχι-σμάδα : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 53,9 σπερδουκιά . . νά βγαίνα από τή ράγιασι μιάς πλάκας.

ράγιασμα-ατος [τό] νεώτ. κ. όθμ. ή ένεργεια και τό άποτέλεσμα τού ραγίω βλλ.12, ή γραμμή καθ' ήν ραγίξει τι, σχισμή, ραγός, ραγμή : Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 54,5 από τής πλάκας . . τό ράισμα ή φωνή σά νά μοιαίεν άργάτη.

ραγιασματιά [ή] όθμ. τό άποτέλεσμα τού ρα-γίω 12, σχισμή, ραγμή, ράισμα.

ραγιαστός-ή ό όθμ. ό ραγιαμένος.

ράγοιδής-οός-ές μτγν. κ. νεώτ. ό όμοιος πρός ράγο, ό έκων μορφήν ραγός : 'Ηρόφ.π. [Ρουφ.] Άνοτ.13 ραγοειδής χιτών [ό χρισσίδης χιτών τού όφθαλμού·ι ραγοειδής όμνή ή μετασι-ός όμνη τού όφθαλμού].

ραγοειδίτις-ιδος [ή] νεώτ. [ατρ. 2 φλεγμονή τού ραγοειδούς όμνός τής ίριδος.

ράγοις-έντος-εσσα-εν [ραγίη] μτγν. ό διερ-ρωγός, ό έκων ρήγματα : Νίκ.Θηρ.82) οὐδέ τί οι φύλαξ σίνετα άσθέτη ραγόν ένός άκρα τε γλιών (κτ. σχολ. επί διερρωγός διέρρητα γάρ τό δέρμα τής σαλαμάνδρας, δι' ένν ραγών, ό ίδρωσ αὐτής καταστάρω, τό πῦρ κατασθένουσι).

ραγολέτης [ό] νεώτ. ζωολ. γένος διπτερών τρυ-πετιδών έντόμων, περιλαμβάνόν διάφορα είδη μικρών μυϊών.

ραγολόγημα-ατος [τό] νεώτ. τό ραγολογείν βλλ.

ράγολογία [ή] (ραγολογία) νεώτ. κ. λεξ. τό ρα-γολογείν βλλ. : Σουίθ.ένλ. επιφυλλία.

ράγολόγος-ον μτγν. κ. μιν. ό ραγολογών, ό συλλέγων ράγος : ΑΠ 6,45 έχτινον, ραγολόγων γλυ-κερών σίντορα θειλποδών, 'Ιω.Κλίμ.189,12 ό κα-λό ραγολόγος τās πεπτερωσ ράγας έσθίων.

ράγολογώ-έω σχολ. κ. νεώτ. συλλέγω ράγας ή τό όπολειφθέντα επί τών κλημάτων Βοτρώδια, ά. ραγίωκ : Σχόλ.Θεόκρ.5,113 2) ρηματ. π. ραγο-λόγημα, ραγολογία, ραγολόγος.

ράγπους-οός [ό,ή] λεξ. ό έκων κστερωγ-γός, έπιστοιμένος τούς πόδας ακασπέντα τά πό-δια : 'Ησ.ένλ. χειρόποδες, ΕΜ 810,28.

ράγος-οος [τό] πάπ. αντί ράκος βλλ.

ραγοστρόβιλος [ό] νεώτ. βοταν. ό στρόβι-λος ή κώνος τού δένδρου άρκευτός, στίπτος τά λέπια, μετά τήν γωμιοποίηση, καθιστάμενα σαρκώδη σχηματίζουσι ραγοειδή καρπών.

ραγώ [τό] κ. ραγκώ [γλάτ.] όθμ. άκλ. έδεσμα παρασκευαζόμενον έκ κρέατος ή ιχθύος βρα-σθέντος μετά διαφόρων κορυμμευμάτων, εις τό όποία προστίθενται και λαχανικά ή άσπρα. 2

ράγυαλο [τό] βαντ. μν. ό τροχίσκος τού τρο-χίλου, τό κρημν. ά. καρσάλι.

ράγώ-ώ λεξ. μ. έν ΕΜ 703,3 κ. Σουίθ. 'εργάωσαι τευέιν [πθ. έσφ. γρ. αντί ρακάσαι].

ράγωδης-οός-ές [ή] ό ραγοειδής βλλ. : Θεόφρ. ΦΙ 6,29 αὐτ.7,15,4 ραγώδης καρπός στρύχνου.

ράγωδης-οός-ές [2] γλωσσ. ό ρηγματώδης.

ράδα [ή] 'Ησ. επί ρόδα' όθεν και ραδίνης.

ράδα [ή] [2] όθμ. νουτ. άνοικτόν και εύράχκωρον άγκυροβάλλον 2) ό άνοικτός προλιμν.

ράδαλος-ή-όν μτγν. αντί ροδανός βλλ. : Ζηνόδ. 'Ιλ.5 576.

ράδαμη 'Ησ. βλασταίνει.

ράδαμνος [ό] μτγν. αντί ροδάμνος βλλ. 'Ησ «ράδαμνος» βλαστός άπαλός, κλάδος άνθός, όρ-παξ και τό τούταυτ. Σουίθ. «ό τοίς φύλλοις κο-μώον άκρέμνον τού δένδρου και σκιάν έκτελών» : Πά 'Ιωθ 8,16 και έκ σαπρίας αὐτοῦ ό ε' δαμνος αὐτοῦ έξελεκετοσι, Κλήμ.Ρωμ. έν 'Αποστ.Διαστ.7,6 ό τό έκκοπήν δένδρον εις ράδαμνον αναθάλλων.

ράδαμνώδης-οός-ές σχολ. ό όμοιος πρός ρά-δαμνον, μικρόν κλάδον : Σχόλ.Νίκ.Θηρ.543.

ράδαμνός [ό] μτγν. αντί ροδάμνος βλλ. : Νίκ. 'Αλεξ 92 και δέ σό γ' ή μαλάχης ραδάμους ή φυλλόδατα τήας.

ραδανάται 'Ησ. κλανόται.

ραδάνη 'Ησ. κρόκη, όμοίως ροδάνη.

ραδανίζω μτγν. κ. μιν. αντί ροδανίζω βλλ. : Εῦστ.1165,22, «όθεν φασι και έπί γυναικῶν ραδα-νίζειν τό συνεχές πώσασειν τήν κρόνην» πρβλ.ΕΜ 7028, 'Ησ. [παθ.].

ράδακς-ή-όν 'Ησ. αντί ραδινός, ροδανός βλλ.

ράδανώροι 'Ησ. «οι τών λαχάνων κηπουροί, Τε-ραστινιοί».

ράδες 'Ησ. επί άμφότερος έγκεκλιμένον.

ράδια [τά] είδος τι σανδαλιών ή έμβάδων Φώτ. 480,5 ράδια, όπόδημα ποιών : Φερεκρ.227, Πλάτ. Καμ.251.

ραδιονέργεια [ή] νεώτ. : ή όπό τού ραδίου και άλλων συγγενών αὐτῶ σωμάτων αὐτόματος έν πομπή ενεργείας, ακτινοβολία, άκτινεργία βλλ.

ραδιονεργός-όν νεώτ. ά. ακτινεργός βλλ. : ρα-διονεργία πηλαί [ών τό ύδωρ περιέχει ραδιονερ-γία στοιχεία ή άπαρρολήν ή άκατα αὐτών].

ραδικί [τό] όθμ. τό λαχωνόμενον φυτόν κηχώριον τό έντενέες, ά. ραδικί άγριο' 2) τό πολυτεές και λαχωνόμενον φυτόν κηχώριον τό έντενιμμένον, ά. πικραλίδα, πικρομάρουλο' 3) τό πωδές πολυτεές φυτόν θήριγκιον τό κονδυλόκρησιον' 3) τό πωδές φυτόν κρηλική ή άτημελής' 4) τό πω-δες και πολυτεές φυτόν ταραξάκος τό γυμνοσθές.

ραδικοβάσταρα [τό] όθμ. οι τρυφεροί βλα-στοί τού πωδούς και λαχωνουμένου φυτού κη-χώριου τού έντενοῦς.

ραδικόζουμι [τό] όθμ. κ. ραδικόζουμο ό διά βρασμού τών ραδικίων παραγόμενος ζυμός.

ραδικοστ(ο)ιδάκι [ή] όθμ. τό πωδές και πολυτεές φυτόν κηχώριον τό ακανθώδες, ά. ρα-δικί τής θάλασσας, στανόγναθος.

ραδιανάκη [ή] περικονόν όνομα μέλανός τως και θισόσμου πετρελαιοῦ, όπερ ήντιλετο έν τή Άρ-δερικη παρά τό Σουσσα : 'Ηρ.6,119 έλαιον . . τό οι Πέρσαι καλέουσι ραδιανάκη' έστι δέ μέλαν και όδμήν παρεχόμενον Βορέαν.

ράδινός-ή-όν(ή) κ. νεώτ., όθμ. κ. ραδίνος-ή-ό, αδών.

ράδινός-α-ον λεπτός και έπιμήκης εύλό-γιοςτος 'Ησ. «ραδίνον» λεπτόν, ισχρόν, εύκίνητον, άπαλόν, ευδιόσσεσιοντος : 'Ιλ.Ψ 538 ήμισθλην χερσίν έκων ραδίνην, Στησιχ.53' || όμ. επί κίωνων, λε-πτός, έπιμήκης ή ά. ευμυέθης : 'Ιβουκ. ραδίνω κίονες κ. επί φυτών : Σαμφ.104 όρπακι βραδίνω σε μάλιστ' εικάσσω, Θεόφρ.6 φοινίκας ραδίνης χερσίν εφραμμένη, Θεόκρ.11,45 έντί ραδινά κω-μάρισσοι' 2) κ. νεώτ. κ. όθμ. επί μελών τού σώ-ματος κ. επί πρσ. ό λεπτοφυής ό χαρμεις, ό λυ-περός ό λεπτοκορμμένος, ό βεργόλιγγος : 'Ψν.Δημ. 183 ραδινά πόδες, 'Ησιόδ.0 195, Σαμφ.90 βραδί-ναν 'Αφροδίταν, 'Εοργμ.1002 στεφανώματα δ'

είσω ειδικής ραδιαντίς χειρά Λόκανα κέρη, Άνακράδ ραδιονός, μηρούς, Ξεν. λακ. 2,5 τροφή σώματα ραδινα ποίσινα. Θεόδωρ. 10, 24 συναεσάτε τών ραδιών μοι παίδ, Νικί. ΑΠ. 7, 20 πτέρυγες ραδιναί, Φιλ. δδ. αὐτ. 5, 131 ὡ τὸ ραδινοί τραχίλου, Πλουτ. Ἡθ. 7, 23D ραδιόν τῷ μηκί καὶ σώματος, Ἄρετ. Χρον. Παθ. 1, 8, Γρηγ. Σκ. Τετρο. 23 ραδινη παρθάνα τούς προσμένει. 3) γεν. ὁ ἄβρος, ὁ ἀπαλός, ὁ τρυφερός: Ἀχιλ. 1, 15 ραδινη τῆ κόμη ἐπί κισσού, αὐτ. 3, 2) ἄθραμα προδότης ὡς ὅτι ραδινοτάτων. 4) μηρ. ὁ εὐκίητος: Αἰσχ. Πρ. 400 ἀπ' ἄσων ραδιόν λειβομένα βρέος παρσιάν. . . ἔτεγτο.

ράδιε -τικός (ἴδι ἱράσσει) μτην. κλών, κλάδος: Νίν. Ἐρη. 37, 8, αὐτ. 533 ἐρηλάτω περί ράδικας αὐτ. Ἄλεξ. 57, αὐτ. 331 κ. ἐπί φωνίκαν: Διόδ. Σ. 2, 53 πάντ τούς ράδικας ἔχει περικεχυμένους.

ραδιο- πρώτων συνθετικῶν πλείστον ἐπιστημονικῶν ὄρων τῆς νεωτέρας γλώσσας σχετικῶν πρὸς τὰ στοιχεῖα ράδιον, ὡς ραδιοβιολογία, ραδιοθεραπεία. 2) σχετικῶν πρὸς τὰς ἀντινοίας Χ, ὡς ραδιογραφία, ραδιοκύματα. 3) πρὸς τὰ ἔρσιανὰ ἠλεκτρικὰ κύματα, ὡς ραδιοτηλέγραφος, ραδιοφῶνον κττ.

ραδιό (ἴδι ἀντ. κτ. συγκ. τὸ ραδιόφωνον βλ. λ.

ραδιοακρόαμα -ατος (ἴδι) νεώτ. τὸ μέστω τοῦ ραδιοφωνικοῦ δέκτου ἀκρόαμα μουσικῆς ἢ μουσικῆς ἐκπερισμένης ἀπὸ ραδιοφωνικοῦ πινος σταθμοῦ, ἢ ραδιοφωνικῆς λήψης.

ραδιογόνο (ἴδι) νεώτ. πρροακείασμα ραδιονθεωραζόμενον ὡς ἔχον σταθερὴν ραδιενέργειαν.

ραδιογράφημα -ατος (ἴδι) νεώτ. ἃ ραδιοτηλεγράφημα βλ. λ. 2, ἢ δὲ ἀκτινογραφίας ληθβείσα εἰκῶν, φωτογραφία.

ραδιογράφησης -εως (ἴδι) νεώτ. ἡ ἀκτινογράφησης βλ. λ.

ραδιογραφία (ἴδι) νεώτ. ἡ ἀκτινογραφία βλ. λ. 2) ἡ ραδιοτηλεγραφία, ἡ ἀσύρματος τηλεγραφία.

ραδιογραφικός -ή-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ραδιογραφίαν βλ. λ. 1, ἢ ἀκτινογραφικός. 2) ὁ τῆς ραδιογραφίας βλ. λ. 2, ὁ ραδιοτηλεγραφικός.

ραδιογραφῶ -έω νεώτ. τηλεγραφῶ διὰ τοῦ ἀσύρματου τηλεγράφου, ἢ ραδιοτηλεγραφῶ. 2) ἀκτινογραφῶ βλ. λ. 3) ρημ. τ. π. ραδιογράφημα, ραδιογράφησης, ραδιογραφία.

ραδιογν(α)ικός -ή-ὄν νεώτ. ὁ ραδιογνωμομετρικός βλ. λ. : ραδιογνικῶν ὄχημα.

ραδιογνωμετρία (ἴδι) νεώτ. ὁ διὰ τοῦ ἀσύρματου τηλεγράφου προσδιορισμὸς τῆς ἐπι τῆς ὁρογραφίαι θέσεως τόπου πινός ἢ πλείστον πλοίων, ἀεροπλάνων ἢ ἀεροπλοίων.

ραδιογνωμετρικός -ή-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ραδιογνωμετρίαν, ἢ ραδιογνικός: ραδιογνωμετρικός καθορισμὸς τοῦ στίγματος πλοίου, - ραδιογνωμετρικός ἢ ραδιογνικός σταθμὸς (σταθμὸς ἀσύρματου τηλεγράφου ἐφοδιασμένος διὰ ραδιογνωμομέτρου καὶ χρησιμοποιῶν εἰς τὴν ραδιογνωμετρίαν).

ραδιογνώμομετρον (ἴδι) νεώτ. συσκευή δι' ἣς ἐκτελεῖται ἡ ραδιογνωμετρία βλ. λ.

ραδιοκρημνιτις -ιδος (ἴδι) νεώτ. ἱστρ. πάθησις τοῦ δερμάτος ὀφειλομένη εἰς αὐχινῆ ἢ παρατεταμένη ἐπιθρῆσιν ἐπ' αὐτοῦ τῶν ἀκτίνων τοῦ ραδιοῦ ἢ ἄλλων ἀκτινεργῶν σωμάτων.

ραδιοδιόπτεισις -εως (ἴδι) νεώτ. γωνία σχηματιζομένη μεταξὺ τοῦ μεσημβρινοῦ τοῦ δέκτου καὶ τοῦ τόξου τοῦ μεγίστου κύκλου τοῦ ἀπὸ τοῦ δέκτου πρὸς τὸν πομπὴν ραδιοσταθμοῦ πινος, λαμβανομένη τῆ βοήθεια τῆς ἐν τῷ σταθμῷ ραδιοπυξίδος κατὰ τοὺς κανόνες τῆς ραδιογνωμετρίας.

ραδιοενέργεια (ἴδι) νεώτ. ἢ ραδιενέργεια βλ. λ.

ραδιοηλεκτρικός -ή-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀσύρματον τηλεγραφίαν ἢ τηλεφωνικὴν συγκοινωνίαν.

ραδιοηλεκτρονόμος (ἴδι) νεώτ. κηφόλιον τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, ἔχον ἀντικείμενον τῆς ἔρευνας τῶν ἠλεκτρομαγνητικῶν κυμάτων ὡς καὶ τὸς ἐφαρμογὰς αὐτῶν καὶ ἴδ. ἐν τῇ ἀσύρματῇ τηλεγραφίᾳ ἢ τηλεφωνικῇ συγκοινωνίᾳ.

ραδιοηλεκτροκηνία (ἴδι) νεώτ. ἐπιστημονικός κλάδος ἔχων ἀντικείμενον τῆς ἐρευναῖς τῆς τεχνικῆς τῶν ραδιοηλεκτρικῶν ἐγκαταστάσεων.

ραδιοθεραπεία (ἴδι) νεώτ. ἱστρ. ἡ διὰ τοῦ ραδιοῦ θεραπεία διαφόρων νοσημάτων, θεραπευτικῆ ἀγωγῆ χρησιμοποιοῦσα ὡς θεραπευτικὸν μέστω τὸ ἄστω τοῦ ραδιοῦ ἢ καὶ ἄλλων ἀκτινεργῶν σωμάτων, ὡς καὶ τὰς ἀπορροὰς αὐτῶν. 2) ἡ ἀκτινοθεραπεία βλ. λ.

ραδιοθεραπευτικός -ή-ὄν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ραδιοθεραπείαν. 3) ἑπίρρ. -κίος.

ραδιοθόρον (ἴδι) νεώτ. χημ. ἀκτινεργὸν χημικὸν στοιχεῖον τῆς ὀμάδος τοῦ θορίου.

ραδιόλα (ἴδι) δημ. τὸ ραδιόφωνον βλ. λ.

ραδιόλη (ἴδι) νεώτ. βοταν. γένος λιανοειδῶν φυτῶν.

ραδιολογία (ἴδι) νεώτ. κλάδος τῆς φυσικῆς ἔχων ἀντικείμενον τὴν ἔρευναν καὶ μελέτην τοῦ ραδιοῦ καὶ τῶν ραδιενεργῶν σωμάτων ὡς καὶ τῶν λοιπῶν ἐφαρμογῶν αὐτῶν.

ραδιολογικός -ή-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ραδιολογίαν βλ. λ.

ραδιόλογος (ἴδι) νεώτ. ἐπιστήμων εἰδικὸς εἰς τὴν ραδιολογίαν βλ. λ.

ραδιόμετρον (ἴδι) νεώτ. τὸ ἀκτινομέτρον βλ. λ.

ραδιομόλυβδος (ἴδι) νεώτ. χημ. χημικὸν στοιχεῖον ἰσοτόπον πρὸς τὸν μόλυβδο, ἀποτελοῦν τὸ τελικὸν προϊόν τῆς μεταστοιχειώσεως τοῦ ραδιοῦ.

ράδιον (ἴδι) νεώτ. χημ. κ. δημ. ἀκτινεργὸν χημικὸν στοιχεῖον προκύπτει ἐκ τῆς μεταστοιχειώσεως τοῦ ὀθρανίου. 2) δημ. τὸ ραδιόφωνον.

ραδιοναυτία (ἴδι) νεώτ. ναυτ. κλάδος τῆς ναυτικῆς ἐπιστήμης ἔχων ἀντικείμενον τὴν ἐρευναῖς τῶν μεθόδων προσδιορισμοῦ τοῦ στίγματος πλεόντων σκαφῶν διὰ τῆς ραδιογνωμομετρίας.

ραδιοναυτικός -ή-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ραδιοναυτίαν: ραδιοναυτικὰς βοηθήματα.

ραδιονηξίς (ἴδος (ἴδι) νεώτ. τὸ ἐπὶ πλοίου ραδιογνώμομετρον βλ. λ.

ράδιος -ία-ων κ. νεώτ., ἐπ. κ. ἰων. ράδιος-ή-ων (ἴδαντι π. Ὀμ.) ρήδιος-η-ων Ἰσογ. 574, αὐτ. 527, συγκρ. ράδιότερος Ἰγερειδ. Ν. Πολυδ. 5, 1071, πιν. ἔσφ. ἀντὶ ράδιότερος Ἰγερειδ. ὄν. 86, Ἄριστ. Πρ. 870β, 37, Πολυδ. 11, 1) ὁ τ. ράδιον, ῥάδιον ἰσημεριεστ. π. Ουκ. 5, 367 ἰων. τ. κ. ῥάδιον, ῥάδιον, ἐπ. ῥάδιος Ἰλ. Σ. 258, αὐτ. Ω. 2431 κ. συγκρ. ῥάδιος Ἰσογ. 1370, ὄμω. ῥάδιος Ἰπινδ. Ω. 8, 601, ὄ. τ. ῥάδιον ἰων. ἘΜ. 158, 151, ῥάδιος Ἰγερειδ. 3521, ἰσημεριεστ. ῥάδιος-η-ων, ὄμω. ῥάδιος Ἰσογ. 11, 71, ἰων. κ. ἐπ. ῥάδιος Ἰσογ. Δ. 565) κ. συγκρ. ῥάδιος (Ἰλ. μων. Φλ. 67, 2) ἐπ. ῥάδιος Ἰσογ. 1, 577), κ. ἐπίρρ. ῥάδιεσται Ἰσογ. Μηχ. Βελον. 96, 331, ὁ εὐκόλος ὁ εὐκόλος ποιοῦμενος ἢ τελοῦμενος ἀντὶ χαλεπός Ἰσογ. Ἄριστ. Ρητ. 1363α, 231, ὁ εὐκόλος ῥάδιον ται ἔπος ἐρέω [εἰσκολονότον], Ἡσιόδ. Ἔργ. 292 ὄμω. ῥάδιον ἰδός εὐκόλος, εὐδιάδατος, Ἔργ. Ἰπν. 1047 ταχίς γάρ Ἄιδης ῥάδιος ἀνδρὶ δυσσεβεῖ ἐλάσσοτα ἀλεγονός, Ουκ. 6, 21 ῥάδιον αἰ κομιάει κ. μτ. ἀπαρ. φ. Ἰλ. Μ. 54 τάφορος. . . οὗτε κερήσαι ῥάδιον (ἴδ. ἴδαντι) τας ἐν παράσχη εὐκόλως, αὐτ. Σ. 258 ῥάδιος πολεμίζει ἔσων Ἄχαιοι ἴδω εὐκόλως ἐν πολέμῳ τας ἔσων. ἢ αὐτ. Ω. 243 ῥάδιος. . . Ἀχαιοῖσιν. . . ἐναίρετον [εὐκόλως] τας αὐτοῦς ἐν φονεῶσση, αὐτ. Υ. 265,

Θουκ.4,10 ταῖς ναοὶ ῥήσται εἰσὶ ἀνύκεσθαι [ῥήδιόν ἐστιν αὐτοὺς ἀνύκεσθαι, Δημ.11 ῥήσται . . . ἀν ἔχρωμα τῷ Φιλίππῳ κ. ἐμπροσθ. : Θουκ.7, 67 ῥήσται ἐς τὸ βλάπτεσθαι |α| νήκει. 2) ῥήδιον [ἴσθι] εἶναι εὐκολόν, μτ. ἀπαρφ. : Πινδ.Π.4, 272 ῥήδιον . . . πόλιν σπασίαι καὶ ἀφουροτέρους, Σοφ.ἀν.78 τοῖς γὰρ δικασταῖς ἀντίκειναι τὸ ῥήδιον, Ἀριστ.Φεσμ.68, Θουκ.6,21 ῥήδιον ἔλθειν κ. μτ. αἰτ. κ. ἀπαρφ. : Σοφ.ΑΙ.1350 τὸν . . . φιλίππον εὐσεβεῖν τὸ ῥήδιον, Ξεν.Ἑλλ.6,2,10, Πύρρ.27 χυλεπόν τὸ ποιεῖν, τὸ δὲ κελεῖσθαι ῥήδιον, Δημ.13 τὸ . . . ἐπιτιμᾶν . . . ῥήδιον καὶ παντὸς κίεσαι, Μέν.Μιον. 471 ῥήδον παραινέει ἢ παθόντα κινεῖται, Λογ.11,4,6 ῥήδιον . . . καὶ ἴδιον ἀνθρώπου τὸ καταμμεφεσθαι τὰ αἰε παρόντα, παροιμ. φρ. φύσιν ποινῆρα μεταβαλεῖν τὸ ῥήδιον [ἀδύνατον τὸ διορθωθῆ ὁ κακὸς καὶ διεστραμμένος χαρακτήρῃ] || ὁ μφρ. ῥήδιον ἐστὶ ὁμόσημον πρᾶγμα: Εὐρ.Ἑκ. 1247 τὸν ὄν παρ' ὅμιν ῥήδιον ξηνοκτείνων ἴσως παρ' ὅμιν [τοῖς βαρβάροις] δὲν θεωρεῖται κακὸν νὰ φονεύωται αἱ Ξειζόμενοι. 3) μτγν. ἐν ἔπιρρ. φρ. ἐκ ῥήδαις ῥήδαις, εὐκόλως : Πλάτ. 4,81. 4) ὁ εὐάρμοστος, ὁ προσφύς, ὁ κατάλληλος : Εὐρ.Ἰνν.116 ῥήδαια . . . ῥήσαι || ἐν κακῇ σμῃ. ὁ ἀπερίσκεπτος, ὁ ἀπρόσεκτος, ὁ ἀμελής, ὁ ἐπιπόλαιος, ὁ ἀσυνεθής : Λουκ.Μισθ. Συν.40 ῥήδαις τὸν τρόπον καὶ πρὸς πᾶσαν ἀδικίαν εὐκόλος, Ἀλκιφρ.16 ῥήδαις τὸ φθαλλῶν [ὁ φθὼν ἀσταθεῖς ἐφαθολογῶν] πρὸλ. βαθιουργός 5) φρ. ῥήδων γενέσθαι ἴγνομοι ἡσυχαιότερος, βελτιοῦμαι κατὰ τὴν ἡμέραν, καλύτερῶν, ἐπὶ ἀσθενούς : Ἰνν.Τόν.Ἀνθρ.34, Θεόδομ.Κωμ.62 ταῦτ' ἠν ποιεῖς ῥήδων ἔσει, Φιλίππ.18 Εὐρηπίδου μνήσθητι, καὶ ῥήδων ἔσει, Δημ.1118 ὡσαυτεῖ ῥήδων ἔσομαι ἴθα ἀποθανῶ ἔμαυτὸν εἰς καλυτέραν κατάστασιν. **βαθισκόησης**-εως [ἴ] νεώτ. κ. **βαθισκοπία** ἡ ἀκτισκοπία βλ.λ. **βαθισκοπικός**-ή-ὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς-τὴν βαθισκοπία, ὁ τῆς βαθισκοπίας ὁ. ἀκτισκοπικός κ. ἐπίρρ.-κῶς. **βαθισκόπος** [ὁ,] ἢ νεώτ. ὁ ἀκτισκοπός βλ.λ. **βαθιστελλοῦριον** [τὸ] νεώτ. χημ. τὸ βαθιστεργεῖν στοιχεῖον πολύων. **βαθιστεχνία** [ἡ] νεώτ. ὁ. βαθισηλεκτροτεχνία. **βαθιστεγλεγράφημα**-ατος [τὸ] νεώτ. τὸ διὰ τοῦ ἀουρμάτου τηλεγράφου τηλεγράφημα. **βαθιστεγλεγραφία** [ἡ] νεώτ. ἡ ἀνευ διαδιδαστικοῦ αὐρμάτου τηλεγραφία. **βαθιστεγλεγραφικός**-ή-ὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν βαθιστεγλεγραφίαν : βαθιστεγλεγραφικὴ ὑπηρεσία - ἔκωσις, - βαθιστεγλεγραφικὰ συμπόσεις κ. ἐπίρρ.-κῶς. **βαθιστεγλεγράφος** [ὁ,] νεώτ. ὁ ἀαῦρματος τηλεγράφος. **βαθιστεγλεφωνία** [ἡ] νεώτ. ἡ διὰ τοῦ ἀαῦρμάτου τηλεφώνου προσωρικὴ ἑπικοινωνία, ὁ. βαθισφωνία. **βαθιστεγλεφωνικός**-ή-ὸν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν βαθιστεγλεφωνίαν κ. ἐπίρρ.-κῶς. **βαθιστεγλεφώνων** [τὸ] νεώτ. τὸ ἀσύρματων τηλεφώνων. 2) τὸ ραδιόφωνον. **βαθιούργημα**-ατος [τὸ] [ραδιούργω] μτγν. κ. μων. ἀπερίσκεπτος, κακοῦρος πρᾶξις, κακούργημα : Διον.Ἀλ.Ρωμ.1,77, Κδ Πράξ.18,14 εἰ μὲν οὖν ἦν ἀδικηθῆ τι ἢ ῥαδιούργημα ποιηθόν, Πλούτ. Πύρρ.6, Λουκ.Μη Πιστ.Διοδ.20 ἀπάτη καὶ τὸ φεῦδος καὶ ἡ ἔπιρρσία . . . καὶ ἄλλα μυρία βαθιούργηματα, Γρηγ.Νύστα.3,2100 τὸ τοιοῦτον βαθιούργημα, Φώτ.Ἐπιστ.279,38 ἐφώρωτον τὸ ῥαδιούργημα, Εὐστ.Παν.313,40. **ραδιούργια** [ἡ] [ραδιούργω] κ. νεώτ. κ. ὁ.μτ. ἢ ἐν τῷ πράττειν ἡ εὐκολία, εὐχέρεια : Φώτ. ἐν λ

ραδιούργος «Ξενοφῶν δὲ κσ' ἐπὶ εὐκολίας ἐχρήσατο τῇ λέξει Ἰραδιούργισι» : Ξεν.ΚΠ 1,6,34 ἵνα μὴ πρὸς τὴν ἰσχυρὰν ἐπιθυμίαν αὐτοῖς ῥαδιούργως προσεγγόμενης ἀμέτρως αὐτῇ χρῆσθαι οἱ νέοι. 2) τὸ πράττειν τὴ ἀκόλως, ἀνεπαιρία, ραθυμία, ρασιτώνη, νωθρότης : Ξεν.ΚΠ7,5,74 ἐν τρεφόμεθα ἐπὶ ῥαδιούργιαν καὶ τὴν τῶν κακῶν ἀνθρώπων ἡδυσπόδιον, αὐτ. Ἀναγμ.2,120. 3) μτγν. νεώτ. κ. ὁ.μτ. ἢ πράξις τοῦ ραδιούργου, ὀηλοῦς καὶ μυστικῆ ἀνεκρίσια πρὸς βλάβην τινῶς, μηχανορραφία, δολοπλοκία, κακόβουλος διαβολή, πλεκτάνη : Πολύδ.12,9,5 εὐρίσκειν ἀκόλοθους καὶ τοὺς νόμους ἐφοῖ τὴν παρ' αὐτοῖς καὶ τοὺς ἐθισμοὺς οὐ τῇ τῶν οἰκτῶν ραδιούργια τῇ δὲ τῶν ἐλευθέρων ἀποικία, αὐτ.25Ε.2, αὐτ.13,4,4, Κδ Πράξ.13,10 ὡ πλῆθος παντὸς ὄδλου καὶ πάσης ῥαδιούργιας. || ὁδός, ἀπάτη : Πλούτ.Κάτ.Νεώτ. 16 δευτέρω δὲ τινι ῥαδιούργιας προῆσθε κριεῖν. **ραδιουργικός**-ή-ὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ραδιούργια, ὁ ὁρῶν εἰς τὴν ραδιούργια, ὁ μετεφύμενος ραδιούργια. **ραδιουργικός** ἐπίρρ. μων. κ. νεώτ., συγκρ. ραδιουργικότερον, κατὰ τρόπον ραδιουργικόν, ἀπατηλός : Θεοφύλ.Σ 17Β ὄχι ἀναφανδόν, ραδιουργικώτερον δὲ πως καὶ δολωτέρω. **ραδιούργος** [ὁ] νεώτ., ὁ.μτ. ὁ.ηλ.-α, ραδιούργος βλ.λ.2) κ. 4. **ραδιούργος**-ὸν [ῥήδαις, ἐργον] κ. νεώτ., νεώτ. κ. ὁ.μτ. ραδιούργος κηρ. ὁ ραδιὸς ἐργαζόμενος τῆ ὁ πρᾶττειν τὴ εὐκόλως, ἀκόλως, μ. ἐν κακῇ σμῃ. ὁ ἀγρεῖσις, ἀσυνεθής, ὁ ἀνήθικος : Ἀριστ.Ἄρετ. 125α,20 ραδιούργος εἶναι ἐν τοῖς λόγοις καὶ ἐν τοῖς ἔργοις. 2) κ. νεώτ. κ. ὁ.μτ. τὸ ὄρα. ὡς ὄσα. ὁ ραδιούργος, ὁ μηχανορραφός, ὁ διαβολικός, ὁ δολοπλοκός : Πολύδ.6,4,29,4 τὸ τῶν ραδιούργων καὶ λεπτῶν φθλόν, Πλούτ.ἠθ.602Α, Ἀρρ.Ἐπιστ.3,22,93, Ἐπιγρ. 3) εἰδ. ἀντι πλαστογράφος : Ἦσ. ἐραδιούργος, πλαστογράφος, Φώτ., Σουίδ. ἐν λ. 4) νεώτ. ἐπὶ ἠθοποιῶν, ὁ εἰδικῶς μένος εἰς τὴν ὀπδοδον ῥόλων μηχανῶν καὶ ὑποῶλων προσώπων. 5) ἐπὶ πραγμ., ὁ ἀκάθαρτος, ὁ ρυπαρὸς, ἀντιθ. ἀγνός : Ξεν.Συμπ.8,9 θυσιῶν ραδιούργότερα || τὸ αὐτ. τοῦ συγκρ. ραδιούργότερον ὡς ἐπίρρ. ἐν ὁμ. σμῃ. : Ἀρρ. Ἀν. 2,3,4 τὸ παῖς ραδιούργότερον ἐγγεγραφεῖται . . . τῷ Ἀσσυρίῳ ὄνομαι. **ραδιουργά**-τω [ραδιούργω] κ. νεώτ., ὁ.μτ. ἐρ. ραδιούργησα, ἐνεργῶ, πράττω τὴ μετ' εὐκολίας Ἦσ. «ραδιούργει, ῥαδιὸς ποιεῖ . . .» : Λουκ.Ἐρμὸτ. 71 οἶα πολλὰ ἡ θεὸς ἐκείνη ραδιούργει, ἡ Εὐχή || ἐπὶ ἱστορικῶν συγγραφέων, γρῶμα, ἀναφέρω ἡ διηγοῦμαι τὴ ἐκ τοῦ προχείρου, ἀνεξελγμένως : Στράβ.11,6,4 οὐδὲ τίς περὶ Ἀλεξάνδρου . . . συγγραφεῖσιν ῥήδιον πιστεύει τοῖς πολλοῖς καὶ γὰρ οὗτοι ραδιούργοι διὰ τὴ τὴν δόξαν. 2) πρᾶττω τὴ ἀπερισκεπῆς ἢ ἀλογιστικῶς ἐνεργῶ τὴ μετὰ κουφότητος, ἀνοησίας καὶ ἀμελείας, φέρομαι κακός Ἦσ. ἐραδιούργει, . . . κακοποιεῖ, δεινοποιεῖ : Ξεν.ΚΠ 2,1,25 αἱ δ' ἀγνοοῦμενοι ραδιούργει πῶς μάλλον δοκοῦσιν, ὡσαυτε ἰδὲ ἀσάτει δυντες, αὐτ.8,4,5, αὐτ.Οἰκ.20,17, κ. παθ. : αὐτ. Λακ.5,2 νουὸς πλείστα ραδιούργησθαί. 3) κ. νεώτ. ἐνεργῶ δολίως καὶ πανούργως ἐναντιον τινός, φέρομαι ὑπολῶς καὶ μετὰ πονηρίας, μηχανορραφῶ, δολοπλοκῶ, σπικωρῶ, διαβάλλω κακοβουλῶς Ἀπολλ.Β.Κωμ.13,13 κλέπτει, τέλωνει, ραδιούργει, Πλούτ.ἠθ.107,6Β αἱ φάλοι φεῖδονται καὶ ραδιούργοι καὶ τοιχουρῶσοι. || προσβῆτω τὴ δολίως καταγράφω τὴ κακοβουλῶς : Πλούτ.ἠθ. Ε27D ραδιούργοισιν ἐν ταῖς ἐαυτῶν ἐπιμερίαι, γράφουσι ὅτι τῷ περὶ τοσοῦτον διδόντες, ἔλαττον δίδοντες κ. μτ. αἰτ. : Ἰωσ.Β1.65 ραδιούργων

ἐπιστολάς· κ. παθ.: Πάπ. διαθήκη ἐραδιούργη-
μενη" 4) διάγω βίον ἀράργημα καὶ ἀφρόνη-
στον: Ξεν.ΚΠ.1,68 τὸν ἄργιστον αὐτὸν ῥαδιούρ-
γην γρηναί διαφέρει τὸν ἀργόμενον, ἀλλὰ τὸ
προσόνει τε καὶ φιλοποιεῖν" 5) μὲν οἱ, μετα-
επιζήσοι τιναὶ ὑβριστικῶς, περιφρονητικῶς, ἀ-
μελῶ, παραμελῶ τι: Φιλότης.Εἰκ.1,12 αὐτὸν διὰ πλῆ-
θος αὐτῶν ῥαδιούργουσα τὴν ἀλήθειαν· 6) ρη-
ματ.π. ραδιούργημα, ραδιούργια.

ῥαδιούργος ἑπίρρ. μτγ. κατά τὸν τρόπον
τοῦ ραδιουργοῦ βλ.λ.2: Ἐπιφάν.2,87C ῥαδιούρ-
γῶς καὶ δοσίων.

ραδιοφάρος [ο] νεώτ., εἰδικὸς ραδιοηλεκτρι-
κὸς σταθμὸς πρὸς ἐκπομπὴν σημάτων διὰ τὴν
καθοδήγησιν τῶν ναυτιλλομένων ἢ ἀεροπλοοῦντων.
ραδιοφάρος-ον νεώτ. ἐπὶ σκευασμένων τῶν
ἐξόντων ἄκτινερῶν ἰδιότητα καὶ χρῆσιμειούτων
ὡς θεραπευτικῶν μὲν ἀντὶ ραδίου.

ραδιοφωνικὴ [ή] νεώτ. φων. κλάδος τῆς φη-
σικῆς ἔχων ἀντικείμενον τὴν ἔρευναν καὶ σπουδὴν
τῆς ἀκτινερίας, τῶν καθοδικῶν ἀκτίνων καὶ τῶν
διαφορῶν φωνομένων τῆς ηλεκτρονικῆς ἐκπομπῆς.

ραδιοφωνία [ή] νεώτ. ἁ. ραδιοηλεκφωνία" || εἶδ.,
ἢ διὰ τοῦ ραδιοφώνου πομποῦ μεταδόσεις δια-
φορῶν ἀκροαμάτων.

ραδιοφωνικός-ή-όν] νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων
ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ραδιοφωνίαν, ὁ τῆς ρα-
διοφωνίας: ραδιοφωνικὸς σταθμὸς Ἀθηνῶν-
πομπῆς-δέκτης" 2) ὁ διὰ τοῦ ραδιοφωνικοῦ
σταθμοῦ ἐκπομπῆς μεταδιδόμενος καὶ ἀπὸ τῶν
ραδιοφώνων λαμβανόμενος: ραδιοφωνικὰ νέα,
ραδιοφωνικὰ εἰδήσεις-ἐκπομπὰ-ὄμιλαι.

ραδιοφωνοῖν [ο] τῶν νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀσούρητον
τηλεφῶν, ἁ. ραδιοηλεκφῶν" 2) εἰδικὴ συ-
σκευὴ πρὸς εὐκόλον λήψιν κατ' οἶκον ἀκροαμά-
των ἐκπεμπόμενων ἀπὸ τῶν διαφορῶν ραδιοφω-
νικῶν σταθμῶν ἐκπομπῆς, ραδιόλα, ραδίων, ράπιο
ραδιός ἑπίρρ. κ. μον. κ. νεώτ., ἰολ. βραδέως
[Ἐσδκρ.30,27], ἑπ. κ. ἰων. ῥηδέως [πλάτος κ. Ὀρ.]
κ. ῥηδέως [Ἡρώδ.7,69], συγκρ. ῥάον, ἰων. ῥάον
[Ἰνν. Ἐντ. Παθ.12]· κ. ῥητέρεως [Ἰνν.Ἰων.1,16], ἄπερθ.

ῥάστα, κ. ἑπ. ῥήγαστα [Ἰσδ.1577] κ. ῥάστας [Νικ.
Κων.7,114], κατὰ τρόπον ῥάσιον, εὐχέρη, εὐχερῶς,
εὐκόλως, ἐταίμως, προθύμως· Ἰλ.Δ.390 πάντα δ' ἐνί-
κα ῥηδέως, Ἡοιδό. Ἐργ.43, Ἡρ.9,2 τοὺς μὴ τὰ κα-
προσόντας ῥηδέως μετὰ τὸν στασιωτικὸν ἀσ-
ταστέφει, Εὐρ. Ἀνδρ.744 τοὺς σοὺς . . μύθος
ῥηδέως ἐγὼ φέρω ἰφέρω εὐχερῶς, αὐτ.232, Θουκ.
8,9, αὐτ.1,2 ῥηδέως ἔκαστοι τὴν ἑαυτῶν ἀπολεί-
ποντες, Πλάτ. Φαῖδ.63A, Δημ.1269 ῥάον πάντα
κάποιεκεν, Νικ.Χωρ.7,114 τὸ δεινὸν ταῦτο
ῥάσως ὤσατο" || τὸ ὑπερθ. ῥάστα, ἰδ. ἐν
φωρ: Ἀσχ.Πρ.104 αἰσῶν φέρειν ὡς ῥάστα, Σοφ.
ἸΤ983, Εὐρ. Ἐλ.254, Ξεν. Ἀπομν.2,19 ῥάστα τε καὶ
ῥήστα βιοτεύειν" || κ. μτγν. ἐν φρ. ἐκ τοῦ ῥάστω, τ.
Ἰων. Ἀλ. Ξεν.25, Πλάτ. Φαῖδ.11 τὸν λόγον ἐκ τοῦ
ῥάστω κρύφα κατασχέειν . . ἠθέλειεν" || ὁμ. κ.
ἐπὶ πραγμ.: Ἰσατ.8,35 ἀργῶν . . ταλάντου ῥηδέως
ἄξιον ἰδὸν δύνανται τις εὖ πωλῆσαι ἐκκόλας ἐν τό-
λωντι οὐτὸ αὐτὸ ῥηδέως δυσκόλως, μόλις: Πλούτ.
Λυκ.31 τὰ οὐτὰ δὲ αὐτὸ ῥηδέως ἐτέρω τινί . . συμπε-
σεῖν" 2) ἐν κακῇ σμμ. μετ' ἐλαφρότητος κούφ-
φους, ἀλαγίστους, ἀπερισκέπτους ἀστοχαστίως:
Θουκ.1,73 ὄπως μὴ ῥηδέως περὶ μεγάλων πραγ-
μάτων . . Βουλεύσασθε, Λυσ.19,49, Πλάτ. Νόμ.
917B, αὐτ. Πολ.377B, αὐτ.378A ῥηψιν δὲιν ῥηδέως
οὕτω λέγεσθαι πρὸς ἄφρονας, Λουκ. τίτλος ἔρ-
γου περὶ τοῦ μὴ ῥηδέως πιστεύειν διαβολῆ.

ῥαδίσι [ο] λατ. ῥαδίσιον, κνήμη, ἄκτις τοῦ
τροχού: διακλιτ. Ἐδικτ.15,5 ῥαδίσι τρονευκτός.

ῥαζάδο [ο] δημ. τὸ πολυτελὲς κοσμητικὸν φυτὸν
ἐρίανθος ὁ ραζένθος.

ραζάδο [ο] δημ. ῥίπος καταφράκτου πλοίου,
κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἁγίου, σπερμινοῦ
τῶν ἐπὶ τὸν κυρίως κατασφραγιστοὺς πυροδόλων
καὶ ἔχοντος μόνον τὰ ἐν τοῖς πυροβολείοις.

ραζαί [ο] δημ. κ. ραζαί, ποικιλία τοῦ φωτοῦ
ὁμολογῆς ἢ οὐνοφόρος, ὡς καὶ ἡ σταφυλὴ αὐτῆς.
ράζω ῥάζω, γαυλίλλω, ὀλακῶ, γαυλίω, ἐπὶ κυ-
κῶν" || μτγ. ἐπὶ προσφώνια κατὰ πινος, ἐναντι-
οποιῖαι: Κρατίν.25" || Φώτ.481 ἐράζων τρώγειν
κυρίως ἐπὶ τῶν κυκῶν μημηκῶς ἐπὶ τοῦ ἡχοῦ."

ράδαίσι [ο] ἱραϊκὴ σγολ. ῥόδος, ῥάδιον, ἄχος,
φόρος, κρότος Σχολ.Νικ.Θηρ.194 ἐτῶν κυμάτων
ἤχος προσγενομένων ταῖς πέτραις" || ὁμ. κ.
ἐπὶ τοῦ ἡχοῦ τῶν κωπῶν: αὐτ. ἐράδατος κυρίως,
ὁ τῆς κώπης κτύπος.

ράδαῖω-ἔω ῥοθῶ, ῥοθαίζω, κάρω ῥοθουδον,
κρότον: Ἡσ. ἐν λ. ἐρραθάγει.

ράδαίω λεξ. ἀντὶ ραῖω βλ.λ. Ἡσ. ἐρραθαίω-
ται' ῥαίεται, βρέγεται" 2) σπείρω' Φώτ. ἐρρα-
θαίεται, ἀντὶ τοῦ σπείρεται' πρδλ. Ἡσ. ἐρραθ-
ται' πλανῶται σπείρεται,

ράδαω Ἡσ. ῥασάην, ῥαθυμία.

ράδαμιγ-ιγος [ή] ἱραϊκὴ, ῥοθαμιζ(ω) στήθων,
ῥαυκίς, σταλασματῶ, πιτυλίδα: Ἡσ. ἐρραθαίωγες' ῥα-
νίδες, στήθωνες: Ἰλ.Λ.536 ἄς ἀρ' ἀφ' ἡπείλων ὀ-
πλήων ῥαδαμίγες ἔββαλλον ἀπ' τ' ἄπ' ἐπισώτρων,
Ἡοιδό.Θ.183, Πίνδ. Παιάν.7,9, Ζώα. Ἀλκ.175B" 2) κ.
ἐπὶ στερῶν, πᾶν διεσκορησμένον μῆριον, κόμης,
σπιρῆ: Ἡσ. ἐρραθαίωγες . . καὶ ἀπὸ τῶν ἴσπων
κορυφῶτες: Δ.ϋ.502 ἡλιον κόνις ῥαδαμίγες
ἔββαλλον 3) κηλις, στήγμα: Ὀπν.Κυν.2,559.

ῥαδάμιζ μτγ. ῥαῖω βλ.λ.: Νόνν.Δ.6,256" κ.
παθ.: Ὀπν. Ἀλ.5,657 αἶμα ἀπὸ σπυγγῶν ῥαδα-
μιζται.

ῥαδαονίζω [ράσσω-πυγή] λεξ. κ. νεώτ., μον.
ροθονυγίω [πλήττω, κτυπῶ τὴν διὰ τῆς παλά-
μης ἢ τοῦ ποδὸς εἰς τοὺς γλουτούς, δίδοι κόλα-
σον εἰς τοὺς γλουτούς: Φώτ.480,1] ἐρραθονυγίεν,
τὸ πλάτει τὸ ποδὸς εἰς τὰ ἄνω ῥαδιζέειν, Σουίθ
ἐρραθονυγίεν, τὴ πυγῆ ῥόθον ποκῶν.

ῥάδασω λεξ. ῥαῖω, τὸ παθ.: Ἡσ. κ. Φώτ.
ἐρραθασόμενοι, ῥαθυνομένοι" 2) πλήσσω, τὸ
παθ.: Ἡσ. ἐρραθασόμενοι . . πλητθόμενοι."

ῥαδμιζοσθαι Ἡσ. ἐρραθασοσθαι.

ῥαθυμία [ή] κ. μον. κ. νεώτ., δημ. ραθυμῖα τὸ
ἀνεμμένως διατάσθαι, ἢ ἑλλειψίς οὐδοβρότητος,
ἐλαφρότης, ἐπιπολιότης: Θουκ.2,39 ῥαθυμῖα
μᾶλλον ἢ νόνον μελέτην, κινδυνεύειν, Πάπ. πάσης
ραθυμίας μεμψιν ἐκκλίπειν" 2) ἐθυμία, τέρψις,
διασκεδασίς: Εὐρ.Κύκλ.203 τίς ἢ ραθυμία
τῆ βασιλῆατ', Πλάτ. Νόμ.90C ῥαθυμῖα κατ' ἐρ-
φῆ, Ἰσοκρ.9,42, αὐτ.45, Ἀριστ.Ρητ.137C,14 αὐτ. ῥα-
θυμίας καὶ αὐ ἀπονίας καὶ αὐ ἀμελείας, Πολύδ.10,
19,5, Αἰλ.Π1,99" 3) κ. μον. κ. νεώτ. συνθ. ἐν
κακῇ σμμ. ἢ ἰδιότης ἡ κατάστασις τοῦ ραθυμοῦ,
ἀπροθυμία πρὸς ἐργασίαν, ἀδιαφορία, ἀφρονη-
σία, ἀμελεία, καθήρησις, ὀκνηρία: Ἡσ. ἐρραθυμῖα,
ἀμελεία, καθήρησις, ὀκνηρία: Εὐρ.Μέδ.21B θυσεκλειαν
ἐκτῆσαντο καὶ ραθυμίαν ἐκτῆσαντο φέρων ἐπὶ
ὀκνηρίας, Λυσ.10,11, Ξεν. Ἀπομν.3,5,5, Δημ.112
τῆς ραθυμίας, καὶ τῆς ἀμελείας κεκράτησε Φίλιπ-
πος, Λογγίν.44,1] ὄλους δὲ ταπεινῶν . . εἰσι τῶν
νῦν γεννημένων ῥάσων τὴν ραθυμίαν, ἢ πλὴν
ὄλων πάντες ἐγκαταβιομεν, Αἰκουσίω.Μ.Τρίσις
ῲδ.8 ραθυμία ἀπιδωεν ἡμῶν βαλόμεθα" 4) ἀ-
προνοησία, ἀπερισκέφια, τὸ ἀλόγιστον: Πλάτ.
Φαῖδ.4911 ραθυμία . . τοῦ λόγου" 5) δημ. ῥα-
φίς, στενωχία: δ.τραγ. ἐμὲ σὰ μοῦ ῥῆθ ραθυ-
μῖα, ποῖος πᾶ' νὰ μοῦ τῆ φέρῃ."

ῥαθυμοποιός-ον μτγ. ὁ ποιῶν τινα ραθυμον,
ἀμελῶ, ἀφρονητῶ, ἐπιπόδηλον: Θεοφύλ. Ἐρ.29 φι-
λοσῶμθές ἐστι κακὸν ραθυμοποιός.

ράθυμος (-η)-**ος** ἰσθ-θυμότι κ. νεώτ. κ. δημ., συγκρ. ραθυμότερος, ὑπερβ. ραθυμότατος, ὁ ἀφρονις, ὁ ἀφρόνιστος, ὁ ἀμέριμος, ὁ ἐλαφρός, ὁ ἐπιπόλαος: Πλάτ., Θεοτ. 166α ἢ ραθυμότατε Σωκράτες, Πάπ. ἀπειροτέρως δέ ἐστι κ. τῶ τῶ δεινὰ υἱός καί ραθυμότερος. 2) ἢ κ. νεώτ. συνήθ. ἐν κακῇ σμ. ὁ ἀπρόθυμος πρὸς ἐργασίαν, ὁ μὴ ἔχων διάθεσιν πρὸς δράσιν, ὁ ἀδρανής, ὁ νεωβρός, ὁ ὀκνηρός, ὁ χαινός: Ὁσμ. Μ. 771 ἐράθυμος ἀνθρώπος, ὁ ἀμελής καὶ νεώροτος: Σοφ. Ἠλ. 958, Εὐρ. ἄπ. 239 οὐδέ τις γὰρ ἄν ῥάθυμος εὐκαλεῖς ἄνηρ, Ἰσοκρ. 9, 35, Πολύβ. 5, 34, 4 ὀλιγώνων. . . καὶ ῥάθυμον. 3) ἐπὶ ὄφρα λόγου, ὁ ἀνώμαλος, ὁ ἀκατάστατος: Κικ. Κόιντ. 2, 1516, 5. 4) ὁ ἀνευ φρονιῶν, ὁ εὐκόλος, ὁ ἥσυχος, ὁ ἀνετος, ὁ ἀπράγμων: Πλάτ. Κριτ. 45D στ δέ μοι δοκεῖ τὰ ραθυμώτατα ἀπεισθαί, Ἰσοκρ. 4, 108 ῥάθυμον αὐτρίς καταστήσαντο τὸν βίον, αὐτ. 11, 45 ραθυμωτάτην. . . καταφουήν, Ἀριστλ. Ρητ. 1366b, 18. 5) δημ. ράθυμος-η-α ἀντὶ ἀράθυμος βλ. λ.

ράθυμος-**ως** ἰσθόθυμος κ. μων. νεώτ. κ. δημ. εἶμαι ράθυμος βλ. λ. 1), ἀμέριμος, ἀφρονις, σχολήν ἄγα, σχολάζω, ἀναπαύομαι: AB 300 «τὸ ἄργειν ἢ κατατρυσάν ἢ τοῖς ἀφροδιολοῖς σχολάζειν»: Πολύβ. 10, 20, 2 τῆ δ' ἔβλε ἀναπαύεσθαι καὶ ραθυμεῖν, Πλούτ. Σόλλ. 26 ραθυμὸν ἄρα καὶ συνδιημερεύων τοῖς παρὶ τὸν Διόνυσον ταχύντας. 2) κ. μων. κ. νεώτ. συνήθ. ἐν κακῇ σμ. εἶμαι ράθυμος βλ. λ. 2), μέγας ἀδρανής, ἄργος, ἀμελής τὴν ἐργασίαν μου, ἀνελεύομαι: Πλάτ. Νόμ. 903A, Ξεν. Ἀν. 2, 6, 6 Ἰσοκρ. 2, 10 μὴ ραθυμεῖτε, μεθ' ἄμελει (Κορ. ἐραθυμεῖν ἐστὶ ἄσπι τὸ τοῦς πόνοος φερεῖν διὰ ψυχῆς ἔκλυσι. Ἀμελεῖν δέ τιος ἐνδέχεται καὶ αὐτὸν τὸν φιλόσοπον, ἢ ἐτέροιο προσέχοντα τὸν ψόν ἢ καὶ ἄλλως καταφρονῶντα τὸ πρᾶγματος), Πάπ. βραθυμαί, Ἀκολοῦθ. Μεγ. Δευτ. Ὁρθρ. ἀνάστει δὲ πάλιν ἐν κέρησι ραθυμῶντα, αὐτ. Ἐσθ. Οἶκος τῆ ραθυμῆς, ἀθλία ψυχῆ μοι κ. κηρυθῶ. ἰεῖσι τῆς, περὶ πνοῦς, περὶ ἢ εἰς τῆς: Δημ. 427 ἐπὶ τοῖς ταυτοῖσι ἄργιοις ραθυμεῖτε, Πολύβ. 2, 49, 9 περὶ . . . χάρτιος ἀποδόσεως ραθυμῆν αὐτόν, Διόδ. Σ 2, 18 κατ' ἐπιθεσὶν τινες νυκτὸς ἐν τῇ στρατοπεδείῳ ραθυμῶντες τὰ περὶ τὰς φυλακὰς, αὐτ. 14, 88, Πάπ. ὄρα, μὴ ραθυμῶσθε εἰς αὐτήν. 3) μετ. μεταχειρίζομαι τινά κακῶς, ἀμελῶ, παραμελῶ, περιφρονῶ, τὸ παθ.: Λυδόν. Λόγ. 11, 154 ἀμπελῆχνη οὐκ ἐραθυμῆμένη, αὐτ. 60, 5 ραθυμώμενος, ἐστὶ δέ καὶ προσηλιακίζόμενος. 4) δημ. ἀντὶ ἀραθυμῶν βλ. λ. 1). 5) μων. ἀνομήνω ἑνογωνίως, ἀδολομῶν, ἀνευπομῶν: Ἐρωτοκρ. 1, 689 καὶ παθυμῶ καὶ ραθυμῶν μὲ μῶν, μὲ κατ' ἔχω. 6) δημ. ἐπιθυμῶ σφόδρα, ποθῶ, ὀρέγομαι: Ζερβ. Τρογ. ΚΚ, 50 χροστὶ καρῶν ἄν ραθυμῶς, ἢ φανῆσι τὸ βίος σμ, πηγα. 7) δημ. θλιβόμεν, στενοχωρούμαι: αὐτὸ τὸ παιδί μὲ κῆνι πᾶσι καὶ ραθυμῶ.

ραθυμῶν δημ. ἐξαινῶνται, ἀραθυμῶ: δ. Διστ. Χριστὲ, νὰ ραίγῃ, ἢ δρᾷ, γὰ σπᾶσι τὸ μασοῦρι, ἢ ἡ κόρα νὰ ραθυμῶν, νὰ βῆσι τὸ παραθύρι, **ραθυμῶς** ἐπίρρ., συγκρ. ραθυμότερον κ. ραθυμότερως, κ. νεώτ. μετὰ ραθυμῖος, ἀμελῶς, ἀπροσεκτικῶς: Πλάτ. Νόμ. 659B ἢ ταυτὸ στήματα. . . φευδόμενον ἀποφαινεσθαι ραθυμῶς τὴν κρίσιν. 2) εὐγερωδῶς, εὐκόλως, μεθ' ἡσυχίας, φυγῆς ἡρεμίας, ἀπαθῶς: Ἀνδοκ. 4, 23 ταῦτα . . . ραθυμῶς φέρετε, Πλάτ. Πολ. 549D, αὐτ. Νόμ. 879C ραθυμῶς ὀργην ὑποφέρειν, Ἰσοκρ. 12, 17 ραθυμῶς ἔχων, αὐτ. 6, 56 ραθυμότερον τῶν ἄλλων, Αἰν. Ταντ. 26, 2 ραθυμότερος ἐπακίμενοι, Ἀριστλ. Πολιτ. 1355b, 17 τὴν . . . διάταξιν . . . ραθυμότερος ἀρμόττει διατάξιν, Πολύβ. 4, 7, 6 δὴ τὸ ραθυμῶς αὐτὸς ἐσχηκέναι . . . περὶ τὴν . . . γυμνασίαν, αὐτ. 2, 5, 6 **ραθυμῶμα** ἢ ἡ. «φεύσμα».

ραίζω (ἡ) λεζ. ἢ ἐκ τῆς νόσου ἀνάρρωσις: Ἡσ. «ραῖον ὑγείαν», Σουῖδ. ἐν λ. ὑγεία: πρὸ βλ. ραίζω, **ραϊσθῶν** (ῥαϊσθῶ) ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ραῖθου, ὡς ὁ ραῖθος, διαεταρμμένας, πλάγιως: EM 701, 12: Ἐσφορ. 20.

ραΐσις Ἡσ. «ἀζήσιος δήμος»: πρὸ βλ. ραῖσθας. **ραῖσιος**-**ος**-**ος**-**ος** ἐξ ὁμοιοπρῶς ραῖθῶν, ὁ ἔχων ραῖθὸν σχῆμα, ὁ στρεβλός, ὁ στραβός: Ἰνπ. Ἀρβρ. 45, αὐτ. Μαγλ. 1. πρὸ βλ. ροικωιδίης. **ραῖσιονατος**-**ος** μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ραῖθὴν, ἐστρεβλωμένην τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν μίαν πλευρῶν αὐτῆς, ὁ στραβοκέφαλος, ὁ στραβοθαλάμης: Λεωνίδ. ΑΠ 6, 35 τῶν ραῖσιόκρانون ὑστατόσθηγα κορῶν. 1) νεώτ. λατρ. τὸ οὐδ. ραῖσιόκρانون ὡς οὐσα, συγγενῆς ἢ ἐπικητος πλημμελῆς κλίσις τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ λοιποῦ πρὸς τὸ ἔτερον πλῆγνον τοῦ σώματος.

ραῖσιονα (ἡ) νεώτ. λατρ. συγγενῆς ἢ ἐπικητος στρεβλότης τῶν ἄκρων ποδῶν πρὸς τὰ ἔσω. **ραῖσιονου**-**ος**-**ος**-**ος** μτγν. κ. νεώτ. λατρ. ὁ ἔχων ραῖσιόθους τῶς ἀκροῦς πόδας, ἡτοῖ στρεβλοῦς πρὸς τὰ ἔσω καὶ στριζομένους ἀντὶ τοῦ ἔξω χεῖλους, ὁ πάσχων ἐκ ραῖσιοναδῶς, ἀντιβ. ραῖσιόθους. **ραῖσιος**-**ος** ἡ-**ος** κ. νεώτ. ὁ ἐπικαμῆς, ὁ καμπύλος, ὁ κυρτός, ὁ μὴ εὐθύς ὁ στρεβλός: Ἡσ. «ραῖθῶν, ἐπικαμπῆς, τὸ μὴ ὀρθόν, καμπύλον, στρεβλόν, καυθῶν»: Λυκόφρ. 236 ραῖσιοι νηριτά, αὐτ. 917, ραῖσιος δρᾶκων, Νικ. Ἐθρ. 799 ραῖσιὰ γυτα, Γαλ. Χρ. Μαρ. 3, 7 ραῖσιος μηρός. 1) ἰδ. ἐπὶ τῶν ἐχόντων τὸ ἀκὲλ καμπύλα πρὸς τὰ ἔσω, ἢ ραῖσιόθους βλ. λ.: Πολύβ. 2, 163 κρῖσιθους δὲ καλοῦσιν οἱς καμπύλα εἰς τὸ ἐνδόν τὸ ἀκὲλ»: Ἀριστλ. Σοφ. Ἐλ. 182a, 2 τὸ ραῖθῶν, Νικ. Ἐθρ. 788 ραῖσιοι πάγουρα: πρὸ βλ. ραῖσιος, ροικῶς.

ραῖσιος-**ος**-**ος**-**ος** ἐξ ἰσθῶς μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ραῖθὰ τὸ ἀκὲλ, ἡτοῖ διωσόμενα κατὰ τὸ γόνυ καὶ συμπλησιάζοντα κατὰ τοὺς ἀκροῦς πόδας, ὁ στρεβλόθους, ὁ στραβοκάνων: Στατόλλ. ΑΠ 6, 196 ραῖσιος κελῶν . . . πάγουρον.

ραῖσιος-**ος**-**ος**-**ος** μτγν. κ. νεώτ. λατρ. ἡ δυσμορφία τῶν σκελῶν καθ' ἑνὸς ὁ ἐπιμήκων αὐτῶν δεξῶν σχηματίζει καμπύλον, ἢς τὸ ἄνοικτον βλέπει πρὸς τὸ μέσον ἐπίπεδον τοῦ σώματος: πρὸ βλ. ραῖσιοναδῶς.

ραῖσιος-**ος**-**ος**-**ος** (ἡ) μτγν. μων. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ραῖθου, ἢ στρεβλότης: Εὐστ. 914, 47.

ραῖσιος-**ος** (ἡ) μτγν. κ. μων. ποῶν τι ραῖθῶν, καθιστὰ τὴν καμπύλον, ἐπικαμπῆτα, κυρτῶν: Λυκόφρ. 563 ἐν χάρμησι ραῖσιώσας κέρας Ἰτέτῃ, ἐκκυλιότερες ποιήσας τὸ τῶσαν) κ. παθ.: Γαλ. Χρ. Μαρ. 3, 9, Εὐστ. Πον. 78, 16.

ραῖσιος (ἡ) μτγν. εἶδος τετρακόβου ὀμάξης: Κδ' Ἀποκ. 18, 13 καὶ ἴππων καὶ ραῖσιῶν ἰδ. γρ. ρεθῶν, Διοκλῆτ. Ἐδικτ. 15, 33.

ραῖσιος Ἡσ. «στανδάλια. οἱ δὲ ὑποδήματα γυναικεία».

ραῖσιον (τὸ) γλωσσ. μικρὸ ραῖσιος βλ. λ.

ραῖσιος (ῥα- ῥῶν) κ. μων., ἰων. ῥηῖσιος, μέλλ. ραῖσιω, γ' ἐν ἀορ. ὑποστ. ραῖσιος (ῖσι) ἰπᾶν | κ. ραῖσι | ἰπᾶν |, γίνονται ἡσυχότερος, καθίσταται πλέον ὑποφερτός, ἀνεκτός, ἐπὶ νοσημάτων: Ἰνπ. Ἐπιδ. 2, 3, 18, αὐτ. 4, 56. 2) ἐπὶ πορῶν, ἀναλυθῶν ἐκ νόσου, γίνονται καλύτερα, καλύτερώς: Ἡσ. ἐραῖσιον τρισυλλάβως «Ἄττικοι τὸ ἐκ νόσου ἀναλαβεῖν»: Ἰνπ. Ἀγμ. 5, 19, Πλάτ. Πολ. 462D περὶ τὴν λύσιν πονοῦσιν μέρους καὶ περὶ ἄλλων ραῖσιζόντων, Δημ. 13 πάλιν ῥῥῶσος οὐκ ἐπὶ τὸ ραθυμῆν ἀπέκλινεν (ὀλιθ. ἐραῖσιος οὐχ ὑγιῶσιν ὀλιθῶν ἀλλ' ὡσπερ κωφότερον ἔχω ἐκ τοῦ νοσηματός) κ. κηρυθῶ. 1) ἐκ τῆς: Ἀχιλλ. Τάτ. 4, 16 ραῖσιον ἐκ νόσου. 1) ἀνοπαύομαι ἐκ τῶν ἔργων καὶ τῶν φρονιῶν: Ξεκ. ΚΠ 7, 5, 68 ὁπότε ραῖσιον ἰδ. γρ. ἀντὶ ὁπῶν ἐπὶ χῶρας ἐπὶ γ' κ. γειν. : Μέμκ. 4 ραῖσιον πόνου

ιδαναπέσθαι ἐκ τῶν μάχων, ἡσυχάζειν) πρβλ. ῥόδιος· || μιν. τὸ μέγ. ῥίζωμα ἐν τῇ αὐτῇ σημ. (ἠν. 18, Β'). 3) μτθ. καθιστῶ τὴν ἡσυχώτερον ἀνακουφίζω ἐκ τῆς νόσου: Ἰνν. Ἀφορ. 5, 25.

ῥαικακρεπίς Ἦσ. ἀτροδικοκράτορ.

ῥαίκαρος Ἦσ. ἐγκυλοφός.

ῥαίω κ. μιν. νεώτ. κ.δημ. μέλλ. ῥαίνω (Ἄντιφρ. 217, 12, κ. ἀττ. ῥάνω γκτ. Ἀπολλ. Δάσις Ἐπιρρ. 187, 27), ὄορ. ἔρρᾶνα (Ἐδρ. Ρησ. 73) κ. ἰων. ἔρρᾶνα (Ἰνν. Ἀγμ. 21), κ. ἔρρᾶνα Ἰόν. Ἀλ. 2, 100, παρακ. ἔρρᾶγκα (Ἰδ.: Πά Παοριμ. 7, 17), μέσ. ὄορ. ἔρρᾶνᾶνιν (Ἰπερι: Πλούτ. Ἀριστ. 20), παθ. ὄορ. ἔρρᾶνθην (Πινδ. Π. 5, 100), παρακ. ἔρρᾶμμα (Περσ. Κ. η. Ἀθῆν. 4, 140F) κ. ἔρρᾶσαι (Σχολ. Δ. Ἰλ. Μ. 431), ἐπ. ὄορ. προσι. ῥάσασσι Ἰ. Ὁδ. Υ. 150), γ' πληθ. παθ. παρακ. ἔρρᾶδασσι Ἰ. Ὁδ. Υ. 354), ὄορ. ἔρρᾶδατο (Ἰλ. Μ. 431) (ἐκ τοῦ ἐνεσθ. ῥάσζω), περιδρέξω τι Ἰδ. διὰ τῶν ῥαίνων ὄορ. περιρραίνω, ραντίζω, φεκάζω, κτ. αἰτ. τοῦ ραντίζομένου προσ. ἡ πράγμ.: Ἰ. Ὁδ. Υ. 150 αἰ μὴ δῶμα κρησάσα . . ῥάσασσε, Κωμ. Ἀδέσθ. 121 ῥάσαν δόμοις, Ἐοδῶρ. Φαιτ. 4, 3, 3, δ. διατ. θάλασσα τοὺς θαλασσινοὺς ἢν τοὺς πολυμάρησιν | ῥοδόσταμα νά γίνεσθαι τὴν πόρκα τοὺς νά ραίνωσ κ. μτ. αἰτ. κ. διατ. ὄργάνω: Πινδ. 17 (β). 50 θαίνων φόνω πεδῶν, Ἰνν. Ἀγμ. 21 ἔλοιψ ῥήνας, Ἐοδῶρ. ἀπ. 10, ὄοσσι τοὺς ἀειπομφουγῆτας ραίνω, Πολυδ. 3, 3, 17 ἐκ . . καλλιῶν μύροσι ἔρρᾶνον κ. μτ. διπλῆσ αἰτ.: Ἀκαλοῦθ. Μεγ. Σαδδάτου Ὀρβ. Ἐγκώμ. Στάσ. 3, 45 ἔρρᾶνον τὸν τάφον αἰ Μυροφόροί μύρα, Ἐρωτῶρ. 4, 5, 1456 αἰ δάκρυα τῆσ ραίνω κ. ἐμπροθ. ἴεσ τι: Ἀριστοφ. Βάτρ. 1441 ὄρεσας ραίνωι ἐς τὰ βλέφαρα (ραντίζεν ὄρεσ εἰς τὰ βλέφαρα) κ. παθ.: Ἰλ. Μ. 431 πύργω καὶ ἐπάλλεσσι ἀσματι φωτῶν ἔρρᾶδοσ, Ἰ. Ὁδ. Υ. 354, Ἐφρ. ΙΑ 1589 ἀσματι βωμῶσ ἐραίνετ', Ἀριστ. Ζ. 579α, 2 τὰ πρόσωπα διὰ τὸ ραίνεσθαι μέλινα γίνεσθαι || κ. ἀπολ. ραντίζω ὄορ.: Ἀριστ. Ζ. 620α, 12 ραίνωσσι γὰρ ἀπῆρκοῦσι ταῖσ πτέρυγῶν ὄμ. βῆσαι ραίνωι ἰδίφωμ τὸ ὄδορ νά πίπῃ κατὰ ραντῆσ, σταγόνασ, αὐτ. Μετ. 37, β). || ραίνωι ραντίζεν ὄδορ ἐπὶ τῶν ἰχθῶν, ἢν ραίνωσσι ρῥοσφοσι: Ξενοφ. 7, 7 αὐτοσ . . ῥαίνωσ, ἀπειρηται . . τῶ ὄνομ' 2) κ. κτ. ἐπέκτ. κ. μιν. νεώτ. κ. δημ. ἐν ἀναφ. πρὸσ στερῆσ, περιρραίνω, ἐπίπασσα, πασπαλίζω, διασχῶμα ὑπερῶτα πνός: Νόν. Δ. 2, 65 ραίνωι χθῶνα κερῶν, -τ' ἀνθία τῆσ μυγαλιᾶσ ραίνωσνε τῇ γῆ· κ. μτ. διπλῆσ αἰτ.: Ἐρωτῶρ. 1, 1436 καὶ πῖναξ ἀθούσ καὶ ραίνωι τῇ ρόδα καὶ περιχθῆ τῇ, λ. διατ. ρόδα καὶ τριαντάφυλλα ραίνωι τῆσ ἑορτῆ σου, -ἔρρᾶνον τῇ νύμφῃ νά κωφεύτα, κ. παθ.: Ἰλ. Α' 282 (Ἰπποί) ραίνωνο . . νέρθε κωνίῃ || διασπῆρ. διασκορπίζω, μτ. αἰτ. τοῦ διασκορπιζομένου πράγμ.: Εὐρ. ἀπ. 388 ῥαίνω πέδοσ τ' ἐγκέφαλον ἰδῶ τὸν διασκορπῶσ κατὰ γῆσ, Λυκόρ. 185 ραίνωι χασός, Ὀνη. Ἀλ. 2, 100 ραίνωι πυροῦσ 3) μτθ. περιβάλλω τῶ διὰ τινος, πληρῶ τῶ τινος: Πινδ. Π. 8, 57 Ἀλκμῶνα . . ραίνω . . καὶ ὄνομ., αὐτ. 516, 21 νῶσον ραίνωμεν εὐλογιαῖσ Ἐπιγρ. θεῶν . . ὄμιλον ἄμβροτοσ ραίνωσνα μῖσσοσ 4) ρημοσ. ρ. ραντήρ, ραντήριος.

ῥαίτις Ἦσ. ἐτύπος ἴδιος Ιατροῦ ἐν Ταραντινοῖσ.

ῥαίφος-α-ον μτγ. κ. ἰων. ῥάφος-ον, ὄντι ῥάφιοσ βλλ.: Ὀνη. Κυν. 1, 101 ὄφλιον ἐσ κάματοσ.

ῥαίσταξ Ἦσ. ἐραιστώζετ' ἠνεῖ. ὄθετ' πρβλ. ραστάξ.

ῥαίστηρ-ἠορσ (ὁ ἡ ῥαίω) ὁ συνθλῶν, ὁ θραῦων, ὁ κατασυντριβῶν, δηλ. ἡ σφῆρα, τὸ σφῆρ: Ἦσ. ἐραιστήρ· σφῆρα σπῆρᾶ μονοκέφαλοσ τινέσ δὲ σταγόνασ: Ἰλ. Σ' 477 γέτω δὲ χερσὶ ραίστηρα κρηταίω, Αἰσχ. Πρ. 56 ῥαλῶν ἢν ἀμεί ραίστη ἐγκρατεῖ σθένει ραίστηρ θαινε, Κωμ. Ἀρτ. 59 οἱ γε ραίστηρῶσ ἀειρῶμενοι ἄπῆρ ὄμων, Πλουτ. Συμ-

ποσ. 3, 64 κτυκί ρῆσ-ῆων, καὶ τριστοί πρῶτων, Παγκράτ. Α' 1, 6, 17 ἐκ πυρὸσ ὁ ραίστηρ καὶ ὁ κερκίνοσ, αὐτ. 7, 5 με χρῆστον ἀπὸ ραίστηρσ στοπτεσ (θῶ μὴ στοπτεσ ἀγλομα σφῆρῆλατον ἐκ χρυσοσ), Ἰδύθ. Νικ. Ἀριθμ. 121P' 2) γεν. καταστροφέσ, ἐξολοθρευτήσ: Ὀνη. Ἀλ. 5, 120 ἀνα μὲγῶων ραίστηρα.

ῥαίστηρ-α-ον μτγ. ὁ συνθλῶν, ὁ θραῦων, ὁ κατασυντριβῶν, ὁ σφῆρῆλατῶν: Ὀνη. Ἀλ. 5, 153 ἄμορσ β- (σφῆρῆλατῆτεσ ἐπὶ τοῦ ἄμορσ), αὐτ. 2, 28 ραίστηρσ ἰδρῶσ ἰδρῶσ ὁ κόποσ τοῦ σφῆρῆλατοῦτοσ 2) γενθ. φθελῶν, ὁ καταστροφέων, ὁ ἀφανίζω, ὁ καταστροπικός, ὁ ὄλεθριοσ: Ἀπολλ. Ρ. 3, 803 ραίστηρο φάρμακα ἀντίθ. ἐσθλάτ' κ. μτ. γενικ.: αὐτ. 790 ραίστηρα φάρμακα θυροσ, αὐτ. 4, 921.

ῥαίστηροκλία (ὁ) μτγ. τὸ διὰ τοῦ ραίστηρσ τῆσ σφῆρασ ἐργάζεσθαι, τὸ σφῆρῆλατεῖν: Φιλ. Βυζ. Ὁσμ. 42.

ῥαίτωσ-α-ον δωρ. τ. ἀπὶ ῥάιτωσ, ὑπερθ. τοῦ ῥάδιοσ βλλ.: Θεοκρ. 11, 7 ὄτω γοῶν ῥαίτωσ διὰτ' ὁ Κύκλωφ ὁ παρ' ὄμῃ.

ῥαίστοτύποσ-ον (ῥαίστηρ, τῆπῶ) μτγ. ὁ διὰ τῆσ σφῆρασ τυπόμενοσ, τυποθῶμενοσ, ὁ σφῆρῆλατοθῶμενοσ: Μανν. 1, 289 ἀμορνοσ ραίστοτύποσ.

ῥαίστηρ Ἦσ. κρητήρ.

ραϊπτικός-ἠ-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενοσ εἰς τὴν παρὸ τῆσ Ἄλλεισ χώρασ τῆσ Κεντρικῆσ Ἐλλάδοσ Ρατῆων ἢ τοὺσ κατοικοῦσσ αὐτήσ: Ραϊπτικός Ἄλλεισ - ραϊπτικὴ χώρα - γλῶσσα.

ραϊπτικός (ὁ) νεώτ. γλωσσ. ἡ νεωτέρα τῶν τριῶν ῥαϊπτικῶν εἰς ἀε ἀποδιαιρεται ἢ ἀνωτέρα ἀλλοφῆν ῥαϊπτικῶσ ἀποδιαιρέσασ στρωμάτω.

ραϊπτορρομανικός-ἠ-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενοσ εἰς τοὺσ Ραϊπτορρομανοῖσ, ὁ τῶν Ραϊπτορρομανῶν: ραϊπτορρομανικὴ γλῶσσα (τὸ γλωσσικὸν ἰδιώμα τῶν Ραϊπτορρομανῶν).

ραϊπτορρομανικός (ὁ) νεώτ., τὸ ἦλθ. -νή, ὄν. τῶν ρωμανικῆσ καταγωγῆσ κατοικοῦν τῆσ εἰς τὴν Ἐλλάδιον ἀθηκαῖοσ περιοχῆ τῆσ ἀρχαίοσ Ρατῆασ.

ραϊψάσσι Ἦσ. ἐγνεῶσ.

ράιχ (τὸ) (γερμ.) νεώτ. ἄλλ. κράτοσ, ἐπικράτεια ἀναφορ. πρὸσ τὴν Γερμανίαν, δὲ γερμανικῶν πολιτικῶν ὁσῆμα: τὸ τρίτον ῥάιχ.

ράιχσθερ (ἡ) (γερμ.) νεώτ. ὁ ἐν Γερμανίᾳ ἀμυπτικός στοπτόσ, τοῦ ὄλοσμονοῦ ἐπετραπῆ ἢ ὀμορξῆσ μετὰ τὸν τελευταῖον μέγον πόλεμον διὰ τῆσ συνθῆκῆσ τῶν Βερσαλλῶν.

ράιχσταγ (τὸ) (γερμ.) νεώτ. ἄλλ. τὸ κοινοθῶλιον τῆσ γερμανικῆσ ὄμοσπολιᾶσ.

ῥαίω, ποι. ἀπότ. ραίωσι Ἰ. Ὁδ. Ε. 221), μέλλ. ῥαίωσ (ἰσορ.: Ἰ. Ὁδ. Β. 49), ἐπ. ἀπαφρ. ραίωμενοι Ἰ. Ὁδ. Ε. 569, ὄορ. ἔρρᾶσαι, ὄοπ. ραίωσ Ἰ. Ὁδ. Ψ. 235), παθ. μέλλ. ραίωσμαι (ἰσορ.: Ἰ. Ὁδ. Ψ. 358), ὄορ. ἐρραῖσθην Ἰ. Ὁδ. Π. 339), συνθλῶ, κατασυντριβῶ, θρωσ, σπῶ, τασιζῶ: Ἰ. Ὁδ. Ε. 569 νῆα . . ραίωμενοι (συντριβῶσ πλοῖον, αὐτ. Ψ. 235, αὐτ. Ν. 161 - ν παθ.: Ἰ. Ὁδ. Π. 339 φῶσον ἐρραῖσθη ἰεθροσθήσ), Ὁδ. 1459 τῶ κῆ οἱ ἐγκέφαλοσ γε διὰσπέοσ . . ραίωτο πρὸσ ὀθεῖ (εἶθε νά συντριβῶ τὸ κρηνῶν τοσ καὶ νά μυθῶ ὁ ἐγκέφαλοσ), Ἀπολλ. Ρ. 2, 112 νηῶσ ραίωσθῆσσι || ὄμ. τὸ παθ. ἐν Πινδ. ὄμ. III αἰῶν δ' ὄσάτων ἐρραῖσθη ἰδ μωλοῦσ ἐχθῆσ τῶν ὄσῶν συντριβέντων 2) μτ. αἰτ. ἐπιφῶρσσ ναυθῶν εἰς τῆσ, κῆμῶσ κῆπονον νά ναυαγήσ Ἰ. Ὁδ. Ε. 221 εἰ τ' αὐ τῆσ ραίωσι θῶων ἐνὶ ὄνησι πῆντῃ || παθ. μτθ. ραίωμενοσ ὁ ναυαγῶσ ὁ κερκατοσασκίνοσ: Ὁδ. 2, 326 ἐπεί πάροσ ὄπισσ' ἀκουσῶσ ραίωμενοσ 3) γεν. καταστροφέω, ἐξολοθρεύω, ἐξαφανίζω: Ἀπολλ. Ρ. 1, 67 || τὸ παθ. Ἦσ. ἐρραῖσθη, ἀπώλετο, διακορῆσθήσ, διαχωρισθῆσ: Αἰσχ. Πρ. 189 ὄταν' . . ραίωσθ (βερναρ. ῥάιχ. «ὄταν ὄτα-

μασθή, Σοφ.Τρ.268, Θεοδωρίδ.ΑΠ7,5:9 4) ρη-
ματ. π. ραιστήρ, ραιστός.

ράκκ [έβρ.] μτγν. κ. νεώτ. ἀνλ. λ. ὀδριστική, ὁ
κούφρος, ὁ μωρός, ὁ ἀμολαός: ΚΔ Ματθ.5,22 ὅς
δ' ἐν τῇ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ **ράκκ**, ἐνοχος ἔ-
σται τίς συνεδρίῳ.

ράκκων [ἰδ.] ρόπαλον: Ἦσα. ἐν λ. **ράκκ**λος,
ράκκων [ἰδ.] μτγν. ἢ **ράκκων** εἰδος ἐνδύματος:
Διοκλ. Ἐδικτ.7,60, αὐτ.22,4.

ράκκῶζ Ἦσα. ἐπρώην τὸ ἱμάτιον.

ράκκλος κ. **ράκκλος** Ἦσα. σκληρός.

ρακερικῶς ἡ-ὄν (ἰατρ.) νεώτ. χημ. ἐπὶ ἀνεργ-
ῶν προεϊδῶν ἀποτελουμένων ἐξ ἴσων μορίων δε-
ξιοστροφῆς καὶ ἀριστεροστροφῆς μορφῆς καὶ
τὰ ὁποῖα δὲ εἶναι ἄλλα μηχανικὰ μείγματα, ἃ
συμμικτῶν λεγομένων.

ρακενδύτης [ἰδ.] μτγν., μsn. κ. νεώτ., τὸ θηλ. -ύτης
-ίδος, ὁ ἐνδεδυμένος **ράκκ**, ὁ φορών ἀσπαρα-
κωθέντα ἐνδύματα, ρακενδύτος, ρακοδύτης:
Κατ. Ἀστρ.Κ 8(4),165, Πρόδρ.2,20 καὶ γὰρ ἀργά-
ματος εἶμι καὶ νέος **ρακενδύτης**.

ρακενδύτος-ον λεξ. κ. νεώτ. ὁ ἐνδεδυμένος
ράκκ, ὁ κουρελῆς, ὁ κουρελιάρης ἢ **ρακενδύ-**
της Ἦσα. «κακοεῖμων».

ρακενδυτῶ-ἔω μsn. εἶμαι ρακενδύτης, φορῶ
ράκκ: Πρόδρ.2,560 γυμνοπόδων, **ρακενδυτῶν**,
ρακενοπόδων, **δουλειῶν**, Εὐστ.Παν.245,90.

ρακεριζῶ ἢ **ρακεριζῶ** βλλ. Φωτ. εἰς τὴν
ράκην παῖσιν: Πλάτ.Κωρ.252.

ρακέρων [ἰδ.] μτγν. εἶδος κοπίδος μαγειροῦ ἢ
κροεπόδου: Πολυδ.7,25 τὰ δὲ ἔργαλεῖα κοπίδα
καὶ **ράκκ**ερον ἰδ. γρ. **ράκκ**ερον 2) **βράκκ**ερον
Ἦσα. ἐδρέπονον, κλαδευτήριον.

ράκεττ [ἰδ.] νεώτ. ἢ **ράκκετ** εἶδος ἔξιλον πνευ-
στοῦ μουσικοῦ ὄργανου μετὰ διπλῆς γλωττίδος.

ρακετήρα (ἰ) [ἰατρ.] νεώτ. ὄργανον ἀποτελούμε-
νον ἐκ δικτυωτοῦ τεταμένου ἐντός φουαδῶς πλαι-
σίου μετὰ λαδῆς χρησιμοποιοῦμενον κατὰ τὴν
παιδίαν τῆς ἀντιφρίσεως ἵνα κλιπτεται δὲ αὐ-
τὴ ἢ σφαίρα.

ρακῆ [ἰ] (τουρκ.) νεώτ., δημ. **ρακί** [ἰδ.] ἀλκοολοῦ-
νον ποτὸν παρασκευαζόμενον δὲ ἀποστάξις ἀ-
ρασιῶ ἀνοπνεύματος μετὰ διαφόρων φυτικῶν
ἀρωματικῶν οὐσιῶν, ὄλον μαρβέρου, κοριανδρόν,
ἀνίσου, μαστίχης κττ.

ρακινιῶς-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήμων ἢ ἀναφερό-
μενος εἰς τὸν διάσημον Γάλλον δραματικὸν ποιη-
τὴν τοῦ 17ου αἰῶνος Ἰωάννην Ρακίαν: **ρακινι-**
κὸν φος 2) ὁ ὁπαδός, θουμοστής ἢ μιμητής
τοῦ Γάλλου δραματικοῦ ποιητοῦ Ἰω. Ρακίνα.

ράκινος-π-ὄν ὁ ρακοδύτης, ὁ ἀπὸ **ράκκ**: Ἐπιγρ.
περίβλημα λίθου **ράκινου**, αὐτ. καταπέτασμα
τῆς τραπέζης **ράκινου** 2) τὸ οὖδ. **ράκινον** οὐ-
σία πιν ἐν χρ.π. ἀχηματισταί: Ζώα. Αλχ.185B [ἰατρ.γρ.]

ράκινον [ἰδ.] ὑποκορ. τοῦ **ράκκ** βλλ., μικρὸν **ρά-**
κός κουρελῆς ἢ Ἀριστφ. Ἀχ.415 ὅς μοι **ράκινόν** τι
τοῦ παλαιοῦ δράματος 3) συνηθ. κτ. πληθ. : αὐτ.
412, αὐτ.Σφ.128 ἡμεῖς δ' οὐ ἦν τετραμῆνα ἐν-
δοῦσεν **ράκινος** κἀνακατάσασσεν, Λουκ.Νεκρ.Δ
1,2 τριβάνων .. πολυθύρον .. ἀνέμω ἀναπετα-
μένων καὶ ταῖς ἐπιτυχταῖς τῶν **ράκινων** ποικίλων
|| ἐπὶ ρακοδύτους σημαίας: Οἰκιστ.Λογ.16,210B.

ράκισουρραπατόδης [ἰδ.] ὁ συλλέγων καὶ συρρά-
πτον **ράκκ**, ἐπὶ τοῦ Εὐρπιδίου, ὡς ἐνδύοντος, κο-
σμοῦντος μετὰ **ράκκ** τῆς ἥρωας αὐτοῦ: Ἀριστφ.
Βάτρ.842 ὡ στυμμιλοσυλλεκτάδι καὶ πτωχο-
ποιεῖ καὶ **ρακισουρραπατόδης**.

ράκις-ιος [ἰ] πθ. ἰων. ἀντὶ **ράκκ** βλλ.: Ἡρώδ.3,
50 ὅρη δ' οἰκίους τὴν **ράκκ** ἐλεπήρκεν.

ράκις, πληθ. **ράκιδες** Ἦσα. «ὀρθόμορον, κλάδος».

ρακιτήης [ἰδ.] δημ. ὁ πωλητῆς ἢ παραγωγὸς **ρα-**
κῆς ὁ ρακοπώλης ἢ ὁ παράγων **ρακῆν**.

ρακίσις-εως [ἰ] μτγν. **ράκωσις** βλλ.: Διογέ.Β,70.

ρακκίζω ἀντὶ **ρακίζω** βλλ.

ρακοδύτος-ον ἀντὶ **ρακοδύτος** βλλ.: Ἦσα. ἐν
λ. κακοεῖμωνος.

ρακλόος Ἦσα. ἃ. **ράκ**λος βλλ.

ρακοδύτης [ἰδ.] μτγν. ὁ φέρων, ὁ ἐνδεδυμένος
ράκκ: Ρητορ. ἐν Κατ. Ἀστρ.Κ 8(4),148 β- ἐν ἱεροῖς.

ρακοδύτος-ον ὁ ρακοεὶδης, ὁ ρακοδύτης: Εὐρ.
Ρησ.712 **ρακοδύτω** στολᾷ πικασοθεῖς.

ρακοδυτῶ-ἔω μτγν. κ. μsn. εἶμαι ρακοδύτης,
φορῶ **ράκκ**: Ωριγ.3,346C, Ἰω.Χρυσ.9,514D αὐ-
χμῶσα, πεινώσα, **ρακοδυτῶσα**.

ρακοεῖς-εντος **εσσα**-εν μτγν. ὁ ὄμοιος πρὸς
ράκκ ἢ ὁ πλήρης **ρακῶν**, ὁ ρακοδύτης, ὁ κουρε-
λιασμένος: ΑΠ 6,21 τὴν .. ἐπινωτιδίων **ρακοεῖων**
ρακοεσσαν ἄρωγόν 2) μτφ. ἀντὶ γαργεῖος ὁ
πλήρης ρυτίδων, ζωρμῶνος: ΑΠ 11,166.

ρακοκῆζαν [ἰδ.] δημ. ἀμβλύς πρὸς ἀπόστα-
σιν ρακῆς ἢ καὶ ἄλλων οἰσνοπνευματώδων.

ρακοπότης [ἰδ.] νεώτ. ὁ πῖων συνήθως καὶ καθ'
ὑπερβολὴν ρακῆν βλλ.

ρακοκόπτης [ἰδ.] νεώτ. εἰδικὸν μηχανῆμα τῶν
ἐργοστασίων χρησιμοποιοῦντος κοπῆν τῶν εἰς
αὐτὴν χρησιμοποιοῦμενων **ρακῶν**.

ρακοκόπτης [ἰδ.] δημ. μικρὸν ποτήριον διὰ
ρακῆν ἢ καὶ ἄλλα ἡδύτοσα, ποτηράκι τοῦ ρακιοῦ.

ρακοπυλεῖον [ἰδ.] νεώτ., δημ. **ρακοπυλεῖο** τὸ
κατάστημα, ἐν ᾧ πωλεῖται ἢ παραχεται πρὸς
πόσιν ρακῆ ἢ καὶ ἄλλα οἰσνοπνευματώδη, ἃ. ποτο-
πυλεῖον, ρακικήθικο.

ρακοπῆλης [ἰδ.] νεώτ. ὁ πωλὼν ρακῆν ἢ καὶ
ἄλλα οἰσνοπνευματώδη, ὄλον οὖζον, μαστίχην κττ.,
ἢ ποτοπῶλης, ρακικήης.

ράκος-ου(-εως) [ἰδ.] (ἀρχαῖα κ. μsn. νεώτ. κ. δημ.,
αἰολ. βράκος, ἐφαρμόμενον καὶ κατεξεσχισμένον
ἐνδύμα: Ὀδ.Σ 178 ὅς δὲ **ράκος** ἀμφιβάλλεσθαι,
αὐτ.Ν 434, αὐτ.Σ 342, Ἀριστφ.Πλ.540 ἀνθ' ἱματίου
.. ἔχειν **ράκος**, Ἀντιφθ.204,6 **ράκος** φορεῖ, Φι-
λήμ.146' || τεράχιον παλαιοῦ ὑφάσματος, κου-
ρέλι, συνηθ. κτ. πληθ. **ράκκα**, κ. ἄπτ. **ράκκ**: Ὀδ.
Σ 512 ἀπὸρ ἡῶθεν γε τὰ σὰ **ράκκα** δνοπαλίξεις,
αὐτ.Σ 67, αὐτ.74, αὐτ.Τ 507, Ἠρ.3,129 **ράκκα** ἐσθη-
όμενος, Σοφ.Φιλ.39, αὐτ.274, Ἰσοκρ.Ἐπιστ.9,10 γυ-
μνάς, **ἐνίνας** δ' αὐτῶν ἐν **ράκκα**σιν περιφθειρομένους
δ' **ἐνδύσας** τὸν ἀναγκαῖον 2) μτγν. τεράχιον,
ἀπόκομμα ὑφάσματος: Ἠρ.7,76 τὰς δὲ κνήμας
ράκκασιν φοινίκεσσιν κατακλιχάστο, ΚΔ Ματθ.9,16
οὐδέεις .. ἐπιβάλλει ἐπιβλημα **ράκκα**σιν ἀγνάφου
ἐπὶ ἱματίῳ παλαιῷ, αὐτ.Μάρκ.2,21, Ἄρρ.Τακτ.35,3'
|| λωρὶς σαρκός, τεράχιον ἀπεσπασμένον ἐκ τοῦ
σώματος: Αἰσχ.Πρ.1023 διαρταμάσιν σώματος
μέγα **ράκος**: 3) περιηλπ. μοτός, ζαντόν: Ἰνπ.
Νοῦσ.2,36, Διασκ.5,75,15 **ράκκ** λινά 4) κτ. πληθ.
αἰ ρυτίδες τοῦ προσώπου: Ἀριστφ.Πλ.1065 αἰ δ'
ἐκλυνεται τούτο τὸ φρυδιόν, ὅφει κατάδηλα
τοῦ προσώπου τὰ **ράκκ** 5) κ. νεώτ. κ. δημ.
μτφ. πᾶν ἔλαειν δὲ λείψανον, ὑπόλοιπον, ἀπομεινά-
ρι: Ἀνών.ἐν Ἀριστ.Ρητ.1413α, ὁ εἰκόσας τὸ ἐπι-
νον **ράκκα** οἰκίας ἐπὶ ἔροντος νοῦτου: Ἀντιφθ.
ΑΠ 9,242 μωριότης, ἄλλοιο βῖοιο **ράκος**, κ. ἐπὶ ἄλ-
λων: Λουκ.Τιμ.32 παραλαβῶν αὐτόν.. ἀποδῶ πᾶ-
λιν ἐμοὶ **ράκκα**σιν ἡδῶ γεγεννημένων .. **ράκος** ἀν-
θρώπων ἰσθηρόσων ἐν τελείᾳ σωματικῇ ἢ ἡθικῇ
καταπτώσει, - **ράκκ** φράσων ἱεμῆρια ἀσυνάρτη-
τα φράσων, λέξεις ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ.

ρακοσυλλεκτής [ἰδ.] νεώτ., θηλ. -έκτης-ίδος, ὁ
συλλέγων **ράκκ** πρὸς πώλησιν, ὁ κουρελῆς.

ρακοφόρος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ φέρων, ὁ φο-
ρῶν **ράκκ**, ὁ ρακενδύτος, ὁ κουρελῆς: Κασίαρ.
989' 2) νεώτ. ζωολ. τὸ ἀροῦ ὡς αὐτὸ γένος
ἀνοῦρων ἀμφιβίων βατραχιδῶν περιλαμβάνων μικ-
ροῦ ἢ μετρίου μεγέθους βατραχίου.

ράκοφορά-ώ σχόλ. κ. νεώτ. φέρω, φορώ
ράκη, είμαι ένδεδυμένος ράκη, είμαι ροκένδυτος:
Σχόλ. 'Αριστοφ. ΕΙρ. 739.

ράκτηριος-α-ον (ράσσω) δ' δι' αύτεις τάπει-
κτυπέ, κ. κατάλληλος εις τό τάπειν, πλάνητος: Σοφ.
ἀπ. 802 ράκτηρια κέντρα. 2) ο προκαλών θό-
ρυβον, δ' ηχώδης θορυβώδης, δ' φορηώδης: Σοφ.
ἀπ. 699 μέλη βοών άναυλα και ράκτηρια ('Ησ.
«φοσώδη και θορυβώδη»). 3) 'Ησ. «ράκτη-
ριον» όρχηστis τics. 4) 'Ησ. «ράκτηρια» τύμπανα». **ρακ-
τήριος**-ή-ον (ράσσω) μτην. έπι τόπου, τραχύ,
κρημνώδης, άνώμαλος, δύσβατος: Λυκοφ. 92 ρακ-
τήριον βουστάθμων. 2) τό άρα. ώς αύτα. 'Ησ.
«ράκτηοι, φάραγγες, πέτραι, χαράδραϊ». **ρακ-
τήριος** (ή) μτην. κ. ράκτηριον (τό) [άμφ. 'Ησ. κ.
Φώτ.] μακρά ράβδος χρήσιμος διά τό ράβδισμα
τών καρπών δένδρων πινών, οίον της έλαίας κ. ά.,
ή ραβδόστιρα: Παυλ. 7, 146, αύτ. 10, 130.

ρακίτζω αντί ρακίτζω βλλ. **ρακί-
ζω**-ώ έν τώ παθ. γίνονται πλήρης ρυτίδων,
πληρωσίου ρυτίδων, ρινοσίου, ρυτίδωνται, έπι των
δερματιών νεκρών ζώων: Πλουτ. 'Ηθ. 642B, Διοσκ.
5, 87, 12 έρρακωμένα πρόσωπα (πλήρη ρυτίδων).
2) τό παθ. διασπείρωμαι, διασκορπίζομαι: 'Ησ.
Νοσά. 4, 49 τό χολώδες . . . ρακοόμενον έν τώ
σώματι. 3) ρηματ. π. ράκωμαι, ράκωσις.

ράκωδης-ους-ες μτην. κ. νεώτ. δ' άπορρακ-
ωθείς, δ' κατεσχισμένος εις ράκη, δ' όμας πρός
ράκος ή δ' πλήρης ρακών, δ' κουρελάμενος:
Δίων Κ 65, 20 χιτωνίκοσ ρακώδης. 2) δ' έρρυ-
τιώμενος, δ' ζαρωμένος: Σωφ. 1, 88, Ρουφίν. 'Επιγρ.
ΑΓ 5, 20 ρυτίδες και θριξ πολή και σώμα ρακώ-
δες. 3) κ. έπι τώ συρρικνωμένου δερματός των
κατακοίτων άνθρώπων: Γολ. 11, 132.

ρακώλειον 'Ησ. «ράκος». **ράκωλο**-
ατος (τό) [ρακώ] κτ. πληθ. τό ράκος (βλλ. λ.):
'Αριστοφ. Αχ. 432 Τηλέφω ρακώματα.

ράκωσις-εως (ή) [ρακώ] μτην. κ. μων. ή ένεργεί-
α και τό άποτέλεσμα τού ρακώ, τό καθίστα-
σθαι ρακώδες βλλ. λ. 2) έπι δέρματός ή ρικνω-
σίως: Ζηηόδ. 6, 42, Σωφ. 2, 40. 3) χαλάρωσις χα-
νώσις σώματος: Παυλ. Αιγ. 6, 67 χαλωμένου τού
κατά τό δσχεον δερματός χωρίς των ένδον
αυτού σωματιών, ή ρακώσις γίνεται.

ραλλίδια [ο] νεώτ. ζωολ. οίκος, καλοβατικών
όφθαλμών πτηνών. 3) γένος τούτης δ' ράλλος.

ραμαζώνη (τό) [τουρκ.] δημ. δ' ένάτος σελή-
νιακός μήν τού μωσαϊθαικού έτους καθ' έν ημε-
ρείται ύπό των πιστιών άστυπρά ημετέρα καθ' όλον
τό διάστημα της ημέρας. 2) σινεκόδ. ή κατά
τόν μήνα ραμαζώνη προημείνη ημετέρα.

ράμας 'Ησ. «ό ύψιστος θεός». **ράματα**
'Ησ. «βοτρυθία, σταφυλές Μακεδόνες». **ραμα-
θαί** 'Ησ. «ό δήμιος» πρόβ. ραίδιας.

ραμί (τό) [άγγλ.] νεώτ. είδος χαρτοπαγίου παι-
ζουμένου ύπό τριών μέχρι έπτά προσώπων και διά
όσο πλήρων δεσμών παιχνιδάστου.

ράμμα-ατος (τό) [ι] έσχηφ. αντί ρεύμα βλλ. λ.: 'Α-
πολλ. Δ. σμ. Πολιορκ. 183, 7.

ράμμα-ατος (τό) [2] [ράμτα] κ. μων. νεώτ. κ. δημ.
πάν τό έρραμμένον, ή ραφή: Πινδ. άπ. 85, 'Ερμην.
48 ράμμ' έπέκλωσας, Πλάτ. Κομ. 36, 'Ιωσ. Αϊ 3, 7, 5.
2) ή διά ραφής στερφέσις επιδέουσα: 'Ιππ. Κατ'
'Ιπτρ. 8. 3) μτην., μων., νεώτ. κ. δημ. τό δι' ύπό
ράπτομεν, ημίω, κλωστή διά ράφμων: Διόδ. Σ 1, 87
ββαλίον . . . φοινικώ ράμματι περιελκόμενον, Διοσκ.
Εύν. 1, 200, Γολ. Χρ. Μορ. 10, 12, Πρόδρ. 1, 167 άν έραβα
τιν βαρτικάν έντέκνωσ έπιστήμην, μ' έναν βαρτι-
κόν τονροσίον, και ράμματα σταμύου. 4) δημ.
φρ. έκω ράμματα για τί γυνά σου [ο]σθ επιφω-
λάσσω δύσάρεστον άναπαόδασιν, -θά τό άλλ-
λάζω τό ράμματα ίβα τό νον ταπεινώσω, θά τον έ-

ζευτελώω. 5) νεώτ. χειρουργ. πύσω ημησά-
είδης ώη, δι' άς ράπτονται διαρρηκτά ίστια, τό
χελί τραύματος κτ. 6) νεώτ. μω. 7) ίσθιασμο-
μα-βλλ. λ. 4) μωή ραφή τραύματος: Τοπιότρον. 71.
ραμνιέντιος-η-ον μτην. δ' εκ ράμματος: 'Η-
λύδ. Κερπ. 'Ορει. 44, 10, 4 ραμνιέντιος άγκήτης.
ραμνιέντιος-ους-ες δ' όμοιος πρός ράμμα,
κλωστήν 'Ησ. έν λ. κρυσσοσ.
ραμνίνη (ή) νεώτ. ημν. γλυκοζίτης άπαντων εις
τό διάφορα είδη της ράμνου.

ραμνιτής (ό) νεώτ. ημν. παλυσθενής πς άλκοόλη.
ραμνοδοκέντρια (τό) μων. κεντρία ράμνου:
Κ Μανασσ. Χρον. 9, 34.

ραμνοειδή (τό) νεώτ. οίκος, δικατυλήδων φυ-
τών περιλαμβανούσα πύσας θάμνους, δελφράλλια,
ράμνος (ή) κ. νεώτ. είδος άκανθώδους θάμνου,
δ' άλλουρος, παλιούρι 'Ησ. έράμνος, τό φυτόν
όπερ εις άλεξίφάρμακον παραλοφύδεται καί
δένδρον άκανθώδες, Φώτ. 432B: Εύν. 14, 5, Θεόδρ.
4, 57 έν γάρ όρει ράμνοι τε και άσπάλθοοι κο-
μώωνται, αύτ. 2, 36, Παλ. 8, 12, 22 έχει δέ φύλλον
χλωρόν παραπλήσιον τώ ράμνω. 2) ράμος
λευκή τό θαμνώδες φυτόν ράμος ή έλληνική, τό
πασούρ, κοίτσοουκας, λιπιθέρη, μαύρη άσπάλθο-
ρα, μπάληρος: Θεόδρ. Φι 3, 18, 2. 3) ράμος
μέλαινα τό θαμνώδες και άκανθώδες φυτόν ρά-
μνος ή έλασιειδής, ή έυλογιάθρα, άμπαλόρος, μα-
ζουλά, πετραγκοιά: αύτ. Φι 3, 18, 2. 4) τό
θαμνώδες φυτόν λίκιον, τό ερωσιποϊκόν: Διοσκ.
1, 90, Πaus. 3, 14, 7 ή δέ άγνος λύκος και αύτή κατά
ταύτά έστι τώ ράμνω. 5) νεώτ. βοταν. γένος ρα-
μνοειδών φυτών περιλαμβανόν πλείστα είδη θά-
μων ή δένδρων, οίον ράμνος ή εύθροστος (ή
βουρβουλάδι, - ράμνος ή πετραία, - ράμνος ή κα-
βαρτική λευκογάθρα ή σφυράκι, - ράμνος ή βα-
φική [λατιζοχέρη, μαυραγκοιά, - ράμνος ή άκ-
βαλλής [μυρτιόζυλο, χρυσόζυλο, φιλίκι].

ραμνοειδής-ους (ό) κ. νεώτ. συνηρ. τ. το ά-
χρήστα ραμνοειδής-εντος, τόσος κατάφωτος εκ ρά-
μνου, άπαντων μ. ώς τοπωνύμι., δήμος της 'Αττικής
άνηκον εις της Αλαντιδα φυλήν και πόλις πρός θ
τόσ Μαροθίων: Στραβ. 9, 1, 27, αύτ. 22 'Ραμνοός
[όπου] τό της Νεμεσώος Ιερόν, Πaus. 1, 33, 2 Μα-
ροθίωνος δέ σταδίουσ μάλιστα έξήκοντα άνάκει
'Ραμνοός τοίς παρά θάλασσαν Ιασιών ές 'Ωρω-
πόν. 3) κτ. δοτ. 'Ραμνούντι, ούί έν 'Ραμνούντι:
Λυσ. 19, 28 πριν την ναυμαχίαν ηκίσασ ήμάς, ούκ
ήν άλλ. 4) χωριδιον μικρόν 'Ραμνούντι.

ραμνοσις-α-ον κ. νεώτ., τό θηλ. κ. ραμνοσις
-ίδος [καλλ. 'Αρτ. 232] κ. ραμνοσις-άδος ['Επιγρ.]
δ' εκ τού δήμου Ραμνούντος: Αισχίν. 1, 157 υίόν δέ
Τισίου τού 'Ραμνοσιού, Παροιμ. 2, 77 'Ραμνοσιός
εί' έπι των σοφών και έλλογιμών. 2) τό θηλ.
δ' εκ έπιθ. της Νεμεσώος εκ τού όπ κτ. 'Ησ. έν
'Ραμνούντι Νεμεσώος Τόριτο άγαλμα δεκάμητον,
όλόλιθον, έργον Φειδιου, έχον έν τώ χειρί μπλάς
κλάδων κ. έπι της 'Ελένης: Καλλ. 'Αρτ. 232 άμφ'
'Ελένη 'Ραμνοσιούσι θυμολέταισι.

ραμνοφάτω-έω μων. τρώγω ράμνους, άκόν-
θας: Κ Μανασσ. Χρον. 4205 ραμνοφάτων άνάριον.

ραμολί (ό, ή) [γαλλ.] δημ. άκλ. κ. ραμολής (ό) πά-
σχον εκ μολακώσεως τού έγκεφαλόσ κ. Ιδ. εκ γε-
ροντικής άνοσις, δ' έξουσιάρης: από τις πόλις
καταχρήσεις κατά τινος ραμολί.
ραμολιέντιό (τό) [ιταλ.] δημ. έγκεφαλική μα-
λάκωσις, γεροντική άνοσις, κ. έν έπιθετ. χρ.: αύτός
είναι σωστό ραμολιέντιό [α]ντι ραμολί.
ραμολίω [ιταλ.] δημ., άόρ. [ήραμολίσις, άυτεδ.
πάσχω έγκεφαλικήν μαλάκωσιν, καταλοφύδουμαι
όπό γεροντικής άνοσις, παθαίνω ραμολίωσιν, γί-
νομαι ραμολός. 2) ρηματ. π. ραμολίωμαι.

ραμολίστρια (τό) δημ., άόρ. ά. ραμολιέντιον βλλ.

βαροσαίτης Ἦα. κατόρθος· ἡ **ράμπα** (ἢ ἰγῶν) δημ. ἡ ἐπιπέδων ἐν τῷ προσκηνίῳ θεάτρον.

βαροσάεται Ἦα. ἐπὶ τῷ ἔλεον.

βαροσάη Ἦα. ἐρυχθῆσθαι· φάτ. ἐρραφῆζει· ρυχθῆσαι.

βαροσῆ (ἢ) μτγν· εἶδος μαχητικῆς ἢ ἔξωτος κυρτοῦ, ραμφεῖδος· Ἦα. ἐραμῆ· κοιλίς μάχαιρας· Παλδ.10,18,6 τοῖς δὲ νεανίσκοις ραμφῆς καὶ μαχητῆρας· 2) Ἦα. ἐράμφορ.

βαροσῆσις (ἰ) μτγν· εἶδος ἰχθύος πηθ. ἢ βελόνη, ἢ Ἰαρίνα· Ἔνεοκρ.14, Ἦα.

ραμφίω (ράμφορ) νεώτ., ἀόρ. ἐράμφορ, ἐπὶ πτηνῶν, πλήττω διὰ τοῦ ράμφους ταπεινὸν μετὰ τῆς μῆτης· 2) λαμβάνω διὰ τοῦ ράμφους· 3) ρημ.π. ραμφισμός, ράμφισμα.

ράμφισ (ἰ) ὁχλῶν. μὴν. ὑποκορ. τοῦ ράμφους βλλ.1· Σχολ.Διον.Τραγ.196H, Γρηγ.Κορ.Τρόν.29.

ράμφος (ἰ) μτγν. ὁ πελεκάνος· Κυραν.96.

ράμφος-ιδος (ἡ) μτγν. κυρτὸν ἄκτιστρον· Ἦρων Βελοπ.140· 2) Ἦα. ἐνωδὸς εἶδος.

ράμφορ-ατος (ἰ) ἰραμφίω) νεώτ. κ. ραμφισμός ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ραμφίω, πλῆγμα διὰ τοῦ ράμφους· 2) ἢ ἐκ πλῆγματος διὰ τοῦ ράμφους σχηματισμένη ὀπή.

ραμφισμός (ἰ) ἰραμφίω) νεώτ.τὸ ράμφισμα βλλ.1, ραμφισθίδης-ος-ες νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμαράμφορ.

ράμφορ-ος (ἰ) κ. μον. κ. νεώτ. γένικ. κ. -εος, ἢ ἐπέκτασις τῶν σιαγονικῶν ὀστέων τῶν πτηνῶν, ἐπεκτεθειμένη διὰ κερατίνου φλοιοῦ, ἢ μῆτις τοῦ πηλοῦ, γκάγκια, ἰδίᾳ τῶν ἀρπακτικῶν· Ἀριστοφ.Ὀρν.99 τὸ ῥάμφορ ἄμην σου γέλοισιν φαίνεται, Πλάτ.Κωμ.138, Πλοῦτ.Ἠθ.2,980E· 2) νεώτ. μτφ. πᾶν τὸ ὁμοίον πρὸς ράμφορ, ὅσον ἐπὶ ἀγκύρας τοῦ ὄνου αὐτῆς, τὸ δόντι, ἐπὶ τῆς προσωπίδος τοῦ ὄνου (ἢ κάτω ὄξεια γυνῆα τοῦ κοιτακίου τῶν ὀπλων), ἐπὶ στομίου σωλήνος ἀερίοφάτος (τὸ ἄκρον ὀπου ἀνῶπεται τὸ ἀέριον)· 3) ἄστρην. ἀστήρ μετοχῆ τῶν ἀστέρων Ἰσραήλ Κόρακος καὶ Ἄετος· Πτολ.Φάσ.3,84· 4) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων ἐκ τῶν κούρκομυλιοειδῶν.

ραμφός-ἡ-ὄν ὁ καρπύλος, ὁ στραβός π. Ἦα. **ραμφώτης**-ος-ες μτγν. ὁ ἔχων τὸ σχῆμα ράμφους, ὁ ραμφειδής· Φιλόστρ.Σοφ.26.

ραμφός-ἡ-ὄν ὁ ραβός· Ἦα. ἐραμφόν καρπύλος, βλίσιαδύς.

ράνα Ἦα. ἔδρα· Ῥαμοῖοι δὲ βάρταρον· 2) αὐτ. ἐξάμηνσιον πρόβατος.

ράναται Ἦα. ἐπλανᾶται, ἀπειράται.

ράνιζ μτγν. ραίνα· Πολουδ.10,30.

ράνις-ιδος (ἡ) ἰραίω) κ. νεώτ. σταγῶν, σταλαμοτιᾶ· Ἐδρ. Ἰων 106 θήσασεν ἄγραις τε πέδον ρανίαν νοτιέρην, αὐτ. Ἄνδρ.227, Χοιρ.10 πέτρην κοιλίαινε β- ὀδατος ἠνδελειχεῖ, Ἀριστοφ.Ἀχ.171 ρανίς βέλβηλι με ἰσταγῶν βροχίης, Ἀριστολ.Μετ.349b,31, ΠΔ Σοφ.Σαλλ.1,23 ἄς ρανίς ὄδρουσ ὀρθρινῆ κατεβόθα ἐπὶ γῆν· ἢ νεώτ. ἐν φρ. μέχρι τελευταίας ρανίδος τοῦ ἀμαστος ταυ [μέχρι ἐσάτων, μέχρι θανάτου]· 2) μτγν. τὸ σπέρμα τοῦ ἀνδρός· Παλλδ.ΑΠ 10,45· 3) μτγν. μτφ. κηλὶς στήμα· Φιλόστρ.Ἀπολλ.3,48 πέτρας ἐστιγμέναι ταῖς τοῦ χρυσοῦ ρανίσι, Αἰλ.21,17,23 τὰ πῆλα ἔχει ρανίδασι οἰοῖται κρόκω παρεικασμένω, αὐτ.17,38.

ράνις (ἡ) ἢ ἰγῶν) δημ. κ. **ράντα** σταθερὰ εἰσὸς ὄδημα, ἰδίᾳ ἐκ χρυσοφάνων.

ράντα (ἡ) ἢ ἰγῶν) δημ. ἡ κεραία τοῦ ραίωφ ἢ κέρκος· 2) εἶδος αἰώρας πρὸς κατάκλιση· 3) συνήθ. κτ. πληθ. κτ. συγκ. τοῦ πᾶντα, ὁ ἀναρτήρ τῆς περιοικίδος.

ράντηρ-ἦρος (ἰ) ἰραίω) μτγν. ὁ ἄγραιων, ἡ ἰσὶ ἐπὶ τοῦ ἐσωτέρου κειθῶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἢ πρὸς

τὴν ἰσὶα γυνῆα τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἐξ ἧς ἐκχέεται τὸ δάκρυον, ἢ πηλὴ· Νικ.Θηρ.673· ἠρβλ. Πολουδ.2,71· 2) ἡμρ. ὁ ραίωφ, ὁ ραντίων, ὁ ράντης.

ράντηρ-ος-ον ὁ ἐν φῶς ἐπὶ οὐ γίνεται ραντισμός· Αἰσχ.Ἀγ.1092 ἀνδρόσφαιγον καὶ πέδον ραντήριον (πέδιας καταδεσφραμένη ἀπὸ αἵμα, ὁ ἀνάγν. Διάδοτ. πεδορρανήριον)· 2) πᾶν τὸ ραντήριον ὡς αὐτὸ τὸ περιρρανήριον.

ράντης (ἰ) ἰραίω) πᾶν. ὁ ραντήρ βλλ.21.

ράντιζ μτγν, μον. νεώτ. κ. δημ., βλλ. ῥαντίω (ΠΔ Ψαλμ.501,51,9) κ. παθ. ραντισθῆσομαι (Ἀθῆν. 12,521A), ἀόρ. ἐρράντισα, παθ. ἐρρανήσιον (ΠΔ Λευτ.6,27), παθ. παρκα. ἐρρανήσιμα (ΚΔ Ἐβρ. 10,22), περιβρέχω διὰ ραντίων ὕδρου, ραίνα· ΠΔ Ψαλμ.501,51,9 ραντίεις με ὕσσωψω καὶ καθαρισθῆσομαι, ΚΔ Ἐβρ.9,13 τὸ αἶμα ταύρων· ῥαντίσομαι τοὺς κεκοινωμένους ἀγίας πρὸς τὴν τῆς σαρκὸς καθαριότητα, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 23,9 ποὺ νὰ ὄρω γιὰ νὰ τίς ραντίω καὶ τὸ ἀθάνατο νερό, Γρουπ.Σκ.Τερρ.23,14· κ. παθ.· ΠΔ Λευτ. 6,27 ὅς ἐν ῥαντισθῆ ἐπ' αὐτὸ, κλυθῆσεται ἐν τῶν ἁγίω, Ἀθῆν.12,521A ἐπ' ὧ οὐτε ραντισθῆσεται οὐτε ἐμθῆσεται ἑτέρος, Ἀλέξ.Τρολλ.Πυρ.4· 2) ἐπὶ τοῦ ἀποτελέσματος, καθαρίζω, ἔξαγίω· ἐν χρ. τὸ παθ.· ΚΔ Ἐβρ.10,22 ἐρρανήσιμνοι τὰς καρδίας ἀπὸ συνειδήσεως πονηρᾶς· 3) μτφ. Ἦα. ῥαντίεις· σκόπετε· 4) ρημ.π. ράντις, ράντισμα, ραντισμός, ραντιστήρ,-οτήριον, ραντιστικός, ράντιτρον, ραντίστος, ραντίσιος.

ράντιζ (ἡ) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ραντίω.

ράντις-εως (ἡ) ἰραντίω) μον. ὁ ραντισμός, τὸ ράντισμα βλλ. Ἀχμ.Ὀνειροκρ.188.

ράντισμα-ατος (τὸ) ἰραντίω) μτγν, νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ραντίω, ὁ ραντισμός· 8οσ.2,242D· 2) εἶδ. ἐκκλ. ὁ διὰ τοῦ περιρρανήριου γίνουσα κατὰ σταγῶν νὰς διασκορπισμός ἡρασμένου ὕδατος ἢ ἀρματωδῶδους ὕδρου ἐπὶ τὸ ὄφθα ραντίωμενον πρόσωπον, ὀπτικέμενον ἢ χῶρον· 3) μτγν. ὄνομα νόσου πᾶσι τοῦ δέρματος· Βεττ.Βάβ.10,17 ῥάντισμα· ἢ περὶ τὰς ὀφείας.

ράντισμός (ἰ) ἰραντίω) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ραντίω, τὸ ράντισμα· ΠΔ Ἀρ.19,9 ὀδωρ ραντισμοῦ κρηπίτα ἐστί, ΚΔ Ἐβρ.21,24 αἵματι ραντισμοῦ ἀγῆστον λαλοῦνι παρά τὸν Ἄβελ.

ραντιστήρ-ἦρος (ἰ) ἰραντίω) νεώτ. τὸ δι' οὗ γίνεται τὸ ράντισμα· ραντιστήριον· 2) βόταν, γένος μυκῆτων ἐκ τῶν περισποριδίων.

ραντιστήριον ἰραντίω) νεώτ. κ. δημ. δοχεῖον φέρον διατήριον πῆμα ἢ λεπτὸν σωλῆνα ἐκροχῆς κλειόμενον διὰ πῶματος διατήριου, χρησιμοποιοῦμενον πρὸς ραντισμὸν φυτῶν, ἀνθέων κτ., φεκοστήρ, ραντιστήρ ποστήρι· 2) ἐκκλ. μικρὸν δοχεῖον μετὰ διατήριου πῶματος πρὸς ραντισμὸν ἐκκλησιαστικέμενον ἐν τῷ ναφῆ ἡρασμένου ὕδατος ἢ ἀρώματος· 3) συνειδ. ἐκκλ. δέσμη βασιλικῆ, ἢ ὁ ἰσραελ. ἐμβαπτίζει ἐντὸς ἀγιάσματος καὶ εἶτα παρ. τῆς δι' αὐτοῦ, ἀγιάσθηρ, ἀγιάστούσα· 4) σωλῆν φέρον διατήριον πῆμα ἐν ᾧ παλινδρομικῶς κινούμενον ἐμβολον ἐκπίπτει εἰς λεπτιστάτην βροχὴν τὸ εἰς τὸν σωλῆνα εισερχόμενον ὕδρον, ἢ τρώχιν.

ραντιστικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ράντισμα· ραντιστικὰ μηχανήματα (αὐτοκίνητα) χρησιμοποιοῦμενα πρὸς ράντισμὸν ἐπιφανείας ἢ κλειστοῦ χῶρου ἢ φυτῶν ἢ ὕδρου παρσκακῆσματος ἢ διὰ κώσεως ἠρβλ. καταδρεκτήρ.

ραντίστος-ἡ-ὄν ἰραντίω) δημ. ὁ γινόμενος διὰ ραντισμοῦ· ἢ κ. ἐπίρρ. ραντιστά διὰ ραντισμοῦ.

ράντιστρον (ἡ) ἰραντίω) μον. κ. νεώτ. ὄργανον τῶν ἀ-ἰθρον γῶν, ἢ βρεχτοῦρα.

ραντογένης (ὁ) δημ. ὁ ἔχων ὀδύλευκον γένειον, φαρῶς.

ραντομέλης (ὁ) δημ. ὁ ἔχων κόμην, ἤτις ἀρχεται νὰ λευκασθῆται.

ραντός ἢ ὄνη (ῥαίνω) κ. δημ. ὁ ρανθόμενος, ὁ διὰ ραντισματος ὑγραθὴς ἢ ὑγραπόμενος ἢ μτφ. ὁ ἔχων λευκὰς ραντίδας, ὁ καταστῆτος, ὁ παρθάλος : Ήνθ.Δι.2,40 ρανθὴ μάζα, αὐτ.3,82. Ἐκλ.Ἐπιγραμ. ραντός ἄριστος ἢ κ. ἐπὶ ζῶων : Πά.Γεν.30,33 πᾶν διόλευκον καὶ ρανθὸν ἐν ταῖς αἰθῆν, Πάπ. θήλειαι μέλαινοι β καὶ ρανθὴ α' ἢ κ. ἐπὶ μαρμάρου ἔχοντος φλέβας : Ἐπιγρ. σκοῦτλη ρανθὴ' 2) δημ. ὁ γινόμενος διὰ ραντισματος, ὁ ραντιστός.

ραντουρίζω δημ. κ. ραντουρῶ ραίνω, ραντίζω, πιταύλιζω : Βλαστ.Συνμ.52.

ραντουρῶ δημ. κ. -άω ραντουρίζω βλλ., ραντίζω : Βλαστ.Συνμ.180.

ραντρός ἴδος (ἡ) Ἐπιγρ. τὸ περιρρανθῆριον.

ράντσος (ὁ) (γαλλ.) δημ. κ. ράντσο (τὸ) κλίνη πτυκτὴ καὶ φορητὴ.

ράξ-ράξος (ἡ) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. ράγα κ. ράγω, ἰων. κ. μτγν. ράξ-βράγος, μικρὸς σφαιροειδὴς καρπὸς, ἴδιος τῆς σταφυλῆς : Πλάτ.Νόμ.845A κατὰ βάγα βοτάνων, Ἀριστολ.Ζ1.550a,28 βάγας βότρυος, Θεόδωρ.ΦΑΙτ.5,51 ἐν αὐτῷ τῷ βότρυϊ βάγας, Φιλόστρ.Εκκ.1,31 τὰς σταφυλάς καὶ ὡς κατὰ μίαν αἰ βάγας' 2) γεν. ὁ κώκκος : Διοσκ.4,51, αὐτ.Ἐπιγρ.2,117 ράξ γλυκυπόιδος' 3) ἡ σκελὴ τοῦ σκορδόου, τὸ λουβί : Διοσκ.Ἐπιγρ.2,152.

4) εἶδος ὀράνης δηλητηριώδους, κληθείσης αὐτῆς ἐκ τοῦ οἰχήματος αὐτῆς τὸ φολάγιον : Αἰλ.Ζ1.3,36, Νικ.Θηρ.717' 5) μον., νεώτ. κ. δημ. τὸ προεξέχον σαρκώδες ἄκρον τοῦ μαστοῦ, ἢ θηλή : Εὐστ.1485,58' 6) μτγν., νεώτ. κ. δημ. τὸ εἶω μέρος τοῦ ἄκρου τῶν δακτύλων, τὸ ἀντιστοιχοῦν εἰς τὸν ὄνυχον : Πολυδ.2,146 ῥάγας τὰ ἐνδοθεῖον τῶν δακτύλων περᾶτα : Ροσφ.Όνεμ.85.

ράξιμο (τὸ) μον. κ. δημ. ἡ προσάριστος, ὁ κατάπλους πλοίου εἰς τὸν λιμένα : Ἐρωτέρ.5,1527 ἰαίωσας τὸ ἔζυλο μου, τὸ ράξιμο γαρῶνας.

ράωνης ἔπιγρ. μον. ῥῶον, εὐκόλυτον : Νικ.Χων.Χρον.114C.

ράος-ον ἔσφ. παρὰλλ. τ. τοῦ ῥῥῆδος βλλ.

ράπα (ἡ) Ἡα. ἐτὴν καλὴν, καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ αὐλοῦντας ραπαύλους (μῶδ. ἐρασιπᾶν καλῶμεν κ. ἐρασιλόους).

ράπα (ἡ) (2) δημ. τὸ φυτὸν ρέβα.

ράπαλος (ὁ) πᾶπ. ὁ ράφανος' 2) Ἡα. ὁ αὐλὸν εἰς τὴν ράπα βλλ. (1) ἴδιον, ραπαύλιον.

ραπαίνω (τὸ) πᾶπ., νεώτ. κ. δημ. ὑποκορ. ραπαίνω τὸ φυτὸν ραφανὸς ἢ ἡμερος, τὸ ράπανο.

ραπανο (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν ραφανὸς ἢ ἡμερος, ὁ. ραπάνι.

ραπατάλης (ὁ) ἄγρ. τοῦ ραπαύλιος βλλ.

ραπαυλῆς (ὁ) μτγν. κ. μον., ἄγρ. ραπαταύλης (Ἄμεριος π. Ἀθῆν.4,176B) κ. ραπαυλῆς (Ἐδστ.1157,39), ὁ αὐλήτης : Ἄμεριος π. Ἀθῆν.4,176B ὡσερ τοὺς τῷ καλῶμυ αὐλοῦντας καλαμαλάς λέγουσι νῦν, οὕτω καὶ ραπαυλάς, ὡς φησὶν Ἄμεριος ὁ Μακεδῶν ἐν ταῖς Γλώσσαις τοὺς τῷ καλῶμυ αὐλοῦντας : Εὐστ.1157,39.

ράπαυλος (ὁ) Ἡα. ὁ αὐλὸν εἰς τὴν καλῶμεν ράπα βλλ. (1) ἴδιον, ἀντὶ ραπαύλιου.

ραπαῦς-εὐς (ὁ) γκῶσος, ἡ ράπος ἢ ραφανὸς.

ραπι (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν τῆς ἰστανόφυλλος.

ραπία (ἡ) μτγν. πιθ. ραφανὸς ἢ ἄγρια, ἢ ἀγροραπανήθρα : Γαλ.6,357 ἐφ' ὅτι τὸν ραφανῶν (πέλλα) καὶ τὰ τῶν καλοῦμεν ἑσφαρίων φωνῇ παρ' ἡμῶν ραπιῶν' ἔστι. Δὲ ὡς ἄν τις εἴποι ραφανὸς ἄγρια τὸ φυτὸν τοῦτο.

ραπιῶν (ὁ) μτγν. τὸ ράπιδιον βλλ.

ράπιδιον (τὸ) μτγν. εἶδος λαχάνου, ἔ. λεοντοπέτολον : Ψιδιοκ.3,96.

ραπιθοποιός-ὄν ὁ κατασκευαστὴς καὶ κολλῶντων ραπιδῶν βλλ.2), ὁ κρηπιθοποιός Ἡα. ἐτὴν ποιητὴν, Δωριεῖς, ἢ ποικιλτὴν, ἢ τὸς κρηπιδοῦς ποιῶντας.

ράπιξ (ῥαπίς) κ. μον. κ. νεώτ., ἄγρ. ἐρράπια κ. παθ. ἐρραπισθῆν, καρακ. κτ. μτ. νῦν ἀναδιπλώσας βεραπισόμενος (Ἄνακρ.166), κτυπῶ πνα διὰ ράβδου, ραβδίζω, ρασπιθῶν, δέρνω : Ξενοφ.7,4, Ἡρ.7,35 ἐντέλλετο δὲ ὦν ραπίζοντας λέγειν βάρβαρά τε καὶ ἀτάσθαλα, αὐτ.7,223 ἔχοντες μάστιγας ἐρράπιον πάντα ἄνδρα, Δημ.787 τὴν τοιαύτ' εὐεργετήσασαν αὐτῶν, ..

τὸ μὲν πρῶτον ράπιας καὶ ἀπειλήσας ἀπέπεμφεν ἀπὸ τῆς οικίας, Πολυδ.8,6,6, Πά.Κριτ.16,25 ἐρραπίζον αὐτὸν, καὶ ἐπιπῶν αὐτὸν ἀνάμειον τῶν κίωνων, Φιλῶδ.Όργ.40W, Ἄνακρ.ἔπιγρ.29,2 κ. παθ. : Ἰππῶν.64, Ἄνακρ.166 βεραπισμένα νεῦτα, Ἡρ.8,59 ἐν τοιαῖς ἄγῳσι ὁ προσεπιπτόμενος ραπιστῶνται, Ἡράκλειτ.42 ἔκ τῶν ἀγῶνων ἐκβάλλεσθαι καὶ ραπισεσθαι' 2) μτγν. ε. μον. κ. νεώτ. κτυπῶ εἰς τὸ πρόσωπον διὰ τῆς παλάμης ὑπασπίδος, συγγ. κολαφίζω (ἰατροσυκίζω) AB 300 ἐρραπιοῦ τὸ πατάξει τὴν γνάθον διελθούσῃ χειρὶ, οἶον τὸ ἐπὶ κόρρησ : Ἀχλλ.Τάτ.2,24 β-κατὰ κόρρησ, ΚΔ.Ματθ.5,39 ὅστις σε ραπίσει ἐπὶ τὴν δεξιὴν σπαθῶνα, στρέφον αὐτῷ καὶ τὴν ἄλλην, αὐτ.Ματθ.26,67 ἐκατάσταν αὐτὸν, ὁ δὲ ἐρράπισεν κ. παθ. : Τιμοκλ.22,5 ραπισθῶντι τε καὶ πληγὰς λαβεῖν ἀναλασθὶ χειρῶν, Υπερείδ.ἀν.97 ἐρραπισθὶ τὴν γνάθον ἢ κ. μτφ. : Πλουτ.Ἡ8,73C ἐπὶ κόρρησ β- 3) γεν. τῶπω, κτυπῶ, πλήττω : Ἀριστολ.Ψυχ.419b,3 β- τὸν ἄερα κ. παθ. : αὐτ.Μετ.368a,16 αὐτ.380a,14, Ἐπίκ.ἀν.398, Σέξτ.Ἐπιμ.Π1,96 ραπισθῆναι ἄερος φύξω' 4) ρησιμτ. ράπισμα, ραπισμῶς, ραπισθῆναι.

ράπις-ἴδος (ἡ) νεώτ. βοταν. κρῆσις ἢ ράπις.

ραπίς-ἴδος (ἡ) κ. νεώτ. ράβδος, ραβδῶν προβ. χρυσόσθραπτος : Ἡα., Φῶτ., Εὐστ.1658,58' 2) εἶδος ὑποδήματος ἢ πεδῖλου, ἢ κρηπίς Ἡα. ἐραπίδες ὑποδήματα, περὶοναι, ΕΜ702,23' 3) δωρ. τ. τοῦ ραπίς βλλ. : Ἐπιγρ.51' 4) ἡ γογγυλὴ Ἡα. :

5) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν φωνικοειδῶν' 6) νεώτ. ἄνατ. νηματωεῖδὲς τμήμα τοῦ πυρρήνος τῶν κτυπῶν.

ράπισμα-ατος (τὸ) (ῥαπίξ) κ. νεώτ. κτύπημα διὰ ράβδου : Ἀντιφῶν.217,21 ἀνθράκων ράπισμασι ἴδιον, ριπιτισμοί' 2) ἡμτ. κ. νεώτ. ἡ ἐπέγεια καὶ ἀποτέλεσμα τοῦ ραπίξ βλλ.2, κτυπημα διὰ τῆς παλάμης εἰς τὸ πρόσωπον, ὁ πλάστος : ΚΔ.Μῆρι.14,65 ὁ θηροετα ράπισμασιν αὐτὸν ἔβηλον, αὐτ.ΐα.18,22, Ἰουκ.Ἐταιρ.Δ.3,2 οὐκ αἶδα ὅπως ράπισματα λαμβάνειν βούλει με, Ἄγρ.ΑΠ.5,288 ράπισμασιν ἄμφι πρόσωπον πλάσθω' 3) πᾶπ. μῶλοφ. κτύπημα : δούλων ἐλευθέρων οὐσῶν ἀπὸ οἰουθῆτος σίνους παλαιῶ καὶ ἐπαφῆς καὶ ράπισματος.

ραπισμῶς (ὁ) (ῥαπίξ) μτγν. κτύπημα, ἴδιον διὰ ράβδου : Κοροντ.Φύσι.Ό.ε.16,Σωρ.2,1, αὐτ.2,37.

ραπισσα (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν κρῆσις ἢ ἐλαϊώδης, ἢ ἐλακοκράβη.

ραπαυλῆς (ὁ) μον. ὁ ραπαυλῆς βλλ. Ἐδστ.1157,39.

ραπτεργάτης (ὁ) νεώτ. θηλ. -άτρια, ὁ ἐργάτης ραπιῶν.

ραπίης (ὁ) (ῥάπιω) μτγν., μον. κ. νεώτ., δημ. ράπις, θηλ. -τρια κ. γκῶσος -της, ὁ ράπις, ὁ ὑπασπιτικός : Κατ. Ἀστρ.Κ.8(4),208' 1) νεώτ. κ. δημ. τεχνίτης ράπιων, κατασκευάζων ὑπόδηματα, ἴδιον ἀνδρικό' 2) προβ. φραγορῶφης.

ραπτική (ἡ) νεώτ., δημ. ραπτική ἢ τέχνη τῆς ραπίς

βαπτικός -ή όν μγν. κ. νεώτ., δημ. ραφτ- ό άρ-
μόζων εις τόν ράπτην, ό του ράπτου : Γαλ.Θρα. 5, Φιλστόν, έν Ηρακλ.2,19 ραπτική τέχνη. 2) νεώτ. κ. δημ. τό θηλ. ραπτική ώς ούσ. βλ.λ. 3) νεώτ. κ. πληθ. ούδ. ραπτικά κ. δημ. ραπτικά ώς ούσ. ή αποθήη, τά εργατικά και τά άλλα έξοδα του ράπτου. 4) νεώτ. άνατ. ραπτικός πρоби επιμήκης και μάλλον επιπόλιος μύς του προεπιού μέρου του μηρού.

ράπις -ής όν γλωσσ. θηλ. του ράπις βλ.λ.
ραπτομηχανή (ή) νεώτ., δημ. ραφτ- μηχανή δι' ής ράπτουσι, ραπτική μηχανή : ποδοκίνητος - χειροκίνητος ραπτομηχανή.

ραπτικός -ή όν Ιραπτική κ. νεώτ., δημ. ραφτός ό διά τήσ ραφής συντηρούμενος, ό έρραμμένος : 'Οδ.Ω.229 περι δέ κνήμης βοείας κνήμηδς ραπτός δέδετο, αὐτ.228, 'Αναξιλ.18,6 έν εκυατοίσις ραπτοίς, Στράβ.7,4 ραπτοίς πλοίοις μόγις πλοήμας (πεποικημένοις έκ δερμάτων αυεραμμένωνι), - ραπτά παπούτσια [άντιθ. κορυφαί] || έπί σφαιρας ή αυεραμμένη έκ δερμάτων διασφά- ρων χρωμάτων : Γλαύκ. 'ΑΒ 'ΑΠ.12,44 ραπτή σφαίρα. 2) μπε. ό αυεραμμένος κτ. ά. έ. έ. ή διά κρήστου όργάνου όδόμενος : Πινδ.Ν.2,2 ράπτων έπέων άοιδός' προβ. ραφωδός. 3) ό διά τήσ βελόνης ειργασμένος ό πεποικημένος, ό κεντητός : όθ. τά ραπτά ώς ούσ. στρωμάτων ποικιλτών, έφ' όύ έκά- θηγτο άναπαυτικώς οι Πέρσιοι : Ξεν.Έλλ.4,1,40.

ραπτομηχανή (ή) Έτηρ. ραφείον βλ.λ.

ράπτρια (ή) μον. κ. νεώτ., δημ. ράπτρα, θηλ. του ράπτης, ή ράπτουσα ένδύματα, ίδια γυναικεία, ή μόδιτρα : Έστ.1,74,60.

ράπτω κ. μον. κ. νεώτ., δημ. ράπτω κ. ράδω, μέλλ. ράψω [Αλαγ.2,2], άόρ. έρραφα [Ηρ.9,17] κ. έν. ράφα [ΐλ.Β.296], άόρ. β' έρραφον [Νόνω.δ.7,152], μέσ. άόρ. έρραφάμην [Άριστ. 'Ιππ.784] κ. παθ. άόρ. β' έρραφην ύπερουσιν. γ' έν. έρραφήκει [Ξεν.Έφ.1,9] κ. παθ. έρραπτο [Κόρινθ.9,359], παθ. παρακ. έρραμμαι [Άριστ. Έκκλ.24, Δημ.1,268] κέν μπε. έρραμμένος κ. δημ. ραμμένος, σάνταψ εις έν δυο ή πλείονα πράγματα διά βελόνης και ράμματος, σινενιώως διά ραφής : 'Ιλ.Μ.296 έν- τασθεν διά βοείας ράψε θοαρείας, - έρραφε τό τραύμα, - ράφε μου τό κομμή! κ. άπολ. : 'Άριστ.Πλ.513 χαλκείων ή ναυπηγών ή ρά- πτειν όμ. κ. μέσ. : 'Ηρ.3,9 ράφάμενον των ώμο- βωείων και των άλλων δερμάτων όχετων, 'Άριστ. 'Ιππ.784 ούχ ώσπερ έγω βράφάμενος σοι τούτ' έρω, αὐτ'Νεφ.533 κ. παθ. : Εὐρ.Βάκχ.24 έν' ημρώ ποτ' έρράφθαι διός, 'Άριστ. Έκκλ.24 πότερον ούκ έρραμμένους έχουσι τούς πώγωνας, Δημ.268 έρράφθαι τό χείλος [είχειν έρραμμένον τό χείλος] || τό έρραμμένα τό προσεφάλοια : 'Άλεξ.98,11 || || ποροιμ. ράβε έλλωμε, δουλεία νά μη σοῦ λείπη [έπί άσκήσων ή άνομφών άπα- τχολήσωνι, ποροιμ. φρ. κόβει και ράβει ή έλω- σσα τάς ψλοαρεί θρασέας, άνοήτως] 2) νεώτ. κ. δημ. κατασκευάζω ένδύμα δι' άλλων ή μόδι- στρα δέν έπρόλαθε νά τήσ ράψή τά νυφικά' 3) έχω άνοήσεις εις ράπτην την κατασκευήν έν- δύματος δι' έμέ : ράδω ένα παλτό' || κ. μέσ. κατασκευάζω τά ένδύματά μου παρά τήν ράπ- τήν : σέ ποιόν ράδασαι; 3) κεντώ, ποικιλώ κ. παθ. : Ξεν. 'Ιππ.12,9 κρή τό έποχον τούταστων έρ- ράφθαι ώς . . . 4) μπε. μτ. δοτ. έπισώω, ημπα- νώμαι, σχεδιάζω, βουλεύομαι κακά κατά τινος' 'Ησ. έρόπτην μηχανόσση, κατασκευάζων : έρ- ράπτωμεν, έβουλεύομεν : 'Ιλ.Σ.367 ούκ όφελον Τρώεσσι κτετασμένην κακά ράφα, 'Οδ.Γ.118 ειναίεσσι γάρ σσην κακά ράπτωμεν άμεινοντες παντοίους δόλοισι, αὐτ.Π.379, 'Ηρ.9,17 έπ' άνδράσι 'Έλλησι φόνον έρραφον, Εὐρ. 'Ανδρ.911

μῶν εις γυναικ' έρραφας οία δὴ γυνή, αὐτ.Π. 681 ράφα μόρον σοι, 'Άλεξ.98,2 || ποροιμ. π. 'Ηρ.δ.) τούτο τό υπόδωμα έρραφας μέν ού, όπε- δήσαστο δέ 'Αρισταγόρης γαῦ μέν έσχεδίοισις, έβασε δέ εις έργον ό 'Αρισταγόρης. 5) πλήτ- τω, κτυπώ, κρούω : 'Ηρώδ.δ.6,51 πλήκτρον εις λα- ρην ράφα' || όθ. κρούω, παίζω εις κρηστών όργωνον, κρέμα : 'Ησιόδ.άπ.265 β- άοιδήν' 6) μγν. ή ράπτουσα όνομα έμπλοκιστου : Κέλα. 'Ιατρ.5,19,6, αὐτ.5,26,23' 7) ρηστικός ραφείος, ραφή, ραφείον, ράπτης ράπτρια, ραφίς, ραφτάδικο, ραπτός.

ράπυς-υος (ή) μγν. κ. νεώτ., δημ. κ. ράπη, βοταν. ή ράφυς, ή ραφονίς, ή λοφάνη, ή ρέβο : Γλαύκ.π. 'Αθην.9,369B ετών δέ ράφυν . . . διά τό π φιλόδς καλεί ράφυς, Σπεύς, π. 'Αθην.9,369B (ράφονίς φησι γαγγιλίς ράφυς άνάρτρον όμοιας. 2) νεώτ. βοταν. τό φυτόν τύφη ή στενοφύλλος.

ραρία (ή) έ.γ. γή) μγν. τό 'Ράριο βλ.λ. || πεδίοι : Πλάστ.'Ηθ.144B 'Αθηνάιοι τράποι άρότους Ιεραός άγοισι, . . . δούτερον έν τή 'Ραρία.

ραριάς (ή) μγν. ή Δημήτηρ : Στέφ.Βυζ.έν λ.

ράριον (τό) || κ. έν συνεκφ. μτ. του πεδίου, ή έν 'Εκυσίω πεδιάς ίόν. έκ του πατρός του Τριπο- λέμου 'Ράριο) όπου ευμβεθετα ότι έσπόρη τό πρώτον ό σίτος και όπου κατά τήν τελευτή των 'Εκυσιων έν έγινε ή Ιερά σπορά : 'Υμν.Δήμ.450, Πaus.1,38,6.

ράριον (τό) || 2) λεξ. ύποκορ. του ράρος βλ.λ. 'Ησ., Σουίδ., ΕΜ.702,37.

ράρος (τό) μγν. κ. γορμ. ή γαστήρ, ή κοιλία : ΕΜ.702,37, Σουίδ.' 2) αλοή, τό έυρυνος : Σχόλ. Διον.Τραγ.143B' 3) τό προώρος τεχθέν βρέ- φος : Λεξ.Πνευμ.215 «αμβλυθροΐδιον βρέφος» 4) ό Ιαχρός : 'Ησ., Φώτ., Σουίδ.

ράς (τό) [αΐθιοπ.] νεώτ. κ. δημ. τίτλος ηγεμόνος ή όρχηγοῦ ή φυλάρχου έν Αιθιοπία.

ράσα (ή) δημ. τό ζύλον, δι' οῦ δυαλύνουσι τήν έπιφανέων των έντός μηρού Δημητριακών, όπως μη ύπερέχη αὐτόν, δυαλιστήρ, ά. ρήμα.

ράσδον (τό) μγν. ή ράσδος όνομα συστα- τικου του νάρδου : 'Αέτ.1,130, αὐτ.1,132.

ραστοναλισμός (τό) [γαλλ.] δημ. ό όρθολογισμός, **ράσμα**-ατος (τό) [ισπαν.] μγν. τό ράντισμα, τό πότισμα : Κρίτ.'Ιατρ.π.Γολ.12,447 ράσμα θολαμίαν' 2) πόνδν ό ραιηται, ή ρανίς, στομασιατίς : Δουρ. 10] ράσματα μύρων έπιπτεν έπί τήν γήν.

ράσσιον (μν. νεώτ. κ. δημ. μέλαν εύρώ και ποδήςρες ένδυμα των κληρικων και των μοναχων : Πρδρ.2,480 και δίδουσι σε και ράσον' || ποροιμ. τό ράσο δέν κάνει τον παπά ή έξωτερική έμ- φάνισις δέν είναι τό αὐτό με τήν πραγματική άξιαν' 2) σινευδ. ό κληρός, τό ράσσιον παρη- γώργασε τό έθνος εις τούς χρόνους τής δουλείας.

ρασοφορία (ή) νεώτ. τό ρασσοφορέιν βλ.λ.

ρασοφώρας-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ό φέρων ρά- σον' || τό άρσ. ό ρασσοφώρας ώς ούσ. ό κλη- ρικός ή ό μοναχός, ό καλόγηρος.

ρασοφώρας-έω νεώτ. άμτ. φέρω ράσον, είμαι ρασσοφώρας, κληρικός ή μοναχός, καλόγηρος.

ράσα (ή) [γαλλ.] δημ. όδοντωτή ρίγη.

ράσσω, άπτ. -τω, μέλλ. ράσω [Πδ.'Ησ.9,11] κ. μέσ. ράσομαι [Πλάτ.Κοιστ.44], άόρ. έρρασα [Δήμ. 1259] κ. παθ. έρράσθην [Πδ.Δαν.8,10], ποίω, πλήτ- τω, τύπτω και ώθων καταβάλλω, ρίπτω μέ' όρμ- ή, άράσσω : Δημ.1259 ε'8' ύποσκαλισαντες και ράξαντες εις τών βρόδρονον, οὔτως διεθνηκαν έναλλόμενοι και ύβριζόντες ώστε . . . 2) πα- τάσσω, τιμωρώ άσσητηρώς : Πδ.'Ησ.9,11 ράσει ό Θεός τούς έπανισταμένους έπί όρος Σιών έπ' αὐτόν' 3) ίων. τ. άντ. του ράσσω, έπί χορευ- τών, κρούω, κτυπώ τό έδαφος διά των ποδών, χορεύω : 'Ιλ.Σ.571 ράσσαντες άμαρτή μολεή τ'

λυμψί τε ποσί σκαφροντες έποντο, Ύμν.Ανάλλ. 5:6 οί δε ρήσαντες έποντο. || κ μτ. βοτ. πληθ. τοῦ ποῦς : Άπολλ.Ρ.1,539 ὡστε . . πέδον ρήσασσι πόδεςσι' κ. παθ. : Εἰφορ.51,9 αἴρσιν ὄτε ρήσασσι σίδερον. || κρούω, κτυπῶ ἰσχυρῶς : ΆΜΕ.ΑΠ.7,709 ρήσανε τύμπενα.

ρῥάσαν ἄνωμ. συγκρ. τοῦ ρῥάσιος βλλ. ἀντί ρῥων. **ρῥασάσι** ἴσ. κινεῖ, ὠθεῖ, ταράττειται' πρβλ. ρασιόζει.

ραστακοῦερος [οἱ βιολ.] δημ. ὁ διάγων ἐπιδεικτικῶς πολυτελεῖ βίον' || ὁ ἔκων ἀδήλους τοῦ πόνου τοῦ ἐπιδεικνυομένου πλούτου.

ράσταρ [τὸ ἱεργ.] δημ. πλέγμα διασταυρωμένων γραμμῶν, ζι' οὐ ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀπόδοσις τῶν φωτισσάσεων τῶν εἰκῶν εἰς τὰς ταγκοφωφικάς πλάκας, κτισέ.

ρῥήσας ἄπερθ. τοῦ ρῥάσιος βλλ. **ρῥαστώνειος**-εως [ἡ] [ῥαστώνειω] ἡ ραστώνη : Αἰ.δ.ἠ.110.

ρῥαστώνωμ κ. μέσ., παθ. παρσκ. ἔρρασιώνευμαι [ῥαστείδ.Λόγ.54,652] ῥαστώω, διάγω ἐν ρῥαστώῳ, εἶμαι ἄεργος : Ξεν.Όμ.20,18 δταν ὁ μὲν πρῶτῳ ἐρ' ὥπερ ὤρμηται, ὁ δὲ ρῥαστώνωμ τῆ φυγῆ παρ' κρήνας καὶ ἄπο σκιάς ἀναπαυόμενος, Δίων.Κ.35,39' || ὄμ. κ. μέσ. ἴσ. ἔρρασιώνωμ ρῥαστρεῖ. ὄμειλε, καταφρονεῖ : Ζήν.1,21 Διογεν.1,21, Αἰ.δ.ἠ.281' || κ. παθ. ἐν μέσ. σμ. : Ῥαστείδ.Λόγ.54,652, Θωμ.Κ.325R' 2] ρηστ.π. ραστώωνειος.

ρῥαστώνη [ἡ] [ῥῥαστώη] κ. νεώτ., ἴσων ρῥαστώνη ἡ εὐχέρεια, ἡ εὐκολία, ἀντιθ. γαλεπότης : Πλάτ. Κριτ.107κ πολλήν ρῥαστώνην λέγεις τῆς παιδοποιίας ταῖς τῶν φυλάκων γυναιξίν, αὐτ.460D, οὐτ.Νόμ.625B' κ. μτ. ἀπορφ. : Πλάτ.Όργ.459C οὐκὼν πολλὰ ρῥαστώων... γίνεται... μηδὲν ἔλαττωσθαί τινι δημιουργῶν, Ῥαστώη.Πολιτ.1255α,26, Πλούτ.Κῶμ.20 τῶ μὲν ἐκπίπτουν τῆς πόλεως ὄχλω ρῥαστώων φυγῆς παρέρχον 2] μτ. γενικ. τοῦ ἀντικ. ἡ προότης, ἡμότης : Ἦρ.3,136 ἐκ ρῥαστώνης τῆς δημοκλήθης [ὁ]πὸ κολῆν διάθεσι πρὸς τὸν Δημοκλήθην, Πολύβ.38,11 [ἡ] χῆρι καὶ ρῥαστώων 3] ἡ ἀνακοπήσις ἀπὸ πνοῦς δυσπρόετου πράγματος : Δημ.722 μηδεὶ τῶν ἀδικουμένων φαίνεσθαί μηδ' ἰμάν διδόντα ρῥαστώωνη' || ἡ ἀνακοπήσις, μετρίσις τῶν πόνων : Ἰνν.Ἐπιθ.3,17,9 δυσεντεριώδεα μετὰ πόνου, τῶν δὲ ἄλλων ρῥαστώων, Πλάτ.Συμπ.176B ρῥαστώνη τῆς πόσεως [ἀνάσθησις ἐκ τῶν ἀπτελεσμάτων τῆς πόσεως], αὐτ.Νόμ.779Α, Πολύβ.18,14,15 ἀσφάλεια καὶ ρῥαστώνη τισίν ἀπὸ Λακεδαιμονίων 4] ἀπολ. ἀνάσπιση ἀνάπαυλα, ἡσυχία : Αἰσ. 24,10 ἔμαυθ' ρῥαστώων ἐξέρπον, Ξεν.Αν.5,8,16 ἄλλοι δὲ γὰ ἴσως ἀναλειπόμενοι πνοὴ διὰ βραστώων ἱκρῶν ἀναπαύσασθαι. Πλάτ.Τιμ.70D ἀναστώων καὶ ρῥαστώων ἐν τῷ καμμάτι παρῆκειν, ἴσμορ.9,45 δλίγοις πόνοις πολλὰς ρῥαστώνας κτίσμενος, Δημ.1485 ἔχει τινὰ τοῖς ἀδικουμένοις ρῥαστώων τοὺ λέγων, Ῥαστώη.Μεταφ.982b,23 πρὸς ρῥαστώων καὶ διαγωγῶν 5] κ. νεώτ. ἡ μετὰ τρυφῆς ἀνάσπιση, ἡ τρυφηλάτης, ὁ εὐκόλος βίος Φώτ. ἔρρασιώνη' ἀνάσπιση τέρψις τρυφῆ, εὐκολία. ροθυμία' ἡδυσάθεα' χανούτης ἄργια : Οὐκ.1,120 ἄν ἄκαιρεθαι τῆς ρῥαστώνης τοῦ τερπνῶν' || ἡ νοχέλια, ἡ ἀόρνησια, ἡ ὀλιγορία, ἡ νωδρότης : Δημ.133 ἡ καθ' ἡμέραν ρῥαστώνη καὶ ραθυμία' 6] ἡ ἐποχή, ὁ χρόνος τῆς ἀναπαύσεως, τῆς ἡσυχίας : Πολύβ.4,4,8 ἐν ὑπεριστάτοις ρῥαστώων ἀσφάλωσασθαι.

ρῥαστώνω-έω ἐπινοοῦσθαι, ὠφερῶμα ὀλιγώτερον, ἑλασπώρνω, πᾶω καλύτερα : Ἰνν.Προορ.1,52 Γαλ.9,703.

ράστωρ ἴσ. κρητήρ' πρβλ. ραστώρ.

ράτάνη [ἡ], ἑωρ. ρῥάτανα, ἰολ. βρατάνωρ ἴσ. κρητάνων τωρήνηκ.

ράτρερος-αον ἑωρ. ἄνωμ. συγκρ. τοῦ ρῥάσιος. **ρατζάσι** [οἱ] δημ. ἡ ραγῆς βύλλ [2].

ρατίζεῖν ἴσ. κρησθεῖν.

ρατῆκεῖν ἴσ. κρησθῆσαι.

ρατιώνες [οἱ] μγν. οἱ λογομοῖ : Ἰω.Αυθ.Ρωμ.3,37. **ράτρη** [ἡ] ἑωρ. ἀντὶ γήρα βλλ.

ράτσα [ἡ] [ἱολ.] δημ. γένος, γενεά, φυλὴ : κρατάς ἀπὸ μεγάλα ράτσα' || γένος ἑλεγκτόν : σκυλί ἀπὸ ράτσα' 2] μγν. ἐπὶ πρῶσ., ὁ παυόργος, ὁ εὐφής, ὁ κατηγάρης, τετραπύρατος : σοῦ εἶναι μιὰ ράτσα-ράτσα τοῦ διαβόλου.

ράτταν Φώτ. ἐπίφωτισμα χαϊρόντων καὶ ὑποχουμένων.

ράτωνα ἴσ. κρητήρα, σφαγέα.

ράυλον ἴσ. ἀγρῶνλον, ἄγροκλον.

ραφαηλίδης-ἄ-όν νεώτ. ἐπὶ ἔργων ζωγραφικῆς, ὁ ὅσο το ζωγράφου Ραφαήλ ἡ ὅσο μαθητοῦ αὐτοῦ ἡ μιμητοῦ γενόμενος ἡ δ εἰς τὸν Ραφαήλ ἄνηκων ἡ ἀναφερόμενος.

ραφαηλίτης [οἱ] νεώτ. ὄρυκτολ. ἀπάνων ὄρυκτόν εὐρεθῆν καὶ ἐν Λαυρίᾳ, ἀ παραλαμπευσίτης.

ράφᾶνέλαιον [τὸ] κ. μγν. πᾶπ. ῥεφανείλαιον ἔλαιον ἐκ ραφανίδων, ραφανόλαδο : Διοσκ.1,37.

ράφᾶνή [ἡ] κ. μγν. ἡ ράφασος : Βατρομορ.53 οὐ τρώγω ραφᾶνας, . . οὐ κολοκύντας ἰδγρ. ραφᾶνώων, Ἰππιατρ.33 ραφᾶνης τῆς τρωγῆς.

ράφᾶνηδῶν ἐπίρρ. μγν. ἱατρ. ἐπὶ κοταγῶων, ἐν εἰδεί ραφᾶνώων : Ἐρωπῶν ἐν λ. ἀτρικέως, Γαλλ.10,424, Σωμ.Κετ.10' πρβλ. κουλῶσα.

ραφανία [ἡ] νεώτ. ἱατρ. νόσος προκολοῦσα σπασμοῦ καὶ ἀποδιδομένη εἰς τὴν πορογενῆν δηλητηρίασιν ὅσῳ τῶν ἀεργμάτων ραφανίσιος.

ραφανίσιος [ἡ] δημ. ἡ ραφανίς βλλ.

ράφᾶνίδων [τὸ] ὄνοκορ. τοῦ ραφανίς βλλ. : Πλάτ.Κωμ.171.

ράφᾶνιδῶ-ὄω [ραφανία], παθ. ὄορ. ἔρραφανιδῶσθαι, μγν. παθ. παρασκ. ῥεραφανιδωμένος, εἰσάτω, ἐμπήγω ραφανίδα, ραφανίς ἐἰς τὸν πρωκτικόν, ἡ ἐν Ἰσθμιας συνήθης τυμωρία τῶν μοχλῶν παθ. : Ῥαστώη.Νεφ.1023 τὶ δ' ἐν ραφανιδωθῆ' . . τέρφρα τλῆθῃ ἰσχυρὰ ἔραφανιδῶσα λαμβάνοντες καθίστανται εἰς τοὺς πρωκτικὸς τοῦτων, καὶ παρὰ τὸ λλοτες αὐτοὺς τέρφρα θερμῶν ἐπέπασσον, βασιόνους ἱκανῶς λοιπ' ὄρνεον ταῦτας' πρβλ. Λοικ.Περγρ.9 ραφανίδι τὴν πυγὴν βεβουμένως 2] ρηστ.π. ἐν συνθ. ἀποραφανιδῶσις.

ραφανιδῶδης-ους-ες μγν. ὁ ὄμοιος ραφανίδι, ὁ ὄμοιος τῶν πρὸς ράπανον : Θεῶφρ.Φ.7,6,2.

ραφανίσιος-π-ον μγν. ὁ ἐκ ραφανίδος κατεσκευασμένος : Διοσκ.1,37 ραφανίων ἔλαιον.

ράφᾶνιον [τὸ] πᾶπ. ὄνοκορ. τοῦ ραφανίς βλλ.

ράφᾶνις-ἰδος [ἡ] κ. νεώτ. δημ. ραφανίδα κ. ρεφανίς [Φυλ.ὄμ.18,4] φυτὸν ἐδῶδιμον καὶ κηπευτικόν, ἔχον τὴν μεθῶν ὄρμειαν καὶ καυστικήν, τὸ ραφανίον, ρεφανίον : Κρατῶν.303, Εἰπ.312, Ῥαστώη.Νεφ.981 οὐδ' ἄν ἐξέσθαι δευπνῶν' ἔστιν κεφαλῆσιον τῆς ραφανίδος, αὐτ.Γαλ.544, αὐτ.ἠ.253, Θεῶφρ.Φ.11,2,7, Διοσκ.2,112' || ἐν χρ. ἐν Ἰσθμιας διὰ τὴν τυμωρίαν τῶν μοχλῶν πρβλ. ραφανίδι : Λοικ.Περγρ.9 ραφανίδι τὴν πυγὴν βεβουμένως, Σχολ. Ῥαστώη.Νεφ.1023 ραφανίδος λαμβάνοντες καθίστανται εἰς τοὺς πρωκτικὸς τοῦτων 2] ραφανία ἡ ἀγρία ἡ λαφᾶνη, ἡ ραφανίσιος, τὸ ἀγριορῖνος : Διοσκ.2,112, Πλιν.Φ.19,82' || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν αἰτουραθῶων.

ραφανίτης-ιδος [ἡ] μγν. εἶδος κρηνο κληθέντος οὕτως ἐκ τοῦ ὀχηματος τῆς ριζῆς αὐτοῦ, ἱρίς ἡ ἄλλυρη, τὸ ἔφιλον : Πλιν.Φ.21,41.

ραφενσιδής-ους-ές νεώτ. ὁ ὄμοιος πρὸς ραφανίδα, πᾶπ. μοιάζει με ραφανίον.

ράφανος (ή) κ. νεώτ., λων. **ράφανος** (Γ'ινν.Γυν.2, 115)· Αγγλων.122 κρέφον και ράφανον διαφέρει παρ' ἑωσι και Ἄττικοις ράφανον μὲν ἦν και ἡμεῖς φωναι ράφανον δὲ τὴν κρῆμθνη, ἀττ. ἡ κρῆμθ, ἡ βράση, ἡ ρέβα· Ἡσ. ἐραφανός και ράφανος διαφέρει παρὰ τὸς Ἄττικοῖς ράφανος μὲν γὰρ ἡ κρῆμθ, ραφανός δὲ παρ' ἡμῖν βράφανος· Ἀριστ.φ.ἀν.107, Νικόμ.15 [ἐτραγετο ἐφθὸ βθερασομένη], Ἀριστ.Ζ1 551,15 τῆς ράφανου, ἦν καλοῦσι τινες κρῆμθνη, Ἀπολλ.Κορ.27 οἶδ' ὅτι καλοῦσιν ῥάφανον, ὕμεις δ' οἱ ἐξνοῖ κρῆμθνη, Θεόδωρ.Φ1,1,6,6· 2) **ράφανος** ἄγρια κρῆμθνη ἡ ἄγρια· Θεόδωρ.Φ1 7,6,2· 3) ἡ ραφανός ἄγρια, ἡ λαφάνη· Θεόδωρ.Φ1 9,15,5· 4) τὸ φυτὸν εὐφορόβιον τὸ ἀπιοειδές, τερλαπιθῖ, φλωμάκι· Διοσκ.4,175· || **ράφανος** ὄρεσις ἡ ὄρεινή· Βατραχον.53 [δ.γρ. ραφάνσις], Ἀριστ.Πρ.924α,34.

ράφάνουρος (οἶ) ὁ φλόαξ τῶν κρῆμθων, κηπουρός, Ἡσ.· ἐραφανουροί· κηπουροί, **ράφάνουράγια** (ή) ἰεσθ(ή) μτγ. τὸ ἐσθίειν, τὸ τρώγειν ραφανίδος, ραφάνια· Ἰνποδ.Αἰρ.8,19. **ραφανώθης**-ους-ες ἦν. ἐσφ. γρ. ἀντὶ ραφανιδώθης βλλ.· Θεόδωρ.Φ1 7,6,2.

ραφάσσει Ἡσ. ἐπλανάται. **ραφάσιν** (τὸ) (ράπτω) γλωσσ. κ. νεώτ. ἐργαστήριον ραπτικής, κατάστημα ράπτου ἀνδρικών ἐνδυμάτων, ραφτόδικο.

ραφέως-έως (οἶ) [ράπτω] ὁ ράπτης· Πολυδ.7,42· 2) μτφ. ἐν φρ. ράφεος φόνου ὁ μηχανικὸς φόνου, ὁ ἠθικός αὐταυριγός φόνου· Αἰσχ.Ἀγ.1604 κἀγὼ θίκαιος τοῦδε τοῦ φόνου ραφέως.

ράφη (ή), δωρ. **ράφα** εἶδος μεγάλης ραφανίδος, μεγάλο ραφάν· Ἡσ. ἐτρώφην δὲ φησι, παρὰ Δωριεῖσι τὰς μικράς ραφανίδας λέγεσθαι, τὰς δὲ μεγάλας ράφας· Ἐπίχ.204 [ἀμφ].

ραφή (ή) [ράπτω] κ. μων., νεώτ. κ. δημ. συναρμολογία πράγματος πρὸς ἄλλο, εἶδ. τεμαχίων ὑφάσματος ἡ δέσματος· Οἰδ.Χ 186 ραφαί δ' ἐλέλυτο λυμέντων· ἡ ἢ πρὸς συναρμολογίαν πτύωσις· Πλούτ.Κλεομ.37 ἐνδυσάμενος τὸν χιτῶνα και τὴν **ράφην** ἐκ τοῦ δεξιοῦ παραλυσάμενος ὤμου, ἔρωτοκρ.4,780 κορυφὴ γρᾶφῃ τοῦ κἄνευ, και κάτω στὸ στήθινον του εἰς τίς ραφεῖς τῆ βίνας· || νεώτ. κ. δημ. κ. ἐπὶ μεταλλικών ἐλασμάτων δι' ἡλων συναρμολογῶν· οἱ λέθιπτες τῆς ἀπομηχανῆς εἶναι ἐφαρμόμενοι κατὰ τὰς ραφεῖς, κάπου ἀνοίξει ἡ ραφή τοῦ ντεπόζιτου και τρέχει· πρβλ. κόλλησι Π· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. εἶδ. κ. κτ. συναρβ.στ. χρ. ἡ κατὰ μῆκος σύνδεσις τεμοχίων ὑφασμάτων ἢ δερμάτων, ἀμοιβαῖον κατὰ τὸ ἐνούμενο ἀκρά διαπερωμένη δι' ἐνεργησι βελόνης ἢ ἀλλου αἰχμηροῦ ἐργαλείου ὑπὸ κλωστής ἢ θώμυγος τανυσμένη τῶσαν, ὥστε να συνάπτωνται τὰ ἐνούμενα ἦτοι συναρπτόμενα τεμάχια· αἱ πλάγιαι ραφαὶ τοῦ ἐπέμβουτου, -σθῆ γούνα πρέπει νὰ μὴ φαίνεται καμιά ραφή, -ἐπληθῆκε ἡ ραφή τοῦ λαμοῦδέτης· || ὁμ. νεώτ. κ. δημ. Ιοτρ. ἡ διὰ ράμματος ἐνωσις τοῦ δέσματος ἢ ὑμέματος προσηθέντος πρὸς ἐχειρῆσιν ἢ ἐκ τραύματος, διατηρομένη μέχρις ἐπουλώσεως· Δίων Κ 43,21 αἱ ραφαὶ τοῦ τραύματος· 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ πρᾶξις τοῦ ράπτειν, διὰ κλωστής συνάπτειν, τὸ ράψω· Πλάτ.Πολιτ.1,280ε τρήσει και **ραφῆ** χρωμένη σύνδεσις - κοπὴ και ραφή ἀμνηχθῶν - πηληκίων - ὑπόδημάτων· || ὁμ. Ιοτρ. ἢ ἡ ραφή τοῦ ἐπὶ τὸ προσώπου τραύματος ἀπήρτησε πολλὰν προσοχὴν διὰ νὰ μὴ μείνη οὐλή· 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ἄνοσμο. ἡ γραμμὴ ὅπου συναρμολογῶνται ὀστά τοῦ σκελετοῦ τοῦ σώματος κ. 18. δύο ὀδοντωτοὶ ὀρθώσεις τοῦ δαιτίνου κρανοῦ φλοιοῦ· Ἡρ.9,83 κεφαλή οὐκ ἔχουσα ρα-

φήν, Ἰνν.Κεφ.Τρωμ.1, Εὐρ.Ἰκ.503 λογαγέται πέτραις καταξοθνήντας ὀστέων ραφῆς, Πλάτ.Τίμ. 76Α ἡ δὲ γαστὶς ὑπὸ τὰς ραφεῖς ἀνοῖσθα ἤρδαι, Ἀριστ.Ζ1 491β,13 ὠρμένη ἐστὶ κεφαλή ἀνδρός οὐδέμιν ἔχουσα ραφήν, αὐτ.ΖΜ 667α,7· 5) νεώτ. βοταν. τὸ σημεῖον συμφορέως τῆς φώθηκῆς μετὰ τῶν ἀκρων τῶν καρποφθῶλων.

ράφει (τὸ) δημ., γενικ. **ραφίω**, πλθθ. **ράφια**, σάνις ἐπιμήκης παραλλήλων πρὸς τὸ δόκεον τοποθετημένη και στερεῶς προσηρμωμένη ἐπὶ τῷ τοίχῳ ζωαρίου, ὀρθοθήκη κττ., χρησιμεύουσα πρὸς ἀπόθεσιν ἐπ' αὐτῆς πραγμάτων, ὄιον ακεῦων, τροφίμων, ἐργαλείων κττ.· || ὁμ. συνθη. κτ. πλθθ. σάνις ἡ σανίδες ἐγκαρσιῶς τοποθετημέναι ἐντὸς ἐρμარიου· τὰ ράφια τοῦ ντουλαπιῶ - τῆς βιβλιοθήκης· || ὁμ. κτ. πλθθ. αἱ ἐπὶ τῶν τοίχων καταστήματος πωλήσεως διαφ. εἰδῶν ἢ ἐργαστηρίου προσηρμωμένα ἐπὶ ἄλλων καθέτων ἐγκαρσιῶν σανίδες, ἐφ' ὧν τοποθετοῦνται τὰ πρὸς πώλησιν εἶδη ἢ τὰ ἐργαλεία· 2) μτφ. φρ. ἐπὶ γυναικῶς προκεχωρημένης ἡλικίας· ἔμεινε τὸ ράφει [ἀπέμεινε ἀγαμοῦ].

ράφια (ή) νεώτ. κ. δημ. ἴνες τοῦ φωνικοειδοῦς φυτοῦ ραφία χρησιμοποιοῦμεναι εἰς τὴν κατασκευὴν φιάδων, εἰς τὴν καταβολεκτικὴν κττ.

ραφίαις-α-ον νεώτ. ἀναι. ὁ ὧς διὰ ραφῆς συναπτόμενος· **ραφίαισι δεσμιδαι** [αἱ μινκαὶ δεσμιδές τῆς ἐν τῷ βόθει στιβόδος τοῦ ἔσω τοιχώματος τῆς δεξιᾶς κοιλίας τῆς καρδίας].

ράφιδος-αἰ (οἶ) πάπ. ὁ ἔχων ὡς ἐργον νὰ διακοσμηθῆ τεχνουργήματα, ὑφάσματα κττ., ὁ ποικιλτής. **ραφίδεαι** (ή) Εἰγρη. θηλ. τοῦ ραφιδέως βλλ.

ραφιδεύς-έως (ή) μτγ. ὁ ραφεύς, ὁ ράπτης· Παλλ. ΑΠ II,288 κορυφαί και ραφιδεύς κατεναγτόν ἤλθον ἀγῶνος.

ραφιδεῦσις-έως (ή) νεώτ. ἡ πρᾶξις και τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ραφιδεῦθ βλλ., ἡ ραφή, τὸ ράψω.

ραφιδευτής (οἶ) [ραφιδεῦω] μτγ. ὁ κεντῶν, ὁ ποικιλτή· ΠΔ ἘΕ 27,16 βύσσου κεκλωσμένης τῆ ποικιλίᾳ τοῦ ραφιδευτοῦ.

ραφιδευτικῆ (ή) μτγ. ἡ τέχνη τοῦ ράπτειν, ἡ ραπτική· Ἰω.Χρυσ.6,733,41.

ραφιδευτός-ή-όν μτγ. ἐπὶ ὑφασμάτων, ὁ διὰ ραφῆς συναρμολογούμενος, ὁ διὰ προσερρομμένων ποικιλμάτων κεκοσμημένος· ΠΔ ἘΕ 37,23 ὁς ἄρκετεκτόνησε τὰ ὑφαντὰ και τὰ ραφιδευτὰ.

ραφιδεῦω [ραφίζ] κ. μων. ράπτω διὰ ραφίδος, συρράπτω, προοράπτω· Φώτ.Ἐπιστ.325· 2) ρημ. π. ραφιδεῦτος, ραφιδευτής, ραφιδεύς, ραφιδεῦσις, ραφιδευτική.

ραφίδιον (τὸ) νεώτ. βοταν. ὑποκορ. τοῦ ραφίς βλλ.3, βελανοειδὲς κηρατῆλιον ἐνὶν ζωϊκῶν και φυτικῶν κητάρων.

ραφιδολογία (ή) νεώτ. σύστημα δι' ἐξεχουσῶν σημάτων πρὸς χρῆσιν τῶν τυφλῶν.

ραφιδολογία (οἶ) νεώτ. εἰδικὸν μῆχάνημα, δι' οὗ ἀναπορῶνται ἀνάγλυφοι οἱ σημιεῖσιδεῖς χαρακτηριστῆρες τοῦ ἀλφάβητου τῶν τυφλῶν.

ραφιδόθηκη (ή) γλωσσ. θήκη ραφίδων, βελανῶν, **ραφιδολογίος** (οἶ) γλωσσ. ὁ κατασκευάζων ραφίδας, βελῶνας.

ραφιδόφορος (οἶ) νεώτ. γένος ἀρκοειδῶν φυτῶν. **ραφιδώω**-ῶω νεώτ. κ. -ῶω ἀνοδῶω διὰ ραφιδώματος βλλ., φαλιδῶω· 2) ρημ.π. ραφιδώω, ραφιδώωσις.

ραφιδώω-ατος (τὸ) [ραφιδῶ] νεώτ. ναυτ. ἡ διὰ λεπτοῦ σχοινοῦ ἀνάδεσις Ιατίου ἐπὶ ἀναδρόμῳ ἢ σκηνῆς τοῦ πλοιοῦ ἐπὶ τοῦ σκηνοῦ αὐτῆς, φαλιδῶ.

ραφιδώωσις-έως (ή) [ραφιδῶ] νεώτ. ἡ διὰ σχοινίου σύνδεσις δύο τεμαχίων ὀθῆνης διαπερωμένης δι' αὐτῶν ἐναλλάξ.

ραφινάδα (ή) νεώτ. πυκνόν διάλυμα σακχάρου περιέχον μεγάλην ποσότητα λιβερτοσακχάρου και χρησιμοποιούμενον εις τήν παρασκευήν ήλυμάτων, τεχνιού μέλματος κτ. : ραφινάδα υγρά 2) είδ. έν τή βιομηχανία ή μή πλήρως καθαρισθείσα σάκχαρις εκ σακχαροκαλάμου ή σακχαροτεύτλων.

ραφινάρισμα-ατος (τό) (ραφινάρω) δημ. τό άποτέλεσμα του ραφινάρω βλλ.

ραφινάρισμένος-η-ο μη. παθ. παρακ του ραφινάρω βλλ.

ραφινάρω (ιταλ) δημ., παθ. άδρ. -ίστηκα, μη. παθ. παρακ. ραφινάρισμένος, συνήθ. επί έλαιών κ. σακχάρους, καθαρίζω χυμικήν τινα ούσιον από άκαθαρσιών ή προσμιξεύω, διυλίζω· 2) μη. επί προσ. ή μη. ραφινάρισμένος, ό αισθητικώς προσμεινός, ό λεπτός, ευγενής τούς τρόπους· 3) ρηματ. π. ραφινάρισμα, ραφινότος.

ραφινάτος-η-ο (ιταλ) δημ. ό διυλισμένος, ό κεκαθαρμένος· 2) μη. επί προσ., ό λεπτός, ό ευγενής, ό ραφινάρισμένος βλλ.

ράφεις-ιδος (ή) (ράπτω) κ. μον. κ. νεώτ., δωρ. ράφης τό όργανον δι' όού ράπτωμεν, ή πρόσ ραφήν βελόνη, βελόνα του ραφίματος : 'Ινν.Νούα. 2,66, 'Αρχην.38 ράφειδα και λίνον λαβών τό όργανον σύραφον τόδε, Φιλ.Μηχ.Βελον.61,14, Νίκωρ. ΑΠ.Π,110, ΚΔ Μοιθ.19,24 εύκοσιότερόν έστι κάμηλον διά τρυφήματος ράφιδος διαελείν 2) Βαλάσιος τις ήβουδ. ου ή κεφαλή ληγει εις όξυτατον σήμα : 'Επιχ.51 όξυρύγχους ράφιδας, Αριστ. άπ.294, 'Οππ.'Αλ.1,172, αὐτ.Κον.2,392· 3) νεώτ. βοταν. τό γένος φυτών ραφία βλλ.

ραφοδένω δημ., άδρ. (έβραφοδέσσα, δένω διά ραφής, συρράπτω) // έν τή βιβλιοδετική, συρράπτω τυπογρ. φύλλα προς άποτέλεσμα βιβλίου.

ράφω 'Ηα. εδρώνει τινός.

ραφτάδικο (τό) δημ. ραφίον βλλ.
ράφτης (ή) δημ., θήλ. ράφτρα, ό ράφτης βλλ. : παροιμ. ταγκάκης εύπάλυτος και ράφτης έσκακιμένος ίέπι τών άμελούντων τό καθ' έαυτούς εις τόν κύκλον της επαγγελματικής των δράσεως.

ραφτικά (τά) δημ. ή άμαθία του ράπτου.

ραφτική (ή) δημ. ή ραπτική βλλ. : Πρόδρ.1,166.

ραφτοπουλο (τό) δημ., θήλ. -ούλα, ό μαθητευόμενος.ράφτης // ό νεωρός ράφτης.

ράφτρα (ή) δημ. θήλ. του ράφτης ή ράφτρια.

ράφτω δημ. ράπτω βλλ.

ράφως-υος (ή) ή βουναίς, οι βρούδες : Σπεία.π. 'Αθην.9,369B ραφανίς (φησι) γογγυλις ράφως άναρρινον βουια.

ράχάδην (ράχις) 'Ηα. 'έπι της ράχεως.

ράχας (ό) 'Ενιγρ. ή ραχός βλλ.

ράχάς-άδας (ή) 'Ηα. εχωρην αυδένδρον και μετέωρον διά τό φέρον άποτελείν καταπέμνομενον, Φώτ. 'εραχάδας τό δεινρόδη χωρίον.

ραχατάω (ραχατή) δημ. άμτθ. διάγω βίον άπραγμόνα, άναπαύομαι, χουζουρεύω.

ραχάτι (τό) (άραβ.) δημ. άργία και άνάπαυση, έξόπλο, χουζούρι.

ραχατλήδικος-η-ο δημ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις ραχατλή βλλ.

ραχατλής (ό) δημ. ό άρρασκόμενος εις τό ραχατή ήτοι τών άργών έν άναπαύσει βίον, τό χουζούρι, την έξόπλα.

ραχοτομία (ή) νεώτ. Ιατρ. ό ραχοτομία βλλ.

ραχετριζω (ράχις) μη. κ. ρακετριζω τέμνω, κόπτω την ράχιν εις δύο· Πολυδ.2,136 'εις τήν ράχιν παλειν, ούτω Πλάτων.

ράχेत्रον (τό) μη. ή ράχις 'Ηα. 'εράχेत्रον 'ράχις' ώς πλευρόν και πλευρά· 2) 'Ηα. 'εράχेत्रον' ό δέ τήν ράχιν του Ιερείου· 3) Φώτ. 'ετό όριοθεν του τραχίου, άφ' ου ή αρχή της

ράχεως· 4) Πολυδ.2,136' 'ετό μέσον της ράχεως' // Διβ.'Αλ.π.Φώτ. 'ετό πλευρόν· 3) 'εργαλείον του κρεοπάλου, του χροσπί· Πολυδ.7,25.

ράχη (ή) μη. κ. δημ. ό. γρ. άνή ράχος βλλ. : Πολυδ.1,225· 2) δημ. ή ράχις βλλ.

ράχι 'Ηα. τό στερφόλον.

ράχια (ή) (ράσαι) κ. νεώτ., Ιων. ραχία ή ρηγνυμένη επί της άκτής θάλασσα, ίδιον ή πλημυσοόσα, άνήθ. άμυγας : 'Ηρ.2,11 ραχία δ' έν αστώ και άμυγας άνά πάσαν ήμέραν γίνεται, ούτ.7,198, Πολυδ.1,37,2 όπό τό ραχίας γίνετο τούς σπιδάσι καταγνόμενα σκάρη, Πλουτ.Σεπτ.7 του πελάγουσ άνισταμένουσ και τό πλοια πάντα ταίς ραχιάς περιβάλλοντος // ένίοτε συνάπτεται μη. του πλημυρις : 'Ηρ.8,129 σπιναν δέ λέγουσι Ποιδαίηται της ραχίας και της πλημυριδος και του Περαικού πάθος γενέσθαι, 'Ινν.π.Γολ.19,135· 2) ό συνεχής κρότος τών κυμάτων ρηγνυόμενον κατά της άκτής, ρόχθος : παροιμ. π. Διογεν.7,99 ραχίας καλίστερος (λάλος φλισρος, πολλολογάς) // μη. επί όχλου, πάταγοσ φόφορσ, θόρυθοσ, ταραχή : Ποσειδ.27,11 όχλου τοιούτου ραχίαν ήθροσιμένην, Πλουτ.7,789D ραχίαν ποιούοντος έν δήμω και φύρον 3) άπότομος και πετρώδης άκτή, έφ' ής τό κύμασ ρήγνυται' Αδ.Δ.άπ.421 'ετόν τόπον ψ προσεράπτε τό κύμασ, 'Ηα. 'επίσ πετρώδης σπιδάσιος : Αισχ.Πρ.713 ραχία άλίωτοισ, Όμουκ.4,10 άμυνομένους παρ' ετών την ραχίαν σώζειν ύμάσ τε αστούσ Πολυδ.3,39,4 της 'ήθριασ άπάσης έως της ραχίας, Σπράδ.16,4,23 ραχίας άλιμίνους παραβάλλω // γεν. άκτι, παραλλα : Λυκόφρ.379 άνεκεδάτους ραχίας, Διοκλ.ΑΠ.7,393 έν χέρσιου ραχίας· 4) όρενή σπιδά, ράχις ράχη : Σοφ. άπ.1088· 5) τό κατάτονον μέρος της ράχεως της ραχοκοκαλιάς : Νόνω.Δ.11,182, αὐτ.39,334.

ράχιας-ας-ον (ράχις) κ. νεώτ. άναν. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις την ράχιν του σώματος : 'Ινν.'Αρ.7,36 τούσ μάσ τουσ ραχιαίωσ Γαλ.Χρ. Μορ.12,105.

ραχιαίω (ή) νεώτ. Ιατρ. τό κατά της ράχης όλος βλλ.21.

ραχιαλγικός-ή-ον νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις την ραχιαλίαν.

ραχιανοισθησία (ή) νεώτ. Ιατρ. χωρογρ. μέθοδος ναρκώσεως ή άνασθησίας δι' ένδοραχιαίωσ ενέσεως.

ραχιανολησία (ή) νεώτ. ραχιανοισθησία βλλ.

ράχις (ή) (ράχις) κ. μον. κ. δημ. συνήθ. επί τών θυσιοζόμενων ζώων, άλλα κ. επί προσ., διά της ράχεως διατέμνω, διαμερίζω, διακόπτω, όδεν κατωτέρω, κομματάω, φονεύω· 'Ηα. 'εδια τό την πρώτην και μεγάλην διακοπήν κατά την ράχιν γίνεσθαι : Αισχ.Πέρο.426 άπισον, έρραχίον, εύχολή δ' όμοσ κωκυμίσανσ καταίχε πελαγίον έλα, Σοφ.Α1.56 ενθ' εισησάνων έκαρεσ πολύκερον φόνον κύκλω ραχίωσ, αὐτ.299.Εδρ.άπ.1105, 'Ιπιατρ.22

2) κτυπό, τυμνησίο τό σφονγιζ ζώον· 'Ηα. 'εραχίειν παλειν τό Ιερείον· // δημ. είδ. επί άλιευθέντων διά δικτύου μεγάλων ήχθύων άσπαρόντων, πλήττω διά κόπης προς νέκρωσιν· 3) μη. ό-λαστονικάσ εύπολιολογ' 'Ηα. 'εραχίειν' τό εικώλιωσ και ράδιωσ φευδίσθαι, Α8 113 'εραχίειν' άνή του μεγάλα φευδίσται : Δελ.άπ.80· 3) ρηματ. π. ραχιστής, ραχατήρ, ραχιστός.

ραχιοκοιλίωσις-εως (ή) νεώτ. Ιατρ. ή έφαρμογή, ή χρησιμοποίησις τών άλάτων της κοιλίας εις τήν ραχιανοισθησιν βλλ.

ραχίον (τό) μον. ύποκορ. του ράχις, μικρή ράχις βουνού, ραχοόλα : Φωκ.ΐα. Έκωρ.27.

ραχι(ο)τομία (ή) [τέμνω] νεώτ. Ιατρ. κ. ραχειοτομία χειρουργική επέμβαση γνωμένη επί της σπονδυλικής στήλης. 2) είδ. ἐν τῇ μαιευτικῇ, ἡ ἐμβρυοτομία, καθ' ἣν τέμνεται ἡ σπονδυλικὴ στήλη τοῦ ἐμβρύου πρὸς εὐχερῆστερον ἐξαγωγήν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς μητρικῆς κοιλότητος.

ραχι(ο)τόμος (τό) [τέμνω] νεώτ. Ιατρ. κ. ραχειότομος χρησιμεύον διὰ τὴν διάνοιαν τοῦ σπονδυλικοῦ σωλήνος, χωρὶς νὰ βλάθῃ ὁ μυελός.

ράχις-ες (ή) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. ράχι, ὄ. γρ. ράχι, ἰων. γενικ.-ιος, ἐπὶ προσ. κ. ζῶων, τὸ κατώτερον μέρος τῶν νῶτων, τῆς πλάτης: Ἰλ.1.208 ἐν δὲ σπός σιάλοιο ράχιν τεθαλυῖαν ἄλοιφ' 2) κ. κ. νεώτ. σπαν. ἡ σπονδυλικὴ στήλη, ἡ ἀκάνθα τοῦ νῶτου, ἡ ραχοκοκκαλία: Ἀρχιλ.π.Ἀντι.Καρ.89 μυελός κοίλης ράχεως, Αἰσχ.Εὐμ.190 ὄψθ ῥάχιν παγέντες ἰάνασκοπιθηέντες, Σοφ. ὄπ.20, Πλάτ.Τιμ.77Δ ταῦτα δὲ καθήκαν παρὰ τὴν ράχιν, Ἀριστ.Λ.156α, ἡ σύγκριται ἡ ράχις ἐκ σφονδύλων, τείνει δ' ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι πρὸς τὰ ἰσχία. 3) μον., νεώτ. κ. δημ. τὸ κατὰ μήκος τῆς σπονδυλικῆς στήλης ἀπὸ τοῦ αὐτένοιο μέχρι τῆς ἔδρας ἢ τῆς οὐράς μέρος τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν σπονδυλωτῶν ζῶων, τὰ νῶτα, ἡ πλάτη: Ἐρωτ.κρ.4,1065 τὸ πρόσωπον γυρίσασε, ποῦ δεῖχνασι τὴ ράχι; 4) δημ. ἐν φρ. τὸν γύρισε τὴ ράχι τοῦ εὐστρέφε τὰ νῶτα, τὸν περιεφρόνησε, - δεῖξε κ.ν. τὴ ράχι σου ἰσχύε ὄν' ἔδω, ξεκουμίσου, - τὰ σηκῶνε ἡ ράχι του μείναι ἀνεκτίκωσι, - τὸν τρώει ἡ ράχι του ἰβὰ δορά, - τὸν ἔχω στὴ ράχι μου (τὸν ἰουτηπρῶ), - ἔχει ἐξήλθω χρόνια στὴ ράχι του ἴσχυε τὸ ἐξηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του; 4) νεώτ. δημ. ἡ ἐπικρίτος ἡ ἀντίθετος πρὸς τὴν κυρίαν ἔργη ἐπιφανεία οἰουδήποτε πράγματος: ἡ ράχι τοῦ βιβλίου, - ἡ ράχι τῆς πολυβιβλίου [τὸ ἐρεισιώτων αὐτῆς], - ἡ ράχι τοῦ μαγαζιοῦ [τὸ ἀντίθετον πρὸς τὴν κόψιν μέρος αὐτοῦ]. 5) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. τὸ εἶδος μῆκος ἐκτενδόμενον σχῆμα τοῦ ἀνωτέρου μέρους ὑψώματος τινος τοῦ ἐδάφους, ἡ πλαγίως διήκουσα ἀνηφορικὴ ἔκτασι δρους, δημ. ράχι κ. πληθ. ράχες, πλαγιά: Ἦρ.3,54 κατὰ δὲ τὸν ἐπάνω πύργον τὸν ἐπὶ τῆς ράχιοι τοῦ οὐρέος ἐπέωντα ἐπελήθον, αὐτ.7, 216, Πολύδ.3,101,2 κατέβαινε κατὰ τὴν ἐπὶ τὰ πεδία κατατείνουσαν ράχιν, Ζερθ.Τραγ.ΚΚ2,90 στίχ ράχες οἱ αἰνοῖσι, τ' ἀγρίαία, τὰ πεύκα, ὄ. τραγ. ράχι σὲ ράχι περπατεῖ, λιμέρι σὲ λιμέρι; 1) οἱ κορυφογραμμὰ χαμηλῶν ὄρων: Στράβ.3, 23 παράλληλοι δὲ τινες ράχεις ὄρων παρατείνουσι τὸ ποταμῶ, Ἐπιρ. κατὰ ράχιν ἰκατὰ μήκος τῆς ὀρεινῆς σειρᾶς; πρβλ. Ἀρχιλ.2 ὄνω ράχιν ἰόπου παραβάλλει τὴν Ὄσσαν; 2) δημ. τόπος βραχώδης, ὀρεινὴ βραχώδης ἔκτασις: Σολ. π.1 ὄδοι τῶν Φαρῶν ἰστών Φαρῶν τὴν ὀλομαυρὴ ράχιν ἰπερπατώντας ἡ δόξα μονάχη; 6) ἐπὶ τῆς ρινόσ, τὸ ἔξενον μέρος τοῦ ὄστου τῆς ρινόσ Πολύδ.2,79 ἐτὰ δ' ἐκατέρωθεν ἐπὶ τὰ μῆλα νεόντα ὄσιωδη ρινόσ ράχισ; Ροῦφ.Όμου.35' 7) κ. μον., βζταν. τὸ μαρμαίειδές μέρος νεύρων τῶν συνθέτων φύλλων, ἐφ' ᾧ συναρτῶνται τὰ φυλλορία: Θεόφρ.Φι3,7,5, αὐτ.3,17,4' 8) ἡ ὄρεσι, ἡ ἐξέχουσα πλευρὰ κατὰ μέσον τῆς ὀριζήσεως. Γαλ. χρ.Μορ.13,10, Ροῦφ.Όμου.71' 9) ἡ ἔξωτερικὴ ἄκρο τὴν πλοκάμων τοῦ πολυπόδος: Ἀριστ.Ζ1 52α,7 ἐστι δὲ αὐτὴ ἐπὶ τῆς ράχης καλεῖται δὲ ράχις τὸ λεῖον, ὁ πρῶτος αἱ κοτυλιθῶνας εἰσ' 10) ὁ κορμός: Πλάτ.Βασ.1,5,4 πλὴν ἡ ράχις Διαγῶν ὑπελειψθη.

ραχιτομία (ή) νεώτ. Ιατρ. παραμόρφωσις συγγενῆς τῆς ράχεως, συσταμένη εἰς σχισμὴν ἢ ρωγμὴν τῆς σπονδυλικῆς στήλης.

ραχιστήρ -ῥος [ῥάχι] (ραχίζω), ὁ ραχιστῆς βλ.21' Ἦσ. ἐρασιτήρ· φεύστης· ἀλαζῶν, μεγαλομύρος, μεγάλη κακομύρω, μεγάλη φευδόμενος.

ράχιστις (ή) [ραχίζω] ὁ διατμήμον τὸ σπρίγιον κατὰ μήκος τῆς ράχεως· Φῶτ. 2) ὁ ἀλάζων, ὁ κομπόζων, ὁ φεύστης Θεόδωρου.Κωμ.43' 3) Σχολ. Σοφ.Α156 ἐτοῦς μεγάλως κακομυροῦτος ραχιστῆς φορῆς.

ραχιστῆς-ἡ-όν [ραχίζω] κ. δημ. ὁ σχιστῆς ὁ κορυμοσπῶτος: Ἄμφι.16 ραχιστῆς κρῆνον μέρη εἰσορᾶκα; 2) δημ. ἐπὶ ἰχθύων ὁ διὰ πλήξεωσ μετὰ τὴν δάεισιν νεκρωθεῖς.

ράχιστις (ή) [ράχις] κ. νεώτ., θηλ. ραχίτις βλ.λ. ὁ ὧν ἡ ἀνήκων εἰς τὴν ράχιν, ὁ τῆς ράχεως, ὁ ναπταῖος: Ἰππ.Κωμ.499, Ἀριστ.ΖΜ ἐ15ι,32 ἤμισα δὲ τοιοῦτος ὁ ραχίτις ἐστὶ μυελός διὰ τὸ δεῖν αὐτὸν εἶναι συνεχῆ (ὁ ναπταῖος μυελός).

ραχιτικός-ἡ-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος ἡ ὀφειλόμενος εἰς τὴν ραχίτιδα: ραχιτικὴ κρῆσις, -ραχιτικὴ παραμόρφωσις; 2) ὁ πάσχων ἐκ ραχίτιδος: ραχιτικὸ παιδί; 3) κτ. ἐπέκτ. ὁ ἀνομολῶς ἀνεπτυγμένος, ὁ δύσμορφος, κοκοφτεῖσιμένος.

ράχιντις-ιδος (ή) μτγν. κ. νεώτ. Ιατρ. θηλ. τοῦ ραχίτις, μτ. ἡ ἀνευ τοῦ νῶσος, πάθησις τῆς ράχεως, κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, χαρακτηριζομένη ἐκ διαταροχῶν τῆς διατροφῆς τοῦ ὀστέωδους συστήματος καὶ κατὰ συνέσειαν ἐξ εἰδικῶν παραμορφώσεων τοῦ ἀκελευτοῦ, ὁ ραχισμός.

ραχιτομόσις (ή) νεώτ. Ιατρ. ἡ ραχίτις βλ.λ.

ραχιτομία (ή) νεώτ. Ιατρ. ὁ ραχιτομοῖς βλ.λ.

ραχίτιον (ή) νεώτ. Ιατρ. ὁ ραχιτομοῖς βλ.λ.

ράχιώδης-ους-ες μτγν. ὁ πλήρης ραχίων, ὁ πετρώδης καὶ ὀστέωτος: Στράβ.5,4,4 ραχίωδης γὰρ καὶ προσεχῆς ὁ πηλοσιν αἰγιαλός, αὐτ.ι,2,3. 11 κύκλω δ' ἡ χερρόνισσος προεβέβηται ραχίωδεις ἄκτας, αὐτ.16,2,13.

ράχιος-ους (ή) πᾶν. πιβ. ὁ μονόδους, ἡ χλαμύς, ὁ ἐπεινώτης: καὶ ράχιν πρόσαι ἔχουσι.

ραχοκοκκαλιά (ή) δημ., ὁ ραχοκόκκαλο ἡ σπονδυλικὴ στήλη.

ραχοκόκκαλο (τό) δημ. ὁ ραχοκοκκαλιά βλ.λ.

ράχος (ή), ὀρθῶτ. Ράχος μτγν. κ. νεώτ. ἡ ράχος βλ.λ.: ἘΜ 703, 1: Πaus.2,32,10' 2) νεώτ. βζταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν ἑλλοβοκάρπων.

ράχος-ους (τό) Ἦσ. ἐράχι; ὀσποραχίματα καὶ ἄποσπασματα.

ράχις (ή), ἰων. ῥάχις [Ἦρ.7,142], ἡ ράχος κ. ράχος [ἰ] ἘΜ 703,1] βῆμον ἀκανθώδης, ἀκανθώδη δασέα χαυλιόλοθο, ἀνίγει τοῖς ὑψηλῶν ἀτέλεχος ἔχουσι δένδρους: Ξεν.Κυν.10,7 καὶ τὸν περιδρομον ἐξάπειν ἀπὸ δένδρου ἰσχυροῦ καὶ μὴ ἐκ ράχου: συνεχῆτοι γὰρ αἱ ράχοι; 2) συνεικ.φραζομένης ὑπὸ τοιοῦτων δεινυρολλίων ἡμερῶν ἡ χλωρῶν, ἰδία ἀκανθώδων κατασκευασθέντων περιφραγμα κήλων, ἀμπέλων, πορηνῶν κτ.:' 3) κοινὴ ράχη ἡ καὶ ὁ βούτιμος, δι' ᾗ παραγί: ζουσι καὶ κατασκευάζουσι τὰ σάγματα αἱ σμυγματοῖσι: Ἦσ. ἐράχι, χοιράδες, στίβα, σάγματα: ἔνοι τοῦς φακέλους τὸν ἔζλων, ὄλλοι τὸς μυρικίωσ ράβδους, ἐστὶ δὲ ἀκανθώδες φυτὸν, ἀφ' οἷς τὸ περιφραγμα; Σοφ.ἀπ.935' 4) αἱ τραχεῖαι καὶ ἀκανθώδες ράδοι, βέργες τῶν ἀμπέλων, αἱ χρησιμεύουσι πρὸς καταβολάδας: Θεόφρ.ΦΑἱτ.3,7,3 ἀφέντες τὰς ράχιοι [τὰ νέα κληματα τῆς καταβολάδος]; 5) ἐν Τροίξῃν, ἡ ἄγρια ἑλασι, ἀγριελιά: Πaus.2,32,10 κόπινοσ πέψικεν ὀνομαζόμενος ράχος στροπτόσ; ράχιοι μὲν δὲ καλοῦσι Τροίξῃνοι πᾶν δασιν ἀκαρπον ἑλασις, κόνινον καὶ φυλλαι καὶ ἑλασιον.

ραχῶ-ῶ Ἐπιρ. ἀποξῶ τὸ κλημ, ὁ ψιτευτὸς καταβολάδα ἘΜ 703,3.

ραφαφυδός (δ) Ἐπιρρ. βωιατ. τ. ἀντί ραφωδός. **ράφισ**(ν)-ατος(τ)ῶ β. κ. δημ. ἡ ἐρέφεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ράπτω, ἡ ραφή· σχετῆκε τὸ παντελὸν μου καὶ θέλει ράφισ, - βελὸν τοῦ ραφίματος (ἢ ραφίς, - μηχανὴ τοῦ ραφίματος ἢ ραπτομηχανή)· 2) μ. ἡ ἀμοιβὴ τοῦ ράπτου, τὰ ραφικά· Πρῶδρ.1,173 καὶ ράφε τοῦ παράλυμαν, ἐπαρ· τὸ ράφισον σου.

ράφεις-εως(ἡ) (ῥάπτω) μ. ὑφ. ἡ σύρραφίς, τὸ ράφισ· Εὐστ.δ.36 ράφεις ἐφών.

ραφωδῆμα-ατος(τ)ῶ (ῥαφωδῶ) ἴγγ. κ. μ. ὑπὸ τοῦ ραφωδοῦ ἀπαγγελλόμενον· 2) περιφρονητικὸς, τὸ ἀπὸ στήθους ἀπαγγελλόμενον, τὸ μαθημένο ἀπ' ἕξω· Κόριλλ.2,324κ. Φωτ.Λεξ.300.

ραφωδῆσις-εως(ἡ) (ῥαφωδῶ) νεώτ. ἡ ἤσις ποιήματος, ἡ ὑπὸ ραφωδοῦ ἀπαγγελία.

ραφωδίαι (ἡ) (ῥαφωδοί) κ. νεώτ. ἀπαγγελία ἐπικῶν ποιημάτων· Πλάτ.Τιμ.21Β ὄθλα... ἤμιν οἱ πατέρες ἔθεσαν ραφωδίαις, αὐτ.ἰων.533Β· 2) ἐπικὴ ποιησις ἡ σύνθεσις, ἀντίθ. καθωροδία· Πλάτ. Νόμ.658Β τὸν μὲν τινα ἐπιδεικνύοντα, καθάπερ Ὀμηρος, ραφωδίαι, ἄλλων δὲ καθωροδίαι, Κλέαρχ.62 ἐν ἡ παρίοντες ἔκαστοι τὴν θεῶν οἶον τιμὴν ἀπειλούν τὴν ραφωδίαν· ἢ κ. ἐπὶ παύσει εἰδους ποιήσεως· Ἀριστλ.Ποιητ.1,447β,22 ποιεῖν μικτὴν ραφωδίαν ἐξ ἀπάντων μέτρων· 3) τμημα ἐπικόου ποιήματος, ἔχον ἐνότητά τινα· Ἡσ. εὐστάσις ἡ συρραφή λόγων ἡ μέρος ποιήματος, ΑΒ 630 ἔραφωδία ἐστὶ μέρος ποιήματος ἐμπερικληθὸς τινα ὑπέθεσιν κίρτατι δὲ ραφωδία οἰνεῖ ραδωδία τις οὐσα ἀπὸ τοῦ ραφνίου ραδωδω περιερχόμενος ὄθει τὰ ποιήματα· ἢ ἴδια ἔ· ἔκαστον τῶν 24 τμημάτων, εἰς ἃ διαιρεῖται ἡ ἱδὸς καὶ ἡ Ὀδύσσεια τοῦ Ὀμήρου· Πλούτ. Ἡθ.186ε, Λοικ.Θ.κ.Δ 20,2 βαβαί, Ὀμηρος, οἳ σοι τῶν ραφωδιῶν τὰ κεφάλαια χρῆμαι ἔρριπται ἀγνωστα καὶ ἀμορφα, αὐτ.Κάρ.7· 4) νεώτ. μουσ. διηγηματικὸν αὐμφωνικὸν ποιήμα, ἡ Ὀυγγρικὴ ραφωδία τοῦ Αἰστ· 4) περιφρονητικὸς, σχευοπενθὴς ἀφῆγησις, φλυαρία, ἀδολοχία· Πλούτ. Ἡθ.514Κ εἰς τὰς εὐλοῦσας καὶ πολυπατήτους περιὼν εἰσελαύνει ραφωδίαις τὸν λόγον.

ραφωδικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναπερβόμενος εἰς ραφωδὸν ἢ ραφωδίαν· ἢ ἡ ραφωδικὴ μτ. τῆς λ. τέχνη ἡ ἄνευ οὐσίας ὡς οὐσα, ἡ τέχνη τοῦ ραφωδοῦ· Πλάτ. ἰων.538Β ἡ δὲ ραφωδικὴ τέχνη ἑτέρα ἐστὶ τῆς ἡνωτικῆς, αὐτ.504Λ.

ραφωδικῶς ἐπίρρ. μου. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ραφωδικῶν βλ.λ.· Εὐστ.3,55.

ραφωδομαντεία (ἡ) νεώτ. ἡ βιδλιμαντεία.

ραφωδοποιία (ἡ) ἴγγ. ἡ ψευδολογία, ἡ φλυαρία· Ἐπιφάν.1,649.

ραφωδοσίς (ἡ) (ῥάπτω Σί, ὠδή· ἠρδλ. Ἡσιόδ.ἀν.265 ἐν νεαροῖς ὄμοις ράφαντες ἀοιδῶν) κ. μ. ὑφ. κ. νεώτ. ὁ συρράπτω, ὁ συνειρώνω, ὁ συνθέτων ὠδῶν, ἴδια ὁ ἀπαγγέλλων ἐπικὰ ποιήματα, ἐναυτοὶ καὶ ἐπὶ τοῦ ποιητοῦ τὸ ἀπαγγέλλοντες τὸ ἴδιον αὐτοῦ ποιήματα, οἷον ἐπὶ τοῦ Ὀμήρου καὶ τοῦ Ἡσιόδου· Νικοκλ.λ.Σχόλ.Πνδ.2,2· ἢ συνήθ. κτ. πληθ. οἱ τὰ ὁμηρικὰ ἔπη ἢ τὰ τοῦ Ἡσιόδου, γεν. τὰ τῶν ἀρχαιοτάτων ἐπικῶν ποιήματα συρράπτοντες εἰς ἐν ὄλον καὶ ἀπαγγέλλοντες ἢ κτ. δ. ἔρμ. παίζοντες εἰς κροιστὴν λῦρον, περιφρομένοιο ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν· Πινδ.Ν 2,2 ἔραπτων ἐπέων ἀοιδῶν, Σχόλ.Πλάτ.ἰων.530Κ ἐραφωδοί· οἱ τὰ Ὀμήρου ἔπη ἐν τοῖς θεάτροις ἀπαγγέλλοντες, οἱ ἐκλήθησαν ὀδῶτες, ἐπεὶ ράδδους ἔχοντες ἀπῆγγελλον· Ἡρ.5, 67 ραφωδοῦς ἐπαυσε ἐν Σικυονίαις ἄγωνίζεσθαι τὸν Ὀμηρεῖων ἐπέων ἐναυκων, Πλάτ.ἰων.530Κ οὗ γὰρ ἀν γενιότο ποτε ραφωδοί, εἰ μὴ συνείη τὰ λεγόμενα ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ· ἢ κτ. πληθ. οἱ ὑποκρινόμενοι καὶ ἀπαγγέλλοντες ἢ ἄδοντες διάφο-

ρα λυρικά δίσματα, οἷον οἱ ἐν Ὀλυμπίῳ τὰ ποιήματα τοῦ Διονυσίου ἀπαγγέλλοντες· Διόδ.Σ 14,109 ὡς δ' ἐπέδραλον οἱ ραφωδοὶ προφερεοσὶ τὸ Διονυσίου τὰ ποιήματα· 3) ποῖ ραφωδοὶ κῶων ἢ ἐν Εὐθόαις Σφίλξ ἢ κατ' ἐπονδῶν ἀπαγγέλλουσα ἐπικόω τὸ οἰνίγματα· Σοφ.Ο 391 68 ἢ ραφωδοὶ ἐνθάδ' ἦν κῶων ἠρδλ. Welcker Cyel.363.

ραφωδῶ-τω κ. νεώτ., μέλλ. ραφωδῆσω, παρακ. ἐραφωδῆσκα (ἀημ.770), εἶμαι ραφωδοῦ, ἀπαγγέλω τὰ ποιήματα ὄλων ὡς ραφωδοῦ, ἀπαγγέλλω ἐντέκω· Πλάτ.ἰων.533Κ ἄ τε εὐ ραφωδεῖ καὶ ἄ μὴ, αὐτ.541Β τὴ δὴ ποτ' οὐδ' ἢ ραφωδεῖς... περὶων, ἢ, ἱσοκρ.12,33 οἷμαι ἠρδλ. ἀν πασῶν τοῦς ἐν τῷ Λυκεῖῳ ραφωδοῦντας τάκειναν, Λοικ.Ζ Ἐλεγχ.1 εἰ ἀλλήθ' ἐστὶ τὰ περὶ τῆς Εἰμαρμένης καὶ τῶν Μοιρῶν ἄ ἐκεῖνοι ἐραφωδοῦσιν· κ. ἀπολ.· Ἀριστλ.Ποιητ.1,462δ ἐπεὶ ἐστὶ περιεργά· ζεσθαι τοῖς σημείοις καὶ ραφωδοῦντα· ἢ κ. ἠρδ. εἰ ποῖηματα, ἀπαγγέλλομαι· Λυκοῦρ.102 ὡστε νόμον ἔβεντο καθ' ἐκάστην πεντητηρίδα τῶν Παναθηναίων μόνου τῶν ἄλλων ποιητῶν ραφωδεῖσθαι τὰ ἔπη· ἢ κ. ἐπὶ ποιητοῦ ἀπαγγέλλοντος τὰ ἴδια αὐτοῦ ποιήματα, ὡς ὁ Ὀμηρος, Ἡσιόδου, Ξενοφάνους κ. ἄ.· Πλάτ.Πολ.600D Ἡσιόδου ραφωδεῖν ἀν περιώντας, εἶων, Λοικ. Νεκυσμ.1 ἄμῆτρως ἐραφωδοί πρός ἀνδρας φίλους, Διογ.Λ 9,18 Ξενοφάνης... ἐραφωδοί τὰ αὐτοῦ· 2) περιφρονητικὸς, ἴδια ἀπὸ τοῦ Πλάτωνος, ἀπαγγέλλω, ἐκφωῶ τι ἀπὸ μνήμης, ἐκ στήθους, μηχανικῶς καὶ ἀνοήτως, χωρὶς τῶν συμφωνημάτων ἀπὸ τῶν λεγομένων, ὄθ. κωρολογία, φλωρῶ· Δημ.18) οὐδὲν... ἀλλ' ἡ ραφωδῆσοῦσι οἱ πρόσθεσις περὶόντες, Λοικ.Νεκρ.Δ 15,2 εἰ καὶ οἱ μάλιστα, οἱ ἀνω ραφωδῆσοῦσι· κ. μτ. ἀπορρ.· Δημ.770 μᾶτην ἐραφωδῆστικῶτα ἡμᾶς ἐσεσθαι· κ. παθ.· Πλάτ.Φαῖδρ.277Β λόγιοι ἀνευ ἀνακρίσεως καὶ διασχῆς ραφωδοῦμενοι· 3) μτ. αἰ. προα. ὄθω ἀπὲρ τινος, ἐπαυῶ, ἐγκωμιάζω· ἢ Ἀριστφ.ἔκκλ.679 ραφωδεῖν ἐσται τοῖς παθηρόσιν τοῖς ἀνδρείοσι· 4) ρηματ. π. ραφωδῆμα.

ραφω-ονος-ον συγκρ. τοῦ ράδιος βλ.λ.

ράφεις ἐπίρρ. συγκρ. τοῦ ράδιος βλ.λ.

ρά ἐπιφ. δημ. ἄ βρῆ βλ.λ.

ρέ(τ)ῶ νεώτ. μουσ. ἀκλ. ὄνομα τοῦ δευτέρου ρθόγγου τῆς ἐρωσιστικῆς μουσικῆς κλίμακος.

ῤέα (ἡ) κ. νεώτ., ἐπ. ῤεῖα (Ἡσιόδ.Θ 453) κ. ῤεῖη (Ἰλ.ε 203) κ. συνηρ. ῤῆ (Φερεκ.Σύρ.9), θυγάτηρ τοῦ Ὀβρινοῦ καὶ τῆς Γαίας σὺζῆγος τοῦ Κρόνου, μήτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῶν ἄλλων θεῶν, ἄ. Κυβέλη· ἢ ε 203 δεξάμενοι ῤεῖη, Ἡσιόδ.Θ 625 οὗς τέκεν ἄθικωτος ῤεῖα Κρόνου ἐν φιλότῳτῳ, ὕμν. Ἀπόλλ.93· 2) π. Πυθαγ. ὄνομα τοῦ ἀριθμοῦ 2· Ἀνατόλι.α.Θεολ. Ἀριθμ.12· 3) νεώτ. ἀστρ. ὄνομα δορυφέρου τοῦ Κρόνου· 4) ὄμ. νεώτ. ἠρωλ. ἀτρουθοκάμυλος ἡ ἀμερικανική.

ῤέα κ. ῤεῖα κ. μονοσύλλ. ῤῆ ἢ πρό φωνητέ. ῤε, ἐπίρρ. ἐπ. ἐκ τοῦ ῤάδιος, ῤάδιος, εὐκόλου, ἀπώκω· Ἰλ.Ε 304 ὁ δὲ μιν ῤεῖα πᾶλλε καὶ οἶος, αὐτ.1,477 ἠέρβρονον ἔρκιον ἀλλῆς ῤεῖα.

ραλισμ(ῶ)(τ)ῶ ἰσπαν. νεώτ. δημ. κ. ριάλι παλαιὸν ὄνομα τῆς Ἰουσαίας· 2) κτ. πληθ. χρίματα, λεπτὰ, περιουσία, παράδες.

ραλίζω (ρατ.) νεώτ. ὁμτ. ὀσον. χρ., εἶμαι ὀπαδὸς τοῦ αἰσθητικοῦ ρεαλισμοῦ βλ.λ., ἀσκῶ αὐτὸν εἰς τὰ ἔργα μου· 2) ρηματ. π. ρεαλισμός, ρεαλιστικὸς ρεαλισμός.

ραλισμός(τ)ῶ (ρατ.) νεώτ. φιλοσ. ὡς διενθ. δρος εἰδ. ἐν τῷ γνωσολογίῳ, θεωρία, κωθ' ἢν ὑπάρξει· ἐξωτερικὸς κόσμος ἀντικειμενικὸς τῶν ὄντων τὸ ὑποκειμένου μας, καὶ τὸν κόσμον τοῦτον ἀντανατομῶμεθα διὰ τῶν αἰσθησέων μας, ὅπως ἀκριβῶς εἶναι, παρ' ἡμῖν ἀποδοδόμενος διὰ τοῦ ὄσου πρα-

γμοκρατία* 2) είδ. έν τή αισθητική κ. ταίς εφαρμογαίς αύτής έν τή λογοτεχνία και ταίς καλλιτέχναις, ή τάσις πρός πιστήν έπιτηκόν απεικόνισιν τής άληθοειδούς πραγματικότητας, άνευ προσποθείων εξωραϊσμού ή εξιδανικεύσεως, αντίθ. ιδεολογικός, ρωμαντικός.

ρεαλιστής (ο) (ισραήλ.) νεώτ. κ.δημ., θηλ.-ίστρια, ό όρεός του φιλοσοφικού και αισθητικού ρεαλισμού βλλ., αντίθ. ιδεολιστής.

ρεαλιστικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ό άνήκων ή αναφερόμενος είς τόν ρεαλισμόν: ρεαλιστικόν μυθιστόρημα - ποίημα || κ. έπιρρ. -ώς, δημ. -ά.

ρέανσις-ως (ή) πάμ. πιδ. ή λέανσις, ή στίλβωσις.

ρεαντής (ο) πάμ. πιδ. ό λεαντής, ό στίλβωτής.

ρέα (ή) δημ. τό φυτόν βράσκη ή ρόπις.

ρεάνι (τό) δημ. ά ραβάνι βλλ.

ρεάνι (τό) δημ. ά ραβάνι βλλ.

ρεαγιόν (τό) (γαλλ.) νεώτ. κ. δημ. άκ. ή κατά τήν παραγωγή των χριστογενών νυκτερινή έορτή των δυτικών.

ρεάκια (ή) νεώτ. αρχαιότερον έχγορόν όργανον μετά τόξου, αποτελούμενον εκ δύο πεπλατυσμένων ληπτικών πλακών ήνωμένων δια σπείρας.

ρεδένι (τό) δημ. κωπός άνωτέρας ποιότητος φύματος είς όρενά και έπιλητή έδάφη, ρακιάς.

ρεδέντι (τό) δημ. ά, ραδέντι βλλ.

ρεδεντούκι (τό) δημ. είδος όδόνης πρός κατασκευήν λατίων, έγκαλυμμάτων, ή όδοντις.

ρεδερντίττα (ή) (ισραήλ.) δημ. ύπόκλισις έθιμοτυπική πρός έδόχλων σεβασμού.

ρεδηγυδύθανο (τό) δημ. σύμμιγμα διαφόρων φυκών χρησιμοποιούμενον είς τας κυκλάδας ως άνθελμιντικόν φάρμακον.

ρεδιονομολόγος (ο) νεώτ. κ. δημ. είδ. έν τή κοινωνιολογία, ή τάσις πρός άνανθευμένον τών θεωριών και άντλήθειαν τού έπισημογραφικού σοσιαλισμού και ίδιου τής έπαναστατικής τακτικής.

ρεδιονιστής (ο) νεώτ. κ. δημ., θηλ.-ίστρια, ό όπαδός του ρεδιονισμού βλλ.

ρεδιονιστικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή αναφερόμενος είς τόν ρεδιονισμόν βλλ., ό έχων σχέση πρός τάν άνανθευμένης καθιερωμένης θεωρίας ή άντλήθειας.

ρεδιθι (τό) δημ. κ. ροδιθι ό καρπός τού φυτού έρεθίνθου.

ρεδιθιά (ή) δημ. κ. ρο- τό φυτόν έρεθίνθος.

ρεδόλλερ (τό) (γαλλ.) δημ. άκ. κ. -ρο τό περιστροφον βλλ.

ρεγάλα (ή) (γαλλ.) νεώτ. κ. δημ. μικρόν φορητόν εκκλησιαστικόν όργανον οικιακής χρήσεως, αποτελούμενον κυρίως εξ άλλων συστοιχών αυτών μετά γλυτίδους.

ρεγάλο (τό) (ισραήλ.) δημ. κ. ρηγάλο φιλοδωρήμα, δώρον || φρ. κώνω ρεγάλο δωροδύμα, χαρίζω τ εις τνα.

ρέγγα (ή) δημ. ό ήθος άργηρ.

ρέγγενάριος (ο) (ισραήλ.) μτγ. κανονιστάι χαρακται, έπόπται τών όδών: Ιω.Λυδ.Ρωμ.34 **ρέγγεν-δάρσιος** δυο τών δημόσιων δρόμων εσθάνουσις.

ρέγγεις-ώς (ο) (Ιβήρος) λεξ. ό βαρεός: EM 703,23 **ρέγγεις** έλεγον τούς βαρεός (β.γγ.βαγγεις, βαγγει). **ρέγγων-ώνος** (ή) Έπιρρ. μτγ. κ. μων. κ. ρεγγών τή πρόσσειον πόλεως: Σίνουδ Χολκηδ.1632H* 2) άδός, διαμετρίαμα πόλεως, συναιμία: Γρηγ.έντ. 577C, Πασχ.Χρον.51, αút.595.

ρέγγωνάριος (ο) (ισραήλ.) Έπιρρ. ά ρεγγωνάριος βλλ.: ρεγγωνάριος εκανόνταρχος.

ρέγγωνάρχη (ο) πάμ. κτ. πληθ. ό έπόπτης διοικητής τών ρεγγώνων: Ιω.Λυδ.Μηκ.4,138.

ρέγγιστής (ο) Ησ. έργιστάι βαρεός.

ρέγγιστάρχη (ο) (ισραήλ.) π. Ρωμ. ό κρατών β-βλα λογαρισμόν, ό λογιστής.

ρέγγων-ώνος (ή) (ισραήλ.) Έπιρρ. κ. νεώτ. έκαστον τών 14 τμημάτων εις ά διαμετρία ή άρχαία Ρώμη και ή Κωνσταντινούπολις.

ρέγγωνάριος (ο) Έπιρρ. κ. νεώτ. έπόπτης τών ρεγγώνώντων ύφ έκαστον κατωτέρους ύπαλλήλων έπιφορτισμένου κυρίως να έπουρηνώσι καθ' όλην τήν νύκτα πρός πρόληψιν και καταστολήν τών τυχόν πυρκαϊών.

ρέγγωνάρχη (ο) μτγ. κ. νεώτ. ά ρεγγωνάρχη. ρεγκάτα (ή) δημ. συνήθ. κτ. πληθ. λεμβοδρομία ή ισποδρομία φιλάθλων.

ρεγκλάν (τό) (άγγλ.) δημ. άκ. κ. ρογκλάν είδος έπανοφορίου, ού οι χειρίδες δέν άποτελοσιν ιδιαίτερα τμήμα, άλλα κατέρχονται μονοκόμματα εκ τού περιλήμιου.

ρεγκλάτος (ή) δημ. τό φυτόν πραύμνη.

ρέγκος-κος (ο) κ. ρέγγος ό κατά τών όθων προερχόμενος εκ τού λάρρυγγος και τών μητρήων ήχος, τό ρουχάλισμα: Ίπν.Διαστ.17 οι δ' άπό τής άρθρονώσεως τε και τού ρέγγος άπονηγνέντες.

ρέγκω, μέλλ. **ρέγγω**, ά ρέγγω, κοιμώμενος εκέμπω ήσαν τρεχόν και ρυθμικόν άπό τού φάρυγγος και τών μητρήων κατά τήν άναπνοήν, ροχαλίω: Αλογ.Εύμ.53 **ρέγκουσι** δ' ού πλαστοί φυσιστάσιον, Εύν.267. Άριστφ.Νεφ.5 οι δ' οίκηται **ρέγκω** || όμ. κ. μέσ. * Άριστφ.Ίπν.115 ως μεγάλ' ό Παλαγγών **πέρδεται** και **ρέγκεται** 2) έπί Ίππων, φυσά, φρυάττοιαι: Εύρ.Ρησ.785 οι δ' έρραγον άξ άρτηριών θυμόν πνεύουσαι κόνεγαίτιζον φόνδην || κ. έπί δελφίνος κοιμώμενου: Άριστ.Ζ1 537b,3 **δελφίνος** δέ και **ρέγκοντος** ήδη ήκρόνται τνας, αút.566,15 και **ρέγκει** καθεύδων (β.γγ. ρέγγει 3) ρημ. π. **ρέγγει**.

ρέγκωδης-ου-ες ά ρεγκώδης βλλ.

ρέγκω-ατος (ο) (ισραήλ.) (2) τό βεβαμμένο, τό χρωματισμένο: Ίδωλ.0B ποικίλα **ρέγκωα**.

ρέγγεις-ώς (ή) (Ιβήρος) ό ρεγγασμός, τό ρουχάλισμα: Ίπν.Διαστ.17 τών **ρέγγειν ποιε** άνωχόμενον έν τού βρογχίσι τού πνεύμονος.

ρέγγος-κος (τό) τό ρήγος βλλ., τό σκέπασμα: Ά.Α.κρ.138* 2) EM 703,28 έν λ. **ρεγγός** έρέγος τό βάρμα.

ρέγγουλα (ή) (ισραήλ.) δημ. κ. **ρέγγουλα** τάξις τό προσηκόν μέτρον, κανών: **πνε** με **ρέγγουλα**.

ρεγουλάρισμα (τό) (ρεγουλάριω) δημ. ή πράξις και τό αποτέλεσμα τού ρεγουλάρω βλλ., ή τακτικοποίηση: ή μηχανή θέλει ρεγουλάριωσιν.

ρεγουλάριω (βλ.) δημ. συνήθ. έπί μηχανών, κανονίζω τή, κόμω τή να λειτουργή κανονικώς ή καθ' άρισμένον ρυθμόν: **ρεγουλάρι** τή μηχανή 2) ρημ.π. ρεγουλάρισμα.

ρεγκάω (βλ.) νεώτ. ρέγγω, ροχαλίω βλ. λ. 2) ρημ.π. ρεγγασμός, ρεγκαστικός.

ρεγγασμός (ο) (Ιβήρος) νεώτ. ό ήχος, όν εκέμπει τού ρεγκάον άτομον, τό ρουχάλισμα.

ρεγγαστικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή αναφερόμενος είς τών ρεγγασμόν βλλ.

ρέγγη (ή) μτγ. τό ρήγος βλλ., τό ρουχάλισμα: Ερωσίων. έν λ. διαροχός.

ρέγγος-κος (τό) ά ρέγγος βλλ.: Ίπν.Έπιδ 5,104, αút.777.

ρέγγω κ. νεώτ. ά ρέγγω βλλ., ροχαλίω: Ίπν. Άφ.6,51. Άριστ.Ζ1 566b,15 και **ρέγγει** καθεύδων (β.γγ.1. Μέν.Μον.711, Ηρώδ.8,2, Όρφ. όπ.148, Πά Ιων.1,5 εις τήν κοίλην τού πλοίου, και **έκθευει**, και **έρεγγω** || μέσ. άφώνω ρέγγοντα ρήγον: Πάπ. έν νόσφ έπι και τής πλευράς **ρέγγουσι** 2) ρημ. π. ρεγγασμός, ρεγκαστικός.

ρέγγωδης-ου-ες ά ό ρέγγω, σόν να ροχαλίω: Ίπν.Έπιδ.5,105, αút.7,14.

ρέδα (ή) κ. **ράδα** βλλ., άκόλυπτος τετράτροχος γαλοτική άμαξα: Κά'Απ.18,13 Ίππων και **ρέδων**.

ρέδω δωρ. κ. βοιωτ. αντί ρέζω (ή βλλ. πρότ-
τω, διαπράττω : Εόστ.226,8.

ρέθιον (τό) κ. ραίθιον όνομα του ρέθρα 'Ηο.
'ρεθίων' άριμάτων.

ρεθιγόντα (ή) (όγγλ.), δημ. κ. ρενιγόντα κ. ρεν-
τε- είδος έπισημου κλειστού άθριακού ενδύμα-
τος, ού αί άκρες φθάνουν μέχρι του γόνατος.

ρεθίτης (ό) (τουρκ.) δημ. κ. ρενίτης η Τουρ-
κος, έφεδρος στρατιώτης αντίθ. νιζήςης.

ρέθρον (τό) λων. κ. ποι. αντί ρέθρον βλλ.

ρεζάδο (τό) δημ. κ. ραζάδο πλοιοκ. κατάφρα-
κτα της γραμμής, μή έχουν πυροβόλα επί του κα-
ταστράματος διά την εύκολοτη των χειρισμών.

ρεζεδός (ή) δημ. κ. ρεζεδός (ό) κ. ρεζεντά (τό)
φυτόν εκ των ρεζεδοειδών, ού είρη πνά καλούν-
τα άγρα, μεσαντρούλα, άγκυδοστρα, γαϊδουρά-
χορτο, άχρηστρα, βρωμοσάα.

ρεζεδοισιά (τά) νεώτ. βοσνα. οίκου δικτυλη-
δώνων φυτών.

ρεζέρβα (ή) (ιταλ.) δημ. τό άπκείμενο προς
μέλλουσαν χρήσιν, τό απόθεμα, ποροκατάθήκη :
ταυ ρεζέρβα δύο ταυβάλκια αλεύρι. || είδ.
έπί μηχανημάτων, άνταλλακτικών μηχανής κ. είδη
τραχός αυτοκινήτου, ρόδα.

ρεζές (ό) (άραβ.) δημ. στρόφιγγ ήθρας παρα-
θύρου.

ρεζιλια (τό) (ρεζιλιά) δημ. ή ένέργεια και
τό άποτέλεσμα του ρεζιλιάω, ή έμπισμός, ή
έξουθενσις, ή διαπομπισσις, τό ρεζιλια.

ρεζιλιάω (ρεζιλιά) δημ. καθιστώ πτα γελισίον,
έμπαίζω, χλευάζω, κατανορηάζω, διασημεύω,
έξουθενίζω πινά, καθιστώ αυτόν άδύογλαστον, τόν
κάνω ρεζιλια. 2) ρημτ.π. ρεζιλια.

ρεζιλιάζω (ό) δημ. ή οποιασ ρεζιλιά, ή κατα-
σημειώσις, ή έξουθενισσις, πού έγινε ρεζιλια.

ρεζιλια (τό) (άραβ.) δημ. ή γελισιοσίσις, ή χλευα-
σιμός : τόν έκαμε ρεζιλια τόν κατεψητέλισε.

ρεζιλια (τό) δημ. πρόξής ή πάθημα προκαλοῦν
τήν χλεύην, τήν κατωσίσην, τό ρεζιλια : τί ρε-
ζιλια ήταν αυτό πο πάθαμε !

ρεζιμόν (τό) (ιταλ.) δημ. ή δεομιά.

ρεζισορό (ό) (γαλλ.) δημ. ή ακηνοβήτης. 2) κλη-
τεχνικός διευθυντής θεάτρου, έχων έφ' άλλων τήν
ένοπτεία και επί του ακηνοβέτου.

ρέζω (ή) συχνά η. έπ. κ. τραγ., δωρ. κ. βοιωτ.
ρέδω (Εόστ.226,8), παρατ. έρεζον (ΐλ.Β.40ς). έπ.
ρέζον (ΐ.Οδ.Γ.5) κ. λων. ρέζεσκον (ΐλ.Θ.250), μέλλ.
ρέζω (ΐ.Οδ.Α.3), Αισχ.Εύμ.788, άόρ. έρεζα (ΐ.Ι.
336, Πλάτ.Νόμ.642), κ. έρεζα (ΐστοδ.άπ.174),
οϊαλ. μητ. άόρ. ρεζαίς (Πινδ.Ο.9,94), παθ. άόρ. κτ.
έορε, γ' έν. ρεζρηή (ΐππ.Επιδ.7,11) κ. κτ. μητ. ρε-
χθείς (ΐλ.1.250), η. Όμ. συχη μτ. αντί. πρῶμ., ποιή
τη, πρώττω, διαπράττω, κατορθώνω, κίνω : ΐλ.Κ.
524 μέμπερα έργα, όσα' άνδρες ρέζοντες...
αύτ.Χ.305, 'Οδ.Δ.205 όσ' άν πνευμένον άνήρ
επιοι και ρέζεις, αύτ.Θ.148, Πινδ.Ν.4.32 ρέζοντά
τή και παθείν έοικε, Αισχ.Εύμ.788 τί ρέζεις, αύτ.
316' κ. παθ. : ΐλ.1.250 ούδέ τί μήκος ρεζέν-
τος κακού έστ' άκος ούδέην, αύτ.Ρ.32 ρεζέν
δ'έ τέ νήπιος έργων. || κ. μτ. διπλῆς αίτ. προσ.
κ. πράμ. : ΐλ.Γ.354 ξενοδόκον κακό ρέζει, αύτ.
Ω.370 ούδέν σε ρέζω κακό, 'Οδ.Β.72' || σπαν.
μτ. διατ. προσ. : αύτ.Υ.314 μηκέτι μοι κακά ρέ-
ζετε μη με βλάπτετε πλέον, Εύρ.Μήδ.1292 όσα
βροταίος έρεζα κακό' κ. μτ. έπιρρ. : 'Οδ.Ψ.56
κακώς μιν έρεζε (έκονομοεπειρησθή αυτόν),
Πλάτ.Νόμ.642C ή πόλις ήμιάς ού καλώς έρεζει
κ. άπόλ. : ΐλ.Β.802 σοί δέ μάλιστ' επιτέλλομαι
ώδε γε ρέζεις, 'Οδ.1.352' ού κατά μωραν έρε-
ζεις. 2) μτ. πνος έπίστασις της σμη. : ΐλ.Ξ.62
όπως έσται τάδε έργα, έπ. τί νόος ρέζει (ένάν
ό νους πρόξής συντέλεσθ εις τί'. 3) είδ. τελέω θυ-

αίαν, θυσιάζω, μτ. αίτ. διλοπόσηε τό θυόμενον :
ΐλ.Ψ.236 θεί ρέζου' έκαιτόμας άθανάτοικ, αύτ.
1.535, 'Οδ.Ε.102, Πινδ.Π.10.34 κλειτάς όνωα έκτα-
τόμας επιτόσασαι θεώ ρέζοντας, Σοφ.Γρ.288
εύτ' άν άγνά θύματα άείψε πατρώω Ζηνή της ά-
λώσεως' || κ. άπόλ. θυσιάζω : ΐλ.Β.400 άλλος δ'
άλλω έρεζε θεών αιγιενεταύων, αύτ.Θ.250'

3) ρημτ. π. ρεκτήρ, ρεκτής, ρεκτικός.
ρέζω (ό) δωρ. βάντω, βάφω' Φώτ.485,17, EM
703,28 : Έπιχ.107.

ρεζουάιδας (ό) (ρέθος, μάλλον) δωρ. κ. σχόλ.
ή έχων παρείας όμοίας προς τά μήλα, ή κοκκι-
νομάγουλος : 'Αλκ.150, Σχόλ.ΐ.Σ.68.

ρέθος-εος (τό) συνήθ. κτ. πληθ. τά μέλη του
σώματος : ΐλ.Π.856 ψυχή δ' έκ ρεθέων πατημένη,
αύτ.Χ.68, Θεοκρ.23,39 αμφίθεσ έκ ρεθέων σών
είματα. 2) κτ. έν. τό πρόσωπον EM 704,34
εοικονώκως ρόθος ή ρέθος λέγεται τό πρόσωπον ή
προσώπου έρυθμήματα : Σοφ. Άντ.529 νεφέλη δ'
όφρῶνον όπερ αιματοέν ρέθος αισχύνει, Εύρ.Ήρ.
1204 ρέθος άλιλλω δείξον, Θεοκρ.29,16 κατ' εκ
σεύ τό καλόν τις ίδών ρέθος αίσιόση, Εόστ.
1090,27'. 3) τό σώμα : Λυκόφρ.173.

ρέια έπιρρ. έν. τ. του ρόθου αντί ρέα, ρά,
συνήθ. η. Όμ. εύκόλωσ, εύχερώς : ΐλ.2.138 θεοί
ρέτα ζώντες έν ένέοσι και εύμαρεια ζώντες,
'Οδ.Α.160 τούτοιση μόν τοῦτα μέλει, μήθερις
και άσιδή, ρέα [εύραστούα' || ένίοτε έπιτε-
νεται με τό μόλο : ΐλ.Γ.381 τόν δ' έληρησ' Α-
φροδίτη ρέα μά', ώστε θεός. || κ. μτ. του
ώς μετά πόσης εύκόλωσ, μετά πόσης εύκη-
νισσις : ΐλ.Π.745 ώς ρέα κηυσιά.

Ρείη (ή) έν. κ. λων. τ. του Ρέα βλλ.

ρέθρον (τό) (ρέω) κ. νεώτ., λων. κ. έπ. ρέεθρον
σχη η. λυρινοίς κ. άοαξ π. τραγ. (Αισχ.Πέρσ.497),
συνήθ. κτ. πληθ. ρεθρα θύδατος, ρυκίον : ΐλ.Θ.
369 ούκ άν ύπεζέουγη Στυγός θύδατος αίπά ρε-
θρα, αύτ.Ξ.245 ποταμοί ρέεθρα Όκα-
νοῦ, αύτ.Φ.218, 'Όμ.Υμν.19,9' || κ. έπί αίμα-
τος : Αισχ.Υρ.210 μαιώνων παρθενοσφάγιον ίσχι-
ρόντων πατρώων χέρας πέλας βρωμῶ' κ. κτ.
έν. : Ήρ.1.186 έκτρέφασα τόν ποταμό τό ρε-
θρον πάν ές τό ώρυψε χωρίον, Πινδ.Ο.9,18 Άλ-
κεοῦ ρέεθρον, Αισχ.Πέρσ.497 ρέεθρον άγνοῦ
Στυράνοῦ, αύτ.Πρ.790 όταν πέρσας ρέεθρον
|| ίδ. επί ποταμού και ρυκίων : Ξεν.Κυν.5,15,
Πολύβ.3,71,4, 'Ιουλ.Λέγ.3,126D' || ή κοίτη πο-
ταμού ή τό θιά της κοίτης ρεθρα, ή ροή του
δύδατος : ΐλ.Φ.382 άφωρον... κύμα κατόστω
καλά ρέεθρα, Ήρ.1.75 τούτα κατά τήν διώρυγα
έκτραπόνοσος εκ τών άρχαίων ρέεθρων ίτης
άρχαίας κοίτης, αύτ.7,109, αύτ.1,191 όταν διαβα-
τόν τό ρέεθρον ίδωται γενόμενον ίτό ρεθμια,
αύτ.2,11' || γενικ. ή χάνδαξ, ή αδιαξ, δι' ής ρέει
δύδα, τά ρεθρα τών όδών. 3) νεώτ. άνταρ.βί-
θρα τριχτάα ή γρομμιά, άς άκολουθοῦσαι καθ'
ώρισμένην κατεύθυνσην αί τριχες, έμφυόμεναι έπ
τῷ δέρματι του άνθρώπου.

ρέθροειδης-ουσης-γλωσσά. ή έχων άφθονον
ρέθρον ήτοι ρεθρα θύδατος.

ρέκισ (τό) δημ. κ. ρεχίη τό φυτόν έρεικη βλλ.
συνήθ. κτ. πληθ.

ρείος EM 539,30 εότως δέ λέγουσι ή Κήρησι
τόν άσθενή.

ρείπια (τό) δημ. ά. έρείπια βλλ., λείφωνα κα-
ταστραφέντος κίσματος : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ.60,20 ποῦ
τή νύχτα τό στομαχέωσιν ακατωμένον κάποιος
νοί και στά ρείπια έξωφαντόνων.

ρείπα (τά) ή. ρετοί βλλ. : Σοφ.Όμ.1089.

ρείτης (ό) μητ. η. η. γρομμ. ώς β' συνθετικόν
των συνθέτων βαθυρείτης, έθρρείτης : Χοιροδ.
έν 'Ακ.ΌΕ.2,256.

Ραιτοί [οἱ] μγν. κ. ρέτοι κ. ρίτοι [Ἡρώδων.2.577] δύο μικροὶ ἀλιμαρὶ λίμνα παρὰ τὴν δόδον τὴν ἀπὸ Ἐλευσῶνος εἰς Ἄθηναι, εἰς τὴν Διμητρίαν καὶ Περασφῆν ἀφιερωμένοι, αἱ νῦν ὀνομαζόμεναι λίμνη τοῦ Κοιμνωδούρου· Πλουτ.1,38,1 οἱ δὲ Ῥαιτοὶ καλοῦμενοι ῥέμα μόνον παρήχονται παρῶν, ἐπεὶ τὸ γε ὀδωρ θάλασσα ἐστὶ ψαίει.

ραίτοις [οἱ] Ἐπιγρ. ἡ ραίτος ἀμφ. σπρ. ὄνομα ἀντικείμενον τινός ἐν τοῖς γυμναστηρίοις· ραίτους ἐπιχρῶσους θῶο.

ραίχι [τὸ] δημ. ἄ. ρεῖκι βλλ.

ραῖω ἐπ. τ. τοῦ ρέω βλλ.

ρακάξω δημ. ἀορ. (ἐπι)ράκαξω, ἐκβάλλω [σχυρὸν καὶ τραχεῖαν φωνὴν ὡς τοῦ ὀρέω, κλαῖω μεγαλοφώνως, κρώξω, σκούζω· ρεκάζει ἀπὸ τοῦ πόνου· κ. ἐν ἀρᾷ παῦ νά ρεκάξῃς· 2] ρημ.π.ν. ρεκάσσω, ρεκασῶς.

ρεκάσσω [τὸ] [ρεκάξω] δημ. ἄ. ρεκασῶς, θρῆνος [σχυρὸς, κρωγμῶς, σκούζω].

ρεκασμός [τὸ] δημ. ἄ. ρεκάσσω βλλ.

ρεκάσιμ [τὸ] [λατ.] δημ. ἄκλ. ἐν τῇ δυτικῇ ἐκκλησίᾳ, νεκρώσιμος καὶ ἐπιμνημόσιμος ἀκολουθία· || μουσική σύνθεσις νεκρωσίου ἀκολουθίας.

ρεκέξ [τὸ] δημ. πολυμῆχανος καταφερτζής.

ρεκίλα [ἡ] δημ. γενική κοῦρασις τῶν μυῶν· ἔχω μιά ρεκίλα ποῦ δὲν μπορᾶ νά κουνηθῶ· 2] εἰδ. ἡ προσηρητικὴ κατάστασις.

ρεκλάμα [ἡ] [γαλλ.] δημ. ἡ διαφήμισις βλλ.· ρεκλάμα ἐμπορευμάτων, -κάνει πολλὰ ρεκλάμα· 2] σουκεῖ, ἐπιδείξει ἀνυπόκριτον προσόντων.

ρεκλαμαδόρος [ὁ] [γαλλ.] δημ., θημ. -α, ὁ διαφημιζων, ὁ ἐπιδεικνύων τὰ πραγματικὰ ἀλλ' ἰδ. τὰ ἀνύποκριντα προσόντα αὐτοῦ, οἷον ἀρετάς, γνώσεις, ἰκανότητος, τίτλους, πλοῦτι κτ., ἐπιδιδῶν νὰ προκλήσῃ τὴν προσοχὴν καὶ ἐκτίμησιν τοῦ κοινῶ, ἄ. ἡμιώτερον ρεκλαματζής βλλ.

ρεκλαμαρίζω [ρεκλάμα] δημ., μέσ. κ. παθ. -ίζομαι, ἄ. σπηθ. ρεκλαμαρῶ βλλ. ἐν χρ. κ. τὸ μέσ.· ρεκλαμαρίζεται ὁ ἀδεύφοβος ὅπου βρεθῆ.

ρεκλαμαρίσσω [τὸ] δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ρεκλαμαρῶ, ἡ διαφήμισις.

ρεκλαμάρω [ρεκλάμα] δημ., μέσ. κ. παθ. -άρομαι, διαφημιζῶ τι, ἐξάρω ὑπάρκτι ὄμοῦ καὶ ἀνύποκριντα προσόντα προσώπου τινός, ἀλλ' ἴδιως πράγμ., κῶνα ρεκλάμα ἠὲρ πτωχὸς ἡ δία τι· ρεκλαμάρω τὸ λάδι του, -ἐμπόρευμα πολυτελείας ποῦ δὲν ρεκλαμαρῆται δύσκολα πουλεῖται.

ρεκλαματζής [ὁ] [ρεκλαμάρω] δημ., θηλ. -οῦ, ὁ ρεκλαμαδόρος βλλ.

ρεκόρ [τὸ] [ἀγγλ.] δημ. τὸ ἄκρον ὄριον, ἡ μεγίστη ἐπίδοσις, ὁ μέγιστος βαθμῶς· τὸ ρεκόρ τῆς ταχύτητος.

ρέκος [γένος ἀγνωστοῦ] μγν. ζῶμα, ζῶνη· 1] Θεόγνωστ.Καν.11.

ρέκωρα [ἡ] μγν. θηλ. τὸ ρεκτῆρ βλλ.· Μαν.1,212· ρεβλ.Κόντ.Γλωσσ.Παρατηρ.195.

ρεκτῆρ ἄρος [ὁ] [ρέξω], θηλ. ρεκτεῖρα, ὁ πράκτωρ, ὁ ἐργαζόμενος· Ἡσιόδ.Ἐργ.191 κακῶν ρεκτῆρα, Κλύμ.Ἀλ.313 ρεκτῆρ ἀρετῆς πρὸλ. πρῆκτῆρ· 2] μτ. γενικ. ἄντικ. ὁ ἐργαζόμενος εἰς τι πράγμα· Μαν.1,297 ρεκτῆρ χρυσαῖο.

ρεκτῆριος-α-ον ὁ ἐνεργητικὸς, ὁ δραστήριος· Ἰων'Ἰστ.1 τὸ μέντοι πολιτικά οὐτε σοφός οὐτε ρεκτῆριος ἦν.

ρέκτις [ὁ] [ρέξω] μγν. κ. νεώτ. ὁ ἐνεργητικὸς, ὁ δραστήριος, ὁ ρεκτῆρ· Πλουτ.Βροῦτ.12 ἄλλως μὲν οὐκ ὄντα ρεκτῆν οὐδὲ βαρραλλᾶν, Ἄριστ.Χρον.ἑπιστ.1,6, Συνέδ.209D· ρεκτίς ἐπιχειρηματίας· ἑπιστ.1μγν.

ρεκτικὸς-ἄ-όν μγν. ὁ ἰκανὸς νὰ πράττῃ τι, ὁ δραστήριος· Πορφ.Ὁδ.1,5 τῶν ἐφ' ἡμῶν μῶνων ρεκτικὸς ὁ σπουδαῖος.

ρέκτωρ-ορος [ὁ] [λατ.] μγν. κ. μων. τίτλος δυ ἔφερον οἱ διοικηταὶ τῶν ἐπαρχῶν καὶ τῶν μεγάλων στρατοδικῶν σωμάτων κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας· 2] μων. [ρέξω] ὁ ρεκτῆρ βλλ.· Θεοφάν.Κερ.981.

ραλεδάρω δημ. ναυτ. λαρθῶν ἀντιστοίχως, διοπετιῶς ἀνηκεῖμένον τὴ διὰ τῆς πυξίδος.

ραλεῖω [τὸ] δημ. ναυτ. ἡ διὰ τῆς διοπητριας πυξίδος ληθεῖσθαι ἀντιστοίχως.

ραλίω [τὸ] [ἱταλ.] δημ. παρῶφ περιεφραγμένη εἰς τὰ ἄκρα ὑφάσματα, στρίψωμα, ὑμηπιλή· 2] εἰδ. κτ. πληθ. ἐν τῷ ναυτικῷ, αἱ ρίζαι τοῦ θεωρηκίου.

ραλιᾶς (ρέλι) δημ. κρασπεδῶ ἕθρασμα, στρίψωμα, ὑμηπιλώνω· 2] ρημ.σπ.ν. ρελίασσω.

ρελίασσω [τὸ] δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ραλιᾶς, τὸ στρίψωμα.

ρέμα [τὸ] δημ. τὸ ρέμα βλλ.· φρ. τὸν πῆρε τὸ ρέμα [καπετράφει οικονομικῶς ἡ ἐξέλεσεν ἠθικῶς ἢ παρεσοῦθη εἰς ἀτυχίαν ὁ ἀποτυχίαν ὀπιστάς τὸ ἐπακόλουθον ὀπιστυχίας ἄλλω].

ρεμάλι [τὸ] [ισραῆλ.] δημ. ἐπι προα., ὁ ἀνεμῆπιτος, ὁ ἀνάσιος λόγου, ὁ οὐτιδανός, ὁ πιποτέος.

ρεματῆ [ἡ] δημ. ἡ χαράδρα, ἡ κοίτη χειμῶρου· Γρυν.Σκ.Τερρ.55,6 νά τες περῶν τὴ ρεματῆ, Πορφ.Σκ.32,8.

ρεματισμός [ὁ] δημ. ὁ ρευματισμὸς βλλ.

ρεμβάξω λεξ., νεώτ. κ. δημ. πλανῶμαι διὰ τοῦ νοῦ εἰς φανταστικὸς κόσμους, ὀνειροπολῶ· 2] ρημ.σπ.ν. ρεμβασῶς.

ρεμβάξω-ἄδος [ἡ] μγν. ἀνώμ. θηλ. τοῦ ρεμβός βλλ.· ΠΔ Σαρ.Σερ.26,8 [δ.γρ.]

ρεμβασμός [ὁ] [ρεμβάξω] μγν., νεώτ. κ. δημ. ἡ περιπλάνησις· || κ. μτφ. ἡ ἀνήσυχος καὶ τεταραγμένη διάθεσις τῆς ψυχῆς, ὁ ἀφρημένως ἀπὸ τῶν παρώντων καὶ περιστοιχοῦντων πραγμάτων νοῦς καὶ καταγνώσιμος μὲ τὰς ληθηρὰς του σκέψεις· Βαρῖν. ἐγκληνωτος ἔθνος· ΠΔ Σοφ.Σολ.4,12 ρεμβασμός ἐπιθυμίας μεταλλάσει νοῦν ἄκανον· 2] νεώτ. κ. δημ. ἡ εὐάρεστος περιπλάνησις τῆς φαντασίας καὶ τῆς σκέψεως, ἡ ὀνειροπόλησις, στοιχασμός καταστάσεων ἀπραγματοποιήτων, ρέμβη.

ρεμβῶμαι μγν. ρέμβομαι, περιπλάνομαι, περιφέρομαι· ΠΔ Ἡσ.23,16 ρέμβευσιον πόλις πόρνη ἐπιπλαγήσμενη.

ρέμβη [ἡ] [ἱεμβῶ] κ. νεώτ. ἡ πλάνη, ἡ περιπλάνησις· || κ. μτφ.· Ἰπν.Ἐπιδ.7,17 κατὰ φωνὴν ἦν ἐν τῇ ρέμβῃ [ἐν παραλώσει· 2] νεώτ. ὁ ρεμβασμός ἢ εὐάρεστος περιπλάνησις τῆς φαντασίας καὶ τῆς σκέψεως.

ρεμβοειδής-οός-έξ ὁ ὁμοιάζων πνὶ περιφερομένω, ὁ ὡς περιπλάνόμενος· || μτφ. ὁ χαῦνος, ὁ ὀκνηρὸς, ὁ ἀμελής· Ἰπν.Τέχν.45 [ἔσφ.γρ.] Ἐρωπιαν.ἀπ.41 [δ.γρ. τοῦ ραιβοειδή].

ρέμβων-ἄω ρυμβων βλλ.· π.Ἡσ.

ρέμβος [ὁ] μγν. ἡ ρέμβη, ἡ περιπλάνησις· Πλουτ.Ἡθ.603B, Ἄριστ.Χρον.Παθ.2,6.

ρεμβός-όν [ρέμβω] μγν. κ. νεώτ. ὁ τῆδε κἀκεῖσε περιφερόμενος, περιπλάνόμενος πθ. ἐπὶ δούλου· Πάν.· || κ. ἐπὶ διδασκάλου ἡ περιηγητοῦ· Ἄριστ.Ἰδ.Λόγ.33[51],28· κ. γεν.· Μόρκ.Αὐρ.2,17 ἡ δὲ ψυχὴ, ρεμβός [δ.γρ. ρομβόσι, Ἄντιυλλ.Ὁρειδ.9,14] ρεμβή τῆς διανοίας.

ρέμω, παθ. ἀορ. ἐν ἀπαρφ. ρεμωθῆναι, περιστρέφω τὴ κυκλικῶς, γυρίζω· Ἡσ. (ρέμβη) πλανᾶται· Γολ.19,134· κ. παθ.· Ἡσ.· 2] μέσ. περιφερόμενος ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, περιπλάνωμαι· Μέγ.48,15, Πτολ.Εὐεργ.3, ΠΔ Παροιμ.7,12 χρόνον γὰρ τινὰ ἔξω ρέμβεται, Πλουτ.Φάδ.20 ρεμβόμενος ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου καὶ τῶν τῶν ἐπιλείπων, ἀστ.Δημ.6, Ἄντιυλλ.ΑΠ.9,415 χρόνος ρέμβεται ἀπὸ γῆς εἰς ἀλὶ [ἐπὶ πλοῦται, Δίων Χρ.62,7, Ἄγιάθ.ΑΠ

5,288 κρυφίους ὄμμασι βρεθούμη· 3) μέσ. μτφ. εἶμαι ἀστατος, ἐνεργῶ ὡς τὸ κρ. ἀλογίστως· Πλάτ.Παρμ.20 βρεθόμενον ἐν τοῖς πράγμασι καταμαθῶν αὐτόν, αὐτ.Ἡ8,80F οὐδ' ὄπαρ ἄλλ' ὄπαρ αὐτῆς ἐν εἰδωλοῖσι καὶ σκιαῖς βρεθόμενος· || ἐπὶ τροφῇ, τὸ τρώγειν ἀνευ ὀρέξεως· Πλάτ.Ἡ8,664A 4) ὁμ. μέσ. ἐν γ' προσ., ἐπὶ λέξεως, εἶμαι ἀσφατός, ἀμφιβολία σημασίας· Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.2,52 βρεθεται ἡ λέξις· 5) ρηματ. π. ρέμω, ρέμωος, ρεμβός, ρεμβός, ρόμβος, ρόμβος, ρυμβών.

βρεθώδης-ους-ες μτγ. κ. νεώτ. κ. βρεβοειδής ὁ περιφερόμενος τῆδε κάκεισε, ὁ περιπλανώμενος· Πλάτ.Ἡ8,45D βλέμμα βρεθώδης ἢ ἐνθεν κάκειθεν περιστροφή τοῦ βλέμματος· 2) μτφ. ὁ ὄμοιος ἀνθρώπων ρεμβῶ, ὁ κωβρός, ὁ ἀμελής, ὁ ἀσκαπός· Πολύδ.16,39,2 βρεμβώδους γενόμενης τῆς πολιτορίας, Πλάτ.Δίων7 διατριβῆς ἐμχανάντω βρεμβώδεις περὶ πότους· || τὸ οὐδ' ὄσ οὐσ· Πλάτ.Ἡ8,713C τὸ βρεμβώδες καὶ ἀκόλαστον ἰκῶδ, ρομβώδες· 3) κτ. πλθθ. ἱστρ. ἐπὶ πυρετῶν, οἱ ἀνώμαλοι, οἱ ἀρρυθμοί, ἀντιβ. περιοδικοί· Χρῆστ.Στωικ.π.Γαλ.5,433 ἰκῶδ, ρομβώδεις· 4) νεώτ. ὁ ρεμβόζων, ὁ ἐπιρρητής εἰς τὴν ρέμω, ὁ ἀνειροπάλος.

βρεμβώδης ἐπίρρ. κατὰ τράπον ρεμβώδη, κωθρόν, ἀμελῶς, χαλαρῶς· Ἡσ. ἐν λ. ἀκαλαπάξεν ἰκῶδ, ρεμβώδεις.

ρεμντζάρω [ἰταλ.] δημ. κ. ρεμντζάρω ρυμουλκῶ πλοῖον, προσδένω αὐτὸ διὰ πειραμάτων, μὲ ρεμντζο· 2) ρηματ.π. ρεμντζάρισμα.

ρεμντζο [τὸ] [ἰταλ.] δημ. κάλλος πρὸς ρυμουλκῆσιν πλοίων, πείσμα.

ρέμμα [τὸ] δημ. ἔσφ. γρ. ἀντὶ ρέμα βλλ.

ρεμματιά [ἡ] δημ. ἔσφ. γρ. ἀντὶ ρεματιά βλλ.

ρεμούλα [ἡ] δημ. ἡ διαρπαγή, ἡ κλεψισία, ὁ σφετερισμός· ρεμούλα τὸ ἄπορησιον ταμεῖο.

ρεμούλικα [τὸ] [ἰταλ.] δημ. ἄ. ρυμουλίκιον βλλ.

ρεμυάμπα [ἡ] [ἀραβ.] δημ. κ. ρεμυάμπα [τὸ] εἶδος διαβρόδου βιολίου, πρωτεύοντος ὄργάνου τῆς ἀραβικῆς ὀρχήστρας.

ρεμυάκα [ἡ] [ἰταλ.] δημ. ἐν χρ. κατὰ τὸν μεσαιῶνα, εἶδος τριχρόδου βιολίου, προελθόντος ἐκ τῆ ἀραβικῆς ρεμυάμπας.

ρεμυέλεμα [τὸ] [ἰταλ.] δημ. ἡ ἐνεργεία καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ρεμυελεύω βλλ.

ρεμυελεύω [ἰταλ.] δημ. ἀμτβ. ζῶ ἐν ἀργίῳ, περιφερόμαι ἀσκόπως ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, εἶμαι ρέμπελος, τεμπῆλης· 2) ρηματ.π. ρεμυελέω.

ρεμυελιό [τὸ] [ἰταλ.] μαν. κ. δημ. ἡ ἐξέγερσις, ἡ στάσις· τὸ ρεμυελιό τῶν ποταλάρων ἢ ἐν Ζακύνθῳ ἐξέγερσις τοῦ λαοῦ κατὰ τὴν εὐγενῆν τῷ 1628)· ρεμυελιό Σμύρνης (σφοδρὴ ἐνεργηθεῖσα ἐν Σμύρνη ὑπὸ τὴν γενεστάρων τῷ 1797)· 2) ὁτακτος καὶ ἀνωπὸτακτος βίος, ἡ ἀργία, ἡ τεμπελιά· τὸ 'ρεῖα στο ρεμυελιό'· 3) 10. ἐπὶ γυναικῶν καὶ ἀντὶ νέων, ὁ οὐχὶ κόσμιος, οὐχὶ ἠθικός βίος πρὸλ. ρεμυελος 4).

ρεμυελος-η-ο [ἰταλ.] μαν. κ. δημ. ἐπὶ πολεμιστῶν, ὁ μὴ ἀνήκων εἰς τακτικὸν στρατιωτικὸν σῶμα, ὁ ἀνταρτικός· 1) τὸ ἀρα. ὡς οὐσ. ὁ στασιαστής, ὁ ἀντάρτης· 2) ὁ περιφερόμενος ἀσκόπως ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ὁ ἀργόσχολος καὶ ἀνωπὸτακτος, ὁ τεμπελής· 3) ὁ ὁτακτος, ἀκτάστατος· ρεμυελο σπῆτι· 4) εἰδ. ἀναφ. πρὸς τὰ ἐρωτικά, ὁ οὐχὶ ἀμειψιμὸς ἠθικός συμπεριφορῶς· ρεμυελη γυναικεία· ρεμυελα κορίτσια.

ρεμυεσκός [ὁ] δημ. ἐπὶ προσ., ὁ φυγιόνομος καὶ διεσφραμένος, ὁ ἀπρόκοπτος ὁ τεμπελής, ὁ ἀχαίρετος, ρεμυετα.

ρεμυετα [ἡ] δημ. ὁ ρεμυεσκός βλλ.

ρεμυέτας [ὁ] κ. -ης δημ. ὁ ρεμυεσκός βλλ.

ρέμματα μαν. κ. δημ. περιφερόμαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, περιπλανώμαι· 2) νέμμαι τι, ἀπολοῦμαι· λίγοι ρέμματα τὰ καλά, -ρέμματα τὰ πράγματα τοῦ μοναστηρίου· 3) μαν. ἐπαίρησις, ὑπερηφανεύομαι· Ἐρωτόκρ.2,409 ἐπίτατο καὶ ἐρέμπετο στῆν ἀρενατιά τὴν τάση, αὐτ.4,603.

ρεμυόμυλκα [ἡ] [ἰταλ.] δημ. κ. ρεμυόμυλκα πῖλος ἀνδρικός ἐκ μολακῶ πηλματος μετὰ γούρου.

ρέμφορ-ος [τὸ] ἀλολ. ἀντὶ ράμφορ βλλ.

ρέμω μτγ. περῶμαι, δύναμαι· Θεογνώστ.Καν. 11· 2) ἡγ. ἐρέμει' ὀδυνῶ, σήπεια.

ρεμνίνη [ἡ] νεώτ. χημ. ἐνζυμον πηκτικὸν τοῦ γόλακτος, ἡ πτυα.

ρενολοχρῶματα [τὰ] νεώτ. χημ. συνθετικά ἀπ' εὐθείας βάπτοντα χρώματα.

ρεντές [ὁ] [τουρκ.] δημ. μικρὰς τρίτης, δι' οὗ τρίβουσι τὸν φλοιὸν ὀπωρῶν πρὸς κατασκευὴν γλυκίσματος· 2) αἱ οὐλαί, τὰ στίγματα τὰ ἐναπολείπομενα ἀπὸ τῆς εὐλογίας.

ρεντεροῦντης [ὁ] δημ. ὁ κενόδοξος, ὁ ἀλαζών.

ρεντζέλα [ἡ] δημ. ἡ ροή ὕγραυ οὐχὶ κατὰ στασιάζου ἀλλὰ κρουνοδόν.

ρεντζελιότῶς ἡ-ὸ δημ. ὁ ἐξ ἀποστραγγίσεως νεώτ. ὁ σταλακτιός· || κ. ἐπίρρ. -ἄ.

ρεντζεῶ δημ. κ. -ῶ ρέω στραγγιζόμενος, σταλαζῶ· ρεντζεῶνα τὰ ρουχὰ μου.

ρεντινές [ὁ] δημ. τὰ δύο ἄκρα τῶν δύο δυν. ὀριζοντίων δοκῶν τῶν ριχτῶ ὀργαλίου.

ρέων-οντος [τὸ] [ῥέω] τὸ ρυτὸν, ρυτὸς βλλ.2· Ἄστυδ.3,3 ρέοντα δώδεχ' ὡν τὰ μὲν δέκ' ἀργυρῶ ἦν.

ρέων [τὸ] μτγ. κ. μαν. τὸ ρῆον βλλ.: Ἄετ.1,347, Ἄεξ.Τραυλ.5,5, Παῦλ.Αἰγ.7,11,59.

ρέος-ουσι-εος [τὸ] [ῥέω] τὸ ρέμα, ὁ ρυαξ, ὁ ποταμός· Αἰσχ.Αγ.911 ὀδοιπόρω διφθῶνι πηγαίων ρέος, αὐτ.Πρ.626, αὐτ.812 Πάπ. αἱ δύο ἀμφότεροι ἀλληλανάδοχοι καὶ ἀλληλομαρνώδεις κατὰ τὸ τῶν δύο ρέων· || ποι. κ. ἐπὶ ρεματίου δακρύων· Αἰσχ.Πρ.401 δακρυοστατικὸν ρέος.

ρεοστατίος [ὁ] νεώτ. μηχαν. κ. ροοστατίος εἶδ. ἐν τῇ ἠλεκτρικῇ αὐσευχῇ δι' ἧς περεμβάλλεται μεταβλητὴ ἀντίστασις εἰς ἠλεκτρικὸν π. κύκλωμα.

ρεοστατικός ἡ-ὸν νεώτ. μηχαν. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ροοστατίον, ὁ τοῦ ροοστατίου.

ρεοταξία [ἡ] νεώτ. βοταν. τὸ φαινόμενον καθ' ὁ φυτικαὶ πησ ὄργανισμοὶ κινῶνται ἔχοντες διεύθυνσιν ἀντίστροφον πρὸς τὴν φοράν τοῦ ρεώματος.

ρεοταξικός ἡ-ὸν νεώτ. κ. ρεοταξικός ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ροοταξίαν βλλ.

ρεοτροπισμός ἡ-ὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ρεοτροπισμόν, ὁ τοῦ ρεοτροπισμοῦ.

ρεοτροπισμός [ὁ] νεώτ. βοταν. τὸ φαινόμενον καθ' ὁ τὰ ριζίδια ὕδροβίων πῶν φυτῶν στρέφονται κατὰ διεύθυνσιν ἀντίθετον πρὸς τὴν φοράν τοῦ ρεώματος.

ρεόφια [τὰ] νεώτ. ζῶολ. κατηγορία ζῶων ἀναφορικῶν πρὸς ἐνδιακτώματα εἰς τὰς ροὰς τῶν ὀδῶτων, ἀπὲθ. λυμφοφία.

ρεπαναξίος [ὁ] μαν. ὁ πῶλιν ροφανίδιας, ρεπάνα, ραπάνια· Πρόδρομ.1,218 καὶ δαυκοφίτης ρεπαναξ, σεμκλογουλάς ἄν ἡμιον.

ρεπάνι [τὸ] δημ. κ. ραπάνι τὸ φυτὸν ραφονί.

ρεπανόσορον [τὸ] μτγ. ὁ σπόρος τῆς ροφανίδιας, ραπανόσορος· Γαλ.14,562,17.

ρεπερτόριον [τὸ] [λατ.] νεώτ. κ. δημ. κατάλογος ἡ σειρά τῶν ἀπὸ τινος δραματικοῦ ἢ μουσικοῦ θιάσου παιζομένων ἔργων καθ' ὠρισμένην θεατρικὴν περιόδον, ἄ. δραματολόγιον· τὸ χεῖμα, πρὸν ρεπερτόριον τοῦ θεατροῦ δὲν περιέχει πολλά ἑλληνικά ἔργα· 2) τὸ σύνολον τῶν δραματικῶν ἢ μουσικῶν ἔργων ὠρισμένης χώρας ἢ ἐποχῆς· τὸ ἑλληνικὸν ρεπερτόριον δὲν ἔχει ἔργα

εφόμιλλα των ξένων· 3) το σύνολο των ρόλων, ος υποκρίνεται καλλιτέχνης του μουσικού θεάτρου.

ρήνης (ρή) δημ. κ. ρήνας ὁ ἴδιος κάκειος ἀκόλου περιφερόμενος, κ. σκευδ. ὁ φρόνανος, τευπέλης, ἀ. ρέμπελος, ρεμπήτης, ρεμπεσέες.

ρήνιο (ρή) δημ. κ. ρήνιο το ἔρεισιον βλλ., συνήθ. ἐν χρ. κτ. τὸν πληθ. ρήνια· τὰ ρήνια τὸν κάστρου, - ὄλο-ρήνια καὶ χαλαράστα.

ρήσιος-α-ο δημ. κ. ρήσιος ὁ ἐν καταστάσει ἐρείσιου ὄν, ὁ κατερείσιωμενος, ἐρείσιος βλλ.: Μαλακ.Συντρ.79) ὁ ρήσιος μύλος.

ρησιό (ρή) ἱταλ. δημ. ἄκλ. ἡ πρὸς ἀναφυγὴν ἢ ἀνάπαυσιν προσωρινῆ διακοπῆ τῆς ἐργασίας ἀνάπαυκα ἢ εἰδ. ἡ ἀπαξ τῆς ἐδοδομάδος ἡμερησια ἀνάπαυσις τῶν μισθωτῶν.

ρησιότοριον (ρή) ἱταλ. νεώτ. παρὰ τῆ Δυτικῆ Ἐκκλησίᾳ τὸ ἐν τῷ ναφ̄ μυστικῶν θεσμοφυλάκων, ἐν ᾧ φυλάσσονται τὰ πηλαφ̄ ἱερά σκευὴ ἡ ὄφρια, ἀ. ταμεῖον κειμηλίον.

ρησιό (ρή) (ἄγγλ.) νεώτ. ἄκλ. ἡ πράξις τῆς εἰς μεταγενέστερον προθεσίαν μεταγραφῆς χρηματιστηριακῶν πράξεων συνυμολογημένων ἐπὶ προθεσίμῃ· 2) τὸ καταβαλλόμενον ποσὸν ὡς ἀποζημίωσις τῆς τοιαύτης μεταφοράς, ἀ. μεταφορικὸς τόκος· 3) ἡ διαφορά μεταξὺ τῆς τιμῆς προθεσίᾳ καὶ τιμῆς τοῖς μετρητοῖς.

ρηπορτζ (ρή) ἱταλ. νεώτ. ἄκλ. τὸ ἔργον τοῦ ρηπόρτερ, ἴτοι ἡ περιουλογὴ ἐπιβατικῶν ἢ κοινῶν ἐνδιαφερόντος εἰδήσεων πρὸς δημοσίευσιν εἰς τὸν ἡμερησίον ἢ περιοδικὸν τύπον, ἀ. εἰδησεολογία· πλοῖσιον - ἐντυπιαστικῶν - πολιτικῶν - πολεμικῶν - ἀθλητικῶν ρηπορτζ· 2) ἡ ἀναγραφή τῶν ὡς ἄνω εἰδήσεων.

ρηπόρτερ (ρή) ἱταλ. νεώτ. κ. δημ. ἄκλ. ὁ κατ' ἐπάγγελμα εἰς ἴδιος ἀντήλθεος συλλέγων πληροφορίας ἐπιβατικῶν ἢ κοινῶν ἐνδιαφερόντος εἰδήσεων πρὸς δημοσίευσιν ὑπὸ δημοσιογραφικοῦ τινοσ ὄργανου.

ρηποδοῖον (ρή) ἱταλ. πᾶν. ἀπονομή ἡ γιναικῶν κ. γεν. διόλουσις γάμου ἢ ἐγγύσις. διαζύγιον· διαλυτικὴ ἐγγραφὸς ὄμολογία δύναμιν ἔχουσα καὶ ρηουδίου.

ρηπομπλικά (ρή) δημ. ἀ. ρηπομπλικά βλλ. **ρηπομπλικάνοι** (ρή) νεώτ. κ. δημ. μέγα πολιτικὸν κόμμα ἐν τοῖς ἠνωμένοις Πολιτεῖσις τῆς Β. Ἀμερικῆς, ἀντίθετον τῶν δημοκρατικῶν.

ρηπτικός ἠ-άν μτην. ὁ ρέπων, κλίνων πρὸς τι· Στωϊκ.ἀπ.3,108 ὄρεσις ρηπτικῆ.

ρηπε κ. νεώτ., μέλλ. ρέψω, ὄρ. ἔρρηφα, ποι. ἔρηφα, συνήθ. ἐν χρ. μ. κατ' ἕνεστ. κ. παρστ. ἰδ. ἐπὶ τῆς πλάστιγγος κλίνω πρὸς τὰ κάτω, γέρνω, βαραινῶ· ἴλ.ὸ 72 ἔπιτανε τὸ λαντα, ἔλκε δὲ μέσσα λαθῶν, ῥέπε δ' αἰσιμον ἡμαρ Ἀχαιῶν ἰη πρὸς τὰ κάτω κλίνουσα πλάστιγγε προεμήνη τὴν ἴηταν καὶ τὸν θάνατον τῶν Ἀχαιῶν, Ἀριστφ.ἀπ. 488,4 τοῦ ταλάντου τὸ ῥέπον κάτω βοδίζκει τὸ δὲ κενὸν πρὸς τὸν Δία, Πλάτ.δικ.373E τὸ μὲν κάτω ῥέπον ἐν τοῖς ζυγοῖσι βαροῖ· τὸ δὲ ἄνω κοθεῖον ἢ ἐν τῇ αὐτ. σμη. κ. μέσ. ἢ παθ.: Αἰσχ.ἴκ.405 τῶνδ' ἐξ ἴσου ῥηπομένων ἱερσκομένων ἐν ἱσορροπίᾳ, ἴσοσταθμίᾳ· 2) γεν. κλίνω πρὸς ὀριζομένην διεύθυνσιν· Πινδ.Ἰ 9,25 ἴθνον ἐπὶ γλαφῶρισι παορ̄ ἀναλίκκοισα ῥέποντα πρὸς ὄω, Αἰσχ.ἀπ.242 βλεμῶσαν ῥέπει βολή (περὶ νεορᾶς κόρη), Ἀριστλ.ΖΜ 386α,32 ἀνάγκη ῥέπειν τὰ σώματα πρὸς τὴν γῆν· 3) μτη. ἔχω τάσιν ἢ διδῶσιν πρὸς τινα ἢ πρὸς τι· Αἰσχ.ἔπ.21 εὐ ῥέπει θεός (εὐμένειος) διαίκεται, Πλάτ.Πολιτ.308Α ὁ πρὸς τὴν ἀνδρείαν μάλλον ῥέποντες, Ἀριστλ. Πολ.1293b,20 ῥέπουσι πρὸς τὴν ὀλιγαρχίαν μάλλον, Μέν.Περ.49 τὸ κακὸν εἰς ἀγαθὸν ῥέπει, Πο-

λύθ.29,9 ἔρπονεν οἱ πολλοὶ πρὸς τὸ πέμπειν τὴν συμμαχίαν· 4) ἐπὶ γεγονότων, συμβαίω, λαμβάνω ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν ἔκδοσιν, γίνωμι· Σαφ.Ἀντ.722 φιλεῖ τοῦτο μὴ ταύτη ῥέπειν, Πλάτ. Νόμ.862C τῆδε ῥέπειν ἢ δδ. κ. τίμω, καταλλάω, κατατῶ· Αἰσχ.Πέρσ.440 τίμω συμφορὰν . . . κακῶν ῥέπουσιν εἰς τὰ μᾶσσον, Εὐρ.ὄπ.532 τὸ μὲν εἰς οὐδὲν ῥέπει, Ἀντιφῶν.124 ἠν θ' ὁ γρῖφος ἐνταθῶα ῥέπων· 5) ἐπὶ ἀντιμαχομένου, ὑπερισχύω, ἐπικρατῶ· Ἡρ.7,139 ἐπὶ ἄκροτα ἰοῖ Ἀθηναῖον ἐτραπάντο, ταῦτα ῥέπειν ἐμελλεν, Πλάτ.Ἐπιστ.328B σκοπομένημ μοι ἔρρηψε δεῖν ἰδερῖσχευεν ὅτι ἔρρηψε . . .

ρηρυπνωμένος ἠ-ον ἐπ. μτη. παθ. παρακ. τὸ ρ. ῥυπῶ-σω βλλ.: Ὀδ.59.

ρησαλτο (ρή) ἱταλ. δημ. ναυτ. ἡ κατὰ τὴν ἐμποδὴν βλλ.δὲ ἐφοδὸς τοῦ ἀγῆματος τοῦ ἐνὸς πλοίου ἐπὶ τοῦ ἑτέρου· μ' ἔνα ρεσαλτο ἠήραν τὰ καρδί· 2) μτη. τολμηρὰ ἢ ὀνειγνωμένη ἀπόπειρα· θά κἄνω ἔνα ρεσαλτο καὶ ὅτι γίνε.

ρησιάλτ (ρή) ἱταλ. δημ. ἄκλ. ἡ εἰς ἀκρατηρίου ἐκτέλεσις μουσικῶν ἔργων ὑπὸ ἐνὸς ἐκτελεστοῦ, ἰδ. δὲ κλειδοκυμβαλιστοῦ.

ρησιέτος ἠ-ο δημ. ναυτ. ἐπὶ ἐξαρτημάτων πλοίου, ὁ ἀμοιβὸς ἀνταλλακτικὸς· ρησιέτο πανῶ, ρησιέτος φλόκος.

ρησιονορίον (ρή) ἱταλ. νεώτ. ἐκκλ. ὡδὴ τῶν καθολικῶν ἐκτελουμένη ὑπὸ μίας μόνης φωνῆς.

ρηστάρω (ρη) δημ. κ. ἀρεστάρω κατακρατῶ, φυλακίζω τινά.

ρηστός ἠ-ο (ἱταλ.) δημ. ὁ ὑπολειφθεὶς ὀπόλοιπος· ὅσοι χώρεσαν ἠρῶαν μὲ τὸ ἀμάξι' οἱ ῥεστοὶ ἠρῶαν μὲ τὰ πόδια· 2) ἔμεινα ῥεστός ἀφῆσα χρωματικῶν ὀπόλοιπον· ἔμεινα ῥεστός ἐκατὸ φράγκα ἢ μ. κ. μτη. ὅν ἐν ἰδουήθην νά ἀντεπεξέλω ἀπαρκῶς εἰς ἀναλοφθεῖσις ὑποκρηῶσις, ἔμεινα ἐκτεθειμένος, ἀ. ἀνοητὸς· πρὸςεξέ, γιὰ τὸ ἄ μείνῃς ῥεστός ἀπὸ αὐτῆ τῆ δουλειᾶ· 3) τὸ ὄδι. εἰς τὸν πληθ. ῥεστα ὡς οὖσ. ἐπὶ συναλλαγῶν, τὸ ὑπόλοιπον χρηματικῶ ποσοῦ· κρᾶσις τί σοῦ χρῶστα καὶ δωσέ μου τὰ ρεστα ἢ φρ. ζητάει καὶ ρεστα ἱεπὶ ὀξοῦντος παρ' ὀ. εὐθύνῃς ἢ ἱκανοποίηση, ἐνφ. προβάλλει παραλόγως ἀξίωσις· 4) καὶ τὰ ρεστα καὶ τὰ λοιπά.

ρητάλι (ρή) ἱταλ. δημ. κ. ρετάλιο τὸ τελευταῖον ὀπόλοιπον ὑφάσματος, πωλοῦμενον συνήθ. εὐθηνότερον τῆς τρεχοῦσις τιμῆς.

ρήενα (ρή) μτη. τὰ ἠνία· Διγεν.Ἀκρ.430.

ρηεντιών-ονος ἱταλ. πᾶν. παρακατ' ὄχασις βλ. ἰδ.

ρηετοῦσῖσμα (ρή) δημ. ἡ πράξις κ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ρηετοῦσάρω βλλ.

ρηετοῦσάρω ἱταλ. δημ. γεν. ἐπεξεργάσομαι ἐκ νέου ἔργον κ. ἰδ. καλλιτεχνικὸν ἢ λογοτεχνικόν, πρὸς καλύτεραν αὐτοῦ ἐμφάνισιν· 2) ἐπεξεργάσομαι φωτογραφικὴν πλάκα.

ρηεταλί (ρή) (τουρκ.) δημ. γλῶσσιμα ἐξ ὀπωρικῶν ἐφῆμενων μετὰ σακχάρωος ἢ συμπυκνωμένου γλεῦκος ἱεπιμῆξι, ἀ. γλυκὸ τοῦ κουταλιοῦ.

ρηεταλία (ρή) ἱταλ. δημ. ἱατρικὴ συνταγή.

ρηετινα (ρή) δημ. ἡ ρητινὴ βλλ.· 2) ὁ ρητινῆς ὀνος, ἀ. ρετανισά· ὀνοκορ. ρετινισά· 3) εἶδος εὐτελοῦς ἐγγυρῶλου ὑφάσματος.

ρηετινάτος ἠ-ο δημ. ὁ περιέχων ρητινὴν, ρητινωχά· 2) τὸ ὄδι. ρετανισά (κρᾶσις ὡς οὖσ. ὁ ρητινῆς ὀνος, ἀ. ρετινα.

ρηετινι (ρή) δημ. ἡ ρητινὴ τῆς πεύκης ὡς φυσικὸν προϊόν.

ρηετινιά (ρή) δημ. κηλις ἐξ ἐπικοληθεισῆς ρητινῆς· γέμισα τὰ ροῦχά του ρηετινιά· 2) μτη. ἐποχθεὶς καὶ δυσανάλλακτον τι ἢ δ. δυσφήμις, διόδοι, δυσκόλως ἀνασκευαζομένη· τοῦ κόλλησαν τὰ ρετινιά πῶς εἶναι ἄθεος.

ρετινόςκλαδο (τό) δημ. τὸ φυτὸν κρᾶτων ὁ ρητιώδης, ὁ ρετινολοσιὰ.

ρετινόςκλαδο (τό) δημ. τὸ κικιέλασον βλλ. ἐν χρ. ἰδ. ὡς καθαρικὸν φάρμακον.

ρετυπατίθο (τό) (ἰταλ.) δημ. εἶδος μουσικῆς ἀπαγγελίας βασιλοῦμενης ἐκ τῆς καλῆς προσώδου, διακρινομένης δὲ ἐκ τῆς Μον περιωρισμένης μελωδικῆς γραμμῆς.

ρεύομαι μον., δημ. κ. ρεύομαι, μον. ἀόρ. (ἐ-) ρεύεσθαι, δημ. ρεῦσθαι, ἐρεύομαι, ἀναδίδω ἐρεύμοις, ἔγω ρεῖω· Πρόδρ.ἰ,125 καὶ πίπει τὰ καὶ ρεύεσται, αὐτ.2,173.

ρεύμα-ατος (τό) (ῥέω) κ. νεῶτ., δημ. κ. ρέμα κίνησης ὕδατος ἢ ρευστῆς μάζης κ. αὐτὴ ἡ κινουμένη μάζα· Αἰσχ. Ἀγ.139 ἀκοιμήτω ρεύματι· Ὁκεανὸς, Σοφ. ΟΚ 160 μελιχίωον ποτῶν ρεύμα, Πλάτ. Θεαιτ.144B ἔλαιου ρεύμα ἀφορητὴ βέροντος, Σόλων. Λάμπρ.9,29 ὅσο ἀεὶ τὰ κοιλία σπῆζουσι τὸ ρέμα, Κάλλ. εἰς Χίον 4,5 ὡ λαμπρὸν τὸ Αἰγαίου ρεύμα· 2) ἰδ. ὁ ροῦς ποταμοῦ· Ἡρ.2,20. Εὐρ. Ἰκ.637 ρεύμα Διρκιστοῦ, Πλάτ. Τιμ.21E τὸ τοῦ Νείλου ρεύμα, Πολύβ.1,75,2 ποταμὸς ὄδατος διὰ τὸ πλῆθος τοῦ ρεύματος· ἢ ὄδρος ροῆ ὕδατων ποταμοῦ ἢ χειμάρρου, κατεδρασιὰ, πλῆμυρα· Θουκ.4,75 ὄδατος ἀνωθεν γενομένου καὶ κατελθόντος αἰθιφίδου τοῦ ρεύματος, Δημ.ἀδ.15 φερομένη συναπνευσθῆναι τῷ ρεύματι· ἢ κ. ἐπὶ τὸν πορθμὸ τοῦ βοσπόρου· Τζέτζ. Λυκόφρ.1235· ἢ μτφ. δημ. φρ. τὸν πῆρε τὸ ρέμα παρασυρθεὶς κατεστράφη ἠθικός ἢ οικονομικός, ὁ τὸν πῆρε τὸ ποτάμι· 3) συνεκτ. κ. τὸ ρεῖθρον ποταμοῦ ἢ χειμάρρου· Ἡρ.2,24 τὰ ἐγχώρια ρεύματα μαραινέσθαι τῶν ποταμῶν· 4) κ. ἐπὶ ῥοῦς λάθος· Θουκ.3,116· 5) κίνησης ἢ φέσημα ἀέρος· Ἐπίκτ. Ἐπιστ.1,13 τὸ ἀκούειν γίνεται ρεύματός πινος φερομένη ἀπὸ τοῦ φανοῦτος· 6) νεῶτ. κίνησης ἢ διάθεσις ἡλεκτρικῆς ἢ μαγνητικῆς δυνάμεως· 7) μτφ. πλῆθος ἀνθρώπων κινουμένων, χωροῦν κατὰ πυκνὴν ἀναστροφῆν· Πέτρα. Πέρα83 μεγάλη ρεύματα φωτῶν, Σοφ. Ἀντ.129, Εὐρ. ἰκ.1437 ρεύμα τ' ἐξορῶν στρατοῦ· ἢ κ. ἐπὶ ζῶων ἢ πτηνῶν· Ἀντιφιλ. ἐν ΑΠ 9,404 ρεύμα μελισσῶν· 8) γεν. συρροή, περίεσις, ἀφθονία· Κρατίν.186 ρεύματα ἐπιών, Πλούτ. Ἠθ.609B ρεύμα κλυθῶν, Λιδόαν. Λόγ.57,7 πολλὰ· ὡ τῶν ἀγαθῶν ρεύματος· 9) ὄρη, ἀσοδρότης· Πλούτ. Ἠθ.544 μετὰ πολλὰ ρεύματα εἰς τὴν σπᾶν φερόμενος· ἢ ὀρημτικότητα τοῦ λόγου, ἐγώληττα· Λιδόαν. Λόγ.1,139 στρογγύλα τὰ ῥήματα καὶ ῥέμα ἀπαιστον· 10) νεῶτ. ὀμαδικὴ τάσις προὐ φερισμένην ιδεολογικὴν κατεδύσθη· ρεύμα ἑπανοστατικῶν ἀντιπολιτευτικῶν κ. καλλιτεχνικῶν ρεμάτων· 11) ἢ ροή, πᾶραδος τοῦ χρόνου, ἢ φορὰ τῶν πραγμάτων, ἢ ἀθεοσιότης τῆς ζωῆς· Μέν. Γεωργ. ἀν.2 τὸ τῆς τύχης· ὡ ρεύμα μεταπίπτει ταχῶς· 12) ἰατρ. πᾶν ἐν τῷ σώματι περιρρέον καὶ κυκλοφοροῦν νοσώδες ρευστὸν, κатарρῶς· Ἰπν. Ἀρχ. ἱστρ.18 διοσιαι ἀν· ὡ ρεύμα κινηθὲ διὰ τῶν ῥινῶν, Ἀριστοτ. Αἰσθ.444,13 ρεύματα νοσηματικά, Διοσκ. 1,83 στομάχου καὶ κοιλίας β· ἢ ρευματισμός· Λουκ. Φιλόφ. ὁ β· εἰς τοὺς πόδας κατελήλυθει, Πασα. ὁ3,3,10 κατασκήφαι ῥεύμα εἰς τὰ νεύρα.

ρευματάλγη (ἡ) νεῶτ. ἰατρ. ρευματικὸν ἄλγος τῶν μῶν ἢ τῶν ἀρθρῶσεων.

ρευματίζομαι φερόμαι ἐν ροῇ, ρεῖω ὡς ρεύμα· Στράβ.1,37 οἱ δὲ πορθοὶ ρευματίζονται κατ' ἄλλαν τρόπον· 2) ἰατρ. πᾶσχε ἐκ ρευστῶς ἢ τοῦ ἐκ ρευματοῦν· Τιμ. Λοκρ.103α ρευματίζομένα τινα μέτρα, Διοσκ.2,126· ἢ ἐν τῷ αὐτ. σμ. κ. ἐνεργ. ρευματίζω· Πορφύρ. Ἀποχ.1,28.

ρευματικός-ἡ-ὄν κ. νεῶτ. ὁ ὀνοκείμενος εἰς ρεῖω, ἢτοι κатарρῶν ἢ ρευματοῦν· Ἀριστοτ.

Πρ.957b,25 β· εἰς τῶς ὀφθαλμοῦς, Διοσκ.2,126 ἔλεη ρευματικά, Πλούτ. Ἠθ.131i· ἢ νεῶτ. ὡς οὐσία, ὁ πᾶσχε ἐκ ρευματοῦν.

ρευματίον (τό) ὀνοκρ. τοῦ ρεῖω, ἐλαφρὸς κатарρῶς βλλ.· Ἀριστοτ. Πρ.901a,3· 2) ρυθμικόν· Πλούτ. Θεατ.27 ταφῆναι παρά τὸ ρευματίον.

ρευματισμός (ὁ) κ. νεῶτ. δημ. πᾶν ἐν σώματι περιρρέον καὶ κυκλοφοροῦν νοσώδες ὕδρον, κатарρῶς· Ἰπν. Κριακ.567, Διοσκ.4,65 β· ἀρτηρῶν, αὐτ.4,59 β· τῆς γλώττης, αὐτ.1,183 β· στομάχου, Γαλ.14,469 β· τῶν ὀφθαλμῶν, αὐτ.421 β· τῆς κοιλίας· 2) νεῶτ. κ. δημ. συνθετ. κτ. πληθ. νόσος τῶν ἀρθρῶσεων ἐπιφερούσα διακοκκίσις αὐτῶν καὶ δριμυεὶς πόνους· ὄξειε· χρόνιος ρευματισμοί.

ρευματιώ-ῶς νεῶτ. πᾶσχε ἐκ ρευματισμῶν.

ρευματοκλειστής (ὁ) νεῶτ. ὁ ἡλεκτρικὸς διακοκκίσις.

ρευματομέτρον (τό) νεῶτ. ὄργανον πρὸς μέτρησην τοῦ ἡλεκτρικοῦ ρευστοῦ ἢτοι τῆς ἡλεκτρικῆς ἐντάσεως, ὁ ἀμπερομέτρον.

ρευματονόμος (ὁ) νεῶτ. ἡλεκτρικὴ συσκευή κλειούσα ἢ διακόπτιουσα αὐτομάτως ἡλεκτρικὸν κύκλωμα, ὁ ἡλεκτρονόμος.

ρευματοταξία (ἡ) νεῶτ. τὸ φαινόμενον καθ' ὃ φυσικὰ τινες ὄργανοι κινουῦνται ἀντιθέτως τῆς φορᾶς τοῦ ὕδατινον ρευστοῦ, ὁ ρεστοξία.

ρευματοφωρῶς (ὁ) νεῶτ. ἀγωγὸς πρὸς μεταδίδασιν ἡλεκτρικοῦ ρευστοῦ.

ρευματοφῶρος-ον νεῶτ. ὁ φέρων ἢ μεταδίδων ἡλεκτρικὸν ρεῖω.

ρευματοῦδης-ους-ες μον. κ. νεῶτ. ὁ ὁμοιος πρὸς τὸ ἐν τῷ σώματι ὄνταχρον νοσώδες ρεῖω, ἢτοι κатарρῶν ἢ ρευματοῦν· Ἰπν. Ἐπιστ.1,11, Γαλ.19,535 πᾶθη ρευματοῦδεστερα· 2) μον. ὁ ὄπθ συρροῆς ὑδάτων ἐξεγερμένος· Τζέτζ. Χιλ.3,122 ρευματοῦδες ποταμοί.

ρευξιμον (τό) νεῶτ. ὁ ἐρεύμοις τὸ ρεῖω.

ρεύομαι δημ. ἀόρ. ρεῦσθαι, ἐρεύομαι, ὁ ρεύομαι βλλ.

ρεύσις-εως κ. νεῶτ., δημ. ρεύση ροῆ, ρύσις, κύσις, εἶδ. ροῆ νοσηρῶν ὕδρων· Ἐπίκτ. Ἐπιστ.1,11, Διοσκ.2,180 ρεύσιον κοιλίας, αὐτ.1,116 βύσις ἐκ μήτρας· 2) μον. νεῶτ. κ. δημ. ἰδ. ἢ δνειρωδὴς ἀκουσία ἐκπερμάτωσις καθ' ὄπνου· Νοσοκ. Κατέλ.117 ἐάν πῆσθε εἰς ρεύσιον.

ρευσιτάλις-α-ον μον. ὁ ρεῖω, ὁ ρευστός· Χρησμη. Εὐδ. Εὐαγγ. Παρ.4,9.

ρευσιτικός-ἡ-ὄν μτγ. κ. μον. ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τῆς ροῆς ὁ ρευστός· Πλούτ. Αἰμ.14· ἢ κ. μτφ.· Θεοφύλ. Στρ. ἰστ.290,13 οὐδὲν εὐδαιμονίας ρευστικώτερον· πρβλ. ρευστός2.

ρευσιτικός ἐπίμτγ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν ρευστῶν, ρύθην· Πλούτ. Ἠθ.878F.

ρευσιτοποίησης-εως(ἡ) νεῶτ. ἡ μετατροπὴ στερεοῦ σώματος ἢ ἀέριου εἰς ρευστὸν· 2) ἰδ. ἡ μετατροπὴ κτηματικῆς περιουσίας εἰς ρευστὸν ἢτοι μετρητὸν χρήμα.

ρευσιτοποίη-ῶ νεῶτ. μετατρέπων στερεὸν σώμα ἢ ἀέριον εἰς ρευστὸν· 2) μετατρέπων κτηματικὴν περιουσίαν εἰς ρευστὸν χρήμα.

ρευσιτός-ἡ-ὄν (ῥέω) κ. νεῶτ., ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τῶν ρεῖ, ἀντιθ. στερεός· Ἐπιπέδ.121,3 ρευστὰ ἔργα, Ἀριστοτ. ἀπ.207 ρευστὴ ὄλη, Πισιδ. ἦ662 τὸ ρευστόν τοῦ ἀπόρου· ἢ εἶδ. νεῶτ. φουσ. ρευστῶν πᾶν σώμα ὀπίπου τὰ μόρια παρουσιάζουσι μικρὰν συνοχήν, ὥστε νὰ λαμβάνη τοῦτο τὸ σχῆμα τοῦ περιεχόντος αὐτὸ δοχεῖο· 2) κ. ἐπὶ τὸν χρόνον, ὁ οἰανεὶ ρεῖω, ὁ παρερχόμενος πρὸ κυλάει· Ἀθην. Μιχάν.3,10· 3) μτφ. ὁ ὄσταθς κωμαίνόμενος, ὄστατος· Πλούτ. Ἠθ.268D ρευστὴ οὐσία, αὐτ.522B ὀλισθηρὰ καὶ ρευστὴ εἰς ἀπαντα τὴν πολυπραγμοσύνην ποιούμενος·

ρυσωτής χαρακτήρ 4) νεώτ. ρυσωτών (έν. χρήμα) το δεκτικόν άμέσου χρησιμοποίησιως ή κυκλοφορίας τή διαθέσιμα μετρητά 4) όμ. κ. άπολ. : τήν περιουσίαν του τήν έχει εις ρυσωτόν.

ρυσωτής-πτος (ή) νεώτ. ή ιδιότης του ρυσωτού βλλ. 4) εδ. φασ. 0 βαθμός τής εύκολίας, μεθ' ής ρέει ύγρον ή ρυσωτόν 2) μετ. έλλειψις αθεορρήτης, ατάθειας : ρυσωτής καταστήκτορος - τής πολιτικής καταστάσεως.

ρῶμα (ρῶμ) όμ., άόρ. έρρωφ, μη. παθ. παρσκ. ρῶμεις, καταρρώε : έρρεφ 0 τοίχος 0 το σπίτι 1) ιδ. μετ. φθίνω, έξοντίζομαι : έρρεφ από τήν άρρώστια - από τό κακό του 4) κ. έν άραις ά πού νά ρέφης στά πόδια σου, - νά ρέφης άνύ τόν Άρειο 3) μετ. Ναν καταπονώ, έξοντίζώ τω, καταβάλλω : τόν έρρεφαν οι περσοί - ή φτώχεια 4) όμ. μετ. έπί δαρμού, δέρω τινά με χωρίς έξοντλήσιως : τόν έρρεφ από τό ξύλο.

ρῶφανις-ίδος (ή) ά. ρωφανίς βλλ. **ρῶφανος** (ή) ά. ρωφανός βλλ. **ρῶφανίς** (ό) (τουρκ.) όμ., κοπή συνεισφορά πρὸς έπίσταση ή άλλο έργον ιδ. άναφύλης 4) ή αιτ. ρερενί έπιρρηματικῶς διά κοινῆς συνεισφοράς, έρρανωϊκῶς.

ρῶφανίς όμ., από κοινού συνεισφέρει, έρρανωίω, κάνω ρερενέ βλλ. 1)

ρῶφρανωϊκός (ό) (λατ.) όμ., κ. μον. 0 διαδιδάσκων εις τόν βασιλεα τό αλήματα τών ύπηκόων αύτου : Προκ.Πολ.2,18 τόμ.1,230 4) εδ. έκείλ. άδωματούχος τής εκκλησίας έχων ώς έργον κυρ. νά διαδιδάξω εις τούς άρχοντας τό αλήματα του πατριάρχου και εις τούτάν τās άπαντήσεις έκείνων 4) έν χρ. κ. ώς φίλος τίτλος άπονεμόμενος ιδ. εις πρεσβήτας ιερείς.

ρῶφορμισμός (ό) (λατ.) νεώτ. σοσιαλιστική τάσις πρὸς άντικατάσταση τής έπαναστατικῆς τακτικῆς διά τής έπιδηύσεως μετορρωθίσεως έν τῷ πλοσίω του κεφαλαιοκρατικού καθεστώτος.

ρῶφοριστής (ό) νεώτ. 0 άπαδός του ρεφορμισμο βλλ.

ρῶφούτςιο (τό) (ιταλ.) όμ., τό κακής ποιότητος φύλλον καρπού, ώς άπαρριπτόμενον, άφαιρούμενον από τού δέματος.

ρῶφουλα (ή) όμ., κ. ρεφούλι σφοδρά ριπή άνίμου, ιδ. ή έν θαλάσση.

ρῶφούσα (ή) (λατ.) μετν. είδος φόρου * ίε. Λυδ.Ρωμ.3,70.

ρῶφούτςιο (τό) (ιταλ.) όμ., καταφύγιον ή άγκυροβάθλιον διά πλοία έν καιρῷ καιοκαιρίας.

ρῶφραίν (τό) (γαλλ.) όμ., έπιφώδος ποιήματος ή ζυματός.

ρῶφί (τό) (ρῶμ) όμ., ύφασμα ποικίλον.

ρῶφίμο (τό) όμ., κ. ρεφιά (ή) 0 έρευμαγός, ή έρρητή βλλ.

ρῶφίς-εως (ή) (ρῶμ) μον. κλίσις τάσις : Άνδρ. Κρητ.231 ρεφίς πρὸς τό αίσθητά.

ρῶμ κ. νεώτ., έν. ρῶμ, γ' έν. παρστ. έρρεμ [π. Όμ. κ. έρρεμ, ρέμ], μελλ. ρῶμομαι κ. ρῶμοσθαι, άπτ. παθ. τ. ρῶμομαι, μελλ. ρῶμοσθαι, άόρ. έρρεμσα, άπτ. παθ. τ. έρρῶσθι, διαρ. έξ-έρρωά [βλ. έκρέω], έν. γ' έν. ρῶμ, παρσκ. έρρωκκα, μετν. έρρωκα, μέσ. έν. ρῶμομαι, γ' έν. παρστ. έρρῶσθι 0δέν συναιροῦνται τό επ, κο, εωλ, έπί παντός ύγρου ή ρυσωτού, γύνομαι, τρέχω, κυλώ : Ήλ.Γ 300 ωδῆ σφ έγκέφαλος χαμάδις ρῶμ, αύτ.Δ 140 έρρεμ αίμα, αύτ.Λ 811 ρῶεν ιδῶς, Όδ.Ρ 209 φυκρον ρῶεν 0-δωρ, αύτ.Τ 204 ρῶε άάκρμα, Ζερδ.Τραγ.ΚΚ 3,4 χρυσάσι ρῶει στις άπλες τ' οσρανόν 4) μετ. διατ. τού ρεόντος πράγμ. : Ήλ.Λ 149 (ιγηή) 0δασί ρῶει, αύτ.Ό 65 ρῶεν 0' σήματι γατα, Εδρ.Τρ.449 φραγ-γας 0δασί . . ρῶομαι, αύτ.995 πόλιιν χρυσῷ ρῶοσαν, αύτ.Βάχ.142 ρῶει γάλακτι πῶσον ρῶει 0'

αίνω 4) όμ. κ. μέσ. : Χρησ.μ.Ήρ.7,140 ιδῶρπτι ρῶοῦμενοι [χάριν του μέτρ.άντι δέομενοι, πρδλ.μοχ-εοῦμενοι] 4) μετ.κιν. πράγμ. : Στράβ.7,58 κρηναί ρῶοσι χλιαρόν και ασφάλην, Άρρ.Άν.5,9,4 πολλῶ 0δαστο και θολερόν έρρεον 4) όμ. μετ. έν. : Ίσοκρ.10,59 Ζεύς χρυσός βυεις 4) έπί ποταμῶν συνήθ. μετ. έπιθ. ή έπιρρ. προσθ. πρὸς δῆλων τῶν μεγέθους ή τής άρρητικότητος του ρεώματος : Ήλ.Β 849 Άξίω κῶρῷ ρῶόντος, Ήρ.2, 25 ρῶομαι μεγάλοι, αύτ.7,129 ρῶειν οὐδέν ήσσον ή νῦν, αύτ.8,138 οὕτω μέγας έρρῶθι, Άριστφ. Λυσ.1034 ρῶει μετῶ του άάκρμου πολῶ 4) παροιμ. άνω ρῶειν έπί άντιστρώφως γινομένου ή άδυνάτων : Εδρ.Ήκ.520 2) κ. έπί παντός ρεώτου, σλον άέρο-ρος, φλογός, πυρός κτ. : Άριστλ.Μετ.347α,34 ρῶει υάσιστα 0 άήρ ρῶεν έν τοῖς 0ψηλοῖς Πλοῖσι, Σερτ.17 ρῶεν άνεμοσ, αύτ.Βροῦτ.31 φλόξ ρῶοσται, ΑΙλ.άπ.2 τήν Αίτνιν ρῶομαι 4) κ. έπί τῶν 0-φθαλμῶν : ΠΔ Ζαχ.4,12 0 φθαλμοῖ αὐτῶν ρῶοσονται έκ τῶν 0πῶν αὐτῶν 3) κτ. έπέκτ. έπί βελῶν, άφθῶνος ή ραγδῶδως ριπτοῦ, πίπτω, διο-υοθαίνα, εκφῶμαι : Ήλ.Μ 159 εκ χειρῶν βέλεα ρῶεν 4) μετ. έπί λόγων άφθῶνος ή άκαλώτους εκπερομένουσ : Ήλ.Α 249 από γλώσσας μελίτος γλυκίον ρῶεν αδῶ, Ήσιόδ.Ό 84 έπε' εκ στόμα-τος ρῶει μελιζα, Δημ.433 0ι περί πορνείας έρρῶ-σαν λόγοι, Ήδάν.Λογ.64,80 ρῶειν άφῆκας τούς λόγους 4) όμ. κ. άπολ. άκαλώτως ή άκατασχέ-τωσ 0σμύλξ, φλωρῶ : Αισχ.Έπρ.557 οὐκ έάσει γλώσ-σαν έργυράτων άπτερ αλωσ πυλῶν ρῶοσαν άλ-δαινειν κακά, Δημ.272 θραυσομένοσ και πολλῶ ρῶοντι καθ' ήμῶν 4) έπί φημῶς, άφθῶνος δια-χέομαι, διαδίδομαι, τρέχω : Σοφ.ΟΚ 259 δόξεις ή κληθῶνος καλῆς μάτην ρῶοσας 4) άπί προα., άκατασχέτωσ φερομαι που, έφορμῶ πρὸς τί : Αισχ.Έπρ.80 ρῶει πολὺς 0δε λέωσ, Εδρ.Ρήσ.290 πολ-λή ήχῆ 0θρήκιο ρῶον τιστροσ, αύτ.Ήν.443 Κύ-πρις ήν πολλή βυθ, Πλοῖτ.Άλε.21 πρὸς τόν Άλ-κιδιάδην 0 δημοσ 0λος έρρῶθι 4) όμ. ρῶμω, κλίνω πού : Πλάτ.Πολ.495β 0ι ταύτη . . βυίνετας, Ίσοκρ.Β,5 έπ' οὐσ και νῦν τό πληθῶσ αὐτῶν έρ-ρῶπκεν, Πλοῖτ.Κικ.2 έρρῶθι . . έπί ποικίταιν 6) έπί τρηχῶν ή 0ρῶμων καρπῶν, φύλλον δένδρου κτ., πίπτω, εκρέω, μαζῶ : Ό δ.Κ 393 τῶν 0' εκ μελέων τριχῶς έρρεον, 0εωκρ.289 έρρεον 0' εκ κεφα-λάσ πάσαι τριχῶς, Πολιδ.12,4,14 τῶν καρπῶν, όταν άκμήν άρχεται ρῶειν, Βάδρ.88,14 ρῶη δόντα τόν στόχην 7) μετ. διαρῶω, φθίνω πρδλ. όμ. ρῶω : Πλάτ.Φαιδ.87,Δ έπί ρῶοι τό σῶμα και άπο-λύσιτο έπι ζῶντος του άνθρώπου 8) διαλύο-μαι, άπόλλυμαι, κίωμαι : Άριστλ.Μετ.383,6 θῆκε-το 0 λίθος . . ώστε και ρῶει 4) κ. μετ. 1) Σοφ. Τρ.698 ρῶι πᾶν άδύλον και κατάφρηται χροῖνι 9) έπί οικοδομήματω, καταρρέω : Γοργ.Π.210δ. 4,51. Τέλης 27' 4) μετ. καταπίπτω : Ήρόδ.Ήστρ. π.Όρειδ.5,27' ρῶοσαν σύγκρησιν σθασί 10) άείποτε μετοβάλλαται : Κωμ.Άδελφ.200 άπανώ 0-δῶ άμα τή τόχη ρῶοντα μεταπίπτοντά τε, Πλάτ. Κρατ.439C ώς Ιόντων άπάντων άει και ρῶόντων, αύτ.0εοάπ.182C κινεταί και ρῶει . . τά πάντα 4) 08. 0ι ρῶόντες κωμικ. 0ι από τῶσ Ήρακλείτου φιλόσοφου, πρεσβεύοντες 0τι τά πάντα ρῶει : Πλάτ.0εοάπ.181Α' 4) μετακινῶμαι πρὸς 0μο-αμένην φορῶν ή καταδύομαι : Σέξτ.Έμμ.Μαθ.7,99 τιμημῶς βυσιση γραμμῶν φαντασιόμεθα . . γρημῆς 0ῆ βυσισησ πλάτος έποίησασεν 12) έπί πλοσίω, διαρρέω, κάνω νερά : Άριστλ.άπ.554, Πaus.8,50,7 τρηθρῶς . . ρῶοσισ 13) έπί ατέ-γους, τρέχω, στάζω : Μέν.Σαμ.248 σκῶπει τού τε-ργουσ εφ σοι μερος τί ρῶει 4) όμ. έπί άγγελίων Άθην.11,95 έρῶστα, ούτως ποτριά τινά έκαλείο-σιν, Ήα. ερῶντα, βυτά, εκνώματα βλ. κ. ρῶον :

Πλούτ.¹Ηθ.782B ἄγγετον βέον, Ἐπιγρ. οὐλοῦμαι βέουσα· || δημ. παροιμ. τοῦτο ρέει κελίνο στάκι [ἐπί μεμφόμερῳ]· 14) Ισπρ. ἔχω ράσιν : Διδόξ. Σ.5Α χρωταί . . πρὸς τὰς κοιλίας τὰς βέουσας φαρμάκῳ· || ὄμ. κ. ἀπρσο. : Ἰππ. Ἐπιδ.1,19 ἐκ βινάν ἔρρη· 15) σπαν. μεθ. ἐκχέω, χύνω : Εὐρ. Ἐκ.528 ἔρρη (διορθ. αἶραι) . . χόας . . πατρί· || με. αἰτ. τοῦ ῥέοντος πράγμ., κῶνα νὰ ρεῖσθ, νὰ τρέξῃ τὴ ἀπ' ἐξῆς, ἐκχέω : Θεοκρ.5,124 ἀνθ' ὄδατος ρεῖτω γάλα, Ἐκε. Ἐλ. 133 αἶμα ρηφάσται [περὶ τοῦ Νεῖλου], Μουκ. ἈΕ. Ἰστ.1,7 ποταμῶ οἶνον ῥέοντι, Σχολ. Ἀριστοφ. Πλ.287 τὸν Πακτωλῶν χύνων βέουσαι.

ρέωνος ἴδ. εὐδωνος.
ρέα ὄφρ. ἐπ. τ. ὄ. ρέα [λυρ. Συμπλ.¹ Ἀκκ.127] κ. π. Ὀμ. βέα κ. ἐν συνθ. χρ. ῥά βλλ.

ρέα [ἢ] δημ. ὄ.γρ. τοῦ ρήα βλλ.

ρηγάδεω μον. δημ. εἶμαι ρήγας, βασιλεύω.

ρηγαινα [ἢ] μον. κ. δημ. θηλ. τοῦ ρήγας βασιλεύουσα : Χρον.Μαρ.212 ἡ ρηγαινα τῆς Φραντσίας.

ρηγανάρησι [ἢ] ἰδ. ὁ ἄρχων τῶν ρηγῶν, τῶν ἔξνων ἡγεμόνων : Πρόδρ.1,16 ὄ κρῶτος τῶν ρηγαναρῶν, τῶν τοπαρχῶν αὐτάνοε.

ρήγας [ἢ] μον. κ. δημ. [ιστ.τεκ. προβλ. ῥήε], γενικ. ρήγας κ. ρήγα, πληθ. ρηγάδες, θηλ. ρηγίνα, ρήγαινα, ρήγισσα βλλ., βασιλεὺς ἡ ἡγεμῶν ἰδ. ἔξνης χάρος : Χρον.Μαρ.23 στὸν Πάτρι τὸν ἡμύτατον κί εἰς ἄλλους τοὺς ρηγάδες, Ἐρωτόκρ.1,27 ρήγας μεγάλος ὤριζε τὴν ἄεα χώρα ἐκείνη, ὄ.τραγ. κί ὁ ρήγας ἀπὸ τ' ἄκουσεν ποῦ τὸ κακοφάνη· 2) δημ. παιγιόχαρτον ρῆ' οὐ εἰκονίζεται βασιλεὺς, ὄ. βασιλιάς ἡ παπάς.

ρηγάτικός η-ο δημ. -κός κ. ρηγάδικος-ικός ὁ τοῦ ρήγα, ὄ. βασιλικός : Ἐρωτόκρ.2,382 στὸ στάδι· 2) ρηγάτικὸ, αὐτ.4,1312 μετ' τῶν ρηγάτικῶν ἐξά [τὸ βασιλικὸν ἀξιωματ.]

ρηγάτω [ἢ] [τὸ] μον. δημ. κ. -άτω τὸ βασιλεῖον ἢ ἡ βασιλικὴ ἐξουσία : Χρον.Μαρ.34 εἰς τὸ ρηγῶτο τῆς Φραντσίας, αὐτ.116 τῆς Ἀύσας τὸ ρηγῶτο, Ἐρωτόκρ.1,216 ὄ βασιλιῶ ρηγῶτα καὶ αὐλοῦτη.
ρηγάτος-εὐσι [ἢ] ἱρηγοσι σχόλ. ὁ βαφεύς : Σχολ. Ἰλ.1 661, ἴδ.

ρηγεωνάρης [ἢ] [ιστ.] μον. ὁ ἄρχων, φύλαξ τῆς χώρας : Ψκωθιν.158,5.

ρηγή [ἢ] ἡ μτην. πιθ. ἐσφ.γρ. ἀντί] ραγή : Γαλ.19,134.

ρηγίλια [ἢ] [ιστ.] ἐσφ.τ. εἶδος σεμνοπρεποῦς ρωμαϊκῆς ἐσθίτης.

ρηγίλλα [ἢ] [ιστ.] νεώτ. λευκὸν ἐνδύμα μετ' ἐρυθρῶν παρυφῶν ὄπερ ἔφερον αὐτὴ νεώμοισι.

ρηγίνας [ἢ] μον. θηλ. τοῦ ρήγας βλλ. : Χρον.Μαρ. 6059 καὶ ὀδὲν τῆς ἐπίμισσα διοθ ἔσαν ρηγίνας.

ρηγίνο η-ο δημ. βασιλικός, ὄ. ρηγάτικός.

ρηγίος-α-ον [ιστ.] ἡ μτην. κ. μον. βασιλικός : Πλούτ.Νομ.14 τὴν κακομνην Ρηγίαν οἰόν τ βασιλείου οἰκίμα, Κ Ποφ. Ἐκθ.230,21.

ρηγίσινα [ἢ] δημ. θηλ. τοῦ ρήγας βασιλεύουσα.

ρηγάα [ἢ] [ιστ.] ἡ μτην. κ. δημ. ἴδ. ἐρήγιατ ἀδερῶ ὡς ῥάβδοισ'· 2) ῥόζονα ἡτοι ῥάβδος δι' ἣς ἰσάουσαι τὴν ἐπιφάνειαν τῶν μέτρων χωρητικότητος τῶν σιτηρῶν· 3) γεν. κανὼν, ρίγα· 4) ἐστρω βλλ. : Διοκλιτ.ἀπ.15,13.

ρηγά [ἢ] [τὸ] δημ. κανὼν, ρήγα βλλ.3) ὄ.διστ. Παναγία Χρυσοδαφνιώτισσα πάχως μεγάλη χάρο [μὲ τὸ ρηγί, μὲ τὸ φημί, μὲ τὸ μαργαριτρί].

ρηγάλις δημ. ἰσάω δια τῆς ρήλας τὴν ἐπιφάνειαν τῶν μέτρων χωρητικότητος τῶν σιτηρῶν· 2) κτ. ἐπέκτ. πληρῶ δοχεῖον μέχρι στεφάνους μέχρι κελύων : ὄ. τραγ. νὰ ρηγίλω τρία πιθάρια, ἴνα μεθῶν τὰ παλλήκρια.

ρηγάλοσι [ἢ] μον. ἡ ρήγα βλλ. : Ψκωθιν.179,9.

ρήγμα-ατος [ἢ] [ἱρηγνύω] κ. νεώτ. τὸ μέρος ἐνθα διακοπτεται ἡ συνέχεια σώματος πνοῦ, ρω-

γνί, χάσμα, τρήμα : Ἀριστλ.Ζ1 628b,29 περὶ τοὺς κρηνοῦσας καὶ τὰ ῥήγματα τῆς γῆς, Πολύδ.13,4,8 ῥήγματα ποιοῦντες ἐν τοῖς ταύταις, Κά Λοικ.6,49 τὸ ῥήγμα τῆς οὐκίας· 2) σχισμὴ ὑφάσματος, ἔξασμα : Ἀρχην.38· 2) ἰδ. σωματικὸν τραῦμα, διάσχιση, σπασίμο, κόψιμο, σχισμάδα : Ἰππ. Ἀερά ὄηδ γὰρ βίβη ῥήγματα Ἰοχουσι καὶ σπασματα, Δημ.24 ἐπὶν ἀρωστήματι τι συμβῆ . . κῆν ῥήγμα, κῆν στρέμμα, Θεμιστ.Λόγ.91,4 ῥήγμα ὀ-πυλουν· προβλ. ΑΒ 300 ἔρηγμα, ἢ κατὰ τὸ μήκος τοῦ τραυμάτος οὐλή, Γαλλην.2,281 ῥήγμα ἐστὶ μεταγωγὴ ὄστω ἢ ὄστων ἐκ τοῦ βάθους εἰς τὴν ἐπιφάνειαν· 3) νεώτ. μεφ. διάσπασις, διασπασμὸς, διάσπασις : ἐπλήθε ρήγμα εἰς τὰς τάξεις τοῦ ἐχθροῦ - εἰς τὸ κόμμα.

ρηγματίας [ἢ] ὄ ἐρωτικός τῶν ἐντὸς ἔξνων : Ἰππ. Ἀερά, Διοσκ.3,146, Ἰππιαστ.22 τοὺς ἐκ βήχος ῥηγματίας· || ρηγματίας πλεῖμονος πιθ. ὄ πάσχαν ἐκ πλευριτίδος : Ἰππ.Νοῦσ.2,53.

ρηγματώδης-ους-ες κ. νεώτ. ὁ ἔξων ῥήγμα, ἢ ὁ ὄμοιος πρὸς ῥήγμα· 2) ἰσπρ. ὁ ρηγματίας βλλ. : Ἰππ.Νοῦσ.7,26.

ρηγνίμ ἡ -ίς [ἢ] ἱρηγνύμι, γενικ.-ινοσ, ὄ τόπος ἐνθα προσκαθεῖται καὶ παλινδρόμει τὸ κύμα, συνθῆ, ἡ ἀκτὴ : Ἰλ.Α 437 ἐκ . . βαινον ἐπὶ ρηγνίμι θαλάσσης, ὄΒ.Μ 214 κωπῆρον ἄλλος ρηγνίμα βαθεῖαν τύπτετε, αὐτ.1,169 κομψήθη ἐπὶ ρηγνίμι θαλάσσης, Εὐρ.ΙΤ 253 ἀραιεσι ἐπὶ ρηγνίμι ἀξένου πόρου· προβλ. Ἀριστλ.Μετ.367b,14 ὄταν κυμαίνουσα ἐκβάλλῃ ἢ θαλάσσια . . παχεῖα καὶ οὐκαμῶ γίνονται αὐ ῥηγνίμες ὄταν δὲ γαλήνη ὄ . . λεπταί εἰσι καὶ εὐθείαι· || κτ. ἐπέκτ. κ. ἐπὶ ἄερος : Ἀριστλ.Μετ.367b,19 ὄπερ ρηγνίμα ὄσαν ἀέρος τὴν κεφαλὴν· 2) μεφ. ρηγνίμι βλοιο τὸ ἡεῶς, τὸ τέλος τοῦ βλοιο, ὄ θάνατος : Ἐρμ.20,5· 3) ἴδ. ἐρηγνίμες τὸ ἀνορηγνίμα τῆς πέτρας.

ρηγνός ἴδ. ἐρηγνός· 2) ἡπλ. ρήγμα, χάσμα : γῆ ρηγνῶν πλήρης.

ρηγνύμι κ.-ῶ κ. νεώτ., ἰων. κ. μτην ῥήσσω, ἀπ.τ. ρήττω [προβλ. ράσσω], μέλλ. ρήξω, ἀορ. ἐρρηξῶ, ἡ. Ὀμ. κ. ρήξαι, παρακ. ἐρρηξα, μεθ. ρήγνυμαι, μέλλ. ρήξομαι, ἀορ. ἐρρηξάμην ἡ. Ὀμ. γ. πληθ. ῥήξανται, παθ. ὑποστακ. ῥήγνυται, γ' ἐν. ἐπ. παραστ. ρηγνύστω, μέλλ. ῥήξομαι, ἀορ. ἐρρῶναι, μτην. ἐρρηξῆσθαι, παρακ. ἐρρηγῆσαι, ἀμτθ. ἐρρωμα, διασπῶ βίαιως τὴν συνοχὴν σώματος πνοῦ, θραύω, σπάω, σχίζω : Ἰλ.Β 544 θάρηκα ρήξην, αὐτ.Γ 375,αὐτ.Μ 198 τειχὸς τε ρήξην καὶ ἐπιπορῆσαι πυρὶ νῆας, αὐτ.Υ 399 ῥήξ' ὄστω, αὐτ.Φ 165, αὐτ.Ψ 673 χρῶτα τε ρήξω ὄπασε ὄΒ.Δ. Μ 409 προτόμοιο ἐρρηξ' ἀνέμοιο θύελλα, Αλογ. Πέρα.199 πέλουσο ρήγνυμι, Εὐρ.Βάκχ.1130, Ἀριστοφ.Πλ. 515 γῆς ἀρῆτρον ρήξας δάπεδον, Λοικ.Θε.Δ 17,1 ῥήξαι τὰ θεορά, Κά Ματθ.7,6 μετ' στραφέντες ῥήξωσιν ὄμας τοὶ κύνες, αὐτ.Μάρκ. 2,22 ῥήσσει ὄ οἶνος ὄ νέος τοὺς ἀσκούς· || ὄμ. κ. μεσ. : Ἰλ.Μ 440 ὄρυντ' . . ῥήγνυσθε δὲ τειχὸς· || τέμνω : Ἰμρ.Λόγ.1,9 p-αδασκα· 2) διαορηγνῶ τὰς τάξεις τοῦ ἐχθροῦ, ἐπιτερο ρήγμα, διασπῶ : Ἰλ.26 Τρώων ῥήξε φάλαγγα, ἴδ.6,113 τὸ μέσον ῥήξαι ὄμ. κ. μεσ. : Ἰλ.Ν 680 ρηξάμενος Δαναῶν πυκινὰς στήχας, αὐτ.Μ 411· 3) μεθ. ἐγείρω, διεγείρω, ἐπιτερο : Ἰλ.Υ 55 ἐρῖδα ρήγνυτω· 4) κ. νεώτ. ρηγνύμι φωνίτῳ . . ἡεῶτ. κραυγῆν, ἐκβάλλω φωνήν, φωνάζω : ἴδ.1,85 ἐρρηξε φωνῆν, Εὐρ. Ἰλ.710 ἐρρηξεν αὐδῆν, Ἀριστοφ.Νεφ.959, Αλ.Υ 9,61 ῥήξασθαι φθόνον, Πλούτ.Περ.36 κλαυθῶν ῥήξαι· κ. ἀποκ. : Πά.Ἰσ.54,1 ῥήξων καὶ βόησον· 5) γεν. ἐκβάλλω, ἐκχύνω, ἀναδύω : Σοφ.Τρ.919 διακρῶν ῥήξασα θεομῶ νόματα, Πλούτ.Μδρ.19 ῥήγνυσι πηγὰς ὄ χώρος ὄμ. κ. μεφ. : Πά.Ἰσ.49,13 ρηξάτωσαν τὰ ὄρη ἐφορῶσιν· ὄ μτην. ἐν

άνα, προς δαιμονιζομένους ή επιληπτικούς, επιφέρω νευρική κρίση μετά σπασμών, ολονει σπασμός, αυταρξάσσω: ΚΔ Μάρκ 9,18 βήσσει αυτόν και άφρίζει και τρίζει τους όδόντας, αὐτ. Λουκ.9,42 έρρηξεν αυτόν τόν δαιμόνιον και συνεπάραξεν' 7) παθ. θρασύμην, διασπρήγνυμαι, σχίζομαι, σπάω: 'Ιλ.Σ.67 κέρμα θαλάσσης ρήγνυται, αὐτ.Δ.425 κόμα... χέρμα ρήγνυμένον, 'Ιππ.Κεφ.Γρωμ.4 όστέον ρήγνυται τιρωσκόκμενον, Σοφ.άπ.958 βαιγισα Οθηβαίον κόνις 'Αριστο.Νεφ.378 εις δάλλωλα εμπλιπτοισαι ρήγνυται (περί νεφελών), Πλάτ.Πολ.359D γενομένου σεισμού βράχνηαί τής γής Ξεν.ΚΠ.1,6,16 Ιμάτια βράγνυται, αὐτ.'Ελλ.5,2,5 έρρηγνυτο τού ταίχους, Στράβ.7,3,18 ρήγνυται δέ χαλκή άβρια ίεκ του παγετού' || έπι πλοίων, διασπρήγνυμαι: Δημ.1289 νόον πλέωσαν βράγνηαι' || έπι λιθού, χαρασσομαι: 'Ελλην.Επιγραμμ.76 γράμμαται ρήγνυμένον' 8) όμ.παθ.υτφ. συστρίβομαι: ΑΙχμ.'Αγ.505 πολλών βαιγισών έπιλιδών' 9) όμ.παθ.έκρηγνυμι, έκασπώ, ξεσπώω, ξεθωμώω: Σοφ.άπ.578 βροντή δ' έρράγη δι' άστραφής, 'Ιππ.'Αφ.5,32 καταμνήων βράγνυνται' 10) όμ. παθ. υτφ. έπι πολέμου, έκρηγνυμαι, ξεσπώω: Λιδών Λόγ.1,177 τού Περσικού.. πολέμου βράγνυνται' 11) όμ. παθ. υτφ. έξιστάσμαι, ακώω από τού κακού μου, ιδ. έπι φθονών: 'Αριστειδ. Λόγ.50,69 τοίς βασκόσιος είναι ρήγνυσθαι, Λιδών Λόγ.29,13 τοίς έι τις όδοκίμησεν εις τήν ρήγνυμένους' 12) άρτθ. ώς τού παθ. έκρηγνυμαι, ξεσπώω: 'Ηρ.2,99 έι έθελήσαι βήξας ύπερβήναι ό ποταμός, 'Ιππ.'Επιδ.4,24 έρρηξεν έμετος, αὐτ.Φωσ.Παιδ.12 τού νεύμαί βραγνυνται' || κτ. όμ. υτφ.: Σοφ.ΟΤ.1076 όμοια χράξι βράγνυνται' ιδ. κτ. τόν παροκ. έρρωγα: Αίσχ.Πέροσ.493 κακών πέλαιος έρρωγεν, Σοφ.Τρ.852 έρρωγεν παγά δακρύων, Ξέρ. 'Ιππ.1338 σοί τάδ' έρρωγεν κακά, Κωμ.'Αδέσπ.661 έρρωγότες λόγοι.

ρηγοδεσποινα |η| δημ. ή βασιλίσσα, ρήγισσα, ή σύζυγος τού ρήγα βλλ.11.
ρηγόπουλο |τό| δημ., θηλ. ρηγοπούλα, υιός ή θυγάτηρ ρηγός, Βασαλιπούλα, Βασαλοπούλα.
ρήγος-κος |τό| (ρέζω βάπτω) τεράχιον βεβαμμένον ύφασματός πιθώων έξ έρίων εν χρ. ιδ. ώς κάλυμμα κλινής, ή κάθισματος, ακέσασμα, στρωαίδι: Έυστ.782,20 ρήγεια, τά βαπτά Ιμάτια ή ύφασματα, ή και άλλως τά περιστρώματα, και πάντα τά βαπτά πορό τού ρήξαι ό έστι βόφασι: 'Ιλ.1) 661 στέρεσαν λέχος... κωέα τε ρήγας τε λιναίοι τε λεπτόν καυτόν, 'Οδ.Κ.352 έβαλλε θρόναος ένι ρήγεια καύτω πορφύρεα καθύπερθ' 2) πιθ. έν χρ. κ. ώς Ιμάτιον: 'Οδ.Ζ.238 πέπλους και βήγεια σιγαλόεντα' 3) 'Ησ.'Αρής: βάνος περιστρωμα, σπάραγμα, προσκεφάλαιον.
ρήδη έπιρρο. ρητάς EM 363,42 (ώς β' συνθετικόν τού διαρρήδην).
ρῆδιος-α-ον Ιων. τ. τού ρῆδιος βλλ.
ρηδίων 'Ησ. εκαρούτων, ραϊδιών.
ρηθῆναι άπορφ. παθ. άορ. τού έρω-έω βλλ.131.
ρηθῆσομαι παθ. μέλλ. τού έρω-έω βλλ.131.
ρηθῆσις-α-ον έπ. κ. Ιων. τ. τού ρῆδιος βλλ.
ρητις Ιων. τ. τού ραζέω βλλ.
ρητιός Σουιδ. έμπαρόδος.
ρητίστας-η-ον κ. ρητίστας-η-ον. έπ. κ. Ιων. ύπερ. τού ρῆδιος βλλ.
ρητιρεος-α-ον έπ. κ. Ιων. συμκρ. τού ρῆδιος βλλ.
ρητικας |τό| Ιρήγνυμι κ. νεώτ. ό ρηγνύνω, διασχίζω, έπι σεισμό έπιφέροντο εις τήν γήν ρήτω. 'Αριστλ.Κόσ.396,5 ρηκται σεισμοί, 'Ιω. Λυδ.Διοσκ.54 2) νεώτ. ή ρηκτική όδός.
ρηκτικός-ή-όν κ. νεώτ. ό κατάλληλος ή ικανός προς διάρρηξη: 'Ιππ.'Επιδ.6,3,6 τά ψυχρόν φλεβών ρηκτικός' 2) ό προκαλών ή επιφέρων

διάρρηξη άποστήματος: 'Αέτ.15,17 εμπλαστοί ρηκτικά' 3) νεώτ. ρηκτική όδός ή βλήμα βλήμα προοριζόμενον διά τήν προσβολήν ή διάρρηξιν λίαν άνεπιπέδων στόχων, ά ρηκτής.
ρηκτοβόλον |τό| νεώτ. πυραβόλον βόλλον ρηκτικός όδίδας, ρηκτας' κ. ρ. ρηκτοβολώ-έω.
ρηκτός-ή-όν (ρηγνυμι) ό δυνάμενος διά διάρρηξη, διά να σπασθώ, ό τρωτός: 'Ιλ.Ν.323 ός θνητός τ' έφη... χαλκός τε ρηκτός.
ρήμα-ατος |τό| Ιεώδ-έωι κ. νεώτ. κ. δημ. τού ειρημένου, τού λεχθέν, ό λόγος κ. ειδ. τού λόγιον: 'Αρχιλ.50 τάμά δή σνιπιετ ρήματ', 'Ηρ.7,162 ούτος ό νόος τούδε τού ρήματος, Πλάτ.Πρωτ.34311 τού Πιττακού... περιεφέρετο τούτο τού ρήμα, Πά Δευτ.4,13 τά δέκα ρήματα ή δέκαλόγοι, ΚΔ 'Ιω. 8,20 ταύτα τά ρήματα έλάλησας ό 'Ιησούς' || συνήθ. κατ' άντίθ. προς τά έργματα: Πινδ.Ν.416: όμ. προς τού έργον: Θουκ.5,111: όμ. προς τού άληθές: Πλάτ.Φαιδ.1021' || εις διαμ. φρς: Πινδ.Ν.494 ρήματα πλέκων, Ανδοκ.1,9 ρήματα θρακείων, Πλάτ.Τιμ.49B τώ ρήματι τώ τούδε προσχόμενον ίπρος τήν λέξέν τούδε, Αισχιν.2,122 άπαγγελάντος... κατά ρήμα ικατά λέγειν, Πάτ. 'Ελληνικοίς ρήμασι τε και γράμμασι γραφήν' || παρομ. φρ. ρήματα άντ' άλίφτων Σουιδ. 'ένί τών ήν ώς τις δείται διδόντων, άλλα φωνασμόνας προείμενων, ίπρβλ. δημ. έμέ λόγια δέ γεμίει ή κοιλιά' 2) ή δηλ. φράσις εν άντιθέσει προς τήν μεμονωμένην λέξιν, προς τού όνομα: Πλάτ.Κρατ.399B, αὐτ.Νόμ.840B λέγοντες εν μύθοις τε και έν ρήμασιν' || στίχος: 'Αριστ.Βάτρ.1379' 3) έν τή ΠΔ κ. ΚΔ τού θέμα τής διηγησώσας, τού γενούσας, τού πράγμα: πρβλ. λόγος171 κ. ρητός 101: ΠΔ γέν. 22,1 μετά τά ρήματα ταύτα, ΚΔ Λουκ.2,15 έω... έβωμεν τού ρήμα τούτο τού γενούσας 4) γραμ. μέρος τού λόγου δηλούσιν ένέργειαν ή πάθος ή κατάσταση τού ύποκειμένου: Πλάτ.Σοφ.262A, 'Αριστλ.Ποι.1457a,14' 5) κ. έπι έπιθέτου όταν είναι κατηγορούμενον: 'Αριστλ.'Ερμ.10a,13.
ρήματτα |τό| δημ. κ. ρήμασσα ή ρηδῆς κ. τού άποτέλεμα τού (έ)ρημάσας βλλ., έρμήσασμα, καταστροφή: ρήματτα τού χωρισθ- τού σπιτιού.
ρημάδι |τό| (έ)ρημάς-όδος| δημ. κ. ρημαδιό, κ. ρημαδιό βλλ., τού έρμηωθέν, έγκαταμειθέν κ. εις έρείπιον μεταβληθέν κίτριον, τού χάλασμα: Ζερδ.Τρογ.ΚΚ 11 και ατά ρημάδια | με τού σκοτάδι | βγαίνουν στοιχεια: || γεν. πάντ τού λίαν έμφθαρόμενα κ. άνάξιον λόγου: ή συνήθ. έν φρ. άρρας (ήγαμτε) στό ρημάδια-έξαφανισίου, χάσσι, ά, στα κομμάτια, στό διάδολο, - γι αυτό τού ρημάδι παιδεύομαστε' || κ. ύποτιμητικός περί συνόλου σκευών κ. έπιλήων: έπήρε τού ρημάδια τής και ξεκουμπήστικε, - πάρ τού από και τού ρημάδι νό μήν τού βλεπω.
ρημαδιακός-ή-(ιά)-ό δημ. ό έρημωμένος, έγκαταλελειμμένος, άδέσποτος' || τού αούδ. ρημαδιακό ώς ούσ. τού ρημάδι βλλ.
ρημαδιό |τό| δημ. άρημάδι βλλ., έρείπιον: || ειδ. κ. συνήθιστ. σύνολον έρειπίων, χαλοσμάτων, ήρεινωμένος τόπος: ρημαδιό γένικε πέρα ώς πέρα ό Μωριας σπου 'Ιμραήλ τού πέρασμα.
ρημάζω δημ., άορ. (έ)ρημάξω, παθ. (έ)ρημάχτηκα, υτφ. παθ. παροκ. ρημαγμένος κ. ρημασμένος, έρημάζω, έρημά, καταστροφή, λελητάω: ρημαζών τόν τόλο - τού χωρισθ- τού σπιτί - τού άμπελι' 2) υτφ. καταστροφή, τολαιμωρό, έξουλιώ τινι: τόν ρημαζε στό ξύλο | τόν έδειρεν άνλεώδης, - τόν ρημαζε στό δουλειά, - μάς ρημαζε στό φλυαρία - στό λιμα' 3) άμτθ. έρημώομαι, ηρεπούμι, φθειρόομαι: όψησασε τού σπιτί τούς και ρημαζε' || κ. υτφ. ρήμαξα στήν πελα.
ρήμασσα |τό| δημ. ά. ρήματτα βλλ.

δηματικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. γραμμ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀφορῶν εἰς τὸ ρῆμα: Διον. Ἀλ. Συνθ. 22 τὸ δηματικός ἢ τὸ ρήματος μορφή: 2) ὁ ἐκ τοῦ ρήματος παράγωγος: Ἀπολλ. Δάσκ. Ἐπιρρ. 135, 14, -ρηματικά ἐπιθετά 3) νεώτ. ὁ διὰ τοῦ λόγου διατυπωμένος, ἀντιθ. γραπτός || εἰδ. ἐν χρ. ὡς ὄρος διηματικός: εἰς ρηματικὴν διακοινωνίαν ὁ πρεσβύτερος διεκτρανωθὴ διὰ τὴν κατακράτησιν τοῦ πλοίου" || κ. ἐπίορ. ρηματικός κατά τὸν τρόπον τοῦ ρήματος: Εὐστ. 381, 22.

δημάτιον (τό) ὄνοκορ. τοῦ ρήμα, ἡ μικρὰ λέξις ἢ φράσις: Ἀριστ. Νεφ. 945 ρηματίσιον καινοῖς αὐτὸν καὶ διανοίας κατατοξεύω.

δηματίσκιον (τό) ὄνοκορ. τοῦ ρήμα, ρημάτιον βλ. λ.: Πλάτ. Θεαι. 180A ρηματίσκια αἰνιγματώδη .. ἀποτοξεύουσι.

ρημαχτής (ὁ) ἐπί προσ., ὁ ἐρημῶν, ὁ θῶν, ὁ καταστροφεύς || εἰδ. ἐπί βίαιου ἀνέμου, θυέλλης, πυρός: ὁ βωρίας ὁ ρημαχτής.

ρημοκίλησι (ταὶ) δημ. κ. ρημοκίλησάϊ (ἡ) τὸ ἐρημοκλήσι βλ. λ.: Πολίτ. Ἐκλ. Τρογ. 23, 1) σὸ ρημοκλήσι τοῦ Ἀπρου | λειτοῦρα ὁ πρωτοσυνάγγελος || ὄνοκορ. ρημοκλήσκι κ. ρημοκλήσιτα, **ρημοσκότεινος**-η-ο δημ. ὁ ἐρημος καὶ ακοιτικός κ. μτφ. ὁ δυστυχής ὄθλος, ὁ μαῦρος ἢ δραχλός: Βλαστ. Συνα. 93.

ρήμων-ονος (ὁ) ὁ ῥήτωρ κτ. Πλούτ. Ηθ. 675A ὡς δ. γρ. εἰς Ἰλ. Ψ 886 ἀντί καί ῥ ἡμονες ἄνδρες.

ρήν-ήνος (ἡ) (ῤῥήν, παλῆρρη) ἴων. ποι. τὸ ἄριον ἰδὲν ὀπανή κτ. ἐκ.: Ἀπολλ. Ρ. 4, 1497 ἐπί ῥήνεσσι ἔοισιν, Νικ. Θηρ. 453 ῥήνα πρὸλ. ῤῥ. εἰδ. ὄταν ἄρνα, αὐτ. ῥήνες ἄρνας πρὸβασα, αὐτ. ῥύετα ἰεὺ τὸ ῤῥήναι ὄρνα Κύπριος, αὐτ. ἐτρανὸν ἰθῆ. ῤῥάνων ἔδαυσιον πρὸβασα.

ρήνεια κατασκευασθεῖς: Κριτ. 135D ῥήνειαργῆς τράπεζα, Πολυδ. 7, 93 ῤῥαθρα ῥήνιουργῆ ἰεῖδος γυναικῶν ὑποδημάτων.

ρήνιον (τό) νεώτ. φασ. σπῆνιον χημικὸν στοιχεῖον ἀνευρεθὲν ἐν τῷ ὄρει κίτι νιοθίης πραιομοιᾶτον πολὺ πρὸς τὸν λευκόχρυσον βλ. λ. 2.

ρήνικός-ή-όν ὁ ἀνήκων τὸ ἄριον, ὁ προβατικός: Ἰνν. Ἐπιδ. 5, 58 πρὸλ. ῥήν.

ρήνικος (ἡ) ἡ ἀρονίκος: Ἰνν. Ἰν. 1, 58 ἴν. Γαλην. 19 [35] ἤσ. ῥήνικες ἄρναυδέες.

ρήνιουργῆς-οὗς-ές ἄ. ῥήνιουργῆς βλ. λ.

ρήνωφορέυς-εὐς(ὁ) ποι. ὁ ἐνδεδυμένος ἀρναῖδα, ὡς ἐπιθ. τοῦ Διονύσου: ΑΠ 9, 524, 18.

ῤῥή-ρηγός (ὁ) (ῤῥατ.) μτγν. κ. μον. ὁ βασιλεὺς ὁ ῤῥῆς βλ. λ.: Ἐπιγρ. || εἰδ. π. Βυζ. βασιλεὺς ἡ ἡγεμὼν τῆς δύσεως: Ίω. Χρυσ. 3, 601A, Πρωκ. 2, 204, Θεοφύλ. Σμ. Ἰστ. δ. 91.

ῤῥηγορίη (ἡ) ἡ ἰδιότης τοῦ ῤῥηήνορος, ἡ ὀρηματικότητα: Ὁδ. 5 217 ἄρσασ μοι Ἄρῃς τ ἔδοσαν αἱ Ἀθήνη καὶ ῤῥηγορίην ἰσχυρ. ἐάνδρειαν, παρὰ τὸ ῤῥηγεῖν τὴν δύναμιν τῶν ἐνοικίων.

ῤῥηγῶμα-ορος (ὁ) ἰδηγῶμα-ῤῥῆς ἀνίορ, ὁ ῤῥηγῶμα τὸς τῆς τῶν ἀνδρῶν, ὁ ὀρηματικός ἀνδρείος: Ἰλ. Η. 228 Ἀχιλλῆα ῤῥηγῶμα θυμολέοντα, ΑΠ 9, 525, 18 (ἐπί τοῦ Ἀπόλλωνος) 2) κ. ὡς κύρ. ὄνομα: Ὁδ. Η. 63.

ῤῥηγῶνης-οὗς-ές νεώτ. ἐπί πετρωμάτων, ὁ προελθὼν ἐκ διαρρήξεως τοῦ στερεοῦ φλοισοῦ τῆς γῆς.

ῤῥηζῶνος-ον ὁ ρηγῶν τὰ λυγὰ, τὰ ἐδωλὰ τῶν ἐρετών: Τιμόθ. Περσ. 10 ῤῥηζῶν(ος) πλαγᾶ.

ῤῥηκέλευθος-ον κ. νεώτ. ὁ τιμῶν, ἀνοίγων ὀδόν: ΑΠ 9, 525, 18 ἴπρι τοῦ Ἀπόλλωνος 2) νεώτ. μτφ. ὁ ἐπιχειρῶν τομνηρῶς νέον τι, ὁ ρεχτής, προδοτικὸς: ὁ ῤῥηκέλευθος ἄρμαρχος.

ῤῥηζῶνος-οος-ου-ονος ὁ διασχίζων τὸν νοῦν, ὁ ἐπιφέρων μανίαν, ὡς ἐπιθ. τοῦ Διονύσου: ΑΠ 9, 524, 18.

ῤῥηζῶλον (τό) μσν. κ. νεώτ. μικρὸν πυροδόλον ἐν χρ. κτ. τὸ τέλος τοῦ μον. πρὸς ἀνάταξιν πυλῶν, τοίχων κττ.: 2) νεώτ. στρατ. εἶδος κρηπίδος.

ῤῥῆς-εως (ἡ) κ. νεώτ. οἰολ. ῤῥῆς τὸ ρηγεῖν ἢ ῤῥηγῶσθαι, ἢ βίασι δάσασθαι, τὸ σπᾶσθαι, τὸ ἀνοίγειν: Εὐρ. Φοῖν. 1255 ῤῥηζῶνος τ ἄμκας

ῤῥῆς τ ἑνώμων || εἰδ., ἰοτρ. κ. νεώτ. βίασι λύσει τῆς συνελείας τῶν ἰστών: Ἰνν. Ἀρ. 4, 78 ῤῥῆς ἐλεθίου, Φιλὸδ. Ὀργ. 28 ῤῥῆς πλεουμένων, - ῤῥῆς περιπέτω || κ. ἐπί βίαιος ροῆς ὕγρου

ἢ ἄερος: Ἰνν. Ἀρ. 3, 28 ῤῥῆς τῶν καταμνησίων, αὐτ. Πρωγ. 7 αἰματος ῤῥῆς διὰ ῤῥίνων, Ἀριστ. Κόσμ. 394b, 7 κατὰ ῤῥῆν νεφους, Πλούτ. Φλαμ. 10

2) ῤῥῆμα, χόσμα: Πλούτ. Ηθ. 953C, Φιλ. Βελ. 84, 22 ῤῥῆς ἐν ταῖς τεύχεσιν: 3) νεώτ. νομ. βίασι διανοίξει εἰσόδου κηρίου ἢ κωδίστου πρὸς κλοπήν ἢ ἀξέλοπον πρᾶξιν, ἐπιβαρυντικὴ εἰς ἐπιμέτρησης τῆς ποιῆς | κλοπῆ διὰ ῤῥῆεως 4) νεώτ. μτφ. δασίστας, βίασι διακοπῆς σχέσεων, ἐρις, συμπολοῦς | περιήλθον εἰς ῤῥῆν πρὸς τοὺς οἰκειούς του, ἢ ὅσον εἰς ῤῥῆν ἰουναελασρασί.

ῤῥηθευμένης-ἄδ-εως μτγν. ὁ ἔχων τὸ σθένος, τὴν δύναμιν τῆς ῤῥῆεως ἢ ὁ συντρίβων τὴν δύναμιν: Ἀπολλωνάδ. Μεταφρ. 279.

ῤῥηφιλαιός-ον μτγν. ὁ ἔχων διεργημένον τὸν φλοισόν, ἄ. φλοισοραγῆς Σουῖδ. ῤῥηφιλαιός ῤῥῆζοντα τὸν φλοισόν, οἶον κάρμα: Θεοφρ. Φι. 1, 5, 2.

ῤῥηζῶμα-ονος-ον ἤσ. «καταβολὴν τὴν φρένας» πρὸλ. ῤῥηζῶμα.

ῤῥηζῶμα-ονος-ον μτγν. πᾶν, κ. ῤῥηζῶμα ὁ διαρρηγῶν τὴν γῆν: Ὀργ. Ὑμν. 52, 9, Πάν.

ῤῥηζῶμα (ἡ) ἡ ῤῥῆς, ἡ τῶν τῆς Θεφιλαιός ἦτοι τοῦ δικαίου διάρρηξης, παρανομία: Κικ. Ἀττ. 14, 18.

ῤῥηζῶμα-οὗς-ές ἡ-ον νεώτ. ὁ παραγόμενος ἐκ τῶν ὀξέων τοῦ φυτοῦ ῤῥῆς.

ῤῥῆν (τό) μτγν. κ. νεώτ. τὸ πῶδες φωρμακτικόν αὐτὸν ῤῥῆλ, δημ. ραβένν: Γαλ. 12, 112.

ῤῥηζῶσιον (τό) μτγν. ἄ. ρηζῶσιον βλ. λ.: Ἀθῆν. ἡ, 510A, Σημλῆμ. Ἔσα. 31, 3.

ῤῥηζῶσιος (ὁ) ἔσφ. γρ. π. Σουῖδ. ἀπὶ ἐρησός ἀρχός· βλ. ῤῥησός.

ῤῥηζῶσιον (τό) μτγν. ὄνοκορ. τοῦ ῤῥῆς, ῤῥηζῶσιον: Γαλ. 16, 795, ἤσ.

ῤῥηζῶσιος-οὗς μτγν. λογοκοπῶ: Πολυδ. 12, 25, 9.

ῤῥηζῶσιος-ἔω μτγν. μετὰ τῆς ῤῥῆς, τὴν ὀμιλίαν τῶν: Λοκ. Λεξ. 9, αὐτ. Ψευδοκ. 24.

ῤῥῆς-εως (ἡ) ἡ ῤῥῆς κ. νεώτ. ἰων. γενικ. -ιος, ἀρκῶδ. ῤῥῆς τὸ λέγειν, ὁ λόγος, ὁ λόγιος: Ὁδ. Φ. 291 ἀκούεις μῦθων ἡμετέρων καὶ ῤῥῆσιος, ἤρ. 8, 83

καταπλεῖται τὴν ῤῥῆσιν ἰμελευσῆσαι τὸν λόγον, Ἀισχ. Ἰκ. 273 μακρὸν ῤῥῆσιν οὐ στέργει πόλις, Σοφ. ἀπ. 6 ῤῥῆς βραχεία, Θουκ. 5, 85 ῤῥῆς ζυγνέξῃ, Πλάτ. Φαῖδρ. 268C περὶ σμικροῦ πράγματος ῤῥῆσις παμμηκῆς ποιητῆ, Λοκ. Προμ. 6 μακρὸν ῤῥῆσιν ἀποτεινεῖν || παροιμ. φρ. ἢ ἀπὸ Σκυθῶν ῤῥῆς ἡ παρά Σκυθῶν πεμφθεῖσα ἀποκρίσις: ἤρ. 4, 127 2) ἀπόφασιν, φήσιμα: Φῶτ. 480, 17 ῤῥῆσις, τὸ φήσιμα, οὕτω Κράτης: ἤρ. 1, 152 ἔπειμον ἀπορρόντα Κύρω λακεδαίμονιων ῤῥῆσιν 3) ὁ μιλῆς, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν: Διον. Ἀλ. Ἰσοκρ. 2 4) μῦθος διήγησις: Πίνδ. Ο. 7, 55 ἀνθρώπων παλαιὰ ῤῥῆσις 5) χρησμός: Πλούτ. Ηθ. 395A κ. Γ 6) χωρίον συγγραφῆς ἢ περιηκὸν βιβλίον: Ἀριστ. Νεφ. 1371 Ἐδριπίδου ῤῥῆσιν πνα, αὐτ. Βατρ. 151 || 15. κτ. Φῶτ. ἐρησιος κλειεῖται τὰ ὀνόματα ἐισαγομένων προσώπων λεγόμενα ἀνάσμων δὲ τούτων τὸ ὄνομα τοῦ ποιητοῦ οἶον, τὸ ὄνομα ἀπεμειδόμενος 7) νεώτ. ρητόν, ἀπόφθεγμα: οἱ σοφοὶ ῤῥῆσις τῶν προγῶνων - τὸ Εὐαγγελίου 8) γραμμ. τρόπος τοῦ ἐκφράζεσθαι, τὸ γράφειν, ὄφρος: Λογγίν. Πρωλ. εἰς ἤφασιν, 1, 3 ἡ κατὰ πεζῶν ῤῥῆσις.

ρήσιχθόνη (ή) Ἐπιγρ. ἐπιβίβων χθονίας θεότητος· πρβλ. ῥήσιχθων.

ρήσις ἢ ἴδιον· Ἡσ. ῥησινομένω λεγομένω, Φώτ.

ρήσιος (ή) νεώτ. κ. δημ. ζωολ. εἶδος στενωρρίων πηλίκων· 2) εἶδος καθάρων· 3) δημ. τὸ αλλημοειδές ζῶον λόγξ, ἄ. ρήσιος.

ρήσιος Ἐπίκ.205· ἄρχος, τὸς αἰρέσει(ς) τὰ θέσφατα.

ρήσιων μτγν. τ. τοῦ ῥήσιων· βλλ.

ρήσιων (ή) ἴων. τ. τοῦ ῥαστίων· βλλ.

ῥήσιαι (ή) Ἐπιγρ. ἡ ῥήτρα, συνθήκη· Ἐπιγρ.Κύ. πρός· μὴ λύσαι τὰς ῥήσιαις τὰςδε.

ῥήσιαι Ἐπιγρ. ῥήσιαι συνθήκας ποιῶ, συνάπτω· Ἐπιγρ.Κύρου.

ῥήσιος-α-ον ρηματ. ἐπιβ. ἐκ τοῦ ἔρω μέλλ. τοῦ λέγω, λεκτέος.

ῥήσιος-α-ον ἴων. συγκρ. τοῦ ῥόδιος βλλ.

ῥήσιος Ἐπιγρ. ἀρητεύω βλλ.

ῥήσιη-ρος (ή) ἰέρω(ι) ὁ ῥήσιη· Ἰλ.1.443 μύθων τὴ ῥήσιη· ῥηματι προκλήρη τὴ ἔργων· Ἐπιγρ. ῥήσιη δικῶν πόντων, συνήγορος.

ῥήσιαιρος (ή) μτγν. κ. ῥησιαιρος ἐκ τοῦ λατ. re-liatus, μονομάχος ἀγωνιζόμενος ἀ κατὰβόλα τὸν ἀντίπαλον διὰ δικτύου· Ἀρτεμίδ.2,32, Ἐπιγρ.

ῥησιλαίσιον (τό) νεώτ. ἔλαιον προερχόμενον ἐξ ἀποστάξεως διαφόρων ῥητινῶν· 2) κτ. παρ-εμπολογῶν τὸ κικινέλαιον, δημ. ρεσινολαδο.

ῥητινέσιος-εως (ή) νεώτ. ἡ συλλογή. ἰδ. τῆς ἐκ τῆς πεύκης ἐκκρινομένης ῥητινῆς, γινωμένη δι' ἐκκοπήν μικρὰς τοῦ φλοιοῦ ἐπιφανείας.

ῥητινέω νεώτ. συλλέγω. ἰδ. τὴν ἐκ τῆς πεύκης ἐκκρινομένην ῥητινὴν· πρβλ. ῥητινέσιος.

ῥητινὴ (ή) κ. νεώτ. ἡ ἐκ διαφόρων δένδρων κ. ἰδ. τῆς πεύκης ἐκκρινομένη παχύρρευστος κολλώ-δης οὐσία, ρεσίν· σπανίως, ρεσιναίον (ή)· Ἰνπ. Ἀρῥ.63, Ἀριστλ.Ζ1.617α,19, Διοσκ.1,71.

ῥητινῆ μτγν. κ. νεώτ. ἔχω ὁσμήν ἢ γευσιν ῥητινῆς· Διοσκ.3,74.

ῥητινικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ περι-εχόμενος εἰς τὴν ῥητινὴν· ῥητινικός ὄξλα.

ῥητινικός (ή) μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ οἴνου, ὁ περιέχων ῥητινὴν πεύκης, ρεσιναίος· Διοσκ.5,34 ῥητινικός οἶνος· νεώτ. κ. ἀνευ τοῦ οἴνου· ἔρρευσιεν ἀρβο-νάος ῥητινίτης· 2) νεώτ. ὄρυκτ. ὄρυκτόν τι ὁμοί-αζον πρὸς τὸ ἤλεκτρον.

ῥητινίτης-ιδος (ή) νεώτ. λατρ. ἡ ἀμφιδηλητρο-ειδίτις βλλ.

ῥητινὸκλον (τό) μτγν. μέγισμα ἢ διάλυμα κη-ροῦ καὶ ῥητινῆς· Κρήνη π.Γαλ.13,879, Ὀρειβ.ἀπ.97.

ῥητινὸλη (ή) νεώτ. ἄκρον πνεῦμα ῥητινῆς.

ῥητινολέγος-ον γλωσσ. ὁ συλλέγων ῥητινὴν, ῥητινοσυλλέκτης.

ῥητινὸσισα (ή) νεώτ. κατάλοιπον ἐκ τῆς ἀπο-στάξεως τῆς τερεβινθίνης.

ῥητινοσυλλεκτικός (ή) νεώτ. ὁ συλλέγων τὴν ἐκ τῆς πεύκης ἐκκρινομένην ῥητινὴν.

ῥητινοφόρος-ον νεώτ. ἐπὶ δένδρων, ὁ περιέ-χων ἢ παράγων ῥητινὴν· ἢ τὸ οὐδ. πληθ. ῥητι-νοφόρα τὰ κωνοφόρα δένδρα· 2) ἐπὶ φυτι-κῶν κυττάρων ἢ ἀγγείων, ὁ ἐγκλείων ῥητινὴν.

ῥητινώ-ω κ. νεώτ. ἀναμιγνύω τὴ ἄρωματίζω με ῥητινὴν· Διοσκ.Εὔη.2,65· ἢ ἰδ. νεώτ. προ-σθέτω ῥητινὴν εἰς τὸν οἶνον· ἢ ἐπαλείφω ἐπιφά-νεϊάν τὴν διὰ συσκευασίας παρεχομένη ῥητινὴν· ἢ μτγ. παθ. παρσι. ἐρρητινωμένος ὁ μετὰ ῥητι-νῆς ἀναμιγνυμένος· Ἰνπ. Ἀρῥ.62 ἐρρητινω-μένη κηρωτή.

ῥητινώδης-ους-ες κ. νεώτ. ὁ ὁμοίος πρὸς ῥη-τινὴν ἢ ὁ περιέχων ταύτην, ρεσιναίος· Ἰνπ.Μαχλ. 32, Ἐθερ.Φ1,31,53.

ῥητινώσις-εως (ή) νεώτ. ἡ προσθήκη ῥητινῆς, ἰδ. ἐντός τοῦ οἴνου· 2) φυτολ. ὑπερμετρος ἢ παθο-λογικὴ ἔκρηξις ῥητινῆς τῶν ῥητινοφόρων δένδρων.

ῥητινωτός-ή-όν γλωσσ. κ. νεώτ. ὁ περιέχων ῥητινὴν ἢ ὁ παρεσκευασμένος ἐκ ῥητινῆς, ἰδ. ἐπὶ συσκευασίον ἐκ λιπαρῶν οὐσῶν καὶ ῥητινῆς.

ρητολογία (ή) μτγν. ἡ συλλογὴ ἢ σύνθεσις ῥη-τῶν, γλωσσικῶν· Ἰστωπ.176B ἐπιπλαστός ρητολο-γία, Εὔσ.Εὔαγρ.Πρὸν.495B.

ρητὸν (τό) οὐδ. τοῦ ῥητός βλλ. ὡς οὐσα.

ρητορικός (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. ἢ ἐμπειρία ἢ δε-ξιότης περὶ τὸ δημοσίᾳ ἀγορεύειν, ἢ ρητορικὴ τέχνη· Πλάτ.Πολιτ.304A ὁση βασιλικὴ κοινωνοῦ-σα ῥητορεία πειθισαὸς τὸ δίκαιον ἐυνόηκου-δερνᾶ· Φυλόδ.Ρητ.2,231· ἢ ἰδ. νεώτ. τὸ τρίτον εἶδος τοῦ περὶ τοῦ λόγου, περιλαβάνων τοὺς δικαιο-κούς, συμβουλευτικούς καὶ ἐπιδεικτικούς ἢ πα-νηγηρικούς λόγους· 2) νεώτ. κ. δημ. ἡ εὐχλω-τία· ἢ δημ. κ. σκαπτ. φλασρία, πολυλογία· 3) ρητορικός λόγος κεκαλλωπισμένος· Ἰσοκρ. 5,26 μεταβολῶν τῶν ἐν ταῖς ῥητορείαις γιγνο-μένων, αὐτ.12,2 ἰδεῶν τῶν ἐν ταῖς ῥητορείαις διαλαμπουσῶν, Ἀριστλ.Ρητ.1356β,20.

ρητορικός κ. νεώτ. εἶμαι ῥήτωρ, ἀγορεύω. ὁ-μιλῶ δημοσίᾳ ὡς ῥήτωρ· Ἰσοκρ.Ἐπ.8,7 τοῦ πα-λιευθέντος καὶ ῥητορεύειν ἀπέστην, Πλάτ.Γοργ. 502D, Φιλ.1,156 οἱ μετὰ γαστέρᾳ ῥητορεύοντες· ἢ παθ. ἐπὶ λόγων, ὁ δημοσίᾳ ὑπὸ ῥήτορος ἀ-παγγελόμενος· Ἰσοκρ.5,25 τῶν λόγων.. τοὺς μὲν.. ῥητορεύεσθαι, τοὺς δε.. γεγράφθαι· 2) μτγν. πρβ. προσαγορεύω, προσαφώνω· τινά· Λουκ.Προσ.Πταμοῦ 2 τὴν ἀπεσταλάμενην ρητο-εἶαν αὐτῷ ἐρρητόρευε· 3) διδάσκω τὴν ρητο-ρικὴν τέχνην· Στράβ.14,148.

ρητορικός μτγν. ρητορικός βλλ.· Σάτυρ.Εὔρ.ἀπ.1.

ρητορικός διδασκαλός (ή) μαν. ὁ διδάσκα-λός τῆς ῥητορικῆς· Δοξασ.Ἰω. ἐν ἘΒ 1417.

ρητορικός-ή-όν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ῥητορᾶ ἢ τὴν ῥητορείαν· Ἰσοκρ.ἀπ.64 ῥητορικὴ γραφὴ ἰσχυρὴ κατὰ ῥητο-ρος, ἄ. παρανόμων, Αλοχιν.3,163 ῥητορικὴν δι-ελεῖαν ὁ δημοσίως καιρός οὐκ ἀνανέμιεν, Στράβ. 14,148 ῥητορικὴ σχολή, Λογγιν.Υφ.15,2 ῥητορικὴ φωντασία, Πάπ. ῥητορικὴ δεινότης, αὐτ. ῥητο-ρικός δούλος· ἢ ἰδ. νεώτ. ὁ πλήρης καθαρῶς ἐξωτερικῶν καλλωπισμῶν λόγος ὁ πλήρης ρητο-ρισμῶν, ὁ ἐπιδεικτικός, στομφώδης· 2) ἰδ. ῥη-τορική ὡς οὐσα (ἐνν. τέχνη) ἢ τέχνη τοῦ ῥητορος, ἢ ῥητορεία· Πλάτ.Φαῖδρ.263D ὁμ. τὸ ῥητορικόν [εἶδος] αὐτ.266C ὁμ. τὰ ῥητορικά· Διογ.14,49· 3) ἐπὶ προσ. ὁ ἱκανός, ἐπιτήδειος πρὸς ῥητορείαν, ὁ ἐμπειρος, ὁ εἶδος ῥήτωρ· Ἰσοκρ.3,3 ῥητορικούς καλοῦμεν τοὺς ἐν τῷ πλεῖστον λέγειν δυνάμενους, Πλάτ.Φαῖδρ.272D τὸν μέλλοντα ἱκανῶς ῥητο-ρικῶν ζῆσεσθαι, αὐτ.264D εἰ μὲν σοὶ ὑπάρχει φύσει ῥητορικός εἶναι, εἴσε ῥήτωρ ἐλλόγιμος· Πάπ. σχολαστικός ῥητορικός· 4) μτγν. μαθητῆς ῥη-τορικῆς σχολῆς· Αἰδῶν.Λογ.14,62.

ρητορικός-ότητος (ή) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ρητορικοῦ, ἰδ. ῥητορικόν, ἐπιδεικτικόν, στομφώ-δες ὄψος, ρητορισμός.

ρητορικός ἐπιρρ. κ. νεώτ. δημ. -ά κατὰ τὸν τρόπον ῥητορικός ἢ κατὰ τοὺς κανόνες τῆς ρητο-ρικῆς, ἐπιδεικτικός· Πλάτ.Γοργ.471E ῥητορικός με ἐπιχειρεῖς ἄλλεγειν, Αλοχιν.1,7 ἑπιστροφῶς κοί ῥητορικός.. ἄφουσιεν, Διον. Ἀλ.Ἰσ.8 ῥητορικό-τερον λέγεσθαι.

ρητορικός (ή) νεώτ. ὁμοιος, τοῦ ῥήτωρ, μι-κρός, ὁμοιος ῥήτωρ· Πάπ., Γέλλιος 17,20,4.

ρητορισμός (ή) νεώτ. κ. δημ. ὁ χαρακτήρ τοῦ ρητορικοῦ, ἐπιδεικτικὸς καὶ πληθρῶς ἰδ. ἐξωτερι-κῶν καλλωπισμῶν ὄψους· ὁ ρητορισμὸς τοῦ εἶναι ἀνυπόφορος· ἢ ἰδ. κτ. πληθρ. ρητορικὰ σχήματα ἢ ἐκφράσεις· τὰ ποιήματά του εἶναι γεμάτα ρη-τορισμοῦ.

ρητοροειδίσκαλος (ὁ) μγν. διδασκαλός τῆς ρητορικῆς: ΑΒ 1417.
ρητοροματιέ-γνος (ὁ) μγν. ἡ μάστιξ τῶν ρητόρων, ἐπιθ. Αἰσχίνου πινός Μιτυληναίου Δισ. Α 264.
ρητορομυκτός (ὁ) μγν. ὁ τῶν ρητόρων χλευαστής: Τιμων 25,3 μυκτῆρ ρητορομυκτός (περὶ τοῦ Σωκράτους).
ρητοροκηφής-ος-ε μγν. ὁ πρέπων ἡ ἰδιόζων ἡ συνήθως εἰς ῥήτορα ἢ εἰς τὴν ρητορικὴν: Φιλῶδ.Ρητ.1,165 (ἀμφ.).
ρήτος-ἡ-ὸν(ί) ἱερῶν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ρηθεὶς, ὀνομασθεὶς, κ. συνειδ. ὠρισμένος, συμπερωνημένος ἢ κατηγορηματικὸς, σαφής: Ἰλ.Φ 445 θηπεοσαμεν εἰς ἔνιαυτι· μισθῶ ἐπὶ ρητῶ, Ἡρ.1,77 παρ-εἶναι εἰ χρόνον ῥητόταν, Θουκ.1,13 ἐπὶ ῥητοῖς γέρασι πατρικαὶ βασιλεῖται, αὐτ.2,7 καὶ ἀργύριον ῥητόν ἐποιράζων (τὴν καθωρισμένην εἰσφορὰν εἰς χροῖον), Ξεν.Ἑλλ.3,5,6 παρεσσεσθαι εἰς ῥητὴν Ἀμφραν, Πολύβ.32,6,7 ῥητὴ ἀπόκρισις ἰωρυσμένη, ἀσφάξι, Σόλων.Ἐλευθ.Πολ.Ξεῖδ.23,12 τρανὴ λαλιὰ, τρόμου λαλιὰ, ρητὴ κατὰ τὸ κράτος· ἢ ἐπὶ ῥητοῖσι ἢ ῥητοῖσι ἐπὶ ὠρισμένοις ὄροις, κατὰ τὴν συμφωνίαν ἢ συνθήκην: Ἡρ.5,57, Θουκ.1,122, Εὐρ. Ἰππ.459· ἢ τὸ ῥητόν ἢ ὠρισμένη ἕρσημονία: Ἐπιρ., Πάθ. 2) ὁ περὶ αὐτοῦ γίνεται λόγος, ὁ περιήρητος, διάσημος: Ἡσίοδ.Ἐργ.4 ῥητοῖ τ' ἀρητοῖσι τ' 3) ἀναφ. πρὸς ἔκφρασιν, πρὸς ὄψος λόγου, ὁ καινὴς χρήσεως, συνήθης: Ἀπολλ.Δύσκ. Ἀνταν.113,18, αὐτ.Συντ.39,15 ῥητὴ φράσις 4) ὄν δυνατόν πῃ νὰ εἴπω, ὁ ἐπιτρέπόμενος, ἀντιθ. ἀρητοῖς: Αἰσχ.Πρ.765 αἰ ῥητόν, φράσων, Σοφ.ΟΤ 993 ἢ ῥητόν, ἢ οὐκ ἔβριταν ἄλλον εἰδέναι· αὐτ.1289 αὐδῶν ἀνάσι οὐδ᾽ ῥητὰ μοι, αὐτ.Φθ. 756 δεῖνον γάρ, οὐδ᾽ ῥητόν 5) ἐπὶ λόγων, ὄν δυνατόν πῃ νὰ προφῆρ, νὰ ἀπαγγεῖλαι, νὰ ἐκφράσῃ: Πλάτ.Ἐοιστ.202D συλλαβὰς γνωστέας καὶ ῥητάς, Φιλῶδ.Ρητ.1,110 ῥητὰ διὰ δέλεκτοις, Ἀπολλ.Δύσκ. Ἀνταν.36,30 ὄν ῥητοῖ καὶ ἰδίαι αἰ ἐγκλιτικαί 6) ὄν δυνατόν πῃ νὰ ἀνακοινώσῃ, διατυπώσῃ διὰ λέξεων: Πλάτ.Ἐπιστ.340C 6) μισθ. ἐπὶ ποσῶν, ὁ ἀσύμμετρος, ὁ ἐκφράζων τὸν λόγον δύο ἀκέραιων ἀριθμῶν, ἀντιθ. ὄλογος, ἀρητοῖς: Πλάτ. Πολ.546C πάντα προσηγόρα καὶ ῥητὰ πρὸς ἀλληλα ἀπέφηναν· πρθλ. Εὐκλ.10 Ὅρ.3 κ. 4 7) ἐν τῇ μετρικῇ, ἐπὶ ποδῶν ἢ συλλαβῶν, ὁ ἐκφραζόμενος εἰς ἄλλας ἀναλογίας, ἀντιθ. ὄλογος βλλ.11: Ἀριστοῖδ.Κοιντ.1,14 ῥητός ποῦς 8) τὸ αὐτ. ῥητῶν ὡς αὐτ. τὸ ἀκριβὲς κατὰ γράμμα περιεχόμενον ἐγγράφου πινός: Σέξτ.Ἐπιλ.Μαθ.2,36 9) ἀποφθεγματικὴ φράσις, γνωμικὴ, συνη. κτ. πλθθ.: Κλήμ. Ἀλ.Στρωμ.6,646 τὸ ῥητόν τοῦ προφήτου, - τὰ ῥητὰ τῶν ὁρχαίων σοφῶν - τοῦ Εὐ-ἀγγελίου 10) τὸ ὄρητον, τὸ πρόγμα· πρθλ. ῥητὴ 31: Πά ἘΞ,94 αὐ τελευτήσαι ἀπὸ πάντων τῶν τοῦ Ἰσραὴλ υἱῶν ῥητόν.
ρητότης-ητος (ἡ) μγν. ὄν. συμμετρία, ἡ ἰδιότης ποσοῦ ρητῶ βλλ.ῶ: Ἰσάβδ.Νικ.Ἀριθμ.91.
ρήτρα (ὁ) ἱερῶν κ. νεώτ. κ. δημ. ἰων. ῥήτρη, ἡ λειακ. φράτρα ἢ ἐπὶ ρητοῖς ὄροις συμφωνία, ὀμολογία: Ὀδ.Σ 393 ῥήτρην ποισσόμεθα, Ξεν.Ἀν. 6,6,28 διασώσεται τοῖς λασταῖς παρὰ τὴν ῥήτραν, Αἰλ.Πί 2,7 ῥήτρα πρὸς αὐτόν καὶ ὀμολογία γίνεται 2) μγν. στοίχημα: Αἰλ.Π 15,24 ποιοῦνται ῥήτρας ἐπὶ χρυσῶν παμμόλλω, Λουκ.Φιλόπ.22 ῥήτρην ποισσόμεθα πεθόμενος 3) ἐν ταῖς αἰολικαῖς κ. δωρικαῖς ποιητικαῖς, συνθήκη: Ἐπιρ. 4 Ἐφράται τῶν Φαλιγῶν καὶ τοῖς Ἐρφαῖσις (ἡ ῥήτρα τοῖς Ἡλιαῖς καὶ τοῖς Ἡροεσῶν) 4) ἐν Σπάρτῃ, ἐκάστη τῶν θεμελιωδῶν διατάξεων τῆς νομοθεσίας τοῦ Λυκαόργου: Πλάτ.Λυκ.δ μαν-τεῖται ἐν Δελφῶν κομισαί· ἢ ῥήτρην καλοῦσιν, αὐτ.13 μῖα τῶν καλομένων ῥητῶν ἢ ὄμ-

νομος, διάταγμα τῶν βασιλέων τῆς Σπάρτης: Πλάτ. Ἄγ.β εἰσέφερε δι' αὐτοῦ ῥήτραν εἰς τὰς γενότας, Τυρτ.28 εὐθεῖαις ῥήτρας ἀνταναμιθεμένους ἰατοῦ βασιλεῖς γέροντας κ. δημότας ἐν ἀναφορ. πρὸς τὸ π. Πλουτ.Λυκ.δ ἰακοῖναι ῥήτραν 2) ἐν τῷ ἄρχ. Βυζαντίῳ, προβούλευμα: Ψήφισμα Βυζαντίῳ π. Δημ.255 εἰ τὰς βαυλάς λαδὼν ῥήτραν 6) ἐντ. νόμος: Ξεν.ΚΠ 1, 6,33 7) νεώτ. κ.δημ. νομ. πινικὴ ρήτρα ἢ δι' ἀμοιβῶσις συμφωνίας τῶν συμβαλλόντων ὄρκω-μένη (ἡμία εἰς τὸν ἀθετούτου τὰ συμπερωνημένα ὄπερ τοῦ ἑτέρου ἔξ αὐτῶν 8) λόγος, ὁμίλια ἢ δικαίωμα τοῦ ἀγορευοῦν: Λουκ.Μισθ.Συν.2 παραλαδῶν ἢν ῥήτραν· ἢ λέγεις, αὐτ.Τοῦ.35 καταβὰς ἀπὸ τοῦ λόγου αὐτὸ τὴν ῥήτραν παραβῶμι, πρθλ. Χριστόδ.Ἐκφρ.24 ῥήτρης εὐκαλεῖσσι πατήρ (περὶ τοῦ Δημοσθένους) ἢ κτ. πλθθ. λόγος, ὁμίλια: Λυκάορ.470, Νικ.Ἀλέξ.132.
ρήτραῦ μγν. κ. μον. κρῖνω, δικάω: Λυκάορ. 1400 ῥητρεύειν δικας 2) ὄν ρητορεύω, ὁμιλῶ.
ρήτρασύνῃ (ἡ) μγν. εὐλογία: Θεόδ.Πρόδρ. ἐν Notices des Mss.7,257.
ρήτροφύλαξ-ακος (ὁ) ἀρχ. λεξ. γοματοφύλαξ, ἀρχαιοφύλαξ: Φώτ., Σουιδ., EM 703,46.
ρήτσοσ (ὁ) δημ. ὁ ῥήσος, τὸ ῥῶν λόγῳ.
ρήττω μγν. ἀγγ. τ. τοῦ ῥήγνυμι βλλ.: Στράβ.11, 14,8, Βιτ.45,8.
ρήτρω-ορος (ὁ), σπαν. ἡ) ἱερῶν κ. νεώτ., δημ. ῥήτρας ὁ δημοσίῳ ἰδ. μετ' εὐφραδείας ἀγορευῶν: Εὐρ.Ἐκ.124 δισσῶν μύθων ῥήτρος ἦσαν, Ἰσοκρ.8,129 ποινῶν ῥήτρων καὶ δημαγωγῶν, Λογγίλ.Υφ.93 ἀληθεῖς ῥήτραι, αὐτ.15,8 αἰ καθ' ἑμὰς δεῖναι ῥήτρος ἢ ἰδ. ἐν Ἀθῆναις, οἱ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἀγορευόντες πολυτεῖται: Ἀριστοτ. Ἀγ.38 βῶαν, ἀποκροῦσιν, λοιδοροῦν τοὺς ῥήτρος, Θουκ.8,1, Λυσ.30,22 ἢ ὁ δέκα ῥήτρος εἰ δέκα δόκιμοι ῥήτρος τῶν Ἀθῆνῶν: Λουκ.Ἐρωτ. 20 ὁ ῥήτρω ὁ κατ' ἔξοχον ῥήτρω ἀνηκοσθεῖς: Ἐρμού.Εὐρ.41 2) ὁ ἐκδίδων ἀπόφασις, ὁ δικαστικὸς: Σοφ.ἀπ.1050 3) συνηγορος, δικολόγος: Πλάτ. 4) διδασκαλός τῆς ρητορικῆς τέχνης: Πλάτ. Ἠθ.131A πολλοὶ τῶν σοφιστῶν καὶ ῥητόρων 5) ἐν τῇ ἀνατ. ἐκκλ. ἐκκλησιαστικῶν ἀξίωμα, μετὰ τὸ τοῦ μεγάλου χαρτοφύλακος: μέγας ῥήτρω, μιστῶν τῶν ῥητόρων 6) ὄν ἐπιθ. ῥήτρω λόγος ὁ ρητορικὸς: Ἐπιρ.
ρητῶς ἐπιρ. κ. νεώτ. κ. δημ. κατὰ τρόπον ρητόν βλλ.11, ὠρισμένως σαφῶς, ἀπεριφράστως, κατηγορηματικῶς, μετ' ὀλίγη ἔκθεσις: Πολύβ.3, 23,5 διαστρέλλονται ῥητῶς, Κτ. Τιμ.1,4,1 τὸ πνεῦμα ῥητῶς λέγει, ἢ ἀπεριπτώσις ἀπαλλαγῆς ρητῶς μνημονεῖσθαι ἐν τῷ νόμῳ, - σοῦ ἀγορευοῦν ῥητῶν νὰ ἐξονάρθῃ: ἢ φρ. νεώτ. ρητῶς καὶ κατηγορηματικῶς σαφῶς καὶ καθωρισμένως ἰδ. ἐν χρ. ἐπὶ ἀγορευοῦσιν ἢ νεώτ. κ. δημ. ὀνομασθεῖς τὰ καθ' ἑκάστην νύκτα ἀνοικτὰ φαρμακεία ρητῶς ἀναγορῶνται ἐν καταλόγῳ ἢ μγν. κ. συνηρ. ρητότερον κ. ἰσπερ. ρητότατα 1) Κλήμ. Ἀλ.Στρωμ.4,300,14 ῥητότερον τὸ τῆς γλώσσης ἰδιωμα ἔμφανισιν, Σέξτ.Ἐπιλ.Μαθ.7,14 ῥητότατα 2) ἐπὶ ἐκφράσεων, κατὰ τὴν κοινὴν, συνήθη χρῆσιν: Φιλῶδ.Ρητ.1,161S.
ρηχάσις ἢ ῥηχάσις ἢ ῥηχάσις ἢ ῥηχάσις κατὰ ὁμοίαν εἰς ῥαχίς βάλαντες.
ρηχία (ἡ) νεώτ. ἡ ὑστάτη φάσις τῆς παλμῶν, καθ' ἣν τὰ ὄδατα εὐρίσκονται εἰς τὴν καρτιότην σπῆδῶν αὐτῶν.
ρηχίσι (ἡ) ἰων τ. τοῦ ῥαχία βλλ.: Ἡρ.2,11.
ρηχίς ἢ ῥα. ἄκραν· πρθλ. ῥαχία.
ρηχός ἢ Ἐπιρ. ρηχός: Μένουσα.42,332.
ρηχῶν δημ. ἢ ρήχων ρητῶ βλλ.
ρηχῶσις (ὁ) (ἡ) ἰων τ. τοῦ ῥοχός βλλ.: Ἡρ.4,142

ρήχος-ή(-ιά)-ό (2) δημ. ὁ μὴ ἔχων βάθος, ἀβαθής: ρηχὸ πηγάδι, - πιάτο, - ρηχὰ νερά || ἴδ. πληθ. τὰ ρηχὰ τὰ ἀβαθῆ τῆς θαλάσσης || φρ. παροιμ. πνίγεται στὰ ρηχὰ ἐπὶ ἀναποφασίσταν ἡ εὐκόλως ἀπελιχομένων: 2) μτφ. ὁ ὄντιν πνευματικῶς βάθους, πτωχὸς εἰς νόημα, ἐπιπόλιος: ρηχὸς φιλόσοφος - ποιητὴς - λόγιος.

ρήχιωδης-ους-ες ἱρηχός || μτφ. ἀκατωθῶδης, τραχὺς: Νικ. Αλεξ. 230: πρὸλ. ῥαχός.

ῥήων-ονος-ον ἰων. τ. τοῦ ῥών, συγκρ. τοῦ ῥάδιος βλλ.

ρίτζομαι δημ. ριγάζομαι βλλ.

ρίσινα ἴσα. κπηγῆ, λιβάς.

ριθόσιον (τό) νεώτ. εἶδος φυτοῦ, δημ. φραγμοστάφυλο.

ρίγα ἴσα. «αἰώνια» ἱθδ. Κυπρ. ῖγα ἴτοι αἰγία.

ρίγα (ή) ἱθαλ. δημ., ὀβ. ῖγα κανὼν ἐκ ξύλου ἡ σιδέρου, ἄ. χάρακας: πρὸλ. ῥήγα || συνεκδ. ἡ διὰ ρίγας διὰ κανόνος κεκασαμένη ἐπὶ χάρτου ἡ ἄλλου ἐπιπέδου γραμμῆ: τετραδίο με ρίγες: 2) συνεκδ. εὐθεῖα γραμμῆ, ράδιωσις, ἴδ. ἡ διακριτικὸν χρώματος ἐπὶ ὑφάσματος.

ρίγαλάς-α-ον ἱριγιάς ὁ φέρων ρίγος, ὁ φυχρός: Ἐρν. 21,5 ριγαλάς ὄρθρος.

ριγανάτος-η-ο δημ. ἐπὶ ὀπίων φαγητῶν, ὁ περιέχων καὶ ὀρίγανον πρὸς ἀρωματισμὸν || τὸ αὐτ. κ. ὡς οὐα.

ριγανή ἱθδ. δημ. τὸ ἀρωματικὸν κ. φαρμακευτικὸν φυτὸν ὀρίγανον: || φρ. βάλτω ῥίγανη ἱεπὶ ἀθεραπεύτω καταστάσει: || ὄμ. κολοκώθια με τὴ ρίγανη ἱεπὶ λόγων ἀσυρτητήτων ἡ πρὸς ἐκδύλωσην ὑποσημείωσης καὶ ἀδιαφορίας πρὸς τι.

ριγανόλαθο (τό) δημ. τὸ ὀριγανέλιον βλλ.

ριγανός (τό) δημ. εἶδος πίτουρ.

ριγᾶτος-η-ο δημ. ὁ ριγιστὸς, ριγῆ βλλ.

ριγῆ (γαλλ.) δημ. ἀκλ. ἐπὶ ὑφασμάτων, ὁ φέρων διακριτικὸν χρώματος ραδιώσις, ἄ. ριγιστὸς.

ριγεδανός-ή-ον ὁ ἐπιφέρων ρίγος, φρικτὴν, ὁ φρικτὸς φοβερός: ἴλ.Τ. 325 ριγεδανῆς Ἐλένης (ἴσα. «φρικώδους, χαλεπῆς, κακίστης φοβερός»), Ἀπολλ.Ρ. 4,1343 ριγεδανῆ γήρου Ἐπιρ. μοῖραν ριγεδανὸν βίωτον: 2) ριηλός, ψυχρός: ΑΠ 9, 384, 24 ριγεδανῆ πηγυλία.

ριγεδανός ἐπιρρ. μτφ. κατὰ τρόπον ριγεδανόν βλλ., μετὰ ρίγους: Τριφυλιόδ. 558.

ριγιεῖω ἘΜ 620, 46 ριγῶ βλλ.

ριγιακίθιος-ον ἱσπ. ὁ ἐν ρίγῃ, ἐν φύξει βίωσ, ὁ εἰς ὃν εἶναι μίαν αἰσθητὸν τὸ φύχος, κρουσλήκ: Γιολυδ. 4,186 «τοῦς ἀεὶ ριγιάντος οἱ παλαιὸι ριγιακίθιους ἔλεγον οὗς οἱ νὺν θεωροῦσι» || ΑΒ 61, 29 «ριγιακίθι» ἐπὶ τῶν πτωχῶν καὶ γυνῶν, προσποιουμένων δὲ ἀσκεῖν τὸ σῶμα».

ριηιλός-ή-ον κ. νεώτ. ὁ ἐπιφέρων ρίγος φρικτὴν: Ἡσιοδ. Α. 131 ριηιλοὶ διατοί, Νικ. Αλεξ. 220 ριηιλός ὕλαγρος, ΑΠ 7, 351 ριηιλὸν δνειδος, Νόνν. Δ. 37, 149 ριηιλός ἀγών: 2) κ. νεώτ., ἐπὶ πρσ., ὁ ρίγων ὑπὸ φύχους: Ἀνών.η. Σουῖδ.

ριηιλωῶς ἐπιρρ. μτφ. μετὰ ρίγους: Πολυδ. 5, 111.

ριηιζάτος ἱσπ. ἀσθενὴν, πηρέσων ἔχω ρίγος: Παλλασ. ἡμα. 915Α θεραπεῖειν πάντας τοὺς ριηιζομένους.

ρίγιον ἐπιρρ. συγκρ. ἐκ τοῦ ῥίγος, ψυχρότερον, παγερότερον: Ὁδ.Ρ. 191 ποτὶ ἔσπερα ῥίγιον ἔσται: 2) φρικτότερον, φοβερότερον, δεινότερον: ἴλ.Α. 325 τὸ οἶ καὶ ῥίγιον ἔσται, Ὁδ.Υ. 220, Ἡαιοδ. «Ἐργ. 703 (γυναϊκὸς) κακῆς οὐ ῥίγιον ἄλλο».

ρίγιος-η-ον ὑπερθ. ἐκ τοῦ ρίγος, φρικτότατος, φοβερότατος: ἴλ.Ε. 873 ῥιγιετα θεοὶ τεληότες εἰμὲν ἱσθερωτάτα ἔχουμεν πάθει, Ἀπολλ.Ρ. 2, 215 ἱεζέω ῥιγιετος ἀλιπτοῖς ἱσχλ. «ὅστις φοβερός. ἐστὶ τοῦ ἀρησθένουσι εἰς ἱκέτας» Νικ. Θηρ. 64 ὁ δὴ ῥίγιον δδωδεν.

ρίγιανων (τό) μων. εἶδος φυτοῦ: Γεωπ. 12, 1, 2 ριγνός-ή-όν ἴσα. ρικνός.

ριγνᾶσαι-ᾶσαι μτφ. Φωτ. ρικνοῦμαι.

ριγδάλτων (τό) μτφ. εἶδ. τὸ θερμὸν λουτρὸν εἰς ὃ ὑπεδάλωντο οἱ ἐπιληπτικοὶ πρὸς καταστολήν τῆς ἐπιληπτικῆς κρίσεως: Καθ. Αὐθ. Χρον. 1, 93 ἱεῖω, κῶδ. ρυγιόθισα, ἔτερα ἰεα, ριγδῆθρον.

ριγομάχος ἡ ριγομάχος (τό) μτφ. ὁ μαχόμενος κατὰ τοῦ ρίγους, τοῦ φύχους: ΑΠ 11, 15.

ριγοπεράτων (τό) ὕπακορ. τοῦ ριγοπέρματος, πυρετός μετ' ἐλαφροῦ ρίγους ἴσα. ἐν λ. ἠριδιόν.

ριγοπέρτων (τό) μτφ. ὁ ριγοπέρματος βλλ.: Φών. Σοφ. Παρ. 73.

ριγοπύρετος (τό) μτφ. πυρετός μετὰ ρίγους σφοδρῶ, πυρετικὸς παροξυσμός: Γαλ. 19, 567 φάριξ πικναὶ καὶ ῥιγοπύρετος, Πτολ. Τετρ. 115.

ριγοριστός (τό) ἱσπ. νεώτ. ἀρχὴ ἠθικῆ, καθ' ἣν ἐπιβάλλεται ἄκρα αὐστηρότης ἁθῶν || κ. ἄ ἄσκησις τῆς ἠθικῆς ταύτης ἐν τῷ βίω.

ρίγος-ους (τό) κ. μων. κ. νεώτ. φύχος, παγετός, κρῶ: Ὁδ.Ε. 472 εἰ με μεθεῖ ρίγος καὶ κάματος, ἴρ. 6, 44 διεφθέρωντο . . ρίγῃ, Πλάτ. Εὐθύφρ. 4D ὄνδ λιμὸς καὶ ῥίγους . . ἀποθνήσκῃ, Ξεν. ΚΠ 6, 1, 15 λιμὸς καὶ ρίγῃ μαχόμενος, αὐτ. Οἰκ. 7, 23 ρίγῃ καὶ θάλλῃ, Πρῶδρ. 2, 127 καὶ παραυτικὰ πᾶναι με τὸ ρίγος καὶ ἀποθνήσκω: 2) τρόμος τοῦ σώματος ἔνεκα φύχους, κρυδῶς, σύγκρως, τούρτουρας, τούρτουρισμα: Πλάτ. Τη. 62B: 3) παρῶμοιος τρόμος πρὸ τοῦ πυρετοῦ ἐπὶ τῶν νόσων, ὄσει ἐκ φύχους προερχόμενος: Ἰνν. Ἀγμ. 34 ρίγῃ πυρετώδη, αὐτ' Ἀρχ. Ἰητρ. 16 ὄσει ἀν ῥίγος γένηται, ταῦτος δέξεται ὁ πυρετός ἐκλάμει, Πά Δεὺτ. 28, 22 πυρετῶ καὶ ρίγῃ καὶ ἐρεθισμῶ: 4) νεώτ. κ. δημ. μτφ. φρικτῶσις τοῦ σώματος ἐξ ἱσχυροῦ συναίσθηματος: Γρυν. Σκ. Τετρ. 9, 10 ρίγ ἁδωντ' ἄ σφόδρον κῆμα τῆς σάρκος φέρονει.

ρίγχαρτο (τό) δημ. τὸ φυτὸν ἐρυθραια τὸ κενταύριον.

ρίγῶ-έω κ. νεώτ., μέλλ. ριγῶσω, ἀορ. ἐρριγῶσαι, ἐπ. ῥιγῶσαι, παρακ. ἐρριγῶ, ὄωρ. γ' πληθ. ἐρριγῶντι, ἔπ. ὄπ. ἐρριγῶσι, ἐπ. ὄστ. μτφ. ἐρριγῶντι, ὄπερα γ' ὄπ. ἐρριγῶι, καταλαμβάνομαι ὑπὸ ρίγους φρίττω, τρομάζω, ἀνατριχιάζω: ἴλ.Μ. 208 ἐρριγῶσαν, ὄσως ἴδων αἰδῶλον ὄπιν, Σοφ. ΟΚ 1607 κτύπησε μὲν Ζεὺς χθόνιος, αἰ δὲ παρθένου ριγῶσαν || μτ. προτ. ἐνδοιαστ. φοβοῦμαι ἡ . . Ὁδ.Υ. 216 θυμὸς . . ἐρριγῆι, μὴ τίς με βροτῶν ἀσφαεῖ ἱεπὶ ἄσται: || μτ. ἀποφρ. τρομάζω, φοβοῦμαι νὰ πρόξω τι: || ἴλ.Γ. 353 ὄφρα τίς ἐρριγῶσι . . ἔξινοδῶκαν κακὰ μέγαι: 2) ψυχραινοῦμαι, καταπίπει ὁ (ῥίλος) νόσ, διατάξω: Πίνδ. Ν. 5, 50 εἰ δὲ θεριστιον ἴκεις, ὄστ' ἀείδειν, μηκέτι ρίγῃ ἱεδοί φωνῶν: 3) ἐγείρωμαι, ἀνορθοῦμαι ἐπιπόλις: Θεοκρ. 16, 77 ῥῆδ νὺν Φοινικῆς . . ἐρριγῶντι: 4) μτβ. ὄμ. αἰτ. φρίττω, ἀνατριχιάζω πρὸ τινος, φοβοῦμαι π: ἴλ.Ε. 351 ἡ τέ σ' οἶω ριγῶσιν πόλεμον ὄω. αὐτ. Ρ. 175 αὐ τοῦ θῶν ἐρριγῶ μάχην.

ρίγῶ-ῶω κ. νεώτ., μέλλ. ριγῶσω, ἐπ. ἀποφρ. ριγῶσέμην, ἀορ. ἐρριγῶσαι, μτφ. παρακ. ἐρριγώκετες (οἱ) σμηρ. τ. ἔχουσι συνθῆ. ω, φ ἀντί ο, ου, ὡς κ. τοῦ ἱσθῶ βλλ., οἶον γ' ἔπ. ὄπ. ῥιγῶ, εὐκτ. ριγῶν, ἀποφρ. ριγῶν, γτφ. θηλ. ριγῶσαι, τρέμω ἐκ τοῦ φύχους ἡ τοῦ παγετοῦ, τούρτουριζώ, παγῶω: Ὁδ.Ε. 481 οὐκ ἐσφῆμν ριγῶσέμην ἄρηξ. ἴρ. 5, 92, η' ριγῶντι τὴ γὰρ καὶ εἶναι γυνή, Ἰνν. Ἀρχ. ἴητ. 16 ὄσει ἀν θῖφ χιόνος . . βαδισάτετε ριγῶσσαι (Πολυδ. τ.μῖδ. νὰ ἀνῆκασι κ. εἰς τὸ ριγῶ-έω βλλ. οἶον ἴ Ἀρταστ. Ἀχ. 857 ριγῶν τε καὶ πεινῶν)

ριγῶθης-ους-ες ὁ ὑπὸ ρίγους συνοδευόμενος ἡ ὁ προκαλὸν ρίγος: Ἰνν. Κωικ. 609, Γαλ. 19, 146.

ρίγωμα (τό) δημ. ἡ πράξις κ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ριγῶναι βλλ.

ριγωματιά (ή) δημ. εύθετα γραμμή κεχωραγμένη επί πινος επιφανείας διά κανόνος, με ρίμα βλλ. **ριγνώω** δημ. χάρασας παραλλήλους εύθειας γραμμάς επί πινος επιφανείας διά κανόνος, με ρίμα, με χάρακα, ἄ. χαρκαίνω.

ρίγως-ως (ή) κ. νεώτ. τὸ ριγῶν, τὸ ρίγος, τούτου ρίσμα: Θεόδωρ. Ἀν.253 (108).

ριγνώτης-ή-ό δημ. ὁ φέρων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ παραλλήλους εὐθείας γραμμάς ὁ γραμμωτός, ραβδωτός, χαρκαωμένος.

ρίζα (ή) κ. νεώτ. δημ. σπαν. κ. ριζά (τὸ), ἰων. κ. ρίζη τὸ ἐντός τῆς γῆς διακλαδίζουμον μέρος τοῦ βλαστοῦ τῶν φυτῶν: Ἰλ.542 δένδρακα μακρὰ αὐτήσιν ρίζῃσι, αὐτ.Λ.846 ἐπὶ δὲ ρίζαν βάλε πικρὴν, Ἰνν.Ἐπιδ.5,34 ρίζα ἐλατήριος ἰέν χρ. ὡς καρδαρικὸν φάρμακον: 2) συνεχὸς δημ. ἄπαν τὸ φυτὸν: ἔχει 100 ρίζες ἐλαίε: 3) κτ. ἐπέετ. κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ μέρος δι' αὐθόρον τὶ τοῦ σώματος προσφύεται εἰς τοὺς ἰστούς: Ὁδ.1390 σφαραγνῶντο δὲ οἱ πυρὶ ρίζαι ἰπερὶ τοῦ σφραγμοῦ τοῦ Κώκλωπος, Πλάτ.Φαίδρ.251B ἀπὸ τῆς ρίζης ὁ τὸ πτεροῦ καυλός, Ἀριστ.Ζ.518β,14 ε-ποίη δὲ πάσα θριξ ἀγρότητα πρὸς τὴν ρίζην, ἀποξηρραίνεις τῶν ριζῶν τὸν τριχῶτόν τῆς κεφαλῆς: 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τῶν ὀδόντων: Ἀριστ.Ζ.709α,13 ἰσχυρὰ ὀστέω αἱ ρίζαι εἰσι, - ποῦ ἐβγαλε ὁ γιάτρος τέσσαρες ρίζες: 4) μφ. βάσις, θεμέλιος: Ἡσιοδ.Ἐργ.19, Αἰσχ.Πρ.1047 χθόνα δ' ἐκ πυθμῶν αὐτάς ρίζας πνευμα κραδαίνει, αὐτ.367 Ἰνούμενος ρίζαισιν Αἰτναίας ὄμο, Τιμ. Λοκρ.97B ρίζα πάντων καὶ βάσις ἂ γὰ ἐρήσειται, Διόδ.Σ.20,41 ρίζα τῆς πέτρας: 5) οἱ πρόποδες δρους ἢ λόφου: Πολύδ.β.266,10 πρὸς αὐτὴ τῆ τοῦ λόφου ρίζην, δ. τραγ.π.6 ἀπὸ βουνοῦ τῆ ρίζα, τῆ ριζοβουνοῦ, Ζερδ.Τραγ.ΚΚ.48,17 στή ρίζα τοῦ βουνοῦ σηλιά, 5) διακλάδιος ἀποσχισμα, οἷον ἀπὸ κεντρικῆς πινος ρίζης παρακλάδι: Πινδ.Π.9,8 θηκε δέσπαινον χθονὸς ρίζαν ἀπείρου τρίταν ἰπερὶ τῆς Ἰδίδης, θεωρουμένης ὡς τὸ τρίτον μέρος τῆς ὅλης ἔρσας: 6) μφ. πρωταρχικός πυρήν, ἐξ οὗ νέον τὶ προέρχεται ἢ πρώτη ἀρχή: Πινδ.Π.4,15 ὀστέων ρίζαν ἰπερὶ τῆς Κυρήνης, μητροπόλεως τῆς Κυρηναϊκῆς Πενταπόλεως: 7) ἰδ. ἐπὶ καταγωγῆς, ἢ φῦρα: Πινδ.Ο.2,50 ὄθεν σπέρματος ἔχοντα ρίζαν, Σοφ.Αἰ.1178 γένους ἀπαντος ρίζαν: 8) ὄδ. κ. αὐτὸ τὸ γένος: Αἰολγ.Ἐπιτ.755 ρίζαν αἰματώσαν, Εὐρ.Π.δίο, Δημ.784 σικοφάντου σπέρμα καὶ ρίζα, Κδ Ρωμ.15,12 ἢ ρίζα τοῦ ἕσασαι: 7) γεν. μφ.

ἢ ἐπὶ τῆς ἀρχῆ ἢ αἷτια γεγονότος: Εὐρ.ἀν.912,11 τῆς ρίζα κακῶν, Ἐπικ.ἀν.409 ἀρχὴ καὶ ρίζα παντός κακοῦ, Πλούτ.Ἠθ.40 πηρὸς καὶ ρίζα καλοκάγαθιας, Λιβάν.Λόγ.69,16 ἢ ἐκ ρίζαν ριζόθεν, πρόρριζα, ἐντέλεως: Ἠράκλ.Ποιν.π. Ἀθην.12,524Α ἐκ ρίζων ἀνεῖλον τοὺς ἄχθρους, Πδ.Ἰωδ.31,12 πόρ... ἐκ ριζῶν ἀνώλεσεν, Πλούτ.Ποιν.12 τὸν πόλεμον ἐκ ριζῶν ἀνόρηκε: 8) γραμμ. κ. νεώτ. τὸ πρὸ τῆς καταλήξεως ἀμετάβλητον μέρος πάσης λέξεως, ἐξ οὗ παράγονται ἄλλαι: 9) παθ. κ. νεώτ. ὁ ἀριθμός, ὅσπερ πολλαπλασιαζόμενος ἐπὶ τὸν αὐτὸν τὸν διδὲν δοθέντα ἀριθμὸν: Ἀνατόλιος.Θεολ.Ἀριθμ.9: 10) ρίζα τοῦ πηδάλου τὸ πρὸς τῆν πρῶτον ἐπίμηκες τεμχὸν τοῦ πηδάλου, διήκον καθ' ἄπαν τὸ μήκος τοῦ ποδοστήματος: Πολυδ.1,89. 11) νεώτ. χημ. σύμπλεγμα στοιχείων διατηροῦμενον ἀμετάβλητον εἰς διαφορὰς ἐνώσεις μετ' ἄλλων, ὡσεὶ ἦτο ὀλοῦον στοιχεῖον.

ρίζγρα (ή) μτγν. κ. νεώτ. λαδία πρὸς ἐξογνήν τῶν ριζῶν τῶν ὀδόντων: Πολυδ.Αλυ.ε.88. **ρίζοθρος** (ή) δημ. τὸ παρόδουλον βλλ. **ρίζοθρος**-α-ον Ἐπιγρ. ὁ ὀπισθικὸν τῶν βόσων πῶς: Ἐπιγρ. ρίζατος λίθος ἰπερὶ κίονας.

ρίζωμιον (τὸ) νεώτ. βοταν. φλοιὸς διαφορῶν ἑνακρίων ριζῶν, ἀπορροφητικὸς τοῦ ὕδατος τῶν βροχῶν ἢ τῶν ὀδρατιῶν τῆς ἀποσφοφίρας.

ρίζαριον (τὸ) μσν. κ. δημ. τὸ φυτὸν ἐρυθρόδανον κ. ἢ ἐξ αὐτοῦ βαφῆ: Γεωμ.12,1,7.

ρίζαριον (τὸ) νεώτ. ὀσκορ. τοῦ ρίζα, μικρὰ ρίζα κ. ἰδ. ἢ πρώτη καὶ κυρία τοῦ φυτικῶ ἐμβρύου, ἄ. πρόρριζον.

ρίζαριθ (ή) νεώτ. βαθηθῆ ἢ ἀπόφοιτος τῆς ἐν Ἀθῆναις Ρίζαρεῖου ἱερστικῆς σχολῆς.

ρίζαφι (τὸ) δημ. τὸ κάθωθεν τοῦ ὕδατος μέρος τῆς κεφαλῆς, ὁ κρόταφος: Ἐρωτόκρ.2,334 μιά πλεῦθοδα κρέμουνταν εἰς τὸ να τοῦ ριζάφι.

ρίζιον (τὸ) μτγν. ρίζιον βλλ.: Νίκ.Ἀλεξ.265.

ρίζιδόν ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τὸν γρόνον τῆς ρίζης, σάν ρίζες: Ἡσιδ.Αἰθ.1,29 ρίζιδόν πλεκομένο: 2) νεώτ. ἐκ ρίζης, πρόρριζα.

ρίζιον ἐπίρρ. μτγν. ἐκ ριζῶν, ἀπὸ τῆς ρίζης, ριζόθεν: Ἀπολλ.Ρ.3,140.

ρίζματις-α-ον μσν. ἔσφ. γρ. ἀντὶ ριζιμαίος βλλ.: ΚΠορφ.πρ.Ρωμ.3,75 (ἐκδ. Β.) ριζιμαίται πέτραν ἐν ποταμῷ.

ρίζι (τὸ) δημ. ἔσφ. γρ. ἀντὶ ρύζι βλλ.

ρίζε (ή) δημ. τὸ ρίζωμα βλλ.: Γρυν.Σκ.Τερρ.26,11 μὲ πῶσον ρίζας καὶ ριζίε.

ρίζεις (ή) ὁ ἐκ τῆς ριζῆς τοῦ φυτοῦ προερχόμενος ἢ παρασκευαζόμενος: Θεόδωρ.Φι.6,3,2 ὄδος ρίζας ἰόντιθ, καυλιὰς.

ρίζαλινα (ή) νεώτ. αἰσθημα ἄλγους τῆς ριζιδοῦς βλλ.

ρίζιδικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνοφερόμενος ἢ γινόμενος εἰς τὰ ριζίδια, ἰδ. τῶν νεύρων: ριζιδική παράλυσις - νευριτις.

ρίζιδιον (τὸ) νεώτ. ὀσκορ. τοῦ ρίζα, μικρὰ ἢ λεπτὴ ρίζα, ἰδ. τῶν νεύρων, ριζάριον, ρίζιον βλλ.

ρίζικαρις (ή) δημ. θηλ.-ρα, οὐδ.-ηκο, ὁ ἔχων ἢ ἐπιφέρων καλὴν μοῖραν, καλὸ ριζικὸ βλλ., ὁ τυχηρὸς ὁ γουρήξ.

ρίζικάρη (τὸ) δημ. ἕκαστον τῶν μικρῶν ἀντικειμένων, ἅπανα χρησιμοποιοῦνται κατὰ τὴν μοναίαν τὸν κλήθωσα βλλ., ἄ. σημάδι.

ρίζικόν (τὸ) μσν. κ. δημ. τὸ πεπορωμένον, ἢ μοῖρα, τῆχ τὸ ἀνθρώπου: Χρον.Μορ.369,2 καὶ εἰ μὲν ἔλθῃ ριζικὸν τὸν πόλεμον κερδοῦσι, Ἐρωτόκρ.1,632 καὶ τὸ καλὸ μέρος ριζικὸ ἔχομεν ὀτι γίνω, οὐτ.1917 ἀνάθεμα τὸ ριζικὸ, ἀνάθεμα τὴν ἄρα, Σολωμ.Λορδ.Μηδάρ.94,2 καὶ να ἰδῆ τὸ ριζικὸ τῆς πόρρις, κάλλιο ἄγο ριζικὸ παρὰ περίσσια γνώσι: 7) ἢ γεν. τοῦ ριζικόθ ἐν ἐπίρρ. χρ. εἰς τὴν τύχην: Ἐρωτόκρ.4,872 πολλοὶ κίνοιν τοῦ ριζικόθ πρὸς κακορριζικός, κακορριζικός: 2) ἢ ρίζα, πρώτη ἀρχὴ τοῦ γένους, ἢ καταγωγῆ: Πολύτ.Ἐκλ.Τραγ.139,8 κόρη μ', 'πό ποῦ εἶν' τὸ γένος σου, 'πό ποῦ εἶν' τὸ ριζικό σου: 3) κτ. πλῆθ. ἐπὶ δένδρου, τὸ στυλοῦνον τῶν ριζῶν: θά ἔρασθῆ ἢ λέυκα μας, γιατί τὸ ρέμα ἔχωνται τὰ ριζικά τῆς.

ρίζικός-ή-όν (ή) μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ρίζαν βλλ.1) κ. ἰδ.: Πλούτ.Ἡσιοδ.84 τῶν ριζικῶν λόγων, Εὐστ.Πινδ.619,30 ριζικὸς ἰστροῦ: 2) ριζικός σωλὴν ὁ εἰς τὸ κέντρον τῆς ριζῆς τῶν φυτῶν: 3) ριζικὸν τμήμα τὸ εἰς τὰς ρίζας τῶν ὀδόντων, δι' οὗ εἰσέρχεται ὁ πολκρός: 4) νεώτ. ὑπερμελῶδες, βασικός, κώριος: ριζικὴ διεφῶνια, - ριζικαὶ ἀρχαί: 5) ὄυ. ὁ ἐκ ριζῶν, ἦτοι ἐντέλεξ, πλήρης: ριζικὴ θεραπεία: 6) τὸ οὐδ. ριζικὸν εἰς οὐτὸ τὸ σημεῖον οὗ ὀμειοῦνται ἢ ρίζα ἀριθμῶν πινος ἢ μαθηματικῆς παραστήσεως: 4) ὄμ. μσν. κ. δημ. ὡς οὐσ. τὸ ριζικόν) βλλ.

ρίζικος ἐπίρρ. νεώτ., δημ. -α μφ. ὁπὸ τῆς ριζῆς ἐκ θερελῶν, ὀλοσχερῶς, ριζόθεν βλλ.2) πρέπει να μεταρροθμισθῆ ριζικῶς ἢ ἐκπαιδεύσις.

ρίζματα-α-ον μυσ. κ. -μός ο άκλόνητος έρριζωμένος, επί βράχου ή λίθου, ριζιμός βλλ. : κ Περσ.πρόρ.7μυ.3,75 ριζιμαίαι πέτραι (κτ. δι-όρβλ, Ήπειρ.Μαργ.592, Λιβ.Ροδ.2435 εις έναν βρά-χον φοδερόν και εις πέτραν ριζιμθάσ.

ριζιμός-ά-ό δημ. εκ του μυσ. ριζιμοίος βλλ., επί όγκωδου λίθου, ο άκλόνητος έρριζωμένος εν τή γή, ήτοι ο επί της έπιφανείας ών άλλ άποτε-λών προεξήχη ύποψηθίου πετρώματος : Έρω-τόκρ.2,361 μά σά χαράκι ριζιμό, η' άνεμο δέ φοδάται, Πολιτ.Έκλ.Τραγ.72,8 νά βρώ κλαράκι φουντωτό και ριζιμό λιθάρι.

ρίζοι-η-ον πάπ. ο περιεργόμενος εκ της βα-φικής ρίζης έρυθρόδανον : ριζίνη πορφύρα πρόβλ. ριζάριον, ριζιον2.

ρίζον (τό) κ. νεώτ. ή ριζιον ύποκορ. του ρίζα, μικ-ρό ή λεπτή ρίζα, ριζίδιον : Άριστφ.Όρν.654 έστι γάρ τι ρίζον, Θεόδωρ.Φαιτ.2,18,2 || νεώτ. μ. έν τώ τ. ριζιον' 2) πάπ. του έρυθρόδανον, ρι-ζάριον βλλ. : Πάπ. πορφύρα ριζίον.

ρίζος (ή) μτγ. αθηναϊκός τις έλεφας : Στραβ.17,3,5. **ρίζος**-ιδος (ή) μτγ. ποι. ρίζα βλλ.1) : Νίκ.Άλεξ.403 1δ. γρ. ριζός.

ρίζος (ή) δημ. ο κάτοικος τών ριζών τών ό-ρέων, τών ριζοδούων, 1δ. επί τών Κρητών.

ρίζιτις-ιδος (ή) νεώτ. φλεγμονή τών ριζών τών νωτιαίων νεύρων, ό. ριζονευρίτις.

ρίζο (τό) δημ. ή ρίζα έν χρ. 1δ. κτ. πληθ. : τά ρίζα του βουνού, ά. ριζοδόμια βλλ.

ρίζοις-ον νεώτ. επί έντομων ή μικροοργα-νισμών, ό ζών επί τών ριζών τών φυτών.

ρίζοδόμη (τό) νεώτ., δημ. κ. ριζοδόμι ή ριζοδόμησις βλλ.

ρίζοδόμησις-εως (ή) μν. κ. νεώτ. του ριζοδο-λείν, ή έκφυσις ριζών : Γερμαν.Κων/πόλ.122Α.

ρίζοδόλος-ον μτγ. ό ριζοδόλιω, ήτοι έκφών ή σχηματίζων ρίζας : Νίκ.Όθρ.69' 2) νεώτ. ρι-ζοδόλος (τό) τυτών κορυφοκόρυον.

ρίζοδόλιω-τω μτγ. κ. νεώτ., δημ. -ώ-άω έκ-φών ή σχηματίζω ή έντείνω ρίζας, πιάνω, βγάζω ρίζα : Διοσκ.3,32, Σέξτ.Έμπ.Μαθ.5,57' 2) κ. μτγ. προκόντω, θεμελιούμαι, άποκτώ στερεάς βάσεις : έρριζοδόλησε ή 1δεια τής άνασπαστάσεως.

ρίζοδοίον (τό) δημ. κ. ριζοδοίον (ή) κ. ριζοδο-νοίον (ή) ρίζα του δρους, ό πρόδρομος του βουνού, ό ύπόρεισι : δ. λόγιον στό ριζοδοίον ή έλιώ, στό κορυφοδοίον ό πέποιος, δ. τραγ. πά στού βουνού τή ρίζα, στή ριζοδοίον.

ρίζοδοιόσσει (τό) μν. α1 παρά τους πρό-δοος τών βουνών θέσεις, α1 ριζοδοίεσις : Λιβ. Ροδ.125 εις παράπλαγα, ριζοδοιόσσειας.

ρίζοδραχ (τό) δημ. κ. ριζοδράχι ή ριζιμια πέτρα, 1δ. βράχος προεξέχων εκ τής θαλάσσης' || ή ρίζα, α1 πρόδρομος βράχου : δ. τραγ. γιόμισαν τά ριζοδραχα κορμά δίχως κεφάλια.

ρίζογαλο (τό) δημ. έσφ.γρ. αντί ρυζόγαλο βλλ.

ρίζογαλις-οδός-ές νεώτ. επί βλαστάων, φύλλων ή άνθών, ό άμέσως από τής ρίζης φύομος.

ρίζογάφος (τό) νεώτ. ζωολ. είδος άκάρεων, κατοπτρώγον τās ρίζας διαφόρων φυτών.

ρίζογόνο-ον νεώτ. βοτ. ό γένων, παράγων ρίζας, 1δ. επί του περιβάλλοντος τών κεντρικών κό-λυθρον τών ριζών 1στού.

ρίζοδάκτυλος (τό) 'Όριωv Έτ.188 ετού δακτύλου ό πρώτος κόνδυλος λέγεται προκόνδυλος και ρι-ζοδάκτυλος.

ρίζοδοντιά (ή) δημ. κ. ριζοδόντι (τό) ή ρίζα και τό φωνίον του όδόντος.

ρίζοδοντιζώ δημ. επί βρεφών, έκφών τās ρίζας της πρώτης όδοντοφυίας.

ρίζοειδής-οδός-ές μν. κ. νεώτ. ό θμοιζών προς ρίζαν : Α Βοιας.2,404,7.

ρίζοθεν έπιρρ. μτγ. κ. νεώτ. από τής ρίζης, εκ ριζών : Νίκ.Άλεξ.257' 2) μτγ. από τής πρώτης άρχης, παντελής, όλοσχερής : Λοκ.Τυραν.13 ρι-ζοθεν τό δεινόν άπαν έκκεκομμένον.

ρίζοθι έπιρρ. μτγ. εις τήν ρίζαν ή τās ρίζας : Νίκ.άπ.27.

ρίζοκαρπος-ον νεώτ. βοταν. επί φυτών, ό σχη-ματίζων καρπούς αυτού παρά τών ριζών' πρόβλ. ριζοκέφαλος.

ρίζοκάστρο (τό) δημ. α1 πρόδρομος βράχου' έφ' αυ ύπάρεχε κάστρον' || ώς τοπωνυμ. τά βόρεια κράσπεδα τής Άκροπόλεως τών Άθηνών και ό έπ' αυτών συνοικισμός.

ρίζοκέφαλος-ον επί φυτών, ό σχηματίζων τό άνθος ή τόν καρπόν ευθύς εκ τής ριζής : Θεόδωρ. Φαιτ.1,10,5.

ρίζοκτόνος (τό) νεώτ. είδος χλωραφυκών.

ρίζοκτόνησις (τό) νεώτ. είδος μυκήτων παρασι-τούντων εις ρίζας διαφόρων φυτών.

ρίζολόγημα (τό) δημ. τό ριζολογείν βλλ.1).

ρίζολογία (ή) δημ. ή πράξις του ριζολογώ βλλ.1).

ρίζολογός (ή, ή) μν. κ. νεώτ. ό συλλέγων ρι-ζας 1δ. φαρμακευτικός.

ρίζολογώ-τω μτγ. κ. νεώτ., δημ. -άω συλλέ-γω ρίζας φυτών, 1δ. φαρμακευτικός' || εκριζώ, ξεριζώνω από άγρού τās βλαβερās βότανας, οίον άκάνθος, ζιζάνια κττ.' 2) μτγ. έκ-ριζών καταστρέφω, ξελοθερούω : Διόδ.Σ.16,82 κκ-θόλου πάντας τυράννους ριζολογήσας.

ρίζομήριον (τό) νεώτ. ζώνη αλαθητικότητας δερματική, ής τά νεύρα φύονται έξ ώριαμένης ρι-ζης του νωτιαίου νεύρου.

ρίζομήριον (τό) νεώτ., άνατ. ή ρίζα του μη-ρού, ήτοι τό μέρος ένθα ό μηρός συνάπτεται προς τόν κορμόν.

ρίζομορφος-ον νεώτ. ό έκων μορφήν ριζης, ό ριζοειδής, 1δ. επί ύπογείων βλαστάων ή διαμορ-φώσεών πινω του μυκήλου τών μυκήτων.

ρίζοκυρτίτις-ιδος (ή) νεώτ. 1στρ. φλεγμονή τών ριζών τών νωτιαίων νεύρων.

ρίζοπάγης-οδός-ές μτγ. ό στερεώς έρριζωμέ-νος : Νόωv.Δ.2,247.

ρίζοπάσ (τό) νεώτ. ή -όδια τάξις πρωτόζωων.

ρίζοπρεμνον (τό) Έπιγρ. μν. ή ρίζα πρέμνον.

ρίζοπώλης (τό) μν. ό πώλιον ρίζας : Πολυδ.7,196.

ρίζορύκτης (ό) μτγ. ό όρύσσω, άνασκάπτων ρίζας : Φιλίης περ1 Έλέφ.84.

ρίζοσμος-ον πάπ. ό φέρων ταιών βεβομ-μένην δι' έρυθρόδανου, ριζίου βλλ.2).

ρίζοσπάστις (τό) νεώτ. κ. δημ., νεώτ. θηλ. -τις -ιδος, ό οίονει σπάζων τās ρίζας τών καθιερωμέ-νων άζώων, ό άκρως νεωτεριστής ή μεταρρυθμι-στής πολιτικός 1δ. κ. κοινωνικός' 2) είδ. όνομ. του άνηκοντος εις τό πολιτικόν κτ. τόν παρεθ. α1 έν ταις 'Ιουναίς νήσοις κόμμα τό επιδιώκων τήν από τής άγγλικής προστασίας άπαλλαγήν και τήν μετά τόύ έλληνηκού κράτους ένωσην, ά. ένωτικόν, άντιθ. καταχθόνιος.

ρίζοσπαστικός-ή-όνη νεώτ. κ. δημ. ό άναφε-ρόμενος εις τούς ριζοσπάστας ή τόν ριζοσπα-σισμόν, ό έκ θεμελιών άνατρεπτικός ή μεταρρυ-θμιστικός : ριζοσπαστικά 1δεια - μεταρρυθμι-σεις - ικά μέτρα, - ριζοσπαστικόν κόμμα'

|| είδ. ό άνηκων, ό αναφερόμενος ή 1διάζων εις ριζοσπαστήν βλλ.2)' || έπιρρ. -ικώς δημ. -ικά.

ρίζοσπαστικότης-ότητος (τό) νεώτ. ή 1διότης ή ό χαρακτήρ του ριζοσπαστάου ή του ριζοσπα-στικού βλλ.1).

ρίζοσπαστισμός (τό) νεώτ. κ. δημ. ή θεωρία ή ό χαρακτήρ τών ριζοσπαστών, ό άκρως κοινωνι-κός ή πολιτικός νεωτερισμός' 2) ή έν ταις 'Ιο-νναίς νήσοις όρσις τών ριζοσπαστών βλλ.2).

ριζόστομον (τό) νεώτ. γένος ἀκαλφών.
ριζοσύνετος-ον μγν. ὁ σινεὶ μέχρι ρίζης συννετός. ὁ λιν συννετός: Ψ' Ψ.Χρωσ.7,498.
ρίζοστιπικάρβιος-ον μγν. ὁ σινεὶ μέχρι τῆς ρίζης κατυήκων τὴν καρδίαν: Ψ' Ψ.Χρωσ.7,498.
ρίζοτόμησις-εως ἰή μων. ἡ ριζοτομία βλλ.
ρίζοτόμος (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἐκποικίη καὶ συλλογὴ ριζῶν, ἰδ. πρὸς ἱατρικὴν χρῆσιν: Θεόφρ.ΦΑΙτ.6,32' || κτ. πληθ. βδβλα μετὰ ριζῶν ἢ βοτανῶν: Ροσφ.π. Ὁρειβ.7,26,31.
ρίζοτομικός-ή-ὄν μγν. κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ριζοτόμον ἢ τὴν ριζοτομίαν βλλ. || ἰδ. ριζοτομικὴ ἰέν. τέχνη: Νικ.Ἐπρ.596' || ριζοτομικόν (τό) βιβλίον βοτανικόν τοῦ Ἀμερίου πραγματευόμενον περὶ συλλογῆς καὶ χρήσεως ριζῶν: Ἀθην.15,691F' || ριζοτόμος βλλ.: Διοσκ. 2,199 Κροτάδος ὁ ριζοτομικός.
ρίζοτόμος-ον κ. νεώτ. ὁ κόπτης καὶ συλλέγων ρίζας, ἰδ. πρὸς χρῆσιν ἱατρικὴν ἢ μαγικὴν Φώτ. ἐριστόμος, φαρμακείας, βοτανικός: Ἰνν.Ἐπιστ.16, Λοσκ.Θιάλλ.13,1 ριζοτόμος καὶ ἀγύρτης || Ριζοτόμοι ἰατρὶ τραγῳδία τοῦ Σοφοκλέους: Μακρόβ. 5,19,9' 2) ἐπίθ. ὁ κατάλληλος πρὸς ριζοτομίαν: Νικ.Ἐπρ.494 ριζοτόμος ὡρα ἡ ἐποχὴ κατὰ ἣν πρέπει νὰ συλλέγονται αἱ ρίζαι: 3) ριζοτόμος (ἡ) εἶδος τοῦ φυτοῦ ἴρις: Πλιν.Φι 2,41.
ρίζοτομῶ-έω κ. νεώτ. περικόπτω τὰς ρίζας δένδρων σκάπτων τὴν περὶ αὐτὰς χώραν: Θεόφρ. ΦΑΙτ.1,17,10 σικκὴ ριζοτομῆσις 2) κόπτης καὶ συλλέγων ρίζας ἰδ. πρὸς ἱατρικὴν χρῆσιν: Ἰνν.Ἐπιστ.16 τὰς ὄρεινας ριζοτόμος βοτάνης || συλλέγων ρίζας πρὸς τροφήν: Στράβ.16,4,9' 3) μτφ. ἐκρίζω, ἀφανίζω: Διόδ.Σ.32,4 τὴν κατά τὴν Μακεδονίαν ἐκρίζωθησαν, Φιλῶστρ. Ἀπολλ.7,26 ριζοτομούσης τὸ φάρμακον τῆς σοφίας.
ρίζοτραγῶ-έω μων. τρώγων ρίζας: Φιλῆς 1,126.
ρίζοτραγῶ-έω μγν. τρέφω, παράγω, σχηματίζω, θινάω ρίζας: Πολυδ.1,235' 2) ἀγρ. ἀντὶ δρυζοτροφῶ: Στράβ.17,3,23.
ρίζοτρυνῶ-έω μων. συλλέγων ρίζας: Φιλῆς 1,126.
ρίζοτρίτῳ (τό) ἱταλ. νεώτ. εἶδος φαγητοῦ παρασκευασμένου δι' ὀρθρῆς.
ρίζουχια (ἡ) μων. ἡ ρίζα, ἀρχὴ τοῦ γένους: Τζέτζ.Χιλ.4,330.
ρίζουχίω μων. μεταφουτεύω μετὰ τὰς τὰς ρίζας: Νικ.Χων.Χρον.97D.
ρίζουχος-ον μγν. ὁ κρατῶν τὰς ρίζας βλλ.4) τὸ θεμέλιον, ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος: Καλλ.ἀπ.285' || γεν. ὁ κρατῶν ἀπερῶς π: Ὀππ. Ἀλ.5,680 θεμελίαια ριζούχα.
ρίζοφάγος-ον κ. νεώτ. ὁ τρώγων ρίζας: Ἀριστοφ.Ζι 595α,16' || ῥιζοφάγοι (οἱ) αἰθιοπικὴ τῆς φύλης: Στράβ.16,4,9.
ρίζοφαγῶ-έω μγν. τρώγων ρίζας: Στράβ.3,2,4.
ρίζοφαιήτης-ον μγν. ὁ ἐκ τῶν ριζῶν βλασταίνων: Χαιρήμ.39 ρίζοφαιήτης φλέβης φοινίκου.
ρίζοφάρος-ον ΕΜ κ. νεώτ. ὁ φέρων ρίζας.
ρίζοφύηθ-οὐς-ές κ. νεώτ. ὁ ἐκφύων ρίζας: Θεόφρ.ΦΑΙτ.1,81' 2) ὁ φυόμενος ἐκ ριζῆς: αὐτ.Φι 7,10,1.
ρίζοφυα (ἡ) σχῆλ κ. νεώτ. ἡ ἐκφυσίς, ἐκβάλλουσα ριζῶν: Σχολ. Ἡοσιδ.Θ 304.
ρίζοφυλλος-οιν κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἐκβάλλων φύλλα ἀμέσως ἀπὸ τῶν ριζῶν: Θεόφρ.Φι 6,4,9' 2) δημ. ριζοφύλλο (τό) φῶλον ἐκφυόμενον ἀπὸ τῆς ριζῆς κτ. ἀντιδ. πρὸς τὸ κλωμαρόφυλλον.
ρίζοφύωντος-ον μων. ὁ πεφυτευμένος καὶ ἔκων ἄσπον ρίζας, ἐν χρ. μτφ.: Διηγ. Ἀρχ.1,1541 ριζοφύωντος... φυτὸν εἰς τὴν καρδίαν μου.
ρίζοφύτος-ον μγν. ὁ ἀπὸ τῆς ριζῆς φυόμενος: Ὀκελλ.1,13.

ρίζοφυμῶ-έω κ. νεώτ. ἐπὶ φυτοῦ, ἐκφύω, ἀπλώω ρίζας: Θεόφρ.ΦΑΙτ.1,21.
ρίζω-όω κ. Ἐπγρ. μων. κ. νεώτ., δημ. ριζῶνω, δημ. παθ. ἀσρ. [ἐ]ριζώθηκα κ. μτφ. παθ. παρκα, ριζώμενος τὸ παθ. κ. ἐν στα. σπμ. ἐπὶ δένδρων καὶ φυτῶν, ριζοβάλλω, πίνω ριζές: Ξεν.Οἰκ.19,9 κλήμα ὀρθὸν τίθεις... ἄγει μᾶλλον ἀν ριζοῦσθαι, Θεόφρ.ΦΑΙτ.1,21' ὄμ. κ. μέσ.: Θεόφρ.Φι 2,5,6 ἄριστον ριζοῦσθαι ἰερί σικκῆ: 2) μτφ. στερεά, ἀσφαλῶς βασίζω τὴν πρὸς ἄνθρωπον τρόπον, κ. παθ. στερεοῖμαι, θεμελιόμαι, διατίθωμαι, σταθεροποιόμαι: Ὁδ.Ν 163 ὅς μιν ἰτηνώων ἴδων ἔθηκε καὶ ἐριζώσων ἔνευθεν, Ἡρ.1,64 ἐριζώσων τὴν τυραννίδα, Καλλ.Δι.1,35 κατὰ βυσσὸν... πρυμνοθεὶν ἐριζώσων, Ἐρωτοκρ.1,503 νὰ μὴ ἄφθῳ ὁ λογισμὸς ἐκεῖνος νὰ ριζώσῃ κ.παθ.: Ἡρ.1,60 τυραννίς ἐριζώσμενη, Σοφ.ΟΚ 1591 ὄδον χαλκοῖς βάθροισι γήθειν ἐριζώσμενον ἰεστορευόμενον, Πλάτ.Ἐπιστ.336B ἐξ ὀμασίης πάντα κακὰ πᾶσιν ἐριζώσται ἵερωσι τὴν ρίζαν αὐτῶν ἐν τῷ ἀμαθείῳ, Ἀριστολ.Ζι 548α,5 αἱ πῆλαι ἐριζώσται (ἀντίθ. ἀρριζώσται) || ἐπὶ γαμῶσι: Ἐλλ.Ἐπιγράμμ. αἰώνιος ἐριζώσται, ΚΔ Ἐφεσ.3,18 ἐν ἀγάθῳ ἐριζώσται καὶ τεβεμειλιώμενοι, Σολωμ.Σχεδίασμα θ' 28 ὁμως γὰ μέν στή χερσὶ τρεῖς πικρὰς ριζώμεναις 3) παθ. ἐπὶ γῆς εἶμαι πεφυτευμένος, ἔχω φυτεῖαν: Ὁδ.Η 22 ἀλωή ἐριζώσται.
ρίζωθησ-οὐς-ες ὁ ὁμοῖος μετὰ ρίζαν, ὁ ἔχων εἶδος τῆ ριζῆς: Θεόφρ.Φι 7,21, Ἡρωσ.Μέτρ.2,20, Πλούτ. Ἡθ.923C τὸ ριζώδες τῆς περιγαυῆς.
ρίζωμα-ατος (τό) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ σύνολον τῶν ριζῶν δένδρου: Θεόφρ.ΦΑΙτ.3,3,4' 2) νεώτ. κ. δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ριζῶ βλλ. τὸ ἐν τῇ γῆ ἐριζώμενον, ριζοβάλλημα 3) βοταν. ὁποῖος ποιεῖται ριζοφόρος βλαστὸς δι' οὗ πολλαπλασιάζονται φυτὰ πνο, ὅσων ἡ ἀγρωσις, ἡ ἀνεμώνη κλπ.: 4) ἀρχ. φίλος, ἕκαστον τῶν τεσσάρων ἀρχικῶν στοιχείων, ἔξ ὧν συνίσταται τὸ σῶμα (ἰσθ, αἶθρ, γῆ καὶ ὕδωρ: Ἐπιθ.δ.) τέσσαρα μὲν πάντων ριζώματα πρῶτον ἄκουε, Πυθ.15 ἀνεύου φώσεως p' 5) μτφ. γένος, γενεά, καταγωγή: Ἀλογ.Ἐπ.413 ρίζωμ ἀνταίτι, κάρτα θ' ἐστ ἐγγχώριος, Θεοδ.ἐκτ.3 θεῖον δ' ἀπ ἀμφῶν ἔσονται ριζώματα ἢ κ. μέρους ἀμοτέρων τῶν γενέων.
ρίζωματικός-ή-ὄν νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχων ρίζωμα βλλ.1) ὁ διὰ ριζωμάτων πολλαπλασιαζόμενος: ριζώματικὰ φυτὰ.
ρίζωνούχια (ἡ) μγν. ἡ ρίζα τοῦ ὄνουχος: Πολυδ. 2,145 [πληθ.]: πρὸς Παύλ.Αη.6,85.
ρίζωνουχία (τό) μγν. κ. νεώτ. ριζωνουχία βλλ.: Ροσφ. Ὀνομ.85 τὰ ρίζωνούχια || νεώτ. ἀντιδ. τὸ ὀπίσθιον κρυπτόν μέρος τοῦ ὄνουχος, τὸ πλεον λεπτόν καὶ μαλακότα.
ρίζωρῦχος-ου (ὀρόσσω) μγν. ὁ ζητῶν τὰς ρίζας τῶν λέξεων, ἐπὶ τῶν γραμματικῶν: ΑΠ II,322 γραμματικῶν περίεργα γένη, ριζωρῦχα μούσης ἀλλοτρίως [ἐσφ. γρ. ριζωρῦσαι].
ρίζωρῦχῶ-έω μγν. ἔξορῶσα ἐκ τῆς γῆς ρίζας σκάπτω καὶ ἐκβάλλω ρίζας διὰ τὰς φάγ.: Πλούτ. Ἡθ.473A οὐ γάρτινα σαρκωφαγίην ἢ... ριζωρῦχην ἔποιησαν, Γρηγ.Νίσσα.2,535C τὰ μὲν γὰρ τῶν ζῶων ριζωρῦχοντα τρέφεται.
ρίζωρῦχος (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ριζοῦσθαι βλλ., κτῶσθαι ρίζας ἢ διὰ ριζῶν στερεῖσθαι: Θεόφρ. ΦΑΙτ.2,125 προλαμβόμενων τῶν χειρῶν εἰς βύζωνας, αὐτ.1,1,2, Πλούτ.Πονλ.8 ἰσχίον καὶ ριζώσιν ἀεζανόμενῃ ἐπὸ τοῦ βύζωντος 2) μτφ. ἐπὶ τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ ἐμβρύου: Φιλῶστ.13 ὁμωφῶς ριζώστος ἀρχῆ, Πλούτ.Λικ.14 ἡ τῶν γεννημένων ριζώστος 3) ὄμ. μτφ. ἡ ρίζα τῶν φιλοδῶν καὶ ἀρτηριῶν: Ἰνν.Τροφ.21.

βιζωτής (ὁ) **μτγ.** θεμελιωτής Ἰδρυτής : Σύνεσ. Ὑμν.5,16.

βιζωτός-ή-ον **μον.** ὁ ἔχων ρίζαν: Ἄνών.π.Δυστυχ. κ. Ἐτύχ.252 [ἐκδ.Λ].

βικάζεται Ἡα. γλώσσα. τοῦ βικιμάζεται βλλ. **ρικινέλαιον** (τὸ) **νεώτ.** τὸ κικινέλαιον βλλ.

ρικίνα (τὸ) **νεώτ.** αἱ ἀλδοσύνιται βλλ.

ρικινής-εως-εσσα-έν **μτγ.** ποι. ἀντί ρικινός βλλ.: Νικ.Θπρ.137 ρικινὴν **φολιδῶν** γήρας.

ρικινόπου ταυός (ὁ) **μον.** ὁ ἔτων ρικινός πόδας: Φιλής.1,106 [ἐκδ. Mill].

ρικινός-ή-όν κ. Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ὁ ὄπὸ τοῦ φύχου ρήσος, ἐρρυτιδωμένος, πενήγως, Ἐρηρός ὁ πεφοκιάς: Σοφ.ἀπ.1091. || κ. νεώτ. ὁ ὄπὸ γήστος ἡ ἀσθενείας ἐρρυτιδωμένος, σνεσαταλμένος, Λαρωμένος, σταφιδισαμένος, ἰσχνός δδ. κ.

ὁ ἐξηραμένος ἡ κεκυρωμένος ἡ ἐστρεβλωμένος Ἡα. ἐρικνοί: Ἰαχολί σοφ.ἱπ. ἐπικακρέμια, ακαμβοί, σκολοί κ. ἐρικνωτέρους ἀσθενεστέρους, κ. ἐρικνὴν ὄδων φοικίτην: Ἰνπ.Προγν.2 [ἐν δ.γρ.].

Ἐναρχ.π. Ἀθην.13,569β λεπτή παχέα στρωγυλὴ μακρὰ ρικινὴ **νέα** παλαιά. Κερκ.2, Καλλάπ.49, Ὑμν. Ἀπολλ.317 Ἡρασιος ρικινός πόδας, Ἀπολλ. Ρ.1,669 ρικινὸν πόδες, Ὀππ.Κυν.2,346 ρικινὰ ἀφέα, Λεωνίδ.Ταρ. ἐν ΑΠ4,4,306, Ἐπιγρ. ρικινὸν καὶ κώδιον, ρικινὸν γερότινον, -δέρμα ρικινόν.

ρικινότης-ητος (ἡ) κ. νεώτ. καμυλοτήτης Ἡα. ἐν λ. διερρικνοῦντο: 2) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ρικινού βλλ. ρυτιδωσις, ζάρωμα.

ρικινωτής-ου-ές κωρτός ἐς φύσεως: Ἡα. ἐρικνωφειός, τὸ στρεβλός καὶ πεπεσμένος.

ρικινωμαί-ομαι κ. πάπ. κ. νεώτ. παθ. γίνομαι ρικινός, σκληρός, Ἐρηρός, ζάρων, νερκοῦμαι ἐκ παγετοῦ, καύσιμος ἡ γήρωος Ἡα. ἐρικνωσθαί: διεκλεσθαί, καὶ παντοδαπὸς διαφερέσθαι κατ' εἶδος κ. ἐρικνωθαί: λεπτύνεται, ἐπι τὴν ὀστέων τῶν γερότων κ.: Ἀριστοτ.Ζ1 553α,13 φθειραντα δ' ἐρρικνωμένων τῶν μορίων, ὡπερ γήρα τὰ μέγζων τῶν ζώων, Σωρ.1,15, Ὀππ.Ἀλ.5,593: 2) ὀρχοῦμαι, χορεύω, ποιῶν ἀσέμνους αὐστραφῆς τοῦ σώματος, κἄνω τασκίσματα: Σοφ.ἀπ.316, Λουκ.Λεβ.8 ἄλλος ἐρρικνωτο σὺν γέλωτι τῶν ὀσφῶν: 3) πάπ. κ. ἔνεργ. ρικινώ-ῶμ τι. ἐμπραθ. διορ. [προδ.] ἔχω σαρκιακὴς ὀχέσεις, σινουσιάζομαι: ρικινὸς πρὸς ἀνδρα - πρὸς γυναίκα.

ρικινώθη-ου-ες ὁ ἔχων ρικινότητα, ἐπὶ τοῦ δέρματος τῆς χιτῆνος: Ἰνπ.Ἐπιδ.δ.3,14. || **μτγ.** ἐπὶ πρσα.: Ἀγαθ.ΑΠ 5,272 γήρατ' ρικινώδης τὴν πρὶν ἀφῆκε χάριν.

ρικινωμά-ατος (τὸ) **νεώτ.** τὸ ὀποτελεσμα τοῦ ρικινώσθαι βλλ., ζάρωμα: τὸ ρικινωμαί τοῦ δέρματος - τοῦ προσώπου.

ρικινωσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ συστολὴ τοῦ δέρματος, ρυτιδωσις, ζάρωμα: Ἰνπ.Ἐπιδ.δ.3,16 κ. ἐπὶ κορπῶν: ρικινωσις τῆς ἀλαφίας, ἀσπαυλῆς.

ρικιάριον (τὸ) **μον.** π. Βυζαντιν. τὸ ἀκόνηνον.

ρίμα (ἡ) [ἱταλ.] **δημ.** ὀμοιοκαταληξία: Παλαμ. Ἀσά.Σ 293,6 **μόσ** στίς ἐννιά παλιές δεκάτη **νέα** Μοῦσα, **ῶ Ρίμα** || ποίημα ἐξ ὀμοιοκαταληκτικῶν διαστικῶν ἡμῶρων εἶπε πρὸς ἔπαινον εἶπε πρὸς φόγον: 2) ἐν τῷ πληθ. ρίμες ὀμοιοκαταληκτικὰ δημῶδη διαστικά, κ. ριμώδες.

ριμάθια (ἡ) **δημ.** συνήθ. κτ. πληθ. ριμώδες ρίμα.

ριμωδόρος (ὁ) **δημ.** κ-ῶρος λαϊκὸς ποιητῆς συνθετῶν ρίμες, ἴστω αὐτοσχεδία ἐπικαιρῆ ἡ σκαμπιτὰ ποίησματος ἐν τῷ πληθ. ριμωδόροι ἐν Κρήτῃ, οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος ποιητὰ αὐτοσχεδίων φάσματων, ἀνάλογοι πρὸς τοὺς ποιητὰρῶδες τῆς Κύπρου.

ριμάριο (τὸ) **δημ.** λεξικὸν ὀμοιοκαταληκτικῶν λέξεων ἐν χρ. πρὸς σπυρρυγίαν.

ριμάρω **μον.** **δημ.** ἀδρ. ἐπιμάρια κ. ἐπιμάρια, σπυρρυγιά, κατασκευάζω ρίμες: Ἐρωτόκρ.1,1508

τραγοῦδια κὶ δ Ρωτόκριτος κατέχει καὶ ριμάρει, αὐτ.3,439: 2) ἀδρδ. ὀμοιοκαταληκτῶ.

ριμάτα (ἡ) **μον.** κ. **δημ.** ποίημα μακρὸν με ὀμοιοκαταληκτικῶν στίχων.

ρίμα (ἡ) Ἡα. ῥοίαι μεγάλαι. ἀμενον δὲ διὰ τοῦ Ἐ ἔρβουσι ἱερῶδ. ἔρβουσι.

ρίμβησις Ἡα. ἐγκύκλιος τοῦ βρου, οἱ δὲ τὸν βροχλοῖα τοῦ ἱερῶδ.

ρίμμα-ατος (τὸ) [ρίπτα] ριπή, βολή, τινάγμα, κίνησις: Ἀριῶν δ ποδῶν ῥίμματα || ἱ-ῤωδιον Ἐπιμ.118 κὶ ῥίφες καὶ τὸ βέλος.

ρίμμος (ὁ) **μον.** ἀντί ρίφης βλλ.: Νικ.Χων.Χρον.150Α.

ρίμνα (ἡ) **μον.** ἡ ῥύμη βλλ.: Πρόδρ.1,189 καὶ ἀπὸ φυχῆς τὰ στρίγγιζα, περιπατῶν γὰς ῥίμνας.

ρίμω ἀπίπρ. ραδίως, εὐχερῶς, ταχῶς, ἐλαφρῶς, εὐκίνητος: Ἰλ.Ζ 511 ῥίμω εἰ γρόνα φέρει, αὐτ.Ν 30 τὸ δὲ πένοντο ῥίμω μάλ., αὐτ.Χ 16: ῥίμω μάλα τρυχῶσι, Πινδ.1,2,3 ῥίμω παιδείους ἐτόξευον μελιγῶμας ὄμουος, Αἰσχ.Ἀγ.407 βέβαιεν ῥίμω, Ἀπολλ.Ρ.1,387, αὐτ.1194.

ριμωάλοος-α-ον ἐλαφρὸς, ταχῶς, εὐκίνητος, γρήγορος: ἘΜ 135,24, αὐτ.262,7.

ριμωμάτος-ον ὁ μετὰ ταχέως ἄρματος: Πινδ.Ο 3,37 ριμωμάτου διερηλασίας, Σοφ.ΟΚ 1063 ριμωμάτος φεύγοντες ἀμύλλαις.

ρίν (ἡ) δ. τ. τοῦ ρίς βλλ.: Ἰνπ.Δ 1,23 [ἠθ. ἐσφ.γρ. ἀντί ρίνες, Ἀριστ. Ὀξ.Νοδά.1,2, Λουκ.Ὀιν.12 ἡ τιν κεραιτὴν καὶ γρηπὴ γένετο: 2) ὡς ὄνομα ἐπι-δέσμου: Σωρ.Ἐπιδ.11.

ρίνα (ἡ) **μτγ.** ἔλληνηστικ. τ. ἀντί ρίης: Μοίρ.338Ρ.

ρινάκανθα (ἡ) **νεώτ.** βotan. γένος ἀκανθοειδῶν φυτῶν.

ρινάλγία (ἡ) **νεώτ.** πόνος ἡ νευραλγία τῆς ρινός.

ρίναριον (τὸ) **μτγ.** μικρὰ ριλή βλλ.: Ἀέτ.8,82: 2) εἶδος κολλυρίου: Αέτ.7,115, Παρλ.Αγ.3,22, αὐτ.7,16.

ρίναυλῶ-ῶμ **μτγ.** φυσῶ, ποῦ ἄχον πνα διὰ τῆς ρινός [ἐκ ἀντὶ ρινουατῶ]: Λουκ.Λεβ.19 ῥιναυλῆσαν τοιαῦτα ἐπιτιμῶντος ἀκούων.

ρίνας Ἡα. ἐοί μελαινὰ ἰαχάδες.

ρινεγκάτληνη γένεσις-ον ἱρῆς, ἐγκαταπληγμῆ, γένεσις λ. κωμ., ὁ ἔχων ρίνα φθάνουσαν μέχρι τοῦ γενείου, τοῦ πάγωνος, μεθ' οὗ λαμβάνει αὐτὸς σχῆμα καρποβροστού: Ἐπιγρ.π. Ἥγηα.1.

ρινεγκεφαλος (ὁ) **νεώτ.** δ. ρινοκεφαλός τέρας ἔχον τὴν ρίνα προέχουσαν δίκην προδοσκόδου.

ρινεγκυψία **δ.γρ.** ἀντὶ ρινός ἔγχυμα: Διοσκ.2,181.

ρινεγκυψίτης (ὁ) **μτγ.** κ. νεώτ. ὄργανον δι' οὗ ἐγχέεται φάρμακον ἐντὸς τῆς ρινός ἡ διὰ τῆς ρινός: Καλλ.Αὐρ.Χρον.2,4, Ἀέτ.6,52.

ρινεγκυψίτης-ον **μτγ.** ὁ ἐγγυθὸς ἐντὸς τῆς ρινός, τὸ ἐγχυμα: Κρατεῦδ.ἀ.π.8: 2) τὸ οὖδ. ἐν χρ. κ. ἐπὶ τῆς ἔνεργειας, ἡ ρινεγκυψία: Γαλ.12,58,2.

ρινεγκυψιτῶ-ῶμ **μτγ.** κ. -ῶμ ἐχέτω, κἄνω ἐγκυψίσει εἰς τὴν ρίνα: Διοσκ.2,179 [π.ο.α].

ρινευρυτήρ-ηρος (ὁ) **νεώτ.** ἱατρ. ἐργαλεῖον χραιμῆνον πρὸς διαστολὴν τῶν ρωθῶνων, δ. ρινοδιαστολεῦς || κῆσις ἴης διατεινομένη πωμπτίζει ἀμφοραγοῦσαν ρίνα.

ρίνη (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἐκ μικροῦ χάλυβος ἐργαλεῖον φέρων χαραγὰς ἡ ὀδόντας καὶ χραιμῆνον ὄπως διὰ τῆς τριβῆς λείπει ἡ φθέρη σκληρὰ σώματα, ρινί, ἴμω: Ἐν.ΚΠ 6,2,33 ἀγαθόν δὲ καὶ ῥίνην φερέσθαι, Αἰν.Τοκτ.18,5, Ἀριστ.Ἰ.Ἀκουστ. 803α,2 ΑΠ 6,205 χαρακτὸ ῥίνας, Ἐπιγρ.: 2) εἶδος βαπτίσιου, ἐλίσσαν ἔδλων ἡ μαρμάρων: Ἐπιγ. 59, Ἀρριπ.25, Ἀναστανδρ.41,53, Ἀριστ.Ζ1 540β,11 οἱ δὲ πέναι καὶ ὄσαι τῶν τοιούτων πολλὸ τὸ ὄσρατον, παρατριβόμενα μόνον ὀχεύεται.

ρινηλασία (ἡ) ἰδανῶν μτγ κ. νεώτ. ἡ διὰ τῆς ρινός ἴης τῆς ἀσφρήσεως ὀνίχνευσις, εἶδ. ἐπὶ τῶν κυνῶν: Ἀνών.Λουδ.33,16, Λόγγ.1,21.

βιηλάτης (ὁ) μγν. κ. νεώτ. ὁ διὰ τῆς ρινὸς ἴησι διὰ τῆς ὁσφρήσεως ἱηλάτων, ἐπὶ τῶν κινῶν· Πολυδ. 274 κῶων βιηλάτης.

βιηλάτης-ον μγν. ὁ διὰ τῆς ρινὸς ἴησι τῆς ὁσφρήσεως ἀνηκενόμενος, ἀνεκρησόμενος· Ὀππ. Ἄλ. 2, 290 βιηλάτων ἴχως.

βιηλάτω-έω κ. νεώτ. ἱηλάτω διὰ τῆς ρινὸς, διὰ τῆς ὁσφρήσεως· Σοφ. ἴην. 88, Φιλ. 1, 628, Λογγ. 42, 2 τοῦς κῶνας ἀπέντες βιηλάτειν ἢ μτφ. γεν. μτ. προσοχῆ ἀναζητῶ· Δισκ. Αγ. 118 ἴχως κῶνας, προσπαθῶ νὰ μιμηθῶ· Αἰσλ. Αγ. 118 ἴχως κακῶν βιηλάτῳσι τῶν πάλαι παρραγμένων.

βιημα-ατος (τὸ) ρινῶς ἐστὶ τὸ ἐκ τοῦ ρινομορίου πράγματος ἐκζέμενον καὶ ἐκπίπτον, τὸ ρινομα, φήγμα, ρινίδι· Εὐρ. ἀν. 724 ριστοῖσι λόγῃς . . . ριήμασιν, Ἰηλ. ἴην. 1, 78 βιημα χαλκοῦ, Ἡρώδ. 7, 81, Σέξτ. Εὐμ. Πυρρ. 1, 189 βιημα ἀργύρου, Ἀρετ. Χρον. Νουά. 2, 13 ρ-τὸ ὀδόντος ἐλέφαντος· 2) κολλήριον τι· Γαλ. 12, 778.

βιησις-εως (ἡ) μγν. κ. νεώτ. κ. -σις ἡ πράξις τοῦ ρινῶς· Ρινὸς βλλ., τὸ λιμάριον, ἐπὶ ὀδόντων καὶ ὀστέων· Γαλ. 12, 872, αὐτ. 1, 4782.

βιητήριον (τὸ) γλωσσ. ρινῆ βλλ.

βιητής (ὁ) γλωσσ. ὁ ριζῶν ριητής.

βινί (τὸ) δημ. ἡ ρινῆ βλλ., ἡ λίμα.

βινιατρική (ἡ) νεώτ. κεφαλαιὸν τῆς ἱατρικῆς ἐκτενῶς πραγματευόμενον περὶ τῶν παθήσεων τῆς ρινὸς καὶ τῆς θεροπεΐας αὐτῶν, ἄ. ρινολογία.

βινίδι (τὸ) δημ. τὸ ρινημα βλλ.

βινίω μγν., μν. κ. νεώτ. ἀόρ. ἐρρήσινα, ἀποζέω τι διὰ τῆς ρινῆς, λιμάρω, ἐν τῷ παθ.· Ἄετ. θ. 3, 2· δημ. κ. παθ.· Ἀγμ. Ὀνειροκρ. 47, 27 ἐροχὴ τοῦ ὀδόντος βινιζομένη.

βινικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ρινά, ὁ τῆς ρινὸς· βινικός κατάρροος· βινικά ὀστά· ἢ εἶδ. βινικός ἐγκέφαλος ὑποτυπῶδες ἐπ' ἐκτέρου ἡμισφαιρίου μισροῦ τοῦ ἐγκεφάλου περιλαμβάνουσα τὴν κεντρικὴν περὶ τὸ μεσολόβιον χῶρον καὶ τὴν περιφερικὴν τοῦ ὁσφρητικοῦ λαδοῦ.

βινίων (τὸ) κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ ρινῆ βλλ. ἢ μικρὸν ρινίον, λιμήσια· Γαλ. 12, 871, Ἡρωδ. ἀν. Ἐπιμ. 119· 2) ρινάριον βλλ. 2)· Κέλα. 6, 6, 30, Γαλ. 12, 736· 3) κ. νεώτ. ἀποκορ. τοῦ ρις βλλ. ἐν τῷ πληθ. αὶ μυκτηρές· Ἀριστ. Φυσιογν. 808α, 34· ἢ νεώτ. ἀνατ. τὸ μέσον σημεῖον τῆς ριζῆς τῆς ρινὸς ἢ τῆς μεταπορρηνικῆς ραφῆς.

βινίσις-εως (ἡ) ρινῶς) νεώτ. ἡ διὰ τῆς ρινης ἀπόξεσις, ἄ. λιμάρισμα.

βινισμα-ατος (τὸ) ρινῶς) κ. νεώτ. ρινημα βλλ.· Κτην. ἀπ. 57, 25, Ἀντιλλῶν. Ὀρειδ. 10, 19, 7· 2) νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ρινίεν (βλλ., ἄ. λιμάρισμα).

βινισμός (ὁ) νεώτ. ἱατρ. σύμπτωμα διαταραχῆς τοῦ λόγου ἐν εἰδεί μερικῶ τρομοῦσας, καθ' ὃ ὁ πάσχων προσηύχεται εἰς λέξεις περιχοῦσας τὸ σύμφωνον βλλ. νὰ προσέβῃ ἐντὶ τοῦτῶν τὰ ρινοφωνα μ, ν, μν, ὁλον μιλῶντων μὲν ἀνάστασιμῶ, Νουκὶς ἀπὸ Λευκῆς, μιλῶμα ἀπὸ πλώμα.

βινιστήριον (τὸ) νεώτ. τὸ δι' οὗ ριζομεν, μηδένημα ρινοσεως μετάλλων.

βινιτής (ὁ) νεώτ. ὁ ρινῶς, ὁ εἰδικὸς εἰς τὸ νὰ ριζῆ τὴν τέχνην ἢ ἐργασίαν.

βινιτής-ιδος (ἡ) νεώτ. ἱατρ. φλεγμονὴ τῆς βλενομεμβράνης τῆς ρινὸς, κατάρροος τῆς ρινὸς.

βινιόδατης (ὁ) ρινόστατος βλλ.· Ἀριστ. ΖΓ 746β, 6 δοκοῦσι . . . οἱ βινιόδαται καλεῖσθαι μὴ γινώσθαι ἐκ βίνης καὶ βάτου συνδυσζομένων.

βινιοπάτις-ιδος (ἡ) νεώτ. ὁ ρινόστατος βλλ.

βινιόδατος (ὁ) εἶδος ἰχθύος ἔχον τραχὺ δέρμα καὶ ὁμοίωτητα πρὸς ρινῆν καὶ βάτον· Ἀριστ. ΖΓ 566α, 28 εἶσι γὰρ τις ἰχθύς ὃς καλεῖται βινιόδατος· ἔχει γὰρ τὴν μὲν κεφαλὴν καὶ τὰ ἔμπροσθεν

βάτου, τὰ δ' ὀπισθεν βίνης, ὡς γενόμενος ἐξ ἀμφοτέρων τούτων, πιδ. ἢ σημερινῇ ρινόστατι.

βινιόδατος-ον μγν. ὁ ἐκ τῆς ρινὸς ἐκβαλλόμενος, ἐκπερῶμενος, ἐπὶ ὀσφάκῳ ἴχθου· Ἄγαθ. ἐν ΑΓ 2, 769 βινιόδατω κατὰ, Πάν.

βινιόδατος-ον Ἡσ. ἐπὶ ὀσάμων, ὁ βάλλων, πλήτων τὴν ρινά ἴησι τὴν ὁσφρῆσιν.

βινιόδοχιτής-ιδος (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ὄξος ρινικός κατάρροος ἐπεκτείνόμενος συγχρωτῶν καὶ πρὸς τοὺς βρόγχους.

βινιόδω (τὸ) νεώτ. ἱατρ. ρινικὸν ἐργαλεῖον ἐν χρ. πρὸς ποματισμὸν τῆς ρινὸς.

βινιόδακτικός-ή-όν νεώτ. ἀνατ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἔχων σχέσιν μὲ τὴν ρινά καὶ τὰ δάκρυα· βινιόδακτικός πόρος.

βινιόδαρμα-ατος (τὸ) νεώτ. ψολ. γένος βινιόδαρμιτῶν ἀμφιβίων.

βινιόδεψης (ὁ) ρινῶς) Ἡσ. ὁ καταργαζόμενος δέρματα, ὁ βυροσδέψης.

βινιόκρω-ατος (ὁ) ἰρίκι κ. νεώτ. κ. δημ. γενικ. κ. ρινόκρω, δημ. γενικ. ρινόκρω; γένος μεγαλοσώμων καὶ καχυδέρων θηλαστικῶν, ἐν τῶν περισοδοστικῶν, φερόντων ἐν ἡ δῶο ἰσχυροτάτα κέρατα εἰς τῆς ρινὸς· Καλλ. 2, Στράβ. 16, 4, 15 ἐπὶ ῥε δὲ καὶ παρὰ δάκρυα . . . καὶ βινιόκρωται, Αἰλ. ΖΓ 17, 44, Κυρην. 36 βινιόκρωτος Ἰλβος (τὸ κέρας τοῦτου)· 2) μονόκρωτος βλλ. 2), ὄργανο ταύρου· Ἀκούλ. ἐν Πάδ' 1ῶ8 39, 9, αὐτ. Φαλμ. 28, 29, 9· 3) Ἡσ. *ποιὸς ὄντας ἐν Αἰθιοπία.

βινιόκόλλητος-ον (βινῶς) ὁ κατασκευασμένος ἐκ συσκευασμένων δερμάτων· Σοφ. ἴην. 366.

βινιόκαλοβρος-ον (κωλοῦς) ὁ ἔχων τὴν ρινά ἢ κρωτηριασμένην, κωτοσμήτης· Γαλ. 19, 142.

βινιόκαλοστάτης (ὁ) μγν. ὡς ἐπώνυμον τοῦ Ἡρακλέους, ὁ ἀκρωτηριάζων, ἀποτέμνων τὰς ρινὸς· Πλουτ. 9, 25, 4.

βινιόκαπία (ἡ) νεώτ. ἀποκοπή, ἀκρωτηριασμός τῆς ρινὸς ρινοτομία.

βινιόκοπή-έω κόπη τὴν ρινά πνος· Σουῖδ.

βινιόκτυπία (ἡ) μν. τὸ ρινοκτυπεῖν, τὸ ρινοκτυπεῖν βλλ.· Σωφρον. 3521B.

βινιόκτυπ-έω μν. ποιῶ, κόμω κτύπον ἴησι (ζωρῆν) ἴησι διὰ τῆς ρινὸς, ρινοκτύπ· Σωφρον. 3521B ἐπὶ διὰ τῶν βινῶν ἀναρροφῆσι τοῦ πνεύματος κτύπον ἀποτέλλει.

βινιόλαδεις-ιδος (ἡ) μγν. κ. μν. κωλαστήριον ὄργανον δι' οὗ σπῆγγεται ἢ ρις· Σουῖδ. ἐπιμωρία ἢ ὄργανον δι' τὴν ρινά διέστρεφον· Συνέσθ. 201C.

βινιόκαλία (ἡ) νεώτ. κ. ρινοκαλία διαταραχὴ τοῦ προφορικοῦ λόγου, καθ' ἣν ὁ πάσχων ὀμιλεῖ διὰ τῆς ρινὸς, ἄ. ρινοφωνα.

βινιόλιθος (ὁ) νεώτ. ἱατρ. λίθος σχηματιζόμενος ἐκ διαφόρων ἀλάτων τῆς ρινὸς.

βινιολογία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ὁ τῆς ἱατρικῆς κλάδος ὁ ασχολούμενος εἰς τὴν ἀνατομίαν καὶ παθολογίαν τῆς ρινὸς, ἄ. ρινοιατρική.

βινιολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ρινολογία, ὁ τῆς ρινολογίας.

βινιόδατος (ὁ, ἡ) νεώτ. ἱατρ. εἰδικὸς ἀσχολούμενος εἰς τὰ νοσήματα τῆς ρινὸς.

βινιόλαθη-ον (ὁ, ἡ) μν. ὁ ἔχων ἀποκομμένον τὴν ρινά, ὁ ἠκρωτηριασμένος τὴν ρινά, κωτοσμήτης· ΚΜνασσα. Χρον. 406β.

βινιόμακτρον (τὸ) νεώτ. τὸ δι' οὗ μάζοσμεν, καθορίζομεν τὴν ρινά, τετραγώνων τεμαχῶν ὑφάσματος λινοῦ, βαμβακεροῦ ἢ μεταξωτοῦ ἐν χρ. πρὸς καθαρισμόν τῆς ρινὸς ἢ πρὸς ἀπόμυξιν τοῦ ἰβρώτου κιλ., μονόληνον, ματηλή.

βινιομετρία (ἡ) νεώτ. ἡ καταμέτρησης τῆς λευτορμηκῆς διαστάσεως τῶν ρινικῶν κωλοτήτων.

βινιομεταπίλατος-αν νεώτ. ἀνατ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ρινά ἅμα καὶ τὸ μέτωπον.

ρινομήλη (ή) νεώτ. Ιατρ. μίλη πρόσ εξέταση ή καθαρισμό των ρινικών κοιλοτήτων.

ρίνων (τόι ρίνος βλ.λ.2), δέρμα : 'Ιλ.Κ.155 υπό δ' έστρωτο ρίνον βόας άγραύλοιο, Δομάστρ.έν ΑΠ 9,328 2) ρίνος βλ.λ.3ι, άσιος : 'Οδ.Ε.281.

ρινονέκρωσις-εως (ή) νεώτ. νέκρωσις του ρίνου από διασφράγματος ή των ρινικών κοιτών, επερχομένη επί διαφόρων νόσων της ρίνος.

ρινοπλαστία (ή) νεώτ. ή χειρουργική της ρίνος προς ανάπλαση ή αναρρόφηση της άποκαταίσης ή άλλως κατεστραμμένης ρίνος.

ρινοπλαστική (ή) νεώτ. ή ρινοπλαστία βλ.λ.

ρινοπόλη (ή) μυθ. πλάγα πόλη, πυλίσ, θυρίς, μικρά θυρίς : Πολυδ.8,27 β. τήν ρινοπόλην έτοιμωσ άνοιγει αυτή, αὐτ.31,5.

ρινοπέμα-ατος (τόι) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικών του άθροισματος των κυκτερίδων.

ρινορραγία (ή) νεώτ. αίμαρραγία της ρίνος.

ρινορραφία (ή) νεώτ. ή συρραφή των χιλιέν τραυμάτων της ρίνος.

ρινορροαία (ή) νεώτ. Ιατρ. ή υπό της ρίνος άφθονος έκρηξη βλενωδους ύγρου μετά ή άνευ φλεγμονής του βλενωγονίου αυτής.

ρίνος (ή κ. ό. βλ. έν τέλει) το δέρμα ανθρώπου ζώντος : 'Ιλ.Ε.308 ώσε δ' από ρίνον τρηχύς λίθος, 'Οδ. Ε.426 από ρινούς θρόμβη, αὐτ.435 ρίνοι απέδρουθεν 1) σπαν. το δέρμα νεκρού, πτώματος : 'Οδ.Ε.134 ρίνον άπ' όσπεφιν έρυσσι, 'Ησίοδ.Α.152 ό-στία δέ σφι νερί ρίνοιο σπασίσις 2) το δέρμα ζώου, είδ. τό του βοός, [π. 'Ομ. αύτή επί δέρματος ζώντος (ζώου), 'Ιλ.Κ.334 ρίνον πολιοιο λύκοιο, 'Οδ.Α.108 ήμενοι έν ρίνοισι βοών, ούς έκτανον αστοι, Πινδ.1.5161,37 έν ρίνω λέοντος, Εύρ.Ρήσ.784 πυλικής ρίνοσ' 3) συνεκδ. άσιος εί βοοειδ δέρματος : 'Ιλ.Δ.447 σῖν β' έβαλον ρίνούς (τό όπαιοι μιμείται ό 'Αριστ.έν 'Ορν.1274), αὐτ.Π.636 πρδλ ρίνον 2) 4) όμ. έν τῷ πληθ. οι λίμαντες των πυκτών : 'Απολλ.Ρ.258 5) τό δέρμα έφ' ότ τίθεται, άμυόεται τό βλῆμα της αφροδής : 'Αντιφ.έν ΑΠ 7.172'Η λ. η. έπ.κ.τραγ. είναι γένους θηλ. άλλα π. μ. πτυν. ποι. (Νικ. Αλεξ.476, 'Οπν.Κυν.3,277) άπονησ κ. ώς γένους άρσ.

ρινοσαλιγγίτις-ιδος (ή) νεώτ. Ιατρ. φλεγμονή του βλενωγονίου της ευσταχιανής σάλπιγγος.

ρινόσιμος-ον (ρίσι) μυθ. ό τήν ρίνα σιμόσ βλ.λ., πλακουτισμένη, πατισουρομένη : Λουκ.Διών.2 πργάστρα, ρινόσιμον, ώτα μεγάλα . . έχοντα.

ρινοσκληρήμα-ατος (τόι) νεώτ. κ. -ωμα νόσος της ρίνος ή του φάρυγγος παρουσιάζουσα σκληρήν διάθσησιν μετ' έξελκώσεων και σαρκίων.

ρινοσκόπησις-εως (ή) νεώτ. ή διά του ρινοσκοπίου εξέταση του έσωακτικού της ρίνος.

ρινοσκοπία (ή) νεώτ. ή ρινοσκόπησις βλ.λ.

ρινοσκοπικός-ή-όν νεώτ. ό αναφερόμενος ή χρησιμοποιών εις την ρινοσκόπησιν βλ.λ.

ρινοσκόπιον (τόι) νεώτ. Ιατρικόν όργανον δι' αύ έκτελείται ή ρινοσκόπησις βλ.λ.

ρινοσπάδιον (τόι) 'Επιγρ. χειρουργικόν τι όργανον.

ρινότητης-ον (ρίσι) μυθ. κ. νεώτ. ό ήκρωτηριασμένος τήν ρίνα, ό έχων τήν ρίνα αποτετημένην, κουσομήτης : Παλλάδ.Λαουσ.1034Α 1) ό ποσάτις τήν ποιήσιν της ρινοτομίας βλ.λ.

ρινοτομία (ή) νεώτ. ρινοτομία 2) ή διάνοιξις των ρινικών κοιλοτήτων δι' έκτέλεσιν χειρουργικής έπεμβάσεως.

ρινοτόμος-ον (ρίνος) μυθ. ό διατρυνών τάς άσιόδας ή δέρματα, άμφ. γρ. άντί ρινοτόμος βλ.λ. : Νόν.Δ.2,87.

ρινοτόμος-έω μsn. κ. νεώτ. ρινοκοπή βλ.λ., κόπτω τήν ρίνα τινος : Εόστ.1839,16 2) ενεργώ τωμήν εις τήν ρίνα.

ρινοτορίνιον (τό) 'Επιγρ. (άμφ. άναγν.) χειρουργικόν τι όργανιον καδδ. Λατρ. ρινοτορίνιον.

ρινοτόρος-ον (ρίνος) ό διατρυνών τό δέρμα ή τήν έκ δέρματος άσιόδα, επί του 'Αρεως : 'Ιλ.Φ ήρχε γάρ 'Αρης ρινοτόρος, 'Ησίοδ.0934.

ρινοτριχία (ή) νεώτ. άεσθητικώς της ρίνος, ήτις πολλάκις έπιφέρει σχεδόν δολιχήν άποφραξήν των ρωθίων.

ρινουλλώ-έω (ρίσι) μυθ. είσπνέω, άναρροφώ : Θεοαολεδ έν Κατ.'Αστρ.Κ.813,138.

ρινούχος (τό) μυθ. κ. γλώσσ. ύπόγειος όχητός : Στράδ.14,1,21 τούς ρινούχους ένεφραξεν ώσπε κατακλύσαι τήν πόλιν.

ρινοφάλιος-ον μsn. ό έχων τήν ρίνα λευκήν : 'Αχμ. Ονειροκρ.152.

ρινοφαρυγγικός-ή-όν νεώτ. άνατ. ό αναφερόμενος εις τήν ρίνα όμα και τόν φάρυγγα : ρινοφαρυγγική κοιλότης-πόρος.

ρινοφαρυγγίτις-ιδος (ή) νεώτ. Ιατρ. φλεγμονή της ρίνος όμα και του φάρυγγος.

ρινοφάρυγγ-υγος (τό) νεώτ. άνατ. ή ριική μοίρα της κοιλότητος του φάρυγγος.

ρινοφωσία (ή) νεώτ. Ιατρ. παθολογική καλοήθησ άπερτοίμοσι του άκουσ της ρίνος.

ρινοφωφία (ή) νεώτ. τό να είναι τις ρινοφωφών, τό όμιλη ή να όδω, να φάλλη με τήν μύτη.

ρινοφωφός-ον νεώτ. ό έρρινον φωνήν έχων, ποδ μιλῶ ό με τήν μύτη ή ό δι' έρρινοφωφίας γινόμενος : φάλη της ρινοφωφίας - ρινοφωφός φάλημωφια 1) ό πάσχων ρινοφωφίαν ή ρινοαλίαν.

ρινοχειλικός-ή-όν νεώτ. άνατ. ό εις τήν ρίνα όμα και τό χείλη αναφερόμενος : ρινοχειλική σάλαξ [εκατέρα των άπό των περιγυίων της ρίνος μέχρι των άκρων των χιλιέν δικουοσών].

ρινοχόος 'Ησ. εκήνην.

ρινοχόη (ή) νεώτ. Ιατρ. συγκλίσις στραβισμού καθ' όν και ό δού όφθαλμοί φιλονται προσδέποτες τήν ρίνα.

ρινωά (τό) (γαλλ.) δημ. άκλ. παραπέταση, παρακάλυμμα, κοιμηρίνα, μεπρνέτις.

ρινωάω (ή) (ρίσι) άγω από της ρίνος, τραδώ, αέρω άπ' τή μύτη - Φερικρ.23,Μέν.895' κ. παθ. : 'Αλ.κίφρ.άπ.6,2 έρρινωμεθα [ρινω τραδοσάν άπ' τή μύτη] 2) μτφ. 'Ησ. έμρνν έν έπ' τό έξεασπών καταδοκολοοίντοσ.

ρινωάω (2) (ρίνη) ρινίξω βλ.λ. : 'Αριστλ.'Ακουστ.802α,38, αὐτ.803α,Φιλ.Μηχ.Βελον.70,15, Αλ.Ζ16,3, 'Αντιφ.έν ΑΠ 9,310 φήμασ ρινηθέν' 2) μτφ. επί συγγραμμάσ, έπεξεργάζομαι : Διαν.'Αλ.0ουκ.24.

ρινωέω σχολδ ρινώ βλ.λ.2) : Σχόδ.'Αριστ.Φ.άτρ.931.

ρινωέλευρος-ον επί δυσασμασ, ό ολέθριον τή ρινί : Κομ.'Αδέσπ.899 ρινωέλευρος όσημ.

ρινωητρία (ή) μυθ. έφολική βλ.λ. Πολυδ.1,86 στή δέ στείασ προσπλοται ό καλοούμενος φάληκισ ένδοτέρω δέ εστιν έκάτέρωθεν ή έφολική, ήν και ρινωητρίαν όνομάσομαι, 'Ησ. 'ερνωητρία μέροσ τή της νεώσ' 1) νεώτ. τό σόνολον των ύπερ των φάλην και άμφωτέρωθεν του προόλου ζύλων της πρόφασ παντός ζυλίνου σκάφουσ τό μουκυλοκόμοσ.

ριζιά (ή) δημ. 'ή ένεσγεια του ριζιμῷ, ρίφις, ρίζιμο, τό να ρίψη τις έφάπαξ, ή βολή, τό ριζιμο βλ.λ.1) με τήν πρώτη ριζιά πέτυχε 2) είδ. ή ποσότησ μιας γουόσσεως εντός πυροδούλου όλουσ : έχω δυο ριζιάσ μπαροῦτι.

ριζικάζεται άρχ. λεξ. περιστρέφεται, δινειται 'Ησ. 'ερικάζεται, στροβόκεται'.

ριζιμιός-ιά-ίο δημ. ό άπερριμμένος 1) είδ. τό ούδ. ριζιμιό επί βρέφοσ τό λάβρα που ριφθεν ήτοι έκάθεον, τό έκθετον.

ριζιμο (τό) (ρίζην, ριπίνο) δημ. γεν. τό ριπησ ή βάλαιν π. ή ρίφις : τό ριζιμο τοσ κονταριοσ

- τής σφεντόνας, βάλει τάχην || εἶδ. ἐπὶ πυροβολῶν ὄπλων, βολή, πυροβολισμός, ριζία 2) ἐπὶ δουρῆς, κ. ἰδ. ἐπὶ τοιχοῦ, τὸ κρημνισμῶ, ἡ κατεδάφισις, τὸ γκρέμισμα: ὁ τοίχος - ἡ μάνδρα - τὸ σπῆτι παραδάσσει καὶ θέλει ριζῆν 3) εἶδ. ἡ ἀποβολὴ τοῦ ἐμβρύου κ. ἰδ. ἡ ἔκτρωσις.

ρίων (ῖ) τὸ ἔζχον μέρος ὄρουσ εἴτε πρὸς τὰ ἄνω, εἴτε πρὸς τὰ ἔμπροσθ. ὁδ. ἡ κορυφὴ ὄρουσ: ἰλ. Ὁ.25 περὶ ῥιον Οὐλύμποιο, αὐτ.ε.154, Ὁ.1.191 ῥίω ὄλθεντι ὀφθαλμῶν ὄρειων, Ὑγν. Ἀπολλ.139 ῥιον ὄρουσ 2) ἀκρωτήριον ἢ γλώσσα ἀκρωτηριάζουσα: Ὁ.δ.Γ.295 κῆμα .. σκαῖόν ῥιον ὠθεῖ || ὁδ. κ. ὡς τοπωνύμ. ῥιον Μολυκρικόν, - ῥιον Ἀγαθόν (κατὰ τὴν εἰσαδὸν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλλου): Θουκ.2.86 3) μτγν. ὄρουσ, κόλλος ὑπὸ ἀκρωτηρίου σχηματίζομενος: Ἀλ.2.1.15.3.

ῤίπαι (αι) ὄνομ. μυθώδους ὄρουσος ἐν τῷ βίω βορρᾷ: Ἀλκ.58 ἰσάνην ῤίπαι, Ἀριστ.Μετ.3.50b.7. **ῤίπαιος**-α-ον κ. νεώτ. ὁ τῶν ῤίπαι βλλ. Ἐλ.λόκ.π.187 ῤίπαι ὄρη, Στραβ.7.3,1) αὐτὰ ῤίπαι ὄρη .. μυθοποιούσται 2) νεώτ. ἐπὶ ἀνέμου, αἰφνιδίως, σφοδρῶς καὶ μικρὰ διαρκείας.

ῤίπαιος (ῖ) πᾶν. ἀξιωματοῦχος τῆς ἀστυνομίας ἐν Αἰγύπτῳ.

ῤίπαιος-ἄδος (ῖ) νεώτ. πρόκακος ἐπίτασις ἀνέμου κατὰ τὰς λαλασας, περῶδι.

ῤίπῃ (ῖ) (ῖ) πῖπῃ κ. νεώτ. ποι. ὄν. ῤίπῃ, φερά, κίνησις, ὄρη, δύναμις μετ' ἧς φέρεται πρᾶγμα τι ριπίτῳμενον: ἰλ.Π.589 ὄσηθ' αἰγανέης ῤίπῃ .. τευκταί, αὐτ.Μ.462 λῆος ὄδη ῤίπῃ, Ὁ.δ.Θ.192, αὐτ.Φ.12 ῤίπῃ πυρῶς ἰθ' ὄρηι τοῦ πυρῶς. Ἡσιόδ. Ὁ.681 ῤίπῃ ὄπ' ὀθανάτων (ἐπὶ νηυσιατικῆς λαοσύς), αὐτ.849, Πίνδ.Ν.1,68 βελέων ῤίπῃ, αὐτ.Π.4,195, Ἀλκ.Πρ.1089 ῤίπῃ Διόθεν τεύχουσα φέδον ἰθὺέλλα, καταγίγῃ, Σαρφ. Ἀντ.137, αὐτ.ΟΚ.1248 ἐννυχθὲν ἀπὸ ῤίπαι ἰσπὸ τοῦ μέρους τῶν νικητέρων βυελλῶν, ὄρη. ἀπὸ βορρᾷ, τόπου τοῦ γήφου: ἄλλ' ὁ Σχολ. γρ. ῤίπαι ἴπαι τῶν ῤίπαιων ὄρειων, Ὁ.ππ.Ἀ.3.21 ῤίπῃ κεραυνῶν, αὐτ.4.141 ὑπὸ ῤίπῃς Ἀφροδίτης (ἐπὶ τοῦ ἔρωτος), Κόιντ.14.77 ῤίπῃ χαλαρῆς || νεώτ. ἀνέμου πνοή, ἰδ. ἡ ἀφῆρᾷ κ.π. κ.π. πλῆθ. ἃ: αἰ ῤίπῃ τῆς θαλάσσης ὄρουσ, Μαλακ. Συντρ.10,14 στὸ νιοσμένο προῖραι ποῦ τὸ σαλεύει μιά ῤίπῃ τὸν κόρπον 2) γν. κίνησις τοχεῖο καὶ ὁ ἐκ τῆς κινήσεως ἦχος: Ἀλκ. Πρ.126 πτερύγων ῤίπαις ὀπουσιζοί, αὐτ. Ἀγ.893 λεπίταις ὕπαι κώνωπος ἐξηγειρόμεν ῤίπαισι θωδαστοῖς || κ. ἐπὶ τῶν παλλομένων τῆς λύρας φθόγγων: Πίνδ.Π.1.10 ῤίπαισι κατασχόμενος || κ. ἐπὶ τοῦ φωτός, ἡ παλμική, ἡ τρομώδης κίνησις: Σαρφ. Ἡλ.106 παμφεγγεῖς ἀστρων ῤίπαις || κ. ἐπὶ πάσης τοχεῖας κινήσεως: Εὐρ.Π.685 ἄλλα ποδῶν ῤίπῃ, Ὁ.ππ.Ἀ.2.535 β-ὠκύαλλω ἰπὸ θελαινας || συνεκδ. κ. ἐπὶ τῆς πτερούρας τοῦ ὄργανου τοχεῖας κινήσεως: Ἀπολλ.Ρ.2,935 οὐδὲ πνύσαιο ῤίπῃ || κ. νεώτ. φρ. ἐν ῤίπῃ ὀφθαλμοῦ ἐν ἀκορεῖ, εἰς τὸ διάστημα μᾶς στιγμῆς, εἰς τὴν στιγμῆν: Κδ Κορινθ.1,15,52 3) ἐπὶ ἰσχυρᾶς ὄσμη: Πίνδ.ἀ.π.166 ῤίπῃ σίτων 4) νεώτ. στρατ. τὸ σύνολον τῶν βολῶν ὁμάδος ἢ ὁμάδων ὄπλων: ῤίπῃ πολυβόλων - πυροβολαρχίας.

ῤίπῃμα-ατος (ῖ) ῤίπῃ βλλ. Ἡσ. ἐν λ. ἐν ἀτόμῳ. **ῤίπιδιον** (ῖ) μτγν. κ. νεώτ. ὄπουσος, τὸ ριπίς βλλ., μικρὰ ριπίς συνήθ. ἡμικυκλικῆς ἰσμητισσομένη ἢ στρογγυλῆ ἰκκ φιάθου ἢ χάρτου, ὃ' ἦς ὁ χρώμενος μετακινεῖ τὸν ἀέρα πρὸς ὄρουσιν τὸ πρῶσπον, βεντάλια ἢ βεντάγια: Ἡρωδ.ῖαν. Ἐπιμ.118 2) λειτουργικὸν ὄργανον τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων, εἰς ὄφθαλμοσας μεμβράνης ἢ πτερῶν τῶν, δι' οὗ ὁ διάκονος ἀπεμάκρυνον τὰς μυφας ἀπὸ τῶν ἱερῶν κωνέλλων 3) νεώτ. ναυτ. κτ. πλῆθ. αἰ πρώτοι πρὸς φρῶν νομεί,

ὄπτιες μετὸ τῶν παραστατῶν ἀποτελοῦσι τὴν κυρίως λειτουργίαν πρῶρον τοῦ πλοίου, ρεπίθια.

ῤιπίδοι-ατος (ῖ) ὄνομα ῤιπίδιω, ὁ ἔχων σχῆμα ὄνοικοτο ῤιπίδιου βλλ.ἰ.

ῤιπίζω (ῖ) (ῖ) πῖπῃ κ. δημ., μέλλ. ριπίσαι, προκαλῶ ῤιπῆν, πνοήν, πνέω, φυσῶ, ἀνερίζω τὴν φλόγα, ἀνάπτω: Κύπρ.ἀ.π.1 ῤιπίζειν πολέμου ἔριν, Ἀριστ.Βῆτρ.360 στάσιον .. ἀνεγείρει καὶ ριπίζει, Πλούτ.Φλωρ.21 ῤιπίζειν πῆρ, Διόδ.Τορ.ΑΠ.5,121 τὴν φλόγα ῤιπίζειν δεῖδειθ' κ.παθ. τεμῶν ριπίζετα ἐπὶ τεμῶνα ῤιπίζονται μέχρι βρασμοῦ: Ἀριστ.Ἐκκ.842 2) ἀριζῶ τινά, ἐν τῷ μέσ. γ. ἀνερίζομαι, ἀριζίζομαι: ἰππ.Ἀρχ.Ἡστ.16 ὄμ. παθ.: Ἀντιφῶν.202.5 ῤιπίζεσθαι ὄπὸ τῶν περιστερῶν 3) παθ. φέρομαι τῶδε κἀκεῖσε ὄπὸ ἀνέμου: Κωμ. Ἀδελφ.1324 β-ὄπ' ἀνέμου, Ἀριστ. Πρ.967a,21, Φιλ.2.511 β-πρὸς ἀνέμου, Δίων Κ70,4 ῤιπίζομένη ἀγνη κ.μπα: Ἀλκίφρ.3,47 β-ταῖς ἐλπίσι 4) ἐξακοντιζῶ, ἐκτινάσσω τινά: Ἡμόδ.Αἰθ.10,32 ἐρρίσσει τὸν ἀντίπλοον κ. παθ.: αὐτ.30 ἐπ' ὠμοσ καὶ νῶτα ριπίθεισ' 5) δημ. εἶδ. ἀναφ. πρὸς πυρᾶν, ἀναρριπίζω, ἀνακορῶμαι, ξεβαλίζω πρβλ. ριπίζω (2).

ῤιπίζω (2) (ῖ) πῖπῃ δημ., παθ. ριπίζομαι, ὄφρ. ριπίσθηκα, μτγ. παθ. ποιακ. ριπισμένος, ἐπὶ ὄρηι ἢ ὕδαρῶν, ἐκρίπῃτα βίαιος, ἐκχύνω, ἐκνεύω, ἐκχύνω, ἀδεύω κ. παθ.: ριπίσαι τὸν κούβᾳ ὁ μαστέλλο ἰκκ κένωσαι, -ὄσο νᾶ φέρῃς τὸν καφῆ ριπίσαι, τὸ μέκον ἰξέχουσαι, - με τὸ τράνταγμα τοῦ κάρρου ριπίστικε πολλὸς ἀσθετήεις (ἐξερριπθῆν), - πάντα ποῦ φέρνει τὸ φαί ριπισμένο 2) ἐπὶ μὴ ἀνεμῶσ στερροῦ ἐν σωρῷ ὀπουσιζομένου, σκορπίζω: ὁ ἀ-γέρας ριπίσει τὴν ἄμω' παθ.: ριπισθῆκαν τὰ γαλκίαι 3) εἶδ. ἐπὶ πυρᾶς ἐκ ἔλλων, κρημνῶν, ὁδ. διευθετῶ: ριπίσαι τὸ κούτσουρα νᾶ σθέση ἢ φλόγα τους πρβλ. ριπίζω (1).

ῤίπῖρ Ἡσ. ἔρπις' αὐτ. ἐπίσις τὸ πλέγμα, ἡ ἐκ σχοιῶν πλέσας, Ἀττικὸν δὲ ῤίπῖθα β' τὸ πῦρ καίσιαι (κνωσῖαι) καὶ τραπέζεις αὐτῶ λέγουσι.

ῤίπῖς-ἴδος (ῖ) (ῖ) πῖπῃ κ. νεώτ. ἀνεμιστήριον, φυσητήριον, τὸ δι' οὗ κινῶμεν τὸν ἀέρα πρὸς ἀνωκο-πύρηνσι τοῦ πυρῶς: Ἀριστ. Ἀχ.669 ἐρεθίζομενος οὐρῖα ῤίπῖδι, αὐτ.888, Εὐδουλ.75, β-δ' ἐγείρει .. Ἡρασιότου κύναις ἰδηλ. τὰς κομωμένους φλόγας, Ἀριστᾶν ἐν ΑΠ.6,306 πτερῖναν ῤίπῖδα 2) ριπίδιον γυναικῶς, τὸ ἀνεμιστήριον δι' οὗ τὸ θέρος αἰ γυναικῶς πρὸ πάντων ὄρουσονται ἀνακινῶσαι τὸν ἀέρα, ἢ βεντάλια: Στρατῆρ.56.Διον. Ἀλ. Ρωμ.7,9, Διοσκ. Ἐπιγρ.ἐν ΑΠ.6,250 ῤίπῖθα τὴν μαλακίαιν αἰ κρηναὶν ἄταται 3) ῤίφ βλλ.: Κρᾷτ.13 4) ῤίπῖρ βλλ. 5) Ἡσ. ἔρπις' τοῦ σκέλου τοῦ ἀκροκάλωνος. Ἡ αἰ. ῤίπῖθα ὀπαθῖ ἐν ΑΠ.306 ἄλλὰ ῤίπῖδα, ῤίπῖθ ἐν Ἀριστ.φ. κλ.ῖ.

ῤίπῖσις-εως (ῖ) (ῖ) πῖπῃ κ. νεώτ. τὸ ριπίζειν, ἀνερίζω φυσῶν διὰ φυσητήρος ἢ ριπίδιου: Θεόφρα. Περ.36 γὰλ.8,416, Ἀλξ. Ἀφρ.Πρ.,113.

ῤίπῖσμα-ατος (ῖ) μτγν. κ. δημ. τὸ διὰ ριπίδιου φύσισμα, ριπίσις βλλ.: Ἀγαθ. ἐν ΑΠ.5,239 ῤίπῖσμα κώπης ἔοθεσται 2) δημ. ἢ πρῶξαι καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ριπίζω βλλ. (2): τὸ ρίπῖσμα τὸ μαστέλλο - τῶν χαλικίων.

ῤίπῖσιος (ῖ) μτγν. ριπίσις βλλ.: Ἡρόδ.ἱστο. ἐν Μουα.Ρῖη.58,100, αὐτ.101 ἱστ. ῤιπῖσιος.

ῤίπῖσιος-ἠρος (ῖ) μτγν. ῤιπίδιον βλλ.: Ὑ' Ἀθωνάστ.3,953D.

ῤίπῖστήριον (ῖ) μτγν. ριπιστήρ βλλ.: Ἐπιφῶν.2,352A 2) ριπίδιον βλλ.2: Ἐπιφῶν.2,351D.

ῤίπῖστίης (ῖ) γλωσσ. τὸ ριπίδιον βλλ.

ῤίπῖστίης-ῖτος (ῖ) μτγν. εὐάερος: Πδ ἱερ.22,14 ὑπερῶα ῤίπῖστίη διασταλῆμα θυσίας.

ριπίτις (ῖ) δημ. κ. ριπίτ' ἄθος, τρῶμος, κ. ἐν φρ. τὸν πῆγε ριπίτις (ἐφοβήθη τρῶμα).

ρίπος εος [τό] κ. Ἐπιρ. κ. νεώτ. κ. ρίπος [ό] [ΑΗ. Τακτ.26,6 Διοσκ.1,45] ρίψ βλλ., πλέγμα ἀπατε-
λούν φιάδων, φάσαν: Ἐρ.2,96 καταρραμμένη ρί-
πει καθάρων [α.γρ.], Ἐπιρ. ἀθύρων β' || νεώτ.
εἶδ. πλέγμα ἐξ βουλήων πρὸς στρώσων ἐπὶ τοῦ ἐ-
δάφους ἀ.φάθα' 2) νεώτ.καυτ. ὑφάντων ἡ χερσὶ
πλεκτων πλέγμα ἐξ ἐμβόλων ἐφαρμαμένων αἰωνίων.

ρίπαζω κ. Ἐπιρ. κ. νεώτ., μέλλ. ρίπαζω, θά-
μιστ. τοῦ ρίπτω, ρίπτω ἐδὼ καὶ ἐκεῖ, κινῶ τῆδε
κάκεισε, πετῶ δεξιὰ καὶ ἀριστερά, σκορπιζοῦ ὁ-
λόγουρ: Ἰλ.Ξ 257 ρίπαζω κατά δάμα θεοῦς,
Υγμ. Ἐρμ.279 ὄφρασι ρίπαζέσκα' || παθ.κινωθῶσι,
στρέφουσι δεξιὰ καὶ ἀριστερά, εἶδ. ἐν τῇ κίβη: Ἰνν.
Ἐπίδ.4,31' || ὁμ. ρίπαζέει ἐαυτὸν: αὐτ.Νούσ.
2,69' κ. ρίπαζέει: αὐτ.Διαίτ.18' || παθ. ρίπατοῖ
βλλ.: Μελέγρ. ἐν ΑΠ 5,164 ἐν κόλπῳσιν ἐκείνης
ρίπατοῖσε' 2) μτφ. ἀφαιταλαντεύουσι: Ἐπιρ.
ρίπατοσι περιδεῶς κ.παθ.: Πλούτ.Νικ.37 τῆ γυν-
μη πολλά ρίπατοῖσε ἐπ' ἄμφοτερά' 3) παθ.
μτφ. ζεξετάουσι, ἐρευνῶσιν μετὰ πολλῆς ἐπιμε-
λείας: Ἀριστ.Λυσ.27 πράγμα πολλάσι... ἀγρυ-
πνίαςιν ἐρριπατομένον.

ρίπατριον [τό] μον. τὸ ἀκόντιον: Λέων Σοφ.
5,3, ΚΠορφ. Πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμαν.124,15.

ρίπαριστής [ός] μτφ. ἀκονιστής βλλ.: Ἄ-
φρικαν.Κεστ.313,7.

ρίπασκον ἐπ. παρστ. τοῦ ρίπτω βλλ.

ρίπασμός [ός] κ. νεώτ. τὸν ριπτάζεσθαι βλλ., ἡ
ἀνησυχία κίνησις: Ἰνν.Διαίτ.54 ρίπασμός τῶν
μελών' || ἀπολ. τὸ ἀνησυχῶς στρέφεσθαι ἐν
τῇ κίβη, τὸ ἐξ ἀνησυχίας ἀγρυπνεῖν: Ἰνν.Κωκ.81,
Πλούτ.ἸΗ.455B μὴ συνεπιτείνεω, ὡσπερ νό-
σημα, ρίπασμή καὶ διαδοῖσαι, τὸ πάθος, Στωϊκ.
ἀπ.3,100 ἀση λύπη μετὰ ρίπασμοῦ.

ρίπασφορός-ἡ-ὄν μτφ. ὁ ἐνθεν κάκειθεν ρί-
πταν ἐαυτὸν, ὁ ἀνησυχῶς κινουμένος ἐδὼ καὶ ἐ-
κεῖ τὸ οὐδ', ὡς οὐδ', τὸ ρίπαστικὸν ὁ ρίπα-
σμός βλλ.: Μάρκ.Αδρ.1,16.

ρίπιτσομαι παθ. ρίπιτσομαι βλλ.: Ἀριστ.Λ.
866c,18 [πθ. ἀμφ.γρ. ἀντὶ αὐτοῦ].

ρίπιτικός-ἡ-ὄν μτφ. κατάλληλος, ἱκανὸς εἰς τὸ
ρίπτειν: Σιμηλκ.Φυσ.1228,37.

ρίπτω κ. νεώτ., δημ. ρίγγω ἡ ρίγγω κ. ρίγγω, παρ-
στ. ἐρριπτον κ. ἐρριπτιον, ἰων. παρστ. ρίπα-
σκον [Ἰλ.Ο 23, Ὀδ.Α 592], ρίπτασκον [Ἰλ.Οκ42,26],
μέλλ. ρίψω [Ἰλ.Θ 13], ἀόρ. ἐρριφα [Ἰλ.Ψ 842],
ἐοίφα [Ἀρίων 18, Πίνδ.Π 6,37 ἀπ., Μοσχ.3,32], ἐπ.
ρίφα [Ἰλ.Γ 378], γ' ἐν. ἀορ. β' ἐρριφε [Ὀμπ.Κωκ.4,
350], δημ. ἐρριφα, παρσκ. ἐρριφα [Λυσ.10,9],
μέσ. ἀορ. ρίφαντο [Μον.5,10], κ. συνηθ. ἀπορρί-
φασθαι [Γαλλ.16,146], παθ. μέλλ. ριψθήσομαι [ἀπορ-
: Σοφ.Α1,1019] κ. ριψήσομαι [Γιδ 1ε,7,19], μέλλ. τετελ.
ἐρριφάσαι [Ιλουκ.Μισθ.2.υκ.17] ἀορ. ἐρριφθην
[Αλοχ.1κ.484 ἀπο, Εὐρ.Ἀπορ.10, Πλάτ.Νοῦ.944D] κ.
ἐρριψην [Εὐρ.Ἐκ.337 ἀντ.ἀπ.489, Πλάτ.Νόμ.944D,
Σωφ.Θ 3], ποι. κ. ἐρριψην [Στράττ.ΑΠ 12,234], δημ.
ἐρριψαίκα, παρσκ. ἐρριψαίκα [Χρυσμ.Π.Μο.1,62,
Εὐρ.Μήδ.1404, Ἀριστ.Ἐκκλ.850] ποι. κτ. ἀνοδολ.
ἐρριψάθην [Πίνδ.ἀπ.318], δημ. μτφ. παρσκ. ριγμένω
κ. ριγμένω κ. ριμένω ὑπερσ. ἐρριπτο [Ιλουκ.Νε-
κυσμ.17] Π φούσε, I ἐν τῷ μέλλ. β' καὶ τῷ παθ.ἀορ.
β', ἄ. ριπτά, ἐπ. θαμιστ. ριπτάζω βλλ., βάλλω,
ἐξασκονίζω, ὡδῶ τὶ διὰ μεζιζονος ἡ ἐλάσσονος δυ-
νάμεως, ὡστε νὰ βληθῆ μακρῶν: Ἰλ.Ψ 842 σόλων,
τὸ τρίτον αὐτῶν ἐρριφε μέγας Τελαμῳῖνος Αἰας,
Ὀδ.Ξ 115 σφάσαν ἔπειτ ἐρριφε μετ' ἀφροίπολον
Βασίλεια, Πίνδ.Π 3,57, Εὐρ.Κύκλ.51, ὡή, ρίψω πέ-
τραν τάχα σου, Πρὸδρ.2,230 καὶ ἀπὸ μονίας
μον ρίπτω τὸ ἀπὸ τοῦ σκοπεύεσθαι, τοῦ ρίψε μιά
πετριά' 2) ὁ ἀσκήσεως βλλ., δυνάμεως, ἐνεργ-
εῶ, ἐπιτυχάνω τὴν πτώσιν πινος, κρημνίζω, ἀνατρέ-
πω, πετῶ, τινάζω χάμω: Ἰλ.Α 591 ἤδη γὰρ με καὶ

ἄλλατα... ρίψε, ποδῶς τεταγών, ἀπὸ βηλοῦ,
Πίνδ.1716,44 πτερῶεις ἐρριφε Πήλαος δεσποτῶν
ἐθέλον' ἐς ὄρανον σταθμοῦ εἰλθεῖν, Εὐρ.17
1430 λαβόντες αὐτοῦς ἡ, κατὰ στυφίλου πέτρας
ρίψωμεν, - ἀρησθήκη μ' αὐτὸν καὶ τὸν ἐρριφε
κάτω, - ἐρριφε τὸ μακροτόχιον' || ρίπτω ἐμ-
αυτὸν ὄφειμαι νὰ πῶμαι, νὰ κρημισθῶ: Σοφ.Τρ.790
πολλά μὲν τάλας χθονὶ ρίπτων ἐαυτὸν, Ὄμου.7,
44 κατὰ τῶν κρημνῶν ἰο πολλοὶ ρίπτοντες ἐ-
αυτοῦ ἀπύλλυτον' || κ. ἀπολ. ρίπτω: Εὐρ.Κύκλ.
166 ρίφακ' ἐξ ἄλμην λιπασδός πέτρας ἀπο,
αὐτ.Ἄλλκ.896 τί μ' ἐκώλυσεσ ρίψαι τούβου τά-
φρον εἰς κοίλην... αὐτ.Ἐλ.1325, Μέν.912,
Βέττ.Βάλ.126,22' || νεώτ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ. τὸ μέσ.
ἐρριφθῆ ἐκ τοῦ βράχου τῆς ἀκροπόλεως' 3) ἀ-
ποβάλλω, ἀπορρίπτω, εἶδ. ἀναφ. πρὸς ἐνδοῦματα,
ὄπλα, ἀποδούσιν, πετῶ ἀπὸ πάνω μου: Εὐρ.Ἰλ.
820 ρίφας ἀπ' ὤμων... πορπάτω, Πλάτ.Πολ.
474A οἶον ρίπτοντας ἐὰ ἱμάτια γυνοῦς, Λυσ.3,12,
Μηναί.3,9 Ἐοσπρ. ρίπτοντες περιδολαία πάντα'
|| φρ. ρίπτω τὴν ἀσιδία ἱλατοκά, γίνομαι ρί-
φασσις: Λυαί.10,9' 4) ἐκβάλλω, ἀπορρίπτω, ἐγ-
κατολεῖω ἐκτός ἡ μακρῶν, πετῶ μακριά, πέρα:
Σοφ.ΟΤ 719 καὶ νιν [ἐν. παιδ] ἐρριφεν ἄλλων
χερσιν ἀδατον εἰς βροσ, αὐτ.Φιλ.265 Φιλοκλήτης
ὅν οἱ δισσοὶ στρατηγῶ... ἐρριφον αἰσχροῦς ὡδ'
ἐρημον, ΚΔΠρῶτ.27,19 καὶ τῇ τρίτῃ αὐτόχειρες
τὴν σκευὴν τοῦ πλοίου ἐρριψαμέν' κ. παθ.:
αὐτ. Α1,830 καὶ μὴ... ριψθῶ κυσὶν προδολήτος' 5)
μτφ.περιγῶ τινά εἰς τινά κατὰσθέν, ἰδίως εἰς
δυσχερῆ τινά θεσιν: Αλοχ.Χο.913 τεκοῦσα γὰρ μ'
ἐρριφας ἐς τὸ δυστυχῆ, Σοκλυμ.Ἐβν.Υγμ.145,3
κεῖ τὸ σκήπτρο... μὴν τὸ πιάσα, γιατί ρήγνει'
εἰσὶ δάκρυα θλιβερά, ὁ πόλεμος μάς ἐρριψε
σὲ μεγάλῃ συμφορᾷ' 6) ἀπώλω ἐκτίειν τὶ πειρῆ
εἰς μῆκος ἡ πρὸς τὰ κάτω, ἀφῆμαι νὰ πέσῃ, νὰ
ἀπλωθῆ: Εὐρ.1Α 758 τὴν Κασάνδρον ρίπταιεν ἔαν-
θοῦς πλοκόμεους χλωροκόμω, στεφάνω δάφνας
κοσμηθεῖσων, αὐτ.Βόνκ.150 τρυφερόν πλοκόμεον
εἰς αἰθέρα ρίπτων, - ρίψε πάνω σου κατὰ, γιατί ἐ-
πισσε φύγρα' || ἐνίοτε κ. ὀσμήψω, τελεῖω, σηκνω-
μένη φηλά: Εὐρ.Ἐλ.1096 ὄρθας ὡλένας πρὸς οὐρα-
νὸν ρίπτοντ' 7) περιρρίπτω, διασκορπίζω, χύνω
ἐδὼ καὶ ἐκεῖ: Πολίτ.Ἐκ.Τραγ.10,25 νὰ ταν ὁ πέ-
τρας ζάσθρα νὰ ρίγναεν στὴ λίμνη, Κάλδ.Εἰς Θά-
νατον 1,5, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 7,12 καὶ στὴν γῆν δὴν
πέρα ὡς πέρα || ρίξεν μάτια ἐρωτικᾶ' 8) ἐπὶ ἐν
φρ. ρίπτω ἐμαυτὸν ἀνησυχῶς κινωθῶσι, στρέφω
ἀνησυχῶς ἐδὼ καὶ ἐκεῖ: Ἰνν.Γυν.1,2, Κριγαν.ἐν ΑΠ
5,118 κὴν ρίψας ἐπὶ λαῖα καὶ ἦν ἐπὶ δεξιᾷ ρίψης·
κενεοὺ σαυτὸν θηερθε λέξουσ' 9) ὁμ. ἐν φρ.
ρίπτω λόγους ἐκπέρω, διατυπῶ, πετῶ λόγια,
κουβέντες, βαλιδοσκοπῶ: Αλοχ.Πρ.312 εἰ ὡδ' ὡδ'ε
τραχηεὶ καὶ τεθηγμένους λόγους ρίψεις Εὐρ.
Ἄλλκ.880 καὶ νεανίας λόγους ρίπτων εἰς ἡμάς ὁ
βαλῶν οὐτως ἀπὸ, Διγεν.Ἀκρ.3181 λόγον ἐμοὶ
ὕψακουσον μοῦ ἐρριφεν ἡ κόρη, Ἐρωτοκρ.2,1034
πολλὰ ἀγνῶσται ν' τὰ λόγια σου στὸν ἄνεμο τὸ
πρῶναι, - μοῦ ρίψε ἔνα ὑπονοσημένο' κ. παθ.:
Εὐρ.Ἐκ.335 λόγοι πρὸς αἰθέρα φροδοῖ μάτην
ρριπέντες' || ὁμ. νεώτ. κ. δημ. θέτω ὑπὸ συζή-
τησιν, ὑποβάλλω ἐν φρ.: ἐρριφε μίαν πρωτότυπον
ιδέαν, - ἐρριφε μιά γυνῆμ ἑνδιαφέρουσα' || φρ.
ρίπτω κλήρον ἡ κύβον: Πλάτ.Πολ.617P ρίψαι ἐπὶ
πάντας τοὺς κλήρουσ' ὅθ. κ. μτφ. διακινδυνεύω,
τὸ παίζω ὅλα με ὅλα: Φιλῶδ.ἐν ΑΠ 5,24 οἶδ' ὅτι
ρίπτω πάντα κύβον κεφαλῆς αἰὲν ὕπερθεν ἐμῆς'
10) νεώτ. κ. δημ. ἐν ποικίλαις φράσαισι καὶ συνε-
κφοραῖς, οἶον ρίπτω τὸ βλάμω μου ἡ ρίγγω
τὰ μάτια μου ἐποσβολῶμ ἡ ἐρωτικῶς προ-
δολέω: ἐρριφε τὰ μάτια του στὴν κόρη τοῦ
προσταταμένου του' ὁμ. ρίγγω κάτω τὰ μάτια

μου ταπεινώς χαμηλώνω το βλέμμα εκ συστολής, αιδούς: || ρίχνω τ' ατίθια μου ταπεινώσει, μαζεύονται, γάμοι τα θάρρος μου || ομ. ρίχνω τά χαρτιά μου ετοιμάω δια πανηγυχάρτων || νεώτ. ρίπτω ξλαίον εις τήν πυράν συντελώ να δξυνθή φιλονικία, διάστασις, διασπάρσκειν υφισταμένη μεταξυ δύο ή πλείονων || ομ. ρίχνω το καρδί έξω κάμνω ώστε να έξοικειλώ εις τήν ξηράν || ομ. το ρίχνω έξω άφαντίτως παραδίδωμαι εις τας τέψεις ή παραμελώ έπιθεδημένα καθήκοντα || το ρίχνω στό πιστό - στό χαρτιά - στό γλέντια κττ.: από τότε που πέθανε ή γυναίκα του το 'ριξε στό κρασί' || ομ. ρίχνω το παιδί κ. άλλώς το ρίχνω επί γυναικός, άπαθάλω, κάμνω έκτρωσις ή άποβολή || ομ. ρίχνω κανόνι ά. σκάφος, επί έμπροσθεν, χρεοκοπώ, κ. γεν. επί κακοπιστών ή μη καταβαλλόντων το άφελόμενα || ή) νεώτ. μέσ. ρίπτομαι, ήμ. ρίχνομαι έφορμώ, έπιπέθειν: Κάλλ. τὰ 'Ηρωίσαιετα 26,4 πώς εις τά πλείονα . . δέν ρίχνεσθε καρδίαις τήν πολεμίων | άκράττοις έρρήθουσι κατά τών άχθρών, μο ρίχτηκε ένα ναυτροσκαλλο || ομ. ρίχνωμαι μετ. γενικ. έπιπέθειν έρωτικώς: τής ρίχεται, - τοί ρίχτηκε ή γριά' 12 || άμ. άρασι, ρίχτει βροχή - χιώνι - χαλάζι αντί βρέχει, πίπτει χιών, χαλάζι κ. άλλος, ρίχτει αντί βροχή ή χιών: από τά μεσάνυχτα ως με τά ξημερώματα έρριχνε' 13) ρηματ. π. ριπτάζω, ρίφισμω, ρίφης, ριπτός, ριφή, ριφή κ. δημ. ριφιά, ριφίμο.

ρίπτω-έω έν χρ. μ. κτ. ένεστ. κ. παρατ. Ισοδύναμος τ. του ρίτω βλλ., το πρώτον έν 'Οδ. N 78 άνερριπτουν άλα πηδών (χαρίεν τού μέτρου: ομ. π. 'Αριστφ. Έκκλ. 507 ριπτείτε χλαίνους, αút. Σφ. 59 διαρριπτούντε π. τραγ. ένλλάσσομαι άδιαφώρας αútω Αισχ. Πρ. 1043 ένάλλασσά (δ. γρ. ριπτείασθα), Σοφ. ΑΙ. 239 ριπτεί, αút. 'Αντ. 131, Εύρ. Τρ. 734 ριπτείν, αút. ΕΚ. 1096 ριπτοούθ' (κώδ. 1.), αút. 'Ηρωκλ. 149 ριπτοούτες (κώδ. L.P; άλλ' έν Εύρ. 'Ηρ. 941 ριπτεί' εκ χειρών κ. αút. Βάκχ. 1057 χερμάδας κραταιδούλους έρριπτον' || ό τ. ριπτώ εύρισκεται κ. π. πεζός: 'Ηρ. 4,94 ριπτετάς, αút. 188 ριπτεούσι, Σοκκ. 4,95 ίάνα- | Πλάτ. Τμ. 80Α ριπτομένων, 'Αριστλ. Φυσ. 266b, 30, αút. Κόσ. 376α, 2, Πολυδ. 1, 47, 4 το ριπτοόμενον, 'Αγοσθαρ. 26.

ρίς (ή) κ. 'Επιγρ. κ. νεώτ. γενικ. ρίνος, αút. ρίνα, ίων. γενικ. πηλθ. ρίνεων, το όργανον τής σαφρήσεως και τής άναπνοής, ή μύτη, επί ανθρώπων και ζώων: 'Ιλ. Ε 291 ρίνα πορ' όφθαλμών, 'Οδ. Δ 445 άμβροσίην ύπό ρίνα εκάστου θηκε φέουσα, Σφ. 1, 154 άποταμών . . τήν ρίνα, 'Αριστφ. Εύρ. 21 ρίνα μη τετρομένην, Πλάτ. Πρωτ. 329D ρίς και όφθαλμοί και ύπα' || φρ.: 'Ηρώδ. δ, 37 με τήν χολαην επί ρίνος εκ' ύσθός όμ. έλικαν τινά τής ρίνος: Αισκ. 'Ερμώτ. 73' κ. παθ.: αút. 68 έκλεισται τής ρίνος' 2) έν τώ πηλθ. οι μυκτήρες, ρώθινος, άλλό στυν. ως το λατ. nares, ή ρίς: 'Ιλ. Π 503 τέλος άνατόμου κάλυφεν όφθαλμούς ρίνος τας, 'Οδ. Ε 456 στόμα τε ρίνος τας, 'Ησιόδ. Α 267 εκ μέν ρίνων μοζαι βέαν, Σοφ. ΑΙ. 918 φουσίαν άνω προς ρίνας, 'Αριστφ. Νεφ. 344 αútαι δε ρίνας έξωσιαν, Πλάτ. Τμ. 79B κατά τό στόμα και τας ρίνας, 3) 'Επιγρ. μετ. όφρυσ λόφου τινός ή προεκβολή γής (ισθ.).

ρισηγέτης (ός) πάπ. ό ρισης βλλ.
ρισης (ός) πάπ. άνώτερος έπόπτης τής Μήνης, τίλος Αλυπύτου Ιερθεω.

ρίσκοσ (ός) κ. 'Επιγρ. κ. πάπ. υβώπιον, κίστη, θήκη, ιδ. άργυρών σκευών ή χρημάτων Φωτ. ρίσκοσ' ό τ. άργυρώματα έχων και το προχείρον άργύριον: 'Αντιφάν. 130, Φοισιδ. 10, Φάλαργ. 103, Φάεγ. 'Ιστ. άπ. 36, 1' 2) υβώπιον ταξιδίου, ύπατοθήκη Πάπ. ρίσκων χρωστότα όσον σολιάς δε-

κα' 3) σαρκοφάγος, σορός: 'Επιγρ. άλλά με πάν δένδρος χαρίεν περι ρίσκων άρνέριε' 4) 'Ησ. έρίσιον (είδος τι μύσων).

ρίσκοφυλάκιον (τό) μην. ό τόπος, το μέρος ένθα φυλάττει τις τά υβώπια, ιδ. το χρηματοκιβώπια, το ύπαουροφυλάκιον: 'Αριστ. Ε 180.

ρίσκοφάλαξ (ός) 'Επιγρ. ό θησαυροφυλάξ: ρίσκοφάλαξ έν Περγάμω.

ριτουαλισμός (ός) νεώτ. ή άπό τών μέσων του ιδ' αιώνας άρξασμένη τάσις μερισμός 'Αγγλικών θεολόγων ύπέρ τής εισαγωγής εις τήν θείαν λατρείαν τελείων παρεμφερών προς τός τής 'Ορθοδόξου και Παπικής 'Εκκλησίας.

ρίτασ (ή) δημ. το φυτόν κωρίων βλλ.

ρίταινο (τό) δημ. το φυτόν ρίκων βλλ.

ρίτασος (ός) δημ. το σαρκοφάγον θηλαστικόν ζώον λύγε, ά ρήσος || κ. φρ. σάν το ρίτασ τρέχει (τάξιστο).

ρίφας (τό) δημ. μικρός ρίφισκος, κατσικάκι.

ρίφη (ή) μην., ά ρίμου, έριφος βλλ.: Λυκόφορ. 235.

ρίφει (τό) δημ. έρίφιον βλλ.

ρίχνουσθα 'Ησ. εκειθιόνα άσχημώνος.

ρίχνω δημ. άόρ. έρριξα, παθ. ρίχνομαι, άόρ. (έριρ)ήχθηκα, μητ. πορακ. ριγνέμωσ ρίτω βλλ.

ρίφη (ή), γενικ. ρίφης ('Αριστλ. Πρ. 91b, 1), πλεκτόν έργον, πλέμα εκ λύγην ή σχοινων, βόσρων, καλαμωτή, φάβα: 'Οδ. Ε 256 φράζε δέ μιν ίσχυόδη ή ρίψαι διαμπερές σισυνηθισιν κύματος είλαρ έμην ίσος προύρηγον κατά τού κύματος, 'Ηρ. 4, 71 ριφή καταστεγάζουσι, 'Επιγρ. παράξις ρίπων, ποροι. θεού θέλοντος κών επί ρίνος πλέσος ίμόν θέλω ό θεός, δύνουσι κών επί πλέξης και επί φάβας, Εύρ. άπ. 397, 'Αριστφ. Είρ. 699, Αισκ. 'Ερμώτ. 28, Φωδάρ. έν Πάπ. Βατ. 11, 7, 27.

ρίφασλια (ή) ίριπτω, άόικη σγύλη. το ρίπτειν τήν άσπίδα έν άώρσ μάχης και φεύγειν: Σχόλ. 'Ερμωγ. έν Ρήτ. 4, 253W.

ρίφασσιδος εν ρίφασσις βλλ.: Εύπ. έν Πάπ. ρίφασσιδος χειρ.

ρίφασσιδος (ός) ή κ. νεώτ. ό ρίπτων τήν έαυτού άσπίδα έν μάχη και φεύγειν, ό εκ φόβου ή δειλίας έγκαταλείπειν τό όπλα, όδ, γεν. ό δειλός 'Ησ. έρίφασσις' ό έν τώ πολέμω τό όπλα ρίφας εκ φόβου, δειλός: 'Αριστφ. Νεφ. 363 Κλειώνουσι αútαι τών ρίφασσιν χθές Ιδοσσαι, αút. Είρ. 1186, Πλάτ. Νόμ. 944B ρίφασσις μέν γάρ, ούκ έν πάσιν νομαζόιτ άν' || νεώτ. κτ. έπέκτ. ό εκ δειλίας έγκαταλείπειν οκνηρόποτε άγώνω, φυγόμαχος.

ρίφαυχηνώδης μετ. ρίτω άνω, ύψανω, σηκώω τών άώκτων ύψηλά, ως οι ίπποι: Θεοδώρ. 'Ελλ. Θεορεπου. Παθ 137, 17.

ρίφαυχηνω-ενος (ός) ό ύψανω, σηκώων τών αώκτων, κυρ. επί ίππων || μετ. επί τών ζωηρών, ύπερρηδων και άλαστών ανθρώπων: Πίνδ. Δι. όδυρ. έν Πάπ. ρίφαυχει σών κούμω.

ρίφεπαλιεις-ιδος (ός) μην. ό ρίπτω, καταρριπύω, κρημνίζω τας έπάλξεις: Νικητ. Εύγ. 118 ούδ' ός βαλούντες ρίφεπαλιειςός λιθους εκ πετροπομπών εις τό τελεος όργάνων, ΚΜανασσα. Χρον 3552, αút. 4819.

ριφιά (ή) δημ. ριφιά βλλ.

ριφίμον (τό) ίριπτω) μιν. κ. νεώτ. ' άποπάτημα, κόμπρος: 'Ορνεοσόφ. 246 [α. 579 Ηετρεβ' || νεώτ. ρίφης βλλ., το ριφίμο.

ρίφης-κως (ή) κ. νεώτ. το ρίπτειν, έξοικεινίζην, εκσφενδονίζην, ρίφισμω: Πλάτ. Νόμ. 83B τοξική και πάσα ρίφης, 'Αριστλ. Φυσ. 243α, 20, αút. 257α, 3, Στράβ. δ, 11 τήν ρίφην στών εν τών θυθών' || μετ. κτ. πηλθ. επί τών βλεμμάτων, πρόσθετος: Πλουτ. Σουλ. 35 εκ δε τούτων ρίφης όμνήτων έν' άλλήλοσ ενίνοντο' || ρίφης όμνητος γολάρωσι τών βλεφάρων, ως άνεγνώσθη έν 'Ιππ.

Ἐπιδ.6,15 ὁπὸ Γαλ.17(1895) ἀντὶ Ἐρριφίς 3) ἐν παθ. σημ. τὸ ρίπτεισθαι, ἐξανακίεσθαι, ὀφίστασθαι ρίφιν: Πλάτ.Πολ.378B καὶ Ἡρακίτου ρίφεις ὁπὸ πατρὸς, Πλούτ.Ἄσ.12 ρίφεις καὶ πτώσεις οὐρανῶν σωμάτων: || κ. μέστ. τὸ ρίπτειν ἑαυτὸν: αὐτ.Ἡβ.166A ρίφεις ἐπὶ πρῶσων.

ρίφοκινδυνευασία (ή) μγν. τὸ ρίφοκινδυνεύειν βλλ.: Πτολ.Τετραδ.132.

ρίφοκινδυνεύω νεώτ. εἶμαι ρίφοκινδύνος βλλ., ριπτομαι, ἐκτίθειμαι εἰς κίνδυνον, κινδυνεύω νά πάθω, νά γασθῶ || μτθ. ρίπτω, ἐκτίθω π εἰς κίνδυνον, διακινδυνεύω, διακινεύω: ρίφοκινδυνεύει τὴν ζωὴν του - τὴν περιουσίαν του.

ρίφοκινδυνία (ή) ρίφοκινδυνευασία βλλ.: Κατ. Ἀστρ.Κ.2,173.

ρίφοκινδύνος-ον κ. νεώτ. ὁ ριπτόμενος εἰς τὸν κίνδυνον, ὁ ἀφῆκτον τού κινδύνου ὁ ἀφροντιστῶν διὰ τὸν κίνδυνον, παράτολμος: Ἡσ. κριφοκίνδυνος παράβολος, τολμηρός, ἐπικίνδυνος: Ξεν. Ἀπομν.1,39 ἡ τῶν ἀνοήτων τίς καὶ ρίφοκινδύνων, Πολυδ.1,179, Ἀλκιφρ.3,52 ἡ ρίφοκινδύνος θ' || || κ. ἐπὶ πράξεων ἡ καταστάσεων: Ἀλκιφρ.1,3 ρίφοκινδύνος ναυτίλια || τὸ αὐδ. ὡς αὐτ. ἡ περιφρόνησις τοῦ κινδύνου: Φιλ.1,326 τὸ ρίφοκινδύνον, Ἀπν.Ἐμφ.Πολ.5,84.

ρίφοκινδυνῶ-έω κ. νεώτ. ἄ. νεώτ. κ. δημ. -έω εἶμαι παράτολμος, ρίφοκινδύνος βλλ., ἐκτίθειμαι εἰς κίνδυνον, ἐπιχειρῶ ἔργα ἐπικίνδυνα: Ἰνπ. Ἐπιστ.17 ἄν ρίφοκινδυνῆ καὶ φέρηται κατὰ βυθῶν ἡ κρημνῶν πελάγους, Δίων Κ.66B.

ρίφοκινδύνως ἔπιρρ. μγν. κ. νεώτ., δημ. ρίφοκινδυνα κατὰ τρόπον ἀρμόζοντα εἰς ρίφοκινδυνον βλλ.: Ἀπν.Ἐμφ.Πολ.1,103.

ρίφολαγῶ-έω μγν. λέγω, δημιᾶ ὀπισθεκλήτης, φηλαρῶ ἀνοήτως: Πολυδ.6,12,8,5 ἀνοήτως . . ρίφολογῶν ἀνεκτός φανῆναι, αὐτ.32,2,8.

ρίφολος-ον ὁ ρίπτων τὰ ὀφθαλμῶν, ὁ ἐπάγων, ὁ προκαλῶν τὴν ρίφιν τῶν ὀφθαλμῶν: Αἰσχ. Ἐπτ.315 ἀνδρολέτερον . . ρίφολον ἄταν.

ρίφοθαλία (ή) μγν. ὡς ὄρας π. Στωϊκ. ἀπ. 3,97 στοιχίτης περὶ τὸ ἰδεῖν τὸ ποδομένον.

ρίφοθαλμῶς-ον μγν. ὁ ρίπτων ἀσελγῆ βλέμματα ἐπὶ τι, ὁ ἐξετάζων διὰ τῶν ὀφθαλμῶν πράγμα ἢ πρόσωπον, ὁ μετ' ἐπιθυμίας ἡ πόθου βλέπων: Πτολ.Τετραδ.164, αὐτ.171.

ροά (ή) κ. Ἐπιγρ., κτ. Ἡρωδιαν.1,301 κ. 2,271 ροά, ἐν Ἐπιγρ.Δηλοῦ ἀνευ τόνου ροη τὸ δένδρον ροαὶ βλλ. [ἐν τῇ σημ. ταύτῃ μ. ἐν Ἐπιγρ.] 2) ὁ καρπὸς τῆς ροαῖς, τὸ ροδί: Πλάτ.Νόμ.845B ἀπίων δὲ πέρι καὶ μήλων καὶ ροῶν 3) κρησσοῦς, κόμβος ὀφάντος ἢ μεταλλίνος ἐν χρ. κοσμητικῷ, οἷον ἐπὶ παραπετάσματος, ἐπὶ ἀτολῆς ἱερατικῆς κττ., ἄ. ρολοῦς βλλ.: Πά Βασ.3,7,18 δύο στήχοι ροῶν χαλκῶν, δεκτικῶν, ἴδια ΑΙ.3,7,4.

ροά (ή) ὄμαρ. τ. τοῦ ροῆ βλλ.: 1) ἡ ροά βλλ.

ροάς-άδος (ή) ἰβρέω ἡ πτώσις τῶν καρπῶν, οἱ ράγες, ἐπὶ νόσῳ τινὸς τῶν ἀμπελώνων, ἔσφ. γρ. ἀντὶ ρωῶς βλλ.: Θεοφρ. Φιλ.4,14,6.

ροά (ή) Ἐπιγρ. ἐνδύμα, ἱμάτιον: Ἐπιγρ. ράπτης ροδον ἰδηλ. ροδῶν.

ροδῶ-έω Ἡσ. ἐναρριπτεῖ μετ' ἡχους: πρβλ. ροι-δῶδ-έω.

ροδῆ (ή) δημ. κ. ροδῆ(τῶ) τὸ φυτὸν ὄροσας βλλ.

ροδισί (τῶ) δημ. ἐρέθισθος βλλ.

ροδιθιά (ή) δημ. τὸ φυτὸν ἐρέθισθος βλλ.

ροδίαλλος Ἡσ. ἡ βασιλικὸς ὄρνις.

ροδλαί Ἡσ. ἡ ροφαί, πνεῖς.

ροδόλημα-ατος (τῶ) δημ. ἡ πράξις τοῦ ροδολέω, κἀθοδος ἀπὸ ὀφθαλμοῦ, ἀνωφερίας.

ροδολητά ἔπιρρ. δημ. ἐπὶ λίθων ὀγκώδων ἀπὸ πλαιγῶν πιπτόνων διὰ καταλυθῆσεως, κατακρυμ-
·λατά || κ. ἐπὶ ἄ. πραγμ. οἷον κορμῶν δένδρων.

ροδόλημα (τῶ) δημ. ἡ ἐνέργεια πρὸς καταλύσθην πράγματος ἀπὸ πλαιγῶν: πῶ πολλὸν ἀγῶνα ἔκαναν γιὰ τὸ ροδόλημα ὡς: τὸ γιαιάδ, παρὰ γιὰ τὸ κέφιρον τῶν δέντρων.

ροδολιστά ἔπιρρ. δημ. με ροδόλημα βλλ., κατακομιστά: κατεδόσανε ροδολιστά τὰ με-
·γολά μάρμαρα ὡς τὸ σταθμῶ.

ροδόλα-άω δημ., παρστ. ροδόλαγα, σπον. ρο-
·δολοῦσα, ἄορ. [ἔ]ροδόλασα, κατέρχουμαι ἀπὸ τινος ὀφθαλμοῦ πρὸς τὰ ἰσοπέδια ἢ τὰς ὀμα-
·ρειάς, οἷον ἀπὸ ὄρους ἢ λόφου εἰς πεδιά-
·δα, καταδοῖμαι, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζῶων, ἰδ. ποιμνίων: ἄ.τραγ. Βλαχούλα ν-ἐροδόλαγε ἀπὸ φηλῆ ραχούλα, -ροδολῶν ἀπουχητίς, ποιμνὸν στό γιαιάδ φάνουιν, Γρην.Σκ.Τετρα.27,14 καὶ ρο-
·δολοῦν κατάραχα τ' ἀρνία γκρεμοῦς καὶ πλάγια || κ. ἐπὶ ὀγκώδων λίθων, ἰδ. τῶν ἀπὸ βράχου ἀπο-
·σπαιμῶν, καταπίπτω κυλιόμενος, κατακυλιῶ: ρο-
·δολώντας ἀπ' τὰ κορυφῆ ἕνα θεοράτο κεντρὶ σταμαθῆσαι καταμαεῖς στό δρόμο καὶ τὸν ἐρο-
·ξε: 2) βωῖνα τῆδε κἀκείσε ἐν ἀναπειταμῶν τόπω, περιέρχουμαι, περιδιαβάω: Πολιτ.Ἐκκ.Τραγ. 67,18 ἢ κἀφευοῖρα τ' ἀρνήθηκε καὶ ροδολαίε ἰσθὸς κάρπου: || προσερχομαι που: Κρυστ. Ὁ χορὸς τῆς λαμυρῆ 8 ροδολοῦν τὰ παλληκ-
·ρια, λευτενοπαῖδα 3) ρημστ. π. ροδόλημα, ροδολητῆ, ροδόλοισμα, ροδολιστά.

ροδορῆτις-ἰδος (ή) νεώτ. παλαιότερα ἐκρη-
·κτικῆ ὀλη βῆσιν ἔχουσα τὸν ιπτικὸν ἀρμυῖνον.

ρόγα (ή) [λατ.] μσν. κ. δημ. μισθός, ἰδ. στρα-
·πιῶν, πληρωμῆ: Διγεν.Ἀκρ.2,369 καὶ λυπη-
·θεις χαρισίωμαι ρόγαν ἐκ τῶν χειρῶν μου, Ἐ-
·ρωτῶκρ.4,886 ρόγα μηδὲ πλέρωμα ποτὲ νὰ ἦ
·γυρεῖγῶ, αὐτ.227' || δημ. συμπεφωρημένος, ἰδ.
·επιῆσο μισθός ὑπηρετοῦ: δῶσ' μου τὴ ρόγα
·μου νὰ φύγω, - τὴ ρόγα μου τὴν παίρνει ὁ πα-
·τέρας μου στό τέλος τοῦ χρόνου: 2) γεν. π.
·Βυζαντ. χορηγία, φιλοδώρησις, διανομῆ δῶρων πρὸς
·τοὺς ἄρχοντας, ὑπαλλήλους, λαόν, κλπ.: 3) αὐ-
·τὰ τοῦτο τὸ βασιλικὸν ταμεῖον καὶ μάλιστα τὸ
·ἰδιωτικόν.

ρογάλια (τῶ) νεώτ. ἡμέραι δημοσίων παροχῶν,
·ἐπιερμοσούν π. ἀρχ. Ρωμ.

ρόγαν Ἡσ. ἐτὸν φωνέα, τὸν αὐτόχειρα: 2) αὐτ. ἐβόγα.

ρογάτος (τῶ) [λατ.] πάπ. ὁ κατὰ κλήσιν, κατ'
·ὄνομασπὶν ρογάτων προσερχόμενος: ἐπὶ πο-
·ροσεία τῶν ρογάτων νομίμων ἐπὶ τὰ μαρτύρων.

ρογαί Ἡσ. ἐοργά, ἀκμάζει, δαμάζει.

ρογκός Ἡσ. ἡ βροφέα.

ρογκῶς μσν. κ. δημ. δίδω ρόγας, διανέμω
·δῶρα, φιλοδώρω, μοιράζω χαρίσματα: Πρόδρ.
·2,456 ρογκεῖς ὁ βασιλεὺς ὄλα τὰ μοναστήρια,
· ὄσα κ' ἄν ἔχη τὰ ρογκεῖς στῆ γειτονία.

ρογι (ή) μγν. ρογίον βλλ.: Ψάδημκρ. Αλχ.55π.

ρογι (τῶ) δημ. κ. ροί ἔλαιοδοχεῖον ἐκ λευκοσι-
·δήρου μετὰ ράφους.

ρογια Ἡσ. ἀέκοτρία.

ρογιαζῶ δημ., ἄορ. ἐρρογίωσα, παθ. ἄορ. [ἔ]ρρο-
·γιάστηκα, μγθ. παθ. πορακ. ρογιασμένος, μισθῶ
·τινα, προαλαμβάνω τινὰ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου
·ἐπὶ μισθῶ: ἐρρογίωσα μὴ γυναικαὶ νὰ με βοη-
·θήσῃ στὸν τρῶγῶ, - τὸν ἔγω ρογιασμένο νὰ μοῦ
·σπείρη τὰ χωράφια, - ρογιαστῆκε τὸ κορίτσι
·γιὰ τρία χρόνια.

ρογίον (τῶ) μγν. ἀποδοχεῖς, ἡ δυμικός: Ζώσ.
·Αλχ.142B.

ρογκάδα (ή) [λατ.] δημ. ἡ πράξις τοῦ ρογκίζω
·βλλ., πῶρὰ πρὸς ἐκχέρωσιν, γιὰ ἐξεγέρωσιν.

ρογκίζω [λατ.] δημ. κωῖν τὴν κἀλῆν τὸν θε-
·ρησκίμου ἀγρῶ διὰ τὴν προετοιμασίαν τῆς νέας
·σποράς: 2) ρ. παράγ. ρογκίωμα.

ρόγκισμα-ατος [τό] [ρογκίζω] δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ρογκίζω βλλ.

ρογκιῶ-ισάω, δωρ. ἀπορφ. ρογκιῶν [Ἐπίχ.197], ρέγκω, ρέγκω βλλ.

ρόγκωλα [τό] [λατ.] δημ. τὸ φυτόν βατράχιον τοῦ κοινῶν βλλ.

ρογμός δ.γρ. τοῦ ρωκνός βλλ.

ρογός [ό] κ. πάπ. ἐν Σικελίᾳ κ. ἐν μεγάλῃ Ἑλλάδι, ἀποθήκη σίτου, αποβολῶν: Ἐπίχ.27, Ἱερωνικωτ. Πιν.1,102, Πολυδ.9,45 κοιτοδόκιμα ταῦτα δὲ ρογούς Σικελιώται ὠνόμαζον, καὶ ἔστι τῶνομα ἐν Ἐπιχάρμου Βουσιρίδι* Ἡσ. ἐργοί σιτικοί, αποβολώνες.

ρογός[ό] δημ. κ. ρόγος ἰκμάς ὑγρασίας τῆς γλῆς ἡ ἀπαραιτήτος διὰ τὴν εὐκαίμησην τῶν φυτῶν.

ρογάζω κ. νεώτ. ρέγκω, ἀ ροχαλίζω πρβλ. ρυγιόζω: Ἡσ. ἐν λ'. 2 γλωσσα. ρυκαῶν βλλ.

ροχαλίζω γλωσσα. ρέγκω, ρεχάζω, ροχαλίζω, κτ. δ. ἐρμην. ὑλακτῶ: Γλωσσα.εἰς Θεσφρ.6,30.

ροχαλίσμα-ατος [τό] νεώτ. τὸ ροχαλίσμα βλλ.

ροχασμός[ό] [ι]γν. ρέχος βλλ.: Γολ.19,467.

ροχός[ό] νεώτ. τὸ νὰ ρέχῃ τις, θορυβώδης ἀνασπῆ καίμυμένου, ἀ. ροχασμός, ροχάλιμα, ροχαλιτῶ || ἱστρ. πᾶς μὴ φυσιολογικὸς ἀναπνευστικὸς ἦχος ἀκουόμενος κατὰ τὴν ἀκρόασιν τοῦ θώρακος: || ρόγχος ἐπιβάντης δύσκολος καὶ θορυβώδης ἀνασπῆ ἡχοκρατική τοῦ ψυχολογιστοῦ.

ροχός δ. τ. τοῦ ρωκνός βλλ.

ροδα [ἡ] [ἰταλ.] δημ. τροχός: οἱ ρόδες τοῦ κάρου, - ρόδα ρολογιῶν - μηχανῆς.

ροδάκανθα [ἡ] γλωσσα. ἄγριον ρόδον.

ροδακινία [ἡ] μτγν. κ. νεώτ., δημ. κ. ροδακινιά, ὄρθος, ρωδ-, τὸ δένδρον ροδακινία τῆς οἰκῆς τῶν ἀμυγδαλοειδῶν, ἀ. μιλῆα ἡ περσική: *Ἀλλε.Τρολλ.Ἐκμ.12,595P1.

ροδακινίω[τό] [λατ.] μτγν. μαν., νεώτ. κ. δημ., ὄρθ. ροδακίνιον, ὁ καρπὸς τοῦ φυτοῦ ροδακινία, ἀ. μύλον τοῦ περσικοῦ: *Ἀλλε.Τρολλ.7,1, αὐτ. Πυρ.1, Πρόδρ.1,209 συκίτζια καὶ ροδακινία, ροδίτζια, μυγαλιτζία πρβλ. δωρακίνιον.

ροδαλός-ἡ-ὄν] μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔξων χροαίν ρόδου, ροδόχροα, ρόδοχος: Ὀνη.Κυν.1,501 ροδαλαί παρειαί.

ροδάμι[τό] δημ. ὁ ρόδαμος, ρόδαμος ὁ- ρόδαμος βλλ.: Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.7,13 νὰ μπομποικιάσῃ τὸ κλαρὶ, ν' ἀνοιξῇ τὸ ροδάμι.

ροδαμίζω δημ., μτγ. παθ. παρκα. ροδαμιόμωτος -ἡ-α, γλοσάζω, εἶμαι πλήρης, γεμάτος ὅπῃ γλωσσῶδες ἀνθισμένους θάμνους: Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.43,13 καὶ τὴν πικρὴ τὴν ἀνοιξῆ πολὺ ροδαμιόμωτα.

ροδάμιος ὀρόδαμιος βλλ.* Ἡσ. ῥόδαμιος κλώνες, βλασταί.

ροδάμιον [τό] νεώτ. ἀμυροειδὲς οὐσία ἀπατῶσα εἰς τὰ κῆπαρα τῶν φυτῶν.

ροδάνη [ἡ] ἱεροδανία κ. οἰόλ. Ἡσ. κ. ροδάνη ἡ κροκί, στριμμένη κλισιθί, ὑφάδι, ἡμίμα: Βατροχου.183 πέπλω μου κατέρωθρον, ὄν ἐξῆφθη μαρμῶσα ἐκ ροδάνης λεπτῆς καὶ στήμονα μακρὸν ἔνησα, Σχόλ.Ἀριστφ.Σφ.1137.

ροδάνθη [ἡ] νεώτ. ἱστρ. δωρακινίον ἐξάνθημα χαρακτηριστικὸν ἐν τοῖς κληρίδιον ροδοχρόων μεγέθους φακῆς μέχρι μονολέπια, ἀί ποσία ἀποσιῶς παροισιάζουσι ποσία τῶν διόχμων ἡ ἐλαχίστην ἀπολείπειν, ἐν τῶν πρώτων συμπτωμάτων τῆς σφελιδικῆς παθήσεως.

ροδάνη[τό] δημ. τὸ ὄργανον διὰ τοῦ ὀπουλου περιτυλίσσεται, καλαμίζεται τὸ ἡμίμα τῆς ἀνέμης εἰς τὸ ἡμίμα, μασούρια, ἀ. σῆμα, τσιπκί, θρομλί [κρητῆ] || κ. μτφ. ἐν φρ. ἡ γλώσσα τῆς πάς ροδάνη [ἐπὶ λαφύρων γυναικῶν].

ροδανίζω οἰόλ. μν. κ. δημ. κ. ροδανίζω [ἔστ. 1165,221 Σχόλ.Β Ἰλ.Σ.5376 ἐπὶ συνεγῆς τὴν κροκὴν πινάσσειν: πρβλ.ἔστ.1527,60] 2) δημ. μτφ. τῆσσω ἡμίμα εἰς τὰ ἡμίμα μετὰ τοῦ ροδάνη, ἀ. καλαμίζω, μασούρια, θάνα μασούρια.

ροδάνισμα-ατος [τό] δημ. ἡ πρῆξις τοῦ ροδανίζω βλλ., ἀ. καλῆμισμα, μασούρισμα.

ροδάνος-ἡ-ὄν πθ. ὁ εὐδιάσειστος, εὐκλόνηστος, ὁ εὐκόλως κινούμενος, θορυβώδης ὑπὸ τῶν ἀνέμων: Ἰλ.Σ.576 παρὰ ροδάνων δαοακῆ [ἴστω παρὰ τοὺς πλείστοις τῶν κωδ., ἀλλ' ὁ ἀρχαίος κριτικὸς διίσταται ὡς πρὸς τὸν τύπον τούτων] ὁ Ζηνόδοτος. ἔχει διὰ ροδαλὸν ὁ παρῶγει ἐκ τοῦ τ, κρῶδάλων ἡ ἀνάγνωσις τοῦ Ἀριστφ. κ. τοῦ Ἀριστφ. εἶναι ἀδεβασία, πθ. παρὰ ῥοδάνων βλλ. Σχολ. αὐτόθι.

ροδαξ-ακος [ό] νεώτ. μικρὸν ρόδον, τριανταφυλλάκι 2) ἐμν. κόσμημα ἐν τῇ κοδόλου τέχῃ ἐν σχήματι μικροῦ ρόδου: 3) ἐν τῇ γιθηκῇ ἀρχιτεκτονικῇ, κυκλωτερῆς φωταγωγῆς, ὑπεράνω τῶν πυλῶν ναοῦ, διαχωριζόμενος εἰς ποικίλα κανονικὰ σχήματα περιελπίστα ὑελάματα.

ροδαρία [ἡ] δημ. ἡ ἄγρια ρόδι βλλ., ἡ ἀγριοτριανταφυλλάκι: Σολωμ. Ἡ ἀγριόστη 20 ὠσάν τὰ φύλλα τῆς ροδαρίας.

ροδαρίων[τό] πάπ. μικρὸν ρόδον βλλ., ὡς κόσμημα || ἐμν. εἰς τὸ μέσον ροδαρία χρυσὰ ἔχοντα || ἐκ. ἀπὶ ροδαρίων π.Ἡσ. ἐν λ. ἄφρα.

ροδάτος-ἡ-ὄν] μν. κ. δημ. ὁ ἐμυρῶς ὡς τὸ ρόδον, ὁ ἔξων χρώμα ρόδου: ἄριεν.Ἀκρ.1993 ἐφιλεὶ χεῖλι κόκκινα με μύγουλα ροδάτα, Μολκ.Συντρ.9,11 στατῆ ἡ ροδάτα ἀνατολῆ σταλαία σταλαί τὸ μέλι.

ροδαφινία [ἡ] δημ. τὸ δένδρον κέρασος ὁ δαφνοκέρασος.

ροδαί [ἡ] νεώτ. ἡ ροδί βλλ.: Παπαδ.Χριστ. Τεμπ.44 κηφάρια .. με ροδέας καὶ πορτοκαλί.

ροδέος-ον ρόδεος βλλ.: Σουίδ.

ροδέλαιον [τό] μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἐκ ρόδων αἰθέριον ἔλαιον, τὸ τριανταφυλλόλαδο: Γολ.Μ.545.

ροδέος-α-ον ὁ εἰς ρόδον ἀνήκων, ὁ τοῦ ἡ ἐκ τοῦ ρόδου: ἴθωκ.5 ρόδεα ἄνεθα, Εὐρ.Μήδ.841 εὐδῶδη ροδέων πλάων ἀνέθων, αὐτ.Ἐκ.245 ρόδεα πέταλα, Νικ.Ἀλεξ.155 ρόδεον λίπος 2) ὄμοιος πρὸς ρόδον, ροδοειδής, ροδόχρους: Φιλιν.Ἔπια. ἐν ΑΠ.6,102 ροδέας σταφυλῆς ἀποσπάδιον, Νόνν.Δ.9,296 ρόδεσι μαζοί 3) νεώτ. (ζωλ. ροδέος [ό] γένος κηρινιδίων ἰχθύων).

ροδῶων-ώνος [ό] μτγν. τόπος κηπος κατόψυτος ἐκ ρόδων, τριανταφυλλῶν, ἀ ροδών: Ἰων.Υπερόν.Ἀυρ.Συμπλ.2,57,353.

ροδή [ἡ] κ. νεώτ. συνηρ. ἀπὶ ροδέη-ροδέα, ἡ ροδέη [Ἀπολλ.Ρ.3,102α] γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ροδοειδῶν ἡ τριανταφυλλία Ἰ' Ἀρχιλ.29, Ἀσκληπιάδ.Μ.π. Ἀθίν.2,50Β ἀλλὰ τῆ ροδί ἴστω.

ροδέος-ιά-ὄ δημ. ὁ ἔξων τὸ χρώμα τοῦ καρποῦ τῆς ροδῆς, τοῦ ροδιοῦ || τὸ οὖδ. ροδῶ οὐς οὐς τὸ χρώμα τοῦ ροδιοῦ.

ροδί[τό] δημ. κ. ροδίτι κ. ροδίτι ὁ καρπὸς τῆς ροδῆς, τὸ ροδίτι: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ.59,7 ἔβλητα ροδία γέννημα μ' ἐννία χιλιάδες σπόρια.

ροδιά [ἡ] δημ. κ. ροδιά τὸ δένδρον ροιά ἡ κινή βλλ.: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ.59,3 παίζει τ' ἄγέρι στῆ ροδιά κ' ἡ ψαλλουρία τῆς σείτα.

ροδιακός-ἡ-ὄν Ἐπιτρ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ὀναφερόμενος εἰς τὴν ἴσων ρόδον ἡ ἐξ αὐτῆς προερχόμενος: Στράβ.2,5,14 εἶναι δ' ἐπὶ τοῦ Ῥοδιακοῦ κλίματος τὴν κνίδον, - ροδιακὰ ἄγγελα 2) ὡς οὐα. τὸ Ῥοδιακὸν ἴενν. σκίφρος εἶδος κηπέλλου κατασκευαζομένου ἐν Ρόδῳ: Ἐπιτρ.ἐν.5, Διρπ.5, Ἐπιτρ. ὄμ. κ. Ῥοδιακὴ χυτρίς: Ἀριστλ. ἀπ.110: κ. μ. Ῥοδιακῆ: Ἐπιτρ.

βοδιανός-ή-όν μτγν. ὁ ἐκ Ρόδου : Διοσκ.3,101.
βοδιας-άδος (ή) μτγν. ἡ ροδιακή βλ.21 χυ-
 τρίς : Ἀθην.11,496Β πειν... ἐκ τῶν βοδιαδων ἡ
 τῶν βυτῶν ἰδ.γρ. βοδιακῶν..

βοδιε (βόδιον) κ. Ἐπιγρ. μόν., νεάτ. κ. δημ.
 εἶμαι ὄμοιος ρόδω κατὰ τὸ χρώμα ἢ κ. κατὰ τὴν
 ὁσμὴν, εἶμαι τριανταφυλλῆς : Διοσκ.1,13 βοδιεω τῷ
 ὀσμῇ, Ἀθην.15,677Ε ἐπιδειξε τὸν βοδιεῖοντα λω-
 τῶν, Γεωμ.14,16,2 - ὁ οὐρανὸς βοδιεῖε ἴδι, κατὰ
 τὴν αὐγὴν, ἀμέσως πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου·
 ρόδιος τὸ φωμὶ ἰκονικίνας, ἤρχισε νὰ φηθείται·
 2) μτθ. ποιῶ τὴν εὐδαιμόνιαν διὰ ρόδων : Θεοφρ.
 Ὄσμ.47 βοδιεῖον τὰς συνθέσεις, Ἀλέξ. Ἀφρ. Πρ.1,
 112 βοδιεῖον τὸ δέρμα· 3) κοσμῶν, στολιζῶ
 τὸν τάφον τινὸς διὰ ρόδων : Ἐπιγρ. ὄμ. κ. παθ.
 ἐν Ἐπιγρ. κοσμοῦσι τὸν τάφον μου διὰ ρόδων·
 4) δημ. κ. μτθ. διδῶν ρόδιον χρώμα : Ζερβ. Ἰστ.1,
 69 δράμα ὠραιότητος ἐρρόδιος τὴν αὐγὴν τῆς
 καλλῆς φυλῆς.

βοδιή (ή) Ἐπιγρ. βοδεῶν βλλ.
βοδιοπορφύρεος-ά-όν μτγν. ὁ ρόδιος ὄμοι-
 ος καὶ πορφυροῦς : Πάπ. καίριον βοδιοπορφυ-
ροβιονπρόσωπος-ον μον. ὁ ἔχων ροδόχρουν,
 ροδολὸν πρόσωπον : Θεοφῶν. Συνεχ.δ,3,472.

βοδιος-η-όν κ. νεάτ. κ. δημ. ὁ ἐκ ρόδων
 κατασκευασμένος ἢ πεποιημένος, τριανταφυλλέ-
 νιος : Ἄνακρ.83 βοδιῶνος στέφανος, Ἰππῶν.58 βο-
 διῶνος ἄνακρ., Κηφισοδ.3 βοδιῶνος μύραν, Διοσκ.
 1,43 κ. κτ. παρόμοια τῆς λ. μύραν ἢ ἔλαιον :
 Θεοφρ. Ὄσμ.25, Ἐπιγρ. 2) κ. νεάτ. κ. δημ. ὁ
 ἔχων τὸ χρώμα τοῦ ρόδου, ὁ ροδόχρουν, τριαν-
 ταφυλλῆς : Κωδ. Ἰουστιν.11,9,3, Πάπ., Παναδ.Χριστ.
 Τετμ.45 ἡ νύμφη ἦτον ἀδρά, ὠραία, μὲ ρόδιον
 χρώμα, Μαλακ. Συντρ.8,5 νερά σὲ λουζῶνος ρόδι-
 να ἢ ὡς οὐα. ρόδιον (τὸ) τὸ χρώμα τοῦ ρό-
 δου, τὸ βοδιεῖον ἐρυθρὸν, τὸ τριανταφυλλῆ, τὸ
 ρό· ἢ μτθ. φρ. τὰ βλαῖσι ἀδὰ ρόδινα ἴως
 βαίνοντα κατ' εὐχὴν, αἰσιοδοξεῖ καθ' ὑπερβολὴν,
 ὄμ. ἡ κατάστασις δὲν εἶναι ρόδινη (δὲν εἶναι εὐ-
 άρετος, δὲν ἐπιτρέπει αἰσιοδοξεῖν).

βοδιόφυκος-ον μον. ὁ ἔχων χρώμα ρόδιον,
 τριανταφυλλῆ, ἐρυθρὸν : Διγεν. Ἀκρ.2871 τὰ χεῖλη
 βοδιόφυκος ὠμοῖαζον τὰ ἀνθ.

ροδιος-α-ον νεάτ. ὁ τῆς Ρόδου, ροδιακός, ρο-
 διπτικός : ρόδια προϊόντα ἢ τὸ ἄρσ. κ. θηλ. ὡς
 οὐα. ὁ ἐκ τῆς νήσου Ρόδου.

ροδιε-ίδος (ή) μτγν. τροχίσκος, πασιτίλλια, καρ-
 μέλλια ἐκ ρόδων : Διοσκ.1,99,3, Δημόκρ.π.Γαλ.14,133.

ροδισια (τὴ) Ἐπιγρ. ροδισμός βλλ.4)
ροδισμα-ατος (τὸ) δημ. τὸ βοδιεῖον βλλ.4) :
 τὸ ροδισμα τῆς ἀνατολῆς - τοῦ φωμιοῦ.

ροδιομός (τὸ) Ἐπιγρ. τελετὴ καθ' ἣν ἐκασοῦν-
 το ἰοί τάφοι διὰ ρόδων.

ροδιεῖον (τὸ) μον. μικρὸς καρπὸς τῆς ροῖας,
 ροιδῶν : Πρόδρ.1,209 ροιδίτις, μυγαλιτίτις.

ροδιεῖος σίνος (τὸ) μτγν., μον. κ. νεάτ. σίνος
 παρεσκευασμένος μετὰ ρόδων, ἀρωματισμένος
 διὰ πετάλων ἢ δι' ἐκχυλίσματος εὐόσμων ρόδων :
 Διοσκ.5,27, Γεωμ.8,2 2) νεάτ. εἶδος σταφυλῆς
 ἐδωδῖμου ἢ καὶ οἰνοφόρου.

ροδιτικός-η-ο δημ. ὁ ρόδιος βλλ.
ροδιτικε-ίδος (ή) μτγν. ὀνομασία πολυτίμου τινὸς
 λίθου : Πλν.Φ137,191.

ροδιτα (ή) δημ. μικρὸς τροχός, μικρὴ ρόδα,
ροδοδαφνῆς-οὐς-ές πάπ. κ. νεάτ. ὁ βεβαμμέ-
 νος εἰς χρώμα ρόδου, ὁ ροδόχρουν.

ροδοδαλῶ-ῶ μον. ἐκπέμψω, ἀναδίδω ὁσμὴν
 ρόδου : Πρόδρ.2,27 ροδοδολεῖ γάρ, δάεπατα,
 τοῦσις εἰθῶς ὁ πίνω.

ροδοδότης χιτών (τὸ) μον. πῖθ. ὁ διηνησιμέ-
 νος ρόδοις καὶ βότρυσιν ἢ ὁ ἔχων χρώματα ρό-
 δων καὶ βοτρώων : ΚΠορφ. Ἐπθ.505 (ἐκδ.β.).

ροδοδάκτυλος-ον κ. νεάτ., αἰολ. βοροδοάκτυ-
 λος ἐπίθ. τῆς Ἴους π. Ὀρ. κ. Ἰασιδ., ἡ ἔχουσα
 αἰσινὲς ροδίνους δακτυλούς, ροδόχρουν : Ὀδ.β,1
 Ἰασιδ. Ἐργ.610 Ἄρκατοῦρον δὲ ἴδω βοροδοάκτυ-
 λος ἠῶς· ἢ εἶτα κ. ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης ὡς κ.
 ἐπὶ γυναικῶν : Βακχ.18,18 Ἰνάχου βοροδοάκτυλος
 κόρα, Κόλυμν.99 βοροδοάκτυλος Κόπρις.

ροδοδάφνη (ή) μτγν. κ. νεάτ. τὸ φυτὸν νήριον,
 εἶδος δάφνης, ἡ μικροδάφνη, ἢ πῖθ. τὸ ροδοδέ-
 νδρον : Διοσκ.4,81, Πλν.Φ116,79, Λουκ. Ὀν.17 ρο-
 δοδάφνην αὐτὰ καλοῦσι ὁ ἀνθρώποι, αὐτ.
 Ψευδοδ.27 Ἀρτεμίδ.δαλδ.1,77.

ροδοδένδρον (τὸ) μτγν. κ. νεάτ. γένος ἀφροει-
 δῶν φυτῶν, ἡ ροδοδάφνη βλλ. : Διοσκ.4,81.

ροδοειδῆς-οὐς-ές μτγν. κ. νεάτ. ὁ πρὸς τὸ
 ρόδον ὄμοιος, ρόδιος : ΑΠ15,40,18, Πολυδ.2,70
ροδοειδῆς χιτῶν ἰεσφ.γρ. ἀντὶ βασιδαίχης, Μου-
 σαι.114· 2) ὡς οὐα. **ροδοειδῆς** (τὸ) ὀνομασία
 φαρμάκου ἐν χρ. πρὸς κατάπασιν τῆς νιφρ-
 ροῖας : Ὀρειδ.ἀπ.15.

ροδοεικος-ετος-εσσα-εν ὁ ἐκ ρόδων κατασκευα-
 σμένος : Ἰλ.φ.186 ροδοεικὶ δὲ χρεῖν ἔλαϊα, Εὐρ.1Α
 1298 ροδοεῖνα ἀνθεα, ΑΠ5,80 ροδοεσσα χάρις
 ἰοῖα ἢ χάρις ρόδων· 2) ὁ περιβαλλόμενος ὑπὸ
 ρόδων ἢ ὁ ἔχων ρόδιον περίδημα : Βακχ.15,34
 ἐπὶ ροδοεῖντι Λυκόρρημα· 3) ὁ ἔχων ρόδιον χρώ-
 μα : Αντιφίλ. ἐν ΑΠ6,250 εἶρια ροδοεῖνα.

ροδοεῖχαρη (ή) δημ. εἶδος γλυκύστατος πα-
 ρασκευασμένου διὰ φθύλων ρόδου.

ροδοζώματος-η-ο δημ. ὡς λ. ποι. ὁ οἰσινὲς ζυμω-
 μένος με ρόδα, ροδόχρουν, ροδοζυμωμένος.

ροδοκάλλι (τὸ) δημ. τὸ κάλλος, ἡ ὠραιότης, ἡ
 χάρις τοῦ ρόδου.

ροδοκάνη (τὸ) δημ. δοχεῖον με διάτρητον πῶ-
 νον ἐν φ' ἐρριπτον τὸ ροδοσταγμα καὶ δι' οὗ ἐρ-
 ριπάνθηον, ραντιστήριον, ἀ. ροδοστάλι.

ροδοκκῆπος (τὸ) νεάτ. κήνος ὅπου καλλεργου-
 ντο ὀποκλειστικῶς ἢ κατὰ τὸ πλείστον ρόδα.

ροδοκκινίτζω δημ. γίνονται ροδοκκινίος
 βλλ., ἔγω ἢ λαμβάνω χρώμα ροδοκκίνιον, κερ-
 κινίω ἐλαφρῶς, ροδιζῶ.

ροδοκκίνιος-η-ο δημ. ὁ ὡς τὸ ρόδον κερ-
 κινίος, ροδόχρουν : Μαλακ. Συντρ.δδ,5 ὁ ἤλιος ρο-
 δοκκίνιος στῆ θύση, μάγουλα ροδοκκίνια.

ροδοκόλοπος-ον ὁ ἔχων κόλον, στήθος ροδό-
 χρουν, ἐν χρ. κ. μτθ. : Λυρ. Ἀδέσπ.140 ροδοκόλ-
 οπος Εὐνοβία.

ροδοκονοπρόσωπος-ον μον. ὁ ἔχων τὸ πρό-
 σωπον λευκὸν ὡς τὸ κρίνον, τὸ λείριον καὶ ἐλα-
 φρώς ἐρυθρὸν ὡς τὸ ρόδον : Ψελλ. ἐν Φαθρικ.
 Ἐλλ.β,161,1093 (ἐκδ.Ηατ.1).

ροδομάγουλος-η-ο δημ. ὁ ἔχων πορείας, μά-
 γουλα κόκκινα ὡς τὸ ρόδον.

ροδομαῖον δωρ. ἀντὶ ροδόμηλον βλλ.
ροδομαλιν-ιτος (τὸ) μτγν. κ. νεάτ. μέλι ἐκ ρό-
 δων παρεσκευασμένον : Διοσκ.5,27, Φιλῶν.π. Ὀ-
 ρειδ.6,17,5, Διοκλήτ. Ἐδικτ.ἔλεφ.14, Ἀέτ.3,104·
 2) νεάτ. διάλυμα μέλιτος μετ' ἀρώματος ρόδων.

ροδομηλον (τὸ) δωρ. ροδομαλιν ρόδιον μῆ-
 λον ἢ μτθ. παρεια εὐτραφῆς καὶ ροδόχρουν :
 Θεοφρ.23,8 ὁ ροδομαλιν ἰκῶδ. ροδομαλιν,
 Αἰθερς ρόδα μάλιν· 2) γλυκύσμα ἐκ ρόδων
 καὶ κωδωνίων : Ἀλέξ. Τραλλ.1,10.

ροδομῆις-οὐς-ές ἐπιγρ.μτγν. ὁ μεμεγμένος
 μετὰ ρόδων : Κλημ. Ἀλ.235 ροδομῆις βαμμα.

ροδομῆριστος-η-ο ὁ εὐωδίσκων ὡς ρόδον, ὁ
 ἀναδίδων ὄσμων ρόδου.

ροδῶν (τὸ) κ. νεάτ., δημ. κ. ρόδο, αἰολ. βρόδων,
 μεταλλ. δοτ. πληθ. ροδέσσαι ἰδ. γρ. ἐν Ἀπολλ.φ
 3,102α) τὸ ἀνθος τῆς ρόδου, τὸν τριανταφυλ-
 λια : Ὀμ. Ἰων.Δημ.6, Ὁλογν.537 οὔτε γὰρ ἐκ σκί-
 λης ρόδα φύεται οὐδ' ὑάκινθος, Πινδ.14,31,183α)

φοινίκισιν .. ρόδοις, Ήρ.Β.138 φύλας σπύ-
ματα ρόδα, Θεοφρ.Φ1.6,21 ρόδον ἄριον ἰσθός
ἀγρίας ρόδης, ἀγριοτριαντάφυλλον, Παλμ.Ήκ.
Τραγ.46, | ἔχετε γενιά, φηλα βουναί και κάμποι με
τά ρόδα * || εἶδ. τὸ ἄθος τῆς λεγομένης νύ
γαλλικῆς ρόδης καὶ τῆς ἑκατοναφύλλου: Θεοφρ.
Φ1.6,4 ρόδον ἑκατοναφύλλον * || μτφ. πᾶν τὸ
περιποιῶν τῆν, ἔπαινος: Ἀριστοτ.Νεφ.910 κα-
ταπύων ἐ κ' ἀναίσχυτος, - ρόδα μ' εἰρικός
ὄμ.φρ. πᾶσων ρόδοις παριστάω ρόδοις: Ἀριστοτ.
Νεφ.1330 πᾶτα πολλοὶς τοῖς ρόδοις * ὄμ. παροι.
δὲ διὰ ρόδων ἐπὶ σκαίῳ καὶ ἀναγών: Κράτ.4
2) ρόδιονά βλλ.: Κόλουθ.348 * 3) ρόδιαιτὶ
ροδισμός βλλ.: Ἐπιγρ. * 4) τὸ γυναικίον αἰ-
δαίον: Φερεκρ.108,29 κόραι ὀπίως ἡδυλλιάσαι
καὶ τὰ ρόδα κεκαρμένα.

ροδόναρο (τό) δημ. τὸ ροδόσταγμα, ἄ. τριαν-
ταφυλλόναρο,

ροδόξιδο (τό) δημ. ὄρεφ ἀρωματισμένον μὲ
φύλλα ρόδων, τριανταφυλλόξιδο.

ροδόξυλον (τό) νεώτ. ξύλον προερχόμενον ἐκ
διαφόρων δένδρων, ὅταν τῆς φυσικοκλήσεως, τοῦ
περιολλακούλου κ. ἄ., ἔχον ροδίην χροιάν.
[Ροδόσπαχης-εος-η ροδόσπαχ βλλ.: Σαμφ.65
[Ροδόσπαχης-εος-η] Χάριτες, προβ.Βακχ.12,96.

ροδόσπελος-ον γνη. κ. νεώτ. ὁ ἔχων, ὁ φέ-
ρων ροδόχρου πέπλον ἢ ἐσθῆτα: Κόντ.3,606
γνητῆς ροδόσπελος ἄν' ὀσρανόν Ἥριγένεια,
Κοδ.β. Εἰς τὸν ἱερὸν λόχον Z.

ροδοσπερχίματος-η-α δημ. κ. ροδοσπερχίτος
ὁ διὰ πετάλων ἰσθόων ἢ δι' ἀρώματος ὁδῶν
περιεργασμένος, περιλουσμένος.

ροδοπέταλον (τό) νεώτ. πέταλον ρόδου, ρο-
δόφυλλο

ροδόπαχης-εος-η [ροδόσπαχης, διαρ. ροδόσπα-
χης, σιολ. βροδόσπαχης ὁ ἔχων ροδοχρόους
βροχίους: Ὀμ.Υμν.31,6, Ἡσιόδ.Θ.247 Ἐνίκη
ροδόσπαχης, Βακχ.12,96, Θεοφρ.2,148 Ἄω τὸν ροδό-
σπαχον ἄν' Ὠκεανόιο φέρσασιν, Ἀνακρέοντ.53,21.

ροδοπέτινη ἴη μνη. ρητὴν ροδίης παραλλο-
γῆς τῆς πίτου: Ἰνπιατρ.35.

ροδόπλακος-ον μνη. κ. νεώτ. ὁ μετὰ ρόδων
πεπλεγμένος: ροδόπλοκος στέφανος * ἢ ὁ διὰ
ροδοειδῶν κοσμητήριον ἢ ποικιλιῶν ἐσταλισμέ-
νος: Κ.Πορφ.Ἐκθ.11,344 ροδόπλακοὶ σταυροί,
αὐτ.536 ροδόπλακα ὀσφράδια (κεντητῆ ἐκ ρόδων
ἀνθοδέσμη) [ἐκθ. Β.1.

ροδόπνουσ-ος-ου-ου-ον ὁ ἀναδίδων, ὁ ἀπο-
πνέων ὀσμήν, εὐωδίων ρόδων: Ἐπιπικπ.Ἀθῆν.
2,48C ἄνω ροδόναο στρώματ' ἐστὶ καὶ μύροις
λόδοις φακαστός.

ροδοποικίλος-ον μνη. ὁ πεποικιλμένος μὲ
ρόδων χρώμα: Θεοφρ.3,43.

ροδόσπηγος-ον μτφ. ὁ ἔχων ροδόχρου πυλὴν:
Διασκ.Ἐπιγρ. ἐν ΑΠ5,54 ἄρωστα τὴν ροδόσπηγον,
ροδοπέλλη (ἰ) γλῶσσα. ὁ πικλὸν ρόδα, τριαν-
τάφυλλο.

Ροδοσκάρα Ἐπιγρ. τίτλος θεοπότης πνος ἐν
Κύπρῳ: προβ. ἀκαρφέσθαι.

ροδοσκέπαστος-η-ο δημ. ὁ κεκαλυμμένος,
καταστολισμένος μὲ ρόδα.

ροδόσταγίμια-ατος (τό) [ιστάζω] σχόλ. κ. νεώτ.,
δημ. κ. ροδόσταμο εὐώδες ὕδρον ἐκ ρόδων λου-
δανόντων καὶ παρασκευαζόμενον μετὰ μέλτος,
ὡς τὸ ροδόμυϊ: Σχόλ.Ἀριστοφ.Πλ.529 * || νεώτ.
κ. δημ. τὸ ἐκ ρόδων ἀπόσταγμα, ἄ. τριανταφυλ-
λόναρο * || διάλυμα ροδολαίου ἐνὸς ὕδατος.

ροδοστακτον (τό) μτφ. ροδόσταγμα βλλ.:
Παλλ.Αλγ.7,15.

ροδοτάλι (τό) δημ. ροδοκάν βλλ.
ροδοστάμα-ατος (τό) δημ. κ. ροδόσταμο τὸ
ροδόσταγμα βλλ.: Κριστ.Πεντάμορφ 103 μὲ μύ-

σχο καὶ ροδόσταμο λεδέντην θά σ' ἀλείψω,
Ζερβ.Τραγ.ΚΚ16,21 καλὰ ροδόσταμα, καλὰ ἄν-
θανίρη, δ. διστ. ροδόσταμο να γίνεσαι τὴν πόρκα
τοὺς να ραίνας ἰεπὶ τῆς θαλάσσης.

ροδοσταχης-ος (ἰ) νεώτ. γένος βρομειοει-
δῶν φυτῶν.

ροδοστεινρος-ον Ἐπιγρ. ὁ ἔχων στέρινον,
σπίθος ροδόχρου, ἐπίθ. τῆς ἴσιδος.

ροδοστέφανος-η-ο δημ. ποι. ὁ διὰ στεφά-
νου ἐκ ρόδων ἐστεμμένος ἄ. ροδοστέφανος,
ροδοστέφανωμένος: Πολυμ.Δωδ.Γύφτ.155 κ. ὄι:
λοτρύρασι σὲ κείνα | χαροκόποι ροδοστέφανοι.

ροδοσπετανωμένος-η-ο δημ. μτφ. ἄρα ρ.
ὁ διὰ ρόδων ἐστεμμένος, ροδοστέφης: Πολυμ.
Δωδ.Γύφτ.130 κ. ἄπ' ἄλους πρώτος καὶ ροδο-
σπετανωμένος | ὁ ρηγάρχης, ὁ μονάρχης.

ροδοστέφανωτος-η-ο δημ. ποι. ροδοστέφης
βλλ., στέφανωμένος μὲ ρόδα: Σολωμ.Τρελλῆ Μάν-
να 71, ροδοστέφανωτα | ἀσπροντυμένα | τὰ κα-
τέσθαις .. | μέσα στήν ὕπερη | ἀλυσονιά.

ροδοστέφης-ος-ἑς μτφ. ποι. ὁ διὰ ρόδων
στεφθεῖς, ἐστεμμένος: Νόνν.Δ.48,681 ροδοστέ-
φης πᾶσιν Ἡούς.

ροδοστέθια (ἴ) νεώτ. ζωρλ. γένος νηκτικῶν
πηγῶν τῆς οἰκῆ. τῶν λαριθῶν.

ροδοσφυρος-ον μτφ. ποι. ὁ ροδόχροσ ἔχων
τὰ σφυρά: Κόντ.1,136 ἄλλ' ὄτε δὴ ῥ' ἐπόρουσε
ροδοσφυρος Ἥριγένεια, Ἰμερ.Λόγ.1,19 ροδοσφυ-
ροι Χάριτες, Πάν.

ροδοτύπος (ἰ) νεώτ. βοταν. γένος καλλωπι-
στικῶν φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ροδοειδῶν.

ροδουντία (ἴ) ἔδεσμο τ' παρεσκευασμένον μετὰ
ρόδων: Ἀθῆν.9,403D.

ροδοφαίνομαι δημ. ποι. φαινομαι, ἀνατέλλω σιγέ-
ων ἀνατέλλω ρόδους: Σολωμ.Νεκρικῆ Ὠδῆ II
τοῦ Μαιτοῦ ροδοφαίνεται ἡ μέρα.

ροδοφῆγγε δημ. ποι. φῆγγε, ἀνατέλλω σιγέ-
ων ἀνατέλλω ρόδους: Γρυπ.Σκ.Τεpp.31,5 καὶ ἐκεῖ βα-
θιά ποῦ ροδοφῆγγε ἡ μέρα.

ροδοφόρια (τό) Ἐπιγρ. ἐσότη πρὸς τιμὴν τῶν
νεκρῶν, καθ' ἣν ἐκόσμουσ τοὺς τάφους διὰ ρό-
δων, ἄ. ροδοσμός: Ἐπιγρ. Μακεδονίας.

ροδοφόρετος-η-ο δημ. ποι. ὁ σινοεὶ ρόδα
ἐνδευμένος, ὁ διὰ ρόδων περιβαλλόμενος: Πα-
λιτ.Ἐκθ.Τραγ.216,8 Ἀπρίλη ροδοφόρετε, Μάη
μου κανακάρη:

ροδοφόρος-ον μτφ. ὁ φέρων, ὁ παρῶν
ρόδα: ΠΔΜακκ.3,7,17 Πτολεμαῖδα τὴν ὄνομα-
ζομένην .. ροδοφόρον.

ροδοφύκη (ἴ) νεώτ. τάξις φυτῶν κορρολοει-
δῶν, νηματοειδῶν, πολυκτύττων, προσδεβε-
των εἰς ἐν ὑπόστρωμα.

ροδοφύλλο(ἴ) (τό) μτφ. νεώτ. κ. δημ. φύλλον
ρόδου: Παλλ.Αλγ.3,66 ἰδ. ὄσνησι, Γρυπ.Σκ.
Τεpp.13,4 ἡ μυστικὴ ἢ πλημύρα | ποῦ ἀφρίζει
μὲ ροδοφύλλα καὶ πνίγει μ' εὐωδία, Μαλακ.
Συντρ.26,7 μὲ κρίνα καὶ ροδοφύλλα τῆς ἔστρω-
σε τ' ἀπάρθενο κρεββάτι' | ὀδτω κ. ἐν ποι.
παροιμοίαις: οὐτ.86,11 ἔχουνα κρινῶσ δά-
χτυλα | κ. ἔχουνα ροδοφύλλα γιὰ νύχια.

ροδοφύτος-ον νεώτ. ἐπὶ τόπων, ἐκτάσεων ἢ
δάφους, ὁ διὰ ρόδων πεφυτευμένος, ὁ κατάφυ-
τος ἀπὸ τριανταφυλλῶσ.

ροδοχαράξη δημ. ποι. ἀνατέλλω, ἐπιτέλλω,
ἐμφανίζομαι ρόδους: Παλαιμ.Δωδ.Γύφτ.130 καίτα
τὴν ἀνοίξει .. | ὄμορφα ποῦ ροδοχαράξει.

ροδοχης-ερος (ἰ) σχόλ. ὁ ἔχων ροδοχρόους
τὰς χεῖρας: προβ. ροδόσπαχης: Σχόλ.Θεοφρ.2,48.

ροδοχίτων-ονος (ἰ) νεώτ. γένος καλλωπιστικῶν
φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν σκροφουλαριοειδῶν.

ροδοχρσσι (ἴ) μνη. ροδίην χροιά, ρόδων χρώ-
μα: Κ.Μαγασα.Χρον.1164.

ροδόχρους-οος-ουν-ουν (χρoάει μτγν. κ. νεώτ. ό τό χρώμα των ρόδων, ό ροδίνην χροαίν έχων, τριανταφυλλάς: Δισσα, Έπιγρ. έν ΑΠ 5,55 έκτραπεί χείλη μέ ροδοχρoα, ποικιλιάμθο, Δισσα.Κ.ΙΙΙ, αούτ.2, 106. 'Όππ.'ΑΛ.1,130. || ειδώκ. έν έπι γυναικών, όθ. κ. έπί θεαίνων, ή έχουσα ρόδιον τό δέρμα: 'Ανακρέοντ.53,22 ροδοχρoυρ δέ κάφροδιτα παρά τών σοφών καλείται.

ροδόχρoμoν (τό) νεώτ. όρυκτολ. παραλλαγή του χλωρίτου βλλ. άπαντώσα και έν Τήνω.

ροδόχρoμoς-η-ο δμ. ό ροδίον χρώματορ, ροδοχρoυρ-Zερβ.Τραγ.ΚΚ.64,6 ή ροδόχρoμω λήμψη από τήρ δάδες) που οί 'Υμειοι κρoατούν.

ροδόχρoμoς-ωτορ (ό,ή) μτγν. ροδοχρoυρ βλλ., είδ. έν γυναικών, ή ρόδινη έχουσα τό δέρμα: 'Οεδοκρ. 18,31 ή ροδοχρoυρ 'Ελένα Λακεδαίμων κόμομορ.

ροδοφίη (ή) νεώτ. φυσιολ. έρυθρα ούοια, εύοισθητορ είρ τό φώρ, διακεχυμένη άνά τήν έξω στοιβάδα του άμφιβληστροειδούρ χιτώνορ του όφθαλμού, έξωφανίζομένη μέν είρ τό φώρ, άναγενωμένη δ' είρ τό σκότορ, ά. πορφύρα.

ροδοφίω-ιδά-ύ δμ. ό έρυθρόρ ώρ τό ρόδιον: δ.δίστ. όμορφη που 'ναι ή ύψη μου σάν τό ρόδι μάνητή!

ροδοφίω (τό) δμ. τό χρώμα του ρόδιου, ρόδινορ, τριανταφυλλάο' 2) τό χρώμα τήρ ρόαο, του ροδίου, γκρενά.

ροδομωοειδή (τά) νεώτ. βοταν. οικογένεια φυκών περιλάβoνουσα γένη άπαντώντα είρ πλείοταρ θαλάσσοα.

ροδών-ώνοι (ό) μτγν. κ. νεώτ. δμ.-ώνασ τόπορ κατάφυτορ έκ ρόδιων, ροδιών, ροδοκίηηορ ροδιωνά: Ρουφινη.έν ΑΠ 5,35 ροδών πολήφ σχιζόμενορ ζαφύρορ, Πάπ. 2) κ.τ. κληθ. έν είδ. σμ. οί άρνηοί βλλ. άνεμοι: 'Ολυμπ.Μετ.177,21.

ροδιωνά (ή) κ. νεώτ. τόπορ κατάφυτορ έκ ρόδιων, κηπόρ ρόδιων: Σουίδ. κή τών ρόδιων φυοίαο: 'Εκατ.Μ 37,1,Δμ.1291 εκέλευορ τήν ροδιωνά βλαστομόνοορ εκτίλλειν' 2) ροδί, τριανταφυλλάο: 'Οεδοκρ.ΦΙ 2,2,1, αούτ.6,6,1, Αλ.Ζ 14,24, Βασιλ.1,573D τήρ ροδιωνάο του άνούρορ δρεφάμενοι, 'Οεοδώρητ.55,13 οί τάο ροδιωνάο τρυγώντεορ 3) ή ροδοδάφνη: Φώτ.,ΑΒ 299' 4) ή ροδιόκονθα: Κυραν.27' 5) άμπελορ φέρουσα σταφυλάο ροδοχρoυτορ: Φώτ.' 6) έδεμορ μετά ρόδιων, ροδιουτία βλλ.: 'Αθην.9,406Α' 7) τό γυναικείον αίσιοιν' ηρβλ. ρόδιον: Κρατιν.Νεώτ.109' 8) 'Ησ. έτό του άνοόρορ αίσιοίνω.

ροδιώπορ-η-όν (ώφ) μτγν. κ. δμ. ό έχων όφιη, χροαίν ροδίηνη, ροδοκίηηορ: Δισσα.5,113, δ.δίστ. σά μάθορ πρόδατοιν, σά ροδιωπόν έρίοι' || ποι. θηλ. ροδιώπιρ-ίδορ: Νoν.Δ 10,176.

ροδιώπορ-η-όν γλωσσ. ό έκ ρόδιων ή ό μετά ρόδιων: τό ροδιωτόν τό άρωματικό όδωρ, τό έκ ρόδιων λαμβανόμενον, ροδιόσταγμα.

ροδιώπιον (τό) Έπιγρ. ύποκορ. του ρόαο μικρόρ άχετόρ, ροδιόκιν: Έπιγρ.Σικελ. ροδιώπιον ρέοιν άνά μέσοιν τών Γοάωνων.

ροδί (τό) γρολλί έκλ. τό χρώμα του ρόδιου, τριανταφυλλάο' 2) όθ. κ. ώρ έπιθ. έκλ. ρόδινορ, τριανταφυλλάο: ρόζ φέρεμα, - ρόζ γράδατα.

ροζακί (τό) δμ. κ. ροζακί όνομαοια ποικίλορ τιπόρ του φυτού άμπελορ ή οίνοφύρορ: δ. τραγ. κάνει σταφύλι ροζακί και τό κρoσι μοοακότο.

ροζακίριον (τό) (λατ. rosastris) νεώτ. σείρα προσειχών, συνθηορ έν τή άυτοική 'Εκκληοία είσαγομένη διά του 'Γιαστούο και καθ' ήν ό προσειχόμενος έπαναλογομένη δεκαενθίορ τό επότηρ ήμώο' (Peter pastor) και δεκάκιό του 'εκαίτη Μαρία' || κτ. ουνεκδ. τό ρόζ εύκόλοτερον και άσφαλεότερον άρβυλωοιν τών προσειχών τουτων χρισμοποιοόμενον κομωολόγιον.

ροζέλιθορ (ό) νεώτ. όρυκτολ. όρυκτόν ένυδρον άρσενικόν άλαο του άσθεοτίου, κοβαλτίου και μαγνηοιου.

ροζέλλανθορ (ό) νεώτ. όρυκτολ. όρυκτόν τήρ όμάδορ των πλαγκοδιότανω.

ροζενμυλλέρηορ βόθρορ (ό) νεώτ.άνατομ. κόληνοσ αχομοοειδέο κείμενον παρά τό φαρυγγίκον στόμοιν τήρ εύαοχιαήορ σάλλιγγιορ.

ροζέττα (ή) (Ιταλ.) δμ. κόμφορ ταινίαο, ίδιορ έρυθράο είρ σχήμα προομοιούοιν πρόο μικρόν ρόδιον, φερόμενορ ώρ έβελημα παραοήμορ είρ τήν κομωιολόγιω' 2) είδορ δεκατιλίοιο φερόνοορ διατεταγμένοορ έν τήρ σφενδόνηο έν σχήματι ρόδοιο μικροόρ πολυτίμοιορ λίθοιορ' 3) ώρισμένη μορφή ήν λαμβάνει ό άδάμορ κατόπιν είδικήο έπιπετοροοοίαο, και καθ' ήν ή πολυέδορ προοοοφορ αυτού επικάθητορ άμέμοοο είρ έπιπέδοιν βάοιν.

ροζιάζω δμ. σχηματίω τώλοο, κάνω ρόζιο βλλ.2; ροζιάοοο τή χέρια του άπ' ήρ βαρια δουλειά' || κ. έν παρ. μτχ.: Ζερβ.Μυθ.Ζ 60 τόν είδων νά πελακώ ροζιαομένο κούτορορ.

ροζιάρηορ (ό) δμ., θηλ. -άρα, ό έχων τώλοο, ρόζιοορ, ροζιάρικοο.

ροζιάρικοο-η-ο δμ. ό φέρων όζωο: ροζιάρικο ζύλο, - ροζιάρικοο βλαοτόο' 2) ό έχων τώλοο έν τό δέρματορ, ρόζιοο βλλ.2; ό ροζιάρικοο χέρι.

ροζοορ (ό) δμ. τό έκ τήρ παραφυάδορ έξόγκωμο κορροιο, βλαοτόο, γεν. ό όζοο ζύλοιο: 'Εχει πολλοοο ρόζοορ ή τάβλα κί είναι εύκολο τό πλανάριεμα' 2) τώλοο, σκληρόνοο του δέρματορ τήρ χεριορ, ίδιοο έκ τήρ έκτελεοοοο βανοουοικώων έργαοίωων: βγάλανε ρόζοορ τή χέρια μου άπ' τό τσαπλ.

ροζώο Σουίδ. έρνεοίν' ρέγγειν, ύλακείν, κυρίωο μέν είπ τό κύνω, μεταφορικόο δέ και έν άνθρόπωο, Φώτ.

ροή μων. κ. νεώτ., όωρ. ροάο, δοτ. ηληθ. Έπιγρ. ρηοφαοίο ή κατόοταοο και τό άποτέλεμα του ρώ βλλ., ροάοο, ρεύμα, ρώοο έν έπί θαλαοοοοιν, ποταμόιν, τό πλείοτοιν κτ. κληθ., μτ.γενικ.: 'Ιλ.Γ 5 έν 'Ωκεανοοίω ροάων, αούτ.Β 869 Μοιάνδροιο τε ροάο, 'Οδ.Ζ 216 ήνωγοιν δ' άρα μιν λούοοοια ποταμοο ροάοιν, 'Ηοιάδ.Ο 841, Πίνδ.Ν 3,25' || απαν. καθ' ένικόο: αούτ.Ν 11,36 πορ' 'Ιορηνού ροάιν (δη-όρθ. ροάιν, Πλάτ.Κρατ.402Α ποταμού ροή, Μην-οί.1,2 'Ωδή (όδω γάρ πάρεοτιν 'Ιορδοάων τείο ροάοι' || κ. άνευ γενικ.: Αλοχ.Περα.805 τέοοο πεδίον 'Αωωπόο ροάοις άρδει, Σοφ.Α1,419 'Ω Σκαμάνδροιο γείτονοο ροάοι' 2) άλλό κ. ένί παντίο ρέοντοο, διαχεοόμενοο, στολαγόο: Εορ.Βάηκ.711 έκ δέ κισοίνων θύροων γυλοκεία μέλιοτορ έοτα-οο ροάοι, αούτ.'Ικέτ.690 αίματόο τε φοιηοιο ροάο, - ροή οίωοιο - άλαοίω || έν είδ. σμ. άμπελοο ροή ό χυμόο τήρ σταφυλήο: Εορ.Βάηκ.281' κ. κτ. κληθ.: αούτ.Κούλ.123 Βρωμίοιο δέ ηώμ έχουοιν, άμπελοο ροάοι' 3) έν μτφ. χρ. ένί ποιοτικού, έμπνευομένοιο λόγοιο οίκοι ρέοντοο: Πίνδ.Ν 7,12 μέλιορον στίγιω οίκοι Μοιοάιν ένέβαλε, αούτ.1 716,19 κλυταίοις έπέων ροάοισιν, Πλάτ.'Οεοίτ.206D τήν διά του στόματοο ροήν' 4) ομ. μτφ. άναφορ. πρόο καταοτάοοοι, ή φορρά, ή μεταβολή, ή τροπή τών πραγμάτωων: Πίνδ.Ο 2,33 'ροάοι δ' άλλωρ έβων εύθύοιν τή μέτα και πόνοιν έο άν-όθραο έβων (αχόλ. ερεύματοο, μεταβολή, αι τήρ τήχορ φοροι άλλοτε είο άλλοο άνθρόποιοι μετ-βαίνουοοιν, ή εύθύοιν ή πόνοιν παρχοουοιοι' || ούτω κ. νεώτ.: ή ροή τών γεγονότων- τών πραγμάτωων έπιεδεβαίωοοοο τήο προδελφίοο ραο' 5) είδ. ώρ φιλοσοφ. όροο, κίηηοοι, μεταβολή: Πλάτ.'Οεοίτ.152Σ πάντα έτρικην εκγοιν ροήο τε και κίνηωοο' 6) νεώτ. ψυχολογ. ροή τών πα-

ραστάσεων τὸ σύνθετος φυσικὸν γεγονός· κοβ' ὁ ἀνά πᾶσαν στιγμὴν παρέχονται πρὸς τὴν συνειδήσεως ἡμῶν παντὸς εἴδους παραστάσεις σχετιζόμενοι πρὸς τὸν πρότερον ἥμῶν βίον ἢ πρὸς ἐντυπώσεις τοῦ παρόντος· 7) νεώτ. φασ. ροή δυναμικὴ ἢ μαγνητικὴ ὁ ἀριθμὸς τῶν δυναμικῶν γραμμῶν τῶν τεκτονικῶν ἐπιφανείων τινῶν· ἢ ἐννοία τῆς δυναμικῆς ροῆς εἶναι ἀπουδασιότητά διὰ τὴν περιγραφήν τῶν φαινομένων τῆς ηλεκτρομαγνητικῆς ἐπαγωγῆς.

ροητόκος-ον μτγ. ὁ γεννῶν ρεύματα, χειμάρρους· Ἰω.Γαζ.Ἐκφρ.2311.

ροητρόφος (ὁ) νεώτ. στοιχειώδης ηλεκτρικὴ συσκευή δι' ἣς ἐπιτυγχάνεται ἀναστροφή τῆς διευσθύνσεως τοῦ ηλεκτρικοῦ ρεύματος εἰς κυκλώματα πειραματικῶν δοκιμῶν ἢ γεν. συσκευῆ ἐλέγχου ηλεκτρικῶν μεγεθῶν.

ροητιάζω ποι. ἐπιτασ. τ. τοῦ ροηθῶ βλλ., ἐπὶ ἐρετών, κωληλατῶ ἐντόνων, παράγω ἴχθιν, ρόθον κινῶν τὴν κώλην· Κρατίν.Νεώτ.345 ροητιάζε κἀνάπιπτε, Ἐρμipinn.54· ἢ ὄμ. ἐπὶ πλοίου, παράγω ρόθον, βόλην· Ἀριστ.ἀπ.84 ναῦς ὄτ' ἀν ἐκ πιτύλων ροητιάζε· ἢ ἴσ. κροητιάειν ἐλαύνειν, ἀπὸ τοῦ φόφου τῆς εἰσελάσε· 2) ἐπὶ χοίρων ἐσθιόντων βαρυθωδῶς· Ἀριστ.φ.Ἀχ.807 βασαι, οἶον ροητιάζουσε ὦ... Ἡράκλειε, πασπά τὰ χοίρῃ· ἢ ἰσδλ. ἐμετὰ ρόθου καὶ φόφου ἐσθίουσα.

ροητιάς-άδος (ἡ) ποι. θηλ. τοῦ ρόθου βλλ., ἢ μετὰ ρόθου πλῆθυσαν, παταγοῦσα, ροηθία· Ἀισχ.Πέρσ.396 εὐθὺς δὲ κώλης ροητιάδος ξυνεβολῆ ἔπαισαν ἄλμην.

ροητίω μτγ. κινῶ πὶ ὀρημητικῶς, τίθημι τὴ εἰς κίνησιν μετὰ ρόθου.

ροθιον ἰσθὶ τὸ οὐδ. τοῦ ἐπιθ. ρόθιος ὡς οὐσα., τὸ κύμα τὸ ὀρημητικῶς, θορυβωδῶς πρὸς τὴν παραλίαν φερόμενον· Σχδλ. ἐκαστὸ τὸ μετὰ φόφου γινόμενον· κτ. πληθ.· Σοφ.Φιλ.689 πᾶς ποτ' ἀμφιπλάκτων ροθίων μόνος κλίωων, Ἐλρ.Κυδλ.17 παίδες τ' ἔρετρος ἡμῶν γλαυκὴν ἄλα ροθίονα λευκαίνοντες· ἢ κ. ἐν τῷ ἐνίκῳ περιληπτικῶς τὸ κύματα· Ἐδρ.ΠΤ 426 παρ' ἄλιον αἰγιαλὸν ἐπ' Ἀγχιρῆρας ροθίω θραμόντες· ἢ εἰδ. ἢ ροή τῶν κυμάτων· Ἀισχ.Πρ.1048 κύμα δὲ πόντου τραχεῖ ροθίω ἰσδλ. σφοδρῶς βέμυπτι· ἢ ὄμ. ἢ σφοδρότης τῶν ἐπερχομένων κυμάτων, τρίκυμια· Θουκ.4,10 εἰ τις ὑπομῖνοι καὶ μὴ φόβω ροθίω καὶ νέων δεινότητος κατάλοιπο ἄποχωροῖν· ἢ εἰδ. ὁ πάταγος, ὁ ρόθος ὁ κατὰ τὴν κωληλασίον ὄθ. κ. ἢ σύντονος εἰσελά· Ὑπερίδ.ἀπ.157, Στράβ.15,2,12 Νέαρκος ταῖς ναυσὶν ἐπῆγε μὲν τὸ ρόθιον, Ἀρρ.Ἀν.6,33 τὰς ὄρχας τε καὶ ἀναπαύλας τῆς εἰσελάσε τε καὶ τῶν ἐρατῶν ὅσπερ ἀβροαὶ ἐμπίπτοντες τῷ ροθίω ἐπαλολάξειαν· 2) γεν. ἐπὶ πάσης κινήσεως βίαιας, ὀρημητικῆς θορυβωδῶς· Διον.Ἀλ.Ρωμ.6,10 τῆς ἴππου τὸ ρόθιον ἀνέχεσθαι· ἢ ὄμ. ἐπὶ ταχείας κινήσεως· Λογγίν.Υφ.32,4 τῷ ροθίω τῆς φορᾶς· ἢ οὕτω κ. ἐπὶ πάσῃ, συναίσθημάτων βίαιως ἐκδηλουμένων· Λουκ.Τόξ.19,55 ὥστε τοὺς Μάχλας μὲν ὀποσῆται τὸ ρόθιον τοῦ θυμοῦ· 3) μεγάλῃ, ὀφθαλμ. κραιμή, εἰδ. θορυβωδῆς ἐπίδοκιμασία· Ἀριστ.Πιν.546 αἰρεσθ' αὐτῷ πάλῳ τὸ ρόθιον· 4) καθόλου θορύβος, βόη, ταροχή· Ἐδρ.Ἀνθρ.1096 κὰκ τοῦδ' ἐχώρει ρόθιον ἐν πάλαι κακῶν.

ροθίος-ον κ. ἴσα-ον ὁ παράγων ρόθος, κρότος, ὁ θορυβωδῶς ὀρμῶν· Ὄδ.Ε 412 ἀμφὶ δὲ κύμα βέβρυκε ρόθιον, Ἐδρ.ΠΤ 407 ἢ ροθίσις εἰλατίνης δικροτῆτος κώλης ἐπλευσας, αὐτ.133· αὐτῷ κ. ἐπὶ πλοίου ὀρημητικῶς φερόμενον ἐπὶ τῶν κυμάτων· Ἀντίπ.Σιδ. ἐν ΑΓΠ 10,2· ἢ εἰδ. ὁ θρομωαῖος ἐλαύνων, ἐπὶ ἴππου· Ἰώσ.ΠΙ 6,28 ρόθιον ἐκ πηλαγίου παρελαύνων τὴν ἴππου· ἢ γεν. ταχὺς·

Λεωνίδ.Ὁξυρ.662,45 ρόθιοι πόδες· 2) μτφ. κ. ἐπὶ πρσα., ὁ θορυβωδῶς ρητορικός· Πολυδ.6,147·

3) κ. ἐπὶ βίαιας, ὀρημητικῆς κινήσεως· Ἀριστ.Κόσ.396,14 μετὰ ροθίου βίαι· 4) εἰδ. ἐπὶ ἴσθων μετὰ φόφου ἐσθιόντων· Νοσημ.ν.Ἀθῆν.7,306δ ἄλλοτε καρχαρίων, ὅτι δὲ ρόθιον φαμαθῖσα· 5) τὸ οὐδ. ὡς οὐσα, ρόθιον βλλ.

ροητιάτης-της (ἡ) μτγ. ἡ ἰδιότης τοῦ ροθίου βλλ., σφοδρότης, ὀρημητικότης, εἰδ. ἐπὶ γλώσσῃ· Πολυδ.4,22 ἰδ.ἀνῶν.

ροθίω ἐπιρρ. μτγ. θορυβωδῶς, ἠχηρῶς· Πολυδ.4,24 ἰσδλ.· 2) ταχέως, γοργῶς· Βέτπ.Βάλ.345,33 ναυε ροθίως ὀρμώσασα.

ροηθονιζέω λεξ. ἀπὶ ροηθονιζέω βλλ.· Σουῖδ., Θωμ.Μ 325R.

ροθός (ὁ) φόφος, κρότος θορυβωδῆς, ὀρημητικῆς ἴχθος· εἰδ. ὁ πάταγος τῆς κώλης τῆς πηλητοῦσης τὴν θάλασσαν· Ἀισχ.Πέρσ.462 τέλος δ' ἐφορμύθεντες ἐξ ἑνὸς ρόθου παύσαι ἰμὲ ἐν κτήρημα ἐν τῷ ἀραι· ἢ οὐ. ὁ ῥόθος τοῦ κυμανομένου ὕδατος· ἴσ. κροθόν· τὸν ἀπὸ τῶν κυμάτων φόφον· Κλήμ.Ἀλ.122 ποταμοὶ ῥόθω φερόμενοι· 2) πᾶς συγκυμημένος, ἀναρῆρος ἴχος, βέβυδος· Ἀισχ.Πέρσ.406 Περσίδος γλώσσης ρόθος ἰδὲ κακός, ὁ θορυβωδῆς ἴχος τῆς βαρβάρου περαικῆς γλώσσῃ· 3) πᾶσα ταχεῖα, ὀρημητικὴ κίνησις ἴσ. κροθῶν ὄρμη μετὰ φόφου· Ὀππ.Ἀλ.5,17 πτερόγαν ρόθος· ὡτὼ κ. ἐπὶ σφρηρη. ἰδιαιτήτως προσωποποιουμένων· Ἡσιόδ.Ἐργ.222 τῆς δὲ Δίκης ῥόθος ἔλκομένης ἢ κ' ἀνδρᾶς ἄνωσι δωροφάγοι ΠΤζεζ. εἰς δὲ Δικαιοκρίτης ἔλκομένης ἢ καὶ ὅπου ἀν ἄγωνι αὐτῆν οἱ δωροφάγοι κραιπῆ· 4) τράχηλα, ὀρεινὴ ὁδός· Πλούτ.Ἡσιόδ.13· ἢ ἀτραπός· Νικ.Θηρ.672.

ροθῶ-έω ρόθον, βόην ποιῶ, παράγω κρότον, θορυβῶ· Ἀισχ.ἀπ.309 ἐν ροθούην κροθῶν· 2) εἰδ. θορυβωδῶς ὀμιλεῖ, γοργύζω κατὰ πῶτος· Σοφ.Ἀντ.290 ἀλλὰ ταῦτα καὶ πάλαι πτόλιεσ ἀνδρῶς μόλις φερόμενοι ἐρροθούων ἐμοί· ἢ κ. ἐπὶ ἰλόγων· αὐτ.259 ἴλογοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐρροθούων κοκοί.

ροθία ἰσθὶ ροή, ροαῖς, κτ. πληθ.· ἴππ.Τόν.Ἀνθρ.9· 2) ἴσ. κυμαλίστρα τῶν ἴππων παρὰ τῷ ποταμῷ καὶ φόμμωφ.

ροθία (ἡ) κενώτ., ἰων. κ. ἐπ. ροθὴ ρόα βλλ., ἢ ροθία· Ὄδ.Η 115 ροθιαὶ καὶ μηλαῖα ἀγλαόκαρποι, αὐτ.Λ 589· ἢ κ. νεώτ. βοτάν. γένος βότῃων τῆς εὐκαγενεῖας τῶν βοιοειδῶν, ἴσ. οὐκωῖ· 2) ὁ καρπὸς τῆς ρόας, τὸ ρόδι· Ὑμν.Δήμ.372, Ἀριστ.φ.Π 268· 3) ὄμ. ἐξόγκωμα, ὄζος ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ καρποῦ τῆς ρόας, τοῦ ροδιοῦ· Ἡρ.7,41· 4) νεώτ. εἰδ. πυροβολ. βλήμα ἐκρηπτικῶν ἢ πυροβολικῶν, ὀμοίαν κατὰ τὸ σχῆμα πρὸς τὸν καρπὸν τῆς ρόας, ἐν σχήματι ροδιοῦ, βαλλόμενον διὰ τῆς χειρὸς· ἢ ὄθ. ροθία φλογόφωρος χυροσκοκῆτιος, ἀργυροκῆτιος ἢ ἐκ μεταλλοῦ διακοσμητικῆ ἀναπαράστασις τοῦ ὡς ἄνω βλήματος ἀπεκωμοζομένου μετὰ φλογὸς ἐξερχομένης τοῦ στομοῦ αὐτοῦ, ἐν χρήσει ὡς διακριτικῆν τῆς στολής τῶν ἀξιωματικῶν τῶν μαχιμῶν δὴλων καὶ τῆς χωροφυλακῆς.

ροθιάγῃ ἴσ. ἐφαρῶσθαι.

ροθιαδικά (τὰ) νεώτ. βοτάν. ἡ ροθιαδωδῆ οικογένεια δικτυοκλήδωνων ποωδῶν φυτῶν.

ροθιαδικός ἡ-ὄν ὄγρ. τοῦ ροθιαδικῶς βλλ.31.

ροθιαδός (ἡ) μτγ. κ. νεώτ. εἶδος μλκωνος βλλ., κορημητικὸν φυτὸν, ὄμ. λαλέε, κωποσπεινικός, ταξάρα· Θεόδωρ.Φ19,124, Διοσκ.4,54 μλκων ροθιάς ὠνόμασται, διὰ τὸ ταχέως τὸ ἄνθος ἀποδύλλειν· 2) ἐσφ.γρ. ἀπὶ ροῦδος βλλ.· Γαλ.Χρ.Μορ.10,11.

ροισθηδόν ἐπιρρ. μτγ. θορυβωδῶς, ἠχηρῶς, μετὰ κρότου, ροιζήδων βλλ.· Κόιντ.5,381.

ροϊσθη (γρ. κώδ. ροϊσθη) Φάτ. εως επί ρεύματος σφοδρώς, φοδερώς· πρβλ. ρόσθη.

ροϊσθησις-ως ἡ ποι. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ροϊσθῆ βλλ., συριγμός εἰδ. ἡ συριστική τῶν ποιμένων, αἰθήσης· Εὐρ.ΙΑ 1086 οὐ σύριγγι τραφίσαν, οὐδ' ἐν ροϊσθησίαι βοσκόμεναι.

ροϊσθος [ο] ποι. σφοδρῶς, συριατικὸς ἄχος, βίαση, θορυβώδης κίνησις· Σοφ. Ἀντ.1004 πτερῶν γὰρ ροϊσθος οὐκ ἀσημος ἦν, Ἀριστ.Φ.Νεφ.407 ἀνεμού ροϊσθησὶ καὶ βύρη.

ροϊσθῆ-ἔω ποι. πάλιν, κινῶ μετὰ κρότου, ἡχρῶς, θορυβωδῶς· Αἰσχ.Εὐρ.404 πτερῶν ἀτερ ροϊσθησῶσα κόλπον αἰγίδος [περὶ τῆς Ἀθηνᾶς] 2) εἰδ. ἀφήνω τὴν ἐκρέσιον, ἐξορμήσει ὀρμητικῶς· Λυκόφρ.247 ὅταν... κρηναῖον... ἐξ ἄμμοιο... ῥοϊσθησῶ γάνος· 3) ἀμύβ. κινῶμαι, φερόμαι ὀρμητικῶς, ἡχηρῶς, μετὰ βόης· Ἐξεκ.ἘΞ.237 κύμα δ' ἐροϊσθεῖ μέγα σύνεγγυς ἡμῶν· πρβλ. Ἀριστ.Πδ.Λόγ.463(3)· || κ. ἐπὶ ἀνεμού σφοδρῶς· Κριναί. ἐν ΑΠ7,676 ροϊσθησῶς Εὐρώς· 4) ἐν εἰδ. σημ. ῥοφῶ, καταπίνω θορυβωδῶς, ἐπὶ τῆς Χαριδῶδως· Ὀδ.Μ 106 μὴ σὺ γε κείθι τόχοις, ὅτε ροϊσθησίαιεν.

ροϊσθησῶ-ἔω Ἡσ. «ροϊσθῶδαι» μετὰ ἤχου ᾄδει, ὡς οἱ ποιμένες· Θεόγνωστ.Καν.24 ἐμετὰ ροϊσζου σαλευθε, ᾄδεις.

ροϊσθησις [ο] Ἡσ. «ὁ ἀσπάρακος».

ροϊσθαίον [ο] κ. ροϊσθάριον ἀλαφρῆ πτερὶ περιέωσα ἀχουσαν· Ἀέρ.2,86, Ἡσ. ἐν λ. ὄψικα.

ροϊσθί [ο] δημ. ῥοθί βλλ.

ροϊσθιά [ο] δημ. ῥοθιά βλλ.

ροϊσθιον [ο] ὄνομα, τοῦ ῥοθί βλλ.2, μικρο ῥοθί· Μέν.146 καὶ τῶν ροϊσθίων ἐπρώγομεν, Πάπ. 2) ὁ φλοιὸς τῆς ῥόας, τοῦ ῥοθιοῦ· Πλάσα.

ροϊσμός [ο] Ἡσ. «ποιὸς φάφος».

ροϊσμος Ἡσ. «ἀδάκνα».

ροϊσμο [ο] δημ. ῥοθί βλλ. 2) φρτ. ἔκαμε ροϊσμο [ἐπέφερε] χειροτέρευσιν καταστάσεως πνος, κακῶς διέθεσε, τὰ θαλάσσιως, τὰ μοσάκεφαι.

ροϊσμοί-α-ον μτγ. ροϊζήεις βλλ., θορυβώδης, ἡχηρῶς· Χρησμ.Χαλδ.300.

ροϊσθῆ ἐπίρρ. μτγ. μετὰ ροϊζου βλλ., μετ' ὀρηξ θορυβώδους· Νικ. Λλ.182,498.

ροϊσθῶν ἐπίρρ. μτγ. κ. μαν. μετὰ θορυβώδους ἤχου, μετὰ κρότου, βόης· Νικ.Θηρ.566, Λυκόφρ. 66, ΚΔ Πέτρ.2,3,10 ἤξει δὲ ἡ ἡμέρα Κυρίου... ἐν ἡ οὐρανοὶ ροϊσθῶν παρελεύσονται, Ἀρετ.ὈΞ. Νούσο.1,7· || ὀρμητικῶς, βιασίως· Αἰσώπ.Μῦθ. 30 θιά δὲ τὸ ροϊσθῶν φέρεσθαι τὸ ὄδωρ, Ἰω. Χρυσ.6,138Α ῥοϊσθί ροϊσθῶν φερομένην.

ροϊσθήεις-εντος-εσσα-εν μτγ. ὁ λίαν θορυβώδης, ὄξως διαπεραστικός· Νόνν.Δ 6,191 συριγμός ροϊζήεις· 2) ὁ ὀρμητικῶς, βιασίως φερόμενος· Ἐπιγρ. Λόγχα ροϊζήσσαν βαλῶν ἀκικηίν.

ροϊσθημα-ατος [ο] κίνησις σφοδρῶς, ὀρμητικῆ, θορυβώδης· Ἀριστ.Φ.Ὀρν.1182 ῥύμη τε καὶ περτοσί καὶ ροϊσθησιν αἰθῆρ βοσίσται, Λουκ.Μιλ.Ἐγκ 2, αὐτ.2,Τραγ.1 ὦ... στεροπᾶς ροϊζήμα· || εἰδ. ἐπὶ τῆς πλανητικῆς σφαιρᾶς, κτ.πλθ.· Ἰάμυδ.Πυθ 15,65· 2) μτφ. πησις γοργῆ, πέταγμα· Λουκ. Ιας. 2,συγρ.50 καὶ μεταπετέσθω ἀπ' Ἀρμενίας μὲν εἰς Μιδίαν, ἐκείθεν δὲ ροϊσθηται ἐν εἰς Ἰταλίαν· 3) μτφ. ἐκδῆλωσις, ἐκφρασις μετὰ πάθους σφοδρότητος· Ἄγαθ. ἐν ΑΠ 5,22 εἴ ποτε δὲ τραγικῶς ροϊσθηται βήξαστο φωνῆν.

ροϊσθησις-ως [ο] μτγ. συριγμός, τριγμός· Θεολ. Ἀριθμ.37· 2) εἰδ. ἡ μετὰ βόης, μετὰ συριγμοῦ ὀψις βέλους· Ἀκόλ.ΠΔ ἘΞ.19,13.

ροϊσθητικός-ή-ον μαν. συριατικὸς θορυβώδης· Ἐῶστ. ἐν Μεί'ε Spicil.5,230.

ροϊσθημα-ορος [ο] ὁ μετὰ θορυβώδους ὀρηξ κινούμενος· Ὀρφ. Ὑμν.64, αὐτ.β.6.

ροϊσθησις-ιδος [ο] μτγ. δίκη, κρισολογία ταραχώδης, θορυβώδης φιλονικία· Κικ. Ἀττ.14,10,3 [ἀμφ. δ. ἀνάγν. ρηζόθησις].

ροϊζομαι μτγ. ὁ, τ. τοῦ ροϊζῶ-ᾶω βλλ., Ἰερμλ. Μυστ.3,2 [κώδ.], αὐτ.3,9 ἴως δ. ἀνάγν. ἀντὶ ροϊζοιμένοσι.

ροϊζος [ο] κ. νεώτ., ἰων. κ. ὡς θηλ. ροϊζος ἤχος, κρότος παραγόμενος ὑπὸ σάματος κινουμένου· εἰδ. ὁ συριγμὸς τοῦ ῥιπτομένου βέλους· Ἰλ. Π361 ὁσάτων τε ροϊζον καὶ ὀδοπον ἀκόντιαν, Ὀησᾶνοδρ.19,3· || ὄμ. ὁ συριγμὸς μάλιστα· Ὀπν.Ἀλ.2,352· || ὁ συριγμὸς ὄψεως· Ἀριστ.Ρ 4,138,1543· || ἡ ροή τοῦ ἀνεμού· Πλάουτ. Ἡ8,18C καὶ πνευματῶν ροϊζον καὶ θαλάττης κτύπον· || ὄμ. ἡ μετὰ βόης, μετὰ ῥοχθου κίνησις ῥεώματος, ῥόακος· ΠΔ Ἰεζ.47,5 ροϊζος, χυμιάρορ, ὅν οὐ διαθῆσονται, Αἰλ.Ζ1 17,17 τῶν ποταμῶν σὺν πολλῷ τῷ ροϊζῷ φερομένην· || ὄμ. ὁ ῥοχθὸς τῶν θαλασσιῶν κυμάτων· Ὑγν.Ἰα.150· || ἡ βοή ἡ ἐκ τῶν ὀρμητικῶς φερομένων πτερόγων· ΠΔ Σοφ.Σολ.5,11 πνεύμα κοφον καὶ ἀγχιόμενον βίβ ροϊζου· || ὁ κρότος πίπτοντος δένδρου· Κόλητ.1,250· || ὁ ἤχος ὁ παραγόμενος ἐκ τῆς ῥισώσεως· Ἀριστ.Ἀκουστ.802α,39· 2) εἰδ. τὸ σύριγγα τοῦ ποιμενικοῦ αἰλῶδ, αἰθήσης· Ὀδ. Τ315 πολλῆ δὲ ροϊζῷ πρὸς ἄρος τρέπει πλονα μῆλα Κύκλωφ, Λόγγ.38 ἔλασεν ροϊζῷ... τὰς ἐγάλας εἰς τὸν νομόν· 3) ὁ ἤχος ὁ ἐκ τῆς προφορᾶς τοῦ γράμματος ρ· Φιλῶδ. ἐν Ἡρακλ.994, 29, Δισμ.Ἀλ.2,εὐβ.14, Σέξτ.Ἐπιλ.Μαθ.1,102· 4) ὀρμητικὴ φορᾶ· Πλάουτ.Μαρκέλλιδ ροϊζῷ καὶ τάχει καταφερομένην, αὐτ.Δημήτρ.21, Ἐπίκ. ἐν Πάπ. 7,4· 5) νεώτ. ἱατρ. τρομώδης δυνατικῆ κίνησις μετὰ σχετικῶ φόφου παρουσιασμένου ὡς παθολογικῶν φαινόμενον τοῦ θώρακος αἰσθητῶν κατὰ τὴν φηλάσσειον καὶ ἀκρόασιν τοῦ προκαρδίου καὶ ἀφελθόμενον εἰς πᾶσθιν τῶν σπασμῶν τῆς καρδίας ἡ τοῦ περικαρδίου.

ροϊζω μτγ. κ. μαν. εἰδ. ἀναφορ. πρὸς ἴππον, ὀδηγῶ, φέρω εἰς τὸ ὄδωρ, εἰς ῥέουμα πρὸς πλύσιν, καθαρίσαν· Ἰππιατρ.87 ροϊσσαντα εἰς ὄδωρ γλυκῶ· 2) μέσ. ροϊζομαι ὑποβάλλομαι εἰς τὴν ἐργασίαν τοῦ ρεώματος· Στράβ.14,5,12 τῶς παχυνευροῖσι ροϊζομένοις καὶ κτήνεσι καὶ ἀνθρώποις ἐπικουρεῖ ἰάμφ.ἀνάγν.].

ροϊζω-ἔω ἰων. κ. ἐπ., παρστ. ροϊζεσκε Ἰ'Ησίοδ Θ 835], ἀφρ. ἄρροϊσσαι Ὀπν.Ἀλ.1,563], ἐπ. ροϊσσαι Ἰ'Ιλ.Κ 502], παρὰ μτγ ροϊζον βλλ., ἡσαν τριγμοῦ, συριγμοῦ· Ἰλ.Κ 502 ροϊζήσαν δ' ἄρα πιφάσκων Διομήδεϊ δίω· || εἰδ. ἐπὶ ὄψεως, συρίζω· Ἡσιόδ.Θ 835 ἄλλοτε δ' αὐ ροϊζέσθ', ὑπὸ δ' ἤχην ὄρεα μακρὰ, Ἀπόλλ.Ρ 4,129· 2) οὐτω κ. ἐπὶ πτηνῶν, κινῶ τὴν βιασίως σφοδρῶς, ὥστε νὰ παρῶ γίχνην, τάρασσω· Λουκ.Ἐρωτ.22 οἱ ἀέρια ροϊζόντες ἄρνεϊ· || κ. ὡς μέσ. κινῶμαι, βιασίως φερόμαι· Λουκ.Ἰλ. ἐν ΑΠ 11,106 ταξ' ἀν ἐροϊζτο δι' αἰθέρος· 3) ἐν εἰδ. σημ. ῥίπτω βέλους, τοξέω· ΠΔ Βασ.4,13,17 καὶ εἰπεν Ἐλισαίᾳ ροϊζήσσαν, καὶ ἐροῖσσει ἰβγρ. κώδ. τοξέωσση· κ. παθ.· Λυκόφρ.1426 τῶν-πλῶθεν ροϊζομένων· 4) κ. ἐπὶ ὕδατος ῥέω μετὰ φλοίσπου· ΠΔ Ἀσμ.4,15 φέρω ὄδατος ζώντος καὶ ροϊζόντος ἀπὸ τοῦ Λιβάνου· || κ. ἐν τῷ παθ. τ. Χρησμ.Χαλδ.109.

ροϊζώθη-ος-ες κ. μτγ. ὁ ἡχηρῶς, θορυβώδης· εἰδ. ἐπὶ τῆς ἀναπνοῆς, ἡ μετ' ἄγχου· Γαλ.5,231· || ζωνρῶς ἐντος ἐπὶ τοῦ σφυγμοῦ· Ἀρχγ.π. Γαλ.8,647· 2) τὸ οὐδ. ροϊζώδες ὡς οὐδ. ὀρμητικῶ, μετὰ σφυγμοῦ κίνησις Πλάουτ. Ἡ8,923C.

ροϊή ἡ ἰων. κ. τοῦ ροιά βλλ.

ροϊκοειδής-ος-ές μτγ. κρισολογία, κρισυλωτός· Γαλ.18] 1,537 κρισυλωτάται δὲ πλευραὶ ἀνθρώπου εἰσι ροϊκοειδέα-τρόπον.

ροϊκός -ή-όν ροϊδός κευρωμένος, στρέβλος : 'Ιπν.Μοχλ.22 μηροί ροϊκοί' δδ. κ. επί πρσσ.: 'Αρχιλ. 58,4 περί κνήμας ροϊκός [έξων κευρωμένος τας κνήμας, ατραβολόησις] || τὸ αὐτὸ, τὸ ροϊκόν ὄσος ἡ στρεβλότης τοῦ σκέλους : 'Αριστλ. Σοφ.' Έλ.181β,38' 2) καμπύλος : Θεοφρ.7,8 ροϊκάν δ' ἔχεν ἀγκυρεῖω δειπτερά κορώνων.

ροϊκός -ή-όν ἱρώς, ῥοϊός ὁ διαρρέων, ρευστός δδ. ἀπολόος, μαλοκάος, ασθενικός : 'Ιπν.Αέρ.20 ροϊκά σώματα' 2) ὁ πάσχων ἐκ ροῆς, διαρροῆς : Δισσκ.1,68,5, αὐτ.1,17 ῥοϊοταί ἐν ποτῷ κοιλιακαῖς καὶ ροϊκαῖς γυναιξίν, αὐτ.5,34.

ροϊκάδης-ους-ες ροικσειδής βλλ. : 'Ιπν.Μοχλ.30 ροϊκῶδη δαστα [πθ. ἐσφ.ἀνάγγ. ὄντι ροϊκῶδησι'] ἢ στρεβλός : αὐτ.'Αρθρ.86.

ροῖος-ιν-ον ἡγν. κ. νεώτ. ὁ τῆς ῥοῦς, τῆς ῥοῖας : 'Αν.Όξ.3,226 ῥοῖνη ῥάβδος. Παπ. ῥοῖνα μορχεύματα.

ροῖσος [οἰ] || κ.νεώτ.ὑποκορ. τὸ ῥόα βλλ., μικρὸ ῥοῖά βλλ.2), μικρὸ ῥόοι' δδ. κ. κόμβος, θύσανος, κρσσός, ἔχων τὸ σχῆμα ἢ τὸ χρώμα ῥοῖοῦσι, ἀποτελῶν κοσμητικὸν τῶν λερατικῶν στολών : Σουίδ. εῤοισαί' κόμμοι χρυσοφούαντα, ὁμοιοί ῥοῖαῖς, εἰς ὁμοῖον δὲ ὄντες τῆς τοῦ ἱερέως στολάς : ΠΔ'Έξ. 28,29(33) καὶ ποῖσσει ὑπὸ τὸ λῶμα τοῦ ὑποδύτου κῶτιβον, ὡσεὶ ἐξανθοῦσαι ῥόας ροῖσκούς ἐξ ἁκνίνθου, ἴωσ.Α1 3,7,4' 2) εἰδ. νεώτ. ῥοῖσσοι μικροὶ τινεῖσι ἐγκρωμοὶ πλησίον σφαιρικῶν μεταλλίνων κομβίων ἠρμοσμένοι ἐν τῷ ἐκ τῆς δομητικῆς προελθόντι σχιχρῶν τῶ διακόνου' || ὄμ. κομβία ἐν τῷ σάκκῳ τῶν ὄρχητρῶν ἐν σχήματι κωδωνίσκων ἐλαφροῦς ἠχοῦντων, ἄ. κωδωνίσκοι.

ροῖσος [οἰ] [2] Ἐπιγρ. ὑποκορ. τὸ ῥοῖ βλλ.1), μικροῦς ῥόαξ, ῥοῖακί.

ροῖσμός [οἰ] ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ροῖω βλλ., 'Ἡα.εῤοισμός' ὁ τῶν ἱππῶν κλισμός.

ροῖτής οἶνος [οἰ] ἡγν. ὁ ἐκ ῥοῶν, ῥοῖοῖων ἐξαγόμενος οἶνος : Δισσκ.5,26.

ροῖτικός [οἰ] πάπ. ικτ. παράλ. τοῦ οἶνου ροῖτης **ροῖωδής**-ους-ες ἡγν. ῥωῖδής, ὄργος : Γαλ.17 (1),197' 2) ἐπὶ ὄστων, τὰ μὴ ἔχοντα στερῶν συν-οχῆν μετ' ἄλλῶν, τὰ ἐλαστικῶν αὐδέοντων ἔχοντα : 'Ιπν.'Αρθρ.86, αὐτ.Μοχλ.30.

ροῖ [τῶ] ἡγν. κ. ροκὴ κνήσις ἐν τῷ ἔσριτω.

ροῖκα [ή] ἡγν. ἡ ἱλακότης : Πολιτ.'Έκλ.Τραγ.235,11 κὶ ἀν νεθρ καὶ τῆ ῥόκα τῆς, τῆς λέν πῶς πρσκα φτεῖναι, φρ. κάμρ ῥόκα σου [μὴ πολυπραγμονῆς, κάνε τὴ δουλειά σου]' 2) τὸ φυτὸν ἔρροικα, ἡ ἡμεροσ, τὸ εἶδωμον, ἄ. ἀζοῦματο' || ῥόκα τοῦ ποταμοῦ τὰ φυτὰν ναστοῦρτιον τὸ ποτάμιον.

ροκάνα [ή] ἡγν. κ. ροκάνα ἔξιλον ἡ μεταλλικὸν ὄργανον, παράγων κρότον ἔξρον καὶ ἰσχυρόν, ἀποτελούμενον δὲ ἐξ ὀδοντωτοῦ τροχοῦ ἠρμοσμένου στερεῶς ἐπὶ ὄξων, χρυσομένον καὶ ὡς λωδός, καὶ ἐκ γλῶσσης ἐστερεωμένης ἐπιπλαιοῖσι ελευθέρωσ περὶ τὸν ὄξονα στρεφόμενου καὶ περιδύλλητος τὸν τροχόν. 2) μεγάλη ῥοκάνη : Δοσέ μου τῆ ροκάνα νὰ πλανάρω.

ροκάνας [οἰ] ἡγν. 'ἐπιδῆξις διαρρηκτικῆς, ταχέως καὶ ἀδορυδῶς ἐνεργῶν, ἄ. τουσαφράκης.

ροκάνι [τῶ] ἡγν. κ. ροκάνι Ἐυλουρηκὸν ἐργαλεῖον ἐν χρ. πρὸς λείωναν τῶν σαινῶν, ροκάνη' πρδλ. ροκάνα 2).

ροκάνιδι [τῶ] ἡγν. κ. ροκάνιδι ἀπόξισμα ἔξιλου λειανομένου δὴ ροκάνης.

ροκάνιζω ἡγν. κ. ροκάνιζω ἀπόξω, λειανῶ σαινῶ, ἔξιλον διὰ τῆς ροκάνης βλλ., πλανάρω μετὸ ροκάνι : ροκάνισέ μου τὴν θάλλα. 2) γρώγος, κατατρώγω σκληρόν : κῶθιος καὶ τὸ ροκάνε ὄλα τὰ παρῆμιά, - ὁ ποντικῶς ροκάνισε τὸ κεφαλοῦρπ' 3) ἐνεργῶ ἐπιτηδεῖαν διάρρηξην πρδλ. ροκάνας.

ροκάνισμα [τῶ] ἡγν. κ. ροκάνισμα ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ροκάνιζω βλλ.1), ἡ διὰ τῆς ροκάνης λείωνσι σαινῶς, ἔξιλου, ἄ. πλανάρισμα.

ροκάνη [τῶ] νεώτ. κ. ἡγν. ἡ ροκάνη βλλ.

ροκῆλλη [ή] νεώτ. γένος λεληθῶν : ρ- ἡ φύκοφης ἔξ ἧς ἐξάγεται ἡ χρωστικὴ οὐσία ἱλιωτρόπιον.

ροκῆτα [ή] ἡγν. κ. ροκῆτα ὁ πύραυλος.

ροκακίφαλο [τῶ] ἡγν. ἡ κεφαλή, τὸ ἄνω μέρος τῆς ρόκας, ἱλακότης, τὸ μέρος οἷου προσδένεται τὸ γρῶν νῆσιν.

ροκακό [τῶ] [πρδλ.] νεώτ. κ. ἡγν. ὄμλ. καλλυτεχνικός ρυθμός ἐν τῷ ὄρχηστρικῶ, τῆ ἐπιλοποῖα καὶ τῆ διακοσμῆτικῇ, ἐπικρατήσας ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὴν περίοδον τῆς Ἀνθισαυκίας (1715-1753), αὐ κύριον χαρακτηριστικὸν εἶναι ἡ πρόξουσα θέσις τοῦ διακοσμῆτικῶ στοιχείου, εἰλημένου ἔκ ποιηλῶν ρυθμῶν, πλουσιώτατα χραιομοποιούμενον' 2) σκωπ. ἐπὶ ἀμφίσεως γυναικείας, ἡ ἀκαλοισθητῶς ποικιλόχρωμος, παρδάλη.

ροκφόρ [τῶ] [πρδλ.] ἡγν. εἶδος ἐλεκτοῦ πινος παγκοσμίου γνωστοῦ τυροῦ, ὀνομασθέντος οὕτως ἐκ τῆς πόλεως Ροκφόρ.

ρολάνδης αὐλαξ [ή] νεώτ. ἄνομοι, ἀλλὰ ἐρωσθῆσιος ἐν τῷ ἔξω ἐπισηναί τοῦ ἡμισαργίου τοῦ ἐγκεφάλου, χωρίζουσα τὸν μεταπίσιον λοθόν ἀπὸ τοῦ βρεγματικῶ' || ρολάνδεις φῦμα πρόμηκες ἐπαρῶα διηνη φαῖας στήλης ἐπὶ τῆς ὀμοθίας ἐπιφανείας τοῦ προμήκου μυελοῦ παριστῶν τὴν πρὸς τὸ ἄνω συνέχεια τῆς ὀμοθίας πλάγσις ἀλλοκας τοῦ νωπίου μυελοῦ καὶ ἔχον ὡς ὑπόθερα τὴν νωπίαν δευρίτια τοῦ τριδύμου νεύρου' || ρολάνδεις πηκτώδεις ὄσος διαφανοῖς οὐσία σχημάτων ἡμιελκίνο, ἀποτελοῦσα τὴν παρῶην τοῦ ὀμοθίου κέροτος τοῦ νωπίου μῆου.

ρολλίνα [ή] [ἱταλ.] ἡγν. εἶδος τυχηροῦ παιγνίου, ἄ. ρουλέττα.

ρολό [τῶ] [πρδλ.] ἡγν. κ. ρουλό κῶλινδρος, πᾶν τὸ εἰς κῶλινδρον ἐλιγμένο : ἔνα ρουλό χαρτὶ ἄσπρο' 2) τὸ εἰς σπῆροῦ ἐλάματος φύλλον θύρας ἡ παραθύρου, τὸ εἰς κῶλινδρον ἐλισσόμενον' συνήθ. κτ. πλθθ. : κατέβασε τὸ ρολό.

ρολόγι [τῶ] ἡγν. κ. ρολόγὶ κ. λορόγὶ τὸ ῥολογιῶν βλλ., τὸ ὄργανον, τὸ μηχανῆμα τὸ δεικνύον τὰς ὥρας τοῦ ἡμερονηκίου : Πορφύρ.Σκ.2),2 ὁ κολός τῆς Ἀθήης σύντροφος, [τὸ ἀγαπημένο μας παλιδ ρολόγ, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 35,19 ἔνα ρολόγ ἀργομετρικὸν παρέκει] τῆ διαβατάρικη [τῆ τὸ κόσμου, φρ. ἡ δουλειά πάει ρολόγ] [ἐτελεῖται μετὰ κανονικοῦ ρυθμοῦ, τοκτικῶ' || συνεκδ. ρολόγ τὸ γκαγιότ - τοῦ ἡλεκτρικοῦ - τοῦ νεροῦ συσκευῆ δεικνύουσα τὴν καταπόλωσην τοῦ φωτοερίου, τοῦ ἡλεκτρικοῦ ρεύματος, τοῦ ὕδατος' 2) τὸ φυτὸν ποθανήος τὸ κυανόχρονον, ἄ. ρολογιό, ὡς καὶ ὁ κερπὸς αὐτοῦ.

ρολογιά [ή] ἡγν. κ. ρολόγὶ τὸ φυτὸν ποθανήος τὸ κυανόχρονον.

ρόλος [οἰ] [ἱταλ.] νεώτ. κ. ἡγν. κῶλινδρος, τὸ εἰς κῶλινδρον ἐλιγμένο' εἰδ. κῶλινδρος περιελιγμένο χάρτιο : πάρε μου πέντε ρόλους χαρτὶ ἄσπρο' 2) τὸ χαρακτηριστικὸν πρόσωπον ὁ ὑποδμετα ἡθοποιος τις εἰς ἔξωρον ακνηκῶν : εἶναι περιφροσὸς σὲ ῥόλο τοῦ Ὁθέλλου, - παίζει μοναχῶ δευτερεσαντας ρόλους : || πρῶτος ρόλος ἡ ὑπόκρισις τοῦ πρωταγωνιστοῦ' δδ. κ. αὐτὸς ὁ συνήθως πρωταγωνιστῶν ἐν τινι βίωσῶ : ἔχει τὴν ὄξιση νὰ εἶναι πάντα ὁ πρῶτος ρόλος. 3) μετὸ τὸ ἦθος ὅμ' ὁ ἐμφανίζεται τις ἐν τινι κοινωνικῇ δράσει, καθόλου ἐν τινι περιστάσει γενικοῦ δημοσίου ἐνδιαφερόντος : παίζε τὸν ῥόλον κοινωνικῶ ἄναμορφωτοῦ - ἔθνικῶ ἠρωοσ [ὑποκρινετο, προσποιεῖται τὰκ. ἡ θεωρεῖται ὡς.]' 4) ὄμ.μτφ ἡ συμ-

βολή, συμμετοχή τινος εις την γένεσιν ή την εξέλιξιν, διαμόρφωσιν γεγονότος τινός ή καταστάσεως: ή δράσασα εις τήν παιδείαν παίζει μέγαν ρόλον εις τήν καθόλου έθνηκήν μας ύπόστασιν, - στίς ένέργειές του δέν παίζει κανένα ρόλο το άνώτερον αίσθημα.

ρομάντζα (ή) δημ. ά. ρωμάντζα βλλ.

ρομάντζο (τό) δημ. ά. ρωμάντζο βλλ.

ρομαντικός-ή-ήν) νεώτ. κ.δημ. ρωμαντικός βλλ.

ρομαντισμός (ο) νεώτ. κ. δημ. ρωμαντισμός βλλ.

ρομβηδόν έπικρ. μγγ. έν είδει ρόμβου, στροβίλου: Μαν.4,108.

ρομβητής (ο) ά ως ρόμβος περιστρεφόμενος, που γυρίζει πάν τροχός: 'Ορφ. Ύμν.31,2.

ρομβητός-ή-όν ό περιονούμενος ρομβειδώς, κυκλικά: 'Αλκai.ΑΠ 6,218 ά δέ τεόντων ένθους ρομβήτην έστροφάκις φάθην, 'Αντιπ.Θεσα.ΑΠ 6,219 ρομβητούς δονών λυσσομανεϊς πλοκάμους.

ρομβή (ή) νεώτ. κ. δημ. είδος έγκάρσιου ρουσικού όργανου μετά κώνιδρου έπαναλαβήντος ώρισμένα τινά μέλη κα παιζομένου μηχανικώς διά τήν περιστροφή του κώνιδρου.

ρομβίζω 'Επικρ. περιστρέφω, αυστρέφω, περιδινώ' ούτω κ. μτφ. περί άνοητόντος: 'Επικρ. Πανθηκ. άλλ' ή σε κλωστήρ Μοίρην ένρόβισαν.

ρομβικός-ή-όν νεώτ. ό άνήλικος ή άναφερόμενος εις τόν ρόμβον βλλ. ά έν είδει ρόμβου: **ρομβικών σχήμα'** || είδ. ρομβικών σύστημα έν τών κρυσταλλικών συστημάτων καθ' ά κρυσταλλούντος το διάφορα όρυκτά, καί γεν. ή κρυσταλλική όλη, παρουσιάζόμενον υπό τήν μορφή τής πυραμίδος, του ηρίσματος καί του πνακοειδούς || **ρομβικών δεκαέδρων κρυσταλλικών σχήμα** του ρομβικού συστήματος, έχον δώδεκα έδρας έκάστην υπό μορφήν ρόμβου' || είδ. όρυκτολ.

ρομβικά όρυκτά τα όρυκτά τα κρυσταλλομένα κατά μόν τών τριών μορφών ύφ' άς παρουσιάζονται το ρομβικών σύστημα, βλ. άνωτέρω' || έπικρ. -ώς.

ρομβόν (τό) σχόλ. άττ. ρόμβιον ύποκορ. του ρόμβος βλλ.21: Σχόλ. 'Απολλ.Ρ 4,143.

ρομβοχώρα-ός (ο) νεώτ. ζωολ. γένος ηθδών άνακάνθων πλευρονηκτιδών τών εύκράτων καί θερμών θαλασσών.

ρομβόγλωσσα (τά) νεώτ. ζωολ. κατηγορία έρπετών-ών ή γλώσσα έχει σχήμα ρόμβου.

ρομβοεδρικός-ή-όν νεώτ. ό άνήλικος ή άναφερόμενος εις το ρομβοέδρον βλλ.: σχήμα ρομβοεδρικήν' || είδ. ρομβοεδρική ήμιεδρία κρυσταλλική τάξις του τριγωνικού συστήματος: κατά τήν ρομβοεδρικήν ήμιεδρίαν κρυσταλλοϋται ό **σφεισπίτης** || όμ. ρομβοεδρική τετραεπίδρια μία τών κρυσταλλικών τάξεων του τριγωνικού συστήματος σπερμιμένη έπιπέδων αυμμετρίας ά. παρηνιεδρία' || ρομβοεδρικών κρυσταλλικών συστημα έν έκ τών έπτά κρυσταλλικών συστημάτων, καθ' ά κρυσταλλοϋνται τα όρυκτά καί καθόλου ή κρυσταλλική όλη, ά. τριγωνικό σύστημα.

ρομβόεδρον (τό) νεώτ. γεωμ. το παραλληλεπίπεδον ού ά έδρα έν είδει ρόμβου: 2) κρυσταλλογραφικώς, κρυσταλλικών σχήμα του τριγωνικού συστήματος, συνιστάμενον από έξ όμοιομόρφους έδρας, ών έκάστη έχει το σχήμα ρόμβου.

ρομβοειδής-ούς-ές κ. νεώτ. ό όμοιος ρόμβου, ό έχον σχήμα ρόμβου: 'Ινν.'Αρθρ.35, Στράβ.2,1, 22 τήν δέ 'Ινδικήν ρομβοειδή φση' || **ρομβοειδές σχήμα** τετράπλευρον έχον μόνον τας άπέναντι πλευράς καί γωνίας ίσας: Εώλ. 'Όρισμ.22, Φιλ.Βελον.52,30, Πτολ.Μοθ.7,5' || το ρομβοειδές στερεόν, ηηβλ. ρόμβος 71: Σημλικ.Όμ.410,5' || νεώτ. ρομβοειδές τετράπλευρον το έν τή γεωδαιτική κατά τήν έκτέλεσιν αυτότελουός τριγωνομε-

τρικού δικτύου καί πρός άνάπτυξήν τής γεωτρομής γεωδαιτικής βάσεως χρησιμοποιούμενον τετράπλευρον' || το ούδ. το ρομβοειδές ως ούα. πάν ή άρθρογώνιον παραλληλόγραμμον, το όποιον δέν είναι ρόμβος: 2) είδ. έν τή άνατομ.

ρομβοειδής βόθρος το πρόσθιον τοίχημα τής τετάρτης κοιλίας του έγκεφάλου, το έχον ως υπόθεμα τόν Ισθμόν, τήν γέφυραν καί τόν προμήκη, έχον σχήμα έπιμήκους ρόμβου' || ρομβοειδής **έγκέφαλος** το έτερον τών δύο κυρίων τμημάτων του έγκεφάλου, το εις το όπισθεν μέρος του κρανίου κείμενον καί αναπτύσσον μετά του μεγάλου έγκεφάλου διά τού Ισθμού, άποτελούμενον δέ έκ τής γέφυρας, τής παρεγκεφαλίδος καί του νωτιαίου μυελού' || ρομβοειδής μύς μύς τής όπισσθιας ή βασιλική επιφωσλας του κορμού, κείμενος υπό τόν τραπέζοειδή μόν, προσπελάζων τήν κάτω γωνία τής ώμοπλάτης πρός τήν σπονδυλικήν στήλην καί άναίρων τών ώμων' || ρομβοειδής κεφαλικός μύς παραλλαγή του ρομβοειδοϋς μύος (βλ. άνωτ.) καθ' ήν ή άσχηκή έκφυσις τούτου προεκτείνεται μέχρι του Ισθμού.

ρομποσφύρης (ο) νεώτ. άφαισαιογενές πέτρωμα, συνιστάμενον έκ τεφρός μάζης έντός τής όπαιας διακρινόμενα παρφυρική καί κρυσταλλικά εις όξείας ρομβικάς τομάς.

ρόμβος (ο) (έμβυος) κ. νεώτ. κ. ρόμβος πάν σώμα κυκλωτέρης περιστρεφόμενος, στροβόλον, τροχίσκας' είδ. σφαίρα, κώνιδρος, τροχίσκος έκ εύλου, χρυσού, όρεχάκου ή πολυτήμου λίθου, εις το άκρον θώμωγος ήρσομένου καί διά τής περιστροφής του άποδίδων Ιδιότητα ρόμβου, χρησιμοποιούμενος ως τελετουργικόν όργανον εις τας μυστήρια: Εύρ.'Ελ.1362 ρόμβων θ' ελιτισσομένα κύκλους έννοσις αθερία, ηηβλ. 'Αρχύ.1 (κτ. οχόλ. Κλημ.'Αλ.Προτρ.2,17,2' εύλιφον, έν έξήγηται το σπαρτολόν καί έν τοίς τελευταίς έδονεϊτα, Ινα ροζήθη' 2) όμ. μικρός τροχός πθήμενος εις περιστροφικήν κίνησιν τή βοηθεία λεπτού σπονίου διερχομένου δι' αύτού, έν χρήσει παρά τοίς μάγοις, τας φαρμακευτικίας καί τήν τέλειαν τών μαγεϊών δι' ών έσκαπεϊτο ή ασήγνευσις του δυστρόπου έραστού: Θεόκρ.2,30 χώς δινετ' όδε ρόμβος ό χόλκεος είξ 'Αρροδίδας, ώς ήθνος δινόμοσ ποθ' άμπετρίασι θύρασι Ισχόλ. 'καθό στρεφέτω ούτος ό χόλκεος τροχός, ούτως κείνους στρέφωτο παρά τοίς ήμαίς θύρασι). Λουκ.'Εταιρ.Δ 4,5 είτα έκ του κόλλου προκομισσασα ρόμβον έπιστρέφει έπωδήν τια λεγούσα' 3) όμ. ως παιδικόν παίρημον: Λεωνιδ.Ταρ. έν ΑΠ 6,309 καί τόν έλικτόν ρόμβον κουροσύνης παίγη' άνεκρέμασεν, 'Όρφ.όπ.31,29, Μάρκ.Αυρ.5,36 άλλ' ώς ή γέρων άπελθών τόν τόν θρηπτό ρόμβον άπίται: 4) όμ. κ. νεώτ. κωνικός άποιεϊδής άπολήγων εις όξείαν άχμήν, εις έν διδεται πρός παιδιάν ταχεία περιστροφική κίνησις τή βοηθεία θώμωγος περιελισσομένου περι αύτόν ή μαστιχίου, ά. βέμβυξ, στρόμβος, δημ. σφοδρά: Σχόλ. 'Απολλ.Ρ 1,139 έρόμβος τροχίσκος, έν στρέφωσιν Ιμάσι τύποντες καί ούτως κτύπον άποτελοϋσι: Εδν.72, ώ ρύμβε μαστίχας έμέ (άμφ.) 4) είδος μικρού τυμπάνου ό εγένετο χρήσις κατά τήν λατρείαν τής Ρέας καί του Διονύσου: ΕΜ έρρότηρον τύμπανον: 'Αριστοφ.άν.203, άιου.'Αθ.1,3, 'Απολλ.Ρ 1,139, Φάλακι. ΑΠ 6,165 στρεπτόν Βασσαοικήν ρόμβον θιάσισο, 'Επικρ. ρόμβος εύλίνας ήλιχρυσός' 5) το άνδρικών μόριον: Πάπν. 6) ταχεία καί σφοδρά περιστροφική κίνησις, περιδίνησις: Πινδ.Ο 13,94 έμέ ά' καθόν άνόκτων Ιέντα ρόμβον Ιέκπεύοντα βέλην περιδινόμενοι, ούτ.1 43,65 αέκτο... ρόμβον' || κ. περι τής κινήσεως τών κόσμων, τών πλανητών: Κριτ.1,9,2D έν αθερίω ρόμβω,

‘Ορφ. Ύμν.8,7 ρόμβον ἀπειρατοῦ διευέρισαν ὀμον ἔλασαν ἱερεῖ τοῦ ἡλίου’. 7) μτφ. παρ τῆς φορᾶς τῶν πραγμάτων: ‘Ελλ. Ἐπιγράμ.14,1398 Νέμεσις καὶ ῥόμβος ἀλάστωρ’. 8) κ. νεώτ.

μην. πᾶν παραλληλόγραμμον μὴ ὀρθογώνιον ἔχει καὶ τὰς τέσσαρας πλευρὰς αὐτοῦ ἴσας: ‘Ἀριστ. Μηχ.854b,16, Εὐκλ. Ὀρίσμ.1,22’. || ρόμβος στερεῶς σχῆμα συνιστάμενον ἐκ δύο κῶγων ἔχοντων τὰς βάσεις κειμένους ἐπ’ ἀλλήλων: ‘Ἀρχιμ. Σφαιρ. Κυκλ.1,26’. 9) εἶδος ἡχθῶς ρομβοειδῆς περὶπου ἔχουσιν τὸ σχῆμα: Νουσιμ.2,13, ‘Αἰθ.7,330D ῥωμαῖοι δὲ καλοῦσι τὴν φῆτταν ρόμβον, καὶ ἔστι τὸ ὄνομα Ἑλληνικὸν [Καρ.σημ. εἰς Ξενοκρ. 90 ἄλλ’ ἔστι ἡ μὲν φῆττα ἡ ψῆσσα τὸ παρ’ ἡμῶν φησισιν, ὁ δὲ ρόμβος τὸ σῆκκιον. . .]’. || νεώτ.

ζωολ. γένος ἡχθῶν ἀνακρίσθων πλαγιοστέρων τῆς αἰκίγει. τῶν πλευροπτεριδιῶν, οὗ γνωστότερον εἶδος ρόμβος ὁ μέγιστος ἀλιευόμενος καὶ παρ’ ἡμῶν, δημ. καλκίνα. 10) χειρουργικὸς τῆς ἐπίδεσης, κληθεὶς οὕτως ἐπ’ αἰσθημάτων αὐτοῦ: ‘Ἰππ. Κατ’ Ἱππρ.7, ‘Ἡνὸδ. Χειρ.π.’ Ορειδ.48,20,14’. 11) κτ. πληθ. ρομβοειδεῖς διακοσμητικαὶ ἐπιμαρμαίαι: Δημόκρ. Ἐπι.1 Ἰσαφᾶ καὶ πορφυρᾶ καὶ κρέκκτα ρόμβοις ὑφαντά, ‘Ἀριστέ.74 διαπλακὸς ῥόμβων’. 12) νεώτ. ναυτ. ἐκάστη τῶν 32 διαπρέσεων τοῦ ἀνεμολογίου τῆς πύσης: 13) νεώτ. ἀνατομ.

ρόμβος ἰερὸς καὶ ὀσφυϊκός. δύο ἀθεσθί ρομβοειδῆ ἐντυπώματα, σχηματιζόμενα ἐπὶ τοῦ δέρματος τῆς ὀσφυϊκῆς χώρας τῆς ῥάχης, ἐξ ὧν αἰ μοικιτήρες προσδιορίζουσι τὴν ἔγκλιαν καὶ τὰς διαστάσεις τῆς πυέλου.

ρομβόσημον (τό) νεώτ. ναυτ. οἷσμα ἐπαρμόμενον ὑπὸ τῆς ναυορμικῆς πρὸς καθορισμὸν τοῦ ἀνεμορροῦθου πρὸς ὃν ἡ ὑπὸ τοῦ ἀτόλου ἀκολουθηθεὶς πλεύσις, ὡς καὶ παρ’ αἰουδῆσπετε πλοίου τῆς στολοδραμίας πρὸς καταδῆλξιν ἀριστημένης ἀντιστοίχως, λογιζομένης πάντοτε ἀπὸ διαπεπαστοῦ πρὸς διοιουθεύμενον.

ρομβοτετράγωνος-ον μιν. ὁ εἰς σχῆμα ρόμβου: Τζέτ.Χιλ.8,581.

ρομβῶ-έω αὐστηρέως, περιστρέφω ὡς ρόμβος, περιδῶν: Ἱπ.Λέξ. ‘ῥομβεῖν ῥομβεῖν τοῦτο δὲ ἀπὸ τῆς κινήσεως τοῦ ῥόμβου:’ || Σουῖδ. ‘ῥομβεῖν ῥομβοδᾶν’. || ‘Ἡσ. ἐν λ. βερβικίζει ῥομβεῖ: στρέφει: διώκειν.

ρομβῶ-ῶ μτφ. διδῶ εἰς τὸ σχῆμα τοῦ ρόμβου: κ. παθ.: ‘Ἡρών Βελον.102,12.

ρομβῶθης-ους-ες μτφ. ἐσφ.ἀνάγν. ἀντὶ ρεμβῶδης: Πλάτ. ‘Ἠθ.715C.

ρομβωτῆς-ή-όν μτφ. κ. νεώτ. ὁ εἰς σχῆμα ρόμβου κατεσκευασμένος, πεποιμένος: Καλλιπ. ‘Ἀντίπ.Θεσσ. ἐν ΑΠ δ,1111 πηλῆξας ρομβωτῆ ὀυράτος οὐρίων, Ἀριστέιδ.67 ρομβωτῆ ἀποτελοῦσα τὴν θεωρίαν’. 2) νεώτ. ὁ κερματισμένος εἰς ρομβοειδῆ σχήματα, μπαλοδοξιώτης.

ρόμια ‘Ἡσ. εἰδος ἀκοντίου.

ρόμια-ατος (τό) τὸ ῥόμφη: ‘Ἰππ.Γαλ.19,135.

ρόμιοις (ὀ) μτφ. ὁ ἐν τῷ ἔθῳ γεννώμενος σκώληξ, κερθῶν, σάρακας: Ἀρκάδ.59,24’. || παρ’ ‘Ἡσ. ῥόμοξ (εἰκ.).

ρομινέσις (ὀ) [γαλλ.] δημ. κ. ρομρινεῖς στρόφιγγε κρήνη βρύσης κἀνούλα.

ρομπόλλα (ὀ) δημ. ποικιλία σταφυλῆς, ἐδοκομοῦσα ἐν Κεφαλληνίᾳ, ἐξ ἧς παράγειται εὐγεύστου ἐπιτραπέσιου οἴνου.

ρομπολο (τό) δημ. τὸ δένδρον πίτυς ἢ λευκῆ.

ρομπόν (ὀ) [λαθ.] νεώτ. κ. δημ. μηχανικὴ συσκευή ἔχουσα ἐν γεωμετρικῶν γραμμῶν τὴν μορφήν ἀνθρώπου, ἐκτελοῦσα δὲ λειτουργία κινήσεως διακρίνου ἐν τῇ μέτρῳ ἄντικκοσταθῶσαι τὴν συμβολὴν τῶν ἀνθρωπίνων χειρῶν ἐν τῇ ἐργασίᾳ.

ρομφάκις ‘Ἡσ. «βαστάζει».

ρομφαία (ὀ) μτφ. κ. νεώτ. εἶδος ῥεγάλης καὶ πλατέως σπᾶδῆς ἀμφιστόμου, χρησιμοποιουμένης κυρίως ὑπὸ τῶν Ἑσρακῶν καὶ ἄλλων βαρβαρικῶν φυλῶν: Πλούτ.Αἰμ.Β ὀρθᾶς ρομφαίας βαρυσυδῆ-ρους ἀπὸ δύο δεξιῶν ὤμων ἐπιστείντες, αὐτ. Κλειμ.26’ πρδλ. Φύλαρχ.ἀπ.57, ‘Ἀρρ.ἀπ.103’.

|| καθόλου σπᾶδη, εἶδος: ΠΔ Βασ.1,17,51 καὶ ἔ-δραμα Δαυιδ. . . καὶ ἔλαβε τὴν ρομφαίαν αὐτοῦ, καὶ ἐθανάτωσεν αὐτὸν, ἴωσ.Α1,6,124, Σολωμ. Ἡ ‘Ἐλλάδα 4 ἀπάνου εἰς τὰ ρομφαία ῥάνη τοῦ χέρι’.

|| εἰδ. ἐκκλ. ἡ πυρην σπᾶδη τῶν ἀρχαίων: ΠΔ Γέν.3,24 καὶ ἔαξε τὰ Χερουβείμ καὶ τὴν φλογίην ρομφαίαν τὴν στρεφόμενην, ΚΔ Λουκ.2,35, αὐτ. Ἀποκ.1,16, αὐτ.2,12 τάδε λέγει ὁ ἔχων τὴν ρομφαίαν τὴν δίστομον τὴν ὄξειαν, Κἀδ.εἰς Σουλ.28,5 καὶ ἀγγελοῖς | τοὺς ὄνηγει. . . τοῦ λόμ-πει | ρομφαία στό χέρι’. 2) νικητῆς: Κυραν.36.

ρομφαιοφάρος-ον μιν. ὁ φέρον ρομφαίαν, ὁ δὲ ρομφαίαν ὀψλημένος: ΚΜνασσα.Χρον.4,10.

ρομφεῦς-έως (ὀ) κ. νεώτ. ἡ κεκρωμένη κλωστή ἡ χρησιμοποιουμένη πρὸς ῥοφή τῶν ὑποδημάτων ‘Ἡσ. «ρομφεῖς ἰώντες οἱς ῥάπτειται τὰ ὑποδήματα». 2) νεώτ. σύμμα πεποιτυλιγμένον εἰς τὴν λαβὴν τῆς ἀπῆδος ἢ τοῦ εἰρῶος.

ρονώ (ὀ) δημ. σταγὼν ὕδατος, ἰδίως κτ. πληθ. αἱ σταγόνες ὀμβρίων ὕδατων αἰ ἐν συνεχεῖ ῥοῇ πίπτουσαι ἀπὸ τῆς στήγης τῶν οὐρανῶν. || δδ. κ. μτφ. ἐπὶ θαυμοπροσόντος, ἐν φρ. τὰ μάτια μου ὁ τὸ μάτι μου ἔτρεχε ῥονώ, ἐδοκωροῦσιν ἀκαταποσῶτως: Σολωμ. Ἐλ.Πολ.Σχεδ.2,14,10 τὸ μάτι του ἔτρεχε ρονώ κἢ ἔμπρος του δὲ ἐν εἰώ-ρα’. || ἀλλὰ κ. ἐπὶ πάσης ἀφθόσου ῥύσεως: Βαλαμω. Ἀβ.Διάκ.3,379 αἶμα ρονώ.

ρονώτῃ (τό) [γαλλ.] νεώτ. κ. δημ. μικρὸν παίημα, δίκτασμα, ἐπὶ δύο μόνοι μουσικαταλήξων, ὁ ροντέλλο. 2) μουσ. εἶδος συνθέσεως εὐθύμου, ἧς τὸ κῆριον θέμα ἀκολουθοῦν τὸν ἐπιφθικὸν τύπον πλεσιτάκως ἐπανέρχεται.

ροσγράφος (ὀ) νεώτ. ἡλεκτρολ. ὄργανον αὐτοματῶ ἀναγραφῶν τῶν διαφόρων μεταβολῶν τῆς ἐντάσεως τοῦ ρεύματος.

ροσκακκί (τό) μιν. κόκκινα, σπόροι βολῶν: Στέφ. Ἀθ. Ἰππ.1,222D.

ροσμετρον (τό) νεώτ. φυσ. ὄργανον πρὸς μέτρησην τοῦ ἰξάδουος ρευστοῦ.

ροσσί (ὀ) ἀσυναίρ. τ. τοῦ ῥοῦς βλλ.

ροσστάτης (ὀ) νεώτ. ἡλεκτρολ. κ. ρεοστάτης ἡλεκτρικὴ συσκευή δι’ ἧς παρεμβάλλονται ἀντιστάσεις εἰς κυκλώματα διαρρομένα ὑπὸ ἡλεκτρικοῦ ρεύματος, πρὸς κανονισμὸν τοῦ μεγέθους τῆς ἐντάσεως αὐτοῦ.

ροσστατικὸς-ή-όν νεώτ. κ. ρεοστατικὸς ὁ ἀνήκοος ἡ ἀναερόμενος εἰς ροσστάτην βλλ.

ροπάλι (ὀ) σκόλ. τὸ ῥόπαλον: Σχολ.Πινδ.0,9,30.

ροπαληφορῶ-έω μτφ. φέρω ῥόπαλον, εἰς αἰ ἀπλησμένους διὰ ῥόπαλου: Κύριλλ.10,544C ἀνημέρω μὲν εἶμαι τὴν δεξιάν ἐξοπαλίω ῥοπαληφορεῖν δὲ διδάσκουσιν ἱερεῖ τῶν Αἰγυπτίων νεώτ.

ροπαλίον ‘Ἡσ. ἰστρέφει, κινεῖ δύο ῥόπαλον, Φωτ.Σαυδ.

ροπαλικὸς-ή-όν μτφ. ὁ ἐν εἰδει ῥοπάλου, ὁ πρὸς τὸ ἀκρον βαθυμῆδον παχυμῆδον. || ἐν εἰδ. σημ. ροπαλικὸς στίχος ἰέν τῷ λατ. τ. ροπαλιεus versus) ὁ στίχος οὗ ἐκάστη λέξις εἶναι κατὰ μίαν συλλαβὴν μακροτέρα τῆς ἀμέσης ἰσῶς λ.χ. ὁ ἐν Ἰ.Γ.182 ὁ μέγας Ἀτρεΐδης, μοιριγενὲς, ὀλιόδοξοισιν: Σέρδ. εἰς Γραμμ.Λατ.4,467Κ.

ροπαλίον (τό) μτφ. ὄνοκρον, τὸ ῥόπαλον: ‘Αθ.Θμ.11,489B ὡσπερὶ δὲ τινα ῥοπάλια δύο ὀνοκρεῖσθαι τοῦ ποτηρῶ πλάγια διὰ μῆκος: τὰτα δ’ εἶναι τοὺς δύο πυθμένους. || οὕτω κ. ἐν Ἐπιγρ. μέρος τοῦ κῆλλκος τοῦ σκίφουος.

βουβαλισμός (ὁ) ἡ ἔντασις ἢ στήσις τοῦ ἀνδρικοῦ αἵθου, βουβαλισμός Σουιδ. ἢ τήσις τοῦ αἵθου, ἡ τέτασις : Ἀριστ. Λυσ.553 κατ' ἐντάξει τέτατον τερονὸν τοῖς ἀνδράσι καὶ βουβαλισμός.

βουβαλοειδής-οὗς-έξ μτγ. κ. νεώτ. ὁ βουβαλοειδής βουβαλός, ὁ ἐν εἰδει βουβαλοῦ ἐσχηματισμένος : Διοσκ.3.132 βίβα βουβαλοειδής.

βουβαλόκερος-ον νεώτ. ἐπὶ ἐντόμων, ὁ ἔχων κεράτιν ἀπολήκτρα ἐπὶ βουβαλοειδῆ ἀπόψυσιν' || εἶδ. βουβαλόκερα (τῶ) ὄμοταξια λεπιδοπτερών.

βουβαλομάχος-ον ὁ διὰ τοῦ βουβαλοῦ μαχόμενος, ὁ βουβαλὸς ὀπλιωμένος: Ἡσ. ἐν λ. κορωνήτις.

βουβαλον (τὸ) κ. νεώτ. ῥάβδος ἑλληνικῆ χειροπλαθῆς, ὁζώτης λεπτοτέρη μὲν κατὰ τὴν λαθῆν, παχυμωμένη δὲ πρὸς τὸ ἕτερον ἄκρον, ἐνθα καὶ ἀπολῆγει εἰς στραγγίλον ὄγκωμα: εἶδ. ἐν χρ. βουβαλῆρια, μαστοῦσι: Ὁδ.Ρ.195 δὸς δὲ μοι, εἰ ποβὶ τὸ βουβαλον τετημῶνον ἔστιν, σκηπρίπτεσθ'. || ὅμ. ἐν τῇ σημ.τῆς ῥάβδου, δι' ἧς πλῆττεται, ἔυλοκοπεῖται ὁ θνος: Ἰλ.Λ.559' 2) ὅμ. ἐν χρ. ὡς ἐπιθετικὸν ὄπλον: Ἡρ.7,63 ἀσπίδας δὲ καὶ αἰχμῶν . . καὶ βουβαλα ἑλλάνων τετυλωμένα σιδήρω, Ξεν.Εὐλ.7,5,20' || εἶδ. ὡς χαρακτηριστικὸν σύμβολον τοῦ Ἡρακλέους: Σοφ.Τρ.512' || ὅμ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. ὡς ἑλληνικῆ ῥάβδος ἐπενδεδυμένη διὰ μετάλλου: Ὁδ.Α.595 χειρὶν ἔχων βουβαλον παγγάλακον, αἰέν ἀγάγ'. 3) εἶδ. ὡς ποιητικῆ ῥάβδος (καλαυροφῆ), περὶ τῆς ῥάβδου τοῦ Κύκλωπος: Ὁδ.Ι.319 Κύκλωπος γὰρ ἔκειτο μέγα βουβαλον πορὰ σκηψ, χλωρῶν, ἑλαίνων || κ. ὡς ὄπλον κυνηγητικόν: Ξεν.Κυν.6,11, αὐτ.6,17' 4) τὸ βουβαλον τῆς θύρας: Ξεν.Εὐλ.6,4,36 ἰβ' γρ.1: 5) τὸ ἀνδρικὸν μόριον: Λεωνῆδ.Ταρ. ἐν ΑΠΛ.261' 6) τὸ φυτὸν νυμφαία βλ.λ.: ΓΠιν.Φι.25,75.

βουβαλοφόρος-ον μον. κ. νεώτ. ὁ φέρων, ὁ κρατῶν βουβαλον, ὁ διὰ βουβαλοῦ ὀπλιωμένος εἶδ. περὶ τοῦ Ἡρακλέους: Εὐστ.1699.31.

βουβαλοειδής-εως (τὸ) μτγ. : Γαλλ.19,430 [ἐκδ.Κ.πῆπ] βουβαλοειδής ἐστιν ἡ κατὰ τὸ ἄκρον τῶν τριῶν ἀμερῆς σχέσις μετὰ τοῦ μηκέτι συναυξήσεσθαι.

βουβαλοειδής-ῆ-ον μτγ. ὁ εἰς σχῆμα βουβαλοῦ κατασκευασμένος: Δίων Κ.72,18 κλιεῖς βουβαλοειδής.

βουβή (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἀφῆρμη, ἔνωσις τοῦ βῆπου βλ.λ., ἡ πρὸς τὰ κάτω κλίσις, φορά, τὸ γέμισμα: Ἀριστ.Οὐρ.307b.33 βουβὴν ἔχειν μέχρι τινός, Φιλ.Μηκ.Βελον.69.21 τῷ μείζονι βάρει καὶ βουβῇ πλείων παρέταται' || ὄθ. κ.: Τίμ.Λουκ.97B ἂ γὰ ἐρήρασι ἐπὶ τὰς αὐτὰς ῥάβδους (ἐν ἰσορροπία) || φρ. εἶδ. ἐπὶ τῆς πλάσθηγος διαστρέφειν τὴν βουβὴν διαστρέφειν τὴν ἰσορροπίαν, τὸ ἰσοζῆγιον: Πλουτ.Κάμ.28 εἶτα φανερώς ἐπεκλόντων καὶ διαστρέφόντων τὴν βουβὴν' 2) μτφ. ἡ στιγμή καθ' ἣν κλίνη ἢ πλάσθηγός πρὸς τὸ μέρος, ὄθ. ἡ κρίσιμος ὥρα καθ' ἣν ἀποφορτίζεται τὴν ἔκθεσις ἀποτέλεσμα π. ἢ κρίσιμος κατάστασις: Αἰσχ.Πέρσ.439 βουβὴ δ' ἐπισκοπεῖ δικὰς ταχεῖα τοῦς μὲν ἐν φάσι, τὰ δ' ἐν μεταμῆμῳ σκότῳ, Σοφ.Τρ.82 ἐν σὺν βουβῇ ταῖδε κειμένω, Ἀριστ. Σφ.1235 ἀντρέφει ἐπὶ τὰν πόλιν ἂ δ' ἔχεται βουβῇ ἰερίσκειται ἐν κρίσειμῳ, ἀποφορτιστικῇ διὰ τὴν τήνην αὐτῆς στιγμή, Ἔουκ.5,103 ὄμειε ἀσθενεῖς τε καὶ ἐπὶ βουβῆς μῖας ὄντες' 3) ὅμ. μτφ. τροπῆ τῆς καταστάσεως, ἀπόκλισις ἀπὸ τῆς ὀμαλῆς, κανονικῆς πορείας, μεταλλαγὴ ἐν ἀκαρεῖ, ἐν μῆϊ στιγμή: Πλάτ.Πολ.556B πρῶτα νοσῶδες μικρὰς βουβῆς . . δεῖται συναλαθεῖσθαι πρὸς τὸ κῆμνιν, Νεκρώδ. Ἄκολ. μία βουβὴ καὶ ταῦτα πάντα θάνατος διαδέχεται' || εἶδ. ἐπὶ τὸ θανάτου: Σοφ.ΟΚ.1508 βουβὴ βίου μοι, Μέν. Μον.465 βουβὴ στίγν ἠρώδ' ὁ βίος, Πά Μοκ.3,5,9 ὁσάττην βουβὴν ὁσάττην αὐτοῖς ἐκείνην ὄμειεσθε εἰ- ναι' 4) ὄθ. κ. ἢ ἔκθεσις, τὸ ἀποτέλεσμα :

Ἰσοκρ.12,50 τὴν ναυμαχίαν τὴν ποιήσανσαν βουβὴν θανάτου τοῦ πολέμου' || συνέπεια: αὐτ.14,33 μεγάλην γὰρ ἔθεσται τὴν βουβὴν, εἰ μετὰ λακεδαίμονιαν ἢ τοῦτων γενήσεται πόλις' 5) συμ- βόλη, σημάσις: Πολύδ.6,52,9 ἢ τῶν ἐπιβατῶν εὐ- φυχία πλείστην παρέχεται βουβὴν εἰς τὰ νικῶν' 6) ἐνίσχυσις, κατόχησις, τόνησις, ἐπικράτησις: Πολύδ.1,20,7 ὀράντες . . εἰς ἑκάτερα τὰ μέρη βουβῆς λαμβάνοντα τὸν πῆλκον διὰ τὰς προειρη- μένας αἰτίας, αὐτ.16,14,6' 7) ἐπιδρασις, ἐπι- νέργεια: Αἰσχ.Πέρσ.437 τοῖσδ' ἐπ' αὐτοῖς ἄλλεσ συμφορὰ πάθους, ὡς τοῖσδε ἂς ἔξ ἀντιστηκῶ- σαι βουβῇ' || αὐτὸ κ.: Δημ.24 μεγάλη γὰρ βου- βὴ ἄλλων δ' ἄλων ἢ τύχη παρὰ πάντ' ἐστὶ τὰ πράγματα' || φρ. βουβὴν ἔχω ἐπιδρῶν, ἀσκή- ἐπιδρασι, ἔχω βαρῆτητα, σημάσιον: αὐτ.154 ὄλωσ μὲν γὰρ ἢ Μακεδονικὴ δύναμις ἐν μὲν προση- κῆς μέρει βουβὴν ἔχει νινὰ καὶ δούναμιν, Ἀριστ. ΗΝικ.110a,29 ἔχειν βριθῶν καὶ βουβὴν πρὸς τὸν βίον πρβλ. αὐτ.1094a,23, αὐτ.1172a,23' 8) νεώτ. κλίσις, ζωρὰ τῆσις, φυκίη διάθεσις πρὸς τι: ἔχει βουβὴν πρὸς τὴν χαρτοπαίξιαν, - ἢ ἀγωγὴ δύναται νὰ καταστῆται τὰς κακὰς βουβῆς' 9) νεώτ. φασ. βουβὴ ζεύγους δυνάμεων τὸ γι- νόμενον τῆς ἐντάσεως τῆς μᾶς τῶν δυνάμεων ἐπὶ τὴν ἀπόστασιν αὐτῶν ἀπ' ἀλλήλων' || βουβὴ δύ- νάμεως ὡς πρὸς σημεῖον - εὐθεσίαν - ἐπιπέδον τὸ γινόμενον τῆς ἐντάσεως τῆς δυνάμεως ἐπὶ τὴν ἀ- πόστασιν αὐτῆς ἀπὸ τοῦ σημεῖου τῆς εὐθείας ἢ τὸ ὅτι ἐπιπέδον' || βουβὴ μαγνήτου τὸ γινόμενον τοῦ μαγνήτου φορτίου τῶν ἐνὸς πόλου τοῦ μα- γνήτου ἐπὶ τὴν ἀπόστασιν τῶν δύο πόλων.

βουβικός-ῆ-ον μτγ. ὁ ἔχων βουβὴν, κλίσις, ἐντο- νον ὄρημν τρὸς τι: βουβικός πρὸς τὴν σπουσίαν.

βουβιον (τὸ) Ἡσ. ἐκλειδίων.

βουβιον (τὸ) Ἐπιγρ. χειρουργικὴ τράπεζα.

βουβόειδής-ῆ-ον μτγ. ὁ βουβόμενος, ὁ ὡς βουβῶ- μως λαμβάνομενος: Γαλ. ἐρπῶτων' βουβημάτων, ἢ πάντων τῶν ὀνησοῦν βουβόμενων'.

βουβτρον (τὸ) κ. μον. κ. νεώτ. ῥάβδος βουβα- ρία ἔχουσα κῆρυβιν πᾶσι πρὸς τὸ ἄνω, βουβαλον, ραβδί, μαστοῦσ' ὄθ. μτφ.: Εὐρ.Ἰνν.1172 τῷ τρῶ- πῳ Δίκης ἔπαισαν αὐτὸν βουβτρον' 2) κ. νεώτ. τὸ τῆς θύρας ἐπιπλαστρον, τὸ δ' οὐ κρούομεν τὴν θύραν αὐτ'. Ἰων.1612 νῦν δὲ καὶ ὁ βουβτρον χέ- ρας ἡδῶες ἐκκρονόμεσθα, Ἀριστ.ἀπ.103, Λυσ. 6,2, Εὐστ.381,22' || νεώτ. ἐκδικῶτ, μετάλλιον κατασκευασμα ἡρμοσμένον κατὰ τὸ ἄνω ἄκρον αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας τῶν θυρῶν, δ' οὐ ἀνυφομένου ἀπὸ τῆς καθεῖον θέσεως καὶ ζωρῆς ἐπαναφορμένου εἰς αὐτὸν, κρούεται ἢ θύρα' 3) τὸ ἀκανθόληθρον, τὸ εὐλῶριον τὸ ἐφ' οὗ σπιρῆζεται ἡ παιγία, ἢ ὀυληγῆ: Σχολ. Ἀ- ριστ. Ἀχ.687 ἐτὸ ἐν τοῖς παιγίσιον ἐπικαμῆτ' εὐλα, εἰς ἢ ἐρείθεσι, Ἡσ. ἐτὸ ἐπικαταπίνον τῆς παιγί- δος καὶ συλλαμβάνον' 4) κῆρυβις ἢ κρίσις χαλκοῦς, ἐφ' ἃ ἦτο τεταμένον μικρὸν τύμπανον, περιδιωόμενος δι' ἰμάντων ἐν τῷ ἀέρι, ἐν κρήσει ὡς ὄργανον μουσικῶν τῶν Κορυθαίων καὶ τῶν Περῶν τῆς Ρέας, ἢ βούμβος βλ.λ. κ. βύμβος: Πλουτ.Κράσος.23 ἀλλὰ βούμβρα Βυρροπαγῆ καὶ κοῖλα περιεπιπέδων ἠχείσιος χαλκοῦς, Λουκ.Τρα- γοῦ.36 παραπλήγῃς δ' ἀμφὶ βούμβροις κελαιοῦσι Κρητὶ βυμβῳ, Ἀγαθῆ. ἐν ΑΠ.6,74' 5) Ἡσ. ἐκαὶ τὸ αἰθίον'.

βουβτρον (τὸ) (λατ.) μτγ. τὸ βουβτρον: Διοκλήτ. Ἐδιντ.2,19 [βουσσ-], Ἀλέξ.Τράλλ.1,16.

βουβαρινόν (τὸ) νεώτ. δημ. βουβαρινόν κ. γισσ- τὸ φυτὸν δεινδρόληθρον' || βουβαρινόν ἔλαιον τὸ αἰθίριον ἔλαιον τοῦ δεινδρόληθρου.

βουβηλέ (τὸ) (ἀγγλ.) νεώτ. κ. δημ. ἔδεσμα ἐκ βουβίου κρέατος μετὰ διαφόρων ὀρυμμάτων,

ροσάκι [τό] (ιταλ.) δημ. λήθετον δράμασιμένον δι' άποστάγματος ρόδου.

ροστόκι [τό] δημ. τὸ δένδρον δρύς ἢ σκληρὰ ρότα [ή] δημ. ναυτ. ἡ πορεία τοῦ λλοίου

2) κτ. ἐπέκτ. τὸ κατ' αὐτὴν διασυνδὲν διαγραμμα.

ροταρία 'Ἡσ. ετορώνου.

ροταριανὸς ὄμιλος [ὁ] νεώτ. [ἐκ τοῦ ἀγγλ. rotary] ὁμὰς διακεκριμένων προώπων ἐπιστημόνων, καλλιτεχνῶν, βιομηχανῶν, ἐπιθῶρων ἐν ἐλευθέρῳ ἑνώσει, ἀκούοντων τὴν διὰ τοῦ ἐπαγγέλματος ἐκάστου ἐπιληρήτησιν τῆς κοινωίας.

ροτωμάχος βαθμὶς [ή] νεώτ. ἡ νεώτερα ἐκ τῶν δύο βαθμίδων εἰς ἃς ὑποδιαιρεῖται ἡ κενωμένη σειρά τῆς νεοκρητικῆς διαπλάσεως τοῦ μεσοζωϊκοῦ αἰῶνος.

ροτόνα [ή] (ιταλ.) δημ. κυκλοτερέσ οικοδόμημα ἐπιτοφερόμενον ὑπὸ θάλου καὶ περιβαλλόμενον πολλὰς ὑπὸ περιστυλίω. 2) τράπεζα μονόπουσ στρογγύλη || συνεκδ. κ. ἡ ἐλλειφοειδής.

ρότορι [ὁ] [ἀγγλ.] νεώτ. κ. δημ. διεθνήσ ὁμοσπασια παντός τμήματος μηχανῆσ στρεφομένου, ὡς λχ. κινητήρας ἀνεμοστροβίλου.

ροτσόκι [τό] δημ. τὸ δένδρον δρύς ἢ μαλλωτή, ἄ. βένια, ρουλόκι, ἰσρῶ.

ρούα 'Ἐπιρ. ὁδός, ρούγα: 'Ἐπιρ. Νικομηδεῖος.

ρουβάρδα [ή] νεώτ., δημ. ρουμπάρμα [ή] ρουμπάρμαρο [τό] κ. λιμπάρμαρο. τὸ φυτὸν ρήον βλ λ., ραβέντι, αὐτὸ τὸ ἐχέλμασμα καθαρτικόν.

ρουβερουκὸν ὄξύ [τό] νεώτ. ὄργαν. χημ. γλυκοζίτης ἀπαντῶν εἰς τὸς ῥίζας τοῦ ἐρυθροδάνου.

ρουβία [ή] νεώτ. βοταν. γένος ὄσπριων φυτῶν τῶν ἐυκράτων καὶ τῶν τροπικῶν χωρῶν: ρουβία ἢ βοσηκὴ Ἰθαγενεῖς τῆς Ἀνατολῆς ἐναπικῶς καλλιεργούμενον εἰς τὴν Εὐρώπην. 2) χρωστικὴ οὐσία ἐξαγομμένη ἐκ τῶν φυτῶν ταῦ γένους τοῦτου.

ρουβίδιον [τό] νεώτ. χημικὸν στοιχεῖον τῆσ ὁμάδος τῶν ἀλκαλίων, καίμενον μετὰ κυανιζούσῃσ φλογός.

ρουβιέρυθρος-ον νεώτ. ὁ ἔχων τὸ ἐρυθρὸν χρώμα τοῦ ρουβιδίου, ἄ. ρουβινόχρους: ρουβιέρυθρος ὄμιλος (ὄμιλος ἐρυθροῦ δι' ἧς κατασκευάζονται αἱ λυχινῆ τῶν φωταγοραφικῶν ἐργαστηρίων, αἱ ἐν χρήσει κατὰ τὴν ἐμφάνισιν τῶν πλακιδίω).

ρουβίν(ον) [τό] νεώτ., δημ. συνθ. προφ. ρουμίν ὀρυκτῶν, παραλλαγὴ τῆσ εὐγενούς μορφῆσ τοῦ ὀρυκτοῦ κορουνδίου, ἐμφανισμένη εἰς ἄλλους τοὺς τόνους τοῦ ἐρυθροῦ χρώματος, χρησιμοποιουμένη δὲ κυρίως ὡς πολυτιμὸν λίθος: τὰ ρουβίνια χρησιμοποιοῦνται ἐπισης λόγῳ τῆσ μεγάλης σκληρότητός τιν εἰς μηχανῶσ ἀρβείας κ. ἰδ., πρὸς στήριξιν τῶν ἀξόνων τῶν ὠρολογίω.

ρουβινόχρους-ου-ου-ου-ου νεώτ., ὁ ἔχων τὸ χρώμα τοῦ ρουβιδίου βλ λ., ὁ ρουβινιδ.

ρουβινόλαος [ή] νεώτ. ὄμιλος βαθέος ἐρυθροῦ χρώματος: πρβλ. ρουβιέρυθρος.

ρούβλι(ον) [τό] νεώτ., δημ. ρούμπλι παλαιὰ ἀργυρὰ νομισματικὴ μονάς τῆσ Ρωσίας || ὁμ. κ. χαρτανόμισμα.

ρούθος [ὁ] δημ. ὁ βάτος βλ λ.

ρούτοτάς 'Ἡσ. ἐρόφρησ.

ρούγα [ή] (ιταλ.) δημ. πλατῆσια δὸδός ἐντός πόλεως ἡ χωρίου, ὁρόμος, στροτά: Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. Ἰδ.13 θαμάζου ὄντην πορηστές πῶς δὲν ἄνθοσι αἱ ρούγες, Περσφρ. Σ.725 ἄλλα δὲν ἔξω βῆσ ν' ἀγαπῶ μετ' στίς πλατιεῖς φτεροῦσ, Παλομ. Δωδ. Γύφ.38, Γρην. Σκ. Τετ. 2.59. ὁ σὲ στενορῶμα καὶ στίς ρούγες. 2) κτ. συνεκδ. τμήμα, συνσπικία πόλεως ἢ χωρίου: στήν ἀπάνω ρούγα-σπὴν κάτω ρούγα.

ρούγος [ὁ] 'Ἡσ. ἐπρόσωπον.

ρούδι [τό] δημ. τὸ φυτὸν ροῦς ὁ βυρσοδεφικός 2) τὸ ροιδιον, τὸ ρόδι

ρούδιον [τό] μγν. λατρ. Ἄετ, ἐκλύσμα πρὸς ρόον γυναικεῖων.

ρουδιεταί [οἱ] νεώτ. παλαιός. οἰκογένεια ἐκλειφάντων κεφαλοπόδων μολακίων, ὧν τὰ ἀπολειμμένα δατρουκα πληροῦσιν ἀλόκιμα στροφάματα, ἀπαντῶντα ἀφθῶνως καὶ εἰς τὴν περιοχὴν τῆσ μεσοζωϊκῆσ Μεσογείου.

ρουδιετοφεροὶ ἀδασετολίθοι [οἱ] νεώτ. ἄδασετολίθοι σχηματίζοντες ἐκ τῶν ἐν ἀπολιθῶσιν ὄστρακων τῶν ρουδιετῶν βλ λ.

ρούξ [τό] [γαλλ.] ἄκλ. τὸ ἐρυθρὸν χρώμα εἰδ. τὸ ὑπὸ τῶν γυναικῶν χρησιμοποιούμενον πρὸς χρώσιν τῶν χιλιῶν, κρηγιόν.

ρουθηνικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ρουθίνιον βλ λ.: ρουθηνικὸν ὄξύ, ρουθηνικὸν κάλιον 2) ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν λαὸν τῶν Ρουθίνων: ἡ ρουθηνικὴ γλῶσσα ὁμοιάζει πρὸς τὴν πολωνικὴν.

ρουθίνιον [τό] νεώτ. χημικὸν στοιχεῖον τῆσ ὁμάδος τοῦ λευκοχρῶσου.

ρουθίνιον [τό] μσθ. κ. δημ. κ. ἄρθουον ῥῶθων, μυκήρ: Πρὸδρ.1,331 καὶ τζίνου γέμισαν πολλὴν τ' ἄρθουον μου σπὴν στράταν, Ἐρωτόκρ.2, 773 καπνίζου τὰ ρουθίνια ντου, σὴν τ' ἀλογο ὄντε τρέχει, Βαλαωρ. Ἄβ. Διάκ.3,148 τὰ δύο του τὰ ρουθίνια ἄξερῶν ἀντῆρα καὶ καπνὸ, Βαρν. Ἀπολ. Σωκρ.7 || φρ. μὸς μήκησ τὸ ρουθίνιον μὸς ἔγνε λιαν ἐνοχηλικός, ἡ με ἐπεισρωσε || ὁμ. φρ. ρουθίνιον δὲν ἔγνειε ἐπὶ μεγάλῃ ἐκπαίσεσ ἀμυτοχολίας, ἐπὶ παναλθεβρίας ἀνθρώπων ἡ καὶ ζῶων: ρουθίνιον δὲν ἔγνειε ἀπὸ μαχαίρη τοῦ Τούρκου.

ρουθινίω δημ. ἀναπνέω βορυδωδὸς διὰ τῶν ρουθίνων, ἄ. ρουβινίωζα, ρουμνίωζα.

ρουθινόμιμα [τό] δημ. ἡ βορυδωδὸς διὰ τῶν μυκήτρων ἀνασφῶν, ρουθινόμιμα, ρούμιμιμα.

ρούκα [ή] δημ. τὸ φυτὸν εἰζώμων, ἄ. ρόκα.

ρουκάνια [ή] δημ. ἄ. ρουκάνια βλ λ.

ρουκινίω μσθ. δημ. λείωσις διὰ τῆσ ρουκῆσ βλ λ., ρουκινίωζα. 2) πρῶγος σκληρὰ, ξηρὰ φαγητὰ, βορυδωδός, ἡδονικῶς κερσεθῶν: Πρὸδρ.1, 145 εἶπε τὸ Κόρις λήσασ, Ἄρκετο ρουκινίωζειν, αὐτ.83 ὄδς καὶ μέναν τριφτοῦζικον δαμιν νὰ ρουκινίωσα.

ρουκέτα [ή] δημ. κ. ρουκέτα πύρουλος.

ρουκεμάν [τό] [γαλλ.] δημ. δακτυλῶδες φέρων χαλύδωνα σφαιρίδια χρησιμοποιούμενος εἰς ἄξων πολυστροφῶν μηχανῶν πρὸς ἐλάττωσιν τῆσ τριβῆσ ἐκ τοῦ ἐλάστρου, ἐνοφαίρος τριβείδ.

ρουκέττα [ή] [γαλλ.] νεώτ. κ. ρ. ρουλίνα τυχηρὸν παίγιον, καθ' ὃ ἐπὶ στρεφομένησ ατρογυλῆσ μεταλλίνῃσ πλακῶσ ἰσοροποῦσῆσ ἐπὶ καθετῶ ἀξῶνος, κυλιεται ἀνηθῆτασ σφαιρὰ ἐξ ἔλαφαντοστοῦ μέχρις αὐ πῆσῃ εἰ ἐν ἐκ τῶν 37 ἐναριθμῶν διαμερσμάτων τῆσ πλακῶσ, ὑποδεικνύουσα οὕτω τὸν κερδίζοντα ἀριθμόν.

ρουμάζεται 'Ἡσ. ἐφίτησ.

ρουμάνι [τό] δημ. ἔκτασις πλήρης θαμνωδῶν δένδρων, δασῶδῃσ πυκνὴ λόχη: Παλαιμ. Ἀσολ. Ζ' Ἐκατὸ Φωεῖς φέγγη ὑπερβόρεια, τροπικὰ Λουλοῦδία καὶ ρουμάνια, Καζ. Ν μγφρ. ΘΚωμ.1,2 σὲ μεσοστρατὶ ἀπάνω τῆσ ζωῆσ μας | σὲ σκοτεινὸ πλανῆθηκα ρουμάνι.

ρουμινίωζα δημ. κ. ρουμινίωζα κλειψὶς διὰ οὐρτου τῆσ θύρας, σφαλῶν τῆσ πόρτα: ρουμίνωσε τὴν πόρτα, γιατί ἐπῆνωσε.

ρουμινικός-ἡ-ὸν νεώτ., δημ. κ. ἀνίκος ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ κράτος τῆσ Ρουμανίας ἢ τὸν λαὸν τῶν Ρουμάνων: ρουμανικὴ ἱστορία - γλῶσσα, - τὰ ρουμανικὰ ἄσματα.

ρουμειώτης [ὁ] δημ., βηλ. Ρουμειώτισσα, ὁ ἐκ τῆσ Στερεῆσ Ἑλλάδος Ἰρουμελιώτῆ καταγόμενος.

ρουμειώτικα ἑπίρρ. δημ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν Ρουμειωτῶν βλλ., εἰδ. μετὰ τῆς ἰδιαζούσης λεκτικῆς προφοράς τῶν Ρουμειωτῶν : ἔξεραι καλὰ Ἑλληνικά, μὰ τὸ προφέρει ρουμειώτικα.

ρουμειώτικος-η-ια-ο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Ρουμειώτας βλλ., τοὺς Στερεολλαδίτας : ρουμειώτικα τραγούδια, ρουμειώτικο γλέντι - κρασί' || τὰ ρουμειώτικα ὡς οὐα. ἢ διάλεκτος ἢ μετ' ἰδιαζούσης προφοράς τῶν Ρουμειωτῶν.

ρομί(τὸ) [ἀγγλ.] νεώτ. κ. δημ. κ. ρώμῃ κ. ρόμῃ ἰσχυρὸν ὀνομαστικὸν πατὼν παρασκευαζόμενον δι' ἀποστάξεως ζυμωθέντος διαλύματος μελάσσης ἐκ σακχαροκαλάμου μετὰ ὑπολειμμάτων προγευστέρας παρασκευῆς, εἰς δὲ προστίθενται φυσικαὶ ἀρωματικαὶ ὕλαι : ὄνομαστὸ εἶναι τὸ ρομί τῆς Τζαμάικας, Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.3 στήν ταβέρνα . . ἐβήθηκε νὰ πῆνε ρομί νὰ ζεσταθῇ ὁ μαστο-Παύλος.

ρομίς-ικος [ὀ] νεώτ. βοταν. τὸ φυτὸν λάπαθον. **ρομπά** [ἠ] νεώτ κ. δημ. χορδὸς ἀποτελών εἰδός τι παράγωγον τοῦ φῶξ-τροῦ, ζωηροτέρου χαρακτηρισκοῦ καὶ με εἰδικὴν μουσικὴν.

ρομπάλα [τὸ] δημ. παιδιὰ παιζομένη ὑπὸ δύο ομάδων, ἐκάστη τῶν ὁποίων τοπαθεῖ ἐπὶ τοῦ ἑδραρίου καὶ εἰς ἀνάλογον ὁπὸ τῆς ἀντιπάλου ἀπόστασιν τρεῖς ἢ τέσσαρας λίθους, πληθρομένους ἀμοιβαίως ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων μέχρι καταρρίφωσος, ὅτε καὶ περτοῦται ἢ παιδιὰ διὰ τῆς ὑπαρκείας τῶν ἄπτημένων ὅπως φέρονται ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτῶν τοὺς πρότερον καταρρίφοντας μέχρις ὠρισμένης τιῆς ἀποστάσεως, ἢ καλῶς γριες.

ρομπάτο [ἰταλ.] νεώτ. κ. δημ. μουσικὸς ὄρος σημάτων ἐλευθερίαν τινὰ εἰς τὴν ἀγαθὴν, ἐφαρμοζομένη εἰς τὰς ἐκφραστικὰς καὶ παθητικὰς φράσεις, ἐπὶ τὸ ἐπιθλιπτικότερον.

ρομπι(τὸ) δημ. νουτ. ὄρος σημαίνων τὸν βίαιον χειρισμὸν πρὸς πλῆθος περιτοροφῆν ἰσποδρομοῦσιν πλοίου, ἴνα τὸ αὐτὸ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν γραμμὴν πλεούσεως ἀφ' ἧς εἶχεν ἐκκλίνει.

ρομπιές [ὀ] [τουρκ.] δημ. παλαιὸν τουρκικὸν νόμισμα, ἰσοδυναμοῦν πρὸς 10 ἕως 12 γράσια' 2) πλθθ. ρομπιέδες εἶδος ἑλληνικῆς δαντέλλας.

ρομπινι(τὸ) δημ. ὁ πολίτης λιθας ρομπίνου βλλ.' οὕτω κ. ἐν ποι. παρομοίωσι : Ζερβ.Τραγ. Κλ.29.21 χρυσοδεμένα τοπάτζια | καὶ ρομπινια οἱ ἔξεραι' || κ. ὀνοκωρ. ρομπινάκι μικρὸς λιθος ρομπίνου : Μαλακ.Συντρ.105,5 πέταλο με ρομπινάκια καρφωτῶ.

ρομπινός-ιά-ὸ δημ. ὁ ἔχων τὸ πορφυροῦν χρῶμα τοῦ ρομπίνου βλλ., ποῦ εἶναι στὸ χρῶμα σάν ρομπινι : Παλαρ.Δωδ.Γύφ.73 τὰ πλάγια . . ποῦ χλωρὰ καὶ ρομπινάκι τριγύρω ὑφάνοντα' || κ. ἐν παρομοίωσι : Σημηρ.Όνειρ.'Ησκιοι ἢ ὠρα εἶναι τοῦτῃ | ζαφερί ρομπινι.

ρομπόσι[ὀ] δημ. νουτ. τὸ ἀνερολόγιον βλλ., & κάρτα.

ρομπικός-ή-ὸν νεώτ. ὁ εἰς τοὺς ρούνας βλλ. ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος, ὁ διὰ τῶν ρούνων γεφρομένος : ρομπικὸν ἀλάφθιτον.

ροβί(οἰ) νεώτ. τὰ ἀρχαιότατα γνωστὰ σημεῖα γραφῆς τὰ ἐν χρῆσει παρὰ τοῖς λαοῖς τῆς τευτονικῆς ὀμοφυλίας, θεωρούμενα ὡς προελθόντα ἐκ μετασχηματισμοῦ τοῦ ἑλληνικοῦ καὶ τοῦ λατινοῦ ἀλφασθίου καὶ δὴ τοῦ μεγαλογραμμαίου βυθίου τῶν αὐτοκρατορικῶν χρόνων, ἀ ρομπικὰ γράμματα : ἀνὰ διὰ τῶν ρούνων κεκαρπαγμένοι ἐπιγραφῶν, ἀνιθεμῶν μέχρι καὶ τοῦ Γ' μ.Χ' αἰῶνος, εἶναι ἀνήθικες μαγικῶν χαρακτήρων.

ροβίττο (τὸ) δημ. ἔριον βραχὺ πρὸς τολασιδουρίαν : Κρυστ.Τραγ.Στῶν. Ὁ Κούρας ἰ3 τῆρα τὴν στερφοκάκισσα ροβίττο μαλλί' ποῦ βγάξει.

ρουπαδιά [ἠ] δημ. τὸ δένδρον ἐλοία ἢ εὐρωπαικὴ.

ρουπαῖα [τὸ] δημ. ὄνομαστικὰ διαφόρων εἰδῶν τοῦ δένδρου ὄρους βλλ. : Βαλωαρ.'Αθ.Διάκ.4,21 μέσ' τοῦ σκατόβι τὸ βαθὺ χιλιόχρονον ρουπαῖα | φοβερίζει τὸν οὐρανὸν, Κρυστ.Τραγ.Στῶν.'Ἐλα βασιλοῦλα 20 στοῦ ρουπακιοῦ τὸν ἡσκιο | θά ξαπλωθῶμε γὰ ὄρουπαι.

ρουπαῖα [ἠ] δημ. τόπος κατάφυτος ἐκ δρυῶν πρβλ. ρουπαῖα.

ρουπέλιος βαθμικός [ἠ] νεώτ. γεωλ. ἡ μεσαία ἐκ τῶν τριῶν βαθμίδων εἰς ἀε ἀποδιαιρετὴ ὁ ἐκ γόγκανος ὑποδιηλθασίς τῆς τριτογενεῖς διαπείσεως τοῦ καινοζωϊκοῦ αἰῶνος' || δ9 κ. ρουπέλιοι ἀργίλλοι στρώματα ἀργίλλου φέροντα ἀσβεστολιθικά συγκρίματα ὡς καὶ ἀπολιώματα ἑλασματοβραχίων μαλακίων καὶ ἰχθύων.

ροῦπι(η) [τὸ] συν. κ. δημ. τὸ ὄδυσον τοῦ ἐμ πορικοῦ πλέγως, ἰσοδυναμοῦν πρὸς 0.0825 τοῦ μέτρου' || φρ. δῆν τὸ κουνῶ ροῦπι δὲν ἐννοῶ νὰ μετακινήθῶ, νὰ μεταβάλλῃ θέσιν, οὐδ' ἐπ' ἐλάττησον' 2) ὡς νομισματικὴ μονάς : πρβλ. ρουπια:Κατάστιχον Νεητῶν1748 λ.Πασιπά.Χιακ.Γλωσσ. ἐν λ. καὶ ἔσαξαν τὰ δύο μέρη εἰς τῆρην ἰ8 ἀσάβια καὶ ροῦπι.

ροῦπια [ἠ] νεώτ. νομισματικὴ μονάς τῶν Ἰνδιῶν [ὡς καὶ τῆς Κίνας] ἰσοδυναμοῦσα πρὸς ἑν δέκατον πέμπτου τῆς ἀγγλικῆς λίρας' || ὄμ. φργαβὴ νομισματικὴ μονάς τοῦ Ἀφγανιστῶν ἰσοδυναμοῦσα πρὸς 8,8 ἀγγλικῆς πέννας.

ροῦς-οος [ὀ] κνεῶτ., γενικ. ροός [Γ'περίπλ.'Ἐρ.Θαλ.46, ὄστ. ροῦ 'Ἐλλ.ἀν.28], Ἀχιλλ.Τάτ.3,20) σίτ ρόον κ. ροῦν κ. ρόα, ἢ ροῖ, κινήσει τοῦ ὕδατος, ῥέμα : Ἰλ.7.726 ἱερὸν ρόον Ἀλφειοῦ, αὐτ.Π1.31, αὐτ.Φ.263 κῶρα ρόοιο, Ἡρ.2,96, Αἰσχ.Πέρσ.746 Βῆσπορον ῥόον θεοῦ, - τὰ ἑλληνοτουρκικὰ εὐνορα ἀκολουθοῦσιν τὸν ῥόον τοῦ ποταμοῦ Ἐβρου' || φρ. κατὰ τὸν ῥόον κατὰ τὴν κοτεῦθινον τοῦ ῥέματος, τῶν κυριωσιμῶνων ὑδάτων : Ὁδ.Ε.327 τὴν δ' ἐφόρει μέγα κῶμα κατὰ ρόον ἔνθα καὶ ἔνθα, Φιλὸδ.Ρητ.1,381S εἰκὴ κατὰ ρόον πλέοντας' || ὄμ. φρ. πρὸς ρόον ἐναντίον τοῦ ρέματος : Ἰλ.Φ.303 τὸ δ' ὕψος γούνατ' ἐπήδα πρὸς ρόον ἀίσοντος ἀν' Ἰθῶν ἰμτφρ.Ζερβ.εἰκα1 τ' Ἀχιλλέως τὰ γόνυτα πηδοῦσαν φηλα, ἐνῶ ἔτραβοῦσε ἴσια κατὰ τοῦ ποταμοῦ τὸ ῥέμα! 2) εἰδ. ρεῖμα ἐπὶ θαλάσσι : Θαυκ.1,54 ἔξευχεθῆτων ὑπὸ τε τοῦ ροῦ καὶ τοῦ ἀνέμου' 3) ὄμ. ῥέμα αέρος : Ἐμν.356' κ. ἐπὶ κοινῶ : Πίνδ.Π1,23 ρόον κ' ἀννοῦ ἀθῶν' 4) μτφ. φορὰ, κατεῦθινος, τροπή : Πλάτ.Πολ.492C παίδειαν . . οἰχοῦσθασι φερομένην κατὰ ρόον, ἢ ἀν' αὐτὸς φέρω, - ὁ ροὺς τῶν πραγμάτων' 5) ῥόσις, ἐκκρισις νοσηρῶν ὑγρῶν ἐκ τοῦ σώματος : Ἰνν.Αφ.5,56, Ἀριστ.Ζ1.521α,28 νενοστικός δὲ τοῦτο τὸ αἶμα καλεῖται ροός, Θεόδωρ.Φ1.9,12,1.

ροός [ὀ] κ. νεώτ., γενικ. ροῦ [Ἰνν.Γυν.Φῶα.32,34, Θεόδωρ.Φ1.3,18,5] κ. ροός [Ἰνν.Γυν.2,18], Διοσκ.1,108, ὄστ. ροῦ [Ἰνν.Γυν.1,78] κ. ροῖ [Γ'Αθῆν.7,309Φ1, σίτ. ρόον [Ἰνν.Γυν.1,31], φυτὸν τὴν θαμνώδες φαρμακευτικὸν καὶ κοσμητικὸν, ἀνήκον εἰς τὴν οἰκονέειαν τῶν ἀνακαρδιοειδῶν : Διοσκ.1,108, - ροῦς ὁ κόπτιος ἰβεραιποῦμενος πρὸς κόσμον, χρήσιμος δὲ πρᾶσις διὰ τὴν ἐκ τοῦ κορμιοῦ του λαμβανομένην χρυαίζουσαν βαφικὴν ὕλην, δημ. σῶσφο, βέντζα, χρυσόβυλοι,-ροῦς ὁ βυροδεφικός [οῦ] ὁ κερπὸς χραιομοιοειστὴ πρὸς ὄρτυριν ἔδεσματῶν, οἱ δὲ νεορὸι βλαστᾶσι καὶ τὰ φύλλα του ὡς δεφικὰ καὶ βαφικὰ οὐσίφ, δημ. ροῦῖ, βυροσί, σωμῆκ' 2) ὄμ. ὁ κερπὸς τοῦ στυπ' τούτου : Σόλ.41, Ἰνν.Γυν.1,31, Ἀντιφ.142,2 Ἀλεξ.Ε127,6, Γολ.19,719, Πίνδ. 3) τὸ φυτὸν αἶρα ἢ πολυετής : Διοσκ.4,43.

ροῦσα (ή) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικών της οικογεν. των ελαφιδών περιλαμβάνον ειδη ελάφων των 'Ινδικών χωρών.

ροῦσαιος-α-ον μτν. κοκκινοκέφαλος, ξανθοκόκκινος, ροῦσαιος: Παλιφ.52.

ροῦσαλία (τά) λατ. rosalia μιν., νεώτ. κ. δημ. ἱερά πανηγυρία πρὸς τιμὴν τῶν νεκρῶν κατὰ τὴν Πεντηκοστήν· πρὸλ. ροῦσαφόρια: Βαλα.Κανὼν τῆς ἐν Γραλλίῳ Οἰκουμην.Συνόδου.

ροῦσαποιοί (οἱ) μτν. οἱ τῆς Ἐρυθρᾶς πατρίας ἐν τῷ Ἰνδορομίῳ· πρὸλ. ροῦσαίος: Ἰω.Λυδ.Μην.4,25.

ροῦσαιζω μιν. πορφυρίζω, εἶμαι, γίνομαι κοκκινωπός: Γεωπ.11,23 ἴα τὰ πορφύρια καὶ τὰ ἄλλα πάντα τὰ τε χρυρίζοντα καὶ τὰ ροῦσαίζοντα.

ροῦσαικος-πι-ισα-ο δημ. ὁ ἐκ Ρωσίας ἢ οἱ τῆς Ρωσίας, ρωσικός: τὸ ροῦσαικο στάρι - ἡ ροῦσαική φιλολογία· ἢ τὸ οὐδ. πληθ. τὰ ροῦσαικα ὡς οὐσα. ἡ ρωσικὴ γλῶσσα.

ροῦσαικος-ον λατ. russicus μτν. κ. μιν. ὑποκόκκινος, ξανθοκόκκινος, κοκκινοπός: Διοσκ.4,133 καρπὸν δὲ φέροι. . ροῦσαιον ἰδεῖν, Παύλ.Αἰγ.· Θησ.Στεφ.ἐνλ. ροῦσαιον ἀνθος ἔχουσαν, Ἄχμ.Ἰ.Ονειροπ.202,22 'σανθάλια ροῦσαια' 2) ὡς οὐσα. οἱ ροῦσαιοὶ οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν ἐν τῷ Ἰνδορομίῳ πατρίαν τῶν Ἐρυθρῶν: Ἰω.Λυδ.Μην.3,26.

ροῦσαιόσταχυς-υος(οἱ) μτν. ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου ροῦς βλλ.: Ψιδιοσκ.4,43.

ροῦσαιζ-ἰδος(ή) μιν. ἡ ρυτίς: Ἀποσφθέρμ.Πατῶν 361A.

ροῦσαιῶθης-ου-ες σχάλ. ὁ ἔξω χρόαν πορφυρίζουσαν, ὑποκόκκινος: Σχάλ.Ἰ.Οδ.1,125.

ροῦσαικοκύκλι(τὸ) δημ. τὸ φυτὸν ὀξυμυρσίην.

ροῦσαικος(οἱ) νεώτ. βοταν. γένος δένδρουλλίνου δειβαλῶν τῆς οικογεν. τῶν λεγομένων, ὡν γνωστότερον ροῦσαικος ὁ κεντριώτικος ἀπαντᾷ καὶ ἐν Ἑλλάδι ἐντός τῶν ὁσάνων, δημ. κοραλλία.

ροῦμαίς(οἱ) Ἰουρικὸν δημ. χρωκὸν μείγμα ἀποτελούμενον ἐξ ἀσβέστου καὶ θειοξέου ἄρσενικοῦ, ἐν χρήσει ὡς φάρμακον ἀποφιλητικόν, ἰδίως παρ' Ἀνατολίταις.

ροῦσαῖοι(οἱ) μτν. οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν ἐν τῷ Ἰνδορομίῳ πατρίαν τῶν Ἐρυθρῶν, ἄ ροῦσαιοὶ βλ.2): Ἰω.Λυδ.Μην.4,30.

ροῦσαικος(οἱ) Ἐπιρ. δ. τ. τοῦ ροῦσαιος βλλ.2).

ροῦσαιόξανθος-η-ο δημ. ξανθοκόκκινος.

ροῦσαιός-α-ο δημ. πυρρόθριε, πυρρόξανθος, ξανθοκόκκινος. δ.τραγ. ποιά 'ναὶ ἡ δαρη, ποιά 'ναὶ ἡ ροῦσα, ποιά 'ναὶ ἡ γαλοανορροῦσάσα' οὔτω κ. συνήθ. ἐν συννεφεῶν μετὰ τοῦ ξανθοῦ.

ροῦσαιόμελη(ή) δημ. τὸ ἐρυσίπελος: Κορκβ. Λυγ.4 ἐκτός τῆς ροῦσαιόμελης ἐλάττει τὴν σπλήνη, τίς παραμαγολέας.

ροῦσαφέτι(τὸ) ἰδραβ.ἰ) δημ. κ. ροσαφέτι δωροδωκία· ἢ κυβερνητικὴ χαρακτηριστικὴ παροχή πρὸς φίλον τοῦ κρατοῦντος κόμιστος: διωριστικε με ροῦσαφέτι - ὁ νέος ὑπουργὸς δὲν κάνει ροῦσαφέτια· 3) κτ. ἐπέκτ. ἰσοδότης χάρις, ἐκδοσὺλεσις: ἂν ἦταν στὸ χέρι μου, θά σοῦ τὸ 'κανα τὸ ροῦσαφέτι' ἢ κ. ὑποκοριστικῶς: θά σοῦ ζητήσω ἓνα μικρὸ ροῦσαφέτικι.

ροῦσαιόλαγία(ή) νεώτ. κ. δημ. ἡ προσφορά, ἡ λήψις χαρακτηριστικῶν διδωμένων παροχῶν, ἐκδοσὺλεσεων, συναλλαγὴ με ροῦσαφέτια βλλ.

ροῦσαιοφτολογισμός-η-ὸν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ροῦσαιοφτολογία βλλ. ἡ τίτλων πρὸς αὐτήν: ροῦσαιοφτολογικὴ πολιτικὴ.

ροῦσαιοφτολόγος(οἱ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπιδιδῶν ἠὲ ὁ ἀπειδύξας παρήκων ροῦσαιοφτία βλλ.: ροῦσαιοφτολόγος ὑπουργὸς· βουλευτικὴ.

ροῦσαιοφτολογία-έω νεώτ. παρήκω ἡ ἐπιδιδῶν ροῦσαιοφτία βλλ., συναλλάσσει μετὰ χαρακτηριστικῶν παρεχομένων θέσεων, ἐκδοσὺλεσεων.

ροῦτινα(ή) [γρολλ.] δημ. ἡ συνήθεια τοῦ κοῦ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ρυθμῶν, τοῦ μηχανικῶς ἐνεργεῖν: ἡ δουλειὰ μας κατ'ἤγησε πιά ροῦτινα· ἢ ἐκ συνήθειας διατηροῦσι τὸν παραδεδομένον, τὸν κοινῶς παραδεξιμένον τρόπον ζωῆς, δράσεως· ἢ δδ. κ. ἑλλειψίς πρωτοτύπου· ἐν πάσῃ ἐκδηλώσει ἀτομικῆς ἢ κοινωνικῆς σημασίας, ἡ μαρτυροῦσα τὴν ἀπουσίαν κριτικῆ ἐρευνητικῆς πνεύματος, τὴν ἀσθενή ὑπόστασιν τοῦ πνευματικοῦ ἢ ψυχικοῦ κόσμου: πολιτικῶ - καλλιτέχνες τῆς ροῦτινας· ἢ ὑπάλληλος τῆς ροῦτινας ὁ ὄνει προσηματικῆς ἀξίας, ὁ τυπικῶς ἐκτελῶν τὴν ἐργασίαν του.

ροῦτινιέρης(οἱ) δημ.,θελ.-ισσα, ὁ ἀκολουθῶν τὴν ροῦτινα βλλ., δδ. ὁ ἐστερημένος πρωτοτύπου, πρωτοβουλίας, ἰδιοτερίας πινὸς ὄξιος ὁ ἀπαρῶν ἐξ οὗχ ἰσχυρῶς προσωπικότητος, ἀτομικότητος: ἔργα ροῦτινιέρικα, - πολιτικὴ ροῦτινιέρικη· ἢ ἐπιρρ.-ικα.

ροῦτο Ἔθ. «τοῦτο, Μακεδόνες»

ροῦφαλία(ή) δημ. ῥόφωσις, ροῦφωσις: Γρυμ.Σκ. Τερρ.18,12 στὴν πρώτῃ ὁ γλάρος ροῦφαλία ἀπὸ φηλά χουγιζάει.

ροῦφωγμα(τὸ) δημ. ῥόφωσις.

ροῦφωγματῖ(ή) δημ. ῥόφωσις, ροῦφωσις: μετὰ ροῦφωγματῖ ἀδειασε τὸ πατήρι.

ροῦφωσις(ή) δημ. ἄ. ροῦφωγματῖ βλλ.

ροῦφωσιχτός-ἄ-ὸ δημ. ὁ ροῦφωμένος, ὁ ἐσθίει μινος ἢ πινόμενος διὰ ροῦφωσις.

ροῦφωχτρα(οἱ) δημ. δίνη, περιστροφικὴ κίνησις ὕδατος σχηματιζομένη κατὰ τὸν ροῦν αὐτοῦ ἢ ὁμοίωθεν πλέοντος πλείου, στρόβιλος· ἢ ὄμ. περιστροφὴ ὕδατινον Βολοασίου ὄγκου ὅπου ὑπάρχοντες ἡ σχηματιζόμενος κατὰ τὸν πυθμένα κενό, μᾶτι τῆς θάλασσης, ροῦφωλος.

ροῦφωινα(ή) δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ ροῦφωμένου βλλ. κ. ἡ ἐνέργεια αὐτοῦ, μαστροπία, προσηγία· 2) διαβολή, σπιοῦνιά: ἔκανε ροῦφωιανές γιὰ νὰ με βγάλῃ ἀπ' τὴ δουλειὰ μου.

ροῦφωιανός(οἱ) δημ.,θελ. ροῦφωινα, μαστροπός, προσηγνός, ὁ δι' ἰδιοτελεῖς τὸ πλείστον σκοποῦς ὀδοθητῶν τὰς μεταξὺ ἑτεροφίλων σαρκινῶς σχέσεις· 2) κατ' ἐπέκτ. διαβολικός, συκοφαντικός, σπιοῦνός κ. γεν. πολυάνθρωπος.

ροῦφωλοῦς(οἱ) δημ. δίνη ὕδατος, ροῦφωχτρα· 2) δίνη ἀνέμου, ἀνεμοστρόβιλος.

ροῦφωράκτης(οἱ) νεώτ. φῶγμα πρὸς περιορισμὸν τῆς ῥοῆς τοῦ ὕδατος ἐν τῇ κοίτῃ αὐτοῦ ἢ πρὸς τεχνητὴν ἀνώψωσιν του, ὀδωφωράκτης.

ροῦφω δημ. τ. τοῦ ροῦφω βλλ.

ροῦφάλα(ή) δημ. ἄ. ροχάλα βλλ.

ροῦφαλάκι(τὸ) δημ. ὑποκορ. τοῦ ροῦφω βλλ.: φῶσινα ἔνα καλὸ ροῦφαλάκι γιὰ παντελῶν· εὖρρ. συνήθ. κτ. πληθ.: φῶρεσε στὰ παιδάκια τῆς καινοῦργια ροῦφαλάκια.

ροῦφαλιτὸ(τὸ) δημ. ἄ. ρογαλιτὸ βλλ.

ροῦφαλίνα(τὸ) δημ. τὰ ἐνδύματα, τὰ ροῦφα: δ.τραγ. καὶ βγάζω τὰ ροῦφαλίνα του κι ὀπᾶνω μου τὰ βάζω.

ροῦφαλιζω δημ. ἄ. ροχαλιζω βλλ.

ροῦφωκὸ(τὸ) δημ. πᾶν τὸ ὡς ἐνδυμα χρησιμεῖον, τὸ ροῦφο· ἢ συνήθ. κτ. πληθ. τὰ ροῦφωκὰ τὸ σύνολον τοῦ ἱμασμοῦ, ἄ. ροῦφωσις.

ροῦφωσιμός(οἱ) δημ. περιληπτικὸς τὸ σύνολον τῶν ἐνδυμάτων, τῶν ροῦφωκῶ, ὁ ἐν συνόλῳ ἱμασμός: Κορκβ.Λυγ.6 αὶ δὲ παρθένον ἐπέμπελτον τὸ σπιτάκι· καὶ τὸν ροῦφωσιμόν τῆς, - πρὸκια 100 χιλιάδες καὶ τὸν ροῦφωσιμόν τῆς, - εἶδη ροῦφωσιμοῦ.

ρουχαλότ [τό] δημ. τὸ σύνολον τῶν ἐνδυμάτων, ὁ ρουχομός βλλ. 2) μεγάλη ποσότης ἐνδυμάτων, ὄφρανα ρούχα : **δαο** τὸ ρουχαλότ μας στὴν πλάση.

ρουχομάτ [τό] δημ. ἀφρονία ἐνδυμάτων, ἴδ., ἐσπρωροῦν βρβλ. ρουχαλότ2).

ρούχα [τό] μιν. κ. δημ. πᾶν εἶδος ὑφάσματος : βρήκα ἕνα καλὸ ρούχο γιὰ πιτζάμα, - πὶο πολὺ τὸ κόστισαν τὰ ραφικά ἀπὸ τὸ ρούχο, - γερὸ - πρόστιχο ρούχο? 2) κτ. συνεκδ. πᾶν εἶδος ἐνδυμάτων, φορεμα, γνῶμα : Πρόδρ.1.170 ὀκνάσιος γειτόνιασας ῥούχων νά παραλύθη, Διγεν. Ἀκρ.3740 λαμπρὸν ἐφόρει ρούχον, | πολλῶτων καὶ θαυμαστὸν, Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ.253,20 βροντομαχοῦν τὰ ρούχα σου κι ἀστράφτουν τὰ μαλλιά σου, Σολωμ. Ἐβν. Ὑμν8.3 κι εἰς τὸ ρούχῳ σου ἔστα? αἶμα, ἢ πλῆθος αἶμα, αὐτ.9,1 | εἶδ. κτ. πληθ. ἐξωτερικὴ ἀνδρομὴ ἐνδυμασία, φορεσιὰ, κοστούμ? 3) ἐν ποικίλαις φράσεσι καὶ συνεφοραῖς, οἷον εἶναι - ἔπλεσε στὰ ρούχα κατεκλιθῆ, μῆναι κληήρης λόφῳ ἀδιαθεσίας, ἀθενεῖ : εἶναι, μέρες τῶρα, στὰ ρούχα? | τρώγεται μὲ τὰ ρούχῳ τὸ εἶναι καθ' ὑπερβολὴν μεμψιμορως, γκρινάζει μὲ τὸ παραμοκρῶ? | ἔχει τὰ ρούχῳ τῆς ἐπὶ γυναικῶν κατὰ τὴν περιόδον τῆς ἐμμήνου καθάρσεως, ἄ. ἔχει τὴν περιόδῳ τῆς | οὕτω κ., ἔχει τὰ ρούχῳ τὸ ἐπὶ ἀνδρῶν εἶναι ἐκνευρωμένος, ἄ. εἶναι αὐτὰ νεύρα τὸν, αὐτὰ φεγγορίστικα τὸν? | παροιμ. φρ. ἀλλάξεν ὁ Μαυλιόλε κι ἔβαλε τὰ ρούχα ἀλλιώξῃ ἐπὶ μεταβολῆν μὴ ἔμοισάν οὐσαυθὴ κατὰ βάθος σημάσιον, ἀλλ' ἐμφανίζουσάν ἀλλοίαν μόναν τὴν ἐξωτερικὴν ὄφιν καταστάσεώς τῆς.

ρούχοσυνάκτις [τό] μιν. ὁ συνάκτις τὰ παλαιά, ἐσθρομένα ἐνδύματα, ποῦ μαζεύει τὰ ἀποφῶρια : Πρό?ρ.255? κύριε ἔλεψον καλόγερον ἐκ τοῦς ρούχοσυνάκτις.

ρούφημα-ατος [τό] κ. νεώτ., ἰων. ρόφημα πικνὴ, ρευστὴ τροφὴ ροσφυμένη, πυκνὸρρευστος, πολτώδης ζωμός, κατ' ἀντιπαστοκλῆν πρὸς τὸ πόμα : Ἰνν. Ἀφ.7,68, αὐτ. Ἀρχ. Ἰντρ.5, Ἀριστ. Πιρ.803b,6, Θεόφρ. Πυρ.49 ρόφημα θερμώτερα τοῦ ὕδατος, Ἀρτεμίδ. Δοαδ. Ὀνειροκρ.1,49,8 ρόφησαι καὶ χυλῶ, Κλήμ. Ἀλ. Παιδ.3,4,26 | νεώτ. πᾶν τὸ ροσφούμενον, ὁ τι ನೀτε τις, ἴδ. ἐπὶ θερμοῦ ποτοῦ : τὸ πρῶτῶν ρόφημα.

ρούφηματιον [τό] μιν. ὄνομαρ. τοῦ ρόφημα βλλ. : Ἀπολλ. Διάσκ. Σινδ.219,26.

ρούφηματώδης-ους-ες μιν. κ. μιν. ὁ ἐν εἶδει ροσφύματος βλλ. πολτώδης : Γαλ.6,247 τροφὴν ροσφματώδη, Σωρ.1,98, Ἀνκ. Κομν 500.

ρούφης-εως [τό] κ. νεώτ. ἡ διὰ ροσφύτων βλλ. σίσις, θρέψις ἀντιθ. ἔδωδῃ Ἰ. Ἀριστ. Μετ. 33a,2 2 νεώτ. ἡ σίσις, τὸ ροσφύημα.

ρούφητικὸς-ή-όν μιν. ὁ ἀπορροφῶν τινα, ἀπορροφητικὸς, μτ. γενικ. : Στράβ.15,1,38 ἐπὶ δεῖ τῶν ἀναπερομένων ἀτμῶν .. τίνες εἰσι .. ρούφητικοὶ τοῦ ὑπερπνοῦς.

ρούφητος-ή-άν μιν. κ. νεώτ. ὁ διὰ ροσφάτους λαυβανόμενος : Στράβ.15,1,53 καὶ σίττα δὲ τὸ πλέον ὄρυζαν εἶναι ροσφητὴν, Διοσκ.3,84 ὦν τὸ ἀπὸ πλῆτον τροσφύμιον τοῦ ροσφτοῦ, αὐτ.5,107, Γαλ.6,706, Σωρ.2,11.

ρούφια ἴσα. κίματα ἢ ρόβια.

ρούφιαμα-ατος [τό] τὸ ρόφημα : Κυραν.9.

ρούφός [τό] δημ. ὁ ἰχθύς ὄρφός.

ρούφω τ. ἰσοδύναμος τοῦ ροσφῶ βλλ., μνημονευόμενος ὡπὸ τοῦ EM705,26.

ρούφω-έω κ. μιν. κ. νεώτ., δημ. ροσφῶ, ἰων. ρυφῶ Ἰππῶν.132, Ἀριστ. ὄν.4501, ἔτερος τ. ρυφῶν Ἰππ. Νοσά.2,12,191, σχολ. κ. Πάπ. κ. ροσφῶν, μελλ. ροσφῶσι, Ἰ. Ἀριστ. Φ.814, ἄορ. ἔρροφισα

Ἰππ. Νοσά.2,42, Ἀριστ. Ἰππ.51, Ξεν. ΚΠ1.3,10 ἀν-, δημ. (ἐ)ρροφῆσα, παθ. ἄορ. ἐρροφῆσθην, δημ. ροσφῆχτικα, μτ. παθ. ἄορ. ροσφῆβεις Ἰ. Νικ. Ἀλ. 3891, δημ. μτ. παθ. παρκα. ροσφῆ(γ)μένος, πινω, κατοπινα μετὰ αὐχορῶνον ἠχηρῶς εἰσπνοῦς, ὁ3, κ. λοιμογῶνος κατοπινα : Αἰοχ. Εὐμ.264 ἀλλ' ἀντιδοῦναι δεῖ σ' ἀπὸ ζῶντος ῥοσφην ἐρρυθρὸν ἐκ μελῶν πλεοναν, Ἀριστ. Φ.814 αὐτοῦ μένον γάρ τὴν φακὴν ροσφῆσαι, - ροσφῆσαι τὸν καφέ μας στὴν βερᾶντα, Σολωμ. Ἐβν. Ὑμν. Λορδ. Μπῶρ.85,3 ὄσον αἶμα κι ἀν ροσφῶσαι | τόσο ἐγύρευε νὰ πιθ (μετ. ἐπὶ αἰμογροσφῆ) κ. μτ. γενικ. τοῦ πράγμ. : Λοσκ. Λεξ. φ.5 ἄλλοος ῥοσφιε φροσφῆ, ὁ δὲ ἐρροφῆται τῶν κριθῶν κ. ἀπολ. Ἀριστ. Ἰππ.51 ἐνδοῦ, ρόφισον, ἐντραγῶ, αὐτ. Φ.90ά | κτ. ἐπέκτ. κατατρώγων, καταρροχθίς, ἐπὶ τῆς Χαροῦδδως : Ἀριστ. Μετ.356a,15 2) ἀπορροφῶ, ὀμομυκ. στραγγίζω : Σοφ. Τρ.1055 βέδρωικα σάρκα, πλεύμονος τ' ἄρτηρα ροσφεῖ ξυνοικῶτον ἰσρη τοῦ Διλητηρίου τοῦ ἐπὶ τοῦ κίτωνος τοῦ Ἰρακαλέουσι? | οὕτω κ. μτ. ἔξαντλῶ, κενώ : Ἀριστ. Ἰππ.905 ἐγὼ γάρ φημι σὺ παρῆξιν .. μῆδεν δρῶντι μισθοῦ τρυβλίου ροσφῆσαι? | ὁμ. νεώτ. μτ. ἔξαντλῶ, ἐξισθενῶ ὀργανικῶς ἢ ὕλικῶς : ἐμπελεῖ με μὴ παλιγογυνοικα καὶ τὸν φροσφῆξ? 3) ἐν δει. σμ. ἰατρ. τρέφωσι διὰ ροσφμάτων, διὰ ζωμῶν : Ἰππ. Ἀρχ. Ἰντρ.6? 4) νεώτ. κ. δημ. κ. ἐπὶ πραγμάτων πορωδῶν, ἀπορροφῶ : ὁ σπόγγος ροσφεῖ τὸ ὕδωρ? 5) νεώτ. κ. δημ. εἰσπνοῦς : Ρογκ. Ἀπαντα τ.1,187 νὰ ροσφῶσ τὴν γλυκιά σου μαγικὴν ἀνασπνοῦ, - μὴ ροσφῆς πολὺν καννῶ, - ροσφῆξαι στὸν κίπο τὴν μυρωδιά τῶν λουλουθῶν? 6) ρηστ.π. ρόφημο, ρόφησις, ροσφητικὸς, ροσφητὸς.

ροχάλα [τή] δημ. μθ. τὸ ροχάλο βλλ., ἀπόχρευμα.

ροχαλητό [τό] δημ. ἡ καθ' ὄψον θορυβώδης ἀνασπῆ, ῥεχοσμοός.

ροχαλιάρης-α-ικο δημ. ὁ καθ' ἔξιν ἀποχρεμ-πτόμενος, ποῦ βιάξῃ ροχάλες.

ροχαλιζῶ δημ. κ. ροχαλιζῶ ἀνασπῆ θορυβώδης καθ' ὄψον, ῥέγγω, ροχάλω : Βάρν. Ἀπολ. Σικρ.7 οἱ πᾶ πολλοὶ .. ἔραπλωμένοι δίπλα .. ροχαλιζῶναι ρυθμικά.

ροχάλισμα [τό] δημ. κ. ροχαλίσιμα ὁ καθ' ὄψον ῥόγγος, τὸ ροχαλητό : Πισαπ. Χριστ. Τεμ.8 ὄλαι αἰτοὶ οἱ μικροὶ θορυβοὶ ἴσαν τὰ ροχάλισμα τῆς ἀλλῆς κοιμωμένης.

ροχάλο [τό] δημ. τὸ δι' ἀποχρέμψους ὀσοβαλλόμενον βλενωδὲς πτύελον, φλέγμα, ροχάλα.

ροχανον [τό] ἔξολον δι' οὐ τοιάζουσι τὸ μέτρον τοῦ γενήματος, ῥήγμα? Ἀορ. ῥόχανον σκυταλίδῳ ἀπορκατήρητον, ὁ ἀπορκατήρησι τὸ μέτρον.

ροχθίς δημ. ποι. ροσθῶ, πατωγῶ μετὰ ρόχθου, ἐπὶ κυμαίνωμενον ὕδατον : Ζερβ. Τραγ.ΚΚ ὁά,1 πετάει κρυφά λιθάρια στὰ νερά | ν ἀφίρ-χουσι, νὰ βογγοῦν καὶ νὰ ροχθίζουιν.

ροχθῶν [τό] μιν. κ. δημ. ἦχος θορυβώδης, πατωγῶδης, εἶδ. ἢ βῶθ τῶν κυμάτων, τῶν κυμαίνωμενον ὕδατον : Λυκόφρ.402, αὐτ.696, Νίκ. Ἀλεξ.390 ὑπὸ ρόχθοισι θαλάσσης.

ροχθῶ-έω κ. μιν. κ. νεώτ. ποι. κτυπῶ, πατωγῶ μετὰ ρόχθου, ἀναταράσσουμαι, ἀνακινούμαι μετὰ βόης? ἴσα. ῥοχθῆ? ἦχε, ψοφῆ?, κλύει? : Ὄδ. Ε.402 ρόχθει γάρ μ' ἴσα κύμα ποτι ἐξῶν ἠλεκροισ, αὐτ.Μ.60, Ἀπολλ. Ρ.4,295, Ὀππ. Ἀλ.1,228 ροχθῶσιν δὲ κάλως, Ἀχιλλ. Τάτ.60,14.

ροχθῶς δ. γρ. τὸ ρῶγος βλλ.

ροχός [τό] δημ. ὁ ῥόγγος κ. εἶδ. ὁ ἐπιθανόπιος? 2) ἡ νόσος ἀσθμα.

ροσθῶδης-ους-ες κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἰσχυρὸν ροῦν, ὁ ὀρηκτικὸς ῥέων, κυματώδης, περὶ θαλάσσης ταρασσομένης ὑπὸ ἰσχυρῶν ρευμάτων : Οἰκμ.4,24

έσπίντοσσα ή θάλασσα ές ταύτο καί ρωδής ούσα εικότως γαληλά ευμισθή, 'Αριστλ.Μετ. 366α,25 οί Ισχυρότατοι γίνονται τών σεισμών όπου ή θάλασσα ρωδής, ή χώρα σμφή και θπαντρος, Αιλ.Ζ1,7,24 το μάλιστα ρωδεις του πελάγους' || νεώτ. ό έχαν τήν ιδιότητα να πέρ, ρευστός; ρωδής μάδα, -ρωδής εκύλισμα' 2) όθ. έπί τόπων γής, ό εκτεθεισός εις τοιαύτα, Ισχυρώς παρασομένος, θαλάσσιος; Στροβ. 8,5.) ρωδής κρημών, Αιλ.Ζ1,14,24' || ειδ. ό εις πλθμυρον υποκειμενος; 'Αριστλ.Ζ162λα,6 άλισκονται δε... έν ρωδεις και θαθει τάποις' || Βαλιτώδης; Θεόφρ.Φ13,3,4 τούς ρωδεις και έπόμβρους και έλεισους τάπους; 3) Ιατρ. ό ρέων, ό εκδηλούμενος μετά ρύσεων; 'Ιππ.Επιδ.1,5 Αρξαντο μέν ούν τού πρώτων όφθαλμοί ρωδεις, όδυνώδεες, όγροι άπέπτης; 4) όμ. Ιατρ. έπί προσ., ό προσθελημένος ύπό διαρροίας γεν. ό υποφέρων εκ παθολογικών εκκρίσεων; αύτ. 'Αέρ.3 πρώτων μέν τάς γυναικας νοσεράς και ρωδεις είναι, αύτ.Γυν.2,11' || κ. έπί νοσημιά, ό προξενών εκκρίσεις, διαρροάς; αύτ.2,11 ρωδεις νόσος, Διοσκ.5,26 πυρετοί ρωδεις, Γαλ. 19,399 πυρετός ρωδής; 5) ό εκπίπτων; Θεόφρ. ΦΑΙτ.5,9,10 λεπτός γάρ ό καρπός άπεπτος ών καί ρωδής.

ρωδής-ους-ες [2] μτγν || έν ειδει ριάς, ροδίου; Θεόφρ.Φ13,18,13.

ρωδής έπίρρ. μτγν. μετά διαρροιών; Κάσα. Προβλ.70 ρωδώς πυρέσσειν.

ρωδών-ώνος [ό] μτγν. άλας εκ ροιών, τόπος κατάφυτος άπό ραδιές; ΠΔ Ζαχ.12,11 ως κωπέτας ρωδών έν πεδίω εκκοπτομένου.

ρωά 'Ησ. έν λ. ρωσαν ό Ιπποος.

ρωαδικός-ή-όν [ρ]υάς μτγν. Ιατρ. ό εκδηλούμενος δια διαρροίας; Παύλ.Αλυ.6,70 ρωαδικός πάθος; 2) έπί προσ., ό πάσχων εξ άκρατίας τών ούρων; Γαλ.14,787, 'Ηλιόδ.Χειρ.π.'Ορειδ.45,7,5 αλειτώτερον. ρωαδικόν γενέσθαι τόν πάσχοντα, ή Ισχυορία κρατηθέντα άναίρεθόνα; 2) όμ. έπί προσ., ό πάσχων εκ ρυάδος βλλ.3), εξ άκατοπάστού ροής τών όφθαλμών; Δημοστ.'Οφθ. π.'Αέτ.7,46 [δ.γρ. ρωαδ-].

ρωάξομαι δημ. ώρρώμα, ούρλιαξω; Σολωμ. 'Εθν.Υμν.104,4 καί άφρίζουν τ' ά κέρα και τ' άγροικιά |δυνατά να μουρμουρίζουν| άν να ρωάξω θηριά.

ρωάκκιον [τό] μτγν., μον. ρωάκιν, νεώτ. κ.δημ μικρός ρυάξ βλλ., ρεατικός; 'Ομηρ.Εύαγγελιον 280,7. Διγεν.Ακρ.424 άπλήθατε στό πάμφορον ρωάκιν να ιδάτε, Ζερδ.Μεθ.Ζ.13 καί ένα κελάρωμα ρωάκιο... το χείριφε τήν άκοά.

ρωακώδης-ους-ες γλωσσα. έπί τόπων, ό έχαν όφθονίαν ρυάκων.

ρωάξ-ακος [ό] Ιρρώμ. κ. νεώτ. ρευμα όδατος, χείμαρρος όρημτικός; 'Οουκ.4,96 καί εκατέρων τών στρατοπέδων τά έσχατα, οδκ ήλθεν εις χείρας... ρωάκας γάρ εκώλυσαν' || νεώτ. μικρόν ρευμα, ποταμάκι, ρυάκι; Σολωμ.Τά δύο Νήματα θ και γλυκά σέρνει κάτω ό ρυάξ τού κύμα; 2) έπί παντός αναδύζοντος, άναπη-άζοντος και διαχειμένου έν ροή, ειδ. ρεύμα λάδης έκρέον εξ ήφαιστείου; 'Οουκ.3,116 έρρύθ δε περί αύτό το έαρ τούτο ό ρυάξ τού πυρός εκ τής Αιτίας, Πλάτ.Φαίδ.11Β, 'Αριστλ.Όουμ.833α,17 τόν δ' έν τή Αίτην ρυάκα, ούτε φλογώδη φασιν, ούτε συνεχή γενέσθαι, Θεόφρ.ΑΙθ.22, Διδδ.Σ.14,59 έσθαρμένων γάρ τών παρά τήν θάλασσαν τάπων ύπό τού καλούμένου ρωάκος' || ούτω κ. περί μετόλων άφθόνος διακεκρυμένων; αύτ.5,35 καί κωνωθεισας τής φύσεως, εξ ής ό άγρωρος κατασκευάζεται, ρωάκας γενέσθαι πολλούς άργύ-

ρου καθαρού' 3) κ. έν παρομοίαι περι τών μαστών τού δελφίνου; 'Αριστλ.Ζ1504β,24 έκει δ' ούχ άσπερ τά γεγράσθαι επιφανείς θηλάς, άλλ' ολον ρωάκος θύο, εξ ών τό γάλα βετ.

ρυάξ-άδος [δ,η,τό] κ. μον. κ. νεώτ. ως έπίθ. ρωδής ρευστός θύρος, όδ. κ. χεύσος, πλάσσορ, άσθενικός; 'Αριστλ.ΖΜ668β,7 σώματος ρυάδος γενομένου' 2) ό εκπίπτων τι, ό αποβάλλων, ό απορρίπτων, ολον τά φύλλα αύτού, τών καρπών, τά πτερά, τός τρίχας κττ.; αύτ.Πρ.898α,32, Θεόφρ.Φ.14,1,6 ρυάξ άμπελος, Γεωπ.5,39,1' || νεώτ. άσθενείο τών τριχών καθ' ήν αύται συνεχώς πίπτουσι, τριχόπτωση; 3) κ. νεώτ. τό θηλ. ως ούς, ρυάξ όφθαλμική νόσος, προκαλοούσα συνεχή ροήν διακρών; 'Αέτ.7,7,4, Γαλ.10,102; 4) όμ. τό θηλ. ως ούς. ούρητική σύριγγ, καθητήρ; 'Ηλιόδ.45,7,5, 'Αρετ.Χρον.Παθ.24 [ινδω, ριάς]; 5) κτ. πλθθ. ρυάδες [οί] άγέλοι ήθύνων φερομένων καθ' έποχάς μετά τών θαλασσίων ρευμάτων; 'Αριστλ.Ζ1534α,27, αύτ.543β,14 και οί ρυάδες τού θέρους τίκτουσιν, Αιλ.Ζ19,46.

ρυάσιμον [τό] δημ. έπί κύνων, ώρυγη, σκυόζιμο, ούρλιασμα.

ρυάτο γ' πλθθ. άορ. τού ρυάσι.

ρυάχτος [ό] λακων ή θορυβώδης όηλος, σφοπετός; 'Αέτ.Αυα.170 ό τών 'Ασσυρίων ρυάχτος [τό] άστατον, θορυβώδες πλθθός τών 'Αθηναίων.

ρυδών έπίρρ. διαφύλας, άφθόνος; 'Ιππώδ.35 ρύδων θυετώδα... διανύμενος [ινδω, ρύθνη, 'Αριστλ.Ζ1624α,24 κηφής προσφερόντα ρύδων άνω πρός τών οδρανών ιδ.άνω ην. ρύθνη.

ρύδων ΕΜ2423 'τό έπισκοπέμα παρ' Αιολεύσιν.

ρυδός μτγν. ρυδός; 'Ηρωιδαν.1,87.

ρυχάξω Φώτ. μυκτριζώ.

ρυχαινα [ή] γλωσσα, ή έχουσα μέγα ρύγχος.

ρυχαίλος-ος νεώτ. άνατομ. ό άνήκων ή άνοφερόμενος εις τό ρύγχος; ρυχαίλον πέταλον.

ρυχιάζω 'Ησ. 'ροχιάξω, βέγγω.

ρυχιών [τό] κ. νεώτ. όνομορ. τού ρύγχος βλλ.; 'Αριστλ.Αγ.744 άλλ' άμφιθεθε και ταδι τά ρυχία, Θεόφιλ.8,2, Πάπ. 2) νεώτ. βροχίον, ό λοβός τού στήματος τών στήμονών εις τό όρασειδι φυτό.

ρυχοδύλλα [ή] νεώτ. ζωολ. γένος ποταμίων ήθύνων άκονθαστερμίων τής οικογεν. τών σκουβροειδών; 2) γένος βδέλλων παρασιτικών ένδιωπιωμένων εις τό βράχια διαφόρων ήθύνων.

ρυχοναθία [ή] νεώτ. άνθρωπολ. ή δίπλην ρύγχος προεχάλο τών θύο γνάθων, άπαντώσα όξ χαρακτηριστικόν γνώρισμα τών πλειστον μελών τού ζωικού βασιλείου.

ρυχοειθής-ους-ές νεώτ. ό έσημασμένος έν ειδει ρύγχος; στόμα ρυχοειθής.

ρυχοεφαλίται [α] νεώτ. ζωολ. οικογ. σαμρών, άπαντώσα καί παλαιοζωϊκάς έντός στραυμάτων τού μεσοζωϊκού αιώνος.

ρυχοπίθηκος [ό] νεώτ. ζωολ. γένος πιθήκων στενορρινών τής οικογεν. τών κυνοπίθηκων.

ρύγχος-εος-ους [τό] κ.νεώτ. τό μετά τής ρινός και τού στόματος προέξον πρόσθιον μέρος τής κεφαλής ζώων πών, οσον τού χοίρου, τού κύνος, τών ήθύνων, ή μούρη, τού μουσοδός; Στησιχ.14 κρύφα δε ρύγχος άκρον γάς ύπερνεβρον, Φερεκρ.102, Ανοειλ.11, 'Αριστλ.Ζ1595α,18 ρύσοφάγον δε μάλιστα ή υς έστι τών ζώων, δια τό εϋ περικεινέο τό ρύγχος πρός τήν έσφραγισιν ταύτην, αύτ.ΖΜ658β,30, Θεόφρ.Χαρ.4,10 και τών κύμα προσκαλοέσμενος και έπιλαβόμενος τού ρύγχου, Θεόμρ.6,30' || όμ. τό ρύγχος τών πτηνών; 'Αριστφ.Όρν.248 ως δει τώδ' ολιώζεν άνω και δούναί ρύχει φορβάν, 'Αριστλ.Ζ1504α,2, αύτ.ΖΜ659β,22 τοις γάρ άρσιν... δια τήν τροφήν και τήν άλλήν τό ρύγχος όστώδες έστίν 2) π. κ.μ. κ. έπί τού άν-

θρωλήνου προσώπου· Κρατίν.440, "Αρχιπ.1 και ταύτ' έχω τὸ βύγχος οὕτως μακρὸν" 3) νεώτ. τὸ δὲξ ἄκρον ἐργαλείου· εἶδ. τὸ ράμφος τῆς σύριγγος· 4) νεώτ. ἀνατομ. τὸ ἄκρῳτατον πρόσθιον σημεῖον ὄργανου πινῶς ἡ σάματας· βύγχος τὸ μεσολοβίδιον [τὸ πρόσθιον ἄκρον τοῦ μεσολοβίου, εἰς ὃ μεταβολὴ τὸ γόνυ αὐτοῦ, ἐγκαπιόμενον ἐκ τῶν πρῶσω πρὸς τὰ κάτω καὶ ὀπίσσω], - βύγχος τοῦ σφηναεπίδοϋς ἡ ὀδελλοῦ ἀκρολοφία τῆς κάτω ἐπιφανείας τοῦ σφηνοειδοῦς.

βυγχομαί-όμοι παθ. ραμφίζομαι βλλ. "Ἦσ., Φωτ. κρμαφίζει βυγχοθήσει.

βυγχοφόρος-ον νεώτ. ὁ φέρων βύγχος 2) βυγχοφόροι [τῶ] ζῳολ. κατηγορία ἐντόμων περιλαμβανούσα ἔντομα ἀνήκοντα εἰς διάφορα γένη καὶ οἰκογενείας, ἔχοντα δὲ ὡς ἐν τῶν κυρίων χαρακτηριστικῶν κεφαλὴν ἐν εἶδει βύγχους.

βυγχοψία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος ποωδῶν ἡ θαυμάδιων τροπικῶν φυτῶν φασιολιθίων ἀπαντῶν ἐν ἀπολιθώσει και εἰς τὰ τριτογενῆ στρώματα τῆς λιγνιτοφόρου λεκανῆς τῆς Εὐβοϊκῆς Κύμης.

βυγχοτός-ή-όν νεώτ. ὁ φέρων βύγχος βυγχοφόρος 2) ζῳολ. γένος πτηνῶν ἀλεκτοροειδῶν τῆς οἰκοτ. τῶν φασιανιδῶν.

βύθει "Ἦσ. κερπιλλέκεται.

βύθην ἱρέω· ἐπίρρ. ἐν εἶδει ὀρηκτικῆς ροῆς, μετὰ ζυπαρᾶς κινήσεως· Κρατίν.441, Πλάτ.Σώλ.21 τῶν δὲ οὐκ ἀναχορήμενων, ἀλλ' . ἐντόνως και ῥύθην ἐλαυνόντων" 2) διακεχυμένως· ὀθ. ἀφθόνως, εἰς πλήθος πολὺ· αὐτ.Καίσι.29 ἦδη Καίσαρος τὸν Γαλατικὸν πλοῦτον ἀρπύσσει βύθην ἀφεικτόν πᾶσι τοῖς παλιτεμομένοις, αὐτ.Λοκ.39 εἰς ταῦτα τὸν πλοῦτον ῥύθην καταχρῆμενος.

βύθια "Ἦσ. ἐρᾶ ἡ βύθια.

βύθιον ἐπίρρ. ῥύθην βλλ.2, ἀφθόνως, καθ' ὑπερβολήν· "Ὀδ.Ο.426 κοῦρη δ' εἰμ' Ἀρύστακτος ἐγὼ βύθιον ἀνεοίσο τοῖσδ. ἡ ῥύθην πλοῦτον ἔχοντος, τούτῃσι, τῷ πλοῦτῳ ῥύθην πλοῦταύτας. . πλουσίον;" || "Ἦσ. ἐρῶνθι ἡ ῥύθην χύθην, θαφιλῶς, ῥευατικῶς, σφοδρῶς.

βυθωμένη "Ἦσ. κρρωμένην.

βύθωμαι "Ἦσ. ἐάρνα. Κύπριοι.

βύζα βιοῦ "Ἦσ. κη τοῦ τῶσου τᾶσις.

βυζάλειρο [τῶ] δημ. ἄλειρον ἐξ ὀρύζης, ὀρυζάλειρον.

βύζι δημ. ἡ ὀρυζά βλλ. || φρ. βράσκει βύζι ἐπὶ πραγμάτων, ζητημάτων λαδοῦσαν κακήν, ἀπεικταίαν τροφήν, ἐπὶ ἀτυχῶν ἀνεπινοροβῶτων· ἔστι δειπνὸς κατάντησιν τὰ πράματα, βράσει βύζι.

βυζόγαλο [τῶ] δημ. γάλακισμα κατασκευαζόμενον ἐξ ὀρύζης γάλακτος και σακχαρώεως.

βυζόνοστρο [τῶ] δημ. ἀσέφημα ὀρυζῆς.

βύζων ἡ βύζων-τω βάζων, γρυλλίως, ἐκβάλλω φωνῆν ὀμοίαν τῆ τοῦ κυνός· Σουίδ. ἐραζέιν και βύζειν, τὸ ὀλακτεῖν, "Ἦσ. κρυεῖν ὀλακτεῖν"· Ἐρμην.24 ῥύθην ἀπαντας ἀπέδομαι τοῦς δακτύλους" || ὄμ. ἐπὶ ἱερῶν· Πολουδ.5,89· "Ἦσ. ἐρύζουσι· διαρμυκάνται, μισοῦσι, γογγύζουσι", αὐτ. ἐρύζων· πενθῶν· δια τὸ τοῦς πενθοῦντας ἀναυδοῦν τῆα ἦχον προφέρειν.

βύζων "Ἦσ. ἐκάτοχον πιπάζεσθαι.

βύζωα-ατος [τῶ] ἱδέω, βυζναί μτγ. εἶδος πέμψουτος μετὰ μέλιτος· Γαλλ.4,526 ὀνομαζέται δὲ Τριπία ται βύζωατα τὰ τοιαῦτα . πέμματα.

βύσις-εως (ἡ) μτγ. ἡ βύσις· Μεθόδ.308C.

βυσηφενής-αός-ές (ἰδέω, ἀφρασι μτγ. ὁ ἔχων βρέοντα, ἀφθονον πλοῦτον· Διον.Περ.337 βυσηφενῶν πέδον ἀνδρῶν, Νόνν.Δ.10,152.

βυσηφηνή μτγ. ποι. ἡ ἀφθονία χρημάτων, πλοῦτος· Καλλ.Δια.84 ἐν δὲ βυσηφηνῆν ἐβαλάς φσιον, ἐν δ' ἄλις ὄλθον [σχολ. ἐπλοῦτου βύσις] κη τοῦ βέω, βυηναί και ἀφρονας].

βυσηφηνικός-ή-όν μτγ. βυσηφικός, ἀμφ. ἐν Κλήμ. "Ἄλ.1,900Α, Λογγίν.ἀπ.82.

βυσηφίζω κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. ἀπ. βυσηφίω, φέρω εἰς βυσηφόν, εἰς συμμετρῶν, διάτασσω, διατυπῶ ἐρρυθμίζω· Πλάτ."Ἦβ.350B περιόδοος βυσηφίζειν" || ἐμμέτρως, ἐρρυθμῶς ἀπαρ ἔλλω ἡ ὀδῶ· Διον."Ἄλ.Συνθ.18 οὐ γάρ δῆ γε ὡς ταυθον ἀξιώσασμ' ἀν ἔγω γε τὸ κάλον τοῦτον βυσηφίζειν" κ. παθ.· "Ἠρωδιαν."Ἰστ.4,2,5 ὀνομας. . σμηνῶ μέλει και θρηνώδεις ἐρρυθμισμένους" || νεώτ. δίδωμι βυσηφόν εἰς τῆα κίνησιν, φορᾶν· ἐρρυθμισαν τὸ βῆμα - τῆν ταχύτητα τῶν μηχανῶν· 2) γεν. δίδω κατεῦθυσαν, τροπήν ἀναφ. πρὸς πρόσωπον· Πλάτ.Φαιδρ.253B και τὰ παιδικὰ πειθόντες και βυσηφίζοντες εἰς τὸ ἐκεῖνον ἐπιτήδεωμα, Ξεν.Κ.Π.7, 8,20 τοῦς κομμητᾶς, ὃ ὑποχρῆσται και ἐπὶ ἐντρίθειον αὐτοῦς και τᾶλλα βυσηφίζουσι, Στωϊκ.ῶπ. 2,28 βυσηφίαι και διδῶσκει τῶντις κινεῖσθαι κινήσεις" κ. παθ.· Αλαχ.Πρ.241 ἀναπλεῶς ὠδ' ἐρρυθμισμαί" 3) ἀναφ. πρὸς πράγμ. δεικνύθω, δίδωμι ὄφην, ἐμφανισίον· Λοκ.Μισθ.319,30 ἠν δὲ μειδιάσσω και βυσηφῶ τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ἕδιστον || δίδω κατεῦθυσαν, δεικνύθω· Θεόφρ.ΦΑίτ. 3,7,9 δένδρα βυσηφίζειν ὡστε πρὸς μεσημερίαν βλεπέειν" || κ. μέσ. βυσηφίζουσι τακτοποιοῦ, διευθετῶ· Εὐρ."Ἐκ.924 ἔγω δὲ πλοκαμον ἀναστέγεις μτρασιον ἐρρυθμίζομαι" 4) κ.ἀναφ.πρὸς ἀσφρημένηας διαθεσίαις ἡ ἀσθήματα, διευθύνω, διαμορφῶ, διαπλάσσω· Λοκ."Ἀνάξ.22 βυσηφίζομεν οὐν τᾶς γνώμας αὐτῶν νόρους εἰς τοῦς καινοῦς ἐκδιδάσκοντες" κ. παθ.· Τιμ.Λοκρ.103Π δεῖ δὲ και τᾶν φυγᾶν βυσηφίζεσθαι ποι τὰς ἀναλόγως ἀρετᾶς" 5) καθορίζω, δίδωμι θέσιν· Σοφ."Ἀντ.318 τί δὲ βυσηφίσει τῆν ἔμην λόπην ὄπου;" || κ. ἀναφ. πρὸς καταστάσεις· Ζερθ.Μοθ.Ζ.45 βυσηφίσει με τῆν ἔσωπερική σου δύναμιν τὸ βέμοι τῆς νέας δημοσυργίας, - τὰ τῶν ἐξετάσσω των φοιτητῶν θὰ βυσηφισῆ ἡ κυβερνήσις δια νωτέρου νόμου" 6) κυβερνῶ, διοικῶ· Ἰω.Χρῆστ.Προῖο.1,Ἐπιστ.Ρωμ. τῆν οἰκίαν βυσηφίζετω ἕκαστος τῆν ἑαυτοῦ.

βυσηφικά ἐπίρρ. δημ. κατὸ τρόπον βυσηφόν βλλ., με ἐρρυθμῶν κίνησιν· Πορφύρ.Σκ.44,12 γιὰ νὰ χορεύσῃ [τὸ] ἄγρο τὸ χῆμα βυσηφικά.

βυσηφικός-ή-όν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀρμόζων εἰς βυσηφόν· Πλάτ."Ἦβ.113811 βυσηφικός ποικιλία" 2) ὁ κατὰ βυσηφόν διαταξαμένος, διατυπομένος· ὀθ. κ.· Διον."Ἄλ.Συνθ.11 βυσηφική λέξις [κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὸ πεζῆ] || κ. νεώτ.· βυσηφικός λόγος, - βυσηφική πεζογραφία" 3) ὁ ἐν βυσηφῷ γινόμενος, ὁ αὐτομέτρως ἀναλόγως, ἰσοχρόνως κινούμενος· Πλάτ.Πολιτ. 307Α πᾶσαν βυσηφὴν κίνησιν, - βῆμα βυσηφόν, - βυσηφική γυμναστική (ἡ διὰ κινήσεων ἐν βυσηφῷ και τῆ συνοδείᾳ μουσικῆς)" 4) τὸ ἀρα. ὡς οὐσα, ἐπὶ προσ., ὁ ἐμμετρῶς τῶν ἐν τῇ μουσικῇ και τῇ ποιήσῃ ἀκολουθουμένων βυσηφῶν· Διον."Ἄλ. Συνθ.17" 5) τὸ βηλ. ὡς οὐσα. ἡ βυσηφική ἡ ἐπιστήμη τῶν βυσηφῶν τῶν ἐν χρ. ἐν τῇ μουσικῇ, ὡς και ἐν τῇ ποιητικῇ και τῷ ῥητορικῷ λόγῳ· Ἀριστ.Ἐ."Ἀρμον.32Μ" || εἶδ. νεώτ. ἡ τονική σπουργία κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τῆν προσωδουμένην.

βυσηφικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὸ τρόπον βυσηφόν βλλ., ἐρρυθμῶς κ. παραθ. -ῶτερα-ῶτατα.

βυσηφικός-α-ον μτγ. ὁ ἀκολουθῶν βυσηφόν, μέτρον, βυσηφικός· "Ἠρωδιαν.2,443, αὐτ.2,853.

βυσηφισίς-εως (ἡ) μτγ. κ. νεώτ. ἡ κατὰ βυσηφόν διάταξις, διατύπωσις· Εὐστρ.ΗΝικ.257,30 ἡ τοῦ λόγου βυσηφισίς;" 2) νεώτ. γεν. διακονισμός, διευθετήσις, τακτοποίησις, ἀναφορ. πρὸς πράγματα ἡ καταστάσεις ὀνομαζόμενους, ἡ ἐξέδοσις σαφῆ, ὁμολῶς καθορισμένην μορφήν, ὑπόστασιν· ἐπετεῦχθη ἡ ῥύθμισις τῶν ἀγορικῶν χρεῶν·

ρυθμιστήρ - ἄρος (ὁ) νεώτ. ἐργαλεῖον χρησιμεῖον πρὸς ρύθμισιν τῆς κανονικῆς λειτουργίας μηχανήματός τινος, ἄ. ρυθμιστής· **ρυθμιστήρ ὠρολογίου** || εἰδ. ἐν τῇ πυροβολικῇ, ὄργανον χρησιμεῖον ἐν τῷ πυροβολικῷ διὰ τὴν ρύθμισιν τῶν πυροσπληγῶν τῶν ὀδιδῶν, ἵνα αὐταὶ ἐκτραγῶσιν εἰς ὠρισμένην ἀπόστασιν καὶ ὅσας ἀπὸ τοῦ στό-
χου καὶ ὑπερέθην αὐτοῦ.

ρυθμιστής (ὁ) μτν. κ. νεώτ. ὁ ρυθμίζων, διακανονίζων, διευθετῶν· Θεοδῶρ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 508, 21 ὡς δικαστηρίων πλειοκόπων ρυθμιστῶν || νεώτ. ὁ κανονίζων τὸν ρυθμὸν, τὴν κίνησιν ἐνεργείας, συνόλου τινός· Παλαμ. Α' Λόγος Παραδείσων 104 τῶν πάντων | γνώστης, ἐοῦ ρυθμιστής. 2) νεώτ. φυσ. ὄργανον χρησιμεῖον εἰς τὴν διατήρησιν σταθερᾶς τιμῆς φυσικοῦ τινος ποσού· **ρυθμιστὴς θερμοκρασίας** - **ταχύτητας** || μηχανολ. ρυθμιστήρ βλλ.. || εἰδ. ἐν ταῖς ἀτμομηχαναῖς, στροφιγῆ ἢ δικλῆς κανονίζουσα τὴν διὰ τὸ ἀτμωγῶν ὡσπληγῶν μετᾶθεσιν τοῦ ἀτμοῦ εἰς τὸν ἀτμοσφῆρην καὶ δι' αὐτοῦ εἰς τὸν κλύδρον, ὁ ἀτμοσφῆρτικὸς ἀτμορρυθμιστὴς, ἔκμ. ρεζ(ίστρο) || πυροβολ. ρυθμιστήρ βλλ.. 3) νεώτ. ναυτ. πλοῖον ἐκ τῆς σχετικῆς θέσεως τοῦ ὀπλοῦ κανονίζονται οἱ σχηματισμοὶ καὶ αἱ μετατάξεις στόλου ἐν πλοῦ· 4) νεώτ. χημ. ρυθμιστικὰ χημικὰ οὐσίαι ἐμποδίζουσαι τὴν ἐν τῷ διαλύματι ἐκ τῆς εὐρίσκωνται μεταβολῆν τῆς πυκνότητος τῶν ἰστών ὕδρα-
γόνου, παρὰ τὴν εἰς αὐτὸ προσθήκην μικρῶν ποσῶν ὀξέων ἢ βάσεων, ἄ. νόματα.

ρυθμιστικός - ἡ-ὸν. ὁ δεκτικὸς εὐχεροῦς ρυθμίσεως, εὐκόλου διακανονισμού, εὐάγωγος· Οἰκουμ. Ἀποκαλ. 323, 31. 2) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ρύθμισιν· γίνονται πρασπελτικὰ ρυθμιστικὰ τῶν ὑπαρχουσῶν διασχε-
ρειῶν. 3) νεώτ. ὁ κατάλληλος πρὸς ῥύθμισιν || εἰδ. ἄστρονομ. ρυθμιστικὴ ἀπειρα σπειροειδὲς ἐλατήριον οὐ δι' ἀδιαδοχικὰ συσταλαὶ καὶ διασταλαὶ προκαλοῦσι τὴν κίνησιν τοῦ κεντροῦ τοῦ τῶν φορητῶν ἐν γένει ὠρολογίων.

ρυθμογραφία (ἡ) Ἑπιγρ. τὸ γράφειν, σημειοῦν τοὺς ρυθμούς, τὰ μέτρα· Ἑπιγρ. 1ῆα.

ρυθμογράφος - ὄν. ὁ περιγράφων τοὺς ρυθμούς, ὁ περὶ τῶν ρυθμῶν καὶ τῶν μέτρων πραγματευόμενος, περὶ τοῦ Ἑφροισίωτος· Τζέτ. ἐν Ἀνεκδ. Παρισ. 1, 95.

ρυθμοειδής - ὄς-ές μτν. ὁ μετὰ ρυθμοῦ τινος, ὁ ρυθμικός πως· Διον. Ἀλ. Ἰσοκρ. 2 ρυθμοειδὴς περίοδος, Ἀριστειδ. Κ. 1, 14.

ρυθμολογία (ἡ) νεώτ. πραγματεία, μελέτη περὶ τῶν ρυθμῶν.

ρυθμολαχτικός (ὁ) νεώτ., δημ. ρυθμολαχτής ὁ πλέκων, συναρμολογῶν τοὺς ρυθμούς· Πάλαμ. Α' Λόγος Παραδείσων 77 ὡς ρυθμολαχτικὴ ποιητὴς λατρευμένη δασκάλοι.

ρυθμολατρεῖν (τὸ) νεώτ. φυσ. μουσ. ὄργανον πρὸς μέτρησιν ἰσῶν χρονικῶν διαστημάτων ἢ τῶν διαφορῶν ταχυτήτων ρυθμικῆς ἀγωγῆς.

ρυθμοποιία (ἡ) μτν. κ. νεώτ. ἡ εἰς ρυθμοῦς προσαρμογὴ τοῦ λόγου ἐν ποιητικῇ ἢ ῥητορικῇ ἔργῳ· Ἀριστοτ. Ἀριστ. 34Μ, Πλάτ. Ἠθ. 135C, Ἀριστειδ. Κ. 1, 5-τροχαικῆ-παιωνικῆ - τοικικῆ - προσωδιακῆ ρυθμοποιία κατὰ τὴν συλλαβικὴν ποσότητα ἴσῶν ὁ ρυθμὸς ἀποτελεῖται ἐκ μικρῶν ἢ βραχυῶν συλλαβῶν, - ρυθμοποιία κατὰ τὸν ἔντα-
τικὸν τόνον ἴσῶν ὁ ρυθμὸς ἀποτελεῖται ἐκ τονιζομένων καὶ ἀτόνων συλλαβῶν.

ρυθμοποιός (ὁ) μτν. κ. νεώτ. ὁ εἰς ρυθμὸν προσαρμῶζων ποίημα, ῥητορικὸν λόγον ἥτα. ἐὸ μέλη καὶ ρυθμοῦς ποίαν· Πλάτ. Ἠθ. 135C.

ρυθμός (ὁ) (ῥεῶ) κ. μων. κ. νεώτ., κων. ρυσμός ἡ διαδοχικὴ κινήσεως καθ' ὠρισμένην τάξιν χρό-

νων, κινήσει ἐμμετρος· Πλάτ. Νόμ. 665Α ἐπὶ δὲ τῆς κινήσεως τᾶξι ρυθμὸς ὄνομα εἴη, Ἀριστ. Πρ. 882b, 2 «πὸς ρυθμὸς ὠρισμένη μετρεῖται κινήσει· Δημοκρ. 15Γ, Πλάτ. Σωμ. 187b ὁ ρυθμὸς ἐκ τοῦ ταχέος καὶ βραδέος, ἐκ διενεργημένων πρότερον, ὁσπερὸν δὲ ὀρολογησάντων γέγονε, Σουίδ. ἐν λ., Ζερβ. Τρογ. ΚΚ 26, 7 σὲ ρυθμὸ, ὁμοίον ἐν ὅπως οἱ ἀχοὶ τοῦ κυματός, τραγουδοῦσος ἢ ψυχῆ || ὄμ. ἐν ἀντιθ. μέτρον, ἄρμονια· Ἀριστ. Θεσμ. 638 πότερον περὶ μέτρων ἢ ρυθμῶν ἢ περὶ ἐῶν, Πλάτ. Πολ. 397b ἐάν τις ἀποδιώξῃ πρᾶπουσαν ἄρμονίαν καὶ ρυθμὸν τῆ λέξεϊ, οὐτ. 601Α, Ἀριστ. Ρητ. 1403b, 31, Ἰσοκρ. 15, 46 λόγοι μετὰ μουσικῆς καὶ ρυθμῶν πεποιήμενοι || νεώτ. τὸ μέτρον ἐν τῇ ποιήσει καὶ αὐτὸς ἐπὶ ὁ ποῦς· ρυθμὸς ἰαυδικός - αἰολικός || ὄσπν. τὸ ἀντικείμενον ἢ ἀποτέλεσμα τοῦ αὐτοῦ, τὸ σπῆρον ὄσμα, τὸ ποίημα || κ. ἐπὶ ρυθμικῆς πεσογραφίας· Ἀριστ. Ρητ. 1408b, 29, Διον. Ἀλ. Σινθ. 17, Ἀριστειδ. Κ. 113 || κ. ἐν φρ., ἐπὶ ὀρχήσεως, βαδισματικῶν κτ., ὄσον ἐν ρυθμῷ, μετὰ ρυθμοῦ κτ.· Αἰσχ. Χο. 797 τῆς ἀνσφόμενον ρυθμὸν τοῦτ' ἰδεῖν, Ἀριστ. Θεσμ. 956 ὄ-χορείας ὄπαγε πόσος (κίτυπτον χρόνον), ὄουκ, 5, 70 μετὰ ρυθμοῦ βολιωντες, Ξεν. Σωμ. 2, 22 θά-
τωνα ρυθμὸν ἐπάγω (παίζω με ταχύτερον χρόνον), οὐτ. ΚΠ. 1, 310 μὴ ὄπως ὄρχεσθαι ἐν ρυθμῷ ἄλλ' οὐδ' ὄρθῶσθαι ἐδῶνασθε, οὐτ. Ἀν. 5, 4, 14. Πλάτ. Νόμ. 670B βαίνειν ἐν ρυθμῷ, Ἀριστ. Πρ. 882b, 1 ἐν τῷ ρυθμῷ ἀναπνεῖν (ἀναπνεῖ ὁμοῦλα, Πολυδ. 4, 20, 6 ὁσπλν καὶ ρυθμῶν εἰς τὸν πόλεμον ἐντὶ ἀσπληγῶν εἰσῆγγον οἱ Λακεδαιμόνιοι, Ἠω-
διον Ἰστ. 4, 29 πυρριγίη δρόμῳ καὶ ρυθμῷ κ. κτ. πληθ.· Ἀλκιδ. 17. 2) μέτρον, συμμετρικῆ, ἀναλο-
γία μερῶν ἐν στάσει ὡς καὶ ἐν κινήσει· Πλάτ. Νόμ. 728E ὡς δ' ὄτῳτς ἢ τῶν χρημάτων καὶ κτημάτων κτήσεα καὶ τιμᾶσεα κατὰ τὸν αὐτὸν ρυθμὸν ἔχει. 3) ἀναλογία, διευθέτησις, τόξις· Ἐδρ. Κύν. 398 εὔταε συμμάφσεα δύο ἔσφατ' ἔταίρων τῶν ἔρων ρυθμῷ τινι βερνοδοτ. ἴρ. ἐν λ. ἐκατὰ τὴν πραδιαγεγραμμένην μέθοδον, οὐτ. Καλλ. Ἑπιγρ. 44, 5 ὄμ ἀπὸ ρυσμοῦ εἰκάτω ἰοίχῃ ἀνευ λόγου || ὄν. εὐρύμοια, τόξις· ὁ ρυθμὸς τῆς διδασκαλικῆς, - δέν ἔχει ρυθμὸ στὴ δουλειά του - στὴ σκέψη του. 4) ὁ τρόπος, ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ἦθος, ἢ ψυχικὴ κατάσταση· Ἀρχιλ. 66, 7 ὄλας ρυσμός ἀνθρώπου ἔχει, ὄθουγ. 964 ὄργων καὶ ρυθμῶν καὶ τρόπον ὄσπν' ἔχει, Ἀνοκρ. 74 ὄσοι χθονίους ἔχουσι ὄμυσμόν καὶ γαλεπούς, Ἐϋπ. 356 μένει. . . χρῆμ' ὄσδάν ἐν τοῦ-
τῷ ρυθμῷ || ὄν. ἡ καθ' ὠρισμένην πινά συμμετρικῶν ὄριζομένη μορφή ἢ σχῆμα· Ἠρ. 5, 58 μετᾶ-
δαλον τὸν ρυσμὸν τῶν γραμματων (τὸ σχῆμα), Ἰνν. Ἀρβ. 62 ὄσον αἱ Χίται κρηπίδες ρυθμῶν ἔλ-
χον || ἐπὶ τοῦ σχήματος τοῦ ποτηρίου· Ἀλεξ. 59 ὄστε τρυβλίῳ ὄτε φίλιῳ, μετείχε δ' ἀμφοῖν τοῖν ρυθμοῖν || ἐπὶ ὄρωρακος· Ξεν. Ἀπομ. 3, 10, 10 τὸν δὲ ρυθμὸν, . . . πότερα μέτρον ἢ στα-
θμῷ ἀποδεικνύων πλείονος τιμᾶ || ἐπὶ τῆς γεωγραφικῆς χώρας τινός· Διον. Περ. 27) ἰδιόση ρυσμός πέλει, οὐτ. 620 σχῆμα δὲ τοῦ Ἀσπίς ρυ-
σμός πέλει ἀμφοτέρων || ἢ ὄψη, ὁ σχηματι-
σμός πραγμάτων τινος· Διοκ. 5, 77 κερχασίδες τῷ ρυθμῷ, οὐτ. 5, 118 τῷ ρυθμῷ ἀπογῶδες || ὄν. ὁ τρόπος τοῦ σχηματισμοῦ πραγμάτων τινος· Αἰσχ. ὄν. 78 ἐν τριγῶνσι ρυθμοῖς, Ἐϋρ. Ἠρακλ. 130 ρυ-
θμὸν πέπλων ἔχει, οὐτ. Ἠλ. 772 τῆς ρυθμοῦς φόνου, ἰπὶ εἶδος, τῆς τρώπος φόνου, οὐτ. ἰκ. 94. 7) νεώτ. εἰδ. ἐν ταῖς πλαστικαῖς τέχνησι, ὁ ἰδιάζων εἰς τεχνικὴν ἢ σχολικὴν ἢ ἐποχὴν χαρακτήρ καὶ τρόπος ἐνεργειῶσεως ἀρτηκετικῶν ἢ ἄλλου πλαστικοῦ ἔργου ἐν ὄρωρακῷ συνθέσει τῶν μερῶν αὐτοῦ, στίλ· Παναδ. Χριστ. Τεχν. 44 ἦτο ἀληθές ὄργων-

βυμίον [ή] νάπ. ύποκορ. του ρύμη βλ.4. Η πάρα πολλή μικρά όδός, μικρά σοκάκι, στενοσόκακα : στενόν βυμίον, αút. βυμίον τυφλόν.
βυμίε-ίδος [ή] μτγν. μον. ύποκορ. του ρύμη βλλ. : Πράξ.4πλ. εν Μυλλ.30.

βυμίση [ή] μον. ύποκορ. του ρύμη βλλ. : Λέων Φιλ.1145 [εκδ. 21.1].

βύμμα-ατος [τό] [ρύπη] κ. αγόλ. κ. νεώτ. ό διά της πλώσεως αποβαλλόμενος ρύπος, ακαθαρσία, λέρα : 'Αριστφ.Λυσ.377 ή βύμμα τυγχάνεις έχων, λαυτρών ενάω παρεξω, Γαλ.6,795, Σχολ.Νικ. 'Αλεξ.95. 2) ούσια δι' ής πλωόμενα καθοίρονται τά ένδύματα, οίον ύδωρ μετά τέφρας, αταχτόνερο, νίτρον, πατάσσα. σάπων κττ. : Πλάτ.Πολ.429B ή πλώσις ούτ' άνευ βυμμάτων ουτε μετά βυμμάτων δύναται ατών τά άνθος άφαιρεθείαι.

βυμοιδήε-οδς μτγν. ό όρισος προς ρύμη βλ.4 ή στενωπόν.

βυμοιθός έπίκορ. μτγν. κατά τρόπον βυμοιδή : 'Αφρικαν.Κεοτ.314,27.

βυμοπόλιον [τό] γλωσσ. θυρίς, μικρά πόρτα.

βυμός [ό] [έρύω] III κ. νεώτ. έπινηκος έξών της άμάξης προβαλλόμενος προς τά έμπρός από του άξονος των τροχών, εκάτερωθεν του όποιου ζευγνύονται τά όποζύγια, τά πυόνι' 'Ησ. έρμύας του άρματος τό εκτεκόμενον έξών προς τους ίππους έως του ζυγού μέσον από του άξονος, ό πτες στήμονα και σταθμίν καλούσαι : 'Ιλ.240 άγκύλον άρμα άξων' εν πρώτῳ βυμῷ [αγόλ. έν τῷ άκρω του βυμοῦ], αút.Κ.505 βυμοῦ έξέρου, αút. Φ.393, αút.Ω.271 τό μέν εδ κατέβηκαν έξέστηψ έπί βυμῷ, 'Ηρ.4,69 πολλοί δέ περιεκοιμμένοι άποφύγοισι, έπειαν αὐτών ό βυμός κατακαυθῆ' 2) νεώτ. στρατ. ή εκ σιδηρού πεταλιού δοκάς, εκάτερωθεν της όποιας ζευγνύεται ό άπολθισίη ίπποι τό της άμοζύγιας του πεδινού πυροβολικού.

βύμας, δι' αὐό ό ίππος σίρει την άμαξάν, ό ρυτήρ, τό ήνιον : Αιλ.Ζ.10,48. 4) κορυός δένδρου προς κασιν, καύτσουρο : 'Επιρ. Έξλα και κληματαίδες και βυμάι τά Ικερα έψησαι, αút. βυμός εις βυμών. 5) τρεις άστέρες εν τῷ άστερισμῷ της 'Αρκτου' Σουιδ.,καί της άρκτου αι κατά την ούραν τρεις άστέρες όδῶ του 'Ηρωάιεύτου'.

βύμας ό όλκός, ό μακρός όδρος του διήφτοντος άστέρος : 'Αρατ.927. 7) πθ. στοιχός, σειρά : 'Επιρ. πρώτος βυμός, δεύτερος βυμός, αút. εν τῷ πρώτῳ βυμῷ φύλαι, αút. εκ του πρώτου βυμοῦ τό εκ της κιβωτού φύλαή ή περιγενομένη από του βυμοῦ τό παραδεδωθέντος τοις άνδράσιν. 8) βύρος ιι' Σουιδ., κατασμίον η παρά 'Ροδίσιος. 9) τάξις ή έμμελία η. 'Ησ. [δ. άνάγν. ρυδιός].

βυμοτομία [ή] μτγν., μον. νεώτ. κ. δημ. ή εις ρύμας, όδους και τμήματα διαίρεσις πόλεως : Πολυδ.δ.31,10 τά δέ κατ μέρος ήδη της τε βυμοτομίας εν αὐτῷ, Διόδ.Σ.17,52, Στράβ.14,137 έστι δ' ή βυμοτομία διάφορος έπ' εὐδειαν εις δύναμα - σχείδιον βυμοτομίας του προσασίου. 2) μον.κτ.πληθ. αι.όδοι, αι συνουσίαι : 'Ανι.Κομν.2,6.

βυμοτομῶ-έω κ. νεώτ. τέμνω την πόλιν εις ρύμας, διαίρω πόλιν ή συνουσίαν δι' άδών : Διόδ.Σ.17,52 μετρήσας τόν τόπον και βυμοτομίας ειαστέγινωσ, 'Ιώσ.Πι.3,52 βυμοτομίας δέ εὐδιαθέτως ένωσ τά στρατοπέδων κ. παθ. : Δικαιολογ.Γεωγ.1,1 πόλις κακός, καινός έρμυστοποιημένη, Στράβ.12,4,7 τετραπόλιος έρμυστοποιημένος προς όδους γωνίας. || 'Ησ. έρμυστομείται : εις όρθόν κόπεται.

βυμουλκα [ή] δημ. κ. ρεμουλκα τό ρυμουλκούμενον όχημα τών τροχοφόρών.

βυμουλικησος-εως [ή] νεώτ. ή πράξις του ρυμουλκώ βλλ., ή ρυμουλκα.

βυμουλκία [ή] νεώτ. ή ρυμουλκήσις, **βυμουλκισδός** [ό] δημ. κ. ρεμουλκισδός πλοϊον ρυμουλκόν.

βυμουλκισή [τό] νεώτ. κ. δημ. σχοινίον κατόλληλον προς ρυμουλκισμίν πλοϊων.

βυμουλκός-ός νεώτ. ό ρυμουλκός, ό έλκων ή δεδεμενον όπισθεν αὐτοῦ. 2) τό οὐδ. βυμουλκός ως οὐα. πλοϊον μηχανοκίνητον χρησιμεύον προς ρυμουλκισμίν άλλων πλοϊων, ό ρυμουλκισδός. 3) όμ. τό οὐδ. ως οὐα. όχημα τροχοφόρικόν έλκων όπισθεν αὐτοῦ άλλο ή άλλα. 4) τό βηλ.βυμουλκός ως οὐα. άτμύμαζα σιδηροδρομική, ρυμουλκῶ-έω [ρύμα, έλκω] μτγν. κ. νεώτ. Έλκω, οὐμα ή δεδεμενον όπισθεν μου, οίαν πλοϊον, τροχοφόρον : Πολυδ.1,27,9 τών μέν βυμουλκούντων τάς ίππηγούς νεός, Διόδ.Σ.20,74, Στράβ.5,3, ό βυμουλκῶν δ' ήμισιον, Περιπλ. 'Ερ.Θαλ.44 έρμυστοκισθ εις τόν λιμένα. 2) νεώτ.μτφ.έπι προσ. παρασέρω, άγω και φέρω τῶσ' || συνβ. παθ. παρασέρωμι, άγωμαι και φέρωμαι : βυμουλκείται υπό της αὐτόγυας του [τόν καινός, ό,τι θέλει ή γυναικα του]. 3) ρηματ. η. ρυμουλκίζω.

βυμοφώνιον [τό] νεώτ. μέρος της άμάξης όπου ένσφηνόται ό ρυμός.

βυμοφώνιον [τό] νεώτ. στρατ. μικρά έλληνή ράβδος, αναρτωμένη εκ του έπαυχεινίου της σαγῆς των όπισθίων ίππων.

βυνδάκη 'Ησ. 'ερυνδάκη' όρνιθιον ήλικον, περιστέρα' πρὸ βυντάκης.

βυντάκης [ό] κ. η. 'Ησ. βυντάκη πτηνόν ήδικόν μεγέθους περιστέρα' : Κτησ.άπ.45, Πλουτ.'Αργ. 19 γίνεται δέ μικρόν εν Πέρσαις όρνιθιον, ψ. περιττώματος οὐδέν έστιν, άλλ' όλον διάπλατον ημελής τά έντρος. όνομαζεται δέ βυντάκης.

βύσμα δ. τ. του έρμούου, μέσ. του έρωμ βλλ., γ' πληθ. προσ. βύσαι' [Πλ.Σ.515], συγκεκ. ά.παρφ. βύσσαι [Πλ.Ο.141, θμισατ. βύσαιεν [Πλ.Ο.730], μέλλ. βύσομαι [Ήσολδ.Θ.662, 'Ηρ.1,86], γ' πληθ. βύσεινται [Καλλ.Λουκρ.Παλ.112], μτγν. ποθ. άδρ. έρρῶσιν [ΚΠλουκ.1,74], προσταστικόν, ά.περαστικόν : 'Ιλ.Μ.8 άμφι δέ τάρων ηλθεσαν. . άρα σπιν υνάς τε θοός. . έντρος έχον βούστο, αút.Ο.257 δς σε πάρος περ βούμ, αút.1,396 άριστήω αι τε πτολιεθρα βούνται, 'Αισχ.'ικ.509 καί πώς βέβηλιν άλλος άν βούστο με'. || όμ. έπι βουσκῶν ή φυλάκων, φυλάσσω, έπιτρωρ : 'Οδ.Σ.107 σὺς τάσδε φυλάσται τε βούσαι τε. 2) κ. άνευ της έννοιας της προστασίας, άπόλκς καλύπτω : 'Οδ.Ζ.129 εὐ βύσαιτο περὶ κροί μηδάς φωτός. 3) κρωτό, συγκρωτό ήνω ώστε τε μη φωτός : 'Οδ.Ψ.244 'Ησ βύσαι' έπ' 'Οκειανῶ' φύγη. 4) απαλλάττω εκ κινδύνου, διασώζω : 'Ιλ.Ο.290 έγγύσται και έσώσωσιν, 'Οδ.Μ.107 οὐ γάρ κεν βύσαιτό σ' όπек κακοῦ, Πίνδ.Π.12,19 εκ. . νόνην έρρυσάτο, 'Ηρ.1,87 βύσασθαι μιν εκ του παρεόντος κακοῦ, 'Αισχ.Εὐμ.232 άρήξω τόν οίκεπν τε βύσαισιν, αút. 'Ελεγ.3 πατριδα βουμένους Σοφ. ΟΚ.235 βούμ η κακόφλισσα, ΚΔ.Ματθ.δ.13 άλλα βύσαι ήρας από του πονηροῦ κ. παθ. : ΚΔ.Λουκ.1,74 εκ χειρός των έχθρών ήμών βουσένται. || κ. μτ. άπορωρ. : Εὐρ.'Αλκ.11 παιδός φάροτος, άν θανείν έρρυσάμην. 5) έλευθέρω διά λότρων, άπολυτρώνω : 'Ιλ.Ο.29 τών ένθων βουσάνην, 'Ησ. 3,132 μάντιν 'Ηλίου. . άνημυροσίν εν τοισι άνδραπόδοισι έρρυσάτο. || κ. μτ. έξαγορώζω, παρέχω άνιστάθιμοσ : Θουκ.5,63 έργω γάρ αγαθῶ βύσεισαι τάς αιτίας [δ. άνάγν. λυσεισαι, Εὐρ.1Α.1383 ταῦτα πάντα κατανοουσαν βύσαισιν, 'Ελλ.'Επιγρ.μρ.853,6 β. καμύστωσ.

βύσμη [τό] έτερόλκ. πληθ. του βύπος βλλ. : 'Οδ.Ζ.93 αὐτῶν έπέι πλόντων και κάθηναν βύνα αὐτα.

ρυναινω (ρύποισι κ. νεώτ., μέλλ. ρυνάω τὴν συνβ. καταρ- ἰσοκρ.16,63), άόρ. έρρύνισα κ. ποθ. άόρ. έρρυνάσθην Πλούτ.118,434β), καθιστώ τ. ρυπαρόν, λερώνω, βρωμίζω : έρρύναινε τὰ ένδύματά του' κ. ποθ. γίνομαι ρυπαρός, άκάθαρτος, λερώμενος, άντίθ. λαμπρύνωμαι : Ξεν.Λακ.13,3, ΚΔ' Αν.22,11 ὁ άδικόν άδικήσασθ έτι καί ὁ ρυπαρόν ρυπανήσθ έτι' || άμ. ποθ. κ. έπί ένδύματος : Θεωφ.Χαρ.10,14 όπως τὸ λυάτιον αὐτοῖς έξει πολλην γήν, ίνα μή ρυπανήσθι ταχύ' 2) καταρρίπτω, άσχημίζω : 'Αριστ.111Νικ.1099β,2 ένίων δέ πτώμενοι ρυπαίνουσι τὸ μακάριον ίσχόλ. έτιών τούτων στεριακόμενοι άκαλή τινα τήν εύδαμονίαν ποιοῦσαι), 'Αριστ.αι,2,17 ρ- τόν έμὸν βίον || κ. νεώτ. μτφ. προσάτην άνειδος, κατηγορίαν, κατασχών, άπράξω : Φώτ. «ρυναινω» άντί τοῦ ύβριζώ : Φερεκρ.228, 'Αριστ.1,Ρητ.1405α,25' 3) μτφ. βρῖαινω, μολύνω διά κολλητικής νόσου : Γούλ.724 ρ- τός ηλσιόδίζοντας 4) σωματ.η. ρυπάνισσι, ρυπαντικός.

ρυναινεως(ή) (ρυναινω) μτγν. κ. μον. ή ένέρπεια καί τὸ άποτέλεσμα τοῦ ρυπαίνω, ή κηλιδωσι, τὸ λερώμα : 'Αχρ. Όνειροκρ.233.

ρυναντικός-ή-όν νεώτ. ὁ συντελών εἰς τήν ρυπάνισσιν, ὁ ρυπαίνων' κ. έπίρρ. -ώς.

ρύναιξ-ακος(ή) μτγν. ὁ ρυπαρός, ὁ άκάθαρτος ὁ βρωμικός, ὁ λερωμένος : Γέλλ.Νούκ' Άττ.13,9.

ρυναισι ὁ. ρυπαίνωσι βλλ. : ΑΒ 446.

ρύναιρρατος μτγν. ρυπαίνωσι, γίνομαι άκάθαρτος, λερώμενος : ΚΔ' Αν.22,11(δ. γρ.).

ρύναιρία(ή) ή ρυπαρότης, ὁ ρύπος, ή άκαθαρσία, ή λέρα : Πλούτ.118,142λ ποτεί γάρ ή χαλεπότης άδηή τήν εύτασίαν τήν γυναικός, ώσπερ ή ρυπαρία τήν άφέλειαν, Δισσ.αι,1,56, Ξωρ.1,122, Πορφ. 'Αποκ.1,42' 2) μτφ ή φιλαρμυρία, ή φειδώ-Να, ή μικροπρέπεια : Κριτ.561), Τέλ.33,37Η, Πλούτ.118,60D όταν... τούς άσώτους αύ πάλιν καί πολυτελείς εἰς μικρολογία καί ρυπαρίαν άνειδίζωσαν, Δίων Κ.74,5 οικονομικός χωρίς ρυπαρίας.

ρύναιρόδιος-ον μτγν., μον. κ. νεώτ. ὁ διάγνων ρυπαρόν βίον, έν χρ.1δ,μτφ. ὁ άγενής, ὁ πρόστυχος : Βέττ.Βάλλ.16,22,ΚΜανασσα.Χρον.1495,αὐτ.5237.

ρυναιρογνώμων-ονος-ον μον. ὁ έχων γνώμην ρυπαρόν, ὁ υδατικός : ΚΜανασσα.Χρον.32, αὐτ.61.

ρυναιροσάφημα-ατος(ή) [ρυναιροσάφω]νεώτ. έπί δημοσιεύματος, τὸ ρυπαρόν, τὸ αίσχρῶν, τὸ πλήρες ύβρεων ή βρωμολογιών, τὸ πορνογράφημα.

ρυναιροσάφια(ή) μον. κ. νεώτ. ή ζωγραφία ποταμών καί μηδασμῶν προγμάτων : Lettres. Lettres d'ha εατ.468 2) νεώτ. ή γραφή ρυπογραφήματων, αίσχρῶ έργων 3) νεώτ. τὸ αίσχρῶν γεγραμμένον δημοσίευμα .τὸ ρυπαροσάφημα.

ρυναιροσάφιος(ή) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ζωγραφῶν ρυπαρά, άνάξια λόγου πράγματα, σίον όνισκος : Πίν.Φ1,35,112 πρβλ. ρυπαροσάφρος' 2) νεώτ. ὁ ασηγραφικός ρυπαροσάφηματων, ρυπαρών, άσέμνων δημοσιεύματων.

ρυναιροσάφω-έω νεώτ. εἶμαι ρυπαροσάφως γράφω ρυπαροσάφημα, αίσχρῶ δημοσίεύματα' 2) ρηματ. η. ρυπαροσάφημα.

ρύναιροδαιατος-ον μον. έκκλ. ὁ ρυπαρός ζών, ὁ ρυπαρόδός : Τιμορ.έν.Νoticas de Μασ.9,2,242.

ρύναιροκέραμος-ον μτγν. ὁ έχων τὸ χρώμα άγέλου ηλιώου ρυπαρό, κεκαυμένον : 'Αλέξ.Μίνυδιος κ.'Αθην.9,395Ε ὁ δέ λεγομένα ούρια οὐ πολύ έλείπειται νήττης, τῶ χρώματι δέ βυρανοκέραμός έστι γρ. κώδ. ύποκέραιμον.

ρυναιρομέλας-ανος-ανου-ον μτγν. ὁ έχων μέλαν, ρυπαρόν χρώμα : 'Αλέξ.Μίνυδ.η.'Αθην.9,395Ε

ρυναιρομέλιαινα τήν χροιάν καί τὸ ρύπος, ὁ δού.

ρύναιροδ-ά-όν κ. νεώτ. ὁ πλήρης ρύπου, ὁ άκάθαρτος, ὁ λερωμένος, βρωμικός, βρωμάρης :

Τελεκλ.3 δουλοπρόνον ρυπαρόν κάλυτρον, Φερεκρ.185 ρ- δάπιδες, 'Ιηπ.'Αγμ.21 ρυπαρόν εἶριαν ίπωρόν, λερωμένον, αὐτ.Προορ.2,23 ρυπαρός γαστέρας 1δ, γρ.) [άκαθαρτίουσι, 'Αλέξ.Γραλλ. Πύρ.7 ρυπαρόν σῶμα, ΚΔ' Ιόκ.2,2 έάν... εἰσελάθη δέ καί πτωχός έν ρυπαρῷ έσθῆτι' 2) μτφ ὁ άτελής, ὁ μικροπρεπής, ὁ φιλάργυρος, ὁ άρχειος, ὁ πιστότεος' 'Ησ. «ρυπαρός περιήφως, αίσχροκερδής: Διον. 'Αλ.Ρωμ.7,8 ρυπαροί πολιται, αὐτ.9,44 ρυπαρός έλαος, - ρυπαρά φυχή' κ. ασηγρ. : Έύσ.336 ήδη χορηγόν πώποτε ρυπαρότερον τοῦδ' εἰδες ; 3) ὁ άγενής, ὁ άγορικός : Φιλέτ.18 βυπαροί τρώσι, 'Αριστ.λ. Αρετ.125β,13 βίος δουλοπρεπής καί ρυπαρός' || κ. έπί ύφους : Λογγιν. 'Υφ.43,5 οὐ γάρ δει κατανήν έν τοῖς ύφεισι εἰς τὰ ρυπαρά καί έξυδρισμένο' 4) πάπ. ὁ έξ άγενοῦς μεγάλου πεινημένου ή έν μίγματος άρνύου ή χρυσού : άργυριοί ρυπαροί άρχαίως τσσαρόκοντα' 5) πάπ. έπί σιτηρών, ὁ μή κενωσαμένος, ὁ μή έχων λικισθῆ, ὁ άλικνωστος : σίτος ρυπαρός, αὐτ. κριθά ρυπαρά.

ρύναιρότης-ατος(ή) μτγν. κ. νεώτ. δημ.-πτα, ή άγένεια, ή δουλοπρέπεια, ή μικροπρέπεια, ή ρυπαρία : 'Αθην.5,220λ ρυπαρότητα βίου κωμῶδει' 2) νεώτ. κ. δημ. άσεμνος πράξις, λόγος, τρόπος:

έκαμ- εἰπε ένα οωρὸ ρυπαρότηςτες.

ρύναιροσάφος-ον μον. ὁ τρώγων ρυπαρόν, άκάθαρτον τροφήν : Τζέτ.έν.Λυκοφρ.513.

ρύναιροσάφρος-ον μον. ὁ φωρῶν ρυπαρά, άκάθαρτα ένδύματα : Στέφ.'Αθ.'11η.2,251D.

ρύναιροσάφω-έω σχόλ. ά. ρυποσάφω βλλ. : Σχόλ.'Αριστ.'Όρν.1554 [ιδιόρ. άντί ρυποσάφω].

ρυναιροσάφω-ωνος(ή) μτγν. ὁ φωρῶν ρυπαρόν, άκάθαρτον, λερωμένον πτώμα : Κοσσ'Ιερ. εἰς Γρη.Νοξ.2,116, Γερμ.Κ/πόλεως έν Σοί.1'οισ) 278.

ρύναιροσάφια(ή) μον. τὸ έχων ρυπαρόν, δουλοπρεπή φυχήν : ΚΜανασσα.Χρον.1739.

ρυναιροσάφιος-ον μον. ὁ έχων ρυπαρόν, δουλοπρεπή, άνήθικον φυχήν : ΚΜανασσα.Χρον.4456.

ρύναιροσάφης-ους-ες μον. ὁ πλήρης ρύπου, ὁ ρυπαρός, ὁ βρωμικός : Τζέτ.έν.Λυκοφρ.9/5.

ρύναιρως έπίρρ. κ. νεώτ. κατά τρόπον ρυπαρόν, μικροπρεπῶς, δουλοπρεπῶς, άνήθικως : 'Ενικ.Δόξ.43, Μέν.142, 'Αρρ.'Επίκτ.2,9,4, Πολλδ.ΑΠ 10,48' κ. ύπερβ. : Δίων Κ 59,4.

Ρύναις 'Ησ. έτους έν τῇ 'Αρκαδίῳ 'Αχαιοῦς.

ρύναισματος-ατος(ή) [ρυναισι] μτγν. κ. νεώτ. ύποκορ. ρυπάσμιον, ὁ ρύπος, ή άκαθαρσία, τὸ μῖσοςμα : 'Απολλ.Σοφ.Μεξ.'Όμ ένλ.λύματα, Γρηγ Νύσσ.3,247D' 2) νεώτ. ίσασ. ὁ ρύπος βλλ.

ρύναισιμον(ή) [ρυναισι] σχόλ. ύποκορ. τοῦ ρύναισματος βλλ., μικρός ρύπος : Σχόλ.Σοφ Αι.655.

ρύναισμός(ή) (ρυναισι) μον. τὸ ρύναισμα βλλ., ή άκαθαρσία : Έύστ.1849,12 έμφ. γρ. άντί ρητασμός' πρβλ.Κόντ.έν 'Αθην.16,534.

ρυναιστικός-ή-όν ὁ έπιφέρων ρύπον, άκαθαρσίον, ὁ ρυπαίνων, ὁ λερώμενος.

ρύναισιον(ή) μτγν. έλασιον ρυπαρόν, άκάθαρτον, βρωμικό : Παύλ.Αιγ.7,17.

ρύναισμων-ονος-ον μτγν. ὁ ρυπαρός, ὁ άκάθαρτος : Καισαρ.989, αὐτ.1117.

ρυνία(ή) νεώτ. ίσασ. έκαστη τῶν συφιλιδικῆς προελύθως σφελκιδῶν τῶ δέρματος.

ρύναιροσάφρος-ον(ή) έσφ. γρ. τοῦ ρυπαροσάφρος.

ρύναιροσάφρος-εντος-εσσα-εν μτγν. ὁ πλήρης ρύπου, ὁ ρυπαρός, ὁ άκάθαρτος : Λεωνίδ.Τορ.ΑΠ 6,293, 'Αντίφ.Σιδ.ΑΠ 11,158 ρ- πίνος, Νικ.'Αλεξ.470' || 'Ησ. «ρύναιρον αίσχρῶν, αίσχροκερδές».

ρυναιροσάφρος-ον γρ.κώδ. τοῦ ρυπαροκέραμος.

ρυναιροκιθδοτάκων-ωνος(ή) μτγν. έπί προσ., ὁ ρυπαρός, ὁ φιλάργυρος, ὁ αίσχροκερδής, ὁ τακογλήφρος : Κερκ.4,10.

ῥυσοκόνδῦλος-ον ὁ ἔχων ρυπαροὺς κονδύλους, ὁ ἀκάθαρτος, ἴδια ὁ μιμοῦσός τους Λάκωνας, συνεκδ. ὁ γλιχρός 'Ἡσ. ῥυσοκόνδῦλος' ἀεὶ ρυπώντας καὶ ρυπαρούς: Πλάτ.Κωμ.124, 'Ἀριστφ.ἀν.718.

ῥύπον ἰσθί ὁ ἐκ τοῦ γάλακτος καταστάζον ὕδωρ, τὸ τυρόγαλο, ὁ ὄρος Φῶτ. ἐν λ. ὄρος ἐπὶ λεγόμενον ὡφ' ἠμῶν ῥύπον ἔστι δὲ ὑποστάθην γλακτός' || τὰ ῥύπα ἐτεροκλ. πληθ. τὸ ῥύπος **ῥύπος** ἰσθί κ. νεώτ., π. Ὀμ. ἐν γρ. μ. ἐν τῷ ἐτεροκλ. πληθ. τὰ ῥύπα Ἡ ἀκαθάρτος, ἡ λέρα, ἡ λήδα, ὁ λεκός: 'Ὀδ.Ζ.93 κἀθάρων τε ῥύπα πάντα' || ἰσπαν. καθ' ἐν.: Σίμων. Ἀμ.7,63, Αλοχ.ἀν.82, Πλάτ.Παρμ.130C οἷον θριεὶ καὶ ηλλός καὶ ῥύπος, Εὐπ.252, 'Ἀριστλ.Πρ.960b,18 ὁ ἐν τοῖς ὡαὶ ῥύπος ἰθί εἰς τὰ ὡτα ἀκαθαροίαι, Θεόδωρ.15,20 πέντε πόκως **ἔ-λαθ** ἔχθές, ἅπαν ῥύπον ἰδολόκληρον τὸ πρᾶγμα ἀκάθαρτον, Γαλ.19,116 ῥύπος ὁ ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς γομασίοις ἀνδριάντων, Σουίδ.ἐν λ. γρῦ τὸν ἀπὸ τῶν ἐνόχων ῥύπον' || κ. ἐπὶ προσ.: 'Ἀριστοφ.10,4 πρὸς τὸ μὴ λοδοβαί ῥύπος' 2) κ. νεώτ. μτφ. τὸ χαμερπές, τὸ θνειδός, τὸ αἰσχρὸς: Μάρι. Αὐρ.7,47 ἀποκαθαίρουσι γὰρ αὶ τούτων φαντασίαι τὸν ῥύπον τοῦ χαμαί βλου 3) π. Ἀπ. ὁ σφραγιστικὸς κηρός, τὸ βουλοκέρι' Ἡσ. ἐρύπον 'Ἄττικα τὸν εἰς τὰ σφραγίσια κηρὸν λέγουσι': 'Ἀριστοφ.Λυα.1198 τοὺς ῥύπους ἀναπαύσαι.

ῥύπος-ους ἰσθί κ. ἰων., γενικ. -εος, ὁ φλιάς, τὸ ἀκάθαρτον μέρος τυροῦ: 'Ἰνν.Γλ.1,64.

ῥυσοφιλία ἰθί νεώτ. ἰατρ. παθολογικὴ τάσις, καθ' ἣν ὁ πάσχων ἀναφεύγει πᾶσα, νὰ ἐγγίσῃ ὀτιδήποτε ἐκ φόβου μὴ ρυπωθῇ.

ῥυσοφορῶ-ἔω ἀγέλ. φορῶ ρυπαρά, ἀκάθαρτα, βρώμικα ἐνδύματα: Σχολ. Ἀριστφ. Ὀρν.1554 ἰδιόρθ. ρυπαροφορῶ].

ῥυσπᾶσαι κωμ. κ. ῥυσπᾶσαι [AB 446] ἐπιφθεγμα νοητικόν, παρακλευστικόν κωπηλασίας, ἡ κατὰ τὴν κωπηλασίαν ἀπὸ κοινοῦ φωνῆ τῶν ναυτῶν, οἷον τὸ ὡδῶ, χάλα, γόν: 'Ἀριστφ.Βάτρ.1073 οὐκ ἠλιόταντ' ἄλλ' ἡ μόζων κάλειαι καὶ ῥυσπᾶσαι εἰνεῖν' 2) μ. π. κωμ. μτ. τοῦ ἄρθρου τὸ ῥυσπᾶσαι ὡς οὐα, τὸ πλῆρωμα, ὁ ἀνόρητος πλοῖου: 'Ἀριστφ.Σφ.909 δεινότατα γὰρ ἔργων **δέδρασε** κάμει καὶ τὸ ῥυσπᾶσαι.

ῥύπτειρα ἰθί μτφ. θηλ. τοῦ ἀγρ. ρυπτήρ, ἡ ῥύπτουσα, ἡτοῖ ἡ ἀπὸ τοῦ ῥύπου καθαρίζουσα: Νικ. Ἀλεξ.370 ῥύπτειρα κόνια ἰδγρ. θρύπτειρα].

ρυπτήρ-ἦρος ἰσθί μτφ. ὁ καθαρίζων ἀπὸ ῥύπου: Διοσκ.2,84 ἰεσφ. ἀνάγν. ἀντὶ ἀρυτήρ].

ῥυπτήριον ἰσθί Σουίδ. ἐν λ. ῥύψιον ἐκαθαρτήριον.

ῥυπτικός-ἦ-όν κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ ρύπτῃ, νὰ καθαρίζῃ τοὺς ῥύπους τὰς ἀκαθαρσίας: ρυπτικὸν ὕδωρ ἰσθί ἐν φ' διαλύεται εὐκόλως ἡ σαπυνοεὶδὴς ὄλη καὶ δι' οὗ οὗτω καθαρίζονται ὁ ῥύπος! κ. ὕπερβ. : Πλάτ.'Ἠθ.697A ῥυπτικωτάτη κόνις, Γαλ.10,565 ρυπτικὴ ζώνωσις' κ. μτ. γενικ. : 'Ἀριστλ.Πρ.903b,29 ῥυπτικὸς τὸ φάρμακον ὁ καθαρίζων τὸν φάρμακα, Θεόδωρ. Αἰτ.δ,13. || κ. μτ. γενικ. ἀντικειμένου: 'Ἀριστλ. Αἰσθ.443a,1 ῥυπτικός ἐπρόστικος ἐπὶ ἀρμόδιος ὅπως ἀποκαθαίρῃ αὐτήν' 2) ὁ καθαρίζων: Ἀριστλ. Πρ.873b,1 ῥυπτικὸν φάρμακον [καθαροσόν].

ῥύπτιν ἰσθί κ. νεώτ. γεν. καθαίρων τὸ ἀπὸ τῶν ῥύπων του: Πτ. Ἀοκρ.100E β- τὴν γλῶτταν' || εἰδ. καθαρίζω, πλῆν τὸ διὰ σαπυνοεῖδος ὕλης ἡ στακτικῆς κόνιας ἐκ πέτρας ἐν θερμῷ ὕδατι' Ἡσ. ἐρύφασι σμῆξαι πλόνα. λαοδρόσηα βορήσι: Φαλόριον: Ἀριστλ.Μετ.359a,22 ῥύπτει τὰ ἱμάτια, Φιλόπ.μ.π. Ἀθῶν.3,37C τὴν ἄλλικὴν ἐκ τοῦ κολλᾶν τε καὶ ῥύπτειν τὰς χεῖρας' 2) μεταπλῶμα. καθαρίζουσι: 'Ἀντιφῶν.148,3, Πολύκαιβ,

27 λουομένη τὰς τριχὰς ἐρύπτειτο' || παροιμ. π.'Ἀριστφ. Ἀγ.17 ἔξ ἄτου γὰρ ῥύπτιμα [ἰσφ' ὅτου ἤρῃσα νὰ νίπτωμαι, ἐκ τῆς παιδικῆ μου ηλικίας].

ῥυσιπῶ-ᾶω ἰσθί κ. μων. κ. νεώτ., ἐπ. βήδω, εἶμα ῥυπαρὰ ἀκάθαρτος, πλήρης ῥύπου, ἀκαθάρσις: 'Ὀδ.Ζ.87 μάλα περ ῥυσιπῶτα καθάρσι, αὐτ.Τ.72, αὐτ.Ψ.115, αὐτ.Ω.227 ῥυσιπῶτα δὲ ἔστο χιτώνω, 'Ἀριστφ.Πλ.266 ῥυσιπῶτα, κυφόν, ὄθλιον, Αἰλ.Ζ1 [4,4 τὰ ῥυσιπῶτα τῶν τραυματῶν]' || ἐπὶ τῶν Σπαρτιατῶν καὶ τῶν φιλοσόφων: Ἀριστφ. Ὀυν.1282 ἐρρίτων, ἐσωκρίτων, Ἀριστοφ.9,2 τοὺς Πυθαγοριστάς - ῥυσιπῶν ἐκόντας, Λουκ.Νεμοῦ.4 καὶ τὸ σῶμα καταναγκάζειν ῥυσιπῶτα καὶ αὐχμῶντα' || μων. ὁ ῥυσιπῶτης μονοσθί τοῦ γ-θ' αἰ. οὐδέποτε καθαρίζομενο, θεωροῦντες πάσαν τοῦ σώματος περιποίησιν ὡς ἄσπαστον: Σοφ.ἀπ.858 ἰσθί.δ. ῥυσιπῶ-ᾶω ἰσθί κ. μων. ἐρρυσιπῶθην [ἰσθί.δ.93], μτφ. καθ. παρακ. φερυσιπῶθης' ('Ὀδ.Ζ.59 κ. ἐρρυσιπῶμένος [Σχολ. Ἀριστφ. Ἀγ.425], ποιῶ ρυπαρὸν, ρυσιπῶν, λερώων, κηλιδῶν: Θεόδωρ.Λορ.15,6 οὗτε τῶ ῥυσιπῶσαντι αὐτὸν ἀκούσιω' || κ. καθ. εἶμαι ρυπαρός, ἀκάθαρτος, ρυσιπῶμαι, λερώνομαι: 'Ὀδ.Ζ.59 ἴνα κλυτὰ ἔματα θῆται ἐς ποταμὸν πλυνέουσα τὰ μοι βερρυσιπῶμαι κίτριαι, Ἰνν.Μοχλ.33, Φιλ.ἀπ.9Η, Σχολ. Ἀριστφ. Ἀγ.425' 2) ρηματ.π. βήδωσις, ρυσιπῶς.

ῥυσιπῶθης-ους ἐ μτφ. ὁ πλήρης ῥύπου, ἀκαθάρσις, ὁ ρυπαρός ὁ ἀκάθαρτος, ὁ βρώμικος: Διοσκ.1,73, Ἀρτεμ.Δαλδ.2,4, Γαλ.13,460 μελγῶ-χλωροὶ καὶ ῥυσιπῶθεις ὄνομασμένα ἰεμυλαστροῖ.

ῥυσιπῶσις-εως ἰθί ἰσθί κ. μων. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ρυσιπῶ-ᾶω, τὸ κηλιδῶμα, τὸ λέρωμα: Πλάτ.Γ Ἐξήμερ.1749 σπῶγγη τὴν ῥυσιπῶσιν ἐκμείδεις.

ῥυσιπῶθης-ᾶω ἰσθί μτφ. ὁ ρυσιπῶθῶν, ὁ ρυσιπῶθῶν, ὁ μεμυσιπῶθῶν, ὁ μεμυσιπῶθῶν: Γρηγ.Ναζ.2,180.

ῥυσιπῶσι ἰθί δωρ. τ. ἀντὶ ῥυσιπῶσι βλλ.

ῥυσιπῶμαι μτφ. καθ. ἐπὶ τῶν ὄλων, ρυσιπῶμαι: Νικ. Ἀλεξ.78 ἡ ῥυσιπῶται ὄδλα, ΑΠ14,103.

ῥυσιπῶσῶν-ᾶων μτφ. ὁ ἐρρυσιπῶσῶν, ὁ πεπονηθεὶς ὁ ρυσιπῶσῶν, ὁ ἔχων Ἰσραωματιές: Νικ. Ἀλεξ.181 ὡδῶρην ρυσιπῶσῶν ἰσθί. ἔητοι τὴν πεπονηθεῖσαν καὶ πείροσιν].

ῥυσιπῶσι ἰθί λεξ., δωρ. ῥυσιπῶ Σουίδ. ἐμάρανσις ἡ γήρασις, ἄλγειαι καὶ ῥυσιπῶσι.

ῥυσιπῶσι-ατας ἰσθί ἰσθί κ. μων. ἔμψυματ' ὁ ἐπὶ τῶν ὄψεων τῶν γεηροκότων σπλῶματα, Σουίδ.

ῥυσιπῶσι ἀπαφρ. συγκομ. μ.ε.σ.σ.σ. α' τοῦ ῥύπου βλλ.: Πλ.Ο.141 πάντων ἀνθρώπων ῥυσιπῶσι γενεήν τε τῶνον τε.

ῥύσια Φῶτ. ἐνέχυρα.

ῥυσιὰ ἰθί Φῶτ. κ' ἡ τῶν τῶζων τάσις.

ῥυσιάζω ἰσθί μων. δωρ. ῥήσιζω [Ἔπιγρ.] σῶμα τὸ μετὰ βίας, ὀρθῶς ὡς λάφυρον, ἀποσᾶω: Εὐρ. Ἴων.523 οὐ ῥυσιάζω, τὰμ δ' εὐρίσκω φίλα, Φιλ.1,638' || κ. καθ. σφουραὶ βίαιως ἀρπάζωμαι: Αἰσχ.Ἰκ.424 μὲτ' ἰδῶς μ' ἔξ ἐδρῶν βυσιασθεῖσαν, Εὐρ. Ἴων.1406' || ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ ὀφειλετῶν: Πλάτ.Κοριολδ.5 οὐδ' ἡ βουλή προσπαίειτο μνησθεῖαι τὸν ἀμολογημένον, ἀλλ' ἀγομῆμοις πάλιν περιεῶρα καὶ βυσιασθόμενους' || κ. μτφ.: Αἰσχ.ἀν.258 ψευδοδοῖται... μαργώσις ἡνθῶου ἐρρυσιπῶσθη' 2) διαρῶτα: Διόδ.Σ.8 ῥυσιάζειν τὴν πόλιν' 3) Φῶτ. ἐν λ. ῥύσιον ἐρυσπῶσθη[σθαι] ἐγκυριαζέσθαι.

ῥυσιβῶμος-ον ὁ φυλάττων, ὁ ὑπερασπίζων τοὺς βωμούς: Αἰσχ.Εὐμ.920 ῥυσιβῶμων Ἑλλάνων ἀγεῖμα δαιμόνων.

ῥυσιγενέβλος-ον [ἐνθελθῆ] μων. ὁ σφῆζων, ὁ διαφυλάττων τὸ γένος τοῦ ἀπογόνου του: Ἰω. Γεωμ. Ἰγν.3,4.

ῥυσιγενής-ους ἐς ὁ ρυσιγενέβλος βλλ.

βουσιδιφρος-ον επί διφρηλάτου, ὁ σφύζων, ὁ διαφυλάττων τὸν δίφρον, τὴν ἀμαξὸν: Πινδ. I 2,21 οὐκ ἐμύεθθ' βουσιδιφρον χεῖρα πλακίτηνα φωτός.

βουσιδικός-ον μον. ἔκκλ. ὁ σφύζων, ὁ φυλάττων, ὁ διατηρῶν τὸν κόσμον: Ἄνωθ. Ὑμν. εἰς τὴν Παρθένον Μαρίαν 18.

βουσίλλα (ή) Ἡο. ἡ βύτης ἡ Ἐζωμησιτιά.

βούσιον (τό) μτγν. ποι. τ. ἀντὶ ἐρίσιμον βλλ.: Νικ. Ἀλεξ. 607.

βούσιον (τό) (βούσιαι, βωρ. βύτιον [Ἐπιγρ.] ἐπὶ βοσκιμάτων, τὸ ἀρναζόμενον καὶ αὐτοῦμαρον διὰ τῆς βίας, τὸ λάφυρον, ἡ λεία, τὸ λήστεμα: Ἰλ. A 674 βούσι' ἐλαυνόμενος, Ἀισχ. Ἀγ. 535 ὄφλων γὰρ ἀρναζῆτε καὶ κλοπῆς δίκην τὸ βούσιον θ' ἤμαρτε [δ. ἐρμηνεύεται ὑπὸ τοῦ Ἑρμῆν, τὸ ἀρναζόμενον ὡς ἐνέχυρον], Ἰώσ. Πι I, 19,2 βούσιον πολεμῶν ἄγων, Ἐπιγρ. κατὰ βούσιον [ἐπὶ σκοπῷ λαφύραγαθήσεως].

2) τὸ λαβανόμενον, τὸ κατακρατούμενον, τὸ ἀρναζόμενον ὡς ἐγγύς, ἀσφάλεια, ἐνέχυρον: Ἡο. ἐπὶ ἔνεκα ἐνέχυρόν κατεχόμενον, παρὰ τὸ βούσιαι τὸν κατεχόμενον: Ἀισχ. Ἰκ. 412 βούσιον ἐπάφεται [βδ α' ἀρναζῆ ὡς ἐνέχυρον, αὐτ. 728 βούσιον ἐπάφτορες, Σοφ. ΟΚ 858 μείζων βούσιον πόλει θήσεαι] ἐπάφεται γὰρ ταῦται μόναν ἱμεγαλύτερον ὑπὲρ τῆς πόλεως θὰ θέσθς ἐνέχυρον, οἶον τὸν Οἰδιπόδα, Διον. Ἄλ. Ρωμ. 5, 33 βούσια καθέζοντες ἀνθ' ὧν · ἀφείλοντο · Ῥωμαῖοι χρημάτων, Ἰώσ. Πι I, 14, 1 βούσιον θείς τὸν ποῖδα, αὐτ. Α I 16, 9, 2 βούσια τῶν χρημάτων καὶ τῶν παρ' ἐκείνοις ληστών ἐποιεῖτο, αὐτ. I 6, 10, 8 τῆς προβατῆρας παρελθούσης βούσια λαμβάνων, Ἐπιγρ. ἐπαγέτω βύτιον δέκα στατήρων

3) τὸ λαμβανόμενον ὡς ἀποζημίωσις, ἡ ἀποζημίωσις: Σοφ. Φιλ. 959 φόνον φόνον βούσιον τίσω [ἀποτίσιμα φόνον ἀντὶ φόνου], Πολύδ. 4, 53, 2 βούσια κατήγειον τοῖς Ῥοδίοις [ἡμετέρον ἀντίποινα] πρδλ. Ἔστ. ἐπὶ ἀντὶ πινῶν βούσιον ὁ ἐστιν ἐλκόμενα, καὶ ἀντὶ τῶν προαρπασθέντων ἀρναζόμενα.

4) κτ. πληθ. τὰ βούσια ἀπαίσιμα ἀποζημιώσεως διὰ πρόσσω ἢ πράγματα βίβ. καταληφθέντα: Πολύδ. 3, 27, 4 ἡτόυτο βούσια τοῦς Ἀχαιοῦς οἱ Ἀλλοῖα κατὰ τῶν Ἀθηναίων, αὐτ. 22, 4, 13 ἀπέδωκε τοῖς αἰτουμένοις τὰ βούσια κατὰ τῶν Βοιωτῶν

5) κτ. πληθ. ἡ σωτηρία, ἡ ἀπολύτρωσις, ἡ ἀπελευθέρωσις: Σόλ. Π I, 3 βούσια δόντες [δ. γρ. βούσιαι], Ἀισχ. Ἰκ. 315 Ἐπαφος ἀληθῶς βούσιον ἔπαινον· 6) ἡ προσφερόμενη τοῖς θεοῖς εὐχαριστήριος βούσια: Διον. Περ. 527 βούσια ἀνάγουσιν, Πέρα. ΑΠ 6, 274 ὠδίνων βούσια.

βούσιος-ον (βούσιαι) ὁ σφύζων, ὁ ἀπολυτρώων, ὁ ἀπελευθερῶν: Ἀισχ. Ἰκ. 150 παῖν δὲ σθένει διαγμοῖς ἀσχαλῶ· ὀδημοῖς ἀδμητὰ βούσια γενέσθω, Ἰωλ. Αλγ. ΑΠ 7, 605 βούσια φηγῆς δαρά· 2) τὸ οὐδ. βούσιον ὡς οὐα. βλλ.

βουσιολις-ως (ὁ, ἡ) ποι. βουσιολις συνθή, ὡς ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὁ αἰσθηρ, ὁ ἐλευθερωτής, ὁ ὑπερασπιστῆς πόλεως: Ἀισχ. Ἰκ. 129 βουσιολις γενεὸς Παλλὰδ'· ἢ ἐπιθ. τοῦ Νεοπολιέμου: Κολοσσίου π. Ἡλιόδ. Αἰθ. 3, 2 τῷ ἠπὸ Πύρρα τέκεν παῖδα Νεοπολίεμον, ··· βουσιολιν Δαναῶν.

βουσιονός-ον Ἐπιγρ. ὁ ἐλευθερῶν, ὁ καταποῶν πῦρ ἀπὸ τῶν πόνων, ἐργατίας, ταλαιπωρίας: ΑΠ 9, 525, 18.

βουσιολις-ως (ή) ποι. τ. ἀντὶ βουσιολις βλλ.: Ἑλλ. Ἐπιγρῶμ. (προσθήκαι) 888Α.

βούσι-ως (ή) [βέω] κ. κωῶτ., ἰων. γενικ. -ιος, ἡ βείσις, ἡ ροή, τὸ τρέψω, τὸ χύσω: Ἰων. Ἀφ. 3, 27 ἐκ βίωων αἵματος βούσις, αὐτ. 2, 14, Πλάτ. Νόμ. 944Β ὑποδεξαμένης σπυτοῦς ἐξαιφνης πολλῆς δέσσης ὄδατος αὐτ. 366α, 19 [ἀντίθ. ἀμνηστί], αὐτ. Ζ Μ 668α, 11 ἡ τῶν φλεβῶν βούσις ἐκ παντός τοῦ σώματος πέφικεν, ΚΔ Μορμ. 5, 25 γυνή τις οὐσα

ἐν βούσι αἵματος ἐπὶ δώδεκα· 2) τὸ βούσιον τοῦ ελαίου, ἡ ἐκροή αὐτοῦ: Θεοφρ. Φι 4, 14, 10 [Παν.] ἢ κ. ἐπὶ πυρός: αὐτ. Πυρ. 54· 3) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἐμμηνοβόσις ἢ ἐμμηνοδρραία, ἡ ἐμμηνορροία βλλ., ἡ ἐμμηνοβόσις καθάρσις, ἡ περίοδος, καταμηνια, ροή· 4) ἐπὶ τῶν τριχῶν, ἡ πτώσις, τὸ μᾶλλον: Διοσκ. 2, 120 βούσις τριχῶν, Γαλλ. 17, 431· 5) ἡ γονόρροια, ἡ σπερματορροία: ΠΔ Λευτ. 15, 2 ἀνδρὶ ὧ ἀπὸ γέντασι βούσις ἐκ τοῦ σώματος αὐτοῦ· 6) ὁ ῥοός ποταμοῦ, τὸ ρεῖμα: Πολύδ. 2, 16 ὁ παταρός ποιεῖται τὴν βούσιον ὡς ἐπὶ μεσημβρίαν, διδ. Σ 4, 35 βούσιον ἄλλην κατὰ σκευάσας, Στρέβ. 6, 2, 4· 7) μαθ. γραμμή, τροχία: Ἰάμβλ. Νικ. Αριθμ. 57F [ἀσπυρῆς] βούσιον φαῖον εἶναι γεωμέτραι τὴν γραμμὴν: Αριστ. Κόσ. 395β, 8 οἶον ἄστρου βούσιον, Πρόκλ. Εὐκλ. 37F· 8) Ἡο. ἐφιδήλη χρυσή, καὶ ἔξωδινον τὰ σταθμίονα.

βούσις-ως (ή) (βούσιαι μτγν., μον. κ. νεώτ. ἡ σωτηρία, ἡ ἀπελευθέρωσις, ἡ ἀπαλλαγὴ: Ἑλλ. Ἐπιγρῶμ. 200 βούσις θανάτου [ἐκ τοῦ θανάτου], ΠΔ Σοφ. Σειρ. 51, 9 ὑπὲρ θανάτου βούσιος ἐξέδην.

βούσις-ιδός (ή) ρυτῶν βλλ. [2] εἶδος ποτηρίου: Κρατῖν. 124 [δ. γρ. χρυσίαι].

βουσιώσις (ὁ) ἰδη. ἡ ὄπῃ τὸ νεροχότου βλλ.: ἐστούωνσεν ὁ βουσιώνας.

βούσικαι παράλλ. τ. τοῦ βούσιαι βλλ., ἐπ. β' ἐν. παρατ. βούσικε: Ἰλ. Ω 730 βε τὸ μιν αὐτὴν βούσικε.

βουσιός (ὁ) ἰων. τ. ἀντὶ βούσιον βλλ.

βουσιώδης ἰων. τ. ἀντὶ βουσιώδης βλλ.

βουσιόκαρφος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἐρρυτιδωμένους κλάδους (ζαρωμένα κλωνάρια: Διοσκ. 1, 14.

βούσος-ή-ὸν κ. νεώτ. κ. βούσος ἱεροῦθεν ἐξ ἀγνοίας δι τὸ ὡ ἢν φύσει μακρὴν ὁ ἐρρυτιδωμένος, ὁ πλήρης ρυτίδων, ὁ ριρκός, ὁ ζαρωμένος: Ἰλ. 1, 503 χλωαὶ τὲ βούσαι τὲ παραβλοῦσ' ὄφθαλμοι, Εὐρ. Ἠλ. 490 ὡς πρόσθεσιν τῶνδ' ὄφθια οἰκνῶν ἐχει βούσῳ γέροντι τῶδε προσθέντι ποδί, Ἀριστ. Πλ. 266 βουσιάντα, κυφόν, ἀθλιον, βούσον, Πλάτ. Πολ. 452B ὅταν βούσαι καὶ μὴ ἄδειξι τῆν ὄψιν δμωσ φιλογυμναστῶσιν, Θεοπόμν. Κωμ. 75 βούσα βουλιετήρια [ἐπὶ βούσαι βουλιεταί, Γαλλ. 10, 404 βουσιὸν ἔλκος, Σωρ. 1, 85 βούσος μαστός] ἢ κ. συγκρ.: Ἀλφ. πρ. 3, 55 βουσιότερον βαλαντινον πρόσπων· ἢ ἐπὶ συνοφρωσέας: Παύλ. Αλγ. ΑΠ 6, 64 ἄλλε κατ' ὄφθαλμῶν βουσιὸν ἐπισκύνιον· ἢ ὄμ. ἐπὶ καρπῶν: Ἀρχεῖτρ. ἀπ. 7 βούσαι καὶ βρυπενεῖς παρακλιθεῶσαν σοὶ εἰλαίαι, Πλαῦτ. Ἠθ. 7351) ἰσχρά καὶ βούσα ἰακρόδρυσαι, Φιλόστρ. Εἰκ. 1, 31.

βουσιότης-ητος (ή) μτγν. ἡ ρυτίδωσις, ἡ ριρκωσις τὸ ζάρωμα: Πλούτ. Γαλλ. 13 ἐπισκύνιον τῆν ··· βουσιότητα τοῦ Γαλλῆ, Ἀντυλλ. Ὀρειβ. 44, 8, 2.

βουσιώφθαλος-ον νεώτ. ὁ ἔχων βουσι, ρυτιδωμένα, ζαρωμένα φύλλα.

βουσιόχλιτων-ωνος (ὁ, ἡ) μτγν. συνθή. ἐπὶ τὸ πενήρεως, ὁ ἔχων βουσιὸν, ρυτιδωμένον, ζαρωμένον φλοιόν: Ὀρφ. Λιθ. 721 [πθ. χρυσόχλιτων].

βουσιοναῖος ἀντὶ βουσιοναῖος βλλ.

βουσιόκαρφος-ον ἀντὶ βουσιόκαρφος βλλ.

βουσιός-ὸν ἀπὶ βουσιός βλλ.

βουσιγαμιατός (τό) [βουσιόζω] μτγν. τὸ σύρειν πρὸς ἐαυτὸν βίαιος, δβ. εἶδ. ἡ διὰ τῆς βίας μετὰ γυναικὸς συνουσία: Λυκόφρ. 1089.

βουσιόζω βουσιόζω. τὸ βούσιαι, ἔκκω, σὺρμα συνεχῶς ἀλλεπαλλήλως τῆδε κώκειαι καὶ μετὰ βίας: Ἰλ. Ω 775 πρᾶλλὰ βουσιόζεσκεν ··· περὶ σῆμα, Ὀδ. Π 109 δμωδῶς ··· βουσιόζοντας ἀεικέλιως κατὰ δώματα [οἱ γὰρ ἐλέκοντας βιαζομένους], αὐτ. Υ 139· 2) ρημοτ. π. βουσιγῶν, βουσιόζω.

βουσιόκτις-ός (ή) ὁ βίαιος ἐκκωσμός, ἡ αἰκία, ἡ κακομεταχείρισις: Ὀδ. Σ 224 ἐπὶ τῆς ἐνὸν ἡμετέροισι δόμοισιν ἡμενος ἄδεδε πάθοι βουσιόκτιος ἐξ ἀλεγεινῆς.

βυστήρ-φρος (ὁ) ἵβρυσαι μτγν. τ. ἀπάν. ἀντί τοῦ βυτήρ, λυτρωτής· Τριφιάδ.266. 2) Φώτ. «βυστήρας, καὶ βυστήρας τὰς ἡλίας» 3) πάλ. πιδ. ἀνάγν. ἀντί βυστήρ, κοτύλη, κοτύλα ἀρκευτικής μηχανής.
βύστης (ὁ) ἵβρυσαι μτγν. κ. νεώτ., θηλ. βύστις, ὁ σωτήρ, ὁ λυτρωτής· ΠΔ Φαλμ.17 |18|2 καταφυγῆ μου, καὶ βύστης μου, ὁ Θεός μου, Ψαλουκ.Φιλόπ.6 βύστης καὶ θεμηγυγός τῶν τοιούτων.
βυστικοί-ή-όν πάλ. ὁ διασφύων, ὁ λυτρώων, ὁ προστατευτικός· πράξις βυστική, - χαρακτηρισ βυστικοί.

βύστις-ἰδοσιή μση. θηλ. τοῦ βύστης βλλ. : Ἄων. Ὑμν. εἰς Παρθένον Μαρίαν 18.

βυστών ἴσα. ἐδούρ. Κρήτες.

βυσω-άω βυσιδοῦμαι ἴσα. ἐν λ. βυσοῖσι.

βυσω-ώω ἵβρυσάι κ. μση. κ. νεώτ. ρυτιδῶ, κάμνω ρυτιδῶς εἰς τινα ἐπιφάνεια, ζορώω, σουφρώω : Δισακ.5,92, ἴπποισρ.11, Σχόλ. Ὀδ. Ν 401. || κ. παθ. γίνουσι ρυτιδωτός, πληροῦμαι ρυτιδῶν, ρινοῦμαι, ζορώω : Ἀριστλ.Πρ 937α,9. 2) κτ.μτγν. παθ.παρκα. βερσωμέναι ἐπί τοῦ δερμάτος τῶν χελωνῶν, ἀλ σχηματίζουσι ρυτιδῶς, ζορωμέναι, ἀντίθ. προτεινόμεναι : Ἀπολλ.δ.δομ.Πολιορκ.142,4. κ. ἐπί καρπῶν : Δισακ.5,4,14, Γεωμ.7,18,3, αὐτ. 10, 38,10. 2) ρυματ.π. βύσσις, ρυσιώδης.

βυσωδης-ους-ες μτγν. ὁ ρυτιδωδης, ρυτιδωμένος, ζορωμένος· Ρουφίν. Ἐπιγρ.ΑΠ5,75 ἀλλοτρίας δὲ τρίχας καὶ βυσωδές τὸ πρῶσιον.

βύσσις-εως (ἡ) ἵβρυσάι μτγν. κ. νεώτ. ἡ ρυτιδωσις, ρικνωσις, ζορωσις : Γαλ.14,767.

βύσωτός-ή-όν ἱβρυσάι ὁ ἐρρυτιδωμένος, ὁ πλάγος ρυτιδῶν, ὁ ζορωμένος.

βυτά (ἡ) ἵβρυσαι ὁ βυτήρ, ὁ χαλινός· Ἡσαῖα Α 308 ἐπιλεκένω δ' ἐπί ἐβερων ἡνίοχοι βεδωτές ἐφισαν ὠκίτας Ἰπποῦς βυτά χαλαίνοντες.

βυτάγυγώς-εως (ὁ) ἵβρυσάι κ. νεώτ. ἡμάς, κωρίον, δ' αὐ δὴγγείται διὰ χειρὸς ὁ ἵππος, τὸ κληπίται : Ξεν.Ἰππ.7,1,Πολύδ.10,55.

βυταγυγόμενος-ον (β)χ.ἔνεστ. τοῦ ἀφρ. βυταγυγοῦμαι) νεώτ. ἐπί ἵππων, ὃ ἐν τῇ ὁμοιότητι τοῦ πεδινῷ πυροβολικῷ μὴ ἰπνευόμενος ἵππος, ἀλλ' ὀδηγούμενος ὑπὸ τοῦ ἰπνευόντος τῶν ἐλατοφόρον ἵππων ἐλάτων διὰ τοῦ βυταγυγώς καὶ τῆς μάστιγος. 2) γεν. πῶς ἵππος ὀδηγούμενος ὑπὸ ἀνδρὸς ἰπνευόντος ἔπειρον ἵππων.

βυτήρα (ἡ) θηλ. τοῦ βυτήρ βλλ., ἡ διασφύκουσα; ἡ διαφυλάττουσα· Σουίβ. εἰ ἠσφύκουσα.

βυτή (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ, κελανοθησιακὴ, τὸ πλῆγαν, ὁ ἀπῆγαν, ὁ Νικ. Ἀλέξ 306, αὐτ.Θηρ.526, ἴπποισρ. 130. || νεώτ.βουταν, γένος φυτῶν ἐκ τῶν ρυσιεδῶν. 2) νεώτ. ρητιξές ἔλαιον οἰθέρων ἔλαιον τῆς ρητιξ ἐν χρ. εἰς τὴν ἀρωματοποιάν.

βυτήρ-φρος (ὁ) ἡ ἵβρυσαι κ.νεώτ. ὁ ἔλκων, ὁ ούρων, ὁ ἐκτείνων, ὁ τέναντων : Ὀδ.Σ 262 βυτήρας διστῶν ἵππων τ' ὠκυμποδῶν ἐπιθῆτορας τροζότας, αὐτ.Φ 173 βυτήρα βιοῦ ἰέλκυστήρα τῆζου, τοζότου. 2) κτ. πλῆθ. τὰ κωρία, μεθ' ὧν δένουσι καὶ ζευγνύουσι τοὺς Ἰπποῦς εἰς τὴν ἀμαξον : Ἰλ. Π 475 τῶ δ' ἴβυθενάτην, ἐν δὲ βυτήρας τάνουστ. 3) κ. νεώτ. ὁ ἡμάς τοῦ χαλινῶ, τὰ ἡνία, τὰ γέμια· ΑΒ 24 ἐπὶ βυτήρος τρέχειν ἵππων ὅταν ἀπὸ χαλινῶ ἢ ἀνευ χαλινῶν : Σοφ.ΟΚ 900 σπεύδειν ἀπὸ βυτήρος μὲ χαλινῶν κρεμασμένων, μὲ χαλωρωμένα τὰ ἡνία, ἀκράτητος, αὐτ' ἰεσσοροί, Διον. Ἀλ.Ρωμ.4,85 ἀπὸ βυτήρος ελαύνει τοὺς Ἰπποῦς Ἰαλδὸν τὴν ἡνίαν ὥστε ὁ Ἰππος βαδίζει ἀκωλύτως, ἀιδ.Σ 19,26 ἡλαυνεν ἀπὸ βυτήρος, Παιρ. χαλινῶν ὡ· ἔχον βυτήρας. 4) κωρίον πρὸς ποσεισίωσιν : Σοφ.Α1,241 ἰπποδότην βυτήρα λαβῶν, Δημ.402 ἤκεν οἰκίτης ἔχων βυτήρα, Αἰαχιν 2,157 λαβῶν βυτήρα ποσεισίωσιν αἰχμάλωτων γυναικῶν.

βυτήρ-φρος (ὁ) (2) ἵβρυσαι, θηλ. βυτήρα ὁ σφύζων, ὁ διαφυλάττων, ὁ λυτρωτής, ὁ ἀπελευθερωτής : Ὀδ Π 187 ἢ σ' ἀν ἐγὼ γε αὐτὸ βουλοίμην σταβρῶν βυτήρα λιπέσθαι, αὐτ.223, Ὀμπ.Κου.3,13 βυτήρες διός. || θηλ. ἀπόλ. : αὐτ. Ἀλ.1,669.

βυτάξω διὰ τ. ἀντί βυσάξω βλλ.

βυτιδωφωλούς-ον μτγν. ὁ ἔχων τὸν φλοιὸν ἐρρυτιδωμένον, ζορωμένον : Διδόδ.Ζων.ΑΠ6,22 βυτιδωφωλον σάκον.

βυτιδω-ώω (βυτιξί κ. νεώτ., δημ. -ώνω, μτγ. παθ. παρκα. ἐβρυτιδωμένος, κοβιστῶ πι ρυτιδωδές, κῶνω ρυτιδῶς εἰς τινα ἐπιφάνεια, ζορώω, σουφρώω : Ἀριστλ.Πρ 936β,10 διὰ τὸ θερμῶν ὀδωρ βυτιδῶ, τὸ δὲ πῦρ θερμῶν ὄν, οὐμ, Σωφ. 1,83 ἐπίδωσος ἐρρυτιδωμένος ἰὸ χαλωρός, ἢ σάρα ἐρρυτιδῶνε τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ἡμινξ. || παθ. πληροῦμαι ρυτιδῶν, ζαρώω : Ἰππ.Ἐπιδ. 6,1,13 βυτιδωόμενοι ὀφθαλμοί, Ἀριστλ.Ζ1 578α,9 ἔδρωμα ἐρρυτιδωμένον, αὐτ.ΖΓ 790α,32, Θεόφρ.Φ1 3,10,3 φάλλα ἐρρυτιδωμένα, Δισακ.1,115 μῆλον ἐρρυτιδωμένον, Πανοδ.Χριστ.Τεμν.52 τὴν θάλασσαν ρυτιδωμένην καὶ φωσφορίζουσαν, - πρόσωπο ρυτιδωμένα. || κ.ἐπί ἐπιδωόμενον : Σωφ.1,83. 2) ρηματ.π. ρυτιδωμο, ρυτιδωσις.

βυτιδωδης-ους-ες κ. νεώτ. ὁ πλήρης ρυτιδῶν, ὁ καταζορωμένος : Ἰππ.Προορ.2,23 γαστέρες βυτιδωδεις, Ἀριστλ.Ζ1 604α,28 κατὰ μέσον δαίτην κῶνω τῶν μυτηρῶν ἔγκοιάν τὶ γίνεται καὶ βυτιδωδεις, αὐτ.Φυσιολ.802α,8 τὰ βυτιδωδῆ τῶν προσώπων. || κ. συγκρ. : Θεόφρ.Φ1 4,6,6 ὀφθαλόν βυτιδωδέσσορον.

βυτιδωμο-ατος (τὸ) σχόλ. κ. νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ρυτιδῶ, τὸ ζορωμα, ἡ ρυτιξ : Σχόλ. Ἀριστλ.Πλ.1052, αὐτ.1066.

βυτιδωσις-εως (ἡ) ἱβρυσάι μτγν. κ. νεώτ. τὸ ρυτιδῶσθαι, ἡ συστολή, ἡ σμίκρυνσις ὅταν τὸ ὀφθαλμῶ, τὸ ζορωδύλωσμα : Ρουφ.ἀν.78, Γαλ.10,171.

βυτιξω ἴβρυσαι. ρυτιδῶ βλλ., ζορώω, σουφρώω. 2) ρηματ.π. ρυτιξωσις.

βυτιον (τὸ) μτγν. ὑπόκορ. τοῦ ρυτιῶν, βλ. ἐν λ.2, μέκρον πατήριον ἢ κέρας καταλλῶν εἰς ὄζο ἀκρον : Μορπιόλ.2,35,2.

βυτις-εως (ἡ) ρυσις : Δημόκρ. κ. Ζώω. Ἀλκ.198.

βυτιξ-ἰδοσιή κ. νεώτ., δημ. ρυτιδα, ἀολ. βρυτιξ συστολή, πτυχή ἐπί τῶν ἐπιφανείων, ζῶρα, ζορωματιὰ, σάωφρα, ἰδία ἢ τὸ δέμασις τοῦ προσώπου ὑπὸ γλαυτοῦ προκωλύμενη : Ἀριστλ.Πλ.1051 ἐν τῷ προσώπῳ τῶν βυτιδῶν ὄσας εχει, Πλάτ.Συμπ.190Β τὰς ἄλλας βυτιδας τὰς πολλὰς-ἐξελείπειν, αὐτ.191Α τὰς τῶν σκυτῶν βυτιδας. 2) κ. μτγ. στήμα, κλῆς, κατασίωσις : Κδ Ἐφεα.5,27 ἵνα παρασπίσω . . τὴν ἐκκλοισίαν, μὴ ἔχουσαν σπλήν ἢ βυτιδα ἢ τὴν τοιούτων.
βυτιμο-ατος (τὸ) ἱβρυσάι μτγν. τὸ ἐμβόλωμα, τὸ μπόλωμα· Φώτ. ἐβρυτιμοται· αἱ ἀκαστροί τῶν διερρηνηκότων ἱματίων τὰ ἀνοηληρώματα βυτιμογία ἐκόλωσαν : Μέν.1059.

βυτιφωλασις (ὁ) νεώτ. βουταν. φυτὸν ἐκ τῶν ροδοφυκῶν φύκι τοῦ γιολοῦ.

βυτιών (τὸ) ἡ τὸ πλῆγαν, ὁ ἀπῆγανος : Κρατιν. 2/0. 2) ἴσα. ἐρυτά τὸ ἀπέμφωλο.

βυτιόν (τὸ) (2) οὐδ. τοῦ βυτιός ἢ ὡς ὄσος, κ.ὑπόκορ. βύτιον εἶδος ποτηρίου, κῶνω μὲν στυνῶ, ὄνω δὲ πλάστεος, ἐν εἶδος κέρατος, ἐν τὸ στυνῶ ἔχοντος ὄπην, ἐξ ἢς ὁ οἶνος ἔρρειν εἰς τὸ στόμα τοῦ πινοντος· Ἀθην.11,497β ἐδαρωθῆός γ' ὁ Σιδωνίως φησι το βυτά κέρασαν ὄρωια εἶναι, διατετριμένα δ' εἶναι, ἐξ ὧν κρουσιζόντων λεπτῶς κῶνωμεν ἡμισυμ' ἀνομάσθαι δὲ ἀπὸ τῆς βύσεως : Σοφ.Ὀφ.712, Δημ.365 κωβία καὶ βυτά καὶ φιλῶας ὄνομαζον, Πολύδ.14,11,2 βυτιῶν ἔχουσας ἐν ταῖς χερσίν, Πλάτ. Ἀλέξ.67 φιλῶσις καὶ βυτισις καὶ θηρικλεῖ.

οὓς παρά τὴν ὄδον ἄπισαν οἱ στρατιῶται βαπτίζοντες ἐκ πύθων μεγάλων ἢ εἶδος ποταμίου ἢ ἀγγείου κατασκευασμένου ἐν σχήματι ζῦου, ἴσων βόας, ἐλέφαντος ἢ προσώπου ἢ πρῶμ· Διομ. 1,2, "Ἡδύλν.", Ἀθην. 11, 497 D καὶ τοῦτο φίλος ἐξάρτου κατὰ τὸν τὸν ῥυτὸν αἰδοῖσιν δεῦρ' ἴδεν' Ἀριστοφ. Ἐπν. 21.

ῥυτός-ἡ-ὄν (ἡ) ῥεῦθ. ὁ ῥεῦθ. ὁ ῥευστός· Ἀλεξ. Ἀγ. 1408 ῥυτός ἔξ ἀλάς ὁμοιον, αὐτ. Ἐμ. 452 ῥυτός πόρος, Σφ. ΟΚ 1598 ῥυτὸν ὕδατων λουτρὰ καὶ χόρος, Ἐφρ. 1, 123 ῥυτὸν παγῶν, Τυρ. Λοκρ. 99C ὕγρον ῥυτὸν' [ἀντιθ. πακτὸν], Ἀριστλ. Μετ. 353b, 19 ῥυτὰ ὕδατα [ἀντιθ. αἰτάσμοι], Θεόφρ. Φαίτ. 2, 63 ῥυτὸν ὕδωρ [ἀντιθ. ὁμοιον], Πλοῦτ. Ἠθ. 954C ῥυτὰ ὕδατα [ἀντιθ. φρεασιοί]. 2) τὸ οὐδ. ῥυτὸν ὡς οὐσ. βλ. (2) 3) χωνίον ἐν εἰδεί ἡβουῶ· Ψηδροκτ. Ζωα. Ἄλ. 155B.

ῥυτός-ἡ-ὄν (2) ἴδουμαι ὁ ἐκκυστός, ὁ σφρτός, ὁ σφρτικός· Ἡσ. ῥυτοί' ἐκκυστός. λῖθοι μεγάλοι διὰ τὸ μέγεθος οὐ δύνανται βασταχθῆναι· Ὀδ. 2, 267 ῥυτοῖσιν λάσσει καταμυρμηχέσσι ἄραρυτα, αὐτ. 3, 10, Κλήμ. Ἄλ. 511 ἱερῶν ῥυτὸν λίθων' 2) κτ. κληθ. τὰ ῥυτὰ ὡς οὐσ. βλ. Ἡσίοδ. Α 308.

ῥυτοφιλίον (τὸ) Ἐπιγρ. ῥυτὸν βλ. 2) ἀχρηματός μικρὰς φιάλης.

ῥυτοφόρος-ον νεώτ. ὁ φέρων, ὁ κρατῶν εἰς χεῖρας αὐτοῦ ῥυτὸν βλ. ἐν λ. ρυτός II' 2) ὁ ρυτοφόρος ὡς οὐσ. τοιχογραφία εὐρεθείσα ἐν τῷ νεωτέρῳ ἀνακτόρῳ τῆς Κνωσοῦ καὶ παριστάτω νεανίαν κρατοῦντα ῥυτὸν.

ῥυτρον (τὸ) θυσία, προσφορά ἐπὶ σωτηρίῳ· Ἡσ. ῥυτρον' λυτήρια, σωτήρια, σώστροα.

ῥυτρος-ους (τὸ) μτν. φυτὸν τι ἔχον ὀκνάθας κατὰ κέρα· Θεόφρ. Φί 6, 4, 4.

ῥυτρος Ἡσ. ἐχίτας.

ῥυτρω-ορος (ὁ) ἴδουμαι ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ ἐκκυστήρ, ὁ ἔκλων, ὁ τέκτων, ὁ τεγνῶνων· Ἀλεξ. Ἐπ. 108 χρυσέων ῥυτρω τὸ ξύν.

ῥυτρω-ορος (ὁ) ἴδουμαι ὁ σωτήρ, ὁ λυτρωτής, ὁ προστατής, ὁ φύλαξ· Ἀλεξ. Ἐπ. 318, Ἐπιγρ. ΑΠ 6, 37 ῥυτρω Βουκολίων (ὁ Πάν), Ἀρχι. ΑΠ 6, 207 ῥυτρω χαιτας κεκρυφαλός, Ἐπιγρ. αμφροσύνης ῥυτρω καὶ βίσιου· ἢ μτ. γεννι. ἀνηκειμένου, ὁ σφζων, ὁ λυτρώων ἀπὸ πινος· Λεωνίδ. Ἄλ. ΑΠ 9, 351 ῥυτρω λιρού καὶ θανάτου' 2) Ἡσ. ῥυτρωτας· τοὺς βαλλοὺς τοὺς καθαρτηρίους.

ῥυφάνω ἰων. τ. ἀντὶ ροφῶν βλ.

ῥυφῆμα ἰων. τ. ἀντὶ ροφῶ-ἔω βλ.

ῥυφῆμα-ατος (τὸ) ἰων. τ. ἀντὶ ῥυφῆμα βλ.

ρυχάνησις-εως (ἡ) ἄ. ρυκάνησις βλ.

ρυχάετας-ον ἄ. ρυχάετος βλ.

ρυφίς-εως (ἡ) ἰδρῆται κ. νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀπετέλεσμα τῶ ῥυφῆω βλ., ἡ πλῆσις· Ἡσ. ἐκάθαρσις, καθαρσιμός· Τυρ. Λοκρ. 100E, Πλάτ. Τυρ. 65B τὰ δὲ ὑποδεέστερα τῆς λιτρώδους ἔξεως ἐπὶ τὸ μέτριον τὴ τῆ ῥυφίει χρωμέναι ἀλευκῶ.

ῥυω ἀφρ. ἔξ οὐ χρόνοι πινος τοῦ ῥέω βλ.

ῥυώθηξ-ους-εσ αὐνήθ. ἐπὶ πρως, ὁ ρευστός, ὁ ῥεῦθ ποταμηδόν· Ἰνπ. Ἀφθρ. 48 ῥυώθηξ τὰ οὐρα [οἱ μὴ δύνανται νὰ κρατήσῃσι τὰ οὐρα]· ὁ ἐλευθέρως ῥεῦθ, ἄφθονος· Πλάτ. Τυρ. 86C σπέσμα πολὺ καὶ ρυώθηξ' 2) ἐπὶ πυρετῶν, ὁ συνεχῆς καὶ συνεχῆς· Γολ. 19, 552 ἰδρῆται. ρωθῆξ. ῥωθῆξ (τὸ) ἀκλ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὄνομασία τοῦ δεκάτου ἔβδομου γράμματος τοῦ ἑλλν. ἀλφαθήτου, ῥ' ῥ· Ἀριστφ. Θεσμ. 781 τοῦτ' τὸ ῥω μοχθηρὸν.

ῥωθῆ (ἡ) δημ. ἡ ῥωγὰ τῆς κουφῆς ἐρεπτόν τὴ ἔχον ὀκτὼ πόδας μέκνας καὶ τριχοῦσας.

ῥωθιδιὰς (ὁ) λακων. ποῖς κάτω τοῦ ἐνός ἔτους.

ῥωθιδικός-ἡ-ὄν μτν., συγκρ. ῥωθιδικώτερος, ὁ μὴ δύναντος νὰ προσφῆρ, ν' ἀπαγγέλλῃ τὸ γράμμα ῥῶ· κ. συγκρ.· Διογ. Λ 2108.

ῥωγα (ἡ) (ἡ) πᾶν. ἄ. ρογὰ βλ.

ῥωγα (ἡ) (2) δημ. ὁ μικρὸς σφαιροειδῆς καρπός, ἰδ. τῆς σφαυλῆς, ἡ ρόξ· δ. διοστ. τῆς ἀγίας Μαρίας ῥωγα καὶ τ' ἄγιο Λιδῶς σφαυλή.

2) ἡ θηλή τοῦ μαστοῦ· 3) τὸ ἔσω μέρος τοῦ ἀκρου τῶν δακτύλων· 4) ἡ ῥωβὰ βλ.

ῥωγάλλεος-η-ον (ἡ) ἰδρ. ἡ. ὁ διεργώγος, ὁ καταρρημένος, ὁ διασχισμένος, ὁ καιατετραμένος ὁ ροκάθλιος· Ἰλ. 417 χιτῶνα χαλκῶ ῥωγάλλεον ἰσχυρὸν ἐσιδῶρ διασχισμένον· Ὀδ. Ν 435 ῥάκος· ἢ ἔξ ἐκ χιτῶνα, ῥωγάλλεα, αὐτ. Ρ 198 πᾶρην πυκνὰ ῥωγάλλην ἰδισχισμένην ροκάθλην.

ῥωγαλί (ἡ) δημ. κ. ῥωγαλίδα εἶδος μεγάλης τριχοῦς ἀράχνης· πρβλ. ῥωβὰ.

ῥωγάς-άδος (ὁ, ἡ) μτν. κ. νεώτ. ῥωγάλεος βλ., ὁ διεργώγος, ὁ διασχισμένος· Ποσειδ. π. Ἀθην. 8, 414E κἀπετος ῥωγάς, Θεόκρ. 24, 95 ῥωγάδας εἰς πέτρας ἰεῖς διασχισμένους, ἀποκεκομμένους κρημνοῦσι, Ἄπολλ. Ρ 4, 1448, Βάβρ. Ρ 8 ῥωγάς πᾶρην, Νικ. Θερ. 389· 2) ὡς οὐσ. τὸ ῥήγμο, σχίσμα γῆς, χάσμα, σπήλιον, ἡ ρωγὴ π· Ἡσ.· 3) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων ἐκ τῶν βρακονιδῶν.

ῥωγιδί (ἡ) δημ. ἔσφ. ἀντὶ ρογιδί τὸ δένδρον ροῖά ἡ κοινῆ, ἡ ροδιὰ.

ῥωγῆ (ἡ) μτν. ῥήγμα, χάσμα, σχισμὰ, τρύγη, σπήλιον· Ἡσ. ῥωγαί' ῥήξεις· Ὀππ. Κυν. 3, 391.

ῥωγί (τὸ) δημ. ἔσφ. φρ. ἀντὶ ρογί βλ.

ῥωγιάζω δημ. αἰσθάνομαι στενοχωρίαν, φουσκῶρα.

ῥωγμα-ατος (τὸ) ἄ. ῥήγμα βλ.

ῥωγματίας (ὁ), ἰων. -της ὁ ῥηγματίας βλ.· Ἰνπ. η. Γολ. 19, 136

ῥωγμῆ (ἡ) κ. νεώτ. ἐπιμήκης ἐπιφανειαῖ ἡ καὶ κατὰ βάθος σχισμὰ στερεοῦ σώματος, ῥήγμα, χαραμίδα, ἄ. ρωγῆ· Ἰνπ. Κεφ. Τρω. 3, Ἀριστλ. Ζ 614h, 15 ῥωγμῆ εὐλωυ [ἡ τοῦ εὐλωυ δένδρου καταρρηματία], αὐτ. 556a, 5· ῥωγμῆ τοῦ τοῖχου· τὰ ἔδωρα· 2) νεώτ. ἰατρ. ρωγμῆ ὄσπου γρομμοειδῆς λύσις τῆς συνεχίσεως τοῦ ὀστέου.

ῥωγμοειδής-οὔς-εἰς ὁ ὄμοιος πρὸς ρωγμῆν, ὁ φωνόμενος ἔχομενος, χαραμμένος· Ἰνπ. Κεφ. Τρω. 12 ῥωγμοειδής ῥοφαί.

ῥωγμώδης (ὁ) ἄ. ῥωγμώδης βλ. II· Βίων ὀπ. I, Στράβ. 8, 57 οἱ ἀπὸ τῶν σεῖσμων ῥωγμῶι καιετοί λέγονται [δ. γ. ῥαπμοί].

ῥωγοδύς (τὸ) δημ. τεχνητῆ ἔξ ἐλευθιτικοῦ κόμμεως θηλῆ, ἐπιτημένῃ, ἐπὶ τοῦ στομίου μικρὰς φιάλης περιέχουσας γάλα πρὸς τεχνητὴν γαλουχίαν τοῦ βρέφους, θηλαστρῶν, μμημερῶ· 2) ἡ φιάλη μετὰ τῆς τεχνητῆς θηλῆς.

ῥωγολογῶ-έω ἄ. ρωγολογῶ βλ.

ῥωδι (τὸ) δημ. ἔσφ. φρ. ἀντὶ ροδί βλ.

ῥωδιὰ (ἡ) δημ. ἔσφ. φρ. ἀντὶ ροδιὰ βλ.

ῥωδιγγε-ιγγο (ἡ) Ἡσ. ῥωδιγγε· πηλαγὶ ὄφαιμοι διακεκομμένοι, οἱ δὲ μῶλωπες' [δ. γ. ῥωδιγγε].

ῥωθιδί (τὸ), δημ. ρωθιδί τὸ πτηνὸν ἔρρωθιδί· Ἡσ. ῥωθιδίον ἔρρωθιδίον· Ἰνπ. ὠν. 63.

ῥωθιδίος (ἰθ. αἰολ.) Ἡσ. μυκτῆρες.

ῥωθίων-ωνος (ὁ) μτν., μαν. κ. νεώτ., ὕποκορ. ῥωθίων, ἐκότερον τῶν πρὸς τὰ ἔξω ἀνομιγμάτων τῆς ρηκίης καλότητος, ὁ μυκτῆρ, ρουθῶνι· Ἡρακλ. Ταρ. π. Γολ. 12, 692, Ἰνπιαστ. 21· ἢ συνθῆ. κτ. κληθ.· Νικ. Θερ. 213, αὐτ. Ἀλεξ. 117, Διον. Ἄλ. Συντ. 14, 22, Στράβ. 7, 48 πῖνυτο τῆς ῥωθίων ἐκ τῆν κεαλήν, Πολυδ. 2, 72 Ὄραπ. Ἰερωγ. 2, 68.

ῥωθωνίζω ἰρῶθων ἰρῶθων, δημ. ρουθωνίζω ἀναπνεῖω ἡλικρὰς διὰ τῶν ρωθῶνων, φυσῶ μετὰ ρουθῶνισμῶ, μουθωνίζω· 2) ρηματ. π. ρωθωνισμός.

ῥωθωνικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναειρῶμενος εἰς τοὺς ρωθῶνας, ὁ τῶν ρωθῶνων.

ῥωθωνισμός (ὁ) [ῥωθωνίζω] νεώτ. ὁρυθῶδης ἀναπνοὴ διὰ τῶν ρωθῶνων, ρουθῶνισμῶ.

ρωθώνιον (τό) μιν. κ. νεώτ., δημ. ρουθούνι, ύποκορ. τοῦ ρώθων βλλ. 2) μιν. τὸ ῥώχος τῶν πτηνῶν: Ὀρνειοσφ.245, αὐτ.250 3) ἡ ἄκρα, ἡ μῆτις ὑποδόμητος εἰς δεξιὸν ἀπολήγοντος οἰον νῦν τὸ τσαρνούμα: Λέων Σοφ.6,26.

ρωάκος [ἡ] δημ. τὸ ἀπατεῖσκα ἰαχυροῦ κτηφάματος εἰς τοὺς πόδας ἢ τὸς χεῖρας διὰ ράβδου, καθ' ὃ ἡ χεῖρ ἢ ὁ ποὺς παρολῶσαι.

ρωκάνι [τό] δημ. ὁ. ροκάνι βλλ.

ρωκόμαι ἴσθ. ἐοργίζομαι, λυποῦμαι Ἰάκωνες. **ρωκώσα** ἴσθ. ἐπρίουσα τοὺς ὀδόντας κωδ. ῥωκώσαι.

ῥώμα ἴσθ. ἐρώμην, ἰσχύν, ὀρημο, ὡς γνώμα γνώμην.

ῥωμαίξω μγν. ὀμίλῳ τὴν λατινικὴν γλῶσσαν, λέγω τι λατινισί: Ἄνθ. Ἀνθ.41, Φιλῶστρ. Σοφ.5,36 2) φωνῶν τὰ τῶν Ῥωμαίων, εἶμαι τὸ κόμματος τῶν Ῥωμαίων, ἀνήκω εἰς τὴν ῥωμαϊκὴν φατρίαν: Ἄνθ. Λιβ.68, αὐτ. Μακεδ.7.

ῥωμαϊκός-η-ο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Ῥωμαίους, τοὺς νεωτέρους Ἕλληνας, ἰδ. πρὸς ἄλλων ἐυέλκτου ἢ χλεύης: ῥωμαϊκά πράγματα, -ῥωμαϊκὰς δουλείας 2) τὸ αὐτ. ῥωμαϊκὸ ὡς οὐσ. ἰδ. εὐτελιστικῶς, τὸ νέον ἑλληνικὸν κράτος: εὐθὶ ἰδ. φειδῆξ τῶρα τὸ ῥωμαϊκόν 3) τὸ αὐτ. κτ.ληθ. ῥωμαϊκὰ ὡς οὐσ. ἢ νεοελληνικὴ γλῶσσα: εἶραι τὰ ῥωμαϊκά κ. μφ. ἐν φρ. καταλαθαίνει ῥωμαϊκά: ἰσνεύεις ἀντό ποτ' αὐτὸ λέγειν, -ῥωμαϊκὰ σου μιλῶ, -μι-λα ῥωμαϊκά ἰσπεριφροσῆς καθαροί.

ῥωμαϊκός-ἄ-όν μγν. μσκ. κ. νεώτ., ὀπερβ. ῥωμαϊκώτατος, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Ῥωμαίους ἢ τὴν ἀρχαίαν Ῥώμην, ὁ τῶν Ῥωμαίων: Πολύβ.30,18,3, Πάπ. Ῥωμαίων δακτυλίδιον, ῥωμαϊκὸς πολιτικός - ῥωμαϊκὴ αὐτοκρατορία - ἐκκλησία [ἡ] λατινικὴ, ἡ δυτικὴ ἐκκλησία κ. ὀπερβ.: Παλλῶ. ΑΠ.9,520 2) νομ. ῥωμαϊκὸν δίκαιον τὸ σύνολον τῶν ἐν Ῥώμῳ κἀνωνν δασκῶ δικαίου κ.ἰδ. ὡς συνενεκρωθῆναι καὶ διεμορφωθῆναι τοῦτο ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ κ. ἄ. Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων.

ῥωμαϊκός ἐπίρρ. μγν. λατινισί, ῥωμαισί: Πτολ. Ἐδεργ.7,3, Πλούτ. Αλμ.13 χρῆσται ῥωμαϊκῶς τῆ μαχαίρα κ. συγκρ.: Ἰώσ. ΠΙ.2,20,7 ῥωμαϊκώτερον ἔτεμε τὴν στρατίαν.

ῥωμαίος-α-ον μγν. κ. νεώτ., ὁ ἐκ Ῥώμης καταγόμενος, ὁ πολίτης τῆς Ῥώμης: Πολύβ.10,36,3 μετὰ γὰρ τὸ νικῆσαι μὲν τὰς Ῥωμαίων δυνάμεις ἢ τὰ Ῥωμια ἰαδί Romani, ὁ ἀγώνες τῶν Ῥωμαίων: Δίων Κ.37,8, Ἐπιγρ. Ῥωμια τὰ ἐν Χαλκίδι.

ῥωμαϊότης-ητος [ἡ] Ἐπιγρ. τὸ δικαίωμα τοῦ Ῥωμοίου πολίτου.

ῥωμαίξ-ἰδος [ἡ] μγν. θηλ. τοῦ Ῥωμοίου βλλ.: Δουσια κ.π. Σουλῆ. ἐν λ. Μαρκέλλιος.

ῥωμαϊότης [ὁ] Ἐπιγρ. κ. νεώτ. νομικὸς ἀσχαλούμενος εἰδικὸς εἰς τὰ τοῦ Ῥωμοίου δικαίου.

ῥωμαῖσι ἐπίρρ. μγν. κ. νεώτ. κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Ῥωμαίων, εἰς τὴν λατινικὴν γλῶσσαν, λατινισί: Κδ Ἰω.19,20 καὶ ἡν γεγραμμένον Ἐβραῖσι, Ἕλληνισσι, Ῥωμαῖσι, Πλούτ. Ηθ.318D.

ῥωμαλέος-α-ον [ῥώμη] κ. νεώτ. ὁ πληρὸς ῥώμης, ὁ εὐρωστος, ὁ ἰσχυρὸς, ὁ δυνατὸς ἴσθ. ῥωμαλέος ἰσχυρὸς, ἀνδρείος, ὕψης, γενναῖος, θρασύς κ. Πλούτ. ΑΞ.365A καταλαμθόμενον αὐτὸν ἤδη μὲν συνειλεγμένον τὰς ἀφῆς καὶ τῷ σώματι ῥωμαλέον, Ἀριστ. Φυσιογν.809b,27 ῥωμαλέοι ὄμοι, Πλούτ. Ηθ.597ε ῥωμαλέος κατὰ χεῖρα, Πάπ. καμῆλους ῥωμαλέους κ. ὀπερβ.: Αἰν.Τοκ.1,8 ῥωμαλεώτατος τῆ ἄλικία, Πλούτ. Γραμ.4 ῥωμαλεώτατος ἐν τῷ λέγειν 2) ἐπίπρωτος. ἢ καταστάσεων ἢ ἰδιότητων, ὁ ἰσχυρὸς, ὁ δυνατὸς: Ἀντίο. Σιδ.7,413 ῥωμαλέος βίσιος κ.

συγκρ.: Ἡρ.3,22 εἶπε ὡς παρ' ἑωυτοῖσι εἰσι ῥωμλεώτεροι ταῦτων πᾶσαι κ. ὀπερβ.: Διοσκ. 1,16 ῥωμαλεώτατοι ῥίζαι.

ῥωμαλέωτης-ητος [ἡ] μιν. κ. νεώτ. σωματικὴ ἰσχὺς, δύναμις, εὐρωστία: Ρήτ.3,599 κ. μφ. ἔξαιρητικὴ δύναμις ἢ ῥωμαλέωτης τῆς σκέφῆς του - τῆς φαντασίας του.

ῥωμαλέος ἐπίρρ. μγν. κ. νεώτ. ἰσχυρῶς, δυνατῶ: Γαλ.6,139, Θεμιστ. Λογ.2,249C.

ῥωμανίξω μιν. κλείω τὴν θύραν, ἀμπαρῶν: Πρὸδ.2,131 ἐν ἰβῆ φίλος μου ποτὶ τὸν χρόνον νὰ τὸν ἴδω, τὴν πόρταν ῥωμανίζουσι καὶ ἀφῆνυσιν τὸν ἔξω, αὐτ.2,151, αὐτ.2,330 λέγουσιν, ῥωμάνισα τὴν πόρταν.

ῥωμανικός-ἄ-όν νεώτ., ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Ῥωμοίους, ὁ ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων προερχόμενος, ὁ λατινογενῆς, ὁ νεολατινικός: ῥωμανικὰ γλῶσσα ἰαὶ ἀπὸ τῆς λατινικῆς προελθούσαι, νεολατινικὰ, λατινογενεῖς 2) εἰδ. ἐν τῇ ἀρκετικῇ, ἐκ τῶν ἀρκετικῶν κ. μφ. ἀναπνευστικῶν, πρὸ τῆς καὶ κατὰ τὴν Ἀναγέννησιν ἐν Ἰταλίᾳ: ῥωμανικός ῥυθμός.

ῥωμανιστής [ὁ] νεώτ. ὁ ἀσχολούμενος εἰδικῶς εἰς τὴν μελέτην τῶν ῥωμανικῶν γλωσσῶν.

ῥωμανόν [τό] [γαλλ. λ. εἰσαχθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κορραῖ, ἀλλὰ μὴ ἐπικρατήσασα] νεώτ. τὸ ῥωμανίτζο.

ῥωμανίτζο [ἡ] ἄ. ῥωμάντσα βλλ.

ῥωμαντικός-ἄ-όν [γαλλ.] νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ λογοτεχνικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν ἐργῶν, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ὠρισμένην χειροποίητον μέσην πρὸς τὸ ἰδανικόν, τὸ φανταστικόν, τὸ θαυμαστόν, τὸ περιπετειώδες καὶ τὸ ποθητικόν πρβλ. ῥωμάντσο: ῥωμαντικὸν μυθιστόρημα, -ῥωμαντικὴ περιγραφή 2) ἐπὶ καλλιτεχνῶν, λογοτεχνῶν κ. φιλοσόφων, ὁ οὐ τὰ ἔργα ἔχουσι τὰ γνωρίσματα τοῦ ῥωμανισμοῦ βλλ., δηλαδὴ κατὰ μὲν τὸ περιεχόμενον πληρομῆν τῆς φαντασίας καὶ τῆς συναισθηματικότητος ἐπὶ τοῦ λόγου, κατὰ δὲ τὴν μορφήν ὑπερβολὴν τῶν ἐκφραστικῶν μέσων, πρβλ. ῥωμανισμός 3) γεν. ἐπὶ πρῶσ. ὁ πᾶρα τὸ ὄνειρον συναισθηματικός, ἰβῆ ὁ νοστολιῶν παλιότερος μορφής τῆς ζωῆς καὶ ἰδ. εἰς τὸν Μεσαίωνα, ὁ ποθῶν τὸ ἀσβλήτητον καὶ ἀπραγματοποιεῖτον, ὁ ἔραστής τοῦ τελείου καὶ ἰδανικοῦ 4) ὁμ. ὁ ἀπορακρυνόμενος τῆς πραγματικότητος, ὁ μὴ πρακτικὸς ἢ κ. ἔριων, ὁ ἀρκοόμενος εἰς συναισθηματικὴν καὶ φαντασιώδη ἱκανοποίησιν τῶν πόθων του: ῥωμανικὴ κόρη, -ῥωμανικός ἔρωτας 5) ὁ προκαλὸν φυσικὸς διαθέσεις ὀνειροπολήσεως καὶ ρευθασμοῦ: ῥωμανικὴ θέα, -ῥωμαντικὸν ταξίδιον - τοπίον.

ῥωμανικότης-ητος [ἡ] νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ῥωμανικοῦ βλλ., τὸ νὰ ἔχη τις ἢ τι ῥωμανικὸν χαρακτήρα.

ῥωμανισμός [ὁ] [γαλλ.] νεώτ. κ. δημ. ὁ γαρκίτρο τοῦ ῥωμανικοῦ 2) εἰδ. ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ, καλλιτεχνίᾳ, λογοτεχνίᾳ καὶ ποίησιν, ἡ χειροποίησι ἢ χρῆσιμοποιοῦσιν ἐκφραστικὰ μέσα, φαντασία καὶ αἰσθηματικὴ ὑπερβολικὴ καὶ μυστικοπαθῆ ἢ ρευθῶδης τόνος.

ῥωμάντσα [ἡ] [ἰταλ.] δημ. κ. ῥωμάντζα εἰδικῶς μικροῦ ἐπιπολυμικῶ ἀγματος, ἔχον τὴν καταγωγὴν του ἐκ τῶν ῥωμανικῶν χρόνων πρβλ. μπαλ-λάδα 2) ὄμα ἢ βραχέια μουσικὴ σύνθεσις, ἀπλὴ καὶ τρυφερά 3) δημ. κ. ἐν μέρει ἔριων, ὀνειροπόλησις, ρευθισμός 4) τόνος ἢ ὄρα προκαλοῦσα ρευθισμῶν, ποητικὴν διαθέσιν.

ῥωμαντάρω [ἰταλ.] δημ. κ. ῥωμαντάρω ἀμτῆ. ἐν μέρει ἔριων, ρευθῶδως, ὀνειροπολῶ: ἔμμε στὴν ἀκροβαθλασίαν τῶν ῥωμαντάρωμ.

ῥωμάντσο [τό] [ἰταλ.] δημ. κ. ῥωμάντζο εἰδικῶς μυθιστορηματος Κορ. ἐπλάστῆ, ἀλλὰ πιθανῶ ἰστο-

ρια ἐρωτικῶν παθημάτων, γραμμῆν ἐντέχνως καὶ δραματικῶς, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον εἰς πεζῶν λόγων.

ῥώμη (ἢ ῥώμασι) κ. μον. κ. νεώτ., ὤρω, -α, ἢ ὠματικὴ ἰσχὺς, δύνამις· Ἦσα. ἐφῶμι· δύναιμι, ἰσχὺς ὄκως, ὕψις, ἀνδρεία· Ἐνεαφ.2,11, Ἦρ.1,31 πρὸς τοῦτ' ῥώμη ὠμάτωσ τολίθε, Αἰαχ.Πέρα. 913 λέλυται γὰρ ἐμὸν γυμνὸν ῥώμη, Σαρ.Τρ.10,19 μείζον ἢ κατ' ἐμὸν ῥώμον, Εὐρ.Ὀρ.69, Ἄντιφ.4, 3,3 ἀκμαζούση τῆ ῥώμη τῶν χειρῶν χρώμενος, Θουκ.7,75 εἰ τῷ . . . προλήπι ἢ ῥώμη καὶ τὸ σώμα, Πλάτ.Φοῖβρ.270B γύθειαν καὶ ῥώμην, αὐτ. Συμπ.190B, Εὐθουλ.7,6 ῥώμης ἀκμή, Λυσ.301 ῥώμη καὶ τόλμη κ. κτ. πληθ.· Λυα.24,16 πι- στεύοντες ταῖς αὐτῶν ῥώμασι, Ἐνεκ.ΚΠ 3,3,19 ταῖς τῶν σωμάτων ῥώμασι· ἢ κ. ἐν φρ. οὐ μὴ ῥώμη οὐδὲ διὰ τῆς δυνάμεως ἐνός· Σοφ.ΟΤ123 λο- στός ἐφασκε συντυχόντας οὐ μὴ ῥώμη κτανεῖν νῦν, ἀλλὰ σὺν πληθεῖ χειρῶν· 2) ἐπὶ ἐθνῶν, στρατῶν καὶ τῶν τοιοῦτων, ἢ δύνამις, ἢ ἰσχὺς· Θουκ.4,18 τῶν παροῦσαν νῦν ῥώμην πόλεως· ἢ στρατιωτικὴ, πολεμικὴ δύνამις, στρατεύματι· Ἐνεκ.Αν.3,3,14 τοῖς σὺν θεοῖς χάρις εἶται οὐ πόν ῥώμῃ ῥώμη ἀλλὰ σὺν ὀλίγοις ἄλλοι, αὐτ. Ἑλλ. 7,4,16· ἢ κ. ἐπὶ πραγμάτων· Εὐρ.Ἦρ.102 πνεύ- ματ' ἀνέμων οὐκ ἐπὶ ῥώμην ἔχει, αὐτ. κτ.26, Πλάτ. Νόμ.633C θειὰ κατεργασίας παρ' ἡμῖν γίγνεται ταῖ τῆ τοῦ πνιγῶς ῥώμη διαγαγομένην· 3) κ. νεώτ. τὸ φυσικὸν σθένος, τὸ θάρρος, ἢ γενναϊότης· Ἐνεκ.ΚΠ 4,2,14 τῆν δὲ ῥώμην τῆς ψυχῆς ἐθαύ- μαζον· ἢ ἡ δεινότης, ἢ ὀρμή· Πλάτ.Νόμ.711E τῆ τοῦ λέγειν ῥώμη φασὶ πάντων διενεγκάντα ἀνθρώπων, αὐτ.Φοῖβρ.267A, Κρατίν.Νεώτ.7,31 τῆς τῶν λόγων ῥώμης· 4) ἡ πεποιθήσις, ἢ ἐμπιστο- τήτης, τόλμη· Θουκ.7,18 τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐγε- γνήθη τις ῥώμη, διότι τοῖς Ἀθηναίοις ἐνόμισον διπλοῦν τὸν πόλεμον ἔχοντας . . . εὐκαταβρετα- γένους ἔσασθαι, αὐτ.4,29· 5) ὡς κρη. οὐ πό- λης τῆς Δ μέσης Ἰταλίας ἐπὶ τοῦ Τιβέρεως, πρω- τεύουσα τοῦ ἀρχαίου ρωμαϊκοῦ, τοῦ μεσαιωνικοῦ καὶ τοῦ νεωτέρου ἰταλικοῦ κράτους, ἥτις καὶ ὡς θεῶ ῥώμῃ φέρεται ἐν ἐπιγραφαῖς· Ἀριστοτ.ἀ.δ.610.

ῥώμη τῶν δημ. ἄ. ρώμη βλλ.

ῥωμιάς (ῶ) δημ., θηλ. -α, ὁ Ἕλλην ἐπὶ ταυροκρα- τίας· 2) εἰρω. ὁ νεώτερος, ὁ ἀρχαιότερος Ἑλ- λην, ὁ νεοέλληνας· ποροιμ. ὄπτερα ἔρχεται τὸ ῤω- μιοῦ ἢ γνώση ἱμῶν κατόπιν παθημάτων συνετιζέ- ται, ὄμ. πέντε ῤωμιοὶ δέκα γνώμας.

ῥωμισοσύνη (ἢ) δημ. ὁ ἐλληνοφίλος ἐπὶ ταυρο- κρατίας· ἢ ἐνάθρως ἐν χρ. ἐπίστε ὑποσητη- κῶς, ἐν ἢ σημασία κ. τὸ ρωμαϊκὸ βλλ.

ῥώμησι (αἰγυμ.) πά. αἰτ. ἐν τῷ ἀκρ. ῥώμησι, δ. τ. τοῦ ῥώφ βλλ.· ἐάν δέ μὴ ἔχτητε πλοῖον, συ- νεμβήσατε ἅμα ἡμῖν εἰς ῥώμησι.

ῥώμησι (ῶ) δημ. ὁ ἀδελφός, ὁ λαίμαργος.

ῥωμνίτις -εως (ἢ) Ἦσα. ἐποταμίας νεῶς εἰδος· ἴεσφ. τ. τοῦ ῥώφ βλλ.121.

ῥωμνός Ἦσα. ἄδρας, πλοῖσιος· (πθ. ῤωμνός).

ῥωμνύμη κ. νεώτ. κ. ῥωμνύω (Πρ.Λοκρ.103B), μέλλ. ῥώμασι ἐν σέω· Πλούτ.Ἦ8,9B) κ. παθ. μέλλ. ῥω- σθησάμη (Ἀπολλ.21,6,3), ἀορ. ἔρρωσα Ἄρατ. 335) κ. παθ. ἐρρώσθη (Θουκ.4,72), παθ. παρὰκ. ἔρρωμαι (Πλάτ.Φθ.61B, Δημ.278) κ. ὑπερσυν. ἔρ- ρώμην, δίδοι ἰσχύν, δύναιμι, τῶν ὄμων, δυνάμω· Ἰπν.Τροφ.2 τροφῆ ῥώμνυσι, Τίμ.Λοκρ.103B ῥω- νύουσι τὰν φυχάν ποτ' ἀλκίαν, αὐτ.103B ῥω- νύουσι τὰν ὄρμάν, Πλούτ.Περ.19 ἔρρωσε τὰς πόλεις εὐσάνθρι· ἢ κ. παθ. συνθ. κτ. παρὰκ. μτ. σμ. ἐνεστ. εἰμαι, γίνομαι ρωμνιέος, προσκτώ- μαι ῥώμην, δύναιμι· Εὐρ.Ἡρακλ.636 γέροντες ἔσμεν κοῦδαμθα ἔρρωμθα, Ἐνεκ.ΕΜ3,4,29 ἔρ- ρώσθαι τὴν ψυχὴν, Πλούτ.Ποπλ.23 ἐρρώσθη χρή- μασιν· 2) παθ. μεταχειρίζομαι τὴν δύναιμι, ἔ-

νεργῶ μὲ δύναιμι, μοχθῶ ἰσχυρῶς, βράω ὅλα ῥω- τὸ δυνατὰ· Κρατίν.41, Θουκ.2,8 ἔρρωτο εἰς τὸν πόλεμον, αὐτ.8,72· ἢ κ. μτ. ἀποφρ. εἰμαι πρό- βυρος κἀ . . . Θουκ.2,8 ἔρρωτο πᾶς ξυνηλιαυ- δάνειν, Λυσ.13,31 οὐτω σφοδρὰ ἔρρωτο ἡ βουλή κακῶν τὴ ἐργάσασθαι, Πλάτ.Συμπ.176B πῶς ἔχει πρὸς τὸ ἐρρώσασθαι πίνειν Ἀγῶνας· 3) εἰμαι ἐν καλῇ ἡγεσίᾳ, ὕψιστος· Θουκ.7,15 ὄτ' ἐρρώμην, πολλὰ ἐν ἡγεσίᾳ ναῖσι ὕδας ἐὺ ἔροισα· ἢ ὄμ. κ. ἐν φρ.· Πλάτ.Φαῖδ.61B φράζειν τινὶ ἐρρώ- σθαι, ἀμρ.278 πολλὰ ἐρρώσασθαι φράσας τῷ σοφῷ Σοφοκλέῳ, Πάπ. εἰ ἔρρωσαι . . . καλῶς ἂν ἔχοι, ἐρρώμθε δὲ καὶ αὐτοί, Ἐπιγρ. εἰ ἔρρωσθε εὐ ἂν ἔχοι· ἢ κ. νεώτ. συχνὰ ἐν τῷ προστ. ἔρ- ρωσο κ. ἔρρωσθε ἔχε ὕψιστον, χαίρε, συνήθεος τρῶ- δος ἐν τέλει ἐπιστολῆς· Ἐνεκ.ΚΠ 4,5,33, Μέν.Γεωργ. 84 ἔρρωσο πολλὰ, ΚΔΠρόξ.15,29 ἔρρωσθε, αὐτ. 23,30 ἔρρωσο, Δίων Κ' ὀ,13 ἔρρωσο μοι καὶ ὄψι- σαι· 4) κ. ἐν μτχ. παθ. παρὰκ. ἐρρωμεί- νος βλλ.· 5) ρηματ. π. ῥώε, ῥώσις, ῥωστήρ, ῥωστικὸς, ῥωρός.

ῥωμνύτης ἐπίρωρ. μον. ἐρρωμένως, αθηνα- ῖως· Ψελλ. ἐν Σάβ.5,22.

ῥώε -ῥώσις (ἢ) (ἢ) (ῥήνυμι) κ. μον. ῥήγμα, ἀνοι- γμα, σχίσμα· Ὀδ.Χ143 ἀνὰ ῥώμας μεγάρου (ἰδὲ τὸν στενωπὸν διδῶν, διασθρόμων τῶν ἀγόντων εἰς τὸ μέγαρον, Εὐστ.1922,5.

ῥώε -ῥωγός (ἢ) (2) μτχ. κ. μον. δημ. ῥώμα κ. ὁ ῥώε (ΠΔ Ἦσ.56,8) μικρὸς σφαιροειδὴς καρπός, ἢ ῥάε, ἢ ῥάμα, τῆς σταφυλῆς· Φώτ. ῥάε· θηλυ- κῶς ἢ ῥάε, ὁ δὲ ῥώε καὶ βαρβαρισμός καὶ σο- λωικισμός· Ἀρχιλ.191, ΠΔ Λευπ.19,10 οὐδὲ τὰς ῥώμας τῶ ἀμπελιῶνος οὐ συλλέγει, Φιλ.2,390 (δ.γρ.) ἢ κ. ἐπὶ δῶμων δένδρων, ὁλον τῆς ἔλαιας· ΠΔ Ἦσα.17,6 ὡς ῥώμας ἔλαιας δύο ἢ τρεῖς ἐπ' ἄκρον μετώρου· 2) τὸ ἀποσπῶμενον, τὸ ἐκ- πίπτου, τὸ φύλλον· Κλήμ. Ἀλ.Στρωμ.2,18,86 τὰς ἀ- ποπιπτούσας ῥώμας συλλέγειν· 3) κτ. πληθ. τὸ ἕω μέρος τοῦ ἀκροῦ τῶν δοκῶν, αἰ ῥά- γες· Ροῦφ.π. Ὀρειδ.25,1,32· 4) εἶδος δηλητη- ριόδους ἀράχης, φοδιῶν ὄμοιον πρὸς ῥώμα, ἢ ῥάε, πρὸθ. ῥώδα, ῥωγαλιὰ· Ἦσα. ἐκόκωσι ἢ ἐλ- δος φαλλογίῶν· Νικ.Θηρ.716.

ῥώμας ἐπ. ἀποθ. π. Ὀμ. ἐν χρ. τὸ γ' πληθ. πα- ρατ. ἐρρώντο κ. ἐπ. ῥώματα κ. γ' πληθ. ἀορ. ἐρρώσαντο, μέλλ. ῥώσασμαι (Κολλ.Δῆλ.175), συ- νήθ. ἐπὶ πολεμιστῶν, κινῶμαι μετὰ ταχύτητος, μεθ' ὀρμῆς βιάζομαι, σπεύδω, ἐφορμῶ· Ἦσα. ἐρῶσων· ὄρων, ἐρρωμένως ἐκινῶντο, ὄρμη ἐλάμβανον· Ἰλ.Λ 50 αὐτοὶ δὲ πρῆλτες σὺν τοῖσιν θεοῖσιν θωρηθέν- τες ῥώωντ', αὐτ.Π166, Ὀδ.Ω 69 πολλοὶ καὶ δὲ ῥωες Ἀχαιοὶ τῶν θεῶν ἐρρώσαντο περὶ πυρῆν ἱετρεχον περὶ τὴν πυρᾶν· ἢ κ. ἐπὶ χορευόντων· Ἰλ.Ω 616 Νυμφῶν, αἰ τ' ἀμφ' Ἀχελυῶν ἐρρώσαντο ἰεχό- ρευσαν· ἢ μτ. αὐστ. αἰτ.· Ἰγμ. Ἀφρ 262 κα- λὸν χορὸν ἐρρώσαντο ἰεχόρευσαν ἐρρωμένως τρυσήλον χορῶν· ἢ κ. γενικ. κινῶμαι ταχέως· Ἰλ.Σ 411 ὄπῳ δὲ κνημαί ῥώντο ἀραιὰ ἰσχυλ. καὶ δὲ . . . λεπταὶ αὐτῶν κνημαὶ ὑπερκεκονῶτο μετὰ κα- κοπαθεσίᾳ, αὐτ.Σ 417 ὄπῳ δ' ἀμυρῖνοι ῥώοντο ἀνατῆ, Ὀδ.Ω 3 γάνατα δ' ἐρρώσαντο (εὐστ. ἐρρωμένως ἐκνήθησαν)· 2) ἐπὶ τριχῶν, κινῶ- σαι, σείσωμι, κυματίζω· Ἰλ.Ψ 367 χαιτὰ δ' ἐρ- ρώντο μετὰ ννοῖς ἀνέμου ἰεσέοντο αἰ τριχες κατὰ τὰς πνοὰς τοῦ ἀνέμου· 3) ρηματ. π. ῥώ- μη, ῥώμνυμι βλλ.51.

ῥωπάκιον (τῶ) λεξ. ὑποκορ. τοῦ ῥωπαε βλλ., ρουπάκι· Σουβ.

ῥωπάς -ἄδος (ἢ) μτχ. Ἡ ῥώε βλλ. II, τὸ ρήμα, τὸ σχίσμα· Ὀμπ.Κυν.4,393 ὄπῳ ῥωπάσιν.

ῥωπάε -ακος (ῶ) μτχ., ὑποκορ. ῥωπάκιον, ἢ ῥώε βλλ. II, τὸ ῥήμα, τὸ ἀνομιμα· Ἐπιφάν., Σουβ.

βρωπίων (τό). ἑπ. βρωπήων βλλ.

βρωπέω (βρώφ III) ἡγν. κόπτα μικρά ἔξλα, ρουπάνια : Λεωνίδ.Τορ.ΑΠΓ 6,226 τοῦτα τε βρωπέεις ὀλιγύθησιν ἰδ.γρ. βρωπέισι || Σουίδ. «βρωπέεσθαι ἔξλειεσθαι» 2) [βρωπίον] ἡα. «βρωπέειν βρωποκλιεῖν, ἤδη δὲ καὶ ἐπὶ τὰ μεταβάλλεσθαι».

βρωπέεις-εντος-εσσα-εν ἡγν. ὁ κατάφυτος ἐκ θάμνων, ἀπὸ χαροῦκλαδα : Κόνιν7,715 ὡς δ' ὄτ' ἀνά δρυμὰ πυκνὰ, καὶ ἄγκα βρωπέητα.

βρωπήιον (τό) ἑπ. κ. ἰων. ὁ ἄτ. τ. βρωπίων οὐδαμῶς εὐρισκτοί: ἐν χρ. μ. κτ. πλθβ., θάμνοι, χαροῦκλαδα, λόχηη : ἸλΝ199 φέρησαν ἀνά βρωπήια πυκνά, αὐτ.Φ 559 κατὰ τε βρωπήια θύα, αὐτ.Ψ 122.

βρωπίξω (βρώπος) πθ. ἐμπορεύομαι μικρὰ καὶ παντοειδῆ, εὐτελῆ ἐμπορεύματα ἡα. ἐκρρηγίζομεν ἢ τεχνιτεύομεν ἢ ἀμύμητα χρώματα εἰχομεν.. τινὲς βρωπίξιν ἀπέδουσαν τὸ ἀτεχνιτεύεσθαι καὶ ἀναθεύεσθαι, κακῶς ἔστι γὰρ βρώπος ὁ λεπτός φορτός καὶ ποικίλος καὶ .. τὰ ἐκ τῶν βρωπῶν πλεῖοντα, κανὴ καὶ σήστρα κυρίας, Φώτ. «ἐρρηπίζομεν» σμύμηκα καὶ συμπεφυρμένα ἐποιούμεν : Ἰων Χ Τρωγ.31.

βρωπικός-ή-όν (βρώπος) ἡγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναπερρέμενος ἢ ὁ ἀποτελούμενος ἐκ μικρῶν πραγμάτων, εὐτελῶν ἐμπορευμάτων || τὰ βρωπικά ἔξ ὅσα μικρὰ καὶ εὐτελῆ ἐμπορεύματα, κοσμητάτα, μικροπερρέματα, μικροκοσμήματα : Πλούτ.Λικ.9 ὡστ' οὐδὲ πρῶσθ' ἵ τῶν ἐνικνῶν καὶ βρωπικῶν ὄνηρξωι 2) ὁ ἀνήκων ἢ ἀναπερρέμενος εἰς ποταπὸν καὶ εὐτελῆ ἱστολισμὸν, ὄθ. ὁ ἀχρηστος, ὁ ἀχρεῖας, ὁ μὴ γνήσιος : Λεωνίδ.Τορ. ΑΠΓ 6,355 θάκχω δωρεταί βρωπικὰ γραφάμενα

ἰδέωγραφάμενα μὲ χρώμα οὐπιδανόν, ὡστε γὰ φαινύται ὅτι εἶναι ἱ χωρὶς πράγματι νὰ εἶναι πρθλ. Ἐρασιστρ.π.Πλούτ. ἡΒ 495C οὐδὲν ἔχουσα βρωπικὴν ἢ φύσιν» 3) ἐπὶ πραγμ., τὸ ἔξωτερικῶς φαινόμενον ὅτι ἔχει ὄξιν πινά, πράγματι δὲ μὴ ποταπὸν καὶ ἀνόξιν, τὸ εὐτελες τὸ ἀπιδανότα ὄξιας : Λεωνίδ.Τορ.ΑΠΓ 6,355 αἱ δὲ τὸ βδωρον βρωπικόν 4) ἐπὶ ἀναπερρέματι, ὁ περιγράφων εὐτελεῖς λεπτομερεάς : Πολύδ.23,53 ἢν δὲ ψευδεπιγράφος καὶ βρωπικός 5) τὸ οὐδ. βρωπικὸν ὡς οὐσ. ἢ εὐτελής καὶ ἀτεχνος διακόσμησης τοῦ λόγου : Λογγίν.Υφ.3,4 ἐποκέλλοντες δὲ εἰς βρωπικὸν καὶ κακὸζῆλον.

βρωπίον (τό) [βρώφ III] ἡγν. ἑπ. κ. ἰων. βρωπήιον, ἄττ. βρωπέιον ὁ θάμνος, ὁ κλάδος τὸ φρύγανον, τὸ χαροῦκλαδα : Δίων κ 63,28.

βρωπογραφία (ἡ) ἡγν. κ. νεώτ. ἡ ζωγραφία τοῦ βρωπογράφου, εἰκὼν παριστάνοσα ἀντικείμενα κοινὰ καὶ ποταπὰ δι' ἐπιπέδων χρωμάτων, ἀντίβ. μεγαλογραφία : Κικ.Ἀττ.15,16β' 2) λεξ. κ. νεώτ. εἰκὼν, ζωγραφία παριστάνοσα θάμνος καρποῦς καὶ ἄλλα ἀντικείμενα τῶν ἀγρῶν : ΕΜ 705,54.

βρωπογράφος (τό) ἡγν. κ. νεώτ. ὁ ζωγραφίζων ἀντικείμενα ποταπὰ, εὐτελῆ καὶ μετὰ κανῶν, εὐτελεῖα χρωμάτων, ὄθ. κ. ὁ ποταπὸς εἰκονογράφος ἢ σχεδιαστής 2) ὁ ζωγραφίζων θάμινους, καρποῦς, φρύγανα, χαροῦκλαδα, μαγειρικὰ πράγματα κττ. : ΕΜ 705,55 «βρώπες, ἄλη καὶ ὠλόδη φυτὰ .. καὶ βρωπογράφος, τοῦς τὰ τοιαῦτα ἰσπογράφοντας .. καὶ τὸν κοῦφρον φορτόν βρωπὸν καλοῦσας : Δονάτ.253 (πθ. ἀνάγν.).

βρωποκρηρήθρα (ἡ) [πῆρηρος] κ. μων. χυδαία καὶ ἀπατηλὴ φλυαρία : Εὐστ.927,56 «βρωποκρηρήθρα τις προεργρήθη ἐπὶ χρυσοῖδητι καὶ φλυαρία σκωπτόμενος» : Κωμ.Ἀδέου.294 τῶν δὲ κωμικῶν ὁ μὲν τις αὐτὸν ἀποκαλεῖ βρωποκρηρήθραν [ιδιόρθ. ἀντὶ βρωποταμυλλήθρα], Εὐστ. Πεν.106,45 εἰς βρωποκρηρήθραν σκωπτόεσθαι.

βρωποκλιεῖν (τό) γλωσσ. κ. νεώτ. κ. ὠλίον τὸ κατάστημα τοῦ βρωποκλιῶου, φιλικὸζῆδικον.

βρωποκλιῶς (ὁ) ἡγν. κ. νεώτ. ὁ πωλητὴς βρώπων, μικρῶν καὶ ποικίλων πραγμάτων, ὁ μικροπώρος, ὁ μικροπωλητὴς, ὁ φιλικαντὴς ἡα. «βρωποκλιῶς ὁ βρώπων πωλὼν, βρώπων δὲ ἔλεγον τὸν λεπτόν καὶ ποικίλον φορτόν» : ΓΙΔ Νε.3,32 ἀναμεικτοῦς τῆς πύλης τῆς προδικτικῆς ἑκρῶσται σὶ χαλικεῖς καὶ ὁ βρωποκλιῶς [ιδ.γρ. βρωποκλιῶς], Γολ.12,252, Σχολ.Ἀριστοφ.Π.17.

βρωπός (ὁ) κ. σχολ. κ. νεώτ. μικρὰ, εὐτελῆ καὶ παντοειδῆ ἐμπορεύματα, ὄσον φέλια, περιπέροια, δακτυλίοντα, βελόνια, περόνια, ὄβλια σκεῦα κττ., φίλικὰ ἡα. «βρώπων δὲ ἔλεγον τὸν λεπτόν καὶ ποικίλον φορτόν» : Αισχ.ἀν.263 ὅστις βρώπων ἔξαιεν χθονός, Ἀριστοφ.Ἐσσυμ.844,19 ἔλαιον καὶ ἄλλων ναυτικῶν βρώπων, Διφιλι.55 ἔσχαθρον, κλίην, κάθον, στρώματα, .. θύλακον .. τοσοῦτος ἐσθ' ὁ βρώπων ἐν αὐτῷ περιπέρις, Στράβ.4,5,3 ἄλλοια καὶ ἡεριαυχενία καὶ ὡαλὰ σκεῦα καὶ ἄλλος βρώπος τοιοῦτος || κ. περιφρονητικῶς : Δημ.910 ἀπρῶτον γὰρ εἶναι τὸν βρωπὸν 2) μείγμα χρωμάτων ἡα. «βρώπος βρωπικόν, ἀντὶ τοῦ οὐδενός ὄξιν, ὁ γὰρ βρώπος λεπτός φορτός, ἴσων μίγματος, χρωμάτων, ὅσα ζωγράφους βοσπεῖσι, μωφεοῖς χρῆσμεσι» : Σχολ.Πορφ.Ἀποχ.4,3.

βρωποταμυλλήθρα (ἡ) κωδ. ἀντὶ βρωποκρηρήθρα βλλ. : Κωμ.Ἀδέου.294.

βρωρός-ά-όν (βρώρωμι) ἡα. «εσφορός καὶ τὰ κάρτα ..» πρθλ. βρώρος.

βρώξω ἡγν. σκῶν. ὁ κάτοικος τῆς Ταυρίδος : Τζέτζ.Χιλ.11,881 «σφῆστερον ἐδῆλῳσα ταύρους τοῦς βῶς καλεῖσθαι» || 88, γεν. ὁ βῶσιος Ἄλων Δ 63,9 «ἐξ τοῦς Ταυροκίνας, οὐς ἡ κοινὴ διάλεκτος βῶς εἰσθεν ὀνομάζειν, Εὐστ. εἰς Δίον. Περ.202 «αἱ ταυροὶ αἰ καὶ βῶσιος» || κτ. ἐν : Μοσχόπουλ. Σχεδῶν 200 «βῶς ὁ κοινῶς βῶσιος».

βρωτικός-ή-όν νεώτ. δημ. κ. ρωσικῶς ὁ ἀνήκων ἢ ἀναπερρέμενος εἰς τὴν βρωσίον ἢ τοῦς βῶσιος ἢ ὁ ἐξ αὐτῶν προερχόμενος.

βρωτικός-εως (ἡ) (βρώρωμι) ἡγν. κ. νεώτ. ἡ ἐπιβρωσις ἢ ἐνίσχυσις, ἡ ἐκδινώμασις τὸ δυναμώμα : Σέξτ.Ἐπι.Μοδθ.1,97 βῶσις καὶ βρέφεις σωμάτων, Χορικ.εἰς Ἀθόν.4,524β κοινήν ἀπαισι πορίζεται βῶσιν, Ἐπιγρ. βῶσιν εὐθεσάται τινι 2) ἡ ἐνθάρρυνσις, ἐγκορδίασις, ἡ ψυχικὴ ἐνίσχυσις, ἡ προτροπὴ : Σχολ.Ἰ.ὉΕ 1087/13 3) ἡ βιαστιάσις. ἡ σφοδρότης : Παρμ.Ἀπομ.1,38 ἡ βῶσις τοῦ πάθους 4) ἡ ὑπεροχὴ ἢ ὑπερέτερσις, ἡ ἐπικράτησις, τὸ μεγαλύτερον βῶρος : Πλωτίν.3,4,3 βῶσις τοῦ χειρόνος ἤθους.

βρωσιστὴ ἑπίρω. μων. κ. νεώτ. ἐν τῷ ρωσικῷ γλώσσῃ : Κ Γ Πορφ. Πρὸς τὸν υἱὸν Ἑρωσίου 75.

βρωσκόμενος εἰς τῆς μχ. ἐνεστ. τὸ ἀπρ. βῶσκειμαι ἑπίρω. ἑρρωσκόμενος, ἰοχούρω : Ἰπν.Καρθ.1.

βρωσφίλιος-όν νεώτ. ὁ προσκεμῖνος ἐκ τῶν βῶσιν, ὁ φιλόρρωσος : ρωσφίλιον κόμμα || οἱ βρωσφίλιοι ὡς οὐσ.οἱ ἀπὸ τῆς καθόδοϋς τῆς Κοποστρίου ἐως τῆς Ἑλλάδος ἀκολουθούσαντες αὐτὸν καὶ σχηματίζοντες τὸ βρωσικὸν κόμμα.

βρωσταξέ-άκος (ὁ) ἡγν. μων. κ. νεώτ. μέρος μηχανῆς ὑπόδοδρον, ἔρεισμα, βῆθρον ἐπ' οὐ τίθεται π : Ἀπολλ.Δαμ.Πολιορκ.44 ἐλεπόλις αὐτῆ ἐκ τριῶν τῶν μερῶν συγκείται, ἐκ τε σταυροειδοῦς βάσεως καὶ βῶστακος κατὰ τὸ μέσον ἀνεστηκῶτος καὶ περιπέτου, Τζέτζ.Χιλ.11,612 2) νεώτ. γενικ. τεμάχον ἔξλου ἢ μετάλλου πρῶσιμακον, πῆθεμον πρὸς ἀποσπῆξιν ἢ ἀνύψωσιν διαφόρων ἀντικείμενων, τάκος, ντάκος.

βρωστήρ-ηρος (ὁ) [βρώρωμι] ἡα. εσφῆρας : πρθλ. βρωστήρ.

βρωστήριον (τό) Φώτ. «παρορμητήριον» || ἡα. «βρωστήριον φρενῶν κίνημα, καὶ παρορμητικόν βῶσιον γὰρ τὸ εἰς ἄλλην παρορμησιὰ».

ρωστικός-ή-όν *μγν. κ. νεώτ.* ἐπί τροφῶν κ. φαρμάκων, ὁ ἐνισχύων, ὁ δυναμώνων, ὁ δυναμωτικός : Γαλ.4,404,2 **ρωστικόν** οὐδέν ἔχουσι (ἐπὶ τῶν ἀπίων καὶ τῶν· ροίωσι, αὐτ.19,687,3 φάρμακα **ρωστικά** στομάχου· 2) ὁ ἰσχυρός, ὁ δυνατός : Κλῆμ. Ἀλ.26.

ρώστρον [ῥῶ] Ἦσ. ἐμβολόν.
ρωτακίω *λεξ. κ. νεώτ.* μεταχειρίζομαι συνεχῶς τὸ στοιχεῖον ρ, τραυλίζων προφέρω πολλάκις ρ ἀντὶ ἄλλου φθόγγου· Σουίδ. «ρωτακίζειν, τῷ ρ στοιχείῳ συνεχῶς χρῆσθαι»· 2) *νεώτ. εἰδ.* ἐν τῇ γλωσσολογίᾳ, χαρακτηρίζομαι ὑπὸ τοῦ ρωτακισμοῦ βλ.λ.21 : οἱ ἀρχαῖοι Ἐρετριεῖς ἐρωτάκιζον· 3) *ρηματ. η.* ρωτακισμός.

ρωτακισμός [ῥῶ] [ρωτακίω] *μυν. κ. νεώτ.* ἰατρ. σύμπτωμα τῆς τοῦ λόγου διαταραχῆς ἐκ μερικοῦ ὡς τὰ πολλὰ τραυλισμοῦ τοῦ συμφώνου ρ, προφερομένου ὡς γ : Φιλῆς 1,372· 2) *εἰδ.* ἐν τῇ γλωσσολογίᾳ, ἡ τροπὴ τοῦ φθόγγου σ εἰς ρ, ἢς προηγήθη τροπὴ τοῦ ἀήχου συριστικοῦ σ εἰς τὸ ἠχηρὸν ζ.

ρώτημα [ῥῶ] *δημ. ἄ.* ἐρώτημα βλ.λ. : παροιμ. κάλλια ναι ἐνα ρώτημα παρὰ χίλια γυρέματα (ἢ λήφει πληροφοριῶν εἶναι σκοπιμώτερον ἀπὸ τὴν ἀκαθοδήγητον ἀνοχρήτησιν)· φρ. θέλει ρώτημα ; [περὶ προδήλου ἢ σαφῶς ἐπιβαλλομένου]· ὁμ. γὰρ νά χουμε καλὸ ρώτημα.

ρώτηγες ὁ. ρώδιγγες βλ.λ.
ρωτώ *μυν. κ. δημ. ἄ.* ἐρωτώ βλ.λ. : Ἐρωτόκριτ. 1, 1780 καὶ δὲν ἐρώτηξεν ποτὲ ἐκείνη νά τσί ποῦσι, παροιμ. ρωτώντας πᾶσι κανεῖς στήν Πόλη.

ρωτῶρ-ωρος [ῥῶ] *νεώτ.* τὸ περιστρεφόμενον μέρος ἠλεκτρικῆς γεννητρίδος ἢ ἠλεκτροκινητήρος.

ρωχητή [ῥῆ] *μγν. κ. μυν.* ὁ ρωχῶδς βλ.λ. [1] : Εὐστ. Πον. 176,24· || κ. κτ. πληθ. ἐπὶ ρυτίδων : Μάρκελλ. Σιδ. 79.

ρωχητός [ῥῆ] [1] [ῥῶξῆ] ρήγμα, σχίσμα, σχισμάδα : Ἰλ.Ψ 420 **ρωχητός** ἐπὶν γαίης [σχόλ. ἐτόπος κεχαραγμένος ὑπὸ ὄμβριου ὕδατος·], Βίων ἀπ. 1, Ἀπολλ. Ρ 4,1545, Στροβ. 8,5,7 οἱ ἀπὸ τῶν σεισμῶν **ρωχητοὶ** [δ. γρ. 1. Πλούτ. Κράσος, 4 αὐτοφωεῖς δὲ **ρωχητοὶ** τῆς πέτρας ἢ μάλιστα περιπίπτει τὸ φῶς ἐξέσθιν ὑπολαμβάνουσι.

ρωχητός [ῥῆ] [2] *μγν. κ. ροχητός κ. ρωγμός κ. ρογμός κ. ρογχός ρέγκος, ρόγγος, ρουχάλισμα, ρουχαλιτὸ· πρδλ. Ἐρωπιαν. γλωσσ. τοῦ ρέγγος : Ἀρετ. Χρον. Παθ. 1, [1] [δ. γρ. **ρωγμός**], Ἀετ. 6,3· 2) ἡ ἐρυγὴ, τὸ ρέψιμο : Κλήμ. Ἀλ. 215 **ρωχητοὶ** τῶν τροφαῖς ἀποσασαγμένα.*

ρωχημώδης-ους-ες *μυν.* ὁ ὁμοίος πρός ρωχητόν, ὁ ἐν εἶδει ρωχητοῦ βλ.λ. [1] : Εὐστ. Ὀδ. 1721, [3] τοῦ σκοπέλου τῆ ρωχημώδει διαθέσει διαιρουμένου εἰς πέτρας πολλὰς.

ρώχω *μγν. κ. λεξ.* ἀσθμαίνω, πνευστῶ, λαχονιάζω : Σωρ. 1, 123· 2) Ἦσ. ἐρώχην· βράχην τοῖς ὁδοῦσι.

ρώφ-ρώπος [ῥῆ] [1] *κτ. ἐν. μ. π.* Ἦσ., μικρὸν γαμδένδρον, θάμνος, χαμόκλαδο· Ἦσ. ἐρώφ· βότανη ἀπολή, αὐτ. ἐρώπες τὰ θασέα τῶν φυτῶν καὶ θαμνώδης ὄλη ἢ εἶδος λύγου· 2) ἐν χρ. κτ. πληθ. ἡ λεπτὴ βέργα ἢ ἀποκοπτομένη ἐκ τῶν θάμνων : Ὀδ. Κ 166 σπασάμηνη ρώπας καὶ εὐκάμπτους ράβδους ἔχοντα, αὐτ. Π 47, Λιβάν. Λόγ. 11, 254 ἀντίφυργοι ἐξόλινοι καὶ ρώπες εἰς σκέλην· || Εὐστ. 1750, 2 ἐρώπες καὶ λύγοι φυτὰ λιανώδη καὶ οὐτως ἐλλύμενα, ὡς καὶ πείσμα, ὁ ἐστὶ σχοινίον, ἐξ αὐτῶν στρέφονται ἦγον κλώθεσθαι.

ρώφ [2] *πάπ.* ἐπιλοῖον παπύρινον, ὁ καλεῖται Αἰγυπτιατὶ ρώφ· πρδλ. ρώμιν.

ρώω ὄτρ., ἐξ οὗ ὁ Θεόγνωστος παράγει τὸ **ρώον** = ῥῶων οἶνος : Θεόγνωστ. Καν. 148.

Σ, σ, σίγμα [τό] κ. μων., νεώτ. κ. δημ. κ. σίγμα, **δωρ.** σάν [Μο], 139 κτὰ σὺνάματά σφι [τοῖσι Πέτρασι] τελευτᾷσι πάντα ἐς ταῦτά γράμμα τὰ Δωριεῖς μὲν σάν καλέουσι, ἴωνες δὲ σίγμα, Πίνδ. ἀπ. 11, 3, Ἀθην. 11, 467 Α'] ἢ λ. ἐνάσθρ. ἐκπερομένη παραμένει ἀλλ., σὺν τοῖσιν σίγμα [Πλάτ. Θεοί. 203 Β, Ἀθην. 10, 455, Ἰω. Λυδ. Μην. 1, 21], **δοτ.** τῷ σίγμα [Γαλ. Χρ. Μαρ. 2, 14], ὄνομα πληθ. τὰ σίγμα [Ξέν. Ἑλλ. 4, 4, 10], μων. κ. κλιτή, σὺν γενικ. τοῦ σίγματος [Ἐυστ. 1389, 16], **δοτ.** πληθ. σίγμασιν [αὐτ. 905, 7], τὸ δέκατον ὄδωσεν κατὰ τὰς ἐν γράμμα τῷ ἑλληνικῷ ἀφωσθήτου κ. εἰκοστὸν πρῶτον πιθανῶς τῶν ἀρχαίω. ἔλλ. ὡς κ. τοῦ ἔτρουσκικοῦ, προελθὼν ἐκ τοῦ εἰκοστού πρώτου γράμματος τοῦ φωνικικοῦ ἀφωσθήτου εἰς σημαίνοντος ὄδοσ-ῆσαν' || τὸ ἀρχαῖον αὐτὸ σίγμα ἦτο Μ ἐν τῷ ἴων. ἀφωσθήτ. κ. Σ κ. γ' παραβάλλεται πρὸς συνεστραμμένον ἔμμα [Ἐυρ. ἀπ. 385, 7, Θεοδέκτ. 6] καὶ πρὸς σκυθὸν τὸς ἐν σχηματισθῆν διὰ τεσσάρων γραμμῶν [Ἀγδῶν 4] μετέπειτα, εἰς παλαιούς ἐξ χρόνου, ἔλαβε τὸ σίγμα ἡμικυκλίω C, δὲ ὁ Αἰσχρίων ἐν ἀπ. 1 καλεῖ τὴν νέαν ἀσλήνην τὸ καλὸν οὐρανοῦ νέον σίγμα' ἐντέθεν κ. ὁ ἀρχήστρα καλεῖται τὰ τοῦ δατέρου σίγμα [Φωτ., ΑΒ 286] κ. οἱ Ἀσπίνοι συγγραφεῖς ἐκάλουν εἰς τὰ ἡμικυκλιοειδῆς τὴν ἀνάκλιτρον [Μαρτίν. 10, 48, 6] πρὸς σιγμοειδῆς τὸ τὸν ἀνάκη τὴν διακρίνεται ἀπὸ τοῦ Σ=ς' || ὁπὸ τοῦ Ἀριστ. Παιητ. 1456 β, 28 θεωρεῖται ἡμίφωνον || σύμφωνα συριστικῶν, ὡς κ. τὸ Σ κ. οἱ συγγενεῖς πρὸς αὐτὰ φθόγγοι, ἐκφωνοῦμενοι διὰ τῆς ἐκπομπῆς τοῦ πνεύματος, καθ' ἐν χρόνον τὸ ἀκρον τῆς γλώσσης κεκαμμένον ὀλίγον πρὸς τὰ κάτω καὶ ἐπεριεπίδμενον ἐπὶ τῶν φωνῶν σχηματίζει φραγμὸν' || εἶναι φθόγγος ἄγκος, διαρκή κ. πνευματώδης [Πλάτ. Κρατ. 427 λ], ἐπειδὴ δὲ ἔξφωνοῦτο μτ. πινος δασύτητος ἀντὶ τῶν στοιχείων Ξ κ. Ψ ἐγράφετο εἰς τὸ παλαιόν, ἦται τὸ προεκυκλιθεῖον ἀπτ. ὀλφάθησαν, οὐχί ΚΞ, ΠΞ ἀλλὰ ΧΞ κ. ΦΞ, σὺν ἐξ Σάμου [ἐκ Σάμου] - σχανθός ἐκ τοῦ χσανθός [ξανθός], χσανάρχων κ. σχανάρχων [ξανάρχων]' 2) τὸ παλαιόν σίγμα, ἦται τὸ ἐκ τῆς λαπετικής γλώσσης κληρονομήθη ἐν τῷ ἑλληνικῷ ἐκ τῆς λαπετικής εἰς προδιαλεκτικῶς χρόνους εἰς Η [δασείαν] κ. Ἰδᾶ ἐν ἀρχ. λ. πρὸ φωνήεντος ἢ ἐν μέσῳ λ. μεταξὺ φωνηέντων :: **σερπη** - **χεπτά** [ἐπτά], **σεραορ** - **ἡεμορ** [ἔμορ]' || τὸ οὗτω μεταξὺ φωνηέντων προελθὼν Η τὸ οὐκρον προφώνητος ἀπεισιωπήθη εἰς πάσας τὰς ἀρχαίας ἑλληνικὰς διαλέκτους :: **γένεσος** - **γένεσιος** - **γένεκος** [γένουσι], **δρεσ-α** - **δρεψα** - **δρεσι Ἰσρή]** || εἰς τινος διαλέκτους κ. Ἰδ. εἰς τὴν Λακων. οὐ μόνον τὸ ἐκ τῆς λαπετικῆς σίγμα, ἀλλὰ κ. τὸ ὑπεργενεῖς ἐτροπή εἰς Η κ. κατόπιν ἀπεισιωπήθη: **μόνια-μῶσα** - **μῶνα** - **μῶα**, - **ὀρόνια-ὀρώσα** ὀρώνα - **ὀρώα** || ὄμ. κ. εἰς τὰς φιλικτικὰς ἐκ τῶν ἀρχαίων διαλέκτων, ἦται ἐν τῇ λεσβ., μικρασιατικῇ ἰων., ἡλιακῇ, κ. ὡς πρὸς τὸ ἐν ἀρχ. λ. Η, οὗτω δὲ εἰς τὰς διαλέκτους ταύτας οἱ δασυόμενοι λ. ἐταυτίσθησαν πρὸς τὰς ἀνέκασθεν φιλομένους, ἀλλ' εἰς τὰς δασυητικὰς ἐκ τῶν ἀρχαίων διαλέκτων μόνον κτ. ἀν-

ομοίωσιν ἀπεισιωπήθη ἡ δασεία: **σέγω** - **ἡέγω** ἢ **ἔγω** - **ἔγω**, **ἀδελφός** - **ἀδέλφος**, **ἀθρόος** - **ἀθρόος** - **ἀθροῖζω**' 3) τὸ μεταξὺ φωνηέντων κτ. τὰ ἀνωτέρω ἀπεισιωπήθη σ) ἀ σκατευστάθη εἰς δ. τ., ρημ. Ἰδῶ, κτ. ἀναλογικῆ ἐπιδρασαν ἀ. τ., εἰς τοὺς ὁποίους διεσάθη κανονικῶς, ἦται κτ. τοῦ τ. ἐτριψα [ἐτριβ-σαι], ἐπλεξα [ἐπλεκ-σαι], ἐκήρυξα [ἐκήρυκ-σαι] ἐλέγηθι κατόπιν κ. ἔλυσα - **ἔλυσα** - **ἔλυσα** - **ἔλυσα** ἀντὶ τῶν ὁμοίων ἔλυα - **ἔλυα**' 4) τὸ σίγμα ἐν τῇ ἀρχ. ἑλληνικῇ κ. ταῖς διαλέκτοις αὐτῆς προήλθε κ. ἐκ τοῦ τ πρὸ τοῦ j, σὺν πλοούτιος - πλοούτιος - πλοούσιος, ἐνιαυτός - ἐνιαυτός - ἐνιαυτός, τίθητι - τίθησι, δίδωσι - δίδωσι, λέγοντι λέγουσι' || ἐξ ἀναλογικῶς ὀπλοῦ σ [τρεῖς] σασέ, σέ, τῆδς [κατ. ἄρεσι] - σασός - σός, τοῦ γένεσι - **γενεσι**, τοῖς δρεσι - **δρεσι**, ποδοῖ ποσοῖ ποσῶ, ἐπέλευσα - **ἐπέλευσα**' 5) τὸ ἐκ τοῦ συνεστραμμένου οὐρανοῦ κ. χ. μτ. τοῦ ἡμίφωνου j προελθὼν διπλοῦν σ δὲν ἠλοιοήθη: **φυλακίω** - **φυλάσω** [ἀπτ. -ἀπτι], **παρέχω** - **παράσω** [ἀπτ. -ἀπτι], **γλῶχλα** - **γλώσσα**' || κτ. ταῦτα ἐλέγοντο ἀνευ ἀναλοιοήσεως τοῦ διπλοῦ σ κ. τὰ **μέλιγα** - **Κρήττα** - **Θήσσα** - **ἐφέσσα**' 6) ὀξιοσημειῖται εἶναι οἱ δὲ φθοροὶ συνδυαστικῶς παθητικῶν μετατροπῶν ἡ ὀπαλείφεις τοῦ σ, σὺν ἀρσην - **ἀρρην**, **θάρρος** - **θάρρος**, **ἄμας** - **οἰολ**, **ἄμμα** - **δωρ. ἀμέ** - **λων**, **ἀπτ. ἄμπε**, **ἔσμι** - **οἰολ**, **ἔμμι** **δωρ. ἄμ** - **λων**, **ἀπτ. εἰμ**, **ἔμμοσα** - **οἰολ**, **ἔμμοσα** **λων**, **ἀπτ. ἐμμοσα**, **φασανός** - **φασανός** - **φασνός** - **φασινός**' 7) ἐν τῇ οἰολ. κ. ἰων. τὸ δ τρέπεται εἰς σ, σὺν **ὄσμη** - **ὄσμη**, **ἴσμεν** - **ἴσμεν**' 8) ἐν τῇ οἰολ. κ. **δωρ.** τὸ σ τρέπεται εἰς τ, σὺν **Ποσειδῶν** - **Ποτίδαν**, **ἴστω** - **ἴττω**, **πρὸς** - **ποτί**' || ὄμ. κ. π. νεωτέρ. Ἄπτ. σὺν σήμερον - **τήμερον**, **σῆκον** - **τόκον**, **μέσαυλος** - **μέταυλος**, **νευσία** - **νευσία**' 9) συχρ. ἐν τῇ οἰολ. κ. **δωρ.** διαλέκτῳ τὸ σ διπλασιάζεται, τὴν συνήθειαν δὲ ταύτην παρέλαβον κ. οἱ ποιηταί, σὺν **δσοσ** - **δσοσος**, **μέσος** - **μέσοςος**' || συκνῶτ. ἐν τοῖς τ. τοῦ μέλλ. κ. ὄρω. **ἔσω** - **ἔσω** - **ἔσω** ὅπως καταστῆ ἡ παραλλογία μακρά' || π. ποιητ. τὸ σ διπλασιάζεται ἐν τῷ συνθέτῳ, ὅταν τὸ β' συνθ. ἀρχηται ἀπὸ σ, σὺν **βοοσσοός** - **λαοσσοός**' || παρεμβάλλεται ἐν τῷ συνθέτῳ, σὺν **ἑσθεδλος**, **ἐχθεσθαλος**, **σοκθεσθαλος**, **βθεσθαλος**, **θεσπις**, **θεσπέσιος**, **θεσφατος**' 10) τὸ σ σπαν. μετατρέπεται εἰς πτ κ. τάνοπαλον, σὺν **πῆσσω** - **πῆπτω**, - **ὀπτω** - **ὀφομα** κ. **δασμοσ**, **ἐνίσσω** - **ἐνίπτω**' 11) ὄμ. τὸ σ μεταβάλλεται εἰς ξ ἐν τῇ ἰων. διαλέκτῳ σὺν **δισσός** - **διξός**, **τρισός** - **τριξός**' || π. τοῖς παλαιῶν. Ἄπτ. ἡ πρὸς σὺν μεθ' ὄλων αὐτοῖς τῶν συνθέτων προερέπετο **ξάν**' || ἐν τῷ **δωρ.** μέλλ. κ. ὄρω. τὸν ρ. μτ. τῶν παραγῶτων τὸ σ μετατρέπεται εἰς ξ σὺν **ἐργάζομαι** - **ἐμέριξα** - **χειρίζεις**' 12) π. Ἄπτ. κ. Αἰολ. σπαν. τὸ σ ἢ σ μεταβάλλεται εἰς φ, σὺν **σιττακός** - **φιττακός**, **κόσσυφος** - **κόφικος**, **Σαφφῶ** - **Ψαφφῶ**' 13) τὸ σ μτ. τῶν χελικῶν συνεχωμενῶν εἰς φ σὺν **κῶμωψ** - **Ἀραφῶ**' || μτ. τῶν οὐρανομένων εἰς ξ σὺν **κόραξ**, **διώμωξ**' || μτ. τοῦ ὄονου. δ εἰς ξ σὺν Ἀθήναςξ - Ἀθήναςξ' || ἐν τῇ

δημ. τὸ σ ἐπράθη ἐν ἀρχῇ λ. εἰς ζ ὡς οἶον σάφειρος - ζαφαίρι, σάχος - ζοχός - εσσαχάδες - ζοχάδες. 14) ἐν τῇ ἡλει, λακων. τὸ τέλ. ε ἔν ταις καταλήξεσιν -ας -ης -ος, ως τρέπεται εἰς ρ, ὡς οἶον ασκός - ἀσκρός || ὄμ. κ. ἐν μέσῳ λ. οἶον πελασγός - πελαργός, βέσιμος - βέρμιος || ἐν ἔφραθ. ὄμ. ἀλλὰ μεταξὺ-φωνηέντων ὡς ἀρχουσιον - ἀρχουριν, τοῖς πασιον - τοῖς πασιρην 15) ἐν τῇ λακων. τὸ σ κεῖται ἀντὶ τοῦ θ, ὡς οἶον θασός - θιάς, Ἄσθην - Ἄσανα, ἀγοθός - ἀγασός, παρβένος - παρβένος. 16) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν λ. ἀρχομένιος ἀπὸ μ. προτάσσεται σ, ὡς οἶον μάραγδος - μαράργος, μάρανα - μαράνα, μάρανα - μαράνα - σμάρανα, μικρός - σμικρός, μέγνιου - σμίγω || κ. ἐν λ. ἀρχομένιος ἀπὸ τ, ὡς οἶον τέγος - στέγω, τέρφος - στέρφος || ὄμ. κ. ἐν λ. ἀρχομένιος ἀπὸ δασυνομένου φωνηέντος ὡς Ἑλλοί - Σέλλοι, Ἀλμυδησός - Σαλμυδησός, ὄς - ὄσς [λατ. ausi] πρὸλ. ὄλς - λατ. sal, ὄλκός - λατ. saluta, ἄλιος - λατ. sal || σπαν. πρὸ τοῦ κ. φ. οἶον κιδάνα - σκιδάναμι, λατ. fallo - σφάλω, λατ. fada - σφενδόνη || δημ. ἐν ἀρχ. λ. παρατηρεῖται ἀντιπένητος τοῦ σ ἐν τοῦ τέλ. ζ τοῦ ἄρθρ. οἶον βάλος - σβάλος τοῦς βάλουσι, Κάρναθος - Σκάρναθος [τῆς Κορναθου], ἀκονη [τῆς κόνεως]. 17) τὸ σ παρενεβάλλεται ἐν τῷ μέσῳ λ. πρὸ τοῦ θ, ἴδρα π. ποιητ. ἐν τῷ σ' πλῆθ. ταῦ παθ. κ. μέσ. τῶν ρ., ὡς οἶον τυπτόμεθα - τυπτόμεθα || κ. ἐν ἐπιρρ. λήγουσιν εἰς -θεν, ὡς οἶον διπθεν - διπσθεν 18) ἀντικατέστηται τὸ τέλεικον ἐν τῷ σ' πλῆθ. τοῦ ἔνεργ. τῶν ρ. κ. ἐν τῶν ἐπιρρ., ὡς οἶον αἰέν - αἰές, πέρσιον - πέρυτις || ὄμ. κ. τὸ τέλεικον εἰ ἐν τοῖς διαλέκτοις τῆς Μ. Ἑλλάδος, ὡς οἶον φάναξ - βῶναος - κῶξ - κῶξ || ὄμ. τὸ ε ἀντικατεστάται διὰ τοῦ σσ ἐν τῇ ἰων., ὡς οἶον βυθός - βυσοάς: ΕΜ 217 || τὸ ε διὰ τοῦ σκ ἐν τῇ αἰολ. κ. δωρ., ὡς οἶον σίφος - σίφρος || ὄμ. τὸ ζ διὰ τοῦ σδ ἐν τῇ δωρ., ὡς οἶον ζεύλια - σδευλία, μαζός - πασός, τράπεζα - τράπεζα, παῖξ - πασιξ: 19) δημ. ἐν τοῖς συμπλέγμασι σ κ. σθ τὰ δασέα σύμφωνα μετεβλήθησαν εἰς φάλ, ὡς οἶον ἀσκαμν - μιστός - ἐσκαμνκῶ. 20) Ἑπιρρ., πάπ., νεώτ. κ. δημ. τὸ σ πρὸ τῶν συμφ. β, γ, δ, λ, μ, ν, ρ ἐκφωνεῖται ὡς ζ, ὡς οἶον Σμύρνη - Σμύρα, σδένυμι - ζδένυμι, πρεσβυτήεις, ἐισροή, δίσουσι, ἄλαγος, Ἰσραήλ. 21) τέλ. ε προστίθεται ἐν τοῖς λ. οἶον, μέγρι, ἄχρι πρὸ φωνηέντος || δημ. κτ. ἀναλογίαν ἀνεπιπένη σ κ. ἐν τέλει ἐπιρρ., ὡς οἶον ἐπειδής - τίποτες - φές || κ. ἐν τῷ β' προσ. τῆς προστ. ὄμο. ὡς οἶον πέξ - ἰδέξ: 22) ὄμ. παρατηρεῖται κτ. πλημεθὺς συλλαβισμὸν ἐκπιπένη τοῦ σ ἐν ἀρχ. λ., ὡς οἶον σιμάθ - πιθαμή 23) ὄμ. παρατηρεῖται κ. ὀφθαλμῶς ἐν τῶν νεοελληνικαῖς διαλέκτοις κ. μεταξὺ φωνηέντων, ὡς οἶον νίσωμε-κυρπ. νὰ πκιδώμεν || κ. κτ. ἀνομοίωσιν, ὡς οἶον Θανάσης - Θανάλης, ὁ πατέρας μου - ὁ πατήρ μου 24) δημ. τὸ σύμπλεγμα σι ἀπλοποιεῖται εἰς α, ὡς οἶον τριακόσια - τρακόσα || ἐν τῇ κυρπ. ἀποδοῖται διὰ τοῦ σθδ: τριακόσθδα 25) τὸ Σ σ χρησιμοποιεῖται ἐν τῷ βραχυγραφ. κ. συμβολ. εἰς πλείστας περιπτώσεις. ὄδ. ὡς ἀριθμ. σύμβολον Σ' ἢ α' = 200, 200στός, 200άκις Σ ἢ σ=200.000 ἢ 200άκις χιλιοστός ἢ 200άκις χιλιάκις || ἐν βιβλίοις, ἄ ἔχουν ὁμοειδήρεσις διὰ τοῦ ἀφωσθίτου ἠριθμημένους σημαίνει 200ῆν ἀσπρῶν || εἰς τὰς ἐκδόσεις τοῦ ὄμο. σημαίνει τὴν ἰβην ρομφαῖαν, εἰδ. δὲ ἐν τοῖς πλείστοις τὸ Σ τὴν ἰβην τῆς Ἰλιάδος καὶ τὸ σ τὴν ἰβην τῆς Ὀδυσσειας 26) τὸ Σ ἴητο διακριτικὸν ἐπὶ τῶν ὀπίσθων τῶν Σικυωνίων [ἔν. Ἑλλ. 4, 10]: 27) ἐν τῇ νεώτ. κ. δημ. βραχυγραφία διὰ τοῦ σ δηλοῦται σελίς: 28) νεώτ. ἐπὶ ἄλλων ἀβραγαφικῶν χαρτῶν τὸ σ σημαίνει σιληρός βυβός || ἐν τῇ

γεωγραφικῇ ὁρολογία Σ ὁ ἄνεμος Σκίρων κ. θ ὁ Νότος: 29) ἐν τῇ ἔμπορ. ἀλληλογραφίᾳ σπαν σημαίνει σελίνω. 30) ἐν ἐγγράφοις ΕΣ Ἑλληνο-Κατοχῆς, ΥΣ Ὑπουργεῖον Στρατιωτικῶν, ΣΣ Σώμα Στρατοῦ: || ἐν ἀντιγραφίᾳ ΣΤ σπαργίδος τόπος: 31) ὡς ὄνομ. τοῦ 4ου κ. 10 γρ. ἐν τῇ λ. Θρασύμαχος κ. τοῦ 6ου ἐν τῇ λ. Διονύσιου [Ἑπιρρ. π. ΑΒΗ, 10, 454F, ἄχαι. 33.4]. σ δημ. τὸ τέλ. ε τῆς προστ. εἰς μτ. τὴν ἐκπιπένη τῆς διφθόγγου, ἴδρα ὡς προσκολληθῆν ἐν τῷ ἄρθρ.: στοῦ Μανώλη τὴν ταβέρνα, - στὰ Σάλωνα σφάζουν ἀρνία, σ' ἄντων. κ. νεώτ. κ. δημ. ἢ αἰτ. τῆς προστ. ὄντων. β' προσ. σὺ βλλ. 2) ἐπ. σπαν. ἢ δοτ. τῆς αἰτῆς ὄντων. ἀντὶ σοῖ: ἴλ. Α 170: 3) μων. δημ. ἢ γενική τῆς αἰτῆς ὄντων. ἀντὶ σοῦ: Ἐρωτόκριτ. 5.473 ὄς σ' κήρη πλοῦσα ἀντίμερος, αὐτ. 646. -δὲν μπορῶ νὰ σ' τὸ πῶ: 4) ἢ ὄνομ. κ. αἰτ. τοῦ πλῆθ. τοῦ οὐδ. τῆς κτητ. ὄντων. σὸς βλλ. π. ὄμ. μ. ἐν τῷ φρ. τὰ σ' αὐτοῦ - τὰ σ' αὐτῆς: ἴλ. 2.490, Ὀδ. 3.185: 5) π. τραγ. κ. μτγν ποιητ. τὰ σ': 2 φ. ὈΤ 329, αὐτ. 405, αὐτ. Φιλ. 339, Εὐρ. ἴκ 456. σά ἐπίρρ. κ. συνδ. μων. δημ. δ. τ. τοῦ σάν βλλ. σά [τῶ] ὄνομ. κ. αἰτ. πλῆθ. τοῦ οὐδ. τῆς ἄντων. σὸς βλλ. σὰς ἄρθρ. βοιωτ. τ. τοῦ τὰ, ὄνομ. κ. αἰτ. πλῆθ. τοῦ οὐδ. τοῦ ἄρθρ. δ.: Πινδ. Ὀ 182. σά [ἢ ἢ τὰ] ἐν. ὄνομ. βηλ. τοῦ ἐπιθ. βλλ. ἢ: Ἀριστοφ. ἀπ. 63: || ὄνομ. κ. αἰτ. οὐδ. πλῆθ. τοῦ οὐτ. ἐπιθ. σά μόν δωρ. μεγρ. τ. τοῦ ἴ μων. ἢ: Ἀριστοφ. ἄχ. 757, αὐτ. 784. σάμον [τὸ] λακων. τ. τοῦ σήσμον βλλ. σαδίζουσαι [οἱ] Ἑπιρρ. οἱ λατρευόντες τὸν θεὸν Σαδίζον βλλ. Σαδίζουσι [οἱ] κ. Σαδ- (Ἑπιρρ. Θρόνηκι κ. Σαδάσιος [Θεοφρ. Χαρμ. 16, 4] κ. Σαπάσιος [Ἑπιρρ. Φρυγίας] φρυγική θεότης, ἣς τὸ μυστήριον ἡμοιοῦσιν πρὸς τὰς τελετὰς τοῦ Βάκχου: Θεοφρ. Χαρμ. 27, 8 καὶ Τελοάμενος τῷ Σαδίζῳ ὡσεύσαι) ὄδ. μετὰ τοῦτα λαμβάνεται ὡς ὄνομα αὐτοῦ τοῦ Βάκχου: Ἀριστοφ. Σφ. 9, αὐτ. ὄμο. 875, αὐτ. Λυσ. 388, Ἑπιρρ. Βιθυνίας. 2) ὡς ἐπιθ. σαδίζος-α-ον ὁ βακχικός: ὄμο. Κυν. 1, 26 Σαδίζος θύσθλα: 3) τὸ οὐδ. κτ. πλῆθ. σαδίζα [ἠρηματο] ὡς οὐδ. λόγιον, λέξεις, ἐπιφωνήματα κατὰ τὰς τελετὰς πρὸς τὴν τοῦ Σαδίζου: Στράβ. 10, 3, 18 ταῦτα γὰρ ἐστὶ Σαδίζα καὶ μητρώα. σαδίζω μτγν. κ. σαδδάζω [πάπ.]. εὐδίζω βλλ., ἐρωτόκος τὴν ἐρωτήν τοῦ Σαδίζου, τοῦ Βάκχου: Νύμφ. Π. Σχόλ. Ἀριστοφ. ὄμο. 874: 2) ἀρχ. λεξ. καταβρασίω, κατασυντρίβω, καταστρέφω ἢ σα. εσσαδάξας δισακεδάσας, δισααλεῦσας, Φωτ. σαβαί κρουθὶ τῶν βακχευόντων οἶαι τὰ εὔσαι, εἰσοί, εὔσαν: Εὐπ. 84. σαβακάθιον [τὸ] μτγν. κ. σαβακάτιον [πάπ.] κ. σαδδακάθιον [Φῶτ.] κ. σαδάναν [ἴ. Η]. ἐν λ. κρυφάλοσ ἐπὶ σάβανον. σαβακάς-ἢ-ὄν ἢ σα. εσσαρβός. Χίσις: 2) ἐπὶ ἔλακος, ὁ εσσαρβός ἢ εσσαδὸν εσσαρβός: ἴππ. Νόσθ. 1, 31: 3) μτγν. ὁ τεβρωμένος, ἐκτεβρωμένος: Φιλῶδ. Α Π 7, 222 σαδάνων σαλαμίδων. σαδάκτης [ὁ] ὁ συντρίβων, καταστρέφω, ἴδρα ἰακοθήκης καὶ κακότροπος πρὸς δαίμων, εἶδος καθάλου ἀντρέπνοτος καὶ συντρίβοντος τὰς χετρούς: ὄμο. Ἑπιρρ. 14, 9. σαβακτίσις [οἱ] ἢ σα. εσσατράκνω ζώδιος. σαβάνα [ἢ] ἴππ. σπαν. νεώτ. μέγας λειμὼν τῶν τροπικῶν χωρῶν. σαβάνιον [τὸ] πάπ. ὕσκαορ. τοῦ σάβανον βλλ. σάβανον [τὸ] μτγν., μων., νεώτ. κ. δημ. ὄδων, ἱεράμιον λινθὸ ὑφάσματος χρησιμεῖον ἐν λουτροῖς πρὸς ἀποσπῆγνιν τοῦ σώματος ἢ πρὸς

φον: *ΑΜΕ, Τραλλ.Παρ.4, Κατ. *Αστρλ.Κ.6.64, *Ιμπα-
ατρ.97. 2) μυν, νεώτ. κ. δημ. δόσιν, δι' ἧς
περιτυλίσσει τὸ σώμα τοῦ νεκροῦ πρὸς ταφὴν: Γρην.Σκ.Γερρ.65.8 ἀπὸ τὰ ἀπέρηνα γυνῆς στὰ
σάβανα σου πῶσω.

σαβανοφακίριον (τό) πάπ. ὀνόσιον διὰ τὴν
σφύγγισιν τοῦ προσώπου, προσώφην.

σαβάνωμα (τό) νεώτ. κ. δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ
ἀποτέλεσμα τοῦ σαβανώω βλλ.

σαβάνωσι μυν. κ. νεώτ. κ. δημ. περιτυλίσσω
τὸν νεκρὸν μὲ σάβανον, ὁθ. γεν. ἐνδὸς νεκρὸν
πρὸς ταφὴν, κ. παθ.: Σολωμ. Ἐλ.Πολ.2.6.13 ὄψε
χρυσ' ἄνευρο κι ἐσὺ, μὲ τὴ σαβανώμη.

σαβανωτής (τό) νεώτ. κ. δημ., ὁθλ. νεώτ. -ώτρις,
δημ. -ώτρα, ὁ σαβανώνων, ὁ εἰδικευμένος εἰς
τὸ σαβάνωμα τῶν νεκρῶν.

σαβαρέν (τό) (γαλλ.) νεώτ. κ. δημ. ὁκλ. εἶδος
τῆ γλυκόμασας ἐξ ἀλεύρου, ζυθοζύμης, φῶν,
βουτύρου, γάλακτος καὶ σακχάρους.

σαβαρίχη (ἡ) κ. σαμαρίχη (Ἐθνεγυστ.Καν.118) ὁ
σαβαρίχης βλλ. *Ἡσ.Φωτ.

σαβαρίχις (ἡ) τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον: Τελεκλ.64.

σαβασιός (ὁ) Ἰσθαβ(ῶ) μτην. ἡ ἐορτὴ τοῦ Σα-
βαζίου ἢ τοῦ Βάκχου: Νύμφ.11.

σαβᾶτ (τό) μτην. ὁ ἐνδέκατος μῆν τοῦ ἑβραϊκοῦ
ἔτους, Ἰσθδώνιας πρὸς τὸν Φεβρουάριον: ΠΔ
Μακκ.1.16.14 ὁδοῦ ὁ μῆν Σαβᾶτ.

σαβᾶτι (τό) δημ. τρίας διακοσμησάσας ἀργυ-
ρῶν ἰδία ἀντικειμένων δι' ἐγκαταστάσεως ὀξείδωσας
ὡς καὶ τὸ χρυσοποιούμενον διὰ ταῦτην κράμα,
ὁ, μαύρο σμάλτο.

σαβᾶθ (τό) μτην. κ. μυν. προσωνομα τοῦ Θεοῦ
ἐν τῇ Βίβλῳ καὶ ἐν τῇ μεσαιωνικῇ ἐκκλησιαστικῇ
γλώσσῃ: ΠΔ *Ἡσ.1.9 καὶ εἰ μὴ κύριος σαβᾶθ ἔγ-
κατέλιπε ἡμῖν σπέρμα, Ὁ.Λατ.Ἐχθ. Προβεία.
ἀγιος, ἀγιος, Κύριος Σαβᾶθ.

σαβᾶτειον (τό) μτην. εὐκτήριος οἶκος παρ'
Ἰουδαίους, ἐν ᾧ ἐτελείτο ἡ κατὰ Σάββατον λα-
τρεία, πθναῖος ἢ συναγωγὴ: ἴωσ.Α1.16.4.2.

σαββατιαῖος α-ον νεώτ. ὁ σαββατικός βλλ.

σαββατιανός-ἡ-ὁ δηλ. ὁ σαββατικός βλλ.:
παροιμ. σαββατιανὸν κατάπισμα, πομῆ τῆς ἐ-
δομομάδας. 2) τὸ οὐδ. σαββατιανὸ ὡς οὐα.
ὀνομασία τοῦ φυτοῦ καὶ τοῦ κερποῦ ποικιλίας
πινὸς τοῦ φυτοῦ ἀμπελοῦ ἢ οἰνοφόρος.

σαββατιάτικος-η-ο δημ. ὁ τοῦ Σαββάτου,
ὁ κατὰ Σάββατον συμβαλῶν ἢ γινόμενος, σαβ-
βατικός, σαββατιανός. ἢ ἐπίρρ. σαββατιάτικα
ἐν ἡμέρᾳ Σαββάτου.

σαββατίζω μτην. μέλλ. -ῶ [ΠΔ* Ἐσθρ.1.1.58], παρ-
κομ. σεαββατικά [Ἰουστ.Τρωφ.12], ἑορτάζω τὸ
Σάββατον, φυλάττω τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου: ΠΔ
ἘΕ.16.30 ἑαββατίαντες ὁ λαὸς τῆς ἡμέρας τῆς
ἐβδόμης. ἢ ἡ γῆ σαββατίζει φυλάττει τὸ Σάβ-
βατον ὡς μὴ καλλιεργουμένη: αὐτ.Παράλ.2.36.21.

σαββατικός-ἡ-ὸν μτην. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ
ἀναφερόμενος εἰς τὸ Σάββατον, σαββατικός: ἴωσ.
Α1.14.10, ὁ αὐτ. Π1.7.5.1, ὁ αὐτ. Βαλ.26.12. ἢ σαβ-
βατικὸν ἔτος ἐκαλεῖτο οὕτω παρ' Ἑβραίους ἕκα-
στον /ον ἔτος, καθ' ὃ ἡ γῆ ἀφίετο ἀγεωργητος
χάριν ἀγραναπαύσεως. ἢ σαββατικός μῆν ἢ παρ'
Ἑβραίους 7ος μῆν, σὺ ἢ πρώτῃ ἡμέρᾳ ἢ το
Σάββατον καὶ διέρρηεν ἐν ἀργίᾳ. ἢ σαββατικὴ
ὁδοῦ ἡ ὁδοῦ ἀποστάσεως 2000 μέτρων, πέραν τῆς
ὁποίας δὲν ἐπιτρέπετο νὰ βοδίσουν κατὰ τὸ Σάβ-
βατον. 2) μτην. σαββατικός πῶδος πῶδος ἀγά-
θη πρὸς Ἰουδαίους ἢ Ἰουδαίαι Μελχόρ.ΑΠ.5.159.

σαββατιμός (τό) μτην. μυν. κ. νεώτ. ὁ ἑορτα-
σμός τοῦ Σαββάτου, ὁθ. ἡ τήρησις ἢ ἀπολαυσ-
τικῆς ἡμέρας ἀναπαύσεως: ΚΔ Ἐσθρ.4.9 ἀρα ἀπολα-
στικῆ σαββατισμός τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ, Γλουτ.
Ἡ8.166Δ. 2) μτη. ἑορτάσιμος ἀναπαυσ.

σαββατιστής (ὁ) Ἐπιγρ. μέλος θρησκευτικοῦ
συνλόγου τηροῦντος τὸ Σάββατον.

σαββατινῆ (ἡ) Ἐπιγρ. ὁ σαββατικός, κατ'
ἔξοχην χαρακτηρισμός παντῆ Ἰουδαίου.

σαββατοεραβὸ (τό) δημ. ἡ ἑσπέρα ἢ καὶ ἡ
νύξ τοῦ Σαββάτου.

σαββατογεννημένος-η-ο δημ. ὁ γεννηθεὶς
ἐν ἡμέρᾳ Σαββάτου, περὶ οὗ καὶ πιστεύεται κατὰ
πρόληψιν ὅτι ἔχει τῆς τύχης τὴν εὐνοίαν. ὁθ. συν-
εκδ. σαββατογεννημένος πᾶς ὁ ἀπὸ τῆς τύχης
ευνοισμένος. 2) λαογρ. ὁ πεποικισμένος μὲ
μαγικὴν ἐπιρροὴν ἢ μὴ ἰκανότατα νὰ ἐπινοουμένη
μὲ ἀσάφους διυνήσεις ὁ ἀλαροήσκιστος.

σαββατοκύριακο (τό) δημ. τὸ Σάββατον μετὰ
τῆς ἀκολουθοῦσης αὐτῷ Κυριακῆς. ἢ τὸ ἀπὸ
τῆς μεσημέρας τοῦ Σαββάτου μέχρι τῆς πρωίας
τῆς δευτέρας διαστήμα ὡς χρόνος ἀναπαύσεως.

σάββατο(ν) (τό) ἰβερ.μτην., μυν. κ. νεώτ., δημ. κ.
σαββάτο, ὁστ. πληθ. σάββατικός, κ. ἐτεροκλ. σάβ-
βασί(ν) [Μελχόρ.ΑΠ.5.159, ΠΔΜακκ.1.2.38, ἴωσ.Α1.
1.7.3, ΚΔ Μάρκ.2.23] ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς ἐβδό-
μοδος παρ' Ἑβραίους καθ' ἣν ἀνελοῦθη ὁ Θεὸς
περατώσας τὴν δημιουργίαν, τῆς λέξεως σπαι-
νοῦσας ἀνάπαυσιν. πρβλ. ἴωσ.Α1.1.1, ὁθλοῦ ὁ
ἀνάπαυσιν... τὸ ὄνομα. ὁθ. ἡ ὡς ἄνω ἡμέρα
ἐορτῆς καὶ ἀναπαύσεως τῶν Ἑβραίων: ΠΔ ἘΕ.16.
23 σάββατα ἀνάπαυσιν ἀγία τῷ κυρίῳ αβριον,
ΚΔ Μάρκ.6.2 γενομένου σαββάτου ἤρξατο ἐν τῇ
συναγωγῇ διδάσκειν. ἢ δημ. παροιμ. ἢ ἔκινιστο
ὁ Ὄβριος κ' ἔλαχε Σάββατο ἴδων ἀπροσδόκη-
τον ἐμπόδιον ματώσας τὴν ἐπέλεσαν προ-
σοφασίας τῆς ἐρώσεως. ἢ συχν. κτ. πληθ.

ἐπὶ τῆς ἐβδόμης ἡμέρας: ΠΔ Βασα.4.23, αὐτ. Ἀ-
ριθμ.15.32, αὐτ. Μακκ.1.2.38, ἴωσ.Π1.1.7.3, ΚΔ Ματθ.28.1.
ὁθ. δὲ σαββάτων, τῆς ἐπιφωσκούσης εἰς μίαν σαβ-
βάτων, αὐτ. Λουκ.4.16, αὐτ.13.14, αὐτ. Μάρκ.2.23, Με-
λέορ.ΑΠ.5.159. ἢ Μέγα Σάββατον, δημ. μεγάλη
Σαββάτο τὸ τῆς Μεγάλῃς Ἑβδομάδος, ἡ παρα-
μονὴ τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα. ἢ δημ. φρ. τὸ
μῆνα ποῦ δὲν ἔχει Σάββατο [οὐδέποτε. ἢ ὡς
σπὴν τὴν ὥρλα τοῦ Σαββάτου ἐπὶ μεγάλῳ βορδοῦ,
μεγάλῃ φασαρίᾳ ἢ ἀπενομένης ἐνεργείας κατὰ
τὴν ὑστάτην μεγάλῃν σπυγμῇ. 2) περιόδος
ἐπὶ ἡμερῶν, ἐβδόμας: ΚΔ Ματθ.28.1 τῆς ἐπιφω-
σκούσης εἰς μίαν σαββάτων ἰκατὴν τὴν πρώτην
ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος, αὐτ. Μάρκ.16.9, αὐτ.2. οὐτ.
ἴω.20.1, αὐτ. Λουκ.18.12, αὐτ. Κορ.1.16.2.

σαββάτωσις-εως (ἡ) μτην. κ. σαβῶ-αὖς (ἡ) νό-
σος τις ἐν Αἰγύπτῳ τὴν κατὰ τὸ πρῆνον ἡμῶν
τοῦ σώματος: Ἀπλ.ἴωσ. Ἀν.2.2.

σάβηροι Ἡσ. ἑκαδעים κροαξ.

σαββαλιανίζω μτην. εἰμαι ἀρετικῶς σαββα-
λιανός ὁπαδὸς τῆς μονοφυσιτικῆς αἰρέσεως τοῦ
Σαβελίου, σαββαλιανός βλλ.: Felix Ἐπιστ.62Α.

σαββαλιανικός-ἡ-ὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα-
φερόμενος εἰς τοὺς σαββαλιανούς.

σαββαλιανισμός (ὁ) νεώτ. τὸ ἀπαξίωσις ἢ
ἀκολουθεῖν τὴν διδασκαλίαν τοῦ Σαβελίου, καθ'
ἢ ὁ Πατὴρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Ἅγιον πνεῦμα εἶναι
τρῆσι τρόποι ἐκφρασεως τοῦ ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ
καὶ μόνου θεοῦ.

σαββαλιανοί (οἱ) νεώτ. ὁπαδοὶ τοῦ σαββαλιαν-
ισμοῦ, τῆς αἰρέσεως τοῦ Σαβελίου.

σαββαλλίω μυν. ἀκολουθῶ τὴν αἴρεσιν τοῦ
Σαβελίου: Matth. Leict. Μοαγ.2.55, Εὐσ. Μάρκ. 10Β.

σαββαλλίωφρονος-ον μτην. ὁ φρονῶν τὰ
τοῦ Σαβελίου: Γρηγ. Νύσσι, ἐν Μαί.8.4.

σαββαλλίως ἐπίρρ. μτην. μετὰ τὸ Σαβελίου
ἢ κατὰ τὴν αἴρεσιν τοῦ Σαβελίου: Γρηγ. Ναζ.37.611
σαββαλλίως συνάφει καὶ ἀρετικῶς διαστῆσαι.

σαβῆρον Ἡσ. ἐπὶ θαυτολόγων.

σάβητοι Ἡσ. ἐκώμικες.

σαβίνα (ή) μγν., μον. κ. νεώτ. κ. **σαβίνα** (Ἡρωδιαν.1,258) τὸ φυτὸν βράβου: Ψδισκ.1,76 **ἔρβα σαβίνα**, Ἰπποστρ.22 ἢ νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν κυπαρισσοειδῶν.

σαβίνον ἔλαιον (τὸ) μγν. ἔλαιον ἔξαγομένον ἐξ ὑπερλίμων ἑλαίων, ἀνθιθ. ὠματριβές: Γαλ.11, 872, Ἄετ.1,99, Ἀλέξ.Τραλλ.1,12 παλαιὸν ἔλαιον: Παύλ.Αλυ.7,3.

σαοίλ ἐπιφών. κραυγὴ τῶν Σαδῶν, ἥτοι τῶν λατρευτῶν τὸν Σαδῶν, ἐκφραζομένη κατὰ τὴν ἑορτήν τούτου: Δημ.313 εὐοί σαοίλ, Στραδ.β.10,3,18.

Σάδοσι ἰδὲ μγν. κ. **Σαδός** ὁ Σαδῶσις: Ὀρφ. Ὑμν.49,2, Φώτ. 2) κτ. πλῆθ. οἱ Σάδοσι ἄνθρωποι ἀσκούτες τὴν λατρείαν τοῦ Σαδῶσιου, βοκχεῶντες: Πλούτ.Ἠθ.6,71Ρ.

σαόσι Ἡσ. ἐβαχέλια.

σαδῶρι (τὸ) ἱταλ. ὄσμ. κ. -ο δξινον ἔρβαμμα πρὸς καρούμενον ὄπταν ἐν τηγνῶν ἵχθῶν, καθιστὸν δυνατὴν τὴν ἐπί τινος ἡμέρας διατήρησιν αὐτῶν.

σαδοῦριπρία (ή) ἱταλ.) μον. ὄσμ. τὸ ἔρμα πλοίου ἢ ἀεροστάτου ἢ φρ. μγφ. **σαδοῦρα** θέλει τὸ **καράδι** ὁ στόμαχος κρείσσεται τροφῆν 2) μον. ὄσμ. κτ. μγφ. ἐπί τῆς τροφῆς: Πρόδρ.2,260 ἀφ' οὗ δὲ ὄω τὴν παρουσίαν **σαδοῦρα** τὰ σκουτέλια 3) μγφ. πράγματα ἀχρηστά καὶ μηδεμίαν ἔχοντα ἀξίαν, ἀπορρίματα: ποῦ φώνισος αὐτὴ τὸ **σαδοῦρα** 4) μικρὸν κάρφος, σαρίδι.

σαδοῦριπῶδες (τὸ) ὄσμ. τὸ ἔρμασφῆρον πλοίου.

σαδουρος-ον ἐπί πλοίων, ὁ ἄνευ ἔρματος, ἀσαδοῦρωτος: ΑΒ 401.

σαδοῦριπρία (τὸ) ὄσμ. ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ σαδοῦριπρῶν βλλ.

σαδοῦριπῶδες ὄσμ., ἄδρ. (ἐ)σαδοῦριπρῶσα, παθ. ἄδρ. (ἐ)σαδοῦριπρῶσκα, μγφ. παθ. παρακ. **σαδοῦριπρῶσος**, τοποθετῶ, βάζω σαδοῦρα εἰς πλοῖον, ἀερόστατον ἐρματίζω 2) μγφ. κ. ἀμφ. μγφ. ποικτ. πληρῶν τροφῆς τὸν στόμαχόν μου: τὴν σαδοῦριπρῶσα γιὰ καλὰ [τὴν κοιλία μου] κ. παθ. ἢ ἤρθε σαδοῦριπρῶσις κὶ ἀρχισε τὸ λίμμα.

σαδρίασι ἰδὲ μγν. εἰδός τὴν ποτήριον: Ἀθην.δ, 262Β πιεῖν αἰτήσαντος ἐν τῷ σαδρία βωμβυλιῶ.

σαδῶσις (τὸ) μγν. κ. **σαδῶσιτης** (Φωτ.) κ. **σαδῶσις** (ή) (Κωμ. Ἀδελφ.1134) Ἡσ. ἐπιδόσις κοῦρῶς τῆς κόρησ 2) αὐτ. ἐπὶ τῷ γυναικεῖον αἰδοῦσιν.

σαγάθῃ (ή) Ἡσ. ἐδοσιορικός θάλακκος.

σαγάλινος-η-ον μγν. διορθ. διὰ τοῦ σαγάλινοσ βλλ.: Περικλ. Ἐρ.Θαλ.36.

σαγάνα Ἡσ. «κεκασάμοτα, περιδάλια».

σαγανάκι (τὸ) ὄσμ. μικρὸν σαγάνη 2) ὄθ. εἰδός τὴν προχείρως παρασκευαζομένην φαγητὸν ἐκ τυρῶν τυγνῶζομένου ἐν βουτῶν 3) αἰφίδια καὶ δυνατὴ ριπὴ ἀνεμοῦ, ὄνη, ἀνεμοστρόβιλος.

σαγανῆριος (τὸ) Ἐπιγρ. σαγανῆριος, πλέκτης ἀλειπτικῶν καλάθων.

σαγάνη (τὸ) [τυρ.κ.] ὄσμ. κ. **σαγάνη** μικρὸν τῆγαν μετὰ δύο λαδῶν.

σαγανηῖω μγν. ἔχω ὁσμήν ἢ γεῦσιν ὁμοίαν πρὸς τὴν τοῦ σαγανῆου: Γαλ.14,55.

σαγανήνον (τὸ) μγν. κ. νεώτ. κ. **σαγανήνον** τὸ φυτὸν νάρθηξ ὁ περικός: Γαλ.12,17 2) κομπορηθὴν ἐξαγομένη ἐκ τοῦ σαγανῆου: Διοσκ.3,80.

σαγανῆος ὁσός (τὸ) μγν. τὸ σαγανῆον βλλ.: Γαλ.12,17, αὐτ.13,567.

σαγῆρις-εως (ή) ἱερα. ἰδν. γενικ. -ιος, ὄνομο. κ. αἰτ. πλῆθ. **σαγῆρις**, ἰων. -ις, εἰδός τὴν πλοῦν χρησιμοποιούμενον ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν τῶν σκυθικῶν φυλῶν κτ. τὸν Ἡσ. εἶχε μίαν μόνον ἀκμήν ὁ Ξεν. ἐν ΚΠ 1,2,9, αὐτ.2,1,9, αὐτ.4,2,22 συνάπτει ταύτην μετὰ τῆς κοπίδος καὶ τῆς μαχαίρας, πθ. ὄπλον ἐν εἰσοῖ βραχέος πελέκωσ ἢ κλαδευτήριου κτ. τὸν Φίλιπ.Θεσσ. ΑΠ 6,94 ἥτο δικονον ὄπλον: Ἡρ.

1,215 αὐτ.4,5,αὐτ.7,64 ἀξίνας σαγῆρις εἶχον ἢ ὄμ. ἐν χρ. κ. παρὰ ταῖς Ἀμαζόσι: Ἀριστοτ.ἐν Πλάτ. ἢ κ. π. Πέρσαις, Ἀμαζόσι καὶ Μασσηταῖοι: Ξεν. Ἄν.4,4,16 τόξων Περσικῶν καὶ φάρετραν καὶ σαγῆριν, αὐτ.5,4,13.

σαγῆρῶν (τὸ) ἱερα. ἐν ἀρχ. λεξ. κ. **σαγῆρῶν** Φωτ. ἐν λ. Ὀροστάτης ἀγγέλως, ἀγγελιοφόρος.

σαγῆρη (ή) νεώτ. εἰδός τὴν ὑφάσματος ἐξ ἀκατεργαστοῦ μετάξι.

σαγακῶν (τὸ) πάλ., διορθ. **σαγακῶν** πθ. εἰδικῶν δέρμα ἐν χρ. πρὸς κατασκευὴν σαγῶν ἢ τζαγῶν βλλ.: **σαγακῶν** βεβλημένον κόκκινων ἐν κιδωτῶν ἢ πθλ. σαγαγῆριος.

σαγῆρῶν (τὸ) δτ. τοῦ σαγῆρῶσ βλλ. **σαγῆριος** (τὸ) Ἡσ. «σκυτεῦς, κατασκευαστῆς τζαγῶν» πθλ. σαγαγῆριος.

σαγῆρον (τὸ) μγν. εἰδός τὴν λέμβου ἢ μονοῦλοσ: Περικλ. Ἐρ.Θαλ.60.

σάγδος (ή) κ. **σαγῶδ** δ. προφ. τοῦ φάγδος, αἰγυπιακῶν τὴν μύρον: Ἐπιθ.Κωρσθ.4.

σαγῆριον Ἡσ. μετακλήτην.

σαγῆφορος (τὸ) πάλ. λ. ἄμφ. σημ.

σαγῆ (ή) κ. νεώτ. πᾶν ὄθ. τι φέρει τις μεθ' ἑαυτοῦ, τὰ πράγματα, τὸ φορτίον τῶν ὄψοσκευῶν τῶν ἀνηκουσῶν εἰς ὀδοιπόρον: Αἰαλ.Χα.675 αὐτόφορος οὐκεία σαγῆ (φέρων ὁ ἴδιος τὰς ἀποσκευὰς τοῦ) 2) ὀδοιπορικῶσ ὀσκόκος, διασάκι, ἐν ᾧ περιέχονται αἱ ἀποσκευαὶ τινος: Ἰων.Κ.Τραγ.7.

3) σκεῦη, ἔπιπλα: Αἰαλ.Χα.560 παντελῆ σαγῆν ἔχων, Ἐρ.Ρῆσ.207, αὐτ. Ἡρ.188 τοξήρης σαγῆ 4) ὄπλιμος: Αἰαλ.Πέρσ.240 περᾶσιπιδες σαγαί, αὐτ. Ἐπ.125, αὐτ.391, Σοφ.ὄπ 1092 [πθ.], Ἀριστοτ. ἀν.848, Μέν.1061, Πά Μοικκ.2,3,25 καὶ καλλίστη σαγῆ διακροκῆμενος 5) μγν. σάγμα βλλ.3).

ἑπίσασμο, σαμάρι: Βάδρ.7,12, Πολυδ.1,185, αὐτ.10, 54, Ἰώσ.Α1,19,10 6) ὄσμ. μγν. πᾶν ὄθ. τι πληροῦ τὸ σάγμα, τὸ γέμισμα αὐτοῦ: Στραδ.15,1,20 τοῦσ δὲ Μακεδῶνος ἀντι κναφάλλων αὐτοῖσ χρῆσθαι καὶ τοῖσ σάγμασι σάγης 7) νεώτ. τὸ σῶλον τῶν ἐπὶ τῶν ὑποζυγίων τιθεμένων ἐξαρτημάτων, εἶτε πρὸς ἱππευσίαν εἶτε πρὸς ζεύξην εἶτε πρὸς φόρτωσιν αὐτοῦ: ζευκτηρία σαγῆ ἢ πρὸς ζεύξην κτηνῶν ἐλάσσωσ χρῆσιμοποιούμενη, -σαγῆ ἱππεύσεωσ ἱπποσκευῆ.

σαγηνάιος-α-ον μγν. ὁ εἰς σαγῆν ἄνηκῶν ἢ ἀναφερόμενος, ἀλειπτικῶσ: Ἀρχ.ΑΠ 1,6,23, αὐτ.192 ταῦτα σαγηνάιοιο λίνου θνηαῖ Πηρήφω λείψανα.

σαγηνεῖα (ή) μγν. ἢ διὰ σαγηνῆσ ἄγρασ, ἀλκεία: Πλούτ.Ἠθ.7,30Β, ἡμέρ.Λόγ.2,19.

σαγηνεῦμα-ατος (τὸ) μγν. ἢ σαγηνευσίς βλλ.

σαγηνεῦσ (εως) (τὸ) μγν. ὁ σαγηνεῦθ βλλ. 1) Διόδ.Σ 9,3, Ἠγῆσιμν. ΑΠ 7,276, Πλούτ.Ποιμ.73 ἀναπασσόμενος ἐν καλυθῶσ τινὶ σαγηνεῶν.

σαγηνευσίς-εως (ή) νεώτ. ἢ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ σαγηνεῦσ, δελεασμός.

σαγηνευτήρ-ηρος (τὸ) μγν. ποι. ὁ διὰ σαγηνῆσ ἀλειπτικῶσ ἢ μγφ. ποι. ἐπὶ τοῦ κτενίου: Λεωνίδ.Τορ.ΑΠ 6,211 πλάτος τριχῶν σαγηνευτήρ, **σαγηνευτῆσι** (τὸ) μγν., νεώτ. κ. ὄσμ., θηλ. -εῦτρια, ὄσμ. -εῦτρα, ὁ σαγηνευτήρ, σαγηνεῦσ: Πλούτ.Ἠθ.966β, ΑΠ 9,370 2) νεώτ. κ. ὄσμ. μγφ. ὁ σαγηνεῦσ, παρασούρων, δελεάζων, μαγεῶν, βέλγων, γοητεύων.

σαγηνευτικός-ή-ὄν νεώτ. κ. ὄσμ. ὁ ἱκανὸσ νᾶ σαγηνεῦθ, δελεαστικός, γοητευτικός, μυστικὸσ σαγηνευτικὸσ ὠραϊότησ -σαγηνευτικῆσ προτάσις 3) ἔπιγρ. -ὄς.

σαγηνεύω κ. νεώτ. κ. ὄσμ. περικλιεῶ καὶ ἀγρεύω ἵχθῶσ διὰ σαγηνῆσ, διὰ συμφορῶν δικτύουσ: Αἰθάλ.Λόγ.1,258 κ. παθ.: Ἡρωδιαν. Ἰστ.4,9,6 ὠπερ ἐν δικτύωσ σσαγηνευμένοι 2) μγφ. ἐπὶ ἀνδρῶν, συνελθῶν καὶ δικῶσ ὀ-

μού εις ἐν μέρος τοῦ ἀνθρώπου, ὡς τὰ θηρία ἡ τοὺς ἰχθύς διὰ τὰ τοὺς σπλάχνους καὶ τοὺς ὀστέων, ἐκδιώκω πάντας τοὺς κατοικοῦντας χώρας σχηματῖσας στρατιωτικὴν γρομῆν καὶ οὗτος ἐπιτρέχων τῆς χώρας: Ἦρ.δ.31 εὐκάστην αἰριότης ἐν βάρβαροις ἐσαγήνεον τοὺς ἀνθρώπους. Στράβ.ΙΔ,110' κ. παθ.: Διογ.Λ.3,33' 3) ἐπὶ χώρας, καθιστῶ ἐρημον, ἐρημώω: Ἦρ.3,149, Πλάτ.Νόμ.698B ὡς συνάφαντες... τὰς χεῖρας σαγήνεοισιν πᾶσαν τὴν Ἑρμητικὴν οἱ στρατιώται τοῦ ἀδιδότος, Ἄντ.Μιθριδ.67, Φιλόστρ.Σοφ.Ι,23 4) γεν. σπλάχνων ὡς ἐν ζῴωι: Λύσις π. Ἰάμβλ.Πυθ.17,76' κ. παθ.: Λουκ.Τιμ.25 ἐς τοὺς τοιοῦτους ἐμπήτω περιών καὶ σαγήνεομαι πρὸς αὐτῶν 5) μγν., νεώτ. κ. δημ. παρασύω, πρὸς δειλαζών, μαγεύω, θέλω, γοητεύω: τὸν ἐσαγήνευσε ἡ ἠμορφία τῆς κ. παθ.: ΑΠ11,52 σαγήνευθεὶς ὅπ' ἔρωτι' || κ. ἐπὶ τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀφροδίτης: Λούκ.Ὀνειρ.3, αὐτ.Θε.Δ15,3 ἀληθεύσαι σαγήνευσε ἀπὲ τῆς εὐνής 6) ρημ. π. σαγήνευτήρ, σαγήνευσις, σαγήνευς, σαγήνεΐα, σαγήνευμα.

σαγήνη ἰ) μγν. κ. νεώτ., κυρρ. ἀγάνα, μέγα ἀλείψικον δίκτυον, ριπτόμενον εἰς τὴν θάλασσαν καὶ εἶτα μετὰ διάστῆμα τὴν χρόνον συρρέον, εἶδος τράτας: ΠΔ Ἀρβ.1,15 καὶ συνήγαγεν αὐτὸν ἐν ταῖς σαγήναις αὐτοῦ, ΚΔ Μάτθ.13,47, Πλούτ.Ἠθ.169C, Λουκ.Τιμ.22, αὐτ.Ἀλ.51' || ρφ. σαγήνην βάλλω ρίπτω τὰ δίκτυα: Βάβρ.4,1, αὐτ.9,6' 2) δίκτυον θηρευτικόν: αὐτ.43,8' 3) ἐπιπλοοσ (βλ.βλ.): Πολυδ.2,169' 4) νεώτ., μφ. θέλω, γοητεύω, γοητεία: ἡ σαγήνη τοῦ λόγου του - τῶν βλεμμάτων τῆς.

σαγήνοβόλος ἰ) μγν., ὁ ρίπτων τὴν σαγήνην, ἀλείψω, ἀγρεύω διὰ σαγήνης ὀλεῖς: Ἄγαθ.ΑΠ 6,167 δάμνην καὶ μερωρῶν πέριμα σαγήνοβόλων, Ἄρχλ.Νεώτ.ΑΠ 10,10.

σαγήνοδρετος-ον μγν., ὁ δεδεμένος εἰς σαγήνην, ὁ προσηρτημένος εἰς ἀλείψικον δίκτυον. Φίλιππ.Θεσα.ΑΠ 9,299 σαγήνοδρετον ἄμμα.

σαγήφορῶ-έω μγν. φορῶ ἐπενδύτην, στρατιωτικὸν μονόδον: Στράβ.4,4,3 σαγήφοροῖσι δέ καὶ κομοτροφοῖσι.

σαγή (τό) δημ. τὸ σάτ βλλ.

σαγιακένιος-ια-ιο δημ., ὁ κατασκευασμένος, καμμένος ἀπὸ σαγιακὶ βλλ.λ.

σαγιακί (τό) δημ., εἶδος χονδρῶ ἄφασματος, ἐξ οὗ κατασκευάζονται κυρίως κάπες καὶ καπέτες τῶν χωρικῶν, σκουτὶ, τσοῦκα, σκούρι' 2) εἶδος εἰδικῶ βραχέος ἐνδύματος τῶν χωρικῶν, σαγιας' πρβλ. κοινογούνη.

σαγιαρίαμα (τό) δημ. ναυτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ σαγιαρῶ βλλ., προώθησις τοῦ δορατίου.

σαγιαρῶ δημ. ναυτ., ἄορ: ἐσάγιαρα κ. -ίαρισσα, προωθῶ δορατίον, προτείνω, προέλω' || ἡ προστ. σάγια ὡς ναυτ. κέλευσμα.

σαγιας ἰ) δημ., εἶδος τῆς ἐκ χονδρῶ ὀφάσματος ἐπενδύτου τῶν χωρικῶν, ἄναγκι, κ. ἡ χελώνα καμαρώνει | τὸ σαγια τῆς ἀναγκιμῆνης.

σαγιέω δημ. ἐπιπλάτω, σασμώω.

σαγινοῦς-έως ἰ) πᾶν ἐσφ.ρ. τοῦ σαγινοῦς.

σαγιήνης ἰ) δημ. κ. σαγιήν (τό) εἶδος τῆς λέρακος κατ' ἐξοχὴν ζωορῶ καὶ εὐνήτων 2) μφ. ἀνθρώπος εὐστροφος, εὐφής, ἱκανός.

σαγιον (τό) σχῶλ. θ. τ. τοῦ σαγιῶν βλλ.: Σχῶλ. Διον.Θρ.195H

σαγιον (τό) πᾶν. κ. μων. ὄνοκορ. τοῦ σάγος βλλ. 2) μων. ἐπενδύτης ἡ κάλυμμα παρὰ θυζαντοῦς.

σαγις-ιδος ἰ) Ἦσ. κήρας.

σαγισημα-τος (τό) μων. κ. δημ. τεράχιον ἀπὸ σαγιακὶ ἐπιστραγγόμενον ἐπὶ τῆς ράχεως τῶν κτη-

νῶν εἶτε χρησιμοποιούμενον ὡς κλινωσέσημα: Λέων Γραμμ.Θεόφιλ.456 μετὰ χρυσῶν σαγισμάτων.

σαγιήτητα (ἡ) (λατ.ι μων. κ. δημ. βέλος τόξου: Ἐρωτόκρ.1,1709 μετὰ τὸ ἐφιρῶ μου μίλει, μετὰ σαῖτα λέγει, Πολύτ.Ἐκλ.Τραγ.89,13 σαῖτες ποὺ ἀλεξανδριανὸς καμιά μὴ λυγιστ' 2) δημ. ὀπομίμησις βέλους κατασκευαζομένη ὑπὸ τῶν παιδῶν ἐκ διπλομένου τεμαχίου χάρτου, σπερ ρίπτουσι μακρῶν διὰ τῶν χειρῶν χάρην παιδιῶς 3) ὀμ. δημ. ἡ ὀφθαλμὶ κερκὶς: σαγιήτα (τοῦ ἀργαλειοῦ ἡ τῆς ἀναφανείας): Κρυστ.Ἄριστ. Ἦ τραγουδιόταρα ὁ βασιλικὸς 17 πῶσι σαῖτες μέλομα καὶ φιλητισίνα χτένια 4) ἡ κερκὶς τῆς ραπτομηχανῆς 5) ὀμ. ναυτ. ἡ κερκὶς τῶν μετὰ βάλκου ἰστιοφόρων πλοίων 6) δημ. ζωολ. ὁ ὄφις δεινυροσαλή ἡ ἑλαφρα 7) ὀμ. ἄημ. ὁ πλάστης τοῦ ζυμώματος 8) ὀμ. σαῖτα τοῦ νεροῦ ὕδραγωγῶς αὐλαξ, ἰδ. τοῦ ὕδρομύλου.

σαγιήτητα (τό) δημ. ἡ πράξις τοῦ σαγινοῦς.

σαγιήτητας ἰ) δημ. ἐκεῖνος ὁστις σαγινοῦς, τοξότης, τοξότης.

σαγιήτικῶς μων. δημ., ἄορ. ἡ)σαγιήτικῶς, μγν. παθ. παρακ. σαγιήτικέμενος, σαγιαμέτω καὶ κτυπῶ μετὰ σαῖτα, ἐκτοξεύω βέλος, τοξεύω: Ἦθ. ἡ μγν. σαῖτεμενος τετριμμένος ὑπὸ βέλους: Ἐρωτόκρ.2,302 κ. εἰς κάθε μιά ἀπὸ τὰ θελίκια καρδιὰ σαῖτεμεν' 2) μφ. πλήττω πῶ σπλοει δ' ἔρωτικῶ βέλους: αὐτὴ ἔχει μότια ποὺ σαῖτετεύω.

σαγιήτητα ἰ) μων. δημ. ἐκτόξευσις σάιτος 2) πλῆγμα, κτύπημα, τραῦμα διὰ σάιτος: Ἐρωτόκρ.1,134 εἰς ἡ δόλιον τῶνον καρδιὰ τὰ σαῖττα στή μέση, Ζερόβ.Τραγ.ΚΚ 8,16 καὶ τὸ δάμνημα τοῦ αἰστανόμου στήν καρδιὰ σάν σαῖττα.

σαγιήτηθική ἰ) δημ. φερότρα.

σαγιατήποδλα ἰ) δημ. μικρὰ σαῖτα.

σαγιαθιά ἰ) δημ. τὸ φυτὸν βερβερίς ἡ κρητικὴ ἀγάτος ἰ) λατ. Ἐπιμρ. ἄγιος, σεμνὸς, σεβαστός, σαγιαθῶδες Ἦσ. ἐπιδασκῶν σῶμας.

σάγμα-ατος (τό) σοσπῶτ. κ. νεώτ. ἡ κάλυμμα, περιδέρημα, ἐπέδυσμα, περιδέρημα ἀνθρώπου, μέγα ἔπιπομοφόριον: Ἄριστ.Σφ.1142 ἀτὰρ δοκίει μετ' ἐοικένια μάστιγα Μορούχου σάγματι 2) ἐπικάλυμμα, ἐπέδυσμα ἀσπίδος: Εὐρ.Ἄνδρ.617, Ἄριστ. Ἀχ.574 τῆς Γοργῶν' ἐξήγειρεν ἐκ τοῦ σάγματος: 3) κ. νεώτ. ἡ ἐπὶ τῆς ράχεως τοῦ φορητοῦ κτήνωος ἐφαρμοζομένη σκευή, ἡ χρησιμοποιουσα διὰ τὴν ἐπ' αὐτῆς στερέωσιν τοῦ φοριτοῦ, ἐπίσγαινα, σαμάρι: Αἰσχ.Πρ.463 κάδεξια πρώτως ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα ζεύγαισι δουλειάντα σάγμασι θ', ΠΔ Γέν.31,34 ἐνεβαλεν αὐτὰ (τὰ εἰδωλὰ καὶ τὸ σάγμα τῆς καμήλου, Στράβ.15,120, Πλούτ. Πομπ.41, αὐτ. Ἄριστ.25, Πάν. 4) μγν. ἐπισκαυρεμένα πράγματα πικνωτὸς ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, σωρός: Πλούτ.Κατ.Πρσεβ.20 διασωτίας τῶν τῶνον ἀνεορὲ μόγις ἐν πολλοῖσι σάγμασιν ὄλων 5) νεώτ. ἕκαστος τῶν τριῶνων τῶν παρεπιπόμενων μεταξὺ τῶν ὀξέων σπιδρομῶν τοῦ ὄχηματος καὶ τοῦ κυρίως ἐδράνου, ἄ. προσαφέλομα.

σαγμῆρον (τό) μων. Ἴηπος φορητικῶος: Λέων Σοφ.4,36' 2) Σουίθ. σαγμῆρια ὄπισκομοι, ἡ τῶν ἐπιπιδέλων κομιδῆ.

σαγματῆρις (ἰησοῦ) μων. Ἴηπος σαπόμενος φέρον φορίον: Λέων Σοφ.6,29.

σαγματός (τό) πᾶν. σαγματοποιός, σελλοποιός.

σαγματόν (τό) μγν. ὄνοκορ. τοῦ σάγμα βλλ.λ.: Ἄρρ.Ἐπικ.4,1,80.

σαγματολήνη ἰ) μγν. εἶδος τῆς ἰνδικῶ ὀφάσματος: Περπύλ.Ἐρ.Θαλ.14, αὐτ.6.

σαγματοποιεῖν (τό) νεώτ. τὸ ἐργαστήριον τοῦ σαγματοποιοῦ, σαγματάδικον.

σαγματολογία ἰ) νεώτ. ἡ τέχνη ἡ βιομηχανία κατασκευῆς σαγμάτων βλλ.λ.31.

σαγματοποιός (ὁ) πάπ. κ. νεώτ. ὁ κατασκευαστής σαγμάτων, σαμαράς, σαμαρτζής **σαγματοπωλείον** (τό) νεώτ. κατάστημα πωλήσεως σαγμάτων.

σαγματοπώλης (ὁ) νεώτ. ὁ πωλητής σαγμάτων.

σαγματοράτης (ὁ) πάπ. ὁ ράβιτης σαγμάτα, κατασκευαστής σαγμάτων, σαγματοποιός.

σαγματοράφος (ὁ) πάπ. ὁ σαγματοράφτης.

σαγματώ-ω μιν. ἐπισίτω, σαμαρώνω ἢ φορτῶν ἵππων, ἔνον ἢ ἡμιόνον, ἐν χρ. τὸ παθ.· Θεοφάν. 6 Κορινθ. διὰ ζῶων σαγματομένω.

σαγμοειδής-οὗς ἐς μτην. ὁ ὁμοιος πρὸς σάγμα βλ. λ. ἰ: Φαδωρ. ἐν λ. ἀμφιδάσεια.

σαγολαίφα (ταί) μιν. τὰ ἴστια τῶν πλοίων· Εὐστ. 1870, 9.

σαγολέβα (ή) μιν. δημ., ὄρθοι. **σαγολέβα** εἰδός τῆ εὐτελοῦς ἐπενδύτου, κάπας· Πρῶδρ. 2, 82 αὐτὸ φορεῖ αἰγιόμετα καὶ σὺ τὴν σαγολέβα.

σαγοάντιον (τό) Σουίδ. ἐχλαμῶς ἢν φέρουσιν οἱ κρηφόροι.

σαγόν (τό) νεώτ. κ. πάρος ἰδί. κ. **σαγοῦτον** (τό) ἀμυλωδὴς οὐσία ἐξογομένη ἐκ τῆς ἐντερικῆς τοῦ κορμοῦ διαφόρων εἰδῶν φωνίκων καὶ ἀποτελοῦσα εὐπεπτον τροφήν.

σαγονέας (ὁ) δημ., θηλ. -οὐ ὁ ἔχων μεγάλην ἢ προεκτεταμένη τὴν κότῃ σαγόνα.

σαγόνι (τό) δημ. ἢ σαγών, ἄ. σαγοσι βλ. λ. ἰ.

σαγονιά (ή) δημ. ἢ σαγών μετὰ τῶν ἐπ' αὐτῆς ὀδόντων. 2) δημηγ., δάγκωμα διὰ τῶν σαγόνων, δαγκωνιά, δαγκωματιά ἢ κτύπημα καταφερόμενον διὰ τῆς σαγόνος ἢ ἐπὶ τῆς σαγόνος. 3) μτρ. ἀπαίτησις πληρωμῆς ὑπερόγκου τιμήματος, ἐξωγκωμένος λογαριασμός· ἀπὸ τὸ καμπαρέ βαρὰς σαγονεῖς, -έφαγε σαγονιά (ἐπιήρωσε περισσότερο τῶν ὄσων ἐξέπραξε).

σαγονιόλης (ὁ) μιν. ὁ πάλιν, πωλητὴς σάγων· Ἄνων. Βλ. Νικηφ. Ἐπισκ. Μιλῆτου.

σάγων (ὁ) μτην. μιν. κ. νεώτ. ἔγχρωμος βαρὺς μάλλινος μανδύς τῶν Γαλατῶν· Πολύβ. 2, 28, 7 τὰς ἀνεμυρίδας ἔχοντες καὶ τοὺς εὐκλείεις τῶν σάγων περὶ αὐτοὺς ἐξέτασαν, αὐτ. 30, 1, διδ. λ. Σ 5, 30, Διοκλιῆ. Ἐδικτ. 19, 60, αὐτ. 61. ἢ Ἰσπανικὸς σονδύος· Ἄνπ. Ἰβηρ. 42. 2) στρατιωτικὸς μανδύς, λατ. *segna*· Πλούτ. Ἡ8, 201C, Περικλ. Ἐρ. Ὀαλ. β' ἢ ἀμπεχθόν, μανδύς ἢ πιθ. μάλλινον κλωσκόπασμα· Πάπ. 3) μιν. κασάς· Ἰππιαστρ. 99.

σάγουλα (ή) δημ. νουτ. λεπτὸν οαχινόν· σάγουλα τὸ ἐργάτη (τοῦ ἐργατῶσχοινοῦ), -σάγουλα τὰυ τιμονιοῦ (τοῦ αἰκασχοινοῦ), -σάγουλα τὸ σκανταλιῶ (βουλιδοσχοινοῦ).

σαγούλι (τό) [τουρκ.] δημ. τὸ νῆμα τῆς στάθμης τῶν οἰκοδόμων.

σάγουρον Ἡσ. ἐμυράθιον.

σαγυρῆς (ή) δημ. εἰδός τῆ δέρματος ἐκ θορᾶς ἵππου ἢ ὄνου εὐκαμπτην καὶ ἀδιάθροχον με ἐπιφάνειαν κοκκώδη.

σαγυροῖς Ἡσ. ἐκοπίς ἢ πέλεκυς.

σαγυρίον (τό) Ἡσ. ἄρτου κλάσμα.

σα(ῖ)δοκαίσι (οἰ) μτην. κ. νεώτ. ὄνομασις τῶν ὀσάδων παλαιᾶς Ἰουδαϊκῆς αἰρέσεως ἀντιπυθμένης πρὸς τὴν τῶν Φαρισαίων· ΚΔ Πράξ. 23, 7, αὐτ. 8, ἴωσ. Α' 13, 5, 9.

σάδι (τό) δημ. μικρὸς τόπος ἰσάπεδος ἐν ἀνω-υλῆ ἐδάφει· Ζερβ. Γραγ. ΚΚ ἰ, 10 σά μυρῖα ἢ ἀνωίλη σὺτ σάδι.

σαδικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ σαδιστικὸς βλ. λ.

σαδισμός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. νοσηρὰ διαστραφή καθ' ἣν ἡ γενετήσιος διέγερσις ἐπέχεται μόνον διὰ τῆς προκλήσεως πόνου εἰς τὸ μεθ' οὗ ἡ συνουσία ὄστων ἢ ἐπὶ τῆ θέσ αἵματος. 2) κτ. ἐπικτ. τὸ νὰ αισθάνεται, εὐρίσκει τις ἡδονὴν εἰς τὸ νὰ βασανίζῃ ἄλλον.

σαδιστής (ὁ) νεώτ. κ. δημ., θηλ. -ιστρια, ὁ πάσχων σαδισμῶν βλ. λ., ὁ εὐρίσκων ἡδονὴν εἰς τὸ νὰ βασανίζῃ τὸν ἄλλον.

σαδιστικός-ἡ-ὄν(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ὄνθικων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν σαδισμῶν βλ. λ. ἢ ὁ ἰδιόστων εἰς σαδιστὴν, σαδικός ἢ ἐπίρρ. -ῶς, δημ. -ά.

σαδραπάν (ῖων) Ἐπιγρ. γενικ. πληθ. ἀντὶ στρατών· Ἐπιγρ. Νασιωτών.

σαζάνι (τό) δημ. ὁ ἰχθύς κηφρινός.

σάξι (τό) δημ. εἰδός τῆ καλῆμου χρησιμοποιουμένου διὰ κατασκευῆν φιάθων.

σάξω μιν. δημ. προφ. τοῦ σιάξω βλ. λ., διορθῶνω· Ἐρωτόκρ. 1, 852 ἀφορμῆς τοῦ βρισκεν νὰ τὰ σάξω ἢ φρ. στῆ ζυγαριά σάξω ἴσασταθίζω· αὐτ. 37. 2) ἀπρσα. σάξι ἀμρόσει, ταιριάζει· δὲν μοῦ -σοῦ -τοῦ σάσει.

σάθα Ἡσ. ἐμορία ἄμροσει· 2) αὐτ. ἐτὰ ἡνδρεῖα ἀναγκαῖα.

σαθαυρά Ἡσ. ἐτοραχῆ.

σαθβρίον (τό) πιθ. εἰδός τῆ κάστορος, σαμοῦρ. τοῦ νεροῦ· Ἀριστ. Ζ' 594b, 3 ἰθ. ἀνόγν. σαθβρίον.

σάθη (ή) τὸ ἀνδρῆικὸν αἰδοῖον, ἢ ψαλλή· Ἀρχιλ. 97 (πιθ.), Ἀριστ. Λυσ. 1119 κῆν μὴ διδῶ τὴν χεῖρα, τῆς σάθης ἄγε.

σαθούρι (τό) δημ. ὁ καρπὸς τῆς σαθουρίδας βλ. λ.

σαθουριά (ή) δημ. ποικιλία τῆς τοῦ φυτοῦ κολοκύνθη ἢ κονή.

σάθραξ Ἡσ. ἐφθεῖρα.

σαθροδοξία (ή) μιν. σαθρότης δοξασίων, κακοδοξία· Νελλ. Ἐπιστ. 34.

σαθροποιά-ω μτην. κ. νεώτ. καθιστῶ τὴ σαθρὸν, ἐξασθεῖω, ἀδυνάτιζω· Γραγ. Νόσοι, 3, 783.

σαθρός-ἄ-ὄν κ. νεώτ. ὁ σαθρὸς, σασηπός, ἔσθωρμένος ἐνεκα πολαιότητος, ὁ μὴ ἔχων πλεῖον ἀντοχῆν, ἐπισφαλῆς, ἐτοιμόρροπος, ἔσχαρδαλωμένος, ἀσπίος· Ἰππ. Διατ. 1, 15 σκευετὸς τὰ σαθρὰ ὀ-υῖα ποικουσι, -σαθρὸν βῆθρον -ἰκρίμων, -σαθρὰ στήν· ἢ ἐπὶ νοσούτων ἢ ἐν οὐχὶ καλῆ καταστάσει εὐρισκομένων μερῶν τοῦ σώματος· Ἰππ. Διατ. 1, 15 τὰ σαθρὰ ὑπὸ τῶν ἱπρῶν ἀγίνονται·

ἢ κ. μτρ.· Εὐρ. ἰκ. 1064, αὐτ. 8άκχ. 487, Πλάτ. Νόμ. 736B, Δημ. 303, αὐτ. 52 εὐρίσει τὰ σαθρὰ τῶν ἐκείνου πραγμάτων ὁ πλέκεος, Πλούτ. Δίων 23 τὰ σαθρὰ τῆς τυραννίδος. 2) ὁ μὴ ὑγιής, ὁ νοσηρὸς· Ἡρ. 6, 109 πρὶν τὶ καὶ σαθρὸν μεταξέτεροιαι ἐγγενέσθαι (πρὶν ἢ νοσηρὰ τις σκέφῃς ἐπέβη εἰς αὐτοῦς, δηλ. πρὶν νὰ γίνουσι προδοταί).

3) πάπ. ὁ ἀνίκανος, ὁ στεροῦμένος ἰκανοτήτων· γάλλοι καὶ σαθροί. 4) κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων στερεὰς βάσεις, ὁ στεροῦμένος βάσεως· Εὐρ. Ἐκ. 1190 σαθροὶ λόγοι, αὐτ. Ρῆρ. 639, -σαθρὸν ἠχηεῖρημα. 5) ἐπὶ ἀγγείων, ὁ ἔχων ὀαμῶς ραγισμένον· Πλάτ. Φιλ. 55C ἐπὶ τῆ σαθρὸν ἔχει, πᾶν περικρούμενον, αὐτ. Θεοστ. 179B, αὐτ. Γοργ. 433B ἀγγεῖα τετρημένα καὶ σαθρὰ, Ἐπιγρ. ἢ κ. ἐπὶ φωνῆς· Ἀριστ. Ἀκουστ. 804a, 32 (φωναί) σαθροὶ καὶ παρερρηκυῖαι ἢ κ. μτρ.· Πλούτ. Ἡ8, 64B ἢ κολακεία σαθρὸν ἠπῆται. 6) θωροτῆς, πρόσκαιρος· Πινδ. Ν 834 τῶν δ' ἀθλοῦν κῶδος ἄντεινε σαθρὸν

σαθρότης-ητος (ή) μτην. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ σαθροῦ, ἀσθένεια, τὸ ἐπισφαλές τῶν πραγμάτων· Πλάτων 3, 62, Ἐρμητ. 18, 2. Εὐστ. 187, 39.

σαθρῶ-ώ μτην. νεώτ. ἐν χρ. μ. κτ. μτρ. πσθ. παρκο. **σαθαρωμένω**ς, ποιῶ τὶ σαθρὸν, ἀδύνατον, εὐθραστον· ΠΔ Ἰουδ. 10, 8 ἰκῶδ. Α' κ. παθ. καθίσταμαι, γίνομαι σαθρὸς· Πάπ. οἰκίας δύο μέρη ἐσθωρωσῆσασ.

σαθρωμα-ατος (τό) Ἡσ. ἐτὸ μὴ ὑγιές, ἐλάττωμα, ἢ μὴ ὑγιὲς κατάστασις, σαθρότης.

σάθρωσις-εως (ή) πάπ. κ. μιν. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ σαθρῶ βλ. λ., καταστραφή.

δλερωσ: Πάπ. Διαρπαγή και σάβρωσις, 'Αρμυνον.2,4,16 σάβρωσις γινομένη από του πυρός.
σάβων-ωνος (ὁ) ἴεκ του σάβου, ἄς πάσων ἐκ του πύσθη]ποι. ὑποκορισμα λέγόμενον από τών τροφῶν περί μικρῶν παιδῶν, ὁ ἔχων μεγάλην σάβην βλ.λ.: Τελεχ.65.

σάβι (τῶ) δημ. κ. σάγι τμήμα ἢ διαμέρισμα καλλιεργημένου στρέματος' πρβλ. σάβι.

σαϊζάν (ἢ) ἱσραήλ] δημ. ἀντ. ὄρα του ἔτους, ἔποςθ καὶ ἴδρα ἢ καθ' ἣν συνήθως συμβαίνει τι ἰδιόζον: ἢ καλοκαιρινῆ σαϊζόν του θεάτρου.

σαϊζω δημ. ὁ. προσφ. του σαϊζῶ βλ.λ.

σαϊκις 'Ἡσ. ἐδειλός.

σαϊκωνῶ-τω κ. σαϊκωνίζω κινῶ: 'Αριστρ.ἀπ.849.

σάβμας (ὁ) δημ. διάδρομος μεταξύ δύο ἢ πλείονων καλλιεργημένων ἀγρῶν, ὁρομησικός χωριζῶν ἐν σάβ βλ.λ. από ἄλλου, ἐμβασι εἰς τὸ ἢ τὸ σάβα.

σαίνης (ὁ) δημ. ὁ. προσφ. του σαίνης βλ.λ.

σαίνι (τῶ) δημ. τὸ σαγίνι, ὁ σαγίνης βλ.λ.

σαϊνιδωρῶ-ον μτγν. ὁ διά δῶρων κολακειῶν, ὡς οἱ κύνας διά του σαίνην τὴν οὐράν, κωμ. ἐκφρασίς του 'Ἐπικουρου ὀνομαζόμενος οὕτω τὸν 'Αντιδωρον, ὅστις μετά δῶρων ἐκολάκειεν, ἦτοι διά δῶρων ἐζήτει ν' ἀποκτήσῃ τὴν εὐνοίαν τῶν ἰσχυρῶν: 'Ἐπικ.ἀπ.4.

σαϊνικρίζω 'Ἡσ. ἐκτρέφω.

σαϊνωλόγῶ-ον μσν. ὁ διά λόγων σαίνων, κολακειῶν θεωρεῖν: Μοσχῶν.ΠΣχεδ.69,4.

σαϊνωροῦ-ιδος (ἢ) ἀνώμαλον θηλ. του σαϊνωρου βλ.λ.: 'Ἡσ.

σαϊνωρο-ον ἰουρά] ἐπί κυνός, ὁ σαίνων, κινῶν τὴν οὐράν, ἢ ὁ διά τῆς κινήσεως ταύτης κολακειῶν: Φώτ., Ἐστ.ἰ82,51.

σαίνω (ἴδρα ἐν συνθέσει περισαίνω) κ. νεῶτ., ἐπ. παρσι. σαίνων 'Ἰ.Ὁ.Κ.219, ἄφρ. ἔπνηζα [αὐτ.Ρ.302], ἄφρ. ἔπνηζα [Γίνδ.Ὁ.4,6, αὐτ.Π.52], παρ. σαίνω-ων [Ἀλαχ.Χο.194], ἴδρα ἐπί κυνῶν, σείω, κινῶ τὴν οὐράν, κολακεῖω, θεωπεῖω: 'Ὁ.Κ.217 ὁτ' ἀν ἀμφὶ ἀνακτα κύνας .. σαίνωσι, αὐτ.Π.6 νόψα δὲ δῶς 'Ὀδυσεΐδος σαίνοντάς τε κύνας, Σοφ. ἀπ.885 σαίνεις δάκνουσα καὶ κύων λαίβωρος, 'Απολλῶ.Κωμ.14,5. || κ. μτ. διορ. κτ. δατ. ἐκφερωμένοι: 'Ὁ.Κ.Ρ.302 οὐρῆ μέν δ' ὕ' ἔπνηζα [ἐπὶ του κυνός 'Αργουί, 'Ἡσῶδ.Ὁ.77], Σοφ.ἀπ. 687 ἔπνηζαν οὐρῆ με' || κ. ἐπὶ ἴθῶν: αὐτ.762 σαίνοντες οὐραίοισι τὴν κεκτημένῃν' γφ. ἐπὶ πρσα., φέρομαι θεωπευτικῶς, περιπαισμοί: Ἀλαχ.Αγ.798 τὰ δοκοντ' ἐφθρονος ἐκ διανοίας ὄδορατ' σαίνει φιλότητι, αὐτ.Π.ερα.97' || κ. μτ. ἐμπροθ. διορ.: Πίνδ.Π.282 σαίνειν ποτι πάντας' || σαίνω ποτι ἀγγελίαν δέχομαι αὐτὴν μετά χάρας: αὐτ.Ὁ.4,6. || κ. σαίνω τὴν ὑπόθεσιν δέχομαι αὐτὴν μετά σημείων χάρας: Λουκ.Μισθ.Συν.20' || μτ. ἀπ. πρσα. φέρομαι κολοκειτικῶς πρὸς πνα: 'Αριστρ.'ἱπ.1031 φράζω .. κύνα Κέρβρον ἀνδραποδιστήν, ὁ δὲ κέρω σαίνων σ', ὀπίσταν δειπνῶ, Νοσῶ.ΑἰΠ.9,804: 3] θεωπεῖω, περιπαισμοί, χαιρετίζω: Πίνδ.Π.52 Σοφ.'Αντ.124 παιδὸς με σαίνει φθόγος, Καλλ.Αἰτ.1,19 δτ' ἐλευθερος ἀγμένα σαίνει' || φαιδρός ἀπ' ὀμμάτων σαίνει με μὲ χαιρετίζει, με βάρπρνει διά τῆς φαιδρότητος του βλεμματός του: Σοφ.ΟΚ.320' || σαίνω μόρον φέρομαι κολακειτικῶς, πρσαοῦ διά κολακειῶν νὰ ἀποφύγῃ τὸν θάνατον: Ἀλαχ.Ἐπτ.383 σαίνων μόρον τε καὶ μάχη, αὐτ.704 τὶ οὐν ἐτ' ἐν σαίνωμεν ὀλέθρον μόρον'; 4] χαροποιῶ ἴδρα ὅτ' ἐπιπῶν: Βακχ.1,55 ἄλιπὶ κέσρ σαίνει, Ἐρ.ἴων.685 οὐ γὰρ με σαίνει θέσφατα, 'Αριστλ.Μεταφ.1590α,37 τὰ λεγόμενα .. σαίνει τὴν ψυχῆν κ. παθ.: Ἀλαχ.Χο.194 σαίνωμαι δ' ὑπ' ἐπιθῶς' 5] ἐξαπατῶ, παραπλῶσθ διά τρώων κολακειτικῶν, θεωπευτικῶν.:

Σοφ.ἀπ.577 ἢ δ' ἄρ' ἐν σκότω λήθουσα με ἔσαιν' 'Ἐρινός, Ἐρρ.Ρῆσ.55' 6] σαίνωμαι γαράττομοι' πρβλ. 'Ἡσ. ἐοικέντα' κνεῖται, σαλεύεται, ταράττεται: Κῶ.Ὁ.Κσ.1,33 τὸ μῦθον σαίνασθαι ἐν ταῖς θλίψεσι ταύταις, Διογ.Λ.8,41 σαίνόμενοι τοῖς λεγομένοις ἐδῶκοι.

σαϊρός 'Ἡσ. σααρός.

σαίρω (ἢ) ἐν χρ. μ. κτ. πορσκ. σείωρα μτ. σμ. ἐνεστ., σείρω πρὸς τὰ ὀπίωα, ἀνάσρω τὸ χεῖλον μου καὶ δεικνύω τοὺς ὀδόντας ὡς ὁ κύων: 'Ἡσῶδ. Α.268, 'Αλεξ.98,26 σείρωεν ἀν τε βούλητ' ἀν τε με μ', Ἀριστρ.Σφ.901 οἷον σείρωεις ἔξωπασθῆσιν μ' στείτα, αὐτ.Ἐπρ.620, Κωμ. Ἀδέσπ.606 Μελέαγρ. ΑΠ.5,178, Πλούτ.'Ἠ8.223C, Αἰλ.Π.3,40 Ἰάτρου ἀπό του σείρωεναι: 2] κ. ἀνευ κακῆς σμ. μειδιῶ δεικνύω τοὺς ὀδόντας: Θεόκρ.7,19' 3] ἐπὶ γέλωτος, διαστρέφω τὰ χεῖλι: 'ἱπν.'Αδ.12 σείρωσαι μειδίησμαι, Λουκ.'Ἐρωτ.13 σείρωσαι γέλωτι' || τὸ οὐδ. τῆς γτ. κείται ἐν ἔπρω. σμ.: Θεόκρ.20,14 σείρωθ γέλωτι, Βάβρ.50,14 σείρωθ οἰκάλλειν ἐπὶ ὀλέθροισι: 4] ἐπὶ πληγῆς ἢ ἔλκους, χείνω: 'ἱπν.'Αγμ.32 ἔλκος σείρωθ καὶ ἐκπληγίμενον, 'Ἀρετ.'Ὁ.Νοσῶ.2,2' 5] σείρωθ χάσμημα ἐπὶ μετρικῆς χασμῶδης: Ἐστ.840,43.

σαίρω (2), ἄφρ. ἔπρωα, σαρῶνω, καθορίζω, σκοπιεῖω: Ἐρρ.'Ἐκ.363 σαίρειν τε δῶμα, αὐτ. Κόκλ.29, αὐτ.'ἴων.121 μυριασὶν ἰερῶν φῶδων, φ σαίρω δάπεδον θεοῦ' 2] σαρῶνω ἐναρπύζω, πετῶ: Σοφ.'Αντ.409 πάσαν κίνην σφραντῶν' || κ. μτφ.: 'Ἐπγρ.Κρήτης τὰρ .. ποτ' ἀλλήλων διασφραζομαι καὶ ἀμείβων σφρα.

σαίρω (ἢ) ἀφρ. ἔπρωα, σαρῶνω, καθορίζω, σκοπιεῖω: Ἐρρ.'Ἐκ.363 σαίρειν τε δῶμα, αὐτ. Κόκλ.29, αὐτ.'ἴων.121 μυριασὶν ἰερῶν φῶδων, φ σαίρω δάπεδον θεοῦ' 2] σαρῶνω ἐναρπύζω, πετῶ: Σοφ.'Αντ.409 πάσαν κίνην σφραντῶν' || κ. μτφ.: 'Ἐπγρ.Κρήτης τὰρ .. ποτ' ἀλλήλων διασφραζομαι καὶ ἀμείβων σφρα.

σαίρω (ἢ) ἀφρ. ἔπρωα, σαρῶνω, καθορίζω, σκοπιεῖω: Ἐρρ.'Ἐκ.363 σαίρειν τε δῶμα, αὐτ. Κόκλ.29, αὐτ.'ἴων.121 μυριασὶν ἰερῶν φῶδων, φ σαίρω δάπεδον θεοῦ' 2] σαρῶνω ἐναρπύζω, πετῶ: Σοφ.'Αντ.409 πάσαν κίνην σφραντῶν' || κ. μτφ.: 'Ἐπγρ.Κρήτης τὰρ .. ποτ' ἀλλήλων διασφραζομαι καὶ ἀμείβων σφρα.

σαίρω (ἢ) ἀφρ. ἔπρωα, σαρῶνω, καθορίζω, σκοπιεῖω: Ἐρρ.'Ἐκ.363 σαίρειν τε δῶμα, αὐτ. Κόκλ.29, αὐτ.'ἴων.121 μυριασὶν ἰερῶν φῶδων, φ σαίρω δάπεδον θεοῦ' 2] σαρῶνω ἐναρπύζω, πετῶ: Σοφ.'Αντ.409 πάσαν κίνην σφραντῶν' || κ. μτφ.: 'Ἐπγρ.Κρήτης τὰρ .. ποτ' ἀλλήλων διασφραζομαι καὶ ἀμείβων σφρα.

σαίρω (ἢ) ἀφρ. ἔπρωα, σαρῶνω, καθορίζω, σκοπιεῖω: Ἐρρ.'Ἐκ.363 σαίρειν τε δῶμα, αὐτ. Κόκλ.29, αὐτ.'ἴων.121 μυριασὶν ἰερῶν φῶδων, φ σαίρω δάπεδον θεοῦ' 2] σαρῶνω ἐναρπύζω, πετῶ: Σοφ.'Αντ.409 πάσαν κίνην σφραντῶν' || κ. μτφ.: 'Ἐπγρ.Κρήτης τὰρ .. ποτ' ἀλλήλων διασφραζομαι καὶ ἀμείβων σφρα.

σαίρω (ἢ) ἀφρ. ἔπρωα, σαρῶνω, καθορίζω, σκοπιεῖω: Ἐρρ.'Ἐκ.363 σαίρειν τε δῶμα, αὐτ. Κόκλ.29, αὐτ.'ἴων.121 μυριασὶν ἰερῶν φῶδων, φ σαίρω δάπεδον θεοῦ' 2] σαρῶνω ἐναρπύζω, πετῶ: Σοφ.'Αντ.409 πάσαν κίνην σφραντῶν' || κ. μτφ.: 'Ἐπγρ.Κρήτης τὰρ .. ποτ' ἀλλήλων διασφραζομαι καὶ ἀμείβων σφρα.

σαίρω (ἢ) ἀφρ. ἔπρωα, σαρῶνω, καθορίζω, σκοπιεῖω: Ἐρρ.'Ἐκ.363 σαίρειν τε δῶμα, αὐτ. Κόκλ.29, αὐτ.'ἴων.121 μυριασὶν ἰερῶν φῶδων, φ σαίρω δάπεδον θεοῦ' 2] σαρῶνω ἐναρπύζω, πετῶ: Σοφ.'Αντ.409 πάσαν κίνην σφραντῶν' || κ. μτφ.: 'Ἐπγρ.Κρήτης τὰρ .. ποτ' ἀλλήλων διασφραζομαι καὶ ἀμείβων σφρα.

σαίρω (ἢ) ἀφρ. ἔπρωα, σαρῶνω, καθορίζω, σκοπιεῖω: Ἐρρ.'Ἐκ.363 σαίρειν τε δῶμα, αὐτ. Κόκλ.29, αὐτ.'ἴων.121 μυριασὶν ἰερῶν φῶδων, φ σαίρω δάπεδον θεοῦ' 2] σαρῶνω ἐναρπύζω, πετῶ: Σοφ.'Αντ.409 πάσαν κίνην σφραντῶν' || κ. μτφ.: 'Ἐπγρ.Κρήτης τὰρ .. ποτ' ἀλλήλων διασφραζομαι καὶ ἀμείβων σφρα.

σαίρω (ἢ) ἀφρ. ἔπρωα, σαρῶνω, καθορίζω, σκοπιεῖω: Ἐρρ.'Ἐκ.363 σαίρειν τε δῶμα, αὐτ. Κόκλ.29, αὐτ.'ἴων.121 μυριασὶν ἰερῶν φῶδων, φ σαίρω δάπεδον θεοῦ' 2] σαρῶνω ἐναρπύζω, πετῶ: Σοφ.'Αντ.409 πάσαν κίνην σφραντῶν' || κ. μτφ.: 'Ἐπγρ.Κρήτης τὰρ .. ποτ' ἀλλήλων διασφραζομαι καὶ ἀμείβων σφρα.

σαίρω (ἢ) ἀφρ. ἔπρωα, σαρῶνω, καθορίζω, σκοπιεῖω: Ἐρρ.'Ἐκ.363 σαίρειν τε δῶμα, αὐτ. Κόκλ.29, αὐτ.'ἴων.121 μυριασὶν ἰερῶν φῶδων, φ σαίρω δάπεδον θεοῦ' 2] σαρῶνω ἐναρπύζω, πετῶ: Σοφ.'Αντ.409 πάσαν κίνην σφραντῶν' || κ. μτφ.: 'Ἐπγρ.Κρήτης τὰρ .. ποτ' ἀλλήλων διασφραζομαι καὶ ἀμείβων σφρα.

σαίρω (ἢ) ἀφρ. ἔπρωα, σαρῶνω, καθορίζω, σκοπιεῖω: Ἐρρ.'Ἐκ.363 σαίρειν τε δῶμα, αὐτ. Κόκλ.29, αὐτ.'ἴων.121 μυριασὶν ἰερῶν φῶδων, φ σαίρω δάπεδον θεοῦ' 2] σαρῶνω ἐναρπύζω, πετῶ: Σοφ.'Αντ.409 πάσαν κίνην σφραντῶν' || κ. μτφ.: 'Ἐπγρ.Κρήτης τὰρ .. ποτ' ἀλλήλων διασφραζομαι καὶ ἀμείβων σφρα.

σαίρω (ἢ) ἀφρ. ἔπρωα, σαρῶνω, καθορίζω, σκοπιεῖω: Ἐρρ.'Ἐκ.363 σαίρειν τε δῶμα, αὐτ. Κόκλ.29, αὐτ.'ἴων.121 μυριασὶν ἰερῶν φῶδων, φ σαίρω δάπεδον θεοῦ' 2] σαρῶνω ἐναρπύζω, πετῶ: Σοφ.'Αντ.409 πάσαν κίνην σφραντῶν' || κ. μτφ.: 'Ἐπγρ.Κρήτης τὰρ .. ποτ' ἀλλήλων διασφραζομαι καὶ ἀμείβων σφρα.

σαίρω (ἢ) ἀφρ. ἔπρωα, σαρῶνω, καθορίζω, σκοπιεῖω: Ἐρρ.'Ἐκ.363 σαίρειν τε δῶμα, αὐτ. Κόκλ.29, αὐτ.'ἴων.121 μυριασὶν ἰερῶν φῶδων, φ σαίρω δάπεδον θεοῦ' 2] σαρῶνω ἐναρπύζω, πετῶ: Σοφ.'Αντ.409 πάσαν κίνην σφραντῶν' || κ. μτφ.: 'Ἐπγρ.Κρήτης τὰρ .. ποτ' ἀλλήλων διασφραζομαι καὶ ἀμείβων σφρα.

σαίρω (ἢ) ἀφρ. ἔπρωα, σαρῶνω, καθορίζω, σκοπιεῖω: Ἐρρ.'Ἐκ.363 σαίρειν τε δῶμα, αὐτ. Κόκλ.29, αὐτ.'ἴων.121 μυριασὶν ἰερῶν φῶδων, φ σαίρω δάπεδον θεοῦ' 2] σαρῶνω ἐναρπύζω, πετῶ: Σοφ.'Αντ.409 πάσαν κίνην σφραντῶν' || κ. μτφ.: 'Ἐπγρ.Κρήτης τὰρ .. ποτ' ἀλλήλων διασφραζομαι καὶ ἀμείβων σφρα.

σαίρω (ἢ) ἀφρ. ἔπρωα, σαρῶνω, καθορίζω, σκοπιεῖω: Ἐρρ.'Ἐκ.363 σαίρειν τε δῶμα, αὐτ. Κόκλ.29, αὐτ.'ἴων.121 μυριασὶν ἰερῶν φῶδων, φ σαίρω δάπεδον θεοῦ' 2] σαρῶνω ἐναρπύζω, πετῶ: Σοφ.'Αντ.409 πάσαν κίνην σφραντῶν' || κ. μτφ.: 'Ἐπγρ.Κρήτης τὰρ .. ποτ' ἀλλήλων διασφραζομαι καὶ ἀμείβων σφρα.

σαίρω (ἢ) ἀφρ. ἔπρωα, σαρῶνω, καθορίζω, σκοπιεῖω: Ἐρρ.'Ἐκ.363 σαίρειν τε δῶμα, αὐτ. Κόκλ.29, αὐτ.'ἴων.121 μυριασὶν ἰερῶν φῶδων, φ σαίρω δάπεδον θεοῦ' 2] σαρῶνω ἐναρπύζω, πετῶ: Σοφ.'Αντ.409 πάσαν κίνην σφραντῶν' || κ. μτφ.: 'Ἐπγρ.Κρήτης τὰρ .. ποτ' ἀλλήλων διασφραζομαι καὶ ἀμείβων σφρα.

σαίρω (ἢ) ἀφρ. ἔπρωα, σαρῶνω, καθορίζω, σκοπιεῖω: Ἐρρ.'Ἐκ.363 σαίρειν τε δῶμα, αὐτ. Κόκλ.29, αὐτ.'ἴων.121 μυριασὶν ἰερῶν φῶδων, φ σαίρω δάπεδον θεοῦ' 2] σαρῶνω ἐναρπύζω, πετῶ: Σοφ.'Αντ.409 πάσαν κίνην σφραντῶν' || κ. μτφ.: 'Ἐπγρ.Κρήτης τὰρ .. ποτ' ἀλλήλων διασφραζομαι καὶ ἀμείβων σφρα.

σαίρω (ἢ) ἀφρ. ἔπρωα, σαρῶνω, καθορίζω, σκοπιεῖω: Ἐρρ.'Ἐκ.363 σαίρειν τε δῶμα, αὐτ. Κόκλ.29, αὐτ.'ἴων.121 μυριασὶν ἰερῶν φῶδων, φ σαίρω δάπεδον θεοῦ' 2] σαρῶνω ἐναρπύζω, πετῶ: Σοφ.'Αντ.409 πάσαν κίνην σφραντῶν' || κ. μτφ.: 'Ἐπγρ.Κρήτης τὰρ .. ποτ' ἀλλήλων διασφραζομαι καὶ ἀμείβων σφρα.

σαίρω (ἢ) ἀφρ. ἔπρωα, σαρῶνω, καθορίζω, σκοπιεῖω: Ἐρρ.'Ἐκ.363 σαίρειν τε δῶμα, αὐτ. Κόκλ.29, αὐτ.'ἴων.121 μυριασὶν ἰερῶν φῶδων, φ σαίρω δάπεδον θεοῦ' 2] σαρῶνω ἐναρπύζω, πετῶ: Σοφ.'Αντ.409 πάσαν κίνην σφραντῶν' || κ. μτφ.: 'Ἐπγρ.Κρήτης τὰρ .. ποτ' ἀλλήλων διασφραζομαι καὶ ἀμείβων σφρα.

σαίρω (ἢ) ἀφρ. ἔπρωα, σαρῶνω, καθορίζω, σκοπιεῖω: Ἐρρ.'Ἐκ.363 σαίρειν τε δῶμα, αὐτ. Κόκλ.29, αὐτ.'ἴων.121 μυριασὶν ἰερῶν φῶδων, φ σαίρω δάπεδον θεοῦ' 2] σαρῶνω ἐναρπύζω, πετῶ: Σοφ.'Αντ.409 πάσαν κίνην σφραντῶν' || κ. μτφ.: 'Ἐπγρ.Κρήτης τὰρ .. ποτ' ἀλλήλων διασφραζομαι καὶ ἀμείβων σφρα.

σαίρω (ἢ) ἀφρ. ἔπρωα, σαρῶνω, καθορίζω, σκοπιεῖω: Ἐρρ.'Ἐκ.363 σαίρειν τε δῶμα, αὐτ. Κόκλ.29, αὐτ.'ἴων.121 μυριασὶν ἰερῶν φῶδων, φ σαίρω δάπεδον θεοῦ' 2] σαρῶνω ἐναρπύζω, πετῶ: Σοφ.'Αντ.409 πάσαν κίνην σφραντῶν' || κ. μτφ.: 'Ἐπγρ.Κρήτης τὰρ .. ποτ' ἀλλήλων διασφραζομαι καὶ ἀμείβων σφρα.

σαίρω (ἢ) ἀφρ. ἔπρωα, σαρῶνω, καθορίζω, σκοπιεῖω: Ἐρρ.'Ἐκ.363 σαίρειν τε δῶμα, αὐτ. Κόκλ.29, αὐτ.'ἴων.121 μυριασὶν ἰερῶν φῶδων, φ σαίρω δάπεδον θεοῦ' 2] σαρῶνω ἐναρπύζω, πετῶ: Σοφ.'Αντ.409 πάσαν κίνην σφραντῶν' || κ. μτφ.: 'Ἐπγρ.Κρήτης τὰρ .. ποτ' ἀλλήλων διασφραζομαι καὶ ἀμείβων σφρα.

σαίρω (ἢ) ἀφρ. ἔπρωα, σαρῶνω, καθορίζω, σκοπιεῖω: Ἐρρ.'Ἐκ.363 σαίρειν τε δῶμα, αὐτ. Κόκλ.29, αὐτ.'ἴων.121 μυριασὶν ἰερῶν φῶδων, φ σαίρω δάπεδον θεοῦ' 2] σαρῶνω ἐναρπύζω, πετῶ: Σοφ.'Αντ.409 πάσαν κίνην σφραντῶν' || κ. μτφ.: 'Ἐπγρ.Κρήτης τὰρ .. ποτ' ἀλλήλων διασφραζομαι καὶ ἀμείβων σφρα.

σαίρω (ἢ) ἀφρ. ἔπρωα, σαρῶνω, καθορίζω, σκοπιεῖω: Ἐρρ.'Ἐκ.363 σαίρειν τε δῶμα, αὐτ. Κόκλ.29, αὐτ.'ἴων.121 μυριασὶν ἰερῶν φῶδων, φ σαίρω δάπεδον θεοῦ' 2] σαρῶνω ἐναρπύζω, πετῶ: Σοφ.'Αντ.409 πάσαν κίνην σφραντῶν' || κ. μτφ.: 'Ἐπγρ.Κρήτης τὰρ .. ποτ' ἀλλήλων διασφραζομαι καὶ ἀμείβων σφρα.

σαίρω (ἢ) ἀφρ. ἔπρωα, σαρῶνω, καθορίζω, σκοπιεῖω: Ἐρρ.'Ἐκ.363 σαίρειν τε δῶμα, αὐτ. Κόκλ.29, αὐτ.'ἴων.121 μυριασὶν ἰερῶν φῶδων, φ σαίρω δάπεδον θεοῦ' 2] σαρῶνω ἐναρπύζω, πετῶ: Σοφ.'Αντ.409 πάσαν κίνην σφραντῶν' || κ. μτφ.: 'Ἐπγρ.Κρήτης τὰρ .. ποτ' ἀλλήλων διασφραζομαι καὶ ἀμείβων σφρα.

σακάτικος-η-ο δημ. ὁ σακατεμένος, καλαβωμένος, ἐστρεβλωμένος, μισερός 2) συνεκδ. ὁ μὴ στερεός, σαθρός.

σακατηλίκι [τό] δημ. ἡ κατάσταση τοῦ σακάτη, ἀνάηφια.

σακαλιζ σχόλ. βυζαντ. τ. τοῦ σακιζω βλλ. : Σχόλ. Ἀριστφ. Πλ. 1088.

σακάλιαμα-ατος [τό] ἠθμός : Σχόλ. Διόδ. Σ 5, 28.

σακαλιστῆριον [τό] μον. ἠθμός βλλ. : Σχόλ. Ἀριστφ. Πλ. 1088, 7 (ζετ. Χιλ. 3, 420).

σακαλλάριος [τό] μον. κ. νεώτ. παλαιὸν ἐκκλησιαστικὸν ὄφρακιον διδόμενον εἰς προεσθιότερον, νῦν δὲ ἐκκλησιαστικὸν τιμητικὸν ὄφρακιον.

σακάλλιον [τό] ὄνομαρ. τοῦ σάκος βλλ. Ἡσ. **σακάλλιος** [τό] μον. κ. νεώτ. κ. σακαλλίων-ῶνας παλαιὸν. ἐκκλησιαστικὸν ὄφρακιον διδόμενον εἰς προεσθιότερον, νῦν δὲ ἐκκλ. τιμητικὸν ὄφρακιον.

σακάλλιος [τό] μην. μικρὸς σάκος βλλ. : Ἄετ. 8, 76 σάκαλοι διὰ πτωχῶν.

σακάσπαλαος-ον (πάλλω) ποι. ὁ πάλλων τὴν ἀσπίδα, ὁ χειρίζομενος αὐτὴν, πολεμικός : Ἰλ. Ε 126 ὅταν ἔχεσκε σακάσπαλαος ἰσπότης Τυδεΐδης, Κολλ. Δια 71, Νόνν. Δ 23, 140, αὐτ. 8, 178.

σακασφορός-ον ποι. ὁ ἀσπίδοφορός : Σοφ. ΑΓ 19, Εὐρ. Φοίν. 139 σακασφορός γὰρ πάντες Αἰτωλοί 2) ὁ παγωνοφόρος γενειῶν : Πλάτ. Κριτ. 122.

σακῶν διηθῶ, στραγγίζω, συρῶνας : Αἰλ. Διον. ἀπ. 296, Φώτ., Σουίδ. [ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Ἡρ. 4, 23, ἐνθα οἱ κώδ. ἔχουσι σακκῶνας [ματῖσιαι].

σακφορός [τό] Ἐπιγρ. ὁ σακκοφόρος βλλ. ἡ : Ἐπιγρ. Ἐγέσσω Διονύσου . . σακφοροὶ μύσται.

σακιζ μην. σακεύω βλλ. : Λυκόφρων. Φώτ.

σακίον [τό] ἄττ. τ. τοῦ σακκίον βλλ. : Ἀριστφ. ἀπ. 323 σακίον, ἐν οἷσπερ τάργυριον ταμιεύεται, Ἐν. Ἀν. 4, 5, 36.

σακίτικος [τό] μην. δωρ. τ. τοῦ σπικίτικ βλλ. : Θεόκρ. 1, 10 ἄρα τὸ σακίτικ λαφθ γέρας.

σακί(κ)α [τό] δημ. σακκίδιον, ἐν τῷ ὀπίσφ μεταφέρει ὁ μαθητὴς τὰ βιβλία του καὶ τὰ τετραδία του εἰς τὸ σχολεῖον, μαθητικός χαρτοφύλαξ 2) τὸ σακκίδιον τοῦ κληρικοῦ, βιβλικός, τάντα 3) γέν. χαρτοφύλαξ, χαρτοφυλάκιον.

σακί(κ)ακί [τό] δημ. εἰδός τι βραχέος ἀνδρικοῦ ἐπενώστου περιβάλλοντος τὸν κορμὸν καὶ τοῦ βραχίονος, σάκκος, σαυροτύκος 2) μικρὸς σάκκος, σακκίδιον, σακκοῦδι.

σακκῆς [τό] Ἐπιγρ., πάμ. κ. δημ. ὁ κατασκευαστὴς ἡ μεταφορέας σάκκων 2) [ἀραβ.] δημ. ὁ μεταφορὸν ὕδωρ ἐντός δερματινῶν σάκκων 3) ὁ μ. δημ. τὸ πτηνὸν πελεκάνδ κ. καινός 4) ὁ μ. δημ. ἀστερισμός, χωρατό.

σακκιελίζω δημ. στραγγίζω ζυμαρικά, ἴδια μακαρόνια εἰς τὸ τρυπητό.

σακκιελίζω-ιδος [τό] νεώτ. εἰδός τι βομβασκομάλλου μοναχικοῦ ὀρασιῶ ὑφάσματος, σακί.

σακκενωτόνω-έω μον. εἶμαι ἐνδεδυμένος διὰ σάκκων, φορῶ σάκκους : Βολα. ἐν Συντ. καν. 3, 516.

σακκενω δ. γρ. τοῦ σακεύω βλλ. : Ἡρ. 4, 23 σακκενωσὶν ἰδίωσι.

σακκηγία [τό] πάμ. μεταφορὰ σάκκων.

σακκηγός [τό] πάμ. ὁ μεταφορέας σάκκων, σακκῆς.

σακκηγῶ-έω πάμ. μεταφέρω σάκκους.

σακ(κ)ί [τό] δημ. τ. τοῦ σακκίον βλλ., τσουβάλι 1) φρ. τὸν ἔβαλε στὸ σακκί τὸν ἐξελητήσαν, ἄ. τὸν ἔβαλε στὸν ντορβά 2) ὁ μ. [ἀγοράζω] γουροῦσι στὸ σακκί χωρὶς νὰ ζεῖταισῶ τὴν ἀοισότητα τοῦ ἀγοραζομένου πράγματος 3) ὁ μ. ἀπὸς καὶ αὐτὴ ἡ φούχτα στὸ σακκί λεγόμενον ὑπὸ ὀπισθάντος καὶ νέαν πρὸς ταῖς ἄλλαις προσοδὸν ἡ ζημίαν 4) παροιμ. ἄδειο σακκί δὲν στέκει ὁ πένων δὲν δύναται νὰ ἐργασθῆ 5) ἐπὶ πικροῦνας, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν ἰδίαν γῆμην, ἀλλὰ

πορασθῶνται ὑπὸ τῶν ἄλλων 2) κ. τὸ ἐν σάκκῳ περιεχόμενον : ἕνα σακκί ἀλεύρι-καφφέ.

σακκιά [τό] δημ. ποσότης, ὄση περιεχίται ἐν σάκκῳ, ὅσον χωρεῖ ἐνα σακί : πέντε σακκίεσ, στῆρι-κουκιά.

σακκιάζω δημ. θέτω ἐντός σάκκου, μέσα σὲ σακκίον, τσουβαλιάζω : σακκιάζω στῆρι-ἀλεύρι.

σακ(κ)ίας ὄνοδος [τό] Πολυδ. 6, 18 ἐὸ διυλιόμενος καὶ σακκὸς οἶνος παρ' Ἐθιολογία.

σακ(κ)ίδιον [τό] πάμ. κ. νεώτ. ὄνομαρ. τοῦ σάκκου, μικρὸς σάκκος, θύλακος, ἴδια ἡ αιτιοδόχη τῶν στρατιωτῶν.

σακ(κ)ίζω δ. τ. τοῦ σακιζω βλλ., σακεύω ἐν χρ. τὸ παθ. : Θεόφρ. ΦΑΙτ. Δ, 7, 4, Κριτ. π. Γαλλ. 12, 437.

σακκίνιος-η-ο σχόλ. ὁ ἐκ σάκκου, τρήνιος : Σχόλ. Ἀριστφ. Πλ. 1088.

σακκινόσσοις Ἡσ. εἰσαύρωτικοις

σακκί(κ)ιον [τό] κ. νεώτ., ἄττ. σακκίον, ὄνομαρ. τοῦ σάκκου ἢ σάκος, μικρὸς σάκκος, σακκί, τσουβάλι : Ἐν. Ἀν. 4, 5, 36 περὶ τοῦσ πόδας τῶν Ἰππων καὶ τῶν ὀπιζυγίων σακία περιελεῖται, Διοσκ. 5, 109, Πάμ. 2) τρήνιον ἔνδυμα, τρήνιος ἐπενώστης φορέομενος εἰς ἐνδεῖν πένθους : Μέν. 544, 4, Ἰώσ. ΑΙ 2, 3, 4, Πλούτ. ΗΘ. 168D ἔξω κῶθηται σακκίον ἔχων καὶ περιεχόμενος ῥάκται ῥυπαροῖς.

σακκοβέλωνη [τό] νεώτ. μεγάλη βελὼνη εἰδικὴ διὰ τὴν συρραφὴν σάκκων, σακκίων, στρωμάτων ἢ χονδρῶν ὑφασμάτων, σακκορράφα.

σακκογενεσιτράφος-ος [τό] σάκκος ἢ Ἐπιγρ. ὁ φέρων μεγάλην γενειάδα, ὁ ἔχων ἕνα σακκί γένια : Ἐπιγρ. π. Ἠγῆσ. 1.

σακκοκόλιθος [τό] νεώτ. τεχνητὸς ὀγκόλιθος κατασκευαζόμενος ἐκ σάκκων πεληρωμένων διὰ σκιροδέματος, μπλετόν.

σακκοκίθης-οῦς-ές νεώτ. ὁ ὄμοιος πρὸς σάκκον, βυλακοκίθης : σακκοκίθης κῆστις.

σακκοθέσιον [τό] νεώτ. ναυτ. ἰκρίωμα αἰδηρῶν συνήθως διαρρηγνόν ἐἰς τετραπέλικα χωρίσματα ἀποτελούμενα θήκας ἐν αἷς τοποθετούμενα ἀπὸ ἕνα ἢ οὐ σάκκοι τῶν ναυτῶν.

σακκολεῖψη [τό] νεώτ. ναυτ. ἡ σακκολεῖβα βλλ.

σακ(κ)ολέβα [τό] δημ. ναυτ. ἰστιον σχήματος τραπεζοειδούς, λοιπάδος, σακκολεῖψη 2) τύπος μικροῦ δξυπρόμυτου πλοισαρίου [πρεχανηριοῦ ἢ φοροπούλας] ἔχοντος ἰστιῶν ὡς τὸ ἀνωτέρω 3) ὁ σιατολέυς τῶν ἐπιδρόμων μεσοῦρια βλλ.

σακκομάχη [τό] μον. ἔνδυμα ἐξ ὑφάσματος σακκίνοῦ : Μόσχ. Ἰω. ἱσ Σίμοσ. 73.

σακκοπήρα [τό] μην. κ. νεώτ. πῆρα ἢ σάκκου, τρήνιον ὑφάσματος, ὀδοιπορικὸς σάκκος, ταγάρι, ντορβάς : Ἀπολλῶδ. Καρ. 1, Πολυδ. 10, 161, Πάμ.

σακκοπέλακος-ος ἰπλέκω πάμ. κ. γλωσσῶ, ὁ πλέκων, ὁ φρακίον σάκκους 2) γλωσσῶ, ὁ πλέκων ἠθμοῦσ, στραγγιζτήρια ἢ κούκινα λεπτὰ.

σακ(κ)ορ(ρ)ίφω [τό] δημ. σακκορόφιον, σακκοβέλωνη, ὀρμενοβέλωνη 2) ὁ ἰχθὺς σπύγγουσ.

σακκοράφιον [τό] σχόλ. ἡ σακκοβέλωνη, σακκορράφα : Σχόλ. Λοκ. Θε. Δ 14, 1, ΕΜ 46, 31.

σακ(κ)ίος [τό] κ. νεώτ. κ. δημ. ἰὸ τ. σάκος ἀναφέρεται ὡς ἄττ. ὑπὸ τοῦ Αἰλ. Διον. ἀπ. 296, Φρόν. 229, Μοῖρ. 354P, Ὁμω. Μ 344R, τὸν δὲ τ. σάκος καλεῖ δωρ. ὁ Φρόν. 229, ἑλληνικ. ὁ Μοῖρ. 354P κ. Ὁμω. Μ 344R, κωμ. δὲ ὁ Πολυδ. 7, 191 ἔν Ἀριστφ. Ἀχ. 822 κ. αὐτ. Ἐκκλ. 502 ἀποιετὶ τὸ μέτρον τὸν τ. σάκος κ. ἐν αὐτ. Ἀχ. 745 κ. ἐν Ἰππολύτ. 57 τὸν τ. σάκος οἱ κώδ. τοῦ Ἡρ. ἔχουσι τὸν τ. σάκκος ἐν Ἐπιγρ. κ. Πάμ. ἀποντῶσ ἀμφότεροι οἱ τ. τ. τραχὺ ὑφάσμα ἐκ τρήνῳ, μάλιστα δὲ ἐξ οἰγλίαν : ΠΑ Σοφ. Σειρ. 25, 17 σκοτοῖ τὸ πρόσσωμα αὐτῆς ἔξ σάκκων, ΚΔ Ἀποκ. 6, 12 καὶ ὁ ἠλιος μέλας ἐγένετα ὡς σάκος τρήνιος 2) πάμ. τὸ ἐκ τοιοῦτου ὑφάσματος πειρηγμένο, ἄβ. εἰδός τι θήκης ἐκ

τραχέος ύψους ας δέρματος στενομάκρου συνήθως και άνοικτης ης τὰ άνω, προς φύλαξιν η μεταφορην παντός είδους προγμάτων, μέγας θάλασσης, σακκι, ταουδάσ: 'Ηρ.9,80 σάκκοςος τε άπ' άμαξών εύρισνον, 'Αριστφ. Αχ.745, αút. Λυσ.1209, Γαλ.2,559, αút.8,672, - τρέξ σάκκι ά-λέυραυ' || νεώτ. σάκκος άπλήτων ό προς ένοπίθησιν τών μη καθάρων, κεραιμένων εσωρροούχων' || όμ. ταχυδρομικός σάκκος έντός του όποιου μεταφέρονται και ά επιστολαί και τά ταχυδρομικά δέματα' || χειρονομικός σάκκος είδική θήκη χρησιμοποιουμένη έν τώ στρατώ και περιέχουσα είδη διά τήν παροχήν τών πρώτων βοηθειών' || όμ. φρ. θά σού δείξω πάσ' άπίσα βάζει ή βάνει ό σάκκος άπειλή συνεταμού' 2) νεώτ. συνεκός, τó περιεχόμενον ένός σάκκου, ένός σακκιού : δέκα σάκκοι άλεύρου - άρύζης - καφέ' 3) πάπ. ώς μέτρον' 4) νεώτ. νουτ. κυλιηρόδικς θάλασσης έντός του όποιου φυλάσσει ό ναύτης τόν Ιματισμόν του και τά άτομικά του είδη' || νεώτ. στρατ. ό γυλιός β.λ. 5) λεπτόν κόσκινον, σήτα ή άβμός, στραγγιστήρ, ασουρούτρηρί ίδιφ του σίνου: 'Ιππών.57, Πολυδ.6,19, Πάπ. σακκοί τρίχινοι' 6) μγν. ένδυμα τράου, όπερ ένεδύοντο οι 'Ιουδαίοι ότε έλέυνθον: Πάδ Γέν. 37,34 έπέθετο σάκκον έπί τήν όσφιν αύτου, αút. 'Μα.50,3, Κά Λουκ.10,13, 'ΐωσ.ΠΙ.2,125, Πλούτ.'Ηθ. 239C' 7) μγν. κ. νεώτ. θορύβος: έπενδύτης όν έφερον ό Βυζαντινός αύτοκράτορας' || άρχιερατικών όμφων φθών μέχρι του γνάτος και έχον βραχεία και πλατείαι χερσίδας 8) νεώτ. κ. όμ. βραχός έπενδύτης, σακκία, ασουρούκος 9) νεώτ. νουτ. τó έξ όσθνης περιβάλλωμα τών Ιστών, έλυτρον' 10) όμ. τó τελευταίον μέρος του δικτύου γριπαρούλου, όπου ή όθρασις είναι πολύ πυκνή' 11) π. κωμ. μγν. μακρά τραχεία γενιάς, όμοια προς τήν ύψωση: 'Αριστφ. Έκκλ.502 σάκκον προς ταίν γνάθων έχτιν.

σακκοτρήτης (ό) όμ. τó φυτόν αγγλωφ β.λ. **σακκοούδια** (τά) πάπ. είδη χρυσοχόας ή γυναικείου κολλώματος.

σακ(κ)ούλα (ή) όμ. μικρός σάκκος σακκίδιον, σακκούλ' || είδικός, σάκκος ή λεπτό πανίον, έντός του όποιου πύεται τó δέξυαλο, τό γασούρτι, διά να στραγγισα, να ασουρώσ: γασούρτι της σακκούλας, ά-σακκούλισμα' 2) χορτοσακκούλα β.λ. 3) σακκίδιον χρησιμεύον ώς βαλάντιον, πογγί' : φρ. βαστάει ή βροντάει ή σακκούλα του [είναι εις θέση να δαπανήσ, διότι έχει πολλά χρήματα], όμ. κόμα κινουόργια σακκούλα να τά βάλας [είραυ, εις άνομιοντος μεγάλα κέρδη έκ τίνος επιχειρήσεως ή έπιστροφής όφελιμομένη παρ' άφεργεύου]' || πορομ. τού μισμάς της ή σακκούλα βάνει καθενός μία βούλλα ή βλάυτος δύναται να ουγκαλήτη και σωματικά και ήθικά έλαττώματα.

σακ(κ)ουλέξ (ό) όμ. ό φέρων σάκκον, σακκία άπί ένδύματος, ρακένδυτος έπαίτης.

σακ(κ)ουλέομαι όμ. άποθ. έν χρ. εις τήν γλώσσαν τών άλητών, αντίλαβάνοντα, ίδίως τόν κίνυονον, έννοά, παίρνω κάθο ή μουρούδι.

σακ(κ)ουλήσιος-ια-ιο όμ. ό της σακκούλας, ό προερχόμενος από σακκούλαν β.λ. || σακκούλησιο γασούρτι.

σακκούλι τó) όμ. σακκίδιον, σακκούλα: πορομ. φασούλι τó φασούλι γεμίζει τó σακκούλι [διά της άποταμιεύσεως σχηματίζεαι σών τώ χρόνω Ικανόν ποσόν]' 2) βαλάντιον, πογγί.

σακ(κ)ουλιζέω όμ. βέτω έντός σάκκου ή σακκούλας, σακκιάζω, ένθυλακώω' 2) άμψ. έπί ένδύματος, δέν έφορμώζομαι καλώς, άλλα σχηματίζω κολλώματα, σαφφες.

σακκούλιάρης (ό) όμ. πληθ. -ιαραίοι, ό φέρον σακκούλαν ή δισάκκον' 2) πληθ. οι σακκούλιάρη προσημύματα τών πρακτιών Ιατρών, τών κομπογανητών έκ τών δισακίων έν οίς έφερον τó έπ' αύτών χρησιμοποιούμενα φάρμακα.

σακ(κ)ουλίασμα (τό) όμ. ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα του σακκούλιζέω β.λ. ή, ένθυλακώω, σάκκισμα' 2) έπί ένδύματος, ή μη καλά έφορμώζομαι ό έκ ταύτης σχηματίζομαι, κολλώματα.

σακκούλιετής (ό) όμ. έπί τουρκικοφρασί έν Κρήτη, 'Έλλην άγορευόμενος βία όπως κείται έν έφόδια έκστρατείας Τουρκου πολεμιστού,

σακκούλομαζών όμ. μαζεύω τά σακκούλια μου ήτοι τός άποσκεύες μου: πορομ. άκουγ. γριά, και γροίκα και σακκούλοζωμεν [προς τούς τεχνιέντας άποδοκούμενους έκ τίνος θέσεως].

σακκούλοάντης (ό) γλωσσα. ό ύψώνων σάκκος, **σακκοφαρικός** ή-όν πάπ. ό του σακκοφόρου β.λ.3), άχθοφορικός.

σακ(κ)οφόρος όμ. μγν. ό φορών τραχεία τρίχινα ένδύματα: Πλούτ.'Ηθ.239C' 2) οι σακκοφόροι ώς οσία, όνομα θρησκευτικής αίρέσεως: 'Επιγρ. Κώδ.'Ιουστ.π.1,5,5' πρβλ. σακκοφόρος' 3) πάπ. ό άχθοφόρος.

σακκοφόρ-έω μγν. είμαι σακκοφόρος β.λ.3), άχθοφορώ: 'Αριστοφ. έν Πάπ.

σακκώνυμος όν σχόλ. ό σϋ τó όνομα ή της λ. σάκκος προέρχεται: Σχόλ Λυκούφρ.183.

σακνός ή-όν 'Επιγρ. ό τιβραυσμένος ή διεργώγος, ρορυσμένος: 'Επιγρ.Κέα, αút.Δήλου.

σακκοδερμητής (ό) ποι. έπί σκώληκος, ό κατατρώων δερμάτινα όπισθιοι: Σοφ.έν.635 (πθ.).

σακκοί 'Μα. και Ιστώντες τόν κέρανον.

σάκος (ό) άπτ. τ. του σάκκος β.λ.

σάκος-ουρ-εστί, ίων. γενικ. σάκευς ('Ησίοδ. Α.334), είδος τ' άσπίδιοσ κοίτης, όθεν συχνάκις έχρησιμεύον ώς άγγειον προς ύποδοχήν ύγρου [Αισχ.Έπ.540] : 'ΐλ.Η.222, αút.Σ.478, αút.Υ.268 ούδθ τó τ' Άνελευτο δάφνηρος όδριμον έγχος βλεσσία, 'Μο.1,52' 2) μγφ. ύπερβάσιος, προτασία: Αισχ.'ικ.190 βωμίδας άρρηκτον σάκος.

σάκουτος (ό) μγν. είδος τ' ηχθύος: Γεωπ.20,7).

σακκοφόρος όμ. 'Επιγρ. ό σακκοφόρος β.λ.: 'Επιγρ.Κυζίκου,'Μα. 2) ό σακκοφόρος β.λ.3: Πάπ.

σάκρα (ή) βλατ. πάπ. κτ. πληθ. τά αύτοκρατορικά άρχεία.

σάκταρον 'Μα. ετούτο έμφερές όστι κόμμη, γενώμενον έν τή 'Ινδική, διαλυτικόν.

σάκτας (ό) (ή) [οάπτε] ό σάκος, θάλασος, 'Αριστφ.Πά.681 έπειτα ταύτ' Άγγιζεν εις σάκτον τινά, Πολυδ.3,155, αút.10,64, Απ.δου.άπ.206' 2) ό σάκκοδρος: Φώτ.ένλ. σάραδον[Κωμ.'Αθήν.π.135].

σάκτας (ό)2) βλατ. ό Ιατρός: Στράτ.47,5.

σακτήρ-προς(ό) 'Μα. σάκος, θύλακος.

σακτός ή-όν ό γεμιστός, παραγεμισμένος: Άντιφών.132, Πάπ. 2) ό διά τού ήμους διεκλών, στραγγισμένος: Εύπ.439' 3) 'Μα. ό τεθησαυρισμένος, ό πολυχρόνος και άση άποκείμενος.

σακ(κ)οτέρα (ή) μγν. παρά Βυζαντινούς είδος τ' ταχέηνου κωπηλάτου πλοίου.

σάκτρα (ή) Φώτ. εφορμός.

σάκτρ-ορος (ό) ποι. ό φορτώνων, γεμίζων, φορτωτής γεμιστής: Αισχ.Πέρα.924 'Αιδος σάκτρο Πέραν (ό πληρών τόν κάτω κόμον με Πέρασο έπί τού θανάτου).

σακκινθάκι 'Μα. ένδυμα Σκυθικών.

σάκχαρ-αρος(τό) μγν. κ. νεώτ. μγν. κ. σάκχαρι [Περλιν.'Έρ.Θαλ.4,'Ορειβ.άπέθ.126] κ. σάκχαρις-εως(ή) [Διοσκ.Εόδορ.1,40] κ. σάκχαρον(τό) [αút.2,82, αút.107, αút.112, λευκή κρυσταλλική ούσία, γλυκεία τήν γεύσην, έξόδιμος και θρεπτική,

έξογαμένη εκ του χυμού ίδιως του σακχαροκαλάμου, του φρένικος και των τεύλων : Γαλ.12,7.

σακχαρώδης (ή) νεώτ. Ιατρ. ή γλυκαιμία βλλ. **σακχαρίτις** (ή) μγν. του σάκχαρου βλλ. : Περίηλ. Έρ.Θαλ.14, 'Ορείβ.δδ.έβ.12,δ.

σακχαρώδης-ή-όν νεώτ. χμ. ό έξων σχεών προς τό σάκχαρον, ό προερχόμενος εκ χημικής ένωσης σακχάρου.

σακχαριμετρία (ή) νεώτ. - ό προσδιορισμός της εις σάκχαρον περιεκτικότητας ούσιας πίνος, δ. σακχαρομετρία.

σακχαρίνη (ή) νεώτ. χημική γλυκαντική ούσια χρησιμεύουσα προς άνοπλήρωσιν της σακχάρως, ίδια δια τούς διαθητικούς.

σακχαρινικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις την σακχαρίνην.

σακχαρίνος-η-όν νεώτ. ό εκ σακχάρως. **σακχαρίς-ως** (ή) μγν. κ. νεώτ., δημ. ζάχαρη τό σάκχαρον βλλ. : Δισακ.Εύρωπ.1,40.

σακχαρισμός (ή) νεώτ. είδος ή τοξικής δηλητηρίασεως ουνεπειφ λήψεως υπερβολικής ποσότητος σακχάρου.

σακχαριτής (ή) νεώτ. όρυκτον λεπτόκοκκον όμοιάζον κατά την όφιν προς τό σάκχαρον.

σακχαρογόνος-ον νεώτ. ό δυνάμενος δια χημικής κατεργασίας να παράσχη σάκχαρον.

σακχαροδιαθέτης (ή) νεώτ., δημ. ζαχαροδιαθέτης ή νόσος σακχαρώδους διαθέτης.

σακχαροδοχείον (ή) νεώτ. δοχείον μικρόν έν ώ ένίθεται σάκχαρις, σάκχαρον, προς καθημερινήν πρόχειρον χρήση, ζαχαρέρα.

σακχαροδόχη (ή) νεώτ. σακχαροδοχείον.

σακχαροειδής-ους-ές νεώτ. ό όμοιος προς σάκχαρον κατά την όφιν ή την γένεσιν 2) ό έχων την αύτοσην, την χημικην σύθεσιν και τόσ ίδιότητας τό σακχάρου.

σακχαρόζη (ή) νεώτ. έπιστημονική όνομασία του καλαμοσακχάρου ώς και των ίσομερών τούτων είδών σακχάρου.

σακχαροκάλαμον (ή) νεώτ., δημ. ζαχαροκάλαμος γένος φυτών εκ των άγρωστοειδών, των όποιών ό κάλαμος περιέχουν χυμόν πλούσιον εις καλαμοσακχάρου.

σακχαρολαβής-ιδος (ή) νεώτ. μικρά λαβίς προς λήψην από της σακχαροδόξης τεμαχίων σακχάρου, ταιμιάδικι για τό ζάχαρη.

σακχαρολογία (ή) νεώτ. ή έπιστημονική μελέτη των σακχάρων.

σακχαρομετρία (ή) νεώτ. ή σακχαριμετρία, **σακχαρομετρικόν** (ή) νεώτ. όργανον δι' αύ προσδιορίζεται τό έν τμη διαλυτόν περιεχόμενον σάκχαρον διά της μετρήσεως και της στροφικής Ικανότητος αυτού.

σακχαρομύκης-πος (ή) νεώτ. είδος ή μικροσκοπική άκοκμώκης άναπτυσσόμενη έντός σακχαρούων χυμών και προκαλούπτας την ζώμωσιν αυτών.

σακχαρομυκητίασις-ως (ή) νεώτ. κ. σακχαρομυκητίασις μόλυνσις του δέρματος, ίδιως προκαλούμένη υπό σακχαρομυκητίασις.

σάκχαρον (ή) μγν. κ. νεώτ. σάκχαρ βλλ. Δισακ. Εύρωπ.2,82 2) νεώτ. είδος ύδατανθράκων άπαντώντων έν ζώϊκοίς ή φυτικοίς όργανοίσις.

σακχαροήκτον (ή) νεώτ. πάν ό,τι κατασκευάζεται δια ηλέγως σακχάρως ή περικαλύψεως δια σάκχαρω, ώς τό κούπετα, τό φαντά κττ.

σακχαροποιήσιμος-ος νεώτ. ό δυνάμενος να μετατραπή εις σάκχαρον.

σακχαροποιήσις-ως (ή) νεώτ. χημική ή βιολογική μετατροπή ούσιας πίνος εις σάκχαρον.

σακχαροποιητικός-ή-όν νεώτ. ό δυνάμενος, Ικανός να προκαλέση την σακχαροποιήσις.

σακχαροποιήσις (ή) νεώτ. ή παρασκευή ή ή βιομηχανία κατασκευής σακχάρου, ζαχαροποιία.

σακχαροποιός (ή) νεώτ. ό παράγων ή κατασκευάζων σάκχαρον, ζαχαροποιός.

σακχαροποιώ-έω νεώτ. μετατρέπω δια κατοργούσις εις σάκχαρον: τεύλα σακχαροποιούμενος.

σακχαροτέυλον (ή) νεώτ. τό φυτόν ζαχαροτέυλον, τεύτλον σακχαρούχο

σακχαρούρα (ή) νεώτ. Ιατρ. ή γλυκωματούρα.

σακχαρούχος-ον νεώτ. ό περιέχων σάκχαρον, ό παρασκευαζόμενος μετά σάκχάρου.

σακχαροφόρος-ον νεώτ. ό παράγων ή ό περιέχων σάκχαρον.

σακχαρόχρωμα-ατος (ή) νεώτ. σάκχαρον ύποβληθέν εις Ισχυράν θέρμανσιν μέχρι μερικώς άποθρακώσεως και χρησιμοποιούμενον κυρίως ώς χρωστική ύλη δι' άλκαλοχρω άγρά, ώς δια τό ζόβον, τό άδύπστα κττ., δημ. καραμέλλα.

σακχαρώδης νεώτ. μετατρέπει εις σάκχαρον, παρασκευάζω ή περικαλύπτω δια σάκχάρου, ζαχαρίζω, ζαχαρώνω.

σακχαρώδης-ους-ες νεώτ. ό όμοιος προς σάκχαρον, σακχαροειδής 2) ό άναφερόμενος εις τό σάκχαρον, ό παράγων σάκχαρον : σακχαρώδης διαθέτης.

σακχαρώσις-ως (ή) (νεώτ.) ή πρόξις του σακχαρώ, παρασκευή πίνος δι' έμποτίσεως ή περικαλύψεως αυτού δια σακχάρους.

σακχαροφάνης (ή) (ήφαλω) ό ύφανισμ σάκκων, σασκιά ή τρίχων ύφασμα : Δημ.1170 ή οικία, έν ή ώκει αυτός, και τάνδράποδα οι σακχυφάνται, Πολυδ.0,191, 'Ησ.έν.λ. σακκοφάντης.

σάκκος 'Ησ. εκτέλλεισεν. άωριετός.

σάλα (ή) (ή) δωρ. τ. του σάλη βλλ.

σάλα (ή) (ή) (ή) δημ. αϊθουσα και ίδια ύποδοχη, σαλόν : Παλαμ.Παράκ.93,5 από τήν ήσπερη έμπιστή στη φωτισμένη σάλα 2) μεγάλη αϊθουσα δημοσίων συγκυρήσεων, κττ. ένστιπατοριου, χορού, συναυλιών, διαλέξεων κττ.

σαλαάμ (ή) (ή) δημ. άμλ. Ιατρ. σπασμώδεις κινήσεις της κεφαλής έν είδει χαιρετισμού, είδος ή έπιληπτικών φαινομένων.

σαλασάρ 'Ησ. έμάργερος. Λάκωνες.

σαλαδής (ή) δ. γρ. τό σαλάμη βλλ. 'Ησ.Φώτ.

σαλαδος (ή) 'Ησ. εσαλάμη.

σαλαήγ (ή) κ. ή 'Ησ. εθέρυδος, κραυγή, βοή.

σαλαγγιά (ή) δημ. άλευτικών δικτυών : άπόφε θά πάω με τη σαλαγγιά για φαγκριά.

σαλαγγιός δημ. ήσάγγια, καταλαγγιάζω' ή έδ. επί ύγρως έκτάσεως, ήρεμώ.

σάλαγος (ή) μον, δημ. κ. σάλαγο (ή) βαή, θόρυθος, σαλαή, δδ. βοή πλήθους ανθρώπων ή άγέλης ζώων εύρισκομένη έν κινήσει : Έρωφ.Ίντερμ.3,9) σάλαγο μού φανίστηκε και έγροίκισα περίσσιο, Κρυστ.Ή άραγή 18 σκόνων' άλλα με σάλαγο άπάνω 2) δημ. ή προς τό βοσκήματα κραυγή του βοσκού, προς άλλαγήν κατευθύνσεως, σματόμητα κττ. : αύτ.Τρωγ. 'Ηθελα να μουν τελέγγιας ή να μού βοηθήσά στο σάλαγο.

σάλαγι 'Ησ. εϊχθός άγαθός και μεταλλικόν σκεύος.

σαλαγώ-έω μγν. δημ. σαλαγάω, κρωτώ, ήχώ, βοώ, σαλάωω, βοιζώ : Όππ.Κιν.4,74 σαλαγέυτος επί ύνοφερτό νότιο, αύτ.3,352 2) δημ. επί πλήθους ανθρώπων ή ζώων, αναδίδω βοήν άπόκωφον, θόρυβον 3) ήμ. μτθ. κατευθύω δια φωνών τό βοσκήματα : σαλαγα τά πρόβατα να κάνουν κατά δώ, Κρυστ.Άγροτ. Τρωγούδι πιστικό 22 τά πρόβατα στής ρεματιάς τό πλάϊ σαλαγγιντας 4) μγν. έν αλογρ. σμ. όπιμω, βινώ, βατεώω : Χρυσμ.π.Λουκ.Άλέξ.50 Καλλιγγέειον ύπέρ λέχων σαλαγεί κατά δώμα.

σαλάδο [τό] [Ισπαν.] δημ. ἀλλοπαστον κρέας υπεραιόμενον ἐντός βουτύου.

σαλαήθιον [τό] Ἐπιγρ. πιδ. ἔσφ. γρ. ἀντί σαλιθίου : Ἐπιγρ.Κ.δ.

σαλαίω κ. δημ. κραμαζέω βρηγναζέω : Ἄνακρ.167. 2] δημ. σαλαζέω βλ.κ.2] κ.3].

σαλαήτομος [τό] εἶκ. ἀντί σαλαῖς Ἡσ. κωκυτός.

σαλακώρην Ἡσ. εὐθύβην.

σαλακων-υνος [τό] μεταφορῶν, μέγας υνοσ Ἀριστλ.Ρητ.1391α,3,αὐτ.Ἡεὐδ.1221α,33, αὐτ.ἩΜ 1192β,2.

σαλακωνία [ή] μεταφορῶν, ἀλακωνία, Ξυπασιά : Ἀριστλ.ἩΝ 1192α,37.

σαλακωνέομαι κ. σαλακωνίζω κ. -ομαι, ἀπερηφανεύομαι, ἀλακωνέομαι, μεγαλαυχῶ, μεγαλοπνίγομαι : Ἐρμην.71 [πθ.], Ἡσ., Φώτ., Σουίδ.

σαλαμάνδρα [ή] κ. νεώτ. ἀμφίβιον ἔρπεντόν κερκασφόνον ἐκ τῶν σαλαμανδριδῶν, εἶδος τῆς σαύρας, γουστερίτας περὶ τῆς ὁπίας ἀναφέρεται ὅτι σθενεῖ το πῦρ Ἀριστλ.Ζ1 552β,16 ὅτι δὲ ἐνδέχεται μὴ καίεσθαι συστάσις τινὰς ζῶων, ἢ σαλαμάνδρα ποιετ φερνδόν, Ἐοδφρ.Σμη.13, ἀιοσκ. 2,62, Αἰ.Ζ 2,31, Φιλομύμ.ινοικ.34.

σαλαμάνδριος-ον μτην. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναπερμένος εἰς σαλαμάνδρον ἢ ὁ ὁμοιος πρὸς αὐτήν : Νίκ.Ἐθρ.818.

σαλαμάνδρινή [ή] νεώτ. ἀόλακωιδῆς θηλήτριον λαυθανόμενον ἐκ τοῦ ὄφρου τοῦ ἔκκρινομένου ἐκ τοῦ δέρματος τῆς σαλαμάνδρας.

σαλαμάντρα [ή] [ἱταλ.] δημ. ναυτ. πλεκτάνη.

σαλαμῆθη [ή] ποι. κ. σαλαῖθη (Φώτ.497). ὀνή, φρηγίτης ἢ κηνοδόχος : Σοφ.ἀπ.1073, Λυκόφρ.98.

σαλαμίη [τό] [ἱταλ.] δημ. εἶδος τῆς κηπιστοῦ ἀλάτων ἐκ λεπτῶς κηκρομένου χοιρέλιου κρέατος ἢ καὶ μύσου, λίπους καὶ ἀρτυμάτων, ἐντεθειμένων ἐντός ἐντέρου μύσου, ἢ σαλαϊσιόπιττο.

σαλαμιναιφάνης [τό] ὁ πρῶτος τῆς ἡσίου Σαλαμίνος, ὁ καταλιπὼν αὐτήν : Σόλ.2,4.

σαλαμιναικός-ή-όν μτην. ὁ σαλαμίνος βλλ. :

Στραβ.8,22 τέτατος δ' Ἐρμιονικός καὶ Σαρωνικός [οἱ δὲ Σαλαμινικὸν καλοῦσιν].

σαλαμινιά-όδος [ή] ποι. θηλ. τοῦ σαλαμίνος βλλ. : Αἰσχ.Πέρ.965.

σαλαμίνιος-α-ον κ-ας-ον κ. νεώτ. ὁ ἐκ Σαλαμίνος, ὁ εἰς τὴν νῆσον ταύτην ἀναφερόμενος, κούλαυριπτικός : Ἡρ.5,104, -σαλαμίνιος ὀινος 2] νεώτ. τὸ ἀρα. κ. θηλ. Σαλαμίνιος-ία ὡς οἶο. ὁ ἐκ Σαλαμίνος καταγομένης ὁ κάτοικος ταύτης, Κουλαυριώτης 3] Σαλαμινία [νῆος ἢ τριήρης] [ή] ἱερὰ τριήρης τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων, ἢ ὁπία μετὰ τῆς Παράλου ἐκρησιμοποιεῖτο εἰς δημοσίας ἑπιπρασίας : Ἀριστ. Ὀρυ.147 ἵνα ἀνακόψεται κλητήρ ἄγονος ἔδων ἢ Σαλαμινία, Θουκ.3,33.

σαλαμούρα [ή] [Ισπαν.] δημ. ὕδωρ ἀλατοβριδῆς πρὸς διατήρησιν ἐδωδίων ἠχθῶν καρπῶν κτ., ἄρμη, ἄρμη 2] χαρακτηρισμὸς ἐξέματος πολὺ ἀμυροῦ : τὸ φαί εἶναι σήμερα σαλαμούρα.

σαλεάνην Ἡσ. φερετρα.

σαλαέ-ακος [τό] [σαλάζω] κούκων τὸν μεταλλαγρῶν : Ἀριστλ.ἢ Θεοφρ.1αμ.261 π.Πολυδ.10,149.

σαλαρίων [τό] [λατ.] πάμ. μισθός, ἐπίδομα, γέρας, σύνταξις.

σαλαρίριος-ον πάμ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ σαλαρίον, ὁ τοῦ σαλαρίου : σαλαρίων μέτρον.

σαλασσα [ή] ὕδωρ. προφ. τοῦ θλάσσα βλλ.

σαλασσονέδισος [ή] ὕδωρ. προφ. τοῦ θαλασσονέδισου. βλλ.

σαλασσω μτην. σαλεύω : Νίκ. Ἄλεξ.457. 2] φορῶν τὸν πολὺν, παραφορῶν τὸν ὑπερηλθρῶ, γεμίζω, ἐν γρ. τὸ παλ. : Μακεδ.ΑΠ 6,56 σεσαλογμένος σῆψ, Ἀγαθ.ΑΠ 11,57, Αἴτλ.4,306.

σαλάτα [ή] [ἱταλ.] δημ. βδέσσα, ὀρεκτικὸν ἢ συμπληρωματικὸν ἐκ λαχανικῶν ὀνίων ἢ καὶ βεδρα-

σμένων ἢ ἐξ ἄλλων ἐδωδίων, ἀρτυρόμενον δι' ἐλαίου, δι' ἄλατος, δι' ἄξου ἢ λεμονίου || φρ. τὰ κρεμσαλάτα συναντιέμεν πρόματα ὄνομασι κ. συνεκθ.ἰδμητοβρησις δυσκόλιος καὶ ἀνωμαλιος.

σαλατήριον [ή] δημ. δοχεῖον, σκεῦος ἐμπροσπέριον ἐν φ παρατίθεται ἡ σαλάτα βλλ.

σαλατικό [τό] δημ. λαχανικὸν ἢ ὁ, τὸ ἄλλο ἐν χρ. πρὸς παρασκευὴν σαλάτας || ἢ σαλάτα.

σαλαῖρα [τό] [περσ.] δημ. κ. σαλιδῖρα πλατεῖα περισκελῆς, εἶδος τῆς βρόκας, σύνθεσις ἀπὸ τῶν ἀρχαίων χρόνων ἐνδύμα τῶν Ἀσσιανῶν, νῦν δὲ ἐν χρ. π. χωρικός : Πολύτ. Ἐκλ.Τραγ.18,4 πόφορηγον χρυσα σκουπία καὶ κόκκινα σαλαῖρια.

σαλαία [τό] λακων. τ. τοῦ θάλασσα βλλ. : Ἄλκμ.10 ἐν σάλασι πολλοὶς ἤμενος.

σαλήη Ἡσ. ἐσάλη, φροντίς 2] αὐτ. ἐβλάθη.

σαλέμα [τό] δημ. προφ. τοῦ σάλεμα, μικρὰ μετακίνησις 2] κλησιμὸς τάλαντιουσις.

σαλέμη [τό] δημ. τὸ φυτὸν ὄρχη 2] τὸ ἀπὸ τῆς ρίζης τοῦ φυτοῦ τούτου παρασκευαζόμενον σαχάρρεστον θερμονικὸν ποτόν.

σαλεπιτρήτικο [τό] δημ. μέρος ἐν φ πωλεῖται σαλέμη βλλ.2].

σαλεπιτρήζω [τό] δημ. ὁ πωλῶν σαλέμη βλλ.

σαλευμα-ατος [τό] μτην. δημ. σάλεμα, κησις ἀσταθῆς σάλος, κλωσιμὸς, κούνημα : Ἀρρετιδ. Δολδ.1,79, Δίων Χρ.63,4 σάλεμα πολεμικὸν ἵππου.

σαλευόμενος ἐπίρρ. μτην. μετὰ κλωσιμῶ, ἀσταθῆς, οὐχὶ βίαιος : Φιλόδ.Ρητ.1,2608.

σαλασιε-εως [ή] σάλος, κησις ἀσταθῆς : Ἀριστ.Μηχ.857,α,8.

σαλευτός-ή-όν μτην. ὁ σαλευόμενος, ὁ κινούμενος ὅνω καὶ κάτω : Μελέαγρ.ΑΠ 5,174 πάντα δ' ὅπ' ἀκρήτου γυία σαλευτο φορετις.

σαλεύω [σαλάζω] μτην. νεώτ. κ. δημ. κ. σαλεύγω (Ἐρωτόκρ.4,454), μέλλ. σαλεύω [ΠΔ Σοφ.Σελ.4, 19], ὄορ. ἐσαλεύω [Ἰσοκρ.8,95, Αἰπ.11,83], δημ. ἢ/σάλεφα, ποθ. μέλλ. σαλευθήσομαι [ΠΔ Σοφ. Σερ.16,18, ΚΔ Λουκ.21,26], ποθ. ὄορ. ἐσαλεύσθη [ΠΔ Μακκ.1,9,13, ΚΔ Πράξ.4,31, αὐτ.Θεσ.2,2,2], δημ. ἐσαλεύθηκα [Ἐρωτόκρ.2,1394], παρακ. σαλεύομαι [Αἰσχ.Πρ.1081], δημ.μτην. παρακ. σαλευμένος κῆρυκα τὸν κηλήτα ἔδω καὶ ἐκέπ, τὸ κηλήται, τὰ τάλαντιουσι, κραδαίνα, σάω, κινῶ, κούνηω : Πυθ. π.Στοβ.3,129 [τάς ἀγκύρας] ὀδοίς χειρῶν σαλεύει, Λυκόφρ.475 σαλαίει τρικμηφ πῆδον, Μακ.σκ.Συντρ.101,14 στό υποβαρμῆνον προάρι, ποῦ τὸ σαλαίει μὰ ριπὴ τοῦ κέρφου, - τὰ κῆματα σαλεύουν τὸ σκάφος 3] κ. ἐπὶ σειμοῦ : Λουκῶν. ΑΠ 11,83, αὐτ.259 4] κ. παθ. : Αἰσχ.Πρ.1081 κῆρον σαλεύεται, Πλάτ.Τη.79β κῆκλας σαλευόμενος Ἀριστλ.Μηχ.857,α,7, Ἐοδφρ.ΑΒ11 5] κ. ἀρτθ. κινῶμαι ὅνω καὶ κάτω, κυμαίνομαι, σειομαι, κλωσιμῶσαι, τάλαντιουσι : Ξεν.Οικ.8,17 καὶ σαλεύουσας ἰσχυρῶς ὄνωσ ἀφῶρουσι τὴν τῶξην. Ἡλιόδ. Αἰθ.10,4, Σολωμ.Ἐθν. Ὑμν.125,1 με βρυγίσματα σαλεύω ποῦ τρομαῖζει ἡ ἀκοή 6] κ. ἐπὶ παρακ. ἐν χρ. τὸ παθ. : Μάρκ. Ἀργ.ΑΠ 11,26 ἐκ θρομίου γυία σαλευόμενον, Φαν.ΑΠ 12,31 7] ἐπὶ κωρώνης : Σχολ. Ἀρατ.1009 ὅφ' ἠθουσίς σαλευομένη κωρώνη 8] κ. μτην. : Πλούτ. Ἡθ.1123P δόξα σαλεύων, Σέξτ. Ἐπιμ.Μοθ.8,56, αὐτ.337 9] ὄμ. κ. τὸ ἀμτδ. κινῶμαι ὅνω κῆματα ἐν θαλάσσῃ, ταρπίττοιμα ὄνω καὶ κάτω, διατελῶ ἐν σάλω : Σοφ.ΟΤ 23 πόλις γὰρ . . ὄγων ἠθῆ σαλεύει, αὐτ. Ἡλ.107,4, Εὐρ.Ρήσ.449 ὄταν . . σαλεύῃ πόλις 10] δημ. κλωσιμῶσαι, κινῶντο ἢ λέγω : σαλεύει ἡ κωδωνοπῆσις ἢ ἐπιχερῆσις 11] μτην. εἶμαι ἀσταθῆς : Πολυδ.Δ.121 12] ἐπὶ λόγου, δὲν εἶμαι σταθερῆς, τάλαντιουσι : Σέξτ. Ἐπιμ.Πυθ.1,65 13] ὄδ. διατελῶ ἐν συμφωρισί δὲ συζητῶ, ὑποφέρω : Πλάτ.Νόμ. 923B ἐν νόμοσι ἢ ἐν γῆρα σαλεύει, Ἀριστλ.Πρ.

833α,34, Διον. Αλ. Ρωμ. 10, 11, Αλκ. άπ. 48· 2) μγν., μον., νεά, κ. δημ. σάλο, κινά, διασειώ, τρανιάζω: ΠΔ Σοφ. Σαλ. 4, 19 και σαλεύσει αυτούς έκ θεμελιών, Πάπ. έπιστολαί δυνάμεναι λίθον σαλεύσαι· || δημ. φρ. σάλεψε τό μυαλό του έπαθε διάσειση των φρενών, έπαθε τάς φρένας· 3) μγν. έπί μέτρου σίτου, διασειώ τό μέτρον, ώστε να πληρωθή κολώς έν χρ. τό παθ.: ΚΔ Λουκ. 6, 38 μέτρον σαλεύόμενον· 4) περιπατώ, κινούμαι έδώ και έκει ως πλοίων έν θαλάσση, βαδίζω διαταξάω: Ήπ. Αρθρ. 56 (έπί ανθρώπων εκόντων διαταμένην τήν κατά τό ισχία άρρωσάν)· 5) πάπ. τό υέσ. κινούμαι: κατασχέθην νόση . . . ως φρ. δύνασθαι μηδέ σαλεύεσθαι· || μον. δημ. ένεργ. σαλεύω πόδα κινώ τον πόδα, βαδίζω: Έρωτόκρ. 4, 454 τό ζάλον όπου στάθηκα, μυλιό δε σαλεύω πόδα· || κ. άμτθ.: αút. 2, 353· 7) δημ. άμτθ. μετακινούμαι κατά τί: μη σαλέθης άπ' τον τόπο σου· || όμ. ηθαιοέργημα: Παλαμ. Ασαλ. 2 2 σάλευε ή λέπασρα μεσ' τό σιδερόσφραγχο κλουδί· 8) δημ. έπί ιχθύος, ζών έπί σφοδράζω: άκόρη σαλεύει τό φάρι· 9) μγν. υευστάζω, τολαντεύω τήν κεφαλήν κατά τον υεσταγμόν: Γαλ. 18, 2, 68· 10) μγν. έπί πλοίων, έν φρ. σαλεύω έπ' άγκυρών είμαι ήγκυροσθλημένος: Πολύαιμ. 2, 27· || κ. μτφ. στριζιζομαι, έρείδομαι: Πλουτ. Μή. 493 Γ, αút. Δημήτρ. 38 όρών ήμάς έπί τούτμη νόμη ιτώ υιού σαλεύουσας· Ηκιδό. Αΐθ. 1, 26 σαλεύειν έπί των έλπίδων, Άκίφρ. 3, 28, Σέξτ. Έμμ. Μαθ. 2, 12 σαλεύειν έπί τούτοίς παραγγέλλουσι, Πάπ.· || όθ. κ. έπί σμη. μεσ. σαλεύω έπί τινι τάς έλπίδας στριζίζω έπί πως τάς έλπίδας: Ηκιδό. Αΐθ. 2, 33, Εύμωσθ. 93 Α· 1) ρηματ. π. σάλευ- μω, σάλευσις, σαλευτός.

σάλη (ή) όρχ. λεξ., όωρ. σάλα κ. σαλέη Γ' Ησ. ή φρονίς· Ησ., Φάτ., ΕΜ 151, 47· 2) Ησ. εσαλέη και σάλη Γ' Βάθνη.
σαλιπτόν Ησ. «βαρβαρικόν πητών».
σάλη (τό) ήπειρα· δημ. γυναικείον έπίωμον ζε όρ- θωγανίου τεμαχίου άφάρτουσας πλεκτού ή ύφαν- τού, μαλλίον συνήθως· 2) ναυτ. σχεδιά.
σαλι (τό) [τουρκ.] δημ. μάλλιον ύφασμα πρός κατασκευήν σημαίων και σημάτων, σακελιές.
σαλία ΙΙ Ησ. ενλέγμα καλόθφ όμοιον, ό έπί τής κεφαλής φορούσιν οι Λάκαιοι, οι δέ θαλίαια.
σαλία (ή) Ι2 Έπιγρ. όωρ. τ. του ήλίου, κόσκινον, κοσκινίστρα (ήμψ.): Έπιγρ. Κρήτης.
σαλία (ή) Ι3) μον. δημ. μωρία: Πρόδρ. 2, 481 και φρούσι, πτε τον πυρετόν και ζάρας τάς σαλίαις.
σαλιφή ή σάλω άρκει: Ρινθ. 22 Ιάμψ. άνάγνιν·
σαλιγκας (ή) δημ. κ. σάλιακος κ. σάλιγκος κ. σαλιγκρος κ. σαλιγκάρι (τό) τό όστρακοόδερ- μον μαλάκιον καχλίαι ή έλιε: παροιμ. σαλιγκα κωπί καίχεται μη έκείνος τραγουδεί (έπί των μωρών των μη δυναμένων να άντιληφθούν τό μέ- γεθος τής ίδίας αυτών συμφοράς)· 2) τό φυ- τόν φασόλιος ό του Καρακάλλα.
σαλιγκοκαούκι (τό) δημ. τό όστρακον τοσ κοχλίου, τό καυτί το σαλιγκοριού.
σαλιάζω δημ. έκκρινω σιέλον.
σαλιάρη (ή) δημ. έπιστήθιον ζε όδόνης χρησι- μοποιούμενον ως προφυλακτικόν των νηπίων από των ένδυμάτων των, σαλιαρίστρα· 2) ό ιχθύς βέλινος ό κοινός.
σαλιάρης-ήρα Ικ. -ισαρι-ίκο δημ. έκείνος τό όποιου τρέχουν τό σάλο: σαλιάρικο παίδι· 2) μτφ. ψύχρος, μωρολόγιος, σαλιός.
σαλιάρης δημ. ψύχρος άνοηταίων, μωρο- λογώ: τί σαλιαρίζεις τόσην ώρα·
σαλιάρισμα (τό) δημ. ίδιαι κτ. πληθ. μωρο- λόγημα βλλ.
σαλιαρίστρα (ή) δημ. ή σαλιάρη.

σαλιδάρθαρα (τό) δημ. τό φτόν κενταύριον, **σαλιδάρη** (τό) δημ. δ. σαλιδάρη βλλ.
σαλιγκάρι (τό) δημ. ό σάλιγκος βλλ.
σαλιγκορι (ή) δημ. τό σαλιγκορι βλλ.
σαλιγκοκαούκι (τό) δημ. δ. σαλιγκοκαούκι βλλ.: Σολωμ. Έλ. Πολ. 3, 5, γλάρος, στριδούλοφουτον ξερω- νής, όφρα, σαλιγκοκαούκι.
σαλιέρη (ή) [ιταλ.] δημ. έπιτροπέζιον ύλατοόδο- χον σιέλου, ύλατοόδοχέιον, ύλατέρη.
σαλιζω μον. δημ. ψύχρω· Έρωτόκρ. 2, 848· έκείνο η' ό Στιδύλονας φοματινα σαλιζει.
σαλικός-ή-όν νεώτ. κ. σάλιος-ια-ον ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τούς Σάλιους Φρυγικούσ: σα- λικός ή σάλιος νόμος.
σαλιουλικός-ή-όν νεώτ. χημ. όνομασία κατη- γορίας χημικών ένώσεων, ίτεδολικός: σ- όύθ.
σάλιο (τό) μον. δημ. ό σιέλος βλλ.: Πρόδρ 2, 206 έκίχνησαν τό σάλιο μου, Χριστέ, να τήν έπίσ- σα· || φρ. δημ. δέν έχει σάλιο στό στόμα του είναι λιαν ένδεξ· || τρέχουν τό σάλιο του έπί τού σφοδρώς παθούτος να φάγη ή να άπο- κτήση τ, αút. 100 και τρέχουσινα τό σάλιο σου και σπυροκαταλήνεις· || φρ. σάλια, μωρές όνοητοι ήθεις ή παιδωριώδεις λόγιοι, μωρολογήματα· 2) σχέδια, δ. σάλι.

σάλιος-α-ον νεώτ. ό σαλικός βλλ.: 2) τό άρα. ώς όσα. γένος έντόμων ύμενοπτερών.
σαλιούγκη (ή) μγν. κελτική νάρδος: Διοσκ. Ι, 8, Πλιν. ΦΙ 21, 42.
σάλιμα (τό) ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα του σάλιων βλλ.
σαλιώνω δημ. ύγραίνω ή έπιχρίω διά σιέλου: σαλιώνω τά γραμματόσημα.
σαλικά, ζλαιον (του-) μγν. είδος η άρωματικού έλαιου: Αεγ. Ι, 135, αút. 12, 49.
σάλλω όωρ. τ. του θάλλω: Άλμ. 76, 4.
σαλμακίδες [αίτ.] μγν. ή έταίρια· Σουβί· || έπεθλημμένοι άνδρες: Φιλόδ. ΑΠ 7, 222.
σαλόμετρον (τό) νεώτ. ναυτ. όργανον πρός μέτροσιν του εύρουσ των διατοχησμών του πλοίου έν τρικυμιά
σαλώνι (τό) [γαλλ.] νεώτ. κ. δημ. αίθουσα ύπο- δοχής σάλα· || συνεδρ. έπιπλα άπαρτίζοντα τήν έπίπλωσιν μεός αίθουακ: σαλώνι εκ ξύλου παλισσάνδρου - άπό μωσάν - καρυδένιο.
σαλονικίος-ιά-ίο δημ. ό τής Θεσσαλονίκης, ό έξ αυτής προερχόμενος· 2) τό άρα. κ. θηλ. ώς κύρ. όνομ. ό κάτοικος τής Θεσσαλονίκης, ό έξ αυτής καταγόμενος, Θεσσαλονικέος.

σάλος (ή) κ. μον. κ. νεώτ. πύσα άσταθής και παλμική ή έπαναληπτική περιόδική κίνησις, έπί σιεισμού: Εύρ. ΙΤ 46 χθόνος νώτα οσειθηναι σά- λω· 2) κ. νεώτ. κίνησις, σείσις, ταραχή, Ισχυ- ρά κύμασις τής θαλάσσης, σάλεμα: αút. Έκ. 28 έν νόητον σάλω πολλοίς διαύλοις κυμάτων φο- ρούμενος, αút. ΙΤ 1443, αút. Όρ. 994· 3) έπί πλοίων ή τών έν αυτοίς άνθρώπων, ή έν τή θαλά- σση άνω και κάτω κίνησις, ταραχή, κλύδων, ό ένε- κω τρικυμίας κλυδωσισμός: Σοφ. Φιλ. 271 εκ πο- λου σάλω εδώνον· έπί ακτής, Πλουτ. Λουκ. ΙΟ σά- λων ειχεν ή θάλασσα, Λουκ. Έμρ. 28, αút. Τόξ. 19 έν τασούτμη σάλω ναυτίσσαντα· 4) μτφ. ταρα- χή, ταραχώδης άνακίνησις, ανατάραξις: Σοφ. Άντ. 163 τά μέν δή πόλιος θεσι πολώφ σάλω σείσαν- τες ώρθησαν πάλιν, αút. ΟΤ 24, Λυσ. 6, 49 έν σά- λω πόλις γενομένη, Πλουτ. Αλέξ. 32 - δειμητύρ- ησε σάλον, - πολιτικός - έκλογικός σάλος, - ό σάλος των παθών· 5) όμ. μτφ. δυσόρεστος κατάστασις, άνησυχία, ταραχή: ΠΔ Σοφ. Σειρ. 40, 5 θυμώδ και ζήλος και ταραχή και σάλος και φό- βος θανάτου, Γαλ. 9, 816, Μάξ. Τύρ. 1· 6) μειων. άνωικτή θάλασσα, πέλαγος, έν άνθρ. πρός τον κι-

μένα : Πολύβ. I,53,10, Διδόξ. Σ 3,44 ούτε λημέν ουτε σάλας ἐπ' ἀγκύρας, Περιπλ. Έρ. Ουλ. 7, αὐτ. ΣΣ' 7) Ἡσ. κρηοντίας.

σαλός ἡ-όν σχο... κ. μον. δημ. ὄνομας μαρ-
τος, ἡλιθός, ἀνισόροπος : Σχόλ. Ἀριστοφ. Νεφ.
397, Ἡσ. ἐν λ. θαλάσῃ, Πρόδρομ. 1,252 καὶ λέγουσιν
με, Σώπασε, σαλέ, μὴ συντυχαίνω.

σαλοῦμαι-όμαι λέξ. βαθίως μετ' ὑπερφησίας
καὶ ἀδρότητας, κάμω τρακίσματα : ΕΜ 270,40.

σαλοῦσα Ἡσ. κρηοντίας οὐμα.

σαλοῦσιον (τό) πά. ἀψ. οὐμα : σαλοῦσιον ὄρ-
τύων.

σαλοῦσιμα-ατος (ἰταλ.) δημ. ἡ ἀνάσπαις τῆς
ἀγκύρας ἀπὸ τοῦ θαλασσίου βυθοῦ, ἡ ἀπαρσις.

σαλόρω (ἰταλ.) δημ. ἀνάσπαι τὴν ὄγκυραν :
σάλα ναυτικὸν κέλευσμα σημαίνει ἀνάσπαι'
ἢ συνεκτ. ἀπαίρω βλλ.

σάλλη (ἡ) κ. νεώτ. κ. βάρη (Ἀριστοφ. Ζι 534α, 9),
δημ. σάλλα ὁ ἰχθύς βῶξ ἡ σάλλη : Ἡσ. σάλλη
ἰχθύς ποιάς, ὄν καὶ θοῦν καλοῦσας : Ἐπιγ. 63, Ἀ-
ριστοφ. Ζι 534α, 8 εἶσι τῶν ἰχθύων ὄδεοι καὶ κεντρῆς,
σάλλη) κ. ὄξ. ὄρα. σάλλησι (ἡ) (Ἀρχιππ. 19),
κ. σάλλος (ὁ) ἰδ. ἄρ. Ἡσ. Ἀριστοφ. Ζι 534α, 16).

σαλιγγεκτομία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ διὰ χειρουρ-
γικῆς ἐπεμβάσεως ἐκτομῆ τῆς μῖδης ἢ καὶ ἀμφο-
τέρων τῶν σαλιγγῶν, ὡσώγων, τῆς μήτρας.

σαλιγγικός-ή-όν νεώτ. ἰατρ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀ-
ναφερόμενος εἰς τὴν σάλπιγγα τοῦ ὄτους ἢ τῆς
σάλπιγγος τῶν γεννητικῶν ὀργάνων τῆς γυναικός.

σαλιγγιον (τό) μτρ. κ. μον. ὄγκορ. τοῦ σάλλη
βλλ., σάλην : Γαλ. 2,707' κυρ. ὡς τίτλος σάλλη-
γγος : Ἡσ. ἐν λ. ἰοκάνδιον. 2) τὸ φυτὸν ἰπ-
ποურიς βλλ. 3) : Γεωπ. 2,6,27.

σαλιγγίτις-ιδος (ἡ) νεώτ. ἰατρ. φλεγμονὴ τῶν
σαλιγγῶν τῆς γυναικός λόγω λοιμώξεως τῶν γεν-
νητικῶν ὀργάνων.

σαλιγγιοειδής-οῦς-έξ μτρ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων
τὸ σχῆμα σάλπιγγος : Ροῦφ. Ἀνατ. 38.

σαλιγγολοχηπηνάδαι (ὁ) ἔχοντας λαρυκοειδῆ
γένεα σαλιγγῶν : Ἀριστοφ. Βάρη. 966 σαλιγγι-
λοχηπηνάδαι, σαρκασμοιτυοκάριμα.

σαλιγγιοτομία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ διὰ χειρουρ-
γικῆς τομῆς διδνοῦς μῖδης ἢ ἀμφοτέρων τῶν σαλ-
πιγγῶν τῆς μήτρας.

σαλιγγιοπερίστροφος-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀ-
ναφερόμενος εἰς τὴν εὐστασιανὴν σάλπιγγα καὶ
τὴν ὕπερφαν.

σαλιγγιοφαρυγγικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων
ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀτόμιον τῆς ἀκουστι-
κῆς σάλπιγγος καὶ τὸν φάρυγγα ἢ εἰς τὸν φάρυγγα
τὸν ἀτόμιον τῆς ἀκουστικῆς σάλπιγγος.

σαλιγγιοθηκίτις-ιδος (ἡ) νεώτ. τουτόχρο-
νος φλεγμονὴ τῆς τε σάλπιγγος ὡσώγου καὶ τῆς
ψάθης.

σαλιγγιώδης-ή-όν Ἐπιγρ. κ. λεξ. ὁ ἐν σχήματι
σάλπιγγος κατασκευασμένος : Ἐπιγρ. σαλιγγιωτῆ
λυχνία, Ἡσ. ἐν λ. ἰοκάνδιον.

σαλιγκτής (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ. κ. σαλιγκτής κ.
σαλιγκτής (Ἐπιγρ.), μτρ. κ. δημ. σαλιγκτής, δημ.
κ. σαλιγκτής, ὁ σαλιγκτής, ὁ παίζων σάλληγα :
Θουκ. 6,69 σαλιγκταὶ ἔξουδον ἐπώτρυνον τοὺς
ὀπάτας, Ξεν. Ἀν. 4,3,29 ὁ σαλιγκτής σημήνη τὸν
πολεμικόν, Πολύβ. I,45,13 ἀνακαλεῖσθαι τοὺς ἐ-
αυτοὺς παρηγγεῖλε τοὺς σαλιγκταίς, Διοκ. Ἀλ. Ρωμ.
4,17, Κἀ Ἀπ. 18,22 φωνή... ἀσλήτων καὶ σαλιγκτῶν,
Ἀσκληπιοδ. 2,2, αὐτ. 6,3' κ. νεώτ. εἶθ. ὁ στρα-
τιωτὴς οὗ ἔργον εἶναι τὸ σαλιγγεῖν. 2) Φώτ.
ἔδρων ὁμοίως σάλληγι φθειγόμενος, κτ. Ἡσ. ὀρ-
χίλος βλλ.

σάλληγ-ίγος (ἡ) κ. νεώτ., δημ. σάλληγια με-
τῶν κληρῶν ἀπλοῦν μουσικῶν ὄργων χρησιμοποιοῦ-
μενον κρ. ἐν τῷ στρατῷ πρός μετάδοσιν προ-

ταγμάτων, παραγγεμάτων, ἡ τρομπέτα : Ἰλ. Σ 219
ὄτε τ' ἴαγε σάλληγι Αἰαγ. Εὐμ. 568 Τυρσηνικὴ
σάλληγι ἢ διάτορος, ἡ ἰσχυρά, Σοφ. Ἡλ. 711 χαλ-
κῆς ὑπαὶ σάλληγγος ἔσαν ἰδίαι τοῦ ἡοῦ τῆς
σάλληγγος, Εὐρ. Φοῖβ. 1378 Τυρσηνικῆς σάλληγγος
ἡχῆ, Ξεν. Ἰππαρχ. 3,12 ἀπὸ σάλληγγος [εἰς
τὸ διὰ τῆς σάλληγγος δεδομένου σημείου], Πολύβ.
4,13,1 ἡκούσθη ἀπὸ σάλληγγος πανδοκίαι βο-
θούτης, Πλούτ. Ἡθ. 671B σάλληγι μικραὶ ὥσπερ
Ἄργεοι τοῖς Ἄιονισιοῖς ἀνακαλοῦμενοι τὸν
θεὸν κρώνται, Ἀρτεμίδ. Διδόξ. 1,56 σάλληγι ἡ ἰερά
ἢ πρὸς ἱεροῦ σκοποῦς χρησιμοποιουμένη, Ἐρω-
τόκρ. 2,386 στή μαστορία τοῖ σάλληγγος εἶχα με-
γάλη χάρις, Σολωμ. Λόμπρ. 2,4 ἡ σάλληγι ἢ στερ-
νή νῆ σὲ ξηνήσῃς. 2) μτρ. περικτὰ σάλληγι
ἐπὶ τοῦ Πιιδόρου : ΑΓ 7,34 ἡ ὀσάνθη σάλληγι ἢ
βροντή : Τρυφίος Δ. 327, Νόνου Δ. 2,558. 3) τὸ σάλλη-
γισμα : Ἀριστοφ. Ρητ. 1408α, 9. 4) σάλληγι θαλασ-
σῆς ὁ στρόμβος βλλ. 2) : Ἀρχιλ. 192 πρὸς σάλληγι
5) πτηνὸν ἢ ἐκίμενον φωνὴν παραπλήσιαν τῇ
τῆς σάλληγγος : Ἡσ. ἰνδ. σαλιγγιτῆς βλλ. 2,1) δ) κο-
μητής τις : Πηλο. Τετρόδ. 90. 7) ἐπιθ. τῆς Ἄθι-
νας ἐν Ἄργεοις ἀπευρεθείσος τῆς σάλληγγος :
Πλουτ. 2,2,3 δ' αὐτὸ Ἄθηναν ἐπονόμεσαι Ἰάλλη-
γισσα. 8) νεώτ. ἀνατ. σάλληγι εὐστασιανὴ ὁ ἐν
μῖδει δαστεῖδης σάλην ὄτ' οὐ ἐπικωνεῖ τὸ κοί-
λον τοῦ τυμπάνου τοῦ ὠτός πρὸς τὸν ρινοφάρ-
γγον ἢ σάλληγγος φασάδιον διὰ σάλπηνοειδῆ
ὄργανο ἐκατέρωθεν τῆς μήτρας, ὁ ὡσώγου.

σαλιζών κ. νεώτ., ἀπ. σαλιπῶν (λουκ. Διμ. Φωκ.
10, Φώτ.), βρωτ. σαλιζῶνα (Ἄν. Ὀξ. 4,325), κ.
σαλιπῶνα (ἰ. Τυρσηνικός : Εὐστ. 1,654, Ἄν. Ὀξ.
1,62), μελλ. σαλιζὼν (Ἰβλ. Ἀρ. 10,41, μτρ. κ. νεώτ.
σαλιπῶνα (Κά Κορνήθ. 1,5,52), ἀόρ. σάλληγισα (Ἰβλ.
Ἀν. 1,2,17, Ἀρχιππ. 19), ἐπ. σάλληγισα, μτρ. κ. νεώτ.
εἰσάλλησα, γ' ἐν. πρὸς. παρακ. σεσάλληγισα (Εὐ-
δοκ. 1,8, Στομ. 4,13,65), κ. σεσάλληγισα (περὶ Πλούτ.
Ἡθ. 192B, ἀπ. 220B), ἡχῆ διὰ τῆς σάλληγγος, φωνῶν,
παίζων τὴν σάλληγα : Ξεν. Ἀν. 7,3,32 σάλληγιεν ἄ-
θυμος... σαλιζόντες μτ. συστοχ. αἰτ. : Βατρα-
χου. 200 σαλιζέων πόλεμον κτύπον, Ἡζουλ. Ἀ-
θην. 11,497D ληγὴν ἔχον σαλιζέων, Λουκίλ. ἐν ΑΠ
11,136 σαλιζέων ἀνασκλητικόν, Ἀθην. 4,130B εἰσάλλη-
γισαι τὸ... δειλύνον σημεῖον. ἢ νεώτ. στρατ.
σημαῖα διὰ τῆς σάλληγγος πρόσταγμα, παράγ-
γελμα : σαλιζών προσηκλήτριον, εἰσάλληγισαι
ἀνάσπαισι : κ. ἀπόλ. διαλοκῶν, διακηρύττω :
Κά Μετβ. 6,2 ὅταν ποιῆς ἐλεημοσύνην, μὴ σαλι-
πίσας ἐμπροσθεν σου. ἢ κ. μτρ. ἐπὶ τῆς βρο-
ντῆς : Ἰλ. Φ 388 ἀπὸ δὲ σάλληγγος μέγας θόρον
περιήρησεν ὁ μέγας οὐρανὸς ὅς ἡ σάλληγι. ἢ
ἐν χρ. κ. ἀόρατος. ἐπὶ εἰσάλληγισαι ὅταν ἡ σάλλη-
γι ἤχησεν : Ξεν. Ἀν. 1,2,17, Κά Κορνήθ. 1,5,52 σαλι-
πίσας γὰρ, καὶ οἱ νεκροὶ ἐγερθῆσάντων ἀφάρτοι. 2)
συνεκδ. ἐπὶ τοῦ ἀλεκτρυόνος, μτ. αἰτ. : Λουκ.
Ἰκ. 114 ἐπὶ δὲ ἀλεκτρυὸν ἡμέραν εἰσάλληγισαι.

σαλιγκτής Ἐπιγρ. ὁ σαλιγκτής βλλ.

σάλληγισμα-ατος (τό) μτρ. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια
καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ σαλιγγεῖν βλλ., ἡχος σάλλη-
γγος τὸ διὰ τῆς σάλληγγος διδόμενον σημεῖον,
τὸ σηματοδόμενον παράγγελμα : Πολύβ. 4,86.

σαλιγγικός (ὁ) μτρ. ὁ ἡχος σάλληγγος : Θε-
όδοτ. ἐν Πδ' Ἀρ. 23,21.

σαλιγκτής (ὁ) μτρ. ὁ σαλιγκτής βλλ.

σαλιγκτικός-ή-όν μτρ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων
εἰς σάλληγα, ὁ τῆς ἢ ὁ ἐκ τῆς σάλληγγος : Πολύ-
β. 4,84 σαλιγκτικὰ κροσώματα.

σάλλος (ὁ) ἰδ. ἄρ. ἀπὸ σάλλη βλλ.

σαλιτάρσιος (ὁ) Ἐπιγρ. Φωγίας δασώδης Ἐπιγρ.
σαλιτάρσιος δημ. κάμνω σάλα, πηδῶ.

σαλιπηγάκος (ὁ) δημ. ἡθροσινὸς τὸ ὑπαί-
θρου, σχοινοβάτης ἀκροβάτης ἢ καὶ βουματο-

ποιός, έκτελών διάφορα ίδίως κωμικής εμφάνισης γυμνάσματα προς τέρψιν του κοινού.

σάλοτο (τό) [ιταλ.] δημ. κ.-ος(ί) άλμα, πλῆγμα.
σάλασα [ή] [ιταλ.] δημ. ἄρτυμα τὸν ἐδεσμάτιον ρουστῶν, ἐκ βουτύρου ἢ ἐλαίου κ. διαφόρων κορυμμεμάτων.

σαλατιέρα [ή] [ιταλ.] δημ. δοχεῖον ἐντὸς τοῦ ὁποῦο παρατίθεται σάλασα βλλ.

σαλατιστότο [τό] δημ. εἶδος ἀλλάντος, ἄ. σαλάμι.

σαλόγη [ή] Ἡσ. σταθερά, συνεχὴς κίνησις.

σάλας [ή] μγν. ἐσφ. ἀντὶ κάλυξ· Ψδισοκ.4,23. **σάλας** ὁ ἀνάγ. σαλιὰ βλλ.

σαλόμη [ή] μγν. φάρμακόν τὴ [πιθ. ἐκ τοῦ ὀμνωμένου κυρ. ὄν.]· Ἀνδρόμ.π.Γαλ.13,507.

σαλινίτικος-η-ο δημ. ὁ τῶν Σαλιῶνων Ἰ.Γυφίσσης) ἢ ἐκ τῶν Σαλιῶνων προερχόμενος· σαλιωνίτικες ἐλιές.

σαλιῶς Ἡσ. ἐκ πεφροντισμένης.

σαλιτία [τό] πᾶν ἀμφ. ἐν. ἰέν καταλόγῳ, ἐπὶ φαγητῶν· βίβια τὸ σαλιτίων.

σαίμα [τό] δωρ. τ. δὴ τὸ σῆμα βλλ.

σαμαθόριος οἶνος (ὁ) εἶδος τὴ Ἰσχυρὰ οἶνου· Ἀριστοτ.π.Ἀθῆν.429F τὸν δὲ σαμαθόριον οἶνον .. ἀπὸ τριῶν κοτυλίων κερασθεῖων μεθύσκειν ὑπὲρ τεσσαράκοντα ἀνδράς.

σαμίαινα [ή] [Σάμος] σάμιον πλοῖον τύπου πεντηκοντόρου, κατασκευασθὲν ἐπὶ τὸν ἡμερῶν τοῦ τυρῶνου Πολυκράτους· Ἡσ. «σάμινα» εἶδος νεῶς ὅς ἐχουσα προτομήν· Πλούτ.Περ.26 ἢ δὲ σάμινα νεῶς ἐστιν ὑπερωρὸς μὲν τὸ σῆμα, κοιλοτέρα δὲ καὶ γαστροειδής, ὡστε καὶ φοροφορεῖν καὶ ταχυναυτῶν. || ἐπιθετὸ ὡς σημειῖται ἡ τύπος ἐπὶ νομισμάτων τῆς Σάμου· Δαυρ.δός, Ἡσ.ἐν Λ.Σαμιακὸς τρόπος.

σαμίαινα δωρ. ἀντὶ σημαῖνα βλλ.

σαμάκι [τό] δημ. τὸ φυτὸν ἐρίανθος ὁ ραβέντιος βλλ.

σαμάκιον [τό] μέρος τὴ γυναικείας στολής· Ἡσ. «σαμάκια» κοσμητικὸν εἶδος· Κωμ.Ἀδελφ.1136.

σαμαθίδιον [τό] μον. εἶδος ἔρπαιτο, τὸ σαμαθί· Σωφρόν.π.Μετ.1 Spicil.3,477.

σαμάν-άνος [ὁ] νεώτ. μάγος ἱερεὺς παρὰ πολλοῖς λαοῖς τῆς Ἀσίας.

σαμανισμός [ὁ] νεώτ. θρησκευτικὸν σύστημα πολλῶν λαῶν τῆς Ἀσίας ἔχον ὡς βάσιν τὴν πίστην εἰς τὴν μαγείαν.

σαμανιστής [ὁ] νεώτ. ὁπαδὸς τοῦ σαμανισμοῦ βλλ.

σαματιγόρα Ἡσ. ἐτὸν βραδευτὴν τῶν σφαιροζόντων.

σάμαξ-ἀκος [ὁ] πλέγμα ἐκ βοῦλων, φάβα ἐν χρ. δὲ στρωμνὴ ἐν καιρῷ πολέμου Ἡσ. «ἀλη τὴ δρυῶνδρι, αἶον βούτομον αἰ δὲ φορμών»· Κωνιδ.1, Πολυδ.10,43. || τοξικός κἀμαχος· Λόσιππ.10.

σάμιον [τό] δωρ. ἀντὶ σημείον βλλ.· Ἐπιγρ.

σαμαράς [ὁ] δημ. σαματασιός, ἄ. σαμαρτζής.

Σαμαρείτης [ὁ] μγν. Ἐπιγρ. κ. νεώτ. κ. Σαμαρτζής δωρ. Σαμαρτζής Ἐπιγρ.1 ὁ κάτοικος τῆς Σαμαρείας ἢ ὁ ἐξ αὐτῆς καταγόμενος· ΚδΜαθ.10,5 εἰς πολλὴν Σαμαρείαν μὴ ἐπέλθης. 2) κτ. ἐπὶ κτ. ὁ κάλὸς Σαμαρείτης ὁ συντρέχων, ὁ συμπαῖς, βοηθὸν τοῦς ἔχοντας ἄνάγκην, ὁ φιλόπληθος ἰὲκ τῆς ἐν Κδ παρασολιχί.

σαμαρεπτικός-η-όν μγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναπερόμενος εἰς τὴν Σαμαρείαν ἢ τοῦς Σαμαρεῖτας· Ἐπιφάν. || Σαμαρεπτικὴ πεντάτευχος τὸ ἐν χρ. τὸ πᾶσι ἀπὸ τῶν Σαμαρεῖτων κείμενον τῆς Πεντατεύχου.

Σαμαρεπτιδός [ή] μγν. κ. Ἐπιγρ. κ. Σαμαρτζής Ἐπιγρ.1 θηλ. τοῦ Σαμαρείτης βλλ.· ΚδΨω.4,9.

σαμαρεπτορός [ὁ] μγν. τὸ σαμαρεπτικῶν βλλ.

σαμάρι [τό] δημ. τὸ σάμα τῶν φορητῶν (ζῶν· παροιμ. ὁποιος δὲ μορεὶ ἂν δεῖρη τὸ γάδιον δέμεται τὸ σαμάρι ἰεὶ τιμοροῦντων ἀδυνατός δι' ὅσα κακὰ ἔλαθον ἀπὸ Ἰσχυρῶν). 2) μγφ. ἡ γωνιώδης κορυφὴ οἰσθόδητος ἐδαφικῆς πτυχῆς ἢ μανδραγοῦ ἑκατέρωθεν ἀποκλινομένης. 3) τὸ φυτὸν θύμος ὁ ἀπτικός.

σαμαροσκοῦτο (τό) δημ. κ. σαμαρόσκουτο κ. κτ. ἐπέκτ. χοῦδρὸν μάλινον ἢ λιγὸν ὄφρασμα ἢ δέρμα, Ἰβ. αἰώς, τιθέμενον ἐπὶ τῆς ράχως τῶν ζῶων ὑπὸ τὸ σάμα ἢ ραπτόμενον ὑπὸ τὸ τυλεῖον ταύτου, ὡς συγκρατῆ τὸ τῶμα καὶ σχηματίζει μαλακὴν ἐπιφάνειαν ἐπαφῆς ἐπὶ τοῦ δέρματος τῆς ράχως τοῦ ζῶου.

σαμαρτζής [ὁ] δημ. ὁ σαμαρτζής βλλ.

σαμαρτζήματα-ατος [τό] (σαμαρτζή) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ταῦ σαμαρτζήων βλλ.

σαμαρτζή δημ., μγφ. παρ. παροιμ. σαμαρτζήμενος, ἐπιστάθην ὑποζύγιον, ἐπιθετὸ τὸ σαμάρι εἰς τὴν ράχην τοῦ ὑποζυγίου· σαμαρτζή τ' ἄλλογο, - γάδιος σαμαρτζήμενος.

σαματζή [ὁ] [τουρκ.] δημ. θόρυβος, πάταγος, ταραχή. || συνεκτ. συμπληρ.

σάματι δημ. κ. σάματις ὡς, ἐάν, σὺν νά, μήπως τάχος· σάματις τὸν εἶδος, - σάματις ἔχουμι ἔμετι περισσώτερα;. || πρὸς δόλωσιν τοῦ ἴσως, μοῦ φαίνεται· σάματι νά σὲ εἶδος χθές ποῦ περιώρες, - σάματις δὲ μοῦ λέξ τὴν ἀλήθειαν.

σαμά Ἡσ. «σαμάς, ὄφρα».

σαμβαλίκος οἶλος τ. τοῦ σαμβαλίκου βλλ. ἑτερῶκλ. πλθθ. σαμβαλίσκος· Ἰππῶν.12.

σάμβαλον οἶλος τ. τοῦ σάνδαλον βλλ.

σαμβαλοῦχη [ή] μγν. θήκη πρὸς φύλαξιν, τοποθετηθῆσα σανάλων, ὑποδημάτων· Ἡρώδ.7,19.

σαμβαλοῦχις-ιδος [ή] σαμβαλοῦχη βλλ.· Ἡρώδ.7,53.

σαμβόκος (ὁ) δημ. κ. σαμποῦκος κ. ζαμποῦκος τὸ φυτὸν ἀκτὴ ἢ μέλινα βλλ., ἄ. κυφοζυλί.

σαμβόκη [ή] μουσικὸν ὄργανον ἔγχρονον ἐντατόν, ὄφραυς πλέον τοῦ ἑνὸς καὶ ἐνίοτε μέχρι δύο μέτρων, ἔχον σχῆμα ἐπιμήκουσ ὀρθογωνίου περιπόου τριγώνου, «στηριζόμενον κατὰ τὴν δευτέραν γωνίαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους αἰ χορδοὶ αὐτοῦ ἴσων παρὰ μὲν τοῖς Πάρθοις καὶ Τρωχικοῦτάς τεσσαρες, παρὰ δὲ τοῖς Σύροις πλείους καὶ ἐν Αἰγύπτῳ μέχρι 38» [Spon. Misc. Epist. Aut. 21]. Ἐν χρ. κ. παρ. Ἕλλησι μείσασθην πιθ. ἐκ Φοινίκης ἢ Συρίας πρβλ. Ἀριστοτ. Πολιτ.1341b1, Νεάνθ.53, Ἰουδ.43, εἶτα δὲ κ. παρὰ Ρωμαίους παίζόμενον συνηθέτα, μὲν ὑπὸ γυναικῶν ἰσαμυκιστῶν ἄλλὰ κ. ὑπὸ ἀνδρῶν ἰσαμυκιστῶν· Ἀθῆν.4,182F, μετερρυθμισθῆ, ὡς ἀναφέρειται [Στραβ.10,3,17, Σουτ.ἐν ἐν.1,16] ὁκίον, ἴθικος, σαμβόκη ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ ἴθικος. Οἱ τόνου τῆς σαμβόκης ἴσων λίαν ὀξεῖς, δι' ὃ καὶ μικρὸ ἐγγίση χρ. αὐτῆς ἐν συμφωνίᾳ μετ' ἄ. ὀργάνων π. Ἕλλησι. 2) συνεκτ. ἡ σαμβουκίστρια· Πολυδ.5,37,10 ἀντὶ ἰῶν Ἰππων κιναιδίας ἄγων καὶ σαμβόκας. 3) μηχανὴ τῆς πολιορκητικῆς, οὗτος ὀνομασθεῖσα ἐκ τοῦ σχήματος· Ἡσ. «σαμβόκη» οὗ μόνου τὸ μουσικὸν ὄργανον, οὐ μὲνηται ἰθάσας ἀλλὰ καὶ πολιορκητικόν, οὐ βίτων· Πολυδ.8,6,8 ἀγωνίζονται διαμαχόμενοι πρὸς τοῦς ἐργοντας ἀπὸ τῶν ἐπάλλεων τὴν πρόσθεσιν τῆς σαμβόκης, Πλούτ.Μάρκελλ.15 ἐπῆνε μηχανὴν σαμβόκη μὲν ἐκαλεῖται δι' ὁμοιότητά τῆς σχήματος πρὸς τὸ μουσικὸν ὄργανον, Ἀθῆν.Μηχ.27,7, Ἄπ.Μεθριδ.26 πρβλ. σαμβούξ.

σαμβουκίστης [ὁ] μγν. ὁ παίζων τὴν σαμβόκην βλλ.· Εὐφορ.π. Ἀθῆν.4,182E οἱ νῦν καλοῦμενοι .. σαμβουκισταί.

σαμβουκίστρια [ή] θηλ. τοῦ σαμβουκιστῆ βλλ., γυνὴ παίζουσα τὴν σαμβόκην· Φιλῆμ.44,5 Πλούτ.

Κλειού,35, αὐτ. Ἄντ.9 γυναικῶν οἰκία χαματύπαις καὶ συμβυκτικαῖς ἐπιστομαυμέναι.

σάμψυξ-μοκός [τό] μτν. σαμβύκη βλλ. : Πολύδ.5, 37,10 ἴως μνημονεύεται ἀπὸ Σουΐδ.

σάμψυξ-ων [τό] Ἡσ. ομεία, παράσημα ἐπὶ τῆς ἄκρας, τοῦ κρασπέδου τοῦ [λατοῦ] [λακωμ.]

σάμψυξ [τό] κ. Ἐπιγρ. δωρ. τ. ἀντὶ σημείου βλλ. : Ἀρχ.ἡ. Ἐπιγρ. Ἀνδονίας ἀν τῷ γυναικίς μὴ διαφανῆ μηδὲ τὰ σαμεία ἐν τοῖς κλισιαῖς πλατύτερα ἡμιδακτυλοῦ.

σαμειώ-δω Ἐπιγρ. δωρ.τ. ἀντὶ σημειῶ βλλ. : Ἐπιγρ. Ἀνδονίας τὰ σημειωθέντα [εὐταίρειοι] παριστάτω.

σαμείων Ἡσ. ἐτὼν βραβευτῆν τῶν σφαιρίζοντων.

σάμερον δωρ. ἀντὶ σήμερον βλλ.

σαμιακός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἠθικῶν ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν νῆσον Σάμου, ὁ ἐξ αὐτῆς προερχόμενος, σαμιακός : Κρατίν.13.

σαμιαμβί [τό] δημ. εἶδος φαΐας μικρὰς σάφρος συνήθως ἐν ρωγμιαῖς τοίχων φωλιωσούσης.

σαμίσθ Ἡσ. ἐρόφρημά τι, ὡς Γλουκίας ὁ Ιατρός.

σαμινὰ θοαμινὰ Ἡσ. κοινωγία Λάκωνες.

σαμιατικός-η-ο δημ. ὁ σαμιακός βλλ. : σαμιατικὸν κρσί.

σάμια Ἡσ. ἐόργανον μουσικῶν παρὰ Ἰνδοῖσι.

σαμινάτι [τό] ἱερὰ.1 δημ. κρηπτήριον.

σαμοδέρσι [τό] [ρωσ.] δημ. μετάλλιον σκευὸς ἐκ βραστήρας καὶ μικρὰς ἐστίας, ἐν φῶ βρῶζεται τὸ πρὸς παρασκευῆν τοῦ τεύου δωρ.

σαμοετικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Σαμοεῖτας, ὁ τῶν Σαμοετῶν :

σαμοετικὴ γλῶσσα ἢ γλῶσσα τῶν Σαμοετῶν.

σαμοῦρ νεώτ. ὄνομα τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν παλαιὴν στρατιωτικὴν φεουδάρχικὴν τάξιν ἐν Ἰαπωνίᾳ.

σαμοῦρι [τό] [τουρκ.] δημ. τὸ ζῶον ἱπκῆς ἢ ζιβελίνιος βλλ., ὡς καὶ τὸ δέρμα αὐτῆς.

σαμοῦχος λίθος [τό] πᾶν, εἶδος πολυτίμου πέδου λίθου.

σαμοῦρδουνα [ἢ] δημ. γούνα ἀπὸ σαμοῦρι.

σαμπαῖν [τό] δημ. κ. σαμπαῖνα τὸ περιλάθειον.

σαμπαῖνα [ἢ] δημ. ὁ σῖνος καρπαντίτης βλλ.

σαμπί [τό] νεώτ. κ. σαμπὶ παλαιὸν ἀρχαιοεὐθεν γράμμα τοῦ ἑλλην. ἀλφασήτου ἐν χρ. μ. ὡς σύμβολον ἀριθμητ. 3=900.

σαμπατάξ [γαλλ.] δημ. ἄλιε. ἢ ἀπὸ δυσπρασιμένων ἐργατῶν ἐπιβράδυνος τοῦ ρυθμοῦ τῆς παραγωγῆς, ἢ κακῆ ἐπιτέλεως τῆς ἐργασίας, ὥστε νὰ χειροτερεύσῃ αἰσθητῶς ἢ ποιότητος τῶν παραγομένων προϊόντων ἢ κ. ἢ ἀχρηστεύσις τῶν μηχανικῶν μέσων τῆς παραγωγῆς διὰ καταστροφῆς τοῦ συνόλου ἢ μέρους αὐτῶν.

σαμπατάρια-ατος [τό] δημ. ἢ πράξις τοῦ σαμπατάρω βλλ.

σαμπατάρω δημ. ἐπὶ ἐργατῶν, ἀκελῶ, κάμνον σαμπατάξ βλλ., παρεμφοδὶς τὴν παραγωγῆν, ναταστρέφω τὰς μηχανὰς ἐργασίας.

σαμπαρέλλα [ἢ] [γαλλ.] δημ. ἀεροδόξαμος τροχὸς αὐτοκινήτου ἢ λοδολάτου.

σάμψυξ [σάν-πω] δημ. ὡσεὶ, τρόπον πινά, κῆ ἐάν, ὡς, ὡσάν, συνήθως ἐξυπονουμένου ὅτι ἢ πραγματικῶς εἶναι ἀντιθετὸς πρὸς τὴν διὰ τοῦ σώματος ἐκφερομένην φράσιν : μού ζῆταις με αὐθόρεια χρήματα σάμψυξ νὰ τοῦ κρηστούσαι, -τοῦ μιλῶσαι σάμψυξ νὰ εἶναι αὐτὸς ὁ προστάμενος, - σάμψυξ νὰ ἴταν στενοὶ φίλοι [ἐν] δὲν εἶναι] ἢ ἐντωνώτερον ἐξυπονουεῖται ἢ ἀντιθετικῶς, ἂν ἢ διὰ τοῦ σάμψυξ φρ. ἐκφέρθητι ἐρωτηματικῶς, πολλακίς ἐξυπονουμένης ὡστε καὶ ἐπιτηριζόμενος : σάμψυξ παίρνω ἀπὸ λόγια, - σάμψυξ σ' εἰδεῖρα καὶ φωνάξεις μ. - σάμψυξ εἰμαστῖσι καὶ ὁμοία : 2] σπαν. ἐν ἐρωτημ. φρ. ἀντὶ τοῦ μήνους : σάμψυξ ἐξυμω, - σάμψυξ θὰ πῆς αὐ-

ριο στὸ χωριό : 3] μτ. κ. καθ' ὄνομακτ. ἢ κ. καθ' ὄριστ. προτασσόμενον τοῦ καθ, πιθανῶς, ἐνδεχομένως, ἴσως : σάμψυξ νὰ χρῆθαι, - σάμψυξ καὶ γάλλωσαι, - σάμψυξ καὶ θὰ χῆσθαι τῆ δικη ἢ κ. ἄλλως κολαστικῶν τῆς θὰ τοῦ ρ. ἐκφερομένης ἐνόημα : σάμψυξ [καὶ] παραφέρθηκας

4] ὁμοίως τρόπον πινὰ ἡ μητέρα μὲ γλιστερῆς πλαγίτις ὁ βρόχος σάμψυξ πυρῆμι.

σαμσικρα πᾶν, δωρ. ἀντὶ σφιγμάρα βλλ.

σαμυλίς Ἡσ. ἐὶ πρόπολις ἐπὶ τῶν μελισσοῦρίων.

σαμφορικτὴ νάρδος [ἢ] μτν. εἶδος σχοιάνθου, σχοιάνθω βλλ. : Διοσκ.1,7.

σαμφόρας [τό] [φέρω] κ. μόν. ὁ τὸ σίγμα φερῶν ἵππος ἐν τοῖς ἰσχυρίσι αὐτοῦ διὰ πυρὸς ἐνεκαυμένον : Ἀριστ. Ἰπν.603 οὐκ ἐλάσ, ὡ σαμφόρα : αὐτ. Νεφ.122 οὐτ' αὐτὰς οὐδ' ὁ ζῆνος οὐδ' ὁ σαμφόρος, Εὐστ.785,30.

σαμφήρα [ἢ] μτν. κ. σάμψαιρα [γρ. ἐν πᾶν.] εἶδος ἔθρουσος δηλωτικῆς πολιτικῆς ἐξουσίας : Ἰώσα.Α1 20,23, Σουΐδ.

σαμφοσχίζω μτν., δωρ. κ. σαμφοσχίζω ὁμοιάζω πρὸς σάμψυχον βλλ. : Διοσκ.3,38 σαμφοσχίζω τὸ σάμψυξ 2] ἔξω ὄσμη σαμφοχίου, μυρίζω ὡς σάμψυχον : Διοσκ.2,76,14 ἰσοβ.1.

σαμφοσχίζης-η-ον μτν., δωρ. κ. σαμφοσχίζης ὁ ἐκ σαμφοχίου βλλ. : Διοσκ.1,48, Γαλ.6,291, Ἄετ.4,42

σάμψυχοι [τό] μτν. κ. Ἐπιγρ. ζῆκινὸν ὄνομα τοῦ ἀμαρόκου βλλ. ἢ ὄργανον βλλ. τοῦ μάρου : Διοσκ.3,39, Νικ.Ἐπιρ.617, Πλουσ.9,28,3 φάλαξ ἢ αὐτὸς κατὰ τὴν πῆλιν τὸ σάμψυχοι. Ἐπιγρ. [π. Πολυδ.6,107 ἀκαθόριστος γενικ.]

σαμφοῦχος Ἡσ. ἐκλειστή γίνεται ἐν Αἰγύπτῳ ὄλιον δὲ μάραθον καλοῦσιν αὐτήν.

σαμφοχιά [ἢ] δημ. κ. σαμφοχία ὄνομα τοῦ φοιτοῦ ὄργανου τοῦ μάρου.

σάμψυχοι [τό] μτν. κ. νεώτ., δημ. κ. σάμψυχο τὸ φυτὸν ὄργανον τὸ ἀμάραντον βλλ. μαντζουράνα, ἄ. σάμψυχοι βλλ. : Ἀρετ. Ὀξ.Νουσ.6.

σαμψῶθ Ἡσ. ἐκλειστούρα.

σάν δωρ. ὄνομα τοῦ σίγματος : Ἡρ.1,139 τὸ Δωριεῖς μὲν σάν καλῶσαι, ἴωνες δὲ σίγμα.

σάν [τό] ἴως ἀντὶ δημ. μόνιον τροπ. ὀνομαστ. ὡστερ, καθὼς ὄπως, σάμψυξ, ἴσως ἐν συνταξί με ὀνοματῶν κτ. ὀνομαστ. ἀνάρθρως, τῆς ἐκφρ. ἰσοδυνομοῦσιν σμψθ. με ἔπιπρ. : φέρθηκε σάν ἄνδρας [ἀνδρῆσι], - σάν παλληκάρη ἰσολληκάρησιν, παρομοι προκοπὴ τὸ νοικοκυρὸν ποῦ δουλεύει σάν ἀργάτης] ἢ ὄμ. καθ' ἂν τρόπον, ὁμοίως ὄπως : Περσφ.Σκ.19,2 τὸ γέλιο σου διεδοῖμαι σὰ μάταιος ἄχος Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 35,9 σάν δουερα κὶ ἂν φαίνεται τὸ καταστροφικὸν ὁ πλοῦτος φρε σάν τὰ χιναῖα [μεγιστὴν εἰς οἰκίαν] ἢ φίλον διὰ τὴν τὸν μάρων χρόνον ἐπισκεφθῆν τοῖσ' ὄμ. σάν τὰ μάρσθι [ἐν τῇ αὐτ. σμ]. ἐπιμνηστικῶς 2] ἐν συντάξει με ὄνομα ἐνάθρως, κτ. ὄνομα ἢ κτ. αἰτ. : κανεῖς ἄλλος δὲν σ' ἀγαθὸ σάν τὴν μητέρα ἢ σάν ἢ μητέρα, Σολωμ. Ἐθν. Ἰων.77,2 τρέχον ἄρματα χλιδῶδες σάν τὸ κύμα σὺν γιγαλό, Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 66,15 τρυφῶνουν ὁ ἱσκιὸν μέσ' στίς ρεματιὰς σάν στίς φυκὰς ὁ ὀθωνός : πολλακίς διὰ τὸ σάν πτεριεῖον τοῦ καὶ, ὁπότε ἰσοδύναμον ἴδ. τοῦ ὄπως : σάν κὶ αὐτὸν κανεῖς δὲν εἶραι τὴ δουλειά, ἄ.τραγ. ποῖός σαίσις σάν κὶ ἐμένα σὺν τὸ καζῶρι περπατῶ] ἢ ὄμ. ἐνάθρως. μτ. αἰτ. συμφωνούσης πρὸς τὸ ἀντικειμ. : με βλέπει σάν φίλο, - δὲν με εἰδεῖται σάν πατέρα] ἢ κ. μτ. ὄνομαστ. συμφωνούσης πρὸς τὸ ὄνομα : δὲν σάν ἐμπροσθ., ἀνάθρως. ἐκφερομένης : Παλαμ.Τάφ.63,13 τὴν ψυχούλα ποῦ ἴταν σάν ὄνομα μάλωμα, Παρφώρ.2.κ.16,4 ἀνθιὰτα χλοοῦ σάν ἀπὸ ἀρρώστου

ἀγὸν κανηλί' 3] μτ. γενικ. ἀνδρῶν: μωροδία σάν κρίνου, - σάν λιθαινοῦ, - σάν κρασίλας' ἰδ. οὕτω ἐν τῇ σμ. περίουσις. . . 4] μτ. ρημ. ἐκπερομένω δια τοῦ νά ἐν σμ. ὀνομαστική: τρέχει σά νά τὸν κυνηγῶν' ἰδ. κτ. ἀντίθ., ἴσως πρὸς ἄρσησιν τοῦ ἐν τῇ φρ. ἐκπερομένου: τί με κοίτης ἔστι, σάν νά σοῦ σκώτωση τὸν πατέρα' || κ. πρὸς ἔκφρ. ἐνδοασμοῦ ἢ καλαστικῶς: τρέχει σά νά φοβάται, σωφαιεῖ σά νά 'ναί θυμωμένος κ. ἀπόλ.: σά νά θύμωσαι, - σά νά τοῦ κακοφάνης' 5] μτ. ἐπιρροχρον. κ. ἐν σινεφρ. μετὰ τοῦ καί: ἔχω τὴν ἴσιν διαδοχία σάν καί χθές, - ποτὶ δὲν ἤμαστε σάν καί τώρα φτωχοί, Σολωμ. Ἐδν. Ὑμν. 2,3 καὶ σάν πρῶτα ἀνδρείωμενη | χαιρεῖ ἡ χαιρε, 'Ελευθερία, Μαδιδ. Ἀγάπη 14 θά χαρομῆ μίαν ἀνοιξη σάν πρῶτα, Παλαμ. Τάφ. 63,3. 6] ὡς εἰσαγωγ. ἀναφορ. προτάσεως, καθ' ὀριστικὴν, ὅσον, εἰς οἷον βαθμόν: σάν σάν τὸν Ζηλεύει ὁ βασιλιάς, κανεῖς δὲν τὸν Ζηλεύει' 7] ὡς ὁρίον ἀπορηματικόν, προτασόμενον ἐπιρροχρον. ἢ ἐρωτηματ. ἀντανομίας, ἄρα γέ, τάχα: σάν τί νά θέλω μ. ἄτραγ. σάν τί νά σ' ἔδρε, Διγενῆ, καί θέλεις νά πεθάνω.

σάν δημ. σύνδεσμος χρονικός, δταν, διτε, εὐθὺς ὡς: σάν με εἶδε χλόμισσε, - ἐχάλασε ὁ κόσμος σάν βῆκε στὴ σκηνή, Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. 209,1 καὶ σάν τὸ ἰδὲς νά κοιμηθῆ, τὰ μάτια τοῦ νά κλεισῆ' || ὁσάκις, κάθε φορά πού: ἄτραγ. σά σέ φυλῶ μαραινέσαι, σά σέ κρατῶ κλονέσαι, - θυμῶν πολὺ σάν ποῦ κάνεις κίσημα' 2] οἰπαλογικός, ἐπειδὴ, ἀφοῦ: Ἐρωτικόν. 1,102 με τὰ γενάρια, τὰ σκυλλία σάν ἴταν κυνηγάρεις ἐπλήσιναι, - σάν τὸ λές ἐοῦ, ἀλήθεια θά 'ναί' 3] ὑποθετικός: ἄτραγ. σάν ἔρθῆ ἡ μάνα μου ἀπ' τῆ γῆ κὶ ὁ κύρης μου ἀπ' τὸν Ἄδην, - σάν δὲν σ' ἄρασει, νά σοῦ ἐτοιμάσω κάτι ἄλλο.

σάναπν 'Ἡσ. ἐπὶν οἰωνῶν. Συβοθαί.

σανατόριον [τό] [ματ.] νεώτ. Ἴδρυμα κείμενον ἐν ἐξοχίῳ θέσει, πρὸς διασηνῆν γέν. πασχόντων ἐκ νοσημάτων, εἰδ. δὲ φυσιοματιῶν, φθισιαστειῶν: εἶναι εἰς τὸ ανατοριον τῆς Πεντέλης.

σανδαία 'Ἡσ. ἐτροπή ἀπὸ γῆς, εἶναι δὲ τὸν λιθα ἀνεμῶν.

σανδάλιον [τό] κ. νεώτ. ὑπόκορ. τοῦ σάνδαλον βλ. λ., μικρὸν σάνδαλον, πέδιλον, πεδάλια, αὐνήθ. κτ. πληθ. 'Ἡσ. εσανδάλια σάνδαλα, γυναίκετα ὑποδήματα, ἃ καί βλαυτα, καὶ λατρικὰ ἐπίδεσμος σανδάλιον: 'Ἡρ. 2,91 σανδάλιον ἐς αὐτοῦ πεφορημένον εὐρίσκουσαι, Κρατίη. 131, Κηρισόδ. 4' || νεώτ. πέδιλον, παντόφλα' 2] ἄλλη ὑπόζυγ. ὡς ἴππου, ὄνου, ἡμιῶνου: Πάπ. σανδάλια ὄνικα' 3] χειρουργικὸς ἐπίδεσμος 'Ἡλιδό. Κεῖρ. π. Ορεβ. 49,53,3' ὡς ἄγρ. ἀντὶ σανδάλιος [ὁ] ἀπανῶν εἰς 'Ἡρακλὸν π. Ορεβ. 48,4' 4] σάνδαλον βλ. λ. 2).

σανδαλοσκό [ὁ] ὑπόκορ. τοῦ σάνδαλον βλ. λ.: Ἀριστοφ. Βάτρ. 406 κάμ' εὐτελεῖται τὸν τε σανδαλοσκον καὶ τὸ βάκος ἰδ. ἀνάγν. ὑπὸ Βλασσ ἐπὶ δὲ τὸ σανδαλοσκον).

σανδάλοθηκη [ἡ] θῆκη ἐν ἣ τίθενται, φυλάσσονται σανδάλια: Μέν. 333.

σανδάλων [τὴ] κ. νεώτ., οἰολ. σάνδαλον [ἔβμελ. 13Κ, Σαοφ. 98, ΑΠ 6,267] ὑπόδημα ἐκ πέλατος ἰδ. ἐπιμῶν προσηγοριῶν δια λρισίων κατὰ τὸ ἄνω μέρος τοῦ ποδός, ἃ πέδιλον, αὐνήθ. κτ. πληθ.: Ὑμν. Ἐρω. 79, Κάλθ. 12,5,2 με σάνδαλα χρυσοῦστα χρυσοταοῦντες φάλλατε' 2] πλατύς τις ἴχθυς: Μάτρ. π. Ἀθην. 4,136β σάνδαλα δ' αὐ πέδουσκον ἀνεγενῆ ἀθανάτων' || ὄμ. σανδάλια ὁ καθ' 'Ἡσ. ταυτίζεται πρὸς τὸ φῆγτα, ἀλλὰ διακρίνεται ἀπ' αὐτῆς ὑπὸ 'Ἀλκίφρ. 1,7.

σανδαλοποιεῖον [τό] νεώτ. ἐργαστήριον σανδαλοποιῶν, δημ. παντοφάδικο.

σανδαλοποιεῖς [ὶ] νεώτ. εἰδικὸς τεχνίτης εἰς τὸ κατασκευάζειν σανδάλια.

σανδάλωμα-ἴωμα μνη. προηβθεῖομαι, ἐφοδίαζομαι με σανδάλια, πανουπιστώματα: Εὐμῶθ. 110.

σανδαλωδης-ουκ-ες ὁ ὄμοιος πρὸς σάνδαλον, ἔχων τὸ σχῆμα σανδάλου: Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 1370.

σάνδανον [τό] μτγ. πηθ. τὸ φυτὸν σάνταλον βλ. λ. ὡς κτ. πληθ.: 'Ἀεί. 16,142 [ἀμφ. ἐνν.].

σανδάρακη [ἡ] κ. νεώτ. κ. σανδάραχη [ἡ] Νόσθ. 2,14, Διοσκ. 5,105, Γαλ. 17(11),834, Ἀλκίφρ. 1,331 ἐρυθρὸν βειοχὸν ἀρσενικόν: Ἀριστλ. Ζ1 604b,28 ὑπὸ φαρμάκου δὲ διαφείρεται καὶ Ἰππος καὶ πᾶν ὑποζύγιον σανδάρακης, Περιήλ. Ἐρ. Οὐαλ. 49' || νεώτ. ὄρυκτον ἀποτελεῖν ἔνσωτον τὸ ἀρσενικὸν καὶ διακρινόμενον εἰς ἐρυθρὸν καὶ κίτρινον σανδάραχην' 2] νεώτ. χημ. ρητινώδης οὐσία λαμβανόμενη δι' ἐντομῶν ἀπὸ τὸ φυτόν καλλιτρίβ βλ. λ. ἢ ὄρυκτω' 3] χρώμα πορτοκαλοχρόνον λαμβανόμενον ἐκ τῆς σανδάρακης βλ. ἄνωτ. 1]: Θεοφρ. 118,40,50' 4] τροφή τῶν μελισσῶν: Ἀριστλ. Ζ1 626ε,7 τροφήν ἔμφρητ' ὡ κρηφ' τὸν σκληρότητα, ἢν ὀνομάζουσι τινες σανδάραχην.

σανδάρακιζω μτγ. κ. ἄγρ. σανδάραχιζω ἔχω χρώμα λαμπρὸν ἐρυθρὸν: Διοσκ. 5,104.

σανδάρακινος-η-ον ὁ ἔχων χρώμα σανδάρακης πορτοκαλίνο: Ἡρ. 1,98 τὸν πρῶτον κύκλου αἰ προμαχῶνές εἰσι λευκοί . . ἔμπυτον δὲ σανδάρακινον, Φιλώστη. Ἀπολλ. 3,14, Αἰκ. Ζ1 17,23.

σανδαροκυργεῖον [τό] μνη. κ. σανδάρακοῦργιον φέρωρ, ὄρυγιον ἔξ οὗ ἐξάγειται σανδάρακη βλ. λ.: Στράβ. 12,3,40 ἐν δὲ τῇ πόλει ταύτῃ τὸ σανδαροκυργεῖον.

σανδάραχῶδης-ουκ-ες μτγ. σανδάρακινος βλ. λ.: Ροδφ. ἀπ. 67,4, Γαλ. 17(11),834.

σανδικί [τό] δημ. κ. σαντικί τὸ φυτὸν σκάνδιξ.

σανδύκινος-η-ον ἰσάνδυξ πᾶν. ἐρυθρὸς, κόκκινος: Πάπ. σανδυκίην ζώνην.

σανδύκινον [τό] πᾶν. σάνδουξ βλ. λ. κ. 3]: σαντικίου [sic] καὶ φιβυθίου.

σάνδυξ-υκος [ἡ] μτγ. κ. σάνδιξ-ικος λαμπρὸν ἐρυθρὸν χρώμα καλοῦμενον καὶ ἄρμενον: Στράβ. 11,14,9 μέταλλα, καὶ δὴ τῆς σάνδικος καλοῦμενης ἢν δὴ καὶ Ἀρμένιον καλοῦσι χρώμα, ὁμοιον κάλλη' || ἐπιτυγχάνεται διὰ θερμάνσεως τοῦ φιβυθίου: Πλίν. Φ1 35,40, Διοσκ. 5,88

|| ὁμοῖον τὸ χρώμα παρεσκευάετο ἐξ ὁμοῦ μῶνου φυτοῦ [Πτερόκαρπος ὁ σανταλίσκος: Σωσθ. 2], Πλίν. Φ1 35,40, Ἰω. Λυδ. Ρωμ. 3,64' 2] ἐν τῷ πληθ. σάνδυκος διαφανὴ γυναίκετα φορέματα παρὰ Λυδοῖς ἔχοντα τὸ χρώμα τῆς σαρκός, κρεατοχρόμα, βεδομῶντα δὲ διὰ τῆς βαφῆς ταύτης: Ἰω. Λυδ. Ρωμ. 3,64' 3] εἶδος ἀλαφίης πηθ. μέγιστο ὀξείδιου τοῦ φευδαργύρου καὶ ἀνθρώπινοῦ ἄλατος: Διοσκ. 5,85, Γαλ. 12,244, Ἡσ.: 4] Ἡσ. μικρὰ θῆκη, κιδῶνον, κιδωπίδιον, σεντουκάκι.

σάνδων-ἄνος [ὁ] μτγ. διαφανὴς ἐσθῆς: Ἰω. Λυδ. Ρωμ. 3,64.

σανθεῖς 'Ἡσ. εἰσθόδημος γούος.

σανθία [ἡ] δημ. ἡ σάνις βλ. λ.

σανθιάς [ὁ] δημ. ὁ κότεραζόμενος σανθιδος' || ὁ πάλιν σάνιδος.

σανθιδάσκω [τό] δημ. τὸ ἐργαστάσιον ἢ τὸ κατάστημα τοῦ σανθιά βλ. λ.

σανθίνιος-ια-ιο δημ. ὁ κότεραζόμενος ἐκ σανθίνων βλ. λ.: σκάλα - πόρτα σανθίνια.

σανί [τό] δημ. ὑπόκορ. τοῦ σάνις ἄνευ ὑποκοριστ. σμῆ., ἡ σάνις βλ. λ.

σανιδικός-ἡ-ὸν νεώτ. ὁ ὄνηκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰς σανιδας βλ. λ.' || ἐν τῷ πληθ. τὸ αὐδ. ὡς τοῦ σ. σανιδικά [τό] παραγὰ ὅτινες συν-ἔβησαν ἐν 'Αθήναις τῷ 1902 καθ' ἃ ἐχρησιμοποιήθησαν ὑπὸ τῶν ταροχόνων σανιδες.

σανίδιον (τό) κ. νεώτ., μον. τ. κ. σανίδιν ύποκορ. του σανίς βλ.λ., μικρά ή έλατος ή έλατος: 'Αριστοφ. Επρ.202 χυρίδια και σανίδια κάμφοραίδια, Μέν. 202, Σπράδ.17,150 έσάτωες δ' έν ύδατι ή και σανίδιοις τισι προσκαθήμενοι βράδεις έπικραύθημεν' || συνεκδ. μον. ή έκ σανίδων μικρά τράπεζα τεχνίτου, υπάγκος, υπαγκάκι: Πρόδρ.1,128 βίπει το καλαπόδιον του, ρίπται και το σανίδιον' || όμ. ύποπόδιον, σκαμνάκι: Γαλ.18,10,444' 2) όμ. πίναξ, πινάκι προς καταγραφή έπισήμων πράξεων: Λυσ.16,6 ή μέν του σανιδίου τους ίππεύσαντας σκοπείν εθής έστιν, Αίσχιν.3,200 κανών του δικαίου τουτί το σανίδιον και τό φήμισμα και οι παραγγεγραμμένοι νόμοι, αút.201, 'Επιγρ.' 3) μικρά σχί(α): 'Ηλιόδ.Χορμ.1, 'Ορειδ.44,23,74, Γαλ.18|2|888.

σανιδόδεσμος (ό) νεώτ. δεκάς ή έξυλη σανίς χρησιμεύουσα ώς άρξίζοντος ύπερσπασμο πασσάλων ή σανίδων εις τό έδαφος έμπνευμένων.

σανιδοειδής-οός-ές νεώτ. ό προς σανίδα όμοιος, που είναι σαν τάβλα.

σανιδοπάσσαλος (ό) νεώτ. πάσσαλος έκ χονδράς σανίδος, ά. πασσαλοσανίς.

σανιδόσκαλα (ή) δημ. ή έκ παχειών σανίδων κινητή διαβάθρα πλοίου χρησιμοποισούμενη διά την έπιβίβαση ή άποβίβαση των έπιβατών ότων τό πλοϊον πλευρίζε εις άποδόθρον.

σανιδόφρακτος-ος νεώτ. έπί κώρων, ό περραγμένος διά σανίδων: σανιδόφρακτος αλά ή.

σανίδω-ώ (σανί) 'Επιγρ., πάμ. κ.νεώτ., δημ. σανιδώω, παθ. σανιδώομαι, καλύπτω, έπενδύω διά σανίδων, στρώνω μέ σανίδα: Πάν. πλοϊον σε σανιδωμένον έχων κατάστρωμαι, Σχόλ.Θουκ.1,10.

σανιδώδης-οος-ές γιν. κ. νεώτ. ό θραϊος προς σανίδα, πλατύς ώς σανίς, ά. σανιδοειδής: Πλούτ.'Η8,896B, 'Αρετ.Χρον.Ποά.1,8.

σανιδω-ατος (τό) γιν., νεώτ. κ. δημ. ή ένεργεια και τό άποτέλεσμα του σανιδώ βλ.λ., ή διά σανίδων έπίστρωση, πάτωμα ή σανίδων, είδ. τό κατάστρωμα πλοίου: Θεόδωρ.Φ15,7,5 των μακρών πλοϊων σανιδώματα, Πολύβ.1,22,6 τό δέ τρήμα τόυ σανιδώματος ήν πορφήκεσ, αút.6, 23,3 έκ διπλοθ σανιδώματος ταυρακόλλη πεππύου, ΠΔ Μακκ.3,4,10 τή καθύπερθε πυκνή σανιδώματα' || ή διά σανίδων έπικάλυψις, ώς και τό σύνολον των προς τόυτο χρησιμοποιηθεισών σανίδων: Ήλιόδ.Αιβ.9,3 των κατά τάς ύλγας σεσιδωμάτων τά διατετάτα θρουαλίδια: τε και άσφάλτω διαφέρπτον' || συνεκδ. έπικλήνης έκ σανίδων τράπεζα: 'Αγοαθρ.27.

σανιδωτός-ως (ή) νεώτ. σανιδώμα βλ.λ.

σανιδωτός-ή-όν γιν. κ. νεώτ. ό διά σανίδων έπέστρωμένος, έπενδυσμένος, ό έχων κατάστρωμα έκ σανίδων: ΠΔ 'Εξ.27,8 κοίλον σανιδωτόν ποιήσεις αút.

σανίς-ιδος (ή) κ. 'Επιγρ. κ. νεώτ., δημ. -ίδα ή έκ κορμού έένδρου διά πρηνισμόυ κατά μήκος άποσχισθέντα λωρίς, πλάτος ίκανόν έχουσα κα μικρόν σχετικώς πάχος, ή τάβλα 1) Καλλ.άπ.105 σανίς άξους, Πολύβ.1,22,9 τάς σανίς τάς κατάστρωμάτων έμπαγίντες, ΑΠ9,269, ΚΔ Πράξ.27,44, 'Επιγρ. σανίς πτελίτην, -σανίδες κάρμουι - δρυϊτών' 2) συνεκδ. τό έκ σανίδων κατασκευασμένον κ. είδ. ή θύρα Ιπ. 'Όμ. πάντοτε κτ. ηληθ. τό θυροφύλλα: 'Δ.Μ.453, αút.1583 σεϊων κολητράς σανίδας, 'Οδ.8,2,344 κηισαίτα δ' έπεσαν σανίδες πυκινώς θραυσαι δικήιδες όθον. κτ. έν: Εύρ. 'Ορ.122|1| σανίδα παίσασα ή λόγουσ ήμφοσ' έσιω: 3) όμ. Έυλην είξέδρα: 'Οδ.Φ.51 ή δ' άρ' έπ' όφηλής σανίδος βή: 4) όμ. Έυληνών πάτωμα, 'είδ. κατάστρωμα πλοίου: Εύρ.Έλ. 1556 ούκ ήβελ' όρθός σανίδα προσθίονα κάτω,

'Αρχημην.Αθην.5,209C πώς δέ κατά δρυόχων έπιπρή σανίς, Λουκ.ΖΤραγ.48 άποτείται τους πόδας.. έπι γυγνών των σανίδων παρά τόν άντλων' 5) όμ. έδώνων, θρανίων, πάγκος: 'Ηρώδ. 7,4 τάς γυναίεις όθ θέσεις την μεζών' έξω σανίδαγ' 6) κάλυμμα πυξίδος: ΠΔ Βασ.4,12,9 έλαβεν.. κιδωτών μίαν, και έτρησε τρώγλην έπι της σανίδος αútης' 7) κτ. ηληθ. Έυλαίοι πινακίδες προς γραφήν: Εύρ.'Αλυ.967 ούδε τι φάραμακον θράσασαι έν σανίων, κατέγραφεν' || είδ. έν 'Αθήναις και άλλωχοι, πινακίδες κεκαλυμμένα διά γύφου έπ' ών έγγραφονταν παντός είδους δημόσια άνακοινώσεις, ίδίως οι μέλλοντες να προταθώσι νόμοι: Ψήφισμ.ν.'Ανοκ.1,84 νομοθεσία όπό της βουλής άναγράφοντες έν σανίαι έκτεθέντων προς τούς έπινοώμενους σκοπείν τή βουλαίμεν' || όμ. ό ύπό των θεαροβητών διαροβήντες νόμοι: Αίολην.3,39 άναγεγραφάσας έν σανίαι έκτεθών μελέτωι πρόθετον των έπινοώμων' || όμ. κατάλογοι άρκώντων: Λυσ.26,10 έπι των τριάκοντα άρμα έν τάς σανίαι ένεγεγραπτο' || όμ.λογοισασοί διαχειριστές: 'Επιγρ.' || όμ.νόματι όφελειτών: Δημ.79|1| έγγραφοι πάντες οι όφελισκόντων, άρος δ' ή σανίς ή παρά τή θεώ κειμένη, 'Επιγρ. Ιδάλου: πρέλ. Ισοκρ. 15,237' || 'Ηα. σανίς θύρα, λώκυμα, έν ώ ή γραφαί έγγραφονταν προς τούς κακούργους' || όμ. έν Ρώμη, πίνακες έπι των όπισθων ήσαν γεγραμμένοι οι νόμοι: Δίων Κ 42,32' || είδ. οι προς έκδικασιν όποθέσεις έν τοις δικαστηρίοις: 'Αριστοφ. Σφ.349 ούτω κητώ διά των σανίδων μετά χοιρίτην περιελθειν, αút.848 φέρεω των ένεγκών τας σανίδας και τάς γραφάς' 8) κτ. ηληθ. ζωγραφικοί πίνακες: 'Επιγρ. Άλλου' 9) Έυλον έπ' ού έδένοντα οι κατάδοχοι ή και ένίοτε προσήλοιντο ώς έπι σταυρού: 'Ηρ.7,33 ζώντα προς σανίδα διεκασάλευσαν Ιδγρ. προοδιε-, αút.9, 120 σανίδα προσασαυλαίσαντες άνεκεκράσαν, 'Αριστοφ.Θεσμ.93|1| δήσαν αútων.. έν τή σανίδι, αút.940 κέλευε προς τή σανίδι δέιν τόν τοξότην, Δοδρ.27|1| σανίσι προσθίωσι.

σανίση (ή) γιν. ύποκορ. του σανίς βλ.λ., μικρά ζωγραφική πινάκι: 'Ηρώδ.4,36.

σανίτρα 'Ηα. τροφός, πόληη.

σανκουλί (τό) δημ. είδος λεπτού, άραιού και λίαν κολλήριστο ύφασματος, πθέμενον εις ραπτόμενον ένδυμα έσω της ύπενώσεως και χρησιμεϊον προς στερέωσιν περιελίμων κτ.

σαννώδας 'Ηα. ετάς άγρίας αίγας.

σαννώκιον (τό) είδος ποτηρίου: Φιλήμ.87.

σαννώκρον (τό) σαννώκιον βλ.λ.

σαννάξ (ό) γελοιοποιός: Κραπίη.337.

σαννώνιον (τό) άνδρικών αιδών: Εδπ.440.

σαννιόηληκτος-ος 'Ηα. κοιδιοήληκτος.

σαννίς 'Ηα. όδρουοσάνθραξ, Θούριοι.

σαννίωσι (ό) γιν. σάνας βλ.λ.: 'Αρρ.'Επικ. 3,22,83.

σαννώρος (ό) μωρός: Ρινδ.23.

σαννωρίς χλωρός, σκόπητος, περιελώ, πιθ. εις 'Ηα. ένλ. Ήσάνθραξ έν έγκαλλειν.

σαννοαλίον (τό) νεώτ. δημ. σαννοουκίο κατάστρωμα έν ώ ηελείται σανός βλ.λ.

σαννοαλής (ό) νεώτ. ό πλώων σανόν βλ.λ., έμπορος σανού.

σανός (ό) νεώτ., δημ. κ. σανό (τό) νεώτ. κ. δημ., ηληθ. τό σανό, χόρτον διαφ. άγρωποσειδών και χεδρονών βεριζόμενον προ τής τελείας ώριμάνσεως αútου, όπρ. έπραινόμενον χρησιμεϊον ώς τροφή των κτηνών συνηθ. κτ. ηληθ. σανό (τό): έπινώλησε τό σανό του.

σασκερτική (ή) (γλώσσα) νεώτ. ή γλώσσα των άρχαίων 'Ινδών.

σανσκριτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν σανσκριτῆν βλλ. ; σανσκριτικῶν ἀλφάβητων.

σανσκριτολόγος ἰό,ἠ| νεώτ. ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν μελέτην τῆς σανσκριτικῆς γλώσσης.

σαῖνιτακρούτα (ἠ| ἱταλ.) δημ., ὄρθ. σετακρούτα εἶδος ὑψώματος ἐξ ἀκατεργάστου ὀπικιτρίνης βεβομένης μετὰ τὴν λαμβάνουσαν δι' ἀποστάξεως καὶ γυναικείας ἐνδομοσίας.

σαντάλιον-ιν-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ φυτὸν σάνταλον βλλ., ἢ ὁ ἐξ αὐτοῦ παραγόμενος, ἄ. σαγάλινος βλλ. ; **σαντάλιον ἔλαιον** [αἰθέριον ἔλαιον λαμβανόμενον δι' ἀποστάξεως τοῦ ξύλου σαντάλου τοῦ λευκοῦ].

σάνταλον (τό) μτγν. κνεώτ. εὐώδες δένδρον τῶν Ἰνδιῶν καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ξύλον ἠρθλ.σάνδανον : Διοσκ. || νεώτ.βοταν.γένος σανταλοειδῶν φυτῶν ὁ ἰγνώστωτερος εἶδος εἶναι σάνταλον τὸ κύνειον, ἐκ τῶν φύλων τοῦ ὀνοῦσι λαμβάνεται δι' ἀποστάξεως τὸ σαντάλιον ἔλαιον, κ. σάνταλον τὸ λευκὸν ἔχον ξύλον εὐοσμον ἐν χρ. εἰς τὴν μυρεφικὴν καὶ τὴν φαρμακευτικὴν.

σανταλόξυλον (τό) νεώτ. τὸ ξύλον τοῦ φυτοῦ σάνταλον βλλ.

σαντάρθο (τό) (ἱταλ.) δημ. ἄ. σαντάρθο τὸ ὑπὲρ τὴν κορῶνην τῆς πράξινης πλοῖου στηλίδιον, ἐφ' οὗ ἐπαίρεται ἡ ἐθνικὴ σημαία. || κτ. ἐπέκτ. ἢ ἐπὶ τοῖς ἰσότη σμαιοῖς.

σαντζάκιον (τό) (τουρκ.) νεώτ. κ. δημ. ὀρχικὴ σμ. σημαία μετὰ κοντοῦ ἐμπνηγμένου. 2) παλαιὰ διοικητικὴ περιφέρεια ἐν Τουρκίᾳ, ὑποδιαιρέσις τοῦ βλακετίου.

σαντζακόχοιον (τό) δημ. τὸ σπματάχοιον.

σαντολεῖον σανδοῦκιον βλλ.

σαντωνικόν (τό) μτγν. κ. νεώτ., δ.ἀνάγν.-ιον εἶδος ἀφθίβιου εὐρισκόμενου εἰς τὴν χώραν τῆς Σαντόνης ἐν Γαλιατῆ : Διοσκ.3,23, Γαλλ.1,804.

σαντώνιον (τό) νεώτ. βοταν. γένος προσυανθῶν φυτῶν περιλαμβάνον φρύγανα ἀρωματικά.

σαντόνης-α-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Σάντονας ἢ εἰς τὴν χώραν αὐτῶν. 2) σάντονας βαθμῆς ἢ ἐκτὴ ἐκ τῶν ἐνάτω εἰς τὰς ὀσείας ὑποδιαιρεῖται ἡ νεοκρητικὴ διάπλασις τοῦ μεσοζωϊκοῦ αἰῶνος.

σαντορινίος-α-ον νεώτ. χαρακτηριστικῶν ἐπιθ. διαφόρων πλεγμάτων, μυῶν, κοχλῶν κττ. τοῦ ἀνθρώπινου σώματος ἀνακαλυφθέντων ὑπὸ τοῦ Σαντορίνι : **σαντορινίον πλέγμα** φλεβικῶν πλεγμάτων τοῦ πέους, ἐν ᾧ ἐκβάλλουσι αἱ ἐν τῷ βᾶθει φλέβες τῶν σηραγγωδῶν σμωρῶτων, - **σαντορινίος πόρος** ἰὸ εἰς τὸν ἐκφορητικῶν πόρων τοῦ παγκρέατος ὁ ἐλάσσωσις.

σαντορινίδι-ιά-ιδ δημ. κ.-γαλιος ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν νῆσον Σαντορίνην [Θηραίη], ὁ ἐξ αὐτῆς προερχόμενος, θηραϊκός. || ὡς οὖο, ὁ Σαντορινίδι, θηλ.-ιδ ὁ κάτοικος τῆς Σαντορίνης ὁ ἐξ αὐτῆς καταγόμενος, ὁ Θηραϊκός.

σαντούιτζ (ἰθ| ἀγγλ.) δημ. ἔδεσμα ἀποτελούμενον ἐκ δύο λεπτῶν τεμαχίων ἄρτου ἠλειμμένου ἐσωτερικῶς διὰ νεοῦο βουτύρου, μετὰ δὲ τῶν ὀνοίων τίθεται λωρὴ κρέατος ἢ χοιρομηρίου ἢ τυροῦ, καθαρῶς κττ.

σαντούρι (τό) (τουρκ.) δημ. ἔγχρονον ὄργανον, οὗ τὸ ἠέλιον ἔχει σχῆμα τροπέζου, ἐφ' οὗ τεῖνονται χορδαὶ μεταλλικαί, ἀπὰ τρεῖς δι' ἕκαστον φθόγγον, κρούμεναι διὰ χειροπλήκτρων καθ' ἑλλην. ἀπόδοσιν φαλτήριον.

σάν-φασόν [γαλλ.] ἐπίρρο. δημ. ἀνευ τοῦ προσήκοντος τρόπου, ἀνευ αὐτῆρας τῆρῆσεως τῶν τύλων, ἀτάκτως.

σάξ (ἰθ| ἱταλλ.) δημ. ὄυλ. εἶδος χρωματισμοῦ κωνοῦ ἀποκλίνοντος πρὸς τὸ πρᾶνον.

σάξι (ἰθ| ἢ φάθα.δι' ἢς καλύπτονται τὰ φυτώρια τοῦ καινοῦ ἐν περιπτώσει παγετοῦ ἢ ἄλλων καιρικῶν ἐπιδράσεων.

σάξιμο (ἰθ| δημ. κ. σιάξιμο ἢ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ σιγιόζω βλλ.

σάξιμον (τό) μον. ὁ χορῶς.

σάξις-εως ἢ| (σάττω), σι. ἡ πρῶξις τοῦ σάττειν βλλ., τὸ γεμίζειν, σταθεάζειν : Ἀριστ.Πτ. 938b,29, αὐτ.928b,34. || νεώτ. τὸ ἐπιθέτειν τὴν σαγήν ἐπὶ τοῦ ὀψογίου, ἐπισαξίς.

σαξίφραγον (ἰθ| μτγν. κ. νεώτ. κ. σαξίφραγος ἰθ,ἠ| [Ψαλλ.19,694] κέστρον βλλ.2) : Γαλλ.6,339 [ἐνθ. ἀβεβαίως γένους], Ψαλλ.4,16. || νεώτ. βοταν. γένος σαξίφραγοειδῶν φυτῶν ὧν τὸ ἀπέφημα διουρητικὸν καὶ λιθωρπιτικόν.

σαξόκερας-ατος (ἰθ|) νεώτ. γεν. ὄνομα περιλαμβάνον ἅλλα καὶ διαφόρου τύπου χάλκινα πνευστὰ ὄργανα μετὰ προστομίδους καὶ κλειδῶν, ἐν χρ. κυρ. εἰς τὰς στρατιωτικὰς μουσικάς.

σαξονικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Σαξονίαν ἢ τὸν Σάξονα : σαξονικὸν κάστρον (ὁ ἀρχαιότερος γερμανικός κώδικις δικαίου συνταχθεὶς τῶν 12ον αἰώνου).

σαξονίος-α-ον νεώτ. σαξονικός βλλ.

σαξόφωνον (ἰθ|) νεώτ. πνευστὸν ὄργανον ὑπὸ τοῦ Ἀδόλφου Σάξ ἐπινοηθέν τῷ 1840, ἀποτελοῦν δι' ὀλόκληρον οἰκογένειαν περιλαμβάνουσαν πολλὰ εἶδη διαφόρου τύπου, οἷον σαξόφωνον ὕψιφωνον, μέσον, βαρυτόνον κ. ἄ.

σαξόμβροτος-ον μτγν. ὁ σάξων, φυλάττων σώους καὶ ὕμεις τοὺς ἀνθρώπους : Πρόλλ. Ὑμν.7,40.

σατόπιλις-ιος (ἠ,ἠ) μτγν. κ. Ἔπιρρ. ὁ προστατεύων, σάξων, φυλάττων τὴν πόλιν ἢ τὰς πόλεις : Νόων.Δ 4,395, Κόλουθ.142, Ἔπιρρ.

σάος ὡς θετικὸν μ. ἐν τῷ συγκρ. τ. σῶς βλλ., πλὴν ἐν Ἄλλ.32, κ. ὡς δ. γρ. ἐν Ἰλ.Α 117 π. Ἀ.πολλ.Δόρυ.Συνδ.223,10 ἄλλα συγκρ. σαώτερος ἐν Ἰλ.Α 32,Ξεν.ΚΠ 6,3,4 σαώτερα ἦν, Θεόδωρ.25,59 κ. ὡς ἐπίρρ. κτ. συγκρ. σαώτερος : ΑΠ 9,788.

σασιμβροτος-ον Ἡσ. σασιμβροτος.

σάστραξ Ἔπιρρ. Κεφαλλην. προσφέρω σώστρα βλλ. πρὸς διάσωσιν, πρὸς σωτηρίαν : Ἔπιρρ.

σάσφροσση, σάσφρονος, σάσφρων, ποι. τ. ἀντισφρ. ὄμ. π. Ἀρετ.Χρον.Παβ.1,6 σάσφρων.

σάδω ἐπ. τ. τοῦ σώζω βλλ.

σαπάνα (ἠ|) μτγν. γαλιτικὸν ὄνομα τῆς ἀναγλιβδος : Διοσκ.2,209 [ἐν τοῖς νόθοις].

σαπέρθης (ἰθ| κρακοικὸς βλλ.2) : Ἰνν.Ἐντ.Παθ. 25, Ἀριστ.ἀν.414, Ἀρχιπ.26. || ἰχθύς τις θαλάσσιος ἡ ποταμῖος, ἄ. λεγόμενος ἢ Ἰππομέν. Ἀθῆν. 4,308F1 κρακοικός κ. πλατιστακος : Ἀρχεστρ.ἀπ. 38,3,Πάπ. σ. τῶν ἐκ τῆς λίμνης Πορφ. Ἀποχ.3,50.

σαπέριον (τό) μτγν. ὄνομα. τοῦ σασπέριου, ὄριστ. κρυσθίμου τῆς ἐτάσεως Φρόνης : Ἀπολλ.δ. π. Ἀθῆν.13,591C δύο σ. Φρούρος γενομένης, ἠν τὴν μὲν ἐπικαλεῖται κλασιγέλωτα τὴν δὲ σασπέριον.

σαπερδίδι-ιδος ἢ| πῖθ. ὁ σασπέριος βλλ. : Ἀριστ.Ζ 608a,2 ἐνοι μὲν ἀγαθῶ, οἷον σαπερδίδι.

σασιξ δημ. μτθ. καθιστῶσι τὸ σασπρον, κάμνω τὴν γίνω σάσις, σήνω, ἢ βροχῆ σασιξεί τὰ ξέλα, - ἢ ὑγρασία ἐσάσις τὸ πάτωμα. || ἐν χρ. μτθ. ἐν φρ. τὸν ἐσάσις στὸ ξύλο [τὸν ἔδειραν ἀνηλεώς, ὄμ.τοὺς ἐσάσις στὸ δουλεῖα (τοὺς κατεκούρασε). || ὄμτθ. καθισταμαι, γίνομαι σάσις, φθεβρομαι ὑπὸ σήψεως σήσποι : Γρην.Σκ.Τερρ. 35,1 ὡς πάτε πᾶ ἢ ζῶη μᾶς τὸ σασιξ, - ἐσάσις τὸ φρούτα, - ἐσάσις ἀπὸ τῆς ὑγρασίας.

σάσιξος δημ. μτθ. καθιστῶσι τὸ σασπρον, κάμνω τὴν γίνω σάσις, σήνω, ἢ βροχῆ σασιξεί τὰ ξέλα, - ἢ ὑγρασία ἐσάσις τὸ πάτωμα. || ἐν χρ. μτθ. ἐν φρ. τὸν ἐσάσις στὸ ξύλο [τὸν ἔδειραν ἀνηλεώς, ὄμ.τοὺς ἐσάσις στὸ δουλεῖα (τοὺς κατεκούρασε). || ὄμτθ. καθισταμαι, γίνομαι σάσις, φθεβρομαι ὑπὸ σήψεως σήσποι : Γρην.Σκ.Τερρ. 35,1 ὡς πάτε πᾶ ἢ ζῶη μᾶς τὸ σασιξ, - ἐσάσις τὸ φρούτα, - ἐσάσις ἀπὸ τῆς ὑγρασίας.

σάσιξος δημ. μτθ. καθιστῶσι τὸ σασπρον, κάμνω τὴν γίνω σάσις, σήνω, ἢ βροχῆ σασιξεί τὰ ξέλα, - ἢ ὑγρασία ἐσάσις τὸ πάτωμα. || ἐν χρ. μτθ. ἐν φρ. τὸν ἐσάσις στὸ ξύλο [τὸν ἔδειραν ἀνηλεώς, ὄμ.τοὺς ἐσάσις στὸ δουλεῖα (τοὺς κατεκούρασε). || ὄμτθ. καθισταμαι, γίνομαι σάσις, φθεβρομαι ὑπὸ σήψεως σήσποι : Γρην.Σκ.Τερρ. 35,1 ὡς πάτε πᾶ ἢ ζῶη μᾶς τὸ σασιξ, - ἐσάσις τὸ φρούτα, - ἐσάσις ἀπὸ τῆς ὑγρασίας.

σάσιξος δημ. μτθ. καθιστῶσι τὸ σασπρον, κάμνω τὴν γίνω σάσις, σήνω, ἢ βροχῆ σασιξεί τὰ ξέλα, - ἢ ὑγρασία ἐσάσις τὸ πάτωμα. || ἐν χρ. μτθ. ἐν φρ. τὸν ἐσάσις στὸ ξύλο [τὸν ἔδειραν ἀνηλεώς, ὄμ.τοὺς ἐσάσις στὸ δουλεῖα (τοὺς κατεκούρασε). || ὄμτθ. καθισταμαι, γίνομαι σάσις, φθεβρομαι ὑπὸ σήψεως σήσποι : Γρην.Σκ.Τερρ. 35,1 ὡς πάτε πᾶ ἢ ζῶη μᾶς τὸ σασιξ, - ἐσάσις τὸ φρούτα, - ἐσάσις ἀπὸ τῆς ὑγρασίας.

σάσιξος δημ. μτθ. καθιστῶσι τὸ σασπρον, κάμνω τὴν γίνω σάσις, σήνω, ἢ βροχῆ σασιξεί τὰ ξέλα, - ἢ ὑγρασία ἐσάσις τὸ πάτωμα. || ἐν χρ. μτθ. ἐν φρ. τὸν ἐσάσις στὸ ξύλο [τὸν ἔδειραν ἀνηλεώς, ὄμ.τοὺς ἐσάσις στὸ δουλεῖα (τοὺς κατεκούρασε). || ὄμτθ. καθισταμαι, γίνομαι σάσις, φθεβρομαι ὑπὸ σήψεως σήσποι : Γρην.Σκ.Τερρ. 35,1 ὡς πάτε πᾶ ἢ ζῶη μᾶς τὸ σασιξ, - ἐσάσις τὸ φρούτα, - ἐσάσις ἀπὸ τῆς ὑγρασίας.

σάσιξος δημ. μτθ. καθιστῶσι τὸ σασπρον, κάμνω τὴν γίνω σάσις, σήνω, ἢ βροχῆ σασιξεί τὰ ξέλα, - ἢ ὑγρασία ἐσάσις τὸ πάτωμα. || ἐν χρ. μτθ. ἐν φρ. τὸν ἐσάσις στὸ ξύλο [τὸν ἔδειραν ἀνηλεώς, ὄμ.τοὺς ἐσάσις στὸ δουλεῖα (τοὺς κατεκούρασε). || ὄμτθ. καθισταμαι, γίνομαι σάσις, φθεβρομαι ὑπὸ σήψεως σήσποι : Γρην.Σκ.Τερρ. 35,1 ὡς πάτε πᾶ ἢ ζῶη μᾶς τὸ σασιξ, - ἐσάσις τὸ φρούτα, - ἐσάσις ἀπὸ τῆς ὑγρασίας.

σάσιξος δημ. μτθ. καθιστῶσι τὸ σασπρον, κάμνω τὴν γίνω σάσις, σήνω, ἢ βροχῆ σασιξεί τὰ ξέλα, - ἢ ὑγρασία ἐσάσις τὸ πάτωμα. || ἐν χρ. μτθ. ἐν φρ. τὸν ἐσάσις στὸ ξύλο [τὸν ἔδειραν ἀνηλεώς, ὄμ.τοὺς ἐσάσις στὸ δουλεῖα (τοὺς κατεκούρασε). || ὄμτθ. καθισταμαι, γίνομαι σάσις, φθεβρομαι ὑπὸ σήψεως σήσποι : Γρην.Σκ.Τερρ. 35,1 ὡς πάτε πᾶ ἢ ζῶη μᾶς τὸ σασιξ, - ἐσάσις τὸ φρούτα, - ἐσάσις ἀπὸ τῆς ὑγρασίας.

σάσιξος δημ. μτθ. καθιστῶσι τὸ σασπρον, κάμνω τὴν γίνω σάσις, σήνω, ἢ βροχῆ σασιξεί τὰ ξέλα, - ἢ ὑγρασία ἐσάσις τὸ πάτωμα. || ἐν χρ. μτθ. ἐν φρ. τὸν ἐσάσις στὸ ξύλο [τὸν ἔδειραν ἀνηλεώς, ὄμ.τοὺς ἐσάσις στὸ δουλεῖα (τοὺς κατεκούρασε). || ὄμτθ. καθισταμαι, γίνομαι σάσις, φθεβρομαι ὑπὸ σήψεως σήσποι : Γρην.Σκ.Τερρ. 35,1 ὡς πάτε πᾶ ἢ ζῶη μᾶς τὸ σασιξ, - ἐσάσις τὸ φρούτα, - ἐσάσις ἀπὸ τῆς ὑγρασίας.

σάσιξος δημ. μτθ. καθιστῶσι τὸ σασπρον, κάμνω τὴν γίνω σάσις, σήνω, ἢ βροχῆ σασιξεί τὰ ξέλα, - ἢ ὑγρασία ἐσάσις τὸ πάτωμα. || ἐν χρ. μτθ. ἐν φρ. τὸν ἐσάσις στὸ ξύλο [τὸν ἔδειραν ἀνηλεώς, ὄμ.τοὺς ἐσάσις στὸ δουλεῖα (τοὺς κατεκούρασε). || ὄμτθ. καθισταμαι, γίνομαι σάσις, φθεβρομαι ὑπὸ σήψεως σήσποι : Γρην.Σκ.Τερρ. 35,1 ὡς πάτε πᾶ ἢ ζῶη μᾶς τὸ σασιξ, - ἐσάσις τὸ φρούτα, - ἐσάσις ἀπὸ τῆς ὑγρασίας.

σάσιξος δημ. μτθ. καθιστῶσι τὸ σασπρον, κάμνω τὴν γίνω σάσις, σήνω, ἢ βροχῆ σασιξεί τὰ ξέλα, - ἢ ὑγρασία ἐσάσις τὸ πάτωμα. || ἐν χρ. μτθ. ἐν φρ. τὸν ἐσάσις στὸ ξύλο [τὸν ἔδειραν ἀνηλεώς, ὄμ.τοὺς ἐσάσις στὸ δουλεῖα (τοὺς κατεκούρασε). || ὄμτθ. καθισταμαι, γίνομαι σάσις, φθεβρομαι ὑπὸ σήψεως σήσποι : Γρην.Σκ.Τερρ. 35,1 ὡς πάτε πᾶ ἢ ζῶη μᾶς τὸ σασιξ, - ἐσάσις τὸ φρούτα, - ἐσάσις ἀπὸ τῆς ὑγρασίας.

σπαιολέμονο [τὸ] δημ. σσηπῶδες λεμόνιον, σπαιολέμονι, κ. κτ. ἐπέκτ. τετριμμένον κ' ἀπεστραγγισμένον λεμόνιον || φρ. τὸν πῆσαν μὲ τὰ σπαιολέμονα [ἐπὶ ὄγριος ἀποδοκιμασθέντες].

σάπιο-ια-ιο δημ. ὁ σσηπῶς, σαπρὸς : Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 73,8 γκρεμίζεται στὰ σάπια νερά ἐνδὸς βούρου χαμηλά, Τρυφ.Σκ.Τραγ 70,8 τὸ κορυμὸ τὸ σάπιο μῆσ' ἀπὸ λάκκου, σάπια ξύλα, - σάπια ντομάτα || κτ. ἐπέκτ. ὁ λαν ἐφαρμένος : σάπια καρτέλα [Ζεχαρθωλίαν] || ὄμ. ἐπὶ ἀνθρ. ὁ ἐκ λαιμῶδων, τὸ. ἀφροδισίαν νόσον βαρῶς προσβεβλημένος : ἀπὸ νέος αὐτὸς εἶναι σάπιος : α) μτφ. ὁ ἀήθικος, ὁ διεφθαρμένος : σάπια κοινωνία - οἰκογένεια.

σάπιο-ατος [τὸ] δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ σαπίω βλλ., σάπις.

σάπια [ἡ] ἱρωσ. | νεώτ. ἐπὶ Ὁθωνος, τὸ πηλῆσαν τὸν στρατιωτικὸν τὸ ἱππικόν.

σαπακῶλιασμα-ατος [τὸ] δημ. ἡ νόσος τῶν ἀμπέλων σφακλιζομένων βλλ.

σαπουανᾶς -αἰὸ [Ἔπιγρ.πθ. ὁ καθαρίζων τὰέρια.

σαπουάδα [ἡ] δημ. τὸ περιέχον διαλελυμένον σάπωνα ἐπὶ τῆ ἐπιφάνειά τοῦ ἀφράδου ὕδαρ.

σαπουάθικο [τὸ] δημ. κατάστημα ἐν ᾧ κατασκευάζουσιν ἢ πωλοῦσι σάπωνα, σαπωνοποιεῖον, ἢ σαπωνοπᾶλειον.

σαπουᾶς [ὁ] δημ. ὁ κατασκευαστὴς σάπωνος ἢ ὁ σαπωνοπᾶλης.

σαπουῖνι [τὸ] μιν. κ. δημ. ὁ σάπων βλλ. : Πρόδρ.2,147 ζητῶ σαπουῖνι να λειστώ, καὶ λέγουιν μὲ τὸ ζέμαν, Ἐρωτῶμρ.3,198 σαπουῖνι δὲν τὰ πλύνουσι, μηδὲ νερά τὰ βγάνου, - σαπουῖνι νηφίματος - τῆς μπουάδας - τοῦ μαγειρεοῦ.

σαπουινίω δημ. πλύνω, καθαρίζω τὴ διὰ σάπωνος : [ἐ]σαπουίνισα τὰ χέρια μου - τὸ λαιμῶ || ἐπὶ ἐσωρούχων κτ., πλύνω εἰς σαπουινάδα βλλ. : τὰ χρωματιστὰ τὰ σαπουίνουιν μόνον.

σαπουῖνομα-ατος [τὸ] δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ σαπουινίω βλλ.

σαπουόνερο [τὸ] δημ. ὕδωρ περιέχον διαλελυμένον σάπωνα, ἡ σαπουνάδα.

σαπουόπετρα [ἡ] δημ. σαπωνόλιθος βλλ., ᾧ σαπωνόχωμα.

σαπουόνρριζα [ἡ] δημ. ἡ ρίζα τοῦ φυτοῦ σαπωνάρια βλλ., ᾧ τσουγιάνι.

σαπουόφουσκα [ἡ] δημ. πομφόλυξ, φούσκα διαλελυμένον σάπωνος : 2) μτφ. ἐπὶ λόγων ἄνευ αὐθεντίας σημασίας καὶ ἐνόητος : ἔσα μᾶς εἴπε ἦταν ὅλα σαπουόφουσκες.

σαπουόχορτο [τὸ] δημ. τὸ φυτὸν σαπωνάρια βλλ. ἡ φαρμακευτικὴ.

σαπουόχωμα-ατος [τὸ] δημ. ἀργιλῶδες γῆ σαπωνοειδὴς τῆν ἀφῆν : 2) τὸ πυρρῖνον μαγιῶσιον χρῆσιμοποιοῦμενον πρὸς νοθείαν τοῦ σάπωνος, ᾧ τάλκης ἢ τάλκον [τὸ] πρὸλ. σαπωνίτης.

σαπρια [ἡ] νεώτ. παλαιότερος ὄρος συνώνυμος τῆ σσηπαῖα βλλ.

σαπρία [ἡ] μτγν. κ. νεώτ. ἡ κατάστασις τοῦ σαπρὸ βλλ., τὸ νὰ εἶναι τὸ σαπρὸν, ἡ σαπρία : Πά' ἰώδ 2,9 ἐν σαπρία σκυλλῶων καθῆσαι διαυκτερόων σθθριος, Διοσκ.1,84, ΑΠ 15,38 : 2) νεώτ. κ. μτφ. διασφᾶρα : κοινωνικὴ σαπρία.

σαπρία εἰνος [ὁ] παλαιὸς καὶ εὐδῶδης ἡ γλυκὺς εἶνος, σαπρὸς βλλ.4 : Ἐρμην.82,6.

σαπρίζω [σαπρῶζι, μέλλ. σαπρίω, ποιῶ τὸ σαπρὸν ἢ βρωμερόν : Πά' Ἐκκλ.10,1] μταῖα θανατοῦσαι σαπριοῦσι σκευάσιαν ἐλαίου ἠδύσματος : κ. παθ. : Ἰνπ. Ἀγμ.33 σαπρῖσται τὰ σάστια.

σαπρίω μιν. σαπρίω βλλ. : Νικ.Χων. Χων.158π.

σαπρίωρος-ον μιν. ὁ ἐκ τοῦ γῆρατος σσηπῶς, σαπρὸς, ἐν χρ. κ. ὀδριστ. : Νικ.Χων.Χρον.182D.

σαπρίωρος-ον νεώτ. ἐπὶ μικροοργανισμῶν, ὁ προκαλῶν σήψην, σαπρῖον βλλ.

σαπρίωρος-ον ὁ ἐν σαπρία, ρηπαρόρητι ζῶν : Κατ. Ἀστρ.Κ 8,4,144.

σαπρίωρος-ον μτγν. ὁ φέρων, προκαλῶν σήψην εἰς τὰς κνήμας : Διοσκ.4,182 σαπρίωρημα ἔλκν : 2) ὁ ἔχων σαπρὰ τὰς κνήμας.

σαπριολογία [ἡ] μιν. σαπρία, αἰσχροὺ λόγου, αἰσχρολογία, ὄθρις : Νικ.Χων.Χρον.167.

σαπριολικός-ἠ-ὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν σαπριολῶν βλλ., ὁ ἐκ σαπριολῶ ὀποτελούμενος : σαπριολικὰ πετρώματα.

σαπριολῆς [ὁ] νεώτ. γεωλογ. φαθούρος, κοινῶδες πισσασφαλοθεριδῆς πηλός, σχηματίζομενος ἐπὶ τοῦ πυθμένου ἀκνητοῦτων ὀδάτων ἐκ διαγενέσεως ζῶϊκων καὶ φυτικῶν λειψάνων.

σαπρόλουτος-ον ὁ οὐ ὁ πλοῦτος ὄξει, ἐκτῆθι δι' ἀνηθικῶν, βρωμερόν μῆσων, πῆ. παρωδία τοῦ ἀρχαιολόγουτος : Ἀντιφῶν.1, Ἀθῆν.1,500D τῷ σαπριολοῦτῷ δ', ὡς λέγουσι, νυμφίω.

σαπρόμαριος [ὁ] Ἐπιγρ. πθ. ὁ πωλητὴς διατετηρημένων καρπῶν ἡ κατασκευαστὴς σαπρῶ βλλ.1,1 οἶνον.

σαπρό-ᾶ-ὸν [σῆσῃω] κ. νεώτ. ὁ σσηπῶς, ὁ σάπιος : Ἰπῶν.23, Ἰπῆ. Ὀστ.13 || ἐπὶ καρπῶν, ζῶλων, ὀερμάτων κ. γεν. προγμάτων ὑποκειμένων εἰς σήψην, σαπρὸς σσηπῶς : Ἀριστφ. Ἰπῆ.918 ἴστων σαπρῶν, αὐτ.Σφ.38 ὄξει .. βύρση σαπρῶς αὐτ.Πλ.813 νηολικισμοὺς τοῦ σαπρῶς, Θεοφρ.Φι.4,14,10 σαπρὸν ἔλαια, Μέν.109,4 σαπρὸς ἰμάς - σαπρὰ γέφυμλα : || εἰδ. ἐπὶ ἰχθύος ἀφελόντος ἐπὶ μακρῶν ἐν τῇ ὄλμῃ, ταγκῶς : Ἀριστφ. Ἀχ.101 τάρικος σαπρῶς ἀνιθρ. πρόσφατος : Ἀντφ.218,4 κ. παροιμ. : Ἐθῶν.1362 σαπρὸ πείσματος ἀντιλαδῶσθαι || κτ. ἐπέκτ. κ. ἐπὶ τοῖχου κ. γεν. ἐπὶ δομῆς : Τέλ.27H σαπρὰ καὶ ῥέουσα καὶ καταπίπτουσα, Ἐπιγρ. πθ. τὸ διατετηρημένον ἀνελόντι τὰ σαπρὰ : 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ ἐξησθενημένος, ἐξηγητῆμένος, σάπιος : Ἀριστφ.Τρ. 698 γέρτων ὄν καὶ σαπρῶς, αὐτ. Ἐκκλ.684 ὡ σαπρὰ λειχώμενον πρὸς γρῆσιν, Ἐρμην.10, Εὐπ.221 οὐδὲν ἔσμεν ὁ σαπρὸ, Φιλῆμ.170 σαπρῶν γυναικῶν .. ὁ τρῶπος εὐμορφον ποιεῖ || ἐπὶ τῶν πνευμόνων, νοσῶδης, νοσῶν, ἀσθενικός : Ἰπῆ. Νούσ.113 || ἐπὶ ὄστω, τερηθῶσιμένος : αὐτ. Ἀγμ.33 || νεώτ. εἰδ. ἐπὶ τῶν ὀδόντων : 3) γεν. παλαιός, πεπολιτισμένος, τετριμμένος, ἀφαιρούμενος, ἔωλος, μογαστικός : Ἀριστφ. Πλ.323 ἀρχαῖον ἤδη προσαγορεῖν καὶ σαπρὸν || εἰδ. ἐπὶ ἐνδυμάτων, ρακῶδης : Πάπ.

4) μτφ. κ. νεώτ. ἐπὶ προσώπων, ἐπὶ λόγου, ἐπὶ πράξεων, ἐπὶ καταστάσεων, ἐλαττωματικός, κακός : ΚΔ Ἐρεσ.4,29 πᾶς λόγος σαπρὸς ἐκ τοῦ στόματος ὄμων μὴ ἐκπορευέσθω ὀνιθρ. καλῶς : Ἀρρ. Ἐπικτ.3,167, Μάρκ.4,ὸρ.11,15 ὡς σαπρὸς καὶ κίβδηλος ὁ λέγων, Πάπ. τῆν σαπρῶν ἐλμυμένην || εἰρηθῆν σαπρὰ ἐν κωμ. ρητορ. ἐμφράσει κτ. παρήκισον τοῦ λαμπρῶ : Ἀριστφ. Εἰρ.554 : 5) εἰδ. ἐπὶ οἴνω, μαλακὸς τῆν γέσθον, ὄθριος : Εὐπ.442, Φιλῶλλ. 24, Ἀριστφ. Πλ.1086 τρῶξ παλαιὰ καὶ σαπρὰ ὄμ. ἐπὶ παλαιῶ οἴνω : Ἀλεξ.167,4 ὀδόντας οὐκ ἔχω, ἤδη σαπρῶς .. γέρων γε δαιμονίως : 6) ἐπὶ αὐλήσεως ἡ ἀσματος κακόχρος, πλημμελής : Θεόπομρ.Κωμ.50 αὐλεῖ γὰρ σαπρὰ .. κρουμάτια [πθ. εἰρηθῆν. ἀντὶ σαπρῶ].

σαπρὸσσεκλις-οῦς-ἠς μιν. ὁ ἔχων τὸ σκέλη σαπρὰ, σάπια.

σαπρόστομος-ον οὔτινος τὸ στόμα ἢ ἡ ἔκνηθὸ ὄξει κακῶς, δυσὸστος ποῦ βρωμὸ τὸ στόμα τοῦ : Ἀριστφ. Πλ.3,5,42.

σαπρότης-ητος [ἡ] κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης ἢ ἡ κατάσταση τοῦ σαπρῶ, σαπρία, σσηπῶδων, σαπρία :

Πλάτ. Πολ. 609B εἶτε παλαιότερος εἶτε σαπρότης . . οὐκ ολόμθεα εἶναι σώμα ἀπόλλυσθαι, Ἀριστ. Μετ. 379α, 6, Θεοφρ. Οὐσ. 2.

σαπροφάγος-ον νεώτ. ἐπὶ ζῴων, ὁ τρεφόμενος ἐξ ἀποσυντεθειμένων ὀργανικῶν οὐσιῶν.

σαπροφάγω-έω μτγν. τρώω πράγματα σαπρῶ, σεσηπῶτα: Μαρτιῶλ. 3, 77.

σαπροφίλος-ος κ. νεώτ. ὁ ἀγαπῶν τοὺς φευδεῖς καὶ πλημμελεῖς φθόνους, τὰς κακοφωλίας: 2) νεώτ. ζῶω. τὸ οὐδὲ, ὡς οὐδὲ, τὸ σαπροφίλα ζῶα βιοῦνται ἐπὶ ὀργανικῶν οὐσιῶν ἐν ἀποσυντεθείαι εὐριακόμηναι.

σαπροφόρος-ον μσν. ὁ φέρων σαπρῶ, σεσηπῶτα πράγματα: Εὐστ. Παν. 2, 88.

σαπρόφωτα [τῶ] νεώτ. βσταν. φυσικὸ ὄργανισμὸν, ἰδ. μύκητες, ζῶντες παρασιτικῶς ἐπὶ σαπρῶν, ὀργανικῶν οὐσιῶν || μικροβιολ. μικροβία ἄνισα πρὸς ἀναπύσασθαι | μωμῶδεις νάσους διατρέφονται δὲ συνήθως ὑπὸ νεκρῶν ὀργανικῶν οὐσιῶν μὴ δυνάμενα νὰ πολλαπλασιασθῶσιν ἐν τῷ ζῶντι ὀργανισμῷ.

σαπροφυτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὰ σαπρόφωτα βλά.

σαπρόνυμαι μτγν. παθ. γίνονται σαπρῶ, σαπρῶ: Νηκ. Ἀλεξ. 468.

σαπρῶ-ὄω σχόλ. ἐν χρ. τὸ παθ. σαπρόνυμαι βλλ.: Σχόλ. Ἀριστοτ. Πλκ. 1086, Σχόλ. Νηκ. Ἀλεξ. 468.

σαπρῶνός-ον [ὄνομα] μσν. ὁ ἔχων σαπρῶν, βρωμερὸν ὄνομα: Εὐστ. Παν. 4, 7.

σαπρῶς ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τὴν ὁρὴν σαπρῶν, βρωμερῶν: Ἀρρ. Ἐπικτ. 2, 21, 4 σαπρῶς λαοὶ τὰ Βαλάνεια || κατὰ τὴν ὁρὴν σαββενικῶν, ἐξηγητημένως: Πάπ. δπ. σαπρῶς περιπατῶ | χολειῶς, μετὰ πολλοῦ πόνου, μόλις.

σαπταλιμός [ὁ] [γαλλ.] νεώτ. ἐν τῇ οἰκολογίᾳ μέθοδος βελτιώσεως τοῦ ὄφου διὰ προσθήκης κοινῶ σακχάρου εἰς τὸ γλυκέος.

σαπύλλαι Ἦσ. κοσμεῖν. ῥίνθων.

σαπφίρινος-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς σάφφρινος, ὁ τοῦ ἢ ἐκ σαπφίρου κατασκευασμένος, Σαφφίρινος: Φιλῶστρ. Ἀπολλ. 1, 25, Φ. Καλλισθ. 3, 8, Πάπ. Δελματικὴ σαπφίρη [σίει], Σχόλ. Ἀπολλ. Ρ. 2, 395 [κῶδ.]. || νεώτ. συνεκδ. ὁ ἔχων χρῶμα σαπφίρου, κωνοσὸς ὡς ὁ σάφφειρος.

σαπφίριτης λίθος [ὁ] σχόλ. ὁ σάφφειρος βλλ.: Σχόλ. Ἀπολλ. Ρ. 2, 395.

σαπφίριον [τὸ] πῶν. γρ. σαπφίριον κ. σαπφίριν, χρῶμα κατασκευασμένον ἐκ σαπφίρου.

σαπφίροειδής-οὗς-ές κ. νεώτ. ὁ ὄμοιος πρὸς σάφφειρον βλλ. π. τῷ Wolf ἐν Ἀνέκδ. 3, 155.

σάφφειρος [ἡ] νεώτ. κ. κτ. ἀρσ. ὁ σάφφειρος, δημ. Σαφφίρι δρυκτὸν γινωστὸν ἐκ πολύτρωος διαφανῆς λίθος, οὗ δύο παραλλαγῶ ἀναφέρονται, ἡ κυανὴ καὶ ἡ χρυσα: Θεοφρ. Νῦθ. 23, 37, Διον. Περ. 1105 || νεώτ. κυανὴ παραλλαγή τοῦ κορουδίου, οὗ ἡ εὐρυθρῶ παραλλαγή ἀποτελεῖ τὸ ρουβίνιον.

σαπφίροχρῶς-οὗς-οὐν-οὐν νεώτ. ὁ ἔχων χρῶμα σαπφίρου βλλ.

σαπφικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Σαπφῶ: Ἠφιστ. 1, 4, Σαπφικὸν μέτρον, -σαπφικὰ ποιήματα.

σαπφισμός [ὁ] νεώτ. λεοδισμός βλλ. 2).

σαπφίος-ος-ον ὁ σαπφικός βλλ., ὁ τῆς Σαπφίδος: Ποσειδ. π. Ἀθῆν. 13, 596D σαπφίω δὲ μένουσι φίλης ἐτι καὶ μένουσιν ᾧδῆς αἱ λευκαὶ φθηγόμεναι σελίδες.

σάπων-ωνος [ὁ] μτγν. κ. νεώτ. συμπηγὸς μέγμα ἀποτελούμενον ἐκ λιπαρῶν οὐσιῶν μετὰ ποτάσιου, διαλυόμενον εἰς τὸ ὕδωρ, χρησιμεύον δὲ πρὸς πλύσιν καὶ καθαρῶν ἐν γένει, δ. σαπῶνι: Ροφ. π. Ὀρειβ. 45, 29, 59 τῷ Γερμανικῷ σήμηγματι [καλεῖται δὲ σάπων], Ἀσκληπιῶδ. Ν. π. Γαλ. 12, 586,

Ἀρετ. Χρον. Νουῶ. 2, 13, ἀρωματικὸς σάπων, ἀντισηπτικὸς σάπων || νεώτ. χημ. πᾶν μετ' ἀλκαλίων ἄλας τῶν ἀνωτέρων λιπαρῶν ὀξέων.

σάπων μτγ. ἀρσ. τὸ σήπω βλλ.

σάπωναρικός-ή-όν μτγν. κ. μσν. σαπωνώδης, σαπωνοειδής: Ζῶα. Ἀλχ. 226β, Παῦλ. Αἰγ. ὁ. 9 || σαπωναρικὴ τέχνη ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν σάπωνας: Ζῶα. Ἀλχ. 142β.

σαπωνίζω νεώτ. πλύω διὰ σάπωνος.

σαπωνικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἢ ἰδιῶτως εἰς τὸν σάπωνα βλλ.

σαπωνιονί [τὸ] μτγν. κ. σχόλ. ἕποςκο. τοῦ σάπων βλλ.: Ζῶα. Ἀλχ. 143β, Σχόλ. Ἐδοκρ. 3, 17 || νεώτ. ροδδῖον σάπωνος δι' ὑποθέματα.

σαπωνίτης [ὁ] νεώτ. δρυκτὸν παρεμφερὲς πρὸς τὸν ὄφιντα καὶ τὸν τάλκη ἄνευ σταθεροῦ χημ. συστάσεως, πυριτικὸν μαγνήσιον περιέχον ὄργανον, σαπωνοειδές, σαπωνοπνεύρα, σαπωνόωυμα.

σαπωνοειδής-οὗς-ές νεώτ. ὁ ὄμοιος πρὸς σάπωνα βλλ., ὁ ἔχων χημικὴν αὐσότητα σάπωνος.

σαπωνοειδίζω [τὸ] νεώτ. σαπωνίτης βλλ.

σαπωνόλουτρον [τὸ] νεώτ. λουτρὸν θερμὸ ὕδατος, περιέχοντος ποσότητα σάπωνος.

σαπωνοποιεῖν [τὸ] νεώτ. ἐργασάσιον κατασκευῆς σάπωνος.

σαπωνοποιεῖς-εως [ἡ] νεώτ. ἡ κατεργασία δι' ἣς τὸ λίπος μετατρέπεται εἰς σάπωνα.

σαπωνοποιία [ἡ] νεώτ. ἡ τέχνη ἢ ἡ βιομηχανία τῆς κατασκευῆς τοῦ σάπωνος.

σαπωνοποιός [ὁ] νεώτ. ὁ κατασκευαστὴς σάπωνος, σαπωνοῦς.

σαπωνοποιῶ-έω νεώτ. μετατρέπω λιπαρὸν τινος οὐσίαν εἰς σάπωνα.

σάρα [ἡ] δημ. ἢ ἀναδρομικῶς πεποιημένη ἐκ τοῦ σαρώων πρὸλ. ζεστοῖνων, ζέστοι σαυρετός μ. ἐν τῇ φρ. ἡ σάρα καὶ ἡ μάρα καὶ τὸ κακὸ συναπάντημα [χρόδην ὄλος].

σαρβαλιάζω δημ. μετ. καθιστῶ, κάμνω τι σαράβαλο βλλ., σαβῶν || παθ. ὄρρ. σαρβαλιάστηκα, μτγ. παρακ. σαρβαλιασμένος κ. ἐν μτφ. ἐνθα γίνονται σαράβαλο: σαρβαλιάστηκε τῶρα πιά ἀπ' τὰ γέράματα.

σαράβαλο [τὸ] δημ. πᾶν τὸ πελαστικὸν, σαβῶν, ἀχριστὸν, ἐξηθρωμένον, γεληρακὸς κ. γεν. τὸ ἐν κακῇ καταστάσει: σπῆτι - αὐτοκίνητο - πόρτα σαράβαλο || μτφ. κ. ἐπὶ ἀνθρώπου, σαρπύρηρα, ἐχογατόγηρος, χυδῶφτολο.

σαράβαρον [τὸ] κ. νεώτ. προσωπικὴ εὐρεία ἀναξυριδῆς, οὐλδάρια, βράκεις: Ἀντιφῶν. 201.

σαράβος [ὁ] Ἦσ. ἐπὶ γυναικίσιον οἰδοῦσιν.

σαράραρον [τὸ] μτγν. κ. γλῶσσα, εἶδος ἀγλήματος: Διοσκ. Ἔδικτ. 15, 32, 36 || γλῶσσα, ραῖδα.

σαρά[γ]ι [τὸ] δημ. συνῆθ. κτ. πληθ. σεράγιν βλλ.: Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ. 19, 9 στήν Κορῶ πλιά δὲ φαίνεσαι, οὐδὲ μετ' ἐπὶ σαρράγια.

σάραγος Ἦσ. κύπρητης ὁ σαρώων τὰς δημοσίας στούδες.

σαραγούσι [τὸ] δημ. εἶδος ἐπιλάσματος ἐκ τιπῶν, πύσσης καὶ πετρελαίου, ἀπὲ πύσσης, πρὸς ἐμφραεῖν τῶν ὀργμῶν τῶν ἐπιπλῶν πλοίων.

σάρακας [τὸ] μτγν. κ. δημ., ἄ. σάρακι [τὸ] ὁ διαδιδρώσκων τὰ ζῶλα σκώληξ σάραξ βλλ. 12), αἰς, σκῶρος, σάρακι 2) μτφ. ἐνδόμενος πόνος, θλίψις, ἀνησυχία, καμρῶς.

σαρακηνός-ἡ ἀρχ. λέξ. κ. νεώτ., δημ. κ. οὐδ. -ὸ ὁ κάτοικος τῆς ἀραβικῆς πόλεως Σάρακα: Στεφ. Βυζ. ἐν λ. Σάρακα || ὄθ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ Ἀραβ: Ἐρωτόκρ. 4, 960 καὶ τόσο πλιά ποῦ τοῦ ἡπαι, Σαρακηνὸς πᾶς μωιδεῖ || ἐν ἔπιθετ. χρ. ἰδ. ὡς ὄθρις, ἀμειλίχως ἐχθρῶς τῶν Ἰσχυριῶν: φρ. σκυλὶ ἀπιστα καὶ σαρακηνῶ πρὸλ. ἀγαρηνός 2) εἶδος φαντάσματος.

σαράκι (τῶ) δημ. ἄ. σάρακος (ῶ) βλλ. || συν- ἠδ. μπ. ἐν φρ. τὸν τρώει τὸ σαράκι | ἐπὶ θλι- φερῶν ἢ ἐξωτερικευμένων ἢ διαρκῶς ἀνησυχίας.

σαρακιόζω δημ. ἄμτθ. συνήθ. ἐπὶ τῶν ξύλων, διαδεδωμένος ἀπὸ σάρακα βλλ. | τὸ πάτωμα ἢ πόρτα - ὁ μουφετὸν σαράκιος.

σαρακιάρικος η-ο μαν. κ. δημ. σαρακοφα- γωμένος βλλ. | Πρόδρ. 1, 102 καὶ βίθικω σαρακι- ἀρικὰ πολλὰ πολλὰ χάριτα, - σαρακιάρικο ξύλο.

σαράκιασμα-ατος (τῶ) δημ. σαρακοφάτωμα.

σαράκωνο πᾶπ. πῖθ. ὄνομασία πτηνοῦ πτος.

σαράκοντα, σαρακοστός βυζ. τ. ἀπὲρ τεσ- σαράκοντα, τεσσαράκοστός | Παοχ. Χρον. 352, 12.

σαρακοστῆν δημ. ἄμτθ. νηστεύω, τῆρῶ τὴν νηστείον, κάμνω σαρακοστή || κτ. ἐπέκτ. στε- ροῦμαι πτος. ἴδιω δὲ τροφίμων.

σαρακοστή (ῆ) δημ. τεσσαρακοστή βλλ., ἢ τεσσαρακοθήμερο πρὸ τῶν Χριστουγέννων νη- στεία, ἄ. σαραντήμερο | νηστεύω τὴν σαρακο- στή || κτ. ἐπέκτ. πάσης χρονικῆς διαρκείας νηστεία ὅν τῆς ἐκκλησίας ἐπιβληθούσα | τὴν σαρακοστή ἄν τρῶν κρέας - μεγάλη σαρακοστή (ῆ) 50θῆ- μερο πρὸ τοῦ Πάσχα || παροιμ. λείπει ὁ Μάρτης ἀπὲρ τὴν σαρακοστή | ἐπὶ τῶν παντοῦ ἀ- νομιγευμένων ἢ ἐπὶ ἀναποφεύκτου παρακολου- θήματος.

σαρακοστιανός ἡ-ὸ δημ. ὁ ὄντων εἰς τὴν σαρακοστήν, ὁ τῆς σαρακοστῆς βλλ., ὁ νηστή- σιμος | σαρακοστιανὸν τραχύνει || τὸ αὐτὸ ὡς οὐς. σαρακοστιανὸν νηστήσιμος τροφή | τὰ σαρακοστιανὰ εἶναι βαριά ἀπὸ στομάχι.

σαρακοστιάτικα ἐπίρρ. δημ. ἐν ἡμέρῃ ἢ ἐν περιόδῳ νηστείας.

σαρακοσιτικός η-ο δημ. σαρακοσιανός.

σαρακοφάγωμα-ατος (τῶ) δημ. ἢ ὑπὸ τοῦ σάρακος διάδρωσις ξύλου, τὸ σάρακιασμα.

σαρακοφαγωμένος η-ο δημ. διαδεδωμένος, φαγωμένος ὑπὸ σάρακος, ἄ. σαρακιασμένος | σαρακοφαγωμένος ξύλα - βιθία.

σαράντα δημ. ἄμτθ. ἄριθμ. ἀπόλυτ. τεσσαρά- κοντα βλλ. | Πολιτ. Ἐκλ. Τροχ. 34, ἰ) σαράντα παλ- κάρια ἀπὸ τῆς Λεδαδαίας || τὸ αὐτὸ ὡς οὐς. τὰ σαράντα (ῆν. συνήθ. ἔτη ἢ ἡμέραι τὸ τεσσε- ρακοστὸν ἔτος, ἴδ. εἰς φρ. μαζαίνω στὰ - πατῶ τὰ σαράντα (ῆγνα τεσσαρακοσιῆς), - μεθαύ- ριο θά χῶμε τὰ σαράντα τοῦ θεοῦ μας (τὸ τεσσαρακοθήμερον ἀπὸ τοῦ θανάτου μνημόσυ- νῶν), - τὰ σαράντα τῆς λεχάνων (τὸ σαράντισμα βλλ.) || κ. παροιμ. στὰ σαράντα τὸ πᾶσιτὶ ἄλλος μῆκε μέσ' ἀπὸ σπῆτι (ῆνι) χηρῶν μὴ τι- ροῦσῶν τὸ πρῆπον πένθος).

σαραντὰ (ἡ) μῆρο (τῶ) δημ. ἢ πρὸ τῶν Χρι- στογέννων τεσσαρακοθήμερο νηστεία (ἰ) 5 Νο- εμβρίου - 25 Δεκεμβρίου | παροιμ. σαραντήμερο σαραντίνγωμο | ἐπὶ τῆς κατὰ Νοέμβριον καὶ Δε- κέμβριον κρατάσεως ἀστασίας τοῦ καιροῦ.

σαρανταλείτουργοῖν (τῶ) δημ. ἢ ὑπὸ τοῦ λερωῦς μνημόνευσις τεχνειώτας εἰς 40 συνεχῆς λειτουργίας πρὸς ἀφεσιν τῶν ἀμαρτιῶν αὐτοῦ.

σαραντανέντε μαν. κ. δημ. τεσσαράκοντα καὶ πέντε || εἰδ. π. Πρόδρ. 2, 374 ἐν λογιωπει- κῶς ἀνηγορεύσει κολακευτικῆ φρ. Ἐμμανουὴλ παρθασαλιεὺ παρὰ σαραντανέντε, ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Μανουὴλ τὸν Κομνηνὸν καὶ ἥς ἢ ἐξήγησις εἶναι εἰσαία παρθασαλιεὺς ὡς ὁ Ἐμμανουὴλ (ἦτοι ὁ ἱ. Χριστὸς), ἀλλὰ πως ἐλάσσωσιν τοῦτου, ὡς δηλοῦτὶ ἢ ἀπὸ τοῦ ὀνόματος σου ἔλευ- φησὶ τῶν δύο πρώτων γραμμάτων κ. μ. ἀπὲρ μετα- βάλλονται τὰξιν (μ. ε) ἐμφανίζουσι τὸν ἀριθμὸν 45 || δημ. παροιμ. σαραντανέντε Γιάννηςδες ἐνός (ἢ μανοῦ) κοκκόρου γνώση (σῶμμο τῆς πολλῆς χρήσεως τοῦ ὀνόματος Ἰωάννης).

σαραντάνηκος η-ο μαν. κ. δημ. ὁ ἔχων ρι- κὸς ἢ ὄψος τεσσαράκοντα πήλων | Πρόδρ. 2, 92 καὶ σαραντάνηκος βλατιν.

σαραντανόδαρο (τῶ) δημ. ἄ. σαραντανοδα- ρούσα, τὸ μυριόποδον ἀκαλόγηδον βλλ.

σαραντανοδαρούσα (ῆ) δημ. τὸ σαραντα- νόδαρον.

σαραντάρια (ῆ) δημ. κ. σαραντάριασα θηλ. τοῦ σαραντάρης βλλ., γυνὴ τεσσαρακοσιῆς βλλ.

σαραντάρης (τῶ) δημ. ἀνήρ τεσσαρακοσιῆς.

σαραντάρη (τῶ) δημ. πούδν τεσσαράκοντα μονάδων καὶ ἰδ. 40 δραχμῶν.

σαρανταριά (ῆ) δημ. μ. πτ. τοῦ κοιμητῆ κ. σπαν. μιά, τεσσαρακοσιῆς βλλ. | ἠρθεα καμιά, σα- ρανταριά (περίπου τεσσαράκοντα), - εἶναι μιά σα- ρανταριά μοθῆτης στὸ γυναισιὸ μαρ.

σαραντιζέω δημ. ἄμτθ. μτθ. παθ. πορακ. σαραν- τιζομένω, συμπληρῶ τεσσαράκοντα ἔτη ἢ ἡμέ- ρας | σαραντιζὸν ὁ μεγαλύτερος γιός του (ἔ- ἠ)θεν εἰς τὸ 40ῦν ἔτος τῆς ἡλικίας του || ἐπὶ λεγοῦς συμπληρῶν 40 ἡμέρας μετὰ τὸν τοκετὸν καὶ λαμβάνων τὴν εὐχὴν καθαρισμού παρὰ τοῦ Ιε- ρεῦς | Παπαδ. Χρ. Τεμ. 50 τὴν εἶχε καταρθεῖ ἢ ἢ μὴ σαραντιζῶ, καὶ δὲν ἐσαρντιζεν || κ. ἐπὶ βρέφους συμπληροῦτος τεσσαρακοθήμερον ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του | σαρντιζοῦ τοῦ τοκετῆ || ἐπὶ θενωτός, ἢ συμπληρωσις τῆς τεσσαρα- κοστῆς ἡμέρας ἀπὸ τοῦ θανάτου του.

σαρντιζομα-ατος (τῶ) δημ. τὸ σαρντιζέω βλλ., ἢ συμπληρωσις τεσσαράκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τοκετοῦ ἢ θανάτου || ἢ ἀπὸ τῆς ἐκκλη- σίας εἰς τὴν λεχὴν παρεχόμενη εὐχὴ ἐπὶ τῆς συμπλη- ρώσεως τεσσαρακοθήμερου μετὰ τὸν τοκετὸν.

σαρντιζοῦ (ῶ) νεατ. σαρντιζομα βλλ.

σαράξ-ακος (ῆ) (ἰ) μτθ. Δέρμα | Ἰω. Λυδ. Ρωμ. 1, 12 σάρακος . . θηρεῖου εἰς ὧμα ἄνωθεν ἑως κη- νῶν ἐξηρτισμένος περιετίβητο (ἰορθρ. ἀπὸ τῆς σάρακος).

σαράξ (ῶ) (ῆ) γλωσσ. ὁ σῆς βλλ., ἄκόρος, σάρακος.

Σαράπηλον (τῶ) μτθ. κ. Σαραπίσιον (ἰ) Πολυδ. 4, 37, 6 Ἐπιγρ. κ. Σαραπίσιον ἢ Σερ. | Στράβ. 17, 10, Ἐπιγρ. | ὁ ναὸς τοῦ Σαράπηδος | Πλούτ. Ἀλέξ. 76 εἰς τὸ Σαραπίσιον ἀποσταλέντες ἠρώτων.

σαραπιάκος ἡ-ὸ μτθ. ὁ τοῦ Σαράπηδος || φανὸν σαραπιακὸν ὄνομασία ἐπιλάστρου πι- νός | Γολ. 12, 74.

σαραπιάς μτθ. σαραπιάς βλλ. | Διόσκ. Ἐδν. 2, 39.

σαράπιασται (τῶ) Ἐπιγρ. ἀλλολος ἢ ἔταιρεία λατρευτῶν τοῦ Σαράπηδος | Ἐπιγρ. Ρόδου.

σαραπίετα (τῶ) Ἐπιγρ. ἐορτὴ τοῦ Σαράπηδος ἐν Τανάγρα.

σαράπιος Ἦα. ἐπὶς μανίδος Περγαίου.

Σαράπιος (ῶ) (ῆ) κ. Ἐπιγρ. κ. μτθ. τ. Σάραπις. Δοτ. ἐν Σαράπῃ κ. Σαράπῃ Ἐπιγρ. Μιλῆτου, Αἰγύ- πτος θεὸς χθονία μορφῆ τοῦ Ὀσίριδος | Καλλ. Ἐπιγρ. 36, 3, διόδ. 2, 125 τὸν μὲν Ὀσίριν οἱ μὲν Σαράπιν, οἱ δὲ Διόνυσον, Πλούτ. Ἠθ. 362A, σὺχ. ἐν Ἐπιγρ. | 2) φυτὸν π. | Πάν. μαγ. | 3) σάρα- πια-εἰος κ. -ιος λευκὴ περσικὴ ἐσθῆς μετ' ἐου- θρωῶν ταπεινῶν | Κτησ. ἀν. 43, Δημόκρ. Ἐφ. π. Ἀθην. 12, 225C καὶ σαράπιας μῆλινο καὶ πορφυροὶ καὶ λευκοί, οἱ δὲ ἀλουργεῖς.

σαράπιας-ποδός (ῶ) (ῆ), αἰτ. σαράπινος κ. σάρα- πον Γ. Αλ. κ. 37B, ὁ στρεβλοὺς στροβοπόδαρος | Γολ. 19, 136.

σαρατίζεω (ῶ) δημ. ἢ νόσος μάξ βλλ.

σαράτσης (ῶ) (ῆ) (ῶ) δημ. ὁ κατασκευα- στὴς ἐπιπίπων, ἀελοποιός.

σαράφης (ῶ) δημ. ὄργανομοδός βλλ.

σαραφάτικα (τῶ) δημ. τὸ κέρως τοῦ σα- ράφῃ ἐξ ἄλλας τῆς νομισμάτων, ἄ. σαροφάκι.

σαρφέικος η-ο δημ. ὁ ἀνήλικος ἢ ἀναπερόμενος εἰς τὸν σαρφήν βλλ., ὁ τοῦ σαρφαί, ἀργουροειδούς || τὸ αὐτὸ, ὡς οὐσα **σαρφήκος** τὸ κατάστημα τοῦ σαρφαί, ἀργουροειδῆς.

σαρφέισσα (ἡ) δημ. θηλ. τοῦ σαρφαίης βλλ.

σαρφαίλι (τὸ) δημ. τὸ ἔργον, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ σαρφαί βλλ.; πῶς ἦες μετὰ σαρφαίλι σου; 2) τὸ εἰς τὸν σαρφήν ἐκ τῆς ἀλλαγῆς νομισμάτων ἀπονομὴ κέρδος. 3) μτφ. φιλονικία, διένεξις δι' ἀλμυρίτων χρηματικῶν ποσῶν 4) γεν. μικρολογία.

σαρφαίως θηρωσα. π. 'Ἡσ. εἴη κοσμητρία τῆς 'Ἡροσ.

σάργαλος (ὁ) 'Ἡσ. κοῦ ἐν τοῖς ἄρμασιν ἀνεπίθετο τὸς μάστιγος, ἡ ὁνομαζομένη τὸν σάργαλος ἐκαλεῖται.

σαργάνη (ἡ) δημ. ὁ ἰχθύς βελόνη βλλ. ἢ ὄξεια.

σαργάνη (ἡ) δημ. ἡ τργάνη βλλ., πλέγμα, δεσμός; Αἰσχ. 'Ἰκ.788 [κωδ. 1] 2) κάλαθος, κολάβιον; Αἰσχ. Τρωκ.29.6, Τιμοκλ.21.7, ΚΔ Κορινθ.2,11,33 διὰ θυρίδας ἐν σαργάνῃ ἐκλάσθησαν διὰ τοῦ τείλους καὶ ἐξέφυγον τὰς χεῖρας αὐτοῦ, Λουκ. Λεξιφ.6 περὶ τῆς ποτικῆς τῶν ἐκ σαργάνης, Πλάτ. τὰς σινηγάς σαργάνας.

σαργάνιδιον (τὸ) πάτ. ὄσκαρον, τὸ σαργάνη.

σαργάνιον (τὸ) πάτ. τὸ σαργάνιον βλλ.; ἀχόρου σιτίου σαργάνιον ἐν.

σαργανίς-Ἴδος (ἡ) σαργάνη βλλ.; Κρατῆν.40.7.

σάργανος 'Ἡσ. ὁ ἀργαίκος.

σάργασον (τὸ) νεώτ. γένος χλωροφυκῶν φυτῶν

σαργίνος (ὁ) εἶδος ἠθύσου κατ' ἀγίλας πορευομένου; 'Επιφ.56, 'Αριστλ.Ζι.606.6 ἀγελαῖα ἐστι τὰ τοιαῦτα . . ὄθρινον, σαργίνοι.

σαργίνον (τὸ) μιν. σαργός βλλ.; Γεωμ.20.7,1.

σαργολόγος (ὁ) δημ. τὸ λεπτόν δικτυον, φίλδ παραγάδι, τὸ ἔχον τὰ παράμολλα ἀπὸ περισσῆτων καὶ ὄχι ἀπὸ ἀρμίδι μετ' ὄχτων, χρησιμεύον πρὸς ἀλίευσιν σαργῶν κτ.' 2) ὁ πτωχὸς εἰς μέσῃ ἀλίευσι ἀλίεῦς, ὁ ἀλίεῦς σαργός.

σαργός (ὁ) ἰσθμὸς σάργος κτ. τὸν 'Ἡρωιδων.1,1391 κ. νεώτ. σαργός ὁ ροιδικέλευτος βλλ.; 'Επιφ.55, Φιλώλλ.3, Διοκλ.Κωμ.135, 'Αριστλ.Ζι.543α.7 τίνετι δὲ καὶ ὁ σαργός δις ἔσραος καὶ μετ' ὀνόματι.

σάρδα (ἡ) σαρδίνη βλλ.; Διφιλ.Σ π. Αἰθλ.3,120Β ἢ δὲ σάρδα προσέκοι τῶ κολίφ μεγέθει, Ξενοκρ.π. 'Ορειβ.2,58,142, Γαλ.6,729.

σάρδαζων Φώτ. κρετὰ πικρίας γελῶν, Σουιδ.

σάρδαμάρσιος (ὁ) [ισπ. saizamarzio] μιν. ὁ ἐδωδιμοπώλης, ὁ μπακάλης; Πρόδρο.297 σαρδαμάρσιου παιδῖν εἰσαι γεσθαιροκατέλυτος.

σαρδαναπαλίλιτικός-ἡ-ὄν κ. νεώτ. ὁ ἰδιόζων ἢ ἀναπερόμενος εἰς τὸν Σαρδανάπαλλον, δθ.μτφ. ἐκτεθλημμένος, τρυφηλός, ἐκλυτός.

σαρδαναπαλίλιμος (ὁ) νεώτ. τρυφηλότης, ἐκλυτός βίος.

Σαρδανάπαλιλος (ὁ) κ. νεώτ. ὁ περίφημος δι' ἠδυπάθειαν βασιλεὺς τῶν 'Ασσυρίων, δθ. κ. παροιμιώδως ὡς ἐπίθ. ὁ τρυφηλός, ὁ ἄσωτος, ὁ ἐκλυτός διδάων βίον; 'Αριστφ.'Ορν.1021 τῆς ὁ Σαρδανάπαλλος οὕτως;

σαρδανάφαλλος 'Ἡσ. ἐγελωτοποιός.

σαρδάνη (ἡ) μιν. τὸ φυτὸν βατράχιον τὸ δλεθριον βλλ.; Τ'Ἐξτ.'Ἡσιόδ.59

σαρδάνιος-α-ον κ. μιν. κ. νεώτ. ἐπίθ. ἐν χρ. μ. ἐπὶ γελωτῆς ἢ μειδισμοῦ πικρῶς ἢ εἰρωνικῶς καὶ χλευαστικῶς; 'Οδ.Υ.302 μειδισε δὲ θυμῷ σαρδάνιον μάλα τῶτον, Πλάτ.Πολ.337Α ἀνεκάγχεσε μάλα σαρδάνιον, Μελέαγρ.ἐν ΑΠ.5,178 τὰχα που σαρδάνιον γελᾷσας, Κικ.Ραμ.7,25,1 τιδεται γελῶτα σαρδάνιον, ΑΠλ.Α.86 κερπύλαζο αἰνεῖσθαι μὴ καὶ σαρδάνιον γελᾷσας. Γ' Ἡ συνήθης ἔξῃλιος ἢ παρεχόμενη περὶ τοῦ γελωτός τούτου ἦτο ὅτι

ώμοιζαε πρὸς τὸν παραγόμενον ὑπὸ τοῦ φυτοῦ σαρδάνη βλλ., ὅπερ τραγόμενον διέστειλε τὴν δφην τοῦ τρώγοντος; Παισι.10,17,13 ἀλλ' οἱ μιν. συγγραφεῖς ἔγραψαν σαρδάνιον ἢ σαρδάνιον ἐκ τοῦ Σαρδῶ ἀντὶ σαρδάνιον; Ψιδισσκ.2,175 Δίων.Χρ.32,99]

σαρδέλλα (ἡ) δημ. ὁ ἰχθύς ἄριγγη ἢ σαρδική, ἢ σαρδίνη βλλ.; || φρ. σποδαχτήκαμε αὐτὰ σαρδέλλας [ἐπὶ μεγάλοισι συνωστισμοῖς].

σαρδέλλοδάρλο (τὸ) δημ. βυτίον περιέχον ποσῆς σαρδέλλας ἢ κενὸν φυτόν τοιοῦτον.

σαρδέλλοδισί (τὸ) δημ. τὸ φυτόν πελαργόνιον τὸ ρυαῖνον βλλ.

σαρδέλλοφάγος (ὁ) δημ., θηλ. σαρδέλλοφάγα, ὁ ἀγαπῶν τὸ πρῶτον σαρδέλλας || τὸ ἄρα, σαρδέλλοφάγος τὸ πτηνὸν ἀλευκὸν βλλ.

Σαρδανιόκος-ἡ-ὄν ὁ τοῦ Σαρδανίου ἢ τῶν Σαρδων βλλ.; 'Αριστφ.'Αχ.112 Ἰνα μὴ σε βάθω βάμμου Σαρδανιόκον αὐτ.Εἰρ.1174: πρὸβ. βάπτω Βι.

σαρδιανός-ἡ-ὄν, ἰων. Σαρδίνιος, ὁ ἀνήλικος ἀναπερόμενος εἰς τὰς Σαρδεῖς βλλ., ὁ τὸν Σαρδεῖν; 'Ἡρ.1,22 ὁ κήρυξ ὁ Σαρδίνιος, αὐτ.80,Εὐρ. ἀπ.630,Κολλ.'Ιαμβ.6,172.

σάρδιον μτγ. λυδικῆ λ. σημαίνουσα ἑαυτὸν; 'Ἰω.Λυδ.Μην.3,20 εἰσὶ δὲ οἱ φασὶ τὸ Λυδῶν ἀρχαῖα φωνῆ τὸν ἑαυτὸν καλεῖσθαι σάρδιον.

σαρδίνη (ἡ) μτγ. κ. νεώτ. σαρδίνη ἢ καινή, ἢ σαρδέλλα; Γαλ.6,746 ἡληθ. δ.γρ. -ἦσαι.

σαρδίνιος λίθος (ὁ) ἡμιπολύτιμος λίθος, ὁ σάρδιον βλλ. (ἡ); 'Αν.'ΟΞ.4,229.

σαρδίνιος (ἡ) ἢ σαρδίνη βλλ.; 'Αριστλ.ἀπ.329 ἰὲν ἄγρι, 'Επαινετ.π. Αἰθῆν.7,329Α.

σάρδιον (τὸ) κ. νεώτ. ἡμιπολύτιμος λίθος ἐν χρ. εἰς τὴν κατασκευὴν δακτυλιοῦθων; Πλάτ.Φαῖδ. 110D σάρδιον τε καὶ ἰσθιδίον καὶ σμαρδίνιον, Θεόδωρ.Αἰθ.8,23, ΚΔ'Απ.4,3 θριοσι ὄρασει λίθω ἰσθιδίω καὶ σαρδίω, 'Ἰωσ.Π.5,5,7' || νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτολ. ἀποτελοῦν παραλλήλων τῶ χηλικηδονίω χρώματος φαιοῦ μετ' ἐρυθρὰς ἀποχρώσεως 2) ἐν τῶ πληθ. σάρδινα (τὰ) ἐπὶ γυναικείων κοσμημάτων; 'Αριστφ.ἀπ.320,13,Μέν.373' 3) συννεκδ. σφραγίς; 'Επιγρ. Δίλου.

σάρδιος (ὁ) μιν. κ. νεώτ. τὸ σάρδιον βλλ.; Φιλῶν.'Ἰω.'Υπομνη.321,10.

σαρδισμός (ὁ) μτγ. ἀνάμειξις διαλεκτικῶν, ἐκ τοῦ μεικτοῦ πληθυσμοῦ τῶν Σαρδων; Κοττιπλ.8,3,59.

σαρδινικός-ἡ-ὄν ὁ ἀνήλικος ἢ ἀναπερόμενος εἰς τὴν νῆσον Σαρδῶ, ὁ τῆς Σαρδοῦς ἢ ἐξ αὐτῆς προερχόμενος; 'Ἡρ.2,105 ἰλινον . . ὑπὸ Ἑλλήνων Σαρδινικὸν κέκληται ἰδ.γρ. Σαρδωνικόν, 'Αριστλ.Μετ.354α.21,Πολυδ.5,26.

σαρδίνιον (τὸ) σαρδῶν βλλ.; Ξεν.Κυν.6,9' 2) σάρδιον βλλ.; 'Ἡσ. ἐν λ. σαρδῶ.

σαρδίνιος (ὁ) μτγ. κ. νεώτ. σαρδίνιος βλλ.' ἐν τῷ φρ. σαρδίνιος γέλωτος γέλωτος σαρκαστικῶς, ἐκδηλωμένος διὰ σπασμῶδους καὶ ὀξύχλου μορφασμοῦ; νεώτ. ἐνίοτε κ. ἀπόλ. ἐν σμ. ἐπιρρ. ἐμειδισσε σαρδίνιον.

σαρδίνια 'Ἡσ. «διαπίπτοντας».

σαρδίνιος-ἄχος (ὁ) (σαρδίνιος) κ. νεώτ. εἶδος ἡμιπολύτιμου λίθου ἀνήκον εἰς τὴν σφραῖνη μορφῆν τοῦ χαλκίτου, παρουσιάζον δὲ διαστρώσεις ἐνίοτε τῆς μάζης αὐτοῦ καὶ χρησιμοποιοῦμενον καὶ ὡς δακτυλολίθος, καθὼς καὶ εἰς διαφόρους διακοσμησεις; Φιλῶν.216, ΚΔ'Απ.21,20 ὁ πέμπτος σαρδίνιος, ὁ ἔκτος σάρδιον, 'Ἰωσ.Α.1,3,7, αὐτ.Π.5,5,7 ἰὸ λίθος ἐκαλεῖτο ὄνου, ὅταν τὸ μελάνον ἐ-δωπος αὐτοῦ ὑπερῆ κηλίδας ἢ γρομμάς λευκάς, σαρδίνιος δὲ, ὅταν τὸ διαφόρον χρώμα τὴσαν διατεταγμένα κατὰ ζώνας παραλλήλουσι.

σαρδῶν-όνος (ἡ) μτγ. σγινίον συγκροτοῦν τὸ ἀνω μέρος κνημητικοῦ δικτύου; Πολυδ.5,31, 'Ἡσ.

σαρκίσιον [τὸ] πλ. ἐνδυμὰ τι. **σάρητον** [τὸ] σάρσιος βλ.λ.2: Ἦσ. εἰδος χιτῶνος : Σοφ.ἀν.135 [δ. γρ. σαλητόν].

σάρη [τὸ], πλ.σθ. σάρια αἰγύπτιον φυτὸν ἐν ὕγροι τόποι φυόμενον, πθ. κύβηρος ἢ βρώσιμος : Θεόδωρ. Φι.4,8,5 || καλοῦμεν μαγίρα η. Πλιν. Φι.13,128.

σαρή [τὸ] [τουρκ.] δημ. ποικίλα τὸ φυτὸ καννοῦ αὐτὸ τὰ φύλλα ἔχουσα χρώμα πολλὰ κίτρινον.

σαριδὶ [τὸ] δημ. μικρὸν ἀπόρρημον ἐκ τῶν αὐλεγομένων διὰ τοῦ σαρώματος ἄ. σκουπίδι.

σαρική[ον] [τὸ] [τουρκ.] νεώτ. κ. δημ. τὸ ὑπὸ Μωσαϊσμένων ἱερωμένων καὶ ἄλλων ἐπισήμων μουσουλμάνων περὶ τὸ φέσιον περιτυλισσόμενον λεπτὸν λευκὸν ὄφασμα.

σαριν Ἦσ. ἐόντιος εἶδος, ὅμοιον φάρμα.

σαριρ Ἦσ. ἐκλάδος φοινίκος Λάκωνες.

σάρισσα [ἡ] μακρὸν δόρυ ἐν χρ. ἐν τῇ μακεδονικῇ φάλαγγι, λόχη μοκρά : Θεόδωρ. Φι.3,12,2, Πολύβ.2,69,9 οἱ περὶ τὸν Ἀντίγονον συμφορῶντες τὰς σάρισσας, αὐτ.13,29,2 [σκυρ. γρ. σάρισσα : Ὁμήρ. Μεταμορφ.12,466, Λουκιαν.8,298: ἀλλ' ἡ γρ. σάρισα ἐν τῷ κειμένῳ τὸν πλείστα κ. ἀριστον ἀντιγράφων, οἷον ἐν Κωδ., Πολύβ.2,69 κ. ἄλλοιού] πλὴν τούτων ἐπιθεοῖσται ὁ τύπος ὑπὸ τοῦ Ἡρωδίου.1,267.

σάρισσοφόρος-ον μτγν. ὁ φέρων σάρισσαν βλ.λ., ὁ ὀπλιμένος διὰ σάρισσας : Πολύβ.12,20,2 μεταυπὸν ἄγειν φάλαγγα σάρισσοφόρον, Ἀρ. Ἀν.1,14,1 σάρισσοφόρους ἱππέας ἔχων Φιλώτη ἐπετάχθη.

σαρισσοφωρῶ-ῶ Ζωορ. φέρω σάρισσαν βλ.λ., εἰμαι ὀπλιμένος διὰ σάρισσας.

σάρκα [ἡ] μιν. κ. δημ. πρῶφ. τοῦ σάρε βλ.λ. : Πρόδρ.2,271, αὐτ.556 καὶ φανότατος καὶ οἱ σάρκες μου, καὶ ὁμοίως νυκτοκλέπτης, Ἐρωτόκρι.2,1168, Γρην.Σκ.Τερρ.9,12 ἠδ' ὄδον τ' ἀρδύμου κύμα τῆς σάρκας φέρει

2) μιν. κ. νεώτ. ὄρος ἐν χρ. εἰς τοὺς μεταβυζαντινοὺς εἰκονογράφους σημαίνων τὸ φωτεινὸν χρῶμα τῆς σαρκὸς, ὅπερ ἐτίθετο ἐπὶ τοῦ προκλάσμου, ἴσται ἐπὶ τῆς σκιάδος προπροσκειστικῆς χρώσεως τῶν γυμνῶν μερῶν τῆς εἰκόνος.

σαρκάζω [σάρξ] κ. μιν. κ. νεώτ. σπαράττω, διασχίζω, κατασχίζω τὴν σάρκα διὰ τῶν ὀδόντων ὡς οἱ κύες : Ἀριστ. Φ. Εἰρ.482 ἔλκουσιν δ' ὄμμας γλισχρότατα σαρκάζοντες ὡπερ κυνέδια

2) ἐπὶ ὄνων, ἴππων, προβάτων, ἀσπίλλων, κόπῳ καὶ τρώγῳ χόρτον ἀποσπῶν τοῦτο διὰ τῶν συνεσφιγμένων χελέων : Ἰππ. Ἀρθρ.8. 3) μτγν. δάκνω τὸ χελεῖ μου ἐκ θυμοῦ ἢ ὀργῆς : Γαλλ.19,136

4) μτγν., μιν. κ. νεώτ. ὀμῶλ μετὰ πικρίας χλευάζω μετὰ κακίας, σκώπτω δεητικῶς : Στόβ.2,7,112 εσαρκίζεις, εφρονεῖσθεσι μετ' ἐπισημοῦ τῆς : Φιλ.2,597 σαρκάζων. . . καὶ εσαρκῶς Σχολ. Ἀριστ. Φ. Βάτρ.966, Εὐστ.1083,32.

σαρκασμοπλητικὸκαμπη[ί]ο κωμ. λ., ὁ μετὰ πικρίας καὶ ἐμπαϊγμῶν τὰς πῖτας κἀμπη, ὁ χλευαστὴς πτυκωκλήτης : Ἀριστ. Βάτρ.966 σαλιγγολογυχηπνῶδα, . . . σαρκασμοπλητικαμπητα ἰσχάλ. ὡς σαρκάζοντας μὲν καὶ προσποιουμένους τὸ πολυεμκά, οὐκ ἀληθῶς δὲ τοιοῦτους.

σαρκασμο[ί]ο μτγν. κ. νεώτ. ἡ πρῆξις ἢ πρῆξις τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ σαρκάζω βλ.λ.4, ἡ μετὰ πικρίας ἢ ὀργῆς χλευσθ, δηκτικὸς ἐμπαϊγμὸς, πικρὸς λόγος δι' οὗ τὴς χλευάει ἄλλον μετὰ κακίας : Ἡρωδίου. Ρητ.928, Φρόν. Σοφ. Παρ.168.

σαρκαστής [ὁ] νεώτ. ὁ σαρκάζων βλ.λ.4, ὁ σαρκαστικῶς μετὰ σαρκασμοῦ φερόμενος.

σαρκαστικῶς-ἡ-ὄν [ὄν] νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν σαρκασμὸν ἢ τὸν σαρκαστήν, ὁ μετὰ σαρκασμῷ γινόμενος : σαρκαστικὸς γέλως ἰὸ σαρκῶνος γέλωτ' || κ. ἐπίρρ. -ῶς κ. -ᾶ.

σαρκέλλημα-ατος [τὸ] νεώτ. ἀνατομ. τὸ μυῖομα βλ.λ.

σάρκοος-α-ον μτγν. ὁ ἄκ σαρκὸς, κρεάτινος : Ψ' Ἀλλ. Ἐφρ. Μεταφ.542,23.

σαρκελάφεια [τὸ] μτγν. εἶδος τὸ σῶμα, ὀφνεὶ ὁμοιοῦσθαι πρὸς σάρκα ἔλαφου : Ἀθην.3,78 ἂ καὶ ὀλόδια, σαρκελάφεια, λαυρία, **σαρκαπλοκήλη** [ἡ] νεώτ. ἱατρ. ἄ. σαρκοεπιπλοκήλη βλ.λ.

σαρκέρως-ἡ-ὄ δημ. ὁ σαρκῶδης βλ.λ.

σαρκήρης-ους-ες ποι. ὁ ἐκ σαρκῶν συνιστάμενος, σαρκῶδης : Τραγ. Ἀδεια.263 σαρκήρη στάχυν Ἦσ. ἐτὸν ἐκ σαρκῶν συνιμροσμένον καὶ οὐκ ἐκ κριθῶν συνιστάται).

σαρξ [τὸ] [περσ.] δημ. εἶδος τὴ ἀνατολικῷ ἔθματι μελωδικῶ καὶ εὐστρόφου.

σαρκίδιον [τὸ] κ. νεώτ. ὄνομα. τοῦ σάρε βλ.λ., μικρὸν μέτρος, τεμάχιον σαρκός : Ἀριστ. Ζ.1746,20, αὐτ.ἀν.334, Πλουτ.Κάτ.Προσθ.23 τρέφον δὲ λαχόνους ἢ σαρκίδιος νήσσης, Ἀρχιμ. Ὁρειδ.31,39, Ἀρ. Ἐπικτ.1,3,5 τὰ διστήνια μιν σαρκίδια

2) μτγν. νόση βλ.λ.55, κλειστοῖς : Σωρ.1,18, Γαλλ.14,706

3) ὄμ. ἡ ὀπὴ τῆς οὐρήθρας : Σωρ.1,18

4) νεώτ. ἀνατομ. οἰδηθῆτος μικρὰ σαρκῶδης ἔκφυσις ἀκροσφῶδῶν || νεώτ. βοταν. σαρκῶδης ἔκφυσις ἐπὶ τοῦ σπέρματος φυτῶν τῶν.

σαρκίζω ἀπαρω, ἀποτέω τὴν σάρκα, τὸ ἔερμα, ἐκδέρω : Ἡρ.4,64 μετὰ δὲ σαρκίσιος βας πλεωρῆ δέξει τῆσι χερσὶ.

σαρκικός-ἡ-ὄν κ. νεώτ. ὁ σάρκινος βλ.λ.1) : Σωτᾶδ.19 σαρκικός χρῶς 2) ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν σάρκα, εἰς τὰς αἰσθήσεις, τὴν ὀλικὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου, ἀντίθ. πνευματικῶς : ΚΑ Κορ.1,9, αὐτ. Ρωμ.7,14 ἐγὼ δὲ σαρκικός εἰμι πεπραμένος ὑπὸ τὴν ἁμαρτίαν, Κωδ. Ἰουστιν.1,341,4, Μηναι.1, Ἀπολυτ. καὶ Νόμον ἐκλήθρων περιγυρῶν θελήσει καταδέχη σαρκικήν, -σαρκική ἄδονα - ἀπολαύσεις, -σαρκικός ἔρως

|| νεώτ. ἐκκλ. σαρκικὸν φρόνημα ροπή τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὴν ἁμαρτίαν.

σαρκικῶς ἐπίρρ. μτγν., μιν. κ. νεώτ., δημ. -ᾶ, συγκρ. βοθμ. -ώτερον [Κλήμ. Ἀλ.802] κατὰ τρόπον σαρκικόν, διὰ τῶν αἰσθησέων, ὀλικῶς, οὐχὶ πνευματικῶς : Ἰγνάτ. Θεοφ. Ἐφρο.10.

σαρκίνος -η-ὄν κ. νεώτ. ὁ ἐκ σαρκὸς ἢ ὁ ὄντιος πρὸς σάρκα, σαρκῶδης, κρεάτινος : Ἀριστ. Ζ.1493,1 καὶ τὸ μὲν διψεῖς τοῦ στόματος παρὶσθμιον, τὸ δὲ πολυφυῆς οὐλόν σάρκινα δὲ τούτῳ

|| ὁ κατεσκευασμένος ἐκ σαρκὸς ὁ αὐτ. ΗΝεκ.1117,5, Ἰππαρχ. Στ.ὸ6,44,81 ἀνθρώποινοίοντα καὶ σάρκινον, Φιλῶδ. Θε.3 ὄπ.δ. αὐτ. Σημ.34

|| ὁ σάρκινος ἰχθύς ὁ ἔχων σάρκα καὶ ὀστά, ὁ ἐν τῇ πραγματικότητι ὑπάρχων, κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸ ὄντιον : Θεόδωρ.2,166

|| τὸ σάρκινον τῶν λόγων ἡ πραγματικὴ ἢ ὀλικὴ αὐτῶν σπουδασιότης καὶ σημοσία : Πλουτ. Ἠ8,79C τοῖς τὸ χριστιανὸν καὶ σάρκινον καὶ ὠφέλιμον ἔβουσα τὸν λόγων

|| ὁ κατεσκευασμένος ἐξ ἐπιθυμίας ἐκ γορῆς, ἐξ ἐντέρου : Πάπ. σάρκινα σχοινία 2) μτγν. ὁ σαρκικός βλ.λ.2) : ΚΑ Ἐβρ.7,16 θς αὐτὰ νόμον ἐνίολης σαρκίνης γέγονεν ἰδ.ἀν.σγ. σαρκήκι'

3) ὁ πολλὴν ἔχων σάρκα, πολύσαρκος, σωματώδης : Ἀριστ. Φᾶν.711, Ἐδν.387, Πλάτ. Νόμ.906C ἐν μὲν σαρκίνους σώματα νόσμαια καλοῦμενον [τὴν πλεονεξίαν]

4) σάρκινος ἴσται γυμνάσιος πθ. ἡ σαργάνη βλ.λ.2, κάλοσος : Διοκλήτ. Ἐδὶκτ.32,18

5) νεώτ. τὸ ἄλλ. σαρκίην ὡς ὄμ. μικροοργανισμὸς μορφής κόκκου πολλαπλασιάζομενος διὰ διαίρεσεως, ἴσται γίνεται κατὰ τρεῖς διευθύνσεις εἰς τὴν σχηματικὴν ὁμοιομορφία ἀπὸ μορφῆν τοχυδρομικὸν δέματος, ἐξ οὗ ὀνομάσθη φακελόκοκος

σαρκίνως ἑπίρρ. μτγν. κατά τρόπον σάρκινον, σαρκικῶς· Κλημ. Αλ.938.

σαρκίον ἰτόβ κ. νεώτ. ἄποικρ. τοῦ σάρξ τεμάριον σαρκός· Ἰνπ. Ἀφορ.4,76, Δίφιλ.14, Ἀριστλ. Ζ1 503b,13 πρὸς τὴν κεφαλὴν καὶ τὰς σπλάγχθον ὄλιγα σάρκια, Γιλιάτ.βροστ.β, Ἰουλ.Λόγ.6,190C ὡς σαρκία, αὐτ.5,167A. 2) μτγν. νύμφη βλλ. 15i, σαρκίδιον βλλ.2i, κλειτορίς· Σωρ.1,18· 3) νεώτ. ἀνάτου, μικρὸν σαρκώδες ἐκδάσθημα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τραύματος κατά τὴν ποθέλιαν αὐτοῦ· 4) ὄμ. εἰρων. ἡ ὀλική καὶ ὁματικὴ ὑπόστασις τοῦ ἀνθρώπου, κτ. ἀντιθ. πρὸς τὴν φυγὴν, ὄμν. τομῆρι· τρέμει διὰ τὸ σαρκίον τοῦ ἐπὶ δεικλῶν, -μόνον διὰ τὸ σαρκίον τοῦ φροντίζει [ἐπὶ ὑλοπαθῶν καὶ ἐγώσιων].

σαρκίς-ἰδος (ἡ) Ἐπίρρ. σάρξ, κρέας.
σαρκίτις-ἰδος (ἡ) μτγν. εἶδος τῆ πολιτύμου λίθου· Γιλιν.Φι 37,185.

σαρκοδλαστάνω μτγν., μαν. βλαστάνω, παράγω σάρκα, ἐπουλώνω· Παῦλ. Αλ.6,7.

σαρκοδλάστη (ἡ) νεώτ. ἡ μυοδλάστη.

σαρκοδλάστος-ον νεώτ. ἔπι φτυοῦ, ὁ ἔχων σαρκώδεις, χονδροῦς βλαστούς.

σαρκοδλάστης (ἰ) μαν. ὁ μόνον πρὸς τὴν σάρκα ἀποβλέπων· Κόριλλ.ἐν Ματ.7,132

σαρκοβορία (ἡ) μαν. τὸ σαρκιοβορεῖν, τὸ τρῶγειν σάρκα· ΚίΜανασσ.Χραν.159.

σαρκοδόρος-ον (βορά) μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ ζώων καὶ πτηνῶν, ὁ τρῶγων σάρκα, σαρκόφαγος· Φιλ.1,66δ, Πλούτ. ἸΗ8,956C, Μαν.5,193· || κ. μτγρ. Ἐπίρρ. βούθροισι σαρκοδόρος.

σαρκοδόρις-ἑω σβλ. ἰρώγω σάρκα, εἶμαι σαρκόδορος· Σχδλ.Θουκ.2,50.

σαρκοδόρις-ῶτος (ἰ) μαν. ὁ βιβρώσκων σάρκα, ὁ σαρκόδορος· Μοσχί.6,14.

σαρκογαλακτικόν ὄξυ (ἰ) νεώτ. ὄξυ ἐξασρόμενον ἐκ τῆς γαλακτῆς σαρκός, ἰσομερὲς πρὸς τὸ γαλακτικόν ὄξυ.

σαρκογενής-οὐς-ές (γενέσθαι) μαν. κ. νεώτ. ὁ ἐκ σαρκός γενωνός, γεννηθείς· π. Θησ.Στεφ.ἐν λ.

σαρκογονία (ἡ) (γενέσθαι) μτγν. τὸ γενέσθαι ἐκ σαρκός, σαρκικὴ γέννησις· Παρφ.Νυμφ.14 σαρκογονία ἐξ αἵματος.

σαρκοδακής-οὐς-ές (ἰδάνω) μτγν. ποι. ὁ δάκνων ἢ τρώγων σάρκα· Ὁρφ.ἀπ.292.

σαρκοειδής-οὐς-ές κ. νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς σάρκα, σαρκώδης, κρεατώδης· Ἰνπ.Τόμ. Ἀνθρ.4 σαρκοειδέστερα νεύρα, Πλάτ.Τιμ.76α, Ἀριστλ. Ζ1 495b,22 σαρκοειδής ὡν τὴν φύσιν.

σαρκοεπιπλακῆλη (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. σαρκομῆλη ἐν ἐπιπλακῶ μετὰ ἐπιπλακῆλης· Γαλ.14,78δ.

σαρκοεπιπλομφαλον (ἰ) νεώτ. εὐμεγέθης ὀμφαλοκῆλη, ἢς τὸ περιεχόμενον τοῦ κηλικού σάνκου συνίσταται ἐξ ἐπιπλοῦ, ὄπερ ἐνεκα συμφύσεων κατέστη σκληρὸν καὶ σαρκώδες.

σαρκοθλασία (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ σαρκοθλάστου προξενουμένη θλάσις τῶν μαλακῶν μορίων πρὸς ἀποκοπὴν τούτων, δ. σαρκοτριψία.

σαρκοθλασις-κως (ἡ) μτγν. ἡ θλάσις συνήθης τῆς σαρκός, μολοπισία· Θεοφάν.Νῶν.2,270.

σαρκοθλασμα-ατος (ἰ) μτγν. θλάσμα τῆς σαρκός, μώλωψ· Ὁρειθ.Συν.7,14, Παῦλ.Αλ.4,30.

σαρκοθλάστης (ἰ) νεώτ. χειρουργικὸν ἐργαλεῖον ὄμοιον πρὸς λαβίδα, χρησιμοποιεῖται πρὸς θλάσιν τῶν μαλακῶν μορίων, δ.σαρκοτριπτής.

σαρκοκάρπιον (ἰ) νεώτ. ὄνομασία τοῦ σαρκώδους τμήματος τοῦ καρποῦ.

σαρκοκῆλη (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. σαρκώδης νεοπλαστίς ἐπὶ τοῦ ὄρχους, σπρωγρῶδες οἰδημα περι τοῦς ὄρχους· Κέλατ.7,18,10, Πολυδ.4,203, Γαλ.7,729.

σαρκοκηλικός-ή-όν μτγν. ὁ πάσχων ἐκ σαρκώδους βλλ.· Γαλ.14,789.

σαρκοκόλλα (ἡ) μτγν. κόμμι ἐξασρόμενον ἐκ τοῦ φυτοῦ ἀστράγαλος ὁ στενόφυλλος ἢ τραγάκανθα, ὀνομασθὲν ὠτιως ἐκ τῆς ἰδιότητος τὴν ὁμοίαν ἔχει νὰ θεραπεύσῃ πληγὰς, ἠὰ τὰς ἐπουλώνη· Διοσκ.3,85, Γαλ.12,118, Γιλιν.Φι 13,67· 2) τὸ φυτὸν ἀργεμύνην ἑτέρα· Ψιδιοσκ.2,178.

σαρκοκόων-θνος (ἰ) πθ. ἔσφρ. ὄναγν. ἐν Ἰππῶν. 133 ὁ Schneid. κ. ὁ Diad. ἐν Σχόλ. Ἀριστφ.Εἰρ.481 ἀνέγνωσαν σαρκῶν κῶων ἐκ τοῦ σαρκώ-ῶω, σαρκώ-ῶω πρβλ. Ἡα. Ἐσαρκῶν σεσηρῶς.

σαρκολαδεις-ἰδος (ἡ) μτγν., μαν. κ. νεώτ. ὁ σαρκολάδεις βλλ.· Διοσκ.3,80, Ἰππιαστ.20.

σαρκολάδος (ἰ) μτγν. κ. νεώτ. κ. σαρκολάδων (ἰ) Ἰεpp.38,283) λαδεις χειρουργικὴ χρησιμεύουσα πρὸς συγκράτησιν τῶν μαλακῶν μορίων τὰ σώματα κατά τὰς διαφόρους ἐγκληρίσεις· Ἀντιλλ. π. Ὁρειθ.45,10,2.

σαρκολαμνής-οὐς-ές μαν. ὁ τὴν σάρκα ποιῶν λαμπουσαν, λαμπρῶν· Στοῦδ.Θεοδ.1777 [ἐκδ.Μί.] σαρκολαμνής μόρφωσις κυρίου.

σαρκολάτρη (ἰ) μτγν. ὁ λατρεύων τὴν σάρκα, ὁ ἀλόφωρος· Γρηγ.Ναζ.Λόγ.51,742B.

σαρκόλιθος (ἰ) νεώτ. ὄρυκτον πολυπυρρῶδες ὄλας παρεμφερές πρὸς τὸν σκαπόλιθον.

σαρκολιπής-οὐς-ές μτγν. ποι. ὁ λιπόσαρκος, λιχνός, ὀλιγόσαρκος· Φιλίππ.Πισσ.ΑΠ 7,383 σαρκολιπής πλεῦρα.

σαρκολογία (ἡ) νεώτ. παλαιὰ ὄνομασία τῆς μυολογίας βλλ.

σαρκομαγία (ἡ) μτγν. μαγία ἐκ σαρκικῆς ἐπιθυμίας, λαγνεία· Ἐφραίμ Σὺρ.3,403P ἔτουθείς ἡ ἀκολασία τῆς σαρκός, ἡ αὐτὸ μόνον ἐξ ἐπιθυμίας τοῦ δαίμονος, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ μέθης προσγίγνεται.

σαρκομαγῶ-ἑω μτγν. μνημονία ἐκ σαρκικῆς ἐπιθυμίας, λαγνεύω ἢ πράττω, διαπραττῶ σαρκικὴν ἀκολασίαν· Ἐφραίμ Σὺρ.3,403P.

σαρκομαγητικός (ἰ) νεώτ. βοταν. γενική ὄνομασία τῶν ἐξόντων σαρκώδη ὄψην μυκητῶν.

σαρκομάτωμα-ατος (ἰ) νεώτ. ἰατρ. νεόπλασμα κακοήθους μορφῆς μετέχον τοῦ σαρκώματος καὶ μυζώματος.

σαρκόμωφον (ἰ) μτγν. κ. νεώτ. ἰατρ. οἰδημα σπινθηρῶδες τοῦ ὄμφαλου, ὄγκος ἀναπτυσσόμενος εἰς τὸν ὄμφαλον· Γαλ.19,445.

σαρκοπαγής-οὐς-ές (ἡ) μτγν. ποι. ὁ ἐκ σαρκός πενήγματος, ὁ συγκείμενος ἀπὸ σάρκα, σαρκώδης· Μελέαγρ.ΑΠ 4,134.

σαρκοπέδη (ἡ) μτγν. πέδη, δεσμός τῆς σαρκὸς τοῦ σώματος· Γρηγ.Ναζ.2,64C.

σαρκοπλάσια (ἡ) νεώτ. ἡ ἀσρκοφυία βλλ.

σαρκοπλάσμα-ατος (ἰ) νεώτ. πρωτόπλασμα παρεμβεβλημένον μεταξὺ τῶν μυϊκῶν ἰνδίων.

σαρκοπλάστης (ἰ) νεώτ. μικροθ. ἡ μυοδλάστη.

σαρκοπλαστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν σαρκοπλάστην ἢ τὴν σαρκοπλάσιαν, σαρκωτικός.

σαρκοποιήσις-κως (ἡ) νεώτ. σαρκοφυία.

σαρκοποιία (ἡ) μτγν. τὸ ποιεῖν τι ἐκ σαρκός, μεταβολὴ τῆς εἰς σάρκα· Παρφ.Νυμφ.14.

σαρκοποιός-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ποιῶν σάρκα, ὁ εἰς σάρκα μεταβάλλων, ὁ τρέφων, αὐξάνων αὐτάς· Διοσκ.3,6, Πλούτ. ἸΗ8,771B.

σαρκοποιῶ-ἑω μτγν. κατασκευάζω τι ἐκ σαρκός· Πλούτ. ἸΗ8,1096B σαρκοποιεῖν τὸν ἀνθρώπον ὄλον· 2) μαν. πθ. ἐναρκοποιεῖ· ἴουστ. Ἄπολ.2,52,29 σαρκοποιεῖται ἀνθρώπου γέγονεν.

σαρκοπτερος-ον μτγν. ὁ ἔχων σαρκώδεις πτέρυγας πρβλ. ὕμνεοπτερος· Σιμηλίκ.Κατ.183,21.

σαρκοπυον (ἰ) ἀπόστημα σαρκός, οἰδημα μετὰ πύου· Ἰνπ.Κωσ.61δ.

σαρκοπυώδης-οὐς-ές ὁ ὅμοιος πρὸς πυώδη σάρκα, πρὸς σάρκα ἔχουσαν πύον· Ἰνπ.Επιθ.4,8.

σαρκόρραμος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος καθαρτιδῶν ἀρπακτικῶν πτηνῶν ἐν οἷς κ. τὸ κῶδωρ.
σαρκόρριζος-ον κ. νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχων ρίζας σαρκώδεις: Θεόδωρ.Φι17,121, αὐτ.Όσμ.63.
σαρκόσπερμος-ον νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχων σαρκώδη σπέρματα.
σαρκόστένωσις-εως (ἡ) νεώτ. Ιατρ. κ. σαρκόστωσις ὁστέωσις ἀπαλό τινος μορίου τοῦ σώματος, ὁ ὀστεοποιὸς μῦτις.
σαρκοτακῆς-οῦς-εἰς (ἡ) κωμ. μτγ. ὁ τῆν σάρκα τήκων, φθέρων: Πρόκλ., Ὑμν.7,44 α. νοῦσαι.
σαρκοτικῶ-έω ἀρχ. λεξ. ἐπὶ πτηνῶν, τίκτω, γεννῶ ἔνσαρκον ὄν κ. οὐχὶ φῶν: Σαυθ. ἀπὸ τῶν πτηνῶν ἡ νυκτερὴς μόνη σαρκοτικῆ.
σαρκοτῶ-έω μτγ. τίκτω σάρκα, ὀδ. τὸ παθ. γεννώμαι ὡς σαρξ, τίκτομαι ἐν εἰδεί ὄγκου σαρκίμου, ἦτοι ὡς ἄμορφος μᾶσα, ἀντιθ. φθοκοκομοί: Σέξτ. Ἐπιμ.Πυρρ.1,42.
σαρκοτρίτηξ (ὁ) νεώτ. ὁ σαρκοβλάστης βλλ. εἰδὸς τι χειρουργικῆς λοθιδίος δι' ἣς ἐκτέμνονται ὄγκοι συνθλώμενοι.
σαρκοτριφία (ἡ) νεώτ. χειρουργικὸς ἀκρωτηριασμός διὰ συνθλάσεως τῶν ἀπαλῶν μορίων.
σαρκοτρόπος-ον μτγ. ὁ προσῶν ἡ παράγων τῆν σάρκα: Ψελλ. ἐν *Ideles. Phys.*1,208,194.
σαρκοτροφῶ-έω μτγ. τρέφω, θεραπεύω, περιποιῶμαι τῆν σάρκα, τὸ σῶμα: Γρηγ.Ναζ.483B.
σαρκοτυπῆς-οῦς-εἰς μτγ. ὁ τύπων, ὁ πλῆτων τῆν σάρκα, τὸ σῶμα: Χρησμ.Π.Φλε.ἀν.37J.
σαρκοῦδροκλή (ἡ) νεώτ. Ιατρ. σαρκοκλή συμμειγῆς μετὰ ὑδροκλήξ.
σαρκοφαγία (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ σαρκόφάγου, τὸ ἐσθίειν σάρκας, κρέας, κρεοφαγία: Ἀριστ.Ζ1 594b,4 τυμθωραμει δὲ ἐπιμένον τῆς σαρκοςφαγίας, Φθ.2,355' || περὶ σαρκοφαγίας τίλος ἔργου τοῦ Πλουτάρχου: αὐτ.Ἠθ.993A.
σαρκοφαγικός-η-ὸν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν σαρκόφαγον ἢ τῆν σαρκοφαγίαν.
σαρκοφάγος-ον κ. νεώτ. ὁ τρώγων σάρκας, ὁ διὰ σαρκῶν τρέφόμενος, σαρκόβωρος, κρεοφάγος: Ἀριστ.Ζ1 488a,14 καὶ τὰ μὲν σαρκοφάγος, τὰ δὲ κροφαγία, αὐτ.556b,21, Πλουτ.Κλειμο.39, Αἰλ.Ζ1 17,45 ταῦροι οἱ καλούμενοι σαρκοφάγοι || νεώτ. ζωολ. σαρκοφάγοι (τὰ) εἰς οὐα τοῖς θηλαστικῶν, ὧν μοναδικὴ τροφή εἶναι αἱ σάρκες' 2) μτγ. ὁ τρώγων ἀνθρώπινος σάρκας, ἀνθρωποφάγος: Ἰώα.Α1 13,126' || κ. μτγ: Πλουτ.Κατ.Πρεσθ.8 ζῶων ὁ βασιλεὺς σαρκοφάγος' 3) μτγ. λίθος σαρκοφάγος εἰδὸς τι λίθου τιτανόχου, τοῦ ὁποῖου ὁ ἀριστος εὑρίσκειτο παρὰ τὴν Ἀσσαν τῆς Τρωάδος, ἀτάχου ἐν τῇ ἰδιότητι του κατὰφθέρη τῆν σάρκα τῶν ἐν αὐτῷ ἐγκλεισμένων νεκρῶν: Ἐραστος π.Παυλ.δ.10,150, Διοσκ.5,124, Κέλσος,4,31,7, Πλιν.Φ1 2,211, αὐτ.36,131, Αἰτ.7,41' 4) Ἐπιμ. κ. νεώτ. τὸ θηλ. σαρκοφάγος ὡς οὐα. λάρναξ ἡ νεκροβλήκη κατασκευασμένη ἐκ σαρκόφάγου λίθου, ὀδ. γεν. μορμωρίνη ἡ ἐξ ὀπῆς γῆς λάρναξ, ἐν ἣ ἐναπετίθεντο οἱ νεκροί.
σαρκοφάγῶ-έω κ. νεώτ. ἐσθίω, τρώγω σάρκας, εἶμαι σαρκόφάγος βλλ.11: Ἀριστ.Ζ1 622b,33 οὐκ ἀνθολογοῦμενοι δὲ .. ἄλλα τὰ πολλὰ σαρκοφάγοι, αὐτ.ΖΜ 662b,1' 2) μτγ. μτ. -οἰ. ἐσθίω τὸς σάρκας τίνος: Διόδ.Σ 1,89, αὐτ.5,39 σαρκοφάγοι τὰς ζῶων σάρκας' 3) σ- μέλη σπαρτίτω εἰς τεμαχία, κατακόμω: Μελέαγρ.ΑΠ 5,150 τὰ μᾶ δ' ἰδοῦ, σαρκοφάγετε μέλη.
σαρκοφανῆς-οῦς-εἰς μτγ. ὁ ὡς σαρξ φαίνόμενος, ὁ ἔχων σαρκώδεις περιλήμμα, σαρκώδεις ἐξωτερικόν: Σέξτ. Ἐπιμ.Πυρρ.1,50' 2) τὸ ὄρα. ὡς ὀσα. εσθῆξ, ἐνδύμα εἰδικόν ἐπιτρέπον νὰ διαφανῆται ἡ σάρξ: Πάπ. ἀπτι μοι πέμφον σαρκοφανῆν ἰαίε ἔχοντα.

σαρκοφθόρος-ον μτγ. ποι. ὁ τῆν σάρκα φθέρων, κατατῆκων, καταστρέφων: Ὀρφ. Ὑμν.70,7.
σαρκόφυλαξ (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν ἐκ τῶν μαρσιποφῶρων.
σαρκοφῶρος-ον μτγ. ὁ φορῶν, περιβεβλημένος σάρκα: Κλήμ. Αλ.665, Χρησμ.Σιβ.8,222.
σαρκοφῶ-έω μτγ. σάρκα φέρω, ἔχω σαρκίην ὑπόστασιν: Κλήμ. Αλ.251.
σαρκοφῶρον-ονος-ον μτγ. ὁ φρονῶν τὰ τῆς σάρκος, ὁ συλλογίζμενος τῆν σάρκα, τῆν ὄλην: Σταυθ.Θεβδ.425C.
σαρκοφῶμα (ἡ) κ. νεώτ. γένεσις καὶ ἀνάπτυξις σαρκὸς ἐπὶ ἐπουλωμένου τραύματος, σαρκοπλασία: Ἰνν. Ἀγμ.33 σαρκοφῶμα τίχεται.
σαρκοφυλλός-ον κ. νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχων σαρκώδη φύλλα: Θεόδωρ.Φι 1,104, αὐτ.4,67' 2) νεώτ. τὸ ὄρα, ὡς οὐα. γένος φυτῶν ἐκ τῶν σαρκοφυλλοειδῶν.
σαρκοφῶμα-ατος (τὸ) νεώτ. Ιατρ. μικρὸς ἰσοδύριος ὄγκος ἀναφανόμενος εἰς τὰς πλευρὰς καὶ τοὺς ὄμους.
σαρκοφῶτον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἀλκυοναρίων ἀνθόζῶων.
σαρκοφῶ-έω κ. νεώτ. ἐπὶ τραυματίων, ἐπουλωθῆαι διὰ σαρκοφῶμας: Ἰνν.Παθ.38.
σαρκοχαρῆς-οῦς-εἰς μτγ. ὁ εὐρίσκων χαρῶν, εὐχάριστος καὶ τέρφων εἰς τῆν σάρκα, ὁ φίλων αὐτῆν, τὰς σαρκίνας ἀπολαύσεις: Γρηγ.Ναζ.2,141.
σαρκοχίτωνος (ὁ) μτγ. ἐπὶ τοῦ Ἀρεως ὁ περιβαλλόμενος οἰστέι χιτῶνα, σάρκας, ἀνθρωπίνος: Φίλιξ 2,384 [ἐκδ. Μ1.1].
σαρκοχορτο (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν φάγαλον τὸ ἐλληνικόν.
σαρκοχρῶσις-ουιν νεώτ. ὁ ἔχων χρῶμα σαρκὸς, κρεατῶς.
σαρκῶ-άω Ἦσ. «σαρκῶζω» || αὐτ. «σαρκῶν» «σαρῶδες».
σαρκῶ-όω κ. μων. κ.νεώτ., δημ. σαρκῶνω καθιστῶ, κόμω τινὰ σαρκῶδη ἢ ἰσχυρὸν, ἐνδυναμίζω: Ἰνν. Κατ' Ἰητρ.13, Ἀριστ.Ζ1 603b,20 καὶ ἄρα φασὶ τὸ μὲν ἐμψυῶν, τὸ δὲ σαρκῶν, Πλουτ.Ἠθ.548: κ. παθ. καθίσταται γίνονται σαρκῶδες: Ἀρετ.Χρον. Παθ.1,8' || «σαρκῶμενος ὁ σαρκῶδης»: Ἰνν. Ἀρετ.8, Ἀριστ.ΖΜ 656b,10' 2) κ. νεώτ. παρῶν ἡ κέρνω σάρκα, καλύπτω διὰ σαρκὸς καὶ κλεῖω πληγὴν, σαρκοποιῶ, ἐπουλώω τρούμα: Ἰνν.Κατ' Ἰητρ.24 ἀντίτριφς σαρκούσα' κ. παθ.: αὐτ. Ἀγμ.27 θάσσον σαρκούτα' 3) μτγ. μεταβάλλω τι εἰς σάρκα, ἐπὶ χολοκίχτου ἡ ἀνδριαντοσιού: ΑΠ 9,742' 4) μτγ. κ. μων. ἐν τῷ παθ. τ. ἐπὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, γίνουμι σάρξ, ἐσαρκοῦμαι: Ἐπιμ., Σύμβ.Πατ. Ἀρετ.4 καὶ σαρκίβεντα ἐκ πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου, Ἠμναί.1 Ὀρφ. Οἰδ.33.
σαρκῶδης-οῦς-εἰς κ. νεώτ. ὁ σαρκώδης, ἔχων σάρκα, ὄντιθ. ἀσάρκας: Ἠρ.3,29 βεοί ἐκαιμοὶ καὶ σαρκῶδεις Ἰνν. Ἀρχ. Ἰητρ.22, αὐτ. Αἰετ.19, Σεκ.Κυν.4,1, αὐτ.5,30' || τὸ σαρκῶδες τὸ σαρκῶν μέρος: Ἀριστ.Ζ1 508b,33 ἐσθιεν δέρμα ἰσχυρὸν καὶ ἀσπιροῦμενον ἀπὸ τοῦ σαρκῶδους' 2) κ. νεώτ. ὁ ὄμοιος πρὸς σάρκα: Θεόδωρ.Φι 1,104 σαρκῶδες ἔχουσι τὸ φύλλον, αὐτ.5,15' || τὸ αὐθ. σαρκῶδες ὡς οὐα. οὐσία ὄμοιος πρὸς σάρκα: Ἀριστ.Ζ1 519b,29 ὡς γὰρ ἡ ἀκανθα ἔχει πρὸς τὸ ὄστυον, οὕτω καὶ τὸ σαρκῶδες πρὸς τὰς σάρκας' || μτγ. ἐπὶ οἴνου, ὁ ἔχων ποῖαν πινυ ὀμοιότητα πρὸς σάρκα, παχύρρευτος: Ἀθην.1,27C ὁ μασσαλιθῆς καλῶς ὀλίγου δὲ γίνεται, παχύς, σαρκῶδης' 3) νεώτ. ὁ ἔχων πλησύνειν σαρκῶν, πολυσαρκῶς, χονδρῶς, παχύς.
σάρκωμα-ατος (τὸ) μτγ. κ. νεώτ. σαρκῶδες ἔκφυμα, βλάστημα, ἰδίε ἐπὶ τῆς ρινός: Διοσκ.3,80.

Γαλ.19,439 ἥ νεώτ. Ιατρ. ὄγκος συγγενῆς πρὸς τὸν καρκίνον 2) ὄμ. νεώτ. εἶδ. ἐν τῷ ζωγραφικῷ, τὰ γυναικ. μέρη τοῦ σώματος.

σαρκωμάτωδης-ους-ες νεώτ. ὁ ὁμοιάζων πρὸς σάρκωμα: σαρκωμάτωδης ἔγκωμα.

σαρκωμάτωσις-εως ἡ] νεώτ. Ιατρ. παθολογικὴ κατάσταση, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἀναπτύσσονται ὑπὸ τοῦ ὁργανισμοῦ πολλὰ σαρκώματα.

σαρκώσις-εως ἡ] μτν. μ. κ. νεώτ. ἡ πρόξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ σαρκώ, ἀξήσιας, ἀνάπτυξις σαρκῶν, σαρκολογία, σαρκωμοσία: Ἦρὸδ. Ἰατρ.Π. Ὀρειδ.10,9.1. Ἀρει.Χρον.Ναύσ.1,2. 2) μτν. τὸ σάρκωμα βλ.λ.η: Διοσκ.5,117, Γαλ.446. 3) μ. κ. νεώτ. ἐκκλ. ἐσαρκώσις: Μηναι.1, Ὀρθρ.ἸΩδ. 4,9 σάρκωσις ἐμφαινοῦσα ἀρήτου λόγου 4) μτν. πολυσαρκία: Γαλ.1,342.

σαρκωτικός-ή-όν μτν. κ. νεώτ. ὁ συντελών εἰς τὴν ἀνάπτυξιν σαρκῶν, σαρκολογιστικός: Διοσκ.126, αὐτ.1,2, Γαλ.1,261, αὐτ.11,799.

σαρλότα ἡ] Ἰγολλ.] δημ. εἶδος τῆ γυναικείου θερμοῦ πλίου φερουμένου ἰδίου ὑπὸ νεανίδων.

2) εἶδος π. στοργίλου τύπου, στοργίλλης φόρμας πρὸς κατασκευὴν γλυκισμάτων, φερομένης κατὰ τὴν στεφάνην βακτημίας ἐσχασῆς καίεζογιάς.

σαρμά-ατος ἡ] ἰατρικόν, σαίρω 1) μτν. χάρμα, ρωμῆ, σχισμάδα, ἄνοημα τῆς γῆς: ΕΜ 709. 2) ἰατρικόν Ἠσ. ἐσαρμάτα καλλίσματα. καὶ κόπρις παρὰ Ῥίνθωνι: Ρινθ.25, Ἠρῶνιδ.124 ἰατρικόν.

σαρμάς ἡ] Ἰουρκ.] δημ. εἶδος τῆ φηγιῶπι παρασκευασομένου ἐκ κρέατος ἢ ἡλιετος τεμαχιομένου εἰς μικράτα μέρη καὶ ἐξ ὀρούς.

σαρμασίαι ἡ] ἰατρικόν δημ. τὸ φυτὸν κύνανθον ἄ. ἀπὸκνον βλ.λ.τὸ δέφυλλον.

σαρματικός-ή-όν μτν. κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Σαρμάτας ἢ τὴν Σαρματία: Στραβ.7,4,8, Πτολ.Γεωγρ.5,8,5, -σαρματικὸς ἔρμος.

σαρμάτιος-ον νεώτ. ὁ σαρματικός βλ.λ.: σαρμάτιος βαθμῆς ἡ προτελευταία τὸν ἐξ βαθμίδων τῆς μειοκίαν ὑποδιολογίας.

σαρμῶω μτν. ἀνασάπτω, ἀναμηγνῶω, ἀκαλίω ὄμωσιν: Ἦρακλειωτ.Πιν.1,136.

σαρμῶοι ἡ] ἰατρικόν, ἰατρικόν.

σαρμός ἡ] ἡσ. ἡ σαρός γῆς καὶ κάλλισμα, ἄλλοι φάρμακον, ἄλλοι χόρτον: πρβλ. σάρμα.

σάρψ-αρκός ἡ] κ. μ. κ. νεώτ. δημ. σάρκα, αἰολ. σάρψ [ΕΜ 708,31] τὸ μυῖδες μέρος τοῦ σώματος τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων, κρέας: Ἰ.Θ.380 κορέει κύνας . . . δημῶ καὶ σάρκεις, Ὀδ.1 293 ἔγκρατὲ τὰ σάρκας τε καὶ δάστα, αὐτ.Α 219, αὐτ. Σ 77, αὐτ.Τ 450, Ἠσ.οδ.Α 538, αὐτ.461, αὐτ.Θ 538, Πινδ.ἀπ.168, Ἰνν.Φύσ.Ποιδ.15, Αἰσχ.Ἐπ.1040 ταῦτον σάρκας λύκοι πάσανται, αὐτ.Ἀγ.1097, Σοφ. Φιλ.1157, Εὐρ.Μήδ.1189, αὐτ.Βάκχ.1136, αὐτ.1200 σάρκας δ' ἀπ' ὀστέων . . . ἀπέτρικον, Πλάτ.Γοργ.96 Π ταῖς σαρσὶ σάρκας προσγένονται, αὐτ.Συμμ.211Ε, αὐτ.Παρ.556δ, αὐτ.Τοργ.513ζ, αὐτ.Τιμ.60Β τῆς σαρκὸς διαλυτικόν, αὐτ.Ἰλ.1, αὐτ.62Β. 2) τεμάριον κρέατος: Ἐπιγρ.Ἀμοργίου σάρκας τρεῖς, Ἐπιγρ.Μηθύμνης ἥ τεμάριον κρέατος ἢ δέρματος.

3) ἔρμος, ἡσ. ὡστε σάρκας ἐνύσιους . . . ἀποβάλλων: 3) ἡ σάρψ τὸ σκῆτος τὸ ἐσω μέρος ἢ ἐσωτερικὴ ἐπιφάνεια τοῦ δέρματος: Ἰνν.Ἀρβρ.33. 4) σπιν. κτ. πλῆθ. σημαίνει τὸ ὅλον σῶμα, τὸ ἐκ σαρκῶν περιβλημα, ἐν ᾧ ἔγκατοικε ἢ ἄλλος οὐσία τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἦτοι ἡ ψυχή: Εὐρ.Ἰνν.1031 μὴ τε γῆ δέξαιτο μου σάρκας θανόντος, αὐτ.1230, αὐτ.1343. ἥ ὄμ. κ. καθ' ἐν. περιληπτικῶς ἐπὶ τοῦ σώματος: Αἰσχ.Ἐπ.622 γέροντα νοῦν, σάρκα δ' ἠθέσαν φέρε, αὐτ.Ἀγ.72, Εὐρ.Ἦρ.1269, αὐτ.Βάκχ.746, Κδ Ρωμ.13,14 αὐτ.Ἰ.Θ.380.

σάρψ ἡ] ἰατρικόν, αὐτ.Πράξ.2,31 οὕτε ἡ σάρψ

αὐτοῦ εἶδε διασποράν, Μηναι.3,1 Σιχηρ.1 τῆς σαρκὸς τὰ σκιρτήματα ἐγκρατεῖα μαρῶνασα ἥ πάσα σάρψ πᾶσι τις πάντες: ΠΔ Ἰέν.6,12 κατ' ἐξέλιρε πάσα σάρψ τὴν ὀδὸν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, Κδ Λουκ.3,6 ἥ ὅλη πάσα σάρψ οὐδέ τις κανένας: αὐτ.Ματθ.8,24,22. ἥ φρ. ἰέν τῆς ΠΔ] κ. νεώτ.

σάρψ ἡ] ἰατρικόν, αὐτ.Πράξ.2,31 οὕτε ἡ σάρψ

αὐτοῦ εἶδε διασποράν, Μηναι.3,1 Σιχηρ.1 τῆς σαρκὸς τὰ σκιρτήματα ἐγκρατεῖα μαρῶνασα ἥ πάσα σάρψ πᾶσι τις πάντες: ΠΔ Ἰέν.6,12 κατ' ἐξέλιρε πάσα σάρψ τὴν ὀδὸν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, Κδ Λουκ.3,6 ἥ ὅλη πάσα σάρψ οὐδέ τις κανένας: αὐτ.Ματθ.8,24,22. ἥ φρ. ἰέν τῆς ΠΔ] κ. νεώτ.

σάρψ ἡ] ἰατρικόν, αὐτ.Πράξ.2,31 οὕτε ἡ σάρψ

αὐτοῦ εἶδε διασποράν, Μηναι.3,1 Σιχηρ.1 τῆς σαρκὸς τὰ σκιρτήματα ἐγκρατεῖα μαρῶνασα ἥ πάσα σάρψ πᾶσι τις πάντες: ΠΔ Ἰέν.6,12 κατ' ἐξέλιρε πάσα σάρψ τὴν ὀδὸν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, Κδ Λουκ.3,6 ἥ ὅλη πάσα σάρψ οὐδέ τις κανένας: αὐτ.Ματθ.8,24,22. ἥ φρ. ἰέν τῆς ΠΔ] κ. νεώτ.

σάρψ ἡ] ἰατρικόν, αὐτ.Πράξ.2,31 οὕτε ἡ σάρψ

αὐτοῦ εἶδε διασποράν, Μηναι.3,1 Σιχηρ.1 τῆς σαρκὸς τὰ σκιρτήματα ἐγκρατεῖα μαρῶνασα ἥ πάσα σάρψ πᾶσι τις πάντες: ΠΔ Ἰέν.6,12 κατ' ἐξέλιρε πάσα σάρψ τὴν ὀδὸν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, Κδ Λουκ.3,6 ἥ ὅλη πάσα σάρψ οὐδέ τις κανένας: αὐτ.Ματθ.8,24,22. ἥ φρ. ἰέν τῆς ΠΔ] κ. νεώτ.

σάρψ ἡ] ἰατρικόν, αὐτ.Πράξ.2,31 οὕτε ἡ σάρψ

αὐτοῦ εἶδε διασποράν, Μηναι.3,1 Σιχηρ.1 τῆς σαρκὸς τὰ σκιρτήματα ἐγκρατεῖα μαρῶνασα ἥ πάσα σάρψ πᾶσι τις πάντες: ΠΔ Ἰέν.6,12 κατ' ἐξέλιρε πάσα σάρψ τὴν ὀδὸν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, Κδ Λουκ.3,6 ἥ ὅλη πάσα σάρψ οὐδέ τις κανένας: αὐτ.Ματθ.8,24,22. ἥ φρ. ἰέν τῆς ΠΔ] κ. νεώτ.

σάρψ ἡ] ἰατρικόν, αὐτ.Πράξ.2,31 οὕτε ἡ σάρψ

αὐτοῦ εἶδε διασποράν, Μηναι.3,1 Σιχηρ.1 τῆς σαρκὸς τὰ σκιρτήματα ἐγκρατεῖα μαρῶνασα ἥ πάσα σάρψ πᾶσι τις πάντες: ΠΔ Ἰέν.6,12 κατ' ἐξέλιρε πάσα σάρψ τὴν ὀδὸν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, Κδ Λουκ.3,6 ἥ ὅλη πάσα σάρψ οὐδέ τις κανένας: αὐτ.Ματθ.8,24,22. ἥ φρ. ἰέν τῆς ΠΔ] κ. νεώτ.

σάρψ ἡ] ἰατρικόν, αὐτ.Πράξ.2,31 οὕτε ἡ σάρψ

αὐτοῦ εἶδε διασποράν, Μηναι.3,1 Σιχηρ.1 τῆς σαρκὸς τὰ σκιρτήματα ἐγκρατεῖα μαρῶνασα ἥ πάσα σάρψ πᾶσι τις πάντες: ΠΔ Ἰέν.6,12 κατ' ἐξέλιρε πάσα σάρψ τὴν ὀδὸν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, Κδ Λουκ.3,6 ἥ ὅλη πάσα σάρψ οὐδέ τις κανένας: αὐτ.Ματθ.8,24,22. ἥ φρ. ἰέν τῆς ΠΔ] κ. νεώτ.

σάρψ ἡ] ἰατρικόν, αὐτ.Πράξ.2,31 οὕτε ἡ σάρψ

αὐτοῦ εἶδε διασποράν, Μηναι.3,1 Σιχηρ.1 τῆς σαρκὸς τὰ σκιρτήματα ἐγκρατεῖα μαρῶνασα ἥ πάσα σάρψ πᾶσι τις πάντες: ΠΔ Ἰέν.6,12 κατ' ἐξέλιρε πάσα σάρψ τὴν ὀδὸν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, Κδ Λουκ.3,6 ἥ ὅλη πάσα σάρψ οὐδέ τις κανένας: αὐτ.Ματθ.8,24,22. ἥ φρ. ἰέν τῆς ΠΔ] κ. νεώτ.

σάρψ ἡ] ἰατρικόν, αὐτ.Πράξ.2,31 οὕτε ἡ σάρψ

αὐτοῦ εἶδε διασποράν, Μηναι.3,1 Σιχηρ.1 τῆς σαρκὸς τὰ σκιρτήματα ἐγκρατεῖα μαρῶνασα ἥ πάσα σάρψ πᾶσι τις πάντες: ΠΔ Ἰέν.6,12 κατ' ἐξέλιρε πάσα σάρψ τὴν ὀδὸν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, Κδ Λουκ.3,6 ἥ ὅλη πάσα σάρψ οὐδέ τις κανένας: αὐτ.Ματθ.8,24,22. ἥ φρ. ἰέν τῆς ΠΔ] κ. νεώτ.

σάρψ ἡ] ἰατρικόν, αὐτ.Πράξ.2,31 οὕτε ἡ σάρψ

αὐτοῦ εἶδε διασποράν, Μηναι.3,1 Σιχηρ.1 τῆς σαρκὸς τὰ σκιρτήματα ἐγκρατεῖα μαρῶνασα ἥ πάσα σάρψ πᾶσι τις πάντες: ΠΔ Ἰέν.6,12 κατ' ἐξέλιρε πάσα σάρψ τὴν ὀδὸν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, Κδ Λουκ.3,6 ἥ ὅλη πάσα σάρψ οὐδέ τις κανένας: αὐτ.Ματθ.8,24,22. ἥ φρ. ἰέν τῆς ΠΔ] κ. νεώτ.

σάρψ ἡ] ἰατρικόν, αὐτ.Πράξ.2,31 οὕτε ἡ σάρψ

αὐτοῦ εἶδε διασποράν, Μηναι.3,1 Σιχηρ.1 τῆς σαρκὸς τὰ σκιρτήματα ἐγκρατεῖα μαρῶνασα ἥ πάσα σάρψ πᾶσι τις πάντες: ΠΔ Ἰέν.6,12 κατ' ἐξέλιρε πάσα σάρψ τὴν ὀδὸν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, Κδ Λουκ.3,6 ἥ ὅλη πάσα σάρψ οὐδέ τις κανένας: αὐτ.Ματθ.8,24,22. ἥ φρ. ἰέν τῆς ΠΔ] κ. νεώτ.

σάρψ ἡ] ἰατρικόν, αὐτ.Πράξ.2,31 οὕτε ἡ σάρψ

αὐτοῦ εἶδε διασποράν, Μηναι.3,1 Σιχηρ.1 τῆς σαρκὸς τὰ σκιρτήματα ἐγκρατεῖα μαρῶνασα ἥ πάσα σάρψ πᾶσι τις πάντες: ΠΔ Ἰέν.6,12 κατ' ἐξέλιρε πάσα σάρψ τὴν ὀδὸν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, Κδ Λουκ.3,6 ἥ ὅλη πάσα σάρψ οὐδέ τις κανένας: αὐτ.Ματθ.8,24,22. ἥ φρ. ἰέν τῆς ΠΔ] κ. νεώτ.

σάρψ ἡ] ἰατρικόν, αὐτ.Πράξ.2,31 οὕτε ἡ σάρψ

αὐτοῦ εἶδε διασποράν, Μηναι.3,1 Σιχηρ.1 τῆς σαρκὸς τὰ σκιρτήματα ἐγκρατεῖα μαρῶνασα ἥ πάσα σάρψ πᾶσι τις πάντες: ΠΔ Ἰέν.6,12 κατ' ἐξέλιρε πάσα σάρψ τὴν ὀδὸν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, Κδ Λουκ.3,6 ἥ ὅλη πάσα σάρψ οὐδέ τις κανένας: αὐτ.Ματθ.8,24,22. ἥ φρ. ἰέν τῆς ΠΔ] κ. νεώτ.

φος ἀπὸ τῶν ἐπ' αὐτοῦ ἀκαθαρσιῶν, σκουπιῶν, παρασέρων· Ἀπολλ. Δύοσι· Συν.253,7, Κδ Λουκ.15,8, Ἀρτέμων 2,33 κ. παθ.· Κδ Ματθ.12,44 οἴκος σε-σαρῶμενος || ὄμ. τὸ παθ. ἐπὶ πράγματος· Λυκόφρ.389 κόμα . . . μεταξὺ χοιράδων σεσαρῶμε-νο· 2) πάπ. κ. νεώτ. μ. π. σινεὶ διὰ σαρώθρων ἐκβάλλω π. ἐκ τίνος τόπου· οἱ ἐπιδρομεῖς ἐσα-ρώσαν τὰ πάντα κ. παθ. Πάπ.· 3) ρηματ.π. σά-ρωσις, σαρώτης, σάρωμα, σάρωθρον, σάρωθρον, **σάρωθρον** [τὸ] [ισαρώ-ῶν] νεώτ. ὄργανον δι' οὗ σαρώνεται τὸ δάπεδον, σκούφα, σάρωμα, φροκαλιὰ, παρασούρα.

σάρωμα-ατος [τὸ] [ισαρώ-ῶν] κ. δημ. ἡ πρά-ξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ σαρώω, σάρωσις· 2) σάρων βλλ.2, σκουπιῶν, σαριῶν· ΑΒ 434, Ἀν. Ὁξ.2,453, Σαυθδ.· 3) δημ. σάρωθρον.

σάρων Ἡσ. ἐλάγως, τινεὶ δὲ τὸ γυναικεῖον.

σαρώνης Ἡσ. ἐτὰ τῶν θηρατῶν λινεὰ.

σαρωνιῶν Ἡσ. «εἰσαρσωνιῶν» [κωδ. σαρκ-ι] **σαρωνιῶν**-ιδος [ὁ] μτην. πεπαιδευμένη, πολλῶν ἐτῶν δρύς, κοιλὴ ἔσθωπεν πρὸλ Ἡσ. εσαρωνι-δός πέτραι ἡ διὰ παλαιότητα κεννηταὶ δρύες· Καλλ. Δία 22 ἡ πολλὰς ἀπέσπερε σαρωνιδας, Ποιητ. π. Παρθ.11,4, Ἐλεγ. Ἀλεξ. Ἀδδαν.1,10.

σαρώσις-ως [ἡ] πάπ. κ. νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ σαρά, σαρώω, σκουπίσιμα· Πάπ. σάρωσις φέλλων· 2) Σουθ. «σάρωμα» βλλ.2, **σαρωτής** [ὁ] πάπ. κ. γλωσσ. ὁ σαρώων, ὁ ἐκτελών τὸ σάρωμα, τὸ σκούπισμα.

σαρωθρον [τὸ] μνη. τὸ σαρώθρον, σκούφα· Εἰστ.1887,35, Θωμ.Μ 201R.

σάς δημ. αἰτ. κ. γενικ. πληθ. τῆς πρως. ἄντων. σά. **σάσαι** Ἡσ. εκασθίσι Πάφισι· πρὸλ θάσσω [πθ. ἀνάγν. «σάσαι καθορίσαι»].

σασθμόσαστος ὄν δωρ. τ. τοῦ θρησμοσαστος. **σασθς**-ως [ἡ] Ἐπιγρ. δωρ. τ. τοῦ σπασ βλλ.

σασκινής [ὁ] [ἀραβ.] δημ. ὁ ἀνόητος, μωρός, μπουναλάς· || ὁ πρὸς ἐπιγραφῶν ἀδέξιος.

σάσμα [τὸ] μνη. δημ. κ. σάσμοα κ. σασμάς [ὁ] δι-δρωσις, τὸ σάσμη βλλ.· Ἐρωτ.κωδ.5,1549 οἱ στίχοι θέλου διδρωθῆαι καὶ σάσμη· ὄσο μπουρῶσι.

σασμάς [ὁ] μνη. δημ. ὄνομα τοῦ σασμάς βλλ., σύμβασις, συμπίθεσιμος, συνθήκη· Ἐρωτ.κωδ. 4,1606, αὐτ.1609 ἐτούτος εἶναι ὁ σασμάς, ποῦ θέ-λετε γρικῆσαι.

σασσι [τὸ] [γαλλ.] δημ. ἄκλ. τὸ τμήμα τοῦ σκε-λετοῦ αὐτοκινήτου τὸ ἐπικαθήμενον ἐπὶ τῶν ἀξό-νων, ἄ. ἐσχάρα· 2) τὸ ὄλον συγκρότημα τοῦ αὐ-τοκινήτου, ἐξαιρουμένου τῶν τῶν ἀμαξώματος.

σάσση ἰων. τ. τοῦ σάπης βλλ.· Ἰαν.Νοῦσ.2,14.

σαστήρ-ηρος [ὁ] Ἐπιγρ. ἄμφω. σμ.· Ἐπιγρ. Ταυρικῆς Χερσονήσου τὸν σαστήρα τὸν δάμω διαφυλαξέω.

σαστιῶν [ταυρκ.] δημ., ὄνομα [ἐλάστιση, μη-παθ. παρακ. σαστισηνός φέρον πᾶν ἐς σύγκυ-ον, τὸν κώνωμ νὰ τὰ χόσση· μὲ σαστισης καὶ ὅταν μπορῶ νὰ πῶ οὔτε λέξῃ· || ἀμπε. συγχύζουσι, μὲνω ἐνέδω, θορυβοῦμαι, ἀμχανο, τὰ χάνω· τ. Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 47,17 σάστιση ἡ στρίγγλα, σκου-τοφυλά κ. ρίχνει τὸ κακὸ καὶ χάμω, -σάστιση σάν τὸν εἶδα ὄσθησα μπροστὰ μου· || φρ. τὰ σάστιση τὰ ἔχασα· 2) ρηματ.π. σάστιση, σασ-τισιμάρα.

σάστιμα [τὸ] δημ. κ. σαστι[σ]μάρα σύγκυσις, θορυβήσις, ταραχή.

σαστισιμάρα [ἡ] δημ. τὸ σάστιση βλλ.

Σατάν [ὁ] [ἔβρ.] μτην. κ. μνη. κ. Σατάν, κ. νεώτ. κ. δημ. Σατανάς [Πδ Ἰωβ 2,3 κωδ.Α], Κδ Ματθ. 4,10 ὁ ἀντίδικος ὁ ἐναντίος· Πδ Βασ.3,11,14 καὶ ἡγεῖρα κύριος Σατάν τῶν Σακωμιῶν τὸν Ἀδερ· 2) κ. μνη., νεώτ. κ. δημ. ὁ ὄργαν τῶν πομπῶν πνευματικῶν, ὁ Διάβολος· Κδ Κορ.127· 3) νεώτ. κ. δημ. μ. ἐν τῇ τ. Σατανάς ἐν μνη. σημ. ἀνθρώ-

πος κακῆς καὶ καταχθόνος || φρ. θύσας ὀπί-σω μου, Σατανὰ παραίτησον με, πειρασμέ, μὴ με σκανδαλιζήσῃς.

σατάνειος [ἡ] ὄνομα εἰδους μεσπλής, μου-σμουλῆς· Θεοφρ.Φ 3,12,5.

σατανικός-ή-ὄν πάπ. μνη., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνή-κων ἡ ἀναπεφρόμενος εἰς τὸν Σατανάν, διαβολικός, ἐπίβουλος, πονηρὸς, καταχθόνος· Πάπ., -σα-τανικά σχέδια -σατανικός γέλωσις || ἔπιρα. -ὄς-ἄ **σατανογένωμων**-ωνος [ὁ] μνη. ὁ ἔχων τὴν γνώ-μην τοῦ Σατανά, σατανικὴν γνώμην· Στουθ. Θεοδ.1772 [ἐκδ. Μι.]

σαταρίς-ιδος [ἡ] κ. σαταρίς Ἡσ. «εἰδὸς τὴ κε-κρυφάλου γυναικεῖου».

σατέν [τὸ] [γαλλ.] δημ. ἄκλ. εἶδος τὴ σπλινθοῦ καὶ λεπτοῦ ὑφάσματος, μεταξὺν, ἐρισόχου, βομβοκονίου ἡ ἀναμεικτοῦ.

σάτες δωρ. τ. τοῦ σάτης βλλ., τὸ ἔτος αὐτῶ, ἐφέτος· Ἐπιγρ. Γέλας ἐς τὸν σάτες ἐναυτοῦ.

σατήροα Ἡσ. σκαφοὶ βουτρώων.

σάτιλλα Ἡσ. ἔπιπλος, τὸ ἄστρον.

σάτινα [ἡ] [γαλλ.] δημ. μηχανὴ σπλινθωτικῆ, ἴδια τοῦ χάρτου.

σατινίσματα [τὸ] δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀπο-τέλεσμα τοῦ σατινῶω, λείανσις, σπλινθωσις.

σατινάρω [γαλλ.] δημ. καθιστῶν τὸ λείων καὶ σπλινθων ὡς τὸ σατέν [ἴτοι χάρτην, ὑφασμα, φωτο-γραφία] διὰ σπλινθωτικῆς μηχανῆς μὲ σάτινα.

σατινέ [τὸ] [γαλλ.] δημ. ἄκλ. κοινὸ γέν., ἐπὶ χάρτου, ὑφάσματος κττ., ὁ λείος, ἐπιπλωμένος.

σατινέ [ὁ] [γαλλ.] δημ. ἄκλ. μεταξοβούβακον ἡ βομβοκακρόν ὑφασμα λείων ὡς τὸ ἀτάκι.

σατήνη [ἡ] πολεμικὸς ὄνομα δώρου, ὄνομα πολεμικῆ· Ὑμν. Ἀφρ.13 ποιησαί σατινας καὶ ἄρ-ματα, Ἄνακρ.21,12, Σισπ. Συμπλ.20,13 σατινας ὑπ' ἐστρηγόσις ἄγον αἰμωμένους, Εὐρ. Ἐλ.1311 ζυ-γίους ζεύσασα δὲ σατινας.

σατινός-ή-ὄν πάπ. ὁ τιπινός βλλ.· ὄνομα σα-τινά, ΕΜ 71,48 κυρτοί σατινοί.

σάτιρα [ἡ] [λατ.] νεώτ. εἶδος τὴ ποιήματος διὰ τοῦ ὀποῖου σκώπεται φρ. 2) κτ. ἐπέκτ. περ-ιογράφημα τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω προθέσεως.

σατιρί [τὸ] δημ. κοπεύς κρέματος, μολογιῆς.

σατιρίζω νεώτ. ἄγρ. τοῦ σατιρίζω βλλ.

σατιρικός-ή-ὄν νεώτ. ἄγρ. τοῦ σατιρικός βλλ., ὁ ἀνήκων ἡ ἀναπεφρόμενος εἰς σάτιραν· 2) ὡς ὄσο ὁ σατιρικός ποιητῆς σατιρῶν.

σατιρισμός [ὁ] νεώτ. ἄγρ. τοῦ σατιρισμός βλλ., ὁ διὰ σάτιρας γλευσασμός.

σατιριστής [ὁ] νεώτ. ἄγρ. τοῦ σατιριστής, ὁ ρέπων εἰς τὸ σατιρίζω, νὰ χλευάζῃ διὰ σατιρῶν.

σατιρογραφία [ἡ] νεώτ. τὸ νὰ κατασκευάζω νὸ γράφω τις σατιρας· 2) ἡ σάτιρα.

σατιρογράφος [ὁ] νεώτ. ἄγρ. τοῦ σατιρο-γράφος βλλ., συγγραφεὺς σατιρῶν.

σάτων [τὸ] [ἔβρ.] μτην. μέτρον ὄνοστοχοῦν πρὸς τὸ 1/30 τοῦ κόρου, ἰσοδύναμον πρὸς ἓνα καὶ ἥμισυ περίπου μόδιον ἢ 24 αεζταρίους· Πδ Ἀγγ.2,171[6],Κδ Ματθ.13,33 ἐνέκρυψεν εἰς ἄλευρου σάτα τρία, Ἰωσ.Α 19,4,5.

σατορνάλια [τὸ] [λατ.] μτην. νεώτ. σατουρνά-λια π. Ρωμαῖοις ὄνομασια κροναλάδουσι ἐορτῆς ἀγομένης πρὸς τὴν τοῦ Σατορνώου ἴτοι τοῦ Κρόνου· Ἀφρ. Ἐπικτ.1,25,8.

σατοβήριος-α-ὄν [λατ.] νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀ-ναπεφρόμενος εἰς τὸν ρωμαϊκὸν θεὸν Σατοβήριον, κρόνος· 2) σατοβήριος στίχος Ἰταλικὸς στίχος ἐν χροῖσι παρὰ τοῖς Ὀσκόσι, τοῖς Οὐμβροσι, τοῖς Πεληγοῖσι καὶ τοῖς Λατινοῖσι ἀποτελοῦσθια ἐκ δύο κώλων, ἀν τὸ μὲν πρῶτον εἶναι τετροπῶδια καταληκτικῆ, τὸ δὲ δεύτερον τριποδία ἀκατάλη-κτος, ἡ δὲ ταρῆ εἶναι μετὰ τὸ πρῶτον κώλων.

σάτρα περσική λ. ἐν χρ. π. κωμ. σημαίνοσα τὸν χρυσόν: Ἀριστ.φ. Ἀχ.100.

σατράντζι(τό) δημ. ὁ ἀβαξ τοῦ ζατρίκιου, ὁ κ. δ. παιγιών. 2) εἶδ. τὸ ζατρίκιον, τὸ σκάκι.

σατραπέριχος(ὁ) μυσ. ὁ ἄρχων ἐν σατραπειᾷ, ὁ σατράπης: Ἐσφραν.Νόν.3,78.

σατραπερχία(ἡ) μυσ. ἡ σατραπεία βλλ.: Ἐσφραν.Νόν.3,78.

σατραπεία(ἡ) νεώτ., ἰων. -ήνη, κ. ζατραπεία [Ἀρρ.ἀπ.10] ἐπαρχία τοῦ ἀρχ. περσικοῦ κράτους διοικουμένη ὑπὸ σατράπου, ἡ τὸ ἀξίωμα τοῦ σατράπου ὡς καὶ ὁ χρόνος, κατὰ τὸν ὅποιον οὗτος διατελεῖ ἐν ἡπηρεσίᾳ: Ἡρ.1,192 τήν οἱ Πέρσαι σατραπήν κἀλέουσι, ἔεν.Ἑλλ.3,1,10.Πά.Ἰνα.13,3 προσλογίζεται τοῖς πέντε σατραπείαις τῶν Φυλιστειῶν. Ἰώσ.Αἰ.11,3,2.

σατραπείων(τῶ) μγν. τὸ ἐνδείξιμα, τὸ ἀντικειμενικὸν τοῦ σατράπου: Ἡλύδ.Αἰθ.8,12.

σατραπέως μγν. κ. ζατραπέως [Ἀρρ.ἀπ.10] εἰμαίον σατράπης, ἐνεργῶς σατράπης: ἔεν.Ἑλλ.3,1,12 δεῖ τήν γυναικὰ σατραπέειν, Ἐπιγρ.Πάπ.

|| μτ. γενικ. κυβερνώ ὡς σατράπης: ἔεν.Ἑλλ.3,1,10, αὐτ. Ἀν.3,4,3, Πλούτ.Θεμ.30 Πέρσης ἀνὴρ Ἐπιζῆς ὄνομα σατραπέων τῆς ἀπὸ Φρυγίας: || κ. μτ. αἰτ.: ἔεν. Ἀν.1,7,6, Ἡλύδ.Αἰθ.2,24 || κ. μτφ. ἐν τῷ παθ.: Φιλῶστρ. Απολλ.1,27

2) ρημ.τ. π. σατραπέω, σατραπέω.

σατράπης(ὁ) [περσ.] κ. νεώτ. κ. σατράπης [Ἐπιγρ. Σούων], κ. σαδράπης [Ἐπιγρ.] δοτ. πληθ.

σαδράπης ἰαυτ.ι κ. ἔξατράπης [Ἰσοκόπου.Ἰστ.107]. Ἐπιγρ.Καρίας κ. ἔξατράπης [Ἀρρ.ἀπ.10] ὁ ἀκόμων τῶν σατραπέων ἐν τῷ περσικῷ κράτει, ἀντιβασιλεὺς ἢ κυβερνήτης καὶ δικαστικῆς περσικῆς ἐπαρχίας πρὸς Ἡσ. «Ἐατράπης ὁ βασιλεὺς»: ἔεν.Κ117,4,2, αὐτ.8,6,3 ἄλλους δὲ σατράπης πέμψαι μοι δοκεῖ, Μέν.397, Ἐπιγρ. || κ. ἐπὶ τῶν νεώτ. ἀρχηγῶν τῶν Φιλαστῶν: Πά.Ἰουδ.16,5

κ. ἀνέβησαν πρὸς αὐτὴν οἱ σατράπαι τῶν ἀλλοφύλων || κ. ἐπὶ Ρωμαίων ἀρχόντων: Φιλῶστρ. Σοφ.1,22,3

2) ὡς παρωπάζει λ., ἐπὶ πλουσίου ἀνθρώπου ἢ ἐνδόξου καὶ ἐπισημοῦ: Ἀλέξ.Ἰ16,8, Λουκ.Νῦμ.20 σατράπης ἐκ πέντατος

4) λατρευτικὴ προσηγορία θεοῦ: Παια.6,25,6, Ἐπιγρ. 5) νεώτ. μτφ. ἀνθρώπος οὐθαίρειτος.

σατραπικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφορῶν ἐπὶ τὸν σατράπη, ὁ τοῦ σατράπου: Ἀριστ.Οἰκ.1345b,13 ἡ σατραπικὴ οἰκονομία, Πλούτ. Ἀγ.3

2) μγν. ὁ ὁμοιάζων ἢ ὁ ὁμοῦλος ἐπὶ σατράπη, ἡδυπαθής, ἀβροδίαιτος: Φιλῶδ.Οἰκ.74] οἱ σατραπικώτεροι τῶν φιλοσόφων, Πλούτ. Σύγκρ.Κίμ.κ.Λουκ.1, Ἀλκιφ.1,39

3) ἐπὶ πρ.κμ., ὁ πολυτελής, πλοῦσιος, μεγαλοπρεπής: Πλούτ. Ἠθ. διέει σατραπικὸν συμπόσιον

4) μτφ. νεώτ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ οὐθαίρειτος, ἀγέρωχος, δεσποτικῶς, τυραννικῶς: || Ἐπιγρ. νεώτ. ὄψ. δημ. -α.

σατραπικὴ ναῦς(ἡ) μγν. ναὺς χρησιμοποιουμένη ὑπὸ τοῦ σατράπου, σατραπικὴ θαλαμηγός: Φιλῶστρ. Ἀπολλ.2,17.

σατραπιόμοσ(ὁ) νεώτ. πράξις, συμπεριφορά ἀβροδίαιτος ἐπὶ σατράπῃ, ἦτοι οὐθαίρειτος, δεσποτικῆ: οἱ σατραπιόμοι τῶν ἀμορφῶτων ἀστυνομικῶν ὀργάνων.

σατραπῆλουτος-ον ὁ πλοῦσιος ὡς σατράπης, ὁ ἔχων τὰ τοῦ σατράπου πλοῦτα: Ἀντιφῶν. βιβθρ. τοῦ σαπρόλουτος.

σάτρη(ἡ) Φῶτ. ὁ σατράπης.

σάττα(ἡ) Ἡσ. «κάλυμμα κεφαλῆς γυναικεῖας».

σάττιος-αι-ον νεώτ., γεωλ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφορῶν ἐπὶ τῆς νεωτέρων ἐκ τῶν τριῶν βαθμίδων τῆς ὀλιγοκλίμου ὀπιοδιαπλάσεως.

σάττω κ. νεώτ., ἰων. σάσσω [Ἰνα.Νούσ.2,14], παρ.τ. ἔσπτιον [Φερεκρ.78], ἀόρ. ἔσαξα [Ἡρ.3,7,

Ξεν.Οἰκ.19,1], Ἀλέξ.133,6]. μέσ. ἀόρ. ἔσαξάμην [Ἡρ.5,34], παθ. ἀόρ. ἔσαχθην [Ἰδογ.Σιν.1,2], παθ. παρ.κ. σάσαμι [Κερκ.3] ἢ ἐν. προστ. σασάχθω [Ἀντιφῶν.222,8], ἢ πληθ. ὑπερ. ἔσασάχατο [Ἡρ.7,62], πληρῶ, γεμίζω μέχρι στεφάνης: Φερεκρ.78 πᾶς δ' ἀνρ' ἔσαστε τεχῶς ἢ κῆκ' ἢ κωρύκοις, Ἐσθουά.42,3

|| γεν. ὑπερπληρῶ, παρφορῶσικῶν, παρογομίζω, μτ. γενικ.: Ἰνπ. Ἀφ.230 σάττει τῶν ἀρωμάτων [τῶν κοιλίην, Θεόδομ.Κωμ.45 τὸ δέρμα κνεφῶλλον σάττει] || κ. μτ. δοτ.: Ἀλεξ.133,6 τωρῶ τὸ σάσον ἀλάτ' || μτ. ἰων. ἰων. Λουκ. Ἐρμ.65, αὐτ. Συρ.48' κ. τὸ μέσ.: Χρῆσπ η. Λουκ. Περερ.20 χρυσῶ σαξέσμενος πλῆρον, Διογ. Α.6,9, Πάπ. Ἰνα ὄψω αὐτῶ τῶν τε γιγάρτων καὶ στεμφοῶν καρῆμια β' σάξασαι' κ. παθ.: Φερεκρ.161 τήν γαστέρ' ἦν κάχυρον σασαγμένος

Ἀντιφῶν.222,8 ὁ σάλην σασάχθω, Ἀριστ.Πρ.928b,29 τὰ ἀγεία σαττόμενα οὐδὲν μείζω γίνονται

2) τοκτοποιοὶ ἐναποθέτουν τὴν εἰς ἄλλη ἀλλήλα στρώματα, θέτω, παθὶ τὴ: Πολύδ.12,2,5 τὸν καρπὸν .. σάττει εἰς ἀγεία

3) συμμειλίω, συνβλήσω, παθὶ τὴ περὶ, ὀλλόμαρ: ἔεν.Οἰκ.19,11 σάττει τὴν γῆν περὶ τὸ φυτόν' κ. παθ.: Ἀριστ. Μετ.36,1b, αὐτ.Πρ.938b,30

4) ἰαχυροποιοῦ, ἐνδυναμώνω: Ἐπιγρ. Δελφῶν τὰ σιδάρια δεσμά .. σαι καὶ σάξαι' κ. μέσ.: Ἡρ.5,34 τὸ τεχῶς σάξεντο

5) ἐπὶ πλοίου, ἐφοδιάζω διὰ πληρωμάτων, ἐπανορώνω ἐν χρ. τὸ παθ.: ἔεν.Οἰκ.8,8 τριήρης σασαγμένη ἀνθρώπων

6) ἐπὶ πολέμου, φορτώνω με ὀπλα, ὀπλιζῶ διὰ πανοπλίας, ὀρμαίνω, ἐν χρ. τὸ παθ.: Ἡρ.7,62 Ὑρκῆσιος κατάπερ Πέρσαι ἔσασάχατο, αὐτ.70, αὐτ.73, αὐτ.86, Ἐδοκρ.17,94 ἀσιδιδῶτα χαλκῶ μορμαίροντι σασαγμένοι

7) ἐφοδιάζω με πάντα τὰ ἀναγκαῖα: Ἡρ.3,7 σάξεντας ὄδασι [τῶν εἰσοδῶν]

8) μτφ. πηλαῆμι, πληρῶ, χορταίνω, ἰκανοποιῶ: Ἀριστ.Πρ.923b,32 σάττει καὶ πληροὶ τῆν ἐπιθυμίαν

9) τὸ παθ. εἶμαι κατάφρατος: Αἰσχ. Ἀγ.644 πημάτων σασαγμένος, ἔεν.Συμπ.4,61 σασαγμένος πλοῦτος τῆν ψυχὴν, Διογ.Σιν.1,2 τρηγῆς ὄψ' ἠδονασι σαχθέντις κέαρ, Κερκ.3 ἀνέρες ἰων τὸ κέαρ παλῶ σάσονται

10) πηζῶ, ὑπερβάλλω κατὰ τὸ βάρος: Σμυων.21 σὴν πορδασιον εἰρισον σασαγμένοι

11) νεώτ. θέτω ἐπὶ ὀποζυγίου σάγμω, σαορῶνῶν, σελλῶν: 12) μυσ. ἀμῖθ. καταπίπτω, καταβυθίζω: Ἀνν.Κομν.2,73.

σατύρα(ἡ) ποι. ἢ πόρνη: Κωμ. Ἀπολλ.1352.

σατυρίακός(ὁ) μγν. ὄνομα ἀντιπόπου τῆς: Ὀρειβ.ἀπ.67, αὐτ.π. Ἀέτ.11,35, Παοῦ.Αἰ.7,11.

σατυριακός-ή-όν μγν. ὁ ἐπιφώνων, προεξών, προκαλῶν σατυρισίαν: Ροφ.Σατ.Γου.15.

σατυριασίν-εως(ἡ) [Σάτυρος] κ. νεώτ., ἰων. -ηςισ νοσηρὰ ὑπερδιέγερσις τῆς γενεσιόπου ὀρμῆς ἄγουσα εἰς ἀκατάσχετον ἐπανάθησιν τῆς ἀφροδισίου πράξεως: Ἀρετ.ἸΟΕ.Παθ.2,12, Γαλ.19,42b

2) νόσος τῆς καθ' ἡν ἐξογκοῦνται, ὡς τὰ κέρτα τῶν Σατύρων, τὰ κατὰ τῶς κροτάφους ὄσται: αὐτ.7,22

3) ἀμφοτέραι αἰτιαὶ αἰ παθησῆς [σπ.] κ. 2] ἐκπονήσῃσι ὀμοῦ κατὰ τὸ πρῶτον ατῆθιον τῆς ἔλεφανθιασεως: Ροφ.π. Ὀρειβ.45,23,2, Ἀρετ. Χρον.Παθ.2,13

3) ἐξοδισίαις τῶν παρὰ τὰ ὠτα ἄδένων: Ἰνπ. Ἀφορ.3,26.

σατυριασμός(ὁ) ἡ σατυριασίν βλλ.3] : Ἰνπ. Ἀφορ.3,26 [δ.ὀνάγμ. τῶν σατυριασίν] 2] σατυριασίν βλλ.1] : Ροφ.Σατ.Γου.49.

Σατυριδίων(τῶ) ὄνομα, τὸ Σάτυρος, μικρὸς Σάτυρος, Σατυροπούλο: Στρατ.66,4.

σατυρίζω μγν., νεώτ. κ. δημ. κ. σατρίζω παριστῶν Σάτυρον, δθ. παρωπῶ, ἐκθέτω ἔμπαικτικῶς, χλευάζω: Κλήμ. Ἀξ.52

2) νεώτ. κ. δημ. διὰ σατύρας γραπτῆς ἢ ἐν προφορικῷ λόγῳ ἐπικρῆφ ὀρμῆως τινὰ ἢ τι.

σαυρικός ἡ-όν, νεώτ. κ. σαυρικός ὁ εἰς Σάτυρον ἀρρόζων, ὄμοιος πρὸς αὐτόν: Πλάτ.Συμπ. 221B, Πλούτ.Κάτ.Προσθ.7 Σωκράτης... σαυρικός καὶ ὄβριπτος φαινόμενον, αὐτ.Γάλδ.16, αὐτ. Περ.13· 2) ὁ ἀνήκων ἡ ἀναπερόμενος εἰς τὸ εἶδος τῆς δραματικῆς ποιήσεως τῶν δράσεων, τὸ ὅποιον ἴτε ἐνδύομενον μεταξὺ τραγῳδίας καὶ κωμῳδίας: Πλάτ.Συμπ.222D, Ἀριστλ.Ποιητ.1449a, 22 σαυρική ποιήσις, Διον.Ἀλ.Ρωμ.7,72, αὐτ.Ρητ. 9,6 σαυρικὸν δῆρμα (δῆρμα, τέταρτον ἐν ἐκαστῇ τετραλογία, οὐ ὁ χορδὸς ἀπετέλει ἐκ μετρητισμῶν Σατύρων) || ὄποιον σαυρικὸν τὸ σαυρικὸν δῆρμα: Ξεν.Συμπ.4,19, Ἀριστλ.Ποιητ. 1449a, 20· || μὲν σαυρική(ῆ) ἢ σαυρική(ῆ) ποιήσις: Τζέτ.Προλ.Κωμ.21E· 3) νεώτ. τὸ ἀρά, ὡς οὐσα ὁ σαυρικός βλ.λλ.21.

σατύριον (τό) κ. νεώτ. εἶδος τὸ τοῦ φυτοῦ ὄρχος: Διοσκ.3,128, Πλούτ.Ἠθ.126A τί γὰρ ὡς ἀληθῶς διαφέρει σατύρια προσάγοντα κινεῖν... τὸν ἀκόλαστον, Γαλ.12,118· || μὲν τὸ φυτὸν ὄρχος: ΨΔιοσκ.3,126· || νεώτ. βόταν, γένος φυτῶν ἐκ τῶν ὄρχοειδῶν· 2) μὲν τὸ φυτὸν ὄξυλασθον τὸ μέγα: αὐτ.2,114· 3) ὄμ. σατύριον ἐρυθραῖον κ. σατύριον ἐρυθρόνιον (ΨΔιοσκ.3, 128) τὸ φυτὸν ροδόπεταλον τὸ ἐλληνικόν: Διοσκ. 3,128, 2, αὐτ.Εὐνορ.2,101, Πλιν.Φ1 26,97· 5) παρυσάτιον ζῶον ἐκ τοῦ εἶδους τῶν τρακτικῶν, πηθ. τὸ σορεκ ποσκατος: Ἀριστλ.Ζ1 594b,31· 6) πᾶσι, εἶδος τὸ ἀγγεῖον, βάζου: ἄλλα ὄρθρα ἀνάγλυπτα ὡτάρια ἔχοντα σατύρια σὺν πυβμένει ὄμ. **σατύριος**-η-ον Ἐπιγρ. ὁ σαυρικός βλ.λλ.1 ὄμ. σατύρια ὡτάρια ἐπὶ κοσμημάτων.

σαυρικός (ὁ) μὲν ὄμοιος τοῦ σάτυρος βλ.λλ.1: Θεόκρ.4,62 τὸ τὸ γένος ἢ Σαυρικός ἐγγύθεν ἢ Πάνουσι... ἐρίοισι, αὐτ.27,3, αὐτ.49, Ἠρασιτ.Ἀστρ.1,1· 2) τὸ φυτὸν σατύριον βλ.λλ.4) τὸ ἐρυθραῖον: ΨΔιοσκ.3,128.

σαυρισμός (ὁ) ἡ κατάστασις σαυρισίως, ἢ σαυρισίως βλ.λλ.1: Ἰνπ.π.Γαλ.19,136.

σαυριστής (ὁ) μὲν ὁ μετέγων σαυρικοῦ δῆρματος, ὁ παριστάων ἐν σαυρικῷ δῆρματι: Διον.Ἀλ.Ρωμ.7,7 Σαυριστῶν χοροί· || κ. ὡς ἐπίθ.: αὐτ. Σαυρισταί χοροί.

σαυριῶ-ἄω κ. νεώτ. πᾶσχα ἐκ σαυρισίως βλ.λλ.2: Ἀριστλ.ΖΓ 768b,34· 2) μὲν πᾶσχα ἐκ σαυρισίως βλ.λλ.1: Ροῦφ.Σατ.Γον.7.

σαυρογράφος-ον μὲν ὁ γράφων σαυρικά δῆρματα: Διογ.Λ 5,85 τρίτος, Ταρσικός σαυρογράφος, Ἐπιγρ.Θεοσιμῶν.

Σάτυρος (ὁ) κ. νεώτ. ὄμρ. Πίτυρος σύντροφος τοῦ Βάκχου, ἐν ἄρχῃ παριστανόμενος μετὰ μικρῶν καὶ εἰς οὐδὲ ἀποληγόντων ὄτων, αἰμηθρινός, οὐράς τράγου καὶ κεράτων μικρῶν, μόλις φεομένον ὀπίσθεν τῶν ὄτων βραδυτέρον προσετίθεισαν καὶ πόδες τράγου, εἰς τὸ κατά τὸ ἦμισυ δὲ ζῶδες τοῦτο πλάσμα ἀπεδόθη φῶσις ἀσελγῆ καὶ κατά τὸ ἦμισυ κτηνώδης [Ζχόλ.Θεόκρ.4, 62] ὁ Σάτυρος ὡς θεοὶ τῶν δασῶν ἀποντιπῶν πρῶτον η.Ἡσιόδω· ὁ Σάτυρος φαίνεται διὰ διέφερε τοῦ Πανός καὶ τοῦ Φανού διὰ τὴν ἔλλειψιν κεράτων ἴτε δὲ ὄμοιος πρὸς τὸν Σειληνόν, ἀλλὰ παλαιότερος αὐτοῦ: αὐτ.ἀπ.198,2 γένος σάτιων Ἰατύρων καὶ ἀμνηστρογῶν, Ξεν.Ἀν.1,2,13, Πaus.1,23,5 τοὺς γὰρ ἠλικίαι τῶν Σατύρων προήκοντας ὀνομάζουσι Σιληνοῦς· || κ. ὁ Διόνυσος καλεῖται Σάτυρος: ΑΠ 9,524· || Σατύρων πρόσωπα κοσμήματα ἔχοντα μορφῆς Σατύρων: Λυσ.ἀπ.34· 2) μὲν κ. νεώτ. λάγνος ἀσελγῆς ἀνθρώπων: Ἰουλ.Καίσ.309D· || βασίλειος Σατύρων ἐπὶ τοῦ Περικλέους: Ἐρμην.46· || κ. ὁ Σωκράτης καλεῖται οὕτω ὡς ἐκ τοῦ εἶδους τῆς εἰρωφίας του: Πλάτ.Συμπ.216C ὄδε ὁ Σάτυρος

3) ὡς ἐκ τῆς ὑποτιθεμένης ὁμοιότητος, εἶδος τὸ πηθικὸν μετὰ ὄμοιοι: Πaus.1,23,6 ἐς ταῦτην οὖν ὄβριπτον τοὺς Σατύρους, Αλ.Ζ1 16,21· 4) ὀνομασία μυθικοῦ λαοῦ τῆς Αἰθιοπίας: Διόδ.Σ 1,18· 5) ὁ Σάτυρος δῆρμα ἐν ᾧ ὁ χορδὸς συνίσταται ἐκ Σατύρων, σαυρικὸν δῆρμα ἀπετέλει τὸ τέταρτον μέρος τῆς τραγικῆς τετραλογίας καὶ λέγεται ὅτι ἐπινοήθη ὑπὸ τοῦ Πρατίνου ἐκ κωμωπολησῆς διὰ τὸν ἐκ τῆς τραγῳδίας ἀποκλεισμον τοῦ Διονυσιακοῦ στοιχείου: Διογρ.Θεοσιμ.157 δταν Σατύρους ποιῆς, Στράβ.1,319, Ἀριστ.Λ 2,140 ἐν τοῖς Σατύροις οὗτὸς Μενέδημον ἐπέγραψεν [Λουκάφρων]· 6) ἦα. «ἢ ἔντασις».

σαυρόφερ-προς(ὁ) μὲν ἄγριον τὸ ζῶον προσόμοιον πρὸς Σάτυρον: Ἠρωδιαν.Ἰστ.1,48.

σαυρόδης-ου-ες μὲν ὄμοιος πρὸς σάτυρον: Λουκ.Ζηθ.6, Αλ.Ζ1 16,10.

σαυρόμα-τοσι(τό) μὲν παιδιὰ σαυρική Ηελριά.Καθιε.εργ.μ.δε Χριστοῦ 45.

σαῦσαι (οἱ) μὲν σαῦδοι, μακεδονική ὀνομασία τῶν Σειληνῶν: Ἀμερίας π.ἦα.

σαῦδοι ἦα. κοινάδοι.

σαυδός-ἡ-όν ἦα. «ἐξηρῶς Συρακοσίου».

σαυρόποδος-οδος(ὁ,ἡ) ἦα. «ὀδρόποιος».

σαυρός-ἄ-όν ἦα. «ἐάβρος».

σαυλοπρακτιῶ-ἄω κινῶμαι, περιπατῶ σελῶν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὸν πρῶκτον, τὸ ὀπισθά μου, σολεῶν τὸν πρῶκτον, βαδίξω κομωριτῶ: Ἀριστ. Σπ.1173 καὶ μὴν προθυμοῦμαι ἢ σαυλοπρακτιῶν.

σαῦλος-η-ον ἐπὶ πάσης κομῆς ἢ ἐπιτηδεύμενης κινήσεως, ὄδρος, τρυφερός, θηλυκρεπῆς αἰὼς ὁ τὸ ἀνεμίον καὶ ἀκόλαστον τρόπον, καθ' ὃν περιπατοῦν αἱ ἐσῆραι καὶ αἱ βακχεύουσαι: Ἀνακρ.163, αὐτ.55 Διονύσου σαῦλοι βασαριίδες· || κ. ἐπὶ γυναικῶν, κομωριτῶ βαίνοντες ἴππου: Σπιν.18 σαῦλος βαίνων, ἴππος ὡς κομωριθῶν· 2) ὁ κινῶμενος, ὁ βαδίξων ὡς ἡ χελών δια βημάτων μικρῶν διευθυνόμενος ἐδῶ καὶ ἐκεῖ: Ὑμν. Ἐρμ.28 σαῦλα ποσι βαίνουσα.

σαυλοῦμαι-όμεαι [σαῦλο] κινῶμαι, βαδίξω ἄ-θρως, τρυφερώς, ἀκκιζομαι, φέρομαι θηλυκρεπῶς πρὸς. ἦα. «σαυλοῦσθαι τρυφῶν, θρῆπτεσθαι, ἐναθρῆνεσθαι»: Εδρ.Κόλλ.40 πρὸς δοῦδαῖς βαρβήτων σαυλούμενοι, Λουκ.Λεξιγ.10.

σαῦλωμα-τος(τό) ἦα. κρηνηλάτης, θῆρμας.

σαυά ἦα. κάπαλας.

σαυνάκα κωμ. ὄμρ. ἐνοῦσις λ. ἐν χρ. ὡς παράδειγμα τῆς ἀκαταλληλοῦ γλώσσης τοῦ παρ' Ἀριστ. ἀναφερ. Τριβόλλου: Ἀριστ.Φ.Ὀρν.162B.

σαυνιάξω μὲν, ἐξακοντιζῶ κατά πινος σαῦνον, πλῆθον, φονεύω διὰ σαῦνίου, δι' ἀκοντίου: Διόδ.Σ 5,29 ἀπαντῶντες δὲ τοῖς ἐρηπιστοῦσιν ἐν τοῖς παλαιοῖς, σαυνιάζουσι τοὺς ἐναντίους.

σαυνιαστής (ὁ) μὲν ποι. ὄμρ. τᾶς ὁ ἐξακοντιζῶν σαῦνον βλ.λ., ἀκόντιον ἢ πιδανῶτ. κόμμα: Λυρ.Ἀ.Ἀδ.31,25.

σαυνιοδέκη (ἡ) Ἐπιγρ. ἡ θῆκη σαυνίως, ἀκοντίων: Ἐπιγρ.Δήλου.

σαῦνον (τό) κ. σαῦνον τὸ ἀκόντιον, ἴδια τὸ βαρβαρικόν: Μέν.508, Στράβ.15,166, αὐτ.3,18 θηρεῖουσι δὲ σαῦνα φ' Ἰππων βάλλοντες, Διόδ. Σ 14,27, Διον.Ἀλ.Ρωμ.4,17, Ἐπιγρ. 2) μὲν ἐν κωμ.χρ. τὸ ἀνδρικὸν αἰθεῖον Κρατῆν.443· 3) ἦα. «σασθῶν, χαῖνον, ὀσθενές».

σαυνιοπέδ-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναπερόμενος εἰς τοὺς Σαυνίτας: σαυνιοτικὸν πόλεμον ἰατὸ μετῴ Σαυνίων καὶ Ρωμαίων διεξαχθέντες κατὰ τὸν 4ον-3ον π.Χ. αἰῶνα.

σαύρα (ὁ) κ. νεώτ. κ. ὄμρ. λωμ. σαύρα ἐρεπτόν ἐκ τῶν σαυροειδῶν, γουστέρου, γουστέρητος, κωλίσουρα: ἦα.4,192, Αἰσχ.ἀπ.146, Ἀριστλ.Ζ 488a,24, αὐτ.489b,21, Θεόκρ.2,58· 2) ἡ σαλα-

μόνδρο: Θεόδωρ. Σημ. 15' 3] μγν. τὸ φυτὸν κάρδαμον: Νικ. ἀπ. 74, 72 4] τὸ ἀνδρῆκον αἰθῶν, ἴδια τῶν παιδῶν: Στράβ. ΑΠ 12, 3, αὐτ. 242

3] εἶδος τῶν πλεγμάτων σχηματισθέντος θήκη: Ἰνν. Ἄρθρ. 80 αὐτῶν αἰ ἐφονικῶν πελεγμέναι ἴβλην πλεκταί ἐκ φλοιοῦ φοινίκων χρίσμαι πρὸς διόρθωσιν ἐξηρθρωμένων δακτύλων, Διοσκ. ἀπ. 188. **σαυρήτης** (ἰ) ἴδιον. φλόα κροκοδείλων.

σαυρίγγη (ἰ) ἴδιον. ἴδιον. 2] αὐτ. ἐπὶ τῆς.

σαυρίδα (ἰ) ἴδιον. τὸ ἐρπετὸν σαύρα ἢ πραίνη, σαμομίθ.

σαυρίδιον (ἰ) ἴδιον. μ. σαυρίδι οὐκ ἔχοντος τραχύουρος: Πρὸδρ. 2, 222 καὶ πυκνωγυριζόμενος μὴ δὲ ἔρω κἄν σαυρίδιον.

σαυρίδιον (ἰ) ἴδιον. τὸ σαύρα βλλ. 3] Ἰνν. Ἐκ. 11, Γαλ. 19, 136.

σαυρίδιον (ἰ) ἴδιον. μικρὰ λίμνη, λιμνῆριον, ἐν ᾧ ἐνδιαπτῶν κροκοδείλοι.

σαυρίδος (ἰ) ἴδιον. εἶδος τῶν ἰχθύων.

σαυρίτης (ἰ) ἴδιον. ἴδιον. εἶδος τῶν ὄψεως.

2] εἶδος τῶν πολυτῶν λίθου ἀναπερφομένου μὴ εὐρίσκουμένου ἐν τῇ κοιλίᾳ σαύρας: Πλιν. ΦΙ 37, 67.

σαυρίτης (ἰ) ἴδιον. τὸ φυτὸν ἀναγαλλίς βλλ. ἡ φοινίκη: Ψιδασκ. 2, 178.

σαυροειδής οὐδ' ἐς ὅτι ἔχων βαρῶν σαυρωτήρα βλλ. ἰ: Τραγ. Ἀδελφ. 264.

σαυροειδής οὐδ' ἐς κ. νεώτ. ὁ πρὸς σαύραν βλλ. ἰ) ἰδιόμορφος: Ἀριστ. ΖΙ 503α, 16 ὁ δὲ χαμαιλέων δλον μὲν τοῦ σώματος ἔχει τὸ σχῆμα σαυροειδές ἢ νεώτ. ζῶλον δὲ σαυροειδῆ τῆς ἐρπετῶν περιλαμβανόμενα ζῶα μὲν ὅσα ἐπιμηκῶς καλυπτόμενον ὑπὸ λεπίων, φολιθῶν ἢ κεραισιδῶν ἀπορροσίων, κατὰ σιγῶν ἀκίνητων, γλῶσσῶν ἐκτατῆν κ. ὀφθαλμοὺς εὐμεγέθεις μετὰ βλεφάρων.

σαυροκτόνος οὐ μγν. κ. νεώτ. ὁ φονεὺν σαύρας, ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ δὲ ὄνομασθα περιφήμου ἀγάματος τοῦ Πραξιπέλους παριστάωντος τὸν Ἀπόλλωνα ἔπιοντο τὰ φονεῖα σαύραν διὰ λίθου ἢ βέλους: Πλιν. ΦΙ 34, 70.

σαυροματικός ἢ ὄν ὁ σαυροματικός βλλ. ἰ: Ἀριστ. ΖΓ 78α, 14.

σαύρος (ἰ) κ. νεώτ. ἡ σαύρα βλλ. ἰ) ἴδιον. ἴδιον. 2] ὁ θαλάσσιος ἰχθύς τραχύουρος: Ἄλεξ. 133, 1, Ἀριστ. ΖΙ 610β, 5, Γαλ. 6, 720 ἢ νεώτ. ζῶλον γένος ἰχθύων φυσαστόμων ἐκ τῶν σκαπέλιθῶν.

σαυρωτήρ ἢ ὄν ἰδιόμορφος τῆς αἰχμῆς, εἰς ἣν κατέληγε τὸ δόρυ, κωνοειδῆς σιδηρίον περιβόλον τὸ κάτω ἄκρον τοῦ δόρατος καὶ χρυσομένον ὄπως ἐμπίπτῃται τὸ δόρυ εἰς τὸ ἔδαφος, ἀ. στόρῃ, οὐράκιος ἐν καιρῷ δὲ ἀνάγκης ἄδύνατος τῆς καὶ τὴν πολεμῆσαι δι' αὐτοῦ: Ἰλ. Κ 153 ἔχρα δὲ σφιν ὄρθ' ἐπὶ σαυρωτήρος ἐλάηατο, Ἦρ. 7, 41 ἐπὶ τοῖσι δούρασι ἀντὶ τῶν σαυρωτήρων βραχίαις εἶχον, Πολύδ. 6, 25, 6, ΑΠ 6, 110, Σχολ. Ἰσοκ. ἐν Πάν.

σαυρωτής ἢ ὄν ἴδιον. ἴδιον. ὁ ἔχων σαυρωτήρας. 2] αὐτ. ἐπικλήσις ὡς σαύρας.

σαυραειδής (ἰ) ἴδιον. εἶδος τῶν φυτῶν παράγοντος καρπὸν ὀσπριώδη: Κωμ. Ἀδελφ. 137, 5 2] ἴδιον. εἶδος τῶν μαλακῶν τυρῶν εὐπεπτοῦρου πρὸς βουσίαν.

σαυρασιμῶδης (ἰ) ἴδιον. παρὰ λυσίς τῆς γλώσσης: Ἀριστ. Πρ. 947β, 35.

σαυρασιμῶδης (ἰ) ἴδιον. ἐπιθυμία.

σαυρασιμῶδης (ἰ) ἴδιον. ἐπιθυμία.

σαυρασιμῶδης (ἰ) ἴδιον. ἐπιθυμία.

σαυρασιμῶδης (ἰ) ἴδιον. ἐπιθυμία.

σαυρασιμῶδης (ἰ) ἴδιον. ἐπιθυμία.

σαυρασιμῶδης (ἰ) ἴδιον. ἐπιθυμία.

σαυρασιμῶδης (ἰ) ἴδιον. ἐπιθυμία.

σαυρασιμῶδης (ἰ) ἴδιον. ἐπιθυμία.

σαυρασιμῶδης (ἰ) ἴδιον. ἐπιθυμία.

σαυρασιμῶδης (ἰ) ἴδιον. ἐπιθυμία.

σαυρασιμῶδης (ἰ) ἴδιον. ἐπιθυμία.

σαυρασιμῶδης (ἰ) ἴδιον. ἐπιθυμία.

σαυρασιμῶδης (ἰ) ἴδιον. ἐπιθυμία.

τοῦ οἴδα, ὁ δὲ σαύρα οἴδα, σαύρα εἰδώς εἰ οἴδα, εἰ εἰδώς γνωρίζω μετὰ βεβαιότητος, πολὺ καλὰ, ἐπαίμενος ἔφηρ. πρὸς: Ἰλ. Μ 192, αὐτ. 252, Αἰσχ. Ἰκ. 740, αὐτ. Πέλορ. 337, Ἀριστ. Φλ. 889, Ἀντιφ. 6, 18, Ξεν. ΚΠ 4, 5, 21 σαφ' οἴδα ὑπό τε τῶν ἀγαθῶν πεπαιθωσασθαι ἢ ὄμ. κ. μτ. πρὸς. εἰσαγ. διὰ τοῦ εἰ: αὐτ. Ε 183 ἢ ὄμ. κ. μτ. αἰτ. κ. ἐρωτημ. πρὸς: Ὀδ. Ρ 373 ἢ ὄμ. κ. μτ. γενικ. ἢ Μ. 228 ὁ δὲ σαύρα θυμῷ εἰδείη τεράων, Ὀδ. Α 202 ἢ ὄμ. κ. μτ. ἄπαρφ. ἢ Ἰ. Ο 632 ἢ ὄμ. κ. μτ. τοῦ ἐπίσταται: Ὀδ. Δ 730 ἐπίσταμαι σαύρα θυμῷ, Ἰνν. Ἄρθρ. 64 ἢ ὄμ. κ. μτ. λεκτικῶν ρ.: Ὀδ. Β 31 ἢ ἢ κ' ἢ ἢ ἢ σαφ' εἶποι, Πλνδ. Ο 8, 46, Ἰνν. Διαφρ. 3 σαφά φράζειν, Θεόδωρ. 25, 198 σαφά μυθασσασθαι. 2] σαφά λέγω λέγω τὰ πράγματα ὅπως ἔχουν, λέγω τὴν ἀλήθειαν: Ἰλ. Δ 404 ἐπίσταμαι σαφά ἀλεῖν.

σαφανής οὐδ' ἐς δωρ. τ. τοῦ σαφηνός βλλ.

σαφηνός (ἰ) ἴδιον. καθαρόν ἴδιον ἐπαίμενος ἐν Ἀφρικῇ τελευτῶν εἰς τὴν ἠπείραν ἐξέρευνητῶν.

σαφεια (ἰ) ἴδιον. πλαστὴ λ. πρὸς ἐξήγησιν τοῦ σοφία βλλ. ἰ: Ἀσκληπ. Μεταφ. 3, 30.

σαφένω μγν. σαφηνίω: Γαλ. 14, 596, Σουῖδ.

σαφηνόρις (ἰ) ἴδιον. ἀνάμ. θηλ. τοῦ μὴ ἀπονάτωντος ἐπιθ. σαφηνίω, ἡ λαλοῦσα σαφῶς, καθαρά, ἐν ἀληθείᾳ: Ἐπιγρ. Π. Παι. 15, 12, 6.

σαφηνία (ἰ) κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ σαφηνός, εὐκρίνεια, καθαρότης ἴδια λόγων, διαύγεια νοημάτων, ἀντιθ. ἀσάφεια: Αἰσχ. Ἐπ. 67 σαφηνία λόγων εἰδώς τῆ, Πλάτ. Φαῖδρ. 277D μεγάλην . . . βεβαιότητα ἡθρομένους καὶ σαφηνίαν, αὐτ. Πολ. 478C, αὐτ. Σοφ. 254C, αὐτ. Πολ. 524C, Ἰσοκ. 15, 189 τὴν τὸν στόματος σαφηνίαν, Ἀντιφ. 13 τῶν πραχθέντων τὴν σαφηνίαν πυθῆσθαι μανθάνειν πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν περὶ . . . 2] σαφῆς, καθαρὰ γνῶσις: Ἄλκμ. ἰ σαφηνίαν θεοὶ ἔχοντι.

σαφηνεκτομία (ἰ) νεώτ. ἰατρ. ἐπέχεισις γνωμῆν πρὸς βεβαιότητα τῶν κρινῶν τῆς κνήμης.

σαφηνός οὐδ' ἐς κ. νεώτ., δωρ. σαφανής ὁ σαφῆς: Αἰσχ. Πρ. 635, αὐτ. 738 ἰδιον. κρατῆ σαφηνῆς τοῦτο κοῦν ἐν στάσις, Σοφ. Τρ. 892 2] τοῦ οὐδ. τὸ σαφηνῆς ὡς οὐα. ἡ ἀλήθ. καὶ καθαρὰ ἀλήθεια: Πλνδ. Ο 10, 11, 55 3] νεώτ. ἀνατομ. σαφηνῆς φλέβες δύο φλεβικὰ στελέχη τοῦ ποδός κείμενα κατ' ἐπιπολὴν τοῦ δέρματος.

σαφηνίω κ. μον. κ. νεώτ. καθιστῶ τὴν σαφῆς, καταδῶλον, διεκρίνω, ἐπέξηγῶ, ἐρμηνεύω: Αἰσχ. Πρ. 227 τοῦτο δὲ σαφηνῶ, αὐτ. 621, αὐτ. Χα. 678 ἐξιστορήσας καὶ σαφηνίσας ὁδόν, Ξεν. ΚΠ 8, 4, 5, αὐτ. Λακ. 2] βούλομαι καὶ τὴν παιδείαν ἐκατέρω σαφηνίαν, Πρὸδρ. 1, 268 ἴνα καὶ τὸ πρὸ μικροῦ συμβῶν μοι σαφηνίωμαι. 3] σαφηνίω τὴν βασιλείαν ὀρίω σαφῶς τὴν διαδοχὴν τῆς βασιλείας: αὐτ. ΚΠ 8, 7, 9 2] ἀπολ. προφῆρα σαφῶς, καθαρά: Ἰνν. Σοφ. 13, Ἀριστ. ΖΙ 633α, 12, αὐτ. Πρ. 888, 10, αὐτ. 902α, 6 3] ρηματ. π. σαφηνίω, σαφηνίω, σαφηνίστω.

σαφηνίστος (ἰ) ἴδιον. νεώτ. ὁ σαφηνίωδης βρμηνῆς, ἐξήγησις, διάκρισις: Διον. Ἄλ. Ρωμ. 1, 66, Κορνοστ. Φ. 3, 32.

σαφηνιστικός (ἰ) ἴδιον. ὁ σαφῶς ἐξηγῶν τὴν σαφῆς ἐρμηνεύτης: Ὠριγ. 3, 271.

σαφηνιστικός ἢ ὄν μγν. κ. νεώτ. ὁ σαφῆς ἐρμηνεύτης, ἐξήγησις, διάκρισις: Διον. Ἄλ. Ρωμ. 1, 66, Κορνοστ. Φ. 3, 32.

σαφηνιστικός (ἰ) ἴδιον. ὁ σαφῶς ἐξηγῶν τὴν σαφῆς ἐρμηνεύτης: Ὠριγ. 3, 271.

σαφηνιστικός ἢ ὄν μγν. κ. νεώτ. ὁ σαφῆς ἐρμηνεύτης, ἐξήγησις, διάκρισις: Διον. Ἄλ. Ρωμ. 1, 66, Κορνοστ. Φ. 3, 32.

σαφηνιστικός (ἰ) ἴδιον. ὁ σαφῶς ἐξηγῶν τὴν σαφῆς ἐρμηνεύτης: Ὠριγ. 3, 271.

σαφηνιστικός ἢ ὄν μγν. κ. νεώτ. ὁ σαφῆς ἐρμηνεύτης, ἐξήγησις, διάκρισις: Διον. Ἄλ. Ρωμ. 1, 66, Κορνοστ. Φ. 3, 32.

σαφηνιστικός (ἰ) ἴδιον. ὁ σαφῶς ἐξηγῶν τὴν σαφῆς ἐρμηνεύτης: Ὠριγ. 3, 271.

σαφηνιστικός ἢ ὄν μγν. κ. νεώτ. ὁ σαφῆς ἐρμηνεύτης, ἐξήγησις, διάκρισις: Διον. Ἄλ. Ρωμ. 1, 66, Κορνοστ. Φ. 3, 32.

σαφηνιστικός (ἰ) ἴδιον. ὁ σαφῶς ἐξηγῶν τὴν σαφῆς ἐρμηνεύτης: Ὠριγ. 3, 271.

σαφηνιστικός ἢ ὄν μγν. κ. νεώτ. ὁ σαφῆς ἐρμηνεύτης, ἐξήγησις, διάκρισις: Διον. Ἄλ. Ρωμ. 1, 66, Κορνοστ. Φ. 3, 32.

σαφηνιστικός (ἰ) ἴδιον. ὁ σαφῶς ἐξηγῶν τὴν σαφῆς ἐρμηνεύτης: Ὠριγ. 3, 271.

σαφηνιστικός ἢ ὄν μγν. κ. νεώτ. ὁ σαφῆς ἐρμηνεύτης, ἐξήγησις, διάκρισις: Διον. Ἄλ. Ρωμ. 1, 66, Κορνοστ. Φ. 3, 32.

σαφηνιστικός (ἰ) ἴδιον. ὁ σαφῶς ἐξηγῶν τὴν σαφῆς ἐρμηνεύτης: Ὠριγ. 3, 271.

σαφηνιστικός ἢ ὄν μγν. κ. νεώτ. ὁ σαφῆς ἐρμηνεύτης, ἐξήγησις, διάκρισις: Διον. Ἄλ. Ρωμ. 1, 66, Κορνοστ. Φ. 3, 32.

σαφηνιστικός (ἰ) ἴδιον. ὁ σαφῶς ἐξηγῶν τὴν σαφῆς ἐρμηνεύτης: Ὠριγ. 3, 271.

σαφηνιστικός ἢ ὄν μγν. κ. νεώτ. ὁ σαφῆς ἐρμηνεύτης, ἐξήγησις, διάκρισις: Διον. Ἄλ. Ρωμ. 1, 66, Κορνοστ. Φ. 3, 32.

σαφηνιστικός (ἰ) ἴδιον. ὁ σαφῶς ἐξηγῶν τὴν σαφῆς ἐρμηνεύτης: Ὠριγ. 3, 271.

σαφηνιστικός ἢ ὄν μγν. κ. νεώτ. ὁ σαφῆς ἐρμηνεύτης, ἐξήγησις, διάκρισις: Διον. Ἄλ. Ρωμ. 1, 66, Κορνοστ. Φ. 3, 32.

σαφηνιστικός (ἰ) ἴδιον. ὁ σαφῶς ἐξηγῶν τὴν σαφῆς ἐρμηνεύτης: Ὠριγ. 3, 271.

σαφηνιστικός ἢ ὄν μγν. κ. νεώτ. ὁ σαφῆς ἐρμηνεύτης, ἐξήγησις, διάκρισις: Διον. Ἄλ. Ρωμ. 1, 66, Κορνοστ. Φ. 3, 32.

σαφηνιστικός (ἰ) ἴδιον. ὁ σαφῶς ἐξηγῶν τὴν σαφῆς ἐρμηνεύτης: Ὠριγ. 3, 271.

σαφηνιστικός ἢ ὄν μγν. κ. νεώτ. ὁ σαφῆς ἐρμηνεύτης, ἐξήγησις, διάκρισις: Διον. Ἄλ. Ρωμ. 1, 66, Κορνοστ. Φ. 3, 32.

σαφηνιστικός (ἰ) ἴδιον. ὁ σαφῶς ἐξηγῶν τὴν σαφῆς ἐρμηνεύτης: Ὠριγ. 3, 271.

σαφηνιστικός ἢ ὄν μγν. κ. νεώτ. ὁ σαφῆς ἐρμηνεύτης, ἐξήγησις, διάκρισις: Διον. Ἄλ. Ρωμ. 1, 66, Κορνοστ. Φ. 3, 32.

σαφηνιστικός (ἰ) ἴδιον. ὁ σαφῶς ἐξηγῶν τὴν σαφῆς ἐρμηνεύτης: Ὠριγ. 3, 271.

σαφής-ος-ός-ός κ. μιν. κ. νεώτ. ὁ εὐδιάκριτος, εὐκρινής, καθαρός, πρόδηλος, εὐκόλως νοούμενος, ἐναργής, ἐπὶ πραγμάτων ἀνομοίωτος, νοούμενος ἢ γνωσκόμενος: Ὑμν. Ἐρμ. 208 **σαφές δ'** οὐκ οἶδα, Αἰσχ. Πρ. 641, αὐτ. Ἀγ. 1047 οὐ τι λέγουσα πᾶσαι σαφὴ λόγον, Σοφ. ΟΚ 1501, αὐτ. Ἡλ. 18, Ἀριστοφ. Λυσ. 777.

|| ἐπὶ πράγματι, διακεκριμένως, ὁλοφάνερως: Πίνδ. 1, 22 λάμπε δὲ **σαφές** ἀρετῆ, αὐτ. Ν. 1, 43, Σοφ. Ἡ. 23, αὐτ. ΟΤ 978 πρόνοια **δ' ἐστὶν** αὐθεντὸς **σαφής** δ, Εὐρ. Ἰππ. 926, Θουκ. 1, 35, Πλάτ. Νόμ. 957 D.

|| φρ. **σαφές** ἐστὶ εἶναι φανερόν· αὐτ. Φαίδρ. 239 B **σαφές** τοῦτο παντὶ ὄντι: || λέγω τι **σαφές** λέγω τι φανερόν, ὁλοφάνερων: Αἰσχ. Πέρσ. 705.

|| **σαφές** καθίστημι τὴν καθιστῶ κατάδηλον: Θουκ. 1, 40, αὐτ. 3, 40. || τὸ **σαφές** ἢ φανερόν, ἢ κατάδηλον ἀλήθεια: αὐτ. 1, 22. || κ. νεώτ. γνωμ. σαφὸν τὸ **σαφές** ἢ σαφὴνα τοῦ λόγου εἶναι ἰδιότης τῶν σαφῶν ἀνθρώπων: Εὐρ. Ὀρ. 397 σαφὸν τοι τὸ **σαφές** αὐτὸ μὴ **σαφές**. || κ. ἐπὶ πρῶσ. : Αἰσχ. Ἐπ. 82 ἀνομοίως **σαφές** ἔτυμος ἀγγελοσ, Εὐρ. Ὀρ. 1155, Πλάτ. Νόμ. 918 A. 2) εἰδ. ἐπὶ μὲνταν, προφητῶν, ὁ βέβαιος, ὁ ἀσφαλῆς, ὁ μὴ πλανώμενος: Σοφ. ΟΤ 390 ποῦ δὲ μάντις εἰ **σαφής**, αὐτ. 1011, αὐτ. ΟΚ 623. 3) ἀκριθής: Αἰσχ. ἀπ. 358 **σαφής** γραμματεῦς.

σαφήτωρ-ορος ἴδ[ε] σαφέως Ἡσ. ἐμάντις ἀλήθης μνηστῆς, ἐρημνευτῆς Ἰσως ἄκ τοῦ χωρίου τῆς ἱλ. 1, 404 ἐνδο τὸ ἀφήτωρ ὡς ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἐρμηνεύεται ὑπὸ πικρῶν ὡς ἀσαφήτωρ.

σαφλαάνω ἰ[δ]ε] δημ. τὸ φυτὸν κάρθαρος βλ. ὁ βαφικῶς.

σαφλόρι ἰ[δ]ε] δημ. τὸ φυτὸν ἀτρακτυλῆς ἢ βαφικῆς.

σαφορά ἰ[δ]ε] δημ. κ. ζαφορά κ. σαφράνι ἰ[δ]ε] κ. σαφράς ἰ[δ]ε] τὸ φυτὸν κρόκος καὶ ἢ ἐξ αὐτοῦ λαμβανόμενη χρωματικὴ οὐσία.

σαφορακίω δημ. ἐπὶ τοῦ δέρματος ἴδια τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, συρρικνωμαί, Γαρόντων λόγῳ πολυκώρου παραμονῆς ἐν τῷ ὕδατι. 2) μτθ. ἐπὶ τοῦ ὕδατος, συρρικνῶ τὸ δέρμα πνός.

σαφοράκισμα ἰ[δ]ε] δημ. ἢ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ σαφορακίω βλ.

σαφράνι ἰ[δ]ε] δημ. ἢ σαφορά βλ.

σαφράς ἰ[δ]ε] δημ. ἢ σαφορά βλ.

σαφώνιον ἰ[δ]ε] πᾶν. σάπων, σαπούνι.

σαφῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἰων. κ. δωρ. -έως Ἰὺν. Δ. 149, Πίνδ. Ο. 6, 20, Ἡρ. 8, 881, συγμρ. βοθμ. -εστέρως Ἰ. Ἀριστοφ. Μεταφ. 986 β, 301 κ. -έστερον Ἀἰσχ. Χρ. 7351, ἄερθ. -έστατα (αὐτ. Ἀγ. 38, Πλάτ. Φαίδρ. 58), ἐν χρ. ὡς τὸ σάφα βλ. μτ. ρ. λεκτικῶν, γνωστικῶν καὶ τὰν ἀφημονίων τὸ ἀκούειν, καθαρῶς, καλῶς, εὐδιακριτῶς, εὐκρινῶς: Πίνδ. Ο. 6, 20 σαφῶς μαρτυρήσω, αὐτ. Π. 4, 117, Ἡρ. 2, 31 σαφῶς φράσαι, αὐτ. 44, αὐτ. 8, 88, Αἰσχ. Πρ. 9, 14 δύναται ἂν αὐτῷ πλὴν ἐμοῦ δεῖξαι σαφῶς, Σοφ. Ἡ. 660, αὐτ. Φιλ. 595, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1302 εὐ γὰρ οἶδ' ἀγῶ σαφῶς.

2) φανερός, βεβαίως, ἀναμυθῶδως: Αἰσχ. Πρ. 389 σαφῶς μ. ἐς οἶκον σὺς λόγος ἀτελλεῖ πάλιν, αὐτ. Ἀγ. 1636, Σοφ. Φιλ. 40 κατοικεῖ τούσδε τοὺς τόπους σαφῶς, Θουκ. 1, 118 σαφῶς ἔρητο ἢ δύναμις.

3) σαφῶς φράνει ἐσο βέβαιος περὶ αὐτοῦ: Σοφ. 810.

4) νομικῶς σαφῶς ἀποκαλύπτει με νομικῶς διὰ δικῶν ἄλλο ἢ χάριθ, πᾶν χωμένος: Ζην. ΚΠ 3, 2, 15.

5) ἐν καταφατικῆς ἀποκρίσεως, βεβαίως, μάλιστα, καὶ: αὐτ. Σμν. 4, 60 σαφῶς γε νῆ ἀνα, πάντες εἶπον.

σαχάνε ἰ[δ]ε] [τουρκ.] δημ. δ. προσ. τοῦ σαγάν.

σαχαρόθερμον μιν. δημ. θερμόν τι ποτὸν μετ' ἀφθόνου σακχάρως: Πρῶδρ. 2, 576 ὁ μὲν τὸ σαχαρόθερμον, ἄλλος δὲ τὸ δροστόνον.

σαχέλιος (α)-ον νεώτ. γεωλ. ὁ ἀψήκων ἢ ἀναφόμενος εἰς τὴν νεώτερον ἀντ' ἐξ βαθυδίων τῆς μεσοκίον ὑποδιαλάσεως

σάχης ἰ[δ]ε] [περσ.] νεώτ. κ. δημ. π. Πέρσιος κ. Ἀφοναῖος ὁ βασιλεὺς.

σάχλα ἰ[δ]ε] δημ. ἢ ἰδιότης τοῦ σαχλοῦ βλ. 2.

σαχλαμάρα ἰ[δ]ε] δημ. λόγος ἢ πράξις ἀλθῆς, ὄνοστος, ἀνόστος: σὲ παρακαλῶ, μπορεῖς ν' ἀθήσης τίς σαχλαμάρας;

σαχλαμάρα ἰ[δ]ε] δημ. ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος λέγει ἢ πράττει σαχλαμάρας, σαχλός, σάχλος.

σάχλας ἰ[δ]ε] δημ. ἄνθρωπος σαχλός, σαχλαμάρας.

σαχλιάω δημ. καθίσταμαι, γίνομαι σαχλός ἢτοι πλαδαρός, μαλακός, γλοιώδης.

σαχλός-ἢ-ον μιν. δημ. πλαδαρός, μαλακός, γλοιώδης: Πρῶδρ. 2, 225 ἀσαύραρον, ἀξύντων, σαχλόν, ἀνάλατον, βρωμιάριν. 2) συνεκτ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀνοσίσιος, ἀνοστος κ. ἴδια ὁ λέγων ἢ πράττων ἀστεγεισμός ἀνευ οὐσίας ἀστεία ἀνοστο, σαχλαμάρας, σάχλος.

σάχημα Ἡσ. κφορτίος.

σαχμῆς Ἡσ. ἡθημισμένος.

σαχνός-ἢ-ον μιν. κ. μιν. ἀσθενὴς χυῖνος ἀ-δόντος, ἀχαμνός: Γαλ. 16, 761, Ἡσ., Πρῶδρ. 2, 246 καὶ παλαμῶδες ποτισθεῖ, **σαχνός** καὶ βρωμισμένος.

σαχνός-ἢ-ον ἱσχυρὸς, ἀσθενής: Πλωσσ. π. Ζωνορ.

σαχτούρι ἰ[δ]ε] δημ. κ. σαχτούρα ἰ[δ]ε] μικρὸν ἀκτοπλοῖον πλοῖον ἐν χρῆσει παρ' Ὑδρῶσιος ἀπὸ τοῦ Ἰβου αἰῶνος.

σαφάει ἰ[δ]ε] δημ. μικρὸν μετὰ λαθῆς δοχεῖον, διὸ τὰ ὅποια ἀντλείται ἢ χύνεται ὑδρῶ.

σαφαλιάω δημ. γίνομαι σάφαλο, μετοδῶ-λοιμι εἰς σύττηρμα.

σάφαλο ἰ[δ]ε] δημ. πᾶν πράγμα σαθρὸν, ἐτοιμόρροπον, σύττηρμα. 2) συνεκτ. ἄνθρωπος ἐξησθενημένος λόγω νόσου ἢ γήρατος.

σαφῆς Ἡσ. ἐὸ ἀγαθὸς δοῖμην παρὰ Ἀρόδοσις.

σαφά-ω, γ' ἔν. σαοτὶ ἰ[δ]ε] [οὐγν. 868], γ' ἢ πλθρ. σαοῦσι [Ἰουρ. 8, 13], προσ. σάω ἰ[δ]ε] Ὀδ. Ν. 230, Π. 5951 κ. σάου Ἰ[δ]ε] Ὑμν. 12, 31, γ' ἔν. παρατ. σάω, μέλλ. σάωσαι, ἄερθ. ἐσάωσα, μέσ. μέλλ. σάωσομαι, ἀερθ. παθ. ἀσάωθημι ἰ[δ]ε] Ο. 5031, προσ. σαώθητω ἰ[δ]ε] Π. 2281, ἔπ. τ. τοῦ σάωθω βλ., διαστρῆ τι ἀσφαλές: ἱλ. Κ. 45 σάωσαι Ἀργεῖους καὶ νῆας.

σαωμένα Ἡσ. εθεωροῦσα.

σάω-ων Ἐπιγρ. ὁ σάος, σάος.

σάωξ Ἡσ. ἑήλιος Βαβυλωνίου.

σαώω μέλλ. τοῦ ρ. σαώω βλ.

σαωτήρ-ἦρος ἰ[δ]ε] ποι. τ. τοῦ σωτήρ βλ.: Σμιν. 129, Καλλ. Δηλ. 166.

σαωτήρια ἰ[δ]ε] Ἐπιγρ. ἀμνοαίρ. τ. τοῦ σωτήρια βλ.: Ἐπιγρ. Μυτιλήνης.

σαωτής ἰ[δ]ε] [ισαώ] μιν. ποι. τ. τοῦ σωτήρ βλ. ἐν χρ. ὡς ἐπιθ. τοῦ Διονύσιος: Ἀπῆλ. Θεσσ. ΑΠ. 9, 603, Πουσσ. 2, 37, 2 ἔτρωφ δὲ νεφ' ἀδύνατος Ζωῆ-της καθήμενον ἔτανον.

σαωτήρ-ορος ἰ[δ]ε] μιν. ὁ σωτήρ: Μαιστ. 4.

σθανάρω ἱταλ. δημ. ἴσως ἀμείτρως οἶνον, μεθοκοπῶ, μεθουκλιώω.

σθανάρισμα ἰ[δ]ε] δημ. ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ σθανάρω, ἀμειτρως πῶσις οἴνου, μεθοκοπῶ, μεθουκλιώω.

σθανάρι ἰ[δ]ε] δημ. τὸ δρεπάνον βλ.

σθάνρι ἰ[δ]ε] δημ. εἰδὸς τὴν γεωργικὸν ἐργαλεῖον, βυλοκόπος: ἔ φρ. ποιήματα σθάνρα παρασέρω, καταστρέφω παρασέρω, συντρίβω π.

σθαρνίζω δημ. κ. σθαρνίζω Ἡσ. Ἰ. Ἀρέθ. Βατοπ. 3, 271 συντρίβω τοὺς βάλους τοῦ χώματος μετ' ἡν ἀσθάρων, βυλοκοπῶ || κ. μτθ.: Ζερβ. Γραγ. ΚΚ 41, 9 τῆ ζωῆ σθαρνίζω ἐγὼ στὰ χεῖρα τοῦ κόσμου ἵπνι τοῦ ἐρωτός. 2) μτθ. παρατρέφω τὴ ταχέως καὶ ἴδια κατακλιῶ πᾶν κατὰ γῆς: τὸν ἐπιπαιεσ ἀπὸ τοῦ λαοῦ καὶ τὸν ἐσθάρνισεν χόνε.

σθάρνισμα ἰ[δ]ε] δημ. βυλοκόπημα. 2) μτθ. περιστροφή, κατακλιώω.

σβαρνῶ-ῶ δημ. σβαρνίζω βλλ.: Ἀρέθ.Βα-
τον.3,27 σά δ'ράκος τὰ ὑποβάθνια νά σβαρνῶ.

σβάστικα (ή) [σβαρνική] νεώτ. κ. δημ. κ. **σβα-**
στική σταυρός, οὐ οἱ τεσσάρεις βραχίονες εἶναι
καμμένοι εἰς τὰ ἄκρα κατ' ὄρθος γωνίας, χρη-
σιμοῦνται παρ' Ἰνδοῖς μὲν ὡς αὐτοῦμοῦ τοῦ ἁλίου,
παρὰ τοὺς σημερινούς δὲ Γερμανοὺς ὡς αἶμα
τοῦ ἔθνηκοσσιαλιστικοῦ κοδωνιστοῦ.

σβαλτίτσα (ή) δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ εὐκνήτου, τοῦ
σβέλτου, εὐκνήσια, ἄ σβελτοσύνη.

σβέλτος-η-ο [βταλ.] δημ. ταχύς, εὐκνήτος, γρή-
γορος ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν ἔργων του' || ἐπίρρ.-α.

σβαλοσύνη (ή) δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ σβέλτου,
ταχύτης, εὐκνήσια, γρηγορόδα περὶ τὴν ἐκτέλε-
σιν ἔργου τινός.

σβέννυμι κ. μον. κ. σβέννω (Πινδ.Π.1,5, Ἰνν.
Διαίτ.54, Θεόφρ.Πυρ.19), νεώτ. σβέννω, δημ.
σβῶνω κ. σθῆνω, πορατ. ἐσθέννω (Παυσ.4,21,4),
μέλλ. σβῶω [Α]σθ. Αγ.958 κατα-, Εὐρ.ΙΤ.613],
ἐπ. σβῶω [Χ]ρημ.Π.8,77, Θεόφρ.23,26,
ἄορ. α' ἐσθῶω Ἰλ.Π.293, Σοφ.Αἰ.1057, Ἀριστφ.
Ὀρν.77β], ἐπ. ἀπορφ. σβῶωσι Ἰλ.Π.62η, ἰων.

σβῶωσι [Ἡρώδ.5,39 κατα-], ἄορ. β' ἀμτβ. ἐσθῶν
Ἰλ.1,471, Ἡρ.4,5 κατα-, Εὐρ.ἀν.972 ἀπ-], β' πληθ.

προστ. σθῆτε [Σωφρ. ἐν Ἐπιγρ.], μτχ. σβείς Ἰνν.
Ἐπίδ.4,31 ἀπο-], πορακ. ἐσθῆκα [Α]σθ. Αγ.888 κατα-
Εν.ΚΠ.8,13 ἀπ-], ὑπερα. ἐσθῆκων Ἰλ.Κατ.Συμν.
218β], μέσ. μέλλ. σβῆσομαι [αὐτ. Νόμ.825 ἀπο-],
μέσ. ἄορ. γ' πληθ. σβῆσαντο [Κόϊντ.1,7/5], παθ.

σβέννυμαι [Ἡσιόδ. Ἐργ.590], μέλλ. σβεθῆσθαι
[Γαλ.7,17], ἄορ. ἐσθῆσθην [Ἰνν.Διαίτ.26, Ξεν. Ἐλλ.
5,3,8 κατα-], ἐπ. γ' ἐν. ἄορ. β' ἐσθετα Ὀμπ. Ἀλ.
2,477 συν-], πορακ. ἐσθεσσι Ἰνν.Ἐντ.Παθ.43
ἀπ., Λογγίν.Υφ.21, Αἰλ.Ζ.9,541, κάμνω τὴν νά πού-

σιν κοίμωμεν ἢ φωτίζω, σθῆνω [π. Ὀμ. ἐν τῇ
κυριακῇ ταύτῃ σθμ. εὐρίπρω τ. ἐν συνθέσει μτ. τῆς
προσθ. κατά τὸ ἐνεργ.] Πινδ.Π.1,6 καὶ τὸν αἰχμα-

τῶν κεραυνῶν σβέννυσι ἀένωτο πυρός Ἡρ.
2,66 ἀμείλιαντες σβέννυσι τὸ καίωμεν, Ἀ-
πολλ.Ρ.4,66δ' || κ. παθ. μτ. τῶν ἀμτβ. χρ. τοῦ

ἐνεργ. παῦω νά καιῶ, σθῆνωμαι, σθῆνω, κυρ. ἐπὶ
τοῦ πυρός: Ἰλ.1,471 οὐδέ ποτ' ἐσθῆ παρ: 2] ἐπὶ

ρευστῶν, ἐξαντλῶ, κάμνω νά ξηρανθῶ: Ἀριστλ.Ζ.
522β,25 ἢ Ἀνθδικῆ πά σβέννυσι τὸ γάλα, Ἀνθ-
δικῆ ΑΠ.9,549: || κ. τὸ παθ. ξηραίνωμαι, πηγνύμαι:

Ἀριστλ.Ζ.587β,28 τότε δὲ παύεται καὶ σβέννω-
ται ὁμοίως, ΑΠ.9,128, Πλούτ.ἩΒ.49D: || αἰγες

σβέννυμαι παύουσαι ἀπὸ τοῦ νά θηλάζουσιν, ὧν
τὸ γάλα στεριεύει: Ἡσιόδ. Ἐργ.590 3] γεν. κ.

μτφ. καταπνίγω, κατενῶωμαι, κοθησοχάζω, κατα-
πρῶνω, καταπαῶω: Ἰλ.1,678 κείνός γ' οὐκ ἐθέ-

λει σβῆσαι χόλον, αὐτ. Π.621, Χρησμ.Π.8,77,
Ἰνν.Διαίτ.54, Ἡράκλειτ.43, Ἀριστφ. Ὀρν.77β ἐσθε-

σσι κάμωτα νήνερος σβῆρη, Πλάτ.Νόμ.835Ε, αὐτ.
783Β, ἀτ.888Α καὶ λέγωμεν πρῶτος ἐσθῆσάντες

τὸν θυμῶν, Ἀπολλ.Ρ.3,1349 ὁσάτι δίδων σβέννυσι-
|| τὸ παθ. μτ. τῶν ἀμτβ. χρ. καταπνίγω, ἠουζι-

άζω, κοπάζω, παῦω: Ὀδ.Γ.182 οὐδέ ποτ' ἐσθῆ
οδρος, Τρωϊοδ.10 σβέννωτο θωρηκὸν ἐνοπή: || κ.

μτφ.: Πλούτ.Πομπ.8 τὸ μάχηρον σβέννωμε-
νον ὑπὸ γήραος: || ὁμ. ἐν φρ. ἐσθῆσθη Νικαν-

δρος ἢ ὁρμή τοῦ πάθος του κατέλασαν: ΑΠ.7,22
1239: || κ. ἐπὶ ρήτορος: Διον. Ἀλ.Πομπ.4: || κ.

ἐπὶ τῆς λαχίδος τῶν φίλων: ΑΠ.7,22 ἐσθῆσθη
τὰ φίλτρα, Φιλόστρ. Ἀπολλ.33, Λογγίν.Υφ.21, 4]

ἐξολέψω, ἐξαφανίζω: Σοφ.Αἰ.1057 εἰ μὴ
θεῶν τις τῆνας πεῖραν σβένναν, ΑΠ.9,104 σβέννω-
ναι κλέος, αὐτ.451 ἐσθῆσθαι Ἐλλάδος φωνήν

|| τὸ παθ. μτ. τῶν ἀμτβ. χρ., ἐπὶ φλεγμονῶντων
ἐξανθῶμαι, καταπνίγω, ἐξαφανίζωμαι, ἐξολέ-

ψομαι: Ἰνν.Διαίτ.26 5] πάπ. διαγράφω, ἐν χρ.
τὸ παθ.: διὰ τὸ ἐσθῆσθαι πάν σπέρμα δικῆ:

6] καταστρέφω, καταδαπανῶ, ἐξολοθρεύω: Πλωτίν.6,4,10 σβέννωμαι ταῦτας τὰς δυνάμεις:

7] καταλῶ: Ἐπιγρ.π.Πλούτ.Λυκ.20 σβέννωμαι
ποτέ τοῦσδε τυραννίδα χάλκεος Ἄρης εἶλε:

8] τὸ παθ. ἐπὶ πόλεως, παῦω ὑπὸστρατιῶνος,
καταστρέφωμαι, ἐρημοῦμαι: Ἀντιφιλ.ΑΠ.9,178: 9] ὁμ.

τὸ παθ. μτ. τῶν ἀμτβ. χρ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀθῆνω-
μαι, ἀπέρχομαι, ἀποθνήσκω: Σίμων.ΑΠ.7,20:

10] ἐπὶ φόνου, λομβῶνω ἐκδίκωσιν, ἐκδικαῶμαι:
Εὐρ.Ἡρ.40 ὡς φόνος σθῆσ φόνον: 11] φύζω:

Διοσκ.5,87 λιθαρόφωμν δεξὴ ἢ οἶνω σβέννωμαι:
|| τὸ παθ. ἐπὶ φῶν: Δίφιλ.Σίφωπ. Ἀθην.3,121C

Ἰχθῶων... φῶ μετὰ ἀλῶν σβεθῆσθαι καὶ ἐπο-
νηθῆσθαι: 12] νεώτ. ναυτ. μτφ. σβέννωται τὰ
ἰστία καταπίπτουσι λόγω ἀνεπαρκούς ἐνεργείας

τοῦ ἀνέμου ἐπ' αὐτῶν: 13] ρηματ. β' σβείας,
σβεσθῆρ, σβεστικός.

σβῆνω δημ. δ. τ. τοῦ σθῆνω βλλ.

σβερική (ή) δημ. πλήγμα, κτύπημα διὰ τῆς πα-
λάμης ἐπὶ τοῦ αὐχένος, κατακένωμα, καταρρακία.

σβέρκος (ὀ) [βταλ.] δημ. τὸ ὁμοῖον μέρος τοῦ
λαμποῦ, αὐχίν: || φρ. τοῦ κῆσις στὸ σβέρκο
τοῦ ἔγνε φῶρτωμα ἢ ἐδέξατοεν αὐτοῦ: || φῶ-

νισες ἀπὸ σβέρκο ἀπέτερος οἰκτρώς.

σβεσίς-εως (ή) κ. νεώτ. ἡ πράξις τοῦ ἀπο-
τέλεσμα τοῦ σβέννυμι, κατασβείσις ἢ ἐκ τοῦ παθ.
τὸ κατασβέννωσθαι, σβῆσιμα: Ἀριστλ. Ἀνοπν.
474β,14 πυρὸς σβείσις καὶ μάρνασις, αὐτ.Μετ.
370α,24, Θεόφρ.Πυρ.6ῶ, Διον. Ἀλ.Ρωμ.267, Πλούτ.

Λύδ.8 σβείσις καὶ φθορά: || κατά τὴν ἐσθιν
κατὰ τὴν φύσιν, τὴν στήμην καθ' ἣν φύχεται:

Διοσκ.1,100: 2] μτφ. ἐπὶ δίκης, διαγραφῆ: Πάν.
σβεσθῆρ-προς (ὀ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ σβείσις, ὁ
σβέννω, ὁ σθῆνω τ.: Πλούτ.ἩΒ.1059C: 2] νεώτ.

ὄργανον δι' οὗ σβέννωσι τὸ πῦρ, κατασβε-
στήρ: 3] ὁμ. τεμάχιον ἐλαστικῶς, καουτσούκ,
δι' οὗ σβέννωται τὰ διὰ μολυβδοκονδύλου γράμ-

ματα, σβῆστήρι, γομολαστήκ.

σβεσθήριος-α-ον κ.-ος-ον ὁ χρησιμοῦντες εἰς σβεί-
σιν, κατασβείσιν, ὁ κατάλληλος, ἐπιτήθειος πρὸς
ταῦτα: Θουκ.7,53 ἀντεμαχῆσαντό τε σβεσθήρια
κωλύματα: 4] κ. ὡς οὐα: Διον. Ἀλ.Ρωμ.3,56

σβεσθήρια τοῦ πυρός: 2] μτφ. ὁ αὐτεῶν εἰς
τὴν καταπράνωση, καταπῶσιν, ἐξαφάνωσιν, πρα-

θητικός, καταπρῶνθικός: Ἡράκλειτ. Ἀλληλ.20 σβε-
σθήριον κακοῦ φάρμακον, Ὀρειδ.Εἰσορ.3,6 σβε-

σθήρια ἴαματα.

σβεσθῆς (ὀ) νεώτ. ὁ σβέννω, ὁ ἐνεργῶν σβεί-
σιν ἢ ὁ δι' οὗ ἐπιτυγχάνεται αὐτή.

σβεστικός-ή-ον ὁ σβεσθήριος βλλ.: Ἀριστλ.
Πρ.933α,23, Θεόφρ.Πυρ.59, Πά Σοφ.Σαλ.19,20

ὁδωρ τῆς σβεστικῆς φύσεως ἐπελανθάνετο.

σβεστικός-ή-ον μτγν. ὁ ἐσθῆσμενος, σβεστικός:
Νόν.Δ.28,189: 2] νεώτ. ναυτ. φρ. σβεστὰ ἔλκε

κέλευσμα ὅπως τὰ ἰστία ἐλκναισι οὕτως, ὥστε νά
μὴ ἐνεργῆ ἐπ' αὐτῶν ὁ ἀνεμος.

σβῆνω μον. δημ. κ. σθῆνω, ἄορ. ἐσθῆσσω, παθ.
ἄορ. [ἐ]σθῆσθηκα, μτχ. παθ. πορακ. σβῆ[σ]μένος

κάμνω τὴν νά πούσιν κοίμωμεν ἢ φωτίζω, σβέννω,
σβέννωμαι: Ἐρωτόκρ.1,11 ὀλιγο νερο ποτὲ φω-

τὰ μεγάλη δὲν τὰ σθῆνε-, σθῆνω τὰ φωτιά
- τὸ κρασί - τὸ καμνέτω - τὸ ἠλεκτρικό: || κ.

ἀμτβ. παῦω κοίμωμενος ἢ φωτίζω, σβέννωμαι:
ἐσθῆσθε ἢ φωτιά - τὸ κερί: κ. παθ.: Πολίτ.Ἐκλ.

Τραγ.5,4 παλαδῆς, φάρτα τὰ γ-λερά καὶ σεῖς κερ-
ια σβῆσθήτες: 2] μτφ. σβέννωμι βλλ.3], κατα-

πρῶνω, καταπαῶω: τοῦ ἐσθῆσθη τὰ φλόγα τῆς
καρδιάς του - τὰ ἴδια του - τὸν καμῆτο του'

|| ἀμτβ. καταπρῶνωμαι, καταπαῶω: ἐσθῆσθε ὁ
ἐρωτάς του - ἢ φίλιος του, Ζερβ.Τραγ.Κ.4,23 ὁ
σθῆνη ὁ νόμος μέσας στὸ φιλῆ: 3] ἐξολέψω τὴ

τὸ γεγραμμένον, διαγράφω: τὸν ἐσθῆσσω ἀπὸ τὸν